

*Xin hãy
đặt cạnh anh ấy
một*
T I Ê U Đ Ậ T

By: Grace Nhân

Mục lục

[Chương 1: Thang Máy Tổng Giám Đốc](#)

[Chương 2: Đơn Đặt Hàng Từ Tầng 49](#)

[Chương 3+81 Tệ Đối Lấy Ấn Tượng Tốt](#)

[Chương 4: Tổng Ngộ Phàm](#)

[Chương 5: Tôi Đối Cậu Mang Tới](#)

[Chương 6: Hồ Ly Nhỏ Bên Giản Hoa Từ Đàng](#)

[Chương 7: Ba Người Chúng Ta đều Quen Biết Nhau](#)

[Chương 8: Trình Tổng, Anh Buổi Sáng Thấy Tôi Rồi Đúng Không](#)

[Chương 9: Có Muốn Tôi Đưa Cậu Về Một Đoạn](#)

[Chương 10: Cậu Cũng Không Vừa](#)

[Chương 11: Lên Văn Phòng Gặp Tôi](#)

[Chương 12: Học Hỏi Một Chút](#)

[Chương 13: Hạ Quyết Tâm](#)

[Chương 14: Diễn Vai Nữ](#)

[Chương 15: Quần Lót Size S](#)

[Chương 16: Gấp Gáp Cần Cậu](#)

[Chương 17: Xếp Phòng Ký Túc Xá](#)

[Chương 18: Tôi Chỉ Bán Nghệ Không Bán Thân](#)

[Chương 19: Vòng Vo](#)

[Chương 20: Trình Kiệt Quét Thê](#)

[Chương 21: Tôi Cũng Không Thể Chạy Đi Đâu Được](#)

[Chương 22: Tà Ác Trong Điện Thoại](#)

[Chương 23: Tâm Trạng Không Tốt](#)

[Chương 24: Kế Tội](#)

[Chương 25: Khẩu Vị Của Tôi Thay Đổi Rồi](#)

[Chương 26: Tiểu Dật Dật Lạnh](#)

[Chương 27: Nùng Nịu Một Chút](#)

[Chương 28: Núi Lửa Nhỏ](#)

[Chương 29: Tiểu Thụ Dâm Đàng](#)

[Chương 30: Tôi Là Thương Nhân](#)

[Chương 31: Tôi Muốn Thao Em](#)

[Chương 32: Tôi Đặc Biệt Như Thế Nào](#)

[Chương 33: Làm Thế Nào Để Không Trở Thành Sói Đói](#)

[Chương 34: Con Không Thích Con Gái Đầu](#)

[Chương 35: Mua Tổ Yến Cao Cấp Cho Em](#)

[Chương 36: Một Minh Tôi Cũng Có Thể Phá Cửa Lớn Nhà Em](#)

[Chương 37: Thịt Dê Béo](#)

[Chương 38: Bể Bơi Ướt Ất](#)

[Chương 39: Em Là Người Của Tôi Rồi](#)

[Chương 40: Vì Em Mà Tồn Thất](#)

[Chương 41: Muốn Tìm Em Cũng Không Phải Quá Khó Khăn](#)

[Chương 42: Kiểm Soát](#)

[Chương 43: Có Phải Mẹ Đang Nuôi Một Đứa Con Gái](#)

[Chương 44: Tiêu Dật Đi Hẹn Hò](#)

[Chương 45: Tặng Cà Phê](#)

[Chương 46: Hình Chụp Trên Trang Cá Nhân](#)

[Chương 47: Cầm Thú Mau Thả Tôi Ra](#)

[Chương 48: Em Sửa Điểm Của Người Ta Sao](#)

[Chương 49: Thời Gian Nào Dành Cho Tôi](#)

[Chương 50: Tôi Có Vẻ Thích Phụ Nữ Hơn Đàn Ông](#)

[Chương 51: Sử Cát Cát](#)

[Chương 52: Tôi Hối Hận Rồi](#)

[Chương 53: Cuộc Hẹn Quan Trọng](#)

[Chương 54: Trong Tâm Kiểm Soát](#)

[Chương 55: Trình Kiệt... Em Đau](#)

[Chương 56: Thật Là Phóng Đãng](#)

[Chương 57: Nghe Lén](#)

[Chương 58: Em Cũng Biết Minh Là Hồ Ly Nhỏ Sao](#)

[Chương 59: Anh Xin Lỗi Tiểu Dật](#)

[Chương 60: Bỏ Qua Cảnh Cáo Chương Trước](#)

[Chương 61: Gặp Lại Bạn Cũ](#)

[Chương 62: Đụng Chạm](#)

[Chương 63: Sóng Yên Biển Lặng](#)

[Chương 64: Tái Hiện](#)

[Chương 65: Mau Tối Thao Em](#)

[Chương 66: Không Lối Thoát](#)

[Chương 67: Chân Không Đi Được](#)

[Chương 68: Không Vui](#)

[Chương 69: Mẹ Tiêu Đến Rồi](#)

[Chương 70: Anh Rất Thích Em](#)

[Chương 71: Vấn Đề Bạn Gái Của Em Ấy Cứ Giao Cho Cháu](#)

[Chương 72: Đo Nhiệt Độ](#)

[Chương 73: Trình Kiệt Thống Khố](#)

[Chương 74: Hồ Ly Nhỏ Kiểu Mỹ](#)

[Chương 75: Thư Mục Hình Ảnh](#)

[Chương 76: Em Giống Một Cô Gái Thế Sao](#)

[Chương 77: Kim Ốc Tàng Kiều](#)

[Chương 78: Anh Có Mua Nhà Cho Em Không](#)

[Chương 79: Khí Thế Phái Hờn](#)

[Chương 80: Hay Là Mua Một Cái Nhé](#)

[Chương 81: Bỏ Công Anh](#)

[Chương 82: Đỗ Dành](#)

[Chương 83: Cường Chiêu Tuyệt Đối](#)

[Chương 84: Bản Hợp Đồng Kỳ Lạ](#)

[Chương 85: Oan Gia](#)

[Chương 86: Em Sẽ Tin Tưởng Anh](#)

[Chương 87: Tạo Rổ Dâu Tây Nhỏ](#)

[Chương 88: Chi Ngủ Thôi](#)

[Chương 89: Trình Tổng Đến](#)

[Chương 90: Chủ Ý Từ Trước](#)

[Chương 91: Gọi Ông Xã](#)

[Chương 92: Thích Em Sáu Phần Là Được Rồi](#)

[Chương 93: Ở Đầu Bàn Được Cái Máy Ngủ Này](#)

[Chương 94: Tiêu Dật Say Rượu](#)

[Chương 95: Kẹo Dâu Nhỏ Ngọt Ngào Nhà Ai Thế Đây](#)

[Chương 96: Tôi Là Tiêu Hồn](#)

[Chương 97: Tiêu Dật Anh Yêu Em](#)

[Chương 98: Anh Mua Cho Em Mũ](#)

[Chương 99: Tặng Vợ Của Anh](#)

[Chương 100: Ôm Lấy Em Đi](#)

[Chương 101: Anh Vì Sao Lại Thích Em](#)

[Chương 102: Em Không Sinh Được Khi Con Đâu](#)

[Chương 103: Hay Là Anh Đến Chỗ Em Nhé](#)

[Chương 104: Ý Lại](#)

[Chương 105: Chó Mèo Anh Cũng Đều Sẽ Ghen](#)

[Chương 106: Trình Kiệt Anh Rất Kỳ Lạ](#)

[Chương 107: Anh Mới Là Người Xấu](#)

[Chương 108: Anh Nhớ Em Đến Phát Diên Lên Rồi](#)

[Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Dật](#)

[Chương 110: Nỗi Sợ Của Tiêu Dật](#)

[Chương 111: Đề Nghị](#)

[Chương 112: Anh Đi Đâu Thế](#)

[Chương 113: Đồ Thư Cách](#)

[Chương 114: Trình Kiệt Trở Về](#)

[Chương 115: Em Là Động Lực Của Anh](#)

[Chương 116: Chúng Ta Hẹn Hò Đi](#)

[Chương 117: Độc Chiếm](#)

[Chương 118: Em Là Tất Cả Của Anh](#)

[Chương 119: Hẹn Hò Không Thành](#)

[Chương 120: Em Còn Quan Trọng Hơn Chính Bản Thân Anh](#)

[Chương 121: Đại Nhân](#)

[Chương 122: Anh Ấy Rất Tốt](#)

[Chương 123: Tiêu Dật Gặp Sự Cố](#)

[Chương 124: Em Xin Lỗi Trình Kiệt](#)

[Chương 125: Kịch Bản Của Trình Kiệt](#)

[Chương 126: Uẩn Khúc](#)

[Chương 127: Ba Nhất Định Phải Tới Nhé](#)

[Chương 128: Không Còn Tình Yêu Của Hân](#)

[Chương 129: Tiêu Kỳ Mặc Mất Tích](#)

[Chương 130: Nhà Cháu Ở Số 27 Đường Z Bắc Kinh](#)

[Chương 131: Nuôi Tiếc](#)

[Chương 132: Kích Động](#)

[Chương 133: Em Là Tiểu Dật](#)

[Chương 134: Phát Hiện](#)

[Chương 135: Anh Là Sinh Mệnh Của Em](#)

[Chương 136: Cùng Nhau Quên Đi](#)

[Chương 137: Tiểu Dật Không Yên Tâm](#)

[Chương 138: Từ Từ Tiếp Nhận](#)

[Chương 139: Trong Mắt Anh Chỉ Có Em](#)

[Chương 140: Nhượng Bộ](#)

[Chương 141: Trấn An](#)

[Chương 142: Trộm Ghé Thăm](#)

[Chương 143: Em Đừng Rời Đi Nhé](#)

[Chương 144: Tuân Lệnh Vợ Của Anh](#)

[Chương 145: Cho Em Một Cơ Hội](#)

[Chương 146: Mạch Máu Hơi Thở Cho Đến Suy Nghĩ Và Trái Tim Đều Vì Anh Chuyển Động](#)

[Chương 147: Trình Phú Nhân](#)

[Chương 148: Bày Tỏ Tình Cảm](#)

[Chương 149: Xô Xát](#)

[Chương 150: Tiền Của Anh Đưa Em Giữ](#)

[Chương 151: Nói Ra Mọi Chuyện](#)

[Chương 152: Tiểu Yếu Điểm](#)

[Chương 153: Con Người Thứ Hai Của Trình Kiệt](#)

[Chương 154: Không Nghe Thấy](#)

[Chương 155: Nói Chậm](#)

[Chương 156: Cố Gắng](#)

[Chương 157: Nỗi Nhớ Có Trọng Lượng](#)

[Chương 158: Trạng Thái Cân Bằng](#)

[Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)

[Chương 160: Đang Ở Trong Trái Tim Em](#)

[Chương 161: Bùng Nổ](#)

[Chương 162: Thiệp Cưới](#)

[Chương 163: Giường Bệnh Rung Chuyển](#)

[Chương 164: Cải Thiện Đời Sống 1](#)

[Chương 165: Cải Thiện Đời Sống 2](#)

[Chương 166: Cải Thiện Đời Sống 3](#)

[Chương 167: Cải Thiện Đời Sống 4](#)

[Chương 168: Tiệm Cà Phê Khai Trương](#)

[Chương 169: Trình Kiệt Hãy Bảo Vệ Em Nhé](#)

[Chương 170: Em Ấy Là Tất Cả Của Cháu](#)

[Chương 171: Tha Thứ Cho Ba Được Không](#)

[Chương 172: Hồ Ly Nhỏ Đến Mùa Phát Tình](#)

[Chương 173: Thu Phục Hồ Ly Nhỏ](#)

[Chương 174: Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Con](#)

[Chương 175: Có Chút Thất Vọng](#)

[Chương 176: Chỉ Cần Em Vui Là Được](#)

[Chương 177: Dự Định Đêm Giao Thừa Của Hân](#)

[Chương 178: Chảy Nước](#)

[Chương 179: Quà Tết](#)

[Chương 180: Mẹ Tiêu Nhìn Ra](#)

[Chương 181: Anh Đợi Em Cả Đời Nếu Được](#)

[Chương 182: Khi Con Của Chúng Ta](#)

[Chương 183: Anh Cũng Cần Có Em](#)

[Chương 184: Nhập Viện](#)

[Chương 185: Tâm Tư Sâu Kín](#)

[Chương 186: Người Giám Hộ Hợp Pháp](#)

[Chương 187: Hạnh Phúc Cả Đời Của Anh](#)

[Chương 188: Bất Cốc](#)

[Chương 189: Động Lòng](#)

[Chương 190: Luyện Tiếc](#)

[Chương 191: U Âm](#)

[Chương 192: Tinh Lại](#)

[Chương 193: Thăm Bệnh](#)

[Chương 194: Đồng Hành](#)

[Chương 195: Đưa Về 1](#)

[Chương 196: Đưa Về 2](#)

[Chương 197: Đang Ở Trước Mặt Em](#)

[Chương 198: Kết Hôn 1](#)

[Chương 199: Kết Hôn 2](#)

[Chương 200: Phiên Ngoại: Nhật Bản](#)

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 1: Thang Máy Tổng Giám Đốc

Tiêu Dật năm nay 22 tuổi, đã tốt nghiệp đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất được 3 tháng nhưng vẫn chưa có công ty giải trí nào chịu cùng cậu ký hợp đồng. Tiêu Dật không phải là một người đàn ông quá mức đẹp trai, nhưng cậu tự cảm thấy được nếu như mình có điều kiện được công ty giải trí ra sức bồi dưỡng nhất định sẽ trở thành một cây hái ra tiền. Tiêu Dật luôn luôn lớn tiếng nói như vậy, nhưng mỗi lần bạn cùng phòng La Luật nghe được đều bĩu môi không tin tưởng.

“Tiêu Dật, ngày mai bên Lạc Thị Ảnh Nghiệp tổ chức cuộc thi tìm kiếm diễn viên, ca sĩ tài năng cậu có muốn tới báo danh hay không?” La Luật đang ngồi trên bàn học xem điện thoại, khi vừa mới lướt đến trang web của Lạc Thị Ảnh Nghiệp liền nhìn thấy được tin tức này thế cho nên mới thông báo cho Tiêu Dật biết.

Tiêu Dật nằm ở trên giường một bộ dạng lười biếng:

“Lạc thị sao? Nghe nói chính sách đối với người mới vô cùng chèn ép”

La Luật quay sang liếc nhìn Tiêu Dật:

“Cũng chẳng biết có được vào hay không mà đã nghĩ đến chuyện ký hợp đồng với người ta rồi. Tôi nói đi với cậu cực kỳ đen đủi, mỗi lần tôi cùng cậu đến báo danh không rách quần thì cũng là hỏng giày”

La Luật cũng tốt nghiệp cùng một khóa với Tiêu Dật, trong lớp đại học chỉ còn duy nhất hai người bạn họ là chưa được công ty giải trí nào để mắt tới, cũng không biết hai người ai là sao chổi hể cứ dính lấy nhau liên không được ngày nào yên ổn cả.

Tiêu Dật nhú mào:

“Chiếc quần đó không phải tôi đã nói rồi hay sao, nó quá nhỏ so với cậu rồi, đôi giày kia cũng vậy chẳng biết là từ thời nào rồi mà còn bỏ ra đi”

La Luật xua tay:

“Không nói với cậu nữa, nếu cậu không đi thì ngày mai tôi một mình tới báo danh cũng được”

Tiêu Dật ngồi bật dậy bước xuống giường đi đến phía tủ quần áo mở ra xem thử:

“Nể tình cậu đã có lòng tốt mời, ngày mai tôi sẽ cùng cậu đi báo danh”

La Luật:

“...”

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật và La Luật đều dậy từ rất sớm, mang bộ quần áo cùng giày chuyên dành cho việc đi tham gia mấy cuộc thi như thế này mặc vào người. Quần áo và giày tuy không phải là hàng hiệu xa xỉ nhưng những thứ đồ đó chính là dùng hai tháng tiền lương ít ỏi khi làm công việc bán thời gian mà mua được, cho nên những món đồ đó đối với Tiêu Dật và La Luật chẳng khác nào quý như sinh mạng mình.

Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi xanh cùng quần jean vô cùng bắt mắt, chân đi một đôi giày thể thao cao cổ màu trắng, cả người đều toát ra thần

thái năng động, so với một mình tinh tuy rằng không thể nói nhưng so với người bình thường ở bên ngoài kia chính là hơn một bậc. La Luật mặc một bộ vest cách điệu, không quá mức bảo thủ giống như những bộ vest truyền thống, mà thay vào đó là từng đường may cũng như kiểu cách đều rất hiện đại, dưới chân đi một đôi giày da được đánh si bóng loáng màu đen. Tiêu Dật nhìn La Luật một cái không nói gì, La Luật cũng im lặng mở cửa bước ra bên ngoài đi xuống cầu thang.

Công ty giải trí Lạc Thị Ảnh Nghiệp không phải là công ty lớn nhất hiện nay, có điều cũng có thể đào tạo ra được một số người nổi tiếng có tên tuổi. Ở sảnh chính của tòa nhà 24 tầng này có rất đông người tới báo danh, ước chừng cũng phải đến khoảng gần hai trăm người. Lạc Thị Ảnh Nghiệp lần này chỉ chọn ra 50 người, chỗ này có nhiều người như vậy thế thì một người phải chọi với rất nhiều người mới có thể vào được. Hơn nữa nếu như thật sự được vào trong danh sách 50 người đó cũng chưa chắc đã được nổi tiếng, chỉ sợ sự nghiệp lại chìm ngấm không thể ngoi lên, đến lúc đó bị chèn ép còn khổ hơn là không được chọn vào.

Tiêu Dật cầm theo hồ sơ của bản thân đi đến bàn báo danh, một người phụ nữ gần 40 tuổi không ngẩng đầu lên nhìn cậu đến một cái chỉ lạnh giọng hỏi:

“Tên gì?”

Tiêu Dật đã quá quen thuộc với cách đối đãi này mỗi khi đến báo danh tham gia mấy cuộc thi tìm kiếm tài năng cho nên cũng không còn quá lạ lẫm:

“Tiêu Dật!”

Tiêu Dật cúi xuống nhìn tờ giấy mà người phụ nữ kia viết, phát hiện ra bà ta rõ ràng đã ghi sai tên của cậu rồi vì thế mới lên tiếng nhắc:

“Là Tiêu Dật chứ không phải Tiêu Mật”

Người phụ nữ hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu một chút sau đó lại cúi xuống hỏi tiếp, cả một quá trình đó đều không có ý định sửa lại tên của cậu:

“ Bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Dật có điểm khó chịu:

“Tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi”

Người phụ nữ kia nhanh chóng viết vào phiếu đăng ký con số 32, Tiêu Dật vừa nhìn thấy thế liền muốn ngã ngửa, 32 tuổi vậy còn có cơ hội làm nghệ sĩ nữa hay sao, chẳng phải là cậu bị loại ngay từ vòng đầu rồi còn gì. Tiêu Dật cố gắng kìm nén tức giận, mang khóe miệng nhếch lên cao mím cười thật tươi hướng người phụ nữ trước mặt nhắc lại tên cùng tuổi của mình:

“Xin lỗi, tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi”

Người phụ nữ lại dùng ánh mắt lười biếng nhìn từ trên xuống dưới cậu một chút, cuối cùng liền nghiêng người sang bên cạnh lớn tiếng nói:

“Người tiếp theo đi”

Tiêu Dật nhanh chóng bị một cô gái ở phía sau đến báo danh đẩy sang một bên, lúc đứng ở bên cạnh rõ ràng còn nhìn thấy cô ta từ trong túi xách của mình rút ra một chút tiền đưa cho người phụ nữ đối diện, chẳng cần một lời nói chỉ mím cười khẽ gật đầu liền có thể đi thẳng vào bên trong. Tiêu Dật trong lòng oán thán, có nhất thiết phải trắng trợn như vậy rồi hay không.

“Tiêu Dật, đã báo danh được hay chưa?” La Luật đang xếp hàng đợi đến lượt, thấy Tiêu Dật đi xuống liền hỏi như vậy.

Tiêu Dật chính là kẻ sĩ diện, có chết cũng không chịu nói là mình bởi vì không có tiền lo lót cho nên bị người ta thẳng tay đánh loại rồi, chính vì vậy hiện tại mới làm ra vẻ đáp một câu thế này:

“Tôi cảm thấy chính sách của công ty này vô cùng khắt khe, hơn nữa còn chèn ép người mới đến mức sắp ra bã luôn rồi, tôi đây mới không thém vào cái công ty Lạc Thị Ảnh Nghiệp này đâu”

La Luật giống như là đã quá quen thuộc với lời nói này của Tiêu Dật rồi, mỗi lần đến cùng cậu ta khi trở về đều nói như thế, chính vì vậy ngày hôm nay lúc xếp hàng báo danh, La Luật mới cố ý không muốn đứng cạnh Tiêu Dật để tránh phải đen đủi.

Bị người ta mang tên cùng tuổi của bản thân đều viết sai hết cả, Tiêu Dật đương nhiên không cần phải đợi ở lại biểu diễn tài năng gì cả cũng biết được mình căn bản không có cơ hội rồi, dù sao thì mục tiêu của cậu cũng chẳng đặt ở Lạc Thị Ảnh Nghiệp này, cậu là muốn có một ngày có thể bước chân vào công ty giải trí Trình thị có tên tuổi nhất hiện nay kia.

Tiêu Dật một đường bực bội, tiền ở trong túi cũng chẳng còn đủ để đi taxi về nhà, thế cho nên Tiêu Dật liền đi bộ ở trên đường. Tiêu Dật là một người lạc quan, bây giờ mệt mỏi đi bộ vẫn có thể nghĩ ra được rằng mình đang rèn luyện cơ thể thật dẻo dai, có một thân hình đẹp mới có thể làm được một đại minh tinh.

Đường về nhà trở ngược hướng với đường tới công ty giải trí Trình thị nhưng Tiêu Dật nhìn thấy tòa nhà cao ốc 49 tầng kia liền giống như bị thôi miên cứ như vậy bước về hướng đó. Trình thị lựa chọn nghệ sĩ cũng cực kỳ gắt gao, nếu như không phải là đặc biệt có năng lực thì nhất định phải có gia thế khủng mới có thể được vào, mà Tiêu Dật cậu cả hai đều không có. Tiêu Dật đứng bên đường nhìn đến cánh cửa lớn của Trình thị, từ trong đó bước ra rất nhiều minh tinh nổi tiếng, mỗi gương mặt đều lạnh lùng cao ngạo, thật ước muốn có một ngày cậu cũng được như thế.

Tiêu Dật đứng ở đó lâu rất lâu, ngoài việc ngắm người và xe sang ra thì cũng chẳng còn có việc gì khác, trong đại não của cậu bắt đầu lóe lên một suy nghĩ, gia thế của cậu hiện tại không thể thay đổi, năng lực của cậu có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng để bồi dưỡng thì cậu cần có một công ty giải trí chống lưng, lại nghĩ đến vừa rồi cô gái kia đưa cho người phụ nữ nọ một ít tiền hai bên liền có thể vui vẻ bước vào bên trong, Tiêu Dật cảm thấy nhất định phải có quan hệ mới mong có chỗ tốt trong xã hội này, chính vì thế mà lúc này đây Tiêu Dật đã âm thầm hạ quyết tâm muốn có một mối quan hệ với người trong công ty giải trí Trình thị, có thể là là một minh tinh cũng có thể là người làm ở trong công ty này đều được cả, chỉ cần là người liên quan đến Trình thị dù ít hay nhiều đều sẽ là mục tiêu tiếp cận của cậu.

Quãng thời gian tiếp sau đó Tiêu Dật buổi sáng đều đi làm việc bán thời gian để kiếm tiền, mỗi buổi chiều tối sẽ đứng ở trước cửa công ty giải trí Trình thị nhìn thật lâu, muốn quan sát thật kỹ xem người nào có thể dễ dàng tiếp cận được nhất. La Luật từ sau đợt báo danh kia có đút cho ban tổ chức một khoản tiền nhỏ, nói là một khoản tiền nhỏ thôi nhưng đối với cậu ta lại chính là một tháng tiền lương lai lưng làm việc, có điều cuối cùng cũng có thể lọt vào trong top 50 người.

...

Sau 1 tháng bỏ thời gian ngồi ở trước cửa công ty giải trí Trình thị, Tiêu Dật vẫn không thể có bất cứ một mối quan hệ với người nào cả. Không phải cậu không tự tạo ra một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt, mà là mấy minh tinh kia quá mức kiêu ngạo, ngay cả đến dừng lại nói chuyện với cậu một chút cũng không có.

Tiêu Dật làm trong một cửa tiệm ăn nhanh, thỉnh thoảng sẽ được đi giao hàng cho Trình thị, mấy người làm trong công ty này không có người nào là không bận rộn, ngay cả đến ngừng đầu lên nhìn cậu cũng đều không có thời gian chứ đừng nói là muốn cùng bọn họ chào hỏi một hai câu.

Ngày hôm đó Tiêu Dật mang đồ ăn lên cho tầng 31 của Trình thị, lúc giao đồ xong liền đi ra phía thang máy đứng đợi, nơi này có ba thang máy cách biệt một cái chuyên dụng cho cấp trên, một cái chỉ dành cho nhân viên, một cái chỉ dành cho mỗi mình tổng tài tầng thứ 49 kia. Tiêu Dật quan sát xung quanh, bây giờ là giữa trưa mọi người hoặc là ở trong phòng ăn hoặc là đã đi ra ngoài, chính vì thế Tiêu Dật liền nghĩ muốn đi thử thang máy của cấp trên xem có cảm giác thế nào, dù sao thì cũng không ai thấy được cả, nếu như có thấy thì cậu chỉ cần nói không biết là có thể xong rồi, cũng chẳng thế vì đi nhầm thang máy mà bị phạt tiền đâu.

Tiêu Dật bước tới phía thang máy cuối cùng, nhìn bảng hiệu gắn ở bên trên có dòng chữ: “thang máy dành cho tổng giám đốc” Tiêu Dật liền mỉm cười đưa đầu ngón trỏ nhấn vào rồi đứng ở trước đó bất an đợi thang máy mở. Không biết có phải là do Tiêu Dật đang làm chuyện xấu hay không mà trái tim của cậu lúc này cũng bắt đầu đập loạn, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh, thang máy vừa mở ra liền nhanh chân bước vào luôn, lúc bước cả hai chân vào trong rồi thì Tiêu Dật mới phát hiện ra bên trong thế nhưng lại còn có thêm một người nữa.

Trình Kiệt có hẹn dùng bữa với bạn gái mình tình Bối Ni, lúc đang đứng ở trong thang máy liền nhìn thấy ô vuông nhỏ ghi số 31 đột nhiên sáng lên, hần nhúu mày nhìn về phía trước đó, cánh cửa thang máy mở ra liền phát hiện quả nhiên có một người nữa từ bên ngoài tiến vào. Thật ra Trình Kiệt cũng bị bất ngờ một chút bởi vì thang máy này chính là thang máy dành riêng cho hắn, ngay cả các cán bộ cấp cao trong công ty cũng không hề được sử dụng.

Tiêu Dật bước vào trong rồi mới biết hóa ra bên trong lại có người, cậu trong nhất thời không biết nên phải phản ứng sao cho phải, chỉ còn biết im lặng đứng ở đó ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh kia. Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, không ai có ý định lên tiếng nói một câu nào cả, chỉ còn biết dùng ánh mắt trao đổi với đối phương, không biết đã đứng bao lâu

rồi thang máy vẫn cứ dừng ở tầng thứ 31 đó, đến khi đèn điện trong thang máy vụt tắt, Tiêu Dật mới giật mình a một tiếng rồi bước ra ngoài. Tiêu Dật vừa bước ra ngoài thì đèn điện trong thang máy lại sáng lên một lần nữa, Trình Kiệt đứng ở bên trong bình thản nhìn người phía trước lịch sự hỏi:

“Cậu có muốn cùng đi thang máy hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy cứ bước vào rồi lại bước ra như thế này thật sự là rất kỳ quái, vốn định nói tiếng không cần nhưng chẳng hiểu sao chân lại tự động nâng bước tiến vào bên trong rồi:

“Cám ơn”

Thật ra thì Trình Kiệt cũng chỉ là tiện miệng hỏi một câu như vậy mà thôi không nghĩ rằng người này thế nhưng thật sự bước vào. Hôm nay Trình Kiệt mặc một bộ vest đen sang trọng, trên gương mặt cũng đồng dạng đeo một cặp kính đen thế cho nên đôi mắt của hắn hiện tại đã bị cặp kính đó che giấu hoàn toàn. Tiêu Dật lo lắng đứng ở bên cạnh Trình Kiệt, tuy rằng đứng ở bên cạnh chỗ nhấn số tầng rất gần nhưng lại quên mất không nhấn số, Trình Kiệt thấy vậy lại hỏi:

“Cậu xuống tầng bao nhiêu?”

Tiêu Dật giật mình đáp:

“Tôi xuống tầng 1, cám ơn!”

Có lẽ Tiêu Dật hiện tại vẫn chưa thể ý thức được câu nói này của mình, nhưng Trình Kiệt đứng ở bên cạnh đây lại hoàn toàn hiểu được câu nói đó, người này chẳng phải đang muốn hắn phục vụ nhấn thang máy cho cậu hay sao, hắn đường đường là tổng giám đốc lớn của công ty này mà lại bị sai vặt đứng nhấn thang máy cho người khác thì quá nực cười rồi:

“Cậu vừa rồi có nhìn thấy bảng hiệu gắn ở trên cái thang máy này hay không?”

Tiêu Dật trong đại não giống như có một tia lửa lóe lên, “thang máy dành cho tổng giám đốc” người đứng ở trong thang máy này hẳn là tổng giám đốc của công ty giải trí Trình thị Trình tổng. Tiêu Dật nhanh chóng quay sang nhìn Trình Kiệt, lúc cậu định lên tiếng nói cái gì đó thì đèn điện trong thang máy lại một lần nữa tắt, trong bóng tối có một giọng nói trầm ồm mang theo tia ra lệnh:

“Tôi xuống tầng 1”

Khoảng thời gian đèn điện trong thang máy tắt kia Tiêu Dật đã kịp lấy lại bình tĩnh, cậu đưa tay nhấn vào ô vuông nhỏ mang số 1, đèn điện tiếp sau đó ngay lập tức phát sáng. Trình Kiệt ung dung đứng ở giữa thang máy hỏi Tiêu Dật:

“Thang máy bên cạnh hỏng rồi sao?”

Tiêu Dật cố gắng thật bình thường đáp lời:

“Không hỏng, tôi nhấn liền một lúc ba thang máy đợi xem thang máy nào mở ra trước thì vào”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật, ánh mắt sau cặp kính đen giống như rada dò soát cả người cậu từ trên xuống dưới, rất nhanh sau đó liền quay mặt nhìn về phía trước nói thế này:

“Cơm gà phố tây sao, lần đầu tiên đến đây giao hàng?”

Phùng Kiến Vũ không phải là lần đầu tiên tới nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên cậu đi thử thang máy tổng giám đốc này, còn có thể ngẫu nhiên gặp được Trình tổng trong truyền thuyết, Tiêu Dật không thể nói rằng mình đến nhiều lần rồi chẳng qua hôm nay muốn thử cảm giác đi thang máy tổng

giám đốc như thế nào cho nên mới bạo gan ăn thử mà thôi, chính vì thế lúc này Tiêu Dật mới làm ra vẻ ngạc nhiên đáp:

“Ồ, sao anh biết vậy, tôi hôm nay là ngày đầu tiên đi làm” Nói rồi Tiêu Dật liền phối hợp từ trong túi áo rút ra tấm danh thiếp của cửa tiệm cơm gà phố tây đưa cho Trình Kiệt: “Cơm gà phố tây ở cửa tiệm chúng tôi rất ngon, nếu như anh có thời gian có thể ghé qua”.

Trình Kiệt kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống tấm danh thiếp trên tay Tiêu Dật, một lúc lâu sau mới đưa tay cầm lấy để vào trong túi áo của mình. Cửa tiệm mà Tiêu Dật làm việc là tiệm quen của tầng 31 Trình thị, bởi vì cậu muốn có thể tạo lập mối quen hệ với người làm việc trong Trình thị cho nên mỗi lần có đơn đặt hàng của nơi này đều xung phong đi giao đồ ăn, có điều đã được gần 3 tháng nay rồi vẫn không thể cùng người trong Trình thị nói được bất cứ câu nào, mọi người ai cũng đều bận rộn không có thời gian để ý đến cậu. Ngày hôm nay gặp được Trình tổng cao cao tại thượng này liền nhận ra được một điều rằng, cả cái tòa nhà 49 tầng này người ít bận rộn nhất chính là người ngồi trên tầng cao nhất này, bởi vì hẳn ta hiện tại có thời gian cùng cậu nói chuyện vài câu, Tiêu Dật không muốn để bỏ lỡ cơ hội này thế cho nên liền muốn nói nhiều một chút, có điều lời còn chưa kịp nói ra thì điện thoại di động của ai đó đang vang lên rồi.

“Bối Ni... tôi đang ở trong thang máy... được... lát nữa tôi sẽ tới”

Tiêu Dật đứng ở một bên đợi Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong sẽ cùng hẳn nói chuyện vài ba câu, nhưng mà người ta vừa kết thúc cuộc trò chuyện kia thì thang máy cũng vừa vặn được mở ra, Trình Kiệt nhanh chóng nâng bước đi ra ngoài, Tiêu Dật đứng ở phía sau vẫn còn luyến tiếc không thôi, cơ hội tốt như vậy thế mà chỉ cùng hẳn trao đổi chuyện cơm gà thật đúng là lãng phí, quá lãng phí mà.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 2: Đơn Đặt Hàng Từ Tầng 49

Trình Kiệt cũng không quá để ý đến Tiêu Dật, tưởng chừng như hình ảnh của cậu rất nhanh đều biến mất ở trong đại não của hắn, nói gì thì nói thì Trình Kiệt cũng đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, minh tinh nổi tiếng trên dưới công ty còn có người nào mà hắn chưa từng gặp qua. Có điều Tiêu Dật thì hoàn toàn ngược lại, từ lúc gặp được Trình Kiệt liền không thể nào ngừng nghĩ tới, không phải là cậu bị vẻ bề ngoài của hắn thu hút mà là cậu đang cố muốn nghĩ xem làm cách nào có thể tạo lập mối quan hệ với hắn được. Cả một tòa cao ốc 49 tầng này dường như chỉ có Trình Kiệt mới có thể cùng cậu nói chuyện thêm được đôi ba câu, hơn nữa hắn cũng là người có năng lực hô mưa gọi gió, điều này là hiển nhiên rồi bởi vì hắn là người đứng đầu Trình thị.

Trình Kiệt đến nhà hàng đã hẹn trước với Bối Ni, Bối Ni hiện tại chính là tên tuổi được săn đón nhất trong giới giải trí hiện nay chính vì vậy nhất cử nhất động của cô đều được báo giới theo sát, hiện tại cùng Trình Kiệt hẹn nhau ăn một bữa cơm cũng phải vòng vèo mấy con phố mới có thể đến nơi được. Hôm nay Bối Ni mặc một chiếc váy bó sát màu đen, làn da trắng nõn càng được thêm tô điểm, mái tóc màu nâu xoăn nhẹ buông dài xuống hai bên vai, bộ dáng này chính là bộ dáng của một nữ thần người gặp người mê, nhưng mà hiện tại Vương Thanh khi cùng Bối Ni ngồi đối diện nhau cũng không có cái gì gọi là tim đập mạnh hay là cử chỉ gấp gáp, cả một quá trình đều giữ trạng thái vô cùng bình thản ngồi xuống ghế cầm lấy thực đơn trên bàn mở ra xem.

Bối Ni nhìn thấy Trình Kiệt tới liền mang kính mắt đen bỏ xuống để ở trên bàn, gương mặt tinh xảo, đôi mắt lớn, cánh môi cong cong khiêu gợi khẽ mở lời:

“Kiệt à, chuyện lần đó thật xin lỗi anh”

Ngày hôm nay Bối Ni hẹn Trình Kiệt ra chính là vì muốn xin lỗi hẳn chuyện lần trước đã thất hẹn, hôm ấy Trình Kiệt hẹn Bối Ni đi ăn tối nhưng đến khi hẳn tới nơi đợi được 5 phút rồi Bối Ni liền nói với hẳn rằng cô đột nhiên gặp chuyện đột xuất không thể tới được, Trình Kiệt khi ấy cũng cảm thấy không có gì tức giận cả dù sao thì Bối Ni là một nữ minh tinh được săn đuổi nhất hiện nay nên những chuyện như vậy xảy ra căn bản cũng là bình thường. Có điều rất nhanh sau đó Trình Kiệt liền tra ra được tin tức Bối Ni buổi tối ngày hôm ấy đến quán bar dự tiệc sinh nhật bạn, lại nghĩ đến Bối Ni cũng đã từng trước mặt hẳn nhắc đến chuyện muốn hẳn cùng đi dự sinh nhật nhưng bị hẳn từ chối, thật không ngờ cô ấy thế nhưng lại lựa chọn đi dự tiệc của bạn chứ không phải là đi dùng bữa cùng với hẳn. Trình Kiệt là một người kiêu ngạo, hơn nữa hẳn dù sao cũng hội tụ đầy đủ yếu tố của một người đàn ông thành đạt, muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc còn phải vì một cô gái lừa dối mình mà nhắm mắt cho qua làm như không biết chuyện gì hay sao.

Bối Ni đã hẹn với Trình Kiệt rất nhiều lần rồi nhưng đều bị hẳn từ chối, khó khăn lắm ngày hôm nay mới có thể nài nỉ hẳn chịu gặp cô được. Bối Ni thấy Trình Kiệt không có ý định lên tiếng mà chỉ bình thản ngồi lật mở cuốn thực đơn ở trên bàn nghiên ngẫm xem vô cùng chăm chú, trong lòng Bối Ni bắt đầu cảm thấy gấp gáp, cô đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt nhỏ giọng nói:

“Kiệt à, anh cũng biết Tiểu Đan là bạn rất thân của em, chúng em từ khi bước chân vào giới giải trí đã quen biết nhau rồi, tiệc sinh nhật thì chỉ một năm mới có một lần, bữa ăn tối của chúng ta chẳng phải anh muốn ngày nào ăn liền có thể ăn hay sao?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Bối Ni, cô gái này chính là do một tay hăn nâng đỡ mới có thể thành danh như bây giờ, nếu như không phải hăn thì liệu cô ấy có thể trong nửa năm đã trở thành một minh tinh đắt giá hay sao, chỉ sợ có cống hiến cả tuổi thanh xuân của mình cũng chưa chắc đã thoát khỏi cái danh nghệ sĩ hạng 3. Trình Kiệt im lặng đợi Bối Ni nói tiếp, hăn là một người đàn ông lịch thiệp sẽ không cướp lời của phụ nữ.

Bối Ni thấy Trình Kiệt không có ý định gạt tay mình ra thì đỡ lo lắng hơn một chút, Trình Kiệt này không phải là chưa từng quen bạn gái, bạn gái trong giới giải trí có mà bạn gái là tiểu thư của các tập đoàn cũng đều có, nhưng hăn lại chưa bao giờ quen quá 1 tháng, cô dù sao cũng được tính là bạn gái của hăn trong khoảng thời gian lâu nhất cho nên bây giờ mới khẽ mỉm cười xuống giọng lấy lòng, tin tưởng rằng người đàn ông này sẽ không thể tức giận quá lâu với cô được:

“Kiệt à, đợi một tuần nữa em đóng máy bộ phim tới đây chúng ta sẽ cùng đi du lịch Thượng Hải vài ngày có được không?”

Trình Kiệt chậm rãi thu tay về, hăn khẽ nhẹ giọng đáp lời Bối Ni:

“Tôi thời gian kế tiếp rất bận, sắp tới sẽ mở một cuộc thi tìm kiếm thêm người mới vào công ty, cũng không thể rảnh rỗi giống như em nói muốn đi du lịch liền có thể đi”

Bối Ni nghe đến đây thì giật mình, cô không phải là không biết sắp tới công ty sẽ tuyển thêm người mới, nhưng chuyện này dù sao cũng không nhất thiết phải đích thân Trình Kiệt giám sát, ngoài ra trong lời nói kia của Trình Kiệt còn cố tình nhắc đến hai từ rảnh rỗi khiến cho Bối Ni cũng càng âm thầm lo lắng hơn. Năng lực diễn xuất của Bối Ni cũng không tồi nhưng chỉ dừng lại ở mức không tồi thôi chứ chẳng thể nào được nói là xuất sắc được, nếu không phải là có Trình Kiệt ở phía sau chống lưng thì cô cũng không thể thuận buồm xuôi gió cho đến tận bây giờ, hiện tại Trình Kiệt đột

nhiên muốn phó mặc cô thì khoảng thời gian tiếp sau đó của cô khẳng định sẽ không mấy dễ dàng:

“Kiệt, anh đang giận em sao? Em xin lỗi anh”

Trình Kiệt đưa cuốn thực đơn của nhà hàng cho Bối Ni:

“Em gọi món đi”

Bối Ni trong nhất thời không biết nên phải phản ứng như thế nào, người đàn ông này quá mức cẩn trọng, cô không thể từ hấn mà đoán ra được tâm tư cũng như suy nghĩ của hấn được. Trình Kiệt đưa tay ý muốn gọi phục vụ bàn đi tới, Bối Ni căng thẳng nhìn cuốn thực đơn một hồi rồi chọn ra toàn những món Trình Kiệt thích. Trình Kiệt ngồi đối diện Bối Ni im lặng, lúc đầu gặp cô gái này chính là cảm thấy cô ấy rất thuần khiết, không giống như những người phụ nữ ngày ngày đều giả bộ vây xung quanh hấn, cho nên vì thế mà Trình Kiệt mới cùng Bối Ni tiến tới mối quan hệ xa hơn, đương nhiên mức độ cũng vĩnh viễn chỉ dừng lại ở mức thích chứ chẳng thể nào lên đến yêu được, nghĩ lại cũng cùng cô gái là quen nhau 3 tháng rồi thời gian cũng đã là rất lâu so với trước đây, đến hiện tại một lời nói dừng lại cũng không có gì là quá đáng cả.

“Kiệt, em đã gọi món gà nướng mật ong anh thích nhất” Bối Ni ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt cười.

Trình Kiệt thở dài một hơi, cũng không muốn cùng cô gái này diễn trò tốn thời gian nữa cho nên liền trực tiếp mang những suy nghĩ trong đầu mình nói thẳng ra:

“Được rồi Bối Ni em là một cô gái thông minh, tin chắc có những chuyện tôi không cần nói thẳng ra em cũng có thể hiểu được có đúng không, tôi có chuyện phải về công ty trước”

Trình Kiệt nói xong liền nhanh chóng đứng dậy rời đi, Bối Ni cũng theo đó đứng dậy gọi với theo hắn, có điều người đàn ông kia từ đầu đến cuối đều không có ý định dừng bước, Bối Ni thất thần ngồi phịch xuống ghế vội vã từ trong túi xách lấy ra điện thoại của mình nhắn tin cho ai đó.

Khoảng thời gian tiếp theo sau đó Tiêu Dật vẫn như thường ngày đều đặn mang cơm gà đến tầng 31, mỗi ngày đều cố gắng đứng nán lại một lúc chỉ để muốn có cơ hội gặp mặt Trình Kiệt. Từ lần gặp Trình Kiệt ở trong thang máy đó, Tiêu Dật đã ở nhà mang tất cả những câu nói mình muốn nói viết ra một tờ giấy, mỗi ngày đều đứng trước gương luyện đọc qua một lần, cậu còn tự mình nghĩ ra mọi tình huống người kia sẽ hỏi mình cái gì để trả lời cho thật trơn tru lưu loát, biểu hiện ra được mình là một người thông minh nhanh nhẹn. Lời thoại thì học đã xong hết cả rồi, nhưng mà đã một tuần trôi qua Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu xuất hiện trước mặt của Tiêu Dật nữa.

Tầng thứ 31 là tầng phát triển nhân lực tìm kiếm người mới, một tháng kế tiếp Trình thị sẽ bắt đầu tổ chức một cuộc thi tuyển chọn đào tạo nghệ sĩ, Trình Kiệt cần một số những tài liệu cho nên muốn đích thân xuống dưới tầng 31 lấy. Khi Tiêu Dật vừa bước vào trong thang máy dành cho nhân viên thường thì thang máy phía cuối cùng kia cũng mở ra, Tiêu Dật cứ như vậy bỏ lỡ đi mất cơ hội chạm mặt Trình Kiệt.

Trình Kiệt bước vào trong phòng phát triển nhân lực thấy mọi người đều đang nghỉ ngơi ăn trưa, có một nữ nhân viên trẻ tuổi nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền quên mất cả ăn cơm vội vã đứng dậy nói:

“Trình tổng”

Mọi người nghe thấy thế cũng đều đình chỉ lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt không muốn làm phiền giờ nghỉ trưa của nhân

viên cho nên liền hướng giám đốc phòng phát triển đi tới:

“Ngô Phàm, tôi cần những giấy tờ liên quan đến kế hoạch tuyển chọn sắp tới”

Giám đốc phòng phát triển nhân lực tên Tống Ngô Phàm mới trở về từ Anh cách đây một tháng liền ngay lập tức được đảm nhận vị trí này, lúc đầu có rất nhiều người nghi ngờ năng lực của Tống Ngô Phàm nhưng sau đó rất nhanh cậu liền có thể lấy được chỗ đứng của mình ở trong công ty. Dĩ nhiên thì Trình Kiệt cũng chẳng phải là một người tùy tiện, Tống Ngô Phàm là bạn từ nhỏ của hắn cho nên lấy hiểu biết của hắn về cậu ta mà nói đều có thể hoàn toàn tin tưởng giao cho cậu ấy vị trí này.

Tống Ngô Phàm vừa nhìn thấy Trình Kiệt tới liền mang hộp cơm gà bỏ sang một bên rồi xoay người lấy giấy tờ đưa cho Trình Kiệt, vừa làm vừa nói:

“Có chuyện gì mà đích thân cậu phải xuống tận đây lấy thế hả?”

Trình Kiệt nhìn hộp cơm gà ở trên bàn của Tống Ngô Phàm chợt nghĩ tới chuyện mấy ngày trước gặp một nhân viên giao cơm đi chung thang máy với hắn:

“Cơm gà phổ tây phải không?”

Tống Ngô Phàm hả một tiếng, Trình Kiệt liền đưa tay chỉ về phía hộp cơm trên bàn lặp lại một lần nữa:

“Là cơm gà phổ tây có phải không?”

Tống Ngô Phàm mang giấy tờ Trình Kiệt yêu cầu đưa cho hắn:

“Sao, cậu hôm nay đổi khẩu vị lại muốn ăn cơm hộp hay sao?”

Trình Kiệt không nói gì nữa liền nhanh chóng cầm lấy số giấy tờ này trở về phòng làm việc của mình, Tống Ngộ Phàm bữu môi hướng nhân viên xung quanh mỉm cười nói lớn:

“Mọi người tiếp tục ăn!”

Thật ra thì so với Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm rất gần gũi với nhân viên cho nên dù là cấp trên nhưng mọi người đều rất thoải mái khi ở chung một chỗ với cậu ấy, còn Trình tổng của chúng ta ngày ngày ở trên tầng cao nhất cách biệt với mọi người, tránh không được khi nhân viên gặp liền tự động rơi vào trạng thái căng thẳng.

Trình Kiệt vừa về phòng liền mở máy tính ra tra ở trên mạng số điện thoại của tiệm cơm gà phố tây này, vừa rồi nhìn thấy hộp cơm của Tống Ngộ Phàm bụng cũng đột nhiên cảm thấy đói. Có một điều chắc chắn chính là Trình Kiệt bởi vì nhìn thấy hộp cơm gà của Tống Ngộ Phàm liền cảm thấy thèm cho nên mới lên mạng tra địa chỉ của tiệm cơm này, chứ không hề vì nhớ đến vị nhân viên giao hàng nào đó từng đi chung thang máy với mình. Trình Kiệt từ trên mạng tra ra được số điện thoại của tiệm cơm gà phố tây, nhìn bản đồ trực tuyến cũng thấy nơi đó cách công ty mình không xa lắm, chính vì vậy hắn liền cầm lấy điện thoại nhấn số gọi tới đặt hàng.

Tiêu Dật vừa trở về từ Trình thị mới bước vào đến cửa tiệm liền có tiếng nói lớn của ông chủ Trần:

“Tiêu Dật, cậu về cũng thật đúng lúc đó, lại có đơn đặt hàng từ Trình thị đây”

Buổi trưa ngày hôm nay nắng nóng vô cùng, nhiệt độ ngoài trời lên tới hơn 40 độ c, Tiêu Dật lái xe máy ở ngoài trời nắng về đến đây liền trở thành một bộ dạng ướt át nhếch nhác, nhưng mà khi cậu vừa nghe thấy khách hàng là Trình thị liền mau chóng vực lại tinh thần bước nhanh tới phía ông chủ Trần cầm lấy tờ giấy ghi địa chỉ khách hàng kia. Không nhìn

thì không sao, vừa nhìn liền giật mình hết hồn suýt chút nữa xé toạc mảnh giấy nhỏ kia làm đôi:

“Tầng 49 sao?”

Ông chủ Trần mang hộp cơm gà đưa cho Tiêu Dật:

“Địa chỉ đã ghi rõ ràng ở trên đó rồi cậu cứ như vậy mà giao hàng thôi”

Tiêu Dật bắt đầu cố gắng thật bình tĩnh phân tích lại sự thật hiển nhiên này một lần nữa, tòa cao ốc Trình thị có 49 tầng, người làm việc ở tầng cao nhất đương nhiên là Trình tổng, hiện tại ở phiếu ghi hàng rõ ràng là tầng 49 công ty giải trí Trình thị, nhất định không thể sai được. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe, một tay xách lấy hộp cơm gà ở kế bên bắt đầu nhấm lại những lời thoại cũng như những tình huống mà mình ở nhà đã sớm liệt kê ra hết. Lát nữa trước khi gặp Trình Kiệt cậu nhất định phải đi tới nhà vệ sinh trước, phải sửa sang đầu tóc quần áo lại thật chỉnh tề ngay ngắn, tốt nhất phải để cho Trình Kiệt thấy được thần thái mình tinh bỉnh sinh của cậu. Kế đến cậu sẽ mang cơm gà vào trong phòng của hân, trước khi vào nhất thiết phải gõ cửa, cửa chỉ được gõ duy nhất ba tiếng mà thôi, không được quá mức mạnh bạo cũng không được quá mức nhẹ nhàng, phải để cho Trình Kiệt thấy ngay cả cốt cách gõ cửa của cậu cũng thuộc hàng cao quý. Tiếp tới Trình Kiệt hân là sẽ nói cậu tiến vào bên trong đi, cậu phải cho Trình Kiệt thấy thứ mà cậu đang cầm ở trên tay căn bản không phải là hộp cơm gà mà chính là túi xách hàng hiệu, từng bước đi cho tới mỗi nhịp bước chân đều phải thật đẹp mắt, tốt nhất là làm cho hân nhìn ra được thể mạnh catwalk của cậu. Đương nhiên Trình Kiệt là một tổng tài cho nên hân sẽ không nói chuyện với cậu đâu, chính vì thế khi cậu lên tiếng nói “Cơm gà của anh, chúc anh ăn ngon miệng” nhất thiết phải điều chỉnh giọng nói đến mức hoàn mỹ nhất, sẽ phải để cho hân vừa nghe thấy giọng nói của cậu mà bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn, kết quả trong lòng hân sẽ nghĩ giọng nói của cậu thật hay rất có năng khiếu trong việc hát hò.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 3+81 Tệ Đối Lấy Ấn Tượng Tốt

Xe máy rất nhanh dừng lại ở trước cửa Trình thị, Tiêu Dật làm theo kế hoạch sớm đã vạch sẵn ở trong đầu, trước tiên là vào trong phòng vệ sinh chỉnh trang lại mọi thứ, đứng ở dưới sảnh dùng thang máy của nhân viên nhấn lên tầng thứ 49. Thang máy rất nhanh được mở ra, Tiêu Dật một đường tiêu sái bước vào, mọi hành động hiện tại của Tiêu Dật quả thật đúng là rất tiêu sái, ngay cả cái đầu cũng không tùy tiện lắc qua lắc lại lung tung, bởi vì cậu không muốn để gió làm lộn xộn đi mái tóc của mình.

Hôm nay Tiêu Dật mặc một bộ quần áo rất bình thường, cửa tiệm cơm gà phổ tây không có đồng phục cho nên lúc này Tiêu Dật mới mặc một chiếc áo phông trắng ở bên trong, bên ngoài khoác một chiếc áo sơ mi, quần jean xanh hơi rách một chút nhìn vô cùng thời trang, dưới chân đi một đôi giày thể thao trắng tinh, vóc dáng của Tiêu Dật không phải là người quá mức cao lớn, tuy rằng cậu cũng cao đến 1m82 nhưng lại có thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn chứ không phải là kiểu cơ bắp cuồn cuộn giống như Trình Kiệt.

Tiêu Dật đứng ở trong thang máy vừa lo lắng vừa mong chờ, quãng thời gian thang máy mở ra thật nhanh nhưng quãng thời gian ở trong thang máy đợi đi đến tầng 49 thật là chậm. Thang máy có kính gương cho nên Tiêu Dật vẫn có thể một lần nữa ngắm nhìn lại bản thân, về cơ bản là bộ dạng bên ngoài này của cậu không có gì cần phải chê trách nữa rồi, ít nhất thì Tiêu Dật vẫn luôn lạc quan cảm thấy chính là như vậy. Tầng 16 mở ra có thêm vài nữ nhân viên bước vào bên trong, Tiêu Dật cố gắng đứng nép vào một bên để tránh cho người khác không chạm đến mình, cả một quá trình

đều vô cùng bảo vệ đôi giày trắng cậu đi dưới chân kia, nếu như không cẩn thận bị đám người này giẫm vào một phát là sẽ hỏng bét, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến khí chất của cậu.

Tiêu Dật phải mất những 5 phút mới có thể lên đến được tầng thứ 49, bởi vì mỗi tầng hầu như đều có người ra người vào, khoảng thời gian đợi đó cũng khiến cho cậu mất rất nhiều thời gian, nếu như lần sau còn có cơ hội giao hàng lên tầng 49 nữa cậu nhất định sẽ lên đi thang máy tổng giám đốc, đứng ở trong góc này giờ nóng muốn cả người đều đổ mồ hôi rồi. Tiêu Dật nhanh chóng bước ra ngoài, bởi vì tầng 49 này không có phòng vệ sinh ở bên ngoài cho nên cậu căn bản không thể vào đâu mà chỉnh trang lại được nữa, chỉ có thể đứng ở trước thang máy vuốt vuốt lại mái tóc cùng quần áo trên người.

Tầng thứ 49 chỉ có duy nhất một phòng làm việc lớn của Trình Kiệt, hiện tại đã là giờ nghỉ trưa cho nên mấy nữ thư ký của hắn đều đã ra ngoài hết, Tiêu Dật đương nhiên thành công tiến vào trong mà không bị ai ngăn cản. Tiêu Dật đi đến trước cửa phòng làm việc của Trình Kiệt, bên trên không hề có bất cứ tấm bảng nhỏ nào ghi tên phòng nhưng mà cậu vẫn có thể chắc chắn được đây chính là phòng làm việc của Trình tổng giám đốc lớn. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, cảm thấy một hơi vẫn chưa đủ lại muốn hít thêm một hơi nữa, cứ hít qua hít lại như vậy đến khi đỏ cả mặt vì hô hấp bị thay đổi quá lâu cho nên liền đưa tay xoa xoa trước ngực một chút rồi gõ cửa ba tiếng. Đối với lực gõ cửa này mà nói thì Tiêu Dật rất là tự tin, mấy ngày nay cậu mỗi ngày đều hướng cánh cửa trong nhà của mình gõ gõ, phía bên trong phòng rất nhanh có một giọng nam tính truyền ra:

“Vào đi”

Quả đúng như dự đoán của Tiêu Dật, Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều không có ý định ngẩng đầu lên nhìn, hắn bây giờ mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ áo mở ra hàng cúc đầu tiên, cà vạt cũng không có thắt, chiếc áo vest màu xám vắt ở thành ghế phía sau, một bộ dạng đều vô cùng

chăm chú giống như là bận giải quyết đồng giấy tờ ở trên bàn kia. Tiêu Dật không bởi vì Trình Kiệt không để ý đến mình mà quên đi cách bước chân đã tập sẵn ở nhà mấy ngày hôm nay:

“Tôi đến giao cơm gà”

Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn người đối diện đang từ trong hộp đồ bỏ ra một hộp nhỏ nữa đặt ở trên bàn làm việc của hắn. Trình Kiệt chỉ ừ một tiếng rồi cúi đầu tiếp tục đọc văn kiện đang dang dở, Tiêu Dật sớm đã định trước được vấn đề này rồi cho nên cậu cũng không có gì bất ngờ cả, cậu lại chậm rãi lên tiếng điều chỉnh giọng nói tốt nhất nói với Trình Kiệt:

“Cơm gà của anh 19 tệ”

Thật ra thì cơm gà chính xác có giá 20 tệ nhưng bởi vì Tiêu Dật đã sớm lên kế hoạch sẵn trước rồi, Trình Kiệt đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn thế này, trong người hắn rất ít khả năng có 19 tệ lẻ vì vậy Tiêu Dật mới cố tình nói như thế. Trình Kiệt từ trong ví lấy ra một tờ 100 tệ đưa cho Tiêu Dật:

“Không cần trả lại”

Tiêu Dật đối với tiền kiếm được bao nhiêu cũng đều cảm thấy ít cả, cậu đã từng băng qua một con đường lớn chỉ để nhặt một đồng xu, hiện tại có người đưa cho cậu số tiền này còn nói không cần trả lại, Tiêu Dật đương nhiên là rất muốn nhận nhưng mà bởi vì muốn để lại ấn tượng thật tốt cho Trình Kiệt vì thế mà cậu hiện tại mới vô cùng chí khí mà rút ví ra đếm đủ 81 tệ trả cho hắn:

“Không được, tôi sẽ trả lại anh 81 tệ”

Tiêu Dật rất thông minh, rất lâu sau này mỗi khi nhớ đến lần mang 81 tệ trả thật sòng phẳng cho Trình Kiệt cậu lại càng cảm thấy mình thật khôn ngoan, hành động này chính là thả con săn sắt bắt con cá rô, vì chỉ cần

mang 81 tệ đưa ra liền có thể thành công lừa về được ấn tượng tốt của Trình Kiệt. Kể đến sau này khi Trình Kiệt đã không thể không có Tiêu Dật được thì hẳn mới phát hiện ra một sự thật rằng, hồ ly nhỏ này hẳn lấy về thực chất chính là người tham tiền hơn cả sinh mạng, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi

Trình Kiệt dừng lại động tác bỏ văn kiện xuống bàn, hẳn tựa lưng vào thành ghế da phía sau nhìn người đang loay hoay đếm tiền trong ví. Trình Kiệt giống như nhớ ra điều gì đó liền hỏi:

“Cậu là người lần đó trong thang máy đúng không?”

Tiêu Dật âm thầm cười ở trong lòng, cậu đương nhiên không chỉ vui về chuyện Trình Kiệt nhớ ra cậu mà cậu còn vui vẻ vì có thể cùng Trình Kiệt nói thêm vài ba câu, thế cho nên Tiêu Dật mới cố tình giả bộ tìm tiền thật lâu để có cơ hội nói chuyện với Trình Kiệt:

“Anh còn nhớ hả, lần đó thật ngại quá tôi lần đầu tiên đi làm cho nên không hề biết thang máy đó không thể đi”

Trình Kiệt chỉ lơ đãng đáp lại một câu rồi tiếp tục nhìn người phía trước:

“Thế sao?”

Tiêu Dật không thể cố giả bộ tìm tiền quá lâu được, nếu như còn muốn diễn thêm nữa nhất định sẽ bị Trình Kiệt phát hiện ra, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa nói xong câu kia cậu liền nhanh chóng mang đủ 81 tệ ra trả cho hẳn:

“Đây là 81 tệ của anh, chúc anh ăn ngon miệng”

Tiêu Dật thật không muốn ngay bây giờ trở về, thứ nhất là điều hòa ở trong này thật là mát, thứ hai chính là cậu vẫn chưa nói được chuyện cần

nói với Trình Kiệt nữa. Khi Tiêu Dật định xoay người rời đi, Trình Kiệt liền ở phía sau gọi cậu lại:

“Cho tôi danh thiếp của tiệm đi, lần trước tôi đã làm mất rồi”

Tiêu Dật nghe thấy thế trong lòng lại nhảy nhót, Trình Kiệt còn muốn có danh thiếp nhất định là cậu sẽ còn có cơ hội gặp lại hẳn, đương nhiên chuyện tạo lập mối quan hệ vẫn còn có cơ hội. Tiêu Dật nhanh chóng tìm danh thiếp nhưng đáng tiếc lại chính là danh thiếp kia căn bản đã hết rồi:

“Thật ngại quá danh thiếp của tiệm tôi lại không mang theo, hay thế này đi lần sau tôi đến giao hàng sẽ mang tới cho anh có được không?”

Trình Kiệt đưa tay lên bàn gõ gõ:

“Hiện tại không có danh thiếp thì sao tôi gọi cậu mang cơm đến được?”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi Trình Kiệt:

“Như vậy anh ngày hôm nay tại sao có thể đặt hàng thế?”

Trình Kiệt chính là muốn cùng người phía trước này nói chuyện thêm vài câu, chỉ đơn giản rằng hẳn cảm thấy cùng người này nói chuyện tâm trạng liền tốt hơn một chút, cho dù nội dung cuộc đối thoại của hai người chỉ xoay quanh cơm gà mà thôi:

“Cấp dưới của tôi gọi giúp, nhưng tôi lại không muốn làm phiền cấp dưới của tôi nữa”

Vấn đề này giải quyết cũng vô cùng đơn giản chỉ cần Tiêu Dật mang sổ điện thoại của tiệm cơm viết ra cho Trình Kiệt là có thể rồi, dù sao thì cậu cũng đã làm trong tiệm cơm gà phố tây này một thời gian, nhắm mắt cũng có thể viết ra được:

“Hay thế này đi, anh đưa tôi giấy và bút tôi sẽ viết số điện thoại của tiệm cho anh, lần sau anh chỉ cần trực tiếp gọi và số này là được rồi”

Trình Kiệt tùy tiện mang một tờ giấy cùng một cây bút đưa đến chỗ Tiêu Dật:

“Được!”

Khi Tiêu Dật chỉ còn bốn con số cuối cùng nữa thôi là viết xong số điện thoại của tiệm, trong đầu cậu chợt lóe lên một suy nghĩ, cậu ngẩng đầu lên nói với Trình Kiệt thế này:

“Cũng thật là ngại quá, tôi mới làm việc ở quán cho nên số điện thoại cũng chưa thể thuộc. Hay là thế này đi, tôi viết số điện thoại của tôi cho anh, sau này anh muốn ăn thì cứ trực tiếp gọi cho tôi, thế có được không?”

Trình Kiệt nhếch môi đáp một tiếng:

“Được”

Kết quả này hoàn toàn quá sức tưởng tượng với Tiêu Dật, thật không ngờ rằng thế nhưng có thể để lại được số điện thoại của bản thân. Tiêu Dật cẩn thận mang từng con số viết lại trên tờ giấy kia, cậu viết vô cùng rõ ràng tròn trịa để chắc chắn rằng Trình Kiệt sẽ không thể không dịch ra được. Tiêu Dật viết xong liền đứng thẳng dậy đưa lại tờ giấy đó cho Trình Kiệt:

“Đây là số điện thoại của tôi, nếu như anh muốn ăn có thể trực tiếp gọi cho tôi”

Trình Kiệt cầm lấy tờ giấy kia nhìn xuống một lượt rồi để sang một bên đáp lại Tiêu Dật:

“Được!”

Tiêu Dật vui vẻ tạm biệt rồi xoay người rời đi:

“Như vậy tôi về đây”

Trình Kiệt gật đầu, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật khi rời đi, hẳn đột nhiên cảm thấy dáng người của người này cũng rất được, đôi chân thon dài, cặp mông vểnh tròn, vòng eo rất nhỏ, lưng thon, dáng đi quả thật cũng vừa mắt, hơn nữa giọng nói kia trầm bổng vô cùng êm tai. Trình Kiệt chính là tổng giám đốc lớn của một công ty giải trí cho nên hẳn đối với một người lần thứ hai gặp này có cái nhìn tổng thể như vậy cũng là điều hiển nhiên, sau khi cánh cửa kia đóng lại thì Trình Kiệt khe khẽ gật đầu nghĩ nếu như người này muốn làm nghệ sĩ cũng có thể được. Suy nghĩ này của Trình Kiệt mà để cho Tiêu Dật biết, cậu khẳng định sẽ vui sướng đến phát điên, đáng tiếc Tiêu Dật không phải là tề thiên đại thánh có 72 phép thần thông mà đọc được suy nghĩ của Trình Kiệt.

Trình Kiệt nhìn hộp cơm ở trên bàn một lúc mới chậm chậm mở nó ra, miếng ăn đầu tiên chính là cảm thấy cũng không có gì đặc biệt cả, nói đúng hơn là kém xa rất nhiều đối với những món hẳn từng ăn trong nhà hàng, đương nhiên thì đồ ăn của một cửa tiệm ăn nhanh so với một nhà hàng sang trọng không thể so sánh được. Trình Kiệt không thể tiếp tục ăn nữa, hẳn mang hộp cơm đó gạt sang một bên rồi tiếp tục bỏ mấy giấy tờ kia ra đọc tiếp.

Mặc dù hôm nay thu được kết quả đến tốt không ngờ tới nhưng Tiêu Dật vẫn trải qua một ngày như bình thường, buổi sáng chăm chỉ đi làm ở tiệm cơm gà phổ tây, đến buổi chiều liền ra ngồi ở trước cửa công ty giải trí Trình thị. Tiêu Dật đặc biệt cao hứng, cho dù cậu không biết là Trình Kiệt có gọi cho cậu hay không nhưng dù sao hẳn cũng có số điện thoại của cậu rồi, như vậy nhất định là sẽ có cơ hội cùng hẳn tạo lập một mối quan hệ tốt.

Tiêu Dật lúc nào cũng đều ngồi ở quán nước đối diện Trình thị, bà chủ cửa tiệm nhỏ này là một người phụ nữ trung niên đáng tuổi bác cậu, nhưng khi nào thấy cậu cũng đều muốn cậu gọi bà ấy bằng chị, Tiêu Dật cảm thấy vấn đề kia cũng chẳng là trái luân thường đạo lý gì cả, một cậu chị chị em

em này liền có thể đổi lại được nước uống nhiều hơn người thường một chút, Tiêu Dật đương nhiên là vui vẻ nghe theo.

“Lý tử tử xinh đẹp ời, ngay hôm nay cho nhiều dậu một chút có được hay không, hôm qua uống thật nhạt đó”

Lý Hoa năm nay đã ngoài 50, là một người phụ nữ có vẻ bề ngoài béo tròn, làn da rất trắng, một gương mặt phúc hậu, mỗi lần cười lên liền có thể khoe trọn được hàm răng trắng đều tăm tắp kia. Lần nào Tiêu Dật đến quán cũng luôn có câu này, cậu muốn uống nhiều dậu nhưng lại chỉ muốn tính tiền y như bình thường mà thôi. Lý Hoa ở bên trong lăm lăm nói nhưng quả thật vẫn mang thật nhiều dậu cho vào trong ly nước của Tiêu Dật:

“Ngày hôm qua đã cho rất nhiều dậu rồi mà cậu vẫn còn kêu nhạt nữa hay sao, uống ngọt quá coi chừng mắc bệnh đó có biết không hả?”

Lý Hoa luôn không thích người khác nói mình mập vì thế một tiếng mập kia sẽ không bao giờ phát ra từ miệng của bà ấy, dĩ nhiên thì Tiêu Dật cũng biết được từ đại kỵ này cho nên chẳng bao giờ nhắc tới cả, chỉ cười cười dùng thìa nhỏ mang ly nước kia khuấy đều vài vòng. 3 tháng rồi Lý Hoa đều thấy Tiêu Dật đúng 4 giờ chiều ra đây rồi lại đến 7 giờ tối quay trở về, bất kể mưa nắng giông bão gì cũng đều như vậy không hề thay đổi, ngày hôm nay quán không đông khách cho nên Lý Hoa mới có thời gian ngồi xuống cùng Tiêu Dật nói chuyện đôi ba câu:

“Cậu 3 tháng nay đều đúng giờ tới quán tôi ngồi, cứ ngồi như vậy hết 3 tiếng đồng hồ lại trở về, cậu rốt cuộc đang làm cái gì thế?”

Tiêu Dật cười cười quay sang đáp lời:

“Chính là cảm thấy Lý tử xinh đẹp làm nước ép rất ngon hơn nữa giá cũng rẻ nữa, cho nên uống một lần liền không thể nào quên nữa rồi”

Lý Hoa cười đến híp cả hai mắt lại, cho dù biết Tiêu Dật chỉ đang nịnh bợ mình thôi nhưng bà dù sao vẫn cảm thấy vui vẻ vô cùng:

“Cái miệng cũng thật như hổ mật đấy, nói ra xem mục đích cậu đến đây làm gì, nói không chừng tôi còn có thể giúp cậu đấy”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói gì, tiếp tục quay đầu nhìn sang tòa nhà cao ốc 49 tầng đối diện kia. Lý Hoa theo tầm mắt của Tiêu Dật nhìn một lúc, sau đó giống như là ngẫm ra được điều gì đó liền nói thế này:

“Cậu là hâm mộ minh tinh nào ở bên công ty đó rồi đúng không? Giới trẻ bây giờ cũng thật là tốn thời gian đó”

Tiêu Dật vừa uống một ngụm nước dâu vừa nhìn theo bóng dáng Bối Ni từ bên ngoài bước vào trong công ty, cậu ở trên mạng đã đọc được rất nhiều tin tức về nữ minh tinh đắt giá này, trong đó có tin nói cô ta có người chống lưng ở phía sau, sau 3 tháng ngồi ở chỗ này quan sát thì cậu cũng có thể âm thầm hiểu ra được Bối Ni quả thật có người ở phía sau, hơn thế nữa đến tám mươi phần trăm người đó chính là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị. Mấy ngày nay kể cũng lạ, cậu không còn thấy Bối Ni này và Trình tổng kia cùng nhau tan tầm nữa, mỗi lần đều là người ra trước kẻ đi sau, cậu cũng không biết là có phải là do tránh tai mắt của nhà báo hay không nữa nhưng dù sao cậu luôn chắc chắn được một điều rằng hai người đó có mờ ám.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 4: Tống Ngộ Phàm

Tiêu Dật thấy Bối Ni bước vào bên trong rồi liền quay sang đáp lời Lý Hoa:

“Đúng vậy đó Lý tỷ, tôi là hâm mộ nữ minh tinh Bối Ni kia, muốn nhìn cô ấy nhiều thêm một chút”

Tiêu Dật ngoài Tô Hữu Bằng ra thì chẳng hâm mộ ai khác, từ hồi cậu còn bé khi nghe nhóm Tiểu Hồ Đội hát cậu liền thích anh ấy rồi, người này cũng chính là người tác động tới việc đi theo con đường nghệ thuật của cậu. Hiện tại nói cậu hâm mộ Bối Ni chính là nói dối, bởi vì cậu muốn tạo lập mối quan hệ với vị Trình tổng tầng 49 kia cho nên phải tiếp cận những người xung quanh hắn trước, Lý Hoa bán nước ở đây đã nhiều năm rồi khẳng định cũng biết được ít nhiều chuyện gì đó:

Lý Hoa nghe thấy Tiêu Dật nói hâm mộ Bối Ni liền bĩu môi:

“Ai nha, cậu đi hâm mộ Bối Ni chẳng thà đi hâm mộ Lý tỷ tỷ đây còn hơn”

Tiêu Dật rất hứng thú muốn nghe Lý Hoa nói:

“Tại vì sao? Bối Ni xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là một người dễ gần, người hâm mộ cô ấy đều nói cô ấy cực kỳ tốt”

Lý Hoa nâng giọng:

“Có người hâm mộ nào nói thần tượng của mình xấu hay sao? Tôi nói cho cậu nghe nhé, Bối Ni này trước khi nổi tiếng cũng rất là bình thường thôi, tôi còn nhớ cô ta khi đó rất hay thường đến quán của tôi uống nước, mỗi lần uống cũng chỉ dám gọi một chai nước lọc, quả thật khi đó rất dễ gần, nhưng mà bây giờ đây hả thay đổi hết cả rồi, cô ta kể từ khi câu được cá lớn Trình tổng kia liền huênh hoang kênh kiệu vô cùng, thỉnh thoảng tôi thấy cô ta còn chào một tiếng nhưng cô ta luôn làm ra dáng vẻ không quen không biết gì cả hết đó”

Thật ra Tiêu Dật cũng không quá bất ngờ, minh tinh lớn đa số đều sẽ như vậy cả, điều mà cậu quan tâm ở đây chính là chuyện của Trình Kiệt mà thôi:

“Ý của Lý tử là cô ấy cùng với Trình tổng có quan hệ sao?”

Lý Hoa gật đầu khẳng định chắc nịch:

“Tôi làm ăn ở chỗ này cũng đã nhiều năm rồi, mấy người trong Trình thị đều là khách quen của tôi hết, ai cũng đều nói Bối Ni cùng Trình tổng kia là một cặp cả, có điều bây giờ...”

Lý Hoa nói đến đây thì dừng lại liền khiến cho Tiêu Dật càng thêm muốn biết chuyện đó hơn, cậu không phải là người thích buôn chuyện, vấn đề Bối Ni có người chống lưng hay là gì cậu hoàn toàn không quan tâm, cái cậu quan tâm đến ở đây chính là Trình Kiệt mà thôi:

“Lý tử có điều bây giờ sao?”

Lý Hoa nhìn Tiêu Dật một lượt rồi nói tiếp:

“Tôi nói cho cậu biết người nào trên khán đài càng xinh đẹp thì phía sau cánh gà càng đáng sợ, tôi nói ra sợ làm cho cậu buồn thêm mà thôi”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước:

“Lý tử cứ nói xem nào, tôi sẽ không sao hết cả đâu”

Lý Hoa nâng giọng:

“Bối Ni kia của cậu chắc cũng không lâu nữa là hết thời rồi, tôi nghe được mấy nhân viên ở Trình thị nói cô ấy cùng Trình tổng chia tay rồi”

Tin tức này đối với Tiêu Dật mà nói cũng không có ảnh hưởng gì cả, nhưng cậu vẫn muốn biết lý do tại vì sao hai người lại chia tay:

“Thế hả, Lý tử có biết vì sao hai người họ chia tay hay không?”

Lý Hoa bật cười ha ha:

“Cậu cũng đánh giá cao tôi quá rồi, tôi làm sao có thể biết được chuyện đó cơ chứ, chỉ sợ nhân viên trong công ty cũng không biết được ấy chứ”

Tiêu Dật cảm thấy cũng đúng, Lý Hoa nhân tiện quán vắng khách liền muốn buôn chuyện thêm một chút:

“Tôi nói cho cậu nghe, Bối Ni kia ấy à không phải như những gì cậu nghĩ đâu. Cô ta vô cùng kiêu căng, có một lần tôi nhìn thấy một người đàn ông đến tìm cô ta, nhìn bộ dạng đó giống như là người hâm mộ của cô ta vậy, cô ta ngay cả đến nhìn người ta cũng đều không có, trực tiếp gọi bảo vệ đến lôi người đàn ông đó đi”

Tiêu Dật giả bộ đứng ra bênh vực Bối Ni:

“Nào có đâu, chuyện lần đó không phải chỉ là hiểu lầm thôi sao. Bối Ni nói cô ấy tưởng người đàn ông kia là người xấu cho nên mới nói bảo vệ tới kéo người đó đi”

Lý Hoa bĩu môi:

“Tôi chính mắt chứng kiến đây, người kia tướng mạo vô cùng đường hoàng, hơn nữa gặp Bối Ni cũng không hề tỏ ra kích động quá mức gì, không ngờ kết quả liền bị hai bảo vệ xô ngã xuống đường rồi”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Là thật sao?”

Lý Hoa nhếch môi:

“Không thể là giả”

Lý Hoa trầm giọng:

“Tôi đã nói rồi, người càng xinh đẹp bao nhiêu thì càng đáng sợ bấy nhiêu, cậu đừng nhìn gương mặt ngây thơ nữ thần đó của cô ta mà tưởng nhầm, cô ta thực chất chính là hồ ly tinh có căn cơ đạo hạnh lâu năm đó”

Tiêu Dật bảo trì im lặng không biểu hiện thái độ gì cả, cậu vẫn luôn hiểu một đạo lý rằng người ở vị trí càng cao trong giới giải trí thì lại càng có nhiều mảnh khoe, kiếm một kim chủ chống lưng ở phía sau mình là điều hiển nhiên. Lý Hoa càng nói càng hăng, đem toàn bộ mọi chuyện mà bà ấy biết về Bối Ni đều kể ra hết cho cậu, tất cả đều là những chuyện xấu không thể ngờ tới được, Tiêu Dật chưa thể xác minh chuyện đó là thật hay giả nhưng cậu vẫn im lặng ngồi nghe vô cùng chăm chú, dù sao thì thêm thông tin cũng tốt.

Bởi vì Lý Hoa cảm thấy Tiêu Dật là một người dễ gần cho nên mới hăng hái nói chuyện như vậy, bà không thích mấy người làm trong giới giải trí ai ai cũng đều là hồ ly tinh lão làng hết cả, có điều rất nhanh thôi Lý Hoa mới nhận ra được, hồ ly thành tinh này không ai khác chính là Tiêu Dật, cậu ta một bước liền có thể đem Trình tổng cao cao tại thượng của Trình thị nắm chắc trong lòng bàn tay, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi

Tiêu Dật quay sang hỏi Lý Hoa:

“Như vậy Lý tử có biết Trình tổng kia là người như thế nào không?”

Lý Hoa vừa nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dật, hai mắt liền lập tức phát sáng:

“Trình tổng cực kỳ đẹp trai, cậu ta so với tất cả những nam minh tinh mà tôi từng nhìn thấy đều hơn hẳn một bậc. Người nay chưa bao giờ tới quán của tôi cả, cũng phải thôi người ta đều là đi nhà hàng sang trọng mà, nhưng mà tôi nghe nhân viên trong Trình thị nói, cậu ta là một người rất nghiêm khắc, mọi nhân viên mỗi khi gặp cậu ta đều phải căng thẳng đổ mồ hôi”

Tiêu Dật cũng cảm thấy lời của Lý Hoa nói đúng, cậu hai lần gặp Trình Kiệt đều rất căng thẳng. Lý Hoa nói tiếp:

“Nhưng mà Tống Ngộ Phàm lại là một người hoàn toàn đối lập với cậu ta”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi lại:

“Tống Ngộ Phàm? Người này là gì của anh ta?”

Lý Hoa đáp:

“Chính là bạn bè từ nhỏ, cậu ta mới từ Anh trở về liền đảm nhận chức vị rất lớn ở trong công ty, tôi nghe nhân viên gọi cậu ta là Tống giám đốc. Tống Ngộ Phàm vô cùng thân thiện, cậu ta rất hay đến quán của tôi ngồi uống nước đó, gương mặt cũng rất là đẹp trai”

Tiêu Dật lại bắt đầu tính toán, nếu muốn trực tiếp tiếp cận Trình Kiệt thì rất là khó khăn, hẳn ta theo quan sát của cậu là một người không dễ tiếp cận. Nhưng nếu như cậu bắt đầu từ Tống Ngộ Phàm, Lý Hoa cũng đã nói anh ta là người dễ gần, như vậy có vẻ sẽ tốt hơn:

“Là giám đốc lớn cũng tới đây uống nước sao?”

Lý Hoa gật đầu:

“Đúng thế đó, buổi sáng nào cậu ta cũng đều tới đây gọi một tách cà phê rồi mới đi làm”

Trình thị cũng làm theo giờ hành chính, buổi sáng 8 giờ sẽ bắt đầu vào làm việc, mà quán nước của Lý Hoa 7 giờ là mở cửa, như vậy Tống Ngộ Phàm mỗi buổi sáng sẽ xuất hiện ở nơi này trong khoảng từ một tiếng đó, cậu chỉ cần vào đúng thời gian đó tới đây nhất định sẽ gặp được Tống Ngộ Phàm kia.

Tiêu Dật cùng Lý Hoa nói chuyện với nhau một lúc thì Trình Kiệt cũng bước ra từ công ty, hắn vẫn như vậy một bộ dáng cao ngạo, đôi mắt được che giấu sau cặp kính đen. Tiêu Dật híp mắt nhìn người phụ nữ đang cố gắng đuổi theo kia, thì ra người phụ nữ đó là Bối Ni, bởi vì ra đến bên ngoài rồi cho nên Bối Ni rất nhanh điều chỉnh lại nét mặt, hơn nữa bước chân cũng không còn gấp gáp nữa, đáng tiếc một màn này đều lọt hết vào trong mắt của một con hồ ly nhỏ đang ngồi phía quán nước đối diện kia. Tiêu Dật nhếch môi, Trình Kiệt khẳng định đã muốn vứt bỏ Bối Ni rồi.

Buổi tối hôm ấy khi Tiêu Dật trở về nhà liền nhận được tin tức của La Luật, cậu ta nói sẽ không tiếp tục sống ở chỗ này nữa mà chuyển vào trong ký túc xá dành cho nghệ sĩ mới của Lạc Thị Ảnh Nghiệp, vấn đề đặt ra ở đây là khi hai người thuê phòng đã đặt cọc với chủ phòng một khoản tiền trong vòng nửa năm, hiện tại La Luật chưa ở tới bốn tháng đã muốn chuyển đi nhưng lại bắt cậu phải trả lại tiền đặt cọc đó cho mình.

Tiêu Dật vừa nghe thấy điều này liền tức muốn học máu, tiền cọc cũng không phải là do cậu giữ, lấy đâu lại có thể trả cho La Luật đây:

“Cậu muốn lấy lại tiền cọc thì đi đến đòi chủ nhà đi, hà cớ gì lại đòi tôi hả?”

La Luật gần đây đã dùng hết tiền mua quần áo, dù sao đã được lọt vào trong top rồi cũng không thể ăn mặc tùy tiện được, thế cho nên lúc này mới muốn có số tiền kia gấp đến thế, nếu như đòi chủ nhà khẳng định sẽ không được, chỉ bằng cứ cùng với Tiêu Dật trao đổi xem sao:

“Cậu cứ bình tĩnh nghe tôi nói đây này, tôi cũng không nói là cậu phải tự bỏ tiền ra trả cho tôi mà, chỉ là tôi hiện tại cần tiền gấp, cậu cứ mang số tiền đặt cọc kia trả cho tôi trước, sau này có người khác chuyển vào rồi thì người đó sẽ lại trả tiền đặt cọc cho cậu, như vậy không phải là được rồi sao?”

Tiêu Dật đương nhiên chẳng hơi đâu mà tự bơi mớ vào người cho kiến cắn, hơn thế nữa là cậu cũng chẳng có tiền đâu mà đưa cho La Luật cả, mà nếu như có thì cũng đừng hòng cậu chịu bỏ ra:

“Thế thì cậu cứ chuyển đi đi, đợi khi nào có người chuyển vào, tôi lấy được tiền cọc rồi thì tôi nhất định sẽ liên lạc cho cậu”

La Luật cố gắng nói cho Tiêu Dật hiểu:

“Vấn đề là tôi cần tiền gấp, cậu biết rồi đấy công ty cũng chẳng lo tiền ăn mặc cho tôi đâu, bây giờ chuyển sang chỗ khác tôi cũng cần phải cầm theo chút tiền phòng thân chứ. Cậu yên tâm đi, sau này tôi nổi tiếng rồi nhất định sẽ dốc sức đề bạt cậu”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, La Luật này thật sự là bạn cùng phòng của cậu đấy nhưng mà thời gian ở chung với cậu ta, cậu liền biết được người này căn bản sẽ không có khả năng làm như những lời hiện tại cậu ta nói đâu, chỉ sợ lúc đó đến trước mặt cậu ta, cậu ta sẽ còn trở mặt nói bảo vệ kéo cậu đi cũng nên:

“Không phải tôi không muốn giúp cậu mà là tôi cũng làm gì có tiền chứ, mang số tiền đó đưa trả cho cậu thì sau này tôi biết chi tiêu sao đây hả?”

La Luật bữu môi:

“Căn phòng này tốt như vậy, tôi mà chuyển đi hẳn là sẽ rất nhanh có người thế chỗ vào ở, cậu lúc đó rất nhanh sẽ có tiền thôi”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Như vậy cậu đợi một chút lấy tiền không phải là được rồi hay sao chứ”

La Luật muốn thật sớm có tiền, và đương nhiên Tiêu Dật cũng không bao giờ tự bỏ tiền của cậu ra để trả cho cậu ta, cuộc đối thoại cứ như vậy đến nửa đêm mới kết thúc, cậu nài nỉ tôi cự tuyệt, cậu tức giận tôi im lặng, sau đó hai người nhắm mắt ngủ lúc nào không hay.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiêu Dật đúng 7 giờ có mặt tại quán nước nhỏ của Lý Hoa, bình thường tầm giờ này cậu cũng phải đi làm rồi, nhưng mà ngày hôm qua cậu đã xin phép ông chủ Trần đến muộn một tiếng. Lý Hoa vừa mở cửa hàng liền thấy Tiêu Dật đứng ở bên ngoài thì bất ngờ:

“Ai nha, ngày hôm nay sao lại tới sớm như vậy?”

Tiêu Dật cười cười bước vào bên trong quán gọi một ly sữa nóng, chọn một vị trí ngồi tốt nhất rồi ngồi xuống. Buổi sáng Lý Hoa còn bán thêm một chút đồ ăn sáng đơn giản cho nên quán đặc biệt đông người hơn lúc buổi chiều, Tiêu Dật ngồi im lặng đợi Tống Ngộ Phàm, người trong quán đã ngồi chật kín chỗ, chỉ có duy nhất bàn của cậu là không có người nào ngồi. Không phải là mọi người không muốn ngồi cùng Tiêu Dật mà là Tiêu Dật chính là muốn giữ lại chỗ ngồi này cho Tống Ngộ Phàm, lát nữa Tống Ngộ Phàm tới không có chỗ khẳng định sẽ phải ngồi tại chỗ này.

8 giờ kém 15 phút khách trong quán vẫn không hề vơi đi một chút nào, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cùng quần âu đen bước vào bên trong, cậu ta đưa mắt nhìn một lượt khắp quán kết quả liền bước tới chỗ Tiêu Dật hỏi:

“Xin hỏi chỗ này có người ngồi hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu đánh giá nhìn người đàn ông trước mặt, người này mái tóc màu đen bóng, chất tóc mềm mượt rất tốt, áo sơ mi trắng được sơ vin gọn gàng bỏ vào trong quần âu đen, Tiêu Dật nhìn thấy hai bên phần tam giác ở cổ áo có hai chiếc cúc nhỏ được cài ngay ngắn trên ngực liền nhận ra được đây chính là kiểu dáng quen thuộc của nhãn hàng Brooks Brothers nổi tiếng, giá một chiếc áo này trên thị trường dao động vào khoảng 150USD, một người bình thường sẽ không hay mua những thứ đồ đắt tiền như thế, hơn nữa dựa vào tuổi tác cũng như thần thái của người đàn ông trước mặt, Tiêu Dật liền khẳng định được người này không ai khác chính là Tổng Ngộ Phàm.

“Tổng giám đốc đến đây ngồi đi” Ở phía sau chợt có một giọng nam truyền tới.

Tổng Ngộ Phàm cùng Tiêu Dật theo đó nhìn về hướng phát ra tiếng nói, theo tầm mắt của Tiêu Dật cậu phát hiện ra được người này có khả năng cao là nhân viên làm trong Trình thị, cậu để ý chiếc bàn đó đã có người ngồi kín hết rồi vì thế cũng không lo lắng là Tổng Ngộ Phàm sẽ đi qua, cậu chậm rãi nói thế này:

“Không có ai cả, nếu như anh muốn có thể ngồi đây”

Tổng Ngộ Phàm trước là gật đầu mỉm cười cảm ơn với Tiêu Dật, sau đó liền nhìn về phía nhân viên của mình lịch sự từ chối:

“Không cần đâu, mọi người cứ ăn đi tôi ngồi ở chỗ này được rồi”

Tổng Ngộ Phàm kéo ghế ngồi xuống đối diện Tiêu Dật, Lý Hoa thấy Tổng Ngộ Phàm tới liền từ bên trong chạy ra đón đả:

“Hôm nay có thêm món xiu mại sốt cà cậu có muốn ăn hay không?”

Tống Ngộ Phàm khẽ mỉm cười lắc đầu:

“Không cần Lý tử, cho tôi một tách cà phê như bình thường là được rồi”

Lý Hoa gật đầu đi vào bên trong, Tiêu Dật im lặng mang ly sữa của mình lên miệng nhấp một ngụm, cà phê đen của Tống Ngộ Phàm rất nhanh được mang ra, trên bàn ăn lúc này chính là hai thứ thức uống đối lập nhau từ hương vị cho đến màu sắc. Tống Ngộ Phàm là người thích giao tiếp, hơn nữa vừa mới rồi bước vào trong quán liền nhìn thấy được Tiêu Dật rất quen mắt, sau đó ngẫm một chút liền nhớ ra được người này chính là người hay giao cơm đến tầng 31 vào mỗi buổi trưa:

“Cậu có phải là người hay mang cơm đến công ty chúng tôi hay không?”

Bình thường khi Tiêu Dật giao cơm cho tầng 31 chỉ đứng ở bên ngoài đưa cơm, Tống Ngộ Phàm làm ở bên trong cho nên cậu căn bản không thể nhìn thấy hẳn được, có điều Tống Ngộ Phàm thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy Tiêu Dật, ngày hôm nay gặp mặt liền lên tiếng hỏi qua vài câu. Tiêu Dật chưa bao giờ gặp Tống Ngộ Phàm cả, hiện tại nghe người phía trước nói vậy liền cảm thấy có điểm bất ngờ:

“Tôi đã từng gặp anh rồi hay sao?”

Tống Ngộ Phàm nhếch môi, nụ cười kia vô cùng thân thiện:

“Tôi làm việc ở tầng 31, ngày nào tôi cũng thấy cậu tới giao cơm”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 5: Tôi Đợi Cậu Mang Tới

Tiêu Dật bắt đầu âm thầm tính toán, thì ra Tổng Ngộ Phàm là tổng giám đốc của phòng phát triển nhân lực, lý do cậu biết hẳn làm ở phòng phát triển nhân lực là bởi vì mấy tháng nay cậu giao cơm đến tầng 31 cho nên cũng biết được phòng đó là phòng gì:

“Thì ra là như vậy”

Lý do Tổng Ngộ Phàm nhớ được Tiêu Dật là bởi vì mỗi lần cậu tới giao cơm luôn luôn cố gắng muốn nói chuyện thật nhiều với nhân viên ở đó, nhưng cuối cùng đều bị bọn họ làm ngơ. Tổng Ngộ Phàm thích những người hòa đồng, người nào càng muốn kết giao bạn bè rộng rãi thì Tổng Ngộ Phàm lại càng cảm thấy thích hơn, ví như người giao hàng này chẳng hạn:

“Tôi thấy cậu là một nhân viên tốt đấy, lúc nào giao hàng cũng đều đúng giờ, hơn nữa thái độ làm việc rất chuyên nghiệp, cơm ở cửa tiệm cậu rất ngon, văn phòng chúng tôi sẽ thường xuyên ủng hộ” Tổng Ngộ Phàm cười cười nói.

Trước đây Tiêu Dật luôn nghĩ mọi người ở tầng 31 đều là những người bận rộn không thích nói chuyện, hiện tại Tiêu Dật liền phát hiện ra rằng Tổng Ngộ Phàm này hoàn toàn không phải như vậy. Nghĩ lại một chút Tiêu Dật liền rút ra được một kết luận rằng người làm ở vị trí càng cao trong Trình thị thì lại càng có thể cùng cậu nói chuyện nhiều hơn:

“Cám ơn, tôi nhất định sẽ về báo lại với ông chủ nói ông chủ làm cơm nhiều một chút cho văn phòng anh”

Tổng Ngộ Phàm gật đầu rồi đưa tay về phía trước ý muốn cùng Tiêu Dật bắt tay làm quen:

“Tôi gọi là Tổng Ngộ Phàm, cậu tên gì?”

Thật ra thì hành động này đối với bản thân Tổng Ngộ Phàm là điều rất bình thường, cậu từng ở nước ngoài học hỏi một thời gian cho nên tránh không được khi gặp một người liền muốn kết bạn. Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ tới mình không cần tự tạo cơ hội liền có thể được Tổng Ngộ Phàm chủ động làm quen rồi, cậu vui vẻ đưa tay về phía trước bắt lấy tay Tổng Ngộ Phàm:

“Tôi gọi là Tiêu Dật”

Nói chuyện với Tổng Ngộ Phàm đúng là dễ hơn rất nhiều so với nói chuyện với Trình Kiệt, Tiêu Dật cảm thấy nếu như không thể tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt thì cậu cũng có thể cùng người đối diện đây tạo lập quan hệ cũng đều được cả. Tổng Ngộ Phàm là tổng giám đốc của phòng phát triển nhân lực, nghĩa là mọi nghệ sĩ mới muốn vào công ty đều phải nộp danh sách và được Tổng Ngộ Phàm gật đầu thì mới có thể thông qua. Tiêu Dật cảm thấy Tổng Ngộ Phàm là một người rất phóng khoáng thích kết giao bạn bè, hơn nữa ở Tổng Ngộ Phàm không có sự phân biệt đẳng cấp giống như một số nhân viên trong Trình thị, Tiêu Dật nghĩ cùng người này kết thành bạn tốt sẽ khả thi hơn là cùng với Trình Kiệt.

Đương nhiên suy nghĩ này của Tiêu Dật đúng là không sai, đối với một người phóng khoáng thích kết giao luôn là mẫu bạn bè lý tưởng, còn đối với người trong nóng ngoài lạnh lúc nào cũng một bộ dạng nghiêm túc như Trình Kiệt thì lại không thể bắt đầu từ tình bạn được. Một khoảng thời gian sau này Tiêu Dật mới nhận ra được một vấn đề rằng, muốn nói chuyện

cùng với Trình Kiệt thì có cái miệng thôi vẫn chưa đủ, cái chính phải là ngôn ngữ hình thể nữa, khoảng thời gian Tiêu Dật mang ngôn ngữ hình thể ra tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt đó dĩ nhiên vẫn là để nói sau đi.

Tống Ngộ Phàm có thể cùng Tiêu Dật trò chuyện vô cùng vui vẻ, từ chuyện cậu ở Anh cho đến chuyện việc làm ở công ty, ngay cả chuyện cậu có một người bạn chơi từ bé là Trình Kiệt cũng đều đề cập qua một chút, đáng tiếc thời gian lại quá ngắn, khi Tống Ngộ Phàm nói tới Trình Kiệt liền đã đến giờ hai người bạn cậu phải rời đi tới chỗ làm rồi. Tiêu Dật biết được Tống Ngộ Phàm tốt nghiệp chuyên ngành marketing ở Anh, mới quay trở về Trình thị làm việc được một thời gian chưa lâu, người này là một người có quan hệ tình cảm vừa phức tạp lại vừa không phức tạp, bạn gái đa số đều là những nữ minh tinh ở công ty khác, nhưng chỉ là kiểu hợp thời thì chơi, và những cô gái kia đều không có bất cứ khoản lợi nhuận nào từ Tống Ngộ Phàm sau khi chia tay cả, dĩ nhiên thì Tống Ngộ Phàm cũng vô cùng sòng phẳng nếu như chia tay rồi sẽ không gây sức ép tới công việc của các cô gái đó. Chuyện về Trình Kiệt thì lại quá ít, Tiêu Dật chỉ biết được hẳn ta là một người nhàm chán cuồng công việc mà thôi. Cho dù tin tức ít nhưng cái quan trọng vẫn xem như là có, nếu như là một người cuồng công việc vậy thì cuộc nói chuyện của cậu sẽ bắt đầu từ công việc đi.

Tiêu Dật ngay trong buổi sáng ngày hôm đó nếu như rảnh rỗi không phải giao hàng liền ngồi ở một chỗ nghiên cứu tất cả tin tức về xu hướng thị trường, mục tiêu 5 năm tới mà Trình thị đề ra, mọi tin tức từ ca sĩ, diễn viên cho đến người mẫu, MC của Trình thị đều xem xét hết một lượt đủ cả. Diễn viên cao giá nhất của Trình thị hiện tại chính là nữ minh tinh Bối Ni, nam ca sĩ được yêu thích nhất là Vincent, người mẫu xuất sắc nhất là hai chị em song sinh Tân Tỷ và Tân Muội, MC thì chưa có người nào nổi bật lắm. Về Bối Ni thì thông qua Lý Hoa cậu cũng biết được ít nhiều về con người này, hơn nữa xem thái độ của Trình Kiệt ngày hôm qua ở trước cửa công ty, cô gái này khẳng định sẽ không còn giữ vị trí thứ nhất lâu nữa, người có khả năng thay thế cô ta không xa chính là Đường Á. Tuy rằng Đường Á hiện tại

đang xếp thứ 4 nhưng diễn xuất của cô ta lại được đánh giá khá cao, chưa thể lên được vị trí cao chính là chưa có chỗ dựa vững chắc như ba người trước mình. Nam ca sĩ Vincent này cậu đã từng nghe qua một số bài hát của anh ta, giọng hát cũng không quá xuất sắc gì chỉ là dựa vào gương mặt đẹp trai mà kiếm tiền, gần đây còn dính scandal đi chơi ở vũ trường không đứng đắn cho nên đang bị công ty nghiêm khắc nhắc nhở, người đứng ở phía sau Vincent là Mộ Hàm, so về nhan sắc thì người đàn ông này không hề thua kém Vincent, đáng tiếc lại chỉ có thể hát được duy nhất một thể loại nhạc, như vậy chỉ có một màu sẽ rất nhàm chán, cho nên người đứng ở thứ ba kia là nữ ca sĩ Cố Ti Ti rất có triển vọng tiến xa hơn. Đối với người mẫu và MC thì Tiêu Dật lại không có kiến thức trong lĩnh vực này cho nên không thể nào có một cái nhìn đúng đắn được.

Mục tiêu của Trình thị đặt ra trong 5 năm tới chính là tạo ra được một nghệ sĩ giỏi trên mọi mặt lĩnh vực, tất cả đều phải toàn diện, Tiêu Dật cảm thấy mục tiêu này cũng không quá khó khăn, lấy một nơi có đủ mọi nhân tố để phát triển như Trình thị mà nói thì chỉ sợ chưa đến 5 năm đã có người này ra đời rồi, cái chính chính là làm sao có thể duy trì được mà thôi. Thị trường nghệ thuật thay đổi khôn lường, người xem có người chỉ cần gương mặt đẹp liền thích, cũng có người yêu cầu phải có năng lực thật sự, hơn nữa mỗi hình mẫu lý tưởng, mỗi hình mẫu nghệ thuật đều thay đổi không ngừng theo thời gian, nếu như một nghệ sĩ cứ thay đổi liên tục chạy theo những hình mẫu đó khẳng định sẽ không thể nào làm được. Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nghĩ ra được phương hướng giải quyết, cái chính phải là người nghệ sĩ đó quyết định hình mẫu, người đó thay đổi thì mọi người xem cũng phải thay đổi suy nghĩ về hình mẫu lý tưởng của bọn họ.

Tiêu Dật khi đang ngồi xem xét tin tức trên điện thoại liền nhận được một cuộc gọi, mắt thấy trên màn hình là một dãy số lạ liền nhíu mày, sau đó cậu giống như nhận ra được điều gì đó liền giật mình vội vã hít thở thật sâu, cuối cùng nhấn nút nghe đưa lên tai, môi mỏng khẽ động mang theo giọng nói trầm bổng vừa đủ vô cùng êm tai:

“Xin hỏi ai vậy?”

Người bên điện thoại kia chỉ vền vện đáp lại hai chữ:

“Là tôi”

Tiêu Dật vừa nghe qua giọng nói kia là biết ai rồi, tuy rằng giọng nói đó thông qua điện thoại khác biệt một chút so với ở ngoài, nhưng mà Tiêu Dật vẫn có thể nhận ra được, có điều hiện tại cậu lại giả bộ như không biết:

“Ừm, xin lỗi ai vậy?”

Trình Kiệt không thích ăn cơm gà phổ tây nhưng lại không thể quên được người giao hàng nào đó, chợt nhớ ra hẳn chẳng biết gọi cậu là gì, khi đó hẳn cũng chẳng nói tên của mình với cậu, bây giờ gọi cho người ta cũng không biết phải xưng hô sao cho phải, chính vì vậy Trình Kiệt liền lấy cớ nói thế này:

“Cho tôi một xuất cơm gà đến tầng 49 Trình thị đi”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ ở trên tường mới có 10 giờ thôi, bình thường giờ ăn cơm trưa phải là 11 rưỡi, tuy rằng Tiêu Dật có chút khó hiểu nhưng dù sao đây cũng là cơ hội tốt, chỉ cần gặp được Trình Kiệt để cùng hắn tạo lập mối quan hệ là được rồi:

“A, là anh sao, được, tôi sẽ nói ông chủ làm cơm cho anh”

Trình Kiệt chẳng qua là muốn gặp Tiêu Dật mà thôi cho nên lúc này mới bỏ lại một câu rồi cúp máy:

“Được, tôi đợi cậu mang cơm đến!”

Câu nói này vô cùng rõ ràng là người mang cơm đến phải là Tiêu Dật, nhưng mà Tiêu Dật hiện tại lại không hề nhận ra điều gì trong câu nói đó,

bởi vì cậu sớm đã bị vui mừng sắp được gặp Trình Kiệt để thực hiện kế hoạch, chẳng còn thời gian đâu mà suy ngẫm nữa.

Tiêu Dật lập tức báo với ông chủ Trần làm một suất cơm gà, lúc cậu ngồi đợi ông chủ Trần làm cơm liền bỏ máy điện thoại ra tiếp tục ngồi xem lại một số tin tức liên quan đến Trình thị, lát nữa nếu như có cơ hội cậu nhất định phải dẫn dắt hẳn đến những chuyện này, bây giờ đọc nhiều tin như vậy chính là muốn cùng hẳn có điểm chung mà trao đổi đối thoại.

Tiêu Dật mang cơm gà đến Trình thị, nhân lúc không có ai để ý liền lén lén nhấn thang máy của tổng giám đốc đi lên, tòa nhà này không có ai sử dụng thang máy tổng giám đốc ngoài Trình Kiệt cả, cậu bây giờ một mình sử dụng đứng ở trong thang máy thần không biết quỷ không hay, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian nữa, giả như có bị người khác bắt được chỉ cần nói một câu người mới đến giao hàng nên không biết là có thể xong rồi.

Bởi vì Tiêu Dật đến giao hàng trong giờ làm việc cho nên thư ký của Trình Kiệt vẫn còn ở bên ngoài, Tiêu Dật một đường thản nhiên bước vào lập tức bị một cô gái mặc bộ váy công sở vô cùng lịch sự ngăn lại:

“Xin hỏi anh lên đây làm gì?”

Tiêu Dật nhìn cô gái phía trước, là một người phụ nữ còn khá trẻ nhưng xem ra được vẫn nhiều tuổi hơn cậu một chút, cô ấy có mái tóc màu đen đúng chuẩn phụ nữ á châu, hiện tại mang chỗ tóc đó đều búi ngay ngắn ở sau gáy, bộ váy công sở màu đen được cắt may tỉ mỉ, từng đường may đều ôm sát vào người, chân đi đôi giày cao gót đồng màu bóng loáng đang đứng nghiêm lại đưa một tay ra chặn cậu:

“Tôi đến giao hàng thôi”

Cô gái kia vẫn giữ thái độ nhẹ nhàng hỏi:

“Xin hỏi anh giao hàng cho ai?”

“Trình tổng!” Tiêu Dật vốn định nói Trình Kiệt nhưng ngẫm lại dù sao hắn cũng là tổng giám đốc lớn của công ty này, nếu mang cả họ tên ra nói thật đúng là không hợp cho lắm.

Cô gái kia nghi ngờ nhìn Tiêu Dật, cũng không thể trách cô bởi vì tổng giám đốc này của cô từ trước tới giờ không bao giờ gọi đồ ăn nhanh cả, bây giờ không rõ thật hư ra sao lại có một người tới xưng là giao đồ:

“Anh đưa tôi, tôi sẽ đưa cho Trình tổng”

Tiêu Dật thầm than hồng bét rồi, như thế nào đã chuẩn bị sẵn được vốn kiến thức lớn ở trong đầu, chỉ đợi gặp được Trình Kiệt liền có thể phun ra như bão lũ, đến cuối cùng lại bị thư ký của hắn ngăn lại phía bên ngoài không cho vào. Nhưng mà Tiêu Dật cũng chẳng thể ở chỗ này đẩy cô gái phía trước ra rồi tự mình mang cơm vào được, làm như vậy nhất định sẽ gây ra chuyện lớn, hình tượng của cậu sẽ lập tức sụp đổ ngay, chính vì vậy Tiêu Dật đành phải miễn cưỡng mang cơm đưa cho thư ký kia rồi quay trở về.

Trình Kiệt nghe thấy tiếng gõ cửa liền ngẩng đầu nói:

“Vào đi”

Mắt thấy thư ký Tiểu Khiết cầm trên tay hộp cơm quen thuộc kia hắn lập tức nhíu mày, Tiểu Khiết nhận ra được bộ dạng không vui kia của Trình Kiệt liền nhanh chóng báo cáo:

“Xin lỗi Trình tổng, vừa rồi có người giao hàng nói là giao cho anh”

Trình Kiệt trầm giọng hỏi:

“Người đâu rồi?”

Tiểu Khiết đáp:

“Đã quay trở về”

Trình Kiệt không vui cúi đầu nhìn giấy tờ trên mặt bàn:

“Lần sau cậu ấy tới cứ để cho cậu ấy tự mang đồ vào”

Tiểu Khiết có điểm lúng túng:

“Như vậy đồ này...”

Trình Kiệt xua xua tay ý bảo Tiểu Khiết ra ngoài:

“Cho cô!”

Chuyện Tiểu Khiết được Trình Kiệt tùy tiện cho một hộp cơm liền truyền xuống khắp cả công ty, không rõ tin đồn này từ đâu mà tới nhưng có một vấn đề là 1 đồn 10, 10 đồn 100, tin tức cứ như vậy bị biến thành nói quá sự thật, cho đến khi tới tai của Bối Ni liền trở thành Trình Kiệt có tình ý với thư ký của mình còn đích thân gọi đồ ăn cho cô ấy, dĩ nhiên thì Bối Ni nghe được tin này liền nhảy dựng hết cả lên, ngay tại phim trường trực tiếp phát hỏa ném đồ đạc lung tung khiến cho người xung quanh cũng phải khó chịu e sợ.

Cũng trong buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật nhận được một tin động trời, bạn cùng phòng La Luật chuyển đi thì không nói làm gì nhưng đằng này không hiểu sao chủ nhà lại gọi cho cậu nói cậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuyển đi gấp trong ngày hôm nay. Khi Tiêu Dật xin ông chủ Trần nghỉ một ngày trở về phòng trọ nói lý lẽ với chủ nhà kia liền nhận được câu trả lời rằng, La Luật nói sẽ trả phòng ngay trong hôm nay, tiền đặt cọc cũng chỉ lấy một nửa, tháng tiền nhà hiện tại cũng đều cho. Hôm nay mới là ngày thứ 10 của tháng, Tiêu Dật còn những 20 ngày nữa mới phải đóng tiền nhà tháng kế tiếp, hiện tại đột nhiên bị bắt chuyển đi thế này cậu biết ở chỗ nào

đây. Tiêu Dật nói hết nước hết cái với chủ nhà nhưng bà ta vẫn kiên quyết nói cậu phải ngay ngày hôm nay chuyển đi, cậu gọi điện cho La Luật để hỏi cho ra lẽ nhưng trước sau lại không thể liên lạc. Tiền trong người cũng không phải cạn sạch nhưng số tiền đó quả thật rất ít, bây giờ cậu chỉ còn cách ở tạm khách sạn một đêm rồi tính sau, nếu như gặp được La Luật cậu nhất định sẽ đem người này ra băm làm trăm mảnh, bạn bè đại học với nhau những 4 năm rồi còn có thể làm ra được chuyện đáng xấu hổ này.

Buổi chiều ngày hôm ấy khi Tiêu Dật vừa chuyển được mọi đồ đạc cần thiết tới phòng khách sạn rồi liền nhận được cuộc điện thoại nữa, mắt thấy trên màn hình là số của Trình Kiệt liền nhíu mày khó hiểu, người này không biết tại sao lại gọi cho cậu nữa, tuy rằng Tiêu Dật tâm trạng không tốt muốn mắng người, nhưng khi tiếp nhận điện thoại của đối phương vẫn cố gắng hòa hoãn lại mang giọng nói hay nhất phát ra:

“Xin hỏi ai vậy?”

Trình Kiệt ngồi trên ghế sofa lớn nhàn nhạt đáp:

“Là tôi!”

Tiêu Dật tiếp tục giả bộ bất ngờ:

“Là anh sao? Thật ngại quá vẫn còn chưa kịp lưu lại số, anh có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt nhìn đồng hồ treo trên tường, hiện tại là 7 giờ tối rồi cũng đã tới giờ ăn cho nên mới chọn đúng thời điểm này để gọi cho người nọ:

“Một phần cơm gà tới số 27 đường xxx...”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ đang ngón ngang trong phòng một hồi cuối cùng vẫn quyết định để đấy đã:

“Được rồi, tôi sẽ nói ông chủ làm cho anh”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rồi cúp máy:

“Được, tôi đợi cậu mang tới”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 6: Hồ Ly Nhỏ Bên Giàn Hoa Tử Đằng

Tiêu Dật theo địa chỉ đi đến nhà của Trình Kiệt, phát hiện ra nơi hẳn sống là khu nhà cao cấp dành cho những người nổi tiếng giàu có và doanh nhân lắm tiền, nơi đây an ninh vô cùng đảm bảo lúc nào cũng đều có người bảo vệ 24 trên 24, Tiêu Dật mang xe máy đỗ lại ở một bên góc đường rồi nhìn về phía trước trầm nghĩ, cậu bây giờ ăn mặc như thế này có khi nào lại bị chặn ở ngoài nữa hay không, sớm biết như vậy chẳng tự thân đi giao đồ ăn nữa thật đúng là tốn công tốn sức mà.

Tiêu Dật đỗ xe mang chìa khóa xe lại cẩn thận rồi cầm theo hộp cơm bước về phía trước, đúng như dự đoán của cậu bảo an khu nhà ngay lập tức bước tới chặn lại hỏi:

“Xin lỗi, cậu muốn đi đâu?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn xuống hộp cơm trên tay mình rồi đáp:

“Tôi đến giao hàng cho Trình tiên sinh”

Trình Kiệt sớm đã dặn dò trước với bảo an, chính vì thế mà vị bảo an đứng trước mặt Tiêu Dật kia mới lên tiếng hỏi lại xác minh danh tính:

“Là Trình Kiệt tiên sinh phải không?”

Tiêu Dật gật đầu, bảo an lập tức tránh sang một bên để cậu tiến vào. Đối với kết quả này quả thật đã khiến cho Tiêu Dật cũng bị bất ngờ, không nghĩ

tới mình lại có thể dễ dàng được thông qua như thế. Tiêu Dật bước vào bên trong, đây là lần đầu tiên cậu được bước chân vào khu nhà ở cao cấp như vậy, đối với căn phòng khi trước cậu ở hay so với ngôi nhà ở dưới quê của mẹ cậu thật đúng là kẻ trên tít trời cao, người sâu dưới lòng đất mà.

Tiêu Dật nhanh chóng tìm được ngôi nhà số 27, là một căn nhà lớn vô cùng được sơn hoàn toàn bằng màu trắng, xung quanh ngôi nhà được một dàn hoa tử đằng màu tím nở rộ bao bọc lấy, một mùi hương thơm dịu nhẹ nhanh chóng thoang thoảng qua thính giác cậu. Tiêu Dật chính là bị giàn hoa vĩ đại kia thu hút, cậu đứng lại ngắm nhìn nó một chút, bởi vì hiện tại trời cũng đã tối rồi, chỉ có thể dựa vào những cột đèn lớn ở xung quanh mà nhìn tới dàn hoa trước mặt, dưới ánh sáng điện nhân tạo vẫn có thể cảm giác được sắc tím vô cùng đậm, nếu như có thể vào một ngày nắng đẹp ngắm nhìn nơi này nhất định sẽ rất ấn tượng. Tiêu Dật nâng bước tiến thêm vài bước liền nghe được phía xa xa giống như là có ai đó đang nói chuyện, là một giọng nam và một giọng nữ đang cùng nhau trao đổi. Tiêu Dật ghé mắt nhìn tới một chút liền nhận ra được người nọ chính là Bối Ni và Trình Kiệt. Tiêu Dật nhanh chóng đứng ở một chỗ im lặng muốn nghe lén xem hai người bọn họ nói cái gì, không biết chừng còn có thể thu về được thông tin gì đó quan trọng để mang ra uy hiếp một trong hai người kia.

Bối Ni bởi vì nghe được tin tức Trình Kiệt cùng nữ thư ký Tiểu Khiết phát sinh tình cảm, ngày hôm nay nữ thư ký đó còn được Trình Kiệt đặt cơm trưa cho. Bối Ni đối với chuyện này đương nhiên là tức giận đứng ngồi không yên, ai lại có thể dễ dàng để con rùa vàng tuột mất khỏi tay đây:

“Kiệt à, anh nói cho em biết chuyện giữa anh và Tiểu Khiết là thế nào vậy?”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn cô gái trước mặt, hắn đột nhiên cảm thấy Bối Ni rất phiền phức, hiện tại không rõ tại sao lại đến trước nhà hắn làm loạn như thế này:

“Bối Ni, em nói cái gì thế hả? Nếu như em không có việc gì quan trọng thì cũng không cần phải đến tìm tôi”

Bối Ni nắm lấy tay Trình Kiệt khóc lóc:

“Kiệt à, chuyện lần đó là em sai, em thật sự sai rồi, em không nên nói dối anh để đi đến bữa tiệc sinh nhật của Tiểu Đán, chúng ta trở lại như lúc đầu có được không anh?”

Trình Kiệt lúc mới quen Bối Ni đã nói rõ ràng một điều rằng nếu sau này hai bên cảm thấy chán sẽ nói chia tay không níu kéo, cô gái này khi đó cũng đồng ý với yêu cầu này của hắn có điều kết quả cuối cùng lại thành ra thế này. Tiêu Dật mang tay của Bối Ni gạt sang một bên nhìn chăm chăm cô lạnh giọng nói:

“Bối Ni, nếu như em thông minh thì không nên làm ra những chuyện như vậy. Quyết định của tôi không ai có thể thay đổi được, đương nhiên cũng không ngoại trừ em, cho nên em về đi!”

Bối Ni lắc đầu:

“Không Kiệt, em thật sự không muốn chia tay”

Trình Kiệt đưa tay về phía trước ý muốn Bối Ni ngừng nói:

“Đừng để tôi phải áp dụng một số biện pháp không tốt”

Bối Ni giật mình lùi lại phía sau một bước, không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc đến lạ lùng, hồ ly nhỏ đứng dưới dàn hoa tử đằng cảm thấy tò mò liền ló đầu ra nhìn thử, đúng lúc này liền bắt gặp được ánh mắt của người nào đó cũng đang nhìn về phía mình, Tiêu Dật giật mình vội vã thu đầu lại. Tiêu Dật bắt đầu lo lắng, Trình Kiệt nhất định là đã nhìn thấy cậu rồi nếu như bây giờ cậu còn chưa chịu ra thì hắn nhất định sẽ nghĩ rằng cậu nghe lén, nếu như bây giờ nhanh một chút ra có vẻ sẽ tốt hơn. Tiêu Dật nghĩ vậy

liền xoay người bước về phía trước một đường đi vô cùng thân nhiên giống như là chuyện nghe lén vừa rồi của cậu hoàn toàn không có vậy:

“Tôi đến giao hàng”

Bối Ni nghe thấy có tiếng người liền vội vã đưa tay lau nước mắt, Trình Kiệt trầm giọng nhắc nhở Bối Ni:

“Em về đi, lần sau không cần đến tìm tôi”

Bối Ni vốn là muốn ở lại nói thêm vài câu nữa với Trình Kiệt nhưng ngại có người ở nơi này cho nên không dám ở lại thêm, dù sao cô hiện tại cũng là nữ minh tinh nổi tiếng, nếu như để một người phát hiện ra những chuyện không hay này khẳng định sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của cô. Bối Ni nhanh chóng mang lên cặp kính mắt lớn che đi gần nửa gương mặt rồi xoay người bước đi. Tiêu Dật cố tình không nhận ra Bối Ni, cậu nhanh chóng mang cơm gà đưa về phía Trình Kiệt:

“Cơm gà của anh”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Cậu vừa rồi đứng ở đó nghe thấy hết rồi đúng không?”

Tiêu Dật có điểm luống cuống, nếu nói là đúng thì chẳng khác nào thừa nhận cậu nghe lén rồi nhưng nếu nói là không thì Trình Kiệt khẳng định sẽ nghĩ rằng cậu nói dối, chính vì thế Tiêu Dật liền khôn khéo nói thế này:

“Thật ra tôi chỉ là tình cờ lại đến không đúng lúc, tôi cảm thấy hai người có chuyện quan trọng muốn nói cho nên tôi muốn đợi đến khi nào hai người nói chuyện xong, thật sự tôi không hề có chủ ý nghe trộm gì đâu”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật không nói, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy sống lưng lạnh toát, nụ cười trên mặt cũng chợt cương cứng lại với

nhau nhưng mà cậu vẫn cố gắng tự trấn an bản thân mình:

“Ai nha, chỉ là chia tay bạn gái thôi mà, anh điều kiện tốt như thế còn sợ không kiếm được bạn gái hay sao?”

Trình Kiệt không nói, Tiêu Dật trong lòng đổ vỡ, câu nói này của cậu chẳng khác nào là tự bẻ đá đập vào chân mình, âm thầm khẳng định rằng cậu này giờ nghe thấy hết những chuyện của người ta rồi. Không khí xung quanh giống như ngưng đọng, Tiêu Dật cảm thấy sát khí đang bao bọc bên mình nhưng lại chẳng thể nào đuổi được luồng khí vô hình đó đi. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới trầm giọng lên tiếng:

“Cậu tên gì?”

Trong hoàn cảnh này đột nhiên có một câu hỏi không mấy liên quan như vậy quả đúng là làm cho người ta cũng phải bất ngờ không thôi, Tiêu Dật tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn trả lời Trình Kiệt:

“Tôi tên là Tiêu Dật”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tiêu Dật sao? Tôi sẽ phản ánh lại việc ngày hôm nay với ông chủ của cậu”

Tiêu Dật muốn ngã ngựa, thì ra người này hỏi tên cậu để đi mách lẻo với ông chủ của cậu. Tiêu Dật trong lòng bắt đầu suy nghĩ nếu như bây giờ cậu bị đuổi việc nữa khẳng định sẽ khó sống, hơn nữa cũng chẳng thể nào kiếm được một công việc có thể tiếp cận với Trình thị dễ dàng như vậy:

“A cái này, chính là tôi thật sự không có cố ý nghe lén cuộc nói chuyện của anh, không đúng, tôi từ đầu đến giờ cũng chưa nghe được chuyện gì cả”

Trình Kiệt nâng mi hỏi:

“Thế sao?”

Tiêu Dật vội vã gật đầu:

“Là thật”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tôi đã nhìn thấy cái đầu cậu lấp ló ở đó được một lúc rồi”

Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình cố gắng nói phủ nhận thì tình thế sẽ càng biến xấu đi, chỉ bằng cứ trực tiếp thừa nhận rồi nói theo hướng khác là được:

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi nghe thấy hết rồi, nhưng mà tôi quả thật không có ý định nghe lén cuộc nói chuyện của anh, chỉ là muốn đợi anh nói chuyện xong rồi sẽ đi tới mà thôi”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, hẳn cảm thấy đôi mắt lớn đang đảo một vòng của người phía trước thật sự rất thu hút, rõ ràng người này từ đầu đến cuối đều đang nói dối nhưng chẳng hiểu vì sao hẳn lại muốn ở đây cùng người này trên chộc một chút:

“Cậu có thể ra chỗ khác đứng đợi, cứ sao lại cố tình đứng gần như vậy, đây không phải gọi là cố tình nghe lén thì là gì?”

Tiêu Dật có chút luống cuống nhưng rất nhanh liền điều chỉnh lại được, cậu đưa tay vỗ nhẹ vào vai Trình Kiệt một cái rồi cười cười:

“Được rồi, tôi cũng sẽ không có chê cười anh, chỉ là chấm dứt tình cảm với một cô gái thôi mà, anh điều kiện tốt như vậy còn sợ không kiếm được bạn gái sao?”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Cậu cảm thấy tôi sẽ vì chuyện này mà sợ người khác cười mình sao?”

Tiêu Dật thu tay lại, trên mặt cũng rõ ràng lộ ra vẻ bất lực, cậu nói câu nào liền bị người đàn ông trước mặt này không lưu tình một đao chặt đứt:

“Anh có thể hay không đừng nói chuyện này với ông chủ của tôi có được không? Tôi hiện tại rất cần công việc này, tôi là thật sự mới bị lừa sạch hết tiền sáng ngày hôm nay đấy”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cũng không có liên quan đến tôi, tôi chỉ là muốn phản ánh lại thái độ làm việc của nhân viên cho chủ cửa hàng mà thôi, chứ chẳng phải là nói muốn người ta đuổi việc cậu”

Tiêu Dật tức giận:

“Anh phản ánh tôi thì nhất định ông chủ sẽ đuổi việc tôi, tôi đã nói là tôi không cố ý nghe lén anh nói chuyện mà, chỉ là trùng hợp tình cờ đến đúng lúc hai người bọn anh đang nói chuyện mà thôi, tất cả chỉ là trùng hợp hết cả thôi”

Trình Kiệt đáp:

“Trên đời này không có cái gì gọi là trùng hợp cả, nếu như cậu làm sai thì cậu nhất định phải sửa đổi”

Tiêu Dật nắm chặt hộp cơm nhỏ bên tay nhú mày:

“Tôi xin lỗi anh đã được hay chưa, tôi nhất định sẽ sửa lỗi, chỉ cần anh không nói chuyện này với ông chủ của tôi là được. Nếu anh còn muốn nói, tôi nhất định sẽ mang chuyện ngày hôm nay tôi nghe thấy được nói cho giới truyền thông biết, tôi biết cô gái vừa rồi chính là nữ minh tinh Bối Ni”

Thật ra Trình Kiệt cũng không quá bất ngờ trước việc Tiêu Dật biết người vừa tới là Bối Ni, cô ta nổi tiếng như vậy bị người khác nhận ra cũng là chuyện bình thường, hơn nữa hần cũng chẳng phải là sợ người phía trước này nói cái gì đó với giới truyền thông, chỉ sợ tin tức của cậu vừa nói liên đã bị hần một tay che lại rồi:

“Cậu cảm thấy cậu có khả năng đó hay sao?”

Tiêu Dật đúng là giận quá mất khôn, trong phút tức giận lại ngu ngốc phá hủy mọi hình tượng của mình dày công gây dựng, cậu cũng biết là mình căn bản không thể lấy chuyện này ra uy hiếp Trình Kiệt được, đấy chẳng khác nào là lấy trứng chọi với đá cả. Tiêu Dật cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Không thể!”

Trình Kiệt sau một lúc lại lên tiếng:

“Được rồi đưa cơm hộp đây cho tôi”

Tiêu Dật nhanh chóng ngẩng đầu đưa cơm hộp đặt vào trong tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt tiếp nhận lấy hộp cơm kia liền nói tiếp:

“Tôi sẽ suy nghĩ lại chuyện có nên phản ánh với ông chủ của cậu hay không”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt nói một câu thế này:

“Anh bận trăm công nghìn việc như vậy cũng chẳng cần phải nhọc tâm đến những chuyện nhỏ này làm gì đâu nhỉ”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Chỉ là nói vài lời phản ánh cũng không mất nhiều thời gian của tôi lắm”

Tiêu Dật giãy tiếp theo liền im re không dám nói thêm lời nào tiếp, Trình Kiệt đường đường là một tổng giám đốc của Trình thị lúc này liền giở thói quỵt tiền trắng trợn, hăn xua xua tay nói thế này:

“Được rồi cậu về đi, không phải là cậu còn muốn ở lại cùng tôi ăn cơm chứ?”

Tiêu Dật a một tiếng, trong lòng bắt đầu thầm nghĩ rằng người này vẫn còn chưa có trả tiền cho cậu đâu, nhưng mà cậu lại không dám lên tiếng đòi chỉ còn biết xoay người rời đi:

“Được rồi, chúc anh ăn ngon miệng”

Tiêu Dật vừa đi được bốn bước liền lén lén quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, đầu nhỏ chỉ vừa mới quay lại thôi liền bắt gặp được ánh mắt không rõ ý tứ kia của Trình Kiệt đang nhìn thẳng về phía cậu, Tiêu Dật giật mình cảm giác ánh mắt đó giống như một mũi tên vô hình đang muốn ở phía sau xông tới ám toán cậu vậy, cậu nhanh chóng nâng bước đi nhanh hơn một chút. Trình Kiệt nhìn thấy hành động nhỏ kia của Tiêu Dật, ánh mắt vốn dĩ hẹp dài lúc này cũng híp lại như đang suy nghĩ điều gì đó, hăn cảm thấy người đang vội vàng phía trước kia thật giống như một con hồ ly nhỏ gian manh đang cố gắng muốn chạy trốn.

Suy nghĩ của Trình Kiệt hoàn toàn đúng, sớm như vậy đã có thể nhìn ra được người này thực chất là một con hồ ly nhỏ, có điều rất nhanh thôi hăn vẫn bị hồ ly nhỏ nào đó thu phục, mọi thứ của hăn đều do hồ ly nhỏ kia một tay quản lý, hơn nữa còn vô cùng lộng hành tự tung tự tác một tay che trời, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Một tuần tiếp sau đó, Trình Kiệt mỗi buổi trưa sẽ đều đặn gọi điện tới số điện thoại của Tiêu Dật, cũng đều đặn ăn cơm không chịu trả tiền. Số tiền tiết kiệm của Tiêu Dật bị cái miệng ăn như núi nở kia của Trình Kiệt ăn cạn sạch, hơn nữa cậu vẫn chưa kiếm được nhà ở, mỗi ngày đều phải trả cho

khách sạn một khoản kha khá nữa, Tiêu Dật vì việc này mà tức giận lắm nhưng lại chẳng dám nổi nóng với Trình Kiệt, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, cười cười nói nói chúc hân ăn ngon miệng. Cuối cùng buổi trưa hôm đó cậu cũng gặp được một người ở ngoài cửa công ty Trình thị, mặt vừa thấy người nọ xuất hiện trong đại não của cậu liền lóe lên một tia sáng, cậu nhanh chóng chạy về phía người đó gọi lớn:

"Bối Ni tử, Bối Ni tử à..."

Bối Ni nghe thấy có người gọi mình liền quay lại, phát hiện ra phía sau là một người đàn ông không quen biết, vừa nhìn thấy cách ăn mặc tầm thường kia liền nghĩ rằng người tới chính là fan hâm mộ của mình. Bối Ni không muốn ở nơi này tốn thời gian với người hâm mộ, cô còn đang bận tới chỗ Trình Kiệt để giải thích cho hân một số chuyện:

"Xin lỗi, tôi bận lắm"

Tiêu Dật đứng ở phía trước mặt Bối Ni cười ha ha:

"Bối Ni tử à thật không ngờ có thể gặp tử ở chỗ này..."

Bối Ni khẽ cúi đầu một cái như thể chào hỏi rồi nâng bước muốn rời đi, Tiêu Dật ở phía sau nói với theo:

"Tối hôm qua nhìn thấy tử ở đường XXX còn chưa kịp nói gì thì tử đã rời đi rồi"

Bối Ni giật mình khựng lại, đường XXX chính là khu nhà ở của Trình Kiệt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 7: Ba Người Chúng Ta Đều Quen Biết Nhau

Bối Ni dừng bước xoay người lại phía sau nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật biết mang vấn đề đó ra nói với Bối Ni nhất định sẽ thu về được sự chú ý của cô ta. Tiêu Dật cười ha ha nói nhỏ:

“Người đàn ông ngày hôm qua có phải là bạn trai của Bối Ni tỷ hay không?”

Bối Ni nhú mày nhanh chóng phủ nhận:

“Chỉ là bạn bè bình thường mà thôi”

Tiêu Dật làm ra vẻ nhìn xung quanh một hồi rồi lại khe khẽ nói:

“Bối Ni tỷ không cần phải lo lắng, tôi là fan trung thành của tỷ cho nên tôi sẽ không mang chuyện này nói ra đâu. Ngày hôm ấy tôi chính là người giao hàng cho Trình tổng đó”

Bối Ni mở lớn hai mắt có điểm bất ngờ đưa tay chỉ thẳng về phía Tiêu Dật:

“Cậu... cậu đã nghe thấy hết rồi sao?”

Tiêu Dật đưa ngón trỏ lên trước miệng mình suýt một tiếng:

“Bối Ni tỷ nhỏ tiếng thôi, tỷ không phải là muốn không ai biết chuyện đó hay sao?”

Bối Ni quả thật thu lại mọi hành động rồi nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật chẳng qua là muốn đòi lại tiền mà một tuần nay Trình Kiệt đã ăn không của cậu mà thôi, có điều Trình Kiệt không đòi được vậy thì hướng bạn gái bị ghét bỏ này của hắn đòi cũng chẳng sao:

“Bối Ni tỷ, tôi nói cho tỷ nghe, ngày hôm đó lúc tỷ đi Trình tổng còn ở phía sau nhìn tỷ mãi thôi, ánh mắt đó đích thị là không mấy vui vẻ, giống như luyến tiếc lắm đó”

Bối Ni nghe Tiêu Dật nói thế thì liền nâng giọng hỏi:

“Có thật hay không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Tôi gạt tỷ làm cái gì chứ, chỉ là nhân tiện thấy tỷ ở đây thì mang sự thật nói cho tỷ biết mà thôi”

Bối Ni gật đầu định xoay bước vào bên trong:

“Cám ơn cậu”

Tiêu Dật thấy Bối Ni định đi thì vội vàng ngăn lại:

“Ấy ấy Bối Ni tỷ...”

Bối Ni dừng bước:

“Còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đưa hộp cơm lên phía trước:

“Còn có, Bối Ni tỷ có phải là lên gặp Trình tổng hay không, vừa vặn Trình tổng có đặt ở tiệm chúng tôi một suất cơm hộp, nếu như Bối Ni tỷ định lên đó có thể hay không tiện đường giúp tôi đưa lên được không?”

Bối Ni nghe thấy hai từ cơm hộp lại nghĩ đến chuyện trong công ty gần đây luôn nói Trình Kiệt mang cơm hộp tặng cho thư ký Tiểu Khiết, chính vì thế hiện tại mới nhú mào hỏi Tiêu Dật:

“Kiết vẫn thường đặt cơm hộp chỗ cậu hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế Bối Ni tử”

Bối Ni nhìn thấy hộp cơm bình thường liền có điểm khinh thường, thì ra Trình Kiệt cũng chỉ mang mấy suất cơm bình dân này tặng cho cô gái khác mà thôi. Bối Ni nghĩ nghĩ cái gì đó liền đưa tay giật lấy hộp cơm trên tay Tiêu Dật:

“Được rồi, tôi sẽ giúp cậu mang lên”

Tiêu Dật vội vã nói:

“Khoan đã Bối Ni tử, còn có tiền của hộp cơm này”

Bối Ni đưa tay vào trong túi xách hàng hiệu ý muốn lấy tiền ra trả cho Tiêu Dật:

“Bao nhiêu?”

Tiêu Dật đương nhiên không chỉ tính tiền duy nhất hộp cơm này mà còn tính tiền cả mấy hộp cơm lần trước Trình Kiệt ăn nữa, tính ra hẳn cũng nợ cậu lâu rồi cho nên cậu tự ý mang cả tiền lãi tính vào, tổng thể liền nói ra một số tiền thế này:

“Trình tổng mấy ngày nay gọi cơm chỗ tôi nhưng lại không có tiền lẻ, tôi vốn định là khi nào được một khoản lớn chút thì sẽ lấy một thế, cho nên một tuần nay không có thu tiền của anh ấy. Tổng cộng 7 hộp cơm trong một tuần nay là 300 tệ”

Tuy rằng số tiền này đối với Bối Ni không hề hấn gì nhưng mà khi nghe thấy con số kia liền khiến cho cô cũng phải giật mình nâng giọng hỏi:

“300 tệ?”

Tiêu Dật gật đầu thản nhiên nói:

“Đúng vậy Bối Ni tỷ, đừng thấy hộp cơm này bình thường mà nghĩ giá rẻ, thật ra cơm Trình tổng gọi đều có yêu cầu riêng so với suất bình thường, mỗi suất có giá 40 tệ, Trình tổng gọi 7 suất vị chi là 280 tệ, tính cả tiền công đi lại của cửa tiệm là 20 tệ”

Bối Ni nghe Tiêu Dật nói cũng đúng, đường đường là tổng giám đốc của một công ty lớn, Trình Kiệt không lý nào lại gọi một suất cơm bình thường được, lại nghĩ tới cuối cùng người ăn suất cơm kia là Tiểu Khiết thì cô càng tức giận hơn. Bối Ni khó chịu từ trong túi xách mang ra 300 tệ trả cho Tiêu Dật rồi nhanh chân rời đi. Tiêu Dật nhận được tiền rồi cũng không làm khó Bối Ni nữa nhanh chóng xoay người trở về chỗ làm việc.

Trình Kiệt nhìn đồng hồ đeo tay, mắt thấy đã đến giờ hồ ly nhỏ kia tới giao cơm liền khẽ nhếch môi cười để văn kiện xuống dưới bàn, rất nhanh sau đó ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ, hần trầm giọng:

“Vào đi”

Người tới lần này đã làm cho Trình Kiệt phải thất vọng, bởi vì bên ngoài kia căn bản không phải là Tiêu Dật mà là Bối Ni, hần nhíu mày nhìn hộp cơm ở trên tay Bối Ni rồi im lặng không lên tiếng. Bối Ni nhanh chóng đóng cửa lại rồi bước tới phía trước khẽ mỉm cười:

“Em mang cơm tới cho anh”

Trình Kiệt vẫn giữ một thái độ lạnh lùng:

“Người giao hàng kia đâu?”

Bối Ni mang cơm để trên bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Em tình cờ gặp cậu ta ở dưới lầu cho nên liền giúp cậu ta mang cơm lên đây”

Trình Kiệt có điểm khó hiểu:

“Từ khi nào thì em quen cậu ta thế?”

Bối Ni nghe thấy câu hỏi kia liền nghĩ rằng Trình Kiệt đang ghen, hăn vẫn quan tâm đến cô cho nên tâm trạng liền vui vẻ lên không ít:

“Không có gì, cậu ta chỉ là người hâm mộ của em mà thôi”

Trình Kiệt cũng không đề cập đến vấn đề này nữa chỉ xua tay ý nói Bối Ni đi ra ngoài:

“Được rồi ra ngoài đi, lần sau không có việc gì quan trọng thì đừng đến tìm tôi nữa”

Bối Ni vốn định mở miệng nói thêm liền bị ánh mắt đáng sợ của Trình Kiệt nhìn tới, giây tiếp theo cô liền sợ hãi đi ra bên ngoài. Dù sao người đàn ông như Trình Kiệt cũng không phải là người dễ chọc vào, có thể là bây giờ hăn vẫn còn đang giận dữ cô cho nên tốt hơn hết là để cho hăn bình tĩnh lại một chút rồi cô sẽ tính tiếp.

Bối Ni đi rồi, Tiêu Dật liền nhìn chăm chăm hộp cơm ở trên bàn, tiếp sau đó vẫn như thường lệ gọi Tiểu Khiết tới tặng cho cô ấy hộp cơm này. Đương nhiên cơm hàng ngày Trình Kiệt gọi hăn đều không ăn, bởi vì cơm bình dân kia căn bản không thể nào nuốt trôi qua cổ họng hăn được, chỉ là hăn muốn gặp người giao hàng cho nên lần nào cũng đều đặt gọi một suất cơm mà thôi. Trình Kiệt rất thích nhìn thấy dáng vẻ nhăn nhó nhưng vẫn

phải cố gắng mỉm cười kia của Tiêu Dật, nếu như hắn nhìn thấy được bộ dạng tức giận của hồ ly nhỏ kia thì tâm trạng của hắn mới vui lên được.

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật vẫn như thường ngày giao hàng đến cho tầng 31, một tuần nay cậu đều xin ông chủ tiệm cơm đi làm muộn một tiếng, đương nhiên hiện tại Tiêu Dật đã thay đổi mục tiêu tiếp cận, cậu cảm thấy Trình Kiệt kia quá mức xảo quyết bây giờ thay vì muốn gặp hắn thì cậu lại càng muốn trốn hắn càng xa hơn. Tống Ngộ Phàm cùng cậu nói chuyện rất hợp, hơn nữa người này phóng khoáng dễ chịu, chức vị trong công ty cũng không phải là nhỏ, cậu cùng hắn tạo lập mối quan hệ có vẻ tốt hơn nhiều.

Sáng ngày hôm sau Tiêu Dật vẫn như thường lệ tới quán của Lý Hoa đầu tiên, ngồi ở một vị trí tốt nhất mang chiếc ghế đối diện giữ lại cho Tống Ngộ Phàm. Tống Ngộ Phàm cũng giống như một thói quen, mỗi buổi sáng đều cùng Tiêu Dật trò chuyện một chút, còn có thể thoải mái mang vấn đề công việc ra bàn bạc với cậu, Tống Ngộ Phàm biết Tiêu Dật tốt nghiệp chuyên ngành diễn xuất cho nên hai người xem như về mặt công việc cũng có điểm chung mà trao đổi.

“Tiêu Dật à, công ty chúng tôi chuẩn bị tổ chức cuộc thi tìm kiếm nghệ sĩ mới đó, cậu có hứng thú muốn thử hay không?” Tống Ngộ Phàm vừa khuấy cốc cà phê vừa nói.

Tiêu Dật nghe thấy vậy hai mắt liền sáng lên nâng giọng hỏi lại:

“Là thật thế sao?”

Tống Ngộ Phàm mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật cao hứng:

“Tôi nhất định sẽ đến báo danh, cuộc thi đó khi nào thì tổ chức vậy?”

Tống Ngộ Phàm trả lời:

“Ba ngày nữa sẽ bắt đầu công việc quảng bá, cậu có thể đến đăng ký luôn lúc đó cũng được”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền hướng Tống Ngộ Phàm nói thế này:

“Tôi nói anh nghe, tôi đã đăng ký rất nhiều cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ như thế này rồi, tất cả đều là chưa kịp thể hiện tài năng đã bị loại ngay từ vòng đăng ký hồ sơ. Anh biết tại vì sao không? Bởi vì họ cố tình ghi sai tên và tuổi của tôi, có nơi người ta ghi tôi 32 tuổi đó”

Tống Ngộ Phàm nhú mày:

“Lại có chuyện như vậy sao? Cậu yên tâm đi ở chỗ chúng tôi sẽ không làm những chuyện như thế đâu”

Tiêu Dật nghe vậy thì yên tâm hơn một chút, dù sao nếu như bọn họ quả thật có làm như vậy đi chẳng nữa thì cậu nhất định sẽ báo lại cho Tống Ngộ Phàm này biết, lấy quan hệ của cậu và hân hiện giờ thì việc này hẳn cũng không có vấn đề gì. Hai người bọn họ nói chuyện được một lúc thì Tiêu Dật liền đứng dậy ra về trước, khi Tống Ngộ Phàm định đứng lên mới phát hiện ra được người nọ để quên điện thoại. Tống Ngộ Phàm quay lại phía sau định gọi Tiêu Dật thì đã không thấy bóng dáng cậu đâu, kết quả chỉ có thể cầm theo điện thoại này đợi người ta liên lạc với mình rồi đến lấy.

Tiêu Dật trở về quán rồi mới phát hiện ra mình làm mất điện thoại, chiếc điện thoại này chính là tài sản giá trị duy nhất của cậu cho nên khi không thấy điện thoại của mình đâu liền cuống cuống hết cả lên vội vàng lấy điện thoại bàn ở quán gọi, đầu dây bên kia rất nhanh có người tiếp nhận, Tiêu Dật nhận ra được giọng nói của Tống Ngộ Phàm liền thở phào nhẹ nhõm.

“Ai vậy?” Tống Ngộ Phàm đưa điện thoại lên tai nghe.

Tiêu Dật liền đáp:

“Ngộ Phàm? May mắn là anh nhất được điện thoại của tôi!”

Tống Ngộ Phàm cười cười:

“Tiểu Dật à? Không cần lo lắng điện thoại của cậu đang ở chỗ tôi... được... được... như vậy cậu lát nữa đưa cơm tới thì lấy cũng được”

Tiêu Dật cúp máy, bởi vì lát nữa Tống Ngộ Phàm có cuộc họp cho nên buổi trưa cậu mới có thể đến đó lấy được, dù sao thì điện thoại cũng không thể mất được cho nên Tiêu Dật cũng không có gì phải vội vàng cả.

Ngày hôm nay Trình thị mở cuộc họp để bàn về kế hoạch tuyển chọn nghệ sĩ mới cho công ty, Trình Kiệt đương nhiên cũng có mặt để chủ trì cuộc họp này. Cuộc họp diễn ra khá căng thẳng, tuy rằng mọi kế hoạch đều đã được ghi rõ ràng tỉ mỉ nhưng mà Trình Kiệt là một người cầu toàn trong công việc, hẳn không cho phép bất cứ người nào phạm lỗi cho nên cuộc họp mãi đến tận trưa mới kết thúc. Khi mọi người ra bên ngoài phòng họp hết rồi, Trình Kiệt liền đưa tay vào trong túi áo lấy ra điện thoại nhấn số của Tiêu Dật. Tống Ngộ Phàm chỉ vừa mới bước ra khỏi phòng họp liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi áo reo lên, đây là nhạc chuông của Tiêu Dật, cậu mang điện thoại ra nhìn xem là người nào gọi đến liền phát hiện ra được đây là số điện thoại của Trình Kiệt, chính vì thế liền xoay người lại đưa điện thoại về phía trước lắc lắc:

“A Kiệt?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm điện thoại đang phát ra tiếng động trên tay của Tống Ngộ Phàm liền nhú mày, hẳn đưa tay nhấn vào nút kết thúc cuộc gọi:

“Cậu tại sao lại có chiếc điện thoại này?”

Tống Ngộ Phàm đương nhiên cũng bất ngờ không kém, không nghĩ tới Trình Kiệt và Tiêu Dật sẽ quen biết nhau:

“Thế cậu tại sao lại gọi tới số điện thoại này?”

Trình Kiệt trực tiếp nói:

“Là cậu ta cho tôi”

Tống Ngộ Phàm cũng trả lời Trình Kiệt:

“Hôm nay cậu ta để quên điện thoại ở quán cho nên tôi nhặt được”

Trình Kiệt nhú mày:

“Cậu và cậu ta có quan hệ gì?”

Tống Ngộ Phàm nhún vai bước về phía Tiêu Dật:

“Bạn bè, còn cậu cũng quen biết cậu ta sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Đúng vậy!”

Tống Ngộ Phàm bật cười ha ha:

“Đúng là quá trùng hợp rồi, thì ra cả ba người chúng ta đều quen biết nhau”

—

Buổi trưa hôm ấy quán cơm gà phố tây có người gọi điện tới đặt hàng, Tiêu Dật ở bên cạnh trực điện thoại liền vui vẻ áp điện thoại lên tai:

“Cơm gà phố tây rất hân hạnh được phục vụ quý khách”

Đầu dây phía bên kia im lặng một chút rồi mới chậm rãi mở lời:

“Chuyển máy cho ông chủ giúp tôi”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói kia liền giật mình, người này không ai khác chính là Trình Kiệt, hẳn không rõ bị làm sao còn gọi điện đến tận quán đòi gặp ông chủ rồi. Tiêu Dật hai mắt đảo quanh quán một hồi rồi xuống giọng nói khẽ:

“Ha ha Trình tổng có phải không, anh hôm nay muốn ăn cơm gà loại gì cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ nói ông chủ làm cho anh ăn”

Trình Kiệt nhếch môi, hẳn hiện tại đang đứng bên cạnh cửa sổ sát đất của tầng 49, ánh mắt mang theo tiểu ý nồng đậm cùng người nào đó nói chuyện:

“Không cần, hôm nay tôi không ăn cơm, tôi có một số chuyện cần phản ánh về cung cách phục vụ của nhân viên, mau đưa điện thoại chuyển cho ông chủ cửa hàng đi”

Tiêu Dật đương nhiên không có ngốc đến mức đưa cuộc điện thoại này cho ông chủ Trần nghe, cậu lén lén mang cả máy điện thoại bàn này ra bên ngoài nói chuyện:

“Trình tổng muốn góp ý cho cửa hàng chúng tôi sao, như vậy cứ trực tiếp nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ chuyển lời lại với ông chủ, ông chủ chúng tôi hiện tại không có ở cửa hàng”

Trình Kiệt xoay người tiến về phía ghế da ngồi xuống, ngón tay gõ trên mặt bàn phát ra tiếng cốc cốc theo nhịp điệu:

“Nói cho ông chủ cậu biết, nhân viên cửa hàng ông ta thực chất rất tồi, không chỉ nghe lén cuộc nói chuyện của khách hàng, mà còn... cố tình nâng giá kiếm tiền bỏ túi riêng”

Tiêu Dật có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới Bối Ni kia lại mang chuyện trả tiền cơm nói cho Trình Kiệt biết, nếu như để cho ông chủ Trần biết chuyện này thì cậu nhất định sẽ bị đuổi việc ngay lập tức. Tiêu Dật nói nhỏ:

“Trình đại tổng tài, ngày hôm đó là tôi tính nhầm tiền cho bạn gái anh, buổi trưa hôm nay tôi thật sự định mang số tiền thừa kia trả lại đây”

Trình Kiệt không có biểu hiện gì quá nhiều chỉ hỏi lại một câu:

“Thế sao?”

Tiêu Dật không biết mình rốt cuộc thiếu nợ Trình Kiệt cái gì mà hắn ta hết lần này tới lần khác gọi điện làm phiền cậu, có điều vẫn như thường lệ cậu nào đâu dám đắc tội với người này, dù sao thì cậu vẫn còn muốn làm việc ở trong công ty hắn, cùng hắn tranh chấp chẳng phải là cái gì cũng không cần nghĩ tới rồi hay sao:

“Trình tổng à, ngày hôm nay là sinh nhật của ông chủ cho nên tiệm cơm chúng tôi có khuyến mại đấy, tất cả đều là miễn phí hết cả hơn nữa gà cũng nhiều hơn bình thường rất nhiều, anh có muốn tôi mang đến cho anh một suất hay không?”

Trình Kiệt cong khóe môi rất nhanh đáp:

“Được!”

Tiêu Dật sợ trong lúc cậu đi giao hàng người này sẽ gọi điện tới mách lẻo ông chủ Trần cho nên còn không quên nhắc nhở hắn thế này:

“Trình tổng à chuyện phản ánh kia có phải cứ từ từ đã đúng không?”

Trình Kiệt giả bộ hỏi lại:

“Cậu chẳng phải nói ông chủ của cậu không có ở cửa hàng hay sao? Hay là cậu đang nói dối?”

Tiêu Dật nhanh chóng cười lớn:

“Ha ha ha, anh đợi một chút tôi bây giờ lập tức mang cơm đến”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 8: Trình Tổng, Anh Buổi Sáng Thấy Tôi Rồi Đúng Không

Tiêu Dật không muốn gặp Trình Kiệt, ít nhất là hiện giờ không muốn cùng hấn chạm mặt nhau, có điều cái gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng chính là như vậy, Trình Kiệt hết lần này đến lần khác cùng một người tầm thường như cậu so đo. Tiêu Dật nhanh chóng mang cơm đến Trình thị, trước hết là đến tầng 31 nhận lại điện thoại, Tống Ngộ Phàm mang điện thoại trả lại cho Tiêu Dật xong còn bất ngờ nói một câu như thế này với cậu:

“Tiêu Dật, thì ra cậu và A Kiệt cũng có quen biết nhau hả?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ rằng nhanh như vậy Tống Ngộ Phàm đã biết được rồi:

“Hả?”

Tống Ngộ Phàm nói:

“A Kiệt mà tôi nói là bạn lúc nhỏ của tôi đó, hôm nay cậu ấy gọi vào điện thoại của cậu thì tôi bắt máy giúp, lại thật không ngờ rằng chúng ta cũng quen biết nhau”

Tiêu Dật biết chuyện này từ lúc đầu rồi nhưng hiện tại vẫn giả bộ bất ngờ đáp lời Tống Ngộ Phàm:

“Bạn của anh là Trình tổng sao?”

Tổng Ngộ Phàm chỉ nói cho Tiêu Dật biết Trình Kiệt là bạn thân của cậu, chứ không nói cho Tiêu Dật biết chuyện hẳn là tổng giám đốc của công ty này, cho nên với lời nói dối kia của Tiêu Dật, Tổng Ngộ Phàm cũng không nghi ngờ gì cả:

“Đúng vậy đó, chúng ta cũng coi như là rất có duyên phải không?”

Tiêu Dật chẳng hiểu sao đột nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, có duyên với Tổng Ngộ Phàm thì tốt rồi đi nhưng mà có duyên với Trình Kiệt e rằng...

Tiêu Dật cùng Tổng Ngộ Phàm trao đổi qua loa vài ba câu liền tạm biệt đi lên tầng 49, càng đi đến gần cửa văn phòng của Trình Kiệt thì cậu càng cảm thấy lo lắng hơn, lúc đưa tay gõ cửa theo thường lệ lại không nghe thấy có tiếng đáp lại truyền ra, Tiêu Dật khó hiểu quay lại phía sau nhìn về phía thư ký Tiểu Khiết hỏi:

“Xin hỏi Trình tổng không có ở trong phòng sao?”

Thư ký Tiểu Khiết lắc đầu:

“Trình tổng vẫn còn ở trong phòng đó”

Tiêu Dật lại gõ lại một lần nữa, đợi một chút vẫn không có tiếng nói vọng ra, Tiêu Dật sốt ruột vừa gõ cửa vừa gọi:

“Trình tổng, cơm hộp của anh tới rồi đây”

Lúc này một giọng nam trầm thấp mới nhàn nhạt truyền tới:

“Vào đi”

Tiêu Dật thầm chửi rủa trong lòng, người này nhất định đang đánh một đòn phủ đầu làm khó cậu đây mà. Khi Tiêu Dật bước vào bên trong phòng

thì gương mặt nhân nhó đã sớm được cậu che giấu bằng nụ cười tươi như thường ngày:

“Trình tổng cơm của anh tới rồi đây”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế tổng giám đốc gật đầu:

“Hình như cơm này một suất 19 tệ, ngày đó cậu tính tiền cho Bối Ni lại là 40 tệ một suất?”

Tiêu Dật từ từ bỏ hộp cơm lên bàn của Trình Kiệt rồi ha ha cười:

“Trình tổng đúng là người nhớ lâu, ăn không trả tiền nhưng vẫn có thể nhớ rõ giá. Ai nha tôi không phải đã nói rồi hay sao, lúc đó là do tôi bất cẩn tính nhầm”

Trình Kiệt nhìn về phía Tiêu Dật im lặng rất lâu, không gian trong phòng làm việc rộng lớn cũng như bị bao bọc bởi không khí ám muội này, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng thôi cũng có thể nghe thấy được rõ ràng tiếng nước đó, Trình Kiệt đưa tay lên bàn gõ nhẹ một hồi:

“Ý của cậu là gì?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt cười cười:

“Tôi thì có ý gì được chứ? Tiền tính nhầm kia tôi nhất định sẽ trả lại cho bạn gái anh, nếu không còn gì nữa thì tôi về trước, chúc anh ăn ngon miệng”

...

Ba ngày sau đó Trình thị cuối cùng cũng bắt đầu mở cuộc tiếp nhận hồ sơ thi tuyển nghệ sĩ mới, Tiêu Dật ngày hôm ấy xin nghỉ một buổi sáng ở tiệm cơm để đến đăng ký, hôm nay chỉ là nộp hồ sơ thôi vẫn chưa phải phần thi tài năng cho nên Tiêu Dật cũng không cần phải ăn mặc quá đẹp.

Lúc đến Trình thị, dưới sảnh lớn người đông vô cùng, Tiêu Dật nhìn qua một hồi cũng phải đến cỡ gần 300 người, như thế này cũng thật là quá mức phô trương rồi, phải nói danh tiếng của Trình thị cũng thật tốt chỉ mới ngày đầu đã có đông người đến tham gia như thế này.

Trình Kiệt đứng ở phía trên lầu nhìn xuống dưới, ánh mắt híp lại quét xuống dưới đại sảnh như muốn tìm kiếm ai đó, một lúc sau đôi con người của hắn cũng ngừng chuyển động dừng lại ở phía góc trên sảnh dưới tầng 1. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi kẻ năng động, vẫn là bộ dáng tràn đầy sức sống như thường ngày, người nọ đang cùng một số người nói chuyện gì đó, nụ cười thỉnh thoảng sẽ nhếch lên cao. Trình Kiệt để tay lên lan can phía trước, đầu ngón tay trở và ngón tay giữa theo nhịp gõ lên đó phát ra tiếng cách cách đơn điệu.

Tiêu Dật trong lúc đợi đến lượt lên nộp hồ sơ có cùng người phía bên cạnh trò chuyện một chút, bởi vì đều là những người đến thi tuyển cho nên tâm trạng cũng tránh không được có điểm hồi hộp, chính vì thế khi cậu lên tiếng hỏi thì người bên cạnh cũng vui vẻ đáp lại lời cậu.

“Cậu tới đây từ lúc mấy giờ thế?” Tiêu Dật hỏi

Người bên cạnh nhìn qua cũng chỉ trong tầm Tiêu Dật, cậu ta cao hơn cậu một chút, gương mặt xem như cũng có điểm dễ nhìn:

“Tôi tới lúc 7 giờ, đứng ở bên ngoài cửa đợi cũng được một lúc rồi”

Tiêu Dật gật gật đầu nhìn xung quanh rồi lại quay sang hàng bên cạnh nói với người kia:

“Nhiều người tới tham gia thật đấy”

Người nọ có chút lo lắng:

“Năm nay còn đông hơn năm ngoái nữa, tôi sợ mình lại rớt mất thôi”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ hỏi:

“Cậu năm ngoái cũng thi sao?”

Người bên hàng gặt đầu buồn bã:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật:

“Tôi là lần đầu tiên tới”

...

Trình Kiệt ở trên sảnh nhìn người phía dưới kia, sau đó hần quay sang nói với người bên cạnh cái gì đó, cuối cùng người đó liền đi xuống dưới sảnh tiến về phía Tiêu Dật, lên tiếng đề nghị cậu thế này:

“Xin lỗi, có thể đưa hồ sơ của cậu cho tôi xem được hay không?”

Tiêu Dật quay sang nhìn thấy người nọ đeo bảng hiệu của nhân viên Trình thị liền có điểm bất ngờ một chút:

“Của tôi sao?”

Người phụ nữ gặt đầu, mọi người xung quanh cũng đồng loạt cũng quay lại nhìn về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật lần đầu tiên được nhiều người nhìn như thế lòng tư phía sau lưng liền dựng ngược cả lên, nhanh chóng mang hồ sơ đưa cho người phụ nữ kia. Người mà Tiêu Dật vừa rồi nói chuyện liền nhanh chóng kéo cậu sang bên cạnh hỏi:

“Cậu quen người đó sao?”

Tiêu Dật nhìn theo người phụ nữ đó rồi lắc đầu không hiểu, cậu theo hướng người phụ nữ kia nhìn tới phát hiện ra được người đó mang tập hồ

sơ của mình đưa cho Trình Kiệt đang đứng ở trên tầng kia, Tiêu Dật giật mình vội vã cúi đầu né tránh ánh đang nhìn cậu chăm chăm từ phía trên. Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đứng phía dưới, khi thấy cậu đưa mắt lên phía này nhìn hắn cũng không có ý định trốn tránh gì cả. Trình Kiệt tiếp nhận tập hồ sơ trong tay nhân viên rồi mới nâng bước rời đi, Tiêu Dật đứng ở phía dưới này lâu rất lâu cũng không thấy người nào mang hồ sơ đến trả cho cậu, trong lòng cậu bắt đầu bất an lo lắng có phải hay không Trình Kiệt sẽ mang hồ sơ của cậu đi hủy chứ.

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật đang giao cơm thì nhận được điện thoại của Trình Kiệt, mắt thấy dây số quen thuộc kia liền vội vàng tiếp nhận, cậu hiện tại rất muốn được gặp hắn để hỏi một số chuyện về hồ sơ của cậu, chính vì thế mà Tiêu Dật hiện tại vừa áp điện thoại lên tai liền là một giọng điệu lấy lòng:

“Trình tổng muốn ăn cơm gà sao?”

Trình Kiệt ở bên này ngồi trên ghế tổng giám đốc vô cùng an nhàn, hắn nhếch môi kiêu ngạo chậm chậm lên tiếng:

“Đúng vậy, mang tới luôn đi”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Trình tổng đợi một chút tôi lập tức mang tới liền đây”

Trình Kiệt nghe vậy liền tắt máy luôn, Tiêu Dật nhanh chóng phóng xe về tiệm cơm, cấp tốc nói ông chủ làm một phần cơm gà đặc biệt, thịt gà cũng nhiều hơn bình thường gấp đôi, đáng tiếc Tiêu Dật cho dù có chuẩn bị cơm nhiều như thế nào đi chăng nữa thì Trình Kiệt căn bản cũng không có khả năng mở hộp cơm đó ra xem.

Thời tiết hôm nay nắng nóng vô cùng, nhiệt độ ở ngoài đường hiện tại cũng phải đến gần 50 độ c, trùng hợp hiện tại xảy ra một vụ tai nạn giao

thông khiến cho tuyến đường phía trước cũng bị tắc nghẽn một hàng dài, Tiêu Dật có điểm sốt ruột nhìn về phía trước thấp thỏm không yên, bây giờ có muốn quay xe lại đổi tuyến đường khác cũng không thể nữa, cậu hiện tại đã bị kẹt cứng ở giữa rồi. Tiêu Dật đã ở nơi này đợi 15 phút rồi vẫn chưa thể nào di chuyển thêm một mét nào cả, cậu bỏ điện thoại ra nhìn phát hiện ra đã là 11 giờ rồi, nghĩ nghĩ một hồi liền nhấn số gọi lại cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia chỉ vừa mới một tiếng chuông đợi đã nhắc máy, Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút nhưng rất nhanh sau đó liền nói thế này:

“Trình tổng à, thật ngại quá tôi hiện tại không thể đến ngay được, anh có thể đợi thêm 15 phút nữa hay không?”

Đầu dây bên kia có vẻ như đang rất nóng nảy khàn giọng hỏi:

“Cậu đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút, câu hỏi kia giống như là đang ra lệnh bắt cậu trả lời vậy:

“Hà? Chỗ tôi hiện tại đang xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng bị tắc đường rồi cho nên không thể ngay lập tức tới chỗ của anh được”

Trình Kiệt nhíu mày trầm giọng:

"Cậu bị tai nạn sao?"

Bởi vì xung quanh rất ồn ào cho nên giọng nói của Tiêu Dật cũng lớn hơn bình thường:

"Không có"

Tiêu Dật không rõ có phải là mình nhầm hay không mà cậu nghe thấy được bên kia điện thoại có tiếng thở hắt ra khe khẽ, Trình Kiệt vẫn luôn

như vậy chỉ cần hẳn biết được chuyện hẳn muốn biết liền sẽ tắt máy điện thoại không thông báo trước.

Tiêu Dật đến Trình thị thì áo sơ mi mỏng trên người cũng ướt hết, đứng ở bên ngoài trời nắng gần một tiếng đồng hồ khiến cho gương mặt của cậu có điểm ửng đỏ, mái tóc ngắn cũng bị mồ hôi làm cho bết dính lại với nhau. Tiêu Dật đỗ xe ở dưới sảnh, chìa khóa cũng chẳng buồn khóa lại nữa mà trực tiếp chạy vào trong. Bây giờ là 12 giờ rồi, mọi người trong công ty cũng đều nghỉ trưa, Tiêu Dật một đường bước vào trong thang máy của nhân viên nhấn lên tầng 49, lúc thang máy mở ra Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi không thấy ai cả, cậu mang cơm tới trước cửa phòng của Trình Kiệt như thường lệ gõ gõ cửa ba tiếng, bên trong nhanh chóng có tiếng vọng ra:

“Vào đi”

Rất nhanh sau đó cánh cửa liền được đẩy ra, Tiêu Dật cười ha ha bước vào trong đặt hộp cơm lên bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Trình tổng vẫn đợi cơm sao, thật ngại quá hôm nay giao thông trên đường có điểm bất tiện”

Trình Kiệt nhú mày nhìn người phía trước, mắt thấy người nào đó một bộ dạng xộc xệch không chỉnh chu như mấy lần trước nữa, còn có mái tóc trên đầu cũng hơi rối, gương mặt ửng đỏ giống như là đứng ở bên ngoài trời nắng một lúc lâu rồi. Bởi vì Trình Kiệt sợ Tiêu Dật bị sốc nhiệt cho nên liền đưa tay cầm lấy chiếc điều khiển từ xa mang điều hòa chỉnh nhiệt nóng lên một chút. Tiêu Dật thấy người nọ nhìn mình nhú mày như thế mới sực nhớ ra là vừa rồi cậu tới đây chưa kịp chỉnh trang lại một lượt, bộ dạng hiện tại khẳng định đã mang hình tượng hơn tuần nay cậu tạo dựng đập đổ mất rồi, Tiêu Dật vội vã đưa tay chỉnh lại quần áo trên người, vuốt vuốt mái tóc của mình lại một chút, vừa làm vừa nói:

“Trình tổng có phải là đối rồi hay không?”

Rất nhanh thôi thời thế sẽ thay đổi, người hiện tại đang ngồi nhón trên ghế tổng giám đốc kia sẽ không phải là Trình Kiệt nữa mà thay vào đó là người đang đứng lấy lòng hiện tại, chiếc ghế giám đốc lớn này không phải ai muốn ngồi cũng có thể ngồi được nhưng Tiêu Dật lại có thể thản nhiên ngồi đủ mọi tư thế trên đó, một tay che trời mang văn kiện quyết định nghệ sĩ của Trình Kiệt tùy tiện động tay động chân một chút, dĩ nhiên việc này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt không phải là đối mà là lo lắng cho Tiêu Dật, người này không bao giờ chậm trễ khi mang cơm đến cho hắn cả thế mà hôm nay lại chậm đến gần một tiếng rồi, khi nghe thấy cậu nói qua điện thoại rằng nơi đó xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng, Trình Kiệt cũng theo đó thấp thỏm không yên theo. Trình Kiệt là một người bá đạo, những gì hắn đã muốn rồi thì hắn không bao giờ cần phải tìm lý do giải thích cho việc tại sao hắn lại muốn, ví như Tiêu Dật ở trước mặt đây chính là như vậy. Tiêu Dật cảm thấy không khí trong phòng có chút nóng, cậu đưa tay lên quạt quạt một chút, thỉnh thoảng còn đem mồ hôi ở bên má lau đi, Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy thế liền bỏ tay xuống cười ha ha:

“Tôi có chút nóng, Trình tổng”

Trình Kiệt nhìn về ghế sofa để ở góc phòng hất cằm:

“Có thể cho cậu ngồi nghỉ ở đó một chút”

Đối với lời nói kia của Trình Kiệt quả thật làm cho Tiêu Dật cũng phải bất ngờ vô cùng, nhưng nghĩ tới nếu như ngồi ở chỗ này có thể cùng hắn đề cập đến chuyện hồ sơ của cậu thì Tiêu Dật liền nhanh chóng nói cảm ơn rồi đi đến phía đó ngồi xuống:

“Cảm ơn Trình tổng”

Trình Kiệt lại cầm lấy điều khiển mang điều hòa chỉnh nhiệt độ lạnh hơn một chút, Tiêu Dật ngồi xuống ghế sofa liền ngay lập tức cảm thấy thoải mái, cái lưng cũng tự giác tựa ở phía sau, ghế sofa cao cấp vô cùng mềm mại vừa ngồi xuống liền giống như là hãm sâu xuống vậy, Tiêu Dật im lặng một chút mới lên tiếng nói:

“Trình tổng, tôi tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất, ngày hôm nay tôi cũng đến tham gia cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mới của công ty anh đấy”

Trình Kiệt cầm lấy một văn kiện ở trên bàn mở ra xem, Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn về phía Trình Kiệt mắt thấy người nọ có vẻ như đang làm việc không chú ý đến mình, cậu liền mang đầu tựa hẳn xuống thành ghế phía sau cho thoải mái một chút:

“Trình tổng, anh buổi sáng cũng thấy tôi rồi đúng không, tôi thấy có một nhân viên của công ty mang hồ sơ của tôi lên cho anh, anh không phải là có ý định loại tôi ngay từ vòng đầu chứ?”

Trình Kiệt ngẩng đầu một chút, mắt thấy bộ dáng lười biếng đang nằm nhắm mắt của người nào đó, môi mỏng liền nhếch lên một chút rồi lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc. Tiêu Dật do cả một ngày nay quá mức mệt mỏi cứ vậy nhắm mắt lại thao thao bất tuyệt cùng người nào đó nói chuyện:

“Trình tổng, anh lấy hồ sơ dự tuyển của tôi làm gì thế?”

Trình Kiệt lấy hồ sơ dự tuyển của Tiêu Dật chỉ đơn giản là muốn nhìn xem một chút mà thôi, chứ không hề có ý định mang hồ sơ của cậu hủy đi. Khi thấy điểm số của Tiêu Dật cũng không tệ, lại điều tra ra được vở kịch tốt nghiệp cậu diễn nhận được lời khen của chính giảng viên, đáng tiếc đến hiện tại vẫn không thể biết được người này rốt cuộc vì sao lại chưa có công ty giải trí nào chịu để mắt tới.

Tiêu Dật cứ như vậy ngủ quên lúc nào không hay, Trình Kiệt cũng cứ như thế tiếp tục giải quyết đồng văn kiện ở trên bàn, thời gian trôi qua rất nhanh loáng một cái mặt trời đã muốn xuống càng ngày càng thấp, xe cộ ở bên ngoài cũng bắt đầu rơi vào tình trạng tắc nghẽn chặt cứng. Trình Kiệt đặt văn kiện xuống bàn ngẩng đầu nhìn hồ ly nhỏ yên vị nằm dài trên ghế sofa, lại cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đặt tiền trên tay của mình phát hiện đã gần 6 giờ tối rồi, hần đứng dậy nâng bước tiến về phía đó, ánh mắt âm trầm nhìn một lượt người đang ngủ say kia. Gương mặt của Tiêu Dật rất nhỏ, mái tóc có điểm dài, rèm mi đen rủ xuống thỉnh thoảng còn khẽ chớp chớp rất nhẹ, không rõ người này hiện tại đang nghĩ cái gì, đôi môi mỏng còn hơi mím lại, hàng lông mày cũng tạo nên một đường gấp khúc nhú nhú.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 9: Có Muốn Tôi Đưa Cậu Về Một Đoạn

Tiêu Dật quả thật là đang mơ ngủ, cậu mơ thấy Trình Kiệt mang túi hồ sơ kia của cậu xé bỏ, nhưng chẳng hiểu sao xé lại không thể rách, hắn liền mang túi hồ sơ đó châm lửa đốt, cậu đứng ở bên ngoài gào thét ngăn cản nhưng lại bị đám nhân viên Trình thị giữ lại, có điều lửa cũng không thể nào cháy tới hồ sơ đó của cậu. Tiêu Dật khi đó cười rất lớn, kết quả cậu liền thấy Trình Kiệt há miệng mang toàn bộ túi hồ sơ kia nuốt xuống bụng hắn, Tiêu Dật sợ hãi bừng tỉnh, mắt vừa mới chỉ mở ra liền ngay lập tức nhìn thấy gương mặt âm trầm của người nào đó đang đứng từ trên cao nhìn xuống cậu chăm chăm, Tiêu Dật đưa tay lau mồ hôi trên trán bất an hỏi:

“Trình tổng, anh đứng đó làm cái gì vậy?”

Trình Kiệt không nói gì nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cửa sổ sát mặt đất, Tiêu Dật theo đó nhìn qua liền giật mình ngồi bật dậy, trời từ khi nào lại tối như thế rồi:

“Trời tối rồi sao?”

Trình Kiệt gật đầu trầm giọng:

“Tôi nói cho cậu nghỉ ngơi một chút, cậu liền đem văn phòng của tôi thành phòng ngủ của cậu?”

Tiêu Dật có điểm bối rối vội vã đứng dậy:

“Thực xin lỗi Trình tổng, điều hòa phòng anh mát quá cho nên ngủ quên mất”

Trình Kiệt nhìn người nọ một chút rồi xoay người bước đi:

“Về thôi”

Tiêu Dật hả một tiếng, nhưng rất nhanh sau đó vẫn nâng bước bước theo sau Trình Kiệt ra bên ngoài. Thư ký ở bên ngoài đã sớm về hết, tầng 49 hiện tại chỉ có hai người bọn cậu mà thôi, Tiêu Dật nhanh chóng bước tới thang máy của nhân viên, mắt thấy thang máy đang chạy từ tầng 1 lên liền khê thời dài một hơi, dinh dong một tiếng cửa thang máy dành cho tổng giám đốc mở ra, Trình Kiệt quay sang bên cạnh hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn cùng đi hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất kỳ lạ, lại nghĩ tới cậu vừa mở mắt ra liền bắt gặp được ánh mắt âm trầm của hắc luân, cũng chẳng biết con người này có phải mắc bệnh biến thái hay không, làm gì có ai tự nhiên đứng nhìn người khác chăm chăm như thế, lại nghĩ đến chuyện hắc luân này tới lần khác gây khó dễ cho cậu, sống lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, người này tốt hơn hết tránh được bao xa là phải tránh, chính vì thế lúc này Tiêu Dật mới lắc đầu từ chối:

“Không cần đâu Trình tổng, anh đi trước đi”

Trình Kiệt cũng không nói thêm bất cứ một lời nào nữa thản nhiên bước vào thang máy, đầu ngón tay thon dài nhấn tới nút nhỏ trước mặt, thang máy rất nhanh sau đó liền đóng lại chậm chậm đi xuống tầng dưới, Tiêu Dật ngó đầu nhìn sang sau khi xác định Trình Kiệt quả thật đi xuống rồi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó Tiêu Dật liền giống như nhớ ra điều gì đó liền xoay người lại bước tới văn phòng của Trình Kiệt, đôi tay nhanh nhẹn lục lọi khắp mọi văn kiện trên bàn làm việc của hắc luân cuối cùng cũng tìm ra được tập hồ sơ của cậu, Tiêu Dật thầm nghĩ trong bụng con

người này đúng là xấu tính quá thật muốn mang hồ sơ của cậu hủy đi mà. Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền cầm theo hồ sơ trở về, chỉ bằng buổi sáng ngày mai trực tiếp mang tới cho Tổng Ngộ Phàm, cứ nói không có thời gian xếp hàng đợi cho nên nhờ hân nộ giúp, Trình Kiệt có thể nào cũng không thể ngờ tới được hồ sơ của cậu sớm đã theo con đường ngắn nhất nộ đi rồi.

Tiêu Dật bước vào thang máy, lúc xuống tới tầng 1 rồi mới chợt nhớ rằng chìa khóa xe máy của cậu không biết đi đường nào rồi, vốn định quay lại phòng làm việc của Trình Kiệt một lần nữa nhưng mắt thấy chỗ cũ cậu dựng xe hiện tại trống không, Tiêu Dật hốt hoảng chạy vọt ra ngoài, ánh mắt mang theo tia gấp gáp nhìn khắp mọi nơi, kết quả vẫn không thấy được chiếc xe máy quen thuộc. Tiêu Dật nhanh chóng đi tới phía bảo an ở bên ngoài hỏi:

“Thật xin lỗi đã làm phiền, chú có thấy xe máy đỗ ở bên ngoài này hay không?”

Bảo an này nhất định đã đổi ca rồi bởi vì buổi trưa cậu tới không phải là vị bảo an này mà là người khác, bảo an nọ lắc đầu đáp:

“Không có”

Tiêu Dật không cần nghĩ nhiều cũng biết xe máy của cậu bị trộm mất rồi, nhất định là trong lúc gấp gáp quên không rút chìa khóa ra, người ta chỉ việc tới cưỡi lên nó rồi phóng đi thôi. Đây không phải là xe máy của cậu mà là của ông chủ Trần, bây giờ mất xe rồi nhất định sẽ toi đời, không chỉ bị mắng chửi vài câu là xong có khi còn bị bắt đền tiền nữa, như vậy tháng lương này cậu làm đúng là không công. Tiêu Dật chán nản ngồi xổm xuống, đúng lúc Trình Kiệt vừa lấy xe từ trong bãi đỗ xe đi ra, hân dừng lại trước cửa công ty nhấn còi xe một cái, Tiêu Dật nghe thấy tiếng còi xe liền nhón đầu lên, Trình Kiệt vẫn một thái độ bình thản đó hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đứng dậy, gương mặt có điểm khổ sở nói:

“Tôi bị mất xe rồi”

Trình Kiệt không có gì là bất ngờ lắm chỉ thờ ơ để lại một câu:

“Vậy sao?”

Tiêu Dật càng nghĩ càng tức, nếu không phải vội vã mang cơm tới cho Trình Kiệt thì cậu căn bản sẽ không sơ xuất để chìa khóa xe ở ngoài như vậy. Có điều vị trước mặt là Trình tổng cao cao tại thượng, cậu làm sao có thể mắng chửi hằn đượ, chỉ còn biết bực bội bước sang hướng khác muốn đi bộ về. Trình Kiệt lên tiếng:

“Có muốn tôi đưa cậu về một đoạn?”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt quả thật nâng cửa kính xe lên nhấn ga muốn rời đi, sau đó Tiêu Dật nghĩ lại rồi liền quay đầu lại bước nhanh tới:

“Khoan đã, tôi có cần!”

Trình Kiệt dừng xe lại đợi Tiêu Dật, Tiêu Dật mở cửa xe phía sau nhưng lại không thể mở được, cậu lớn tiếng một chút:

“Trình tổng, cửa khóa rồi sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật lại thử mở cánh cửa ở phía trên thì lại mở được, Tiêu Dật có cảm giác mình giống như là bước vào hàng cộp vậy, nhưng bây giờ mở cửa ra rồi cũng chẳng thể nào đóng lại nói hăn

mở cửa phía sau để cho cậu ngồi vào nữa, Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh ngồi vào trong xe nghiêm chỉnh:

“Trình tổng, cảm ơn anh”

Tiêu Dật khởi động xe, ánh mắt vẫn thủy chung nhìn về phía trước:

“Tới đâu?”

Tiêu Dật thở dài:

“Trước cho tôi đến tiệm cơm gà phố tây đi, tôi phải báo cáo lại với ông chủ chuyện tôi làm mất xe rồi”

Trình Kiệt im lặng không nói, bởi vì bây giờ là giờ cao điểm cho nên xe của Trình Kiệt vẫn đang kẹt cứng chưa thể di chuyển được, Tiêu Dật cảm thấy không khí trong xe quá mức ngột ngạt liền lên tiếng nói chuyện vài câu, đây dù sao cũng là thời điểm tốt để cậu cùng người này tạo lập quan hệ, nếu như không tránh được vậy chi bằng cứ tiến tới xem sao:

“Trình tổng, buổi sáng anh thấy tôi rồi đúng không? Tôi tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất, hôm nay tôi cũng tới nộp hồ sơ tuyển chọn, nhưng mà anh lấy hồ sơ của tôi làm gì thế?”

Trình Kiệt một bộ dáng thản nhiên quay sang nhìn Tiêu Dật:

"Mấy nghệ sĩ muốn vào được công ty đều phải đặt hồ sơ ở chỗ tôi, việc tôi mang hồ sơ của cậu xem là lạ lắm hả?"

Tiêu Dật không nói thì không sao, bây giờ nói lại nhận được đáp án kia của Trình Kiệt khiến cho cậu thật sự phải cứng miệng không nói được câu nào cả:

“Trình tổng, anh sẽ không mang hồ sơ của tôi hủy đi chứ?”

Trình Kiệt như có như không hỏi lại:

“Cậu nói xem?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu theo đó chuyển động lên xuống rõ ràng, Trình Kiệt quay sang vừa vặn nhìn thấy động tác nhỏ kia liền khẽ nhú mày âm trầm. Tiêu Dật không nhận ra được điểm khác thường của Trình Kiệt, hay nói đúng hơn là cậu cảm thấy con người này không có những hành động khác thường mới kỳ lạ đó, chính vì vậy liền cười ha ha hai tiếng:

“Đương nhiên sẽ không, tôi còn nhớ rõ ràng Trình tổng đã nói anh là người công tư phân minh, không phải sao?”

Trình Kiệt nhếch môi, mắt thấy có thể tiến thêm được một chút liền nhấn chân ga điều khiển xe nhích về phía trên:

“Tôi và cậu đã có chuyện tư gì hay sao?”

Nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền biết rằng người này chính là người công tư không phân minh, hẳn nhất định là vẫn còn để ý tới chuyện cậu biết hắn và bạn gái mình tình kia:

“Trình tổng, tôi nhất định sẽ không nói cho ai biết bạn gái của anh là nữ minh tinh Bối Ni đâu”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật tiếp tục mở lời:

“Còn có Trình tổng, tôi xem trên mạng đọc được tin tức về nữ minh tinh Bối Ni kia, tất cả đều là những tin tức không mấy tốt đẹp thôi”

Trình Kiệt hừm một tiếng biểu hiện cho việc hắn vẫn đang nghe cậu nói chuyện, Tiêu Dật thì vẫn ở bên cạnh quan sát thái độ của Trình Kiệt để biết được nên nói như thế nào cho hợp ý hắn nhất:

“Nhưng mà mấy tin tức của báo giới cũng không thể tin tưởng được, tôi thấy Bối Ni tỷ thật sự rất tốt, vừa có tài năng lại vừa xinh đẹp”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Cậu cảm thấy như vậy thật sao?”

Tiêu Dật đương nhiên không cảm thấy như vậy, sau đó cậu chợt nghĩ ra rằng đây chính là thời cơ thích hợp để cậu mang toàn bộ chuyện nghiên cứu về Trình thị mấy ngày nay nói cho Trình Kiệt biết, Tống Ngộ Phàm nói Trình Kiệt là một người nghiện công việc cho nên mang vấn đề công việc ra cùng hắn trao đổi nhất định sẽ nhận được phản hồi tốt từ hắn:

“Cũng không hẳn như vậy, thật ra thì trong các diễn viên tôi thích nhất là Đường Á”

Trình Kiệt cũng đã vài lần gặp qua Đường Á, nhưng lại không quá mức có ấn tượng gì cả:

“Cậu thích Đường Á sao?”

Tiêu Dật chỉ thích Tô Hữu Bằng thôi, nhưng mà hiện tại vẫn gật đầu nói:

“Đúng vậy đó, diễn xuất của cô ấy rất ổn, nếu như so với Bối Ni thật sự có điểm hơn. Tuy rằng cô ấy không xinh đẹp hơn Bối Ni, nhưng nếu được bồi dưỡng trong tương lai nhất định sẽ là một diễn viên sáng giá”

Trình Kiệt không nói đồng ý cũng không nói phản đối, hắn chỉ hỏi một câu:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật tiếp tục mang mấy lời nói trôi chảy sớm đã chuẩn bị rất lâu rồi nói ra:

“Còn có ca sĩ tôi rất thích Cố Ti Ti, cô ấy có giọng hát rất trong sáng, những nốt cao đều có thể lên được, nốt trầm cũng không thể làm khó được cô ấy, hơn nữa thể loại nhạc nào cô ấy cũng đều đã hát qua rồi”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn sang Tiêu Dật:

“Vincent và Mộ Hàm cậu không thích sao?”

Tiêu Dật thầm cười trong lòng, vẫn là câu hỏi sớm đã được cậu chuẩn bị sẵn rồi:

“Tôi không thích Vincent vì anh ta quá nhiều scandal không tốt, Mộ Hàm tuy có ngoại hình rất đẹp nhưng lại chỉ hát được duy nhất một thể loại nhạc mà thôi”

Trình Kiệt hiện tại đang có ý định cất nhắc Mộ Hàm, nhưng hôm nay khi nghe Tiêu Dật nói như vậy liền âm thầm ghi nhớ cái tên Cố Ti Ti. Cả Cố Ti Ti và Đường Á này thật sự chỉ vì một câu nói của Tiêu Dật ngày hôm nay mà rất nhanh thôi liền được Trình thị chú trọng cất nhắc.

Xe hơi sang trọng dừng lại ở trước tiệm cơm gà phố tây bình dân, Tiêu Dật trước hướng Trình Kiệt cảm ơn một tiếng rồi thở dài một hơi mở cửa xe bước xuống tiến vào trong tiệm. Cửa tiệm hôm nay có điểm vắng khách, ông chủ Trần ngồi ở trên ghế xem điện thoại, không rõ là đang xem cái gì mà khi cậu vào cũng không phát hiện ra:

“Ông chủ”

Ông chủ Trần nghe thấy có tiếng người liền theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, mắt thấy Tiêu Dật đứng ở trước mặt thì có điểm bất ngờ lên tiếng hỏi:

“Tiêu Dật, cậu tới làm gì nữa thế?”

Tiêu Dật nhúm mày một chút, không lẽ chuyện mất xe máy của cậu nhanh như vậy ông chủ Trần đã biết rồi hay sao:

“Thật xin lỗi, xe máy kia...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, ông chủ Trần đã lên tiếng cắt ngang lời cậu rồi:

“Không sao đâu, nếu như cậu mệt cứ về nhà nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật há một tiếng, đối với lời nói này của ông chủ Trần cậu từ đầu tới cuối đều không thể hiểu nổi. Ông chủ Trần mang máy điện thoại để xuống bàn rồi đứng dậy bước tới phía cậu vỗ vỗ vai:

“Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay đã làm việc vất vả rồi”

Khi Tiêu Dật còn đang mơ hồ chưa thể tiếp nhận hết được những lời nói kia thì ở bên ngoài đã có tiếng xe máy, cậu quay ra mới phát hiện được xe máy kia chính là chiếc xe máy mà cậu buổi sáng đi:

“A Phúc, xe máy này cậu lấy ở đâu thế?”

A Phúc cũng là nhân viên ở tiệm cơm gà phố tây này, vừa thấy Tiêu Dật đứng ở trong cửa tiệm liền bất ngờ hỏi:

“Dật ca, không phải anh nói ngày hôm nay mệt xin nghỉ sớm sao, anh đến đây làm gì thế?”

Tiêu Dật không thể hiểu nổi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì:

“Ai mang xe máy về thế?”

A Phúc trả lời:

“Là một người đàn ông nói là bạn anh, còn có anh gần đây sẽ tham gia cuộc thi tài năng gì đó phải không, nếu như sau này nổi tiếng rồi nhất định phải cất nhắc tiểu đệ nhé”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Bạn tôi sao? Nhìn như thế nào vậy?”

A Phúc nhú mồm giống như là đang hồi tưởng lại:

“Là một người đàn ông rất bình thường thôi, không có gì đặc biệt lắm, anh ta cũng không để lại tên, nhưng mà không phải anh nhờ anh ta mang xe về hay sao?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ rồi cuộc là người nào lại mang xe về tiệm cơm cho cậu, lại có khả năng biết được xe máy đó là của cậu mà mang tới tiệm cơm này, Tiêu Dật càng nghĩ lại càng cảm thấy khó hiểu. Cậu ở thành phố cũng không có bạn bè nào đặc biệt thân thiết cả, nếu như là La Luật khẳng định còn mang xe máy của cậu bán đi, nếu như là Tống Ngộ Phàm thì lại càng không có khả năng, cậu ta xuất chúng như vậy không lý nào mang xe đến tiệm mà A Phúc lại nói chỉ là một người đàn ông bình thường. Tiêu Dật càng nghĩ thì lại càng rối, kết quả khi ngồi trong xe bus rồi mới chợt nhớ tới một người, nhưng người này khẳng định sẽ không có khả năng mang xe cậu về đâu. Người mà Tiêu Dật nghĩ tới chính là người vừa rồi lái xe đưa cậu tới tiệm cơm... Trình Kiệt, Trình Kiệt đương nhiên sẽ không bao giờ ngồi lên một chiếc xe máy tầm thường như thế, có điều hẳn không trực tiếp mang xe đến tiệm cơm trả nhưng hẳn lại nói người khác mang xe đến trả, buổi trưa hôm ấy hẳn thấy hồ ly nhỏ kia không có ý định thức giấc, lại nhìn thấy xe máy đỗ ở dưới công ty, hẳn liền nảy ra một ý định chính là muốn có thêm thời gian cùng người này ở chung một chỗ, chính vì thế mà Trình Kiệt mới nhờ một nhân viên trong công ty lái xe máy tới tiệm cơm gà phố tây. Đương nhiên sự việc xảy ra ngày hôm nay ngoài Trình Kiệt và người nhân

viên nọ thì không ai biết được cả, ngay cả Tiêu Dật cũng không có khả năng phát hiện ra.

Tiêu Dật đã tìm được một nơi ở mới, tuy rằng an ninh không được tốt cho lắm, ngay cả đời sống ở đây cũng có điểm phức tạp nhưng mà cậu dù sao cũng là con trai cũng chẳng có cái gì để mất cả, giá phòng rất rẻ chỉ bằng nửa giá căn phòng trước đây, chính vì thế mà Tiêu Dật mới quyết định dọn tới. Khi Tiêu Dật trở về đến nhà đã là 7 giờ tối, ngõ nhỏ mờ mờ ảo ảo không có đèn đường, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ những căn phòng cho thuê, Tiêu Dật loáng thoáng nghe được có tiếng rên khe khẽ, vốn chẳng có gì là lạ bởi vì ở nơi này thường xuyên xảy ra những việc như thế, nhưng hôm nay tiếng rên kia lại là tiếng của đàn ông, Tiêu Dật khẽ khẽ bước tới gần nhìn lén một chút, phát hiện ra được thế nhưng có hai người đàn ông đang làm hành động rất kỳ quặc, nhìn kỹ một chút mới biết được hai người đó đang tự sờ của nhau, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng vốn định nhanh chóng rời đi liền thấy được người đàn ông nọ đưa cho đối phương một chút tiền, còn nói thế này:

“Tiểu Lăng, có phải lần này muốn ra nhập Trình thị hay không?”

Người đang bị ép vào cửa xe ô tô kia khe khẽ đáp:

“Đúng vậy giám đốc Phong, anh có thể giúp người ta một chút hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 10: Cậu Cũng Không Vừa

Tiêu Dật vốn không thích lo chuyện bao đồng, ngay cả những chuyện không liên quan đến cậu, cậu cũng sẽ không có ý định muốn ở lại nghe, nhưng mà hiện tại cuộc nói chuyện kia của hai người nọ lại đề cập tới Trình thị, xem ra chắc tới tám chín phần là đang nói đến cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mới gần đây. Tiêu Dật cố gắng nghiêng đầu ra một chút để nhìn rõ gương mặt của hai người kia, nhưng bởi vì ánh sáng không đủ cho nên cậu thủy chung chỉ có thể thấy dáng người của bọn họ, người bị đè nửa nằm bên ngoài ô tô kia xem ra vẫn còn trẻ, dáng người cao gầy còn có quần cũng bị tụt xuống một chút rồi, người đang đè lên cậu ta có chút mập xem ra cũng lùn hơn cậu ta một chút, nghe giọng nói có vẻ như là trong độ tuổi trung niên. Tiêu Dật cố gắng im lặng đứng lắng nghe, đương nhiên cậu không phải đứng ở chỗ này để nghe tiếng thở gấp gấp của hai người bọn họ mà là nghe cuộc đối thoại kia.

“Giám đốc Phong, anh có thể hay không giúp em một chuyện?”

Người được gọi là giám đốc Phong chính là người đàn ông trung niên đang mạnh mẽ đưa đẩy, ông ta vừa di chuyển người vừa khàn giọng nói:

“Có thể giúp, có điều vẫn là xem em biểu hiện như thế nào”

Tiêu Dật đứng ở sau bức tường gạch cũ kỹ âm thầm bĩu môi, tuy rằng cậu không phải là quá mức kiêng kỵ vấn đề lấy tình đổi tài này nhưng mà nhìn người thanh niên trẻ kia thật đúng là quá phí rồi, có muốn tìm kiếm kim chủ chống lưng ít nhất cũng phải tìm người trẻ tuổi một chút chứ.

“Giám đốc Phong, anh xem em như vậy còn chưa đủ thành ý hay sao?”

Tiêu Dật lại có điểm tò mò nghiêng đầu qua xem thử, phát hiện ra đôi chân dài của cậu thanh niên trẻ kia quặp chặt lấy eo lớn của người đàn ông trung niên, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật được xem phim đen chân thực như vậy, hơn nữa còn là giữa hai người đàn ông với nhau, tuy rằng cậu chẳng hứng thú gì đi nhìn trộm da thịt của hai người họ nhưng mà cậu chính là tò mò muốn xem xem hai người họ rốt cuộc là dùng phương thức nào để quan hệ. Lần bắt gặp chuyện xấu này của Tiêu Dật xem như cũng có lợi, không những nghe được một số chuyện về cuộc thi tuyển chọn nghệ sĩ mà còn biết được giữa hai người đàn ông vẫn có thể làm cho đối phương sung sướng.

Tiêu Dật vừa xem hai người phía trước vừa nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, loại bỏ mấy lời nói tục tĩu tán tỉnh nhau kia thì chính là những vấn đề xoay quanh chuyện tuyển chọn nghệ sĩ của Trình thị. Tiêu Dật biết được nếu như có biểu hiện tốt được tổng giám đốc nhìn ra được tài năng thì sẽ trực tiếp được tuyển thẳng, nếu như không quá xuất sắc nhưng vẫn có tài năng sẽ tiếp tục phải trải qua một số những phần thi thử thách, lần này sẽ không giới hạn số người được nhận vào, nhưng nếu như đã được nhận vào thì nhất định phải là người có năng lực. Còn có nằm trong ban quyết định có hai diễn viên ca sĩ nổi tiếng ở Trình thị là Bối Ni và Mộ Hàm. Tiêu Dật còn nghe được nếu như được vào vòng loại có thể ở lại ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của công ty, chuyện mà người thanh niên trẻ phía trước kia muốn nhờ người đàn ông trung niên kia giúp chính là nhanh chóng được vào trong ký túc xá của công ty.

“Giám đốc Phong anh cũng thấy nơi này rồi đấy, an ninh rất không tốt, anh có thể hay không sắp xếp cho em một chỗ trong ký túc xá?”

Tiêu Dật cũng muốn có một chỗ trong ký túc xá chính vì thế lúc này mới dựng thẳng tai lắng nghe

“Chuyện này cũng không phải khó, rất nhanh thôi tôi sẽ sắp xếp cho em một chỗ”

Bởi vì người nọ càng nói càng nhỏ khiến cho Tiêu Dật không thể nào nghe được cho nên cậu mới muốn đi đến gần hơn một chút, trong lúc không cẩn thận liền đá phải vỏ lon bia ở phía dưới khiến cho nó phát ra tiếng động, hai người đang làm chuyện xấu ở phía trước liền giật mình buông nhau ra lớn giọng nói:

“Ai?”

Tiêu Dật hoảng sợ vội vã xoay người bỏ chạy, cậu còn nghe thấy được có tiếng chửi bới ở phía sau nhưng mà cậu đều mặc kệ không muốn quan tâm chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi chỗ này, dù sao thì người được gọi là giám đốc Phong kia cũng có địa vị, nếu như để cho ông ta bắt được cậu thì khẳng định sẽ gây khó dễ cho cậu trong cuộc thi sắp tới, cũng có thể là cậu còn chưa kịp thể hiện tài năng đã lập tức bị loại rồi.

Tiêu Dật phải đi một vòng tròn lớn mới có thể về được phòng trọ của mình, khi vào trong phòng rồi cậu trước tiên là mang cửa phòng khóa lại thật chặt rồi mới có thể yên lòng thở nhẹ một hơi. Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật nằm trên giường rất lâu rồi vẫn chưa thể ngủ được, mỗi lần nhắm mắt lại là hình ảnh của hai người kia liền hiện ra ở ngay trước mắt cậu, không biết chàng trai trẻ kia có thực lực hay không nhưng mà Tiêu Dật biết cậu ta chính là muốn thông qua quan hệ mà vào được Trình thị. Tiêu Dật thầm nghĩ trong số hàng trăm người nộp hồ sơ vào cuộc thi này cũng phải có ít nhất gần chục người có mối quan hệ nào đó, nếu như cậu còn muốn tự dùng thực lực của mình vào công ty, như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá cả, cũng không thể chắc được cậu là người xuất sắc trong 300 người ngoài kia, chính vì thế Tiêu Dật quyết định phải nhanh một chút tạo lập được quan hệ, mà người mà cậu muốn tạo lập mối quan hệ chính là Tổng Ngộ Phàm.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật như thường lệ đến quán của Lý Hoa đầu tiên, vẫn là ngồi ở vị trí mát nhất trong quán, mang ghế đối diện đặt thật ngay ngắn đợi Tống Ngộ Phàm tới, ngày hôm nay cậu nhất định phải mang hồ sơ của mình đưa tận tay cho Tống Ngộ Phàm, tránh cho Trình Kiệt kia có thể động tay động chân mang hồ sơ của cậu ném vào một góc. Quán nước nhỏ rất nhanh ngồi chật kín người, Tiêu Dật ước chừng Tống Ngộ Phàm cũng sắp tới rồi, khi nào quán nước này ngồi đủ số ghế chỉ còn trống lại duy nhất một chiếc ghế của bàn cậu thì lúc đó Tống Ngộ Phàm nhất định sẽ tới. Tiêu Dật cúi đầu dùng thìa nhỏ khuấy đều ly sữa đặc ở trên bàn, gần tháng nay cậu sáng nào cũng uống sữa đến mức thành thói quen rồi.

Bên ngoài quán có một người đàn ông nâng bước chuẩn bị tiến vào, khách trong quán toàn là nhân viên của Trình thị đến đây ăn sáng, mọi người vừa nhìn thấy người đàn ông kia liền âm thầm hít một ngụm khí, động tác cũng đồng loạt đình chỉ hoàn toàn, Tiêu Dật không phát hiện ra được sự khác thường này bởi vì cậu từ đầu đến cuối còn đang bận nghịch thìa nhỏ ở trong cốc, đến lúc nghe thấy được tiếng nói xôn xao của mọi người thì cậu mới giật mình ngẩng đầu lên.

“Trình tổng...”

“Trình tổng, anh đến ăn sáng sao?”

Bên trong quán còn có vài người đứng dậy cúi đầu chào hỏi, Tiêu Dật chỉ vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy dáng vẻ thản nhiên bước tới của Trình Kiệt, người này đúng là trời sinh đã có khí chất vương giả, mỗi bước chân cử chỉ đều mang theo sự tự nhiên cao quý, Tiêu Dật né tránh cúi đầu xuống cố gắng để cho hắn không nhận ra được sự hiện diện của cậu, quả đúng không ngờ Trình Kiệt thế nhưng sẽ đặt chân vào trong quán nhỏ bên đường này.

Trình Kiệt không đáp lời ai cả chỉ dành cho mọi người một ánh mắt ý nói cứ tiếp tục ăn, hẳn theo đó không chút do dự nào tiến tới trước bàn của Tiêu Dật mang chiếc ghế duy nhất còn trống đó kéo ra ngồi xuống, Tiêu Dật đã đến nước này rồi cũng không thể giả bộ được nữa, cậu ngẩng đầu làm ra dáng vẻ bất ngờ:

“Trình tổng là anh sao? Thật không ngờ lại gặp anh ở chỗ này ha ha...”

Trình Kiệt nhìn hồ sơ để trên bàn bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật theo đó nhận ra được hẳn đang nhìn cái gì liên hốt hoảng mang hồ sơ kia bỏ xuống dưới, cười cười nói nói:

“Trình tổng anh muốn ăn cái gì, Lý tử nói ngày hôm nay quán mới làm món sủi cảo nhân tôm rất ngon đấy...” Nói rồi Tiêu Dật liền quay lại phía sau lớn tiếng gọi Lý Hoa: “Lý tử ời có khách này”

Lý Hoa từ bên trong chạy ra:

“Có ngay, có ngay...” Khách trong quán này Lý Hoa luôn nghĩ Tổng Ngộ Phàm chính là người đàn ông đẹp trai nhất, nhưng khi nhìn tới người phong độ soái khí ngất trời kia thì liền thay đổi suy nghĩ bấy lâu nay rồi, Lý Hoa phải mất một khoảng thời gian ngắn mới có thể tiếp tục nói được: “Anh bạn trẻ này lần đầu tiên tới quán của Lý tử đây đúng không, nào muốn ăn cái gì nào?”

Trình Kiệt không nóng không lạnh tùy tiện đáp lời:

“Cho tôi một ly cà phê bỏ sữa không đường, uống nóng!”

Lý Hoa gật gật đầu, đến giọng nói kia vừa phát ra liền khiến cho người ta cảm nhận ngay được sự cao ngạo rồi:

“Cậu còn muốn gì nữa không?”

Trình Kiệt nhìn về phía Lý Hoa trả lời:

“Không, cảm ơn!”

Lý Hoa đi rồi trong bàn ăn lúc này chỉ còn mỗi Tiêu Dật và Trình Kiệt đang ngồi đối diện nhau, Trình Kiệt cả một quá trình đều giữ im lặng khiến cho Tiêu Dật ở một chỗ cũng phải thấp thỏm không yên:

“Trình tổng ngày hôm nay vì sao tới quán nhỏ này thế?”

Trình Kiệt sẽ chẳng bao giờ tới quán nhỏ này nếu như ngày hôm đó Tống Ngộ Phàm không vô tình nói cho hắn biết rằng mỗi buổi sáng hồ ly nhỏ kia đều tới đây, hắn không biết mục đích của Tiêu Dật là gì bởi vì tiệm cơm gà phố tây cách nơi này cũng một đoạn đường, người này buổi sáng không đi làm còn có thời gian đến chỗ này ăn sáng. Trình Kiệt ngày hôm nay nhân lúc đi làm sớm cũng muốn ghé qua xem thử thật hư thế nào, quả đúng như lời Tống Ngộ Phàm nói người này hiện tại quả thật đang ngồi uống sữa ở chỗ này:

“Cậu ngày nào cũng tới đây sao?”

Tiêu Dật là đang đợi Tống Ngộ Phàm tới nhưng không rõ hôm nay vì sao Tống Ngộ Phàm không tới mà người tới lại chính là Trình Kiệt:

“Đúng vậy, ngày nào cũng đều tới”

Cà phê của Trình Kiệt rất nhanh được mang lên, Lý Hoa vẫn còn muốn đứng bên cạnh nhìn Trình Kiệt một chút nhưng mà khi thấy ánh mắt không vui kia của hắn thì bà liền nhanh chóng xoay người bước vào. Trình Kiệt lại nhìn Tiêu Dật chăm chăm, môi mỏng khẽ chuyển động mang theo giọng nói trầm khàn nam tính:

“Cậu lấy hồ sơ của cậu từ phòng làm việc của tôi đúng không?”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi nhanh chóng phủ nhận:

“Nào có đâu, hồ sơ gì thế?”

Trình Kiệt nâng mi:

“Hồ sơ của cậu trong cuộc tuyển chọn nghệ sĩ mới Trình thị”

Tiêu Dật cười ha ha, hai tay vẫn để ở trên đùi cố gắng che giấu túi hồ sơ đó của mình:

“Nào có đâu, tôi làm gì có hồ sơ nào chứ”

Trình Kiệt im lặng một chút rồi gật đầu:

“Được rồi có thể là tôi nhìn nhầm, lát nữa tôi sẽ quay về lấy hồ sơ của cậu chuyển thẳng tới phòng quản lý nghệ sĩ thực tập của công ty”

Tiêu Dật vừa nghe thấy lời nói kia liền nghĩ tới chuyện ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của Trình thị, nếu như Trình Kiệt nói mang hồ sơ của cậu chuyển đến bộ phận quản lý nghệ sĩ thực tập như vậy chẳng phải là cậu có thể vào ở trong ký túc xá hay sao, nghĩ vậy Tiêu Dật liền nâng giọng hỏi lại:

“Trình tổng anh nói là thật hả?”

Trình Kiệt thản nhiên mang đầu gật xuống một cái, Tiêu Dật thấy vậy thì vội vã mang tập hồ sơ để ở trên đùi mình kia dùng hai tay đưa tới trước mặt Trình Kiệt một cách cung kính nhất:

“Trình tổng ngại quá, tôi ngày hôm qua đúng là đã thuận tay mang hồ sơ của mình về từ bàn làm việc của anh”

Trình Kiệt nhếch môi, tuy nhiên chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi, Tiêu Dật căn bản không có tài năng nào nhìn tới được biểu hiện nhỏ đó của

người phía trước:

“Cậu đúng là lớn gan thật, ngay cả đồ trong phòng tôi cũng dám trộm”

Tiêu Dật méo mặt nhưng vẫn cố gắng cười cười mang hồ sơ của mình để tới bên cạnh Trình Kiệt giải thích:

“Trình tổng tôi nào có ý như vậy đâu, thật ra là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong liền đã bị Trình Kiệt ngắt lời:

“Thật ra là cậu sợ tôi sẽ mang hồ sơ của cậu vứt bỏ cho nên cậu mới muốn từ chỗ tôi mang hồ sơ về, ngày hôm nay đợi A Phàm tới sẽ trực tiếp đưa cho cậu ta đúng hay không? Đáng tiếc A Phàm buổi tối ngày hôm qua đã đi công tác ở Thâm Quyến rồi”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt nói đúng ý đồ khiến cho cậu trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào cho phải, Trình Kiệt tiếp tục đánh đòn tâm lý tới đầu của Tiêu Dật:

“Cậu cũng không vừa, lý do cậu mỗi buổi sáng không tới chỗ làm mà còn đi ngược tới quán nước này chính là vì muốn tiếp cận A Phàm có phải không, muốn cậu ta giúp đỡ cậu trong cuộc thi tuyển chọn này?”

Tiêu Dật há miệng a một tiếng vội vã mang biểu cảm kinh ngạc thu lại:

“Nào có đâu Trình tổng...”

Trình Kiệt tựa lưng vào thành ghế phía sau đưa một tay về phía trước ý mời Tiêu Dật nói tiếp:

“Vậy cậu giải thích cho tôi lý do vì sao nơi cậu làm việc ngược đường chỗ này một đoạn cũng không phải ngắn mà cậu mỗi buổi sáng đều sẽ tới đây?”

Trình Kiệt rất thông minh, trước lúc tới đây hắn vẫn không hiểu tại sao Tiêu Dật lại thường đến đây vào mỗi buổi sáng, nhưng khi nhìn thấy túi hồ sơ kia ở trên bàn thì hắn đã có thể dễ dàng hiểu ra được mảnh khốe đơn giản này của Tiêu Dật. Chuyện này trên thương trường chính là áp dụng câu thành ngữ mưa dầm thấm lâu, ngày ngày nói chuyện một chút nhất định sẽ có kết quả thu về.

Tiêu Dật vừa nghĩ vừa nói:

“Trình tổng, tôi là thấy nơi này pha sữa rất ngon mà giá cũng rẻ cho nên sáng nào cũng tới đây... mà chuyện tôi tới đây anh cũng quản sao?”

Trình Kiệt nhún vai:

“Không quản, bởi vì cậu căn bản không phải là nhân viên của tôi cho nên tôi không quản cậu được!”

Tiêu Dật tức giận mang hồ sơ kia cầm lại về chỗ của mình ý muốn đứng dậy ra về:

“Tôi không có thời gian cùng anh nói chuyện nữa, tôi về trước”

Trình Kiệt vẫn một dáng vẻ bình thản đó chậm chậm gọi Tiêu Dật lại:

“Đợi đã, cho dù cậu có nộp hồ sơ đó cho A Phàm thì hồ sơ của cậu cuối cùng cũng phải chuyển đến cho tôi thôi, được tôi thông qua thì cậu mới có thể vào được bên trong, trở thành một nghệ sĩ của Trình thị”

Tiêu Dật hai tay nắm chặt lại, cuối cùng vẫn chọn lựa vứt bỏ mặt mũi ngồi lại xuống ghế cười cười lấy lòng Trình Kiệt:

“Trình tổng...”

Không đợi cho Tiêu Dật nói xong, Trình Kiệt đã đưa tay về phía trước chặn lại lời của cậu:

“Không cần giải thích nhiều, tôi chỉ hỏi một câu ngắn gọn rằng cậu muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị hay không?”

Tiêu Dật cũng thật ngắn gọn mang đáp án trả lại cho Trình Kiệt:

“Muốn!”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Vậy buổi sáng ngày hôm nay xếp hàng đợi nộp hồ sơ lại đi”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Hả?”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rồi rời đi:

“Trình thị chỉ những người có năng lực mới có thể vào, đừng nghĩ tới việc muốn lôi kéo mối quan hệ”

Rất nhanh thôi câu nói này của vị tổng giám đốc lớn kiêu ngạo nào đó liền bị Tiêu Dật nhanh chóng chứng minh rằng sai hoàn toàn. Tiêu Dật ở trong Trình thị từ nghệ sĩ cho tới nhân viên đều dốc lực lôi kéo quen biết, khiến cho Trình Kiệt trong nhất thời cũng phải đau đầu, một mắt nhắm một mắt mở để cho ai đó tùy ý lộng hành, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 11: Lên Văn Phòng Gặp Tôi

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật quả thật gọi điện cho ông chủ Trần báo xin nghỉ một ngày để xếp hàng đợi nộp hồ sơ dự tuyển, có một câu nói vừa rồi của Trình Kiệt thì cậu cũng yên tâm hơn. Ngày hôm nay số người đến báo danh đã giảm đi một chút, nhưng không khí dưới đại sảnh vẫn cứ ồn ào nhao nhao lên khiến cho người ta đứng bên cạnh nhau cũng phải lớn tiếng hơn một chút thì mới có thể nghe được đối phương nói cái gì. Tiêu Dật im lặng đứng ở một chỗ âm thầm quan sát tất cả mọi người xung quanh, nam nữ đều có đủ cả, có người nhìn vô cùng đẹp, có người dáng người cũng rất chuẩn, còn có người khi cười lên nhìn đặc biệt chói mắt, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy mất hy vọng dần. Tiêu Dật nắm chặt hồ sơ ở trong tay, đúng lúc này liền có một cô gái không biết từ đâu bước tới lên tiếng bắt chuyện với cậu:

“Xin chào, anh vẫn còn đến đây làm gì thế?”

Tiêu Dật nhìn cô gái trước mặt, cô ta có một mái tóc thẳng màu đen dài đến ngang vai, gương mặt cũng xem như là thanh tú, hiện tại đang mặc trên người một bộ váy liền màu hồng nhạt, Tiêu Dật nhìn sao cũng cảm thấy mình từ trước đến nay không quen cô gái này tại sao cô ta lại hỏi cậu như vậy:

“Thật ngại quá, chúng ta có quen biết nhau sao?”

Cô gái này tên Ân Tố Di năm nay 18 tuổi, lý do cô ta hỏi Tiêu Dật như vậy là bởi vì cô ta ngày hôm qua đứng ở dưới đại sảnh đợi đến lượt nộp hồ

sơ đã nhìn thấy nhân viên Trình thị mang hồ sơ của Tiêu Dật đi:

“Em hôm qua nhìn thấy có nhân viên của công ty mang hồ sơ của anh đi rồi mà”

Tiêu Dật nghe vậy liền hiểu ra được:

“Cô hôm qua vẫn chưa nộp được hồ sơ sao?”

Ân Tố Di gật đầu:

“Đúng vậy, ngày hôm qua nhiều người quá, đợi đến lượt em thì họ nghỉ rồi, ngày hôm nay lại phải đến xếp hàng nộp lại”

Tiêu Dật không có ý định mang chuyện hồ sơ của mình nói ra với người này, nhưng mà dù sao cô ta cũng đã chủ động bắt chuyện với cậu rồi cho nên cậu sẽ cùng cô ta vui vẻ trò chuyện, chính vì thế lúc này Tiêu Dật liền đưa tay về phía trước ý muốn bắt tay cô ta:

“Tôi gọi là Tiêu Dật”

Ân Tố Di cũng mỉm cười bắt lấy tay của Tiêu Dật:

“Em gọi là Tố Di”

Tiêu Dật cùng Ân Tố Di vui vẻ đứng nói chuyện với nhau một lúc, thông qua đó cậu biết được cô gái này năm nay mới 18 tuổi và không có ý định học lên đại học mà trực tiếp muốn bước chân vào giới giải trí luôn. Tiêu Dật cảm thấy Ân Tố Di quyết định như vậy cũng không có gì là sai cả, dù sao thì đối với việc trở thành một nghệ sĩ thì tuổi càng trẻ sẽ càng có nhiều cơ hội thăng tiến hơn, hơn nữa đam mê của cô gái này là diễn xuất rồi có học thêm vài năm đại học nữa cũng không giúp ích được gì, chi bằng trực tiếp ra nhập một công ty chờ thời cơ đến khi mình nổi tiếng.

“Anh có nhìn thấy người phía đằng kia không, nghe nói là họ hàng với vị giám đốc nào đó trong Trình thị”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Ân Tố Di liền nhìn thấy được một người đàn ông cỡ trong khoảng tầm tuổi cậu đang ngồi vắt chéo chân trên một chiếc ghế, xem bộ mặt kia của cậu ta chính là kiểu rất kiêu ngạo:

“Họ hàng của giám đốc trong Trình thị sao?”

Ân Tố Di gật đầu:

“Đúng vậy!”

Tiêu Dật nhìn người đang ngồi trên ghế một lượt rồi quay đi không muốn để ý nữa:

“Nếu quả thật là thân quen tại vì sao còn phải xếp hàng đợi đến lượt nộp hồ sơ chứ?”

Ân Tố Di nhỏ giọng nói với Tiêu Dật:

“Anh ta gọi là Ngô Lăng năm nay 23 tuổi, từ lúc đến đây đã được mấy nhân viên Trình thị đi qua chào hỏi đó, không biết họ hàng của anh ta là đại nhân vật nào trong Trình thị nữa”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói gì cả, sau đó Ân Tố Di liền kéo lấy tay cậu hỏi thế này:

“Anh có phải cũng có người quen trong Trình thị hay không?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn Ân Tố Di, phát hiện ra được trong ánh mắt của cô gái kia rõ ràng hiện lên tia tư lợi, thì ra cô ta cả buổi nói chuyện với cậu là muốn dò hỏi vấn đề này. Tiêu Dật cũng không làm ra vẻ ghét bỏ gì cả vẫn giữ thái độ vui vẻ lắc đầu nói:

“Không quen biết ai cả”

Ân Tố Di không tin tưởng:

“Em rõ ràng thấy nhân viên Trình thị ngày hôm qua đích thân xuống chỗ anh lấy hồ sơ mà”

Đến chính Tiêu Dật cũng không biết tại sao Trình Kiệt lại nói người kia xuống mang hồ sơ của cậu đi, chính vì thế cũng không cách nào mà giải thích được với Ân Tố Di:

“Tôi cũng không biết được, không phải hôm nay tôi vẫn còn xếp hàng ở chỗ này đợi đến lượt nộp hồ sơ hay sao?”

Ân Tố Di im lặng giống như suy nghĩ điều gì đó, Trình Kiệt cũng không buồn quan tâm đến việc cô ta nghĩ cái gì nữa mà chỉ đưa mắt nhìn xung quanh quan sát một hồi. Sau đó lúc lơ đãng đưa tầm mắt tới phía Ngô Lăng liền bắt gặp được cậu ta đang đứng nói chuyện với một người đàn ông trung niên mặc bộ vest sang trọng, Tiêu Dật nhìn dáng vẻ hai người này có chút quen mắt liền thử bước đến gần hơn một chút muốn nghe xem hai người họ đang nói cái gì.

“Tiểu Lăng, lát nữa nộp xong hồ sơ lên văn phòng gặp tôi”

“Dạ, giám đốc Phong”

Tiêu Dật vền vền nghe được hai câu đó, sau đó liền đột nhiên nhớ tới chuyện buổi tối ngày hôm qua, Tiểu Lăng và giám đốc Phong này hẳn chính là người ngày hôm qua cậu bắt gặp làm chuyện xấu ở trong ngõ nhỏ kia. Tiêu Dật vênh tai muốn lắng nghe xem hai người bọn họ thầm thì cái gì, đúng lúc này liền nghe thấy được người được gọi là giám đốc Phong kia lên tiếng nói:

“Trình tổng”

Tiêu Dật giật mình ngay cả người cũng theo đó tự giác đứng nghiêm lại, cậu quay đầu nhìn về phía Trình Kiệt liền bắt gặp được ánh mắt âm trầm của hắn đang nhìn cậu. Tiêu Dật vốn định lên tiếng chào hỏi hắn một câu nhưng nghĩ đến câu nói buổi sáng ngày hôm nay của Trình Kiệt nói muốn vào Trình thị không thể dựa vào các mối quan hệ nên cậu đành quay đầu không nhìn hắn nữa, nếu như cậu mà ở chỗ này chào hỏi hắn khẳng định sẽ bị hắn nói là cậu muốn cố tình lôi kéo mối quan hệ nữa.

Trình Kiệt nâng bước tiến về phía Tiêu Dật, hắn chính là chủ định đi về phía cậu chứ không phải chỉ là đi ngang qua bởi vì khi hắn đứng bên cạnh cậu rồi còn ngừng lại nói một câu không quá lớn cũng không quá nhỏ:

“Lát nữa nộp hồ sơ xong lên văn phòng gặp tôi”

Tiêu Dật thấp hơn Trình Kiệt cho nên khi muốn nhìn hắn luôn phải ngẩng đầu lên một chút:

“Hả?”

Trình Kiệt từ trên cao nhìn xuống Tiêu Dật bình thản nói:

“Có việc cần trao đổi cùng cậu!”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có chuyện gì cần nói, càng nghĩ cũng càng không thể nào nghĩ ra được, cậu và hắn căn bản chẳng có chuyện gì để nói cả, nhưng mà hiện tại người này đã đích thân xuống sảnh nói cậu lên phòng hắn bàn chuyện, Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn không có can đảm hỏi lại mà chỉ biết gật đầu:

“Được!”

Trình Kiệt hài lòng xoay người rời đi, hắn không đi ra ngoài công ty mà là trở vào theo hướng thang máy muốn đi lên phòng làm việc. Tiêu Dật thông qua hướng đi kia của Trình Kiệt liền biết được rằng người này xuống

đây chỉ có một mục đích chính là nói câu đó với cậu. Khi Trình Kiệt rời đi rồi, Tiêu Dật mới phát hiện ra hai người mà cậu vừa rời nghe lén cuộc nói chuyện đang nhìn chăm chăm về phía mình, Tiêu Dật có điểm chốt dạ nhanh chóng bước thật xa chỗ đó một chút, ai ngờ vừa trở về chỗ cũ liền bị Ân Tố Di kéo sang một góc liên tục truy hỏi:

“Dật ca, người vừa rời là ai vậy, nhất định là nhân viên trong Trình thị đúng không, xem cách anh ta ăn mặc sang trọng thế kia khẳng định là chức vị rất cao”

Tiêu Dật nhìn xuống Ân Tố Di, cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc nói người vừa tới chính là Trình tổng của cả Trình thị này, dù sao hiện tại vẫn là không nên nói ra thì tốt hơn:

“Không có, anh ta là nhân viên mới tưởng tôi cũng là nhân viên cho nên hỏi đường mà thôi”

Ân Tố Di làm ra một bộ dáng không tin tưởng cố muốn hỏi tới cùng:

“Dật ca, người đó là giám đốc đúng không, anh nói cho em biết đi mà”

Khi Ân Tố Di còn đang cố gắng dò hỏi thì lúc này đã có một giọng nam xen vào:

“Người ta đã không muốn nói, cô còn ở đó hỏi nhiều làm gì?”

Hai người theo hướng phát ra tiếng nói kia nhìn tới phát hiện ra được người đó là Ngô Lăng, Ân Tố Di thấy Ngô Lăng tới liền buông tay Tiêu Dật ra rồi nhíu mày nhìn về phía cậu ta khó chịu nói:

“Không liên quan đến anh”

Ngô Lăng nhìn về phía Ân Tố Di một lúc rồi bước tới đứng ở hàng bên cạnh với bọn họ, bởi vì Tiêu Dật không có ý định trả lời Ân Tố Di cho nên

cô ta cũng không hỏi nữa chỉ còn biết đứng ở phía trước Tiêu Dật, thỉnh thoảng sẽ quay lại phía sau nói một hai câu với cậu. Tiêu Dật đối với mấy câu hỏi han kia cũng không cảm thấy phiền, cho dù mỗi câu hỏi của cô ta đều luôn hướng tới việc dò hỏi mối quan hệ của cậu và Trình Kiệt, có điều Tiêu Dật cũng rất tinh mỗi lần đều có thể lảng sang được chuyện khác. Tiêu Dật đứng ở dưới đợi đã được hai tiếng rồi, Ân Tố Di có điểm mỗi chân cho nên nói cậu giữ chỗ giúp mình một chút. Khi Ân Tố Di rời đi rồi, Ngô Lăng đứng bên hàng lúc này mới lên tiếng hỏi cậu:

“Người vừa rồi cùng cậu nói chuyện đúng thật là Trình tổng sao?”

Tiêu Dật quay sang hả mộ tiếng, Ngô Lăng nhìn cậu chăm chăm từ đầu xuống chân giống như là đang đánh giá cậu vậy;

“Cậu có quan hệ gì với Trình tổng thế?”

Tiêu Dật âm thầm nghĩ trong lòng, cho dù cậu và Trình Kiệt thật sự có quen biết đi chăng nữa cũng chẳng thể nào giống như quan hệ của người trước mặt này với giám đốc Phong gì đó đâu. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Tiêu Dật cũng không có gì gọi là khó chịu ra mặt mà vẫn khẽ mỉm cười đáp lại, dù sao thì Ngô Lăng này cũng có quan hệ với giám đốc Phong nào đó trong Trình thị, cùng cậu ta có quen biết cũng không phải là điều xấu gì:

“Tôi ngày thường hay giao cơm hộp cho anh ta”

Ngô Lăng không tin tưởng lời nói của Tiêu Dật:

“Muốn nói dối cũng nên tìm cái lý do nào thật một chút chứ, Trình tổng là ai mà sẽ ăn cơm hộp hay sao?”

Việc Trình Kiệt ngày nào cũng đều gọi một suất cơm hộp, Tiêu Dật chưa bao giờ nghĩ tới cả, bây giờ nghe Ngô Lăng nói như thế cậu mới nhận ra được một điều kỳ lạ ở đây, tại sao Trình Kiệt trưa nào cũng đều đặt một

suất cơm hộp bình dân như thế. Lúc Tiêu Dật còn đang mãi suy nghĩ đến chuyện đó, Ngô Lăng ở bên cạnh đã lên tiếng nói thế này:

“Cậu không cần nói thì tôi cũng biết rồi, nhưng có điều tôi không ngờ tới là cậu cũng thật cao tay đấy”

Tiêu Dật không hiểu ý của Ngô Lăng liền hỏi một tiếng, Ngô Lăng nhìn mọi người xung quanh rồi nhỏ giọng dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy được:

“Cậu làm thế nào mà tiếp cận được Trình tổng thế?”

Tiêu Dật mất một lúc mới có thể hiểu ra được ý trong lời nói đó của Ngô Lăng, cậu giật mình đẩy người này ra một chút rồi nhún mày:

“Không phải như cậu nghĩ đâu”

Ngô Lăng nhún vai:

“Cậu cũng không cần phải ngại ngần gì cả, muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị giờ một chút mảnh khoe cũng không có gì là sai”

Tiêu Dật im lặng không cùng Ngô Lăng tiếp chuyện nữa, cho đến khi Ân Tố Di đứng lại vào hàng rồi có hỏi cậu một vài câu hỏi cậu cũng chỉ lắc đầu hoặc gật đầu. Cuối cùng cũng có thể thành công mang hồ sơ nộp tới cho người phụ trách, Tiêu Dật xoay người lại hướng ra cửa công ty muốn về nhà chợt nghĩ ra việc vừa rồi Trình Kiệt nói cậu lên văn phòng gặp hẳn. Vừa rồi giám đốc Phong kia cũng nói với Ngô Lăng một câu giống như vậy, chuyện Ngô Lăng lên phòng làm việc của giám đốc Phong làm gì thì có dùng đầu gối cậu cũng có thể nghĩ ra được, nhưng mà việc Trình Kiệt gọi cậu lên văn phòng bàn bạc cái gì thì Tiêu Dật ngay cả dùng bộ não 22 năm nay cũng chẳng thể nào nghĩ ra. Thật ra thì Ngô Lăng nói cũng đúng, muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị giờ một chút mảnh khoe cũng không có gì là sai, nếu như lát nữa Trình Kiệt thật sự muốn làm tới, cậu xem như

cũng sẽ nhắm mắt chịu đựng, dù sao thì bản thân đã là đàn ông còn sợ mất cái gì nữa. Ý nghĩ ban đầu muốn tiếp cận làm bạn bè của Tiêu Dật trong lúc này chính thức thay đổi, bạn bè mà giống như La Luật chớp mắt một cái liền có thể trở mặt ngay được thì cậu cần bản tránh được bao xa càng tốt, nhưng nếu như cậu trở thành một người có thể khiến Trình Kiệt không thể nào buông bỏ được, như vậy chẳng khác nào một bước lên mây rồi.

Tiêu Dật cứ mơ mơ màng màng như vậy cho đến khi đứng trước cửa phòng của Trình Kiệt, cậu theo thói quen đưa tay gõ ba tiếng vào cửa, Trình Kiệt ở phía trong cũng như mọi khi nói hai từ:

“Vào đi!”

Tiêu Dật tiến vào, mang cánh cửa phòng làm việc của hắn đóng lại, khẽ mỉm cười đi đến trước mặt hắn hỏi:

“Trình tổng gọi tôi có việc gì thế?”

Trình Kiệt đang bận làm việc với đồng văn kiện trên bàn, cả một quá trình từ đầu đến cuối đều không có ý định ngắt đầu lên lấy một cái:

“Ngồi đi, đợi tôi một chút”

Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa nhỏ nơi dành cho khách, thỉnh thoảng sẽ luôn lén lén nhìn Trình Kiệt một chút, người này quả đúng có dáng người hoàn mỹ, gương mặt không có chỗ chê, đáng tiếc tính tình lại hoàn toàn tỷ lệ nghịch với những mặt tốt đẹp đó. Tiêu Dật đang mãi nhìn Trình Kiệt, đúng lúc này Trình Kiệt liền lên tiếng hỏi một câu khiến cho Tiêu Dật cũng phải hốt hoảng giật mình một chút.

“Nộp hộp sơ xong rồi?” Trình Kiệt vẫn cúi đầu làm việc.

Tiêu Dật ừm một tiếng, Trình Kiệt nghe thấy tiếng ừm nhỏ kia liền nhíu mày dừng động tác ngắt đầu lên nhìn về phía người nọ:

“Cậu sao thế?”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt im lặng một chút rồi nói tiếp:

“Ngày hôm qua cậu nói Đường Á diễn xuất rất tốt sao?”

Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt tại sao lại hỏi đến vấn đề này nhưng mà cậu vẫn gật đầu đáp:

“Đúng thế, tôi cảm thấy rất có chiều sâu”

Trình Kiệt vừa làm việc vừa nói với Tiêu Dật:

“Cậu thấy Mặc Lộ thế nào?”

Mặc Lộ này là người xếp ở vị trí thứ hai sau trong top diễn viên nổi tiếng của Trình thị sau Bối Ni, người này cậu đã từng xem qua một số tin tức cũng như bình luận của khán giả là những người không phải fan của cô ấy, đa số đều nói diễn xuất không có gì đặc biệt, nhưng những dự án phim lớn đều có vai diễn, hơn nữa còn là vai diễn chính. Xem qua một số tin tức đời tư của Mặc Lộ trên trang mạng phát hiện ra được phía sau người này có kim chủ rất vững, nhưng trước mắt vẫn không biết người đó là ai:

“Mặc Lộ? Tôi cảm thấy lối diễn xuất của cô ấy cũng ổn, nhưng mà tôi vẫn thích Đường Á hơn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 12: Học Hỏi Một Chút

“Tôi có ý định muốn một nữ diễn viên trong công ty giúp người được chọn trong đợt bổ sung nghệ sĩ mới này” Trình Kiệt thản nhiên mang kế hoạch của công ty nói cho Tiêu Dật biết.

Tiêu Dật phải mất một lúc lâu mới có thể từ trong ý nghĩa câu nói kia của Trình Kiệt hiểu ra được điều gì đó, người này hiện tại gọi cậu lên văn phòng hẳn, lại cùng cậu nói chuyện này há chẳng phải là hẳn đang ám chỉ đợt tuyển chọn nghệ sĩ mới này cậu nhất định sẽ trúng tuyển hay sao. Tiêu Dật trong lòng điên cuồng gào thét, ngay cả nét mặt vui vẻ cũng đều hiện ra hết ở bên ngoài:

“Trình tổng...”

Tiêu Dật mới chỉ vừa kịp lên tiếng nói hai từ kia liền bị Trình Kiệt ngay lập tức một đao cắt đứt mộng tưởng:

“Tôi ngày hôm qua cảm thấy cậu có cái nhìn về nghệ sĩ trong công ty tôi khá là khách quan, cho nên tôi hôm nay muốn gọi cậu lên đây hỏi chuyện thôi chứ không phải là như cậu đang nghĩ đâu”

Tiêu Dật nụ cười trên miệng chợt cứng lại, người này đúng là rất giỏi tát nước lạnh vào mặt người khác mà, Tiêu Dật có điểm khó chịu lâu bầu nói:

“Anh biết tôi đang nghĩ cái gì chắc”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cậu đang nghĩ tôi sẽ cho cậu dễ dàng thông qua vào được Trình thị trở thành nghệ sĩ của Trình thị, còn không phải như vậy sao?”

Cái suy nghĩ này vừa rồi đã hiện rõ ràng trên gương mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt đường đường là tổng giám đốc lớn của công ty còn có thể không nhìn ra được hay sao, có điều Tiêu Dật hiện tại vẫn chối đây đây:

“Sai rồi, tôi không nghĩ như thế!”

Trình Kiệt nhếch môi, cũng không ngay lập tức lật tẩy lời nói dối kia của Tiêu Dật:

“Được rồi, cậu cảm thấy giữa Đường Á và Mặc Lộ ai tốt hơn?”

Tiêu Dật nhú mày:

“Tôi nói người nào tốt thì anh sẽ tin tưởng sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lời:

“Đương nhiên sẽ không, chỉ là muốn hỏi ý kiến của cậu một chút xem thế nào thôi”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Thế thì anh khỏi cần hỏi đi, anh thấy ai tốt thì trực tiếp chọn người đó là được rồi”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Nếu như cậu quả thật được lựa chọn trong số nghệ sĩ mới tuyển chọn của công ty, đến lúc đó thì cậu đừng hối hận nhé”

Tiêu Dật hai mắt lại sáng lên, cái lưng đang tựa vào thành ghế cũng tự động bật dậy dựng thẳng, nhưng sau khi nhìn tới gương mặt đáng ghét kia của Trình Kiệt liền phát hiện ra rằng hẳn ta chỉ đang có ý định vờn cậu mà thôi. Có điều Tiêu Dật nghĩ cứ để cho Trình Kiệt vờn, cậu không biết lời nói kia của Trình Kiệt là thật hay đùa, nhưng nếu như là sự thật vậy thì cậu đương nhiên muốn chọn người tốt nhất để giúp mình, thế cho nên Tiêu Dật liền hăng giọng nói:

“Đường Á tốt”

Trình Kiệt gật gật đầu:

“Tôi sẽ xem xét lại một lượt”

Sau đó Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó liền xuống giọng hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, giám đốc Phong là giám đốc của bộ phận nào trong Trình thị thế?”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiêu Dật một cái, Tiêu Dật nhanh chóng giải thích:

“Vừa rồi tôi thấy ông ta ở dưới sảnh cho nên chỉ tiện miệng hỏi mà thôi”

Trình Kiệt lại cúi đầu nhìn văn kiện trên bàn không có ý định đáp lời Tiêu Dật:

“Trình tổng, nếu như trở thành nghệ sĩ thực tập thì sẽ được ở trong ký túc xá của Trình thị thật sao?”

Trình Kiệt đang viết cái gì đó, nghe Tiêu Dật hỏi cũng không có ý định ngừng động tác:

“Nghe được từ đâu?”

Tiêu Dật tựa lưng vào ghế sô pha đặt tiền nói dối:

“Vừa rồi nghe được mấy người tới báo danh nói thế”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Thế thì nghe nhầm rồi!”

Tiêu Dật ngồi bật dậy nói lớn:

“Làm sao có thể nhầm được chứ, tôi rõ ràng nghe được giám đốc Phong kia nói như vậy”

Trình Kiệt đặt bút xuống bàn làm việc ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật biết mình vì quá kích động mà nói hớ rồi cho nên liền đưa tay che miệng lại, sau đó lại bất giác nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt mở lớn chuyển động xoay tròn như đang suy nghĩ kiếm cớ lấp liếm:

“Tôi ở dưới sảnh nghe thấy giám đốc Phong kia cùng với thư ký của ông ta nói thế”

Trình Kiệt chỉ cần nhìn lướt qua một lượt cũng biết hồ ly nhỏ kia đang nói dối, hần thờ ơ để lại một câu hỏi:

“Thế sao?”

Tiêu Dật có một thói quen chính là một khi cảm thấy lúng túng hoặc tức giận sẽ dùng ngón tay trở vẽ vòng tròn, hiện tại ngón trở phải kia của cậu cũng đang đặt trên đùi gãi gãi:

“Ây da, nhưng mà đúng là có ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập có phải không?”

Trình Kiệt nâng mi:

“Cậu muốn ở sao?”

Tiêu Dật nghĩ đến lời nói ngày hôm qua khi Ngô Lăng làm nũng với giám đốc Phong kia liền cũng học theo cậu ta nói:

“Chỗ của tôi an ninh rất không tốt, cho nên nếu như thật sự được trở thành nghệ sĩ thực tập thì tôi muốn ở trong đó”

Ngô Lăng sau khi nói xong lời như thế sẽ được giám đốc Phong nhanh chóng đáp ứng, nhưng khi Tiêu Dật mở miệng nói như vậy thì Trình Kiệt lại đáp thế này:

“Cậu là con trai còn sợ mất cái gì đây?”

Nghe cái giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật thật chỉ muốn ngay lập tức táng cho người này bất tỉnh nhân sự mà thôi:

“Tôi là con người, tôi cũng sợ mất mạng có được không đây?”

Trình Kiệt nửa đùa nửa thật hỏi một câu thế này:

“Cậu nói mấy lời này với tôi có ý gì?”

Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia trong lòng liền bắt đầu hoảng loạn, biểu cảm ở bên ngoài gương mặt cũng khác thường, cậu có điểm mất tự nhiên nói:

“Ý gì là ý gì, tôi thì có cái ý gì được chứ?”

Trình Kiệt đặt bút xuống bàn, lưng ngả về phía sau tựa vào thành ghế:

“Cậu tốt nhất bỏ mấy cái ý định thiết lập mối quan hệ với người khác đi, cho dù cậu có quen biết giám đốc Phong kia đi chăng nữa cũng không giải quyết được cái gì đâu, ông ta không nằm trong thành phần chủ chốt quyết định nghệ sĩ mới ra nhập công ty”

Tiêu Dật bĩu bĩu môi:

“Trình tổng à, anh lúc nào cũng nói đừng dựa vào mối quan hệ, tôi nói cho anh biết nhé, tôi đã từng đăng ký rất nhiều cuộc thi tuyển chọn tài năng như thế này rồi, kết quả không có quan hệ người ta liền không cần để cho tôi biểu diễn tài năng. Mà không phải Bối Ni kia cũng cùng với anh có quan hệ hay sao, làm gì có ai chỉ mới nửa năm vào nghề đã trở thành minh tinh nổi tiếng được như thế chứ”

Trình Kiệt nhếch môi, ngón tay trở gõ theo nhịp ở trên mặt bàn, hần nhìn người phía trước lâu thật lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng hỏi một câu thế này:

“Cậu có biết tại vì sao Bối Ni nhanh như vậy đã nổi tiếng hay không?”

Tiêu Dật có điểm không muốn trả lời:

“Anh đừng nói với tôi là cô ta có thiên phú, tôi nói cho anh biết tôi đã từng xem qua bộ phim cô ta đóng rồi, không có gì đặc biệt cả!”

Trình Kiệt vẫn giữ một bộ dạng bình thản nhún vai:

“Đương nhiên diễn xuất của Bối Ni không phải là quá xuất sắc, có ta nhanh như vậy nổi tiếng được là bởi vì cô ta thông minh. Cậu có biết công ty này ai là người đứng đầu hay không? Cô ta không tiếp cận những người khác lại lựa chọn tiếp cận ông chủ lớn của mình, cậu nói xem?”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Đấy nhé, chính anh cũng thừa nhận rồi nhé, nếu như không có quan hệ thì có thể có chỗ tốt hay sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Là như vậy nên tôi mới nói cậu hãy bỏ ý định thiết lập mối quan hệ với người khác đi”

Tiêu Dật phải mất một lúc mới có thể hiểu ra được ý trong lời nói của Trình Kiệt, cậu ngẩng đầu nhìn về phía hắn phát hiện ra được hắn này giờ vẫn luôn một đường thẳng tắp nhìn chăm chăm cậu. Tiêu Dật trong lòng hiện tại chính là nghĩ người này đang nói cậu và hắn cái đó, nhưng mà Tiêu Dật lại chẳng thể nắm bắt được tâm tư của Trình Kiệt, cho nên cậu không biết được những lời nói kia của hắn có phải là một cái bẫy hay không, có khi nào người này đang thử lòng của cậu, chỉ cần cậu siêu lòng liền sẽ ngay lập tức lật mặt mang lý do cậu suy nghĩ không đứng đắn trực tiếp loại cậu khỏi cuộc thi. Tiêu Dật im lặng một hồi liền đứng bật dậy muốn rời khỏi chỗ này, giọng nói có điểm mất tự nhiên:

“Không có chuyện gì nữa thì tôi đi về”

Trình Kiệt cũng không có ý định cản Tiêu Dật lại, thật ra lời nói vừa rồi của hắn chỉ là bộc phát tại thời điểm đó nói ra mà thôi, hắn biết từng người trong công ty có mối quan hệ thế nào, cũng biết được người đó có tính hướng ra sao. Vừa mới rồi Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật đột nhiên hỏi đến giám đốc Phong kia hắn liền cảm thấy không hay rồi, giám đốc Phong này gọi là Địch Phong, năm nay đã gần 50 tuổi, nếu không phải là bởi vì ông ta coi như có một chút quen biết với mẹ của hắn thì Trình Kiệt sớm đã không để ông ta làm việc trong công ty rồi. Người này biểu hiện trong công ty cũng bình thường không có gì đột phá, nhưng bởi vì có một chút cổ phần mới có thể trở thành giám đốc phòng marketing, hầu hết các nam diễn viên trong công ty trên dưới đều đã được ông ta ngủ qua. Chính vì việc này mà Trình Kiệt mới không muốn để cho Tiêu Dật có mối quan hệ với người này, dù sao hồ ly nhỏ kia có vẻ như rất muốn có quan hệ để vào trong Trình thị, hắn sợ Tiêu Dật sẽ một phút yếu lòng mà chịu buông xuôi.

Thật ra thì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta đã lo quá xa, danh xưng hồ ly nhỏ mà hắn đặt ở trên người Tiêu Dật cũng chẳng phải là hữu danh vô

thực, Tiêu Dật từ đầu đến cuối mỗi đường đi đều tính toán tỉ mỉ, hơn nữa cậu lần đó nhìn thấy Dịch Phong cùng Ngô Lăng còn tự nghĩ trong lòng rằng nếu như thật sự có cùng một người đàn ông quan hệ nhất định cũng sẽ tìm người được một chút, chứ tuyệt đối không chịu ủy khuất cùng một người lớn tuổi như vậy.

Tiêu Dật bước vào trong thang máy dành cho nhân viên, mắt thấy hộp số phía trước phát sáng ở số 30, cậu liền biết lát nữa xuống tới tầng 30 có thêm người vào. Thang máy mở ra Ngô Lăng theo đó cũng tiến vào, Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật một lúc rồi thân nhiên nói thế này:

“Đã xong rồi hay sao?”

Tiêu Dật còn đang bận suy nghĩ đến chuyện vừa rồi Trình Kiệt nói cho nên căn bản không để ý đến lời nói của Ngô Lăng:

“Trình tổng là người như thế nào thế?”

Tiêu Dật:

“...”

Ngô Lăng:

“Có phải cũng rất được hay không?”

Tiêu Dật:

“...”

Ngô Lăng nhíu mày nhìn người bên cạnh, sau đó có điểm không vui nâng giọng:

“Cậu đừng tưởng cậu và Trình tổng có quan hệ rồi thì một bước lên mây, cũng chẳng biết người ta bao giờ sẽ đá bay cậu đâu”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ngô Lăng, vấn đề cậu hiện tại đang nghĩ tới đây có thể Ngô Lăng sẽ cho cậu lời giải đáp, dù sao thì Ngô Lăng cùng Dịch Phong kia cũng chính là thể loại đó, thế cho nên Tiêu Dật liền nói dối thế này:

“Trình tổng cũng bình thường thôi, không quá ham mê”

Ngô Lăng cười mỉa:

“Không quá ham mê? Việc này cũng không thể trách anh ta”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Không trách anh ta?”

Ngô Lăng vỗ vỗ vai Tiêu Dật, giống như là một người sành đời giảng giải ngắn gọn cho cậu hiểu:

“Có hai lý do, thứ nhất là do bản thân cậu, thứ hai chính là do anh ta căn bản không thích con trai chỉ là muốn thử mới mẻ nhất thời mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền đáp:

“Có thể là cái thứ hai”

Ngô Lăng cầm điện thoại giống như là đang nhắn tin với ai đó, vừa làm vừa nói:

“Yên tâm đi, cậu và Trình tổng dù sao cũng đã có quan hệ cho nên lần tuyển chọn này cậu nhất định sẽ được vào vòng trong thôi”

Tiêu Dật hai mắt đảo quanh một vòng:

“Có quan hệ liền chắc chắn được vào vòng trong sao?”

Ngô Lăng bỏ điện thoại vào trong túi quần quay sang nhìn Tiêu Dật nhún vai:

“Chỉ là tôi nghĩ như vậy mà thôi, chi bằng cậu trực tiếp đến hỏi Trình tổng”

Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng một lúc, trong lòng thầm nghĩ người này có vẻ như cũng không phải là người ngu ngốc, cậu ta hiện tại có thể nói với cậu như thế khẳng định là nắm chắc được việc giám đốc Phong kia sẽ để cậu lọt vào vòng trong, thế cho nên Tiêu Dật liền cũng muốn học hỏi một chút cách thức của Ngô Lăng:

“Cậu làm như thế nào có thể chắc chắn được giám đốc Phong kia sẽ để cậu vào vòng trong”

Ngô Lăng nhếch môi cười, thang máy đúng lúc này liền mở ra, Tiêu Dật đi theo phía sau Ngô Lăng muốn nghe câu trả lời:

“Tôi quay phim lại”

Tiêu Dật há một tiếng, nếu như quay phim lại thì người mất danh dự không phải sẽ là cả hai sao, cậu vẫn còn chưa muốn người khác có thể xem được đoạn phim nóng của cậu đâu:

“Hả? Phải làm đến mức như vậy luôn sao?”

Ngô Lăng bước ra đến cửa công ty liền dừng lại giống như là muốn bắt một chiếc taxi để trở về, Tiêu Dật vẫn cố muốn hỏi thêm:

“Còn cách khác hay không?”

Ngô Lăng gật đầu:

“Có nhiều cách lắm, ví như cậu mang bao cao su của anh ta bảo quản thật tốt, nếu như anh ta muốn lật mặt thì cậu liền mang bao cao su đến gặp

mặt anh ta”

Tiêu Dật a một tiếng, cậu chẳng thể hiểu nổi mang bao cao su đến có tác dụng gì:

“Để làm gì?”

Ngô Lăng cúi đầu nhỏ giọng:

“Cậu nói với anh ta rằng sẽ mang bao cao su đó tới bệnh viện kiểm chứng, y học bây giờ vô cùng tiên tiến chỉ cần vài tiếng liền có thể tìm ra được t*ng trùng của thứ đó ứng với người nào”.

Tiêu Dật vừa nghe thấy lời nói kia liền đỏ mặt a một tiếng:

“Phải đến mức như vậy luôn sao?”

Ngô Lăng nhún vai:

“Phương thức này chính là đơn giản nhất, tôi từ đó đến giờ chưa từng làm qua phương thức đó, chỉ bằng trực tiếp quay phim lại là được rồi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền cảm thấy so với việc quay phim thì việc giữ lại bao cao su có vẻ như không làm tổn hại đến danh dự của cậu nhiều nhất, dù sao thì chẳng ai thấy được gương mặt cậu, nếu như việc này quá thật đổ bể người ta chỉ có thể biết được t*ng trùng kia là của Trình Kiệt mà thôi:

“Cậu nói xem phải làm thế nào để biết anh ta cũng có ý với tôi?”

Có một chiếc taxi phía xa đang đi đến, Ngô Lăng vốn định đưa tay ra vẫy taxi liền bị Tiêu Dật cản lại:

“Khoan đã cậu đừng đi vội, nếu như chuyện thực sự thành sau này tôi nhất định cũng sẽ giúp đỡ cậu”

Ngô Lăng nhìn Tiêu Dật một chút, so với việc tạo thêm địch thì việc kết thêm bạn vẫn hơn:

“Cậu không phải nói anh ta không quá ham mê hay sao?”

Tiêu Dật nói dối không chớp mắt:

“Cậu không phải nói là lỗi một phần ở tôi hay sao?”

Ngô Lăng nhếch môi:

“Bây giờ cậu chủ động hôn anh ta đi, nếu như anh ta đáp lại cậu thì coi như còn có thể cứu vãn được, nhưng nếu như anh ta vẫn dừng dừng hoặc đẩy cậu ra vậy thì không thể cứu vãn được rồi”

Lời nói kia của Ngô Lăng liền khiến cho Tiêu Dật phiền não một phen, cậu muốn kiểm chứng xem có phải Trình Kiệt có ý với mình hay không nhưng mà cậu không thể cứ như vậy hôn hắn ta được, nếu như là hắn thật sự không có ý với cậu vậy thì sau này mặt mũi của cậu biết để ở cái lỗ nào đây:

“Tôi không thể đang yên đang lành tự nhiên hôn anh ta được”

Ngô Lăng cảm thấy người bên cạnh thật ngốc:

“Vậy thì cậu tự tạo tình huống không đang yên đang lành đi”

Tiêu Dật ngẩng đầu mở lớn hai mắt muốn nghe tiếp:

“Tình huống thế nào?”

Ngô Lăng thở dài một hơi đầy bất lực:

“Giả say rượu đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 13: Hạ Quyết Tâm

Cả ngày hôm đó Tiêu Dật tự nhốt mình ở trong nhà để lên mạng học hỏi một chút kiến thức về vấn đề kia, thật ra lời nói của Trình Kiệt cũng rất đúng, cậu là con trai cậu còn sợ mất cái gì sao, dù sao cũng chỉ là nhịn đau một lần mà thôi liền có thể nổi tiếng rồi. Cái suy nghĩ hiện tại của Tiêu Dật hoàn toàn sai lầm, không phải là chỉ một lần mà là vô số lần, Trình Kiệt chính là loại người vừa dính vào rồi liền không thể tự mình dứt được ra.

Tiêu Dật còn tham gia vào một team chat ở trên mạng về vấn đề tình yêu nam nam kia, nhưng sau khi ra nhập vào team chat đó rồi mới phát hiện ra một vấn đề đó chính là cả team có 12 người thì đến 10 người đều là nữ, cậu lúc đầu ra nhập chính là chỉ âm thầm đọc tin nhắn của các cô gái đó mà thôi, thỉnh thoảng có chỗ nào không hiểu sẽ lên tiếng hỏi một chút, dần dần liền nói như được mùa, ví như là đoạn đối thoại hiện tại.

[Phúc Hắc Công]: Công ty tôi có một uke vô cùng dâm dăng

[Sóc Nhỏ]: Cái gì gọi là uke?

[Dưa Chuột Lớn]: Là người bị đè đó

[Bạo Hoa Cúc]: Đến thuật ngữ đơn giản này mà cũng không hiểu sao?

[Sóc Nhỏ]: ...

[Đại Boss]: uke là người bị đè, seme là người đi đè

[Sóc Nhỏ]: Ân, đã hiểu!

[Đồi Hướng Dương]: Người mới tới là nam hay nữ?

[Sóc Nhỏ]: Là nam

[Vạn Thụ Mê]: Là nam sao? Có thật hay không thế?

[Tiêu Hồn]: Cậu là công hay thụ?

[Sóc Nhỏ]: Thế nào là công, thế nào là thụ?

[Rên Ngọt]: Công là seme, thụ là uke

[Sóc Nhỏ]: Tôi không biết, làm cái nào sẽ lợi hơn?

[Trợ Công]: Ha ha ha

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu đáng yêu như vậy, cậu nhất định là thụ

[Rên Ngọt]: Bị đè khẳng định đau

[Sóc Nhỏ]: Vậy tôi sẽ làm công

[Đại Boss]: Nhưng sẽ được cưng chiều

[Sóc Nhỏ]: Làm thụ sẽ được cưng chiều sao?

[Đồi Hướng Dương]: Kiếm được công tốt nhất định được sủng!

[Sóc Nhỏ]: Anh ta tính tình không tốt

[Đoạt Thiên Hạ]: Phúc hắc công?

[Sóc Nhỏ]: Đúng là rất phúc hắc, xấu xa, hơn nữa còn rất thích dùng lời nói làm người khác phải bức mình, còn có thích uy hiếp tôi!

[Dừa Chuột Lớn]: A, là thật như vậy sao?

[Vạn Thụ Mê]: Đẹp trai hay không, có tiền hay không?

[Sóc Nhỏ]: Cũng đẹp, rất giàu

[Rên Ngọt]: Là công trong truyền thuyết đây rồi

[Tiêu Hồn]: Anh ta có phải tổng tài hay không?

[Sóc Nhỏ]: Tại sao cô biết vậy?

[Đại Boss]: Là tổng tài sao?

[Trợ Công]: Cậu thật sự gặp công tốt rồi

[Phúc Hắc Công]: Hai người đã làm hay chưa?

[Sóc Nhỏ]: Chưa có cái gì cả, tôi không biết anh ta có thích tôi hay không, ngày hôm nay tôi cùng anh ta nói chuyện cảm thấy anh ta hình như thích tôi.

[Đồi Hương Dương]: Vậy là anh ta nhất định thích cậu, cậu liền tới đi, đừng để lỡ mất công tốt như vậy

[Sóc Nhỏ]: Nếu như là do tôi nghĩ nhiều thì sao?

[Dừa Chuột Lớn]: Mông cậu có lớn hay không?

[Sóc Nhỏ]: A, vì sao hỏi vấn đề này?

[Phúc Hắc Công]: Ha ha ha

[Đoạt Thiên Hạ]: Cái này rất quan trọng

[Trợ Công]: Cậu trả lời đi

[Sóc Nhỏ]: Hình như lớn hơn người thường một chút

[Tiêu Hồn]: Xin chúc mừng

[Sóc Nhỏ]: Vì sao a?

[Đồi Hướng Dương]: Công đều thích mông lớn

[Dừa Chuột Lớn]: Da cậu trắng hay không?

[Sóc Nhỏ]: Không

[Dừa Chuột Lớn]: Cũng không sao, mông lớn là được rồi

[Rên Ngọt]: Cậu rên ngọt hay không?

[Đại Boss]: Được rồi mọi người, đừng làm cho tiểu thụ của chúng ta hoảng loạn.

[Sóc Nhỏ]: Làm sao để biết anh ta có thích tôi hay không?

[Đồi Hướng Dương]: Hỏi người ta đi

[Sóc Nhỏ]: Không thể được đâu

[Tiêu Hồn]: Vậy cậu giả bộ ở trước mặt anh ta mặc hở một chút đi

[Sóc Nhỏ]: Không thể được đâu

[Phúc Hắc Công]: Trực tiếp quyến rũ anh ta đi

[Sóc Nhỏ]: Càng không thể được

[Tiêu Hồn]: Hẹn anh ta đi ăn, sau đó giả bộ uống rượu say rồi hôn anh ta, nếu như anh ta không thích cậu vậy thì cậu cứ nói là do rượu điều khiển

[Sóc Nhỏ]: Cám ơn

[Sóc Nhỏ]: Các cô nói tôi phải như thế nào thì anh ta sẽ thích?

[Rên Ngọt]: Rên ngọt

[Đoạt Thiên Hạ]: Mang mộng cậu lắc lắc trước mặt anh ta

[Trợ Công]: Phải ngoan ngoãn ngây ngô một chút

[Đồi Hướng Dương]: Mạnh liệt lên

[Đại Boss]: Biểu hiện trên giường phải thật mê loạn

Tiêu Dật ý là muốn hỏi cậu phải ăn mặc như thế nào, đám người trên mạng kia rốt cuộc là hiểu thành cái gì rồi đây, Tiêu Dật nhìn những dòng chữ chạy liên hồi ở trên màn hình máy tính liên đở cả mặt, mồ hôi từ huyết thái dương cũng chậm rãi chảy ra, cuối cùng vẫn quyết định gõ tiếp vài chữ.

[Sóc Nhỏ]: Thật sẽ thích sao?

[Phúc Hắc Công]: Cậu mà thật sự có thể làm được như thế thì ngay cả thằng cũng đều bị cậu bẻ cong

[Bạo Hoa Cúc]: Cúc huyết phải thật hồng

[Sóc Nhỏ]: Là cái gì a?

[Rên Ngọt]: Ha ha ha cậu vì sao lại đáng yêu như vậy

[Bạo Hoa Cúc]: Chính là nơi để tổng tài đại nhân mang đại kê bạo cậu

Tiêu Dật nhìn thấy dòng chữ kia liền nghĩ tới chuyện Ngô Lăng và Dịch Phong làm tối hôm đó, đương nhiên cậu đứng ở sau vách tường kia đều nhìn thấy hết mấy hành động đó của bọn họ rồi, bây giờ cũng rất nhanh

hiểu ra ý của người trên mạng nói là cái gì. Tiêu Dật cảm thấy mệt mỏi mình có điểm âm ướt, có lẽ là ngồi máy tính quá lâu tới mức nóng toát mồ hôi rồi, chính vì thế mà Tiêu Dật nhanh chóng mang con trỏ chuột tới mục thoát tài khoản đăng nhập.

Tiêu Dật nhìn đồng hồ treo trên tường phát hiện ra đã là 2 giờ chiều, cậu tắt máy tính nằm xuống giường, hai tay gối ở sau đầu nhắm mắt suy nghĩ một chút. Nếu như Trình Kiệt quả thật có ý đồ với cậu như vậy thì cậu sẽ nên làm như thế nào mới tốt, là ngay lập tức đồng ý với hắn hay là muốn lạt mềm buộc chặt đây. Thiết nghĩ Trình Kiệt điều kiện tốt như thế, nếu như cậu thờ ơ với hắn quá lâu hắn khẳng định sẽ không tiếp tục nữa mà bỏ đi tìm người khác, nhưng nếu như cậu trực tiếp đồng ý để cho hắn muốn làm gì thì làm như vậy khẳng định sẽ cả thèm chóng chán, trước khi cậu tự có chỗ đứng trong giới giải trí rồi thì Trình Kiệt không thể bỏ mặc cậu được. Tiêu Dật cứ như vậy quanh co với mớ rắc rối trong đầu, đến khi tỉnh lại một lần nữa đã bảy giờ tối.

Thói quen đầu tiên khi thức dậy của Tiêu Dật chính là mang điện thoại bỏ ra xem một chút, buổi tối ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, cậu vừa lướt mạng liền nhìn thấy tin tức nghệ sĩ mới của Lạc Thị Ảnh Nghiệp, trong số ảnh chụp kia Tiêu Dật vừa lướt qua một cái liền dừng lại ở người đứng tại vị trí cuối cùng, Tiêu Dật nhíu mày mang tấm ảnh đó phóng lớn một chút, quả nhiên người này chính là La Luật. Tiêu Dật kéo xuống đây bình luận ở phía dưới, lướt lướt một hàng dài cuối cùng cũng nhìn thấy được một tấm hình của La Luật kèm theo lời khích lệ [Virode cố lên]. Tiêu Dật nhanh chóng vào trang chủ chính thức của Lạc Thị Ảnh Nghiệp, nhấn vào mục nghệ sĩ mới của công ty, lướt một dãy dài mới có thể tìm ra được một ca sĩ gọi là Virode.

Hình chụp ca sĩ kia rõ ràng là La Luật nhưng mà thông tin giới thiệu lại hoàn toàn khác, Virode người Nhật gốc Trung, 22 tuổi. Dòng thông tin rất ít chỉ vắn vắn hai lời giới thiệu đó, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết Lạc Thị Ảnh

Nghiệp này cố tình giới thiệu sai thân thế của nghệ sĩ, hẳn là muốn tạo được chú ý ngay từ đầu đây mà. Tiêu Dật trong bụng thầm nghĩ nếu như La Luật quả thật là người Nhật gốc Trung có cần phải làm mấy cái trò đáng xấu hổ kia với cậu hay sao, có điều hiện tại thấy người mình ghét đã thật sự trở thành nghệ sĩ rồi, bản thân cậu bây giờ vẫn còn chật vật ở trong khu nhà này, Tiêu Dật càng nghĩ càng không cam tâm thế cho nên ngay tại lúc này đã âm thầm hạ quyết tâm muốn nổi tiếng thật nhanh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tiêu Dật vẫn như thường lệ tới quán nước của Lý Hoa ngồi ăn sáng, Trình Kiệt ngoài buổi sáng ngày hôm trước xuất hiện ở trong quán nước này thì những ngày tiếp theo đồng dạng không bao giờ xuất hiện nữa. Tiêu Dật mỗi buổi sáng sẽ cùng Tống Ngộ Phàm trò chuyện, đến buổi trưa sẽ mang cơm hộp đến cho Trình Kiệt, mỗi lần cậu đến đưa cơm cho Trình Kiệt hẳn luôn luôn trong trạng thái bận bịu công việc, thỉnh thoảng sẽ chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, có điều vị tổng giám đốc lớn này đã thay đổi thật rồi, còn học được cách ăn cơm trả tiền, mỗi lần đều đưa tờ 100 tệ và nói không cần trả lại, nhưng mà Tiêu Dật vô cùng khôn ngoan bởi vì muốn tạo ấn tượng tốt trước mặt người này nên bao giờ cũng mang theo 81 tệ bên mình.

Chớp mắt một cái đã tới một tuần sau đó, buổi hẹn biểu diễn tài năng tuyển chọn nghệ sĩ mới buổi sáng ngày hôm nay sẽ diễn ra. Tiêu Dật xin nghỉ một ngày tại tiệm cơm, chuẩn bị kỹ lưỡng từ trong ra ngoài, phá lệ bắt taxi từ nhà đến Trình thị để khỏi phải chen lấn trên xe bus làm hỏng mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ của cậu. Thật ra Tiêu Dật chính là kiểu người có bề ngoài nhìn rất dễ thương chứ không thể gọi là đẹp trai, là kiểu mà người khác vừa nhìn vào liền muốn cưng chiều, ngày hôm nay cậu ăn mặc diện dàng như vậy tránh không được lúc đến Trình thị có một số người cũng phải nhìn cậu một chút. Tiêu Dật lúc đầu còn nghi ngờ có phải là quần áo mặc trên người bị rách ở chỗ nào rồi hay không, nhưng mà sau khi Ngô Lăng nói với cậu một câu thì cậu mới hiểu ra được vấn đề. Ngô Lăng nói thế này:

“Cậu không thể trở thành mẫu bạn trai lý tưởng của một cô gái được”

Tiêu Dật khó hiểu hỏi:

“Ý của cậu là gì?”

Ngô Lăng cười ha ha:

“Dáng vẻ của cậu thật sự không hợp để bảo vệ được con gái nhà người ta đâu”

Tiêu Dật cao 1m82, tuy rằng không phải là kiểu người cơ bắp cuồn cuộn nhưng cũng thường xuyên luyện tập không thể nói là quá mức ẻo lả được, cậu cảm thấy so với những người đàn ông bình thường ở ngoài kia thì cậu không kém họ cái gì cả:

“Cậu nói vậy là sao?”

Ngô Lăng cúi đầu nhỏ giọng:

“Vẻ bề ngoài của cậu chính là mang dáng vẻ khiến cho người khác phải chăm sóc, chẳng trách Trình tổng đột nhiên lại muốn thử một chút mới mẻ”

Tiêu Dật vội vã nhìn ngó xung quanh một hồi, may mắn ở chỗ này không có ai đứng gần bọn họ nếu không để người khác nghe được thì cậu không biết giấu mặt vào đâu nữa. Ngô Lăng ho nhẹ một tiếng rồi hắng giọng:

“Sau này nếu như quả thật được nâng đỡ thì cũng đừng quên đề bạt tôi một chút”

Tiêu Dật xoa xoa chóp mũi có chút không được tự nhiên cho lắm gật đầu. Đúng lúc này ở phía sau liền có một giọng nữ cất lên, kéo theo đó là tiếng giày cao gót cộp cộp vang ở dưới mặt sàn bóng loáng:

“Dật ca”

Tiêu Dật quay lại phía sau phát hiện ra người tới là Ân Tố Di, ngày hôm nay cô ta mặc một bộ váy xòe màu xanh nhạt, mái tóc dài được búi lại lên cao, lối trang điểm không quá đậm nét mà vô cùng mềm mại, Tiêu Dật nhìn qua liền cảm thấy vô cùng thanh tao thoát tục, nếu như diễn xuất không phải thuộc dạng quá mức tệ hại lấy gương mặt này của cô ta thì khẳng định sẽ được trở thành nghệ sĩ.

“Tố Di” Tiêu Dật mỉm cười gật đầu một cái.

Ngô Lăng không thích Ân Tố Di cho nên vừa thấy cô ta tới liền quay mặt sang một bên, Ân Tố Di cũng không có ý định chào hỏi với cậu ta chỉ hướng Tiêu Dật vui vẻ hỏi han:

“Dật ca, ngày hôm nay đã chuẩn bị tốt hay chưa?”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng tạm tạm”

Ân Tố Di nhìn về phía Ngô Lăng rồi lại nhỏ giọng nói tiếp:

“Không biết trong ban giám khảo có người quen của anh ta hay không nữa?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ngô Lăng, quả đúng là người đã sớm lo liệu từ trước rồi cho nên không có một chút gì gọi là căng thẳng cả, cậu ta vô cùng bình thản đứng ở một góc tựa lưng vào bức tường phía sau, mang hai tay đút ở trong túi quần. Tiêu Dật biết cho dù vị giám đốc Phong kia có phải là thành phần trong ban giám khảo hay không thì khẳng định Ngô Lăng này cũng sẽ được thuận lợi tiến vào vào trong:

“Tôi cũng không biết nữa”

Ân Tố Di kéo cổ tay Tiêu Dật:

“Anh có phải cũng có người quen trong Trình thị hay không, tại sao em thấy anh không có một chút khẩn trương nào thế”

Tiêu Dật chậm rãi gỡ tay Ân Tố Di ra cười cười trả lời:

“Thật sự là không có, tôi hiện tại cũng đang rất khẩn trương đây này”

Tiêu Dật đúng là không nói dối, cậu lúc này đây vô cùng khẩn trương, người muốn vào Trình thị trên dưới 300 người, mỗi người ở nơi này cơ hội được lọt vào vòng trong là như nhau, dĩ nhiên loại trừ những người có tay trong như Ngô Lăng.

Có nhân viên đi ra phổ biến một chút phương thức xét tuyển, mọi người đứng ở bên ngoài đều rất chăm chú lắng nghe:

“Lát nữa từng người sẽ vào bên trong, mỗi người chỉ có duy nhất 5 phút để biểu diễn tài năng của mình mà thôi, ban giám khảo sẽ là người ra đề cho mọi người. Thành phần ban giám khảo gồm có nữ diễn viên Đường Á, nam ca sĩ Mộ Hàm, cùng một số người đứng đầu phòng ban, mọi người không cần phải biết. Kết quả sẽ ngay lập tức được công bố khi mọi người biểu diễn xong, nếu như ai đó được thông qua thì ngay trong ngày hôm nay sẽ trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị, dĩ nhiên chỉ là nghệ sĩ thực tập không phải là chính thức, muốn trở thành nghệ sĩ chính thức còn phải xem thái độ của mọi người trong khoảng thời gian thực tập có cố gắng hay không nữa.”

Trình thị không muốn nêu ra tên tuổi cũng như chức danh của những người đứng đầu này là bởi vì hạn chế việc người mới sẽ tìm cơ hội tiếp xúc, ngay cả kết quả cũng không đợi mấy ngày sau mới công bố mà ngay lập tức công bố luôn tránh cho việc sửa đổi kết quả. Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, Tiêu Dật cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng dần dần. Hai tiếng trôi qua, số người đi vào trong đó đã lên tới con số 200, nhưng gương mặt của mọi người khi đi ra đa số đều lộ rõ vẻ chán nản nói mình bị loại. Tiêu Dật

tự cổ vũ bản thân mình một chút, lúc đang định đi ra ghế ngồi liền nhìn thấy Trình Kiệt từ bên ngoài bước vào bên trong phòng thi kia, Tiêu Dật thấy vậy liền đứng bật dậy, mắt thấy nhân viên phục trách đọc tên kia đi ra liền nhanh chóng chạy tới cùng cô ấy thương lượng:

“Thật ngại quá, tôi hiện tại có một chút việc rất gấp, cô có thể cho tôi vào bên trong thi trước được hay không?”

Tiêu Dật là nghĩ nếu như mình hiện tại vào bên trong, Trình Kiệt cũng có ở trong đó có khi nào hắn sẽ nói đám người kia để cậu vào vòng tiếp theo hay không, xem ra cuộc thi này cực kỳ gắt gao nếu như chỉ dựa vào thực lực e rằng khó tiến vào, bây giờ chỉ còn cách đánh liều một phen như vậy.

Nhân viên phụ trách đọc tên nhìn Tiêu Dật một cái rồi nhú mày từ chối: “Không thể được, phải theo thứ tự” nói rồi cô ấy liền lớn tiếng gọi người tiếp theo: “Ngô Lăng chuẩn bị”.

Tiêu Dật nghe thấy người tiếp theo là Ngô Lăng liền vội vàng chạy đến phía cậu ta nói:

“Ngô Lăng, cậu có thể để tôi vào trước được hay không?”

Ngô Lăng nhú mày:

“Tại sao?”

Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Trình tổng ở bên trong, nếu như tôi vào bên trong anh ta nhất định sẽ giúp tôi, sau này tôi có được nâng đỡ nhất định sẽ không quên cái ơn này của cậu đâu”

Một thí sinh đã đi ra ngoài, nhân viên gọi tên liền lên tiếng thúc giục:

“Người tiếp theo, Ngô Lăng”

Tiêu Dật lại bắt đầu gấp gáp:

“Để tôi vào trước có được không?”

Dù sao thì Ngô Lăng đã chắc chắn sẽ được vào vòng trong cho nên cũng không so đo với Tiêu Dật, chính vì thế liền gật đầu đồng ý để cậu vào trước. Tiêu Dật nhanh chóng cảm ơn rồi xoay người bước về phía nhân viên gọi tên:

“Tôi vừa rồi đã thương lượng với Ngô Lăng, cậu ấy đồng ý để cho tôi vào trước rồi”

Nhân viên phụ trách gọi tên cũng không làm khó Tiêu Dật nữa:

“Được rồi cậu vào đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 14: Diễn Vai Nữ

Trình Kiệt chỉ muốn ghé qua xem một chút Bối Ni có xuống nơi này nháo loạn hay không, bởi vì việc thay đổi đội ngũ ban giám khảo là do chính Trình Kiệt thông báo vào phút chót, Bối Ni vì việc này đương nhiên cảm thấy vô cùng tức giận đây chẳng khác nào việc ngấm ngầm tuyên bố cô đã dần hết thời rồi. Bối Ni rất muốn lên gặp Trình Kiệt để hỏi cho ra lẽ nhưng mà sớm đã bị nữ thư ký Tiểu Khiết chặn ở ngoài không cho vào, cô đứng đó lớn tiếng làm loạn một hồi cuối cùng liền bực bội bỏ đi. Trình Kiệt sợ Bối Ni đi xuống phòng tuyển chọn, hơn nữa hẳn cũng muốn nhìn xem một chút Tiêu Dật ngày hôm nay có đến hay không.

Tiêu Dật bước vào đúng lúc Trình Kiệt định rời đi, Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn thấy hồ ly nhỏ kia hôm nay ăn mặc đẹp như vậy trong nhất thời cũng phải thất thần nhìn cậu một chút. Hôm nay Trình Kiệt mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt cùng chiếc quần kaki màu đen, chân đi đôi giày da được đánh xi bóng loáng trông như mới, mái tóc cũng được cắt tỉa tỉ mỉ ngắn đi rất nhiều không còn tóc mái dài như lúc trước nữa, bởi vì tóc tai vô cùng gọn gàng cho lên gương mặt nhỏ kia hiện lên rõ ràng hai đôi mắt rất lớn vô cùng lanh lợi, sống mũi không quá cao vút giống như người ngoại quốc nhưng dù sao cũng thẳng, khuôn miệng kia dường như đang mang theo nét cười mới làm cho đôi môi phía trên hơi cong cong. Tiêu Dật có chút áp lực nhưng rất nhanh hít một hơi thật sâu liền che giấu hoàn toàn, cậu bước tới phía giữa căn phòng đứng đối diện với một hàng dài chỗ ngồi của 6 vị ban giám khảo, Trình Kiệt thì đứng khoanh tay tựa người vào bên tường nhìn

cậu không rõ ý tứ, người này lúc nào cũng đều che giấu tâm tư rất tốt cậu không thể nào đoán ra được hẳn rốt cuộc đang nghĩ cái gì mà chiều theo.

“Xin chào, tôi là Tiêu Dật năm nay 22 tuổi mới tốt nghiệp trường đại học liên hợp Bắc Kinh chuyên ngành diễn xuất” Tiêu Dật may mắn nói trôi chảy không bị vấp chỗ nào.

Một người đàn ông dáng người mảnh khảnh nhìn qua cũng còn rất trẻ cầm hồ sơ của cậu trên tay gật gật đầu một chút rồi nói:

“Thế loại phim cậu muốn diễn nhất là gì?”

Tiêu Dật mỉm cười đáp:

“Là cổ trang, tôi rất thích kiếm hiệp!”

Một người đàn ông khác cũng lên tiếng:

“Nói tên bộ phim mà cậu thích nhất đi”

Tiêu Dật ở nhà sớm đã tập diễn rất nhiều vai diễn, bây giờ người này hỏi cậu tên bộ phim mình thích nhất rất có thể là nói cậu diễn lại bộ phim đó, chính vì thế mà Tiêu Dật liền nhanh chóng nói ra bộ phim yêu thích của mình, cũng đã rất nhiều lần từng diễn thử vai trong bộ phim đó ở nhà:

“Tôi thích Y Thiên Đồ Long Ký”

Nữ diễn viên Đường Á nói tiếp:

“Như vậy cậu diễn một đoạn của Trương...”

Đường Á còn chưa kịp nói xong thì đã có một giọng nam trầm thấp mang theo tia trêu chọc cắt lời:

“Diễn một đoạn của nhân vật Diệt Tuyệt sư thái đi”

Người nói là Trình Kiệt, mọi người trong phòng liền giật mình quay lại phía sau nhìn hẩn. Tiêu Dật cảm thấy mình vừa rồi xin vào trước là sai lầm rồi, Trình Kiệt này không những không có ý muốn giúp cậu mà là còn hại cậu, cậu rõ ràng là nam tại vì sao lại để cậu diễn vai nữ. Bởi vì Trình Kiệt đã đích thân mang yêu cầu cho Tiêu Dật cho nên mọi người xung quanh cũng không còn gì để nói nữa cả, chính vì thế mà Đường Á mới gật đầu nói:

“Vậy cậu diễn Diệt Tuyệt sư thái đi”

Tiêu Dật thầm than trong lòng phen này đúng là hỏng bét rồi, mấy vai diễn trong Ý Thiên Đồ Long Ký cậu đã từng diễn qua rất nhiều nhân vật, nhưng mà tất cả đều là nhân vật nam, bây giờ muốn cậu diễn một nhân vật nữ thật sự là quá khó với cậu.

Trình Kiệt vẫn giữ một dáng vẻ châm chọc đó nhìn Tiêu Dật, hẩn khề nhếch môi:

“Cho cậu tùy ý lựa chọn phân cảnh”

Gương mặt của Tiêu Dật hiện tại hết xanh rồi lại đỏ, vừa lo lắng vừa tức giận bởi vì Trình Kiệt này từ đầu đến cuối đều muốn làm khó cậu. Có điều Tiêu Dật cũng chẳng thể nào ở tại chỗ này tỏ thái độ gì đó, chỉ còn biết cố gắng vận dụng lại trí nhớ để nhớ ra lời thoại của Diệt Tuyệt sư thái:

“Như vậy tôi sẽ diễn đoạn Diệt Tuyệt sư thái bị Triệu Mẫn bắt giam tại Vạn An Tự và bắt Chu Chỉ Nhược thề độc cả đời sẽ không được yêu Trương Vô Kỵ”

Trình Kiệt lại băng quơ lên tiếng:

“Đoạn đó sao...”

Mọi người trong phòng theo đó im lặng, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt lạnh mặt không biểu hiện thái độ gì cả nhưng mà trong lòng đã gào thét muốn mang họ hàng nhà hắn ra hỏi thăm một lượt. Trình Kiệt chẳng qua chỉ là muốn nhìn thấy biểu cảm đa dạng của Tiêu Dật mà thôi chứ không có ý làm khó cậu quá, thế cho nên liền nói tiếp:

“Được, cậu diễn đi”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi gật đầu với mọi người, cậu đặt một tay lên ngực trái làm ra một dáng vẻ như người bị thương:

“Chỉ Nhược, chúng ta là sư đồ với nhau ta có chuyện muốn hỏi con... có phải con thích Trương Vô Kỵ không? Chúng ta với ma giáo là kẻ đối đầu với nhau, những yêu ma quỷ quái của ma giáo từng chết dưới kiếm của ta không kể sao cho hết, ma giáo nhất định là hận ta thấu xương, Trương Vô Kỵ là giáo chủ của ma giáo cho nên con phải thề với trời rằng không được động tâm với hắn, nếu không con sẽ phải rời khỏi phái Nga Mi...”

Tiêu Dật nói đến đây liền quên mất lời thoại, cậu giả bộ ho ho vài tiếng rồi mới nói tiếp:

“Nếu con là người của phái Nga Mi thì quỳ xuống, con phải thề độc. Con hãy nghe kỹ đây, nếu như Chu Chỉ Nhược con động lòng thương yêu với Trương Vô Kỵ, hay kết duyên vợ chồng với hắn thì cha mẹ con sẽ không được yên thân nơi chín suối, sư phụ của con sẽ hóa thành ác quỷ làm cho con vĩnh viễn không được yên thân. Nếu như con sinh được con cái cho Trương Vô Kỵ thì con trai làm nô lệ muôn đời, con gái làm kỹ nữ muôn kiếp, con thề đi!”

Tiêu Dật vừa diễn xong liền thở phào một hơi, cuối cùng cũng có thể không lung túng mà diễn xong phân cảnh này rồi. Tiêu Dật nhìn xuống ban giám khảo bên dưới, để ý thấy có một người ngồi bên ngoài cùng bên phải còn gật đầu nhẹ một cái tỏ vẻ tán thưởng, cậu quan sát sắc mặt của ban

giám khảo ở dưới thì phát hiện ra được tất cả mọi người đều rất tốt, Đường Á vô cùng có quy củ quay lại phía sau hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, anh cảm thấy cậu ta diễn thế nào?”

Trình Kiệt thờ ơ hỏi lại:

“Cô thấy sao?”

Đường Á thẳng thắn tán thưởng:

“Cậu ta diễn rất được”

Mấy người đến báo danh chỉ được diễn duy nhất một tiết mục, bởi vì thời gian giới hạn trong 5 phút mà thôi cho nên bọn họ không thể nào diễn quá nhiều. Tiêu Dật vốn tưởng rằng mình chỉ cần diễn xong như vậy là được ra ngoài rồi, ai ngờ người xấu xa đứng ở đối diện kia lại nói thế này:

“Tôi cảm thấy vẫn chưa thể đánh giá được, cậu diễn một vai diễn khác để tôi xem”

Tiêu Dật bắt đầu đổ mồ hôi hột, xem ra Trình Kiệt thật sự muốn làm khó cậu rồi:

“Cho cậu chọn một tác phẩm”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nói:

“Như vậy Thủy Hử đi”

Tiêu Dật không thích Thủy Hử nhưng đây chính là tác phẩm tốt nhất để cho Trình Kiệt không thể nào gây khó dễ cho cậu được nữa, hần hần là không xấu xa đến mức chọn đúng 1 trong 3 vị nữ tướng của 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc cho cậu diễn đâu. Có điều Tiêu Dật đã nghĩ sai lầm rồi, đối với Trình Kiệt mà nói thì độ xấu xa của hắn không có bất cứ một

thước đo nào có thể đo hết được, cho nên khi Tiêu Dật nghe thấy lời tiếp theo của Trình Kiệt kia liền hận không thể mang lời nói chọn Thủy Hử của mình rút lại, Trình Kiệt nói thế này:

“Được, vậy cậu diễn Phan Kim Liên đi”

6 người trong ban giám khảo đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, xem ra Trình tổng của bọn họ quả thật không vừa mắt thí sinh phía trước này thế cho nên cả 2 lần đều yêu cầu cậu diễn vai nữ, hơn nữa vai nữ lần thứ hai này so với lần đầu còn khó nói hơn.

Tiêu Dật có nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ được Trình Kiệt lại hạ chiêu thức này với mình, Phan Kim Liên trong nguyên tác là một nhân vật như thế nào ai cũng đều biết cả, muốn cậu nam diễn nữ thì không nói làm gì nhưng đằng này lại muốn cậu diễn thành nữ lãng lơ thì biết tính sao:

“Diễn Phan Kim Liên sao?”

Trình Kiệt vẫn khoanh tay trước ngực bình thản gật đầu: “Diễn đoạn Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh gặp nhau lần đầu ở nhà Vương bà” Nói rồi Trình Kiệt liền quay về phía ban giám khảo: “Mang một chiếc ghế đưa cho cậu ấy đi”

Một người trẻ tuổi nhất trong ban giám khảo đứng dậy nhường lại ghế cho Tiêu Dật làm đạo cụ. Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất an, nam đa tình xấu xa cậu đã từng diễn qua hết cả rồi, nhưng mà nữ lãng lơ thì lại chưa bao giờ từng diễn cả, hiện tại Trình Kiệt lại nói cậu diễn cái này quả thật đúng là khó như tìm cách lên trời. Tiêu Dật trước tiên vẫn là ngồi ngay ngắn ở trên ghế, manh hai chân khép lại sao cho giống dáng ngồi của phụ nữ nhất, sau đó cậu mới hít một hơi, cố gắng thay đổi từng điệu bộ từ ánh mắt cho đến cử chỉ, chậm chậm nhỏ giọng nói:

“Quan nhân bảo nô gia uống rượu, sao bản thân lại không uống?”

Tiêu Dật đang ngồi bình thường liền đột nhiên giật nảy mình lên một cái gấp gáp:

“Quan nhân đừng có vô lễ, nếu ngài còn vô lễ như vậy tôi sẽ kêu lên đấy...”

Tiêu Dật tiếp tục đưa hai tay về phía trước đánh loạn ở giữa không trung:

“Người hạ lưu đê tiện như ông coi chừng nô gia đánh ông đấy... buông tôi ra...”

Kế đến Tiêu Dật liền ngồi im lại, ánh mắt chuyển sang vẻ lả lơi, hô hấp cũng phập phồng:

“Quan nhân ngài thật lòng muốn dụ dỗ nô gia, ngài không sợ Đại Lang của tôi biết được sao?”

Tiêu Dật chỉ diễn lại một đoạn rất ngắn mà thôi, bởi vì cậu cảm thấy phần diễn xuất này có điểm rất kỳ quái, khi để ý tới những người đang xem cậu diễn kia liền phát hiện ra một điều rằng bọn họ này giờ đều nhìn chăm chăm cậu không chớp mắt, ngay cả chiếc bút đang cầm trên tay của một người trung niên phía giữa kia cũng rơi xuống dưới bàn. Tiêu Dật đứng dậy ho nhẹ một tiếng:

“Tôi diễn xong rồi”

Trình Kiệt coi như là được mở mang tầm mắt rồi, hồ ly nhỏ này đúng là không phải người thường, còn có thể diễn ra được một dáng vẻ phong tình lẳng lơ như vậy. Trình Kiệt có điểm nuối tiếc muốn xem thêm nữa, nhưng mà Tiêu Dật dừng lúc này cũng tốt tránh để cho những người ngồi chỗ này nhìn thấy phong cảnh tốt như vậy. Giám khảo vừa rồi nhường ghế cho cậu vẫn còn đứng này giờ lúc này liền ho nhẹ một tiếng quay sang hướng khác không dám nhìn thẳng.

Mộ Hàm ngồi ở cạnh Đường Á đưa tay xoa xoa chóp mũi, hai người đàn ông kể bên Mộ Hàm cũng đồng dạng có điểm xấu hổ không nói lên lời. Tiêu Dật nhìn thấy thái độ của mọi người như vậy liền bắt đầu lo lắng, không khí trong phòng lớn cứ bảo trì trầm mặc ngượng ngùng mãi cho đến khi Trình Kiệt bất ngờ lên tiếng nói thế này:

“Cho cậu 3 giây diễn mèo nhỏ”

Tiêu Dật giật mình, cậu chỉ mới vừa nghe thấy thời gian 3 giây kia liền vội vã a một tiếng:

“A... meo meo”

Đã nói Tiêu Dật chính là kiểu người vô cùng dễ thương, bộ dạng này không thể nào là hình mẫu bạn trai lý tưởng của một cô gái, cậu chỉ có thể được người khác chăm sóc che chở mà thôi. Vừa mới rồi bởi vì bất ngờ được giao vai diễn thử, Tiêu Dật chưa có bất cứ một thời gian chuẩn bị nào cả, hai mắt vốn dĩ đã lớn cũng theo đó hốt hoảng vội vã hơn, cái miệng nhỏ như là theo bản năng phát ra tiếng mèo kêu meo meo, tay chân còn chưa kịp làm bất cứ động tác gì cả. Hành động đáng yêu này đều lọt vào mắt của mọi người, và dĩ nhiên Trình Kiệt cũng nhìn thấy rõ ràng, hắc hắc nhếch môi cười một cái không rõ ý tứ. Đường Á xem như là người có chuyên môn diễn xuất cao nhất ở chỗ này cho nên liền quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Trình tổng, anh cảm thấy thế nào?”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rồi xoay người bước ra khỏi phòng:

“Còn có thể đào tạo được!”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia trong lòng liền hồi hộp, cậu đưa mắt nhìn xuống phía ban giám khảo háo hức chờ mong. Đương nhiên thì đã có lời nói kia của Trình tổng, nhân viên bọn họ nào có thể dám không nghe theo đánh loại Tiêu Dật, cho dù người này có diễn không tốt đến mức nào huống

chi là cậu diễn quả thật khiến cho bọn họ phải tròn mắt nhìn trong một khoảng thời gian.

Đường Á thay mặt mọi người ở chỗ này lên tiếng:

“Cậu diễn rất tốt cho nên sẽ được vào vòng tiếp theo, 2 giờ trưa ngày hôm nay cậu hãy tới công ty để bắt đầu làm một số thủ tục luôn, bây giờ thì trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đi”

Tiêu Dật sau khi xác nhận chắc chắn rằng mình được thông qua liền vui vẻ cúi đầu xuống nói một tiếng cảm ơn rồi bước ra khỏi phòng. Ngô Lăng nhìn thấy Tiêu Dật bước ra vốn định lên tiếng hỏi thì Ân Tố Di đã nhanh hơn một bước chạy tới phía Tiêu Dật kéo tay cậu hỏi:

“Dật ca, như thế nào rồi?”

Thật ra vừa rồi Ân Tố Di có nhìn thấy Trình Kiệt bước vào trong, tuy rằng cô ta không biết thân phận của Trình Kiệt là gì nhưng mà trong lòng cô vẫn luôn chắc chắn một điều rằng người đó nhất định là giữ một chức vụ trong công ty, Tiêu Dật nhìn thấy hắn vào trong lại đột nhiên muốn xin thi trước nhất định là hai người có quen biết, vì thế cô mới muốn cùng Tiêu Dật lôi kéo quan hệ, lúc nào cũng đều tỏ ra rất quan tâm đến cậu.

Tiêu Dật đang vui vẻ cho nên liền mỉm cười nhìn Ân Tố Di:

“Tôi thông qua rồi”

Ân Tố Di đang định nói cái gì đó thì người phụ trách gọi tên cô cho nên cô đành phải buông Tiêu Dật ra bước vào trong phòng. Khi Tiêu Dật bước tới ngồi bên cạnh Ngô Lăng vẫn còn không quên cảm ơn cậu ta một tiếng:

“Cảm ơn nhé”

Ngô Lăng một dáng vẻ thản nhiên vát chéo chân:

“Cậu là người vào trong đó lâu nhất đấy”

Tiêu Dật nghe thế liền nhớ tới sự việc ở trong đó thì xụ mặt:

“Cậu không biết anh ta ở trong đó đã làm khó tôi thế nào đâu”

Ngô Lăng nhún vai:

“Không phải cậu vẫn có thể thông qua đó sao”

Tiêu Dật thở dài một hơi rồi im lặng không muốn nói gì nữa cả, cậu cũng đâu phải là được đặc cách gì hơn thế nữa còn bị làm khó đến muốn phát điên, diễn ba lần thì hai lần là vai nữ, lần cuối cùng thì là vai động vật có vai diễn nào được hẳn hoi một chút đâu.

Khi Tiêu Dật ngồi trên xe bus trở về nhà liền mở điện thoại ra một chút, dù sao thì hiện tại cậu rất muốn cùng với mọi người chia sẻ niềm vui này cho nên liền đăng nhập vào tài khoản hướng team chat kia gõ vài chữ.

[Sóc Nhỏ]: Có ai hay không? Tôi muốn chia sẻ một chút niềm vui ngày hôm nay!

[Bạo Hoa Cúc]: Sao rồi, có phải là xác nhận được rồi phải không?

[Dừa Chuột Lớn]: Tổng tài đại nhân biểu hiện thế nào?

[Đại Boss]: Có chuyện gì vui?

[Sóc Nhỏ]: Đừng nhắc đến anh ta sẽ làm ảnh hưởng tới niềm vui này của tôi

[Tiêu Hồn]: Tổng tài đại nhân của cậu chọc giận cậu?

[Sóc Nhỏ]: Đúng vậy!

[Đồi Hướng Dương]: Được rồi, cậu có chuyện vui gì thế?

[Sóc Nhỏ]: Tôi ngày hôm nay mới đi phỏng vấn xin việc và thông qua rồi

Tiêu Dật không có nói mình là nghệ sĩ, dù sao nếu như sau này cậu thật sự nổi tiếng rồi mà có người lại phát hiện ra được cậu thì không hay.

[Trợ Công]: Là vậy sao? Xin chúc mừng!

[Đoạt Thiên Hạ]: Tổng tài đại nhân vì sao chọc giận cậu?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta chính là người ra đề, thật sự từ đầu đến cuối đều làm khó tôi

[Rên Ngọt]: Anh ta nói đánh trượt cậu sao?

[Sóc Nhỏ]: Không có

[Vạn Thụ Mê]: Vậy không phải là anh ta vẫn để cậu thông qua rồi đó sao

[Sóc Nhỏ]: Nhưng anh ta thật sự là rất xấu xa, từ đầu đến cuối đều muốn làm khó tôi

[Phúc Hắc Công]: Bởi vì anh ta thích cậu nên mới làm khó cậu

[Sóc Nhỏ]: Tôi còn đang nghi ngờ anh ta rất ghét tôi

[Rên Ngọt]: Ghét cậu liền đã đánh trượt cậu rồi

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng vậy đó, còn mất thời gian làm khó cậu làm gì, anh ta khẳng định là để ý cậu

Tiêu Dật nhìn mấy tin nhắn đang nhảy loạn ở trên màn hình điện thoại, mấy từ đó đều chăm chú đọc không bỏ qua bất cứ từ nào. Không biết những người này có nằm trong giới tiếp thị sản phẩm hay là người diễn giả

hay không mà nói một chút liền khiến cho bản thân Tiêu Dật cũng phải nghe thấy đúng

[Sóc Nhỏ]: Là như vậy sao?

[Đại Boss] Đúng vậy, khẳng định là để ý cậu

[Vạn Thụ Mê]: Tổng tài đại nhân đẹp trai giàu có như vậy cậu còn muốn gì, còn không nhanh một chút hành động đi

[Rên Ngọt]: Trực tiếp kéo anh ta lên giường

[Phúc Hắc Công]: Ôm thật chặt anh ta đi

[Tiêu Hồn]: Mang quần áo thoát trước mặt anh ta.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 15: Quần Lót Size S

Tiêu Dật có hẹn tới Trình thị lúc 2 giờ, bởi vì để cho chắc chắn sẽ không có gì đột xuất xảy ra cho nên cậu đã đi sớm trước 1 tiếng, lúc tới cửa Trình thị vừa vặn là 1 giờ rưỡi, những tưởng cậu là người đến sớm trước tiên ai ngờ khi vừa bước vào trong sảnh lớn của Trình thị thì cũng đã có khoảng hơn 10 người đứng ở trong đó rồi. Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi liền thấy có Ân Tố Di, dù cho cậu đối với Ân Tố Di cũng không quá thân thiết nhưng mà nơi này cậu cũng chỉ quen biết Ân Tố Di mà thôi thế cho nên Tiêu Dật liền tự động bước về phía cô ta:

“Tố Di, em cũng được thông qua rồi sao?”

Ân Tố Di đang nhìn điện thoại cho nên không biết Tiêu Dật đến, lúc nghe thấy giọng nói của cậu mới giật mình ngẩng đầu lên mỉm cười:

“Dật ca đúng vậy đó, chúng ta sau này cùng giúp đỡ nhau nha”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu, đúng lúc này Trình Kiệt từ bên ngoài công ty bước vào, Tiêu Dật vốn không có ý định quan tâm xem là ai đến nhưng lúc lơ đãng liếc nhìn lung tung liền nhìn trúng luôn được Trình tổng của chúng ta. Trình Kiệt vẫn là một bộ dáng cao ngạo thản nhiên đó, cả người mặc một bộ vest sang trọng màu xám, ánh mắt kia không rõ chỉ là trùng hợp hay là cố tình mà lúc này liền nhìn về phía cậu. Tiêu Dật bị nhìn đến giật nảy cả mình bởi vì gương mặt kia của hắn chẳng có tia cười nào hết, Tiêu Dật vốn định trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt nhưng mà lại nhớ tới những lời nói của người trong team chat liền đánh bạo mỉm cười với hắn một cái, thế

nhưng không hiểu tại sao người kia ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cậu nữa mà trực tiếp hướng về phía thang máy đi thẳng. Tiêu Dật bĩu bĩu môi, trái tim trong lòng ngực chỉ vì nụ cười của chính bản thân mình mà cũng lo lắng đập nhanh hơn bình thường, người này đúng là chẳng biết được hẵn đang nghĩ cái gì để cậu còn biết chiều theo cả. Ân Tố Di nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, sau khi bóng dáng cao lớn phi phàm kia biến mất ở trong thang máy liền vội vã kéo lấy tay Tiêu Dật hỏi:

“Dật ca, anh thật sự là không quen anh ấy sao?”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi nói:

“Đúng vậy”

Ân Tố Di nhú mày không tin:

“Rõ ràng em thấy anh còn cười với anh ấy”

Tiêu Dật đưa tay xoa xoa chóp mũi phản biện:

“Chính là thấy anh ta nhìn về chỗ này cho nên cười thôi”

Ân Tố Di nhìn chăm chăm Tiêu Dật như muốn quan sát thật kỹ xem cậu là đang có nói thật hay không. Lại có một người nữa từ trong thang máy bước ngược trở ra, người nọ vừa nhìn thấy Tiêu Dật liền trực tiếp bước về phía cậu chào hỏi:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nhìn về phía phát ra tiếng nói kia liền phát hiện ra được người nọ là Tống Ngộ Phàm, thật ra thì Tiêu Dật cũng không muốn để cho những người ở đây biết được cậu quen biết với người trong Trình thị, hơn nữa Tống Ngộ Phàm này chức vị trong công ty cũng không phải là nhỏ, nhưng

mà bây giờ cậu ta đã chủ động chào hỏi cậu một tiếng rồi, cậu cũng không thể làm như không quen biết gì mà bỏ lơ người ta:

“Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm mỉm cười:

“Cậu được thông qua rồi hả?”

Tiêu Dật gật đầu, vốn đang định lên tiếng nói gì đó thì Ân Tố Di ở bên cạnh đã nhanh hơn một bước nói nhỏ với cậu:

“Dật ca...”

Tiêu Dật quay sang nhìn Ân Tố Di, vừa nhìn bộ dạng của cô gái này liền biết rằng cô ta muốn cậu giới thiệu một chút về Tống Ngộ Phàm:

“À, đây là bạn tôi Tố Di”

Tống Ngộ Phàm vốn là một người thân thiện thích kết giao, cho nên khi Tiêu Dật đột nhiên giới thiệu Ân Tố Di cũng liền mỉm cười không tỏ ra bất cứ một chút khó chịu nào:

“Xin chào, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Ân Tố Di vừa nhìn thấy trang phục lịch lãm liền biết được người này chức vị cũng không phải thường đâu chính vì vậy liền nhanh chóng mỉm cười thật tươi đáp lời:

“Em gọi là Tố Di”

Tống Ngộ Phàm có chút việc bận, chẳng qua là nhìn thấy Tiêu Dật ở chỗ này cho nên mới tiến tới chào hỏi một tiếng mà thôi:

“Được rồi Tiêu Dật, Tố Di, tôi có việc bận đi trước nhé!”

Tiêu Dật gật đầu, Ân Tố Di thì nhanh nhẹn nói:

“Tạm biệt!”

Tống Ngộ Phàm đi rồi mọi người xung quanh đều nhìn Tiêu Dật, Ân Tố Di cảm thấy có rất nhiều ánh mắt muốn tiếp cận Tiêu Dật cho nên cô liền kéo cậu cách xa một chút rồi nói nhỏ:

“Dật ca, anh vì sao lại nói không quen người nào ở Trình thị chứ?”

Tiêu Dật có điểm khó xử nói dối:

“Cũng chỉ là xã giao bình thường mà thôi, không thể gọi là quen biết thân thiết được”

Ân Tố Di cũng không muốn lật tẩy việc này nữa:

“Anh ấy trong Trình thị làm ở bộ phận nào vậy?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Tôi không biết”

Ân Tố Di liếc nhìn Tiêu Dật im lặng không hỏi nữa, mãi cho đến khi cô ấy bỏ vào trong phòng vệ sinh thì Ngô Lăng liền từ trong thang máy bước ra, xem ra cậu ta buổi trưa hôm nay ở trên phòng làm việc của giám đốc Phong kia rồi. Ngô Lăng luôn duy trì một dáng vẻ bất cần tùy ý, cậu ta thật sự rất đẹp trai, dáng người cũng cao ráo có cơ bắp, thật đúng là có vẻ ngoài của một minh tinh. Ngô Lăng tiến về phía Tiêu Dật tựa vai vào một góc tường thờ ơ hỏi cậu:

“Cậu buổi trưa về nhà sao?”

Tiêu Dật đã thay một bộ quần áo khác trước khi đến đây, không còn là áo sơ mi nghiêm túc nữa mà thay vào đó là một chiếc áo T shrit nam cộc tay

màu trắng vô cùng năng động, chiếc quần jean xanh không quá đặc biệt nhưng mặc trên người cậu xem như cũng là hoàn mỹ:

“Đúng vậy!”

Ngô Lăng nhìn Tiêu Dật một lượt từ trên xuống dưới, bình thường Ngô Lăng sẽ không hướng người khác nhiều lời nhưng mà hôm nay xem như sẽ phá lệ một lần:

“Cậu và Trình tổng thế nào rồi?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh quan sát một lượt sau khi xác nhận không có ai để ý tới chỗ này mới nhỏ giọng đáp lời Ngô Lăng:

“Anh ta giống như là rất ghét tôi”

Ngô Lăng nâng giọng hỏi:

“Ghét cậu sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Vừa mới rồi tôi thấy anh ta ở ngoài sảnh, tôi cười với anh ta một cái anh ta liền mặt lạnh bỏ đi”

Ngô Lăng thở nhẹ một hơi:

“Cậu vì sao không trực tiếp đến tìm Trình tổng, có lẽ anh ta là người không thích chủ động”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nói thật cho Ngô Lăng biết:

“Thật ra tôi và anh ta chẳng có gì cả, có thể là do tôi đang suy nghĩ nhiều”

Ngô Lăng sớm đã biết điều này từ lâu rồi, xem bộ dạng ngốc nghếch của Tiêu Dật như thế này không có khả năng hai người đó đã có cái gì:

“Tôi lại cảm thấy Trình tổng có gì đó với cậu, nhưng mà nếu như cậu không cần thì để tôi đi...”

Tiêu Dật vừa nghe thấy thế liền a a một tiếng, nếu như thật sự như lời Ngô Lăng nói là Trình Kiệt có ý với cậu, như vậy chẳng phải là cậu để vuột mất cơ hội rồi sao. Ngô Lăng nhìn bộ dáng hấp tấp kia của Tiêu Dật liền phì cười:

“Tôi hỏi cậu rốt cuộc cậu có muốn hay không?”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ đỏ mặt giả bộ không hiểu ý của Ngô Lăng:

“Muốn cái gì chứ?”

Ngô Lăng im lặng một hồi:

“Cậu nếu muốn thì trực tiếp chủ động đi”

Tiêu Dật thở dài:

“Tôi làm sao mà chủ động được đây, anh ta cũng còn chưa có nói cái gì cả”

Ngô Lăng nhú mày:

“Phải đợi anh ta nói thì cậu mới tới như vậy còn gọi là chủ động sao?”

Tiêu Dật có điểm bối rối:

“Nếu lỡ như anh ta thật sự không phải như tôi nghĩ, như vậy tôi khẳng định sẽ bị loại khỏi cuộc thi này mất”

Ngô Lăng nhún vai:

“Cái này còn tùy thuộc vào vận khí của cậu, nếu như quả thật là Trình tổng có ý với cậu như vậy thời gian tiếp theo của cậu không phải là dễ dàng rồi hay sao?”

Tiêu Dật chính là bị cuộc sống sung sướng làm cho mờ mắt, chính vì thế lúc này liền mang hai tay nắm chặt lại hướng Ngô Lăng hỏi:

“Thế bây giờ tôi phải làm như thế nào?”

Ngô Lăng đưa tay đỡ trán:

“Bây giờ trực tiếp lên văn phòng của anh ta”

Tiêu Dật có điểm luống cuống:

“Rồi làm cái gì?”

Ngô Lăng hỏi lại Tiêu Dật:

“Cậu nghĩ lên đó sẽ làm cái gì?”

Tiêu Dật có điểm gấp gáp, cả người rơi vào trạng thái bất an lo lắng, nếu như quả thật Trình Kiệt kia có ý với cậu thì không nói nhưng mà nếu như hẳn không phải như vậy, vậy thì sau này cậu biết giấu mặt vào đâu đây, hơn nữa cơ hội vào trong Trình thị cũng không còn. Tiêu Dật vốn định thôi vậy nhưng khi nhớ tới lời nói kia của Ngô Lăng, cuộc sống dễ dàng trước mắt lại dần hiện ra, chính vì thế mà Tiêu Dật liền hít một hơi thật sâu xoay người bước thật nhanh tới chỗ thang máy muốn đi lên tầng trên. Có điều Tiêu Dật chỉ vừa mới bước được ba bước phía sau liền có tiếng nói lớn của người nào đó:

“Mọi người tập trung đi”

Tiêu Dật lại bị chính tiếng nói tập trung kia làm phá hỏng quyết tâm của cậu, cậu lại xoay người nhanh chóng chạy về chỗ cũ, im lặng đứng ở một

chỗ lắng nghe người đàn ông phía trước thông báo:

“Xin chào, tôi gọi là Khương La là người giám sát các bạn trong thời gian sắp tới. Ở đây có 20 người đã xuất sắc vượt qua vòng thi tuyển cho nên các bạn hiện tại đã trở thành nghệ sĩ thực tập của công ty, kỳ thực tập sẽ kéo dài trong vòng 3 tháng, 3 tháng đó các bạn sẽ được học tập mọi kinh nghiệm chuyên môn cho đến cách xử lý mọi việc, sau khi 3 tháng kết thúc công ty sẽ loại bỏ tất cả những người không đủ tiêu chuẩn, sẽ không giới hạn những người được trở thành nghệ sĩ chính thức, có thể có khả năng loại hết cũng có khả năng vào hết, mọi người đã hiểu hay chưa?”

20 người đều đồng loạt nói một tiếng đã hiểu, Tiêu Dật nhìn sang Ngô Lăng phát hiện ra cậu ta chẳng có chút lo lắng nào cả, trái với bản thân cậu hiện tại vừa lo lắng chuyện của Trình Kiệt lại vừa sợ hãi chuyện bị loại khỏi Trình thị.

Khương La tiếp tục lên tiếng:

“Được rồi, chúng ta trước tiên sẽ phân là 2 nhóm, một nhóm nam và một nhóm nữ, nhóm nam sẽ theo tôi còn nhóm nữ sẽ có một người giám sát là nữ phụ trách các bạn. Chúng ta hiện tại sẽ tiến hành chế độ luyện tập thân thể trước, để chắc chắn mỗi người đều có chế độ ăn uống phù hợp cho nên mỗi người sẽ được gặp chuyên gia tư vấn”

20 vượt qua vòng loại chỉ có 4 nữ còn lại là nam, Tiêu Dật cùng nhóm nam bước vào thang máy đi lên tầng thứ 17. Khương La nhìn qua cỡ 30 tuổi, anh ta cũng không phải là một người quá mức đáng sợ, ít nhất thì bây giờ Tiêu Dật nhìn thấy Khương La vừa cười vừa giới thiệu một lượt liên cảm thấy thế:

“Chúng ta hiện tại đang đi lên tầng 17, là phòng luyện tập dành cho nghệ sĩ thực tập. Một lát nữa khi làm việc với chuyên gia tư vấn xong rồi mọi người sẽ được sắp xếp nhận phòng ký túc xá, tất cả mọi người đều bắt buộc

phải ở trong ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, về nội quy cũng như thời gian trong ký túc xá sẽ có người khác hướng dẫn mọi người”

Tiêu Dật trong lòng thầm nghĩ như thế cũng tốt, cậu muốn nhanh thật nhanh chuyển khỏi khu nhà kia lắm rồi. Tiêu Dật ngày hôm nay đã xin nghỉ làm ở tiệm cơm gà phố tây, bởi vì xin nghỉ không báo trước hơn nửa tháng này cậu chỉ vừa mới làm được 10 ngày cho nên số tiền nhận được cũng không đáng là bao, bây giờ được vào trong ký túc xá rồi xem như cũng đỡ phần tiền nào đó.

Mọi người bước vào một căn phòng rất lớn, bên trong hầu như trống rỗng, bốn mặt tường đều được lắp đặt gương lớn vô cùng, trần nhà không rõ có bao nhiêu bóng điện thấp sáng nhưng mà Tiêu Dật chỉ vừa ngẩng đầu lên cũng cảm thấy chói mắt rồi. Mọi người nhanh chóng xếp thành hàng ngay ngắn, chuyên gia tư vấn là một người đàn ông trung niên cỡ gần 40 tuổi, dáng người của ông ta quả thật rất đẹp.

“Xin chào mọi người tôi là Châu Chí Hùng là chuyên viên tư vấn về vóc dáng cùng thẩm định gương mặt, bây giờ mọi người cần phải đi thay đồ, ở phía bên kia đã chuẩn bị sẵn đồ cho mọi người rồi”

Mọi người tự động tiến về phía giá treo quần áo, nơi đó có đúng 16 chiếc quần tứ giác màu xám, Tiêu Dật cầm lên một chiếc quần thật cẩn thận nhìn xem đó là size bao nhiêu khi phát hiện ra được chiếc quần nọ size S liền muốn đổi nhưng quần sớm đã bị lấy đi hết mất rồi. Có một người cầm theo chiếc quần của cậu ta đi tới phía Tiêu Dật hỏi:

“Xin lỗi, có phải là size quần không hợp với cậu hay không, cậu có muốn đổi với tôi hay không?”

Tiêu Dật thấy thế liền vui vẻ nói:

“Thật tốt quá, size quần này nhỏ hơn với tôi một chút...”

Tiêu Dật còn chưa nói hết câu thì người phía trước kia đã nhanh tay cướp lấy quần của cậu rồi đưa lại chiếc quần của cậu ta cho cậu:

“Đây, cậu mặc cái này đi”

Tiêu Dật cầm trong tay chiếc quần tứ giác màu xám kia cúi đầu nhìn thử phát hiện ra như thế nào lại là size XL, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết mình khẳng định đã bị lừa rồi, muốn cậu mặc quần lót size XL không phải là muốn hại chết cậu hay sao. Khi Tiêu Dật nhanh chân bước vào phòng thay đồ thì người vừa rồi đã mặc xong quần lót kia:

“Này cậu, cậu trả lại tôi chiếc quần đó, tôi không mặc vừa size này”

Người kia vừa rồi còn làm ra một dáng vẻ rất hiền lành, bây giờ liền nâng giọng nói một câu rồi bước ra ngoài:

“Quần nào chứ, quần này là do tôi lấy được”

Tiêu Dật vốn định kéo tay cậu ta lại nhưng người kia sớm đã bước ra ngoài rồi. Ngô Lăng vẫn còn chưa thay đồ, trên tay cậu ta đang cầm một chiếc quần lót xám khác:

“Xem ra chiếc quần cậu đang cầm vừa với tôi đó”

Tiêu Dật vừa rồi bị lừa rồi bây giờ liền cảnh giác cao độ, cậu nắm chặt lấy quần lót ở trong tay ngẩng đầu nhìn Ngô Lăng:

“Quần của cậu là size gì?”

Ngô Lăng vẫn bình thản đáp:

“Size M”

Size M này chính là size Tiêu Dật cần nhưng để cho chắc chắn cậu vẫn phải hỏi lại:

“Có thể đưa size ra cho tôi xem được hay không, của tôi là size XL”

Ngô Lăng đưa chiếc quần lót kia lên phía trước, Tiêu Dật sau khi xác nhận ra được đó đúng là size M liền đổi quần cho Ngô Lăng:

“Xin lỗi nhé, tôi vừa rồi bị cậu ta lừa cho nên mới phải chắc chắn như vậy”

Tiêu Dật vừa mặc quần vừa nói, Ngô Lăng từ đầu đến cuối vẫn bảo trì im lặng không có nói thêm gì. Khi mọi người thay đồ xong liền nhanh chóng xếp lại thành hàng, Tiêu Dật muốn qua gương lớn phía trước để nhìn thật kỹ xem người vừa rồi lừa gạt mình có bộ dạng như thế nào.

Châu Chí Hùng đi lướt qua một hàng 16 người cười trần chỉ mặc duy nhất một chiếc quần tứ giác trên người rồi bước tới phía trước cầm trên tay một tờ giấy:

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ chiếu theo danh sách để gọi, người nào xong rồi có thể đi thay lại đồ của mình... người thứ nhất Phó Hạo”

Phó Hạo thì ra là tên của người lừa gạt cậu, Tiêu Dật âm thầm ghi nhớ thật kỹ chờ thời cơ nhất định sẽ trả đũa lại. Phó Hạo bước tới phía trước, Châu Chí Hùng đi vòng quanh cậu ta một lượt rồi nói:

“Trước hết sẽ nói tới gương mặt của cậu, khuyết điểm thứ nhất chính là mắt cậu hơi nhỏ một chút nhưng vẫn còn may mắn là kiểu mắt hai mí, phần xương gò má hơi cao, Trong đây có ghi cậu cao 1m85 nặng 83kg, tôi nghĩ cậu sẽ phải giảm 9kg nữa”

Tiêu Dật đứng ở phía sau nhếch môi cười, Phó Hạo đứng ở trước gương lớn đương nhiên cũng đều nhìn ra được mọi thứ ở xung quanh. Thật ra thì Phó Hạo đã sớm không thuận mắt Tiêu Dật ngay từ đầu rồi, cậu ta thấy Tiêu Dật có quen biết với Trình tổng liền cảm thấy ghen tị cho nên vừa mới rồi mới cố tình mang quần lót size lớn đổi cho Tiêu Dật cho dù size XL kia

là size vừa với mình. Phó Hạo xem như cũng là người có gia thế khá vì thế mà cậu có thể dễ dàng mang quần lót size S mà cậu lấy về từ chỗ Tiêu Dật mang đổi cho một người khác để lấy lại size vừa với mình.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 16: Gấp Gáp Cần Cậu

Phó Hạo thông qua gương lớn phía trước dùng ánh mắt không mấy thân thiện nhìn về phía Tiêu Dật, thật ra thì ngay từ khi người này cố ý muốn chơi xấu cậu thì bản thân cậu cũng đã xác định người này nhất định không có ý tốt gì rồi. Tiêu Dật bấu mỗi một cái, kín đáo mang ánh mắt liếc nhìn sang phía khác. Phó Hạo sau khi xong liền nhanh chóng đi sang phòng bên cạnh để mặc đồ luôn, trước khi mang cánh cửa phòng tập đóng lại vẫn còn không quên liếc nhìn Tiêu Dật một cái.

Châu Chí Hùng chiếu theo danh sách tiếp tục gọi:

“Người tiếp theo, Ngô Lăng!”

Ngô Lăng đứng ở bên cạnh Tiêu Dật liền bước lên, cậu ta vẫn luôn giữ một dáng vẻ bất cần không một chút sợ sệt nào cả. Tiêu Dật lén lén nhìn Ngô Lăng phát hiện ra được dáng người của cậu ta thật sự rất đẹp, vừa cao còn vừa có cơ bắp. Châu Chí Hùng nhìn Ngô Lăng một lượt rồi nhìn xuống tờ giấy trên tay một lượt nữa mới gật gật đầu:

“Cậu bình thường rất chú trọng chăm sóc vóc dáng phải không?”

Ngô Lăng gật đầu, Châu Chí Hùng nói tiếp:

“Về cơ bản là giảm thêm 1, 2 cân nữa là hoàn mỹ. Gương mặt của cậu có một khuyết điểm đó chính là đôi mắt, mắt của cậu rất bé sẽ tạo cảm giác cho người đối diện cậu nghĩ cậu là một tên đều giả”

Châu Chí Hùng vừa nói xong lời này mọi người bên dưới đều phải phì cười, Ngô Lăng thì ngược lại không có biểu hiện cái gì ra bên ngoài cả, cậu ta vẫn đứng ở đó im lặng lắng nghe, Châu Chí Hùng nhìn xuống phía dưới ánh mắt ra hiệu ý nói mọi người nghiêm túc:

“Được rồi, có thể nhờ vào trang điểm để che đi được khuyết điểm này, nếu không cậu có thể sử dụng phương pháp phẫu thuật thẩm mỹ cũng được”

Ngô Lăng gật đầu nhanh chóng bước ra phòng kế bên để thay đồ.

Châu Chí Hùng nâng giọng:

“Triệu Thiên Kỳ...”

Cứ như vậy cho đến khi 15 người đã thay đồ xong hết trở về lại phòng tập rồi thì Tiêu Dật mới là người cuối cùng bước lên. Vừa mới rồi ai cũng đều ăn mặc như nhau cho nên không cảm thấy ngại ngùng gì, bây giờ mọi người đều đã mặc quần áo chỉnh tề chỉ có riêng mình cậu là mặc mát mẻ nhất cho nên tránh không được có chút ngại ngùng.

Châu Chí Hùng vẫn mang thái độ nghiêm túc nói:

“Tiêu Dật cao 1m82, nặng 62 kg, cậu có điểm gầy cần phải tăng thêm khoảng 3 cân nữa. Da của cậu là kiểu màu nâu lúa mạch rất khỏe khoắn sẽ làm tăng độ nam tính, có điều trên cơ thể cậu có một chỗ không đúng cho lắm...”

Tiêu Dật nhìn xuống dưới thân thể một lượt rồi ngẩng đầu khó hiểu:

“Là chỗ nào không đúng?”

Châu Chí Hùng bình tĩnh đáp:

“Mông của cậu so với thể trọng cậu chênh lệch một chút, chính là lớn hơn bình thường”

Châu Chí Hùng vừa nói xong lời kia, mọi người phía dưới lại bắt đầu lâm vào một trận cười, ngay cả người giám sát là Khương La kia cũng phải bật cười khe khẽ. Tiêu Dật thì bây giờ cười không nổi nữa, cậu cảm thấy mình giống như là bị mang ra trước bàn dân thiên hạ soi mói mông cậu rồi.

Phó Hạo lúc này lớn tiếng trâm chọc:

“Châu lão sư, như vậy phải hút mỡ mông của cậu ta sao?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, người này đúng là vừa mở miệng liền càng cảm thấy ghét bỏ mà. Tiêu Dật quả thật mông có lớn một chút, từ trước đến giờ cậu đều biết rồi, nhưng mà không phải lớn đến độ khó nhìn cần đi hút mỡ như Phó Hạo nói.

Châu Chí Hùng gật gật đầu:

“Nếu như muốn thực hiện biện pháp nhanh chóng nhất có thể áp dụng hút mỡ mông”

Tiêu Dật thật muốn ngất xỉu ngay tại chỗ này:

“Tôi có thể không hút có được hay không?”

Châu Chí Hùng hỏi:

“Cậu bình thường rất thích ăn thịt sao?”

Tiêu Dật đúng là bình thường rất thích ăn thịt, cậu chính là người không có thịt ăn thì sẽ không vui, nhưng nghe giọng điệu kia của Châu Chí Hùng thì Tiêu Dật liền nhanh chóng nói dối, nếu như còn đáp thích ăn thịt khẳng định sẽ bị đám người phía sau cười nữa:

“Không có, tôi bình thường chỉ thích ăn rau”

Châu Chí Hùng im lặng một chút rồi mới nói tiếp:

“Như vậy có thể là mông lớn bẩm sinh...”

Đám người phía sau lại tiếp tục cười như muốn mang cả căn phòng này phá vỡ vậy, Tiêu Dật chỉ hận không thể mang thứ gì đó nhét vào miệng Châu Chí Hùng này. Châu Chí Hùng nhìn thấy sắc mặt không được tự nhiên của Tiêu Dật liền ho nhẹ một tiếng nhìn xuống phía dưới:

“Được rồi, bình thường thích ăn rau xanh cũng tốt, cậu từ giờ cứ tích cực ăn rau xanh thật nhiều, mướp và rau muống chính là hai loại rau chứa nhiều chất xơ nhất, cậu nên uống trà xanh vì trong trà xanh có nhiều chất làm tiêu tan mỡ thừa, ăn đồ ăn cay cũng làm cho mông cậu bé lại. Nên ăn những thực phẩm giàu chất xơ, vitamin A, C, E, các loại hải sản, thực phẩm giàu estrogen”

Tiêu Dật nghe xong liền cảm thấy đau đầu, tất cả những thực phẩm nói trên ngoài hải sản thì cái nào cậu cũng đều không thích ăn cả:

“Được, tôi sẽ lưu ý”

Thật ra rất nhanh thôi Tiêu Dật cũng phát hiện ra một điều rằng cái mông lớn hơn người thường một chút này của cậu cũng có ít nhất một người yêu thích nó, mà chỉ cần người đó nói thích thì cả cái Trình thị trên dưới này sẽ chẳng ai dám nói rằng trên người cậu có chỗ nào không đúng cả, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Châu Chí Hùng vẫn còn chưa chịu buông tha cho Tiêu Dật:

“Giờ nói đến gương mặt cậu đi, cậu xòe bàn tay của cậu ra để sát bên cạnh má cậu đi”

Tiêu Dật làm theo lời của Châu Chí Hùng nói mang bàn tay xòe ra thật lớn để ở bên cạnh mặt mình, Châu Chí Hùng nói tiếp:

“Tay cậu so với mặt của cậu còn lớn hơn, nhưng mắt của cậu lại rất lớn, chính là lại thêm một điểm không đúng cho lắm đối với tỷ lệ gương mặt này, cậu có phải là đã từng phẫu thuật thẩm mỹ mắt hay không?”

Phó Hạo nghe thấy thế liền không bỏ qua cơ hội này tiếp tục châm chọc:

“Châu lão sư, có khi nào cậu ta tìm đến cơ sở thẩm mỹ thiếu uy tín cho nên mới thành ra mắt lớn như vậy”

Tiêu Dật trong lòng tức giận mang tay bỏ xuống, mắt này chính là giống mẹ của cậu, ai cũng đều nói mắt cậu vừa lớn vừa tròn nhìn rất đẹp:

“Tôi không phẫu thuật thẩm mỹ”

Châu Chí Hùng bước tới phía trước đánh giá một chút sau đó liền gật đầu:

“Nếu như không phẫu thuật thì cũng thật là hiếm có, mắt cậu thật sự lớn”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng:

“Như vậy có ảnh hưởng gì hay sao?”

Châu Chí Hùng lắc đầu:

“Không có ảnh hưởng, chỉ là tôi đã từng nhìn qua nhiều người rồi hiếm thấy ai có mặt nhỏ mà mắt lại lớn như cậu mà thôi”

Phó Hạo cười ha ha:

“Các cậu có cảm thấy mặt nhỏ mắt lớn rất giống người ngoài hành tinh hay không?... ha ha ha”

Châu Chí Hùng trầm giọng:

“Được rồi, tôi cũng không nói là xấu chính là ngược lại đó, cậu ta thật sự có một đôi mắt đẹp”

Châu Chí Hùng vừa nói xong, Phó Hạo ngay lập tức ngừng cười, người vui vẻ nhất hiện giờ đương nhiên là Tiêu Dật, cậu hiện tại chính là mang trong mình cảm giác nở mày nở mặt với thiên hạ. Châu Chí Hùng nhìn qua Tiêu Dật:

“Miệng của cậu cũng thật nhỏ, môi trên vừa mỏng vừa cong... được rồi, không còn gì nữa”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi Châu Chí Hùng. Người giám sát Khương La lúc này liền bước ra giữa thông báo:

“Mọi người tiếp theo sẽ có 15 phút nghỉ ngơi để tự làm quen với nhau, hết 15 phút chúng ta sẽ cùng nhau đi tới thăm quan ký túc xá giành cho nghệ sĩ thực tập của công ty. Tiêu Dật, cậu có thể đi thay quần áo được rồi”

Tiêu Dật thật muốn mặc quần áo vào người thật nhanh, không mặc quần áo đầy đủ cậu có cảm giác mình không sao tự tin được. Tiêu Dật mở cửa bước ra khỏi phòng đi tới phòng thay đồ ở đối diện, lúc bước vào phòng liền phát hiện ra một vấn đề với quần áo của mình.

Trình Kiệt vừa rồi thấy Tiêu Dật đứng ở dưới đại sảnh cùng với một cô gái trò chuyện dường như rất vui vẻ, trong lòng hẳn có điểm không vui. Buổi sáng thấy dáng vẻ không ngờ tới kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt liền ngay lập tức bị hình ảnh đó xuất hiện ở trong đầu đến mức không thể tập trung làm việc được, khắp nơi đều là dáng vẻ của hồ ly nhỏ kia. Trình Kiệt biết người phụ trách nghệ sĩ thực tập Khương La sẽ đưa nhóm người kia tới phòng tập tầng 17 để gặp chuyên viên tư vấn Châu Chí Hùng, cho nên hiện tại hẳn mới chậm rãi bước xuống muốn nhìn xem hồ ly nhỏ kia một chút, ai

ngờ khi tới phòng tập lại không thấy người đâu, Tiêu Dật đứng ở ngoài cửa phòng tập lạnh giọng gọi Khương La:

“Chú Khương!”

Giọng nói của Trình Kiệt không phải là quá lớn nhưng mà phòng tập này lại vô cùng vang thế cho nên khi Trình Kiệt vừa cất lời, nhóm người trong phòng tập đều nghe thấy rõ ràng. Khương La xoay đầu nhận ra được là Trình Kiệt liền cảm thấy có điểm không ngờ tới, không hiểu sao Trình tổng này lại đích thân xuống tận đây để gọi mình, có phải là ông đã làm sai chuyện gì hay không. Khương La nhanh chóng bước tới phía Trình Kiệt:

“Có chuyện gì vậy Trình tổng?”

Thế là tất cả mọi người trong phòng đều biết được Trình Kiệt chính là tổng giám đốc lớn của Trình thị. Trình Kiệt bước ra ngoài, Khương La theo đó cũng bước ra ngoài rồi đóng cửa lại.

“Không phải nói có 16 nam sao, tại sao bây giờ lại có 15 người?” Trình Kiệt nhíu mày hỏi.

Khương La bất an đáp:

“Một người nữa đang ở phòng thay đồ đối diện, cậu ta mới vừa rồi kết thúc tư vấn cho nên đã đi thay đồ”

Tiêu Dật nhìn tới phòng thay đồ đối diện rồi lại nhìn Khương La gật đầu:

“Được rồi, chú vào trong đi”

Khương La tuy rằng không hiểu có điều gì xảy ra nhưng mà vẫn nhanh chóng gật đầu bước vào trong phòng. Trình Kiệt im lặng một chút rồi thản nhiên bước tới cửa phòng thay đồ vịn tay nắm cửa, dù sao thì công ty này

cũng là do hần làm chủ, hần muốn tới phòng nào đều không cần phải xin phép ai cả.

Tiêu Dật đang gặp vấn đề với quần của mình, không rõ là người nào chơi xấu cậu lại có mang quần jean của cậu giấu đi, phải mất một lúc mới có thể tìm ra được nó ở trong một ngăn tủ để đồ. Tiêu Dật hiện tại đã mặc trên người chiếc áo T shirt trắng của mình, nhưng quần vẫn chỉ mới vừa cầm trên tay thôi thì phía sau liền có một lực đạo mạnh mẽ ôm chầm lấy eo cậu, Tiêu Dật hốt hoảng a lên một tiếng, cậu trước tiên là muốn mang bàn tay lớn kia gỡ ra, sau đó khi quay đầu lại liền chạm phải trán của đối phương, Tiêu Dật trong nhất thời đình chỉ động tác vì câu nói kế tiếp của người đó:

“Rất muốn trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị đúng không?”

Trình Kiệt thật ra chỉ muốn vào xem Tiêu Dật đang làm cái gì thôi, nhưng mà vừa mới mở cửa ra liền có thể nghênh đón một phong cảnh tốt như thế này, người nọ thế nhưng đã cởi sẵn quần dài đứng đợi hần rồi, Tiêu Dật chính là người bá đạo nếu như cái gì muốn mà ở gần ngay trước mắt thế này sẽ không có lý do gì để cho hần phải e ngại cả. Trình Kiệt mang miệng ghé sát vào tai của Tiêu Dật, chậm rãi phun ra hơi ấm vào bên tai cậu. Tiêu Dật mất vài giây mới sợ hãi muốn gỡ tay của Trình Kiệt đang sờ loạn ở trong áo cậu ra:

“Trình tổng, anh làm cái gì thế?”

Trình Kiệt vô cùng cố chấp, mang tay tiến lên cao phía trước ngực cậu xoa nắn một chút:

“Chúng ta làm một giao dịch đi”

Tiêu Dật bây giờ có thể xác nhận được chắc chắn rằng Trình Kiệt thật sự có ý với cậu, không đợi cậu phải chủ động hần đã tự tìm tới cậu rồi, việc này chính là biểu hiện cho việc Trình Kiệt đang rất gấp gáp, bây giờ hần mới là người gấp gáp cần cậu trước cho nên Tiêu Dật cậu không việc gì

phải gấp gáp giống như hắc cả. Tiêu Dật giả bộ mang tay của Trình Kiệt kéo xuống, nhưng sức lực chính là chỉ dùng nửa phần mà thôi:

“Trình tổng, có việc gì chúng ta có thể từ từ thương lượng, không cần động tay động chân”

Trình Kiệt mạnh mẽ ôm chặt Tiêu Dật vào trong lòng, gần đến mức phía dưới hông cậu cũng bắt đầu cảm nhận được có thứ gì đó vừa cứng vừa nóng đến đáng sợ. Tiêu Dật hiện tại đương nhiên sợ hãi, cậu còn chưa chuẩn bị cho việc ngay lập tức bị Trình Kiệt ăn đầu, ít nhất cũng phải giống như Ngô Lăng đã nói, cần phải lấy bao cao su của hắn lưu lại để sau này có thứ uy hiếp.

Trình Kiệt một tay xoa nắn ngực Tiêu Dật, một tay lại muốn chạm tới Tiêu Dật kia nhưng đáng tiếc sớm đã bị Tiêu Dật dùng sức nắm chặt cổ tay hắn ngăn lại:

“Trình tổng!”

Trình Kiệt chuyển hướng mang tay siết chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, khoe miệng kia vẫn như cũ chạm vào bên tai của cậu:

“Em muốn cái gì cũng có thể được cả, đổi lại...”

Trình Kiệt nói tới đây liền dừng lại, mang miệng mình hôn xuống bên cần cổ của Tiêu Dật. Tiêu Dật né tránh, cậu lần đầu cũng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy cho nên không thể nào thích ứng ngay được, Tiêu Dật không phải là người ngốc, lấy tấm gương của Bối Ni như hiện tại liền có thể nhìn ra được viễn cảnh của cậu trong tương lai nếu như ngay bây giờ đồng ý với Trình Kiệt, cậu không thể nào để Trình Kiệt làm cho cậu nhanh chóng nổi tiếng được, cậu chính là chỉ cần có hắn làm điểm tựa chống lưng phía sau mà thôi, nổi tiếng sau này vẫn là nên tự cậu chậm chậm tiếp cận, chỉ có như vậy sau này khi hai người chấm dứt mối quan hệ, Tiêu Dật cậu mới có thể không bị phụ thuộc vào hắn như Bối Ni kia. Tiêu

Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt cách xa mình, nhanh chóng lấy quần jean trên tay mặc vào vừa làm vừa nói:

“Trình tổng, tôi còn phải ra bên ngoài phòng tập nữa”

Trình Kiệt bị Tiêu Dật đẩy ra liền im lặng đứng nhìn người phía trước, Tiêu Dật lúc bước ngang qua Trình Kiệt, trong lòng còn không ngừng gào thét nói người này mau kéo cậu lại đi, vừa rồi chỉ là cậu giả bộ hết cả thôi. Khi Tiêu Dật vừa chạm tay vào tay nắm cửa liền bị người phía sau dùng sức kéo lại ép cậu vào chính cánh cửa đó:

“Như thế nào, em không phải nói muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị sao?”

Hiện tại Trình Kiệt đang ở rất gần Tiêu Dật, gương mặt hoàn mỹ kia phóng lớn ở trước mặt cậu khiến cho cậu trong nhất thời không dám thở mạnh:

“Trình tổng, có việc gì từ từ...”

Không đợi Tiêu Dật nói xong, Trình Kiệt đã ngay lập tức cúi xuống dùng miệng của hăn chặn môi cậu lại. Tiêu Dật trong nhất thời không thể nào thích ứng ngay được, cả một quá trình đó đều mở lớn hai mắt nhìn chỉ động tác để cho người phía trước tùy ý ở trong miệng cậu mang đầu lưỡi kia trêu chọc khắp mọi nơi, mãi cho đến khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra thì cậu mới hồi phục lại tinh thần, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ cùng lo sợ, khuôn ngực phập phồng liên hồi, cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn còn đang mở ra như muốn nói câu gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể nào nói được, chỉ còn biết hốt hoảng mở cửa chạy thật nhanh ra ngoài.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 17: Xếp Phòng Ký Túc Xá

Trình Kiệt thật ra chỉ muốn hôn thử một chút, muốn nhìn xem một chút bộ dạng hoảng sợ của hồ ly nhỏ này, nhưng ai ngờ vừa chạm môi xuống liền giống như thanh nam châm vừa hút vừa đẩy không thể nào tách ra được, chính là muốn mang đầu lưỡi của mình tiến vào bên trong cử động một chút, càn quét một chút, dần dần liền cảm thấy một chút thôi là không đủ cho nên điên cuồng hơn. Trình Kiệt nghĩ môi của Tiêu Dật rất mềm cho nên hẳn mới thích hôn như vậy, có điều xúc cảm thật sự là rất mới mẻ, một từ cuốn hút ma mị không thể nào mô tả hết được cảm giác đó. Đến khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra rồi, hồ ly kia liền làm mang theo một gương mặt ửng hồng, ánh mắt hoảng loạn nhìn chăm chăm hắn, môi mỏng vẫn còn tồn tại một chút nước khiến cho đôi môi kia càng thêm căng mọng đến chói mắt, Trình Kiệt hứng thú muốn nhìn xem hồ ly nhỏ kia sẽ nói cái gì, nhưng ai ngờ người nọ một lời không nói liền đã chạy mất.

Tiêu Dật phi như tên bắn chạy một mạch xuống phía cuối hành lang, cũng chẳng phải bị Trình Kiệt hôn đến mức lý trí tiêu tan cho nên cậu vẫn có thể ý thức được bộ dạng này của mình không nên vào phòng tập ngay. Tiêu Dật đứng ở phía sau một góc tường bình ổn lại hơi thở, mang tay của mình đặt trên lồng ngực trái vẫn còn đang đập loạn kia. Nụ hôn này đối với Tiêu Dật mà nói chính là không có cảm giác gì cả, hoặc có thể nói rằng khi ấy cậu hoàn toàn trống rỗng giống như bị đứng hình suốt cả khoảng thời gian đó, Tiêu Dật lén lén ngó đầu ra nhìn về phía trước xem xem Trình Kiệt có đuổi theo hay không, may mắn là hắn không có tiếp tục truy đuổi đến cùng. Tiêu Dật đứng tựa vào tường suy nghĩ thật kỹ càng, không gian ở chỗ

này rất im lặng cũng không có người qua lại nhưng chẳng hiểu vì sao cậu cái gì cũng không thể nghĩ được vào đầu. Tiêu Dật sức nhớ tới team chat kia, cậu vội vã lấy điện thoại từ trong túi quần ra đăng nhập vào tài khoản của mình.

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện lớn rồi

[Tiêu Hồn]: Lại có chuyện gì nữa thế?

[Bạo Hoa Cúc]:?

[Sóc Nhỏ]: Vừa rồi anh ta đột nhiên hôn tôi

[Đồi Hướng Dương]: Hôn cậu?

[Phúc Hắc Công]: Tổng tài đại nhân hôn cậu sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Hôn tới chỗ nào rồi?

[Phúc Hắc Công]: Nhanh như vậy đã hôn rồi sao?

[Sóc Nhỏ]: Là hôn vào môi của tôi, Tiêu Dật còn đặc biệt thêm ba hình mặt khóc đến nước nở ở phía sau câu nói đó

[Tiêu Hồn]: Vì sao lại hôn cậu, nhanh một chút kể xem nào?

[Sóc Nhỏ]: Là không biết vì sao cả, anh ta đột nhiên như vậy tới.

Tiêu Dật không có nói là Trình Kiệt còn sờ loạn người cậu nữa, còn có Tiểu Kiệt Kiệt phía dưới cũng phản ứng, nếu không dám người trên mạng này khẳng định sẽ nhảy dựng lên mất thôi.

[Bạo Hoa Cúc]: Sau đó?

[Sóc Nhỏ]: Tôi sợ quá liền bỏ chạy rồi

[Đồi Hường Dương]: Trời ơi, như thế nào cậu lại bỏ chạy chứ?

[Phúc Hắc Công]: Cậu còn không trực tiếp đáp lại anh ta đi

[Sóc Nhỏ]: ...

[Tiêu Hồn]: Ít nhất cậu cũng phải đợi anh ta nói cái gì đó thì mới đi chứ, cậu thật là bỏ lỡ cơ hội...

Tiêu Dật cảm thấy đúng là bị lỡ mất cơ hội tốt, Trình Kiệt còn chưa nói cái gì với cậu cả mà cậu đã lập tức chạy đi rồi, như vậy vừa rồi cậu nhịn để cho hân sỡ soạng khắp người, còn có hôn môi nữa là bỏ phí rồi hay sao, thật đúng là quá hời cho Trình Kiệt. Đúng lúc này có người đi tới lớn tiếng gọi cậu từ phía xa:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật...”

Tiêu Dật ngó đầu ra liền phát hiện được là một người trong nhóm đang tìm cậu:

“Tôi ở đây, có chuyện gì thế?”

Người nọ dừng bước không tiến thêm nữa chỉ đứng tại đó lớn tiếng nhắc nhở cậu rồi xoay người đi trước:

“Mau vào đi, người phụ trách tìm cậu đó”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Tôi biết rồi!”

Tiêu Dật nhanh chóng mang điện thoại ra gõ gõ vài chữ rồi bước nhanh tới phía phòng tập.

[Sóc Nhỏ]: Tôi phải làm việc rồi, buổi tối sẽ nói tiếp

Tiêu Dật bước vào trong phòng tập:

“Khương lão sư tìm tôi sao?”

Khương La nhìn Tiêu Dật một lượt:

“Cậu đi đâu mà lâu thế?”

Tiêu Dật giả bộ gãi gãi đầu đáp:

“Mẹ tôi ở quê bởi vì biết tôi ngày hôm nay đi làm cho nên mới quan tâm gọi điện nhắc nhở vài câu”

Khương La nhú mày nhưng sau đó liền nói:

“Đứng vào hàng đi, chúng ta bây giờ sẽ đến khu ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập”

Tiêu Dật nhanh chóng đi theo mọi người vào trong thang máy lúc xuống dưới sảnh thì nhóm 4 nữ kia đã đứng ở đó rồi. Người giám sát Khương La bước tới đồng dục thông báo:

“Được rồi, hiện tại chúng ta sẽ cùng nhau đi tới ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, từ đây đến đó cũng phải cách một đoạn cho nên hiện tại mọi người sẽ có xe công ty đưa đi, chúng ta bây giờ nhanh chóng di chuyển ra phía ngoài xe đã đợi sẵn ở đó rồi”

Mọi người đồng thanh đáp một tiếng rồi bước ra bên ngoài, đây là một chiếc xe du lịch 24 chỗ ngồi, Tiêu Dật lúc định bước lên xe liền bị một người nào đó đẩy sang một bên, cậu còn chưa thôi bất ngờ thì người đó đã biến mất dạng không nhìn thấy mặt mũi đâu rồi. Ngô Lăng này giờ vẫn đứng ở phía dưới khoanh tay, một bộ dáng thản nhiên chờ mọi người lên xe hết, Tiêu Dật quay sang nhìn cậu ta liền nghiệm ra một điều rằng, dù sao xe

này cũng có 24 chỗ ngồi ai cũng đều có ghế cả, thế cho nên cậu cũng im lặng đứng ở một bên đợi người ta lên xe hết.

Tiêu Dật cùng Ngô Lăng lên sau cho nên chỉ còn chống lại ghế ngồi ở phía cuối xe, Ngô Lăng ngồi ở hàng ghế phía cuối cùng sát bên cạnh cửa sổ, Tiêu Dật theo đó cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ta bởi vì cậu hiện tại có chuyện muốn cùng Ngô Lăng trao đổi một chút.

Người giám sát Khương La bước lên xe:

“Khu ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập của công ty cách chỗ này 5km, lát nữa khi đến nơi rồi sẽ có quản lý của khu nhà tới hướng dẫn cũng như giới thiệu cho mọi người. Sau khi xong việc mọi người có thể lựa chọn ngay lập tức ở lại ký túc xá luôn hoặc là ngày hôm sau mới chuyển tới cũng được. Chúng ta 9 giờ sáng ngày mai sẽ lại có mặt tại công ty làm một số thủ tục”

Nói rồi Khương La liền bước xuống khỏi xe, chiếc xe cứ như vậy nhanh chóng khởi hành. Tiêu Dật ngồi ở hàng ghế phía sau cách biệt với mọi người, hơn nữa mấy người ở phía trước không đeo handphone thì cũng là nói chuyện rôm rả, căn bản không có ai có ý định quay lại phía sau nhìn. Tiêu Dật lúc này mới xuống giọng gọi Ngô Lăng:

“Ngô Lăng, tôi có chuyện này muốn hỏi cậu”

Ngô Lăng im lặng, ánh mắt vẫn nhìn ra cửa kính bên ngoài, Tiêu Dật dùng âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy:

“Vừa rồi Trình tổng ở phòng thay đồ... hôn tôi rồi, như vậy bây giờ phải làm cái gì tiếp theo?”

Ngô Lăng cũng không có quá bất ngờ, bởi vì vừa rồi cậu ta nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở bên ngoài phòng tập, sau đó Tiêu Dật lại đi một lúc lâu

mới trở về cho nên cậu đã sớm đoán ra được hai người đó cùng nhau ở một chỗ. Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật lười biếng nói:

“Tôi cũng không phải là chuyên gia tư vấn tình yêu, cậu hỏi tôi vấn đề này tôi cũng không biết phải nói sao”

Nói rồi Ngô Lăng liền mang handphone lên tai, hai mắt nhắm lại giống như là đang thư giãn. Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng một lượt rồi lại thở dài một hơi, nếu như bây giờ bên cạnh cậu có một quân sư thì tốt biết mấy, dù sao đây cũng là một việc hệ trọng không thể tùy tiện muốn làm cái gì thì làm được. Tiêu Dật tựa lưng vào thành ghế phía sau thật cẩn thận suy nghĩ lại mọi thứ, Trình Kiệt khẳng định sẽ lại tới tìm cậu nữa, đến khi đó khi Trình Kiệt tới hẳn nhất định sẽ mang vấn đề trao đổi kia ra lặp lại, lúc ấy cậu nên nói đồng ý hay từ chối. Nếu như trực tiếp đồng ý như vậy thì khẳng định hẳn sẽ nhanh chóng bỏ rơi cậu giống như với Bối Ni vậy, nhưng nếu như từ chối hẳn có khi nào sẽ trực tiếp mà bỏ đi hay không, Tiêu Dật càng nghĩ càng đau đầu, đúng lúc này điện thoại trong túi quần liền rung lên, Tiêu Dật nhanh chóng mang điện thoại bỏ ra xem, đến khi nhìn thấy dãy số quen thuộc nào đó liền giật mình muốn ném điện thoại cách thật xa, cậu hiện giờ vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cùng với người này nói chuyện, cho dù chỉ là nói chuyện điện thoại đi chăng nữa. Tiêu Dật cứ để mặc kệ cho điện thoại rung, đến khi điện thoại kia không rung nữa cậu liền thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng rất nhanh sau đó từ điện thoại của cậu truyền tới một tin nhắn, Tiêu Dật nhận được một tin nhắn như thế này: Nếu không tiếp nhận điện thoại, tôi trực tiếp gạch tên em ra khỏi danh sách.

Tiêu Dật vừa nhìn thấy dòng tin nhắn kia liền giật mình, cậu di chuyển chỗ ngồi tới góc bên kia rồi hít một hơi thật sâu nhấn số của Trình Kiệt gọi lại, đầu dây bên kia giống như là đang chờ điện thoại của cậu vì thế mà rất nhanh đã bắt máy. Tiêu Dật giọng nói mang theo tia cười nói khẽ vì sợ người khác thấy:

“Trình tổng, tôi hiện tại đang ngồi trên xe cho nên không tiện nghe điện thoại, tôi định lát nữa xuống xe rồi sẽ gọi điện lại cho anh”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Là thế sao? Như vậy lát nữa xuống xe không cần gọi lại nữa, tôi chỉ muốn hỏi em xem khi nào thì xong việc?”

Tiêu Dật lại bắt đầu bất an, người này đúng là dai như đĩa xôi:

“Tôi cũng không biết nữa, nhưng nghe nói quản lý ký túc xá nói rằng ngày hôm nay nghệ sĩ thực tập phải ở lại chỗ này không được ra ngoài”

Trình Kiệt khẽ cười trào phúng:

“Có cần tôi gọi điện nói với người quản lý ký túc xá để cho em được ra ngoài hay không?”

Tiêu Dật nhú mào, cậu quên mất rằng người này chính là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị, trong Trình thị còn có cái gì có thể làm khó hắn sao:

“Như vậy không cần đâu, nhưng tôi thật sự không biết đến bao giờ mới xong việc”

Trình Kiệt khẽ cười:

“Được rồi, xong việc ở yên tại chỗ đó, tôi sẽ đến đón em!”

Tiêu Dật vội vàng nói với theo:

“Trình tổng, thật sự không cần đâu mà”

Nhưng mà Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt sớm đã cúp máy rồi. Xe rất nhanh dừng lại ở trước khu nhà ký túc xá của Trình thị, nơi

đây đúng là vô cùng rộng lớn hơn nữa còn rất đẹp, có hai tòa nhà cao 5 tầng được xây cạnh nhau, người quản lý ký túc xá là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi tên là Tôn Lệ:

“Xin chào mọi người, tôi là Tôn Lệ tôi là người quản lý khu ký túc xá này”

Mọi người đồng loạt nói cúi đầu xin chào, Tôn Lệ mỉm cười nói tiếp:

“Khu ký túc xá này có 3 dãy nhà, một dãy dành cho nữ, một dãy dành cho nam, dãy còn lại là nhà ăn cùng phòng luyện tập thư giãn. Bởi vì nơi này là nơi ở cũng những nghệ sĩ mới và những nghệ sĩ đang còn là nghệ sĩ thực tập của công ty cho nên mọi người không thể đưa bất cứ ai đến đây kể cả người nhà của mình. Ký túc xá sẽ đóng cửa sau 11 giờ, sẽ không chấp nhận bất cứ một lý do nào về muộn của mọi người, cho nên sau 11 giờ ai chưa thể về phòng thì phiền đến khách sạn nào đó ngủ, dĩ nhiên thì việc thường xuyên không trở về ký túc xá sẽ ảnh hưởng tới việc điểm số rèn luyện của các bạn trong khoảng thời gian thực tập này. Còn có khu nhà ăn, thực đơn của mỗi người đều đã được chuyên viên tư vấn gửi tới cho nên mỗi người đều sẽ có một khẩu phần ăn riêng biệt, để đảm bảo cho chế độ luyện tập thân hình của mọi người cho nên khu căng tin của nhà ăn sẽ không bán bất cứ thứ bánh kẹo, nước ngọt hay là rượu bia gì và dĩ nhiên thì mọi người cũng không được phép mua mấy thứ đó ở ngoài mang về, nếu như phát hiện ra sẽ trực tiếp bị trừ điểm”

Mọi người ở bên dưới bắt đầu bàn tán, Tiêu Dật nhìn xung quanh một lượt trong lòng thầm thêm ai oán, cậu bình thường chính là vô cùng thích ăn đồ ngọt nếu ba tháng tiếp theo này không được ăn đồ ngọt khẳng định sẽ là một quãng thời gian dài đằng đằng đây.

“Ở chỗ này có 20 người, chúng ta sẽ chia làm 5 phòng, bốn người nữ sẽ được ở một phòng, đây là chìa khóa của các bạn là phòng 206 trên tầng 2 ở phía đằng kia, các bạn hiện tại có thể đi đến đó xem thử, mấy đồ dùng cần

thiết ở bên trong đều đã có đủ cả, mọi người có thể chuyển tới ở luôn hoặc là ngày mai tùy ý”

Sau khi bốn cô gái rời đi thì Tôn Lệ mới hướng mọi người còn lại nói tiếp:

“16 người ở đây sẽ chia là 4 phòng, mỗi phòng có 4 người, để chắc chắn mọi người đều có thể thích nghi được với hoàn cảnh cho nên tôi sẽ là người phân chia phòng cho các cậu, tránh tình trạng những người quen biết nhau từ trước rồi sẽ được xếp chung một phòng”

Tôn Lệ nói đến đây liền cúi xuống nhìn tờ danh sách trong tay mình:

“Phòng thứ nhất phòng 301, Triệu Thiên Kỳ, Đường Đại Nghị, Ngô Lăng và Mộ Thâm”

Tiêu Dật cảm thấy có chút hối tiếc bởi vì cậu không được xếp chung phòng với Ngô Lăng, dù sao thì Ngô Lăng và cậu cũng coi như là có quen biết với nhau.

Tôn Lệ tiếp tục đọc:

“Phòng thứ hai phòng 302. Đoàn Chính Phàm, Lục Tử Thông, Tiết Thành Thái, Giang Thần. Phòng thứ ba phòng 303, Bạch Dịch, Trác Trí Văn, Tiêu Dật và Phó Hạo”

Tiêu Dật vừa nghe thấy Tôn Lệ đọc tên mình liền vô cùng chăm chú lắng nghe, nhưng mà cuối cùng liền có ngay tên của Phó Hạo kế bên, cậu liền giật mình nhanh chóng nhìn sang phía bên trái phát hiện cậu ta cũng đang không mấy vui vẻ nhìn mình. Tiêu Dật liếc Phó Hạo một cái rồi quay đi, người không ưa nhất như thế nào lại khéo như vậy được xếp chung phòng với cậu đây.

“Cuối cùng là phòng 304, Dương Dạ Hoa, Bùi Khâm, Lục Mạnh, Cao Hàn. Được rồi mọi người nhanh chóng tìm bạn cùng phòng của mình rồi nhận chìa khóa ở chỗ tôi, chúng ta hôm nay có thể nghỉ ngơi sớm được rồi, chúc tất cả mọi người đều có thể vượt qua kỳ thực tập này để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”.

Tiêu Dật và Phó Hạo không ưa nhau chuyện này hai người cùng phòng là Bạch Dịch và Trác Trí Văn đều biết, có điều hai người họ vẫn chưa thể hiện thái độ gì ra mặt cả, hiện tại vẫn có thể cười cười nói nói giới thiệu bản thân một lượt.

“Tôi là Bạch Dịch, tôi là người Thâm Quyển, chúng ta sau này cùng nhau giúp đỡ nhé” Bạch Dịch là một chàng trai cao hơn Tiêu Dật một chút, cậu ta có dáng người mảnh khảnh, da nhìn rất trắng, gương mặt có những đường nét mềm mại chứ không hề quá mức nam tính.

Trác Trí Văn thì lại hoàn toàn đối lập, cậu ta có lẽ là người cao nhất trong bốn người, thân hình rất đẹp lộ ra từng đường cơ bắp săn chắc, lấy cảm nhận đầu tiên của Tiêu Dật về người này thì cậu cảm thấy cậu ta cũng không phải là người kiêu ngạo.

“Tôi là Trác Trí Văn, là người Quảng Châu, cậu là Phó Hạo phải không?”

Bởi vì Phó Hạo đang đi cạnh Trác Trí Văn cho nên cậu ta mới tiện miệng hỏi luôn một câu như vậy, Phó Hạo gật đầu có điểm cách biệt với người xung quanh:

“Đúng vậy, tôi sinh ra ở Bắc Kinh”

Tiểu Dật cho dù không biết Phó Hạo rốt cuộc vì sao lại luôn đả kích cậu, nhưng xem ra rằng người này tính tình kiêu ngạo, có vẻ như là người có tiền vì trên người cậu ta đang đeo một chiếc đồng hồ hiệu Breguet.

Trác Trí Văn cũng không biểu lộ thái độ gì ra bên ngoài cả chỉ cười cười hướng về phía Tiêu Dật hỏi:

“Cậu hẳn là Tiêu Dật rồi?”

Tiêu Dật gật đầu mỉm cười, nói gì thì nói thêm bạn còn đỡ hơn thêm địch vì thế mà Tiêu Dật vô cùng vui vẻ nói:

“Tôi là Tiêu Dật, tôi ở Thiên Tân”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 18: Tôi Chỉ Bán Nghệ Không Bán Thân

Trình thị quả là có tiền ngay cả ký túc xá cũng vô cùng đẹp, Tiêu Dật lúc đầu nghĩ ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập sẽ đơn giản giống như là ký túc xá trường đại học của cậu là một căn phòng nhỏ có giường tầng, nhưng khi mở cửa phòng ra bước vào Tiêu Dật mới cảm thấy tốt hơn suy nghĩ của mình rất nhiều. Căn phòng có một phòng khách, hai phòng ngủ cùng với một phòng tắm, phòng khách có một bộ ghế sofa màu trắng sữa, chiếc bàn nhỏ làm bằng kính trong suốt kê ngay bên cạnh đó, đối diện có một chiếc TV màn hình phẳng rất lớn, ngoại trừ Phó Hạo thì ba người trong phòng đều phải trầm trồ một lúc lâu, Bạch Dịch là người lên tiếng đầu tiên:

“Căn phòng thật đẹp!”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng vậy, thật không ngờ phòng lại tốt đến như thế”

Phó Hạo có vẻ khinh thường một chút, cậu ta đi xung quanh căn phòng một lượt, mang tất cả cánh cửa đều mở ra rồi chậm rãi nói:

“Chỉ có hai phòng ngủ, tôi ở nhà đã quen ngủ riêng một phòng rồi”

Tiêu Dật nghe vậy liền nghĩ thầm người này có phải đang khoa trương kể lể rằng nhà cậu ta rất có tiền hay không, nhưng mà Tiêu Dật cũng không có ý định lên tiếng nói cái gì cả, dù sao thì sau này mọi người sẽ sống chung một phòng cho nên nhịn một chút vẫn hơn.

Trác Trí Văn bước xuống phía dưới nhìn tới phòng ngủ, cậu ta cười cười hòa khí:

“Phòng ngủ cũng không quá chật chội, như vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng một chút”

Tiêu Dật và Bạch Dịch bước tới xem qua phòng ngủ một lượt, Bạch Dịch bước hẳn vào bên trong phòng ngủ, sờ lên giường lớn nhấn nhấn phát hiện ra đệm cao cấp vô cùng có đàn hồi khiến cho Bạch Dịch liền cười lớn:

“Trời ơi, ký túc xá này còn đẹp hơn là nhà của tôi nữa”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng có chung suy nghĩ với Bạch Dịch, cậu vốn định lên tiếng thì Phó Hạo đã bước vào trong căn phòng đó kiêu ngạo nói:

“Phòng này thua xa nhà tôi, nhưng thôi chỉ chịu khổ ba tháng vẫn còn được, tôi ở phòng này”

Hai phòng ngủ cũng đều có diện tích như nhau, đồ đạc trong phòng cũng đều giống nhau không có cái nào hơn cái nào cả, chỉ khác một điều là màu sơn mà thôi, phòng Phó Hạo chọn là phòng tông màu trắng làm chủ đạo, còn phòng đối diện là phòng sơn màu xám, đương nhiên so với màu xám thì màu trắng vẫn đẹp hơn, Bạch Dịch có điểm không được thoải mái cho lắm nhìn Phó Hạo, nhưng Phó Hạo từ đầu đến cuối đều không để ý đến mọi người, cậu ta bước tới phía cửa sổ mang rèm kéo ra. Trác Trí Văn có lẽ là người không biểu lộ sắc mặt ra bên ngoài nhiều nhất, cậu ta lúc nào cũng giữ một nụ cười trên môi:

“Được rồi như vậy thì Phó Hạo ở phòng này đi, Tiêu Dật cậu ở cùng cậu ấy nhé?”

Cả Tiêu Dật và Phó Hạo sau khi nghe được lời này liền đồng thanh nói lớn:

“Không thể nào!”

Tiếng nói này khiến cho hai người là Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng phải bất ngờ thất thần một chút, Phó Hạo ngồi ở trên thành cửa sổ nói:

“Tôi ở với ai cũng đều được ngoại trừ cậu ta”

Tiêu Dật đang định lên tiếng phản bác thì Trác Trí Văn đã nhanh hơn một bước cười cười:

“Được rồi, chúng ta sau này sẽ ở tại đây ba tháng, mỗi người nên nhịn nhau một chút, nếu không thì để Tiêu Dật cùng Bạch Dịch một phòng đi, thế có được hay không?”

Bạch Dịch cũng không thích ở cùng Phó Hạo cho nên khi cậu ta nghe thấy Trác Trí Văn nói thế liền rất nhanh đồng ý:

“Như vậy cũng được, tôi và Tiêu Dật sẽ ở phòng đối diện”

Trác Trí Văn hướng Phó Hạo nói:

“Như vậy thì tôi sẽ ở cùng phòng với cậu”

Phó Hạo không có nói gì đến vấn đề này chỉ bỏ lại một câu rồi nhanh chóng rời đi:

“Được rồi hôm nay nhận phòng đến đây thôi, tôi có việc phải đi trước!”

Thật ra thì mọi người trong phòng đều không ưa Phó Hạo nhưng mà cũng chưa ai lên tiếng chính thức nói ra cả, sau khi Phó Hạo rời đi rồi Tiêu Dật mới hỏi hai người còn lại:

“Các cậu sẽ ở đây luôn hay ngày mai mới chuyển tới thế?”

Bạch Dịch nghĩ nghĩ một hồi liền đáp:

“Chỗ tôi ở cách đây cũng không xa lắm, có lẽ bây giờ tôi sẽ về thu dọn đồ đạc rồi ở luôn”

Trác Trí Văn gật đầu:

“Tôi nghĩ phòng tốt như thế này thì chắc là sẽ nhanh nhanh dọn tới trong tối nay”

Tiêu Dật không có quá nhiều đồ, bây giờ nghe thấy người trong phòng đều nói sẽ ở luôn liền vui vẻ:

“Thế hả, vậy thì tối nay tôi cũng sẽ tới, chúng ta sau này cùng giúp đỡ nhau”

Mọi người cười ha ha, Trác Trí Văn nói tiếp:

“Như vậy thì hiện tại trở về thu dọn đồ đạc luôn đi”

Tiêu Dật gật đầu, cậu cúi xuống nhìn đồng hồ trên điện thoại phát hiện ra cũng đã là 5 giờ chiều rồi, nên trở về nhanh nhanh một chút để thu dọn đồ đạc. Lúc Tiêu Dật đang bước xuống bậc thang điện thoại liền reo lên, là Trình Kiệt gọi tới, Tiêu Dật cảm thấy phiền não quay sang nói với hai người đang đi bên cạnh mình:

“Các cậu đi trước đi, tôi nghe điện thoại!”

Bạch Dịch và Trác Trí Văn gật đầu đi trước, Tiêu Dật sau khi xác nhận hai người kia đã đi xa rồi mới nhấn điện thoại đưa lên tai nghe:

“Trình tổng”

Trình Kiệt nhếch khóe môi:

“Đã xong việc hay chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng đáp:

“Tôi xong rồi, nhưng mà Trình tổng à tôi bây giờ phải trở về nhà thu dọn một chút đồ đạc cá nhân nữa, cho nên anh không cần tới đón tôi đâu”

Trình Kiệt bỏ lại một câu rồi cúp máy:

“Tôi đợi em ở dưới”

Tiêu Dật khổ sở người này tại vì sao lại gấp gáp như thế, cậu hiện tại vẫn còn chưa biết nên đối diện với hắn như thế nào nữa, Tiêu Dật thở dài một hơi nặng nề bước xuống từng bậc thang, từ phía xa Tiêu Dật đã nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đỗ ở trước cửa, không cần nghĩ cũng biết đây chính là xe của Trình Kiệt bởi vì cậu trước đây đã từng ngồi trên xe hắn một lần rồi. Tiêu Dật bước nhanh về phía chiếc xe đó, dọc đường không quên nhìn trước ngó sau xem có ai hay không, dù sao thì cậu không muốn người khác biết được cậu có quan hệ gì đó với bất cứ ai trong Trình thị từ trước. Tiêu Dật mở cửa xe phía sau nhưng không mở được, cậu cuối cùng liền phải đưa tay lên phía trước mở cánh cửa xe đó ra rồi ngồi vào bên trong ghế lái phụ.

Trình Kiệt đã sớm cởi ra áo vest xám để ở ghế sau, hắn hiện tại mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, nhưng mặc trên người của hắn lại cảm thấy không hề đơn giản một chút nào. Tiêu Dật vẫn còn chưa thể tự nhiên được sau những chuyện Trình Kiệt đã làm với cậu vào buổi trưa ngày hôm nay:

“Trình tổng à, có chuyện gì thế?”

Trái với Tiêu Dật, Trình Kiệt vẫn luôn giữ vững thái độ bình thản cùng với một chút tà ý mỉm cười nhìn Tiêu Dật:

“Em muốn hỏi chuyện gì?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ giữ sắc mặt kia thật sự rất khủng bố, thà hăn cứ lạnh lùng với cậu như thường ngày thì cậu sẽ cảm thấy dễ thích nghi hơn. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng mỉm cười tự nhiên nhất cùng hăn nói chuyện:

“Tôi bây giờ phải trở về phòng thu dọn vài món đồ cần thiết cho nên...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã vặn chìa khóa định lái xe:

“Được, để tôi đưa em đi”

Tiêu Dật nghe vậy thì vội vàng ngăn cản dù sao thì nơi cậu ở những người giàu có như Trình Kiệt sẽ chẳng thể nào tiếp nhận nổi đâu:

“Trình tổng à thật sự không cần đâu, tôi tự về là được rồi”

Trình Kiệt đột nhiên gật đầu:

“Như vậy cũng được, tôi trước đưa em đi ăn”

Tiêu Dật nhanh chóng từ chối:

“Cám ơn Trình tổng, nhưng mà tôi thật sự không cần đâu”

Trình Kiệt im lặng nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng bị ánh nhìn kia của hăn làm cho khẩn trương cao độ, không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc cho đến khi Trình Kiệt đột nhiên chuyển hướng tiến sát người về phía cậu, Tiêu Dật trong giây phút đó cũng không có suy nghĩ được gì nhiều chỉ còn biết đưa tay về phía trước lớn giọng một chút:

“Trình tổng à...”

Trình Kiệt để một tay lên cửa kính xe mang Tiêu Dật giam ở trong đó, hăn khẽ trầm giọng hừm một tiếng, Tiêu Dật lại cảm thấy gương mặt mình đang nóng lên, người này vì sao suốt ngày thích động tay động chân như

vậy không thể nghiêm túc nói chuyện một chút hay sao, Tiêu Dật thử đưa tay đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng vô ích, sau đó cậu suy nghĩ lại đây chính là cơ hội tốt không cần phải lo lắng hoảng loạn cái gì cả, cậu còn phải đòi lại món hời lúc trưa, muốn sờ soạng người cậu hay là hôn môi cậu cũng phải có cái giá của nó cả:

“Trình tổng à, anh rốt cuộc muốn cái gì đây?”

Trình Kiệt chậm chậm đưa tay về phía sau chạm nhẹ vào lưng Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức cả người chấn động một chút, vốn định đẩy Trình Kiệt ra một lần nữa thì hắn đã mang dây an toàn kéo ra thắt lại cho cậu:

“Tôi giúp em thắt dây an toàn”

Nói rồi Trình Kiệt quả thật nghiêm chỉnh giúp Tiêu Dật thắt dây an toàn, đến khi Trình Kiệt rời đi rồi thì Tiêu Dật mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút nhưng rất nhanh lại bắt đầu gấp gáp vì hắn vẫn chưa chịu nói vào vấn đề chính:

“Được rồi, em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật im lặng một chút sau đó liền đánh bạo nhắc đến chuyện cậu đang nghĩ tới:

“Trình tổng à, chuyện trong phòng thay đồ buổi trưa...”

Tiêu Dật nói đến đây thì lại ngượng ngùng đỏ mặt không dám nghĩ tới nữa, Trình Kiệt ừ một tiếng đợi Tiêu Dật nói tiếp. Tiêu Dật vốn định hỏi xem chuyện Trình Kiệt sẽ giúp cậu trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị là có thật hay không nhưng mà đến cuối cùng Tiêu Dật lại nói ra thế này:

“Bỏ đi, tôi sẽ không nghĩ tới nữa”

Trình Kiệt nhếch môi âm thầm quan sát biểu hiện khuôn mặt của hồ ly nhỏ kia, càng nhìn lại càng cảm thấy vô cùng đáng yêu:

“Tôi sẽ giúp em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”

Tiêu Dật nghe đến đây liền ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia rõ ràng là sáng lên trông thấy, Tiêu Dật mang toàn bộ xấu hổ vứt bỏ ra phía nhưng lại bị gấp gáp trong lòng chi phối mà nói ra một câu thế này:

“Tôi chỉ bán nghệ không bán thân”

Tiêu Dật chính là vì quá mức gấp gáp cho nên mới bật ra câu nói buồn cười như thế này, Trình Kiệt vừa nghe thấy lời nói đó liền bật cười ha ha, hắn đưa tay nắm lấy cằm của Tiêu Dật hơi nâng lên một chút:

“Em thì có tài nghệ gì để mang ra trao đổi đây?”

Tiêu Dật nói xong lời này thật sự muốn đào một cái hố để nhảy xuống ngay lập tức, cậu đưa tay gạt tay Trình Kiệt ra rồi quay đầu sang một bên:

“Ý của tôi là tôi không bán thân”

Trình Kiệt cười một tiếng rồi khởi động xe:

“Ngày hôm nay thế nào?”

Tiêu Dật lúc đầu không hiểu ý Trình Kiệt cho nên mới hả một tiếng, Trình Kiệt kiên nhẫn nói rõ ràng hơn:

“Đã thích nghi được với môi trường mới hay chưa?”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hết ngượng ngùng, cậu gật đầu một cái nhỏ giọng đáp:

“Cảm thấy rất tốt”

Trình Kiệt chăm chú nhìn đường lớn phía trước:

“Ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập ở có được hay không?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi ngoài việc Phó Hạo ra thì mọi thứ đều tốt cả, bây giờ nói gì thì nói thì cậu cũng coi như là tình nhân của người này mất rồi, tình nhân hướng ông chủ của mình xin xỏ một chút cũng không phải là cái gì sai cả:

“Bạn cùng phòng có một người nhìn không thuận mắt”

Nhân lúc chờ đèn đỏ Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật hỏi:

“Là em không thuận mắt cậu ta hay là cậu ta không thuận mắt em?”

Tiêu Dật nhẹ giọng một chút, muốn hướng người khác nhờ vả cũng không thể oang oang nói được có phải không:

“Cả hai người đều không thuận mắt nhau”

Trình Kiệt im lặng một hồi rồi bật cười:

“Em vì sao lại khó ở như vậy, mới lần đầu tiên gặp mặt đã không thuận mắt đối phương rồi sao?”

Tiêu Dật không dám quay sang nhìn Trình Kiệt, cậu hiện tại ngay cả cử động nhỏ cũng đều không dám bởi vì cậu đang vô cùng căng thẳng:

“Tôi không khó ở, chỗ nào tôi cũng đều có thể ở được, nhưng bởi vì cậu ta có thành kiến với tôi cho nên tôi mới không muốn ở cùng phòng với cậu ta”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu thế này:

“Như vậy thì em chuyển đến nhà tôi ở đi”

Tiêu Dật nghe thấy lời này thì nói lớn:

“Cái gì?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Không phải em có ý này hay sao? Em vừa rồi còn nói chỗ nào em cũng có thể ở mà!”

Tiêu Dật thề với trời xanh trên cao rằng cậu không hề có ý muốn chuyển tới nhà Trình Kiệt ở, người hiện tại mà cậu không dám nhìn nhất chính là hắn đó:

“Tôi không phải là có ý đó, bỏ đi coi như tôi chưa từng nói gì cả”

Trình Kiệt nhìn thấy người ngồi bên cạnh gấp gáp muốn mình oan như vậy liền buồn cười trêu chọc thêm một chút nữa:

“Tôi hàng ngày có thể đưa em cùng đi làm, nhà của tôi khẳng định là tốt hơn ký túc xá”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Tôi không cần, tôi ở ký túc xá mọi thứ đều rất tốt”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Thế vừa rồi em vì sao nói có người nhìn không thuận mắt đây?”

Tiêu Dật nhìn sang cửa kính xe:

“Dù sao thì tôi và cậu ta cũng không ngủ chung một phòng, bình thường cứ coi cậu ta như không khí là được rồi”.

...

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật tới một trung tâm thương mại lớn, nhà hàng đặt ở dưới tầng một, lúc cậu vừa bước vào liền có người cúi chào, điều đáng nói không phải là chỉ 1 2 người mà có những gần 10 người xếp ngay ngắn ở hai bên làm như vậy, hai cậu còn giật mình suýt chút nữa nhảy dựng lên vì chưa thể nào thích nghi được. Tiêu Dật và Trình Kiệt được đưa tới một chiếc bàn cạnh tường kính có thể nhìn ra được khung cảnh phía bên ngoài, thực đơn rất nhanh được mang lên, Trình Kiệt trước tiên là mang thực đơn đó mở ra để ở trước mặt Tiêu Dật:

“Em muốn ăn cái gì?”

Dù sao thì người phục vụ vẫn còn đứng ở bên cạnh mà Trình Kiệt lại có thể biểu hiện ra được hành động ôn nhu thế này, Trình Kiệt không ngại nhưng Tiêu Dật cậu cực kỳ ngại, Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng mang thực đơn lật mở một lượt phát hiện ra giá tiền của một món ăn không hề nhỏ chút nào, nhưng mà Trình Kiệt là ai cậu còn phải vì hăn mà lo nghĩ đến chuyện kinh tế hay sao. Trình Kiệt muốn ăn thịt nhưng mà lại sợ bị tăng cân, còn có sợ mỡ sẽ to lên sẽ ảnh hưởng tới điểm rèn luyện của cậu, chính vì thế lúc này liền nảy ra một ý định, cậu giả bộ chán nản lật thực đơn làm ra vẻ mặt nuối tiếc nói:

“Chuyên viên tư vấn nói tôi không nên ăn thịt sẽ bị tăng cân, còn nói mỡ tôi so với thể trọng lớn hơn một chút, như vậy là mất cân đối lắm...”

Tiêu Dật là muốn Trình Kiệt nói một câu đại loại như là không cần lo đến việc đó, cậu cứ việc ăn thỏa thích hăn sẽ tự khắc lo liệu. Có điều Trình Kiệt hiện tại lại nói một câu thế này:

“Là thế sao, tôi cũng không để ý tới, lát nữa ăn xong sẽ nhìn qua mỡ em một chút”

Tiêu Dật nóng mặt mang thực đơn đặt xuống bàn, lật mở từng trang rồi hướng nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chỉ vào những món rau xanh đặt

nhất ở chỗ này:

“Phục vụ, tôi muốn ăn món này, còn có món này, món này nữa...”

Sau khi gọi món xong Tiêu Dật liền khó chịu mang thực đơn đẩy về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật thích thú hỏi:

“Em bình thường không thích ăn thịt sao?”

Tiêu Dật mím mím môi kiềm chế tức giận, người này chắc chắn là đang cố tình chơi cậu bởi vì vừa rồi cậu đã nói rõ ràng rằng cậu sợ ăn thịt sẽ bị tăng cân, sẽ ảnh hưởng tới điểm số rèn luyện của cậu, cho nên giọng nói đáp lại của Tiêu Dật lúc này rõ ràng mang theo tia sắc bén đả kích:

“Tôi cũng chẳng phải trâu bò quanh năm thích ăn cỏ, bình thường đều thích ăn thịt nhưng mà bởi vì tôi sợ bị tăng cân ảnh hưởng đến điểm số rèn luyện của tôi cho nên tôi bây giờ chỉ dám gọi rau xanh để ăn mà thôi”

Tiêu Dật đã nói như vậy rồi nhưng mà Trình Kiệt lại không hề đả động đến cái gì cả, hắn chỉ hướng nhân viên phục vụ chỉ chỉ vài món ăn rồi đưa thực đơn cho người nhân viên đó. Sau khi người nhân viên đó rời đi rồi, Trình Kiệt mới ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật bình thản nói tiếp:

“Là vậy sao?”

Tiêu Dật:

“...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 19: Vòng Vo

Trong lúc đợi nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên, không khí xung quanh lại bắt đầu rơi vào trầm mặc, vừa mới rồi thì Tiêu Dật nghĩ có nhân viên đứng kè kè bên cạnh thế này thật mất tự nhiên, nhưng bây giờ thì cậu nghĩ lại rồi không có nhân viên bên cạnh thì cậu càng cảm thấy mất tự nhiên hơn bởi vì người phía trước cứ nhìn chăm chăm cậu mãi thôi, hơn nữa còn mang theo nụ cười tà ý đến lạnh sống lưng. Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhìn đến mức ngượng ngùng, cậu đưa tay cầm lấy ly nước đặt sẵn ở trên bàn uống một ngụm:

“Trình tổng à, anh đang nhìn cái gì thế?”

Trình Kiệt ngồi vắt chéo hai chân một tư thế vô cùng thoải mái, ngay cả sắc mặt kia cũng vẫn bình thản như ngày thường, lúc Trình Kiệt lên tiếng nói khoe miệng sẽ cong cong mang theo tà ý nồng đậm:

“Như thế nào, em không phải đã đồng ý với tôi rồi hay sao, đến bây giờ nhìn em cũng không được?”

Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn đưa tay vuốt vuốt sống mũi của mình:

“Thật ra thì cũng được nhưng mà anh cứ nhìn tôi nhiều như vậy... tôi cảm thấy thật mất tự nhiên lắm”

Trình Kiệt nâng mi cao giọng hỏi lại:

“Là thế sao? Em chỗ nào không được tự nhiên?”

Tiêu Dật giả bộ nghiêm mặt bực bội:

“Mặt tôi có dính cái gì hả?”

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Tiêu Dật ngồi im lặng ở một chỗ, ánh mắt cố gắng tập trung nhìn thức ăn trên bàn. Trình Kiệt đợi đến khi nhân viên vào bên trong tiếp tục lấy đồ, hẳn khi ấy mới lên tiếng nói:

“Một lát nữa ăn xong chúng ta sẽ đi dạo có được hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu khó hiểu nhìn Trình Kiệt, người này thế nhưng còn đưa ra đề xuất đi dạo, hai thằng đàn ông còn muốn đi dạo cái quỷ gì đây:

“Đi dạo sao? Không cần đâu, tôi phải trở về nhà thu dọn đồ đạc nữa, để đến ngày mai sợ là không có thời gian chuyển đồ”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật:

“Ký túc xá không phải đã có đầy đủ đồ dùng cần thiết rồi hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng là có rồi nhưng mà còn quần áo cùng một số đồ cá nhân của tôi nữa, không thể nào không có được”

Nhân viên phục vụ lại mang thêm đồ ăn lên, lần này là hai đĩa bát tết nóng hổi, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết rằng đó chính là thịt bò, có hai đĩa khẳng định một đĩa sẽ là của cậu rồi. Trình Kiệt lên tiếng:

“Như vậy cũng được, ăn xong tôi đưa em đi mua đồ”

Tiêu Dật giật mình, người này không hổ là Trình tổng đối với nhân tình đặc biệt chịu chi, nhanh như vậy đã nói muốn dẫn cậu đi mua đồ rồi. Tiêu

Dật nghĩ đồ được tặng không lý nào lại ngu ngốc đến mức không muốn nhận, nhưng nếu như nhận cũng cần phải có một chút nghệ thuật đưa đẩy, chính vì thế mà Tiêu Dật lúc này liền giả bộ từ chối:

“Không cần đâu, không muốn phiền anh”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Tôi không phiền”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi miễn cưỡng đáp lời:

“Như vậy thì... cũng được đi”

Nhân viên phục vụ mang tới hai đĩa bít tết đặt ở trước mặt Tiêu Dật và Trình Kiệt, tuy rằng miếng thịt bò rất nhỏ nhưng trong đĩa đó còn có rất nhiều thứ lặt vặt mà cậu không biết nó là cái gì. Tiêu Dật đẩy đĩa bít tết kia qua một bên có điểm nuốt tiếc:

“Tôi không ăn thịt, nếu như tăng cân sẽ ảnh hưởng tới điểm số rèn luyện mất”

Trình Kiệt cũng không nói gì cả chậm rãi mang đĩa bít tết đó về phía mình, một bộ dáng tao nhã cầm lên dao đĩa cắt ra thành từng miếng nhỏ. Tiêu Dật vừa nhìn liền biết rằng người này nhất định cắt ra giúp cậu, xem ra cũng còn có lương tâm đi. Tiêu Dật làm như không hề biết gì cả mang đĩa salad kéo đến trước mặt mình, dùng đĩa nhỏ ở trên bàn cầm xuống một trái cà chua bi nho nhỏ rồi đưa lên miệng nhai nhai.

Trình Kiệt vừa cắt thịt vừa nói:

“Em có thể ăn thịt, việc điểm số không cần quan tâm...” Nói rồi Trình Kiệt liền ngẩng đầu lên mang đĩa bít tết đã cắt sẵn đẩy về phía Tiêu Dật: “Dù sao tôi vẫn cảm thấy em có điểm gầy”

Tiêu Dật không có ngay lập tức mang đĩa thịt đó đặt gần mình mà làm ra bộ dạng chán nản:

“Thật ra thì chuyên viên tư vấn cũng nói tôi phải tăng 2 3 cân nữa, nhưng ông ta lại nói tôi nên thu nhỏ mông lại mới được, anh nói xem cái này không phải là rất nghịch lý hay sao?”

Trình Kiệt vẫn đáng đánh như vậy chỉ bỏ lại một câu:

“Thế sao?”

Tiêu Dật kiên nhẫn nói tiếp:

“Đúng vậy, chuyên viên tư vấn nói mông của tôi so với thể trọng hiện tại của tôi là không cân đối, thế cho nên tôi vẫn là không ăn thịt thì hơn”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật buồn cười, không phải hẳn không biết hồ ly nhỏ này đang có ý gì mà là hẳn cố tình muốn giả bộ không biết để cho cậu tức giận mà thôi, nhìn bộ dáng kiên nhẫn dẫn dắt từng chút một kia của Tiêu Dật chứ có chết cũng không chịu thẳng thắn nói luôn chuyện cậu muốn ra với hẳn, Trình Kiệt càng nghe lại càng cảm thấy thật vui vẻ:

“Là thế hả? Tôi cũng không cảm thấy mất cân đối gì, xem ra tôi nên xem lại trình độ chuyên môn của chuyên viên này rồi”

Tiêu Dật gật đầu, trong giọng nói mang theo tia kể lể:

“Tôi cũng cảm thấy là như vậy, tuy rằng tôi đáng người không có được chuẩn, mông quả thật lớn hơn người bình thường một chút xíu thôi, cũng chẳng thể nói là người tôi mất cân đối có đúng không? Chuyên viên tư vấn kia nói người tôi mất cân đối, lúc đó mấy người ở dưới đều nghe thấy hết, bọn họ còn nói tôi nên đi hút mỡ mông”

Trình Kiệt vừa cắt thịt trong đĩa của mình vừa chậm rãi nói chuyện với hồ ly nhỏ kia:

“Là thế sao, nói cho tôi biết ai nói em như vậy?”

Tiêu Dật ậm ờ không có nói ra luôn, cậu là muốn tỏ vẻ như mình là người tốt không phải đang kể khổ với Trình Kiệt để cho hắn làm khó dễ Phó Hạo:

“A... chính là cái người cùng phòng mà tôi nói nhìn không thuận mắt đó”

Trình Kiệt ngẩng đầu mỉm cười:

“Ừ, cậu ta tên gì?”

Tiêu Dật đồng dạng đáp, còn đặc biệt kéo dài tên của Phó Hạo để chắc chắn được Trình Kiệt sẽ nghe thấy rõ ràng:

“Gọi là Phó Hạo”

Trình Kiệt gật đầu:

“Là Phó Hạo sao, được rồi tôi nhớ tên rồi”

Tiêu Dật kín đáo nhếch môi cười, nhưng điệu cười thỏa mãn kia làm sao có thể qua mắt của Trình Kiệt, có điều hắn hiện tại cũng không có ý định vạch trần tâm tư của cậu. Tiêu Dật muốn nhân cơ hội này đòi lại ủy khuất từ chuyện Châu Chí Hùng nói trên người cậu có chỗ không đúng khiến cho người trong nhóm đều cười cậu, Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Còn có buổi chiều hôm nay tôi thật sự là không được thoải mái cho lắm”

Trình Kiệt chậm rãi nhai nhai miếng thịt bò rồi nuốt xuống:

“Vẫn còn có chuyện khiến em không thoải mái nữa hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu nghiêm mặt:

“Đúng vậy, chính là chuyện chuyên viên tư vấn nói trên người tôi có chỗ không đúng khiến cho mọi người trong nhóm lúc đó ai cũng đều cười tôi cả”

Trình Kiệt cảm thấy hồ ly nhỏ này cực kỳ khó nuôi, không phải chuyện gì cậu cũng âm ừ đồng ý, còn biết thù dai nhớ lâu:

“Thì ra là chuyện đó, tôi sẽ sắp xếp một chuyên gia tư vấn khác tới kiểm tra lại”

Tiêu Dật xoa tay:

“Không cần kiểm tra lại đâu, lời của chuyên viên tư vấn đó đều đúng cả, chỉ sai mỗi một điểm là nói mông tôi không cân đối với thể trọng mà thôi”

Trình Kiệt đặt đĩa xuống bàn đưa tay cầm lấy ly rượu vang bên cạnh nhấp một ngụm:

“Thế thì để tôi nói vị chuyên viên tư vấn kia xem lại vấn đề đó, để ông ta ở trước mọi người nói mông em so với thể trọng rất hợp lý có được chưa đây?”

Tiêu Dật gật đầu lúc này mới chịu cầm đĩa lên ăn thịt bò:

"Tôi không phải là người câu nệ tiểu tiết, như vậy thì cũng được đi"

Trình Kiệt buồn cười, hồ ly nhỏ này nói mình không phải là người câu nệ tiểu tiết thế mà lại có thể cùng hảnh ngời một lúc vòng vo này giờ. Tiêu Dật nói xong câu vừa rồi cũng cảm thấy quá mức giả tạo rồi cho nên liền ho nhẹ một tiếng lãng sang chuyện khác:

“Cái này ngon thật đó”

Trình Kiệt không nói gì chỉ nhìn Tiêu Dật mỉm cười thôi, hẳn để ý Tiêu Dật không có uống ly rượu vang bên cạnh mà chỉ uống nước suối, hẳn có điểm khó hiểu hỏi cậu:

“Em không uống được rượu sao?”

Tiêu Dật trong miệng vẫn còn nhai nhai một trái cà chua nhỏ gặt đầu:

“Đúng vậy, tôi sợ uống rượu vào sẽ không còn tỉnh táo nữa”

Trình Kiệt hí hí mắt:

“Không cần lo lắng, lúc đó tôi sẽ đưa em về”

Tiêu Dật bởi vì rất tập trung ăn uống cho nên không có suy nghĩ trước sau mà trả lời luôn:

“Đó là điều tôi lo lắng nhất đấy!”

Tiêu Dật thật sự tửu lượng rất kém, một ly rượu nhỏ cũng có thể khiến cho thần trí của cậu không tỉnh táo. Bởi vì lo sợ mình uống rượu vào người này sẽ lợi dụng điều đó mà giở trò đồi bại, cho nên dù rượu vang đỏ màu sắc có đẹp thế nào, mùi hương có thơm bao nhiêu, Tiêu Dật cũng kiên trì không chạm một giọt rượu.

Trình Kiệt hừm một tiếng, Tiêu Dật biết là mình lỡ miệng rồi cho nên cười ha ha nói dối:

“Tôi sợ lại làm phiền anh”

Trình Kiệt nâng ly rượu nhấp một ngụm, hẳn còn có thể không nhìn ra được suy nghĩ phòng trừ hẳn của hồ ly nhỏ kia hay sao:

“Em yên tâm, tôi không bao giờ ép buộc người khác cả”

Đúng là Trình Kiệt đối với vấn đề này chưa bao giờ ép buộc người khác cả, đối phương thuận lòng thì hần tiến tới, nếu không muốn hần cũng cảm thấy mất hứng không muốn làm. Có điều thói quen này chỉ ứng với những người khác mà thôi, đối với Tiêu Dật mà nói thì hoàn toàn trái ngược, hần ngày đó không để cho Tiêu Dật nói từ chối đã trực tiếp mang quần áo của cậu lột sạch rồi, dĩ nhiên đây là để nói sau đi.

Trình Kiệt đã nói đến vấn đề này rồi, Tiêu Dật cũng là bản khoản vấn đề này nhất cho nên liền hít một hơi nói thẳng:

“Chuyện đó... chính là tôi chưa chuẩn bị đâu, tôi cần có thời gian chuẩn bị”

Trình Kiệt nhếch môi, Tiêu Dật đã quá quen thuộc với cái nhếch môi tà ý đầy xấu xa này của hần cho nên cũng không như lúc đầu trốn tránh hần nữa:

“Còn nữa, từ sau ở công ty chúng ta có thể giả vờ như không quen biết có được hay không?”

Tiêu Dật không muốn huênh hoang khoe khoang rằng cậu có mối quan hệ không bình thường với Trình Kiệt, chức vụ của Trình Kiệt ở trong công ty này là gì ngay cả người ngoài cũng đều đã nghe qua, Tiêu Dật không muốn hoàn toàn phụ thuộc vào Trình Kiệt quá, tránh để cho sau này người khác ở phía sau lưng khinh thường cậu.

Trình Kiệt trước đây quen nghệ sĩ trong công ty người nào cũng đều muốn phô trương một chút, chỉ hận không thể để cho tất cả nhân viên trên dưới công ty đều biết, thế mà hồ ly nhỏ ở trước mặt đây thì lại ngược lại, hần có điểm hứng thú hỏi Tiêu Dật:

“Vì sao, nếu như để cho người khác biết em là người của tôi rồi thì sẽ không ai gây khó dễ cho em được”

Tiêu Dật đưa ngón tay trở về phía trước lắc qua lắc lại, đôi mắt lạnh lợi mở lớn:

“Cái gì mà là người của anh, không có đâu! Chính là tôi không muốn như vậy, ai biết được ở trước mặt tôi thì người ta cười nói vui vẻ, nhưng nếu như ở sau lưng tôi họ khinh thường tôi thì sao?”

Trình Kiệt bất chợt đưa tay về phía trước giữ lấy ngón tay đang lắc loạn của Tiêu Dật:

“Em còn muốn là của ai nữa đây?”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt nắm ngón tay như vậy liền giật mình thu tay lại, ánh mắt trước hết là đảo quanh một lượt, sau khi phát hiện ra có một người đàn ông đang nhìn về chỗ này, Trình Kiệt thì không có lo sợ người ngoài sẽ nhìn được cái gì chỉ tập trung trên chọc hồ ly nhỏ kia:

“Em nói chuyện đó không được, đến bây giờ động chạm ngón tay thôi em cũng nổi cáu rồi, như vậy em nói xem tôi vì sao phải giúp em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị đây, chỉ bằng trực tiếp gạch tên em khỏi danh sách thì hơn”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt muốn gạch tên mình thì lại gấp gáp, câu nói gần vua như gần cọp đúng là không sai, biết trước thế này Tiêu Dật cậu nhất định sẽ không cố tiếp cận Trình Kiệt, bây giờ cho dù cậu có tài đi chăng nữa người này vẫn cứ loại cậu nếu như cậu không cho hắn một chút phúc lợi nào. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng có điểm xấu hổ:

“Cũng không phải là có ý như vậy, tôi là nói ở chỗ đông người đừng làm như thế chứ không nói khi ở chỗ vắng người cũng không được...” Tiêu Dật

nói đến đây liền nâng giọng thêm vào vế sau: “Có điều chỉ được động chạm một chút, đừng làm gì đi quá giới hạn là được”

Tiêu Dật nghĩ chỉ cần không cường bạo cậu là có thể rồi, những thứ khác như sờ soạng da thịt hay thậm chí là hôn môi cậu vẫn có thể nhắm mắt nhận được, dù sao thì ngoài những điều đó ra cậu còn có gì để lấy ra trao đổi được với Trình Kiệt nữa đây. Có điều Tiêu Dật hiện tại nghĩ thì dễ dàng như vậy, nhưng mà khi Trình Kiệt thật sự làm như thế cậu lại cảm thấy sắp ngoài sức chịu đựng của cậu, không phải chỉ là môi chạm môi một chút, Trình Kiệt nghiêm nhiên mang đầu lưỡi tiến vào bên trong, cũng không phải sờ soạng da thịt đơn giản, bàn tay kia của Trình Kiệt còn muốn sờ đến chỗ không nên sờ, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Em vì sao lại lăm điều kiện như thế đây?”

Tiêu Dật tiếp tục ngồi ăn thịt bò trên đĩa của mình, nhai nhai một hồi lại nuốt xuống rồi mới nói:

“Cũng không phải là quá nhiều điều kiện, ngoài mấy điều nói trên kia thì tôi cũng không cần cái gì nữa cả”

Trung tâm thương mại này chính là tòa nhà lớn nhất nhì ở thành phố Bắc Kinh, Tiêu Dật cũng đã tới đây một số lần nhưng chẳng qua chỉ là vào tham quan một lượt cho mát mẻ mà thôi, chứ không bao giờ là đi dạo chơi thử đồ giống như hôm nay cả. Trình Kiệt dẫn Tiêu Dật đến trước một cửa tiệm thời trang dành cho nam giới, nhân viên vừa thấy có khách tiến vào liền mỉm cười đi ra đón tiếp:

“Xin hỏi hai anh muốn chọn gì?”

Trình Kiệt nhìn nhân viên kia rồi chỉ sang phía Tiêu Dật:

“Giúp em ấy chọn đồ đi”

Tiêu Dật lóa mắt với những món đồ bên trong, ngay cả một chiếc áo phong bình thường không khác với hàng chợ là mấy cũng có giá trên trời, Tiêu Dật thích nhất là được người khác mua đồ cho mình, đương nhiên thì hàng miễn phí không nhận mới là ngu ngốc đó. Trình Kiệt là người có địa vị xã hội ra sao cái này cậu biết cho nên có dẫn cậu vào những nơi đắt đỏ thế này cũng không có gì bất ngờ cả, nhưng mà để cho chắc chắn hơn một chút, Tiêu Dật còn quay sang hỏi Trình Kiệt lại một lần nữa:

“Thật sự là tặng tôi sao?”

Trình Kiệt thật muốn lúc này đưa tay nựng cằm Tiêu Dật một cái, nhưng vừa rồi ai đó ở trên bàn ăn nói nếu như ở chỗ đông người không được hành động tùy tiện nên Trình Kiệt đành nhịn lại:

“Đương nhiên rồi!”

Tiêu Dật hiện rõ tia vui vẻ trên mặt, trước khi nhanh chân rời đi còn không quên để lại một câu:

“Như vậy tôi liền không khách khí nữa”

Tiêu Dật đúng là người thấy tiền mắt sẽ sáng lên nhưng cậu lại không phải là người bị tiền làm cho mờ mắt, nếu như ngày hôm nay giả dụ là Tống Ngộ Phàm dẫn cậu vào nơi này chọn đồ, cậu nhất định sẽ từ chối không mua, bởi vì giữa cậu và Tống Ngộ Phàm chỉ là bạn bè mà thôi. Nhưng ngày hôm nay Trình Kiệt là người đưa cậu đi, hẳn và cậu hiện tại đã là một mối quan hệ khác, có giả bộ khách khí với hắn chính là ngu ngốc, dù sao thì cậu cũng đâu phải nhận đồ không công đâu, buổi trưa hôm nay Trình Kiệt hôn môi cậu tính vào tiền bữa ăn vừa rồi, còn có sờ soạng người cậu nữa thì tính vào tiền mua đồ bây giờ đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 20: Trình Kiệt Quét Thẻ

Trình Kiệt ngồi tại ghế sofa đặt ở một góc của cửa hàng, mang hai chân vắt chéo lưng tựa về phía sau, một bộ dáng thoải mái đợi Tiêu Dật thử đồ. Tiêu Dật là người rất tỉ mỉ, khi nhân viên đưa cho cậu một chiếc áo nào đó thì cậu đều nhìn trước ngó sau một lượt rồi mới gật đầu đồng ý hoặc là lắc đầu không chọn.

“Tiên sinh, chiếc áo này mặc rất thoải mái, là hàng nhập khẩu từ Anh quốc, ngài có muốn thử qua hay không?” Nữ nhân viên bán hàng cầm áo trên tay hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn đến chiếc áo kia phát hiện ra là một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt kiểu dáng truyền thống, nhưng nhìn qua quả thật là rất bắt mắt. Tiêu Dật cầm lấy áo sơ mi đó xem thử, trước tiên là nhìn tới giá cả trên móc ghi 1658 USD, chính xác là USD chứ không phải là nhân dân tệ, một chiếc áo sơ mi nhìn qua tưởng chừng bình thường này vì sao lại đắt đến như vậy. Tiêu Dật dù không có đặc biệt thích lắm nhưng vẫn muốn thử một chút xem mặc trên người có thực sự khác biệt hay là không, thế cho nên liền nhanh chóng cầm lấy chiếc áo này đi vào phòng thay đồ:

“Tôi sẽ mặc thử”

Tiêu Dật bước vào trong phòng thay đồ mặc lên người chiếc áo sơ mi xanh nhạt kia, sau khi đóng cẩn thận hàng cúc phía trước rồi mới nhận ra một vấn đề rằng chiếc áo đó hơi rộng một chút thế cho nên liền đẩy cửa phòng bước ra tìm nhân viên kia hỏi:

“Tôi mặc rộng rồi, có size nhỏ hơn hay không?”

Nhân viên bán hàng bước tới giúp đỡ Tiêu Dật:

“Thật xin lỗi, size này chính là size nhỏ nhất, ngài có thể mang áo sơ mi này sơ vin lại”

Cô gái kia định giúp Tiêu Dật chỉnh áo, Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ngay phía sau cô ấy trầm giọng nhắc nhở:

“Cô đi làm việc của mình đi”

Cả Tiêu Dật và nữ nhân viên kia cũng phải giật nảy cả mình, khi cô gái đó quay lại nhìn Trình Kiệt thì phát hiện ra được vẻ mặt âm trầm của người đàn ông kia, tuy rằng người này thật sự nhìn rất đẹp trai nhưng ánh mắt lại rất lạnh khiến cho người ta phải run rẩy, cô gái đó có điểm hốt hoảng cúi đầu rồi nhanh chóng rời đi. Trình Kiệt bước tới phía Tiêu Dật nhẹ giọng nói:

“Đến đây, để tôi giúp em chỉnh áo”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói cái gì cả thì Trình Kiệt đã xoay người cậu đứng ở đối diện trước gương lớn, hắn đứng ở phía sau vòng lấy eo cậu giúp cậu mang áo sơ mi trên người bỏ vào trong quần. Tiêu Dật giật mình hốt hoảng muốn đẩy Trình Kiệt ra:

“Được rồi, để tôi tự làm”

Trình Kiệt không có bị Tiêu Dật đẩy ra, ngược lại hắn càng cố chấp dùng lực giữ chặt lấy eo cậu:

“Đứng im đi”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, cái bụng nhỏ còn cố hít vào bên trong để tránh sự động chạm từ những đầu ngón tay của Trình Kiệt. Trình Kiệt

chính là cổ tình mang tay di chuyển xuống sâu một chút, đầu ngón tay như có như không chạm vào Tiêu Dật Dật kia, sau đó hất vòng tay ra phía sau chạm tới hông cậu. Tiêu Dật cả người cứng ngắc đợi Trình Kiệt giúp mình mặc áo, cứ tưởng rằng chỉ cần sơ vin xong là xong rồi ai ngờ hất còn vòng tay lên cổ cậu giúp cậu đóng đến chiếc cúc ở trên cùng.

“Có phải đóng hàng cúc trên cùng có cảm giác rất nghiêm túc hay không, như vậy cởi cúc áo phía trên ra vậy” Trình Kiệt vừa đóng cúc áo đó ngẩng một chút rồi lại mang cúc áo đó mở ra, đứng ở phía sau nhìn về phía gương lớn đối diện:

“Như thế nào, có thích hay không?”

Tiêu Dật nào có thời gian ngẩng đầu chỉ muốn nhanh một chút cách thật xa người này, cho nên liền lắc đầu vội vã bước tới phía phòng thay đồ:

“Có chút rộng, tôi không thích”

Trình Kiệt nhìn hồ ly nhỏ hai tai đỏ bừng lúng túng bỏ chạy liền buồn cười, Tiêu Dật vào trong phòng thay đồ rồi liền vội vã mang cửa đóng lại, trái tim trong lòng ngực bị Trình Kiệt dọa cho đến hoảng sợ mà vẫn chưa thể bình ổn lại được. Tiêu Dật hít thở thật sâu, cố gắng khắc chế mọi gấp gáp trong lòng, Trình Kiệt kia chỉ là sờ soạng cậu một chút thôi, sau này chuyện này nhất định là sẽ có cho nên cậu phải cố gắng thích nghi. Tiêu Dật đứng ở bên trong tự động viên bản thân của mình, một lúc sau đó mới mang áo sơ mi trên người cởi ra, nhưng mà cậu chỉ vừa mới cởi được ba chiếc cúc phía trên thì cánh cửa phòng thay đồ liền bật mở, hại Tiêu Dật trong khoảnh khắc đó thật muốn nhảy dựng lên:

“Anh làm cái gì thế hả?”

Tiêu Dật nhỏ giọng quát, bởi vì chỗ này là cửa hàng quần áo cho nên cậu cũng không muốn mọi người đều ra chỗ này nhìn cậu đâu.

Trình Kiệt trên tay cầm một chiếc áo sơ mi màu hồng, gương mặt xấu xa nhìn chăm chăm về phía phần da thịt trước ngực bị lộ kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật mất tự nhiên, nhanh chóng đưa tay kéo áo lại:

“Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn thay đồ”

Trình Kiệt đưa áo sơ mi trên tay mình lên phía trước:

“Tôi chỉ muốn mang áo này vào cho em thử”

Tiêu Dật đưa tay giật lấy áo sơ mi trên tay của Trình Kiệt rồi đẩy hẳn ra ngoài:

“Được rồi, anh đi ra ngoài đi”

Tiêu Dật đóng cửa lại còn thật cẩn thận khóa kỹ càng, Trình Kiệt đứng ở bên ngoài nghe thấy cách một tiếng liền nhếch môi cười nâng bước rời đi. Tiêu Dật thử chiếc áo kia xong liền mở cửa phòng đi ra ngoài, mắt thấy Trình Kiệt đứng ở đó liền tiện mình hỏi một câu:

“Áo này thế nào?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rất đẹp”

Tiêu Dật đứng ở trước gương nhìn một lượt rồi cũng gật đầu:

“Rất vừa vặn, như vậy tôi muốn cái này”

Trình Kiệt mỉm cười hướng nữ nhân viên nói:

“Lấy chiếc áo này cho em ấy”

Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt chỉ mua tặng cậu một chiếc áo mà thôi, lúc cậu cùng hẳn đi tới quầy tính tiền liền giật mình với túi đồ lớn nhỏ để ở trên

quầy, Tiêu Dật ước chừng cũng phải đến 30 chiếc túi, mà trong mỗi chiếc túi đó hình như cũng không phải chỉ chứa duy nhất một chiếc quần hay một chiếc áo thôi, còn có cả mấy phụ kiện như là dây lưng, ví da, đồng hồ, giày đều đủ cả. Tiêu Dật nhìn thấy đồng đồ đó cũng cảm thấy choáng váng, người này có phải hay không là mua cả cửa hàng của người ta về nhà rồi chứ.

“Giúp tôi mang những thứ này xuống dưới sảnh, lát nữa tôi sẽ tới lấy”
Trình Kiệt nói với người thu ngân như vậy.

Cô gái bán hàng ngày hôm nay gặp phải một vị khách hào phóng như vậy cho nên rất vui vẻ mà giúp Trình Kiệt mang mấy thứ đồ này xuống dưới. Khi Tiêu Dật bước ra khỏi cửa hàng đó liền nhỏ giọng hỏi Trình Kiệt:

“Anh một lần đi mua sắm đều mua nhiều như vậy hay sao?”

Trình Kiệt bước về phía trước chậm rãi trả lời:

“Bình thường chỉ mua một hai cái”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Tại sao hôm nay lại mua nhiều như thế chứ?”

Trình Kiệt đưa tay nựng cằm Tiêu Dật:

“Là mua cho em, em không phải nói chuyện tới ở ký túc xá hay sao, người của tôi sao có thể để ủy khuất được đây”

Tiêu Dật giật mình, không nghĩ tới Trình Kiệt lại mua cho cậu nhiều như thế:

“Mua cho tôi sao? Nhưng mà quần áo của tôi cũng có rồi, không cần thiết mua nhiều như vậy đâu”

Trình Kiệt xoa đầu Tiêu Dật trầm giọng:

“Quần áo đó không cần lấy nữa, từ giờ em mặc chỗ quần áo tôi mua cho đi”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, Trình Kiệt buồn cười:

“Được rồi, vừa mới rồi là quần áo để mặc đi ra ngoài bây giờ còn phải mua đồ ngủ nữa”

Trình Kiệt lại đưa Tiêu Dật đến một cửa tiệm chuyên bán đồ ngủ nam, lúc bước vào trong cửa tiệm đó gian hàng chói mắt nhất thu hút ánh nhìn của Tiêu Dật chính là một dãy treo toàn đồ lót nam, mẫu mã của mỗi chiếc quần thật sự khiến cho người ta hốt hoảng, không phải dạng bình thường vẫn gặp mà chính là dạng không được đứng đắn cho lắm, ít nhất thì đối với một người từ trước đến nay luôn xài hàng tứ giác như Tiêu Dật mà nói thì cậu nghĩ là thế.

Tiêu Dật bước vào trong liền có cảm giác bước tới hang cộp rồi, cậu nhanh chóng muốn xoay người rời đi nhưng đã bị Trình Kiệt nhanh hơn một bước tóm lấy cổ áo cậu kéo lại:

“Nhanh nào, còn muốn đi đâu”

Rõ ràng là một cửa hàng dành cho nam giới nhưng nhân viên phục vụ chỉ toàn là nữ giới mà thôi, một cô gái nhanh chân bước đến phía bọn họ mỉm cười niềm nở:

“Xin hỏi hai vị muốn chọn đồ lót hay đồ ngủ?”

Trình Kiệt định lên tiếng thì Tiêu Dật đã nói trước rồi:

“Không cần quan tâm đến chúng tôi, cô cứ đi làm việc của mình đi”

Tiêu Dật chính là ngại ngùng, mấy thứ đồ nhạy cảm này cậu hẳn không cần phụ nữ tư vấn cho cậu đâu. Cô gái kia có lẽ cũng nhận ra được Tiêu Dật không được thoải mái lắm vì thế rất nhanh cúi đầu rồi rời đi, đến khi xác nhận cô gái kia đã đi xa rồi, Tiêu Dật mới nhanh chóng bước cách xa chỗ gian hàng đồ lót này đi tới phía bán đồ ngủ. Thật ra thì Tiêu Dật bình thường cũng không có bộ đồ ngủ, chỉ là tùy tiện kết hợp một chiếc áo thoải mái cùng một chiếc quần rộng rãi là có thể ngủ rồi, Trình Kiệt nâng bước đi theo phía sau Tiêu Dật, Tiêu Dật bắt đầu bất an khi nghe thấy tiếng nhịp bước chân đều đặn của hắn, cuối cùng cậu liền dừng lại quay về phía sau nói:

“Tôi bình thường không có thói quen mặc đồ ngủ”

Trình Kiệt cố tình hiểu sai ý của Tiêu Dật, hắn nâng khóe miệng hỏi lại:

“Em đi ngủ không mặc đồ sao?”

Tiêu Dật a một tiếng, ý của cậu là cậu không mặc bộ đồ ngủ chứ không phải là cậu đi ngủ không mặc đồ:

“Không có, đi ngủ sẽ mặc đồ, nhưng tùy tiện mặc mà thôi chứ không có cầu kỳ phải chọn đúng một bộ để mặc”

Trình Kiệt đột nhiên nâng bước tới gần Tiêu Dật hơn, đến khi Tiêu Dật chạm lưng vào giá treo quần áo phía sau liền giật mình nhảy dựng, cậu nuốt một ngụm nước miếng nhìn chằm chằm gương mặt phía trước càng lúc càng phóng đại ấp úng nói:

“Anh... muốn làm gì?”

Trình Kiệt đưa miệng ghé sát vào tai Tiêu Dật, dùng giọng nói đủ cho hai người nghe thấy:

“Thế bình thường cũng sẽ mặc quần lót chứ?”

Tiêu Dật nghe thấy thế thì vừa tức giận vừa xấu hổ đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Anh hỏi cái gì thế hả, làm gì có ai không mặc chứ”

Trình Kiệt bị đẩy lùi lại một bước, ánh mắt thích thú quan sát gương mặt lúc trắng lúc đỏ kia của Tiêu Dật, hần bất chợt đưa tay kéo lấy cổ tay cậu:

“Vậy thì chúng ta đến khu quần lót đi, đồ ngủ không mua nhưng quần lót nhất định phải mua đúng chứ?”

Tiêu Dật cứ như vậy bị Trình Kiệt kéo về chỗ cũ, lúc cậu đứng đối diện với gian treo quần lót, gương mặt liền bắt đầu cảm thấy nóng đến lạ thường:

“Không mua, tôi ở nhà vẫn còn”

Trình Kiệt đứng ở phía sau Tiêu Dật xấu xa ép buộc:

“Chọn vài kiểu đi, tôi sẽ mua cho em”

Tiêu Dật gấp gáp muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh:

“Đã nói tôi không cần mua cái này mà, anh muốn mua thì anh tự dùng đi”

Trình Kiệt đột nhiên đưa tay xuống phía dưới vỗ nhẹ vào mông Tiêu Dật một cái tà ác lên tiếng:

“Thế thì để tôi giúp em chọn...” Nói rồi Trình Kiệt liền lớn giọng gọi nhân viên bán hàng, cô gái vừa rồi chào hỏi bọn họ rất nhanh lại đi đến:

“Xin hỏi tiên sinh cần giúp gì?”

Trình Kiệt tùy tiện chỉ vào một số mẫu trên giá:

“Lấy cho tôi mẫu này, mẫu này,... mỗi mẫu đủ màu, size của em ấy”

Cô gái kia nhìn tới chỗ Tiêu Dật đánh giá một chút rồi hỏi cậu:

“Vị tiên sinh đây hẳn là mặc size M có phải không?”

Tiêu Dật nóng hết cả mặt, hai đại nam nhân cùng nhau đi mua đồ lót đã là chuyện kỳ lạ rồi, đằng này không biết có phải Trình Kiệt cố tình hay không mà chọn toàn những kiểu dáng không đứng đắn một chút nào, cái thì dây cực kỳ mảnh, cái thì có thêu hình thù kỳ quái ở phía sau, cái thì vừa nhìn qua liền biết nếu như để người khác thấy thì người ta khẳng định sẽ nghĩ cậu biến thái mất. Tiêu Dật là người có tính tiết kiệm, nếu như Trình Kiệt này cố tình muốn tặng quần lót cho cậu, như vậy thì cũng phải lấy về thứ mà cậu mặc được cho đỡ tiếc, thế cho nên Tiêu Dật liền tiến về phía trước chỉ chỉ vài mẫu:

“Đừng lấy mấy mẫu đó, lấy cái này, cái này, cái này đi...”

Cô gái kia khó xử nhìn sang Trình Kiệt, Trình Kiệt nâng giọng:

“Lấy thêm mấy mẫu theo ý của em ấy đi, còn có cái vừa rồi tôi chọn cũng gói lại”

Cô gái kia gật đầu hỏi lại:

“Như vậy là lấy size của vị tiên sinh này hay là lấy theo size của ngài?”

Trình Kiệt xấu xa:

“Tất cả lấy theo size của em ấy”

Sau khi cô gái kia rời đi rồi, Tiêu Dật liền tức giận quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Tôi nói tôi không có mặc mấy cái vừa rồi anh chọn đâu, còn cầm về ký túc xá bị người ta phát hiện ra được nhất định sẽ nghĩ tôi không bình thường mất”

Trình Kiệt nâng bước đi tới phía gian hàng bán bộ đồ ngủ, lại tùy tiện từ trong đó chọn ra một vài bộ có kiểu cách đơn giản nhưng không kém phần tinh tế, Tiêu Dật đi ở phía sau hần bức bối khó chịu:

“Tôi muốn về rồi, tôi có hẹn với bạn cùng phòng nữa”

Tiêu Dật đang nói dối, bởi vì cậu không muốn cùng Trình Kiệt đi chọn đồ nữa, người này trước sau đều không đứng đắn thôi, Trình Kiệt vừa lấy đồ ngủ vừa nói:

“Yên tâm đi, số đồ lót kia để ở nhà tôi, đợi khi em tới liền có thể lấy mặc cho tôi xem”

Tiêu Dật nghe vậy liền muốn ngã ngựa ra phía sau, người này đúng là mắc bệnh biến thái thật rồi, cậu nhanh chóng xoay người bước tới phía ghế sofa ngồi đợi ở đó, không muốn cùng hần nói thêm bất cứ lời nào nữa. Tiêu Dật mang theo khoảng trên dưới 5 mẫu đồ ngủ đi tới phía quầy thu ngân:

“Giúp tôi gói lại mấy mẫu này, mỗi mẫu đủ màu theo size của em ấy, sau đó phiền cô mang xuống sảnh giúp cho tôi”

Trình Kiệt thanh toán xong liền xoay người đi tới phía hồ ly nhỏ đang phát hỏa ngồi ở ghế:

“Được rồi đi thôi, tôi mua cho em một vài đồ sữa tắm, dầu gội, mỹ phẩm dưỡng da mặt nhé”

Tiêu Dật cũng thích mấy món đồ mỹ phẩm nhỏ này, lúc trước không có điều kiện chỉ dám nhìn xem mấy thứ đó ở trên mạng mà thôi, bây giờ cậu

trở thành nghệ sĩ rồi cũng cần phải chăm sóc da một chút, hiện tại Trình Kiệt nói muốn mua cho cậu, Tiêu Dật đương nhiên là muốn đi nhưng mà ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bức bối khó chịu:

“Nhanh lên, tôi lát nữa có hẹn với bạn cùng phòng rồi”

Tiêu Dật tuy rằng rất thích mỹ phẩm nhưng lại chưa bao giờ sử dụng qua, đôi khi có tìm hiểu một vài thứ trên mạng cũng không thể nào được coi là hiểu biết được, Tiêu Dật lướt qua một vòng trong cửa hàng, nhãn hiệu đa dạng được viết bằng tiếng anh, cậu nhìn một lượt đều chóng hết cả mặt, cuối cùng cũng có một nhân viên tư vấn bước tới:

"Xin hỏi tiên sinh đây muốn mua mặt hàng nào?"

Tiêu Dật nghĩ một hồi, Trình Kiệt vừa rồi chịu chi tiền cho cậu như vậy, chẳng tay mua rất nhiều đồ không hề đau lòng chính vì vậy mà Tiêu Dật cũng không khách khí nữa, trực tiếp hướng cô gái kia đáp:

"Tôi muốn mua một bộ mỹ phẩm thật tốt, bao gồm sữa rửa mặt, sữa tắm, dầu gội, sáp vuốt tóc, kem dưỡng da, nói chung là một bộ luôn đó"

Nhân viên bán hàng niềm nở:

"Như vậy tiên sinh đã có nhãn hiệu yêu thích hay chưa?"

Tiêu Dật lắc đầu, cô gái kia nhìn mặt cậu một hồi giống như là đang nghiêm túc đánh giá da mặt của cậu: "Da mặt của vị tiên sinh đây cũng khá tốt, nhưng cho dù tốt thế nào cũng cần phải chăm sóc, ngài có thể thử dùng một số sản phẩm của Neal's Yard Remedies" Cô gái kia vừa nói vừa mang một vài thứ chai lọ lớn nhỏ đặt lên trên mặt bàn: "Chai sữa rửa mặt này có tác dụng hiệu quả trong việc làm sạch sâu, thanh tẩy và giúp thư giãn làn da. Bảng thành phần của sản phẩm bao gồm tinh chất hữu cơ chiết xuất từ hoa cúc, hàng loạt các loại thảo mộc thiên nhiên và trà rooibos giàu chất chống oxy hóa, đảm bảo độ nhẹ dịu và phù hợp với mọi loại da, Còn có đây

là sản phẩm được sản xuất để chăm sóc cho vùng da sau khi cạo, Calming After Shave Balm với chiết xuất từ tinh chất witch hazer và hoa lavender của Anh Quốc giúp làm dịu làm mềm vùng da sau khi cạo, đem lại cảm giác sảng khoái và thoải mái, đồng thời cung cấp độ ẩm và nuôi dưỡng làn da đang nhạy cảm sau cạo. Sáp vuốt tóc này chứa thành phần dưỡng tóc mềm mượt, hoàn toàn hạn chế hóa chất ở mức thấp nhất...."

Tiêu Dật chăm chú nghe nữ nhân viên bán hàng kia giới thiệu hết một loạt sản phẩm cuối cùng liền quay sang Trình Kiệt đang ngồi ở ghế đợi kia nâng giọng:

"Trình tổng, lấy cho tôi bộ này đi!".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 21: Tôi Cũng Không Thể Chạy Đi Đâu Được

Khi hai người bọn họ mua đồ xong cũng đã gần 9 giờ tối, Tiêu Dật đứng ở trước sảnh đợi nhân viên giúp cậu mang đồ để vào trong cốp chiếc xe Range Rover Evoque của Trình Kiệt, Tiêu Dật đứng ở một bên còn lăm lăm đếm số túi đồ kia, ước chừng cũng phải cỡ 50 chiếc, giá tiền của đồng đồ này cũng không phải là nhỏ, cậu một lần đi mua sắm liên tồn của Trình Kiệt như thế này, hẳn có hay không sẽ nghĩ cậu là kẻ tham tiền mà nhanh chóng chán ghét cậu. Lúc Tiêu Dật ngồi vào ghế lái phụ rồi liền quay sang nói với Trình Kiệt:

“Ngày hôm nay anh mua cho tôi nhiều đồ như thế này khiến cho tôi thật sự ngại lắm”

Trình Kiệt đưa tay đến phía mặt của Tiêu Dật, chậm rãi mang cằm cậu nâng lên một chút, ánh mắt mang theo tia thích thú đáp lời:

“Không cần để ý mấy chuyện đó, em chỉ cần...”

Không đợi Trình Kiệt nói hết câu Tiêu Dật liền gấp gáp mang tay hẳn đẩy ra rồi quay mặt sang hướng khác:

“Được rồi Trình tổng, anh có thể đưa tôi trở về ký túc xá được hay không, bạn cùng phòng vừa mới rồi nhắn tin cho tôi rồi”

Trình Kiệt thấy dáng vẻ luống cuống của hồ ly nhỏ kia thì đặc biệt yêu thích, hẳn thích nhất là nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt lẩn trốn này của Tiêu Dật,

cho nên hết lần này đến lần khác xấu xa trêu chọc người ta:

“Từ giờ gọi tên tôi là được rồi”

Tiêu Dật từ trước đến nay chưa bao giờ dám trực tiếp gọi thẳng tên của Trình Kiệt cả, mỗi lần đều là Trình tổng này Trình tổng kia, bây giờ nghe thấy hăn đột nhiên nói muốn cậu gọi tên hăn, Tiêu Dật trong nhất thời không biết mở lời như thế nào chỉ có thể giả điếc im lặng nhìn qua chỗ khác. Trình Kiệt vẫn chưa chịu lái xe, hăn muốn nhìn xem hồ ly nhỏ kia có thể giả bộ được đến khi nào:

“Đợi đến khi em gọi tên tôi thì tôi sẽ đưa em trở về”

Tiêu Dật nghe thấy rồi, trong lòng cũng biết không gọi sẽ không được, dù sao chỉ đơn giản là một cái tên mà thôi cũng chẳng thể mất đi được tí thịt nào trên người cậu, Tiêu Dật nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đến khi phát ra một chữ Trình đầu tiên liền nhỏ giọng lí nhí như muỗi kêu nói một tiếng Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng đến mức như muốn cắn vào đầu lưỡi kia của Tiêu Dật liền bật cười:

“Tên của tôi khó gọi như vậy hay sao?”

Tiêu Dật quay đầu sang một bên không nhìn Trình Kiệt, bình ổn nhắc lại tên hăn một lần nữa:

“Trình Kiệt”

Khi tên gọi kia chỉ mới từ miệng Tiêu Dật phát ra được ba giây, cả người cậu bất ngờ bị một lực mạnh mẽ kéo về phía trước, giây tiếp theo còn chưa biết cái gì đang xảy ra thì khuôn miệng cậu đã bị đầu lưỡi của người nào đó

đưa vào bên trong rồi. Tiêu Dật đưa tay chạm lấy eo của Trình Kiệt ý muốn đẩy hẳn ra, nhưng trước lúc cậu định đẩy hẳn liền nghĩ ra một việc đó chính là mối quan hệ giữa cậu và người đàn ông này hiện tại đã khác rồi, hơn nữa lúc trước cậu không phải đã hạ quyết tâm muốn mình trở thành người mà Trình Kiệt không dễ dàng dứt bỏ ra được hay sao, hẳn chủ động hôn cậu chính là hẳn yêu thích cậu, nếu bây giờ cậu cứ hết lần này đến lần khác cự tuyệt hẳn, Trình Kiệt rất có thể sẽ chán cậu mất thôi. Tiêu Dật nghĩ vậy hai tay để ở trên eo Trình Kiệt liền không có ý định đẩy hẳn ra nữa mà để nguyên ở vị trí đó không dám nhúc nhích thêm một chút nào. Tiêu Dật nhắm mắt, cố gắng thích nghi với cái hôn kịch liệt này, cậu cảm thấy môi dưới của cậu không ngừng bị Trình Kiệt mút mạnh, còn có đầu lưỡi kia của hẳn cũng ở trong khoang miệng cậu thăm dò khắp mọi nơi không bỏ qua bất cứ một góc ngách nhỏ nào, Tiêu Dật hiện tại cuối cùng cũng chân chính cảm nhận được việc hôn đến mức mỗi cả miệng là như thế nào.

Trình Kiệt vốn tưởng rằng hồ ly nhỏ bướng bỉnh kia sẽ đẩy hẳn ra, nhưng kết quả lại thật không ngờ đi ngược với tưởng tượng của hẳn, Tiêu Dật không những không đẩy hẳn mà còn vô cùng ngoan ngoãn tiếp nhận, cho dù Tiêu Dật từ đầu đến cuối luôn không được tự nhiên cho lắm nhưng hẳn cũng hiểu được một điều rằng là Tiêu Dật đang cố gắng tập thích nghi. Trình Kiệt cực kỳ thích đôi môi của Tiêu Dật, cho đến bây giờ cũng không thể hiểu nổi được vì sao mình lại thích nó, mỗi lần hôn vào liền không thể nào dứt nổi ra được, chỉ có thể càng ngày hăm xuống càng sâu. Dù sao thì hiện tại người trong lòng không có kháng cự cho nên Trình Kiệt liền làm cho tới cùng luôn, bàn tay hẳn bắt đầu không thành thật vòng qua phía sau đỡ lấy gáy của Tiêu Dật, tay còn lại đưa tới chạm đến phía trước ngực của cậu cách một lớp áo xoa xoa. Tiêu Dật cảm thấy không ổn rồi liền vội vã đưa tay giữ chặt lấy cổ tay không thành thật kia của Trình Kiệt, Trình Kiệt ngừng lại một chút rất nhanh sau đó liền giữ chặt lấy gáy cậu nhấn mạnh về phía trước, khiến cho cánh môi cậu cũng bắt đầu chạm vào hàm răng của hẳn đau đến tê dại vài giây. Trình Kiệt lợi dụng lúc Tiêu Dật mất đi kháng cự trong vài giây đó liền nhanh chóng dùng lực tiếp tục xoa nắn phía trước

ngực cậu, Tiêu Dật sắp thở không nổi nữa cố gắng phát ra tiếng kêu ưm ưm đứt quãng. Tiếng kêu khe khẽ này đặc biệt khiến cho tia phấn khích trong lòng Trình Kiệt bạo phát, hần mạnh mẽ đưa tay xuống phía dưới luồn vào trong áo cậu, Tiêu Dật sợ hãi dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh Trình Kiệt ra rồi thở hổn hển:

“Dừng lại đi”

Trình Kiệt giống như bị mất hết lý trí vậy, ánh mắt hiện rõ lên tia dục vọng bức người, chỉ vài giây sau khi hần bị Tiêu Dật đẩy ra liền tiếp tục nhào lấy muốn sờ soạng khắp người Tiêu Dật nữa. Tiêu Dật vội vã giữ lấy vai Trình Kiệt đẩy ra, hốt hoảng gọi một tiếng:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt nghe thấy hồ ly nhỏ kia gọi mình rõ ràng như vậy liền từ trong dục vọng bước ra, hần cúi người chậm rãi đặt xuống môi cậu một nụ hôn nhẹ nhàng cuồng nhiệt, hai tay còn bao lấy má cậu mang mặt cậu đẩy lên cao một chút, vừa hôn vừa nhỏ giọng:

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không ép buộc em đâu”

Lời này chính là Trình Kiệt nói dối đấy, nếu không phải Tiêu Dật đột nhiên gọi tên hần thì hần khẳng định đã trực tiếp mang người này cường bạo ở trên xe rồi, nhưng bởi vì không muốn cho hồ ly nhỏ này lần sau gặp hần sẽ sợ hãi cho nên hần mới nói một câu như thế. Tiêu Dật bị bộ dạng vừa rồi của Trình Kiệt dọa cho đến sợ rồi, cậu bây giờ chỉ muốn nhanh thật nhanh đẩy người này ra rồi nhảy xuống xe chạy trốn, nhưng cái này trước sau chỉ là suy nghĩ mà thôi có chạy cũng không kịp nữa rồi. Tiêu Dật khuôn ngực phập phồng vì hoảng sợ, cậu hơi né tránh một chút, đến khi Trình Kiệt chậm chậm buông cậu ra rồi thì Tiêu Dật mới bớt lo lắng, cậu ngồi dậy thật nghiêm chỉnh, bàn tay có điểm run rẩy chỉnh lại áo trên người một

chút, giọng nói cũng không còn tia tự tin như trước nữa mà thay vào đó là giọng run run xấu hổ:

“Được rồi, đưa tôi về ký túc xá có được hay không?”

Trình Kiệt đưa tay vuốt lại mái tóc hỗn loạn của Tiêu Dật, lúc ánh mắt chạm tới đôi môi hơi sưng đỏ còn nhiễm nước kia liền dừng lại nhìn một chút, hồ ly nhỏ này có biết bao nhiêu dụ hoặc đây, thật sự hẳn phải nghĩ cách nhanh một chút triệt để ăn sạch cậu, nếu không khẳng định cả người sẽ khó chịu không yên. Tiêu Dật phát hiện ra ánh mắt không bình thường kia của Trình Kiệt liền đẩy hẳn ra:

“Tôi thật sự có chuyện gấp mà, bạn cùng phòng của tôi vừa mới rồi đã nhắn ba tin nhắn rồi”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhanh chóng khởi động xe:

“Được rồi, đưa em trở về”

Khi chiếc Range Rover Evoque chuyển bánh, Tiêu Dật mới dám thở phào một hơi, cậu lén lén nhìn sang phía Trình Kiệt phát hiện ra gương mặt của hắn không giống như vừa rồi nữa, hình như là hắn đang tức giận thì phải. Không gian trong xe cứ như vậy duy trì im lặng, Tiêu Dật ngồi ở một chỗ lo lắng Trình Kiệt, không phải là cậu lo lắng hắn tâm trạng không tốt mà là cậu lo lắng hắn sẽ vì chuyện mất hứng này mà cảm thấy không thích cậu nữa, cậu vẫn còn chưa trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, sự nghiệp vẫn còn chưa có cái gì cho nên ở thời điểm này Trình Kiệt không thể nào không thích cậu được. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu cố gắng cười cười lấy lòng hắn:

“Trình tổng à...”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Gọi Trình Kiệt”

Tiêu Dật suýt chút nữa bị Trình Kiệt dọa cho nhảy ra khỏi xe rồi, cậu nhanh chóng sửa lời gọi lại:

“Trình Kiệt... tôi muốn nói là... chuyện đó cũng không phải là không được... nhưng vừa mới rồi diễn ra nhanh quá tôi vẫn còn chưa kịp chuẩn bị gì cả...”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật nghĩ người này nhất định mất hứng cho nên mới như thế, trong lòng cậu lại bắt đầu lo lắng tính toán:

“Anh tức giận sao?... chuyện đó anh cũng đã nói là sẽ không ép buộc tôi rồi... tôi cũng không có nói là không được, chỉ là chậm một chút có được hay không... tôi cũng không thể nào chạy đi đâu được mà”

Một câu cuối kia của Tiêu Dật liền khiến cho Trình Kiệt đặc biệt vui vẻ, câu này hồ ly nhỏ nói rất hay, chính xác là người hăn đã nhận định rồi thì có chạy lên trời cũng không thể nào thoát được:

“Không phải em đang có suy nghĩ muốn chạy trốn chứ?”

Tiêu Dật lắc đầu, hai mắt mở lớn một chút, đúng là cậu vừa mới rồi quá thật có vài giây muốn bỏ trốn:

“Nào có đâu, ước mơ lớn nhất của tôi chính là trở thành nghệ sĩ của Trình thị”

Trình Kiệt đỗ xe ở bên đường chờ đèn đỏ, hăn quay sang bên cạnh Tiêu Dật nhếch môi cười tà ác, khoe miệng mang theo tiểu ý nồng đậm rõ ràng phun ra từng từ một:

“Thật ra thì em đúng là không có cơ hội chạy đi đâu được nữa”

Tiêu Dật bị bộ dạng đáng sợ kia của Trình Kiệt làm cho đứng hình mất vài giây, cậu nhanh chóng xoay đầu sang phía khác trốn tránh ánh nhìn của hắn. Tiêu Dật trong lòng hoảng loạn lớn, có phải hay không bước đi này của cậu thật sự sai lầm rồi, có cảm giác như tự mình bước chân vào thuyền giặc và không có ngày có thể trở ra được nữa

Xe dừng lại ở đối diện bên đường trước cổng của khu ký túc xá, không khí trong xe một lần nữa rơi vào trầm mặc, bởi vì Trình Kiệt này giờ không có ý định lên tiếng, Tiêu Dật nào dám có hành động loạn tự ý mở cửa xe, đã một phút trôi qua rồi Tiêu Dật cuối cùng vẫn là người không nhìn được lên tiếng trước:

“Đến nơi rồi, như vậy tôi vào bên trong đây”

Trình Kiệt lên tiếng nói:

“Có cần tôi giúp em mang đồ lên hay không?”

Khu ký túc xá này cũng không hoàn toàn dành cho mọi nghệ sĩ thực tập mà còn có nghệ sĩ mới chờ thời cơ nổi tiếng, nếu như mấy người đó nhìn thấy mặt Trình Kiệt khẳng định sẽ biết hắn là ai, hơn nữa nếu như để bọn họ bắt gặp được cảnh cậu mang theo một đồng đồ này còn bước đi cùng Trình Kiệt nữa thì chuyện cậu muốn giấu cũng không thể giấu được rồi, thế cho nên Tiêu Dật liền lắc đầu từ chối:

“Không cần đâu, nếu như để bọn họ nhìn thấy anh nhất định sẽ không hay”

Trình Kiệt gật đầu, khi Tiêu Dật định mở cửa xe bước xuống liền bị người bên cạnh nắm lấy cổ tay, Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng rồi nhưng mà vẫn cố quay lại phía sau nhìn người nọ mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra:

“Còn có chuyện gì nữa thế?”

Trình Kiệt cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán của Tiêu Dật rồi thả ra:

“Hôm nay dọa em sợ rồi”

Tiêu Dật bị thất thần trước sự ôn nhu này của Trình Kiệt, cả ngày hôm nay người này toàn động chạm chân tay với cậu không ngờ đến buổi tối khi chào tạm biệt lại nhẹ nhàng như thế, Tiêu Dật hai tai bắt đầu đỏ bừng có điểm xấu hổ đưa tay mở cửa xe bước xuống:

“Không sao, cũng muộn rồi tôi phải vào trong đây”

Bởi vì quá nhiều đồ cho nên một mình Tiêu Dật không thể mang lên hết được, Trình Kiệt nói hai người bảo an đứng ở bên ngoài kia giúp Tiêu Dật một tay, bọn họ nhìn thấy Trình Kiệt liền giật mình thật không ngờ tới Trình tổng lại đến đây, hơn nữa còn cùng một nam nghệ sĩ sống trong khu ký túc xá này tới. Tiêu Dật thấy hai nhân viên bảo an này nhận ra Trình Kiệt rồi liền lo lắng, Trình Kiệt biết được hồ ly nhỏ kia đang nghĩ gì còn đặc biệt nhắc nhở với bọn họ:

“Đừng nói với người khác rằng tôi đến đây”

Hai nhân viên bảo an kia gật đầu đáp ứng rồi tự động rời đi mang đồng hồ lớn nhỏ này lên phòng của Tiêu Dật trước. Tiêu Dật hiện tại chỉ cầm duy nhất một túi đựng bộ mỹ phẩm đắt tiền kia mà thôi, cậu vẫn là vô cùng có ý thức đứng lại cảm ơn Trình Kiệt:

“Cám ơn anh nhé Trình... Kiệt” Tiêu Dật suyt chút nữa nói Trình tổng rồi nhưng vẫn còn may là có thể sửa lời được đúng lúc, nếu không chỉ sợ làm cho vị tổng giám đốc lớn kia mất hứng

“Tôi sẽ không ép buộc em, nhưng em cũng không thể dựa vào đó mà kéo dài thời gian được, phải biết tự giác có biết chưa?”

Bây giờ trời tối rồi, tuy rằng xung quanh chỗ này đều có cột đèn lớn chiếu sáng nhưng Tiêu Dật chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy mình như càng ngày càng tiến sâu vào cái động tăm tối không lối thoát, Tiêu Dật không phải là không có nghĩ tới chuyện này nhưng mà cậu thật sự không nghĩ tới Trình Kiệt lại nhắc đến nhanh như vậy, hai người bọn họ mới chỉ chính thức xác nhận mối quan hệ trong buổi trưa ngày hôm nay mà thôi, Trình Kiệt thế nhưng đến buổi tối đã đề cập đến vấn đề này rồi. Tiêu Dật giật mình vội vã muốn rời đi:

“Được rồi tôi phải vào bên trong rồi”

Nói rồi không đợi cho Trình Kiệt đồng ý người nào đó đã vội vội vàng vàng xoay người bỏ đi rồi. Trình Kiệt không ngồi vào trong xe ngay, hần đứng tựa người vào thành xe bên cạnh, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng đang cố trốn chạy thật nhanh của hồ ly nhỏ kia, khóe môi chẳng hiểu sao kéo lên một nụ cười tà mị. Mãi cho đến khi Tiêu Dật bước vào trong ký túc xá rồi, lúc đi qua hành lang còn ghé mắt đứng tới ở bên cạnh cửa sổ nhìn thử, phát hiện ra Trình tổng giám đốc lớn kia vẫn còn chưa chịu rời đi nữa, Tiêu Dật rung mình hốt hoảng bước thật nhanh vào trong phòng 303 rồi khóa cửa lại thật cẩn thận.

Tiểu Dật kéo đồng hồ từ bên ngoài vào trong phòng, tất cả đều mang bao bì của nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, vừa nhìn qua liền biết được đây chính là đồ mới mua từ cửa tiệm trở về. Trác Trí Văn và Bạch Dịch sớm đã chuyển đồ về phòng, hiện tại đang ngồi ở phòng khách cùng nhau xem TV nói chuyện phiếm, nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền theo phản xạ quay đầu ra xem thử, phát hiện ra là Tiêu Dật đã trở về, hơn nữa nhìn đồ đạc được để vào những túi riêng lẻ kia liền biết được cậu vừa rồi là đi mua đồ mới chứ không phải chuyển đồ cũ tới. Bạch Dịch và Trác Trí Văn đứng dậy đi đến giúp Tiêu Dật một tay.

“Tiêu Dật cậu đã về rồi đấy à” Trác Trí Văn lên tiếng

Bạch Dịch cúi người cầm lấy vài túi đồ phụ Tiêu Dật, xác định được bên trong quả thật toàn là đồ mới còn nguyên mác liền có điểm bất ngờ:

“Tiêu Dật, cậu lúc chiều là đi mua hết số đồ này hay sao?”

Tiêu Dật vừa rồi sớm đã nghĩ tới chuyện giải thích cho hai người này cho nên hiện tại rất nhanh liền ngẩng đầu nói dối:

“Đúng vậy, hôm nay trung tâm thương mại xả hàng, đều là giảm giá đến kinh ngạc, các cậu không biết sao?”

Trác Trí Văn mở lớn hai mắt:

“Thế hả? Tôi không biết!”

Tiêu Dật mang đồ đạc vào trong phòng vừa đi vừa nói:

“Giảm giá tất cả các mặt hàng thời trang, đều bán ra lỗ so với giá gốc rất nhiều thế cho nên tôi mới mua nhiều như vậy, chứ nếu không giảm giá thì tôi cũng không dám vung tay quá trán thế này đâu”

Bạch Dịch có vẻ tin tưởng:

“Thế ngày mai còn giảm giá hay không thế?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Hết rồi, lúc tôi trở về liền hết chương trình khuyến mại đó rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 22: Tà Ác Trong Điện Thoại

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt mua những cái gì, bởi vì số đồ kia đều là do hăn tự mình lựa chọn chứ cậu cũng đều chưa nhìn qua, nhưng mà trong số đồng đồ này có một số túi Tiêu Dật biết nhất định không được để cho người khác thấy, đó chính là số đồ lót không đứng đắn mà Trình Kiệt mua từ trung tâm mua sắm về. Tiêu Dật nhìn nhìn một hồi liền nhanh chóng để túi đựng đồ lót kia kéo gần về phía mình, ngăn không cho hai người kia chạm tới. Bạch Dịch tùy tiện lấy một túi đồ ở trên giường bỏ ra xem thử, đó là một chiếc áo thun màu trắng, lúc cậu ta nhìn tới giá trị của chiếc áo này liền hoảng hồn nói:

“Tiêu Dật áo này tính bằng USD, là của hãng Guess đó”

Trác Trí Văn thấy thế cũng nhanh chân tới xem thử, sau khi xác nhận mình không có nhìn nhầm liền trợn lớn hai mắt nâng giọng:

“1200 USD? Tiêu Dật, cậu mua chiếc áo này giá bao nhiêu thế?”

Nụ cười trên môi Tiêu Dật cũng chợt cứng nhắc lại, không phải là chuyện giá cả của chiếc áo này quá đắt mà là cậu sợ hai người trước mặt này phát hiện ra chuyện gì đó, Tiêu Dật nhanh chóng mang quần áo từ trong túi bỏ ra gấp lại thật ngay ngắn, vừa làm vừa trả lời qua loa:

“Rẻ lắm, có 120 tệ mà thôi”

Trác Trí Văn lớn tiếng hỏi lại:

“120 tệ?”

Bạch Dịch cũng không thể tin được chuyện này:

“1200USD liền bán giá 120 tệ sao?”

Tiêu Dật có chút luống cuống xoa xoa tay:

“Tôi đã nói là rẻ lắm rồi mà”

Trác Trí Văn lại từ trên tay Tiêu Dật giật lấy chiếc áo cậu đang định gấp, đôi mắt nhỏ kia lúc này cũng chột mở lớn khi nhìn thấy chiếc móc in giá tiền mà Tiêu Dật chưa kịp lấy ra:

“Cái này 2001USD? Chắc không phải bán 201 tệ chứ?”

Tiêu Dật nhanh chóng giật lại chiếc áo kia của mình cười cười nói:

“Là 200 tệ thôi”

Tiêu Dật thấy tình hình bắt đầu có điểm không ổn rồi liền hướng Trác Trí Văn tặng lại cho chiếc áo đó: “Được rồi được rồi, cậu thích chiếc áo này có phải không, tôi tặng cho cậu” Nói rồi Tiêu Dật lại cầm lấy chiếc áo vừa rồi mà Bạch Dịch cầm đầu tiên đưa cho cậu ta: “Tặng cậu chiếc áo này, coi như là quà gặp mặt đi, các cậu có thể giúp tôi sắp xếp đồ một chút hay không đây”

Trác Trí Văn không phải không muốn nhận mà là chiếc áo này so với cậu ta quá nhỏ:

“Áo này tôi không mặc vừa, trả lại cho cậu”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ xung quanh một lúc liền tùy tiện lấy ra một chiếc ví da, lúc đưa chiếc ví da đấy cho Trác Trí Văn còn không quên xé bỏ giá tiền ở trên đó:

“Vậy tặng cậu chiếc ví này”

Trác Trí Văn cầm lấy chiếc ví da kia ở trên tay đánh giá trước sau một lượt, trong thâm tâm luôn cảm thấy chiếc ví này cực kỳ tốt cho nên liền ngẩng đầu hướng Tiêu Dật nói một tiếng cảm ơn:

“Cám ơn cậu nhé”

Tiêu Dật cười ha ha xua tay:

“Không có gì đâu, coi như là quà gặp mặt mà thôi”

Bạch Dịch này giờ vẫn còn chưa thể thoát ra được khỏi sung sướng, cậu ta cầm chiếc áo đỏ lên người ướm thử rồi quay lại hỏi Tiêu Dật thế này:

“Thật sự là cho tôi hả?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Lấy đi lấy đi, dù sao cũng không phải là quá mắc”

Đúng là Tiêu Dật không tốn một xu nào mua đồng đồ thời trang này, tất cả đều là do Trình Kiệt bỏ tiền ra mua hết, chính vì thế mà Tiêu Dật cũng không có quá mức tiếc rẻ, dù sao thì quần áo cũng rất là nhiều, hơn nữa bây giờ tặng cho mỗi người một món vừa có thể cho bọn họ quên chuyện giá cả, lại vừa có thể tạo lập một mối quan hệ tốt, sau này ở cùng nhau vẫn là dễ dàng hơn. Đồ Trình Kiệt chọn cho Tiêu Dật thật sự là rất đẹp, hơn nữa mỗi loại còn lấy đủ màu khiến cho hai người ngồi nơi đây giúp cậu gấp đồ cũng phải ngập tràn ghen tị, Bạch Dịch làm ra một bộ mặt nuôi tiếc:

“Tiêu Dật à, nếu như lần sau có giảm giá nữa nhất định nói cho tôi biết với nhé”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, đồ giảm giá này tuy rằng không mất tiền mua nhưng cũng không phải là dễ dàng có được, buổi tối hôm nay cậu đã

bị Trình Kiệt giở trò sờ soạng không biết bao nhiêu lần, còn thiếu chút nữa là bị hấn cường bạo ở trên xe, nghĩ lại hiện tại vẫn còn chưa thoát khỏi được kinh hoàng hoàn toàn đâu:

“Được rồi, nếu như sau này có nhất định nói cậu biết”

Phải mất khoảng một thời gian ba người mới có thể đem đồ kia xếp lại thật cẩn thận vào trong tủ, khi Tiêu Dật đang đứng ở trước cánh tủ xếp đồ thì Bạch Dịch ở phía sau cầm lấy một túi đồ để ở góc giường ý định muốn mở ra xem thử:

“Tiêu Dật, còn có túi đồ này vẫn chưa bỏ ra”

Tiêu Dật nghe vậy liền giật mình vội vã mang quần áo vứt ở trong tủ rồi nói lớn:

“Cái đó không cần gấp đâu”

Đó chính là túi quần lót không đứng đắn, nếu bây giờ bị hai người kia nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ cậu là một kẻ biến thái. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy ba túi đồ kia bỏ vào trong tủ rồi đóng lại:

“Cái đó không cần gấp, là đồ mà người ta nhờ tôi mua hộ thôi”

Bạch Dịch và Trác Tri Văn cũng không nghi ngờ gì cả đành gật đầu đi ra ngoài phòng khách, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi lấy đồ đi tắm. Phòng tắm của ký túc xá không phải là đặc biệt rộng rãi nhưng so ra cũng đầy đủ tiện nghi. Tiêu Dật đứng ở dưới vòi sen lớn mang nước xả từ trên đầu xuống, nước vô cùng mát khiến cho thần trí của cậu cũng tỉnh táo lại, cậu bắt đầu có thời gian để suy nghĩ thật nghiêm túc những việc mình chuẩn bị làm. Tiêu Dật có một chân lý, nếu như không làm thì thôi nhưng một khi đã làm thì phải làm cho triệt để, giống như chuyện cậu và Trình Kiệt hiện tại đã không còn đường lui nữa, Tiêu Dật chỉ có thể cố gắng làm cho tốt.

Tiêu Dật nhắm mắt, phòng tắm im lặng chỉ có duy nhất tiếng nước chảy, thế giới này vô cùng rộng lớn, bước một bước không cẩn thận còn có thể vấp ngã, nhưng nếu như khi cậu ngã may mắn bám được vào một cây cổ thụ ven đường nào đó để đứng lên thì lại là một chuyện khác, cổ thụ lớn ngàn năm hiếm gặp này chính là Trình Kiệt, xem thái độ cùng hành động buổi tối ngày hôm nay của Trình Kiệt, Tiêu Dật khẳng định hẳn tại thời điểm này có sự yêu thích cậu. Đương nhiên thì Tiêu Dật chỉ dám khẳng định là tại thời điểm này mà thôi, ít nhất thì cậu vẫn luôn hiểu ra được một vấn đề là người này đối với thân thể cậu có ham muốn, Tiêu Dật là một người thông minh cậu hiểu được rằng nếu như dễ dàng mang thứ mà đối phương muốn có dâng lên khẳng định sẽ nhanh chóng thu về được sự chán nản không còn hứng thú như lúc chưa có được nữa, cho nên Tiêu Dật ít nhất tại thời điểm này nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì Trình Kiệt vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại ở mức độ sờ soạng da thịt của cậu mà thôi. Một khoảng thời gian sau đó, Tiêu Dật mới chân chính hiểu ra một vấn đề nghiêm trọng là nếu như để cho đối phương ghen quá lâu, đến một thời điểm nào đó đối phương sẽ hóa thành sói đói, bất chấp mọi thứ không quản cái gì cả mà trực tiếp chiếm đoạt, hơn nữa lần chiếm đoạt cưỡng chế đó còn đặc biệt khủng bố khiến cho Tiêu Dật trong vài tuần khi nhắm mắt lại ngủ rồi vẫn còn mơ thấy ác mộng, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật mặc một bộ pijama lụa màu xanh tối, chất lụa thượng hạng dưới ánh đèn càng thêm có độ bóng nhất định, Tiêu Dật đặc biệt thích kiểu dáng thoải mái này, còn có thích chất liệu mặc vô cùng mát, Trình Kiệt mua cho cậu bốn kiểu đồ ngủ mà mỗi mỗi loại còn lấy đủ màu, ước chừng cũng tới 15 bộ thật sự là Trình đại tổng tài rất chịu chi tiền cho nhân tình mà.

Tiêu Dật đứng trước gương trong phòng ngủ nhìn trước ngó sau một lượt, bởi vì lần đó Châu Chí Hùng nói mộng cậu so với thể trọng lớn hơn một chút cho nên bây giờ Tiêu Dật lúc nào cũng để ý đến mộng mình trước tiên, cậu đứng xoay người lại với gương lớn đầu ngó lại phía sau để quan

sát, bàn tay còn tự nhiên để ở sau hai bên hông mình bóp bóp một chút, cuối cùng liền nhú mày:

“Cũng chẳng phải quá lớn”

Khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ về hông mình thì điện thoại trong phòng liền reo lên, là nhạc chuông điện thoại của cậu, Tiêu Dật không biết là ai giờ này rồi còn gọi nữa cho nên liền nhanh chóng đi tới cầm điện thoại lên xem thử. Số điện thoại gọi tới không thuộc dạng lưu tên trong danh bạ của cậu, nhưng mà chỉ vừa nhìn qua mấy con số kia Tiêu Dật liền bắt đầu lo lắng một chút, Trình tổng giám đốc lớn này không biết đêm rồi còn phát tình cái quỷ gì mà gọi cho cậu đây. Tiêu Dật cảm thấy không nghe cũng không được, chi bằng cứ đường đường chính chính mà nghe, Tiêu Dật hắng giọng một cái rồi nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Trình tổng à, anh gọi tôi có việc gì sao?”

Trình Kiệt vừa mới tắm xong, cả người không mặc đồ ngồi trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, hai chân duỗi thẳng vắt chéo để ở trên bàn, một tay cầm lấy điện thoại để ở trên tai, một tay gác lên thành ghế sofa, vừa nghe thấy xưng hô khách khí kia liền không vừa lòng nhắc lại:

“Trình tổng sao?”

Tiêu Dật hiểu ý của Trình Kiệt liền cười cười sửa lời:

“Anh gọi tôi có chuyện gì không?”

Trình Kiệt không nghe thấy được hồ ly nhỏ kia gọi tên mình liền nhú mày muốn để cho cậu gọi bằng được thì thôi:

“Tôi đương nhiên có chuyện, chính là muốn kiểm tra xem em đã có thói quen gọi tên của tôi hay chưa”

Tiêu Dật cầm điện thoại đi đến phía cửa sổ đứng ở đó, cậu cảm thấy mỗi khi nói chuyện với người này đều sẽ đặc biệt khẩn trương, ví như hiện tại nghe thấy lời kia liền suýt chút nữa tắt máy rồi:

“Trình Kiệt, tôi vẫn chưa thể quen ngay được, dù sao thì cũng đã gọi Trình tổng một thời gian rồi”

Trình Kiệt im lặng không nói cái gì cả, Tiêu Dật còn tưởng rằng người kia có phải hay không đột nhiên ngủ quên rồi, mãi cho đến khi Tiêu Dật nhin không được nữa mới lên tiếng gọi:

“Trình Kiệt, anh còn ở đó không?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Còn!”

Chỉ vền vện một tiếng đó, Tiêu Dật ở bên này cũng không hiểu được người này rốt cuộc gọi cho cậu làm cái gì đây. Tiêu Dật tuy rằng không muốn nói chuyện với Trình Kiệt nhưng mà cậu nào dám tỏ thái độ gì, chỉ có thể ở bên này cười cười tiếp chuyện:

“Anh chưa ngủ sao?”

Trình Kiệt vẫn giữ một giọng trầm khàn nam tính hơn bình thường đáp lời:

“Ngủ rồi còn có thể gọi điện cho em sao?”

Tiêu Dật đen mặt không biết nói cái gì nữa cả, phía đầu dây bên kia chỉ có duy nhất tiếng thở nặng nề kéo dài, Tiêu Dật lúc đầu còn tưởng là tiếng quạt gió nhưng sau đó nghĩ lại nhà của Trình Kiệt có điều hòa không có lý nào lại có tiếng gió lớn đến như thế, sau đó tập trung nghe lại một lần nữa liền phát hiện ra được tiếng thở mờ ám kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng là

đàn ông cậu còn có thể nào không hiểu được người này bên kia đang làm chuyện gì hay sao. Tiêu Dật tuy đã biết được chuyện đáng sợ kia nhưng lại không dám thẳng thắn phanh phui ra, chỉ còn biết giả ngơ hỏi:

“Chỗ anh còn có ai sao?”

Trình Kiệt cử động tay vừa làm vừa nói:

“Một mình tôi”

Tiêu Dật lúc đầu còn đang nghĩ người này có khi nào vừa ôm Bối Ni làm vừa gọi điện cho cậu hay không, nhưng bây giờ nghe thấy câu trả lời này của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền cảm thấy mình hình như đã dây dưa không thể dứt ra được với một người biến thái tâm sinh lý lúc nào cũng trong trạng thái căng như dây đàn rồi, như thế nào vừa nói chuyện còn vừa có thể lên hứng.

“Tôi chuẩn bị đi tắm” Tiêu Dật là ý muốn tắt điện thoại, nhưng đầu dây bên kia lại nhàn nhạt ra lệnh thế này:

“Tiếp tục nói chuyện cho tôi nghe”

Tiêu Dật sống lưng lạnh buốt, lông tơ trên người cũng như muốn dựng thẳng lên, cậu có cảm giác như là mình đang bị lợi dụng vậy, có điều Tiêu Dật vẫn không dám nói thẳng ra suy nghĩ ở trong đầu, chỉ có thể khổ sở cố gắng tìm ra chuyện để nói với Trình Kiệt:

“Như vậy thì một lát nữa tôi đi tắm cũng được”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em lúc tắm sẽ tắm từ đầu xuống hay từ chân lên?”

Tiêu Dật có điểm mất tự nhiên khi biết được đối phương bên kia điện thoại đang làm cái gì nhưng vẫn có thể trắng trợn cùng cậu trao đổi chuyện

tắm rửa:

“Hả? Tôi bình thường sẽ cầm vòi sen làm ướt tay trước”

Trình Kiệt tà ác trong điện thoại hỏi tiếp:

“Có thích tắm trong bồn tắm hay không?”

Tiêu Dật ở bên này nắm chặt tay:

“Ừ... một chút!”

Trình Kiệt thẳng thắn đáp:

“Nhà tôi có bồn tắm lớn có thể đủ cho hai người tắm”

Tiêu Dật cứng miệng, gương mặt bên này cũng theo đó đỏ ửng lên, phải mất vài cái hít thở thật sâu thì cậu mới có thể trả lời Trình Kiệt:

“VẬY sao, bồn tắm thật lớn!”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Không chỉ có bồn tắm lớn, giường nhà tôi cũng thuộc dạng king size”

Tiêu Dật bất giác nuốt một ngụm nước miếng, sau khi nuốt nước miếng xong rồi cậu còn ngập tràn hối hận, không biết người bên kia đầu dây điện thoại có nghe thấy hay không:

“Chiếc giường cũng thật lớn”

Trình Kiệt nghe thấy được tiếng nuốt nước miếng mờ ám kia liền buồn cười, nhưng hắn cũng không ngay tại đây vạch trần ra:

“Đối diện phòng ngủ của tôi có một ban công rất lớn có thể nhìn ra được toàn cảnh thành phố, nếu như tắt điện ở trong phòng rồi thì không ai có thể

nhìn thấy được bên trong đang làm gì, nhưng đổi lại thì người đứng bên trong có thể nhìn thấy hết được toàn cảnh phía trước, trả lời một tiếng cho tôi nghe có phải là em cảm thấy rất kích động rồi hay không?”

Tiêu Dật cũng đang đứng ở bên cạnh cửa sổ nhỏ trong phòng, từ ở chỗ này tuy rằng không thể nhìn thấy cảnh đẹp gì, nhưng mà khi nghe thấy Trình Kiệt nói đến vấn đề kia thì sống lưng không tự giác lạnh buốt, ý tứ trong lời nói của người nào đó Tiêu Dật vừa nghe liền có thể đoán ra được tất cả:

“Là... như vậy sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em cảm thấy có kích động hay không đây?”

Tiêu Dật ấp úng, giọng nói cũng không còn tự tin như trước nữa mà hơi run run rồi:

“À... cái này... có một chút chút”

Trình Kiệt mỉm cười tà ác:

“Tôi không thường xuyên nấu ăn nhưng phòng bếp lại cực kỳ lớn, kệ bếp được làm bằng đá cẩm thạch màu đen vô cùng chắc chắn, nếu như da thịt chạm vào còn có cảm giác mát lạnh”

Tiêu Dật thật muốn nhanh cúp điện thoại, cả người cậu hiện tại đã sớm bị Trình Kiệt dọa cho đến mồ hôi ướt đầm rồi:

“Là... là thế hả?”

Trình Kiệt cười tà mị:

“Lần đó em tới giao cơm có phải đã nhìn thấy giàn hoa tử đằng ở trước nhà tôi rồi hay không? Em có thích mùi hương đó?”

Tiêu Dật cả miệng khô khốc muốn đi ra ngoài tìm nước uống nhưng ngại hai người kia đang ở ngoài phòng khách xem TV cho nên liền nhịn lại:

“Lần đó... tôi cũng không để ý nhiều lắm”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Không để ý nhiều lắm sao? Như vậy tôi nói đến chuyện phòng khách nhà tôi đi, phòng khách nhà tôi có một bộ ghế sofa làm bằng da vừa căng vừa tốt, lần đó khi mua bộ ghế sofa này nhân viên bán hàng đã cam kết rằng nước đổ vào sẽ không bị thấm lại mà chảy đi, tôi hiện tại đang ngồi ở đó, vừa mới rồi cũng đã thử qua, phát hiện ra quả đúng như lời người bán hàng kia nói... hoàn toàn không thấm nước”

Tiêu Dật tự động nghĩ tới thứ nước kia là nước gì cho nên gương mặt lại một lần nữa ửng hồng, nếu như để cho Trình Kiệt thấy được bộ dáng này của cậu khẳng định sẽ trực tiếp ăn cậu không nhả xương, Tiêu Dật không được tự nhiên cảm thán:

“Như vậy... là da thật rồi”

Trình Kiệt đặc biệt hứng thú cùng Tiêu Dật trò chuyện kiểu này, hẳn có thể đoán ra được tâm trạng gấp gáp của cậu thông qua tiếng nuốt nước miếng kìm nén kia:

“Đúng vậy, chính là da thật, hơn nữa thiết kế cũng vô cùng tinh tế, người vắt qua thành ghế sofa rồi bụng cũng sẽ không bị đau, độ cao từ chân ghế đến lưng ghế cũng phù hợp... phù hợp với chiều cao của em”

Tiêu Dật suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống dưới sàn, cậu ấp úng cố ý không hiểu lời Trình Kiệt nói:

“Hả... ghế sofa nhà anh cao những hơn 1m8 sao?”

Trình Kiệt chậm rãi phun ra từng lời:

“Ý của tôi chính là, độ cao vừa phải có thể để em cúi gập người nằm ở trên thành ghế, chân chạm xuống sàn nhà, tay chống ở trên ghế ngồi”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh cứng người, Trình Kiệt ở bên này thì phá lệ thoải mái tiếp tục trêu chọc hồ ly nhỏ kia:

“Thế nào? Vì sao không lên tiếng?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 23: Tâm Trạng Không Tốt

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật thật sự bị Trình Kiệt dọa sợ hãi, hiện tại nằm trên giường rồi vẫn không tài nào có thể nhắm mắt yên ổn lại ngủ được. Bạch Dịch nằm ở bên cạnh thấy Tiêu Dật cứ xoay qua xoay lại như vậy liền ngái ngủ hỏi:

“Tiêu Dật cậu sao thế?”

Tiêu Dật ngừng xoay người nằm im một lúc:

“Không sao, có điểm lạ nhà nên không quen”

Bạch Dịch âm ừ:

“Vậy sao, ngủ sớm đi ngày mai còn phải đến công ty nữa”

Tiêu Dật vừa nghe thấy câu sáng mai còn phải đến công ty kia cả người liền cứng ngắc, cuộc điện thoại vừa rồi Trình Kiệt đã đặc biệt nhắc nhở cậu rằng khi đi làm nhớ mang theo sổ quần lót không đứng đắn kia cho hẳn, Tiêu Dật lúc đó thật sự muốn nói không cần nhưng chẳng hiểu sao khi cái miệng vừa mở ra liền giống như bị ai đó điều khiển mà ngoan ngoãn nghe lời đáp ứng. Trình Kiệt nói với cậu rằng nhà hẳn có một cái hồ bơi, hẳn muốn cậu sẽ mặc mấy cái quần lót không đứng đắn kia đến đó bơi, Tiêu Dật sau khi trả lời câu hỏi kia của Trình Kiệt thật sự là hận đến mức muốn cắn đứt lưỡi mình, cậu nói nếu như có thời gian sẽ đến đó xem thử.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật quả thật lén lén lút lút mang theo số quần lót kia bỏ vào trong ba lô đi tới Trình thị, cậu lúc đầu đã định không mang theo rồi nhưng sau đó liền nghĩ lại đây chẳng phải là cơ hội tốt để cậu buổi trưa có thể đường đường chính chính lên gặp Trình Kiệt hay sao, muốn nắm giữ được người này trong lòng bàn tay thì thời gian kế tiếp phải gặp mặt hẳn nhiên một chút.

Từ giờ trở đi sẽ không có xe công ty đưa đón tận nơi nữa, những nghệ sĩ thực tập đều phải tự chủ động đi lại. Trong phòng của Tiêu Dật ngoài Phó Hạo là người có tiền ra thì Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng không phải là người có tài chính dư giả, thế cho nên hai người họ cùng Tiêu Dật ngày hôm nay quyết định đi xe bus, lúc xuống dưới ký túc xá có gặp một vài người trong nhóm, mọi người hướng thái độ niềm nở mà chào hỏi một lượt rồi cùng nhau ngồi xe bus tới công ty. Tiêu Dật xuống xe bus là hơn 8 giờ một chút, lúc mới bước được hai ba bước vào trong cửa công ty liền bắt gặp được bóng dáng quen thuộc cũng cùng hướng tới cửa công ty muốn bước vào, Tiêu Dật vừa nhìn thấy người này trước vẫn là theo cung phản xạ mà né tránh vờ như không nhận ra, nhưng mà không rõ tại vì sao mà đám người đi cùng cậu lại đột nhiên dừng lại, cung kính cúi đầu đồng thanh nói:

“Trình tổng!”

Trình Kiệt gật đầu một cái, ánh mắt hướng tới hồ ly nhỏ đang trốn sau lưng một người nào đó rồi nhanh chóng nâng bước tiến vào, đến khi Trình Kiệt đi rồi thì Tiêu Dật mới nhận ra được một vấn đề rằng vì sao đám người này lại biết Trình Kiệt chính là Trình tổng, cậu nhớ buổi trưa hôm qua người giám sát Khương La cũng không hề nhắc đến Trình Kiệt. Tiêu Dật có điểm khó hiểu quay sang hỏi Trác Trí Văn:

“Vì sao các cậu biết anh ta là Trình tổng?”

Trác Trí Văn đáp:

“Buổi trưa hôm qua Trình tổng có đến phòng tập, người giám sát Khương La lúc vào cũng có giới thiệu qua”

Thì ra là như thế, nếu là vậy thì khi đó Tiêu Dật cậu còn đang ở phòng thay đồ bận đối phó với Trình tổng giám đốc khó nhặn kia. Bạch Dịch đứng bên cạnh Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Cậu không biết anh ta chính là Trình tổng sao?”

Tiêu Dật giật mình a một tiếng:

“Hả?... anh ta là Trình tổng đấy à?”

Bạch Dịch gật đầu:

“Đúng vậy, người vừa rồi chính là Trình tổng”

Tiêu Dật giả bộ bất ngờ một chút:

“Hóa ra đó là Trình tổng”

Nhóm người Tiêu Dật đứng chờ ở dưới sảnh một chút thì mọi người cũng đến đầy đủ, Ân Tố Di nhìn thấy Tiêu Dật liền bước tới mỉm cười chào hỏi:

“Dật ca, anh ngày hôm qua có ở lại ký túc xá luôn hay không?”

Tiêu Dật cũng giữ thái độ hòa khí gật đầu:

“Có, cô cũng ở lại luôn sao?”

Ân Tố Di lắc đầu đáp:

“Không có, bởi vì bạn cùng phòng không ai có ý định ở luôn cho nên bọn em hôm nay mới chuyển tới... Dật ca, anh đến lâu chưa?”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều trả lời:

“Cũng được một lúc rồi”

Ân Tố Di nhìn xung quanh một hồi giống như là đang tìm kiếm ai đó, sau đó mới quay sang hỏi Tiêu Dật tiếp:

“Dật ca, người bạn gọi là Tống Ngộ Phàm kia của anh đã đến hay chưa?”

Tiêu Dật trong lòng thầm nghĩ Ân Tố Di hẳn là cũng có suy nghĩ muốn có chỗ dựa giống như cậu, dù sao thì đối tượng giữa cô ta và cậu là khác nhau cho nên Tiêu Dật cảm thấy cái gì nói được liền sẽ nói cho cô ta nghe:

“Chưa thấy đến, cũng có thể là do tôi không để ý”

Ân Tố Di ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa lớn của công ty:

“Là vậy sao...”

Người giám sát Khương La đúng 9 giờ có mặt để chỉ đạo nhóm người Tiêu Dật, ngày hôm nay trước tiên vẫn là lên phòng tập ở tầng 7 nghe phổ biến nội dung.

“Mọi người nghe rõ này, chúng ta ở đây có 20 người sẽ chia làm 4 nhóm, mỗi nhóm sẽ có 5 người gồm 4 nam và 1 nữ. Về nhóm 4 nam sẽ là người được phân chung một phòng ký túc xá, còn 1 nữ sẽ dựa theo hình thức rút thăm hoặc tự chọn, cho mọi người tự chọn, mọi người muốn sử dụng phương thức nào?”

Ân Tố Di đứng ở bên nhanh chóng đưa tay lên cao nói:

“Giám sát Khương, em nghĩ nên là tự chọn đi”

Khương La gật đầu hướng ba cô gái còn lại hỏi:

“Ba người còn lại thấy thế nào?”

4 cô gái vượt qua vòng loại có mặt ở chỗ này đều vô cùng xinh đẹp, trong một sớm một chiều đều sẽ không thể chọn ra được một người xinh đẹp nhất, nếu như Ân Tố Di có vẻ đẹp trong sáng dịu dàng thì Tư Đồ Mẫn hiện tại lại là vẻ đẹp hoang dã, hơn nữa ngay cả tính cách dường như cũng rất mạnh mẽ:

“Giám sát Khương, em nghĩ nên chọn hình thức rút thăm cho công bằng”

Cổ Vĩ An thân hình bốc lửa, xem cách ăn mặc cũng gợi cảm nóng bỏng không hề kín kẽ một chút nào, ánh mắt kia quét một lượt nhìn tới đám nam phía sau một hồi rồi hơi kéo dài giọng một chút:

“Giám sát Khương, em cũng nghĩ nên rút thăm”

Nhạc Tư Noãn là người ít tuổi nhất trong nhóm, mới chỉ có 17 tuổi cho nên tính cách cũng có điểm rụt rè e ngại:

“Giám sát Khương, em sao cũng được!”

Khương La đưa ra quyết định:

“Như vậy sẽ tiến hành rút thành, nhóm nữ hẳn vẫn chưa biết số phòng ký túc xá của nhóm nam cho nên hiện tại trong bốn phòng là 301, 302, 303, 304, các cô sẽ chọn một số, Nhạc Tư Noãn cô chọn trước đi!”

Nhạc Tư Noãn nghĩ nghĩ một hồi liền đáp:

“Em chọn phòng 301”

Khương La nhìn tờ danh sách ở trên tay đồng dạng đọc tên từng người một:

“Nhạc Tư Noãn, Triệu Thiên Kỳ, Đường Đại Nghị, Ngô Lăng, Mộ Thâm là một nhóm!... Tư Đồ Mẫn, đến lượt cô chọn”

Tư Đồ Mẫn cũng tùy tiện chọn một con số:

“Như vậy em chọn phòng 304”

Khương La gật đầu:

“Tư Đồ Mẫn, Dương Dạ Hoa, Bùi Khâm, Lục Mạnh, Cao Hàn là một nhóm... Ân Tố Di chọn số phòng đi”

Ân Tố Di muốn cùng ở một nhóm với Tiêu Dật bởi vì Tiêu Dật có quen biết với Tống Ngộ Phàm, mà cô lại muốn tiếp cận hẳn cho nên suy nghĩ một hồi lâu mới lên tiếng trả lời:

“Phòng số 302”

Khương La nhanh chóng nói:

“Ân Tố Di, Đoàn Chính Phàm, Lục Tử Thông, Tiết Thành Thái, Giang Thần là một nhóm. Còn lại là Cổ Vĩ An, Trác Trí Văn, Bạch Dịch, Tiêu Dật, Phó Hạo là một nhóm”

Ân Tố Di vừa nghe thấy tên nhóm mình không có Tiêu Dật liền nuối tiếc một chút, còn Tiêu Dật tuy không có đặc biệt thích người nào trong nhóm bốn nữ kia nhưng mà Cổ Vĩ An lại chính là người cậu không mong muốn cùng nhóm nhất, lý do rất đơn giản bởi vì cô ta quá mức lẳng lơ, cục ngược ở phía trước kia còn không cài cần thận, người như thế này chỉ e rằng không có năng lực. Khương La nâng giọng nói lớn:

“Mọi người nhanh chóng tìm nhóm đứng cạnh đi, sắp xếp theo thứ tự nhé, nhóm của Nhạc Tư Noãn là nhóm thứ nhất, Ân Tố Di nhóm thứ 2, Cổ Vĩ An nhóm thứ 3, cuối cùng là nhóm của Tư Đồ Mẫn”

Sau khi mọi người đứng vào vị trí rồi, Khương La liền để cho mọi người giới thiệu lại bản thân mình một lượt để cho tất cả mọi người đều biết, cuối cùng còn dành cho mỗi nhóm thời gian khoảng 20 phút bàn bạc chọn ra một tiết mục để thể hiện tài năng:

“Được rồi, mọi người kế tiếp đây sẽ có 20 phút hội ý với nhóm để lên kịch bản biểu diễn một tiết mục, mọi người chú ý là không nhất thiết phải diễn lại một đoạn kịch nào đó, có thể là hát hoặc cái gì tùy thích, tuy rằng mọi người vào đây đều tốt nghiệp hoặc là có đam mê với diễn xuất, nhưng sau khi kết thúc đợt thực tập này nếu như phát hiện ra trong số các bạn có khả năng ở lĩnh vực khác ví như làm ca sĩ, MC, người mẫu đều sẽ được chọn và đào tạo đi theo con đường đó, mọi người đã hiểu chưa? Nhóm nào xuất sắc sẽ có điểm và được tính vào điểm rèn luyện của mỗi cá nhân, tôi sẽ xem xét số điểm của mọi người khi kết thúc đợt thực tập để đưa ra quyết định ai trong số mọi người sẽ trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị”

Tiêu Dật nghe thấy cụm từ nghệ sĩ chính thức của Trình thị kia liền cảm thấy vô cùng ên tai, nếu như cậu thật sự trở thành nghệ sĩ chính thức rồi thì cậu chính là người đầu tiên trong lớp đại học được làm việc ở tại một công ty giải trí hàng đầu hiện nay, đến lúc đó đi họp lớp thật sự là nở mày nở mặt với thiên hạ mà.

Bốn nhóm nhanh chóng ngồi ở bốn góc tường cùng nhau bàn bạc, nhóm của Tiêu Dật có lẽ là nhóm khó đi đến thống nhất nhất, khi mà trong nhóm có hai người ghét nhau ra mặt, Tiêu Dật vừa lên tiếng đưa ra đề xuất liền sẽ bị Phó Hạo thẳng tay gạt bỏ, đương nhiên Phó Hạo cũng vừa mới nói thì Tiêu Dật đã cảm thấy nghe không lọt tai rồi. Cố Vĩ An luôn giữ một thái độ không liên quan ngồi xem kịch vui, thỉnh thoảng còn lấy điện thoại di động ra đưa về phía trước tự chụp lại hình ảnh của mình, còn Bạch Dịch và Trác Trí Văn cũng chỉ biết ngồi ở đó đau đầu. Đã hơn 10 phút kể từ khi cuộc bàn bạc lớn tiếng này diễn ra nhưng vẫn chưa thể đi đến được kết quả gì cả, thời gian chỉ còn lại không đến 10 phút nữa bây giờ có muốn lên kịch bản

cho một đoạn kịch ngắn nữa cũng không thể nào kịp nữa rồi, cuối cùng 3 phút còn lại Trác Trí Văn là người lên tiếng đưa ra kiến nghị:

“Các cậu cứ ở đó mà tranh giành qua lại xem nên diễn vở kịch nào cũng không còn đủ thời gian nữa rồi, thời gian còn chưa đầy 3 phút nữa, chúng ta chỉ có thể cùng nhau hát một bài mà thôi”

Kết quả nhóm của Tiêu Dật thật sự hát một bài, còn là nhóm duy nhất trong 4 nhóm lựa chọn hát, ba nhóm còn lại đều có sự chuẩn bị vô cùng kỹ càng, diễn một vở kịch còn có kèm theo hát hò nữa thật sự là tốt biết bao nhiêu, hơn nữa còn có thể thể hiện được tài năng của bản thân trước mặt người giám sát. Tiêu Dật để ý khi ba nhóm kia lên đều nhận được hài lòng của Khương La, nhưng đến khi nhóm cậu lên biểu diễn không những bị khiển trách còn bị trừ luôn 5 điểm, cuối cùng điểm số chưa có đã bị âm.

Tiêu Dật vì việc này mà tức giận lắm, không chỉ mình cậu tức giận mà ngay cả mọi người trong nhóm cũng đều tức giận, có điều Phó Hạo lại có thể lớn tiếng mà đổ mọi tội lỗi này lên đầu của cậu:

“Tất cả mọi chuyện đều do cậu mà ra, nếu như lúc đầu cậu có thể thống nhất được thì đã không thế này”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Phó Hạo:

“Cậu nói tôi không bằng tự nói bản thân cậu đi, nếu như không phải cậu mang chuyện cá nhân vào thì đã không ảnh hưởng đến nhóm rồi”

Phó Hạo chỉ thẳng tay vào mặt Tiêu Dật:

“Là cậu đó, nếu cảm thấy không thể được thì đổi nhóm khác đi”

Tiêu Dật gạt tay Phó Hạo ra:

“Cậu thì có, cậu mới là người lên xin sang nhóm khác”

Bởi vì Phó Hạo và Tiêu Dật khá lớn tiếng cho nên người giám sát Khương La nhanh chóng phát hiện ra được, ông ta không cần hỏi lý do vì sao như vậy mà trực tiếp lạnh giọng nói một câu khiến cho hai người phải ngay lập tức im lặng:

“Riêng hai người các cậu, trừ thêm 5 điểm nữa”

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật nhận được tin nhắn của Trình Kiệt nói xong việc lên văn phòng gặp hẳn, Tiêu Dật vừa nhận được tin nhắn này liền liếc nhìn Phó Hạo một cái sắc lẹm, cuối cùng người nào đó mang theo ba lô đựng toàn quần lót không đứng đắn lẫn mông ngoe nguẩy đi lên tầng thứ 49 muốn kể tội.

Phó Hạo thấy Tiêu Dật bước vào trong thang máy rồi liền đi tới phía trước thang máy đó nhìn xem cậu muốn lên tầng bao nhiêu, sau khi xác nhận là tầng 49 liền nhanh chóng chạy đi báo cáo với người giám sát Khương La thế này:

“Giám sát Khương, Tiêu Dật ở trong công ty muốn lôi kéo mối quan hệ với cấp trên, tôi vừa mới rời chính mắt nhìn thấy cậu ta lên tầng 49”

Khương La làm sao mà không biết tầng thứ 49 là tầng gì cho nên ông không hề tin tưởng lời nói của Phó Hạo một chút nào. Lại nói đến Tiêu Dật vừa mới bước ra từ trong thang máy liền bắt gặp nữ thư ký Tiểu Khiết mang theo túi xách hình như là muốn đi ăn trưa, Tiêu Dật trước là hướng Tiểu Khiết gật đầu một cái, những tưởng rằng cô gái này sẽ cứ như vậy bước qua ai ngờ cô ấy thế như còn hướng lại cậu cúi đầu mỉm cười chủ động bắt chuyện:

“Chúc mừng cậu nhé, nghe nói cậu đã trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị”

Tiêu Dật tuy rằng không hiểu vì sao thái độ của người này đối với cậu lại kỳ lạ như thế nhưng vẫn hướng cô ấy nói một tiếng cảm ơn, sau khi xác

định Tiêu Á đã xuống tầng rồi thì Tiêu Dật mới bước chậm về phía trước cửa phòng của Trình Kiệt gõ cửa, vẫn là ba tiếng gõ không mạnh không nhẹ đó, Trình Kiệt ở bên trong nhàn nhạt đáp:

“Vào đi”

Tiêu Dật trước là làm ra dáng vẻ bức bối bước vào, có điều Trình tổng giám đốc lớn kia của chúng ta từ đầu đến cuối không có ý định ngẩng mặt lên lấy một cái, chỉ chăm chú vừa nhìn tài liệu ở trên bàn vừa nói:

“Ngồi ở đó đi, đợi một chút tôi xử lý xong đồng giấy tờ này sẽ đưa em đi ăn trưa”

Mục đích Tiêu Dật ngày hôm nay lên đây không phải là muốn ăn một bữa trưa miễn phí của Trình Kiệt, cũng chẳng phải là muốn đưa mấy cái quần lót không đứng đắn kia cho hắn mà là muốn kể tội với người ta. Có đại thụ lớn trong công ty chống lưng để làm gì chứ, chính là dùng vào lúc này đây.

Tiêu Dật ngồi thật mạnh xuống ghế ý muốn để cho Trình Kiệt chú ý đến mình, nhưng mà người nọ từ đầu đến cuối chẳng biết cứ nhìn cái gì trên mấy tờ giấy kia mà không để ý đến cậu, Tiêu Dật nâng giọng khó chịu:

“Tôi hôm nay không muốn ăn trưa”

Trình Kiệt nghe ra được giọng nói có điểm không đúng kia liền ngẩng đầu lên nhìn người ta hừm một tiếng:

“Không muốn ăn trưa sao?”

Tiêu Dật tựa vào thành ghế phía sau:

“Tâm trạng của tôi đang không được tốt đâu”

Trình Kiệt nhìn bộ dạng ra vẻ kia liền buồn cười một chút:

“Tâm trạng không tốt sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi im lặng không nói gì nữa, Trình Kiệt buông văn kiện trên tay để xuống bàn rồi đưa tay vỗ vỗ lên đùi mình hướng Tiêu Dật nói:

“Đến đây ngồi, là ai lại muốn bắt nạt em nữa đây?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 24: Kể Tội

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói như vậy liền thất thần một chút, tiếng vỗ đùi kia của Trình Kiệt chẳng hiểu sao lại vô cùng rõ ràng, có lẽ bởi vì căn phòng này quá mức rộng lớn cho nên để lại tiếng vang, cậu do dự một hồi nhưng cuối cùng suy nghĩ cũng thông, chỉ là ngồi lên đùi hắn mà thôi cũng không phải là cái gì to tát cả, ngồi lên đùi cũng có thể tăng tiến tình cảm từng bước một năm giữ hắn trong lòng bàn tay. Tiêu Dật đứng dậy chậm rãi bước về phía Trình Kiệt, lúc đứng ở bên cạnh hắn rồi liền dừng lại không dám ngồi xuống tiếp, có điều Trình Kiệt đột nhiên bất ngờ kéo lấy tay cậu để cậu ngồi xuống ở trên đùi hắn, đôi tay rắn chắc kia vòng qua eo cậu giữ chặt, giọng nói mang theo tia tà ác dịu dàng cất lên:

“Là ai lại chọc giận em nữa rồi?”

Tiêu Dật cứng người một chút, cho dù Tiểu Kiệt Kiệt ở phía dưới không có trong trạng thái căng thẳng nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được độ to lớn của nó, còn có cũng thật cứng, Tiêu Dật không dám cử động tùy tiện, hai chân vẫn còn đặt ở dưới sàn cố gắng chống đỡ, đều là đàn ông với nhau cho nên cậu hiểu hơn ai hết nơi đó dễ dàng bị kích động như thế nào. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, ngồi cũng đã ngồi rồi phải thu về được lợi ích cậu muốn, không thể để cho Trình Kiệt kia được lợi nữa:

“Chính là người cùng phòng lúc trước tôi nói với anh”

Trình Kiệt nhếch môi, bàn tay bắt đầu cầm lấy ngón tay thon dài của Tiêu Dật đùa nghịch một chút:

“Là người tên Phó Hạo sao?”

Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Đúng thế!”

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm Tiêu Dật lên một chút:

“Được rồi, em nói tôi nghe xem nào?”

Tiêu Dật vẫn không có ý định né tránh bàn tay của Trình Kiệt, cậu mở đôi mắt lớn xinh đẹp nhìn hẳn, giọng nói mang theo tia bức bối không vui:

“Hôm nay người giám sát phân tôi cùng cậu ta ở chung một nhóm, hể lúc nào tôi đưa ra ý kiến nào đó cậu ta liền không chịu nghe mà đã bác bỏ luôn, cuối cùng nhóm của tôi bị giám sát trừ 5 điểm, riêng tôi và cậu ta bị trừ thêm 5 điểm nữa, như vậy tôi ngày hôm nay bị âm 10 điểm rồi. Còn có cậu ta thế nhưng còn lớn tiếng nói tôi nên ra khỏi nhóm, trong khi người sai mới là cậu ta”

Thật ra giữa Tiêu Dật và Phó Hạo không ai thua kém ai cả, Phó Hạo quả thật là bác bỏ mọi đề xuất của Tiêu Dật, nhưng Tiêu Dật cũng đâu có vừa, cậu ta vừa nói chưa được ba câu liền đã bị Tiêu Dật trực tiếp ngăn lại rồi. Trình Kiệt buồn cười, đưa tay lên cao vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật khẽ cảm thán một tiếng:

“Vì sao lại đáng yêu như vậy đây, được rồi chỉ là vấn đề điểm số phải không, tôi sẽ nói người giám sát không cần trừ điểm của em”

Tiêu Dật nhú mày gạt tay Trình Kiệt ra:

“Không cần, nếu như tôi còn ở chung nhóm với cậu ta thì việc bị trừ điểm số là chuyện sẽ xảy ra thường xuyên thôi”

Trình Kiệt cúi đầu xuống phía ngực của Tiêu Dật hít hít một hơi, hôm nay người này mặc áo sơ mi màu xanh nhạt vô cùng đẹp mắt, Trình Kiệt cố tình thở mạnh một chút, điểm tiếp giáp giữa hai cúc áo kia lập tức lộ ra, ẩn sâu phía bên trong đó là da thịt màu lúa mạch vô cùng quyến rũ, Trình Kiệt vừa làm loạn ở trước ngực Tiêu Dật vừa tùy tiện nói:

“Được rồi, tôi sẽ nói người tên Phó Hạo kia từ giờ trở đi không được phép gây khó dễ cho em nữa”

Tiêu Dật vẫn không muốn kết quả này, dù sao thì cậu cũng không có ý định để cho mọi người biết rằng cậu đang quen biết với Trình Kiệt:

“Không cần, tôi chỉ muốn cậu ta chuyển sang nhóm khác mà thôi”

Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã sớm cởi được hai nút áo ở phía dưới của Tiêu Dật, Tiêu Dật từ đầu đến cuối vẫn còn đang bị tức giận làm mờ mắt cho nên không hề phát giác ra chuyện này:

“Ừ, tôi sẽ sắp xếp để cậu ta sang nhóm khác”

Tiêu Dật nhú mày bực bội:

“Lát nữa anh có thể nói với giám sát Khương đổi cậu ta sang nhóm khác luôn được không, bởi vì tôi không muốn ở chung một nhóm với cậu ta thêm một phút nào nữa”

Trình Kiệt đã mang toàn bộ cúc áo của Tiêu Dật mở ra, nhưng bởi vì sợ làm người trong lòng kinh hãi cho nên từ đầu đến cuối không dám mang hai bên vạt áo của cậu mở rộng, mà chỉ dám để nó ở nguyên vị trí ban đầu:

“Ừ, tôi một lát nữa sẽ nói với giám sát Khương”

Tiêu Dật khẽ nhếch môi cười, những tưởng rằng mình dự được Trình Kiệt nhưng ai ngờ Trình Kiệt kia lại sớm đã lừa được cậu mở hết cúc áo ra

rồi:

“Còn có một chuyện nữa”

Trình Kiệt đưa tay vào trong áo của Tiêu Dật, Tiêu Dật giật mình sửng sốt a một tiếng giữ chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt lại định nói, nhưng Trình Kiệt lại sớm cắt ngang lời nói của cậu rồi:

“Ừ, còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng nhú mày, cậu sẽ nhẫn nhịn vì đại sự trước mặt, quân tử là phải co được giãn được biết nhẫn nhục chịu đựng, Tiêu Dật cắn răng bỏ tay xuống để ở trên đùi mình nhẹ giọng nói:

“Chính là cậu ta còn là người ở chung phòng ký túc xá với tôi nữa”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay miết nhẹ điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật một chút, hồ ly nhỏ này quả thật vô cùng nhạy cảm, mới chỉ chạm vào nơi đó của cậu có một chút thôi đã ửng đỏ muốn lớn hơn rồi:

“Được, chuyển cậu ta sang phòng khác luôn được chưa?”

Tiêu Dật muốn Ngô Lăng ở chung một phòng với cậu cho nên liền nói tiếp, nhưng giọng nói chẳng hiểu vì sao chỉ vừa mới phát ra liền vô cùng kỳ quái, khiến cho cậu trong nhất thời hoảng sợ ngừng lại:

“Còn... ưm...a”

Trình Kiệt nghe thấy tiếng kêu rên tà mị kia liền hứng thú, hai tay để ở trên hai điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật thì nhau kích động nó:

“Còn thế nào?”

Tiêu Dật run người, cảm giác được ở dưới móng cậu có vật gì đó vừa nóng vừa cứng giống như thanh sắt nung chọc cậu, Tiêu Dật hoảng sợ vội

dùng sức giữ chặt tay Trình Kiệt lại:

“Đừng như vậy”

Trình Kiệt chuyển hướng, đưa miệng của mình đến cần cổ của Tiêu Dật hôn nhẹ lên đó rồi nói khẽ:

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm đến bước cuối cùng đâu”

Tiêu Dật từ từ buông cổ tay của Trình Kiệt ra, chỉ cần không làm đến bước cuối cùng thì cậu vẫn có thể nhẫn nhịn chấp nhận được, hơn nữa hiện tại cậu vẫn còn có chuyện muốn nhờ vả Trình Kiệt:

“Tôi lúc mới vào có quen biết một người gọi là Ngô Lăng, anh có thể chuyển cậu ta qua nhóm tôi được hay không?”

Trình Kiệt đưa tay đặt lên cổ của Tiêu Dật kéo cậu về phía miệng mình, đầu lưỡi ẩm ướt kia trượt dọc từ cần cổ cậu xuống dưới khuôn ngực đang phập phồng nơi có hai điểm nhỏ nhạy cảm đã sớm cương đỏ:

“Tôi sẽ xem xét vấn đề này”

Tiêu Dật cả người ngứa ngáy khó chịu, lần đầu tiên cùng một người đàn ông tiếp xúc thân mật như thế này thật là kỳ quái, vừa khó chịu lại vừa cảm thấy ham muốn khó tả, Tiêu Dật ngồi im không dám cử động ngay cả hành động cự tuyệt cũng không hề có, cậu sợ mình một khi động loạn sẽ làm cho mình phải khó xử bởi vì phía dưới mông của cậu thật là nóng:

“Ân... phía dưới... không tốt”

Trình Kiệt ừ nhẹ, lực hôn cũng từ từ thêm sức khiến cho phía trước ngực cậu cũng bắt đầu in lại dấu vết chói mắt kia:

“Thì ra là em luôn để ý đến phía dưới của tôi hả”

Tiêu Dật giật mình vội vã giải thích:

“Nào có đâu... ý của tôi là tôi phải mau đứng lên thôi”

Trình Kiệt dùng lực giữ chặt lấy eo không cho Tiêu Dật đứng dậy, người này nếu như đột nhiên đứng dậy nữa thử hỏi Tiểu Kiệt Kiệt của hân phía dưới phải làm sao đây, Tiểu Kiệt Kiệt này chính là lần đầu tiên bị úy khuất như vậy chỉ có thể cách qua hai lớp quần mà cọ cọ một chút chứ không thể trực tiếp mà tiến vào:

“Đừng cử động, nếu không tôi lập tức ăn sạch em”

Tiêu Dật lạnh buốt sống lưng, hiện tại cậu đang ở trên tầng cao nhất, phía bên ngoài lại không có người, nếu như Trình Kiệt quả thật muốn làm gì cậu thì không phải quá dễ dàng rồi hay sao, cậu vẫn còn chưa chuẩn bị vấn đề này đâu:

“Này... anh không phải nói là sẽ không ép tôi sao”

Trình Kiệt khàn giọng, bàn tay cũng mạnh mẽ kéo lấy hai điểm nhỏ trước ngực kia của Tiêu Dật giống như là đang phát tác tức giận:

“Ngoan ngoan nghe lời, ngồi im như vậy sẽ không sao”

Tiêu Dật bị đau hét lên một tiếng:

“Anh làm gì thế hả, anh làm đau tôi rồi”

Trình Kiệt tiếp sau đó quả thật không có kéo mạnh ngực của Tiêu Dật nữa, nhưng cái móng sói lớn kia lại thủy chung không rời khỏi ngực cậu, không gian tiếp theo cứ như vậy rơi vào trầm mặc mãi cho đến khi Trình Kiệt khàn giọng lên tiếng:

“Nếu như em trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị rồi, đến lúc đó em sẽ không ở tại ký túc xá của công ty nữa, đến ở nhà của tôi đi”

Tiêu Dật không muốn nhắc đến vấn đề này, dù sao từ bây giờ đến lúc đó cũng còn những 3 tháng, cũng chẳng biết khi ấy Trình Kiệt còn đang quen cậu hay không nữa, nói vấn đề này cũng còn quá sớm rồi:

“Tính sau đi”

Trình Kiệt nhíu mày không vừa lòng, hắn đưa tay bóp lấy hai má của Tiêu Dật xoay mặt cậu lại đối diện hắn:

“Có phải em có ý định qua cầu rút ván, làm được nghệ sĩ chính thức của Trình thị rồi thì coi như không quen biết tôi... Để tôi nói cho em biết, tôi là người điều hành công ty này, em đừng tưởng trở thành nghệ sĩ chính thức rồi là xong”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra muốn đứng dậy nhưng bị hắn ôm lại, cậu có điểm không vui đáp lời:

“Anh nói cái gì thế hả, tôi chẳng qua là chưa nghĩ đến chuyện sẽ đến nhà của anh ở mà thôi”

Trình Kiệt hí mắt nhìn Tiêu Dật:

“Tối nay đến nhà tôi ngủ để cho em có thể nghĩ đến vấn đề này”

Tiêu Dật từ chối:

“Không được, ký túc xá 11 giờ sẽ đóng cửa, nếu như không trở về lại bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không cần lo lắng chuyện điểm số”

Tiêu Dật mím mím môi:

“Không cần, vấn đề kia tôi về phòng sẽ suy nghĩ, không cần tối nay phải tới nhà của anh ngủ mới suy nghĩ được”

Trình Kiệt nhếch môi tà ác nói:

“Đến nhà tôi... thử xem ghế sofa cao cấp kia có như lời tôi nói, rất thích hợp với chiều cao của em hay không”

Tiêu Dật im lặng cố gắng coi mấy lời nói kia như gió thổi ngoài tai, Trình Kiệt không có ý định buông tha cho Tiêu Dật, tiếp tục ở bên tai cậu thổi gió:

“Nhìn xem một chút bồn tắm có phải là lớn đủ cho hai người, thử xem giường lớn nhà tôi nằm có thoải mái hay không, có hợp ý em hay không. Còn có phòng bếp nữa...”

Tiêu Dật càng nghe lại càng không thể tiếp thu nổi, cậu đưa tay lên bịt lấy miệng Trình Kiệt lại ngăn không cho hắn nói thêm gì nữa:

“Anh có thể đừng nói đến mấy cái vấn đề này nữa được hay không thế”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, hắn nắm tay cậu kéo xuống dưới, giọng nói mang theo tia tà ý không giấu giếm:

“Tôi thì lại nghĩ em nên sớm nghĩ đến vấn đề này thì hơn, đừng nghĩ bởi vì tôi nói tôi sẽ không ép buộc em cho nên em luôn muốn bỏ vấn đề đó ra phía sau mà không muốn nghĩ đến”

Lời này của Trình Kiệt nói quả thật rất đúng, cậu đúng là có ý như vậy, có điều hiện tại không thể nào ngu ngốc đến mức mà biểu hiện ra cho hắn thấy được, chỉ có thể giả bộ nâng giọng tức giận:

“Anh đừng tự cho mình là đúng, bản thân tôi đang nghĩ cái gì chỉ có mình tôi mới biết được mà thôi ưm...”

Trình Kiệt thấy bộ dạng gấp gáp tức giận khi bị nói trúng tim đen của Tiêu Dật liền nhin không được phải dùng miệng ngăn chặn lời nói kia của cậu, đầu lưỡi của hắn mềm mại luồn vào bên trong tùy ý trêu đùa đầu lưỡi nhỏ nhắn không mấy tự nhiên kia của Tiêu Dật. Trình Kiệt ngay từ lúc đầu hôn môi hồ ly nhỏ này đã đặc biệt thích cảm giác đó, chính là môi của Tiêu Dật cực kỳ mềm, hắn thích cái cảm giác người trong lòng lúng túng không biết nên đáp lại hắn như thế nào, hắn thích cái cảm giác người trong lòng nhin nhin kiềm chế tức giận nắm chặt hai tay để ở trên đùi, cũng thích luôn sự run rẩy của đối phương mà phải thật tinh tế mới có thể nhận ra được.

Tiêu Dật cảm thấy tức giận, tức giận bởi vì cậu lúc nào cũng bị kẻ xấu xa này bất ngờ hôn xuống, chưa có bất cứ một lần nào hắn nhẹ nhàng chạm rãi từ từ đến cả, hơn nữa mỗi lần hôn đều kéo theo bàn tay không thành thật sờ soạng khắp mọi nơi trên người cậu. Tiêu Dật bị hôn đến sắp không thể thở nổi nữa mà người kia vẫn cứ kiên trì ở trong miệng cậu làm loạn, đến cuối cùng vẫn là cậu phải dùng sức đẩy hắn ra.

Trình Kiệt nhìn người trong lòng ánh mắt tức giận, đôi môi sưng đỏ hơi hé đang cố gắng hít vào thở ra một cách dồn dập, ngay cả khuôn ngực ở phía dưới cũng theo đó phập phồng khiến cho điểm nhỏ trước ngực của người nào đó cũng ẩn hiện mập mờ. Mỹ cảnh này đương sự không thể nào biết được nó có bao nhiêu kích thích, chỉ có một con sói gian ác cùng cái đầu đen tối từ đầu đến cuối nhìn không bỏ sót một chi tiết nào. Tiêu Dật cảm thấy ánh mắt nóng rực của đối phương liền đưa tay xuống phía kéo lại vạt áo khép kín lại, gương mặt đỏ bừng mang theo tức giận hòa lẫn xấu hổ nói:

“Tôi nói tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt rồi tại sao anh lại cứ như thế?”

Trình Kiệt ôm eo Tiêu Dật khẽ siết chặt, hắn để cậu tựa vào người mình khe khẽ lấy lòng:

“Được rồi, tôi cũng không có ý định muốn trêu chọc em, chỉ là vừa nhìn thấy em như vậy liền không thể kiềm chế rồi”

Tiêu Dật nghe đến đây liền trợn mắt từ trong lòng ngực của Trình Kiệt đứng dậy, tay nhỏ luống cuống muốn đóng cúc áo lại nhưng lại không phát hiện ra là mình đóng lộn hàng cúc:

“Anh đừng làm phải khó xử như vậy, tôi đã nói là tôi chưa chuẩn bị đến việc kia rồi mà”

Trình Kiệt bật cười ha ha, hắng đứng dậy tiến lên một bước giúp cậu mang cúc áo sơ mi đóng lại thật cẩn thận:

“Tôi nói là không kiềm chế được sẽ hôn em chứ không hề nói đến chuyện kia, vẫn là em... người sớm không kiềm chế được rồi”

Tiêu Dật lại bắt đầu có điểm xấu hổ, gương mặt vô cùng dễ dàng ửng hồng khi bị Trình Kiệt trêu chọc như thế:

“Tôi không muốn cùng anh trao đổi vấn đề này nữa”

Trình Kiệt không buông tha cho Tiêu Dật tiếp tục nói:

“Tôi lại muốn cùng em trao đổi vấn đề này, mỗi ngày chúng ta sẽ nói một chút để cho em có thời gian mà suy nghĩ tới”

Tiêu Dật gạt mạnh tay Trình Kiệt ra lùi lại một bước rồi tự mình đứng ở một bên mang cúc áo đóng lại cẩn thận. Đúng lúc này ngoài cửa liền có tiếng gõ khiến cho cậu suýt chút nữa nháy dựng lên, Tiêu Dật mở lớn hai mắt nhìn Trình Kiệt có điểm gấp gáp, nếu như để cho ai đó bắt gặp cậu giờ này ở trong văn phòng hẳn thì không hay. Tiếng gõ cửa tiếp tục truyền tới, Tiêu Dật nhìn xung quanh phòng một lượt vẫn không biết mình nên trốn ở chỗ nào thì Trình Kiệt đã lên tiếng nói lớn rồi:

“Vào đi”

Tiêu Dật sửng sốt hết nhìn Trình Kiệt rồi lại nhìn đến phía cánh cửa ở phía trước chuẩn bị mở ra kia.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 25: Khẩu Vị Của Tôi Thay Đổi Rồi

Tiêu Dật đứng chết lạng ở giữa phòng bởi vì cánh cửa giống như là bị đối phương dùng chân đá mạnh ra vậy, cậu còn nghe thấy rõ ràng đến rầm một tiếng, nếu không phải cánh cửa này thật sự cao cấp thì sau cú tông mạnh kia đảm bảo đã hỏng rồi:

“A Kiệt à, cậu làm cái gì mà lâu quá vậy?”

Người vừa bước vào đã lớn tiếng nói kia là Tống Ngộ Phàm, khi Tống Ngộ Phàm nhìn thấy phía bên trong phòng còn có thêm một người nữa liền có điểm giật mình một chút, rất nhanh sau đó Tống Ngộ Phàm liền nhìn tới phía Tiêu Dật hỏi:

“Tiểu Dật, cậu cũng ở chỗ này sao?”

Tiêu Dật giật mình khi được nhắc đến tên, có lẽ mới vừa rồi ở trong phòng làm việc xấu cho nên tâm lý lúc này hơi hơi bất ổn, Tiêu Dật ấp úng một chút mới có thể từ từ trả lời Tống Ngộ Phàm:

“Tôi đến gặp Trình tổng có chút chuyện”

Bên trong căn phòng không chỉ có duy nhất ba người đàn ông mà còn xuất hiện thêm một người phụ nữ xinh đẹp nữa, người tới là một cô gái nhìn khoảng 25 tuổi có mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn nhẹ dài ngang vai, chiếc váy màu hồng phấn bó sát cơ thể khiến cho đường cong được phô diễn hoàn toàn, cô gái này Tiêu Dật có biết bởi vì người đó không ai khác

chính là bạn gái vì nói dối nên bị ghét bỏ của Trình Kiệt... Bối Ni. Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng, Bối Ni bởi vì nói dối Trình Kiệt để đi sinh nhật người bạn nào đó liền bị hấn không một chút lưu tình cắt đứt quan hệ, cậu tính đến thời điểm hiện tại đang nung nấu kế hoạch dụ hấn vào trong lòng bàn tay, như thế này so với nói dối là nặng hay nhẹ, nếu như để cho Trình Kiệt trong một lúc nào đó phát hiện ra thì liệu hấn có nổi giận đuổi cùng giết tận cậu hay không.

Nhận thấy sự không mấy hài lòng trên gương mặt của Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm nhanh chóng mỉm cười nói với hấn:

“Là thế này, tôi vừa rồi gặp Bối Ni ở trong thang máy...”

Trình Kiệt không cho phép Bối Ni bước vào trong văn phòng hấn nữa cho nên Bối Ni cũng không còn cách nào khác chỉ còn biết đứng đợi ở trước cửa thang máy chờ Tống Ngộ Phàm, lấy lý do muốn tới tìm Trình Kiệt vì một số công việc mà theo Tống Ngộ Phàm lên đây. Tiêu Dật cảm thấy mình hình như là người có chút thừa thãi ở chỗ này cho nên muốn đi ra ngoài nhanh một chút:

“Được rồi, nếu như không có chuyện gì...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Tống Ngộ Phàm đã lên tiếng gọi cậu lại rồi:

“Này Tiểu Dật cậu đã ăn cơm trưa hay chưa, có muốn đi ăn cùng chúng tôi không?”

Tiêu Dật lại một lần nữa bị gọi đích danh liền cứng người, cậu thật sự là không muốn tiếp tục đứng ở chỗ này nữa. Bởi vì mới vừa rồi cùng Trình Kiệt hôn môi, cậu sợ nếu như đứng ở chỗ này càng lâu thì người khác sẽ thấy được môi cậu không bình thường, đến hiện tại cậu nói chuyện cũng luôn phải né tránh quay sang một bên cho người khác không nhìn thấy:

“Hả? Không cần đâu!”

Trình Kiệt trầm giọng ra lệnh:

“Cùng đi đi!”

Bối Ni này giờ không nói được câu nào cả, Trình Kiệt không có ý muốn mời Bối Ni đi ăn cơm cho nên cô cũng nào dám mở miệng, có lẽ Tống Ngộ Phàm thấy mình không được lịch sự cho lắm vì thế mới hướng Bối Ni hỏi thử:

“Bối Ni, em cũng đi cùng nhé?”

Bối Ni chính là cầu còn không được cho nên liền nhanh chóng đồng ý, bốn người cứ như vậy bước ra khỏi phòng làm việc của Trình Kiệt đi tới thang máy dành cho tổng giám đốc tiến vào. Tiêu Dật nhanh chóng chọn cho mình một góc đứng ở phía sau, cậu lén lén đưa mắt nhìn thấy tấm kính lớn trong bốn mặt thang máy liền giật mình hốt hoảng nhận ra được môi trên của mình có chút sưng rồi, có điều đó không phải là điểm chói mắt nhất bởi vì cần phải để ý kỹ mới nhận ra được điều khác thường đó, điều khiến cho Tiêu Dật sững sốt chính là vết hôn chói lọi ở cần cổ phía bên phải kìa, Tiêu Dật vội vã kéo cao cổ áo lên một chút làm như vậy mới có thể miễn cưỡng che đi được, nhưng mà bởi vì cổ áo không thể lên cao như vậy được cho nên chỉ vài giây sau nó lại từ từ trở về vị trí ban đầu khiến cho vết hôn kia lại hiện ra rõ ràng. Tiêu Dật khó xử vừa chỉnh áo vừa nhíu mày, một màn đáng yêu này lọt hết vào mắt của sói lớn háo sắc, hần buồn cười đưa móng sói xuống phía dưới chạm nhẹ vào mông của Tiêu Dật một cái khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức hốt hoảng cứng người, cậu hoảng loạn đẩy tay của Trình Kiệt ra, nơi này bốn mặt đều là gương, hơn nữa số người đứng bên trong cũng không nhiều, chỉ một hành động sơ suất vừa rồi của Trình Kiệt rất dễ để cho người khác vô tình thấy được.

Có điều sói lớn vẫn là sói lớn, đối với con mồi càng hoảng hốt thì tâm trạng sẽ lại càng phấn khích tăng cao, Trình Kiệt đứng sát về phía Tiêu Dật một chút mang tay của mình bóp tới một bên hông của Tiêu Dật. Đúng lúc này Tống Ngộ Phàm đứng ở phía trên liền nói:

“Phải rồi Tiêu Dật, ngày hôm nay đã quen với công việc hay chưa?”

Bởi vì đang ở phía sau lưng làm việc xấu cho nên chỉ cần người nào đó gọi đích danh liền tránh không được phải giật mình gấp gáp, Tiêu Dật vừa đẩy tay Trình Kiệt ra vừa nói:

“Cám ơn nhé, tôi đang từ từ thích nghi”

Bối Ni đứng ở phía trên có điểm khó hiểu liền quay lại phía sau hỏi Tiêu Dật:

“Cậu đang là nhân viên của Trình thị sao?”

Tiêu Dật cứng người, bàn tay ở phía sau đang cố gắng gạt tay Trình Kiệt ra liền bỏ xuống đưa về phía trước giả bộ vuốt vuốt lại mái tóc của mình một chút:

“Tôi mới chỉ là nghệ sĩ thực tập mà thôi”

Bối Ni nhú mày nhìn tới phía dưới của Tiêu Dật một chút, cô cảm thấy có điểm kỳ cục khi Trình Kiệt và Tiêu Dật lại đứng sát nhau như vậy. Tiêu Dật thầm cảm thán trong lòng, Bối Ni có khi nào đã nhận ra được điều gì đó rồi hay không. Bàn tay của Trình Kiệt vẫn đặt ở phía sau Tiêu Dật, tay còn lại thì lại đang cầm điện thoại, ánh mắt tập trung nhìn lên màn hình điện thoại đó, từ đầu đến cuối làm ra một dáng vẻ mình bạch không liên quan.

“Tiêu Dật, thang máy rộng như vậy tại sao cậu lại đứng sát bên cạnh Kiệt như thế?” Bối Ni lên tiếng

Tống Ngộ Phàm nghe thấy Bối Ni nói thế cũng quay lại phía sau xem thử, Tiêu Dật lúc này quả thật chỉ muốn cách xa Trình Kiệt thôi nhưng mà cậu sợ mình vừa nhấc chân bước sang bên trái một bước sẽ kéo theo cánh tay không biết xấu hổ đang bám trên hông cậu cùng đi. Trình Kiệt lúc này mới chịu bỏ điện thoại trên tay xuống ngẩng đầu lên nhìn Bối Ni một cái trầm giọng:

“Tiện sờ em ấy!”

Đúng lúc này thang máy cũng vang lên một tiếng “ding” cánh cửa hai bên được mở ra, Tiêu Dật lớn tiếng nói:

“Thang máy mở ra rồi!”

Một tiếng “ding” kia vừa vắn vang lên tại chữ “sờ” phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt, ngay khi cánh cửa thang máy mở ra thì Tiêu Dật cũng lớn tiếng nói hoàn hảo che lấp đi được thêm hai từ phía sau nữa. Không biết rằng hai người phía trước có nghe được lời nói kia của Trình Kiệt hay không, nhưng mà cậu vừa rồi đứng ở bên cạnh hẳn đã nghe thấy hết cả rồi. Tống Ngộ Phàm và Bối Ni bước ra khỏi thang máy, nhân lúc bọn họ xoay người bước đi thì Tiêu Dật liền dùng hết sức lực mạnh mẽ kéo tay của Trình Kiệt xuống rồi bước nhanh ra ngoài. Khi bốn người bước ra khỏi thang máy rồi, Tống Ngộ Phàm lúc này lại hỏi Trình Kiệt:

“A Kiệt, cậu vừa rồi nói cái gì đấy?”

Tiêu Dật hốt hoảng gấp bội:

“A... chúng ta đến chỗ nào ăn thế?”

Tống Ngộ Phàm nhìn Tiêu Dật:

“Cậu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật cười cứng ngắc:

“Tôi sao... cái gì cũng đều được cả”

Tống Ngộ Phàm gật đầu rồi lại tiếp tục hỏi Trình Kiệt vấn đề kia:

“A Kiệt, cậu vừa rồi nói cái gì thế?”

Tiêu Dật giả bộ ho lớn một tràng, Trình Kiệt biết người kia là đang nhắc khéo mình cho nên liền chiều theo ý ai kia đáp:

“Không có gì”

Tiêu Dật sau khi nghe được một câu đó liền thở phào một hơi, Bối Ni lúc này bước tới khoác lấy tay Trình Kiệt:

“Kiệt, chúng ta đến nhà hàng mà chúng ta hay đến đi”

Trình Kiệt nhú mào dừng bước, hắn đưa tay gạt tay Bối Ni xuống trầm giọng nhắc nhở:

“Lần sau ở công ty đừng có động tay động chân như thế”

Bối Ni bị gạt ra như vậy cũng chỉ mình cô ta cảm thấy đau lòng, ba người đàn ông phía trước kia hoàn toàn không cảm thấy một chút gì cả, Tống Ngộ Phàm thì khỏi phải nói chuyện cảm thấy chán rồi liền muốn cắt đứt đối với cậu ta cũng không có gì là lạ cả, so với Trình Kiệt thì Tống Ngộ Phàm đối với vấn đề đó đôi khi còn lạnh lùng hơn một bậc. Trình Kiệt bởi vì lo lắng hồ ly nhỏ kia sẽ nhìn thấy cảnh này cho nên mới có điểm không vui như vậy, sau đó hắn chợt nhận ra một điều kỳ quái rằng hắn rốt cuộc có cái gì phải sợ Tiêu Dật đây. Bản thân Tiêu Dật hiện tại ngoài tức giận vì chuyện trong thang máy lúc nãy còn có chuyện lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy vết hôn trên cổ, cả một quá trình chỉ chăm chăm che che giấu giấu dấu vết hôn chói mắt đó mà thôi.

Bốn người ngồi trong xe của Tống Ngộ Phàm, chủ xe đương nhiên sẽ là người cầm lái, Trình Kiệt thân nhiên mở cửa xe phía sau ngồi vào, Tiêu Dật cảm thấy mình nếu như ngồi ở ghế phía sau thì không đúng cho lắm, bởi vì hiện tại vẫn chưa ai biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cả, hơn nữa Bối Ni hiện tại cũng miễn cưỡng được coi là bạn gái của Trình Kiệt đi, nhưng mà nếu như cậu bình thân mở ghế lái phụ phía trước ngồi vào thì lại càng không đúng hơn, dù sao thì vị trí ghế lái phụ ở phía trên cũng không thể tùy tiện ngồi vào được. Tiêu Dật loay hoay một lúc không biết nên ngồi ở phía trước hay phía sau, cuối cùng Bối Ni mở cửa xe phía sau rồi thì Tiêu Dật mở dám mở cửa phía trước ngồi vào. Tống Ngộ Phàm trước tiên vẫn là hỏi mọi người một chút:

“Đến tiệm nào đây?”

Không gian trong xe đều rơi vào trầm mặc, bởi vì trong xe chỉ có duy nhất một mình Bối Ni là nữ cho nên Tống Ngộ Phàm mới hướng cô ta hỏi thêm lần nữa:

“Bối Ni, em muốn ăn cái gì?”

Bối Ni quay sang nhìn Trình Kiệt khẽ mỉm cười hỏi:

“Kiệt, anh muốn ăn cái gì?”

Trình Kiệt lại nhìn đến cái đầu nhỏ hơi nhô lên ở ghế lái phụ phía trước trầm giọng hỏi:

“Tiêu Dật, cậu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật hiện tại đang trong kỳ nhạy cảm, chỉ cần ai đó gọi đến tên cậu là y như rằng sẽ giật thót một cái, tay nhỏ theo bản năng đưa lên kéo kéo cổ áo, giọng nói cũng không được tự nhiên cho lắm:

“Hả? Tôi ăn cái gì cũng được”

Tống Ngộ Phàm hỏi một người thì cả ba người ở bên trong không ai đưa ra được quyết định, kết quả Tống Ngộ Phàm đành tùy ý lái xe đến một tiệm cơm truyền thống gần đó. Tiệm cơm truyền thống này có ba tầng khá là lớn, tuy rằng ở tầng dưới vẫn còn ghế trống nhưng bốn người bọn họ vẫn quyết định lên tầng ba ngồi, bởi vì Bối Ni là minh tinh nổi tiếng nếu như bị ai đó tình cờ bắt gặp được sẽ không hay. Lúc bốn người bước vào trong thang máy rồi, Tiêu Dật liền đứng ngay bên cạnh Tống Ngộ Phàm ở phía trên, tránh để cho việc vừa rồi ở công ty xảy ra thêm nữa. Tầng ba là tầng dành cho khách hàng đặc biệt, những người nổi tiếng muốn được yên tĩnh hoặc những doanh nhân giàu có đều chọn lên đây ngồi ăn cơm, trong phòng khá rộng rãi cùng sạch sẽ, tất cả đều là bàn tròn được xếp ghế ở xung quanh, Trình Kiệt ngồi ở giữa Bối Ni và Tống Ngộ Phàm, vị trí ngồi này đối với Tiêu Dật mà nói cũng xem như tốt, ngoài việc phải đối diện với Trình Kiệt ra thì cậu không cần phải ngồi sát bên cạnh hẳn, ai mà biết được con sói háo sắc kia ở trên bàn ăn có động tay động chân với cậu nữa hay không. Có điều Tiêu Dật đã đánh giá quá thấp Trình Kiệt rồi, cho dù không cần phải ngồi cạnh thì Trình Kiệt vẫn có thể động tay động chân được, chỉ là hẳn có muốn làm hay là không thôi.

Thực đơn được đưa tới, Tiêu Dật tùy tiện nhìn một lượt rồi gọi vài món đơn giản, nếu như là đi ăn riêng cùng với Trình Kiệt thì Tiêu Dật nhất định sẽ không tùy tiện gọi như thế, cậu sẽ chọn những món ăn nào thật ngon, thật đắt tiền nhất mà gọi, dù sao thì đi ăn với hẳn cũng không thoát khỏi tình trạng bị ăn đậu hũ, cậu phải ăn để tính vào tiền sờ đậu hũ trên người cậu. Nhưng hôm nay là đi ăn với hai người nữa, cũng không thể để họ nghĩ rằng cậu là một kẻ ham ăn được, tuy rằng mấy món cậu gọi so với mấy món đắt tiền trong thực đơn kia cậu không đặc biệt thích, nhưng Tiêu Dật vẫn kiềm chế lại mà chọn món bình thường một chút. Có điều Trình sói lớn làm sao mà không hiểu tính cách của Tiêu hồ ly này, khi hẳn gọi món đều là chọn những món nhiều thịt mà Tiêu Dật thích ăn, Bối Ni ngồi bên cạnh thấy thế liền có điểm khó hiểu:

“Kiệt, khẩu vị của anh thay đổi rồi hay sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, cũng không có ý định để ý đến Bối Ni, lời của Bối Ni nói hoàn toàn đúng, khẩu vị của hắn đúng là đã thay đổi rồi, từ thích phụ nữ liền chuyển sang thích đàn ông, cái này cũng xem như là một bước thay đổi khẩu vị lớn ở trong đời. Trình Kiệt nhếch môi giống như là đột nhiên nghĩ ra cái gì đó liền ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt kia rõ ràng là tập trung nhìn lên người trước mặt, hắn chậm chậm nói thế này:

“Khẩu vị của tôi thay đổi rồi”

Tiêu Dật lại cảm thấy bất an bối rối chết mất thôi, nếu như lúc này chỉ có một mình Trình Kiệt thôi thì không sao nhưng đằng này ở đây vẫn còn hai người nữa, Trình Kiệt cứ hết lần này đến lần khác làm ra mấy cái hành động trắng trợn như vậy, thử hỏi làm sao không khiến cậu lòng nóng như lửa đốt đây. Tiêu Dật vội vã cầm lấy ly nước ở trên bàn định đưa lên miệng uống, lúc không cẩn thận liền làm đổ ly nước đó xuống sàn, ly thủy tinh vỡ là chuyện nhỏ nhưng chuyện dẫm quần cậu bị ướt lại là một chuyện lớn. Tống Ngộ Phàm ngồi bên cạnh liền đưa cho Tiêu Dật vài tờ khăn giấy:

“Tiêu Dật, cậu có sao không?”

Tiêu Dật cầm lấy khăn giấy lau lau quần mình một chút, sau đó càng lau thì lại càng sần nảo hơn, vết ướt không lớn cũng không nhỏ chỉ vừa đủ để cho người ta dễ dàng hiểu lầm rằng cậu tè ra quần. Tiêu Dật vội vã đứng dậy muốn đi vào trong nhà vệ sinh:

“Tôi vào nhà vệ sinh một chút”

Lúc bước vào trong nhà vệ sinh rồi, đứng đối diện gương lớn phía trước mặt Tiêu Dật nhăn nhó không thôi, vết ướt vì sao lại biết chọn chỗ như thế này thật là khiến cho người ta phải bối rối mà. Tiêu Dật hiện tại cũng không

biết phải làm cách nào nữa, cứ loay hoay trái phải lấy tay lau lau một chút, lau đến mức Tiểu Dật Dật cũng hơi hơi có phản ứng, đúng lúc này cánh cửa phía bên ngoài đột nhiên bật mở, Tiêu Dật lại được một phen hoảng loạn vội vã xoay người về phía sau, đưa tay kéo khóa quần xuống giả bộ rằng mình đang chuẩn bị đi tè.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 26: Tiểu Dật Dật Lạnh

“Biết tôi sẽ vào cho nên em mới định cởi quần ra sao?”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng nói này liền hốt hoảng mang cúc quần đóng lại rồi quay về phía sau, phát hiện ra được người tới là Trình Kiệt liền không khỏi gấp gáp hơn. Trình Kiệt hiện tại đang đứng tựa vai vào một bên tường, hai tay khoanh ở trước ngực, một bộ dạng lưu manh xấu xa nhìn cậu chăm chăm. Tiêu Dật biết nếu bây giờ mình mà nổi nóng chỉ có gây bất lợi cho bản thân, chính vì thế mà cậu liền hít một hơi thật sâu rồi nhẹ giọng hỏi:

“Anh cũng muốn đi vệ sinh sao?”

Câu hỏi Tiêu Dật hỏi ra là muốn Trình Kiệt đáp rằng đúng vậy, có điều Trình sói lớn của chúng ta lại thẳng thắn thông báo tới cậu thế này:

“Tôi vào nhìn xem em thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy không khí xung quanh ngưng đọng lại giống như là trong một chiếc tủ lạnh khổng lồ vậy, lạnh đến mức khiến cho quai hàm của cậu cứng lại một lúc rồi mới có thể lên tiếng nói được:

“Hả? Tôi không sao cả, chúng ra ra ngoài thôi”

Lúc Tiêu Dật định bước qua Trình Kiệt để đi ra ngoài thì Trình Kiệt liền mạnh mẽ đưa tay kéo cổ tay Tiêu Dật lại, ngay lập tức ép cậu vào góc

tường bên cạnh, hai tay hấn chống ở trên tường mang cựa khóa chặt ở chính giữa:

“Như thế nào lại không sao được, chỗ bị ướm cũng không phải chỗ bình thường”

Tiêu Dật đã nhiều lần bị Trình Kiệt tùy ý trêu chọc, nhưng cho đến bây giờ cậu vẫn không thể nào quen được với việc này, ví như hiện tại liền bắt đầu gấp gáp thở dốc một chút, hai tay nắm lại để ở bên đùi, ánh mắt mở lớn càng thêm để cho người ta nhìn thấy rõ ràng được cậu đang hoảng sợ:

“Cũng... không còn cách nào cả, chúng ta ra ngoài đi đường để hai người bên ngoài nghi ngờ”

Trình Kiệt không có ý định buông tay xuống, gương mặt của hắn đối diện với gương mặt của Tiêu Dật ở một khoảng cách rất gần, gần đến mức mỗi lần hắn vừa lên tiếng liền có một dòng nhiệt nóng phát ra khiến cho mặt cậu phải nóng ran, cũng không biết là bởi vì như vậy hay là bởi vì giọng điệu trong từng câu nói kia của Trình Kiệt là nguyên nhân dẫn đến việc này:

“Em rốt cuộc muốn cái gì?”

Tiêu Dật ngay cả thở mạnh cũng không dám, bởi vì cậu cảm thấy sát khí xung quanh thật là mạnh đang bao vây lấy cậu, cái đầu nhỏ tự động tựa sát vào mặt tường phía sau, ngay cả sức lực ở sau lưng cũng dính chặt lấy bức tường đó:

“Sao? Ý của anh là gì, chúng ta mau ra ngoài thôi”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Chuyện kia tôi không ép buộc em nhưng ngay cả việc động chạm một chút em cũng như vậy là sao?”

Tiêu Dật sớm biết trong cái đầu của Trình Sói lớn chỉ nghĩ đến chuyện này mà thôi, hẳn mỗi lần cùng cậu trao đổi đều không thể nói chuyện nào lên hồn cả:

“Anh ở nơi nhiều người như vậy cứ như thế... tôi...”

Trình Kiệt cắt lời Tiêu Dật:

“Tôi làm việc gì đều có chừng mực cả, không thể nào để người khác nhìn ra được!”

Tiêu Dật không bao giờ tin lời của Trình Kiệt nói, chừng mực trong lời nói kia của hắn so với chừng mực trong suy nghĩ của cậu cách biệt một khoảng cách khá xa, tại cậu đều nghe thấy rõ ràng rằng hắn lúc ở trong thang máy nói ra bốn từ “tiện sờ em ấy”, bốn từ này cũng đủ hiểu chừng mực của hắn ở mức độ nào rồi. Tiêu Dật bởi vì muốn nhanh một chút thoát khỏi móng vuốt sói này cho nên mới qua loa:

“Được rồi, tôi biết rồi bây giờ có thể đi ra ngoài hay chưa, đừng để cho hai người kia nghi ngờ”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Bọn họ có thể nghi ngờ cái gì chứ?”

Tiêu Dật nhú nhú mày đẩy Trình Kiệt ra:

“Nhiều thứ lắm”

Tiêu Dật lại một lần nữa bị khóa lại, Trình Kiệt nhanh chóng cúi đầu xuống hôn lấy môi của Tiêu Dật, lần này Tiêu Dật không có dễ dãi như trước nữa, mỗi lần hắn hôn đều để cho hôn nên hắn mới được nước làm càn như thế, lão hổ cậu không phát uy thì hắn vẫn còn tưởng là mèo bệnh đây, thế cho nên Tiêu Dật liền ngay lập tức đẩy thật mạnh Trình Kiệt ra:

“Đã nói đừng có làm như vậy ở bên ngoài nữa rồi mà”

Trình Kiệt bị đẩy ra cũng không có tức giận, ngược lại còn cảm thấy có điểm hứng thú, nụ cười mang theo tà ý nhếch lên cao, cho đến khi người nọ gấp rút rời đi rồi mới chậm rãi bước ra sau. Đồ ăn đã mang lên một lúc rồi, Tống Ngộ Phàm và Bối Ni đang ngồi trò chuyện với nhau đợi hai người đi ra cùng ăn, lúc Tiêu Dật bước tới bàn ăn rồi liền phát hiện ra một cái quạt nhỏ để ở dưới gầm bàn, lại nhìn thấy Bối Ni vừa rời ngồi ở chỗ kia lúc này đã chuyển sang chỗ cậu rồi.

“Tiêu Dật, cậu làm gì mà lâu như vậy, ngồi ở đó đi” Tống Ngộ Phàm chỉ về phía ghế ngồi của Bối Ni lúc đầu.

Tiêu Dật trước vẫn là xin lỗi một tiếng rồi ngồi xuống ghế, dù sao thì có quạt nhỏ để quạt cũng là chuyện tốt. Trình Kiệt rất nhanh cũng mang theo một bộ dạng thản nhiên bước ra theo sau, động tác chậm rãi mà dứt khoát kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật. Tiêu Dật cố gắng không để ý đến Trình Kiệt, cả một quá trình thảnh thơi sẽ ngừng đầu đáp lại vài câu hỏi sau đó lại cúi đầu tập trung ăn. Câu chuyện sẽ cứ bình yên như vậy nếu như Tiêu Dật không gặp một chút vấn đề với chiếc quạt nhỏ kia, quạt tuy nhỏ thật đấy nhưng công suất của nó lại không hề nhỏ một chút nào, chỗ đứng quần bị ướt một mảng hiện tại đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cho nên Tiêu Dật liền dùng chân muốn hướng tới nút bấm kia chỉnh số nhỏ lại một chút. Tiêu Dật ngay cả cúi xuống nhìn xem nút bấm kia cũng không thêm, chỉ tùy tiện dùng chân đạp tới, chính là lại thật trùng hợp tới mức quạt không đạp vào lại chạm trúng vào cẳng chân của một người, khiến cho người đó ngay lập tức quay lại nhìn:

“Tiêu Dật, cậu làm cái gì thế hả?”

Tiêu Dật giật thót cả mình vội vàng hướng Bối Ni giải thích:

“Xin lỗi Bối Ni tỷ, tôi chỉ là muốn chinh quạt số nhỏ đi một chút mà thôi”

Tống Ngộ Phàm đang cười nói vui vẻ với Trình Kiệt nghe thấy Bối Ni hét toáng lên như vậy cũng phải ngừng lại một chút để hỏi thăm:

“Sao thế Bối Ni?”

Bối Ni tức giận nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Cậu ta muốn sàm sỡ em”

Tiêu Dật vội vàng xua tay:

“Không có đâu, tôi chẳng qua chỉ là muốn chinh quạt số nhỏ đi một chút mà thôi”

Bối Ni đập bàn trừng mắt:

“Cậu đừng có mà ngụy biện, quạt rõ ràng là ở phía trước cậu, cậu vì cái gì có thể chạm vào chân của tôi được”

Tiêu Dật luống cuống đúng là không có bằng chứng gì có thể mang ra minh oan cho được:

“Tôi đã nói là không có mà, chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Người này giờ luôn ngồi im lặng quan sát mọi chuyện là Trình Kiệt, ánh mắt của hắn nhìn qua hai người trước mặt một lượt không rõ ý tứ, Tống Ngộ Phàm cảm thấy không khí có chút căng thẳng liền lên tiếng muốn chấm dứt chuyện này:

“Được rồi, có thể chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Bối Ni mặc kệ có phải là hiểu lầm hay không cũng cứ muốn kiên quyết cho rằng Tiêu Dật làm như vậy, cô chính là muốn lôi kéo sự quan tâm của Trình Kiệt về phía mình, thế cho nên lúc này liền làm ra dáng vẻ uất ức hướng Trình Kiệt nói:

“Kiệt, em không bao giờ tự bịa đặt mấy chuyện như vậy cả”

Tiêu Dật lúng túng, lập tức quay sang Trình Kiệt đáng thương nói:

“Tôi đã nói là tôi không có cố ý, chỉ là tôi muốn mang quạt chĩnh nhỏ đi mà thôi”

Không gian tiếp theo rơi vào im lặng, mọi người giống như là muốn chờ đợi câu nói tiếp theo của Trình Kiệt vậy, cuối cùng hẳn cũng lạnh giọng hỏi Tiêu Dật một câu thế này:

“Vì sao đột nhiên lại muốn chĩnh nhỏ quạt?”

Trình Kiệt vừa nói câu này liền khiến cho Bối Ni thu về được một chút hy vọng, cô ta không cần đợi Tiêu Dật nói đã cướp lời rồi:

“Cậu ta chủ ý muốn sàm sỡ em”

Tiêu Dật chẳng thể nào nói rằng bởi vì Tiêu Dật Dật của cậu lạnh cho nên mới muốn chĩnh nhỏ đi được, cho nên trong phút lúng túng liền đáp rằng:

“Gió mạnh quá”

Bối Ni nâng giọng:

“Cậu đừng ở đó mà nguy hiểm nữa”

Tiêu Dật chỉ sợ mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mối oan này, trước sau cũng chỉ biết quay qua nhìn Trình Kiệt

giải thích:

“Tôi đã nói là tôi thật sự chỉ muốn mang quạt chĩnh nhỏ đi mà thôi, Trình tổng anh tin tôi đi”

Trình Kiệt trầm giọng nói:

“Có tôi ở đây mà cậu còn dám làm như vậy hay sao?”

Bối Ni tự động hiểu lời nói của Trình Kiệt rằng, hắc hiến tại vẫn là bạn trai của cô cho nên ở trước mặt hắc thì người khác đừng hòng động vào cô. Bối Ni bắt đầu giả bộ ủy khuất:

“Kiệt à, người như vậy đừng giữ ở lại công ty nữa”

Một lời nói kia của Bối Ni chẳng khác nào chạm đúng chỗ nhạy cảm của Tiêu Dật, cậu đặt nhiều suy tư để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị như vậy há nào để bị người ta dễ dàng loại mình đây. Tiêu Dật quay sang nhìn Bối Ni có điểm tức giận:

“Tôi đã nói là tôi chỉ muốn chĩnh nhỏ quạt gió đi một chút, tôi không hề có ý định chạm vào chân của cô”

Tống Ngộ Phàm ho nhẹ một tiếng:

“Được rồi Bối Ni, có lẽ chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Bối Ni quay qua nhìn Tống Ngộ Phàm:

“Anh Ngộ Phàm, cậu ta là cố tình đó!”

Tiêu Dật tức giận đứng bật dậy, cậu không muốn ở chỗ này tiếp tục giải thích cái gì nữa cả:

“Tôi đã nói chỉ là hiểu lầm mà thôi, cô không tin tôi cũng không còn cách nào nữa cả. Tôi hiện tại có việc bận cần phải về trước”

Nói rồi Tiêu Dật liền tự động kéo ghế rời đi, Bối Ni ở phía sau vẫn còn lớn giọng một mực cho rằng cậu cố tình, Tiêu Dật bước thật nhanh xuống lối cầu thang bộ, ngay cả đến thang máy cũng không cần chờ đợi gì nữa cả. Lúc đi xuống vài bậc thang vẫn còn không quên lén nhìn Trình Kiệt một cái, người này rốt cuộc vì sao còn không chịu lên tiếng nói một lời nào với cậu đây. Tiêu Dật ngoài tức giận cũng chỉ có tức giận, cứ một mực bị người ta mang danh sàm sỡ phụ nữ đổ lên đầu, hơn nữa cũng không ai có ý định đứng ra để giúp cậu nói một tiếng cả. Tiêu Dật bước ra khỏi tiệm cơm truyền thống, lúc đứng ở bên ngoài định đón xe trở về liền phát hiện ra một vấn đề rằng túi đồ của cậu vẫn để ở trong văn phòng của Trình Kiệt, ngay cả điện thoại lẫn ví tiền đều không mang theo. Tiêu Dật ai oán ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang ở phía trên cao, nắng nóng cùng tâm trạng tức giận làm cho Tiêu Dật thật sự muốn phát hỏa. Quãng đường từ chỗ này trở về Trình thị không phải là ngắn, cũng không thể một lần nữa mặt dày đi lên trên nói người ta đưa cậu về được, càng chẳng thể đứng mãi ở trước tiệm cơm đợi người xuống, cuối cùng Tiêu Dật chỉ còn cách tự động đi bộ về.

Thật ra Tiêu Dật rất thường xuyên chạy bộ, ước chừng quãng đường sáng sớm cậu chạy cũng chỉ ngắn hơn chỗ này khoảng 2km mà thôi, nhưng đó là buổi sáng khi ánh mặt trời còn chưa lên cao như hiện tại, giữa trưa nắng nóng thế này đi bộ cũng cảm thấy mệt chứ đừng nói là chạy thật nhanh về công ty. Tiêu Dật không có mang mũ, ở dọc đường cũng chẳng có một cái cây lớn nào có thể che nắng, cậu chỉ còn cách đi gần về phía mái hiên của những tòa nhà cao tầng để tránh nắng. Tiêu Dật đi được khoảng nửa đường liền nhìn thấy đồng hồ điện tử ở bức tường trên tòa trung tâm thương mại đã điểm 12 giờ 50 phút rồi, cậu 1 giờ phải có mặt ở Trình thị để tiếp tục việc luyện tập, xem ra như vậy cũng về không kịp nữa rồi.

Không phải Tiêu Dật không nghĩ đến chuyện đón một chiếc taxi đến khi trở về công ty sẽ trả tiền mà là từ này tới giờ không có một chiếc taxi nào chịu dừng lại cả. Mặt trời lớn gay gắt treo lơ lửng trên cao, theo mỗi nhịp bước đi của cậu mặt trời lớn kia liên nà nà di chuyển theo, cậu bước nhanh thì nó sẽ đi nhanh, cậu bước chậm thì nó cũng sẽ chậm rãi như vậy. Đầu bắt đầu có chút đau âm ỉ, áo sơ mi xanh nhạt cũng ướt một mảng mồ hôi, bước chân nặng nề không còn muốn đi thật nhanh nữa, dù sao thì có đi nhanh đến mức nào cũng chẳng kịp giờ về Trình thị. Điều mà Tiêu Dật tức giận nhất không phải là chuyện Bối Ni một hai đổ oan cho cậu, mà điều cậu tức giận nhất chính là Trình Kiệt từ đầu đến cuối không có lên tiếng nói giúp cậu một lời, ngay cả khi cậu bỏ đi hăn cũng không hề gọi lại, rõ ràng là so với bạn gái bị ghét bỏ kia thì cậu vẫn là người hăn có điểm yêu thích hơn, nếu hăn không có chút gì yêu thích cậu thì hăn chẳng hết lần này đến lần khác giở trò ăn đậu hủ của cậu ở khắp mọi nơi như thế, nhưng mà chẳng hiểu Trình tổng giám đốc kia đang nghĩ cái gì, nghĩ cái gì lại không chịu bênh vực cậu lấy một câu. Tiêu Dật đang bước đi đột nhiên dừng lại, ánh mắt mở lớn giống như nghĩ ra điều gì đó, Trình Kiệt không bênh vực cậu là bởi vì Bối Ni sao? Cậu không thể nhanh như vậy đã mất đi chỗ đứng tình nhân này được, cậu vẫn còn chưa có thu về bất cứ lợi ích nào cả, Tiêu Dật càng nghĩ thì lại càng lo lắng lý nào nhanh như vậy đã chấm dứt rồi.

Ở bên này, Trình Kiệt vừa về đến văn phòng làm việc của mình liền nhìn thấy ba lô nhỏ của người nào đó để ở trên ghế sofa, hăn bước tới nhìn chiếc ba lô đó một hồi rồi quyết định mở ra. Hồ ly nhỏ này vì sao lại đơm dăng như vậy, ngoài đồ lót hăn nói cậu mang theo thì cậu còn mang theo cả một lọ kem chống nắng mà hăn mua cho cậu ở trung tâm thương mại, Trình Kiệt đưa tay vào trong túi lục lọi một hồi cuối cùng lấy ra được điện thoại cùng ví tiền, hăn có chút hơi bất ngờ người này có phải hay không sẽ tự mình đi bộ về công ty, sau đó Trình Kiệt liền phủ nhận suy nghĩ này của bản thân bởi vì hăn nghĩ Tiêu Dật không có ngốc đến mức không biết bắt taxi về công ty rồi trả tiền. Trình Kiệt cầm lấy điện thoại của Tiêu Dật mở xem thử, người này không cài đặt mật khẩu cho nên rất dễ dàng mở ra

được. Trình Kiệt trước là vào trong danh mục hình ảnh xem đầu tiên, xem ra Tiêu Dật cũng không phải là người thích chụp ảnh, ngoài mấy tấm ảnh tự chụp ra cũng chẳng có cái gì đặc biệt cả. Trình Kiệt dừng lại ở một tấm ảnh Tiêu Dật mặc áo cử nhân trong lễ tốt nghiệp đại học, người này đứng ở sân thể chất bên cạnh một thanh xà đơn mỉm cười, không rõ là người chụp ảnh có khiếu hay là do bản thân Tiêu Dật nhìn rất đáng yêu mà Trình Kiệt cảm thấy bức ảnh này cậu vô cùng đẹp, nụ cười ở dưới ánh mặt trời phi thường chói mắt, ngay cả đôi mắt lớn kia cũng ánh lên nét thanh xuân. Hồ ly nhỏ này có một nốt ruồi lệ ở dưới khóe mắt trái, đó chính là điểm nhấn đặc biệt nhất ở trên gương mặt cậu mà khiến cho người khác nhìn vào đều phải để ý tới nó trước tiên, nốt ruồi không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn làm cho hẳn cảm thấy nốt ruồi lệ xuất hiện bên mắt trái của hồ ly nhỏ này càng làm tăng thêm vẻ hư hỏng lãng lơ.

Trình Kiệt lấy tấm ảnh này chuyển sang máy điện thoại của mình rồi thoát mục hình ảnh ra tự nhấn số điện thoại của mình gọi tới, hẳn muốn xem hồ ly nhỏ này rốt cuộc lưu hẳn là gì trong danh bạ, khi Trình Kiệt tìm ra được đáp án rồi liền nhếch môi, người này thế nhưng lại không hề lưu số điện thoại của hẳn. Lúc Trình Kiệt định tắt máy bỏ lại vào trong ba lô thì điện thoại của Tiêu Dật đột nhiên rung lên, là phần mềm nhắn tin trực tuyến.

[Bạo Hoa Cúc]: Tiểu thụ của chúng ta vì sao cả ngày hôm nay vẫn chưa xuất hiện?

[Rên Ngọt]: Cậu ta có thể cùng tổng tài của cậu ta đi ăn cơm rồi

[Tiêu Hồn]: Có bạn trai như cậu ta thật là tốt, bạn trai của cậu ta vừa thuộc dạng lưu manh bá đạo lại vừa giàu có, chính là điển hình cho hình mẫu lý tưởng của rất nhiều người

[Dưa Chuột Lớn]: Còn là kiểu người khó nhìn, cậu ta không phải đã nói cậu ta bị tổng tài đại nhân liên tục sờ mó hay sao, ha ha ha.

Trình Kiệt nhìn một loạt đối thoại nhảy trên màn hình điện thoại, trước tiên không cần kể đến nội dung của đoạn đối thoại kia, ngay cả mấy tên tài khoản cũng đủ cho người ta biết được team chat này không phải là một team chat bình thường rồi, còn có cuộc nói chuyện hiện tại hẳn là đang nói đến Tiêu Dật, còn tổng tài bá đạo kia nhất định ám chỉ hắn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 27: Nũng Nịu Một Chút

Tiêu Dật vừa đi bộ ở trên đường vừa suy nghĩ mông lung, bước chân không gấp gáp như lúc ban đầu nữa mà thay vào đó là chậm chậm bước đi. Ánh mặt trời gay gắt ở trên đỉnh đầu Tiêu Dật luôn giám sát cậu không rời nửa bước, Tiêu Dật thỉnh thoảng sẽ đưa tay lên trên trán qua loa lau mồ hôi, ba bước đi lại nhú mày một cái, cứ có quy luật như vậy cho đến khi cậu nhìn thấy tòa nhà 49 tầng kia ở phía xa.

Tiêu Dật không cần đi quá nhanh bởi vì cậu biết có nhanh đến mấy đều vẫn bị muộn giờ, đối diện với sự khiển trách của người giám sát là chuyện không quá khó khăn với cậu, nhưng đối diện giải thích sao cho Trình Kiệt hiểu về chuyện ở tiệm cơm ngày hôm nay mới là vấn đề nan giải. Tiêu Dật hiện tại đang có một suy nghĩ rằng Trình Kiệt có phải hay không bắt đầu mang cảm tình thả ra một chút đặt ở trên người Bối Ni, nếu như chuyện này là thật cậu đương nhiên sẽ không để nó xảy ra thêm nữa. Khó khăn lắm mới có thể hạ quyết tâm cùng một người tiến tới quan hệ, hơn thế nữa lại nam, Tiêu Dật há có thể nào để đến bây giờ còn bị người khác phá hủy nó. Trình Kiệt kia chính là người đưa ra lời đề nghị với cậu trước, cũng chẳng phải là cậu nài nỉ lôi kéo hấn, nhưng mà bây giờ nếu như hấn quả thật coi cậu chỉ là người thay thế trong thời gian hấn cùng Bối Ni xảy ra chuyện, cậu nào đâu có dễ dàng chịu khuất phục như vậy. Nếu như là Trình Kiệt quả thật có ý định thay thế Bối Ni bằng cậu đi chẳng nữa, vậy thì thay cũng phải thay đến cùng luôn, không thể giữa đường lại đổi lại được.

Tiêu Dật bước vào trong thang máy, đầu ngón tay trở nhấn xuống phím vuông số 7 ở đối diện, khi thang máy mở ra ở tầng 7 Tiêu Dật mới bước được một chân ra ngoài liền suy nghĩ lại, vào phòng tập bây giờ nhất định sẽ bị khiển trách, rất có khả năng bị trừ tiếp điểm rèn luyện nữa, nếu như cậu bây giờ trực tiếp lên phòng của Trình Kiệt luôn thì lại khác, dù sao cậu vẫn là muốn gặp mặt hẳn nói vài ba câu, nói tốt không biết chừng hẳn còn có thể nói với giám sát Khương không cần khiển trách cậu, không trừ điểm của cậu nữa.

Tiêu Dật nhấn nút đóng thang máy lại rồi lên tầng thứ 49, cậu nhìn mặt kính lớn phía đối diện, quan sát được bản thân ở trong gương hiện tại có chút chật vật, mái tóc hỗn độn, phía trước trán còn có vài sợi tóc bết dính lại với nhau, áo sơ mi xanh nhạt ở trên người cũng chuyển sang đậm vì mồ hôi thấm ra ở bên ngoài. Tiêu Dật nhìn chăm chăm mình ở trong thang máy một chút, không biết cậu đang nghĩ cái gì mà không thèm chỉnh trang lại bản thân một lượt, cứ đứng ở đó mặt mày nhăn nhó, lúc sau lại mặt ủ mày chau, lúc sau lại một dáng vẻ đáng thương ô ô, nói chung biểu cảm trên mặt vô cùng đa dạng, hơn thế nữa chỉ vài giây liền có thể thay đổi nhanh chóng không chút cản trở.

Thang máy mở ra ở tầng 49, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu mới chậm rãi bước từ trong thang máy ra. Bởi vì hôm nay Tiêu Dật chủ động lên đây không báo trước cho nên cậu trước tiên vẫn là đi đến chỗ làm việc của thư ký Tiểu Khiết hướng cô ấy thông báo một câu thế này:

“Xin lỗi, tôi muốn gặp Trình tổng”

Thư ký Tiểu Khiết ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật một cái, trái với lần đầu tiên khi gặp cậu, cô ấy không có mỉm cười thân thiện như vậy, Tiêu Dật để ý thời gian gần đây khi nào cậu lên tầng 49 cô ấy đều cười tươi như vậy hết, Tiêu Dật trong vài giây suy nghĩ có phải người này có ý với mình hay không đây. May mắn rằng Tiêu Dật không có mang suy nghĩ này của mình ra trực tiếp hỏi thẳng nếu không khẳng định sẽ bị người ta cười cho mất

mặt mất thôi, Tiểu Khiết chính là được Trình Kiệt nhắc nhở rằng sau này Tiêu Dật lên không cần ngăn lại, cứ để cho cậu tùy ý vào. Mặc dù Tiểu Khiết không biết mối quan hệ của Tiêu Dật và Trình Kiệt là gì nhưng mà Trình tổng giám đốc lớn đã cho Tiêu Dật đây một cái đặc quyền lớn như vậy khẳng định không phải là loại quan hệ bình thường:

“Cậu cứ vào đi, Trình tổng đang ở trong đó”

Tiêu Dật có điểm khó hiểu hỏi lại cho chắc chắn:

“Không cần báo cho Trình tổng một tiếng thật sao?”

Tiểu Khiết lắc đầu:

“Không cần đâu”

Tiêu Dật thất thần một chút sau đó liền gạt đầu bước thẳng tới cửa phòng Trình Kiệt đưa tay lên gõ gõ, vẫn là ba nhịp đều đặn không mạnh không nhẹ đó, người trong phòng cũng rất nhanh nhàn nhạt đáp lời:

“Vào đi”

Tiêu Dật mở cửa phòng thì nhìn thấy Trình Kiệt đang ngồi ở trên ghế tổng giám đốc nhìn thẳng về phía cậu, ánh mắt kia không rõ chứa tia phức tạp gì nhưng cậu chắc chắn một điều rằng Trình Kiệt đang không được vui vẻ. Tiêu Dật luống cuống một chút rồi nhìn về phía chiếc ba lô của mình đang để ở trên ghế sofa:

“Tôi đến lấy ba lô”

Trình Kiệt không nói gì cả cũng không có hành động tiếp theo, Tiêu Dật bắt đầu âm thầm lo lắng muốn chọn một thời điểm thích hợp để nói đến chuyện trưa nay, nhưng mà Trình Kiệt cứ im lặng như thế này thì thử hỏi

cậu biết nên bắt đầu từ đâu đây. Tiêu Dật cứ chậm chạp mãi loay hoay ở chỗ đó, Trình Kiệt thấy vậy liền trầm giọng hỏi:

“Muốn nói cái gì sao?”

Tiêu Dật hoảng hốt đến giật nảy cả người, sau đó liền mở miệng nói thế này:

“Muốn hỏi là quần lót để ở chỗ nào?”

Trình Kiệt im lặng, Tiêu Dật thì đứng xoay lưng lại với Trình Kiệt không có ý định di chuyển. Một lúc lâu sau đó Trình Kiệt mới lên tiếng đáp:

“Cứ để ở ghế đó đi”

Tiêu Dật ừ nhỏ một tiếng, cúi người thành thật mang quần lót bỏ ra xếp ở một góc trên ghế sofa, cả một quá trình đó đều làm vô cùng chậm rãi giống như là có chuyện muốn nói nhưng lại không dám nói vậy.

Tiêu Dật thấy quần lót trong ba lô đã sắp bỏ ra hết rồi liền băng quơ nói một câu thế này:

“Tôi vừa rồi để quên ví tiền với điện thoại ở trong ba lô”

Trình Kiệt không nói gì cả, hẳn là đang muốn nhìn xem hồ ly nhỏ kia có thể tự biên tự diễn đến khi nào. Tiêu Dật xếp lại số quần lót kia thật ngay ngắn hòng kéo dài thời gian:

“Chuyện ở tiệm cơm trưa nay thật sự không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn biểu hiện cho việc mình vẫn đang nghe, Tiêu Dật xoay người lại phía sau nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia ngập tràn tia gấp gáp cùng hoang mang:

“Tôi lúc đó cũng không biết mình vì sao lại chạm được vào chân của Bối Ni cả, nhưng mà tôi quả thật là muốn chinh phạt nhỏ đi một chút. Bây giờ tôi nghĩ lại thật là kỳ quái lắm, chân của tôi rõ ràng đá lên phía trước sao có thể chạm vào Bối Ni được... rất là kỳ quái lắm...”

Trình Kiệt trầm giọng nhìn chằm chằm Tiêu Dật:

“Em là thật sự chỉ muốn chinh phạt hay là có ý khác đây?”

Tiêu Dật lại giả bộ nhú mày hất xì một cái, quả nhiên Trình sói lớn vẫn là nhịn không được đứng bật dậy tiến về phía cậu quan tâm hỏi:

“Làm sao?”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Không sao cả, tôi chỉ muốn nói là tôi cảm thấy trong chuyện này có kỳ quái mà thôi, anh tin tôi đi, tôi thật sự chỉ là muốn chinh phạt”

Tiêu Dật đúng là đang nói sự thật nhưng chỉ là một nửa mà thôi, cậu quả thật không có ý định sàm sỡ Bối Ni, nhưng chuyện cậu ám chỉ Bối Ni đang cố tình hãm hại cậu thì lại không được đúng cho lắm, Tiêu Dật đúng là bất cẩn mới chạm vào chân của Bối Ni, nhưng mà Bối Ni lại muốn bám vào việc này mà tiếp cận lại Trình Kiệt, như vậy cậu cũng không ngại hắt chậu nước bẩn về phía cô ta, dù sao thì Trình Kiệt tin hay không tin thì cậu vẫn phải một mực nói là như vậy.

“Ngồi đi, tôi nói người lấy cho em một ly nước”

Tiêu Dật gật đầu ngồi xuống ghế, đến khi Trình Kiệt biến mất sau cánh cửa phòng làm việc, ánh mắt của Tiêu Dật chợt lóe lên một chút tia tính toán. Trình Kiệt trở vào với một ly nước lạnh trên tay, hắn đặt ly nước đó xuống dưới bàn rồi đứng ở trên cao nhìn xuống cậu. Tiêu Dật mặc dù rất là

khát, nhưng cũng vẫn kiên trì không uống nước ngay mà nói với Trình Kiệt thế này:

“Tôi biết là anh không tin tôi đâu, bản thân tôi cũng chẳng biết nên nói thế nào nữa mà, chỉ cảm thấy chuyện kỳ quái như vậy... a hắt xì”

Trình Kiệt nghe thấy tiếng hắt xì nữa liền nhú mào ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật cầm ly nước đưa tới đặt vào tay cậu:

“Uống nước đi”

Tiêu Dật đưa nước lên miệng uống, nước vô cùng mát cậu hoàn toàn có khả năng uống cạn sạch ly nước này trong một cái nháy mắt vì cậu hiện tại đang khát lắm rồi, nhưng mà Tiêu Dật từ đầu đến cuối chỉ uống một hớp nhỏ cho có lệ mà thôi. Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn, sau đó chậm chậm ngả đầu vào vai Tiêu Dật, xác định đối phương không có mang cậu đẩy ra, Tiêu Dật liền lớn mật nắm lấy tay hắn một chút, giọng nói nhỏ nhỏ nỉ non:

“Anh biết tôi ở chỗ đông người không thích làm mấy hành động thân thiết mà, tôi làm sao có thể giở trò với Bối Ni đây”

Tiêu Dật lén lén ngược mắt quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, mắt thấy người này không có biểu hiện gì quá nhiều nhưng cậu tin chắc rằng hắn không có khó chịu cho nên vẫn cứ như vậy tựa đầu vào vai người ta, ngón tay cũng muốn dần dần đan vào trong kẽ ngón tay của Trình Kiệt:

“Nếu như tôi có thật sự là thích Bối Ni đi chẳng nữa, thì tôi làm sao có thể ngu ngốc mà ngay ở tại đó giở trò với cô ấy đây? Huống hồ tôi cũng không có thích Bối Ni...”

Trình Kiệt vẫn bảo trì im lặng tận hưởng một chút sự chủ động nhẹ nhàng này của Tiêu Dật, Tiêu Dật đã đan đầu ngón tay của mình vào trong lòng bàn tay của Trình Kiệt, giọng nói bắt đầu nhỏ hơn nữa:

“Anh tin tôi đi, thật sự chuyện này kỳ quái lắm, tôi rõ ràng đưa chân về phía trước, tại sao chân của Bối Ni lại ở đây đây?”

Trình Kiệt lúc này mới khàn giọng lên tiếng:

“Em không phải nói là không thích hành động thân thiết sao?”

Tiêu Dật vẫn giữ nguyên trạng thái hiện tại, giọng nói mang theo một chút nũng nịu mềm nhũn:

“Làm gì có ai không thích thân thiết đâu, tôi chỉ nói là ở chỗ đông người đừng nên làm như vậy, chứ không có nói chỗ ít người cũng thế mà”

Trình Kiệt lập tức đưa bàn tay đặt ở trên đùi Tiêu Dật, bàn tay kia càng ngày càng tiến lên cao hơn, khi Tiêu Dật xác định được bàn tay kia càng ngày càng tiến đến gần chỗ nguy hiểm của cậu, cậu liền đưa tay giữ lấy cổ tay hắn lại:

“Tôi lên đây chỉ là muốn anh tin tôi không phải là người như thế, nếu như tôi thật sự có gan làm như thế với Bối Ni thì tôi bây giờ đã không lên tận đây để giải thích cho anh rồi”

Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật ra đưa lên đặt trên cằm của cậu nâng lên một chút, ánh mắt không có tia kiêng kỵ dò xét cậu xem xem rằng cậu có đang nói dối hắn hay không:

“Có tôi ở đó, em cũng dám làm vậy với Bối Ni sao?”

Tiêu Dật mím môi, cậu không bao giờ nắm bắt được suy nghĩ của Trình Kiệt, cũng như câu hỏi của Trình Kiệt hiện tại bao hàm hai ý nghĩa trái ngược nhau, một cái là đứng về bên Bối Ni, một cái là đứng về phía cậu, để cho chắc chắn Tiêu Dật đã phải hỏi lại thế này:

“Ý của anh là nói ở trước mặt anh không thể trêu chọc bạn gái anh, hay là muốn nói tôi ở trước mặt anh không được có ý đồ gì với cô gái khác?”

Trình Kiệt hí mắt lạnh giọng:

“Em nói xem, ở trước mặt tôi em vẫn còn có ý đồ với cô gái khác được hay sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút cuối cùng liền nghiêng đầu tựa vào vai của Trình Kiệt nói khẽ:

“Tôi mệt lắm, vừa rồi tôi đã đi bộ từ nhà hàng đó trở về đây, tôi hôm nay cũng không muốn tập luyện nữa, anh có thể giúp tôi nói với giám sát Khương một tiếng hay không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn người bên cạnh đang tựa đầu vào vai mình:

“Em tự mình nói không được sao?”

Tiêu Dật từ bên túi quần của Trình Kiệt lấy ra điện thoại của hắn:

“Tôi giúp anh nhấn số điện thoại, anh giúp tôi nói có được không?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tôi để cho em dùng điện thoại tôi nói”

Tiêu Dật đã trong danh bạ của Trình Kiệt tìm ra được số của Khương La, bây giờ chỉ còn nhấn nút gọi đi là có thể bắt đầu cuộc gọi, Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói không cần quan tâm đến chuyện điểm số, nếu như sau này tôi bị trừ nhiều điểm như vậy mà vẫn có thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, như vậy người khác nhất định sẽ dị nghị ra vào, cho nên tôi không muốn bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn vào đôi môi mềm mại của Tiêu Dật, mỗi lần hôn đều muốn mang đầu lưỡi luồn vào bên trong càn quét điên cuồng, mãi cho đến khi Tiêu Dật run run một chút vì thiếu dưỡng khí rồi thì Trình Kiệt mới buông Tiêu Dật ra. Tiêu Dật nắm chặt điện thoại của Trình Kiệt ở trong tay, hô hấp có chút nhanh hơn bình thường khiến cho khuôn ngực của Tiêu Dật phập phồng lên xuống:

“Anh giúp tôi nói với giám sát Khương, còn có chuyện hôm nay tôi nói nữa, là chuyện của Phó Hạo đấy, anh cũng nói giúp tôi luôn nhé”

Trình Kiệt thỏa mãn rồi cũng không làm khó hồ ly nhỏ này nữa, hân gặt đầu sáng khoái đáp:

“Nhấn số đi”

Tiêu Dật nhấn số điện thoại của Khương La, sau đó còn cố tình mở loa ngoài lên để cho cậu có thể nghe thấy được, Tiêu Dật đưa điện thoại đến trước miệng của Trình Kiệt, cái tay nhỏ vẫn giữ nguyên ở vị trí đó đích thân giúp hắn cầm điện thoại.

Khương La không dám chậm trễ điện thoại của Trình Kiệt, cho nên đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy:

“Trình tổng?”

Trình Kiệt không có dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính luôn:

“Tôi có nhờ Tiêu Dật đi làm cho tôi một số việc, là chuyện của công ty cho nên hôm nay em ấy không thể đến được, khi em ấy trở về không cần trừ điểm rèn luyện của em ấy”

Khương La không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không có hỏi nhiều mà đồng ý luôn:

“Được, Trình tổng!”

Tiêu Dật nghe thấy thế khoe miệng liền cong cong vui vẻ, Trình Kiệt nhìn thấy một màn kia liền vòng tay sang vai của Tiêu Dật ôm lấy:

“Còn có nghe nói Tiêu Dật cùng Phó Hạo tính cách khác biệt, trong nhóm xảy ra bất đồng có phải hay không?”

Khương La nghe thấy thế liền hiểu ngay được ý của Trình Kiệt vì vậy không cần để hần phải nói gì thêm nữa đã tự động đáp:

“Tôi cũng đang có ý định xem xét chuyển Tiêu Dật sang nhóm khác”

Tiêu Dật không muốn sang nhóm khác dù sao thì cậu cảm thấy Trác Trí Văn và Bạch Dịch khá là dễ gần, hơn nữa nếu như giám sát Khương chuyển cậu sang nhóm khác há chẳng phải cậu là người sai ở đây sao, đến khi sang nhóm khác rồi thì người trong nhóm đó sẽ khinh thường cậu mất, Tiêu Dật nghĩ vậy liền không hài lòng, tay nhỏ đưa đến nắm lấy đầu ngón tay trỏ của Trình Kiệt bóp nhẹ ý nói như vậy không được. Trình Kiệt khẽ mỉm cười nhìn Tiêu Dật một cái rồi nói tiếp:

“Tôi thấy không cần phiền phức như vậy, cứ việc chuyển Phó Hạo sang nhóm khác đi, còn có về bên ký túc xá nhờ chú nói lại với Tôn Lệ cũng chuyển Phó Hạo sang phòng khác luôn đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 28: Núi Lửa Nhỏ

Trình Kiệt không có ý định nói đến việc chuyển Ngô Lăng qua nhóm của Tiêu Dật, khi Tiêu Dật tắt điện thoại di động để sang một bên rồi liền ngẩng đầu lên cố ý nhắc tới chuyện này:

“Người khác tôi không quen cũng chẳng biết có gặp phải người giống như Phó Hạo nữa hay không, tôi từ lúc thi dự tuyển ở vòng đầu có quen một người tên là Ngô Lăng, tính tình người này cũng khá tốt, như vậy xem xét để cho Ngô Lăng chuyển tới nhóm của tôi có được hay không?”

Trình Kiệt nghiêng người, mang gương mặt của mình tiến sát về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng theo đó ngả xuống ghế ở phía sau để cách hẵn xa một chút, đến khi không thể trốn đi đâu được nữa chỉ còn cách nằm im ở một chỗ nuốt một ngụm nước miếng nhìn chăm chăm Trình Kiệt.

“Chi bằng em chuyển đến nhà tôi ở, không cần phải lo lắng gặp phải người không tốt nữa” Trình Kiệt chậm rãi tà ác phun khí nóng.

Tiêu Dật gương mặt đỏ bừng, trống ngực cũng bắt đầu đập liên hồi, dù sao thì cậu và Trình Kiệt mới chỉ bắt đầu mà thôi cho nên việc khẩn trương mỗi khi hẵn đến gần như thế này là chuyện không thể tránh khỏi được:

“Như vậy không được... tôi cũng không muốn để cho người ta thấy rằng tôi được đặc cách như thế”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật, bàn tay lớn kia chậm rãi di chuyển đến phía điểm nhỏ trước ngực cậu xoa nắn nhẹ nhàng:

“Em nghĩ mình hiện tại đang không được đặc cách sao?”

Trình Kiệt vừa chạm vào điểm nhỏ của Tiêu Dật liền khiến cho cậu phải cong người khẽ giật mình, cậu đưa tay lên nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt, giọng nói cũng khàn khàn đi một chút:

“Khoan đã...”

Trình Kiệt không có dừng lại, ngược lại còn cố ý dùng hai đầu ngón tay miết lấy điểm nhỏ đang lớn lên một chút kia:

“Em không phải nói em cũng thích được thân thiết sao, bây giờ trong phòng chỉ có hai chúng ta thôi, em còn lo lắng cái gì đây?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt chuyển động xoay tròn như đang muốn cố gắng kiểm soát:

“Tôi không phải là có ý gì cả... chỉ là anh đè lên tôi như vậy nặng lắm, có chút mệt mỏi”

Trình Kiệt bất ngờ ngồi dậy rồi kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, động tác vô cùng thuần thục để cậu mở hai chân ra ngồi quay lại đối diện với hắn. Tiêu Dật trước vẫn là hoảng hốt để hai tay chống đỡ ở trên ngực Trình Kiệt, lại thêm cảm giác mình giống như là đang đặt mông trên núi lửa nhỏ liền bắt đầu lo lắng. Trình Kiệt trực tiếp mang cúc áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra, Tiêu Dật vẫn cố muốn né tránh một chút, nhưng mà trước sau lại chẳng dám thẳng tay ngăn lại bởi vì cậu lo lắng nếu như mình cứ cự tuyệt mãi sẽ làm cho Trình Kiệt mất hứng, Bối Ni ở bên ngoài kia sẽ nhân cơ hội này mà vui vẻ:

“Đừng như vậy, người tôi toàn là mồ hôi thôi”

Trình Kiệt ngẩng đầu hôn dọc từ cần cổ cho đến xương quai xanh của Tiêu Dật, đầu lưỡi theo đường thẳng trượt xuống khuôn ngực phập phồng kích động, dừng lại ở hai bên điểm nhỏ ửng hồng đang lớn hơn một chút kia mút mạnh:

“Tôi không ngại vấn đề này”

Tiêu Dật cắn chặt môi cố gắng không để phát ra tiếng kêu rên nho nhỏ nào cả, hai điểm nhỏ ở trước ngực bị Trình Kiệt trêu chọc đến tê dại, bàn tay kia của hắn giống như là có ma thuật cứ lướt đến đâu liền khiến cho da thịt trên đó của cậu nóng bừng tới đó. Tiêu Dật vẫn muốn trong khoảnh khắc này tính toán một chút, thời điểm này chính là thời điểm Trình Kiệt sẽ không giữ được tỉnh táo như ban đầu nữa:

“Anh... thích tôi sao?”

Trình Kiệt vòng tay về phía sau lưng của Tiêu Dật, đôi môi kia đang không ngừng hôn lấy khắp mọi nơi trên da thịt của cậu:

“Ừ”

Tiêu Dật từ từ mang tay đang chống đỡ trước ngực của Trình Kiệt bỏ xuống:

“Thật thích tôi hả?”

Trình Kiệt dừng lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật bắt gặp ánh mắt nghiêm đầy dục tình kia liền giật mình lảng tránh, Trình Kiệt không cho Tiêu Dật có ý định đó hắn nhanh chóng đưa tay xoay cầm Tiêu Dật lại rồi đáp:

“Không thích em còn có thể làm như thế này với em sao?”

Tiêu Dật có điểm mắt tự nhiên, lần đầu tiên cùng một người đàn ông nói chuyện yêu đương thật là khẩn trương, gương mặt lại bắt đầu ửng hồng vì xấu hổ, động tác cũng cứng nhắc không biết nên làm cái gì cả chỉ còn biết gật đầu sau khi nghe xong lời nói kia của Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn hồ ly nhỏ trước mặt, hẳn cảm thấy người này vì sao lúc nào cũng hay xấu hổ như vậy, có điều bộ dạng này của cậu lại làm cho Trình Kiệt cảm thấy thật vừa lòng:

“Lúc đầu gặp mặt cũng không thấy em hay xấu hổ như thế này, lần đó em còn có thể nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói chuyện rất thoải mái”

Tiêu Dật thầm nghĩ ở trước mặt của Trình Kiệt cậu chưa bao giờ có thể thoải mái được, lúc nào cũng luôn trong tình trạng cảnh giác cao độ với con sói lớn này:

“Đầu tôi đau rồi... là vì đi bộ ở ngoài trời nắng”

Trình Kiệt lại cúi đầu xuống ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật mút mạnh:

“Đừng kiểm soát nữa”

Tiêu Dật cả người mềm nhũ nhu nhu ngồi trên đùi Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Tôi nói thật đấy... sao trưa nay anh không lên tiếng bên vực tôi?”

Trình Kiệt vừa hôn ngực Tiêu Dật vừa đưa tay xuống muốn cởi thắt lưng của mình:

“Muốn dạy dỗ em một chút”

Tiêu Dật nhìn thấy hành động kia của Trình Kiệt liền đưa tay nắm lấy cổ tay hắn cản lại:

“Vì sao lại muốn dạy dỗ tôi, anh là thật sự nghĩ tôi làm như thế với Bối Ni sao?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật không nói, nội tâm của Tiêu Dật bắt đầu khó chịu không vui:

“Giả sử sau này nếu như Bối Ni muốn hãm hại tôi, cô ấy chỉ cần nói vài câu thì anh cũng tin cô ấy hay sao?”

Trình Kiệt hiện tại đang gấp cho nên chỉ muốn nhanh nhanh giải phóng Tiểu Kiệt Kiệt mà thôi:

“Anh trả lời tôi vấn đề này thì tôi sẽ giúp anh”

Trình Kiệt dừng lại động tác, đưa ngón tay lên chạm vào đôi môi mềm kia của Tiêu Dật:

“Tôi cũng không phải người hồ đồ, cái gì đúng cái gì sai tôi đều có khả năng nhìn ra được”

Tiêu Dật vươn đầu lưỡi chạm nhẹ vào ngón tay của Trình Kiệt một cái rồi đưa tay kéo tay hắn xuống:

“Thế anh nghĩ hôm nay là ai đúng, là ai sai?”

Trình Kiệt vừa nhìn thấy đầu lưỡi nhỏ kia của Tiêu Dật vươn ra, lại cảm thấy dư vị ẩm ướt nóng ấm trên đầu ngón tay liền có suy nghĩ rằng nếu như lát nữa cái miệng nhỏ đó mở ra mang Tiểu Kiệt Kiệt của hắn bao lấy, khẳng định là sẽ rất khoái lạc:

“Việc hôm nay không ai sai cả”

Tiêu Dật nhú mày:

“Không ai sai? Cứ cho rằng là không ai sai đi chẳng nữa tại vì sao anh lại không lên tiếng bênh vực tôi? Anh biết không, người tôi hiện tại vẫn không được thoải mái là bởi vì đã đi bộ một quãng đường dài ở ngoài trời nắng”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Được rồi, em là đang muốn kể khổ với tôi sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới nói tiếp:

“Buổi trưa hôm nay Bối Ni không phải cũng đang kể khổ với anh hay sao? Kết quả anh tin cô ấy rồi, bây giờ tôi cũng kể khổ với anh, anh liền coi đó chỉ là giả bộ, là trò đùa thôi...”

Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật nhẹ giọng lấy lòng:

“Em cảm thấy nếu như tôi tin tưởng Bối Ni thì người bây giờ đang ngồi trên đùi tôi còn có thể là em sao?”

Tiêu Dật đột nhiên ngả đầu vào vai Trình Kiệt nói nhỏ:

“Anh phải lấy lại công bằng cho tôi, chuyện này cũng không phải chỉ có ba người là tôi với anh và Bối Ni biết, còn có Tống Ngộ Phàm anh ấy cũng biết nữa, tôi không muốn người khác nghĩ tôi là kẻ thích đi sàm sỡ phụ nữ”

Trình Kiệt mỗi lần thấy Tiêu Dật chủ động thân thiết thế này sẽ mềm lòng, người ta vừa mở miệng nói cái gì sẽ lập tức đáp ứng cái đó, bây giờ cũng không có ngoại lệ:

“Được rồi, như vậy em muốn thế nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi không biết, anh tính sao thì tính, việc này đều là do anh gây ra, nếu như lúc ấy anh lên tiếng bênh vực tôi một câu thì chuyện đã đơn giản rồi,

nhưng anh cuối cùng lại không nói gì hết cả”

Trình Kiệt buồn cười, việc này từ khi nào lại là lỗi do hắn rồi đây:

“Được rồi, tôi sẽ nói Bối Ni đến xin lỗi em”

Tiêu Dật thở nhẹ:

“Tôi chẳng muốn gặp mặt cô ấy nữa”

Trình Kiệt cười khổ:

“Em muốn cái gì đây, cái này không được cái kia cũng không được”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Tôi chỉ muốn lấy lại công bằng mà thôi, anh là Trình tổng, anh chẳng lẽ còn có việc không thể giải quyết sao?”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật đặt lên Tiểu Kiệt Kiệt của mình khàn giọng nói:

“Có việc tôi không thể tự mình giải quyết được mà phải nhờ em giúp một tay đây”

Tiêu Dật bắt đầu khẩn trương, lời vừa rồi nói sẽ giúp hắn giải quyết chỉ là tùy ý nói ra mà thôi, bây giờ tay bị kéo lên núi lửa nhỏ rồi quả thật là khiến cho người ta phải hoảng hốt một phen. Trình Kiệt một tay giữ lấy cổ tay của Tiêu Dật, một tay lại nhanh chóng tháo dây lưng của mình ra, đến khi khóa quần được kéo xuống rồi, Tiêu Dật nhìn thấy nơi đó có dị vật nổi lên liền hoảng sợ muốn rút tay lại. Trình Kiệt dùng sức ấn tay của Tiêu Dật vào Tiểu Kiệt Kiệt trầm giọng ra lệnh:

“Mau giúp tôi!”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ, việc này trước sau đều phải làm, Tiểu Kiệt Kiệt kia sớm hay muộn cũng đều phải thấy, bây giờ cứ coi như là luyện tập một chút cũng có thể. Phải mất một khoảng thời gian Tiêu Dật mới bắt đầu chuyển động tay, trước vẫn là mang tay của mình ở bên ngoài quần lót của Trình Kiệt vượt nhẹ, nhân lúc thời điểm khẩn trương thế này vẫn không quên hướng Trình Kiệt thương lượng một chút:

“Tôi bây giờ sẽ giúp anh, nhưng mà chuyện kia vẫn chưa thể được, tôi còn chưa chuẩn bị xong”

Trình Kiệt kéo quần lót của mình xuống, Tiểu Kiệt Kiệt cường ngạo ngay lập tức dựng thẳng ở trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa nhìn thấy độ lớn khiếp sợ kia liền kinh người mở lớn hai mắt, ngay cả tay cũng quên cử động, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng kia của Tiêu Dật thì phi thường hài lòng, hắc hắc nhếch môi cười:

“Được, tiếp tục làm đi”

Tiêu Dật giật mình a một tiếng, sau đó liền có điểm rụt rè vươn tay tới chạm vào Tiểu Kiệt Kiệt, vừa mới rồi cách qua lớp quần lót chạm tới đã cảm thấy nóng rồi, bây giờ trực tiếp chạm vào thật sự nóng đến bỏng tay, hơn nữa Tiểu Kiệt Kiệt kia còn căng cứng đến mức những đường gân xanh tím hiện lên rõ ràng, Tiêu Dật tay cầm vào nơi đó cũng không dám bóp mạnh chỉ sợ nó sẽ nổ tung ngay bất cứ lúc nào:

“Bối Ni lừa dối anh cho nên anh mới cắt đứt quan hệ với cô ấy, nếu như tôi sau này cũng có chuyện giấu anh, anh nghĩ sẽ thế nào?”

Trình Kiệt giọng nói nhiễm đầy dục vọng nhưng bên trong vẫn không thiếu đi bất cứ một tia quyết đoán nào:

“Tôi ghét nhất là người khác lừa dối mình”

Tiêu Dật trong lòng hoảng loạn một chút, nếu như để cho Trình Kiệt biết ý đồ của cậu ngay từ đầu đã muốn tiếp cận hẳn rồi, hẳn có hay không sẽ tức giận đây:

“Đã là con người thì không ai có thể tránh được việc đó, anh nói xem mình cũng phải có bí mật giữ riêng cho mình, cái đó không gọi là lừa dối có đúng không?”

Trình Kiệt nâng cằm Tiêu Dật:

“Tôi sẽ xem xét tính chất của chuyện này, nếu như em có gì giấu tôi thì mau nói ra, nói sớm một chút còn có thể không sao, nhưng để sau này tự tôi tìm hiểu ra được thì đến lúc đó lại là một chuyện khác...”

Tiểu Dật mở lớn hai mắt nhìn chỉ động tác, lời nói uy hiếp kia của Trình Kiệt thật khiến cho tâm tình cậu bất an. Tiêu Dật bắt đầu nghĩ mình nên nói hay là không nói, Trình Kiệt lên tiếng phá vỡ mạch suy nghĩ của Tiêu Dật:

“Thế nào, đang nghĩ cái gì?”

Tiêu Dật giật mình phủ nhận:

“Là đang nghĩ xem tôi có chuyện gì giấu anh hay không”

Trình Kiệt nhìn thẳng về phía Tiêu Dật:

“Nghĩ lâu như vậy vẫn còn chưa nghĩ ra sao?”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Căn bản không có chuyện gì cả nên mới nghĩ mãi mà không ra như vậy”

Đúng lúc này ở bên ngoài có tiếng gõ cửa khiến cho Tiêu Dật chỉ vừa mới mỉm cười một cái thôi liền hốt hoảng lo lắng rồi.

“Trình tổng, 10 phút nữa có cuộc họp với chủ tịch hội đồng quản trị”
Thư ký Tiểu Khiết gõ cửa một nhịp rồi đứng bên ngoài thông báo. Trình Kiệt ở bên trong bình thản đáp một câu:

“Tôi biết rồi”

Trình Kiệt nói xong liền quay sang Tiêu Dật hôn vào môi cậu một cái nhắc nhở:

“Nhanh một chút, có phải em muốn tôi mang em cùng đi họp hay không?”

Tiêu Dật quả thật bắt đầu tăng tốc, lúc mới đầu tránh không được có điểm không quen tay, nhưng bây giờ làm một lúc cũng liền cảm thấy thuận tay hơn trước, lực ở tay kia của Tiêu Dật cũng vô cùng hợp ý Trình Kiệt, một lúc sau đó Tiểu Kiệt Kiệt liền có thể ở trong tay Tiêu Dật giải phóng hoàn toàn. Tiêu Dật nhìn bàn tay mình toàn là dịch trắng của ai đó liền nhú mày một chút, Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn sang một bên:

“Đi tới mang giấy qua đây giúp tôi đi”

Tiêu Dật từ trên người Trình Kiệt đứng dậy, áo sơ mi xanh nhạt ở trên người vẫn mở rộng hàng cúc ra như cũ, nếu như để ý kỹ một chút còn có thể nhìn thấy được những vết hôn mà Trình Kiệt gây ra vẫn còn loang lổ trên da thịt màu lúa mạch nơi đó, bởi vì da của Tiêu Dật không thuộc loại da trắng cho nên mới không dễ dàng nhận thấy được, nhưng mà Trình Kiệt lại cảm thấy màu da hiện tại của Tiêu Dật thật là hợp với ý của hắn. Có lẽ Trình Kiệt không biết đối với hắn cái gì của Tiêu Dật cũng đều nhìn thuận mắt hết cả, ví như màu da này hay ví như bờ hông cong mà nhân viên tư vấn nói nơi đó lớn hơn bình thường một chút thì Trình Kiệt vẫn cảm thấy nhìn phi thường quyến rũ. Tiêu Dật cầm khăn giấy xoay người lại liền bắt gặp ánh mắt quan sát mình không chút kiêng kỵ kia liền giật mình ho nhẹ

một tiếng mang giấy đưa cho Trình Kiệt, còn cậu thì tự động mang khăn giấy lau đi vết dịch trắng trên tay mình:

“Một lát nữa tôi sẽ về ký túc xá”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật đáp:

“Ở đây đợi tôi, lát nữa chúng ta cùng nhau đi ăn tối”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu, cả người tôi có chút khó chịu muốn về tắm một chút”

Trình Kiệt đưa tay chỉ vào một cánh cửa khác trong phòng nói:

“Chỗ tôi có phòng tắm, em có thể tùy ý dùng”

Tiêu Dật nhìn về phía đó một chút:

“Tôi muốn trở về thay quần áo, quần áo của tôi toàn mồ hôi thôi”

Trình Kiệt đứng dậy mang khóa quần kéo lại cẩn thận rồi bất ngờ vòng tay ôm lấy eo Tiêu Dật:

“Muốn trốn tránh tôi sao?”

Tiêu Dật đúng thật là sau khi cùng Trình Kiệt phát sinh ra chuyện này liền muốn trốn tránh hẳn, nhưng mà hiện tại ngoài mặt vẫn là kiên cường lắc đầu phản bác:

“Tôi thật là muốn về nhà thay quần áo”

Cơ thể của Tiêu Dật giống như là một thứ gì đó vô cùng thu hút đối với Trình Kiệt, đến hiện tại hẳn đứng gần cậu như vậy liền có cảm giác không thể tách ra được nữa mà càng ngày càng muốn gần gũi cậu hơn. Trình Kiệt cúi đầu ở bên cần cổ của Tiêu Dật tham luyện hít một hơi trầm giọng nói:

“Lát nữa tôi sẽ nói người ta mang quần áo đến cho em, em chỉ việc ngoan ngoãn ở chỗ này đợi tôi là được rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 29: Tiểu Thụ Dâm Đăng

Trình Kiệt đã nói như vậy rồi, Tiêu Dật cũng chẳng thể nào mà cứ thế ra về, nếu như tự động bỏ về vậy chẳng phải thừa nhận rằng cậu xấu hổ muốn trốn tránh hăn hay sao. Trình Kiệt nhanh chóng mở cửa phòng bước ra ngoài, Tiêu Dật ngay lập tức ngồi xuống ghế sofa thở dốc, lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận rất rõ ràng độ to lớn cùng cứng nóng kia của Tiểu Kiệt Kiệt, vừa mới rồi Trình Kiệt còn ở đây cho nên cậu không dám biểu hiện gì nhiều, cho đến bây giờ hăn đi rồi thì gương mặt của Tiêu Dật mới bắt đầu chuyển từ ửng đỏ đến trắng bệch, nói chung biểu cảm trên gương mặt vô cùng đặc sắc.

Tiêu Dật bước tới phòng tắm, mang cánh cửa nhỏ kia mở ra xem thử, phòng tắm được làm hoàn toàn bằng đá màu trắng, là một căn phòng nhỏ không quá rộng, không có bồn tắm chỉ có vách ngăn làm bằng kính bao lấy. Tiêu Dật bước vào bên trong phòng tắm nhìn một lượt, nhìn tới chỗ kệ để đồ gắn trên tường phát hiện ra được nơi đó để sửa tắm, đầu gối đầu cũng một vài thứ lặt vặt, lại nhìn sang phía đối diện thấy treo ở đó hai chiếc áo choàng tắm màu xám, Tiêu Dật tiến đến gần hơn mang hai chiếc áo đó kéo ra nhìn thử là một chiếc size lớn còn lại là một chiếc size nhỏ, ngón tay của Trình Kiệt đang cầm lên vạt áo của chiếc size nhỏ kia ngay lập tức buông ra, đây nhất định là áo tắm dùng cho người tình của Trình Kiệt, ai mà biết được có bao nhiêu người đã từng mặc qua chiếc áo này rồi.

Tiêu Dật xoay người tiến tới vách ngăn làm bằng kính trong suốt mở ra, trước mang quần áo của mình cởi ra treo ở một chỗ, có điều lúc cúi xuống

cởi quần không cần thận chạm vào vò sen, khiến cho vò sen ngay lập tức xả nước xuống làm cho áo của Tiêu Dật bị ướt một mảng sau lưng. Tiêu Dật vội vã tắt nước, cậu mới vừa rồi còn nghĩ khi tắm xong sẽ mặc lại bộ quần áo này, bây giờ ướt thành ra thế này rồi thì đúng là không thay không được mà. Tiêu Dật phiền não bỏ quần áo sang một bên, mang vò sen một lần nữa mở ra, nước từ trên đầu cậu bắt đầu nhẹ nhàng chảy xuống, Tiêu Dật đưa tay vuốt mặt của mình một lượt theo đó tâm trí cũng dần dần tỉnh táo hơn. Tiêu Dật cậu đã đi đến bước đường này rồi thì chẳng thể nào quay đầu được lại, có muốn giữa đường quay lại cũng chẳng phải là do cậu quyết định nữa rồi. Tiêu Dật với tay lấy dầu gội đầu ở trên giá, sau đó gội xong liền lấy sữa tắm của Trình Kiệt dùng, tắm một lúc cũng cảm thấy thật sảng khoái, đầu óc lại có chút mệt mỏi muốn ngủ. Tiêu Dật bước ra khỏi vách kính đi đến phía giá treo quần áo nhìn một lượt, cuối cùng vẫn là quyết định cầm lấy áo choàng tắm size lớn hơn kia mặc vào, cả hai chiếc áo này hẳn là đã bị người khác mặc qua, nhưng áo của Trình Kiệt cũng chỉ có Trình Kiệt mặc mà thôi, chiếc áo size nhỏ kia không biết đã bao nhiêu người mặc vào rồi.

Khi Tiêu Dật bước ra khỏi phòng tắm đi ra ngoài liền bị dọa cho hét lên một tiếng, ai có thể tưởng tượng ra được rằng khi mình vừa mới mở cửa phòng tắm ra liền bắt gặp được một người đang đứng ở đó nhìn chằm chằm mình. Tiêu Dật hốt hoảng đưa tay lên vuốt ngực một cái rồi ho nhẹ muốn bước qua Trình Kiệt:

“Anh nói đi họp cơ mà”

Trình Kiệt bước theo sau Tiêu Dật, hai ba bước liền mang được thân thể mềm mại thơm thơm kia ôm vào trong lòng ngực, gương mặt hắn lại bắt đầu ở sau gáy cậu cọ cọ nói khẽ:

“Tôi để quên một thứ rồi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, không có hành động gạt tay Trình Kiệt ra mà nhỏ giọng hỏi lại:

“Anh để quên cái gì?”

Trình Kiệt cúi người hôn lấy cần cổ của Tiêu Dật, mỗi nụ hôn của hắn đều khiến cho cơ thể cậu cũng phải nóng bừng khó chịu:

“Tôi để quên văn kiện của tôi”

Tiêu Dật nhìn tới bàn làm việc của Trình Kiệt:

“Vậy anh qua đó lấy đi”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng, đôi môi kia càng ngày càng muốn di chuyển sâu hơn xuống khuôn ngực cậu:

“Em lấy giúp tôi”

Tiêu Dật vội vã đẩy Trình Kiệt ra rồi nhanh chóng bước về phía bàn làm việc của hắn:

“Là cái nào?”

Lúc Tiêu Dật còn đang gấp gáp vì việc cậu hiện tại không có mặc đồ ở bên trong thì đã có một lực mạnh mẽ nhấc bổng cậu lên cao đặt ở trên bàn làm việc, Trình Kiệt mang hai chân của Tiêu Dật tách sang hai bên rồi chen người đứng vào giữa đó, khiến cho chân của Tiêu Dật không còn cách nào khép vào được nữa rồi. Tiêu Dật vội vã lấy đại một văn kiện ở trên bàn đưa đến trước mặt Trình Kiệt hỏi:

“Là cái này phải không?”

Trình Kiệt đến nhìn văn kiện một cái cũng không nhìn đã thản nhiên đáp rằng không phải:

“Cố tình mặc áo của tôi?”

Tiêu Dật đưa tay lên chỉnh lại áo choàng tắm bị xộc xệch của mình:

“Tôi không biết đâu là áo của anh, cái này là tôi lấy đại”

Trình Kiệt nhếch môi, bàn tay đưa tới phía trước ngực cậu muốn kéo vạt áo ra:

“Thế sao? Lấy đại cũng liền lấy trúng áo của tôi rồi”

Tiêu Dật để hai tay trên vai Trình Kiệt ý muốn đẩy hẳn ra:

“Anh không phải nói có cuộc họp hay sao, anh nhanh đi đi”

Trình Kiệt đưa tay sờ tới bắp đùi non mềm của Tiêu Dật:

“Gấp gáp như vậy muốn đuổi tôi đi là muốn một mình em ở trong phòng làm cái gì hả?”

Ý tứ trong lời nói kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật làm sao có thể không hiểu, Tiêu Dật gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, cậu giả bộ nhú mày không vui muốn đuổi Trình Kiệt đi nhanh một chút:

“Tôi thì có thể làm cái gì được chứ, đầu tôi rất là đau cho nên tôi muốn ngủ”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, hôn rất là nhẹ nhàng nhanh chóng, không có như mọi khi đưa đầu lưỡi tiến vào bên trong, có lẽ do hẳn có cuộc họp cho nên mới làm như vậy, hẳn sợ một khi mình đưa đầu lưỡi vào bên trong rồi liền sẽ dây dưa không ngớt khó mà tách khỏi hồ ly nhỏ này được:

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi”

Lúc Trình Kiệt định rời khỏi Tiêu Dật, Tiêu Dật lại giống như nghĩ ra điều gì đó liền đưa tay kéo lấy áo hắt lại:

“Khoan đã, nhớ mang quần áo cho tôi, áo của tôi mới vừa rồi không cần thận làm ướt rồi”

Này chính là tự Tiêu Dật muốn tìm đường chết, Trình Kiệt đã hạ quyết tâm rời đi rồi mà cậu còn đột nhiên níu kéo hắt lại thế này, không cần biết là cố tình hay vô ý, Trình Kiệt trước vẫn là ôm chặt lấy eo người ta, điên cuồng cúi đầu cắn mút lấy cổ người ta, một tay đưa xuống phía đùi cậu vuốt ve chà sát. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra thở dốc:

“Anh làm gì thế, anh không phải nói đi họp sao?”

Đúng lúc này phía bên ngoài liền có tiếng gõ cửa của thư ký Tiểu Khiết:

“Trình tổng, Trình tổng, mọi người đang đợi anh đến chủ trì cuộc họp”

Trình Kiệt dừng lại động tác khàn giọng đáp:

“Được, tôi biết rồi”

Nói rồi Trình Kiệt liền ôm lấy eo Tiêu Dật nhìn chăm chăm cậu, từ đầu đến cuối không có hành động gì cũng không có ý định buông cậu ra. Tiêu Dật đối diện với cái nhìn nguy hiểm của Trình Kiệt kia liền hết hoảng trong lòng, cậu không dám tùy tiện cử động, chỉ sợ mình làm ra hành động gì không phải sẽ lập tức nguy hiểm tới bản thân, bây giờ cậu không có mặc đồ bên trong, Trình Kiệt nếu như quả thật muốn sẽ rất dễ dàng làm loạn:

“Anh không đi họp sao?”

Trình Kiệt để tay ở trên bắp đùi của Tiêu Dật:

“Em như vậy làm sao tôi có thể yên tâm mà đi họp đây?”

Tiêu Dật không hiểu ý Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt đưa đầu ngón tay chạm tới đôi môi của Tiêu Dật khẽ miết nhẹ:

“Bộ dạng này thật khiến cho tôi không nỡ rời xa”

Tiêu Dật sầu não thật không biết nên phải trả lời như thế nào cho phải, gương mặt lại bắt đầu ửng hồng lên một chút, ánh mắt trốn tránh nhìn sang một phía, cuối cùng Trình Kiệt cũng đặt xuống môi Tiêu Dật một nụ hôn nhẹ nhàng rồi rời đi:

“Tôi đi họp, nhớ lau khô tóc”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt rời đi từ lúc nào, mãi cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên Tiêu Dật mới giật mình từ trên bàn làm việc nhảy xuống dưới sàn. Tiêu Dật trước vẫn là mang áo choàng tắm chỉnh lại thật cẩn thận rồi vội vã tiến tới cánh cửa ra vào ghé sát tai vào đó nghe thử, xem xem còn có động tĩnh gì nữa hay không, sau khi xác nhận được người bên ngoài đã đi rồi, Tiêu Dật mới dám thở nhẹ một hơi.

Tiêu Dật bước tới phía ghế sofa ngồi xuống, theo thói quen mang điện thoại từ trong ba lô ra xem, khi cậu vừa mới mở điện thoại lên thì một loạt tin nhắn kia từ team chat gửi tới.

[Sóc Nhỏ]: Chào mọi người a

[Đại Boss]: Sóc nhỏ cậu đến rồi, nói cho cậu biết team chat của chúng ta có thêm người mới

[Sóc Nhỏ]: Người mới sao? Hoan nghênh người mới!

[Đoạt Thiên Hạ]: Có lẽ người mới không ở đây

Tiêu Dật xem lại danh sách số người trong team chat quả nhiên đã tăng thêm một người, người ở vị trí số 13 kia tên là [Thỏ Trắng Lớn], còn có một người nữa ở trên cậu cũng chưa thấy từng lên tiếng nói ở đây bao giờ, đó chính là [Dương Quang], Tiêu Dật bởi vì đang rảnh rỗi cho nên muốn cùng mọi người trong team chat trò chuyện một chút.

[Sóc Nhỏ]: Người mới là Thỏ Trắng Lớn sao?

[Trợ Công]: Đúng vậy

[Sóc Nhỏ]: Là nữ sao?

[Phúc Hắc Công]: Tôi nghĩ là nữ, có nam nào để tên đó sao?

[Sóc Nhỏ]: Thế còn cô, có nữ nào để tên đó sao?

[Phúc Hắc Công]: ...

[Rên Ngọt]: Người ta chưa có giới thiệu gì cả, vừa vào đã im lặng rồi

[Sóc Nhỏ]: Vậy là người nào cho Thỏ Trắng Lớn vào thế?

[Tiêu Hồn]: Là tôi, Thỏ Trắng Lớn trực tiếp nhắn tới cho tôi

[Sóc Nhỏ]: Người ta quen biết cô hả?

[Tiêu Hồn]: Không có quen biết, chỉ nói là muốn vào trong đây nói chuyện mà thôi, tôi cảm thấy cô ấy cũng được nên liền cho vào.

[Sóc Nhỏ]: Vậy thì là nữ rồi

[Tiêu Hồn]: Là nữ đó!

[Sóc Nhỏ]: Người tên Dương Quang là ai vậy, tôi online cũng chưa thấy cậu ta nói chuyện bao giờ.

[Đồi Hướg Dươg]: Ngườ đó sao? Cũg giống như cậu đó, lần đầu tiên thích đàn ông, muốn vào trong đây để trao đổi học hỏi, thỉnh thoảng mới lên tiếng mà thôi.

[Sóc Nhỏ]: Là vậy sao, như vậy cậu ta là công hay thụ thể?

[Bạo Hoa Cúc]: Dâm đăng thụ này, tổng tài phúc hắc không thể thỏa mãn cậu sao, cậu còn đi hỏi người khác làm gì?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dâm đăng nha, phía sau còn đặc biệt thêm ba trạng thái tức giận

[Dưa Chuột Lớn]: Tổng tài của cậu không dám làm đến bước cuối cùng cho nên cậu mới muốn kiếm người khác sao?

[Sóc Nhỏ]: Không phải, anh ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, nhưng mà tôi vẫn chưa chuẩn bị đến vấn đề này nữa.

[Đồi Hướg Dươg]: Muốn thao cậu lắm rồi hay sao?

[Sóc Nhỏ]: ...

[Đại Boss]: Có thể chụp hình tổng tài của cậu cho mọi người xem hay không?

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng thế, tôi cũng muốn xem

[Phúc Hắc Công]: Tôi đợi hình chụp của tổng tài

Tiêu Dật nhìn tới máy điện thoại của Trình Kiệt để ở bên ghế sofa, mới vừa rồi hẳn không có cầm điện thoại theo cho nên cậu liền đưa tay muốn mở lên xem thử, đáng tiếc điện thoại của Trình Kiệt lại cài mật khẩu cho nên Tiêu Dật trước sau vẫn là không thể chạm tới được dữ liệu bên trong.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không chụp hình của anh ta

[Đồi Hướn Dươg]: Bâg giờ cậu lén chụp một tấm đi

[Sóc Nhỏ]: Anh ta đi họp rồi

[Rên Ngọt]: Hay là cậu chụp một tấm hình của cậu đi, tôi thật nghi ngờ cậu là nữ đóng giả nam đó

[Đại Boss]: Tôi cũng nghi ngờ

[Dừa Chuột Lớn]: Chụp một tấm của cậu đi

Tiêu Dật đương nhiên không thể chụp mặt của mình được, bởi vì sau này nếu như cậu nổi tiếng rồi, để cho đám nhóm này biết mặt sẽ là một bất lợi.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không thể chụp, nghề nghiệp của tôi có chút đặc thù, không tiện đâu

[Đoạt Thiên Hạ]: Như vậy làm sao biết được cậu có thật sự là nam hay không?

[Trợ Công]: Đúng đúng đúng

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền đưa điện thoại lên một chút chụp lại hình người cậu, chỉ có duy nhất gương mặt là không thể nhìn thấy mà thôi.

[Sóc Nhỏ]: Tôi là nam đó, đã tin chưa

[Rên Ngọt]: Cậu đang ở chỗ nào thế, mặc áo choàng tắm sao?

[Dừa Chuột lớn]: Chỗ cổ của cậu... là vết hôn phải không?

[Đại Boss]: Còn nói chưa làm, cậu đang ở phòng ngủ của tổng tài sao?

Tiêu Dật cũng không thể ngờ rằng bọn họ lại có thể nhìn ra được vết hôn ở trên cổ cậu, lúc đầu chụp hình cũng không nghĩ tới vết hôn này, nếu như cậu biết nhất định sẽ không gửi hình qua.

[Sóc Nhỏ]: Là thật, chưa có làm qua

[Đồi Hường Dương]: Mới không tin đâu, hôn thử như vậy còn chưa ăn qua, mà cậu đang ở đâu thế, vì sao ở góc phía trên ghế sofa có nhiều quần lót như vậy?

[Phúc Hắc Công]: Là loại quần lót này phải không?

Tiêu Dật nhìn tới tấm ảnh [Phúc Hắc Công] gửi tới, quả thật chính là giống y như chiếc quần lót của cậu, rõ ràng quần lót kia cậu đã gấp lại thật ngay ngắn rồi, như thế nào bọn họ lại vẫn có thể nhìn ra được, thật đúng là kỳ quái mà.

[Rên Ngọt]: Còn nói mình không phải là tiểu thụ đậm đăng, không đậm đăng lại mặc cái loại quần lót đó sao

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất lực, nếu như nói cậu đậm đăng vậy Trình Kiệt thì gọi là cái gì đây, số quần lót kia là chính hắc tự chọn cho cậu.

[Sóc Nhỏ]: Là anh ta chọn, tôi cũng không hề xem qua.

[Đại Boss]: Như vậy lại càng kỳ quái, thân thiết đến mức nào mà chọn quần lót không đúng đắn như vậy cho cậu chứ, nói chưa làm qua ai mà tin đây

[Rên Ngọt]: Tôi cũng chỉ xem qua tiểu thuyết miêu tả thôi, bây giờ có nhân chứng sống rồi, cậu lên tiếng nói cho tôi cảm giác là như thế nào, có đau hay không?

[Dừa Chuột Lớn]: Tôi cũng muốn biết

[Dương Quang]: Cậu đã làm thật rồi sao?

Tiêu Dật lần đầu tiên nhìn thấy người tên [Dương Quang] này lên tiếng nói chuyện, cho nên lúc định đưa tay nhấn chữ trả lời cũng phải dừng lại

một chút.

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu xem kìa, ngay cả Dương Quang cũng hỏi, cậu ta cũng giống như cậu mới lần đầu thích đàn ông, cậu coi như là nói cho cậu ta trước để cậu ta chuẩn bị đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi thật sự chưa có làm, là thật đó

[Đồi Hướng Dương]: Cậu lừa gạt ai tin được chứ

[Phúc Hắc Công]: Cậu ngại ngần cái gì đây

[Sóc Nhỏ]: Tôi thật sự chưa có làm, anh ta định làm tới nhưng tôi cự tuyệt

[Đại Boss]: Tiểu thụ dân đảng cậu chưa có làm thật sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dân đảng đâu, phía sau lại đặc biệt thêm ba trạng thái tức giận.

[Phúc Hắc Công]: Cậu đang ở nhà của tổng tài sao, vì sao lại mang quần lót xếp hết ra ghế sofa như thế, tiểu thụ dân đảng cậu còn nói không phải dân đảng

[Sóc Nhỏ]: Đang ở công ty, trong phòng làm việc của anh ta

[Tiêu Hồn]: Lại nói chưa làm, chưa làm vì sao ở phòng làm việc của người ta mặc áo choàng tắm, còn có mang mấy thứ đồ không lành mạnh kia xếp ra chứ

[Sóc Nhỏ]: Vừa rồi anh ta suýt chút nữa ăn tôi rồi, may mắn là có người gọi anh ta đi họp, tôi thật sự chưa có làm.

[Dương Quang]: Cậu làm thế nào mà quyến rũ được người đứng đầu công ty thế, cậu có thể nói cho tôi biết một vài cách hay không?

[Đại Boss]: Cậu cũng muốn đi quyến rũ tổng tài của cậu sao?

[Dương Quang]: Đúng thế

[Tiêu Hồn]: Cậu phải thật là dâm, giống như cậu ta vậy

[Sóc Nhỏ]: Tôi không có dâm đẳng nha, tôi tức giận thật đấy.

[Đại Boss]: Được được được, không được gọi cậu ấy là tiểu thụ dâm đẳng

[Sóc Nhỏ]: Không cùng mấy người nói chuyện nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 30: Tôi Là Thương Nhân

Tiêu Dật vừa mới tắt điện thoại nằm xuống ghế sofa ngả lưng một chút thì bên ngoài cửa phòng liền truyền tới tiếng gõ cửa khiến cho Tiêu Dật ở bên trong cũng phải căng thẳng không dám lên tiếng, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa nữa truyền tới, Tiêu Dật chắc chắn được một điều rằng người ở bên ngoài không phải là Trình Kiệt, nếu là hắn thì hắn đã chẳng phải gõ cửa chính căn phòng của mình làm gì rồi. Bởi vì Tiêu Dật hiện tại ăn mặc không được đúng cho lắm cho nên cậu không muốn gặp mặt người khác, bất kể là thư ký Tiểu Khiết người đã biết cậu ở trong căn phòng này đi chẳng nữa cậu cũng không muốn gặp, nếu như cậu không lên tiếng nói thì khẳng định ngoài Trình Kiệt ra sẽ không ai dám tự tiện tiến vào căn phòng này cả, dù sao đây cũng là phòng làm việc của tổng giám đốc, không phải ai muốn cũng có thể vào được.

Có điều Tiêu Dật lại tính sai một bước, cánh cửa kia thế nhưng lại từ từ chậm rãi được đẩy ra, cả một quá trình đó đều vô cùng chậm rãi nhưng nó lại chẳng thể còn đủ thời gian để cho cậu có thể ngồi dậy trốn vào một góc nào đó. Tiêu Dật nằm ở trên ghế sofa mở lớn hai mắt nhìn người bước vào, không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền có chút đau đầu, người tới lại là Bối Ni. Bối Ni so với Tiêu Dật cũng bất ngờ không kém, cô ta phải đứng thất thần một lúc mới có thể khẽ cử động khóe môi mấp máy, nhưng cả một quá trình đó vẫn không thể phát ra được bất cứ lời nói nào. Tiêu Dật trước vẫn là ngồi thẳng dậy, đưa tay chỉnh lại áo choàng tắm trên người một chút, cảm giác của cậu lúc này chẳng khác nào bị người ta đi bắt gian vậy.

Không biết khoảng thời gian trôi qua bao lâu Bối Ni mới đóng cánh cửa kia lại rồi lớn tiếng nói:

“Cậu ở chỗ này làm cái gì hả?”

Tiêu Dật cũng bị quát đến giật nảy cả mình, trước sau vẫn không biết nên trả lời như thế nào mới phải, vì thế vẫn là im lặng ngồi ở trên ghế sofa. Bối Ni bước thêm ba bước nữa chỉ thẳng tay về phía Tiêu Dật quát lớn:

“Cậu ăn mặc thế này là sao?”

Tiêu Dật cảm thấy chuyện đã quá rõ ràng rồi, cậu có muốn viện cớ cũng không biết nên việc cớ sao cho hợp lý, hơn nữa xem vị thế của cậu và Bối Ni bây giờ, có lẽ cậu vẫn là hơn Bối Ni một bậc thế cho nên hẳn là không cần phải quá mức nhún nhường cô ta, lại nghĩ đến ngày hôm nay người phụ nữ này kiên quyết đổ tội cho cậu, khiến cho cậu phải đi bộ một quãng đường dài ở ngoài trời nắng thì tâm tình của Tiêu Dật lại càng không vui hơn:

“Cô đến có việc gì hay không? Trình Kiệt đi họp rồi!”

Bối Ni đương nhiên biết là Trình Kiệt đã đi họp, vừa mới rồi ở bên ngoài gõ cửa chính là muốn xác định xem Trình Kiệt còn đang trong phòng hay không mà thôi. Cô muốn nhân lúc khi Trình Kiệt đi họp về sẽ thấy mình đã cời sạch chờ hẳn, đến khi Trình Kiệt bước tới sẽ cực lực dìm sất hẳn, xem thái độ của Trình Kiệt hôm nay trong tâm hắc hắc là vẫn còn lưu luyến cô, nhưng mà bây giờ mở cửa ra liền thấy Tiêu Dật thản nhiên mặc áo choàng tắm ngồi ở ghế sofa thoải mái như vậy, thật khiến cho người ta phải bất ngờ ngỡ ngàng:

“Cậu đến đây làm cái gì, ai cho phép cậu đến đây?”

Tiêu Dật im lặng một chút, một chút sau liền thản nhiên hỏi lại một câu thế này:

“Cô vì sao lại tới đây? Trình Kiệt cũng không có nói với tôi là cô sẽ tới đây!”

Tiêu Dật không phải là người hiền lành, nếu như cậu là một con thỏ nhút nhát ngây ngô thì cậu đã chẳng ngay từ đầu có ý định tiếp cận Trình Kiệt rồi, đừng tưởng Tiêu Dật mỗi lần đứng ở bên cạnh Trình Kiệt luôn luôn run rẩy luống cuống liền cho rằng cậu yếu đuối, chẳng qua chỉ là mức độ uy hiếp từ trên người Trình Kiệt tỏa ra quá lớn mà thôi, đối với một cô gái như Bối Ni trước mặt đây không đủ làm cho cậu có một chút run sợ nào.

“Kiệt để cho cậu tới đây sao?” Bối Ni trợn lớn hai mắt

Tiêu Dật lại giả bộ nhìn xuống phía dưới của mình một chút, ý muốn đang khoe khoang rằng trên người mình hiện tại đang mặc cái gì. Tiêu Dật tựa lưng vào ghế sofa phía sau nhàn nhạt đáp:

“Cô nói xem, tôi cũng không phải là có quyền hành lớn như cô, thích vào chỗ nào liền có thể vào. Trình Kiệt không cho phép tôi vào đây, tôi còn có thể vào hay sao?”

Bối Ni trừng mắt nhìn Tiêu Dật:

“Cậu nhanh rút khỏi chỗ này cho tôi, đừng để đến khi Kiệt về nhìn được bộ dáng này của cậu”

Bối Ni là đang nghĩ Tiêu Dật cũng giống mình, cũng muốn nhân cơ hội Trình Kiệt đi họp ở trong phòng cưới sạch đờ hảnh. Tiêu Dật khẽ mỉm cười, nụ cười này muốn có bao nhiêu đều giả liền có bấy nhiêu đều giả, hơn nữa trong giọng nói còn xen lẫn vài tia xấu xa:

“Trình Kiệt còn nói tôi ở chỗ này ngủ một giấc đờ anh ấy về, nhưng mà cô bây giờ tới rồi xem ra cũng không thể ngủ nữa”

Bối Ni lục túi xách của bản thân, vừa làm vừa nói:

“Cậu có rời khỏi chỗ này không thì bảo, tôi sẽ gọi điện cho người quản lý nghệ sĩ thực tập để cho họ đuổi cổ cậu ra khỏi chỗ này”

Người quản lý nghệ sĩ thực tập là Khương La chỉ sợ cũng không đủ năng lực đuổi cổ cậu đi được, nhưng mà Tiêu Dật lại không muốn người trong công ty biết mối quan hệ của cậu với Trình Kiệt, để cho Bối Ni biết chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mà thôi bởi vì cô ta đã nhìn thấy bộ dạng này của cậu rồi, có muốn giấu cũng chẳng giấu được. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy bước về phía Bối Ni ý muốn ngăn cản cô ta lại:

“Cô làm cái gì thế hả, cô gọi cho giám sát Khương cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu”

Bối Ni đẩy tay Tiêu Dật ra cổ chấp muốn lấy điện thoại trong túi xách của mình:

“Cậu kẻ biến thái này đừng có mà động vào người tôi, tôi hét lên cho cả công ty thấy bây giờ đây”

Tiêu Dật bị chạm đúng chỗ ngứa, còn dám nói cậu biến thái, Tiêu Dật nhìn thấy Bối Ni cầm được điện thoại rồi liền nhanh chóng đi đến phía ghế sofa lấy điện thoại của mình lớn tiếng nói:

“Nếu như cô không ngay lập tức rời khỏi đây thì tôi sẽ gọi điện cho Trình Kiệt đấy”

Bối Ni không quan tâm đến lời nói kia của Tiêu Dật, trước sau vẫn đang nhấn nhấn màn hình cảm ứng trên điện thoại di động. Tiêu Dật thấy không ổn liền bước tới giật lấy điện thoại trên tay của Bối Ni nhú mày nói:

“Tôi nói cô biết là Trình Kiệt gọi tôi lên đây cho nên cô có gọi cho giám sát Khương cũng không có ích lợi gì đâu”

Bối Ni nhanh tay giật mạnh lại điện thoại của mình, bởi vì quá mức tức giận cho nên khi dùng sức móng tay giả không cẩn thận cào mạnh vào bàn tay của Tiêu Dật, hơn nữa móng tay giả được đính đá tĩ mĩ kia của Bối Ni cũng bong ra rơi xuống mặt đất. Tiêu Dật vừa nhìn thấy móng tay giả kia rơi ra liền giật mình, cậu cứ nghĩ rằng đó chính là móng tay thật của Bối Ni vì thế mà vội vàng tiến đến xem thử:

“Cô có sao không?”

Ngón tay trỏ của Bối Ni chảy máu, phần móng tay thật cũng suýt chút nữa là bật ra rồi, cô tức giận quát lớn:

“Cút ngay khỏi đây cho tôi trước khi Kiệt trở về”

Tiêu Dật cũng chẳng phải muốn ở chỗ này, chẳng qua là Trình Kiệt nói cậu ở lại mà thôi, hơn nữa quần áo của cậu cũng không có mà thay, áo sơ mi đã ướt hết rồi. Tiêu Dật im lặng nhìn chăm chăm Bối Ni, Bối Ni không thấy Tiêu Dật có ý định rời đi liền đưa tay tiếp tục nhấn điện thoại, đúng lúc này điện thoại của Bối Ni có người gọi đến.

“Lâm tỷ, có chuyện gì... em đang ở chỗ của Kiệt, tỷ nói sao?... được, em sẽ đến ngay”

Bối Ni sau khi cúp điện thoại liền liếc nhìn Tiêu Dật một cái sắc lạnh:

“Nếu như cậu không rời khỏi đây, tôi sẽ ngay lập tức nói cho người giám sát biết chuyện này, khi đó thì cậu cứ chờ bị đuổi khỏi Trình thị đi”

Tiêu Dật cảm thấy lời nói kia của Bối Ni thật nực cười, cậu có đủ thông minh để biết được lời nói kia của Bối Ni không có bất cứ một cơ sở nào có thể tin tưởng được, người có khả năng để cậu đi hay ở lại công ty này ngoài Trình Kiệt ra thì cũng không có người nào khác làm được cả:

“Tôi nghĩ cô nhanh một chút rồi đi thì tốt hơn, để đến khi Trình Kiệt trở về thì người bị đuổi là cô đó”

Bối Ni nghen hòng đưa tay chỉ về phía trước mặt Tiêu Dật:

“Cậu... cậu rốt cuộc cùng Kiệt có quan hệ gì?”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt rồi thản nhiên ngẩng đầu lên hỏi lại Bối Ni một câu thế này:

“Cô nói xem còn có thể có quan hệ gì?”

Bối Ni làm sao mà không biết được cách ăn mặc của Trình Kiệt rất mờ ám, hơn nữa ở bên cần cổ và trước ngực bị hở ra kia còn có vết hôn đỏ chói mắt, không có khả năng Tiêu Dật mang người khác lên văn phòng Trình Kiệt ân ái một màn, chỉ có khả năng Trình Kiệt cùng Tiêu Dật chính là loại quan hệ đó. Nếu như Trình Kiệt cùng một Bối Ni gái khác làm chuyện này cô có thể hiểu được, nhưng Trình Kiệt lại cùng một người đàn ông khiến cho cô bất ngờ không thôi:

“Cậu... cậu cũng không vừa đâu”

Tiêu Dật nhún vai coi đó là một lời khen ngợi:

“Cô cũng vậy!”

Bối Ni bị Tiêu Dật chọc tức đến phát điên:

“Cậu đừng ở đó mà đặc ý quá sớm, đừng quên Trình Kiệt không thích đàn ông!”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Bối Ni:

“Anh ta thích hay là không thích thì cũng không phải do cô quyết định đâu”

Bối Ni lại có điện thoại thúc giục, có lẽ rằng cô ta thật sự có chuyện gấp cho nên mới vội vàng rời đi như thế:

“Cậu cứ đợi đó đi, tôi sẽ thông báo với người giám sát biết chuyện này, cậu cố tình quyến rũ Kiệt”

Bối Ni rời đi rồi Tiêu Dật liền quay trở lại ghế sofa ngồi xuống, thật ra thì chuyện này Bối Ni có nói với Khương La cũng sẽ chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, Khương La chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ ở công ty, cấp trên muốn cái gì, không muốn cái gì thì ông ta cũng chẳng thể can thiệp. Hơn nữa cũng là Trình Kiệt vừa mới rời đích thân gọi điện cho Khương La, nói rằng cậu đã đi làm việc giúp hắn, bây giờ Bối Ni xuống nói với Khương La chuyện này, không biết chừng thời gian kế tiếp Khương La cũng phải e dè cậu vài phần.

Tiêu Dật bởi vì quá mức mệt mỏi cho nên mới nằm ngửa luôn ở trên ghế sofa, ngay cả vết thương nhỏ ở tay cũng không cần xử lý, một chút máu ở trên bàn tay đang dần dần khô lại. Tướng ngửa của Tiêu Dật cực kỳ ngoan, hiện tại nằm ở trên ghế sofa nhỏ như vậy vẫn nghiêm chỉnh nằm thẳng người, một tay đặt ở trên bụng, một tay đặt ở trên bắp đùi, áo choàng tắm màu xám của Trình Kiệt lớn hơn cậu một size cho nên lúc này một bên ngực đã lộ ra điểm nhỏ hồng hồng có vết hôn.

Trình Kiệt tan họp trở về phòng làm việc, hắn vừa rồi nói thư ký Tiểu Khiết đặt cho mình một bộ quần áo để cho Tiêu Dật thay, hiện tại nhìn thấy một màn mỹ cảnh thế này liền cảm thấy người này vẫn là mặc áo choàng tắm của hắn xem ra nhìn sẽ đẹp mắt hơn. Trình Kiệt chậm rãi bước gần đến phía Tiêu Dật mang túi đồ đặt ở trên bàn, hắn đứng ở trên cao dùng ánh mắt như rada dò xét từ trên xuống dưới thân thể nóng bỏng này. Tiêu Dật không có ngực lớn, nhưng chẳng hiểu sao Trình Kiệt vừa nhìn liền có cảm giác muốn ngậm lấy mút mát trên đầu. Tiêu Dật không có làn da trong suốt trắng hồng như những người phụ nữ khác hắn trước đây quen, nhưng chẳng

hiếu vì sao khi hần nhìn thấy làn da lúa mạch này trong người lại cảm thấy nóng nảy khó nhịn.

Trình Kiệt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật, bàn tay chậm rãi chạm tới bắp đùi của người ta, càng vuốt càng cảm thấy da thịt trơn bóng mát lạnh, càng vuốt lại càng muốn tiến lên thật cao hơn nữa. Trình Kiệt đột nhiên dùng sức một chút, ấn tay xuống phía dưới hông của Tiêu Dật, Tiêu Dật trong mơ màng cảm thấy có ai đó làm phiền mình liền mở mắt ra nhìn thử, mắt chỉ vừa mới hé ra một chút liền giật mình tỉnh cả ngủ luôn, lúc đưa mắt nhìn xuống phía dưới mình phát hiện ra được có người đang muốn làm loạn thì cứng người nằm im ở một chỗ không dám động đây, ngoài mặt tuy đã biểu hiện trạng thái hết hoảng hốt rồi nhưng miệng vẫn cố gắng hỏi đến chuyện khác:

“Mấy... giờ rồi?”

Tay của Trình Kiệt ở dưới hông của Tiêu Dật cũng hơi động một chút, giọng nói nhiễm đầy dục vọng:

“5 giờ rồi”

Tiêu Dật đẩy tay Trình Kiệt ra rồi ngồi dậy, không ngờ bản thân lại bị lật úp sấp xuống lại, áo choàng tắm ở phía sau cũng bị vén cao lên đến tận lưng, hông cảm nhận được rõ ràng độ rét lạnh;

“Làm gì thế hả? Anh muốn làm cái gì?”

Trình Kiệt chỉ cần dùng một tay ấn mạnh ở lưng của Tiêu Dật liền làm cho cậu không có khả năng chuyển mình trốn thoát, hồ ly nhỏ nào đó chẳng khác nào đã nằm sẵn ở trên thớt không thể dây ra được, Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng loạn dấy dựa dẫm hơn vì bàn tay to lớn kia đang đặt ở trên hông cậu sờ loạn.

“Ngoan ngoãn một chút, tôi chỉ là muốn nhìn em một chút mà thôi”

Tiêu Dật vì quá hoảng hốt mà tức giận hét lớn:

“Có quỷ mới tin lời anh nói, anh sờ tôi làm cái gì?”

Trình Kiệt một tay kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, mang hai chân cậu tách ra để cho đôi chân đó quỳ ngồi trên ghế sofa, mặt đối mặt, mắt đối mắt, tâm tình lại có điểm rét lạnh vì ánh mắt như sắp tức giận kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật xuống giọng một chút:

“Anh định làm gì thế?”

Trình Kiệt mạnh tay siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, ánh mắt đáng sợ như muốn xoáy sâu vào nội tâm bên trong của cậu, hắng trầm khàn lạnh giọng:

“Tôi là thương nhân chứ không phải là nhà sư, nhà sư có thể không cần ăn thịt nhưng thương nhân không có thịt sẽ không vui, em hiểu có phải hay không?”

Tiêu Dật nhú nhú mày, đạo lý này cậu đương nhiên hiểu nhưng mà cho dù có hiểu đi chăng nữa thì cậu vẫn chẳng thể nào bình thường với Trình Kiệt được:

“Hiểu... nhưng mà tôi thật sự chưa có chuẩn bị, tôi chưa có...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, Trình Kiệt đã đưa tay lên miết nhẹ đôi môi mềm mại của cậu, ngón tay thon dài di chuyển lên mái tóc cậu chỉnh sửa một chút rồi ở bên tai phải của cậu khẽ vôn vê:

“Hiểu đến mức độ nào? Tôi cũng không ép buộc em phải làm việc đó ngay lúc này, nhưng mà tôi muốn chạm tới thân thể em, thì em cho dù không có biểu hiện gì quá mức hưng phấn cũng không được phép từ chối kịch liệt như vừa rồi, em có hiểu việc này hay không?”

Tiêu Dật giật mình, thì ra là Trình Kiệt chỉ muốn sờ soạng thân thể cậu mà thôi:

“Tôi vừa rồi tưởng anh sẽ làm tới, cho nên tôi mới như vậy”

Trình Kiệt đưa tay cởi ra dây thắt đơn giản của áo choàng tắm, mang cả thân thể Tiêu Dật phơi bày trước đôi mắt hẹp dài nghiêm đầy dự vọng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật giật mình định đưa tay kéo lại áo của mình liền bị Trình Kiệt nhanh hơn một bước dùng một tay khóa chặt cổ tay của cậu về phía sau:

“Ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không làm gì em”

Trình Kiệt từ từ thả tay của Tiêu Dật ra, miệng hắng lại chạm tới cần cổ của cậu dùng sức mà mút mạnh lấy, Tiêu Dật hơi cong người một chút, hai bàn tay nắm chặt chịu đựng để ở trên bắp đùi:

“Đừng hôn chỗ đó được không, rất dễ để người khác phát hiện ra”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại, hắng ngừng đầu lên nhìn Tiêu Dật tà ác hỏi:

“Em muốn hôn ở chỗ nào?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 31: Tôi Muốn Thao Em

Thật ra thì đối với Tiêu Dật mà nói thì hôn ở chỗ nào cũng đều không được cả, bởi vì người nào đó từ đầu đến cuối không lên tiếng nói hôn ở chỗ nào được cho nên Trình Sói lớn liền mang cả người của người ta ra gặm cắn một lượt, mỗi chỗ đều muốn thử qua một chút khiến cho hồ ly nhỏ trong lòng cũng bắt đầu run rẩy phát tình. Thời cơ tốt như vậy đương nhiên Trình Kiệt sẽ không bỏ qua, hắn trực tiếp nắm lấy Tiểu Dật Dật ở trong tay khẽ vuốt ve, Tiêu Dật theo đó cả người ngứa ngáy đến cao độ, đôi môi mềm mại kia cũng mím chặt cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng kêu rên đứt quãng. Trình Kiệt một tay nắm lấy Tiểu Dật Dật, một tay để ở bên ngực trái của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ cương cứng đang lớn lên kia, hắn cúi đầu ghé vào tai Tiêu Dật hỏi:

“Khó chịu sao?”

Tiêu Dật cắn chặt môi không nói, nếu như bây giờ cậu lên tiếng khẳng định sẽ không phát ra được lời nói rõ ràng gì, nhất định sẽ bị Trình Kiệt chê cười. Trình Kiệt chậm rãi chuyển động tay ở dưới Tiểu Dật Dật, nơi đó chuyển động cực chậm nhưng đầu ngón tay ở trên điểm nhỏ kia lại dùng sức rất mạnh bạo, Tiêu Dật cong người muốn tránh né, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay của hắn:

“Đừng... như vậy”

Trình Kiệt cúi người ngậm lấy bên ngực trái còn lại, đầu lưỡi trơn trượt quét một vòng tròn xung quanh điểm nhỏ mẫn cảm của Tiêu Dật, giọng nói

của hắn mang theo ba phần xấu xa cùng bảy phần dục vọng cường cầu:

“Không phải cả hai đều thoải mái sao, cũng chỉ có tôi và em ở chỗ này, em vì sao phải ngại ngần kiềm chế đây”

Trình Kiệt nói không có sai cảm giác quả thật là thoải mái lắm, thoải mái đến mức khiến cho cậu thật muốn nhắm mắt hưởng thụ, dù sao thì ở chỗ này cũng chỉ có hai người, hơn nữa thứ mang ra trao đổi đều có lợi cho đôi bên, Tiêu Dật không phải là người khắt khe với bản thân quá mức, cái gì ham muốn sẽ tìm cách mà có được, ví như hiện tại đã muốn rồi thì cũng không giả bộ làm cái gì nữa. Tiêu Dật đánh bạo vòng tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt, ngay tại thời điểm nhạy cảm này cũng không quên hướng Trình Kiệt thu tới phúc lợi về mình:

“Ngày hôm nay Bối Ni tới văn phòng tìm anh, cô ấy thấy tôi ở trong phòng rồi... hình như cũng còn hiểu nhầm rồi nữa...”

Trình Kiệt một tay giúp Tiêu Dật an ủi, một tay lại xoa nắn xuống dưới hông của Tiêu Dật, ánh mắt hẹp dài ngập tràn dục vọng:

“Hiểu nhầm cái gì?”

Tiêu Dật khàn giọng:

“Hiểu nhầm mối quan hệ của tôi và anh”

Trình Kiệt nhận ra một điều rằng hồ ly nhỏ của hắn rất thích đi đường vòng, lúc nào cũng đi một vòng lớn chứ không chịu trực tiếp nói với hắn ý muốn của cậu, Tiêu Dật là muốn hắn phải tự mình tìm ra, người này vì sao lại khó chiều như vậy đây:

“Không cần quan tâm tới cô ta... dù sao thì cô ta cũng đang hiểu theo đúng hướng, không phải sao?”

Tiêu Dật hài lòng, trong lòng chẳng hiểu sao cảm thấy vô cùng thoải mái, cậu hơi cong người một chút mang miệng nhỏ chạm sát tới vành tai của Trình Kiệt:

“Hai người rốt cuộc có quan hệ gì thế, xem ra rất thân thiết nên cô ấy mới có thể tự ý vào văn phòng làm việc của anh như vậy”

Trình Kiệt chính là yếu chết tính cách này của Tiêu Dật, có cảm giác như người này đang muốn làm nũng kể khổ với hắn vậy:

“Bối Ni từ nay về sau sẽ không được phép bước vào phòng làm việc của tôi nữa, như vậy em cảm thấy vui vẻ hay chưa đây?”

Tiêu Dật làm ra dáng vẻ vô tội làm như mình không liên quan đến việc này:

“Phòng làm việc cũng là của anh, công ty này cũng là của anh, anh muốn làm cái gì còn phải hỏi tôi hay sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng thế, nhân viên trong công ty cũng chịu sự quản lý của tôi, cho nên tôi bây giờ muốn thao em rồi”

Tiêu Dật giật mình mở lớn hai mắt, mông ở bên dưới có cảm giác như ngón tay người nào đó đang cố cháp tiến vào giữa hai mông của cậu vậy. Tiêu Dật nhanh chóng kéo tay Trình Kiệt ra cố gắng cười cười một chút:

“Cái này thì không thể được đâu”

Trình Kiệt có điểm gấp gáp đẩy mạnh Tiêu Dật xuống dưới ghế sofa, cả người đè lên người cậu nặng vô cùng:

“Đến khi nào?”

Tiêu Dật cũng không biết đến khi nào dù sao thì cậu nghĩ thời gian kế tiếp cũng còn khá dài, ít nhất thì cho đến khi cậu chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị thì mới tính đến chuyện này đi:

“Trong đầu của anh vì sao lại toàn nghĩ đến chuyện này thế, làm tổng giám đốc của Trình thị công việc nhàn rỗi lắm hay sao?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp một câu khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc cũng cứng miệng:

“Tôi là Trình tổng, công việc của tôi bận rộn như thế nào em cũng biết, thế mà tôi vẫn còn phải bỏ thời gian ra để nghĩ đến chuyện thao em, em nghĩ xem bản thân em có phải cũng nên tự cảm thấy áy náy hay không đây?”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ, một chữ thao kia của Trình Kiệt thật làm cho Tiêu Dật nuốt không trôi, lúc trước Tiêu Dật thỉnh thoảng đối với bạn bè có nói mấy câu không đứng đắn, cái từ thao kia cũng đã từng nói qua, từng nghe qua, nhưng mà hiện tại nghe từ này trong miệng của Trình Kiệt lại cảm thấy nó bậy bạ đến thế:

“Thao thao thao, anh không còn từ khác để thay thế hả, tôi không muốn nghe thấy mấy từ như vậy, anh đứng đắn một chút đi”

Trình Kiệt cúi đầu ăn luôn miệng của Tiêu Dật, mỗi lần Tiêu Dật tức giận là y như rằng miệng nhỏ kia sẽ nói liên tục, hơn nữa môi trên còn chu nhọn về phía trước vô cùng đáng yêu, khiến cho Trình Kiệt nhất định phải ngậm lấy dày vò một phen:

“Khi nào mới có thể... đâm em?”

Hứng thú vừa rồi của Tiêu Dật bị dập tắt hoàn toàn rồi, cậu đẩy người Trình Kiệt ra muốn ngồi dậy nhưng người phía trên cậu lại vững như đá tảng:

“Anh đừng nhắc đến vấn đề này nữa có được không?”

Trình Kiệt có một sở thích chính là muốn chọc cho Tiêu Dật phát điên, ví như hiện tại chẳng hạn:

“Vậy nói tôi nghe khi nào mới có thể tiến vào em đây?”

Tiêu Dật nóng mắt:

“Anh mà còn nói như vậy nữa là tôi sẽ tức giận đấy”

Trình Kiệt bật cười ha ha kéo Tiêu Dật ngồi dậy, hắn nghiêng người lấy ra quần áo ở trong túi đưa cho cậu:

“Khi nào tôi mới có thể ra ra vào vào đây?”

Tiêu Dật trước đây luôn nghĩ Trình Kiệt là một người lạnh lùng không thích trêu đùa, nhưng càng tiếp xúc với hắn cậu lại càng cảm thấy con người này so với một đứa trẻ không khác là mấy. Tiêu Dật đen mặt lạnh giọng hỏi Trình Kiệt:

“Anh là trẻ con hả?”

Trình Kiệt quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật:

“Trẻ con hay không em không phải biết rồi hay sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, cậu đúng là không phải đối thủ đấu miệng với người này, cho nên cách tốt nhất vẫn là nên im lặng thì hơn:

“Buổi tối đến nhà của tôi ngủ”

Tiêu Dật sống chết không chịu, nhà của Trình Kiệt không phải chính là địa phương dễ dàng để hắn giở trò với cậu nhất rồi hay sao. Tiêu Dật lấy đại một chiếc quần lót mặc vào người vừa làm vừa nói:

“Không được, tôi không muốn đến nhà của anh”

Trình Kiệt đứng ở một bên khoanh tay nhìn người ta mặc quần áo:

“Tại sao không muốn đến nhà của tôi?”

Tiêu Dật nhanh nhanh chóng chóng mang quần dài mặc vào người:

“Anh biết rồi, anh còn hỏi cái gì nữa”

Trình Kiệt thấy vẻ luống cuống kia của Tiêu Dật thì buồn cười:

“Em lo lắng cái gì, tôi đã nói sẽ không cường bạo em rồi”

Tiêu Dật vừa nghe thấy từ cường bạo kia liền suýt chút nữa đánh rơi chiếc áo sơ mi mới xuống sàn, một từ cường bạo phát ra từ miệng của Trình Kiệt thật đúng là có lực sát thương vô cùng đối với một nghệ sĩ thực tập nhỏ nhoi như cậu:

“Lời nào của anh có thể tin được nhưng lời này thì tôi tuyệt đối không tin đâu, đến nhà anh ngủ thôi nào có dễ dàng như thế”

Trình Kiệt bước tới cầm lấy chiếc áo sơ mi trên tay Tiêu Dật giúp cậu mặc vào người:

“Tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt à...”

Trình Kiệt chậm rãi mang hàng cúc áo của Tiêu Dật đóng lại ừ nhẹ một tiếng, Tiêu Dật tiếp tục nói:

“Anh đừng như thế, tôi cảm thấy lo lắng đấy”.

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau đi ăn, Tiêu Dật không muốn ăn đồ tây cho nên Trình Kiệt quyết định đưa cậu đi ăn đồ ăn truyền thống, Tiêu Dật đề nghị muốn đến tiệm ăn truyền thống buổi trưa ngày hôm nay, Trình Kiệt im lặng một chút rồi quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Em có chắc là muốn đến đó ăn?”

Tiêu Dật đương nhiên là chắc chắn mới đề nghị như thế, không phải là do đồ ăn ở đó ăn rất ngon mà là cậu muốn làm cho Trình Kiệt phải ghi nhớ thật kỹ chuyện buổi trưa ngày hôm nay:

“Sao nào, anh cảm thấy ăn ở nơi đó không thoải mái sao?”

Trình Kiệt nhún vai khởi động xe ô tô:

“Được rồi, tôi sẽ đưa em đến đó ăn”

Tiêu Dật không phải là người hiền lành luôn có suy nghĩ cái gì đã qua thì sẽ để cho nó qua đi nhanh chóng, cậu là một người có chút ích kỷ, lỗi lầm của mình thì sẽ không muốn nhớ tới, nhưng lỗi lầm của người khác nhất định sẽ đào sâu đến tận gốc cực lực mang ra mà ghi nhớ cho thật kỹ càng, chính vì thế mới có chuyện khi Trình Kiệt đưa Tiêu Dật lên tầng ba của tiệm ăn truyền thống đó, Tiêu Dật kiên quyết muốn ngồi xuống chiếc bàn buổi trưa ngày hôm nay bọn họ đã từng ngồi.

Trình Kiệt không có biểu hiện gì cả từ tốn kéo ghế ngồi xuống, Tiêu Dật chăm chú lật mở từng trang thực đơn ra xem rất, Trình Kiệt ở một bên buồn cười nói:

“Em vì sao buổi trưa lại chọn đồ ăn nhanh như vậy?”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một cái rồi cúi đầu xuống đáp thế này:

“Là bởi vì tôi ngại bạn gái anh”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hắn rất cuộc vì cái gì lại cứng chiều hồ ly nhỏ lòng dạ hẹp hòi này đây, Trình Kiệt cầm lấy ly nước bên cạnh uống một ngụm rồi lên tiếng:

“Được rồi, em muốn nghe câu Bối Ni không còn là bạn gái của tôi nữa phải không?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt ngồi tựa lưng vào thành ghế phía sau dùng ánh mắt hứng thú nhìn người đối diện:

“Thật ra thì con người tôi có một đạo lý, nếu như có thứ gì đó tôi đã vứt bỏ rồi thì sẽ không nhặt lại, cho nên về chuyện của Bối Ni em không cần phải để tâm quá nhiều, sẽ không có chuyện tôi mang Bối Ni thay thế em đâu”

Tiêu Dật để cuốn thực đơn xuống dưới bàn ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, thật ra trong lòng cậu có một nghi vấn, có điều nghi vấn này hỏi ra có điểm nực cười đôi chút, nhưng mà cậu vẫn muốn hỏi Trình Kiệt:

“Anh trước đây là mang tôi thay thế Bối Ni hả?”

Trình Kiệt nhếch môi, Tiêu Dật có suy nghĩ lo lắng này trong đầu khiến cho Trình Kiệt cảm thấy rất vừa lòng, ít nhất thì hắn cảm thấy được hồ ly nhỏ này hình như đang muốn ghen tuông:

“Tôi từ trước đến nay chưa bao giờ có suy nghĩ thay thế người này sang người khác cả, chính là không còn hứng thú sẽ không tiếp tục nữa mà thôi”

Nhân viên phục vụ đi tới hướng hai người hỏi:

“Xin hỏi hai người đã chọn được món hay chưa?”

Tiêu Dật có điểm mất tự nhiên một chút, cậu đưa thực đơn sang một bên chỉ chỉ vào đó:

“Lấy cho tôi món này, món này... món này nữa, tôi còn muốn một ly nước cam”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng ghi lại một loạt món ăn mà Tiêu Dật gọi, sau đó người nọ lại quay sang hỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt tùy tiện gọi vài món đơn giản, khi nhân viên phục vụ rời đi hần liền nhếch môi hỏi Tiêu Dật:

“Vì sao buổi trưa hôm nay lại gọi món ít như thế, đến buổi tối lại gọi nhiều như vậy?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, cho dù Tiêu Dật không nói thì Trình Kiệt vẫn có thể hiểu được suy nghĩ của người ta:

“Trưa mai xong việc đợi tôi, tôi sẽ đưa em đi ăn trưa”

Tiêu Dật xua tay từ chối, gặp mặt nhau quá nhiều có thể hay không sẽ khiến cho Trình Kiệt không cảm thấy mới mẻ nữa. Có điều Tiêu Dật không biết một điều rằng, đối với Trình Kiệt thì hần luôn cảm thấy bị cậu quyến rũ, trong đầu lúc nào cũng chỉ muốn nhanh thật nhanh đem cậu áp ở dưới thân mà thôi... một khoảng thời gian sau đó khi sự nhần nhin đạt đến cực điểm, Trình Kiệt bất chấp sự chống trả kịch liệt của Tiêu Dật, cuối cùng vẫn là nhin không được mang người ta ăn đến xương sườn mềm nhũn, chân tay run rẩy, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi.

“Ngày mai muốn đi ăn với bạn cùng phòng, tôi muốn tạo lập một mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng” Tiêu Dật nghiêm túc nói

Trình Kiệt thì lại cảm thấy điều này không cần thiết, hẳn nghĩ vẫn là muốn Tiêu Dật chỉ cần quan tâm đến hắn là đủ rồi:

“Thay vì tạo lập mối quan hệ tốt với bạn cùng phòng thì em nên tạo lập mối quan hệ tốt với tôi thì hơn”

Tiêu Dật ho nhẹ một cái, trong đầu sớm đã biết tổng cái suy nghĩ xấu xa của Trình Kiệt:

“Quan hệ của chúng ta còn chưa đủ tốt hay sao?”

Trình Kiệt đưa tay đến chạm vào tay Tiêu Dật rồi nâng giọng hỏi:

“Em thấy sao?”

Tiêu Dật nhìn thấy phục vụ mang thức ăn tiến về phía mình liền rút tay lại đưa xuống dưới gầm bàn, cậu ho nhẹ một cái nhìn sang phía cửa sổ làm bằng kính bên cạnh, gương mặt có chút ửng hồng không lên tiếng. Trình Kiệt biết rằng hồ ly nhỏ nhà mình e ngại người ngoài cho nên hắn đợi nhân viên phục vụ mang thức ăn để hết lên bàn rồi rồi đi mới nói tiếp đến vấn đề này:

“Cùng tôi làm đi”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt mang nghiêm túc để ở trên mặt, giọng nói cũng thản nhiên vô cùng phát ra một câu thế này:

“Tôi muốn thao em”

Tiêu Dật thất thần trong vài giây liền đưa tay lên cầm lấy nước uống một ngụm lớn:

“Anh vì sao...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã trả lời thế này:

“Tôi cả ngày bận bịu công việc như vậy vẫn có thời gian suy nghĩ đến chuyện thao em, đủ để biết em trong lòng tôi có chỗ đứng như thế nào rồi, em còn muốn lo lắng cái gì nữa đây?”

Tiêu Dật đen mặt. cậu cũng không hoàn toàn để tâm đến chuyện đó quá mức, chỉ là cậu có một vấn đề nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng tuyệt đối không nhỏ... chính là cậu sợ đau. Tiêu Dật không phải không thử một chút gì, buổi tối ngày hôm trước còn lén lút ở trên giường mang ngón tay đưa vào chỗ đó, một ngón tay chỉ đưa tới có nửa đốt đã đau đến nhú máu nhăn mặt rồi, cái kia của Trình Kiệt nhất định thuộc dòng size ngoại cỡ, nó vừa lớn vừa dài muốn đưa vào chỗ đó của cậu không phải là muốn hại chết cậu hay sao:

“Không được, tôi chưa chuẩn bị kỹ càng, nếu lỡ như xảy ra chuyện gì không may thì người mang di chứng cả đời là tôi chứ không phải anh”

Trình Kiệt nghe thấy câu này thì vỡ lẽ, thì ra hồ ly nhỏ này là sợ đau cho nên mới trốn tránh như thế, hắc cười lớn một tiếng ha ha trả lời:

“Ha ha ha, em thì ra là lo lắng đến vấn đề này”

Tiêu Dật đen mặt liếc nhìn Trình Kiệt:

“Anh cười cái gì chứ, người mang di chứng là tôi chứ có phải là anh đâu. Tôi ở trên mạng đọc được nếu không cẩn thận còn có thể bị ung thư hậu môn đấy”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ mặt hoảng sợ kia của Tiêu Dật, có muốn ngừng cười cũng không thể ngừng được, cuối cùng vẫn là cười lớn nhìn đối

phương. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ cười mãi thôi liền tức giận mím chặt môi:

“Anh cảm thấy buồn cười lắm hay sao, tôi tìm hiểu vấn đề này thì có gì buồn cười lắm hả?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 32: Tôi Đặc Biệt Như Thế Nào

Trình Kiệt mang Tiêu Dật đi ăn tối rồi lại mang Tiêu Dật trở về ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, đến lúc xe ô tô dừng lại ở trước cổng ký túc xá rồi thì Trình sói lớn lại chẳng muốn để cho người ta xuống xe, chính vì thế liền nhẹ giọng quay sang hỏi:

“Thật không muốn đến ở nhà tôi sao?”

Tiêu Dật một lời không thềm đáp trực tiếp mang dây an toàn tháo ra muốn bước xuống xe, Trình Kiệt ở bên cạnh nhanh tay kéo tay Tiêu Dật lại về phía mình, nghiêng người đặt lên môi Tiêu Dật một nụ hôn, vẫn là môi mỏng mềm mại này của Tiêu Dật làm cho hắn không thể nào can tâm rời xa:

“Là đang tức giận hay sao? Tôi sau này sẽ không cười em vấn đề đó nữa”

Tiêu Dật đúng là vì chuyện Trình Kiệt cười mình mà trong cả bữa ăn mặt nặng mày nhẹ với hắn, từ đầu đến cuối không mở miệng nói bất cứ câu nào cả:

“Anh cái gì cũng muốn làm theo ý của anh thôi, tôi không vui vẻ, không thoải mái anh cũng vẫn tự ý muốn làm theo ý của mình”

Trình Kiệt thở dài, nếu như là người khác có thái độ như vậy với hắn, hắn khẳng định đã không thềm quan tâm đến người ta rồi, nhưng bây giờ

đối phương lại là Tiêu Dật, Trình Kiệt cảm thấy bộ dạng lúc giận dữ của hồ ly nhỏ này vô cùng đáng yêu, vẫn là hận không thể trực tiếp đè người này xuống dưới thân mình yêu thương một phen:

“Được rồi đừng có giận dữ mãi như vậy, tôi lần sau sẽ không trêu chọc em”

Trình Kiệt xoay người xuống ghế sau cầm lấy túi đồ rồi đưa tay mở cửa xe muốn bước ra:

“Tôi vào trong đây, cảm ơn anh vì mấy thứ này”

Bởi vì Tiêu Dật nói muốn tạo lập mối quan hệ thật tốt với bạn cùng phòng cho nên Trình Kiệt đã nói tiệm cơm truyền thống kia làm một số món ăn nổi tiếng để Tiêu Dật mang về, Tiêu Dật đương nhiên không có làm mình làm mẩy phản đối này nọ, khi Trình Kiệt vừa đề nghị như vậy đã trực tiếp lớn tiếng nói cảm ơn rồi. Trình Kiệt đợi bóng dáng của hồ ly nhỏ kia biến mất hoàn toàn mới khởi động xe trở về nhà. Thời gian hiện tại vẫn còn khá sớm, mới có 7 giờ tối mà thôi, Tiêu Dật về ký túc xá luôn phải lén lén lút lút mang túi đồ ăn đó giấu ở phía sau lưng, bởi vì ký túc xá có quy định rất nghiêm ngặt, thực đơn được nên sẵn tỉ mỉ với từng nghệ sĩ một, để đảm bảo cho chế độ ăn uống ứng với một thân thể hoàn hảo thì không có bất cứ một ai được mang đồ ăn từ bên ngoài vào trong, nếu như bị phát hiện ra sẽ lập tức trừ điểm. Tiêu Dật an toàn về đến phòng ký túc xá, nhóm người cùng phòng cậu cũng vừa mới ăn cơm xong, xem dáng vẻ ngồi một mình uống nước kia liền biết được thức ăn ở nhà ăn ký túc xá rất kham khổ.

Trác Trí Văn liếc nhìn ra ngoài cửa một cái rồi nói một câu:

“Tiêu Dật, cậu về rồi à”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu, trong phòng hiện tại đang có hai người là Trác Trí Văn và Bạch Dịch ngồi ở trên ghế sofa xem TV. Tiêu Dật mang túi đồ ăn kia để ở trên bàn nhìn hai người họ mỉm cười:

“Các cậu đã ăn cơm chưa?”

Bạch Dịch gật đầu vươn vai ngáp một cái:

“Vừa mới ăn xong”

Đúng lúc này từ trong phòng tắm bước ra một người, Tiêu Dật theo phản xạ quay lại nhìn liền phát hiện ra được người này có chút lạ, cậu không nhớ tên của cậu ta, chỉ nhớ rằng cậu ta cũng ở trong nhóm nghệ sĩ thực tập, hình như là ở phòng 304 thì phải.

Người nọ nhìn thấy Tiêu Dật liền đưa tay lên ý chào hỏi:

“Xin chào”

Trác Trí Văn chỉ về phía người nọ giới thiệu:

“Tiêu Dật cậu ấy là Bùi Khâm, cậu ấy từ giờ chuyển đến ở phòng của chúng ta thay cho Phó Hạo”

Trình Kiệt cuối cùng vẫn không để cho Ngô Lăng chuyển sang phòng của cậu, tuy rằng không phải là Ngô Lăng nhưng mà Tiêu Dật cũng không cảm thấy quá mức buồn bã gì cả, dù sao thì không cần nhìn thấy Phó Hạo đã là vui vẻ lớn nhất rồi. Tiêu Dật mỉm cười nhìn Bùi Khâm chào hỏi:

“Xin chào, tôi là Tiêu Dật”

Bùi Khâm đi đến phía ghế sofa muốn cùng ngồi xuống trò chuyện, Tiêu Dật mang túi đồ ăn mở ra vừa làm vừa nói:

“Các cậu có muốn ăn nữa hay không, đây là món ăn nổi tiếng của tiệm cơm truyền thống trên phố đông đây”

Ba người vừa nhìn thấy có đồ ăn liền sáng mắt lên, buổi trưa ngày hôm nay bọn họ đều phải rèn luyện thể lực, khi trở về lại chỉ được ăn có một

chút, hiện tại tay chân như muốn đình công rồi.

“Tiêu Dật, cậu đúng là cứu tinh sống của bọn tôi đấy” Bạch Dịch nâng giọng

Tiêu Dật cười cười không nói, Trác Trí Văn vừa bỏ con gà quay lớn ra bên ngoài vừa nói:

“Cậu ngày hôm nay đi đâu vậy, tại sao buổi trưa lại không xuất hiện thế?”

Tiêu Dật trả lời qua loa:

“Tôi ngày hôm nay có chút việc bận thôi, trưa nay các cậu tập luyện cái gì thế?”

Bùi Khâm giống như nhớ ra việc gì đó liền nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế sofa bước tới phía cửa ra vào, mang khóa cửa đóng lại thật cẩn thận rồi mới nói tiếp:

“Phải khóa cửa vào, nếu không bị người khác phát hiện ra sẽ bị trừ điểm”

Mọi người trong phòng nhất loạt gật đầu, khi bốn người ngồi vào vị trí rồi liền bắt đầu mang con gà quay lớn kia xé ra cùng ăn, Trác Trí Văn vừa ăn vừa nói:

“Ngày hôm nay rèn luyện rất vất vả, suốt cả một ngày chỉ ở trong phòng tập mà thôi”

Bạch Dịch tiếp lời:

“Đúng vậy, một tuần kế tiếp chúng ta sẽ tích cực rèn luyện thể lực để đạt đến vóc dáng hoàn mỹ mà chuyên viên tư vấn nói”

Tiêu Dật ngẩng đầu hỏi lại:

“Chỉ trong một tuần thôi sao?”

Bạch Dịch gật đầu:

“Đúng vậy, nếu như trong khoảng thời gian một tuần đó ai còn thừa lại số cân nào thì sẽ trừ bằng đấy số điểm, còn có ngày hôm nay chuyên viên tư vấn Châu Chí Hùng lần trước có đến kiểm tra lại mọi người một lượt đó, Châu lão sư hôm nay không gặp được cậu cho nên ngày mai sẽ tới kiểm tra lại cho cậu”

Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng, Trình Kiệt đúng là làm việc vừa nhanh chóng vừa triệt để, ngày hôm nay không chỉ mang Phó Hạo tách ra khỏi cậu hơn thế nữa vẫn còn nhớ đến chuyện của Châu Chí Hùng kia. Lúc Tiêu Dật còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì Bùi Khâm liền lớn tiếng một chút gọi cậu:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật...”

Tiêu Dật giật mình thoát ra khỏi thực tại hả một tiếng, Bùi Khâm nhìn cậu chăm chăm rồi hỏi một câu thế này:

“Tiêu Dật, cậu có phải là quen người nào trong Trình thị hay không thế?”

Tiêu Dật chột dạ:

“Sao cậu tự nhiên lại hỏi thế?”

Bạch Dịch cũng có chung suy nghĩ này với Bùi Khâm:

“Tôi cũng cảm giác như vậy đó, Tiêu Dật cậu rốt cuộc là quen biết ai thế, cậu yên tâm đi mọi người sẽ không nói chuyện này ra với ai đâu”

Tiêu Dật nhú nhú mày giấu giếm:

“Tôi thì quen biết được với ai chứ, nếu như tôi thật sự có quen biết thì đã được trực tiếp trở thành nghệ sĩ chính thức rồi, còn cần phải qua kỳ thực tập ba tháng này hay sao?”

Trác Trí Văn nửa tin nửa ngờ, nhưng mà Tiêu Dật đã không có ý định nói ra thì cậu cũng không bắt ép:

“Cậu nghĩ trong số người chúng ta có ai là có quen biết hay không?”

Tiêu Dật có điểm xấu xa, bởi vì cậu ghét nhất chính là Phó Hạo cho nên liền nói luôn thế này:

“Nhất định là Phó Hạo đấy, cậu ta giàu có như vậy có quan hệ với người trong Trình thị cũng không phải là kỳ lạ gì”

Nhắc đến Phó Hạo, Bùi Khâm cũng tự động cảm thấy có điểm không được đúng cho lắm. Trước là Tiêu Dật và Phó Hạo buổi sáng có xích mích cá nhân, rất nhanh đến buổi trưa Phó Hạo liền được chuyển sang nhóm khác, ngay cả phòng ký túc xá cũng được nhanh chóng chuyển đi, việc này chứng minh cho việc Phó Hạo đúng là có quan hệ không nhỏ:

“Phó Hạo sao? Tôi cũng cảm thấy có khả năng là như thế”

Bạch Dịch vốn đã không thích Phó Hạo ngay từ đầu, có lẽ là do chênh lệch đẳng cấp cho nên những người như Bạch Dịch, như Tiêu Dật không thể nào có cảm tình tốt với Phó Hạo được:

“Phó Hạo chuyển đi rồi tôi chính là mừng còn không hết, tôi thật sự không thích cậu ta”

Tiêu Dật có đồng minh rồi liền gật đầu hưởng ứng:

“Tôi cũng chính là như vậy đấy”

Tiêu Dật cùng mọi người nói chuyện vui vẻ được một lúc liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt, cuộc gọi đầu tiên của Trình Kiệt gọi đến Tiêu Dật cố ý không bắt máy, bởi vì cậu hiện tại không muốn cùng Trình Kiệt nói chuyện, con sói lớn kia trước sau chẳng nói được câu nào dễ nghe cả. Tiêu Dật vốn tưởng rằng cậu không nghe máy thì Trình Kiệt sẽ không gọi nữa nhưng mà người kia đúng là dai như đũa, cố tình gọi thêm một cuộc gọi nữa cho đến khi nào Tiêu Dật phải bắt máy thì thôi, Tiêu Dật cuối cùng đành phải cầm điện thoại đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại.

“Có chuyện gì sao?” Tiêu Dật bình thản lên tiếng

Trình Kiệt ở bên này lạnh giọng:

“Tại sao không bắt điện thoại của tôi?”

Tiêu Dật giả bộ như không biết gì cả:

“Anh có gọi sao, tôi vừa rồi mới tắm xong”

Trình Kiệt im lặng một chút mới nói:

“Em ở trong phòng cùng mọi người ăn, đừng tưởng rằng tôi không biết”

Tiêu Dật giật mình, cậu mở cửa phòng ngủ bước ra ngoài đi đến phòng khách nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định không có bất cứ thứ nào khả nghi mới trở về phòng hỏi Trình Kiệt:

“Phòng ký túc xá có gắn camera?”

Trình Kiệt chẳng qua là tùy tiện nói một câu như vậy để thử Tiêu Dật mà thôi, ai ngờ nói một lời liền trúng ngay, hồ ly nhỏ này thế nhưng lại cố tình không bắt điện thoại của hắn:

“Nếu không có camera thì tôi có thể biết em đang làm gì sao?”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Là thật sự có gắn camera trong phòng hả? Như vậy tôi mang đồ ăn về thì người quản lý sẽ biết sao?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Em nói xem? Không biết chừng lát nữa họ sẽ lên kiểm tra phòng của em”

Tiêu Dật a một tiếng, sau đó liền xuống giọng hướng Trình tổng của chúng ta lấy lòng:

“Đồ ăn anh mua cho tôi ăn ngon lắm... tôi mãi ăn mà không để ý đến điện thoại của anh”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Thế sao? Vì sao vừa rồi có người nói mới đi tắm về đây?”

Tiêu Dật cười ha ha lấy lòng:

“Thật ra là tôi vừa mới mang quần áo đến phòng tắm chuẩn bị tắm, lúc quay lại phòng thì thấy điện thoại của anh”

Trình Kiệt hừm một tiếng, Tiêu Dật cuối cùng vẫn là phải thành thật giải thích với người ta:

“Thật ra là tôi đang nghĩ sẽ nên cùng anh nói chuyện gì cho nên mới bắt máy chậm như vậy”

Trình Kiệt giọng nói mang theo tia hài lòng:

“Như vậy đã bắt máy chính là đã tìm ra chuyện để nói cùng tôi sao?”

Tiêu Dật nhanh miệng lảng sang chuyện khác:

“Muốn hỏi anh là đã về nhà lâu hay chưa?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Tôi vừa mới về”

Tiêu Dật bước tới ngồi lên cửa sổ, cố gắng suy nghĩ xem sẽ cùng Trình Kiệt nói chuyện gì tiếp theo:

“Ừ... vậy anh đang làm gì?”

Trình Kiệt thẳng thắn đáp:

“Đang tắm!”

Tiêu Dật ngay lập tức đen mặt, nghe thấy câu trả lời kia của Trình Kiệt là cậu đã nghĩ thấy mùi nguy hiểm rồi, khi đang định lên tiếng hỏi sang việc khác thì Trình Kiệt đã nhanh chóng ở đầu dây bên kia nói thế này:

“Bồn tắm nhà tôi rất rộng, muốn em cùng đến lấp đầy nó”

Tiêu Dật hít thở một hơi, bởi vì sợ chuyện quản lý ký túc xá sẽ lên kiểm tra phòng cậu cho nên cậu trước sau vẫn luôn giữ thái độ hòa hoãn với Trình Kiệt:

“Như vậy anh tắm đi, tôi cũng phải đi tắm nữa”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi chẳng phải vẫn có thể vừa tắm vừa nói chuyện cùng em hay sao?”

Tiêu Dật có chút nóng mặt:

“Ký túc xá không có bồn tắm, muốn tôi vừa tắm vừa nói chuyện điện thoại cùng anh thì nước sẽ vào điện thoại của tôi, sẽ hỏng mất!”

Trình Kiệt hít một hơi nặng nề:

“Điện thoại của em hỏng cũng không bằng tôi hỏng”

Tiêu Dật làm sao mà không hiểu ý trong lời nói của Trình Kiệt, người này lúc nào cũng biểu hiện có ham muốn mãnh liệt như vậy, nếu như quả thật mang vật ngoại cỡ kia vào trong thân thể của cậu mà lại không biết tiết chế, như vậy nhất định sẽ hại chết cậu mất, Tiêu Dật càng nghĩ càng cảm thấy lạnh buốt sống lưng:

“Anh cũng có thể tìm người khác giúp anh giải quyết”

Trình Kiệt ừ nhẹ:

“Đúng là tôi nên như vậy”

Lời vừa rồi của Tiêu Dật chẳng qua chính là tùy tiện mà nói thôi, đến bây giờ nghe thấy câu trả lời kia của Trình Kiệt liền cảm thấy hối hận rồi, lý do hối hận có lẽ là bởi vì cậu sợ Trình Kiệt tìm người khác rồi sẽ không chịu giúp cậu trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị nữa, hoặc cũng có thể là Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt có dây dưa gì với người khác, dĩ nhiên thì khả năng thứ hai kia phải đợi một khoảng thời gian sau thì Tiêu Dật mới có thể nhận ra được.

“Thế thì tôi sẽ cùng anh nói chuyện một lúc nữa” Tiêu Dật vội vàng nói một câu như thế.

Trình Kiệt nhếch môi mỉm cười, ở bên này hưởng thụ nhấp một ly rượu vang đỏ rồi đặt xuống bên cạnh thành bốn tấm:

“Em cùng tôi nói chuyện bớt nhàm chán, như vậy thì tôi không cần kiếm người khác giải quyết nữa”

Tiếp đó không gian hai bên đều rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật chính là không biết hỏi Trình Kiệt vấn đề gì nữa, cậu ở bên vất óc suy nghĩ một hồi cuối cùng liền mang một câu hỏi tự đào hố chôn mình xuống:

“Anh nói nhà anh có hồ bơi sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ:

“Em có muốn đến xem hay không?”

Tiêu Dật thật muốn tự tát miệng mình:

“Không cần đâu, tôi cũng không biết bơi”

Trình Kiệt cười lớn:

“Tôi cũng không nói em đến đó bơi”

Tiêu Dật lảng sang chuyện khác, còn cùng Trình Kiệt trao đổi đến vấn đề hồ bơi nữa nhất định câu chuyện sẽ càng ngàng càng đen không có hồi kết:

“Giàn hoa tử đằng phía trước nhà anh bình thường đều có người tới chăm sóc à?”

Trình Kiệt im lặng một hồi mới nói:

“Tôi tự tay chăm sóc”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút:

“Anh bận nhiều việc như vậy vẫn có thể chăm sóc giàn hoa lớn đó sao?”

Trình Kiệt không trả lời câu hỏi này của Tiêu Dật, mà hỏi cậu câu hỏi khác:

“Người mới chuyển đến phòng của em, em cảm thấy thế nào?”

Tiêu Dật nghe vậy liền ở bên này tự động gật đầu:

“Trước cảm thấy cậu ta rất dễ gần, cảm ơn anh đã giúp tôi nhé”

Trình Kiệt ở bên này mang đầu ngón tay chạm vào ly thủy tinh khẽ sờ nhẹ:

“Chi bằng em dùng hành động thực tế thay lời nói cảm ơn đi”

Tiêu Dật đúng là hết cách với Trình Kiệt, người này chỉ hai ba câu nói liền quay trở lại với việc này ngay được:

“Tôi sẽ nghĩ đến chuyện làm sao để cảm ơn anh, hiện tại vẫn chưa thể nghĩ ra được cho nên tôi trước vẫn là cảm ơn anh”

Trình Kiệt nghiêm túc hỏi Tiêu Dật một câu thế này:

“Tiểu Dật, em lo lắng tôi cùng em làm chuyện đó rồi sẽ bỏ rơi em sao?”

Đây là lần đầu tiên Trình Kiệt dùng danh xưng kia gọi Tiêu Dật, cho nên liền khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc không thể nào mà bình tĩnh lại như bình thường nữa, cậu là vì hai từ Tiểu Dật phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt quá mức ôn nhu, cũng là vì câu hỏi kia của Trình Kiệt mà im lặng một hồi lâu. Trình Kiệt có lẽ đang đợi Tiêu Dật lên tiếng, nhưng mà đợi một lúc rồi đối phương vẫn không hề có động tĩnh gì cả thế cho nên hẳn lại phải tiếp lời:

“Em là người đặc biệt nhất trong số những người tôi từng quen biết”

Tiêu Dật không thể không thừa nhận lời nói kia của Trình Kiệt khiến cho nội tâm của cậu có chút biến chuyển, có điều trước vẫn là chưa biết biến chuyển này phản ánh tâm lý gì trong cậu. Tiêu Dật trong bất giác hỏi Trình Kiệt một câu hỏi, đây chỉ là bất giác phát ra giống như là cái miệng nhanh

hơn suy nghĩ trong đầu, khi hỏi ra rồi Tiêu Dật liền có chút xấu hổ muốn thu lại lời nói của mình:

“Tôi đặc biệt như thế nào?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 33: Làm Thế Nào Để Không Trở Thành Sói Đói

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, Tiêu Dật ở bên này cũng theo đó nín thở chờ mong câu trả lời của Trình Kiệt, hiện tại trong lúc này đây thì Tiêu Dật không thể nào mà nhận ra được sự thay đổi lớn của mình, cậu vì sao lại trông chờ câu trả lời kia của Trình Kiệt đến thế, trái tim ở trong lòng ngực cũng theo đó đập loạn liên hồi. Giọng nói của Trình Kiệt cực kỳ nam tính, lúc này cũng vì dịu dàng ôn nhu mà khiến cho Tiêu Dật cảm thấy êm ái lạ thường:

“Đặc biệt đối với tôi”

Bàn tay của Tiêu Dật hiện tại đang nắm chặt để ở trên đùi biểu hiện cho việc cậu hiện tại có chút khẩn trương:

“So với Bối Ni tôi đặc biệt hơn sao?”

Trình Kiệt ở bên này nghe thấy Tiêu Dật muốn mang mình ra so sánh với Bối Ni thì buồn cười:

“Thật ra thì em không cần đem mình ra so sánh với người khác, tôi ở phía trên không phải đã nói em là người đặc biệt nhất hay sao?”

Tiêu Dật không thích câu trả lời kia của Trình Kiệt, cậu chỉ muốn hãnh trả lời ngắn gọn một câu cho cậu hiểu là có hay không mà thôi:

“Tôi cũng đặc biệt, Bối Ni cũng đặc biệt, ai đặc biệt hơn?”

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật truy hỏi đến cùng như vậy, bởi vì người này mỗi lần truy hỏi đến cùng để tìm ra câu trả lời đều tượng trưng cho việc Tiêu Dật đang ghen tuông. Thật ra thì Trình Kiệt sớm đã xác định được tình cảm của mình rồi, nói hăng nhanh như vậy chấp nhận yêu một người đàn ông thật quá vô lý, có lẽ Tiêu Dật quả thật là hồ ly nhỏ chỉ trong một cái chớp mắt thôi đã câu đi được hồn phách của hắn. Tiêu Dật không có nhanh chóng như Trình Kiệt, cậu vẫn chưa thể nào nhận ra được những hành động truy hỏi đến cùng này của cậu biểu dương cho việc cậu đang ghen tuông, phải mất một khoảng thời gian lâu thật là lâu sau đó Tiêu Dật mới có thể hiểu được cái gì gọi là yêu.

“Tôi có nói Bối Ni đặc biệt sao? Tôi nói là em đặc biệt nhất, là duy nhất, là duy nhất thì sẽ không có người thứ hai, thứ ba, em có hiểu không?”

Tiêu Dật nghe câu này liền bắt đầu luống cuống, trong lòng tràn ngập những cảm xúc ngổn ngang từ vui vẻ cho đến bất an, từ yên tâm cho đến sợ hãi, từ hơi thở trầm ổn cho đến khi nín thở nghe câu nói kia. Tiêu Dật lại xấu hổ nóng bừng mặt, biết trước sẽ ngại ngùng như vậy thì chẳng hỏi ra làm cái gì, Tiêu Dật nhanh chóng bỏ lại một câu rồi tắt máy không cần quan tâm Trình Kiệt ở đầu dây bên kia có nói thêm cái gì hay không:

“Không hiểu gì cả, tôi phải đi tắm rồi”

Lại một buổi tối Tiêu Dật khó ngủ, nếu là trước đây khi vẫn còn làm việc bán thời gian ở tiệm cơm gà phố tây Tiêu Dật vừa về đến nhà đặt lưng lên giường liền sẽ ngủ li bì không biết gì luôn, nhưng mà hiện tại ăn sung mặc sướng rồi, còn được theo đuổi ngành nghề mình yêu thích, chẳng hiểu sao Tiêu Dật hể nằm xuống giường lại chẳng thể yên ổn mà ngủ, có lẽ là vì cuộc gọi điện thoại của Trình Kiệt mỗi buổi tối. Kể từ khi cậu và Trình Kiệt chính thức xác nhận giao dịch kia, Trình Kiệt mỗi buổi tối lúc nào cũng đều gọi điện cho cậu, hơn thế nữa một ngày nhất định phải hôn qua miệng cậu, sờ qua người cậu mới có thể được. Tiêu Dật không rõ bản thân mình rốt cuộc có điểm gì tốt, so với nữ minh tinh ngoài kia muốn ngược có ngược,

muốn mỏng có mỏng, hơn nữa bọn họ còn là phụ nữ, cậu là đàn ông một số bộ phận trên người sẽ không được tiện cho lắm, ví như ngực, ví như mỏng, hay ví như chính là nơi đó... Trình Kiệt mỗi ngày đều luôn miệng nói sẽ không ép buộc cậu chuyện kia, nhưng mà ngày nào hắn cũng đều thúc giục cậu nhanh một chút, cậu thì lại muốn chậm một chút mới nghĩ đến, có hai lý do quan trọng đó chính là Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình quá dễ dãi thì sau này sẽ bị khinh thường, còn có một lý do nữa chính là cậu sợ đau. Thân thể cậu, cậu tự biết, nơi đó có thể tiếp nhận vật ngoại cỡ kia hay không thì bản thân cậu cũng tự mình biết được, nếu như hấp tấp không chuẩn bị kỹ càng nơi đó khẳng định sẽ bị phá hư, một khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật tốn công phí sức học hỏi kinh nghiệm ở trên internet, mua rất nhiều thứ thuốc thoa, kem dưỡng nơi đó áp dụng nên mình chỉ để muốn nếu lỡ như quả thật phải đến bước đường đó thì cậu sẽ không quá lúng túng, nhưng mà mọi sự chuẩn bị của Tiêu Dật lại chẳng thể được áp dụng đúng đắn, ngày hôm ấy Trình Kiệt cứ như vậy trực tiếp đẩy cậu xuống biển... chuyện này dĩ nhiên vẫn là nên để nói sau đi.

Bạch Dịch nằm bên cạnh cảm giác được Tiêu Dật có phiền não liền quay sang hỏi:

“Tiêu Dật, cậu không ngủ sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút, Bạch Dịch không phải là Ngô Lăng, cậu ta không có thích đàn ông cho nên mở lời hỏi cậu ta vấn đề này nhất định sẽ không giúp được cái gì, ngược lại có khi còn rước họa vào thân. Tiêu Dật suy nghĩ một chút cuối cùng liền mang câu chuyện của mình biến tấu đi:

“Bạch Dịch, tôi hỏi cậu một vấn đề này có được không, nếu như cậu quen một cô gái, là mới chỉ quen thôi đấy, cô ấy gọi điện cho cậu nói cậu rất đặc biệt là có ý gì?”

Bạch Dịch không cần suy nghĩ nhiều mà trả lời luôn:

“Còn có ý gì được nữa, còn không phải đã thích cậu hay sao”

Tiêu Dật nhú nhú mày:

“Tôi cảm thấy không phải như vậy, cô gái kia dường như không thật cho lắm, mới chỉ quen một thời gian ngắn như vậy đã biết cậu rất đặc biệt hay sao?”

Bạch Dịch xoay người lại nhìn Tiêu Dật, một tay mang tới kê ở bên đầu nhìn Tiêu Dật lâu thật là lâu:

“Tiêu Dật, có phải cậu có người theo đuổi hay không, nói đi là ai thế, có phải là Ân Tố Di hay không?”

Tiêu Dật có điểm khó hiểu khi Bạch Dịch nhắc đến Ân Tố Di:

“Ân Tố Di?”

Bạch Dịch chậm rãi lên tiếng:

“Ân Tố Di buổi trưa hôm nay không thấy cậu tới còn hỏi qua nhóm của chúng ta mấy lần liền, cậu buổi trưa cố tình không đến có phải là tránh mặt cô ấy hay không đây?”

Tiêu Dật xùy một tiếng, sẽ không có chuyện Ân Tố Di thích cậu, có lẽ cô ta hỏi cậu là vì muốn tạo cơ hội gặp Tống Ngộ Phàm mà thôi:

“Ân Tố Di gì chứ, thôi đi ngủ đi”

Tiêu Dật nằm xoay người lại với Bạch Dịch, Bạch Dịch cũng không lên tiếng nói cái gì nữa, có thể là cậu ta ngày hôm nay quá mức mệt mỏi cho nên rất nhanh sau đó ở bên cạnh Tiêu Dật liền truyền tới tiếng thở đều đều. Tiêu Dật lấy điện thoại của mình mở lên xem giờ, bây giờ là 11 giờ đêm, mắt thấy trên team chat của mình thông báo có tin nhắn mới, Tiêu Dật nhanh chóng dùng đầu ngón tay thon dài nhấn vào đó. Những cô gái này

bình thường vào buổi sáng không có nói chuyện nhiều, cứ đến ban đêm liền bắt đầu rôm rả xôm tụ, chắc hẳn là những chuyện như thế này nên nói vào ban đêm mới có hứng thú.

[Sóc Nhỏ]: Mọi người không ngủ sao?

[Vạn Thụ Mê]: Cậu cũng chưa có ngủ mà

[Sóc Nhỏ]: Tôi có một khúc mắc cho nên ngủ không được

[Rên Ngọt]: Lại là liên quan đến tổng tài đại nhân của cậu hay sao?

[Sóc Nhỏ]: Ừ

[Đồi Hướng Dương]: Có thắc mắc gì?

[Đại Boss]: Anh ta không thể thỏa mãn cậu hay sao, giờ vẫn còn không ngủ được?

[Phúc Hắc Công]: Nói cũng đúng không ai hoàn hảo cả, tổng tài đại nhân của cậu điều kiện tốt như thế, vẻ bề ngoài cũng bắt mắt, ông trời nhất định phải lấy đi kỹ năng trên giường của anh ta.

Tiêu Dật cảm thấy mấy người này cũng giống như Trình Kiệt vậy, câu trước câu sau liền xoay ngay được tới vấn đề đáng xấu hổ này, hơn nữa còn mang ra bàn luận rất quen miệng. Tiêu Dật di chuyển hai đầu ngón tay cái lướt trên màn hình điện thoại gõ ra một dòng chữ thế này

[Sóc Nhỏ]: Anh ta ngược lại là đẳng khác, nếu như ông trời lấy đi kỹ năng trên giường của anh ta thì tôi mừng phát điên rồi

[Bạo Hoa Cúc]: Thế cậu rốt cuộc có vấn đề gì đây?

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu nói như vậy là cậu và anh ta đã làm rồi hay sao?

[Trợ Công]: Hay là cậu gặp vấn đề chuyện không biết xử lý nơi đó như thế nào sau khi làm?

[Sóc Nhỏ]: Không phải như mấy người nghĩ đâu

[Đại Boss]: Không phải vấn đề cậu phiền não? Vậy cho tôi hỏi tí không phải là tổng tài đại nhân nhà cậu bị yếu sinh lý chứ?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta không những không yếu mà còn dư thừa, đầu óc toàn nghĩ đến những chuyện đó mà thôi, kỹ năng của anh ta cũng cực kỳ điêu luyện, ngày hôm nay cùng tôi tuốt súng khiến cho tôi cũng phải trầm mê điên cuồng đã được hay chưa đây

Tiêu Dật chính là muốn dùng những lời lẽ không biết xấu hổ để đối phó với những người không biết xấu hổ này, có điều vẫn là cậu da mặt mỏng lời xấu hổ kia vừa nói ra da mặt ngay phút chốc cũng ửng đỏ lên một chút, thật muốn xóa đi cái tin nhắn đã gửi vừa mới rồi mà

[Dưa Chuột Lớn]: Đúng là tinh anh trong vạn tinh anh rồi, người tốt như vậy cậu còn phiền não cái gì nữa đây?

[Sóc Nhỏ]: Chính là anh ta tốt như thế cho nên tôi mới phải phân vân, mới phải phiền não

[Đại Boss]: Cậu phiền não cái gì còn không mau nói?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta vừa mới rồi gọi điện cho tôi nói tôi là người đặc biệt, vấn đề ở đây là anh ta ngày ngày nói muốn thao tôi, tôi nghĩ không biết có phải anh ta nói ra những lời đó chỉ để dụ tôi cho thao hay không.

[Thỏ Trắng Lớn]: Muốn thao cậu thì thẳng thắn nói muốn thao cậu, anh ta nói cậu đặc biệt thì tức là anh ta nghĩ cậu đặc biệt

Tiêu Dật nhìn dòng tin nhắn mới gửi tới của nhân vật mới vào team chat sáng hôm nay, đọc đi đọc lại lời này hai lần liền cảm thấy vừa đúng vừa không đúng

[Sóc Nhỏ]: Cô không phải anh ta nên không thể biết con người anh ta thế nào, trong đầu của anh ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện thao tôi thôi

[Tiêu Hồn]: Đại ca à, anh ta không phải là tổng tài của một công ty lớn hay sao, anh ta nếu thật sự muốn thao cậu rồi thì đã trực tiếp mang cậu thao, còn có thể để cậu nhờn nhờ ở bên ngoài mãi thế này được hay sao. Tôi nghĩ anh ta có lẽ thích cậu rồi, nếu không anh ta đã không kiểm chế như thế, còn gọi điện nói với cậu rằng cậu là người đặc biệt.

Tiêu Dật ở bên này lại bị cuốn theo lời nói của [Tiêu Hồn], cậu cảm thấy vừa đúng lại vừa không đúng.

[Sóc Nhỏ]: Anh ta đúng là kiểu người ham muốn cao lắm

[Đại Boss]: Người như vậy chính là nguy hiểm nhất, nếu như cậu bỏ đời anh ta lâu quá, anh ta sau một thời gian nhìn không được nhất định sẽ không thèm quản cậu có đồng ý hay không, đến lúc đó thì... một lần hắt nhừ đến cả đời đấy.

Tiêu Dật ở bên này lo lắng, cậu vẫn còn chưa muốn bị thao, nhưng nếu như đúng là như lời [Đại Boss] nói thì cậu phải làm như thế nào đây.

[Sóc Nhỏ]: Tôi vừa không muốn bị thao, lại vừa không muốn anh ta sau một thời gian sẽ hóa sói đời đâu

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ cậu nên nhanh một chút để anh ta thao, thao sớm hay thao muộn đều không phải vẫn bị thao hay sao

[Sóc Nhỏ]: Không muốn, tôi vẫn chưa có chuẩn bị kỹ càng

[Rên Ngọt]: Tôi ở đây nói cho cậu một vài công cuộc chuẩn bị nhé, cậu trước hết nhất định phải tới mua gel bôi trơn, có mùi hay không có mùi đều được cả, nhưng tôi nghĩ vẫn là nên chọn loại không có mùi, dù sao thì nơi đó cũng đặc biệt nhạy cảm chẳng biết được những thứ mùi hương kia có phải là do đổ chất gì đó vào hay không

[Dưa Chuột Lớn]: Trước phải dùng ngón tay cắm vào tiểu huyết của cậu để cho tiểu huyết của cậu có thể thích nghi được, phương pháp này tuyệt đối không thể làm qua loa, làm càng cẩn thận tỉ mỉ thì khi mang điều của bá đạo tổng tài nhà cậu cắm vào thì cậu mới không bị đau nhiều. À còn có, tốt nhất phải mang ít nhất ba ngón tay cắm vào để kích thích nơi đó mở rộng ra, ít nhất là ba ngón, nhiều hơn thì càng tốt, nhưng mà tuyệt đối đừng có mang cả cổ tay đút vào, nhiều quá sẽ là không tốt đâu.

[Bạo Hoa Cúc]: Tổng tài đại nhân nhà cậu là người ham muốn mãnh liệt như thế, cậu nhất định phải thương lượng với anh ta, nói anh tuyệt đối không được ra vào quá mạnh bạo, không được làm quá nhiều lần, nếu không thì cậu hẳn sẽ thảm liệt lắm...

[Rên Ngọt]: Cô nói cái gì vậy, chuyện này chẳng khác nào khó như lên trời, anh ta một khi đã lâm vào cái trầm mê này tuyệt đối sẽ không thể dừng lại được đâu, trước nghĩ vẫn là nên khuyên tiểu thụ nhà chúng ta là cố gắng phối hợp, càng phản kháng sẽ lại càng đau đớn mà thôi

Tiêu Dật nhìn một loạt những kinh nghiệm từ những người chưa bao giờ thực hành kia truyền dạy cho mình, mồ hôi theo bên huyết thái dương cũng muốn nhỏ giọt từng dòng, như thế nào cậu lại cảm thấy khủng bố như thế, khi đưa tay đánh chữ đầu ngón tay vẫn còn không thôi run rẩy một chút:

[Sóc Nhỏ]: Tôi là muốn hỏi các cô có cách nào không thao mà sẽ không khiến cho anh ta sau một thời gian hóa sói đói hay không, chứ không phải là nói các cô hướng dẫn tôi cách thao

[Tiêu Hồn]: Không có

[Phúc Hắc Công]: Bây giờ tôi chỉ hỏi cậu một câu đơn giản thế này thôi, nếu như cậu bị người ta không cho ăn cơm vài ngày, cậu ở trên đường nhìn thấy người ta ăn cơm có tức tốc đi đến mà cướp cơm của người ta ăn hay không?

[Đại Boss]: Tình nguyện thao hoặc bị cưỡng chế thao, cái nào dễ chịu hơn hẳn cậu cũng hiểu

[Sóc Nhỏ]: Không muốn, tôi không muốn bị thao

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ vẫn có cách

[Sóc Nhỏ]: Có cách sao, cô mau nói đi

[Thỏ Trắng Lớn]: Nhưng chỉ là có thể kéo dài thời gian trong nhất thời mà thôi, không thể dùng để ứng biến lâu dài được

[Sóc Nhỏ]: Cũng được...

[Thỏ Trắng Lớn]: Anh ta nếu đói thì để cho anh ta ngửi chút thịt đi, chính là bình thường sẽ cho anh ta sờ sờ người của cậu nhiều một chút, như vậy cũng có thể cầm cự cơn đói mà

[Đại Boss]: Cái này thì cô sai lại càng sai rồi, ngửi thịt mà không ăn thịt tuyệt đối là chiêu tử, cuối cùng khẳng định sẽ vẫn bị cưỡng ép thao tới mà thôi

[Thỏ Trắng Lớn]: Thì tôi cũng nói chỉ có thể cầm cự trong khoảng thời gian nhất định mà thôi, không thể lâu dài được

[Dương Quang]: Cậu rốt cuộc làm như thế nào để anh ta muốn thao cậu như thế?

[Sóc Nhỏ]: Tôi không biết a, anh ta thật đáng sợ lắm, cùng anh ta nói chuyện anh ta chỉ nhắc đến vấn đề đó thôi

[Dương Quang]: Công ty của tổng tài cậu là gì thế?

Tiêu Dật không thể nói là công ty giải trí Trình thị được, nói ra như vậy không phải khiến cho nhóm người nơi đây biết cậu có khả năng là một nghệ sĩ sao

[Sóc Nhỏ]: Không thể nói được, nghề nghiệp của tôi có chút đặc thù nên không tiện nói

[Thỏ Trắng Lớn]: Sóc Nhỏ, cậu trước chiều chuộng anh ta một chút là có thể đấy

[Sóc Nhỏ]: Ân, cảm ơn cô

Tiêu Dật tắt điện thoại để ở trên kệ bàn bên cạnh rồi nhắm mắt lại bắt đầu tự suy nghĩ mông lung tới những lời nhóm người kia nói, đối với tính cách của Trình Kiệt nếu để lâu quá nhất định sẽ có khả năng hóa thành sói đói, cậu không muốn bị ăn sạch như vậy cho nên lời của [Thỏ Trắng Lớn] kia có lẽ sẽ hữu dụng trong một thời gian dài, trước nhãn nhện đợi để Trình Kiệt sờ sờ một chút, người thịt vẫn còn hơn không được cái gì không phải sao.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 34: Con Không Thích Con Gái Đầu

Buổi sáng ngày hôm nay Tiêu Dật bị dậy trễ 10 phút, nếu không phải bởi vì tối hôm qua cứ suy nghĩ mãi đến vấn đề của Trình Kiệt thì hiện tại cậu đã không phải hấp tấp vội vàng như thế này. May mắn là Tiêu Dật lúc đến công ty vẫn còn kịp giờ nếu không cậu nhất định sẽ đem mười tám đời tổ tông của Trình Kiệt ra ân cần hỏi thăm một lượt. Lúc bước vào công ty lại khéo đến mức chạm mặt người ta ở ngoài cửa lớn, Tiêu Dật vẫn chưa thể nào tự nhiên với Trình Kiệt được, ba người đi cùng cậu đúng lúc này liền nhất loạt cúi đầu nghiêm trang hướng Trình Kiệt chào hỏi:

“Trình tổng”

Tiêu Dật bị chậm hơn mất vài giây nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu xuống chào hân một tiếng, giả bộ như là cậu và hân không có quan hệ gì cả. Trình Kiệt dừng bước, ánh mắt như có như không liếc về phía Tiêu Dật phát hiện ra người nọ mang một bộ dáng mệt mỏi, lại nhìn hai bên viền mắt thâm quầng của người ta liền nâng giọng hỏi:

“Hôm qua ngủ không được sao?”

Câu hỏi này nhất loạt làm cho bốn người phải giật mình, bởi vì Trình Kiệt không có gọi đích danh ai cả nhưng mà có một người vẫn có thể biết được Trình Kiệt rốt cuộc hỏi ai. Tiêu Dật không dám mở miệng trả lời câu hỏi kia của Trình Kiệt, may mắn Bạch Dịch ở trong nhóm là người lên tiếng đầu tiên:

“Cám ơn Trình tổng đã quan tâm đến mọi người”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một lượt từ trên xuống dưới cuối cùng liền xoay người bước đi hướng tới phía thang máy tổng giám đốc mà tiến vào, đến khi Trình sỏi lớn rồi đi rồi Tiêu hồ ly mới có thể âm thầm thở phào một hơi.

Châu Chí Hùng sáng sớm đã đích thân đến phòng tập ở tầng 7 để đợi Tiêu Dật khiến cho Tiêu Dật cũng phải có điểm bất ngờ, không phải cậu bất ngờ vì ông ta đến sớm như thế mà là cậu bị bất ngờ bởi thái độ của ông ta đối với cậu quá mức trịnh trọng rồi:

“Tiêu Dật, tối hôm qua cậu ngủ có ngon không?”

Tiêu Dật đưa tay chỉ vào trước ngực mình một hồi, sau đó mở lớn đôi mắt nhìn về phía Châu Chí Hùng giống như là không thể tin nổi ông ta lại hỏi mình như thế:

“Tôi hả? Cám ơn Châu lão sư nha, tôi ngủ rất ngon!”

Châu Chí Hùng mỉm cười với Tiêu Dật, một nụ cười giả dối của ông ta so với nụ cười xấu xa của Trình Kiệt thật sự là nhìn không thuận mắt chút nào, Tiêu Dật giật mình một chút, mình rốt cuộc từ khi nào cứ nhớ đến Trình Kiệt mãi thôi. Khi mọi người tập hợp đầy đủ ở trong phòng tập rồi, Châu Chí Hùng làm ra một bộ dạng nghiêm túc đứng ở phía trên nâng giọng nói:

“Tôi ngày hôm nay đặc biệt đến để kiểm tra lại cho Tiêu Dật, Tiêu Dật mời cậu tiến lên đây”

Tiêu Dật nâng bước tiến về phía trước, Châu Chí Hùng chỉ nhìn một lượt từ đầu xuống chân của cậu liền đồng dục nói thế này:

“Tiêu Dật cậu có gương mặt vô cùng cân đối, các đường nét từ trán, mắt, mũi cho đến miệng đều vô cùng hài hòa, gương mặt này so với những người ở đây có thể nói là được đánh giá cao nhất, rất có tố chất để làm một minh tinh nổi tiếng. Về thân hình của cậu tôi không cần xem cân nặng hay các số đo gì cũng có thể kết luận được rằng nó vô cùng hoàn hảo, lần trước tôi nói mông cậu lớn hơn so với thể trọng một chút là tôi nói sai rồi, đó là số liệu chuẩn mực cũ từng năm ngoái, mỗi năm sẽ là thay đổi số liệu chuẩn mực khác nhau, cho nên mông cậu so với thể trọng rất cân đối, thân hình này đúng là quá mức hoàn hảo”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng xôn xao của mọi người ở phía sau, mấy lời nói kia của Châu Chí Hùng nhất định là nịnh bợ cậu, bản thân cậu vừa nghe thật sự là có chút xấu hổ không dám nhận. Tiêu Dật cảm thấy không ổn rồi, cậu nghe thấy rõ ràng lời bàn tán của nhóm người kia.

“Sao lại như thế được? Lần trước nói một kiểu, lần này lại nói một kiểu?”

“Cậu ta sao có thể hoàn hảo như lời nhận xét kia chứ?”

“Thật là kỳ quái!”

Châu Chí Hùng nhìn xuống phía dưới nghiêm giọng quát:

“Mấy người bàn tán cái gì? Mấy người nghi ngờ năng lực của tôi hay sao?”

Nhóm người phía bên dưới đồng loạt im lặng không dám bàn tán nữa, Tiêu Dật đứng ở phía trên cảm thấy có chút đau đầu, Châu Chí Hùng làm như thế này chẳng phải là nói cho mọi người biết cậu có quan hệ với người trong Trình thị hay sao.

“Được rồi Tiêu Dật cậu về chỗ đi” Trong giọng nói của Châu Chí Hùng mang theo tia nịnh bợ, lúc nói chuyện với nhóm người bên dưới thì rất

hống hách nhưng khi nói chuyện với Tiêu Dật thì hoàn toàn trái ngược. Không chỉ có người xung quanh cảm thấy kỳ lạ mà ngay cả Khương La cũng bắt đầu phải để ý tới Tiêu Dật nhiều hơn một chút, lần đó Phó Hạo nói Tiêu Dật lên tầng 49 ông không tin tưởng, nhưng buổi trưa ngày hôm qua Trình tổng đột nhiên đích thân gọi điện ra chỉ thị nói tách Phó Hạo và Tiêu Dật ra khỏi nhau, việc này từ đầu đến cuối đều có vẻ như mấu chốt là ở chỗ Tiêu Dật, xem ra Tiêu Dật và Trình Kiệt đúng là có mối quan hệ không được bình thường.

Ngày hôm nay sẽ tiến hành ghi hình giới thiệu từng người một để sau này còn có tư liệu cho công ty, thật ra cái gọi là ghi hình này cũng không phải quá mức phức tạp chỉ là có một cái máy quay nhỏ đặt ở phía trước, từng người có khoảng thời gian trong vòng 5 phút để tiến tới giới thiệu bản thân cũng như một vài điều muốn chia sẻ của mình. Đây chẳng qua chỉ là một công việc đơn giản nhắm mắt có thể vượt qua nhưng Tiêu Dật hiện tại lại có chút không được thoải mái bởi vì nhóm người ở phía sau kia luôn mang cậu ra bàn tán, bọn họ tuy rằng không dám ở trước mặt cậu nói chuyện nhưng mà bọn họ lại ở sau lưng cố tình nói lớn cho cậu nghe thấy. Tiêu Dật tự nói với bản thân rằng không cần để tâm tới những lời bọn họ nói, có điều cậu từ đầu đến cuối lại nghe không sót một từ nào.

“Trong nhóm có người được đối xử đặc biệt, như vậy cậu ta còn cần thực tập làm cái gì nữa đây”

“Chẳng trách cậu ta buổi trưa ngày hôm qua tự ý nghỉ, giám sát Khương cũng không trừ điểm của cậu ta”

“Còn có chuyện cậu ta với Phó Hạo nữa, Phó Hạo cuối cùng là người bị chuyển nhóm chứ không phải cậu ta”

“Các cậu nói xem cậu ta rốt cuộc là quen biết ai ở trong Trình thị”

Đúng lúc này giám sát Khương La liền nâng giọng gọi Tiêu Dật lên đứng giới thiệu bản thân ở trước máy quay, Tiêu Dật bởi vì mãi quan tâm đến những lời nói của nhóm người phía sau cho nên từ đó đến giờ vẫn không kịp luyện nói ở trong đầu, đến bây giờ đứng ở trước máy quay rồi liền lúng túng lắp bắp mãi, người ở phía sau liền vì thế lại được một hồi xôn xao bàn tán.

“Tôi là Tiêu Dật, tôi... tôi năm nay... 22 tuổi...”

Khương La đứng ở bên này này giờ cuối cùng cũng phải lên tiếng:

“Tiêu Dật, cậu làm sao thế hả? Cậu có làm được hay là không đây?”

Tiêu Dật có chút lúng túng đứng ở trước máy quay vài giây, khi đang định lên tiếng trả lời thì Khương La đã bực bội cắt ngang:

“Đi xuống đi”

Tiêu Dật bước xuống, người tiếp theo rất nhanh sau đó thế vào chỗ cậu. Tiêu Dật trong lúc này liền chợt ngộ ra một điều, khi cậu còn đang phân vân suy nghĩ thì cậu rất dễ đánh rơi mất cơ hội ở phía sau, người khác rất nhanh sẽ thế vào chỗ của cậu, giống như là chuyện của cậu và Trình Kiệt vậy.

“Dật ca...”

Lúc Tiêu Dật còn đang thất thần suy nghĩ thì ở bên cạnh liền có người đưa tay đẩy vào cánh tay cậu một cái, Tiêu Dật nghiêng đầu nhìn sang phát hiện ra đó là Ân Tố Di;

“Ừ, sao thế?”

Ân Tố Di nhíu mày nhìn Tiêu Dật tỏ vẻ lo lắng:

“Dật ca anh có chỗ nào không khỏe sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Tôi không sao”

Ân Tố Di một bộ dạng quan tâm:

“Dật ca, anh ngày hôm qua đi đâu thế?”

Tiêu Dật chỉ trả lời qua loa:

“Tôi hôm qua có chút việc bận thôi”

Khi Ân Tố Di đang định lên tiếng nói cái gì đó thì điện thoại của Tiêu Dật chợt reo lên, bởi vì trong phòng hiện tại đang thu hình rất yên tĩnh cho nên khi tiếng chuông của Tiêu Dật vang lên thì trong phòng nhất loạt quay lại phía sau nhìn cậu, Tiêu Dật nhìn thấy người giám sát Khương La nhú mày không hài lòng liền vội vã mang điện thoại tắt đi.

“Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút” Cuộc gọi kia là của mẹ Tiêu cho nên Tiêu Dật mới phải nhanh chóng ra bên ngoài gọi lại xem có việc gì. Lúc Tiêu Dật đi ra ngoài rồi những lời xì xào bàn tán lại bắt đầu vang lên, Tiêu Dật có chút mất tự nhiên khi nghe đám người kia nói rằng cậu lại đi gọi cho người quen biết trong Trình thị.

Mẹ Tiêu không thích Tiêu Dật làm nghệ sĩ, lúc cậu quyết định chọn theo học ngành diễn xuất rồi thì khi hết năm nhất đại học mẹ Tiêu liền cắt bỏ toàn bộ viện trợ gửi lên, Tiêu Dật lúc đó phải vừa đi làm thêm vừa đi học. Khi kết thúc bốn năm học đại học rồi vẫn có công ty giải trí nào chịu để ý đến cậu, mẹ Tiêu khi ấy chính là còn đặc biệt vui vẻ nói cậu thà làm công việc bán thời gian ở tiệm cơm gà phố tây chứ không cần làm nghệ sĩ. Ba Tiêu ở dưới quê làm chủ tịch một xã nhỏ, cả hai người đều muốn Tiêu Dật sau này cũng làm công việc đó, mẹ Tiêu cảm thấy làm chủ tịch xã rất tốt, được mọi người trong xã kính nể khiêm nhường, bà vẫn luôn cảm thấy mình có một người chồng là chủ tịch xã đi đâu cũng có thể kiêu ngạo ngẩng

cao đầu. Một khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật kiếm được một người còn hơn là chủ tịch xã, có lẽ rằng địa vị của người đó quá cao, cũng có lẽ rằng Tiêu Dật lại dẫn về nhà một người chồng cho nên ba mẹ Tiêu trong nhất thời không thể nào mà thích ứng được, còn có... dĩ nhiên vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật nhấn lại số điện thoại quen thuộc của mẹ Tiêu, đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy theo sau đó là giọng nói có chút bực bội của một người phụ nữ trung niên:

“Con vì sao lại dám tắt điện thoại của mẹ hả?”

Tiêu Dật đi xuống phía cuối hành lang từ từ giải thích:

“Là con vừa rồi đang bận việc, mẹ có việc gì mà lại gọi cho con vậy?”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Tiểu tử này, mẹ đây muốn gọi cho con trai mẹ cũng cần phải có việc mới được gọi sao?”

Tiêu Dật đúng là nghĩ như thế, cũng biết được rằng mẹ Tiêu hiện tại nhất định có việc nên mới gọi cho cậu, nhưng mà Tiêu Dật cũng không có lật tẩy ngay:

“À, ý con không phải là như thế, giờ này mẹ không phải đang bận rộn bán hàng ngoài tiệm sao?”

Gia đình của Tiêu Dật xem như cũng thuộc dạng dư dả ở trong thôn, ba Tiêu có lương của chủ tịch xã, thỉnh thoảng cũng có nhận một chút quà cáp nhờ vả, mẹ Tiêu có một tiệm ăn nhỏ ở ngoài phố hàng tháng cũng ở đó kiếm được một chút tiền, hai vợ chồng già đã sớm không cần lo cho Tiêu Dật chỉ còn nuôi một đứa con trai đang học lớp 11 đúng là không có vấn đề gì cả.

“Khi nào thì trở về, con còn ở trên đó mãi làm cái gì?” Mẹ Tiêu hỏi

Tiêu Dật vẫn chưa nói cho mẹ Tiêu biết rằng mình hiện tại đang là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, nếu không mẹ Tiêu nhất định sẽ lại nổi cơn thịnh nộ nữa:

“Con sao? Con ở trên này làm việc mà”

Mẹ Tiêu cao giọng:

“Con ở trên đó một tháng làm được bao nhiêu tiền, trên thành phố cái gì cũng đắt đỏ cả chi bằng trở về quê đi, mẹ nói cho con biết bí thư ở xã là bác Lưu đó đã già rồi vài tháng nữa sẽ nghỉ hưu, ba của con đã nhận chỗ giúp cho con, sau này ba con già rồi thì con thay ba con lên làm chủ tịch xã, con gái ở dưới quê lại chẳng muốn có một người chồng làm chủ tịch xã quá đi chứ”

Tiêu Dật đưa tay xoa xoa huyệt thái dương:

“Mẹ à, mẹ rốt cuộc muốn con làm chủ tịch xã vì cái gì chứ, là sợ con không lấy được vợ hay sao?”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Tiểu tử này, con không lo nghĩ đến chuyện đó trước đi, con trước phải chắc chắn cái chức vụ bí thư xã cho mẹ, con gái ở trong thôn nhất định sẽ tìm tới xếp hàng đến muốn đổ cổng lớn nhà chúng ta, đến lúc đó con tha hồ mà lựa chọn”

Tiêu Dật có điểm bực bội cho nên liền nói thế này:

“Chủ tịch xã, bí thư xã cái gì chứ, con nói cho mẹ con không thích con gái đâu”

Mẹ Tiêu bên này nói liên hồi:

“Tiểu tử con không muốn có bạn gái cũng được, trước vẫn nắm chắc cái bí thư xã cho mẹ ngay đi không là sau này hối hận cũng không kịp đó”

Tiêu Dật nhú mày:

“Mẹ à, con không làm, con ở trên này có việc làm ổn định rồi”

Mẹ Tiêu nghi ngờ:

“Là công việc gì?”

Tiêu Dật nói dối:

“Là một công việc văn phòng, lương cũng rất cao những mấy nghìn tệ, như vậy còn sợ không có bạn gái hay sao?”

Mẹ Tiêu không tin nên nói thế này:

“Mấy nghìn tệ? Tiểu tử con kiếm được mấy nghìn tệ như vậy tháng tới về nhà mua cho mẹ một chút tổ yến cao cấp để mẹ cải thiện da mặt đi, chẳng lẽ tiền nhiều như vậy lại không mua được cho mẹ con chút đồ bổ...”

Tiêu Dật hiện tại là nghệ sĩ thực tập không những không được trả lương mà còn phải mất tiền ở ký túc xá, tiền ăn uống, các loại tiền vặt khác, số tiền cậu có cũng đã dần dần tiêu hết, vốn định lựa lời về xin mẹ Tiêu một chút, ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này:

“Được rồi tổ yến cao cấp chứ gì, mẹ muốn thì khi nào công việc rảnh rồi con sẽ mua mang về cho mẹ”

Mẹ Tiêu vừa nghe giọng điệu kia liền biết Tiêu Dật đang nói dối:

“Còn phải đợi khi nào rảnh rồi nữa, công ty nào cũng đầu tháng phát lương, từ giờ đến đầu tháng còn mười mấy ngày nữa, con đầu tháng về nhà mang tổ yến cao cấp đưa cho mẹ đi”

Tiêu Dật trong lòng bắt đầu than thầm, không nói đến chuyện không có tiền, cậu ba tháng nay phải ở tại Trình thị để hoàn thành hoạt động thực tập nếu như nghỉ sẽ bị trừ điểm, mà số điểm của cậu hiện tại đã bị âm rồi, khi Tiêu Dật còn đang không biết từ chối sao cho được thì mẹ Tiêu đã nói thế này rồi:

“Tiểu tử con là mẹ đây sinh ra, con nói lời nào là thật lời nào là giả mẹ còn có thể không nhìn ra hay sao. Không cần nhiều lời nữa, lập tức trở về làm bí thư xã cho mẹ”

Tiêu Dật bởi vì nghe thấy mẹ Tiêu nói vậy cho nên liền gấp gáp trả lời:

“Đầu tháng thì đầu tháng, mẹ đợi tổ yến cao cấp của con đi”

Tiêu Dật cúp máy đi vào trong phòng tập phát hiện ra mọi người đã sớm làm xong việc quay hình giới thiệu kia chuẩn bị đi sang phòng luyện tập thể hình, bởi vì Tiêu Dật vẫn còn chưa hoàn thành xong buổi ghi hình ngắn này cho nên Khương La nói cậu ở tại chỗ này làm lại. Trong phòng lúc này chỉ có duy nhất mình cậu và Khương La, ánh mắt kia của Khương La nhìn cậu rõ ràng ánh lên tia không hài lòng khiến cho Tiêu Dật lại càng căng thẳng hơn, nói một chút lại bị vấp, cứ như vậy quay đi quay lại khoảng ba lần Khương La cuối cùng nhịn không nổi nữa:

“Tiêu Dật, cậu cho dù có thật hay là không thật quen biết với người nào đó trong Trình thị, với thái độ cùng năng lực yếu kém này của cậu nhất định sẽ không thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị được đâu!”

Tiêu Dật không phải là người không có một chút năng lực nào mà là vì cậu hiện tại đang có quá nhiều chuyện bị phân tâm, từ chuyện của Trình Kiệt cho đến chuyện của mẹ Tiêu, từ chuyện thái độ của Châu Chí Hùng cho đến chuyện bàn tán của nhóm người ngoài kia, đến hiện tại đối diện với ánh mắt không hài lòng kia của Khương La nữa, tất cả cả những chuyện đó

làm cho Tiêu Dật không thể nào tập trung hoàn thành đoạn ghi hình giới thiệu ngắn này:

“Xin lỗi giám sát Khương, tôi sẽ làm lại một lần nữa”

Khương La đứng khoanh tay ở một bên nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật lại một lần nữa nói vấp nữa, Khương La xua tay muốn rời đi:

“Cậu tự ở đó hoàn thành đi, không hoàn thành được thì không cần phải tiếp tục nữa, biểu hiện ngày hôm nay của cậu tôi sẽ ghi vào phiếu đánh giá”

Khương La đi rồi Tiêu Dật liền khẽ thở dài một hơi, cậu tự mình đứng ở trước máy quay nói, nhưng mà cứ vấp hết lần này đến lần khác đến khi miễn cưỡng nói được một đoạn trôi chảy rồi nhìn xuống đồng hồ phát hiện ra đã gần 12 giờ trưa, giờ nghỉ trưa sớm đã bắt đầu từ một tiếng trước, Tiêu Dật cả người mệt mỏi ngồi tựa ở một góc tường mang điện thoại ra gọi cho ai đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 35: Mua Tổ Yến Cao Cấp Cho Em

Tiêu Dật đã dần hình thành thói quen dựa dẫm vào Trình Kiệt, cái vấn đề này cho đến hiện tại Tiêu Dật vẫn chưa thể nào phát hiện ra được, sự thật là cậu mỗi lần gặp chuyện gì đó đều luôn chủ động tìm đến Trình Kiệt, và cũng chỉ có Trình Kiệt mới có thể giúp cậu giải quyết toàn bộ vấn đề rắc rối đó, cũng giống như bây giờ vậy trong bất giác liền mang điện thoại ra gọi cho Trình Kiệt.

Trình Kiệt ở bên này đang làm việc, hẳn là một người cuồng công việc cho nên việc thường xuyên bỏ bữa trưa như thế này là một chuyện hoàn toàn bình thường, khi thấy điện thoại của hồ ly nhỏ kia gọi đến mới phát hiện thì ra thời gian đã trễ như vậy rồi, Trình Kiệt bỏ văn kiện xuống bàn đưa tay cầm lên điện thoại nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, giọng nói thật sự rất dịu dàng:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ở bên này nghe được giọng nói của Trình Kiệt lại hồi hận muốn cúp máy đi, khoảng thời gian vừa rồi khi nhấn số điện thoại giống như là bị ai đó thôi miên sai khiến vậy, đến hiện tại đầu dây bên kia bắt máy rồi lại lúng túng không biết làm sao cho phải. Trình Kiệt không thấy người nọ lên tiếng liền kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu khẽ hỏi:

“Anh đang ở đâu vậy?”

Bởi vì Tiêu Dật chủ động gọi điện cho Trình Kiệt cho nên tâm trạng của hắn hiện giờ đặc biệt cao hứng:

“Tôi đang ở văn phòng”

Tiêu Dật im lặng một hồi lâu mới hỏi thế này:

“Không ăn cơm sao?”

Trình Kiệt nghe ra được Tiêu Dật dường như là không vui, hắn không có trả lời câu hỏi kia của cậu mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hắn quan tâm luôn:

“Em sao vậy?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt hỏi thế cũng không giả bộ như là không có chuyện gì nữa, cậu hiện tại cần một người nói chuyện cho nên liền thẳng thắn nói ra luôn:

“Tâm trạng của tôi đang không tốt, tôi vừa mới kết thúc đoạn ghi hình ngắn, tất cả mọi người đều làm rất nhanh chỉ có riêng mình tôi phải làm đi làm lại rất nhiều lần mới được”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Vậy em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi ở trong phòng tập”

Trình Kiệt có một chút lo lắng quan tâm hỏi Tiêu Dật:

“Em vẫn chưa ăn cơm sao?”

Đầu dây bên kia không trả lời chỉ có một tiếng thở dài ảo não, Tiêu Dật không vui cho nên tâm trạng hứng khởi vừa mới rồi của Trình Kiệt cũng nhanh chóng tan biến:

“Được rồi, tôi sẽ đưa em đi ăn”

Tiêu Dật không muốn đi ăn, cậu chính là chẳng có tâm trạng gì mà ăn uống cả, Khương La vừa rồi nói cậu không có năng lực thật sự khiến cho cậu rất tổn thương:

“Tôi không muốn đi ăn, tôi lên văn phòng của anh có được không?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, hồ ly nhỏ của hắn đúng là đang rất buồn bã rồi. Tiêu Dật rất nhanh lên đến tầng 49, đứng ở bên ngoài cửa phòng Trình Kiệt vẫn rất quy củ gõ cửa ba tiếng, người ở bên trong vẫn theo thường lệ nhàn nhạt nói:

“Vào đi”

Tiêu Dật chậm rãi bước vào rồi đóng cửa lại, Trình Kiệt ngồi ở trên ghế tổng giám đốc trầm giọng gọi cậu:

“Đến đây ngồi đi”

Tiêu Dật hiểu ý Trình Kiệt, người này muốn cậu ngồi lên đùi hắn nhất định là để tiện giờ trò, có điều hiện tại cậu không vui cho nên cũng không có tâm trạng cùng hắn trêu đùa. Tiêu Dật chẳng hiểu sao rất bức bối, vì thế liền xoay người lại muốn ra khỏi phòng làm việc của Trình Kiệt.

Trình Kiệt ở phía sau giải thích:

“Không phải em nói tâm trạng không tốt hay sao, qua đây nói cho tôi nghe vì sao tâm trạng em lại không tốt xem nào”

Tiêu Dật dừng bước quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt:

“Tôi không có thời gian cùng ai đùa giỡn đâu”

Trình Kiệt gương mặt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Tiêu Dật:

“Tôi cũng không có đùa giỡn”

Thật ra thì Trình Kiệt rất thích đặt Tiêu Dật ngồi ở trên đùi mình, bởi vì khi đó hai người tiếp xúc với nhau ở khoảng cách rất gần, hơn nữa thân thể của hồ ly nhỏ kia cực kỳ mềm mại, lại nhẹ đến mức khiến cho người ta phải đau lòng, muốn che trở yêu thương. Tiêu Dật nhìn ra được Trình Kiệt là đang nghiêm túc cho nên liền quyết định quay lại phía sau tiến về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Dật để cầu ngồi xuống đùi mình, đôi tay nhanh chóng vòng qua eo cậu khẽ hỏi nhẹ:

“Vì sao tâm trạng không tốt đây?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, sau khi xác định được Trình Kiệt không có làm loạn mới chậm rãi trả lời câu hỏi kia của hắn:

“Châu lão sư hôm nay ở trước mặt nhiều người tâng bốc tôi, khiến cho mọi người đều nảy sinh nghi ngờ nói tôi có quan hệ với người ở trong Trình thị, bọn họ không có nói chuyện này ở trước mặt tôi, nhưng lại ở phía sau lưng tôi cố tình nói lớn hơn một chút để cho tôi nghe thấy”

Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ kia vì việc này mà buồn bã liền đau lòng một chút:

“Được rồi, tôi sẽ nói với bọn họ không được phép nhắc đến chuyện này nữa”

Tiêu Dật lắc đầu không đồng ý:

“Anh đừng làm như vậy, nếu như anh làm như vậy thì bọn họ càng thêm chắc chắn tôi cùng người trong Trình thị có quan hệ”

Trình Kiệt đưa tay vuốt lại mái tóc của Tiêu Dật một chút:

“Như vậy bọn họ sẽ tiếp tục ở sau lưng nói em”

Tiêu Dật sần nảo:

“Tôi sau này sẽ từ từ tìm cách xóa bỏ suy nghĩ đó trong đầu bọn họ, anh lần sau không cần phải giúp tôi nữa, tránh cho mọi người cảm thấy tôi được đối xử đặc cách”

Trình Kiệt đưa tay xuống nắm lấy tay của Tiêu Dật, ánh mắt của hắn nhìn về phía cậu chứa đầy tia yêu thương:

“Tùy ý em”

Tiêu Dật trốn tránh ánh mắt kia của Trình Kiệt nhưng mà cậu lại không có rút tay ra khỏi tay hắn:

“Mẹ của tôi nói tôi về quê làm bí thư xã”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật thật là có chút xấu hổ khẽ đỏ mặt, về quê làm bí thư xã nghe cũng thật là có điểm buồn cười:

“Còn nói là sau này ba tôi về hưu rồi có thể thay ông lên làm chủ tịch xã”

Trình Kiệt nhú mày một chút vòng tay ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Em không phải là muốn về quê làm bí thư xã đấy chứ?”

Trình Kiệt thở dài:

“Từ nhỏ bố mẹ tôi đã muốn tôi làm chủ tịch xã rồi, tôi đi học diễn xuất bố mẹ tôi nhất quyết phản đối, cho đến khi hết năm thứ nhất đại học đã cắt

bỏ hoàn toàn viện trợ cho tôi. Tôi ra trường không có công ty giải trí nào chịu để ý tới, mẹ tôi còn thật sự rất là vui mừng”

Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật vào lòng để cho cậu từ từ ngã vào trong lòng ngực hắn:

“Không phải có tôi hiện tại chú ý tới rồi hay sao?”

Trình Kiệt tựa đầu lên vai Tiêu Dật, vầng trán còn chạm vào một bên cằm cổ của hắn:

“Vừa mới rồi mẹ tôi gọi điện, tôi đã nói rằng tôi làm một công việc văn phòng lương rất khá, nếu để cho mẹ tôi biết tôi đang làm nghệ sĩ thực tập ở Trình thị, bà nhất định sẽ lại tức giận... Khương giám sát ở trong phòng nói tôi với năng lực này không thể trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, mẹ tôi cũng không muốn tôi làm nghệ sĩ, tôi có chút mệt mỏi nghĩ có nên hay là quay về nhà”

Trình Kiệt khẽ thở dài, bàn tay ở phía sau lưng khẽ vuốt vai của Tiêu Dật giống như là đang dỗ dành cậu vậy:

“Yên tâm đi, em tuyệt đối có năng lực trở thành nghệ sĩ”

Trình Kiệt lần đó nhìn thấy Tiêu Dật diễn xuất lần đầu ở trong cuộc tuyển chọn đã biết được cậu thật sự có tố chất làm một diễn viên, ngay cả hội đồng ban giám khảo lần đó khi chứng kiến cậu diễn thử xong cũng phải thất thần vài giây mà nhìn chăm chăm cậu.

“Mẹ tôi nói đầu tháng tới trở về nhà, nhưng mà tôi lại vướng kỳ thực tập nếu như nghỉ vài buổi sẽ lại bị trừ điểm nữa, hơn nữa bà bởi vì không tin tưởng tôi làm công việc văn phòng kia mà còn nói tôi trở về mua tổ yến cao cấp cho ba xem” Tiêu Dật càng nói càng nhỏ, tổ yến cao cấp cực kỳ đắt, đối với vấn đề tiền bạc cậu thật sự ngoài Trình Kiệt ra thì không có ai để hỏi vay tiền cả.

Trình Kiệt hiểu ý Tiêu Dật, hắn khẽ mỉm cười cảm thấy trong lòng vui vẻ bởi vì Tiêu Dật chịu lên tiếng nhờ vả hắn, cái này xem như là hắn chính là người duy nhất có thể giải quyết toàn bộ rắc rối cho cậu. Trình Kiệt vẫn duy trì động tác xoa nhẹ phía sau lưng của Tiêu Dật bình ổn trấn tĩnh cậu:

“Được rồi, tôi sẽ mua tổ yến cao cấp cho em”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt khiến cho môi mỏng trong vô tình lướt qua cổ của hắn, khi đầu mũi chạm vào cằm hắn thì cậu lại vội vàng cúi đầu xuống nói:

“Cám ơn anh nhé, tôi sau này nhất định sẽ trả lại cho anh”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên tóc của Tiêu Dật:

“Không cần trả lại”

Tiêu Dật có chút buồn ngủ, cái miệng nhỏ còn bất chợt ngáp dài một cái, tầm mắt phía trước có chút mờ ảo ngập nước:

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

Trình Kiệt nhìn đồng hồ trên tay thấy hiện tại đã là 12 giờ 50 phút, nhưng bởi vì hắn thấy bộ dạng mệt mỏi kia của ai đó liền nói dối thế này:

“Mới có 12 giờ 20 phút thôi”

Tiêu Dật giống như bị dính thuốc mê vậy, cả người cứ như thế ngủ ở trong lòng ngực Trình Kiệt, khi Trình Kiệt nói ra câu kia chỉ ừ một tiếng rất nhỏ. Trình Kiệt cúi người liền phát hiện ra được người ta sớm đã nhắm nghiền mắt chìm vào giấc ngủ, hắn buồn cười hồ ly nhỏ này vì sao lại ham ngủ như vậy, mới nói chuyện trước đó vài giây hiện tại đã ngủ mê mệt rồi.

Đã nói Trình Kiệt rất thích cảm giác được ôm Tiêu Dật ở trong lòng, thân thể của ai đó cực kỳ mềm mại nhu nhu, ngay cả da thịt cũng đặc biệt

mát mẻ. Trình Kiệt tiếp theo đó vừa mang Tiêu Dật ôm ở trong lòng vừa làm việc, cứ như thế thời gian rất nhanh đã trôi qua 1 tiếng đồng hồ, Tiêu Dật một lần nữa buổi trưa không trở lại phòng tập luyện. Tiêu Dật chính là người đầu tiên Trình Kiệt bỏ ra nhiều kiên nhẫn như vậy, từ đó đến giờ không ai có thể vừa ngủ ở trong lòng hắn như thế, Trình Kiệt một tay ôm Tiêu Dật một tay cầm lấy văn kiện lật qua xem thử, cánh cửa phòng làm việc của hắn đột nhiên bật mở ra kéo theo đó là giọng nói lớn oang oang của Tổng Ngộ Phàm:

“Này A Kiệt...”

Tổng Ngộ Phàm vừa nói đến đây liền á khẩu bởi vì cậu ta nhìn thấy khung cảnh phía trước quá mức khủng bố, Trình Kiệt nhú mày nhìn Tiêu Dật nhắc nhở:

“Nhỏ tiếng một chút, có chuyện gì sao?”

Tổng Ngộ Phàm cầm trên tay văn kiện bước thẳng về phía Trình Kiệt, ánh mắt kia tập trung nhìn về phía người ở trong lòng hắn như muốn xác định chắc chắn người nọ không phải đã chết mà chỉ đang ngủ:

“Này... cậu ta sao lại ở chỗ này thế?”

Trình Kiệt không có trả lời câu hỏi của Tổng Ngộ Phàm:

“Cậu đến có chuyện gì đây?”

Tổng Ngộ Phàm đặt văn kiện xuống bàn làm việc của Trình Kiệt, ánh mắt của cậu ta từ đầu đến cuối hết nhìn Trình Kiệt lại nhìn đến Tiêu Dật:

“Cậu và Tiêu Dật... từ khi nào lại... lại thân thiết như vậy?”

Trình Kiệt lật mở văn kiện mà Tổng Ngộ Phàm đưa tới, đọc qua loa một chút rồi cầm bút ký xuống xong lại trả lại cho Tổng Ngộ Phàm:

“Cứ như vậy mà làm đi”

Tống Ngộ Phàm vẫn chưa từ bỏ cơ hội hỏi Trình Kiệt đến cùng:

“Cậu và Tiêu Dật thật sự... thật sự là loại quan hệ đó sao?”

Trình Kiệt dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Ngộ Phàm, nếu là người khác hẳn là đã bất tỉnh vì ánh mắt đáng sợ đó của hắn, nhưng mà Tống Ngộ Phàm cũng coi như là bạn thân lâu năm cho nên không chút sợ hãi gì hỏi hắn:

“Từ khi nào vậy? Từ khi nào lại chuyển khẩu vị như thế này?”

Trình Kiệt trầm giọng cố gắng kiềm chế tức giận:

“Cậu có trở về phòng làm việc không thì bảo, cậu cứ ở chỗ này lải nhải không ngớt, nếu như để em ấy tỉnh dậy tôi nhất định sẽ không để cậu yên ổn đâu”

Tống Ngộ Phàm bữu bữu môi cầm lấy văn kiện xoay người rời đi, trước khi rời đi còn đặc biệt đóng thật mạnh cánh cửa ý muốn để cho Tiêu Dật tỉnh dậy, quả nhiên sau tiếp đóng cửa lớn kia Tiêu Dật liền bị giật mình khẽ run người một cái, ánh mắt mở lớn có chút hốt hoảng đứng bật dậy:

“Mấy giờ rồi?”

Trình Kiệt đúng là hận không thể mang Tống Ngộ Phàm ném xuống tòa nhà mà, bởi vì nhìn dáng vẻ hoảng loạn kia của Tiêu Dật cho nên Trình Kiệt mới nói dối thế này:

“Không cần gấp gáp, tôi ngày hôm nay nói nhóm người thực tập nghỉ buổi chiều rồi”

Tiêu Dật luống cuống mang điện thoại bỏ ra nhìn phát hiện ra đã là 3 giờ rồi:

“Có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Gạt em làm cái gì chứ”

Tiêu Dật tin tưởng Trình Kiệt, cậu nhú mày nhìn hắn có điểm oán trách:

“Anh vì sao không gọi tôi thức dậy chứ, lần sau đừng như vậy”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật thờ ơ hỏi:

“Muốn khi nào về quê?”

Tiêu Dật chính là đang đau đầu vấn đề này, Khương La hiện tại có vẻ như không mấy dễ chịu với cậu thế cho nên cần phải đợi ông ta yên ổn một lúc mới có thể hỏi xin nghỉ vài ngày:

“Đợi qua vài ngày nữa để giám sát Khương không tức giận tôi sẽ xin ông ta nghỉ vài ngày”

Trình Kiệt ngồi khoanh tay trước ngực nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Em nghĩ tôi và Khương La ai có quyền hành lớn hơn?”

Tiêu Dật thở dài:

“Tôi phải xin giám sát Khương, tôi lần này sẽ nhận trừ điểm, không thể để người khác biết tôi được đối xử đặc biệt nữa”

Trình Kiệt kéo lấy tay Tiêu Dật về phía mình:

“Tôi cho nhóm nghệ sĩ thực tập đều nghỉ vài ngày, lúc đó em vừa có thể về quê lại vừa không bị trừ điểm, cũng chẳng ai có thể dị nghị được em nữa, như vậy có thích không?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền cảm thấy cách này của Trình Kiệt khá là hay, vì thế mới hỏi lại hắn:

“Như thế có được không?”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi lại vào trong lòng của mình, hắn rất thích ôm lấy thân thể mềm nhũn nhu nhu này:

“Được, nhưng em quay trở về quê rồi nhất định không được ở lại đó hẳn đâu có biết chưa?”

Tiêu Dật có chút căng thẳng, cậu căng thẳng bởi vì từ hành động cho đến thái độ của Trình Kiệt đối với cậu quá mức ôn nhu, cái này thật khiến cho người ta phải suy nghĩ nhiều. Trình Kiệt đưa chóp mũi chạm vào gáy của Tiêu Dật hít một hơi:

“Ngày mai tôi sẽ cho nhóm nghệ sĩ thực tập nghỉ 3 ngày, 3 ngày đã đủ hay chưa?”

Tiêu Dật thật cũng chẳng biết nói gì ngoài câu cảm ơn Trình Kiệt cả:

“Cảm ơn nhé”

Trình Kiệt đưa ra một lời đề nghị khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc phải đỏ ửng cả mặt mũi, Trình Kiệt nói thế này:

“Tối nay đến nhà tôi đi, tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt ấp úng từ chối:

“Cái này không...”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay nâng cằm Tiêu Dật lên một chút:

“Sẽ không làm gì em cả, tôi hứa đấy!”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, những chuyện Trình Kiệt làm cho cậu thật sự rất nhiều, mỗi lần hắn mở miệng đề nghị đều là muốn cậu đến nhà của hắn, cậu hết lần này đến lần khác từ chối thật sự cũng cảm thấy có chút không được đúng cho lắm. Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật một chút, giọng nói giống như là cố ý muốn kìm nén dục vọng bên trong:

“Chỉ nghĩ muốn ôm em ngủ, ba ngày tới tôi sẽ không được gặp em rồi”

Hàng phòng ngự cuối cùng của Tiêu Dật cuối cùng bị lời nói kia của Trình Kiệt đập đổ, cậu cắn răng khế gật đầu một cái đồng ý, Trình Kiệt thu được kết quả đáng mong chờ kia liền vui vẻ đến mức muốn ôm ngay người trong lòng về nhà, nhưng mà hắn cuối cùng vẫn phải kìm nén lại tránh làm cho hồ ly nhỏ trong lòng hoảng sợ thay đổi quyết định.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 36: Một Mình Tôi Cũng Có Thể Phá Cửa Lớn Nhà Em

Bình thường công ty của Trình Kiệt 5 giờ chiều sẽ tan làm, nhưng bởi vì hăn sợ giờ đó về sẽ gặp nhóm nghệ sĩ thực tập, lúc ấy Tiêu Dật mà phát hiện ra hăn lừa dối cậu thì cậu nhất định sẽ không chịu theo hăn về nhà nữa, thế cho nên Trình Kiệt ngày hôm nay lúc 4 giờ chiều đã ôm mỹ nhân về nhà, Trợ lý Tiểu Khiết nhìn thấy hai người từ trong phòng bước ra cũng phải có điểm giật mình một chút, Tiêu Dật cúi đầu tỏ ý chào hỏi thư ký Tiểu Khiết rồi bước nhanh trước về phía thang máy, Trình Kiệt ở phía sau dặn dò Tiểu Khiết một chút sau đó mới nâng bước rời đi. Trình Kiệt nhấn thang máy tổng giám đốc, hai người nhanh chóng bước vào bên trong, Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật nói:

“Lần sau em có thể tùy ý dùng thang máy này”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, tâm trạng của Trình Kiệt hôm nay đặc biệt cao hứng thế cho nên hăn nói nhiều hơn thường ngày một chút:

“Bây giờ chúng ta sẽ đi mua đồ cho em, sau đó đi ăn tối có được không?”

Tiêu Dật nghĩ muốn về nhà lấy vài bộ đồ bởi vì ngày mai cậu sẽ về quê sớm:

“Trước đưa tôi về ký túc xá đi, tôi phải lấy vài bộ đồ quần áo nữa”

Nếu như Trình Kiệt đưa Tiêu Dật về nhà lấy quần áo, Tiêu Dật nhất định sẽ phát hiện ra ngày hôm nay nhóm nghệ sĩ thực tập không có được nghỉ như lời hăn nói, thế cho nên Trình Kiệt kiên quyết không để cho Tiêu Dật trở về ký túc xá:

“Không cần về ký túc xá lấy đồ nữa, em muốn mua đồ gì tôi sẽ mua cho em”

Tiêu Dật nhú mày từ chối:

“Không cần đâu, đưa tôi về nhà trước lấy đồ là được rồi”

Trình Kiệt đưa tay xoa đầu Tiêu Dật một cái:

“Mua quần áo mới cho em mặc, để đến khi trở về quê rồi mẹ em mới tin tưởng em đang làm một công việc rất tốt”

Thang máy nhanh chóng mở ra, Trình Kiệt cất bước ra ngoài, Tiêu Dật ở phía sau đợi Trình Kiệt đi được một đoạn đường rồi mới chịu bước ra khỏi thang máy, cậu không muốn để cho đám người trong Trình thị nhìn thấy cậu và hăn ở chung một chỗ nữa, tránh cho sau này bọn họ nói ra nói vào. Tiêu Dật theo Trình Kiệt vào bãi đỗ xe, khi xác nhận được chắc chắn nơi này không có ai mới lên tiếng nói chuyện với hăn:

“Quần áo anh mua cho có bộ tôi còn chưa mặc tới, cho nên không cần phải mua thêm nữa”

Trình Kiệt mở cửa xe cho Tiêu Dật rồi vòng sang phía kia mở cửa xe tự ngồi vào bên trong ghế lái:

“Muốn mua đồ mới cho em mặc, tôi mua đồ em chỉ cần mặc là được rồi”

Tiêu Dật ngồi vào trong xe rồi liền đưa tay đóng cửa xe lại nhú nhú mày:

“Quần áo ở nhà tôi vẫn chưa mặc hết, không cần phải mua nữa”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật một lúc sau đó liền khẽ mỉm cười xoay đầu về phía trước khởi động xe rời đi. Trên đường đi tới khu trung tâm thương mại, Trình Kiệt có hỏi Tiêu Dật vài vấn đề về gia đình cậu:

“Gia đình em có mấy người?”

Tiêu Dật đáp:

“4 người, dưới tôi còn có một em trai đang học lớp 11”

Trình Kiệt gật gật đầu:

“Vậy đến khi ba em về hưu rồi thì để em trai em lên làm chủ tịch xã vẫn có thể mà”

Tiêu Dật thở dài ai oán có lẽ gia đình cậu chỉ có duy nhất mình cậu khác biệt:

“Em trai tôi muốn làm thầy giáo, ba mẹ tôi cảm thấy nghề này rất được kính nể cho nên đã đồng ý rồi”

Trình Kiệt vừa chăm chú lái xe vừa nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ba mẹ em vì sao không muốn em làm nghệ sĩ đây?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ:

“Mẹ tôi nói làm nghệ sĩ nay đây mai đó, còn là nghề nghiệp không ổn định, khi già rồi sẽ không thể làm mãi nghề đó được, còn có hẳn là sợ tôi không kiếm được bạn gái”

Trình Kiệt nghe thấy lời nói cuối cùng kia của Tiêu Dật trong lòng bắt đầu cảm thấy không hài lòng, hẳn im lặng nghe tiếp lời của cậu:

“Mẹ tôi nói nếu làm chủ tịch xã rồi, con gái xếp hàng ở cửa nhà chúng tôi nhất định sẽ đổ cả cửa lớn”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Một mình tôi cũng có thể phá cửa lớn nhà em”

Tiêu Dật nghe không rõ liền hỏi một tiếng, Trình Kiệt đỗ xe trước cửa trung tâm thương mại, hai người nhanh chóng bước vào bên trong. Trình Kiệt trước mang Tiêu Dật đến chỗ mua đồ bố, Tiêu Dật nói chỉ cần mua tổ yến mà thôi, nhưng Trình Kiệt vẫn cố chấp mua rất nhiều, nhân sâm, linh chi, nấm đất tiên, mỗi loại đều lấy một chút, cuối cùng khi bước ra khỏi cửa hàng bán đồ bố trên tay Trình Kiệt đã cầm 5 6 túi rồi. Tiêu Dật nhìn đồng hồ ở trên tay Trình Kiệt liền nhú mày không vui:

“Anh mua nhiều như thế làm gì, mua như vậy mẹ tôi lại nghi ngờ mất”

Trình Kiệt không có nói gì cả chỉ khoác vai Tiêu Dật đến một cửa hàng khác, lần này là cửa hàng quần áo nam, Tiêu Dật vừa nhìn là biết người này lại muốn mua quần áo cho cậu nữa nên đành từ chối:

“Không cần mua quần áo cho tôi nữa, lát nữa anh đưa tôi về ký túc xá để tôi lấy đồ là được rồi”

Trình Kiệt làm sao có thể để cho người ta về ký túc xá được nữa chứ, người này vừa về khẳng định sẽ ở lại luôn không chịu đến nhà hẳn:

“Tôi cũng muốn mua quần áo, tiện thể mua cho em luôn”

Tiêu Dật vẫn theo Trình Kiệt bước vào trong cửa hàng quần áo này nhưng vẫn luôn nói rằng không muốn mua đồ cho cậu. Trình Kiệt để túi đồ xuống hàng ghế dành cho khách ngồi nghỉ, Tiêu Dật cũng ngồi ở chỗ đó ngoan ngoãn đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt đứng ở trước giá treo đồ bán áo sơ mi một lúc liền quay sang gọi Tiêu Dật:

“Qua đây đi, giúp tôi chọn áo!”

Bởi vì hôm nay Trình Kiệt đã mua cho Tiêu Dật rất nhiều đồ đắt tiền rồi cho nên Tiêu Dật cảm thấy mình cũng nên tỏ một chút thành ý với hắn, chính vì vậy liền miễn cưỡng đứng dậy bước tới phía Trình Kiệt hỏi:

“Anh thích mặc áo thế nào?”

Hiếm khi Tiêu Dật thoải mái như thế này cho nên Trình Kiệt đặc biệt cao hứng:

“Chỉ cần là em chọn, áo nào tôi cũng sẽ mặc”

Tiêu Dật khựng lại một chút, sau đó liền làm như không quan tâm nhiều đến lời nói kia của Trình Kiệt, cậu lấy đại một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản đưa cho Trình Kiệt:

“Anh không nói anh thích kiểu nào cho nên tôi sẽ lựa chọn theo sở thích của tôi”

Trình Kiệt cầm lấy chiếc áo sơ mi trắng kia trên tay không có ý định đi vào phòng thử đồ mà tiếp tục nói với Tiêu Dật:

“Giúp tôi chọn thêm vài chiếc nữa đi”

Tiêu Dật rất chăm chú lựa chọn thêm cho Trình Kiệt vài chiếc áo nữa, mấy kiểu áo đều là rất đơn giản, màu sắc thanh nhã. Trình Kiệt nói Tiêu Dật chọn cho hắn thêm vài chiếc quần, cuối cùng Tiêu Dật lại hướng theo sở thích của mình mà đưa cho Trình Kiệt thêm ba chiếc quần nữa. Trình Kiệt nâng giọng gọi người bán hàng tới:

“Giúp tôi lấy những thứ này một size S, một size L”

Nhân viên bán hàng cầm quần áo trên tay Trình Kiệt rời đi, lúc này Tiêu Dật mới nhú mày nói nhỏ với hắn:

“Anh lại mua cho tôi nữa phải không, tôi đã nói không cần thiết rồi”

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm của Tiêu Dật lên:

“Tại sao lại không cần thiết đây, về quê những ba ngày cũng chẳng thể để em ăn mặc tùy tiện được”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra gấp gáp nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác nhận được không có ai để ý đến mình thì cậu mới nghiêm mặt khiển trách hẳn:

“Lần sau đừng có làm như vậy”

Câu khiển trách của Tiêu Dật chính là câu khiển trách vô lực nhất, bởi vì kết quả Trình Kiệt không những không nghe theo mà còn mua thêm rất nhiều đồ điện tử cho em trai của Tiêu Dật. Lúc hai người ngồi ở trong một tiệm ăn ở dưới sảnh rồi, Tiêu Dật vẫn còn phải suy nghĩ rất nhiều đến vấn đề này, Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ kia không mấy thoải mái liền hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, sau vài giây im lặng cuối cùng mới chịu bực bội nói ra:

“Anh vì sao cứ cố chấp như thế, tôi đã nói không cần mua nhiều như vậy rồi, tôi chỉ cần mua một hộp tổ yến mà thôi”

Trình Kiệt gấp một miếng cá nhỏ đặt vào trong bát của Tiêu Dật thản nhiên nói thế này:

“Em vẫn còn để ý đến chuyện này sao, đâu phải thường xuyên về quê như vậy cho nên phải mua nhiều đồ một chút chứ”

Tiêu Dật không vui:

“Quan trọng là không phải tiền của tôi bỏ ra, đều là tiền của anh cả, tôi không thể không biết xấu hổ mà nhận nhiều như thế”

Trình Kiệt đặt đĩa xuống bàn, hai tay khoanh lại ở trên mặt bàn, ánh mắt kia mang theo tia tiêu ý nhìn chăm chăm về phía cậu:

“Tôi cũng không có chê cười em, chuyện này cũng chẳng ai biết được, em việc gì cần suy nghĩ nhiều như thế”

Tiêu Dật thở mạnh một hơi:

“Tôi là người suy nghĩ nhiều như thế đó, anh tiêu tiền cho tôi nhiều như thế này, tôi sau này cũng chẳng biết nên làm cái gì để trả lại cho anh được”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu vang bên cạnh đưa lên nhấp một ngụm rồi làm ra dáng vẻ thưởng thức:

“Muốn báo đáp tôi... em biết mà!”

Tiêu Dật nghe vậy thì luống cuống vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm, cậu bây giờ có chút hối hận khi đồng ý đến nhà của Trình Kiệt đêm nay rồi. Hai người cứ duy trì im lặng như vậy cho đến khi kết thúc bữa ăn, lúc Trình Kiệt thanh toán tiền, Tiêu Dật vẫn cố tình ngồi lại một chỗ không chịu đứng dậy đi về, Trình Kiệt thấy vậy thì khó hiểu hỏi Tiêu Dật:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt muốn bộ dạng muốn nói lại thôi, Trình Kiệt làm sao mà không hiểu được trong đầu hồ ly nhỏ này đang nghĩ cái gì, có điều hắn vẫn quyết định không nói, chỉ muốn nhanh một chút kéo người này về nhà sợ cậu sẽ giữa đường thay đổi quyết định nữa:

“Đi thôi”

Trình Kiệt nói một câu rồi đứng dậy, Tiêu Dật bắt buộc phải nâng bước đi theo, khi cậu ngồi ở trong xe ô tô của Trình Kiệt rồi cuối cùng vẫn là nhìn không được phải mở lời:

“Hay là... đưa tôi trở về ký túc xá đi, tôi nghĩ lại rồi tôi không muốn đến nhà anh nữa”

Trình Kiệt trầm giọng từ chối:

“Không được!”

Một câu trả lời kia của Trình Kiệt liền làm cho Tiêu Dật hốt hoảng không thôi, cậu nắm chặt hai tay để ở trên đầu gối kiên nhẫn nói thế này:

“Anh nói sẽ không làm gì tôi là thật chứ...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi không có ý định giết một mạng người đâu”

Nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cảm thấy thật hối hận chết đi được, giọng nói của hắn vì sao lại đột nhiên chuyển khác như vậy đây, cậu còn nghe ra được có mùi vị của dục vọng chiếm hữu:

“Anh nói rồi, anh sẽ không ép buộc tôi đâu đúng không?”

Trình Kiệt nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ liền quay sang nhìn Tiêu Dật, phát hiện ra được bộ dạng của hồ ly nhỏ đang rất căng thẳng, thế cho nên hắn mới dịu dàng trấn tĩnh tâm trạng bất an kia của cậu:

“Ừ, tôi nghĩ muốn ôm em ngủ”

Tiêu Dật ấp úng:

“Thế một lát nữa... khi đi ngủ rồi chúng ta sẽ ngủ chung một giường sao?”

Trình Kiệt thản nhiên khởi động xe ô tô tiến nhanh về nhà, thật muốn nhanh một chút đem người này về nhà mới có thể yên tâm:

“Không ngủ cùng một giường thì làm sao tôi có thể ôm em ngủ đây”

Tiêu Dật đứng ngồi không yên, cậu đã sớm biết đáp án này rồi nhưng vẫn không thể ngừng lo lắng được:

“Tôi hiện tại đang bất an lắm”

Trình Kiệt hỏi cậu:

“Em bất an cái gì?”

Tiêu Dật thẳng thắn nói cho hắn biết:

“Tôi bất an anh sẽ đối với tôi làm chuyện tôi không muốn”

Trình Kiệt biết chuyện đó là chuyện gì rồi nhưng vẫn cố tình hỏi cho đến cùng:

“Chuyện em không muốn là chuyện gì, nói ra lát nữa tôi sẽ tránh”

Tiêu Dật đỏ mặt nuốt một ngụm nước miếng, nhưng mà bởi vì sự an toàn của bản thân cho nên cậu cho đến cuối cùng vẫn phải nói ra:

“Sợ anh sẽ làm cái đó... với tôi, tôi vẫn còn chưa chuẩn bị...”

Trình Kiệt quành xe sang bên trái, Tiêu Dật từ phía xa đã nhìn thấy căn nhà lớn có giàn hoa tử đằng của Trình Kiệt ở phía đằng xa, trong lòng lại không ngừng lo lắng. Trình Kiệt thì trái ngược hoàn toàn, hắn cảm thấy

mình bây giờ mới có thể yên tâm được một chút, cuối cùng cũng có thể mang được hồ ly nhỏ về nhà:

“Sẽ không, em yên tâm đi!”

Nhà của Trình Kiệt rất là đẹp, trước hết bỏ qua vấn đề nó lớn đến thế nào, chỉ riêng giàn hoa tử đằng ngập sắc tím kia cũng khiến cho Tiêu Dật phải thất thần mỗi khi tới, hương thơm của hoa tử đằng rất ngọt ngào tạo cảm giác dễ chịu cho cậu, Tiêu Dật dừng bước một chút ngẩng đầu nhìn lên cao. Trình Kiệt đang đi liền cảm thấy bên cạnh không còn ai cả thì quay lại phía sau phát hiện ra được một khung cảnh đẹp, Tiêu Dật đứng ở dưới cột đèn lớn, ánh sáng vừa vắn từ trên đỉnh đầu của cậu chiếu thẳng xuống khiến cho Trình Kiệt còn tưởng rằng người phía trước đây cả người phát ra ánh sáng, đẹp trai đến lóa mắt như vậy. Có một sự thật chính là Tiêu Dật đột nhiên dừng lại là vì lo lắng bước chân vào nhà Trình Kiệt rồi, Trình sói đói có hay không sẽ làm chuyện gì quá mức điên rồ.

“Đi vào thôi” Trình Kiệt quả thật không nỡ lòng nào phá vỡ khung cảnh xinh đẹp phía trước, nhưng mà Tiêu Dật đã đứng ở ngoài lâu rồi, cũng chẳng thể cùng cậu đứng ở chỗ này đến sáng ngày mai được.

Tiêu Dật giật mình ừ một tiếng, bước chân rụt rè cố gắng đi thật là chậm, có một cánh cửa bông hoa tử đằng nhẹ như tờ giấy mỏng rơi xuống tóc của Tiêu Dật, cánh hoa kia nhẹ đến mức nó ở ngay trên đầu cậu nhưng cậu không hề phát hiện ra, mãi cho đến khi bước vào trong nhà rồi Trình Kiệt mới đột nhiên nâng bước tiến về phía cậu, bước chân kia vô cùng chậm rãi nhưng lại khiến cho Tiêu Dật trái tim đập loạn liên hồi. Trình Kiệt tiến một bước về phía trước thì Tiêu Dật lại lùi một bước về phía sau, cứ như thế cho đến khi lưng của Tiêu Dật chạm vào bức tường phía sau rồi cậu mới mở lớn hai mắt ngẩng đầu nhìn người đối diện khó khăn hỏi:

“Anh làm gì thế?”

Trình Kiệt đưa tay lấy cánh hoa màu tím mỏng nhẹ trên mái tóc của Tiêu Dật, động tác tao nhã chậm chạp, chậm chạp đến mức như đang diễn một thước phim quay chậm, không rõ là mùi của cánh hoa tử đằng bé nhỏ này hay là mùi hương ngọt ngào phát ra từ hồ ly nhỏ đối diện hẳn đây, khiến cho Trình Kiệt trong nhất thời tâm mê ý loạn muốn thật nhanh cúi người hôn xuống đôi môi mềm mại hẳn yêu thích nhất.

Tiêu Dật bị hôn môi, đầu lưỡi của Trình Kiệt luồn vào trong khoang miệng cậu, hẳn đưa hai tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật khiến cho cậu không thể nào né tránh được, tay của Tiêu Dật ở bên dưới không ngừng muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút, cậu cảm nhận được nhiệt độ khác thường ở trên người hẳn, cũng lơ mơ cảm nhận ra được dự vọng bao trùm cả căn nhà này. Không biết từ lúc nào Tiêu Dật đã không còn lực chống đỡ nữa, nụ hôn của Trình Kiệt cũng chuyển dịu dàng hơn, bàn tay hẳn di chuyển xuống phía dưới eo cậu ôm lấy, một cánh tay khác cũng bắt đầu men theo đường cong rõ ràng kia di chuyển dần dần xuống chạm tới hông cậu. Tiêu Dật bị hành động đó của Trình Kiệt làm cho thức tỉnh, cậu hỗn hển đẩy mạnh Trình Kiệt ra, đôi môi có điểm sưng đỏ vẫn còn nhiễm nước bóng loáng, cả gương mặt bao phủ một tầng ửng hồng vì xấu hổ:

“Đừng thế... anh đưa tôi về nhà đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 37: Thịt Dê Béo

Trình Kiệt cảm thấy mình đúng thật là quá mức hấp tấp rồi, như thế nào lại khiến cho hồ ly nhỏ của hắn hoảng sợ thành cái dạng này, Trình Kiệt ho nhẹ một chút rồi xuống giọng:

“Được rồi, tôi không cố ý muốn làm em hoảng sợ”

Tiêu Dật nhất mực không thể tin tưởng được:

“Đưa tôi về nhà đi, tôi tin tưởng anh không có cố ý làm như vậy nhưng mà tôi sợ anh sẽ lại mất kiểm soát như vừa rồi nữa”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hắn đưa tay lên chạm vào má của Tiêu Dật dịu dàng nói:

“Sẽ không đâu, qua kia ngồi đi muốn uống cái gì tôi lấy cho em”

Tiêu Dật nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt rồi đi trong lòng không thôi bất an, cậu có giác mình đã rơi xuống một cái hố sâu không cách nào leo lên khỏi mặt đất được. Tiêu Dật bước tới ngồi xuống ghế sofa lớn đặt ở giữa phòng khách, phòng khách của nhà Trình Kiệt đặc biệt rộng, được sơn một màu vàng sáng chủ đạo, trên trần nhà lắp vô số bóng điện nhỏ màu trắng khiến cho Tiêu Dật vừa ngẩng đầu lên còn tưởng rằng mình đang nhìn một bầu trời sao. Có lẽ căn phòng này quá mức rộng lớn, không gian lại yên tĩnh lạ thường cho nên khi Trình Kiệt bước đi Tiêu Dật có thể nghe

rõ được tiếng bước chân cộp cộp vang lên trên mặt sàn, làm cho cậu lại bắt đầu rơi vào trạng thái căng thẳng.

“Em thích uống sữa có đúng không?” Trình Kiệt rất nhanh mang một ly sữa nóng tới đặt ở trên bàn.

Tiêu Dật cúi đầu nhìn ly sữa trắng kia, mùi hương thơm ngọt mát lại truyền tới khoang mũi của cậu. Tiêu Dật không đặc biệt thích uống sữa, nhưng mà bây giờ cậu quả thật cần uống một chút gì đó để giải tỏa căng thẳng, thế cho nên Tiêu Dật nhanh chóng cầm lên ly sữa kia đưa vào miệng uống một ngụm, sữa rất nóng làm cho Tiêu Dật ngay lập tức phải phun ra ho vài nhịp. Trình Kiệt đang ngồi nghiêm chỉnh ở bên cạnh cũng phải nhoài tới phía cậu ân cần hỏi han:

“Sao lại không cẩn thận như thế?”

Tiêu Dật đứng bật dậy cảnh giác, Trình Kiệt hiểu ý hồ ly nhỏ của hắn cho nên liền thu lại thái độ lo lắng kia:

“Được rồi không chạm vào em”

Tiêu Dật ngồi sang một chiếc ghế khác, cậu đưa tay vuốt vuốt sống mũi của mình một chút rồi chậm chậm lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng ngùn này:

“Về chuyện ngày hôm nay cảm ơn anh”

Trình Kiệt định nói tiếng không cần cảm ơn thì Tiêu Dật đột nhiên có điện thoại, Tiêu Dật mang điện thoại ra nhìn thử phát hiện ra là mẹ Tiêu gọi tới, cậu khó hiểu một chút không rõ mẹ Tiêu lại gọi tới làm cái gì nữa:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu bởi vì có một mối tốt muốn giới thiệu cho con trai, là cô giáo trẻ mới về xã dạy học cho nên vô cùng muốn người ta trở thành con dâu của mình, vì thế mà mới mong Tiêu Dật sớm một chút trở về nhà:

“Tiêu Dật, ngày mai là ngày gì con có biết không?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi vẫn không biết là ngày gì:

“Là ngày gì?”

Mẹ Tiêu cười ha ha:

“Là ngày giỗ họ, cho nên con ngày mai có thể về được hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy ngày giỗ họ cậu không về cũng không sao, nhưng mà dù sao cậu ngày mai cũng có ý định về cho nên liền đồng ý:

“Được mẹ, ngày mai con sẽ trở về”

Mẹ Tiêu không ngờ Tiêu Dật lại dễ dàng đồng ý như vậy, bà còn tưởng phải tốn một chút sức lực mới có thể kéo Tiêu Dật về nhà được:

“Thế thì tốt quá rồi, con đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật có thói quen mỗi khi nói chuyện điện thoại sẽ coi người đang nói chuyện ở với mình ở trước mắt mà biểu hiện thái độ cũng như hành động ra bên ngoài mặt, thế cho nên bây giờ khi mẹ Tiêu hỏi cậu câu kia cái đầu nhỏ của cậu liền phối hợp gật nhẹ một cái đáp:

“Con đã ăn rồi”

Mẹ Tiêu vẫn không quên tổ yến cao cấp cho nên đề cập hỏi:

“Tổ yến cao cấp ngày mai mẹ có thể được thấy hay chưa?”

Tiêu Dật cười mỉm, trong nụ cười kia rõ ràng là chưa tia thỏa mãn:

“Mẹ ngày mai đợi đi”

Trình Kiệt ngồi ở một bên thu toàn bộ mọi biểu cảm đa dạng kia của Tiêu Dật vào trong đáy mắt mình, từ cái nhú mày lo lắng, đến cái suy tư tính toán, ngay cả nụ cười khẽ nhếch lên kia cũng không hề bỏ sót một chút nào. Trình Kiệt đợi Tiêu Dật nói chuyện điện thoại xong liền buông lời trêu chọc cậu một chút:

“Bình thường nói chuyện điện thoại đều sẽ đáng yêu như vậy sao?”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt mới chợt nhận ra rằng trong nhà vẫn còn tồn tại một người nữa, cho nên gương mặt cậu liền bắt đầu có điểm xấu hổ, vội vàng cầm lấy ly sữa trước mặt đưa lên miệng thổi qua một chút rồi nhấp môi uống một ngụm. Trình Kiệt thoải mái chiêm ngưỡng dáng vẻ của người nào đó, thoải mái hỏi một cậu không biết xấu hổ:

“Lúc nói chuyện điện thoại với tôi hẳn là còn hơn thế đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, cậu chưa bao giờ vừa nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt vừa đứng ở trước gương quan sát bản thân bao giờ, thế cho nên mới tự nhận rằng mình khi nói chuyện điện thoại với hắn không có biểu cảm gì đặc biệt hết.

Trình Kiệt tùy tiện đưa tay cầm lấy một chiếc điều khiển nhỏ đặt ở trên ghế sofa đưa về phía trước nhấn một cái, giây tiếp theo rèm cửa sổ dạng cuốn màu xanh nhạt tự động được kéo lên chậm chậm:

“Có muốn qua chỗ kia nhìn xem một chút hay không?”

Bởi vì bây giờ trời đã tối rồi, cho nên Tiêu Dật không thể nào nhìn thấy được đằng sau tấm rèm cửa cuốn kia là cái gì, trước sau chỉ thấy một mảnh tối om tĩnh mịch. Tiêu Dật khó hiểu nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Nơi đó có cái gì?”

Trình Kiệt đứng dậy mỉm cười:

“Đi thôi”

Tiêu Dật có chút tò mò cho nên cũng đứng dậy bước theo Trình Kiệt, Trình Kiệt mở cánh cửa kính lớn ra bước vào bên trong, hắn đưa tay mở công tắc điện ở bên cạnh, cả căn phòng tối om vừa rồi bỗng chốc được sáng bừng lên. Căn phòng Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào chính là bể bơi trong nhà mà hắn nói, nơi đây so với phòng khách ở bên trong còn rộng hơn, một hình tròn lớn chứa rất nhiều nước ở bên trong, sàn nhà được làm bằng gỗ chống trơn có những khe nhỏ để thoát nước, mặt tường vẫn là được sơn bằng màu vàng nhạt, một khoảng ở phía trên nóc nhà được làm hoàn toàn bằng kính trong suốt khiến cho Tiêu Dật vừa ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy bầu trời trên cao, đèn điện thấp sáng vừa đủ không có chói mắt cũng không quá tối, ở một góc nhỏ của bể bơi còn có một kệ để rượu sang trọng màu đen, trên bờ có hai chiếc ghế vừa lớn vừa dài có thể đủ cho một người trưởng thành nằm thoải mái ở trên đó.

“Có thích không?” Khi Tiêu Dật còn đang thất thần chiêm ngưỡng nơi này thì Trình Kiệt đã nhỏ giọng ghé sát vào bên tai cậu hỏi.

Tiêu Dật giật mình né tránh hơi thở phập phồng kia của Trình Kiệt một chút:

“Ừ, chỗ này thật đẹp”

Trình Kiệt ở phía sau đẩy vai Tiêu Dật tiến lên vài bước, trên tay hắn không biết đã cầm một chiếc điều khiển nhỏ từ bao giờ, hắn vừa chạm ngón tay trở vào một nút trên chiếc điều khiển đó, toàn bộ bể bơi phía dưới kia liền sáng bừng lên khiến cho nước trong hồ trở nên xanh trong vô cùng:

“Tôi mới lắp thêm bóng đèn ở bên dưới hồ bơi, sáng như vậy rồi không lo sẽ không nhìn kỹ em được nữa”

Tiêu Dật không ngờ Trình Kiệt lại có suy nghĩ biến thái như vậy, cậu thật sự là muốn nhanh một chút rời khỏi chỗ này, não vừa động thân thể liền nghe theo, Tiêu Dật xoay người muốn rời đi:

“Được rồi, tôi xem đủ rồi”

Trình Kiệt đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Dật kéo vào trong lòng ôm lấy, cằm của hắn đặt trên vai cậu nói thế này:

“Đến đây rồi cũng không nghĩ muốn bơi thử một vòng sao?”

Tiêu Dật cảm thấy được có điều gì đó không ổn, cậu biết nếu như mình càng phản kháng kịch liệt bao nhiêu thì nơi phía dưới đang chạm lấy hông cậu kia càng dễ bạo phát bấy nhiêu, chính vì thế mà Tiêu Dật cả người cương cứng không dám nhúc nhích tùy tiện:

“Không cần đâu, tôi không biết bơi”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi sữa ở trên người Tiêu Dật, là mùi sữa vừa rồi người nào đó không cẩn thận phun ra áo sơ mi trắng của chính bản thân, không biết là do vô tình hay cố ý, tay Trình Kiệt lúc này liền chuẩn xác chạm được tới đúng chỗ điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm của Tiêu Dật:

“Nước không quá sâu, chỉ đến chỗ này của em mà thôi”

Nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ nhạy cảm, Trình Kiệt mới chỉ chạm nhẹ cách qua một lớp áo sơ mi mỏng chứ không trực tiếp đưa tay vào bên trong đã đủ khiến cho Tiêu Dật một hồi phập phồng lo lắng, nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật liền biết ngày hôm nay chỉ e vào thì dễ nhưng ra lại khó vô cùng:

“Tôi không xuống nước có được không?”

Trình Kiệt vẫn duy trì tư thế đặt cằm ở trên vai Tiêu Dật, có điều bàn tay hắn đã không còn chạm vào nơi nhạy cảm kia của cậu nữa mà thay vào đó là ôm chặt lấy eo cậu một chút:

“Em thông minh như vậy, em hẳn là trả lời được câu hỏi này đi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng cố gắng như không có việc gì xảy ra cười ha ha nói:

“Ha ha ha, vậy thì không xuống nước cũng được”

Trình Kiệt nhếch môi, hắn hơi nghiêng đầu một chút mang môi mỏng chạm vào cằm cổ của Tiêu Dật, giọng nói chuyển khác không còn bình thường như trước nữa mà thay vào đó là khàn khàn:

“Em như vậy lại càng làm cho tôi nghĩ... không xuống nước thì sẽ không được rồi”

Tiêu Dật lấy cớ muốn rời khỏi cái bể bơi ám muội này:

“Muộn rồi, tôi muốn đi ngủ”

Trình Kiệt hôn lấy cằm cổ của Tiêu Dật, nụ hôn mơn trớn mát nhẹ một chút giống như là đang trêu đùa:

“Bây giờ mới có 7 giờ tối thôi đã gấp gáp muốn đi ngủ sao?”

Tiêu Dật hơi né tránh nụ hôn kia của Trình Kiệt một chút, nhưng mà cậu càng né tránh bao nhiêu thì Trình Kiệt càng tiến tới bấy nhiêu, cuối cùng Tiêu Dật cảm thấy cứ đứng trên bờ như vậy cũng không phải là cách hay, đây dựa mấp mờ như vậy sẽ khiến cho đối phương càng muốn phát lửa hơn:

“Tôi không muốn xuống nước”

Trình Kiệt ngừng hôn đưa tay xuống phía dưới quần của Tiêu Dật muốn giúp cậu mang dây lưng chậm rãi cởi ra:

“Đừng từ chối, tôi vì em mà mới lắp thêm bóng điện ở phía dưới hồ bơi kia”

Tiêu Dật giữ chặt cổ tay đang làm loạn kia của Trình Kiệt bối rối kiểm soát:

“Nước phía dưới lạnh lắm”

Trình Kiệt ghé miệng sát vào vành tai Tiêu Dật phun khí nóng:

“Như vậy chúng ta ở trên bờ làm nóng một chút...”

Tiêu Dật cảm thấy cứ như vậy không được cho nên liền giả bộ tức giận nghiêm mặt quay lại phía sau lưng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh mà cứ như vậy là tôi về ký túc xá đây”

Trình Kiệt mạnh tay cởi được dây lưng, khóa quần của Tiêu Dật xuống:

“Đến nhà tôi rồi còn có thể ra dễ dàng như vậy sao?”

Tiêu Dật hoảng quá chỉ còn biết đưa tay nắm lấy quần của mình, giọng nói cũng gấp gáp hơn:

“Anh đừng có mà làm như thế, tôi thật sự chưa có chuẩn bị đâu”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật ra, mạnh mẽ kéo quần của cậu cởi xuống, vừa làm vừa xoay người cậu đối diện mình nói:

“Tôi cũng không có nói sẽ làm chuyện đó, em từ nãy tới giờ lại cứ luôn nghĩ đến làm chuyện đó, nói em chưa có chuẩn bị thật là khiến cho tôi phải nghi ngờ đấy”

Tiêu Dật bị lời nói kia của Trình Kiệt làm cho vừa xấu hổ vừa sợ hãi, cậu căn cứ môi dưới một chút, ánh mắt chứa đầy tia lo lắng khó khăn nói cho hẳn hiểu:

“Anh nói anh sẽ không làm chuyện đó với tôi, cũng khiến cho tôi thật nghi ngờ”

Trình Kiệt đưa tay muốn cởi áo sơ mi trắng trên người Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng căn vặn lại, xem tình hình hiện giờ nếu như cậu không xuống bể bơi thì không được, nhưng mà dù sao cũng phải sống chết còn mảnh vải che thân, không thể để cho mình quần dài bị cởi, áo cũng bị cởi hết luôn:

“Muốn tôi xuống nước cũng được, anh không được cởi áo của tôi”

Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật, sau đó rất nhanh thôi Tiêu Dật chợt nhận ra được một điều chính là không cởi áo ra mới đáng lo ngại:

“Được rồi, xuống nước trước đi, tôi ở đây cởi quần áo”

Tiêu Dật nghe thấy từ cởi quần áo lại lo lắng, lúc bước tới gần bể bơi không cẩn thận trượt chân ngã thẳng xuống hồ, tiếng nước phát ra vô cùng vang dội khiến cho Trình Kiệt ở trên bờ cũng phải buồn cười:

“Vì sao lại gấp gáp như vậy chứ?”

Tiêu Dật vội vàng đứng thẳng người dậy đưa tay lên mặt vuốt vuốt bọt nước còn vương lại, khi cậu vẫn còn chưa thôi hoảng loạn thì Trình Kiệt sớm đã mang tốc độ cởi quần áo chóng mặt bước xuống hồ bơi rồi. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt xuống nước liền muốn bước cách xa hẳn một chút, cậu bước đến giữa hồ bơi thì dừng lại, trung tâm của hồ bơi này có một bóng đèn cực kỳ lớn, Tiêu Dật lại đứng ở ngay ở trên cái bóng đèn lớn đó, áo sơ mi mặc trên người vì bị nước lừa vào mà cũng muốn tốc lên cao, Tiêu Dật phải khố sở tóm chặt lấy hai bên vạt áo kéo xuống.

Có một sự thật hiển nhiên chính là Tiêu Dật mặc đồ hay không mặc đồ cũng đều có sức quyến rũ chết người đối với Trình Kiệt như nhau, áo sơ mi trắng bị nước làm ướt dính chặt vào da thịt, mái tóc ẩm ướt cũng càng khiến cho cậu trở nên hư hỏng hơn, một gương mặt ửng hồng phối hợp với đôi mắt hoang mang cảnh giác của Tiêu Dật chính là sự kết hợp hoàn hảo nhất. Hồ bơi lớn xuất hiện mỹ nhân giai lệ, Trình Kiệt hẳn cũng không phải Liễu Hạ Huệ trong lòng trong sạch không chút tà tâm, hẳn là Trình sói đói bị ghen khuất nhiều ngày rồi cho nên liền nhanh chóng nhào người bơi tới phía Tiêu Dật. Một người bơi một người chạy, kết quả hẳn không phải bàn cãi, Trình Kiệt rất nhanh đã ôm được mỹ nhân vào trong lòng, hẳn tức tối cúi người hôn xuống môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi mềm mại khéo léo chu du khắp khoang miệng cậu, ép buộc cậu phải phối hợp tuân thủ theo. Một tay Trình Kiệt giữ chặt lấy gáy của Tiêu Dật, một tay lại đưa xuống phía dưới mò vào trong vạt áo của cậu thay phiên xoa nắn trên chốc hai điểm nhỏ nhạy cảm. Tiêu Dật không biết bơi, ở dưới nước làm loạn chẳng khác nào cá mắc cạn vô vọng không tìm được lối ra.

Bể bơi nhà Trình Kiệt không phải luôn bằng phẳng, đi xuống dưới sẽ càng sâu, Tiêu Dật bơi vì muốn tránh Trình Kiệt cho nên mới đi xuống dưới ai ngờ lại tạo cơ hội tốt cho hắn như vậy, nước hiện tại đã dâng đến cằm của cậu rồi hơn nữa còn bị con sói đói nào đó ăn miệng thật khiến cho Tiêu Dật khó thở không thôi. Trình Kiệt ngừng hôn, bất ngờ bế lấy Tiêu Dật nhấc lên cao, hai tay ở dưới hông cậu làm điểm tựa đỡ lấy, Tiêu Dật hốt hoảng nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt:

“Đưa tôi lên bờ đi”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn nhìn thấy điểm nhỏ hồng hồng dán sát vào áo sơ mi trắng của Tiêu Dật, máu trong đại não lại bắt đầu nóng lên, thịt dê béo dâng đến tận miệng rồi há còn phải để dành đến khi nào: “Không được” nói rồi Trình Kiệt liền cúi xuống hôn lấy khuôn ngực kia, hàm răng

của hắn còn không ngừng cạ cạ lấy điểm nhỏ của cậu. Tiêu Dật gấp gáp thở dốc, ô ô ha ha bám lấy Trình Kiệt khó khăn mở lời:

“Đừng... như vậy được không”

Trình Kiệt đột nhiên bỏ tay ra khỏi hông của Tiêu Dật, khiến cho cả người Tiêu Dật trong phút chốc liền chìm xuống, cậu hốt hoảng vội vàng đưa hai chân quặp chặt lấy eo của hắn, hai tay vòng lấy cổ hắn cũng thêm siết chặt hơn. Tiêu Dật đương nhiên là rất thích cảm giác này, hắn nhân cơ hội luồn tay về phía sau lưng của cậu, sờ soạng một lát thỏa thích lại luồn vào trong quần lót cậu đi xuống khe nhỏ ở giữa hai hông kia...

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 38: Bể Bơi Ướt Át

Nước trong hồ bơi rất mát nhưng cả người của Tiêu Dật hiện giờ thì lại nóng đến muốn nổ tung, cậu cảm nhận được rõ ràng đầu ngón tay của Trình Kiệt đang luồn vào trong quần lót của cậu, còn có hình như theo hướng di chuyển kia chính là muốn len lỏi vào giữa hai khe mông của cậu đi sâu xuống, Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, giọng mũi khàn khàn cự tuyệt:

“Anh đừng như thế mà”

Trình Kiệt cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, hấn dừng tay lại một chút, giây phút vừa mới rồi hấn quả thật đã đánh mất hết lý trí suýt chút nữa mang hồ ly nhỏ mị hoặc này cưỡng bạo. Trình Kiệt rút tay ra vỗ vỗ mông nhỏ của Tiêu Dật trấn an. Tiêu Dật bị Trình sói lớn dọa cho đến mức suýt chút nữa vỡ òa, hai mắt đỏ hoe chỉ trực chờ mang giọt nước trong suốt chảy xuống:

“Đưa tôi lên đi, nơi này sâu quá tôi đứng không được”

Trình Kiệt đỡ lấy mông của Tiêu Dật bước lên chỗ nông hơn một chút, đến khi chắc chắn nơi này là nơi có mực nước thấp nhất rồi Trình Kiệt mới dần dần buông Tiêu Dật xuống. Tiêu Dật đứng ở dưới sàn cả người không nóng khó chịu, dòng nước mát bao quanh thân thể vẫn không tài nào có thể dập tắt đi dục hỏa này, cậu hơi hơi buông Trình Kiệt ra một chút nhưng cậu cảm thấy thân thể của hấn mát quá, giống như là cậu trúng phải thuốc kích dục rồi thật không muốn buông Trình Kiệt ra một chút nào. Tiêu Dật ôm

lấy cổ của Trình Kiệt, đầu nhỏ cũng vẫn ngả ở trên ngực hắn, giọng nói khàn khàn không che nổi dục vọng của bản thân:

“Anh bỏ thuốc vào sữa của tôi sao?”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật xấu hổ với thân thể này của mình, cậu từ khi nào lại ham muốn không thể kìm hãm lại như thế này rồi, đầu nhỏ của Tiêu Dật trốn tránh trong lòng ngực của Trình Kiệt, cậu nhẹ giọng hỏi:

“Muốn tôi không?”

Một câu hỏi này của Tiêu Dật chẳng khác nào lời mời gọi có lực sát thương nhất đối với Trình Kiệt, chính vì vậy hắn liền gấp gáp ôm lấy người trong lòng, bàn tay nhanh nhẹn muốn xé rách quần lót của người ta ra. Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của hắn, giọng nói mang theo tia dục vọng, khuôn ngực dán sát vào da thịt của Trình Kiệt cũng theo đó phập phồng liên hồi:

“Chậm đã, tôi muốn hỏi anh một câu”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại động tác, người này sớm muộn gì cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn cho nên hắn bây giờ mới chịu nhẫn nhịn như vậy:

“Em hỏi đi”

Tiêu Dật môi mỏng khẽ động, ở trước lòng ngực của hắn chẳng khác nào như muốn phun khí nóng khiêu khích cả:

“Nếu bây giờ tôi chỉ muốn anh giúp tôi một tay thôi... anh có hay không trở thành sói đói muốn làm càn?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi kia của Tiêu Dật thì buồn cười, Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn hắn tỏ vẻ khó chịu:

“Anh đừng cười, tôi là đang nghiêm túc đấy”

Trình Kiệt phải mất vài giây mới có thể ngừng cười được, hấn vòng tay siết chặt lấy Tiêu Dật, giọng nói trầm khàn rõ rệt:

“Không thể được!”

Tiêu Dật nghe vậy liền khó nhọc đẩy Trình Kiệt ra muốn bước lên bờ, nhưng mà Tiêu Dật chỉ vừa đi được có vài bước thôi rất nhanh đã bị Trình Kiệt kéo lấy ôm lại vào trong lòng rồi, hấn cúi đầu hôn lấy đôi môi mềm mại kia của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi thuần thực càn quét khắp mọi nơi bên trong, hôn mạnh mẽ đến mức hai hàng lông mày của Tiêu Dật cũng phải nhú lại vì khó chịu, mạnh mẽ đến mức khuôn ngực cậu ở dưới làn nước phập phồng luân phiên. Bàn tay của Trình Kiệt không kiêng nể gì mà kéo quần lót của Tiêu Dật xuống, ánh đèn điện được lắp đặt trong hồ lúc này mới phát huy lợi ích của nó, Trình Kiệt có thể nhìn thấy rõ ràng được bờ mông cong nhiều thịt kia, còn có thể nhìn thấy được nơi dục vọng của hồ ly nõ đang dựng thẳng chĩa vào trước bụng hấn. Tiêu Dật xoay đầu sang một bên, mặt mũi tựa vào lồng ngực của Trình Kiệt, bàn tay vô lực vẫn nắm lấy cổ tay của hấn hỗn hển nói:

“Chỉ có thể như vậy, không thể hơn được đâu... tôi thật sự vẫn chưa chuẩn bị”

Trình Kiệt cả người như sắp muốn nổ tung rồi, giai nhân trong lòng mềm nhũn nhu nhu, phần sức lực còn sót lại kia ước chừng chỉ cần dùng sức một chút liền có thể thỏa thích làm theo ý mình rồi, nhưng mà Trình sói lớn của chúng ta lại không có làm như thế, hấn vẫn là sợ nếu như làm cho tới cùng hồ ly nhỏ này có nhân cơ hội về quê rồi không trở lại nữa hay không. Trình Kiệt ngậm lấy tai của Tiêu Dật, đầu lưỡi vươn ra liếm một vòng tròn trên đó:

“Em như vậy là muốn làm khó tôi hay sao?”

Khắp người Tiêu Dật không có chỗ nào không nhạy cảm cả, Trình Kiệt vừa nói một câu cả người cậu liền khẽ rụt lại ô ô thở dốc:

“Không làm khó anh thì chính là làm khó tôi”

Trình Kiệt thở dài một hơi rồi bất ngờ bế Tiêu Dật ở trên tay đi về phía thành bể bơi đặt cậu ngồi ở trên đó, Tiêu Dật cảm giác như cả thân mình đều bị phơi bày trước mặt đối phương, phía trước không có gì che đậy cả liền ngượng ngùng kéo vạt áo sơ mi muốn che đi một chút. Trình Kiệt nhanh chóng cởi được hần quần lót của Tiêu Dật vứt sang một bên, đến khi ngẩng đầu liền phát hiện ra được thân dưới vốn có che đây cũng vô ích kia của Tiêu Dật liền buồn cười, Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật sang một bên, ở dưới nước vươn tay lên nắm lấy Tiêu Dật Dật đang cần được an ủi:

“Không cần che”

Hai tay Tiêu Dật chống ở trên sàn gỗ, hai chân đặt song song ở hai bên vai Trình Kiệt, nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy được lờ mờ dáng ngồi đáng xấu hổ hiện tại của cậu. Tiêu Dật cố gắng không muốn để ý đến dáng ngồi hiện tại của mình có đẹp hay là không, chỉ muốn cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng kêu rên rĩ, điểm nhỏ phía trước ngực bị áo sơ mi bó sát vào người nhưng lại không có cái gì an ủi cả, cậu bây giờ thật muốn đưa tay lên chạm vào đó một chút nhưng mà cuối cùng cả một quá trình vẫn nhẫn nhịn nắm chặt tay kiên quyết không tự động thủ. Kết quả chỉ gần một phút sau đó cậu đã nhịn không được liền kiểm soát nói thế này với Trình Kiệt:

“Tôi muốn... xuống nước... ừm”

Trình Kiệt một tay nắm lấy Tiêu Dật Dật một tay kéo tay cậu xuống nước, Tiêu Dật vừa xuống nước liền ôm chặt lấy cần cổ của Trình Kiệt, mang điểm nhỏ cương lớn kia chà xát vào hần, Trình Kiệt trong phút chốc

cũng bị giật mình trước hành động này của Tiêu Dật, nhưng sau đó hần liền vui vẻ dùng lực tay ở phía bên dưới di chuyển nhanh hơn.

“Có phải nơi đó cũng muốn tôi giúp một tay hay không?” Trình Kiệt tà ác hỏi

Tiêu Dật đang khẽ cử động cũng dừng lại, giọng nói nhỏ vô cùng chỉ ừ một tiếng trong khoảnh khắc, Trình Kiệt nhếch môi cười nói:

“Như vậy cách xa tôi một chút, tôi mới có thể giúp em được”

Tiêu Dật quả thật lùi lại một bước rất nhỏ, ánh mắt sớm đã không còn tia linh hoạt khi tỉnh táo nữa, lúc này trong đôi mắt xinh đẹp kia có một tầng đục vọng phủ kín. Trình Kiệt cố tình mang ba hàng cúc áo phía trên của Tiêu Dật cởi ra thật chậm, sau đó lại thật chậm rãi mang áo mở rộng ra hai bên vai khiến cho cách ăn mặc của người nào đó hiện tại càng thêm trêu người:

“Này là tôi đáp ứng em đấy nhé, tuyệt không mang áo của em cởi hẳn ra”

Trình sói lớn có tư duy của trình sói lớn, Tiêu hồ ly trong giây phút này đây không thể nào có đủ khả năng để mà nhận định lời nói đó của người ta, chỉ còn biết ngoan ngoãn gật đầu nhẹ một cái. Trình Kiệt đưa tay chạm tới điểm nhỏ mê người cương đỏ kia, chạm rất nhẹ giống như chỉ là gãi hờ mà thôi, động tác này làm cho Tiêu Dật có vô vàn khó chịu, cậu cảm giác cả người không còn sức lực nữa, một lần nữa lại tiến về phía Trình Kiệt ngã người ở trong lồng ngực hắn, bàn tay cũng gấp gáp ấn mạnh tay của Trình Kiệt vào nơi đó, vứt bỏ một chút xấu hổ cầu xin hắn:

“Anh đừng như vậy mà...”

Trình Kiệt nói nhỏ vào tai Tiêu Dật thế này:

“Em nhìn xuống phía dưới kia”

Tiêu Dật theo lời nói của Trình Kiệt nhìn xuống phía dưới, ánh mắt chạm tới bàn tay của bản thân đang nắm lấy Tiểu Dật Dật liền giật mình a một tiếng rồi bỏ ra, cậu không biết mình từ khi nào lại tự động thủ như vậy, làm ra bộ dáng thế này trước mặt Trình Kiệt hẳn có hay không nghĩ cậu là một người vô cùng khát cầu. Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bả vai của Trình Kiệt đánh bạo thông báo một câu:

“Anh không làm thì tôi cũng có thể tự làm... nếu như anh cứ như vậy trêu chọc tôi thì tôi sẽ không cần anh nữa”

Trình Kiệt một tay thay phiên xoa nắn hai bên điểm nhỏ khó chiều kia, một bên lại đưa tay xuống phía dưới nắm lấy Tiểu Dật Dật di chuyển điên cuồng:

“Cũng biết uy hiếp tôi rồi”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, hai tay vòng lên ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, đôi môi mềm kia không rõ là vô tình hay cố ý cũng dán sát lấy cần cổ của hắn. Trình Kiệt khổ sở, dục vọng bên dưới của hắn không phải là nhỏ đâu nhưng đến bây giờ vẫn phải thay người khác làm kia kìa:

“Một lát nữa em xong rồi, đến lượt tôi có phải không?”

Tiêu Dật là một người chính nghĩa, cậu hiểu cảm giác khó chịu này ra sao cho nên khi Trình Kiệt hỏi thế liền khe khẽ gật đầu đáp ứng. Trình Kiệt nhận được đáp án chắc chắn kia rồi liền ghé vào tai của Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Lên bờ nhé”

Thật ra thì ở trên cạn hay ở dưới nước cũng đều có thể nhìn được như nhau, nhưng mà Tiêu Dật lại luôn có cảm giác rằng mình ở dưới nước sẽ

được nước bao bọc tạo cảm giác an toàn hơn, vì vậy mà từ đầu đến cuối nhất mực không muốn lên, Tiêu Dật lắc đầu:

“Không”

Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật:

“Như vậy lát nữa tôi muốn ở trên bờ”

Tiêu Dật sắp đạt đến cao trào rồi nên không còn sức lực đâu mà trả lời câu hỏi của Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt nhận ra được hơi thở ngày càng một gấp gáp kia của Tiêu Dật liền nhanh tay mạnh mẽ hơn một chút, cuối cùng người nào đó cũng chịu bật ra tiếng rên rỉ mê loạn, Trình Kiệt vừa nghe được liền như muốn nổ tung thành nhiều mảnh. Tiêu Dật sợ mình sẽ bắn ra ở trong tay của Trình Kiệt nên mới vội vã gạt tay của hắn ra, cả người trong phút chốc giật lên vài cái, ánh mắt bắt đầu tê dại đi, hơi thở cũng dần dần bình ổn trở lại... hàng triệu sinh mạng từ nơi đó chính thức hy sinh.

Tiêu Dật còn chưa kịp ổn định trở lại đã bị Trình Kiệt bất ngờ bế ở trên tay nhanh chóng đi lên trên bờ. Trình Kiệt đi rất nhanh, Tiêu Dật cảm giác mình mới chỉ chớp mắt một cái thôi thì bản thân đã ướm nhẹp đứng ở trên bờ rồi. Trình Kiệt để Tiêu Dật đứng xuống dưới sàn rồi hắn ngồi xuống chiếc ghế lớn bên dưới kia:

“Mau giúp tôi đi”

Tiêu Dật còn đang do dự định kéo một chiếc ghế khác tới để ngồi nhưng mà Trình Kiệt giống như đã hấp tấp lắm rồi vội vàng nắm lấy cổ tay cậu, khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc mất thăng bằng quỵ hẳn xuống dưới sàn:

“A...”

Trình Kiệt cúi đầu ăn miệng của Tiêu Dật, một tay nắm lấy cổ tay cậu đặt lên Tiểu Kiệt Kiệt khô nóng sắp nổ tung. Tiêu Dật hoảng sợ muốn rút tay lại nhưng đã bị Trình Kiệt mạnh mẽ ấn xuống, cuối cùng cậu chỉ còn biết ở bên ngoài lớp quần lót kia của hắn khẽ ma sát thử. Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật khàn giọng nói thế này:

“Đưa tay vào bên trong đi”

Tiêu Dật ngẩng đầu dùng ánh mắt ngập nước nhìn Trình Kiệt:

“Hả?”

Trình Kiệt đưa tay khẽ vuốt ve bên má của cậu:

“Đưa tay vào bên trong”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng do dự cầm lấy cạp quần của Trình Kiệt chậm rãi kéo xuống, bàn tay run rẩy cầm lấy Tiểu Kiệt Kiệt kinh người kia bỏ ra ngoài. Đến khi Tiểu Kiệt Kiệt được mang ra ngoài quần lót rồi Tiêu Dật liền nhanh chóng thu hai tay lại để dưới đùi mình nắm chặt, cậu vẫn là chưa dám cầm vào nơi này dù cho cái này đối với bản thân cậu cũng không phải là mới mẻ gì. Tiêu Dật bởi vì bị Tiểu Kiệt Kiệt làm cho thất thần cho nên hiện tại mới nhất thời mất đi phản ứng như thế. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới thật chậm rãi mang tay của mình tiến về phía trước nắm lấy Tiểu Kiệt Kiệt, cảm giác đầu tiên chính là thật nóng sau đó nắm tay lại rồi liền cảm thấy thật lớn, cuối cùng khẽ di chuyển tay liền cảm thấy thật thô.

Trình Kiệt đưa tay chạm lấy môi dưới của Tiêu Dật:

“Nhanh một chút không được sao?”

Tiêu Dật nghiêng đầu tránh ngón tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhìn người đang quỳ ở phía dưới sàn kia, một bộ dạng chẳng khác nào hồ ly

thành tinh, áo sơ mi ướt đầm bị mở ra ba hàng cúc phía trên, còn bởi vì vừa rồi bị hấn kéo sang hai bên vai đến hiện tại vẫn chưa chỉnh trang lại mà thành ra dáng vẻ vô cùng mỉa mai. Tiêu Dật Dật không có cái gì che đậy đang lộ ra rõ ràng ở giữa hai bắp đùi thon nuột, có lẽ Tiêu Dật quả thật không biết dáng vẻ hiện tại của mình có bao nhiêu trêu người, chỉ mãi cho đến khi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của ai đó cậu mới ngẩng đầu lên nhìn rồi giật mình đưa tay chỉnh lại áo một chút, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng nắm lấy vạt áo kéo xuống như muốn che đi nơi riêng tư của mình. Trình Kiệt nhắc chân chạm vào Tiêu Dật Dật, ngay lập tức khiến cho Tiêu Dật vội vã buông Tiêu Kiệt Kiệt ra đứng bật dậy. Trình sỏi lớn lợi dụng sơ hở của ai kia mà nhanh tay ôm lấy eo của người ta kéo vào lòng mình:

“Muốn chạy?”

Tiêu Dật không có mặc quần, Trình Kiệt cũng không có mặc quần, mong của cậu hiện tại lại thật khéo đề lên dục vọng nóng bỏng kia của ai đó, lòng tơ cả người cậu trong phút chốc dựng thẳng hết cả lên, cuối cùng vẫn là sống chết muốn đứng dậy cho bằng được:

“Anh làm cái gì thế”

Trình Kiệt mạnh tay một lần liền mang toàn bộ hàng cúc còn đóng ở trên áo của Tiêu Dật phá bỏ hoàn toàn, trực tiếp cưỡng ép cậu mang áo sơ mi cởi ra vứt ở một bên, Tiêu Dật cũng không phải dạng trời gà không chặt nhưng sức lực chín trâu hai hổ kia của Trình Kiệt thật là khiến cho người ta phải khiếp sợ:

“Đừng cử động, một chút thôi là tôi sẽ không kiềm chế được đâu”

Tiêu Dật nghe thấy lời cảnh báo kia của Trình Kiệt liền hết hoảng cương cứng người, một tay cậu chống ở trên ngực Trình Kiệt, một tay lại âm thầm đặt ở trên Tiêu Dật Dật ý muốn che đi:

“Anh đừng làm loạn...”

Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, eo của cậu cực kỳ nhỏ khiến cho bản thân hắn cũng phải bất ngờ không thôi, hắn cúi đầu hôn xuống mái tóc vẫn còn ẩm ướt của Tiêu Dật, hôn xuống trán cậu, mũi cậu, hai bên má cho đến đôi môi mềm mại hắn yêu thích nhất trên thế gian này. Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt rốt cuộc muốn làm cái gì nhưng mà khi hắn muốn hôn tới cần cổ của cậu, cậu cũng chẳng hiểu sao lại phối hợp hơi hơi ngẩng lên một chút để cho hắn hôn lấy.

“Tôi như thế nào lại thích em như vậy rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 39: Em Là Người Của Tôi Rồi

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật được Trình Kiệt hộ tống đến tận nơi đón xe về quê, hắn đứng ở đó đợi đến khi nào người ta bình an bước chân lên xe khách rồi mới đi làm. Dọc đường đi hai người không nói với nhau câu nào, ngay cả một cái liếc nhìn nhau Tiêu Dật cũng phải né tránh lén lút nhìn. Mỗi lần Trình Kiệt thở mạnh một cái, Tiêu Dật ngồi ở bên ghế lái phụ lại dựng thẳng người bất an.

“Cám ơn anh nhé” Tiêu Dật mở cửa xe bước ra ngoài, vội vội vàng vàng không cả quay đầu lại nhìn Trình Kiệt lấy một cái, cũng không đợi hắn nói cái gì đó đã lên tiếng rời đi rồi.

Trình Kiệt hạ kính cửa xe ô tô xuống, ánh mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng đang bất an dựng thẳng kia của Tiêu Dật. Ngày hôm qua khi hắn nói hắn thích cậu, hồ ly nhỏ này liền mở lớn hai mắt bất ngờ mất vài giây, kể đó liền vung tay tát vào miệng hắn rồi chạy ra ngoài một hai vòng về lại ký túc xá, Trình Kiệt phải làm đủ mọi cách thì Tiêu Dật mới có thể an ổn ngủ lại nhà hắn, dĩ nhiên thì cuối cùng vẫn là mỗi người một phòng, ý định ôm thân thể mềm nhũn nhu nhu kia đi ngủ của Trình Kiệt cứ như vậy mà tiêu tan.

Tiêu Dật đứng ở điểm đón xe, có vài người cũng đứng ở đó đón xe cùng cậu nhưng Tiêu Dật từ đầu đến cuối vẫn thủy chung cảm nhận được ánh mắt phía sau đang vô hình dán chặt lấy mình. Tiêu Dật hai tay cầm túi đồ lớn nhỏ nặng vô cùng, đều là đồ đắt tiền mà Trình Kiệt ngày hôm qua mua

cho cậu, may mắn hiện tại vẫn còn sớm chưa có nắng gắt cho nên không có mệt mỏi, có điều điều mệt mỏi lại chính là cậu này giờ luôn phải đứng thẳng lưng bởi vì người phía sau còn chưa chịu lái xe đi làm nữa.

Tiêu Dật cứ vài phút lại ngoái ra nhìn xe một lần, cứ như vậy khoảng 20 phút sau chuyển xe cậu đợi cuối cùng cũng đến, bởi vì chiếc xe kia còn 1 phút đèn đỏ đang chờ cho nên cậu bây giờ lại phân vân có nên quay lại chào Trình Kiệt một tiếng hay không, chào thì khó xử mà không chào cũng càng khó xử hơn. Kết quả vẫn là khi chiếc xe dừng lại ở trước mặt Tiêu Dật rồi, hai ba người tranh giành muốn trèo lên trước, Tiêu Dật đứng ở một bên nhường đường, khi cậu là hành khách cuối cùng lên xe vẫn quyết định quay lại phía sau chào Trình Kiệt một cái rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cửa xe đóng tự động kia:

“Tôi đi đây”

Trình Kiệt nhìn thấy hành động như một tên trộm mới lần đầu hành nghề của Tiêu Dật liền buồn cười, thật không ngờ hồ ly nhỏ của hắn lại hay dễ xấu hổ như vậy, lần đầu tiên gặp mặt cũng không nghĩ tới kết quả sẽ thành cái tính cách này.

Xe chuyển bánh, Tiêu Dật thở phào một hơi cuối cùng cũng có thể thoát được khỏi tầm mắt của Trình Kiệt vài ngày, vừa vặn làm cho cậu có không gian yên tĩnh một chút để suy nghĩ lại mọi chuyện. Ngày hôm qua cậu nghe thấy rõ ràng từng câu từng chữ là hắn thích cậu, cậu nghĩ hắn quả thật là thích cậu nếu không ngày hôm qua cậu khẳng định đã bị hắn ăn sạch sẽ rồi, vẫn là có tình cảm với cậu cho nên mới ần ần chờ đợi như vậy. Tiêu Dật lúc đầu tiếp cận Trình Kiệt chỉ là muốn vào được Trình thị, bây giờ ngâm lại có vẻ như Trình Kiệt chính là người muốn tạo cơ hội gặp mặt cậu, hắn đường đường là Trình tổng vì sao mỗi buổi trưa lại đều đặn gọi một suất cơm bình dân như vậy. Tiêu Dật không bao giờ có suy nghĩ sẽ cùng một người đàn ông phát sinh tình cảm thật lòng, cũng chưa bao giờ nghĩ tới Trình Kiệt lại nhanh như vậy nói thích cậu, cái này thật khiến cho cậu vừa

mơ hồ vừa khó tin tưởng. Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền mang điện thoại ra nhắn tin với nhóm người mà cậu quen biết ở trên mạng

[Sóc Nhỏ]: Cứu tôi

[Rên Ngọt]: Cậu lại có chuyện gì?

[Đại Boss]: Mỗi ngày lên mạng đều thấy cậu than vãn

[Dừa Chuột Lớn]: Không cần phải nói cũng biết nhất định là liên quan đến bá đạo tổng tài nhà cậu có đúng không?

[Sóc Nhỏ]: Đúng thế...

[Phúc Hắc Công]: Mau nói ra nghe một chút xem nào

[Sóc Nhỏ]: Anh ta tối ngày hôm qua nói thích tôi

[Đồi Hướng Dương]: Nói thích cậu? Việc này là việc lớn sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Thật trọng đại

[Sóc Nhỏ]: Chính là tôi không có thích đàn ông

[Tiêu Hồn]: Không thích đàn ông?

[Đoạt Thiên Hạ]: Ý cậu là sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ mình là người xấu xa nhất rồi, tôi lúc đầu tiếp cận anh ta chỉ là muốn làm bạn bè tốt của anh ta mà thôi...

[Trợ Công]: Cậu lúc đầu đã lên kế hoạch tiếp cận anh ta sao? Vì cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta là tổng tài mà... tôi cũng chỉ muốn có được công việc tốt mà thôi

[Đại Boss]: Đại ca à, cậu như vậy là đang lừa đảo đấy

[Sóc Nhỏ]: Từ trước tới giờ anh ta chỉ quen bạn gái mà thôi, tôi cũng chưa bao giờ quen bạn trai cả, tôi chỉ nghĩ là anh ta cảm thấy mới mẻ một thời gian mà thôi, sau đó liền... nhưng mà hôm qua anh ta lại nói thích tôi rồi.

[Dương Quang]: Nói cho tôi biết vì sao anh ta lại thích cậu như vậy?

[Thỏ Trắng Lớn]: Tôi nghĩ cậu chết chắc rồi

[Bạo Hoa Cúc]: Nếu để anh ta phát hiện ra suy nghĩ này của cậu, anh ta nhất định sẽ bạo hoa cúc của cậu

[Dừa Chuột Lớn]: Anh ta giàu có như vậy lại thuộc dạng người khó nhìn, đến lúc anh ta phát hiện ra mọi chuyện chỉ e là cuộc đời của cậu sẽ bi thảm

[Sóc Nhỏ]: Như vậy tôi phải làm sao?

[Thỏ Trắng Lớn]: Cậu nghĩ muốn sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ muốn cùng anh ta nói rõ mọi chuyện

[Đại Boss]: Cậu để cho anh ta ăn miếng cậu, sờ người cậu, bây giờ cậu đi nói với anh ta là cậu không thích đàn ông, cậu nghĩ anh ta sẽ phản ứng sao?

[Rên Ngọt]: Cường thủ hào đoạt

[Đồi Hướng Dương]: Thi hành cường bức

[Bạo Hoa Cúc]: Một chữ thôi “Nát”...

[Sóc Nhỏ]: Mấy người nói đi, tôi bây giờ phải làm thế nào mới được đây

[Dương Quang]: Tôi nghĩ cậu cứ như vậy im lặng thì hơn, dù sao anh ta không phải vừa giàu có lại vừa đẹp trai hay sao?

[Sóc Nhỏ]: Nếu như sau này anh ta đột nhiên biết được thì sao đây, nói sớm một chút vẫn còn tốt hơn nói muộn mà

[Thỏ Trắng Lớn]: Hiện tại quá muộn rồi, tôi nghĩ cậu nên im lặng thì hơn

[Đại Boss]: Tán thành ý kiến im lặng

[Rên Ngọt]: Có thể thử tiến tới với anh ta xem sao

[Đồi Hướng Dương]: Anh ta là tình anh trong các loại tình anh đấy

[Sóc Nhỏ]: Tôi bây giờ thật bối rối

Tiêu Dật sần sảo tắt điện thoại ngồi tựa vào ghế nhắm mắt tự suy nghĩ, chuyện này thật sự khiến cho cậu đau đầu quá đi thôi, bây giờ nói cũng không được mà không nói cũng không xong, đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật lại đổ chuông, Tiêu Dật giật mình nhìn xuống dưới màn hình điện thoại phát hiện ra là Trình Kiệt gọi tới, Tiêu Dật bối rối luống cuống cả tay chân, hẳn rồi cuộc hiện tại vì sao lại gọi đến lúc này. Tiêu Dật nhấn vào nút từ chối cuộc gọi, kết quả điện thoại của cậu tiếp theo không rung lên nữa, Tiêu Dật thở phào một hơi rồi nhắm mắt lại, hai phút trôi qua có một tin nhắn được gửi tới điện thoại của cậu, là Trình Kiệt nhắn tin tới.

[Tại sao không nghe điện thoại của tôi?]

Tiêu Dật do dự nên nhắn lại hay là không nên nhắn lại đây, vừa mới rồi cậu nhấn nút từ chối điện thoại của Trình Kiệt biểu hiện cho việc cậu có biết được hẳn gọi điện tới, nếu bây giờ lại không nhắn tin lại cho hẳn e rằng không được cho lắm, chính vì vậy sau vài phút phân vân Tiêu Dật vẫn quyết định gửi lại cho Trình Kiệt một tin nhắn.

[Tôi đang ở trên xe, không tiện đâu]

Trình Kiệt vừa mới về tới công ty, đang đứng ở trong thang máy đã muốn gọi điện thoại cho Tiêu Dật rồi, hắn chỉ đơn giản là muốn nghe giọng nói của Tiêu Dật mà thôi.

[Tôi về đến công ty rồi]

Tiêu Dật ở bên này nhìn thấy dòng tin nhắn kia của Trình Kiệt liền lúng túng, hắn này là đang muốn thông báo cái gì cho cậu đây, cũng chẳng phải là loại quan hệ thân thiết cho lắm đâu. Tiêu Dật không biết nên trả lời sao cho phải cuối cùng vẫn là gửi lại một tin ngắn gọn.

[Ừ]

Đây là lần đầu tiên Trình Kiệt cùng người khác trao đổi tin nhắn, hắn bình thường chỉ gọi điện thoại, hơn nữa mỗi cuộc điện thoại gọi tới đều rất ngắn gọn, cũng chưa bao giờ trực tiếp gọi cho ai hết cả.

[Một lát nữa về rồi nhớ báo cho tôi một tiếng, để cho tôi biết em an toàn]

Tiêu Dật nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, quan hệ của hai người bọn cậu từ khi nào lại đến bước này rồi. Tiêu Dật bất giác mím chặt môi mỏng, ngón tay thoăn thoắt di chuyển trên màn hình di động nhấn lại một tin thể này

[Tôi có chuyện muốn nói với anh]

Trình Kiệt nhú mày, bàn tay cầm điện thoại cũng hơi siết chặt hơn, hắn cảm giác có dự cảm không lành.

[Có chuyện gì?]

Tiêu Dật muốn sớm một chút nói ra rằng cậu không thích đàn ông, nhưng mà khi đánh được một nửa dòng chữ rồi lại xóa đi không dám gửi bởi vì cậu chợt nghĩ đến những dòng tin nhắn ở trên team chat kia, nếu bây

giờ cậu nói ra sự thật rằng bấy lâu nay cậu chỉ có ý định muốn tiếp cận hẳn để trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị mà thôi, hẳn có hay không sẽ giống như những lời đám người kia nói trực tiếp cường bạo cậu. Tiêu Dật cho đến cuối cùng vẫn không thể nào có đủ dũng cảm mà nói cho Trình Kiệt biết được.

[Anh không cần lo lắng quá cho tôi như vậy]

Trình Kiệt khẽ nhếch môi hài lòng nhìn dòng tin nhắn kia gửi tới.

[Em là người của tôi rồi, người của tôi tôi còn có thể không lo lắng sao]

Tiêu Dật sầu não bị ai có vẻ như cậu càng ngày càng lún sâu vào hố đen nguy hiểm rồi.

[Như vậy nhé, tôi có chút mệt mỏi muốn đi ngủ rồi]

Trình Kiệt mang điện thoại để xuống bàn làm việc nhìn chăm chăm vào đó, hẳn chính là đang nhìn hình ảnh của Tiêu Dật chụp trong lễ tốt nghiệp mà hẳn lấy được từ điện thoại của cậu, vẫn là cảm thấy bắt đầu có chút nhớ nhung hồ ly nhỏ này rồi. Trình Kiệt có một tình yêu đáng sợ, bá đạo độc đoán, đối phương càng muốn rời xa hẳn, trốn tránh hẳn kết quả vẫn phải ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hẳn, bao gồm cả Tiêu Dật cũng không hề ngoại lệ.

Tiêu Dật về đến nhà là 10 giờ trưa, lúc bước xuống xe rồi mẹ Tiêu đã ở ngay ngoài đầu ngõ thấp thỏm đứng đợi đón con trai, Tiêu Dật cũng đã ba tháng rồi mới trở về quê cho nên tránh không được mẹ Tiêu lại mong ngóng như vậy:

“Tiêu Dật về rồi à, sao lại trễ như thế chứ hả?”

Tiêu Dật hai tay xách túi lớn túi nhỏ bước về phía mẹ Tiêu mỉm cười đáp:

“Giao thông không được thuận tiện cho lắm”

Mẹ Tiêu giúp Tiêu Dật cầm vài túi đồ, những tưởng rằng mấy túi đồ kia nhẹ lắm ai ngờ cầm ở trên tay suýt chút nữa là để rơi xuống đất:

“Ai nha Tiểu Dật, trong này có cái gì sao mà nặng thế hả?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Còn không phải mẹ nói muốn uống tổ yến cao cấp hay sao, tổ yến càng cao cấp thì càng nặng mà”

Mẹ Tiêu nhìn đống đồ trên tay Tiêu Dật nghi ngờ hỏi tiếp:

“Số đồ kia là gì?”

Tiêu Dật cười tủm tỉm nói:

“Là đồ bổ”

Mẹ Tiêu làm ra bộ dạng không tin tưởng được bữu môi:

“Đồ bổ gì, nếu như là rau xanh thì nhà mình cũng đầy vườn nha”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, hai tay xách theo túi lớn túi nhỏ chậm rãi tiến vào bên trong. Bởi vì hôm nay là cuối tuần cho nên em trai của Tiêu Dật là Tiêu Lăng cũng ở nhà, Tiêu Lăng rất cao lớn so với Tiêu Dật còn muốn cao hơn một cái đầu, ngay cả thân hình cũng cực kỳ phát triển nếu như ra đường không biết chừng người ta sẽ nhận nhầm Tiêu Lăng mới là anh.

Tiêu Dật vừa mới bước đến cửa lớn ở bên ngoài, Tiêu Lăng đã nhanh chóng đi ra giúp Tiêu Dật cầm đồ vào bên trong:

“Dật ca, anh thật sự đồng ý gặp cô gái kia sao?”

Một câu nói này của Tiêu Lăng khiến cho Tiêu Dật cũng không hiểu gì cả, vì thế mà Tiêu Dật liền hỏi lại:

“Cô gái nào?”

Mẹ Tiêu đang xách đồ ở bên cạnh liền liếc mắt sắc lạnh cảnh cáo Tiêu Lăng, Tiêu Lăng nhìn thấy ánh mắt kia của mẹ Tiêu thì hiểu ra một vấn đề rằng anh trai mình vẫn không hề hay biết kế hoạch của mẹ Tiêu. Tiêu Dật nhú mày nhìn theo bóng lưng của Tiêu Lăng đang xách đồ bước vào trong nhà, cậu bắt đầu cảm thấy có cái gì không đúng cho lắm vì thế liền quay sang hỏi mẹ Tiêu:

“Mẹ à, có chuyện gì có phải hay không?”

Mẹ Tiêu cũng nhanh chân bước vào trong nhà, một bộ dạng như không muốn đề cập đến chuyện này nữa:

“Còn đứng ở ngoài làm cái gì nữa, mau mau vào trong thôi”

Tiêu Dật biết có hỏi thì mẹ Tiêu cũng không chịu hé miệng nửa lời đâu, chính vì vậy cậu liền im lặng bước vào bên trong không dă động đến vấn đề này nữa, Tiêu Dật nghĩ có lẽ mẹ Tiêu lại định giới thiệu cho cậu một cô gái nào đó, dù sao thì ngày nào cậu trở về nhà là ngày đó mẹ Tiêu nhất định sẽ dẫn tới một cô gái cho cậu gặp mặt, chuyện cũng không còn xa lạ gì nữa cả.

Ba Tiêu chưa về nhà, mẹ Tiêu đang nấu ăn, Tiêu Dật ngồi ở phòng khách cùng Tiêu Lăng, cậu chậm chậm bỏ đồ đạc từ túi đồ ra vừa làm vừa nói:

“Tiêu Lăng, lần này mẹ lại nhìn trúng cô gái nào nữa rồi thế?”

Tiêu Lăng ngó đầu nhìn tới phía phòng bếp, sau khi xác định mẹ Tiêu không có để ý đến chỗ này liền nhỏ giọng nói cho Tiêu Dật biết:

“Là cô giáo mới chuyển đến trường em, cũng là bằng tuổi anh đó”

Tiêu Dật mang từ trong túi lấy ra một hộp vuông nhỏ đưa cho Tiêu Lăng:

“Cái này mua cho em”

Tiêu Lăng cầm lấy hộp vuông kia nhìn một lượt rồi lập tức mở ra, sau khi xác nhận được ở bên trong là một chiếc Ipad liền giật mình bất ngờ không thôi:

“Cho em cái này sao?”

Tiêu Dật gật đầu, thật ra thì Trình Kiệt mua cho cậu rất nhiều đồ điện tử đắt tiền, nhưng cuối cùng Tiêu Dật vẫn là kiên quyết chỉ nhận một chiếc Ipad này mà thôi, nếu như quả thật mang hết số đồ kia về nhà khẳng định sẽ làm cho người trong nhà nghi ngờ:

“Đúng thế, cái này tiện cho việc học tập của em”

Tiêu Dật cảm thấy mình nói ra câu này thật rất không được tự nhiên, bình thường lúc còn học đại học luôn không bao giờ cùng bạn bè nhắc đến chuyện bài vở bao giờ. Nhưng mà Tiêu Lăng rất ham học, học cũng đặc biệt giỏi, còn muốn sau này trở thành một giáo viên mẫu mực cho nên Tiêu Dật mang vấn đề này nói ra với em trai đối với Tiêu Lăng cũng không có gì quá mức buồn cười.

Tiêu Lăng ngồi vắt chân ở trên ghế sofa thử sử dụng một vài tính năng trên đó, tâm trạng đặc biệt vui vẻ:

“Dật ca, anh có nhiều tiền như vậy hay sao?”

Tiêu Dật qua loa nói:

“Hàng giảm giá theo giờ, trùng hợp đi ngang qua nơi đó nên mua cho em mà thôi”

Tiêu Lãng ngẩng đầu lên thấy mẹ Tiêu đang từ trong bếp đi ra liền đưa chiếc Ipad kia lên phía trước quơ quơ:

“Mẹ à, Tiêu ca mua cho con”

Mẹ Tiêu tuy rằng không biết giá cả của chiếc Ipad kia là bao nhiêu, nhưng mà bà có thể biết được mấy cái đồ điện tử thông minh cầm tay này không hề rẻ, lại nhìn tới đồng đồ bỏ mà Tiêu Dật đang bỏ ra bàn kia liền nhú mày thầm nghĩ, không lẽ con trai bà thật sự kiếm được một công việc tốt như vậy ở trên thành phố.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 40: Vì Em Mà Tổn Thất

Tiêu Dật cầm đồ đạc của mình lên phòng, cậu vừa mới từ bên ngoài trở về cả người có cảm giác bụi bặm cho nên muốn đi tắm một chút. Tiêu Dật không có phòng riêng, từ nhỏ đến lớn đều cùng Tiêu Lăng ở chung một phòng, dù sao đều là anh em ruột thịt cả cho nên cũng không có gì bất tiện lắm. Tiêu Dật từ trong túi xách lấy ra một bộ quần áo đơn giản mặc ở nhà, mới chỉ vừa mang được quần lót ra bên ngoài thì điện thoại của Tiêu Dật lại vang lên, Tiêu Dật đưa tay vào trong túi quần lấy điện thoại ra nhìn thử xem là ai gọi điện tới liền phát hiện ra là Trình Kiệt. Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy Trình Kiệt thật là phiền phức, cậu cũng mới chỉ rời đi một buổi sáng thôi mà hắn cứ hết nhắn tin rồi gọi điện cho cậu, có chuyện quan trọng thì không nói làm gì nhưng đăng này lại chẳng có chuyện gì quan trọng cả. Tiêu Dật biết mình không nghe điện thoại không được cho nên liền nhanh chân bước ra bên ngoài đóng cửa phòng lại rồi mới có thể nghe điện thoại của Trình Kiệt.

“Tôi đây”

Trình Kiệt sớm đã ước chừng được khoảng thời gian Tiêu Dật sẽ về đến nhà, cả ngày hôm nay hắn không tài nào có thể chuyên tâm làm việc được giống như là lo lắng Tiêu Dật sẽ ở lại quê luôn không lên thành phố nữa:

“Em đã về đến nhà hay chưa?”

Tiêu Dật thở dài một hơi tỏ ý thật là phiền phức, dĩ nhiên thì người ở đầu dây bên kia vĩnh viễn không thể thấy được:

“Tôi vừa mới về được một lúc”

Trình Kiệt nhíu mày không hài lòng:

“Tôi không phải nói về đến nhà phải gọi cho tôi hay sao?”

Tiêu Dật khó chịu trong lòng nghĩ quan hệ của bọn cậu cũng không có thân thiết đến như vậy, muốn cậu gọi điện báo bình an một tiếng không phải là có chút làm quá hay sao. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy mà thôi, Tiêu Dật vẫn không dám nói ra:

“Tôi cũng định gọi cho anh rồi, không ngờ anh lại gọi tới trước”

Trình Kiệt im lặng, Tiêu Dật cũng im lặng, cuộc nói chuyện điện thoại cũng cứ như vậy im lặng trả phí cho tổng đài. Một lúc lâu sau đó Tiêu Dật vẫn là người không nhận được đành phải lên tiếng trước:

“Còn có chuyện gì nữa hay không?”

Trình Kiệt trầm giọng nói một câu thế này:

“Cả ngày hôm nay tôi không thể tập trung làm việc được”

Tiêu Dật không hiểu vì sao Trình Kiệt lại thích mang những chuyện của bản thân hăng ra nói với cậu như vậy, cũng thật chẳng hiểu nổi hăng đang suy nghĩ cái gì ở trong đầu nữa:

“Công việc khó giải quyết lắm hay sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lại hai tiếng:

“Không khó”

Tiêu Dật âm ừ:

“Như vậy là...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong, Trình Kiệt liền cắt ngang lời cậu:

“Bởi vì hình bóng của em cứ quanh quẩn ở trong đầu tôi, cho nên tôi không có cách nào tập trung giải quyết công việc được”

Câu nói này của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật cảm thấy tầm quan trọng của mình được nâng lên một bước, nhưng sau đó lại cảm thấy nguy hiểm cũng đã tiến gần về phía cậu hơn. Tiêu Dật khó xử không biết phải nói câu gì tiếp theo cả:

“Như vậy... nếu không anh ngày hôm nay nghỉ phép thì thế nào?”

Trình Kiệt đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất của tầng 49, ở tại vị trí này hẳn có thể nhìn thấy được toàn cảnh của thành phố tấp nập bên dưới, ánh mặt trời buổi trưa chiếu vào gương mặt hắc khiến cho đường nét trên gương mặt hắc kia càng thêm mềm mại hơn một chút, ngay cả ánh mắt khi nói chuyện với Tiêu Dật qua điện thoại cũng vô cùng dịu dàng yêu thương... giống như là Trình Kiệt đã không thể nào tách khỏi Tiêu Dật được nữa vậy:

“Một ngày tôi không làm việc thì công ty ngày hôm đó sẽ có tổn thất, ba ngày tôi không làm việc có thể sẽ khiến cho công ty một tuần tổn thất nặng nề”

Tiêu Dật ở bên này đỏ mặt, bàn tay theo bản năng đưa đến bên cạnh gãi gãi đùi mình một chút biểu hiện cho sự bối rối của cậu:

“Anh... cố gắng vậy”

Trình Kiệt nhếch môi, bởi vì giọng nói không được tự nhiên kia của Tiêu Dật cho nên hẳn có thể ở bên này tự nghĩ ra được bộ dạng lúng túng đáng yêu kia của hồ ly nhỏ, nhất định đáng vẻ đó sẽ khiến cho hẳn càng thêm yêu thương:

“Tiêu Dật, nói một lời động viên tôi đi... nếu không Trình thị sẽ vì em mà một tuần thu về tổn thất”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu không biết nói những lời hoa mỹ, càng không biết nên phải nói chuyện ra sao với Trình Kiệt cả. Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt quan tâm quá mức đến cậu như vậy, hăn càng như thế lại càng khiến cho nội tâm cậu bất an nhiều hơn:

“Ừ, vậy anh cố gắng vậy”

Thật ra thì Trình Kiệt chỉ muốn cùng Tiêu Dật nói chuyện nhiều một chút mà thôi, hăn biết Tiêu Dật khi nói chuyện với hăn sẽ không được tự nhiên nhưng điều đó không ảnh hưởng gì tới hăn cả, vẫn là muốn nghe cái không tự nhiên đó của cậu:

“Chỉ như vậy thôi sao?”

Tiêu Dật thật chỉ biết nói đến như vậy:

“Như vậy anh muốn thế nào?”

Trình Kiệt nhếch khóe miệng:

“Tôi không biết mình muốn thế nào nhưng mà có một điều tôi biết được là em muốn Trình thị thu về tổn thất trong một tuần đấy”

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt sống mũi nhỏ của bản thân cố gắng từ trong đầu nặn ra thêm một lời nữa:

“Anh... cố gắng vậy!”

Lời này và lời bên trên Tiêu Dật nói căn bản không có cái gì khác nhau cả, thế cho nên không gian tiếp theo sau đó lại rơi vào trầm mặc đến ngưỡng ngừng, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu im lặng đợi đến khi Trình Kiệt mở miệng lên tiếng nói:

“Nhanh một chút trở về”

Trình Kiệt nói xong câu kia liền trực tiếp tắt máy luôn, hẳn lúc nào cũng như vậy không cần phải nói chào tạm biệt đã trực tiếp nhấn vào nút kết thúc cuộc gọi. Tiêu Dật ở bên này lâm vào hoang mang khó xử, mối quan hệ của hai người tiến triển nhanh như thế này thật sự là điều Tiêu Dật cậu không ngờ đến nhất. Tiêu Dật ngồi ở trên giường thất thần suy nghĩ mọi hậu quả có thể xảy ra, nếu như bây giờ cậu mang toàn bộ mọi chuyện từ trước đến giờ nói ra cho Trình Kiệt biết hẳn khẳng định sẽ tức giận, huống hồ cậu hiện tại vẫn chưa trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, nhưng nếu đợi sau khi cậu trở thành nghệ sĩ chính thức rồi còn có thể sẽ bị thảm hơn, đến lúc đó chỉ sợ bản thân không chỉ có mỗi bị thảm mà còn lâm vào nguy hiểm, lấy tính cách kia của Trình Kiệt, lừa dối hẳn một khoảng thời gian lâu như vậy khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp. Tiêu Dật phiền não thở dài một hơi rồi mang theo quần áo đi tắm, chuyện vẫn là đợi sau ba ngày trở lại thành phố thì tính sau đi.

Có một sự thật mà Tiêu Dật tại thời điểm này không thể nào biết được, đó chính là cho dù cậu có nói cho Trình Kiệt biết chuyện cậu tiếp cận hẳn vì có mục đích thì Trình Kiệt vẫn cứ làm đủ mọi cách để có được cậu. Tiêu Dật tắm xong thì cũng là lúc ba Tiêu đi làm trở về, ba Tiêu năm nay 56 tuổi, là một người đàn ông nhỏ gầy, có lẽ Tiêu Dật chính là kế thừa vóc dáng này từ ba Tiêu, ông là một người có tính cách nghiêm nghị lúc nào cũng giống như một lão cán bộ mang gương mặt nghiêm túc nhìn mọi người. Việc Tiêu Dật sống chết theo học ngành diễn xuất cho bằng được đã khiến cho ba Tiêu trong suốt nửa năm đầu đại học không một cuộc điện thoại gọi cho cậu, mãi cho đến khi Tiêu Dật chủ động gọi điện về thăm hỏi ông trước thì quan hệ của hai người xem ra mới được dễ chịu hơn một chút.

Một bàn thức ăn đặc sắc được mẹ Tiêu tự tay chuẩn bị, tuy rằng chỉ là những món hết sức bình dân không phải là cao lương mỹ vị giống như khi Trình Kiệt dẫn cậu đi ăn, nhưng mà Tiêu Dật chẳng hiểu sao vừa ngồi thấy

mùi vị thức ăn quen thuộc này trong lòng liền muốn đổi đến cồn cào. Tiêu Dật nhìn tới ba Tiêu đang đứng thắp hương ở trước bàn thờ liền dừng lại một chút nhìn bóng lưng đơn bạc khắc khổ kia, sau đó mới nâng bước tiến về phía bàn ăn cơm.

Mẹ Tiêu nhìn thấy Tiêu Dật bước tới liền nâng giọng:

“Chịu xuống nhà rồi hay sao?”

Tiêu Dật cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Tiêu Lăng:

“Thật lâu lắm rồi mới được ăn cơm của mẹ nấu”

Ba Tiêu thắp hương xong liền từ trong đó bước ra:

“Muốn ăn cơm mẹ con nấu vậy thì đừng lên thành phố nữa”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, mẹ Tiêu thấy vậy cũng dả động thêm vào:

“Đúng vậy Tiểu Dật, ở quê kiếm một cô con dâu cho mẹ đi”

Tiêu Dật cầm lấy đĩa gắp một miếng thịt thả vào trong miệng, mẹ Tiêu nhìn thấy thế thì lại thở dài thườn thượt, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn mẹ Tiêu mỉm cười:

“Con vẫn còn trẻ, chưa có ý định muốn lấy vợ ngay bây giờ đâu”

Ba Tiêu ngồi xuống bàn ăn:

“Ba lúc đó lấy mẹ con năm 19 tuổi”

Tiêu Dật không muốn đề cập đến vấn đề lấy vợ nữa cho nên liền nhanh tay gắp vào bát của ba Tiêu một miếng trứng:

“Ba ăn cái này đi”

Mẹ Tiêu vẫn chưa bỏ ý định muốn Tiêu Dật quay trở về nhà ngoan ngoãn làm bí thư xã, cho nên hết lần này đến lần khác kiên trì nói:

“Trên thành phố làm việc có phải vất vả lắm hay không?”

Tiêu Dật cảm thấy về cơ bản không có mất quá nhiều sức lực, chỉ là tốn nhiều tâm tư một chút mà thôi:

“Không vất vả”

Mẹ Tiêu nhú mào:

“Đạo này vẫn ở cùng với cái người bạn gì đó hồi đại học hay sao?”

Tiêu Dật vừa nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến La Luật trong lòng liền trào lên một cỗ cảm giác phần nộ không thôi:

“Không có, con chuyển ra ngoài ở rồi”

Mẹ Tiêu tiện miệng hỏi:

“Một mình hay sao?”

Tiêu Dật tùy tiện đáp:

“Ở cùng với một người nữa”

Mẹ Tiêu nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Bạn gái hả?”

Tiêu Dật ngừng ăn ngẩng đầu lên nhìn mẹ Tiêu phì cười:

“Cái gì vậy mẹ, là bạn trai làm cùng công ty với con”

Mẹ Tiêu bủ môi:

“Như vậy mẹ vài ngày nữa lên nhìn xem con ăn ở thế nào có được hay không?”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình từ chối, cậu hiện tại đang ở tại ký túc xá, như thế nào có thể để mẹ Tiêu lên nhìn thấy được:

“Mẹ đừng lên, dù sao nhà cũng không phải chỉ có một mình con ở mà”

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Dật thay đổi thái độ như vậy thì nghi ngờ:

“Sao chứ, chỉ là ở lại một đêm thôi cũng có phiền phức hay sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng vậy mẹ, nhà thật sự nhỏ lắm”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Nhà nhỏ lắm? Tiền kiếm được nhiều như vậy con lại ở một căn nhà nhỏ đến mức không có đủ diện tích để mẹ vào hay sao?”

Mẹ Tiêu rất có tài ăn nói, lời nói nào nói ra đều trúng trọng tâm cả khiến cho Tiêu Dật không thể nào xoay sở cho kịp được:

“Mẹ à, thật sự không tiện lắm đâu”

Mẹ Tiêu nâng cao giọng quyết định:

“Có cái gì mà không tiện chứ, như vậy đi đợi mẹ sắp xếp công việc ở dưới quê xong sẽ lên thăm con một chuyến, yên tâm đi mẹ không ở lâu đâu, cùng lắm chỉ là ở lại đó một đêm mà thôi”

Tiêu Dật xua tay:

“Mẹ à, đừng có lên, nhà của con thật sự rất nhỏ”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật:

“Hay là con ở với bạn gái đúng không?”

Tiêu Dật thật muốn phát điên với mẹ Tiêu, cậu cũng biết được mẹ Tiêu nhất định đã nhìn ra sơ hở của mình cho nên cậu càng ngăn cản mẹ Tiêu bao nhiêu thì mẹ Tiêu càng muốn tới nhà cậu bấy nhiêu.

Ngày giỗ họ năm nay làm cực kỳ đơn giản, ba Tiêu chỉ cần hương tổ tiên thấp ba nén nhang, mẹ Tiêu chỉ cần trổ tài làm một vài món ăn ngon liền có thể trải qua ngày giỗ họ. Tiêu Dật tưởng chừng như đã lâu lắm rồi không được ăn cơm mẹ Tiêu làm, ngày hôm nay ngồi ăn thật sự có chút xúc động nhỏ. Đến khi cơm nước xong xuôi, Tiêu Lăng bê mâm cơm đi rửa, mẹ Tiêu và ba Tiêu ngồi lại cùng Tiêu Dật trao đổi một vài vấn đề.

“Tiêu Dật, con hiện tại đang làm công việc gì?” Ba Tiêu hỏi

Tiêu Dật sớm đã chuẩn bị câu trả lời ở nhà rồi cho nên hiện tại vô cùng chôi chẩy mà trả lời:

“Làm nhân viên văn phòng”

Mẹ Tiêu đương nhiên không dễ dàng tin tưởng Tiêu Dật như thế:

“Công ty đó kinh doanh lĩnh vực gì?”

Tiêu Dật uống một ngụm trà nóng:

“Là công ty tài chính liên quan đến mấy vấn đề chứng khoán”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Con từ khi nào biết chứng khoán thế?”

Tiêu Dật cười hì hì:

“Còn chỉ làm bên mảng nhân sự cho nên cũng không cần có lĩnh vực chuyên sâu gì cả, chỉ cần hiểu biết mấy cái căn bản mà thôi”

Mẹ Tiêu chép chép miệng:

“Công ty chứng khoán rủi ro rất cao, chẳng biết khi nào mà phá sản ngay trong một cái chớp mắt, làm công việc này không có ổn định đâu, chi bằng quay trở về quê ngoan ngoãn làm bí thư của xã, đợi ba con về hưu rồi thì con sẽ lên thay ba con”

Tiêu Dật đưa tay sờ sờ chớp mũi gãi gãi một hồi:

“Mẹ à, công việc này thật sự rất tốt, ngay cả mọi đãi ngộ cũng rất cao, khó khăn lắm con mới có thể xin được vào làm công việc này”

Tiêu Dật cũng coi như là đang nói thật, công việc này quả thật có đãi ngộ cao, mỗi ngày đều có thể cùng tổng giám đốc lớn đến nhà hàng sang trọng dùng bữa, lại còn có thể được mua sắm cho rất nhiều đồ đắt tiền, cũng quá thật là khó khăn lắm cậu mới có thể tiếp cận được Trình Kiệt, lại bất ngờ hơn là thu về một kết quả khiến cho cậu từ trước đến nay cũng không thể ngờ đến... Trình Kiệt thế nhưng lại nhanh như vậy nảy sinh tình cảm với cậu.

Ba Tiêu này giờ vẫn im lặng nghe hai mẹ con nói chuyện, hiện tại vừa mới uống xong một ngụm trà đẳng chậm rãi đặt chén trà xuống bàn trầm giọng lên tiếng:

“Làm công việc văn phòng như vậy cũng được, chỉ cần không trở thành nghệ sĩ thì ba an tâm rồi”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng liền nhói lên một cái, vốn định lên tiếng hỏi vì sao ba mẹ mình lại không thích cậu theo nghiệp diễn xuất như vậy nhưng mà cuối cùng vẫn là nhịn lại không hỏi. Ba Tiêu có lẽ hiểu ra được Tiêu Dật muốn hỏi câu kia cho nên hiện tại liền nói tiếp:

“Nghệ sĩ công việc không ổn định, vô duyên vô cớ bị người ta ghét bỏ, hơn nữa người trong giới nghệ sĩ đều không minh bạch...”

Tiêu Dật cảm thấy lời của ba Tiêu nói rất đúng, cậu vẫn chưa chính thức trở thành một diễn viên nhưng mối quan hệ hiện tại của cậu quả đúng là không được minh bạch cho lắm.

Ba người ngồi nói chuyện được một lúc thì đều đứng dậy muốn đi nghỉ ngơi, Tiêu Dật bước lên tầng hai đi vào phòng của Tiêu Lãng muốn đi ngủ, Tiêu Lãng hiện tại đang nằm duỗi dài ở trên giường vô cùng thoải mái chăm chú xem xét chiếc Ipad mà Tiêu Dật mới tặng.

“Anh à, Ipad này bao nhiêu tiền thế?” Tiêu Lãng quay sang hỏi Tiêu Dật

Tiêu Dật nằm xoay lưng lại với Tiêu Lãng:

“Không quá đắt, là hàng giảm giá theo giờ”

Tiêu Lãng đưa Ipad đến trước mặt của Tiêu Dật, để cho cậu xem thông tin mà mình mới tìm được ở trên mạng:

“Anh nhìn xem có phải chiếc này hay không? Đây không phải là đời mới nhất hay sao, giá thật sự rất cao đó”

Tiêu Dật đương nhiên biết chiếc Ipad này giá cực kỳ đắt đỏ, Trình Kiệt sao có thể mua cho cậu một chiếc rẻ tiền đây:

“Là hàng giảm giá theo giờ cho nên giá chỉ còn một nửa mà thôi”

Tiêu Lãng khó hiểu:

“Cho dù có giảm xuống còn nửa giá, thì giá của nó cũng không hề rẻ đâu”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiêu Lãng làm bộ đưa tay muốn lấy lại Ipad:

“Nếu em không thích thì đưa đây vậy...”

Tiêu Lãng cười hì hì thu Ipad lại:

“Được được được, em không nhiều lời nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 41: Muốn Tìm Em Cũng Không Phải Quá Khó Khăn

Mẹ Tiêu có một quán ăn nhỏ ở ngoài mặt phố chỉ mở duy nhất vào buổi trưa, bởi vì ngày hôm nay là ngày giỗ họ cho nên tạm nghỉ một buổi, nhưng mà đến buổi chiều chẳng hiểu sao mẹ Tiêu lại kiên quyết một hai đòi dẫn Tiêu Dật ra ngoài quán cho bằng được.

“Tiểu Dật, chở mẹ ra ngoài cửa tiệm đi”

Tiêu Dật cảm thấy có gì mờ ám ở đây cho nên liền từ chối:

“Mẹ nói Tiểu Lãng đi”

Mẹ Tiêu sớm đã mặc quần áo xong rồi, đứng ở bên cạnh Tiêu Dật ai nha một tiếng:

“Nhờ con một chút cũng không được nữa hả?”

Tiêu Dật thở dài một hơi bất đắc dĩ đứng dậy, lúc Tiêu Dật cầm lấy chìa khóa xe máy đi ra bên ngoài liền bị mẹ Tiêu cản lại:

“Ăn mặc như vậy sao?”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt, cậu hiện tại đang mặc một chiếc quần lửng cùng với một chiếc áo thun đơn giản, không phải là kiểu đặc biệt trang trọng nhưng tuyệt đối không phải là dạng lố lăng không thể đi ra ngoài, dù sao cũng chỉ chở mẹ Tiêu ra ngoài phố thôi ăn mặc như vậy

là được rồi. Mẹ Tiêu không để cho Tiêu Dật có cơ hội nói gì cả trực tiếp đẩy Tiêu Dật lên trên lầu:

“Mau mau, mau đi lên lầu thay một bộ quần áo chỉnh tề cho mẹ”

Tiêu Dật nhú mày:

“Cũng chỉ là đi ra ngoài cửa hàng mà thôi, đâu cần chỉnh tề làm gì chứ?”

Mẹ Tiêu lớn giọng:

“Mặc bộ quần áo dài vào ngay đi, đi ra ngoài với mẹ không thể tùy tiện như thế được”

Tiêu Dật lăm bầm bước lên lầu:

“Như vậy mẹ nói Tiểu Lăng chở mẹ đi cũng được mà”

Tiêu Dật thay một chiếc quần jean xanh đơn giản cùng một chiếc áo sơ mi kẻ caro màu xám, lại đi thêm một đôi giày thể thao màu trắng, bộ dạng như vậy coi như cũng được gọi là chỉnh chu, mẹ Tiêu nhìn cậu từ đầu đến chân một lượt rồi gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Dọc đường đi, mẹ Tiêu luôn miệng hỏi Tiêu Dật ở trên thành phố đã quen bạn gái hay chưa, câu hỏi này cứ khoảng vài phút lại lặp lại một lần, đến mức mẹ Tiêu chỉ cần ở phía sau gọi cậu một tiếng thì Tiêu Dật đã nhanh miệng trả lời là vẫn chưa.

Bên cạnh tiệm ăn của mẹ Tiêu mới mở một quán cà phê nhỏ, tuy rằng so với mấy tiệm lớn ở Bắc Kinh kém hơn rất nhiều nhưng mà xem ra ở quê cậu cũng coi như là lớn rồi. Tiêu Dật đỗ xe ở trước tiệm cơm ngoái lại phía sau nhìn quán cà phê lớn kia, mẹ Tiêu xuống xe hướng Tiêu Dật nói:

“Tiêu Dật đợi một chút, mẹ vào lấy cái này rồi ra ngay”

Tiêu Dật gật đầu ngồi ở trên xe máy đợi mẹ Tiêu đi vào trong tiệm lấy đồ, khoảng 3 phút sau đó mẹ Tiêu cuối cùng cũng từ bên trong bước ra:

“Tiêu Dật, hay là vào trong tiệm cà phê ngồi một chút nhé”

Tiêu Dật hả một tiếng, mẹ Tiêu đột nhiên lại đề nghị muốn vào quán cà phê ngồi:

“Vào đó sao?”

Mẹ Tiêu gật đầu:

“Mau đỗ xe vào quán đi, quán này mới khai trương nên mẹ cũng chưa vào bao giờ”

Mẹ Tiêu không cho Tiêu Dật cơ hội từ chối đã nhanh chân bước vào trong quán cà phê kia rồi, Tiêu Dật miễn cưỡng dừng xe ngay gần ở bên ngoài rồi bước vào theo sau mẹ Tiêu. Hiện tại mới là buổi chiều cho nên vẫn vắng khách, chính vì vậy mà trong quán chỉ có lác đác vài người ngồi mà thôi, mẹ Tiêu ngồi ở tại một chiếc bàn gần quầy pha chế nhất, Tiêu Dật đánh giá xung quanh quán một hồi rồi ngồi xuống đối diện mẹ Tiêu:

“Mẹ từ khi nào lại thích uống cà phê thế?”

Mẹ Tiêu lật mở thực đơn ở trên bàn đáp thế này:

“Là vì chủ quán ở đây pha cà phê rất ngon”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Mẹ không phải vừa mới nói rằng chưa vào đây bao giờ sao, vì sao đến hiện tại lại biết được chủ quán pha cà phê rất ngon”

Mẹ Tiêu đặt thực đơn xuống dưới bàn liếc nhìn Tiêu Dật:

“Tiểu tử này là đang muốn chất vấn mẹ hay sao, là mẹ nghe người ngoài nói chủ quán này pha cà phê rất ngon”

Tiêu Dật tùy tiện cầm thực đơn lên xem một lượt:

“Mẹ lại giả bộ nữa, mẹ rớt cuộc vì sao muốn dẫn con vào trong đây...”

Đúng lúc này từ bên trong có một cô gái trẻ đi ra, tuy rằng quán cà phê này không có đồng phục cho nhân viên, nhưng mà xem thái độ niềm nở đón khách kia thì Tiêu Dật cũng nhận ra được cô gái này là nhân viên ở đây:

“Bác Tiêu, hôm nay có cà phê trứng rất ngon, bác có muốn uống thử hay không?”

Mẹ Tiêu ngẩng đầu nhìn cô gái kia gật đầu cười:

“Được được, vậy hai tách cà phê trứng đi”

Tiêu Dật không thích uống cà phê, người khác uống cà phê sẽ tỉnh táo nhưng cậu chỉ cần một ngụm cà phê liền muốn đi ngủ ngay: “Mẹ, con không uống cà phê trứng...” nói rồi Tiêu Dật liền ngẩng đầu nhìn cô gái phục vụ kia gọi đồ uống: “Lấy cho tôi một ly nước chanh là được rồi”

Cô gái kia nhìn qua cũng cỡ tuổi của cậu, tuy rằng không phải là kiểu quá mức xinh đẹp động lòng người nhưng cũng không phải là kiểu xấu đến mức dọa người, có điều cô gái này thật sự rất dịu dàng, mỗi cử chỉ đều nhẹ nhàng từ tốn, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ không kém:

“Được, hai người đợi một chút”

Cô gái kia đi rồi, mẹ Tiêu liền hỏi nhỏ Tiêu Dật:

“Đây là cô giáo dạy văn của Tiểu Lăng nhà chúng ta, con xem có thích người ta hay không?”

Tiêu Dật cuối cùng cũng hiểu ra được mọi chuyện, thì ra là mẹ Tiêu muốn cậu vào trong đây là vì cô gái đó:

“Cũng chẳng phải hàng hóa nhìn qua một cái là có thể kết luận thích hay không thích, và lại con cũng vẫn chưa có ý định kiếm bạn gái đâu”

Mẹ Tiêu lờm Tiêu Dật một cái, đúng lúc này cô gái kia liền mang đồ uống ra bên ngoài, mẹ Tiêu nhìn cô gái kia cười cười nói:

“Tiểu Thúy à, quán vắng khách ngồi xuống đây cùng bác trò chuyện một chút có được không?”

Cô gái kia nhìn xung quanh quán một lượt, sau đó lại lén nhìn Tiêu Dật một cái cuối cùng liền gật đầu đáp ứng kéo lấy chiếc ghế ở bên cạnh ngồi xuống. Mẹ Tiêu chỉ về phía Tiêu Dật giới thiệu:

“Tiểu Thúy đây là con trai bác, gọi là Tiêu Dật, nó đang làm việc ở trên thành phố”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu một cái xem như là thể hiện phép lịch sự, mẹ Tiêu lại tiếp lời:

“Đây là cô giáo dạy văn của Tiểu Lăng, gọi là Thẩm Tiểu Thúy”

Thẩm Tiểu Thúy không hổ là giáo viên dạy văn, từng cử chỉ cho đến lời nói đều rất dịu dàng nữ tính, Tiêu Dật quả thật là thích một cô gái đảm thắm như thế, có điều hiện tại chuyện yêu đương vẫn chưa thể nào mà bắt đầu được, ít nhất đợi sau khi cậu cùng Trình Kiệt giải quyết xong mối quan hệ phức tạp kia.

Thẩm Tiểu Thúy không lộ ra quá nhiều thái độ với Tiêu Dật, sau khi mẹ Tiêu giới thiệu xong liền mỉm cười hướng Tiêu Dật nhẹ giọng nói:

“Xin chào”

Tiêu Dật gật đầu cầm lấy ly nước chanh đưa lên miệng uống một ngụm rồi đặt xuống:

“Nước chanh này là cô làm sao, thật ngon đó”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười nhã nhặn:

“Cám ơn!”

Tiêu Dật vốn định không muốn nói gì nữa cả nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của mẹ Tiêu đang cảnh cáo mình đành lên tiếng hỏi thêm vài câu hỏi nữa:

“Cô là giáo viên phải không, vì sao còn làm việc ở đây nữa thế?”

Thẩm Tiểu Thúy cười cười:

“Đây là nhà của tôi, lúc nào rảnh rồi sẽ phụ quán giúp ba của tôi một chút”

Tiêu Dật gật gật đầu:

“Thì ra là vậy”

Mẹ Tiêu cảm thấy con trai mình quá mức chậm chạp không chịu tấn công, lại nhìn đến biểu hiện của Thẩm Tiểu Thúy cũng không phải là không thích con trai mình, chính vì vậy mà mẹ Tiêu đành ra tay giúp sức một phen, hướng Thẩm Tiểu Thúy nửa đùa nửa thật:

“Tiểu Thúy à, con trai bác ở trên thành phố chỉ lo kiếm tiền thôi, đến hiện tại vẫn còn chưa chịu tìm kiếm bạn gái nữa khiến cho bác thật sự là lo lắng mãi không thôi”

Thẩm Tiểu Thúy nhìn Tiêu Dật đang chậm rãi ngồi khuấy ly nước chanh một cái rồi quay sang nhìn mẹ Tiêu trả lời:

“Bác Tiêu à, anh ấy vẫn còn trẻ mà bác không cần lo lắng quá nhiều đâu”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng:

“Không còn trẻ, không còn trẻ nữa rồi, tầm tuổi này chưa tính đến chuyện có bạn gái thì khi nào tính nữa đây”

Tiêu Dật đang bận suy nghĩ đến chuyện của Trình Kiệt cho nên mấy lời mẹ Tiêu cổ tình nói kia cậu căn bản không để vào tai chút nào. Mãi cho đến khi mẹ Tiêu đột nhiên lên tiếng gọi cậu thì Tiêu Dật mới giật mình hả một tiếng:

“Tiêu Dật, còn không mau xin số điện thoại của Tiểu Thúy đi”

Đúng lúc này có khách bước vào quán, Thẩm Tiểu Thúy nhanh chóng đứng dậy đi làm việc, Tiêu Dật thấy Thẩm Tiểu Thúy đi rồi liền nhỏ giọng nói với mẹ Tiêu:

“Cái gì thế hả mẹ, con không thích cô ấy đâu”

Mẹ Tiêu lạnh mặt nhìn Tiêu Dật:

“Cái gì mà không thích hả, con nhà gia giáo lại còn làm giáo viên, gương mặt xinh đẹp không béo không lùn, tiêu chuẩn của con tốt cuộc là phải như thế nào đây chứ?”

Tiêu Dật liếc nhìn mẹ Tiêu, Thẩm Tiểu Thúy đúng là như lời của mẹ Tiêu nói, điều kiện quả thật là cũng tốt nhưng mà chẳng hiểu sao cậu lại không có chút thiết tha gì, có lẽ trong đầu cậu lúc này đang bị chuyện rắc rối của Trình Kiệt chiếm lấy cho nên không thể nào có đủ tâm trí đâu mà nghĩ đến cô gái khác được nữa rồi. Mẹ Tiêu thấy Tiêu Dật trầm tư liền nói thêm vào tiếp:

“Coi như là cho bản thân một cơ hội cũng được, nếu như cảm thấy không hợp thì thôi”

Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến câu coi như cho bản thân một cơ hội kia, cậu cũng cần phải tính cho tương lai của bản thân cậu, nếu như sau này Trình Kiệt biết chuyện cậu lừa dối hắn thì cho dù cậu có trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị rồi cũng sẽ bị Trình Kiệt đuổi khỏi công ty, đến lúc đó chỉ sợ nghệ sĩ tự do cũng không thể làm, chỉ còn cách trở về quê ngoan ngoãn làm một chủ tịch xã giống ba của mình.

Thẩm Tiểu Thúy mang nước uống ra cho khách hàng xong liền bị mẹ Tiêu gọi lại về phía bên này:

“Tiểu Thúy, con trai bác có chuyện muốn hỏi con đây”

Thẩm Tiểu Thúy đi về phía hai mẹ con nhà họ Tiêu, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dật hỏi:

“Anh còn muốn uống thêm gì sao?”

Tiêu Dật nhìn Thẩm Tiểu Thúy một lúc miệng vẫn không tài nào mấp máy được, vẫn là cảm thấy không đủ dũng khí xin số điện thoại của người ta, không phải là Tiêu Dật có chứng bệnh nhát gái mà là mỗi lần cậu định mở miệng thì gương mặt của Trình Kiệt lại hiện hữu trong đầu cậu, còn có ánh mắt âm trầm kia của hắn thật sự rất đáng sợ. Mẹ Tiêu nghĩ có lẽ rằng con trai đang ngại ngùng khi mình có mặt ở đây cho nên liền muốn kiểm soát ánh mắt:

“Tiểu Thúy, bác muốn vào nhà vệ sinh một chút”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu chỉ về phía nhà vệ sinh:

“Nhà vệ sinh ở phía đằng kia”

Thẩm Tiểu Thúy ngồi lại xuống chỗ ngồi của mẹ Tiêu:

“Anh có gì muốn hỏi tôi sao?”

Tiêu Dật lắc nhẹ cái đầu một chút, cương quyết mang gương mặt âm trầm của Trình Kiệt kia loại bỏ:

“Chính là muốn hỏi không biết cô Thẩm đây đã có bạn trai hay chưa?”

Thẩm Tiểu Thúy tuy rằng vẻ bên ngoài mỏng manh nhưng nội tâm bên trong lại là một cô gái sắc sảo, chính vì thế mà khi Tiêu Dật trực tiếp hỏi đến vấn đề kia như thế cũng không thể nào khiến cho cô có một phen đỏ mặt:

“Anh có vẻ là người rất thẳng thắn, lần đầu gặp mặt đã trực tiếp như vậy rồi”

Tiêu Dật cười cười một chút:

“Tôi chỉ ở lại quê có ba ngày thôi là lại phải lên thành phố làm việc rồi, nếu như cứ chần chừ mãi chỉ sợ không kịp mà thôi”

Thẩm Tiểu Thúy im lặng một chút, ánh mắt đánh giá người đàn ông trước mặt, ngũ quan cân xứng, đường nét trên gương mặt không phải thuộc dạng quá mức góc cạnh nam tính mà là mềm mại, dáng người cao gầy không phải là kiểu cơ bắp lực lưỡng, nhưng dù sao thì mẫu người đàn ông lý tưởng của cô chính là cần một người đàn ông tinh tế nhẹ nhàng như vậy. Thẩm Tiểu Thúy không phải là vừa gặp Tiêu Dật đã nhất kiến chung tình ngay, chỉ là cảm thấy cậu thật ra nhìn rất thuận mắt, hơn nữa còn mang hơi hướng của đàn ông trên thành phố khác với những người đàn ông thô kệch ở quê mình thế cho nên liền muốn cho bản thân mình một cơ hội thử xem:

“Anh đã thẳng thắn hỏi như vậy thì tôi cũng thẳng thắn trả lời, tôi hiện tại vẫn chưa có đối tượng”

Tiêu Dật lại hồi hận rồi, cậu chính là muốn Thẩm Tiểu Thúy nói có đối tượng rồi để cậu không cần phải tiến đến bước tiếp theo, nhưng bây giờ người ta lại nói mình chưa có, chính vì thế mà Tiêu Dật đành phải mở miệng xin số điện thoại của người ta:

“Như vậy, chúng ta có thể trao đổi liên lạc có được hay không, tôi cũng chưa có đối tượng để ý”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu đọc số điện thoại của mình:

“Số điện thoại của tôi là...”

Tiêu Dật ở một bên cầm điện thoại nhấn theo từng số mà Thẩm Tiểu Thúy đọc, cuối cùng liền gọi tới số đó để cho cô ấy biết số của cậu:

“Đó là số điện thoại của tôi, như vậy ngày mai cô có bận gì hay không?”

Thẩm Tiểu Thúy làm ra một dáng vẻ nghĩ ngợi một hồi mới trả lời:

“Cũng không có gì bận cả”

Tiêu Dật đưa ra lời đề nghị muốn mời Thẩm Tiểu Thúy đi chơi một chút, nhưng mà mới chỉ vừa nói được hai chữ thôi thì điện thoại của cậu lại reo lên, Tiêu Dật nhìn xuống dưới màn hình điện thoại phát hiện ra là Trình Kiệt gọi tới, tay nhỏ đang cầm điện thoại kia bất chợt run lên một cái, ánh mắt cũng chuyển sang gấp gáp lạ thường, cậu hướng Thẩm Tiểu Thúy xin lỗi một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tiêu Dật đưa điện thoại áp lên tai nghe, trong giọng nói còn mang theo tia gấp gáp giống như là vừa rồi mới làm chuyện xấu vậy:

“Có chuyện gì thế?”

Trình Kiệt ở bên này nhú mày khi nghe được giọng nói khác lạ kia của Tiêu Dật:

“Em đang ở đâu?”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu có một nỗi sợ vô hình chính là sợ hãi Trình Kiệt biết được cậu đang ở quán cà phê ngoài phố:

“Tôi hả? Tôi đang ở nhà của tôi”

Trình Kiệt nghi ngờ:

“Vì sao tôi nghe thấy được tiếng xe cộ ở ngoài đường”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Tôi ở ngoài cổng hóng gió cho nên có tiếng xe cộ cũng là điều hiển nhiên mà”

Trình Kiệt im lặng một chút, không biết qua bao lâu lại có giọng nói lạnh lẽo cất lên:

“Có thật không?”

Trái tim Tiêu Dật rung lên một nhịp vì lo lắng:

“Tôi còn có thể đi đâu được nữa chứ, mà anh gọi cho tôi có chuyện gì không?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Không có chuyện gì, tôi gọi kiểm tra em”

Tiêu Dật nhú mày, cậu thì có cái gì phải kiểm tra chứ, cũng chẳng phải là mang theo vật đắt tiền của hần trở về quê:

“Kiểm tra tôi?”

Thật ra thì Tiêu Dật không biết một điều rằng, cậu đúng là đã mang theo một vật đắt giá của Trình Kiệt rời đi, mà thứ này không phải là cái gì khác chính là bản thân của cậu. Tiêu Dật chỉ mới rời đi được vài tiếng đồng hồ mà thôi, Trình Kiệt ở bên này đã sớm lo lắng đứng ngồi không yên được, chỉ sợ người ta đi rồi sẽ không quay lại thành phố nữa:

“Tôi gọi kiểm tra em, xem xem em có cùng người khác làm trò xấu gì ở sau lưng tôi hay không...”

Một lời nói kia của Trình Kiệt liền làm cho Tiêu Dật trong thoáng chốc dựng đứng cả lông tơ ở trên người, không rõ có phải hấn lén lút gần thiết bị theo dõi ở trên người cậu hay không mà sao chuyện gì hấn cũng đều biết được hết:

“Anh cũng quá đa nghi rồi, tôi thì có thể làm chuyện xấu gì được chứ, với lại tôi và anh... cũng không phải đến mức gọi điện kiểm tra nhiều như vậy đâu”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế tổng giám đốc khẽ mỉm cười:

“Tôi một ngày sẽ ít nhất bốn lần gọi điện cho em, sáng trưa chiều tối em đều phải nghe điện thoại của tôi gọi đến, không được phép chậm trễ, nếu như em cố tình không bắt điện thoại của tôi lúc đó tôi sẽ nghĩ em đang cùng người khác làm chuyện xấu sau lưng tôi, hậu quả sau đó em tự gánh vác, bản sao thẻ căn cước của em đã ở trong tay tôi rồi, địa chỉ đều được in rõ ràng ở trên đó, muốn tìm ra em cũng không phải quá khó khăn đâu...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 42: Kiểm Soát

Tiêu Dật càng nghe những lời của Trình Kiệt nói thì càng cảm thấy đáng sợ không thôi, có khi nào người cậu quen biết không phải là Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị mà là kẻ cầm đầu nhóm người cho vay nặng lãi hay không. Tiêu Dật bây giờ thật sự hối hận lắm khi vừa rồi lại xin số điện thoại của Thẩm Tiểu Thúy, nếu như để cho Trình Kiệt phát hiện ra chuyện xấu này thì không biết hắn sẽ làm cái gì với cậu nữa đây:

“Anh bị làm sao thế, tôi đã nói tôi thì có thể làm chuyện xấu gì được ở sau lưng anh chứ, tôi về quê có ba ngày thôi, ba ngày ngoài đi từ đầu ngõ xuống cuối ngõ ra thì cũng chỉ có ở trong nhà, làm gì có thời gian mà làm chuyện xấu gì đó như anh nói”

Trình Kiệt ngồi vắt một chân lên đùi thở nhẹ một hơi:

“Có thời gian rảnh rồi đi từ đầu ngõ đến cuối ngõ, đương nhiên sẽ có thời gian để làm chuyện xấu sau lưng tôi, một ngày bốn lần nghe điện thoại của tôi có tốn thời gian của em nhiều như vậy sao”

Tiêu Dật tức giận:

“Không phải là việc tốn thời gian hay là không tốn thời gian, anh làm như vậy thật khiến cho tôi có cảm giác anh đang muốn giám sát tôi 24 trên 24 giờ vậy”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu:

“Tôi đúng là muốn giám sát em 24 trên 24 giờ đó, còn hận không thể mang em đặt ở trong tầm mắt của tôi mà thôi”

Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, im lặng một hồi rồi nói nhỏ:

“Anh đừng làm cho tôi phải sợ hãi như vậy có được không hả?”

Trình Kiệt nhếch môi cười tà tứ:

“Chỉ cần em không làm chuyện gì xấu ở sau lưng của tôi thì em có cái gì phải sợ hãi đây?”

Tiêu Dật căn căn môi, trong lòng bắt đầu luống cuống chột dạ, nghe giọng điệu kia của Trình Kiệt thật giống như là biết rõ mọi chuyện về cậu vậy đó:

“Tôi chỉ muốn được thoải mái một chút mà thôi, dù sao cũng chỉ có ba ngày anh không thể để cho tôi thả lỏng một chút được hay sao?”

Trình Kiệt gõ gõ đầu ngón tay trên mặt bàn:

“Không gọi điện kiểm tra em thì tôi không thể nào an tâm được”

Tiêu Dật cảm thấy tức giận đến sắp nổ tung:

“Anh bị làm sao thế hả, tôi bây giờ sẽ tắt nguồn máy di động cho đến khi tôi trở về Bắc Kinh”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Em dám?”

Tiêu Dật lớn giọng:

“Tôi dám!”

Trình Kiệt bắt đầu ở bên này lạnh giọng đọc ra dòng địa chỉ nhà của Tiêu Dật:

“Số nhà 28 đường X...”

Không đợi Trình Kiệt phải nói xong Tiêu Dật đã lập tức đen mặt cắt giọng:

“Đủ rồi đấy, anh sao lại cứ như thế hả?”

Trình Kiệt không có quan tâm Tiêu Dật có tức giận hay không:

“Mỗi ngày đều phải nghe điện thoại của tôi gọi đến không được chậm trễ đã biết chưa?”

Tiêu Dật chẳng khác nào quả bóng xịt hơi cả, ừ ừ đáp ứng:

“Tôi biết rồi”

Trình Kiệt hài lòng tiếp tục nhắc nhở thêm:

“Còn có nghiêm túc một chút đừng có mà giở trò, nếu không đừng trách tôi không nói trước”

Tiêu Dật lầm bầm:

“Tôi thì còn có thể giở trò gì được nữa chứ?”

Trình Kiệt thẳng thừng:

“Em nhiều trò lắm”

Tiêu Dật không muốn tiếp tục cùng Trình Kiệt trao đổi tới vấn đề này nữa thế cho nên liền hỏi sang chuyện khác:

“Còn có vấn đề gì nữa hay không?”

Trình Kiệt âm trầm:

“Không có chuyện gì thì sớm một chút quay trở về đi”

Tiêu Dật bức bối nâng giọng:

“Tôi chỉ vừa mới về nhà sáng nay mà thôi, về cái gì mà về chứ”

Trình Kiệt sớm đã cài đặt định vị ở trên máy điện thoại của Tiêu Dật rồi, hẳn vừa rồi phát hiện ra Tiêu Dật đang ở cách nhà của mình 5km cho nên mới gọi điện cho cậu:

“Ý của tôi chính là nếu không còn chuyện gì nữa thì mau lập tức đi về nhà của em đi, em đi bộ từ đầu ngõ đến cuối ngõ đã 5km rồi đấy”

Tiêu Dật giật mình vội vã nhìn xung quanh một hồi, Trình Kiệt chắc không phải thật sự cho người đi theo dõi cậu chứ, sau khi xác nhận ra không có gì khả nghi liền đưa di động về phía trước mặt nhú mày nhìn một hồi mới đưa lại lên tai nói tiếp:

“Anh cài đặt định vị ở trên di động của tôi?”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Đúng vậy, hơn nữa em không được phép hủy bỏ định vị đó, đợi khi nào em trở về Bắc Kinh rồi mới có thể hủy”

Tiêu Dật lớn giọng:

“Anh điên rồi”

Trình Kiệt rất thích chọc cho Tiêu Dật xù lông như vậy, mỗi lần cậu tức giận thì hẳn lại càng vui vẻ không thôi:

“Được rồi, bây giờ lập tức về đi”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Tôi biết rồi”

Tiêu Dật cúp điện thoại cũng chẳng dám chậm trễ dây đưa ở chỗ này thêm nữa, chính vì thế khi mới bước vào trong quán nhìn thấy mẹ Tiêu đang cùng Thẩm Tiểu Thúy trò chuyện liền gọi mẹ Tiêu trở về:

“Mẹ à, mau về thôi”

Mẹ Tiêu nhìn thấy con trai một bộ dáng vội vã muốn về liền nhú mày không vui:

“Từ từ đã xem nào, cũng phải chào Tiểu Thúy một tiếng chứ”

Tiêu Dật nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến Tiểu Thúy liền chột nhận ra mình đã thất lễ rồi:

“Cô Thẩm, tôi có việc phải về trước đây”

Không rõ là Tiêu Dật quá mức vội vã hay là cố tình không nói thêm lời hẹn gặp lại, cũng không dă động gì đến chuyện hẹn Thẩm Tiểu Thúy vào ngày mai khiến cho cô ấy quả thật có chút nuối tiếc. Mẹ Tiêu chậm rãi đứng dậy mới chỉ bước được hai bước thì Tiêu Dật sớm đã ngồi ở trên xe máy đội mũ bảo hiểm xong xuôi rồi, mẹ Tiêu vô cùng không hài lòng với thái độ này của con trai chính vì vậy liền hướng Thẩm Tiểu Thúy nói vài câu tạm biệt rồi bước nhanh ra xe:

“Con làm cái gì mà gấp gáp thế hả, thật là bất lịch sự mà”

Tiêu Dật không trả lời mẹ Tiêu mà chỉ tập trung lái xe trở về, nếu như cậu còn chậm trễ nữa khẳng định sẽ bị Trình Kiệt giáo huấn một phen, Trình Kiệt có địa chỉ cụ thể của nhà cậu, cũng không thể tùy tiện mà chọc giận hắn, nếu không hậu quả đúng thật là khó lường.

Mẹ Tiêu ngồi ở phía sau xe Tiêu Dật cố hỏi:

“Thế đã lấy được số điện thoại của Tiểu Thúy hay chưa?”

Tiêu Dật gật đầu không nói gì, cậu dù sao cũng không có ý định muốn liên lạc với Thẩm Tiểu Thúy nữa rồi bởi vì cậu vẫn còn muốn sống thanh thản thêm vài năm.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật chỉ vừa mới ăn cơm xong thì điện thoại liền truyền đến một tin nhắn, cậu vừa cầm điện thoại lên thì cả người cứng ngắc một chút, là tin nhắn của Thẩm Tiểu Thúy gửi tới cho cậu.

[Anh buổi chiều ngày hôm nay có việc gấp sao?]

Tiêu Dật vốn định không nhắn lại cho Thẩm Tiểu Thúy nhưng nghĩ dù sao Thẩm Tiểu Thúy và Trình Kiệt cũng ở cách rất xa nhau hàng trăm cây số, nếu như cậu không nói thì hai người họ nhất định chẳng thể nào mà quen biết nhau được, thế cho nên Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nhắn lại cho người ta một tin.

[Xin lỗi nhé, ngày hôm nay tôi có chút việc nên mới rời đi nhanh như vậy]

Tiêu Dật vừa mới thở nhẹ một hơi xong khi gửi tin nhắn kia đến cho Thẩm Tiểu Thúy thì Trình Kiệt đã ngay tức khắc gọi cho cậu, hại Tiêu Dật trong phút chốc gương mặt trắng bệch suýt chút nữa ném hỏng điện thoại. Tiêu Dật cảm giác giống như là Trình Kiệt đang ở bên cạnh cậu vậy, cậu vừa mới động tâm đen tối một chút liền bị hấn nhận ra ngay được. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe:

“Tôi nghe”

Trình Kiệt nhẹ giọng hỏi:

“Đang làm cái gì?”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Tôi thì có thể làm cái gì được nữa, muốn đi đâu ra ngoài một chút cũng không được, chỉ còn biết ở nhà ngủ mà thôi”

Trình Kiệt nhếch môi cười, nghe giọng điệu đánh đá của người nào đó thật khiến cho hắn muốn nhìn thấy cậu ngay lúc này:

“Đợi em quay trở về, em muốn đi chỗ nào thì tôi sẽ đưa em đi”

Tiêu Dật bĩu bĩu môi:

“Khỏi cần đi”

Trình Kiệt đang đứng ở trước gương lau khô mái tóc vẫn còn ướt:

“Đã ăn cơm chưa?”

Tiêu Dật khó chịu đáp một chữ ngắn gọn:

“Rồi”

Trình Kiệt dịu dàng hỏi tiếp:

“Về nhà tâm trạng không tốt sao?”

Tiêu Dật đúng là chỉ đợi Trình Kiệt hỏi câu hỏi này để cậu có cơ hội được trả lời mà thôi:

“Vốn dĩ là tốt vô cùng nhưng mà anh gọi điện tới liền không thể tốt được nữa”

Trình Kiệt im lặng một chút, giọng nói bỗng chốc chuyển trầm thấp vô cùng:

“Em đang cùng người khác nói chuyện đúng không?”

Tiêu Dật giật mình, cậu suýt chút nữa là quên mất Trình Sói lớn này là thương nhân, hẳn có thể nghe qua giọng điệu cùng lời nói mà đoán ra được vô số việc, Tiêu Dật a một tiếng rồi lại ra vẻ mình đang rất bức bối:

“Anh là người khác hả?”

Trình Kiệt càng ngày càng có sức chiếm hữu Tiêu Dật rất lớn, kể từ khi biết... thì hẳn lại càng muốn mang Tiêu Dật đặt ở trong tầm mắt của mình, vĩnh viễn có thể kiểm soát được cậu. Trình Kiệt ngồi xuống giường nghiêm giọng nhắc nhở Tiêu Dật:

“Đừng tưởng tôi đối xử tốt với em như vậy, em liền không biết vuốt mặt nể mũi mà luôn tỏ thái độ với tôi”

May mắn là hiện tại Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đang nói chuyện điện thoại nếu không ở đối diện hẳn mà nghe hẳn nói lúc này chỉ sợ cậu sẽ thở không ra hơi mất. Tiêu Dật sau khi nghe xong câu nói kia của Trình Kiệt liền hạ giọng xuống một chút:

“Tôi thì tỏ thái độ gì được chứ?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Bản thân em biết”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở trầm thấp ở đầu dây bên kia, đối phương không có ý định lên tiếng nói giống như là hẳn đang không được vui, Tiêu Dật cảm thấy chột dạ mình đúng là đã tỏ thái độ không được thân thiện lắm với Trình Kiệt, chính vì thế liền dịu giọng một chút lắng sang vấn đề khác:

“Thế anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt sau vài giây thì trả lời:

“Ăn rồi”

Tiêu Dật vẫn không nghe ra được Trình Kiệt khá hơn một chút nào nên lại hỏi tiếp:

“Anh đã về nhà rồi sao?”

Trình Kiệt cảm thấy vô cùng hài lòng, hồ ly nhỏ của hắn đặc biệt nghe lời, còn biết hắn không vui nên mới dịu dàng hỏi như thế, Trình Kiệt cố tình lạnh lùng bỏ lại một chữ:

“Ừ”

Ngoài hai vấn đề đó ra thì Tiêu Dật lại chẳng biết hỏi Trình Kiệt cái gì nữa cả, cậu lại im lặng một lúc lâu để nghĩ rồi mới hỏi tiếp thế này:

“Anh hôm nay làm việc có mệt không?”

Tiêu Dật hỏi xong câu này thật sự muốn tát vào miệng mình vạn cái, thế này không phải sẽ càng khiến cho Trình Kiệt hiểu lầm rằng cậu đang quan tâm hắn hay sao. Trình Kiệt cuối cùng cũng lộ ra ý cười trong câu nói:

“Rất mệt, em xem làm cách nào để giúp tôi đây”

Tiêu Dật lại lúng túng:

“VẬY... anh vất vả rồi”

Trình Kiệt mới vừa rồi còn làm ra vẻ lạnh lùng hiện tại trong chớp mắt liền biến đổi thành sói lớn xấu xa nói một câu thế này:

“Ba ngày nay tôi vất vả như vậy em lại ở quê vui chơi thoải mái, đợi đến khi em trở về rồi tôi đang suy nghĩ có nên làm cho em vất vả một chút hay

không...”

Tiêu Dật vừa nghe liền có thể hiểu được ý vị trong câu nói kia của Trình Kiệt, hình ảnh buổi tối ngày hôm ấy lại hiện về trong đại não của cậu rõ mồn một, ngay cả cảm giác khô nóng thoải mái đó cũng giống như là còn tồn tại đâu đây. Tiêu Dật bắt đầu đỏ mặt, bàn tay để ở trên đùi cũng theo thói quen gãi gãi lung tung để giảm bớt sự căng thẳng, giọng nói của cậu chuyển khác có chút mất tự nhiên:

“Nếu không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây”

Trình Kiệt biết hồ ly nhỏ của hắn da mặt mỏng, nhưng chính bởi vì hắn biết điều này cho nên mới cố tình muốn trêu cậu nhiều hơn một chút:

“Em từ sau không nên ngại ngùng như vậy”

Tiêu Dật ở bên này lại bối rối gấp gáp:

“Tôi ngại ngùng cái gì chứ, nếu như không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây”

Giây tiếp theo sau đó bởi vì đương sự quá ngại ngùng mà không cần đối phương phải nói đã lập tức cúp máy luôn rồi. Trình Kiệt ở bên này khe khẽ nhếch môi mỉm cười, thật ra hồ ly nhỏ của hắn đều luôn luôn đáng yêu như vậy cả.

Tiêu Dật thật sự rất ngại nói chuyện với Trình Kiệt, bởi vì cậu và hắn căn bản không có chuyện quan trọng gì để nói cả, Trình sói lớn kia mỗi lần mở miệng chỉ được một câu trước tử tế, đến câu sau là có thể biến đen ngay được, khiến cho cậu trong phút chốc liền trở nên lúng túng không thôi.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật quyết định muốn đi chợ dạo một vòng, cậu cũng chẳng thể suốt ngày ở mãi trong nhà được. Nhà của Tiêu Dật cách chợ 3km, cậu cũng không nghĩ tới Trình Kiệt lại biến thái đến như vậy, khi

mà cậu chỉ vừa mới bước chân vào trong chợ thôi thì hẳn đã ngay lập tức gọi điện thoại cho cậu rồi, Tiêu Dật bực bội đưa điện thoại lên tai nghe, không cần đối phương ở đầu dây bên kia phải lên tiếng hỏi thì cậu đã nhanh chóng trả lời cho hẳn rồi:

“Tôi đang đi chợ, một mình tôi thôi”

Trình Kiệt luôn thông qua định vị mà mình cài ở trên điện thoại của Tiêu Dật mà giám thị cậu, chỉ sợ mỗi lần hồ ly nhỏ kia ra ngoài sẽ bị người khác nhìn trúng:

“Là vậy sao?”

Tiêu Dật đứng ở một bên đường nhú mày nói thế này với Trình Kiệt:

“Anh không cảm thấy mình thật biến thái hay sao, mỗi lần tôi ra ngoài một chút thôi thì anh lại gọi điện hỏi”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Không còn cách nào khác, tôi cũng chỉ còn cách này để chắc chắn em không có cùng người khác xảy ra mờ ám”

Tiêu Dật mím mím môi muốn thử ném đá dò đường trước một chút:

“Tôi nói cho anh biết, cho dù tôi có không ra ngoài, tôi chỉ ở trong nhà thôi thì tôi cũng vẫn có thể cùng người khác gặp mặt được, tôi chẳng lẽ không biết cách gọi người ta đến nhà của tôi chơi hay sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Bạn bè bình thường thì tôi không có ý kiến”

Tiêu Dật bạo gan:

“Bình thường hay không bình thường anh ở xa như vậy cũng chẳng thể biết được”

Giây tiếp theo sau đó không gian xung quanh lại yên ắng lạ thường, Tiêu Dật ở bên này bắt đầu căng thẳng đợi Trình Kiệt lên tiếng nói cái gì đó, cuối cùng Trình sói lớn vừa mở miệng liền làm cho Tiêu hồ ly của chúng ta sợ hãi dè chừng:

“Em dám cùng người không bình thường gặp mặt, thì tôi cũng có cách không bình thường để đối phó em”

Tiêu Dật thật sự rất sợ hãi bởi vì lời nói kia của Trình Kiệt chứa tia nguy hiểm rõ ràng khiến cho cậu nhận định được một điều là hắn đang nói thật chứ không chỉ đơn giản là dọa nạt cậu mà thôi:

“Thôi đi, người không bình thường nhất mà tôi quen là anh đấy”

Trình Kiệt là một người đa nghi, bản tính này đối với một doanh nhân thành đạt như hắn đương nhiên là điều dễ hiểu, nhưng có một điều nữa là hắn cũng có máu ghen vô cùng lớn, một khi đã nhận định được đối tượng yêu thích rồi thì hắn sẽ ngày ngày muốn người đó phải ở trong tầm kiểm soát của mình, chỉ hận không thể mang người đó đặt ở trong tầm mắt để cho hắn lúc nào cũng nhìn thấy được:

“Có phải em ở dưới đó thật sự gặp người nào không bình thường rồi hay không?”

Tiêu Dật giật mình vội đáp:

“Không có!”

Trình Kiệt ngờ vực hỏi lại:

“Thật sự là không có?”

Tiêu Dật lo lắng nâng giọng:

“Tôi đã nói là không có rồi, anh vì sao cứ hỏi mãi như thế”

Trình Kiệt chậm rãi cảnh cáo:

“Nếu như thật sự có thì...”

Tiêu Dật vội vã cắt ngang lời của hắn:

“Đã nói không có, nếu như không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây, anh cũng mau tập trung làm việc đi đừng lúc nào cũng nghĩ xấu về người khác như vậy nữa”

Trước đây Trình Kiệt luôn là người không cần báo trước sẽ cúp điện thoại của đối phương, hiện tại đối lại lại có người khi cùng hắn nói chuyện dám cúp điện thoại trước, dĩ nhiên thì người này ở trong lòng hắn đã thành lập một chỗ đứng đặc biệt, cho nên khi người đó làm ra hành động như vậy rồi thì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta cũng không cảm thấy tức giận gì.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 43: Có Phải Mẹ Đang Nuôi Một Đứa Con Gái

Tâm trạng của Tiêu Dật bởi vì Trình Kiệt mà trùng xuống, không chỉ riêng chuyện Trình Kiệt muốn kiểm soát cậu mà còn có một chuyện quan trọng nữa, cậu phát hiện ra Trình Kiệt càng ngày càng đáng sợ, chỉ sợ hấn trong lúc nào đó tìm ra được bí mật mà cậu che giấu nhất định sẽ khiến cho cậu sống không được yên...

Tiêu Dật cứ bước đi vô hồn ở giữa chợ lớn, ánh mắt có thể tập trung nhìn đường phía trước để tránh không va phải người khác nhưng mà trong đầu cậu lại luôn nghĩ đến chuyện của Trình Kiệt. Khu chợ gần nhà Tiêu Dật vô cùng phong phú, so với siêu thị trên thành phố còn thật sự đặc sắc hơn, hôm nay trời nắng nhưng không oi bức, Tiêu Dật đi nép vào những bên hàng quán có mái che để tránh nắng, bỗng cậu nhìn thấy một nhà sư ngồi ở giữa lối đi, phía trước mặt của ông ta đặt một chiếc bát làm bằng đồng đã cũ, Tiêu Dật vốn cũng không để ý nhiều đến người này cho lắm nhưng khi cậu đi qua nhà sư kia thì ông ta liền nói thế này:

“Thí chủ có chuyện buồn bực không thể giải tỏa có phải không?”

Tiêu Dật khựng lại quay sang nhìn nhà sư đang ngồi giữa đường kia, mắt thấy ông ta vẫn đang nhắm chặt hai mắt liền có cảm giác như nhà sư này rất cao minh thế cho nên liền tiến đến trước mặt nhà sư đó. Nhà sư nọ có lẽ cảm thấy ánh nắng phía trước đột nhiên bị che khuất thế cho nên liền mở mắt ra nhìn Tiêu Dật đánh giá một hồi từ đầu đến chân:

“Là chuyện tiền bạc...”

Tiêu Dật vừa nghe đến đây liền bước chân đi luôn, nhưng khi nghe thấy câu nói tiếp theo của nhà sư kia thì cậu quyết định dừng lại nghe thử một chút, nhà sư đó nói tiếp thế này:

“Thì không thể nào, nhất định là chuyện tình duyên của cậu”

Tiêu Dật im lặng nhìn nhà sư đó không nói gì cả, nhà sư kia nhắm lại hai mắt chậm rãi lên tiếng:

“Tôi nhìn thấy được tình duyên của cậu trắc trở”

Tiêu Dật lúc này mới quyết định ngồi xuống bên đường hỏi nhà sư kia:

“Ông nhìn thấy trắc trở sao?”

Nhà sư nọ gật đầu:

“Đối phương rất cường đại”

Tiêu Dật vừa nghe thấy vậy liền nghĩ ngay đến Trình Kiệt, hẳn quả thật đúng là rất cường đại, cường đại trên mọi lĩnh vực:

“Đúng vậy, ông còn có thể nhìn thấy cái gì nữa?”

Nhà sư kia im lặng không nói, chỉ từ trong ống tay áo rộng của mình lấy ra một cái cây gậy nhỏ làm bằng đồng gỗ nhẹ vào chiếc bát khiến cho chiếc bát đó cũng phải kêu vang một tiếng. Tiêu Dật đi dạo chợ không có cầm nhiều tiền bên mình, cho nên khi thấy hành động kia của nhà sư đó liền do dự cuối cùng vẫn là quyết định lấy ra một tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất đặt vào trong bát của nhà sư. Nhà sư kia không mở mắt ra nhưng lại có thể chuẩn xác cảm nhận được trong bát đã có tiền rồi cho nên liền nói tiếp:

“Cô ấy đặc biệt cường đại, chính là sát khí trên người quá lớn có thể nuốt chửng cậu bất cứ lúc nào”

Tiêu Dật khó hiểu nâng giọng:

“Cô ấy?”

Nhà sư kia mở mắt, trước là nhìn xem mệnh giá tờ tiền kia là bao nhiêu, sau khi xác định được chỉ có một đồng 5 tệ đã cũ nát liền bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, trong ánh mắt của ông ta rõ ràng có tia khinh bỉ:

“Đúng vậy, chính xác là người phụ nữ đó, cô ta sẽ đeo bám cậu cả đời, nếu như cậu không tránh xa cô ta thì nhất định cô ta sẽ ảnh hưởng đến đường công danh sự nghiệp của cậu”

Tiêu Dật nghiêm túc suy nghĩ, người mà vị sư này nói không lẽ nào chính là Thẩm Tiểu Thúy, nếu như cậu và Thẩm Tiểu Thúy đến với nhau, chuyện này để cho Trình Kiệt biết đúng là hắn sẽ trực tiếp tổng cổ cậu ra khỏi công ty:

“Là thật như vậy sao đại sư, đại sư không biết người có cách nào hóa giải?”

Vị nhà sư kia đột nhiên cầm theo chiếc bát đồng đứng dậy phất tay giả bộ bước đi:

“Chạy trời không khỏi nắng, nhưng cũng không phải khó tìm một chỗ có mái hiên để trú tạm”

Tiêu Dật vội vã nắm tay nhà sư kia lại: “Khoan đã đại sư...” Nói rồi lại bắt đầu rút ví tiền ra, lần này cậu đưa cho nhà sư kia một đồng 100 tệ và một đồng 50 tệ: “Đại sư, người có thể giúp tôi hóa giải được hay không?”

Đúng lúc này ở phía sau Tiêu Dật bắt đầu có tiếng náo loạn của một đám người:

“Ở phía đằng kia...”

Tiêu Dật còn chưa kịp hoàn hồn lại thì vị đại sư đứng ở bên cạnh cậu vừa rồi đã bỏ chạy mất dạng rồi, đám người phía sau không đuổi được kịp vị sư kia liền tức giận đứng lại một chỗ chửi thề vài câu, Tiêu Dật thấy thế liền bước đến hỏi một người trong số đó:

“Xin hỏi...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì người dữ tợn nhất trong đám đã tức giận quát:

“Cái gì?”

Tiêu Dật cứng miệng luôn, chỉ còn biết xua tay nói không có gì tránh xa đám người này, khi đám người đó rời đi Tiêu Dật còn có thể nghe thấy rõ ràng một câu bọn họ nói với nhau thế này:

“Tên lừa đảo kia nếu để cho ông đây bắt được nhất định sẽ không yên thân đâu”

Tiêu Dật nghe được thì mới vỡ lẽ ra được mọi chuyện hóa ra nhà sư kia là một tên lừa đảo, bây giờ nghĩ lại cậu liền nhận ra được ông ta đúng là luôn nhìn sắc mặt của cậu mà nói chuyện, nhất là cái ánh mắt bức bối khi phát hiện ra đồng 5 tệ kia của ông ta. Tiêu Dật thở dài một hơi tiếp tục bước đi, cậu lúc này lại nhìn thấy một người đẩy một chiếc xe xỏ khuyên dạo, Tiêu Dật ngày xưa lúc còn đi học đặc biệt nghịch ngợm, trốn học đi chơi đã từng thử, giả chữ kí của mẹ Tiêu nộp cho cô giáo chủ nhiệm cũng đã từng làm, còn nhớ năm cuối cấp ba khi sắp chuẩn bị ra trường rồi, bởi vì suốt 12 năm trời vô cùng bức bối lúc nào cũng phải mặc đồng phục để tóc đen đi đến trường, đến khi học xong chụp ảnh cuối cấp ra khỏi trường, Tiêu Dật còn quyết định đến tiệm làm tóc ở đầu ngõ chọn một màu tím vô cùng bắt mắt để nhuộm đi mái tóc đen của mình, kết quả màu tím không thành lại thành ra một màu hồng bần bần, khiến cho tấm ảnh hồi cấp ba của cậu mãi cho đến thời điểm hiện tại cậu vẫn không thể nào dám đối diện. Tiêu Dật

đột nhiên nghĩ muốn xỏ khuyên tai cho nên liền lớn tiếng gọi ông chủ của chiếc xe đẩy kia lại:

“Ông chủ, tôi muốn xỏ khuyên”

Người đàn ông trung niên nhìn qua khoảng 40 tuổi mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen, trên cánh tay có vô số những hình xăm lớn nhỏ, ở trước cánh mũi còn xỏ một cái khuyên tròn nhìn vô cùng đáng sợ. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy buồn cười bởi vì ngày xưa cậu đúng là muốn mình thành như thế, cảm thấy như vậy mới thật là đẹp trai nhất. Người đàn ông kia vừa làm một vài công tác chuẩn bị vừa hỏi Tiêu Dật:

“Cậu muốn xỏ khuyên ở chỗ nào?”

Tiêu Dật nhìn số dụng cụ ở trong ngăn kéo mới được bỏ ra, tuy rằng không còn mới nhưng xem ra cũng rất sạch sẽ:

“Tôi muốn xỏ khuyên ở tai”

Người đàn ông trung niên kia gật đầu một cái rồi đưa cây súng nhỏ đến trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy vậy vội vã cản lại:

“Khoan đã, không cần phải bôi một chút thuốc tê hay sao?”

Người đàn ông trung niên kia gạt tay Tiêu Dật ra rồi lập tức đưa súng đặt vào tai cậu bắn nhẹ một cái, Tiêu Dật thật sự còn chưa kịp phản ứng gì cả thì tai của cậu đã bị một vật sắc lạnh xuyên qua rồi, cảm giác chỉ thấy nhói một cái liền không sao nữa. Tiêu Dật đưa tay lên sờ vào tai phải của mình cảm nhận được một chiếc khuyên nhỏ đã nằm ở trên đó rồi, tiếp sau đó người đàn ông trung niên kia cứ như vậy bắn nốt bên tai còn lại, Tiêu Dật ngây ngây ngô ngô trả tiền rồi quay trở về nhà.

Tiêu Dật vừa về nhà liền chạy đến trước gương nhìn thử một hồi, phát hiện ra đôi khuyên tai nhỏ rẻ tiền kia ở trên tai cậu nhìn cũng thật thuận

mắt, còn thật giống như làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu thêm phần lấp lánh, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương cứ cười mãi không thôi, mãi cho đến khi Tiêu Lăng từ trên lầu bước xuống gọi cậu:

“Dật ca, tai của anh có cái gì vậy?”

Tiêu Dật xoay người lại nhìn Tiêu Lăng:

“Có đẹp không, anh mới vừa ở ngoài chợ làm đó”

Tiêu Lăng đưa tay lên tai Tiêu Dật sờ thử:

“Là thật hay giả thế?”

Tiêu Dật gạt tay Tiêu Lăng ra, mới vừa rồi người xỏ khuyên cho cậu có nhắc nhở không được chạm tay vào chỗ đó quá nhiều tránh nhiễm trùng:

“Là thật, như thế nào có đẹp không?”

Tiêu Lăng nghiêm túc đánh giá một hồi cuối cùng liền bỏ lại một câu thế này:

“Em cảm thấy làm giảm bớt đi sự nam tính rồi”

Tiêu Dật đối với vấn đề này rất nhạy cảm, thế cho nên khi Tiêu Lăng vừa nói như vậy liền quay lại trước gương soi một hồi:

“Có sao, anh thấy rất được mà, cũng đẹp lắm đấy chứ”

Buổi tối ngày hôm đấy khi ngồi ăn cơm ba Tiêu nhìn thấy Tiêu Dật xỏ khuyên tai liền nhíu mày nói:

“Con trai ai lại xỏ hai cái lỗ ở tai thế kia chứ”

Tiêu Dật nghe vậy liền theo phản xạ đưa tay lên sờ tai của mình:

“Nào có đâu, trai gái đều có thể xỏ khuyên tai mà ba”

Ba Tiêu lắc lắc đầu không hài lòng:

“Thật chẳng ra thể thống gì cả”

Mẹ Tiêu cũng cảm thấy không thuận mắt cho lắm:

“Lát nữa bỏ cái khuyên tai đó ra đi, mẹ nhìn còn cảm thấy mình có phải đang nuôi một đứa con gái hay không nữa đó”

Tiêu Dật đặt bát cơm xuống bàn u sầu, cậu buổi sáng nhìn thấy thật sự rất đẹp mà, như thế nào người nhà của cậu lại đều chê bai như vậy. Tiêu Dật thầm nghĩ trong lòng có lẽ người nhà cậu tư tưởng không có được thoải mái cho lắm cho nên mới có suy nghĩ như vậy, cuối cùng tự chính bản thân đã thông tư tưởng xong xuôi liền tiếp tục ngồi ăn cơm ngon lành.

Tiêu Dật ở nhà cả ngày chẳng có việc gì làm, cậu không có nhiều bạn bè ở dưới quê cho lắm, số người thân quen thì đã thành gia lập nghiệp hết rồi, không phải bận việc vợ con thì cũng là bận chuyện làm ăn, cho nên Tiêu Dật cả ngày chỉ có ăn xong lại ngủ, hiện tại đây vẫn còn không biết sợ là gì nằm ở trên giường nhắn tin với Thẩm Tiểu Thúy.

[Ngày mai anh có rảnh hay không?]

[Ngày mai tôi rảnh]

[Khi nào anh trở lại thành phố?]

[Ngày mốt, lần trước tính hẹn cô đi chơi một bữa mà quên mất, ngày mai cô có rảnh hay không?]

[Tôi rảnh]

[Như vậy sáng mai chúng ta cùng đi dạo một chút có được không/]

[Anh muốn đi dạo ở đâu?]

[Tùy cô lựa chọn đi]

[Ở đây cũng không có chỗ nào chơi cả, như vậy ngày mai tôi và anh cùng đi dạo công viên một vòng thì thế nào?]

[Cũng được, ngày mai 8 giờ sáng tôi đến đón cô]

[Được]

Tiêu Dật nhắn tin xong với Thẩm Tiểu Thúy được một lúc rồi vẫn không thấy Trình Kiệt gọi điện, Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt gọi điện nhiều thì rất phiền phức nhưng khi hăn đột nhiên lại không gọi thì lại có chút chờ mong. Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa mang điều khiển mở hết tất cả các kênh kết quả vẫn không thể chọn được kênh truyền nào hình mình vừa ý cả, điện thoại đặt ở trên đùi lúc này cuối cùng cũng chịu reo lên, cậu ngay lập tức vứt điều khiển sang một bên rồi nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia vẫn như thường lệ truyền tới một giọng nói trầm ấm:

“Tôi vừa mới đi dự tiệc về cho nên hiện tại mới có thể gọi cho em được, em có phải đợi lâu rồi hay không?”

Tiêu Dật đúng là đang đợi điện thoại của Trình Kiệt, nhưng mà khi nghe thấy hăn nói câu kia thì lại cứng miệng đáp thế này:

“Ai mà thèm đợi điện thoại của anh chứ, anh lần sau không phải gọi cũng được”

Trình Kiệt cười nhẹ một cái, ánh mắt chăm chú nhìn về phía đường lớn đối diện, hăn vừa mới kết thúc bữa tiệc liền ngay lập tức gọi điện cho Tiêu Dật, đến hiện tại vẫn là đang ngồi trên xe trở về nhà:

“Đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật bực bội đáp:

“Ăn rồi”

Trình Kiệt không lấy làm gì tức giận cả vẫn cứ ôn nhu hỏi Tiêu Dật:

“Như vậy hôm nay không có làm trò xấu gì sau lưng của tôi đúng không?”

Tiêu Dật ha một tiếng:

“Anh thật sự không có việc gì để làm rồi, tối ngày chỉ có mỗi một việc là nghi ngờ người khác mà thôi”

Trình Kiệt nghe ra được giọng điệu bực tức kia của Tiêu Dật thì buồn cười:

“Được rồi, không có làm chuyện xấu sau lưng tôi là được rồi, như vậy tôi cúp máy đây”

Tiêu Dật có một chút thất vọng, bình thường Trình Kiệt nói chuyện điện thoại với cậu rất là lâu, người chủ động cúp máy trước luôn luôn là cậu, đến hiện tại hẳn lại chỉ hỏi cậu có hai ba câu đã muốn cúp máy rồi, tuy rằng trong lòng Tiêu Dật có chút khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn ừ một tiếng biểu hiện cho việc để cho Trình Kiệt tắt điện thoại.

Điện thoại ở bên kia đã ngắt rồi chỉ còn truyền tới tiếng tút tút đơn điệu, Tiêu Dật thở dài mang điện thoại đặt lại xuống bàn rồi đưa tay lên sờ tai của mình một chút, vốn định đợi Trình Kiệt gọi tới sẽ khoe với hắn về vấn đề này, có điều đối phương bên kia có vẻ đang bận rộn. Có một sự thật là Tiêu Dật chẳng thể nào phát hiện ra được mình hiện tại không còn bình thường nữa, cũng chẳng để tâm tới việc mình từ khi nào mà bắt đầu thất thần ngồi chờ điện thoại của Trình Kiệt như vậy, chuyện này phải đợi một

khoảng thời gian nữa thì cậu mới có thể nhận ra ra được, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi...

Lại một buổi sáng nữa bắt đầu, Tiêu Dật thức dậy lúc 7 giờ, bởi vì 8 giờ cậu có hẹn với Thẩm Tiểu Thúy cho nên muốn chuẩn bị kỹ càng một chút, cho dù cậu có không có quá chờ mong hứa hẹn gì trong lần gặp mặt này nhưng vẫn phải ăn mặc thật lịch sự. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, quần jean xanh mới tinh được Trình Kiệt mua cho, đứng trước gương ngắm mình một hồi vẫn cảm thấy cậu đeo khuyên tai rất là đẹp, nhưng người trong nhà lại nói không đẹp cho nên tiêu Dật cuối cùng vẫn quyết định bỏ nó ra. Tiêu Dật đứng ở trước gương thất thần nghĩ đến chuyện quần áo cậu đang mặc từ trên xuống dưới đều là do Trình Kiệt mua cho, nếu như để hẳn biết được chuyện cậu ăn mặc đẹp trai như vậy đi hẹn hò, không biết hẳn có tức giận hay là không. Tiêu Dật bước xuống nhà đúng lúc mẹ Tiêu đang ngồi ở trên ghế xem chương trình bản tin buổi sáng, mắt thấy con trai sáng sớm đã ăn mặc diện dàng như vậy định đi ra ngoài liền gọi lại hỏi:

“Tiêu Dật, con đi đâu thế?”

Tiêu Dật cũng không có nửa điểm giấu giếm, hiện tại thành thật nói ra mình đi hẹn gặp mặt với Thẩm Tiểu Thúy không biết chừng mẹ Tiêu còn thật sự vui vẻ lắm:

“Con sao, có hẹn với cô Thẩm”

Mẹ Tiêu ai nha một tiếng đứng bật dậy:

“Là Tiểu Thúy sao?”

Tiêu Dật giả bộ đưa tay chỉnh lại cổ áo của mình một chút:

“Còn có thể là ai khác được nữa”

Mẹ Tiêu vui vẻ đưa tay lên giúp Tiêu Dật chỉnh chỉnh lại tóc:

“Cái gì cô Thẩm chứ, đi gặp người ta cũng đừng gọi như thế, xa lạ lắm”

Tiêu Dật gạt tay mẹ Tiêu xuống:

“Được rồi mẹ, chỉ là hẹn gặp mặt một chút thôi, mẹ cũng không cần phải quá mức hy vọng gì nhiều đâu”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mắt thấy đã gần 8 giờ rồi liền chào mẹ Tiêu nhanh chóng rời đi. Mẹ Tiêu ở phía sau chạy theo Tiêu Dật đến tận ra ngoài cửa nói lớn:

“Này Tiểu Dật, buổi trưa mời Tiểu Thúy đến nhà mình ăn cơm, mẹ đợi đó”

Tiêu Dật vừa lấy xe máy vừa hỏi:

“Không phải mẹ buổi trưa cần bán hàng hay sao?”

Mẹ Tiêu xua xua tay:

“Không cần bán, hôm nay nghỉ, hôm nay nghỉ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 44: Tiêu Dật Đi Hẹn Hò

Tiêu Dật dừng xe ở trước quán cà phê ngày hôm qua đợi Thẩm Tiểu Thúy, cậu trước vẫn là không có vào bên trong ngay mà lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn trước xem thử, bây giờ còn 10 phút nữa mới đến 8 giờ, Trình Kiệt hiện tại hẳn là đang ở trên đường tới công ty, lát nữa hẳn đến công ty rồi nhất định sẽ lại gọi cho cậu nữa, Tiêu Dật nghĩ vậy liền mang chuông điện thoại chuyển sang chế độ rung, sau đó không biết trong đầu Tiêu Dật nghĩ cái gì liền khôi phục lại cài đặt chế độ chuông lớn. Có một vấn đề mà có lẽ Tiêu Dật đến hiện giờ vẫn chưa nhận ra được chính là... cậu càng ngày càng đặt quá nhiều suy nghĩ của mình trên người Trình Kiệt.

Tiêu Dật không rõ cứ thất thần chờ điện thoại của ai đó trong bao lâu, mãi cho đến khi Thẩm Tiểu Thúy từ trong quán cà phê kia bước ra gọi cậu, thì cậu mới giật mình bước ra từ trong suy nghĩ của bản thân.

“Anh đến đây đã lâu hay chưa?” Hôm nay Thẩm Tiểu Thúy đơn giản một chiếc áo sơ mi cách điệu màu hồng cùng một chân váy bó màu trắng, trên chân đi một đôi giày cao gót ba phân, cách ăn mặc này thật sự khiến cho người ta vô cùng hài lòng, không quá kín đáo cũng không quá hở hang, lại mang đến hơi hướng một người phụ nữ đã hiện đại.

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn Thẩm Tiểu Thúy, ánh mắt theo tự nhiên mà đánh giá cô ấy một lượt, cuối cùng liền mỉm cười khen cô ấy một câu:

“Hôm nay cô mặc rất đẹp”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu nhã nhặn đáp:

“Cám ơn anh!”

Bởi vì công viên cách nhà của Thẩm Tiểu Thúy chỉ vài m cho nên Tiêu Dật liền mang xe máy để lại ở chỗ này, hai người sỏi bước cùng nhau đi đến phía công viên. Nếu như là bình thường người ngoài nhìn thấy được nhất định sẽ đánh giá hai người bọn cậu là nam thanh nữ tú, trai tài gái sắc, bởi vì hai người bọn cậu ngày hôm nay ăn mặc cũng thật rất đồng điệu, từ trang phục cho đến màu sắc của trang phục, tất cả đều thật sự hợp nhau. Tiêu Dật càng bước càng xa, ước chừng chỗ này chắc cũng cách nhà mình hơn 5km rồi, Trình Kiệt sẽ lại rất nhanh gọi cho cậu truy hỏi, nghĩ đến điều này khoe miệng Tiêu Dật bất giác lại mím lại không rõ đang tức giận hay chờ mong. Thẩm Tiểu Thúy cảm thấy không gian có chút trầm mặc cho nên lên tiếng nói trước:

“Anh Tiêu ở trên đó làm công việc gì thế?”

Tiêu Dật đương nhiên sẽ không mang chuyện cậu hiện tại đang là nghệ sĩ thực tập của Trình thị ra nói cho Thẩm Tiểu Thúy biết, Thẩm Tiểu Thúy mà biết được chuyện này thì gia đình cậu cũng có khả năng biết được, chính vì thế mà Tiêu Dật liền trả lời:

“Là làm nhân viên trong một công ty”

Thẩm Tiểu Thúy đưa tay vén lên mái tóc vắt vào một bên tai của mình:

“Công ty của anh làm về lĩnh vực gì vậy?”

Tiêu Dật chậm rãi nâng bước tiến về phía trước, trong miệng đã sớm tính toán được cậu hiện tại có lẽ đã cách nhà 6km:

“Là về chứng khoán”

Công viên ở quê của Tiêu Dật không quá lớn, nhưng nó cũng đủ làm cho người ta mệt mỏi nếu có ý định đi dạo hết một vòng ở đây. Có một chiếc hồ nhỏ ở phía trước, xung quanh có rất nhiều ghế đá được kê, mắt thấy đa số các ghế đá đã được ngồi kín hết, Tiêu Dật đưa mắt nhìn một lượt cuối cùng cũng phát hiện ra được có một chiếc ghế còn trống cách đó không xa:

“Chúng ta qua kia ngồi đi”

Tiêu Dật rất ga lăng, có lẽ ở trên thành phố đều cùng Trình Kiệt đi ra ngoài cho nên cậu không được thể hiện sự ga lăng đó của mình, hiện tại cuối cùng cũng có lúc để biểu hiện rồi. Tiêu Dật ngồi xuống bên trái của chiếc ghế đá kia, nơi có những ánh nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, nhường lại cho Thẩm Tiểu Thúy ngồi ở bên trong, nắng không thể nào chiếu được vào người cô ấy, đương nhiên thì một hành động nhỏ này lại vô tình ghi lại được điểm trong lòng của Thẩm Tiểu Thúy, cô ấy nhìn Tiêu Dật một chút rồi khẽ mỉm cười ngồi xuống ghế đá:

“Nghe bác Tiêu nói, anh Tiêu muốn làm nghệ sĩ có phải không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Tôi những năm đại học cũng là theo học chuyên ngành diễn xuất”

Thẩm Tiểu Thúy lại vuốt nhẹ mái tóc bị gió thổi bay của mình:

“Ngành nghề nào cũng đều có ưu điểm của nó cả”

Tiêu Dật cười cười không nói, Thẩm Tiểu Thúy tiếp tục tiếp lời:

“Có điều muốn làm nghệ sĩ thật sự phải dựa vào vận may một phần nữa”

Tiêu Dật chợt nhớ đến câu nói của Trình Kiệt lúc nói với cậu ở trong văn phòng “Không phải có tài để ý đến rồi hay sao...” đột nhiên được kim bài lớn như vậy để mắt tới mình, cái này rốt cuộc là phúc hay là họa đây.

Thẩm Tiểu Thúy quay đầu sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật, ánh nắng vàng qua kẽ lá chiếu đến gương mặt của cậu, làm cho gương mặt của cậu càng thêm có đường nét mềm mại ôn hòa, hơn nữa ánh mắt kia không biết đang suy nghĩ cái gì mà vô cùng tập trung nghiêm túc, đến cả khóe miệng cũng khẽ mím lại một chút. Thẩm Tiểu Thúy trong phút giây ngẩn ngủ quả thật đã thất thần nhìn Tiêu Dật như vậy, còn thật sự nghĩ gương mặt của cậu đang tự phát ra ánh sáng chói mắt chứ không phải là do nắng vàng chiếu tới.

Cái đẹp không phải là nằm ở trên gương mặt của đối phương mà chính là nằm trong ánh mắt của bản thân, Thẩm Tiểu Thúy cũng giống như Trình Kiệt vậy đều có suy nghĩ trên người Tiêu Dật đang tự phát ra thứ ánh sáng chói mắt. Tối ngày hôm đó Trình Kiệt đưa Tiêu Dật tới nhà của mình, Tiêu Dật đứng ở dưới cột đèn lớn suy nghĩ miên man, Trình Kiệt đã thất thần nhìn cậu giống như Thẩm Tiểu Thúy bây giờ. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy túi quần của mình rung lên một cái, cậu vội vã đưa tay vào đó lấy điện thoại ra nhìn, có điều lần này không biết là nên thất vọng hay nên vui mừng nữa bởi vì điện thoại căn bản chỉ truyền đến một tin nhắn của Trình Sói lớn mà thôi.

[Em không muốn tôi gọi điện quá nhiều cho nên tôi nhắn tin nhắc nhở em không được ở sau lưng của tôi giờ trò]

Tiêu Dật vốn định nhắn tin lại nhưng không biết nghĩ cái gì liền tắt máy để lại di động vào trong túi quần. Thẩm Tiểu Thúy nhận ra được bộ dáng đang chờ điện thoại ai đó của Tiêu Dật liền lên tiếng hỏi:

“Anh đang đợi ai gọi đến sao?”

Tiêu Dật bất ngờ quay sang nhìn Thẩm Tiểu Thúy, bộ dạng của cậu thật sự là rất giống với việc đang đợi người gọi điện hay sao:

“Không có, sao cô lại nói vậy?”

Thẩm Tiểu Thúy im lặng một hồi:

“Anh cùng tôi ngồi nói chuyện nhưng lại không tập trung, điện thoại của anh vừa reo anh liền vội vã mang ra xem thử. Là ai vậy? bạn gái của anh phải không?”

Tiêu Dật xoa tay cười ha ha:

“Sao có thể là bạn gái của tôi được chứ”

Thẩm Tiểu Thúy cũng không đề cập nhiều đến vấn đề này nữa, nếu như Tiêu Dật nói không phải thì tức là không phải, nếu như quả thật Tiêu Dật đã có đối tượng để ý rồi sẽ hẹn gặp mặt cô ngày hôm nay sao. Không khí tiếp theo sau đó lại ngưng đọng, không ai có ý định lên tiếng nói tiếp bởi vì bản thân quả thật chẳng biết hỏi đối phương cái gì cả. Đúng lúc này có một đứa bé gái mặc một chiếc váy màu hồng đã cũ cầm trên tay một giỏ hoa hồng bước tới trước mặt Tiêu Dật:

“Anh à, anh có muốn mua hoa hồng tặng cho chị ấy hay không?”

Tiêu Dật nhìn đứa nhỏ kia lớn lắm cũng chỉ có 12 tuổi mà thôi, thế mà gọi cậu là anh thế này khiến cho cậu cũng là không dám nhận. Tiêu Dật đưa tay lên xoa xoa đầu đứa nhỏ kia, khiến cho mái tóc được tết hai bên cần thận của nó hơi xù ra một chút:

“Được rồi, bao nhiêu tiền một bông hồng đây?”

Cô bé kia mỉm cười tươi rói:

“Rẻ lắm, cháu bán 10 tệ một bông”

Tiêu Dật vừa nghe vậy thì hoảng, 10 tệ không phải là một số tiền quá lớn đối với cậu nhưng mà hoa hồng ngày lễ đắt nhất cũng chỉ có 5 tệ mà thôi. Tiêu Dật không muốn ở trước mặt Thẩm Tiểu Thúy kỳ kèo mặc cả hơn nữa

đối phương chỉ là một đứa bé mà thôi, chính vì vậy cậu liền rút ví ra tính trả tiền:

“Được rồi, chú sẽ lấy một bông”

Đứa nhỏ kia lúc này liền nhanh miệng nói thế này:

“9 bông hoa hồng tượng trưng cho câu nói anh yêu em mãi mãi, 10 bông hồng tình yêu đôi ta thập toàn hoàn mỹ, 11 bông hồng thế giới này chỉ có mình em, 12 bông hồng yêu của anh kéo dài theo năm tháng, 13 bông hãy giữ lấy tình hữu nghị”

Tiêu Dật choáng váng khi nghe thấy lời nói kia của đứa bé gái, chính là không có quá mức ghi nhớ ý nghĩa từng bông hoa, chỉ biết được con số thứ 13 kia là giữ tình hữu nghị, còn những con số ở trên đó là đều nói đến tình yêu nồng thắm. Tiêu Dật bị đặt vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đứa bé gái kia đã nói như vậy rồi mà cậu còn mua 1 bông hồng thì thật là mất mặt, nhưng nếu mua liền một lúc 13 bông hồng kia thì giá của nó cũng không phải là rẻ đâu. Tiêu Dật tính toán một hồi cuối cùng cũng quyết định bảo tồn tiền của mình chọn mua 9 bông hoa hồng thôi. Mua 9 bông hoa hồng kia thật sự khiến cho Tiêu Dật ruột gan đau xót, đừng tưởng Tiêu Dật ăn sung mặc sướng ở trên thành phố như vậy liền nghĩ cậu có rất nhiều tiền, cậu hiện tại đang làm nghệ sĩ thực tập vừa không có lương lại vừa mất tiền, ba mẹ Tiêu sớm đã không còn viện trợ cho cậu nữa, bây giờ lại bỏ ra một số tiền lớn thế này để đi mua vài bông hoa mà bản thân biết chắc nó đắt gấp mấy lần tặng cho người khác, đúng là đen đủi không còn gì đen đủi hơn.

“Được rồi, chú muốn 9 bông hồng” Tiêu Dật ngoài cười nhưng trong lòng chua xót.

Đứa bé gái kia nhanh chóng đưa cho Tiêu Dật 9 bông hồng rồi nhận lấy tiền của cậu rồi đi. Tiêu Dật mang hoa hồng tặng cho Thẩm Tiểu Thúy:

“Hoa này tặng cho cô”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười cầm lấy 9 bông hoa hồng kia:

“Hoa hồng chưa đến 5 tệ một bông, anh đáng lẽ ra không nên mua làm cái gì, đứa bé gái kia nhất định là ép giá anh rồi”

Tiêu Dật im lặng mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ thế này: Cô nương à, cô nhanh một chút ở tại thời điểm đó nói ra câu này có phải là xong rồi hay không, còn đợi tôi mua rồi mới nói thì giải quyết được ích lợi gì nữa, cũng chẳng thể bán lại hoa cho đứa bé gái kia để lấy tiền.

Thẩm Tiểu Thúy trong lòng ngập tràn ngọt ngào đưa hoa lên mũi ngửi rồi cười nhẹ:

“Cám ơn anh nhé, đúng là lâu lắm rồi mới được nhận hoa”

Tiêu Dật bị nóng vì nắng đã bắt đầu tăng nhiệt độ, mà chỗ ngồi của cậu cũng không có được râm mát như người ta:

“Cô là cô giáo, những ngày của nhà giáo, ngày của phụ nữ ít nhất cũng được học sinh tặng hoa mà”

Thẩm Tiểu Thúy nhỏ giọng:

“Cái đó đối với cái này không có giống nhau”

Nói rồi Thẩm Tiểu Thúy liền quay sang Tiêu Dật, phát hiện ra gương mặt của cậu có điểm đỏ hơn lúc vừa mới giờ, hơn nữa hiện tại còn đưa tay lên giả bộ vuốt vuốt tóc ở trên trán. Thẩm Tiểu Thúy trong lòng trộm cười thầm nghĩ Tiêu Dật nhất định là đang ngại ngùng. Có một sự thật là Tiêu Dật không có nghe thấy rõ ràng lời nói cuối cùng kia của Thẩm Tiểu Thúy, bởi vì cậu còn đang bận lau mồ hôi ở trên trán vì nắng nóng đang không ngừng chiếu thẳng vào gương mặt cậu. Tiêu Dật học diễn xuất, không có lý gì vì một câu nói như vậy của Thẩm Tiểu Thúy mà làm cho đỏ mặt được, ít

nhất muốn làm cho Tiêu Dật phải đỏ mặt lúng túng thì cần phải có tài ăn nói biến thái ngang ngửa Trình Kiệt mới có thể đi.

Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy ngồi nói chuyện được một lúc cũng đến 10 giờ trưa rồi, nói chung thông qua cuộc nói chuyện ngày hôm nay Tiêu Dật vẫn chẳng thể nào nói được Thẩm Tiểu Thúy rốt cuộc có tính cách ra sao, đương nhiên cậu cũng không có ý định tiến thêm một bước với cô ấy, chỉ là ở nhà quá mức rảnh rồi cho nên muốn hẹn người ra ngoài nói chuyện một lúc cho khuây khỏa mà thôi, ai ngờ một lần bước ra cửa lại tiêu tốn đến nhiều tiền như thế, càng nghĩ lại càng không cam tâm. Khi Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy vừa mới bước được ba bốn bước thì điện thoại trong túi quần của Tiêu Dật liên reo lên, Tiêu Dật lại bắt đầu vội vã đưa tay vào túi lấy di động ra, ánh mắt nhìn tới tên hiển thị trên màn hình kia liền có chút mất đi vài phần hứng thú:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu ở bên này đang nấu cơm, hôm nay đặc biệt nấu nhiều món ăn ngon bởi vì nhà sẽ có khách:

“Tiêu Dật, đi chơi biết đường về ăn cơm nha, nhớ gọi Tiểu Thúy cùng về nhà chúng ta ăn cơm trưa”

Tiêu Dật liếc nhìn Thẩm Tiểu Thúy đang đứng ở một bên đợi cậu, lúc bắt gặp thấy ánh mắt kia của cô ấy thì cậu liền quay đi:

“Mẹ à, như thế không tiện đâu”

Mẹ Tiêu khẽ quát:

“Cái gì mà không tiện, con hôm nay nếu như không đưa được Tiểu Thúy về nhà thì khỏi về nhà nữa”

Nói rồi mẹ Tiêu liền lập tức cúp máy không cho Tiêu Dật có khả năng từ chối nữa. Tiêu Dật cũng chẳng còn cách nào nữa liền tiến về phía trước hướng Thẩm Tiểu Thúy nói một tiếng, dù sao thì cậu mời là một chuyện còn cô ấy có về nhà cậu hay không lại là một chuyện khác, cái này mẹ Tiêu cũng không thể trách cậu được:

“Cô Thẩm, mẹ tôi nói muốn mời cô về nhà ăn cơm trưa”

Thẩm Tiểu Thúy làm bộ suy nghĩ một khoảng thời gian, cuối cùng liền gật đầu đáp ứng khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc cũng phải giật mình. Tiêu Dật đưa Thẩm Tiểu Thúy về nhà là 10 giờ rưỡi, ba Tiêu hôm nay lại không biết vì sao lại về nhà sớm hơn bình thường, Thẩm Tiểu Thúy không hổ là giáo viên cho nên mọi nghi lễ chào hỏi đều rất hợp ý với ba Tiêu:

“Chào bác trai ạ”

Ba Tiêu cười cười gật đầu, xem ánh mắt của ông chính là vô cùng hài lòng với Thẩm Tiểu Thúy, Tiêu Dật dựng xe ở một bên bắt đầu thở dài một hơi, chẳng thể hiểu nổi Tiêu Dật hiện tại lại vì sao thở dài, là bị mẹ Tiêu cưỡng ép phải đưa Thẩm Tiểu Thúy về nhà ăn cơm? Là bởi vì ánh mắt kia của ba Tiêu giống như nhận định Thẩm Tiểu Thúy nếu như là dâu thì rất hợp? Hay là bởi vì Trình Kiệt từ tối hôm qua đến giờ cùng cậu nói chuyện điện thoại rất ít? Hay có lẽ bởi vì... bản thân cậu đang có thay đổi mất rồi...

Thẩm Tiểu Thúy vừa bước vào nhà liền nâng giọng chào mẹ Tiêu đang bận rộn ở trong bếp:

“Chào bác Tiêu, có cần cháu giúp gì hay không?”

Mẹ Tiêu sớm đã nấu xong đồ ăn rồi chỉ còn bê ra ngoài đĩa cuối cùng nữa thôi, thế cho nên lúc này mới bê đĩa rau xào kia ra ngoài cười cười vui vẻ hỏi:

“Nha, hoa ở đâu thế kia?”

Thấm Tiều Thúy không nói gì chỉ hơi hơi liếc nhìn sang Tiêu Dật, mẹ Tiêu thấy thế liền hiểu ngay cũng không có hỏi nữa tránh cho có người phải ngượng ngùng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 45: Tặng Cà Phê

Bắt đầu từ buổi tối ngày hôm đó xảy ra một sự kiện vô cùng kỳ quái, điều này khiến cho tâm trạng của Tiêu Dật cảm thấy không được thoải mái, hiện tại đã nằm ở trên giường tắt điện đi ngủ rồi tay vẫn còn không chịu buông điện thoại ra, Trình Kiệt ngày hôm nay chỉ gửi đến cho cậu duy nhất một tin nhắn đó, không có một ngày bốn lần gọi như hăn nói nữa. Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt gọi điện quá nhiều thì sẽ phiền phức, nhưng không gọi điện thì lại cảm thấy bất an buồn bực, cái này rốt cuộc là bị làm sao rồi.

Tiêu Dật buồn chán mang điện thoại mở ra hướng team chat của mình nói chuyện, team chat này vẫn ồn ào như mọi khi, các cô gái ở trên đó ngoài chuyện tình yêu nam nam mà nói ra thì chính là nói những chuyện biến thái ở trên trời dưới đất. Tiêu Dật không có ý định lên tiếng chỉ nằm ở trên giường đọc tin chat của mọi người.

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu muốn hỏi làm sao để được một người đàn ông để ý đến mình sao?

[Dương Quang]: Đúng vậy!

[Rên Ngọt]: Như vậy phải xem đối tượng là người như thế nào đã

[Đại Boss]: Cậu ta cong thì dễ rồi, nhưng nếu cậu ta thẳng có lẽ hơi khó

[Dương Quang]: Đối phương là thẳng thì phải làm thế nào?

[Đồi Hướng Dương]: Như vậy lại còn tùy thuộc vào việc cậu muốn làm công hay làm thụ nữa

[Dương Quang]: Tôi muốn là công

[Phúc Hắc Công]: Như vậy cậu áp dụng phương thức mưa dầm thấm lâu đi, lúc nào cũng ở bên cạnh người ta nói thật nhiều vào

[Dương Quang]: Tôi nói cũng không phải là ít

[Đồi Hướng Dương]: Vẫn không có kết quả sao?

[Dương Quang]: Vẫn không có kết quả

[Đại Boss]: Thật ra thì bẻ cong rất dễ, uốn thẳng lại mới khó thôi, cho nên cậu cứ kiên trì ắt hẳn sẽ có kết quả

Tiêu Dật đọc được câu kia của [Đại Boss] liền bắt đầu cảm thấy có chút lo lắng, nếu đúng như là lời [Đại Boss] nói, cậu càng tiếp xúc nhiều với Trình Kiệt có thể hay không sẽ bị bẻ cong. Trước không nói đến vấn đề Trình Kiệt là cong hay thẳng, bản thân cậu mà thật sự bị hằn bẻ cong sau này có lẽ chỉ có mình cậu chịu thiệt, thiệt thòi đủ đường luôn, như vậy hằn là vẫn nên giữ khoảng cách với Trình Kiệt một chút. Tiêu Dật trong đầu luôn nghĩ cần phải giữ khoảng cách với Trình Kiệt nhưng trong lòng lại kiềm chế không được nghĩ đến hằn, ví như chuyện ngày hôm nay không được nghe giọng nói của hằn liền cảm thấy buồn bực trông chờ, hay ví như chuyện mỗi lần cậu gặp khó khăn thì người đầu tiên cậu nghĩ đến chính là Trình Kiệt...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật thức dậy lúc 8 giờ sáng, ngày hôm nay căn bản vẫn không có chuyện gì để làm. Tiêu Dật ngốc ở trong nhà một tiếng đồng hồ chỉ đứng ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh nắng vàng nhạt len lỏi qua từng kẽ lá chẳng thể nào chiếu được đến chóp mũi của cậu,

Tiêu Dật cả buổi sáng sầu nào thở dài không biết bao nhiêu lần, ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía điện thoại đặt trên bàn.

Buổi trưa ngày hôm nay mẹ Tiêu không có ở nhà, bởi vì mẹ Tiêu mở tiệm ăn ở ngoài phố cho nên bình thường đến giờ ăn cơm trưa ba Tiêu và Tiêu Lăng đều qua đó ăn hết, hôm nay ba người đàn ông trong nhà đều cùng nhau đi tới quán của mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu đáng lý ra nghỉ bán hàng hết ngày hôm nay nhưng bởi vì mẹ Tiêu muốn Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy tiếp cận với nhau nhiều một chút cho nên ngày hôm nay mới cố tình mở quán bán hàng. Tiêu Dật lúc đi ra khỏi cửa quên mang điện thoại di động theo, lúc đi được nửa đường rồi mới chợt nhớ ra. Điện thoại của Tiêu Dật không có quá nhiều người gọi tới, thời gian gần đây chiếc điện thoại đó ngoài Trình Kiệt gọi thì cũng chỉ có mẹ Tiêu, Tiêu Dật sợ Trình Kiệt sẽ gọi điện cho mình cho nên nghĩ muốn quay lại lấy nhưng mà kết quả vẫn là thôi không cần lấy nữa.

Mẹ Tiêu mời Thẩm Tiểu Thúy qua quán ăn cơm, còn cố tình để Thẩm Tiểu Thúy ngồi bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng không có quá quan tâm đến vấn đề này lắm chỉ im lặng ngồi ở một chỗ ăn cơm, thỉnh thoảng mọi người trò chuyện quá nhiều cũng sẽ ngẩng đầu lên đáp một vài câu. Tiêu Lăng ăn cơm xong sẽ phải đi học thêm, ba Tiêu chỉ nghỉ ngơi một chút lại phải đi làm, mẹ Tiêu muốn Tiêu Dật ở lại một nhưng Tiêu Dật lấy lý do muốn đưa Tiêu Lăng đi học cho nên nhất quyết bỏ về. Lý do Tiêu Dật muốn sớm một chút trở về như vậy là bởi vì cậu lo lắng điện thoại ở nhà đang reo, có điều khi đưa Tiêu Lăng đến chỗ học trở về nhà rồi điện thoại của Tiêu Dật vẫn không có bất cứ một thông báo nào.

Buổi chiều tiếp tục nhàm chán trôi qua, lúc ngồi ăn cơm chiều với gia đình Tiêu Dật có nghe thấy mẹ Tiêu nhắc nhở cậu điều gì đó rất là dài, nhưng từ đầu đến cuối Tiêu Dật vẫn không có một chút nào để tâm cả. Cả ngày Tiêu Dật cứ thờ thần ngây ngốc ngồi ở một chỗ nhìn điện thoại, mới nhìn được một lúc liền phát hiện ra ánh trăng đã treo cao ở trên nền trời

màu đen rồi, Trình Kiệt cả một ngày hôm nay không có gọi điện thoại cho cậu, Tiêu Dật trong lòng có chút khẩn trương cũng có chút lo lắng, sau khi phát hiện ra bản thân thế nhưng lại có mấy cái cảm nhận kia liền giật mình hoảng sợ, Trình Kiệt không gọi điện cậu phải vui vẻ mới đúng, bây giờ rốt cuộc còn ngồi chờ điện thoại của hắn làm cái gì đây.

Máy điện thoại của Tiêu Dật cuối cùng cũng chịu rung lên, Tiêu Dật vừa nghe thấy tiếng chuông hai mắt liền chuyển sáng, cậu nhanh chóng đứng dậy đi về phía giường cầm lấy điện thoại, khi phát hiện ra tên người gọi hiện trên màn hình điện thoại rồi thì Tiêu Dật lại có một chút thất vọng, người gọi điện tới cho Tiêu Dật không phải là Trình Kiệt mà là Thẩm Tiểu Thúy. Tiêu Dật nhú mày một chút nhìn điện thoại di động không ngừng phát ra tiếng chuông, cuối cùng cũng quyết định nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Cô Thẩm?”

Thẩm Tiểu Thúy có cảm tình với Tiêu Dật, thật ra thì Tiêu Dật điều kiện cũng quả là rất tốt, cho dù không phải thuộc dạng đặc biệt giàu có nhưng ít ra cũng có công ăn việc làm ổn định, gương mặt nhìn qua vô cùng nhu hòa mềm mại, ngay cả tính cách cũng dễ chịu thế cho nên Thẩm Tiểu Thúy có ý định muốn tiến thêm một bước với cậu. Thẩm Tiểu Thúy biết Tiêu Dật ngày mai sẽ rời đi, buổi tối ngày hôm nay cứ ngồi chờ điện thoại của Tiêu Dật mãi không thấy cậu gọi liền quyết định đánh bạo một lần gọi cho cậu lấy lý do để hẹn cậu ra ngoài gặp mặt:

“Anh Tiêu à, thật ngại quá ba tôi nói muốn tặng anh một chút cà phê, anh hiện tại có ở nhà hay không tôi mang qua cho anh”

Tiêu Dật không phải không thích uống cà phê mà là không uống được cà phê, cậu uống cà phê nhất định sẽ buồn ngủ cho nên nghe thấy Thẩm Tiểu Thúy nói muốn tặng cà phê liền từ chối:

“Cà phê sao, cái này tôi cũng không hay uống cho nên không cần đâu, dù gì hiện tại cũng tối rồi”

Thẩm Tiểu Thúy ở bên này do dự:

“Này, tôi cũng đã nói với ba tôi rồi nhưng mà ba tôi lại cứ nhất quyết muốn tặng, hay là anh cứ nhận lấy cho ông vừa lòng có được không”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ treo trên tường, hiện tại chưa phải đã muộn mới chỉ có 8 giờ mà thôi, có điều để một cô gái mang cà phê đến cho mình thì không phải lắm, Tiêu Dật cuối cùng không còn cách nào khác đành phải nói thế này:

“Được rồi, để tôi qua lấy là được”

Thẩm Tiểu Thúy khẽ mỉm cười:

“VẬY CÓ PHIÊN ANH HAY KHÔNG?”

Tiêu Dật đáp:

“Không phiền”

Tiêu Dật lấy đại một bộ quần áo mặc vào người rồi đi xe đến nhà Thẩm Tiểu Thúy. Lúc Tiêu Dật đi gần đến quán cà phê rồi liền nhìn thấy được Thẩm Tiểu Thúy đứng ở bên ngoài cửa quán, trên tay cầm theo một túi đồ đúng đợi ở đó, Tiêu Dật dừng xe lại hướng Thẩm Tiểu Thúy gật đầu mỉm cười xã giao:

“Cô Thẩm”

Thẩm Tiểu Thúy tỏ ý muốn mời Tiêu Dật vào trong quán ngồi một chút:

“Anh có muốn vào bên trong một chút hay không?”

Tiêu Dật ngày mai phải lên thành phố từ sớm, bây giờ cũng không phải là đã quá trễ nhưng Tiêu Dật không muốn cùng Thẩm Tiểu Thúy ngồi nói chuyện nữa thế cho nên liền lấy cớ từ chối:

“Có lẽ không cần đâu, giúp tôi cảm ơn bác trai nhé”

Thẩm Tiểu Thúy có chút bối rối cô thật muốn giữ Tiêu Dật ở lại nói chuyện một chút:

“Ngày mai anh lên thành phố rồi phải không?”

Tiêu Dật cầm lấy túi nhỏ mà Thẩm Tiểu Thúy đưa cho:

“Đúng vậy, ngày mai tôi đi rồi”

Thẩm Tiểu Thúy trực tiếp nói một câu thế này:

“Chúng ta giữ liên lạc nhé”

Tiêu Dật giật mình há một tiếng, không nghĩ tới Thẩm Tiểu Thúy lại thẳng thắn như vậy. Tiêu Dật không có ý định cùng Thẩm Tiểu Thúy tiến triển nhưng xem câu nói kia của cô ấy có lẽ là thật sự muốn cùng cậu tiến thêm một bước, Tiêu Dật không tiện từ chối dù sao thì gật đầu một cái coi như cũng là phép lịch sự. Thẩm Tiểu Thúy thấy Tiêu Dật gật đầu liền vui vẻ:

“Bên trong có một chút cà phê cùng bột ca cao, còn có kẹo dẻo marshmallow tôi tự làm đó, anh pha cà phê có thể cho vài viên kẹo dẻo đó vào uống sẽ rất là ngon”

Tiêu Dật không có thói quen uống cà phê, có điều đã đến đây nhận quà rồi cũng chẳng thể nói rằng mình không uống cà phê được:

“Được rồi, cảm ơn cô nhé, tôi về trước đây”

Thẩm Tiểu Thúy có chút nuối tiếc vẫy tay chào tạm biệt Tiêu Dật, Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nếu để cho Trình Kiệt biết được chuyện này hẳn có hay không sẽ nổi giận, nhưng mà cho dù Tiêu Dật có lo lắng thế nào thì vẫn không thể thay đổi được một sự thật rằng Trình Kiệt cả ngày hôm nay không có gọi điện cho cậu.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật lên chuyến xe sớm nhất để trở về Bắc Kinh, ngày hôm qua vốn sẽ định để túi cà phê kia ở nhà nhưng mà Tiêu Dật nghĩ lại, Trình Kiệt mua cho cậu nhiều đồ như vậy nếu bây giờ trở về thành phố tay không cũng không phải phép cho lắm, thế cho nên Tiêu Dật liền coi như mượn hoa hiến Phật mang túi cà phê kia cùng lên thành phố, nếu như Trình Kiệt có đòi hỏi liền mang cà phê đó ra.

Tiêu Dật không có thời gian ghé qua ký túc xá để cất đồ thế cho nên liền mang theo đồ đạc đến thẳng Trình thị luôn, lúc bước chân vào cửa lớn Trình thị là gần 8 giờ, cậu còn cố tình đảo mắt xung quanh một hồi giống như là muốn tìm kiếm bóng dáng của ai đó, kết quả vẫn là tìm không được đành bước vào thang máy nhấn lên tầng 17 tiến vào phòng tập. Tiêu Dật mang đồ của mình cất vào trong tủ rồi đi ra ngoài, đúng lúc này liền bắt gặp Ngô Lăng đang đứng ở bên ngoài hút thuốc lá, Tiêu Dật nhìn thấy Ngô Lăng liền bước về phía cậu ta chào hỏi một tiếng:

“Ngô Lăng”

Ngô Lăng thấy có người gọi mình liền quay lại nhìn phát hiện ra là Tiêu Dật, cậu ta liếc nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu đến chân rồi mới xoay đầu nhìn về phía đối diện thờ ơ nói một câu thế này:

“Xem ra Trình tổng rất là cưng chiều cậu, quần áo trên người cũng không phải dạng thường”

Quần áo đang mặc trên người mình có giá trị bao nhiêu Tiêu Dật đương nhiên là biết:

“Cậu và giám đốc Phong gần đây thế nào?”

Ngô Lăng nhả ra một ngụm khói nhàn nhạt đáp lời:

“Còn thế nào được, chúng tôi chỉ là trao đổi mà thôi, xong việc rồi thì đường ai nấy đi”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ mông lung mãi cho đến khi Ngô Lăng lên tiếng nói tiếp, đến lúc đó cậu mới có thể thoát khỏi thực tại:

“Cậu gần đây nên cẩn trọng một chút, đám người thực tập kia có vẻ không vừa ý với cậu đâu”

Tiêu Dật nhú mày hả một tiếng:

“Tôi sao?”

Ngô Lăng gật đầu, Tiêu Dật khó hiểu:

“Tôi cũng có làm cái gì đâu?”

Ngô Lăng trầm giọng:

“Cậu thường xuyên nghỉ vô lý do như vậy lại không bị trừ điểm, buổi trưa cuối cùng trước hôm cậu nghỉ, giám sát Khương có ở trước mặt mọi người công bố điểm rèn luyện trong 1 tuần qua, cậu ngoài chuyện với Phó Hạo bị trừ 10 điểm ra còn lại đều không bị trừ thêm điểm nào cả”

Tiêu Dật giật mình, buổi trưa hôm đó chính là cái buổi trưa cậu ngủ quên ở trên văn phòng của Trình Kiệt, Trình Kiệt không phải nói rằng hăn cho nhóm nghệ sĩ thực tập đều nghỉ rồi sao:

“Buổi trưa hôm đó không phải được nghỉ hả?”

Ngô Lăng thản nhiên bỏ lại một câu:

“Không!”

Tiêu Dật nhíu mày hóa ra là Trình Kiệt dám lừa gạt cậu. Quả đúng như sự nhắc nhở của Ngô Lăng, khi Tiêu Dật bước vào trong phòng tập liền nhận được ánh mắt không hợp lý lắm của mọi người, Tiêu Dật cố tỏ vẻ ra không biết gì bước về phía đám người Trác Trí Văn:

“Này, các cậu về quê chơi có vui hay không?”

Thật ra thì cả ba người cùng phòng Tiêu Dật cũng bắt đầu có chút kiêng kỵ Tiêu Dật, tuy rằng không có ghét bỏ ra ngoài mặt nhưng trong lòng mỗi người đều nhen nhóm một sự đổ kỵ nhất định. Bạch Dịch cười cười làm như không có gì cả đáp:

“Tôi trở về liền phải phụ mẹ mình bán hàng, còn thật sự mệt muốn chết luôn”

Bùi Khâm mang di động đút vào trong túi quần rồi ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật:

“Cậu về quê thế nào?”

Tiêu Dật không tốn thời gian suy nghĩ quá nhiều đáp lại:

“Tôi sao, cả ngày không có chỗ nào để đi, đều là ở trong nhà chán muốn chết”

Trác Trí Văn gật gật đầu:

“Tôi cũng vậy”

Ngày hôm nay sẽ ôn luyện lại một chút những kiến thức diễn xuất cơ bản, bởi vì trong nhóm người thực tập ở đây không phải ai cũng được đào tạo theo ngành diễn xuất ngay từ đầu, có người đang học kinh tế liền bỏ học để vào Trình thị, cũng có người không học lên đại học liền ứng tuyển

vào trong đây, thế cho nên lúc này mọi người sẽ được nghe giảng cùng thực hành lại một vài kỹ năng biểu diễn. Đối với vấn đề này Tiêu Dật không bị gặp bất cứ một khó khăn nào, dù sao thì trong trường đại học cậu cũng đều được đào tạo bài bản rồi, chính vì vậy cả một buổi sáng đều trôi qua vô cùng suôn sẻ.

Sau khi được nghỉ trưa Tiêu Dật vốn định cùng nhóm người Trác Trí Văn đi ăn trưa nhưng mới chỉ vừa có ý định liền bị giám sát Khương La gọi lại:

“Tiêu Dật, cậu qua đây một chút”

Tiêu Dật có điểm bất an bước về phía giám sát Khương La:

“Giám sát Khương có chuyện gì sao?”

Giám sát Khương La đưa cho Tiêu Dật một số thứ giấy tờ:

“Cậu giúp tôi mang cái này lên cho Trình tổng đi”

Tiêu Dật hả một tiếng:

"Phòng Trình tổng sao?"

Giám sát Khương La nghiêm mặt:

“Có vấn đề gì sao?”

Tiêu Dật thấy vậy liền nuốt một ngụm nước miếng:

“Không có, được rồi tôi sẽ mang lên phòng của Trình tổng”

Giám sát Khương La gật gật đầu:

“Là giấy tờ đánh giá của nhóm nghệ sĩ thực tập trong tuần đầu, cậu mang cái này lên cho Trình tổng xem qua một lượt để Trình tổng ký xác nhận rồi

mang xuống lại cho tôi”

Tiêu Dật gật đầu:

“Được, vậy tôi đi đây”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng muốn gặp Trình Kiệt một chút, Trình sói lớn kia bình thường rất hay gọi điện cho cậu nhưng mà cả một ngày hôm qua cho đến tận buổi trưa ngày hôm nay vẫn chưa có tin tức gì của hắn cả, điều này khiến cho Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất ổn. Tiêu Dật đi vào trong tủ đồ của mình lấy ra túi cà phê kia rồi nhanh chóng bước vào trong thang máy đi lên tầng 49, bây giờ đã là giờ nghỉ trưa của nhân viên vì thế thư ký Tiểu Khiết cũng không còn ở trên tầng 49 nữa, Tiêu Dật quy củ đứng ở bên ngoài gõ cửa ba tiếng, có điều lần này phía bên trong lại không có tiếng nói nào vọng ra. Tiêu Dật nhú mày thầm nghĩ có lẽ nào Trình Kiệt đã nghỉ trưa rồi, cậu dùng sức đưa tay lên cửa gõ thêm ba tiếng nữa, sau khi đứng ở bên ngoài khoảng vài giây không thấy ai đáp lại vốn định rời đi thì bên trong liền truyền ra giọng nói vừa quen vừa lạ, giọng nói này đích thị là của Trình Kiệt nhưng mà xem giọng điệu của hắn có vẻ không được vui:

“Tiến vào đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 46: Hình Chụp Trên Trang Cá Nhân

Tiêu Dật cảm thấy có cái gì không được đúng cho lắm, bình thường cậu gõ cửa phòng Trình Kiệt 3 tiếng thì hẳn sẽ nói cậu tiến vào, ngày hôm nay gõ 6 nhịp phải đợi một lúc mới có thể nghe thấy tiếng đáp vọng ra của đối phương, hơn nữa nghe giọng điệu kia còn có vẻ tâm trạng của hẳn đang không tốt. Tiêu Dật hít một hơi mở cửa phòng tiến vào, Trình Kiệt ngày hôm nay vẫn ăn mặc như một vị tổng giám đốc lớn, áo vest vắt ở phía sau thành ghế, hẳn bây giờ vẫn theo thói quen không thắt cà vạt chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng cúc cổ trên cùng mở ra. Trình Kiệt có vẻ như đang làm việc gì đó rất quan trọng thế cho nên khi Tiêu Dật tiến vào hẳn cũng không có ý định ngẩng đầu lên nhìn:

“Giám sát Khương nói tôi mang cái này lên để anh ký”

Trình Kiệt vẫn cúi đầu xem xét văn kiện ở trên bàn chỉ nhàn nhạt hỏi:

“Là cái gì?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút, thái độ của Trình Kiệt không rõ lại làm sao vậy:

“Hả? Là giấy tờ đánh giá điểm rèn luyện của nhóm nghệ sĩ thực tập trong một tuần”

Trình Kiệt lúc này mới chịu ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, ánh mắt kia không rõ ý tứ đánh giá cậu một lượt từ đầu đến chân rồi lạnh giọng lên

tiếng:

“Mang qua đây đi”

Tiêu Dật cảm thấy không khí có phần ngột ngạt, ngay cả bước chân tiến về phía trước cũng có điểm không được tự nhiên, Tiêu Dật mang văn kiện để ở trên bàn làm việc của Trình Kiệt, Trình Kiệt tiếp sau đó lại cúi đầu mang văn kiện đó mở ra xem.

“Giờ nghỉ trưa rồi, anh không đi ăn cơm hả?” Tiêu Dật buột miệng hỏi

Trình Kiệt lấy bút từ trong ngăn kéo ra:

“Tôi không đi”

Tiêu Dật trong lòng vừa lo lắng vừa khó chịu, Trình Kiệt vì sao đột nhiên lại thay đổi như vậy chứ. Không phải Trình Kiệt đột nhiên biến thành như vậy, sự thay đổi này chính là do một tay Thẩm Tiểu Thúy vô tình tạo lên. Trình Kiệt biết hết tất cả những thông tin của Tiêu Dật bao gồm cả tài khoản cá nhân trên mạng của cậu, buổi chiều ngày hôm đó hắn lại thật khéo đi vào trang cá nhân đó lướt nhìn thử, mắt thấy danh sách bạn bè của Tiêu Dật thông báo mới thêm một người bạn mới mà đối tượng lại là nữ cho nên Trình Kiệt nhanh chóng nhấn vào xem thử. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền thấy bóng lưng hồ ly nhỏ nhà hắn chình ỉnh trên trang cá nhân của một cô gái lạ nào đó, không những thế cô ta còn đăng thêm một tấm hình 9 bông hồng đỏ với một dòng tin mùi mẫn ngắn gọn thế này: Lâu lắm rồi mới được nhận hoa hồng đỏ, người ta nói 9 bông hồng tượng trưng cho câu nói anh yêu em mãi mãi. Đối với một người lúc nào cũng muốn kiểm soát Tiêu Dật như Trình Kiệt mà nói thì chuyện này chính là chuyện không thể nào chấp nhận được, Trình Kiệt không muốn gọi điện cho Tiêu Dật là bởi vì hắn phải kiềm chế, nếu như nóng nảy nhất định sẽ làm kinh động đến hồ ly nhỏ kia, tình trạng xấu hơn nữa chính là làm cho người ta ở lại quê luôn không lên thành phố nữa, bây giờ hồ ly nhỏ lên rồi sẽ không có khả năng

nào thoát khỏi tầm mắt của hắn, cũng làm cho hắn dễ dàng hỏi cho thật rõ ràng:

“Túi đồ gì kia?”

Tiêu Dật a một tiếng nhìn đến túi đồ nhỏ trên tay của mình nhanh chóng trả lời:

“Là cà phê a, anh có muốn uống không?”

Trình Kiệt trầm giọng hỏi:

“Mua cho tôi sao?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt gật đầu, cậu không lên tiếng nói đúng vậy mà chỉ gật đầu mà thôi bởi vì cà phê này vốn là được người khác tặng lại. Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật giống như là đang đợi cậu nói cái gì đó, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy không ổn liền cố gắng mỉm cười lên tiếng:

“Gần nhà tôi có quán cà phê rất ngon, cà phê này là tôi mua ở quán đó đấy, anh có muốn uống thử hay không?”

Trình Kiệt gõ ba nhịp lên mặt bàn đồng nghĩa với việc hắn đã cho cậu 3 giây để nói sự thật, cuối cùng hồ ly nhỏ này vẫn không biết tội mà nói dối xem ra vẫn là nên dạy dỗ lại người ta một chút:

“Được, giúp tôi pha thử một ly đi”

Tiêu Dật giật mình:

“Bây giờ hả?”

Trình Kiệt gật đầu hất mặt ra bên ngoài:

“Bên ngoài có nước nóng”

Tiêu Dật không có lý do từ chối cho nên đành phải miễn cưỡng cầm túi cà phê kia ra ngoài tìm đồ pha cho Trình Kiệt. May mắn là đồ pha chế tất cả đều được để ở bên ngoài vì thế mà cậu mới có thể tạm thời cách xa hân một chút, Tiêu Dật hiện tại đây cảm nhận vô cùng rõ ràng sự nguy hiểm phát ra từ trên người Trình Kiệt, cậu bắt đầu lo lắng có phải hay không hân đã biết chuyện cậu đi gặp mặt Thẩm Tiểu Thúy, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện này không có khả năng xảy ra, dù sao thì ngoài chuyện đó Tiêu Dật cậu cũng không có chuyện gì phải sợ hãi nữa cả, chính vì vậy lúc này liền tự trấn an bản thân lấy lại tinh thần.

Tiêu Dật lấy một chút bột cà phê cho vào trong một cái ly rồi rót nước nóng vào bên trong, từ trên giá kê kia lấy xuống một chút sữa đặc khuấy khuấy một hồi, còn đặc biệt liếm thử một chút ở trên thìa xem đã vừa hay chưa, sau khi cảm thấy ngọt đẳng vừa đủ rồi liền lấy ra một vài viên kẹo dẻo marshmallow thả vào bên trong, kẹo dẻo kia không chìm xuống mà nổi lên trên bề mặt của cà phê thế cho nên cốc cà phê hiện tại mà Tiêu Dật pha ra thật giống như một đỉnh núi nhỏ, phía bên trên được rắc một ít bột ca cao vô cùng đẹp mắt. Tiêu Dật mãn nguyện nhìn ly cà phê nhỏ kia rồi lấy một chiếc đĩa đặt ly cà phê đó lên, cuối cùng thật cẩn thận bước vào trong văn phòng của Trình Kiệt.

Trình Kiệt nhìn chằm chằm ly cà phê ở trên bàn, hân bình thường không có uống loại cà phê phức tạp thế này, hân có thói quen uống cà phê đen chỉ bỏ thêm một chút sữa đặc, mỗi lần uống vào sẽ cảm nhận được vị đẳng khiến cho hân tỉnh táo. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không có ý định uống liền ở bên cạnh chỉ vào mấy viên kẹo dẻo màu trắng kia:

“Cái này là kẹo dẻo mà chủ quán cà phê đó tự làm đấy, không có chất bảo quản đâu, tôi đã ăn thử qua rồi thật sự rất là ngon”

Tiêu Dật không nhắc đến chủ quán cà phê thì không sao, vừa nhắc tới liền làm cho trong lòng Trình Kiệt có một cỗ ghen tức nổi lên, giọng nói hiện tại của hân chính là minh chứng rõ ràng nhất:

“Chủ quán cà phê? Là nam hay nữ thế? Em quen sao?”

Tiêu Dật chớp chớp mắt hai cái, một tay đưa lên vuốt vuốt chớp mũi của mình:

“Làm nam, người đó đã hơn 50 tuổi rồi, anh không cần phải quá mức quan trọng như vậy đâu”

Trình Kiệt lấy điện thoại của mình đưa ra đến trước mặt Tiêu Dật:

“Tôi cũng biết ở Thiên Tân nơi em ở có một quán cà phê rất được, nghe nói chủ quán có một cô con gái, như thế nào lại trùng hợp đến mức trên trang cá nhân của cô ta xuất hiện em thế này?”

Tiêu Dật cầm lấy điện thoại ở trên tay Trình Kiệt, cậu hoàn toàn không có biết việc này, cậu cùng Thẩm Tiểu Thúy trao đổi liên lạc cho nên chuyện cậu và cô ấy là bạn bè trên mạng cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng mà từ hôm đó đến giờ cậu cũng không vào trang cá nhân của cô ta cho nên hoàn toàn không biết chuyện này. Đã chụp hình cậu thì thôi đi, đăng này còn có viết những dòng kia thật sự là muốn lấy mạng cậu đây mà. Khi Tiêu Dật còn đang tìm cách giải thích thì cậu đã bị một lực mạnh mẽ kéo về phía trước, giãy tiếp theo cả người liền ngồi ở trên đùi Trình Kiệt, eo nhỏ bị bàn tay kia siết chặt khóa lấy.

“Hay lắm, vừa trở về có mấy ngày thôi đã đi theo đuổi người khác rồi” Trình Kiệt lạnh giọng ghé sát vào tai của Tiêu Dật nói.

Tiêu Dật cảm thấy sát khí vô cùng lớn, cậu cố gắng đẩy Trình Kiệt ra một chút để giải thích:

“Không phải như anh nghĩ đâu...”

Trình Kiệt đưa tay bóp lấy cằm của Tiêu Dật, ánh mắt hiện rõ tia tức giận nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của cậu:

“Không phải như tôi nghĩ sao, như vậy em giải thích đi”

Tiêu Dật bối rối, chuyện đúng là không phải như Trình Kiệt nghĩ, nhưng mà chuyện cậu đồng ý đi gặp mặt người ta là sự thật:

“Chuyện này... chính là như thế này... tôi thật ra không phải như thế... cho nên chuyện không phải như anh nghĩ đâu...”

Trình Kiệt thấy người trong lòng ập úng nói loạn như vậy thì càng nghĩ rằng chuyện chính là như hắn đang nghĩ, thế cho nên liền tức giận cúi đầu xuống mạnh mẽ rút lấy bờ môi đang mấp máy kia của người ta, mang đầu lưỡi của người ta cắn lấy dày vò không biết chán. Tiêu Dật bị đau thì hoảng sợ, cố sức muốn dây dụa thoát khỏi sự kìm kẹp kia của Trình Kiệt, đáng tiếc từ đầu đến cuối cũng giống như là cá bị mắc cạn không thể nào vùng vẫy ra được. Trình Kiệt càng hôn càng ác liệt, ngay cả bàn tay của hắn cũng bắt đầu không yên phận muốn luồn vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng đưa tay muốn giữ chặt áo của mình nhưng Trình Kiệt đã dùng sức mang hai bên áo sơ mi của cậu kéo ra khiến cho mấy nút áo cũng theo đó mà bung ra bên ngoài. Tiêu Dật quay mặt sang một bên ha một tiếng:

“Anh làm gì...”

Trình Kiệt không để cho Tiêu Dật có cơ hội mở miệng nói, hắn cúi người mang đầu lưỡi của mình luồn vào trong khuôn miệng cậu, mang tức giận đè lên hai ngày này mà dày vò đầu lưỡi cùng cánh môi kia của ai đó, mãi cho đến khi Trình Kiệt cảm nhận được người trong lòng dây dụa yếu ớt, cả thân mình run rẩy liên hồi hắn mới dịu dàng hơn một chút, bàn tay chậm rãi luồn vào trong quần người ta...

Tiêu Dật cảm thấy tình thế không ổn rồi, có điều cậu lại chẳng dám đẩy Trình Kiệt ra, vừa mới rồi cậu mới phản kháng một chút thôi đã bị hắn điên cuồng giật tung mấy nút áo, nếu bây giờ còn mạnh mẽ phản kháng nữa hắn

có hay không sẽ làm đến cùng. Tiêu Dật khép hai chân lại một chút, Trình Kiệt dùng sức tách hai chân cậu ra, bàn tay lớn kia mang theo tia kiên quyết phải chạm vào nơi đó cho bằng được. Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt, sức lực của Trình sồi lớn thật sự rất kinh người chỉ một cái vung tay đã mang cổ tay của Tiêu Dật khóa ở phía sau lưng, lúc này Trình Kiệt mới rời khỏi môi của Tiêu Dật, giọng nói khàn khàn chứa đựng tia dục vọng rõ ràng:

“Không động đến em em liền không biết sợ, cũng không phải tôi không nhắc nhở em trước...”

Tiêu Dật cố gắng trấn an sợ hãi trong lòng, mông nhỏ ở phía dưới cảm nhận được vật cứng nóng khiếp người kia, cái đó dường như muốn đâm thủng quần của cậu rồi:

“Tôi thật là không có cái gì với cô ấy cả, là sự thật đó”

Trình Kiệt dùng sức trêu đùa hai điểm nhỏ nhạy cảm trước ngực kia của Tiêu Dật:

“Không có cái gì? Hoa là ai tặng? Cà phê là ai cho?”

Tiêu Dật cố gắng kéo tay của Trình Kiệt xuống, cậu vẫn là cảm thấy không được tự nhiên khi có người khác làm như vậy với cậu, có điều càng muốn gỡ tay của Trình Kiệt ra thì lực ở ba đầu ngón tay của hắn càng tăng mạnh, khiến cho cậu đau đớn đến hô hấp phập phồng:

“Hôm đó tôi ở bên ngoài cùng cô ấy nói chuyện liền gặp một đứa bé bán hoa, đứa bé đó rất là ranh nói chuyện cực kỳ giỏi, hai ba câu liền ép tôi phải mua bằng đấy bông hoa rồi”

Trình Kiệt cúi đầu mút mạnh cần cổ của Tiêu Dật, trong lòng hắn hiện tại cực kỳ khó chịu:

“À, thì ra còn ở sau lưng tôi lén lút gặp cô ta?”

Tiêu Dật né tránh:

“Tôi về nhà cũng muốn đi chơi một chút cho khuây khỏa, làm sao có thể ở mãi trong nhà được. Tôi và cô ấy chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, ít nhất thì đối với tôi cô ấy cũng chỉ là một người bạn thôi. Anh bị làm sao thế hả, ở cái công ty này có biết bao nữ nghệ sĩ, nữ nhân viên từng làm bạn gái của anh, anh ở công ty chạm mặt bọn họ là chuyện bình thường, cùng nhau nói chuyện là chuyện hiển nhiên, tôi có khi nào hỏi anh vấn đề đó đâu hả?”

Trình Kiệt nhanh tay lấy điện thoại của Tiêu Dật ở trong túi quần, Tiêu Dật không có cài đặt mật mã cho điện thoại cho nên Trình Kiệt nhoáng một cái đã có thể mở thư mục tin nhắn ra, mang toàn bộ tin nhắn mà Tiêu Dật cùng Thẩm Tiểu Thúy đọc hết một lượt, Tiêu Dật đúng là chỉ coi Thẩm Tiểu Thúy là bạn nhưng mà những tin nhắn kia lại thật sự dễ gây ra hiểu nhầm lắm.

“Đó là lý do tôi không thể yên tâm với em được” Trình Kiệt lạnh giọng vất mạnh điện thoại của Tiêu Dật lên bàn làm việc.

Tiêu Dật cố gắng lấy lại bình tĩnh, nếu như cố tình muốn cãi cho đến cùng có vẻ không phải là ý hay, như vậy cậu liền thử chuyển phương thức tác chiến một chút, Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Anh lúc nào cũng vậy, anh có biết là tôi phải suy nghĩ rất nhiều mới quyết định mua cà phê tặng cho anh hay không?”

Trình Kiệt im lặng không lên tiếng, cà phê này nhất định là Thẩm Tiểu Thúy cho hồ ly nhỏ nhà hắn, nhà của Thẩm Tiểu Thúy mở tiệm cà phê như thế nào Tiêu Dật lại trùng hợp mang cà phê lên đây. Tiêu Dật giả bộ tức giận mím chặt môi một lúc rồi mới nói tiếp:

“Tôi biết rồi anh chê cái này rẻ tiền nên không coi trọng phải không, nếu như biết trước sẽ như vậy thì tôi chẳng phải suy nghĩ nhiều như thế xem nên mua cái gì cho anh nữa”

Trình Kiệt nắm lấy cằm của Tiêu Dật xoay ngược lại phía sau để cho cậu đối diện mình:

“Em đừng có ở đó mà giả bộ, nhà của cô gái kia mở tiệm cà phê, em đừng tưởng tôi không biết người ta mang cà phê tặng cho em”

Tiêu Dật cũng thật không ngờ Trình Kiệt đến chuyện này cũng biết, ánh mắt kia trong vài giây lóe lên tia bất ngờ sau đó rất nhanh liền che giấu hoàn toàn, giống như là sự hốt hoảng vừa rồi đối với cậu hoàn toàn không có quan hệ:

“Được rồi anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ như vậy đi, dù sao bây giờ tôi nói cái gì anh cũng không tin đâu”

Đúng lúc này ở bên ngoài có tiếng gõ cửa khiến cho Tiêu Dật có điểm giật mình:

“A Kiệt có muốn đi ăn cơm cùng không?”

Người nọ không cần phải đợi Trình Kiệt đồng ý cho tiến vào đã nhanh chóng mở cánh cửa kia ra rồi, may mắn Tiêu Dật phản ứng kịp thời từ trên người Trình Kiệt nhảy xuống, vội vã trốn vào trong gầm bàn. Tiêu Dật bởi vì quá gấp gáp cho nên không cẩn thận mang đầu nhỏ đụng vào bàn kê đến cộp một cái, gương mặt nhăn nhó cố gắng nhịn đau không phát ra tiếng la. Tống Ngộ Phàm vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng động lạ kia liền hỏi:

“Cái gì đấy?”

Trình Kiệt im lặng không nói nhìn chằm chằm Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm bước tới phía Trình Kiệt:

“Có muốn cùng đi ăn cơm không?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Không đi, tôi có việc rồi”

Tống Ngộ Phàm nhìn ly cà phê đặc sắc ở trên bàn liền thản nhiên cầm chiếc thìa nhỏ lấy đi một viên kẹo dẻo đưa vào trong miệng:

“Ây, cậu cũng thích ăn cái đồ ngọt này hả?”

Trình Kiệt không kịp cản Tống Ngộ Phàm lại, cho dù cà phê này có phải là Tiêu Dật mua cho hắn hay không nhưng có một điều là sự thật, cà phê này đích thị là do một tay hồ ly nhỏ kia pha cho hắn, hắn còn chưa uống mà người khác đã dám ăn kẹo dẻo để ở trên đó rồi. Trình Kiệt đưa tay thu ly cà phê kia về phía mình lạnh giọng:

“Không có việc gì thì đi ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc nữa”

Tống Ngộ Phàm ại nha một tiếng, tay cầm thìa nhỏ chuẩn bị hướng tới ly cà phê kia ý muốn lấy thêm một viên kẹo dẻo, Trình Kiệt thấy vậy liền trực tiếp đánh mạnh vào tay của cậu ta rồi quát:

“Ra ngoài đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 47: Cầm Thú Mau Thả Tôi Ra

Tống Ngộ Phàm đi ra ngoài rồi Tiêu Dật vẫn không dám từ trong gầm bàn bước ra, không phải là cậu sợ Tống Ngộ Phàm sẽ đột ngột quay trở lại mà là cậu sợ lại phải đối diện với Trình Kiệt. Không gian tiếp theo rơi vào trầm lặng, Trình Kiệt dùng chân đẩy ghế lại phía sau một chút, Tiêu Dật ở dưới gầm bàn lén lút nhìn hẩn, mắt lớn nhìn mắt nhỏ cứ như vậy tiếp diễn trong một khoảng thời gian dài, mãi cho đến khi Trình Kiệt lạnh giọng lên tiếng chấm dứt sự ngọt ngào này:

“Còn không bước ra ngoài đi”

Tiêu Dật im lặng bò ra ngoài, cậu đương nhiên không thể nào cứ ở mãi dưới gầm bàn như thế này rất là kỳ cục. Tiêu Dật đứng ở trước mặt Trình Kiệt, hai ba cúc áo đã sớm bị Trình Kiệt bứt hỏng, hiện tại dáng vẻ vừa chật vật vừa trêu người, ánh mắt Trình Kiệt nhìn tới một mảng da thịt màu lúa mạch kia liền híp lại, hẩn bất chợt đưa tay kéo lấy Tiêu Dật ngã vào lòng mình, bàn tay không kiêng kỵ lại tiếp tục muốn xoa xoa nắn nắn khuôn ngực của người ta:

“Chúng ta tiếp tục”

Tiêu Dật cong người né tránh Trình Kiệt, giọng nói cũng theo đó khàn khàn đáng thương theo, không biết là Tiêu Dật đang giả bộ hay là thật sự bị Trình Kiệt kích thích mà cả người lúc này mềm nhũn thành một cục ô ô thở dốc nói thế này:

“Tôi đập đầu vào bàn anh cũng không phải không biết, anh cũng chỉ quan tâm đến bản thân anh mà thôi”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tôi nhắc nhở em nhiều lần như vậy em cũng không phải không biết, em như vậy có gọi là cũng chỉ quan tâm đến bản thân em hay không?”

Tiêu Dật bực tức:

“Tôi ra ngoài gặp mặt bạn bè anh liền nghĩ tôi ở sau lưng anh làm chuyện xấu, tôi tốn nhiều công sức như vậy nghĩ xem nên mua cho anh cái gì để anh vui lòng, anh lại nghĩ tôi mang đồ người khác tặng đưa cho anh, tôi nói cái gì anh cũng không tin tưởng, anh từ giờ đừng hỏi tôi cái gì nữa”

Trình Kiệt cúi người hôn môi Tiêu Dật, lại theo thói quen mang đầu lưỡi càn quét khắp khoang miệng của cậu, bàn tay lại bắt đầu muốn luồn vào trong quần của cậu di chuyển đến vị trí cấm kỵ kia. Tiêu Dật cảm thấy hồng bết rồi, người này cứng không chịu, mềm cũng không chịu, như vậy thử hỏi phải làm thế nào thì cậu mới thoát khỏi kiếp nạn này đây. Tiêu Dật cảm nhận quần sắp bị tụt xuống liền đưa tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, sắp đến giờ tôi phải đi rồi, thời gian gần đây tôi đều không có mặt vào buổi trưa”

Trình Kiệt cứng đầu mang tay luồn vào bên trong xoa tới bắp đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật đặc biệt nhạy cảm bàn tay nhỏ nắm chặt lại với nhau cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng rên rỉ nào, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề. Trình Kiệt một tay ở bên ngoài quần lót của Tiêu Dật sờ soạng, một tay lại thay phiên vuốt ve hai điểm nhỏ trước ngực kia của cậu, khiến cho ai đó trong lòng người ta run rẩy không ngừng. Trình Kiệt cúi đầu ghé sát vào vành tai của Tiêu Dật thông báo:

“Tôi nghĩ nên phải có cái gì đó chắc chắn... chắc chắn rằng em là của tôi rồi”

Nói rồi Trình Kiệt liền đẩy người Tiêu Dật vào bàn làm việc, bàn tay mạnh mẽ ấn xuống lưng cậu khiến cho cậu hiện tại úp nửa người ở trên bàn làm việc của hắn, đồng giấy tờ ở bên dưới bị cậu đè lên khiến cho nhàu nát, một chiếc bút lại vừa vặn kê đúng chỗ điểm nhỏ vừa mới rồi bị Trình Kiệt kích thích làm cho cương cứng, có điều thứ mà cậu sợ hãi nhất hiện tại chính là cậu nghe thấy tiếng khóa quần của Trình Kiệt đang kéo xuống, Tiêu Dật hốt hoảng quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền y như rằng thấy Trình sói lớn muốn cởi quần dài, còn hình như muốn cởi cả quần lót kia ra. Tiêu Dật dùng sức dẩy dựa, hai cánh tay vùng vẫy loạn xạ khiến cho giấy tờ ở trên bàn cũng rơi xuống đất, ly cà phê cậu mới pha cũng đồng dạng đổ ra bàn, dòng nước ấm nóng đặc sệt kia nhanh chóng chảy tới người cậu, một mảng áo sơ mi xanh bị nhiễm màu nâu của cà phê. Trình Kiệt đổ người đè lên lưng khổng chế Tiêu Dật, khiến cho Tiêu Dật hiện tại không sao có thể cử động được, tay của Trình Kiệt đưa xuống nhanh chóng lột quần cậu ra, Tiêu Dật gào thét ra nước mắt:

“Cái gì thế, anh muốn làm gì, chúng ta từ từ nói chuyện không được hả?”

Trình Kiệt đưa tay nắm lấy Tiêu Dật Dật đã sớm thức dậy kia, miệng hắn ghé sát tai cậu khẽ gặm cắn:

“Tôi xem em như vậy còn có thể từ từ nói chuyện được hay không?”

Tiêu Dật sống hơn hai mươi năm ở trên đời ngoài xem phim đen ra vẫn còn chưa từng một lần thử qua cái đó, bây giờ Trình Kiệt mà làm tới cùng thì đây chính là lần đầu tiên của cậu, còn thâm hơn nữa chính là lần đầu tiên bị đàn ông đè. Cậu rất coi trọng cảm giác của lần đầu tiên, là muốn lần đầu tiên phải dựa trên sự đồng ý của hai người, hoặc là ít nhất cũng phải ở trong một không gian thoải mái một chút, chứ không phải ở ngay trong phòng làm việc ở trên chiếc bàn cứng này:

“Cầm thú mau thả tôi ra, nếu như anh còn như vậy thì tôi suốt đời sẽ không tha thứ cho anh”

Trình Kiệt cười lạnh dùng sức bóp chặt lấy Tiểu Dật Dật:

“Xem em còn có thể mạnh miệng nữa hay không...”

Tiểu Dật đau đến mức gân xanh nổi rõ ở trên trán, giọng nói quả thật không còn khí thế như lúc đầu nữa:

“Tôi nói cho anh biết nếu như anh ép buộc tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, xã hội này vẫn còn có luật pháp đấy, anh đừng tưởng mình có thể một tay che trời”

Trình Kiệt đưa tay vòng về phía sau hông của Tiểu Dật nắn bóp:

“Được, tôi trước cứ làm xong rồi mới tính tiếp”

Tiểu Dật sợ hãi, người này tự nhiên lại muốn chuyển tới phía sau của cậu rồi:

“Tôi sẽ mang cái đó của anh đến bệnh viện để làm xét nghiệm, nhân chứng vật chứng rõ ràng rồi xem anh có thể trốn tội được hay không”

Trình Kiệt ngơ ra một chút, sau khi xác nhận được cái đó trong lời Tiểu Dật nói là cái gì liền khàn giọng nói một câu khiến cho Tiểu Dật trong giây tiếp theo phải sợ hãi, Trình Kiệt nói thế này:

“Vậy tôi ở miệng của em bắn tới, để cho em lúc đó có thể dễ dàng giữ lại nhiều một chút mang đến bệnh viện”

Trình Kiệt một tay vuốt lấy Tiểu Dật Dật, một tay ở phía sau rãnh nhỏ của hai bên hông cậu muốn tiến vào, Tiểu Dật bị dọa cho đến đỏ cả hai mắt, cổ họng cũng khàn đi một chút, cuối cùng liền áp má xuống bàn làm việc suy yếu run rẩy:

“Trình Kiệt anh tha cho tôi lần này đi, tôi biết sai rồi”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút hừm một tiếng, Tiêu Dật thấy có vẻ có tác dụng liền cố gắng nói nhiều hơn:

“Tôi biết tôi sai rồi, tôi không nên lén lút ở sau lưng anh đi gặp cô gái khác, không nên tỏ thái độ bực tức với anh”

Trình Kiệt vỗ mạnh một cái vào hông của Tiêu Dật, tuy rằng không quá dùng sức, cũng không quá mức đau đớn, nhưng tiếng vang phát ra kia lại vô cùng rõ ràng, còn cảm giác như hông của cậu nảy lên một cái đàn hồi vô cùng. Tiêu Dật vừa tức giận vừa xấu hổ, lại nghe thấy tiếng cười kia của Trình Kiệt thì càng muốn đâm vào miệng hắn hơn, có điều hiện tại cậu chẳng khác gì cá nằm trên thớt rồi cho nên vẫn là nín nhịn một chút dù sao thì quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn:

“Trình Kiệt anh tha cho tôi lần này, lần sau tôi sẽ nghe theo lời của anh, sẽ nghe theo lời của anh thật đó”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, ở phía sau ôm lấy eo cậu tà mị nói:

“Như vậy từ bây giờ chuyển đến nhà của tôi ở đi”

Nếu như Tiêu Dật đồng ý chuyển đến nhà Trình Kiệt ở chính là đồng nghĩa với việc cậu tự mình bước xuống vực sâu nguy hiểm, chuyện cậu bị hấn ăn sạch xương chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, Trình sói lớn của chúng ta ở phía sau lại không đủ kiên nhẫn như vậy, cho nên chỉ vài giây thôi đã nóng nảy nhịn không được dùng lực nhéo mạnh lấy hông của Tiêu hồ ly:

“Thế nào?”

Tiêu Dật tại thời điểm này có thể cảm nhận được rõ ràng gậy nóng phía sau của ai đó đang chọc lấy hông cậu, hiện tại vẫn còn may mắn cách qua

một lớp quần nhưng cậu đã cảm nhận được thứ đó rất kinh người rồi:

“Cái gì thế nào, chúng ta từ từ nói chuyện đi”

Trình Kiệt không có nhiều lời nữa ý định đưa tay kéo xuống quần lót của mình, Tiêu Dật thấy vậy thì hốt hoảng la lớn:

“A nghe tôi nói đã, vấn đề này thật sự rất là khó giải quyết... anh nghe tôi nói đã”

Trình Kiệt mạnh mẽ xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình khiến cho gương mặt cậu ở một khoảng cách rất gần với gương mặt của hắn, còn giống như cảm nhận được nhịp thở hỗn loạn nóng rực kia. Tiêu Dật chạy trời không khỏi nắng, vừa rồi lưng áp ngực thì bị đâm vào mông, lúc này ngực áp ngực lại bị đâm vào cái chỗ đó, vừa nghĩ đến cùng người ta ở khoảng cách gần như thế này tiếp xúc thân mật, Tiêu Dật nhin không được lại bắt đầu nóng ran cả mặt mũi:

“Anh nghe tôi nói này, tôi mấy buổi trưa không có xuất hiện mà điếm rèn luyện vẫn không bị trừ, nhóm người kia có vẻ như đã không hài lòng rồi, nếu như tôi lại chuyển ra ngoài ở nữa nhất định sẽ không tốt đâu”

Tiêu Dật khàn giọng;

“Tôi bây giờ liền cùng em ký hợp đồng chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị, không cần phải trải qua kỳ thực tập kia nữa”

Tiêu Dật đương nhiên muốn ngay lập tức trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị, có điều nếu như trở thành nghệ sĩ chính thức rồi liền phải chuyển đến nhà của Trình Kiệt ở việc này cậu lại không muốn. Chính vì vậy mà Tiêu Dật liền kiếm cớ từ chối, hơn nữa còn khôn khéo cùng Trình sói lớn ra lời ước hẹn:

“Không được đâu, tôi muốn dựa vào thực lực của mình để vào Trình thị... sau khi kết thúc kỳ thực tập này rồi nếu như tôi trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị... nếu như đến lúc đó anh còn muốn thì... tôi chuyển đến nhà của anh cũng vẫn được, tôi dù sao cũng không thể chạy đi đâu được cơ mà...”

Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, ánh mắt híp lại khàn giọng đáp:

“Từ giờ đến lúc đó quá lâu, sau sự việc này tôi không thể tin tưởng em được nữa, em tốt nhất ngoan ngoãn ở trong tầm mắt của tôi đi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhỏ để ở trên vai Trình Kiệt:

“Anh sao thế hả, tôi đã nói tôi và cô gái kia hoàn toàn không có cái gì hết cả, anh vì sao lại cứ một hai suy nghĩ theo ý của anh thế”

Trình Kiệt nhắc lấy hông của Tiêu Dật đặt cậu ngồi ở trên bàn làm việc, hằn chen người vào giữa hai chân cậu, khiến cho cậu không có cách nào có thể khép được chân lại, hơn thế nữa Tiêu Dật đang ở trạng thái tỉnh táo cũng dễ dàng hiện rõ trước mặt đối phương khiến cho cậu thật sự muốn đào một cái hố chui xuống.

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm của Tiêu Dật, tay còn lại cầm lấy điện thoại của cậu ở trên bàn, mang tin nhắn mà cậu nhắn cho Thẩm Tiểu Thúy mở lên:

“Không nói đến chuyện cô ta ở trên trang cá nhân viết loạn cái gì đó, nhưng mà tin nhắn này là sao, em rốt cuộc còn muốn giải thích cái gì?”

Tiêu Dật gạt điện thoại sang một bên, tay nhỏ ở bên cạnh cố gắng kéo vạt áo sơ mi của mình xuống nhằm che đi Tiêu Dật được phần nào hay phần đấy:

“Tôi nói là em trai của tôi dùng máy của tôi nhắn tin cho cô ấy anh cũng chẳng tin”

Trình Kiệt đáp mạnh điện thoại xuống bàn, dùng lực kéo rộng hai chân của Tiêu Dật sang hai bên:

“Tin làm sao được cái lý do này chứ”

Tiêu Dật đau đến mức hét lớn, người này đúng là ma quỷ lộng hành có phải hay không muốn mang chân cậu bẻ gãy mới vừa lòng đây. Tiêu Dật bám chặt lấy vai của Trình Kiệt, mồ hôi ở hai bên huyệt thái dương cũng thi nhau chảy xuống:

“A, đau quá...”

Trình Kiệt mạnh tay nhấc hai chân của Tiêu Dật lên, khiến cho cả người cậu đều ngã về phía sau, làm cho móng nhỏ được hiện ra càng rõ ràng hơn, nơi đó cũng nhanh chóng được trình diễn trước mặt của Trình Kiệt:

“Còn thể đau hơn nếu như em cứ tiếp tục muốn nói dối như vậy”

Tiêu Dật một tay chống ở trên bàn, một tay đưa xuống che đi nơi khiến cho người ta phải xấu hổ kia:

“Được rồi tôi thừa nhận là tôi nhắn, là tôi nhắn đấy, nhưng mà sau khi nhắn xong tin đó tôi liền hối hận rồi, là thật, là thật a”

Trình Kiệt mạnh tay cầm lấy tay của Tiêu Dật nhấn mạnh vào nơi đó, đầu ngón tay giữa của Tiêu Dật vừa vặn để ở trên động nhỏ của bản thân, hiện tại bị một lực mạnh mẽ tác động liên không phòng bị kịp cứ như vậy mang một đốt ngón tay của bản thân tiến vào. Cảm giác không quá mức đau đớn mà là bị Trình Kiệt là cho giật mình hốt hoảng, người nào đó còn xấu xa đến mức ép buộc cậu giữ nguyên tư thế như thế này không chịu thả ra, Tiêu Dật cắn răng gân xanh nổi lên rõ ràng ở trên trán:

“Cầm thú, anh là đồ cầm thú, mau mau thả tôi ra ngay”

Trình Kiệt híp mắt tiếp tục dùng sức đẩy tay của Tiêu Dật tiến sâu vào bên trong, Tiêu Dật bị đau đến mức dùng tay còn lại đánh loạn vào sau lưng của Trình Kiệt, đầu ngón chân bắt đầu quặp chặt lại với nhau vì đau đớn:

“Cầm thú mau thả tôi ra, anh thả tôi ra mau đi...”

Trình Kiệt không nói gì cả, người phía dưới càng cứng miệng nói lớn bao nhiêu thì hấn càng dùng sức bấy nhiêu, đến khi đầu ngón tay của ai đó đã cho vào bên trong hết cỡ rồi, Tiêu Dật nhịn không nổi nữa liền suy yếu, hô hấp phập phồng, giọng nói khàn khàn nhỏ xuống:

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi không nên làm như vậy, không nên làm như vậy”

Trình Kiệt hơi hơi kéo tay Tiêu Dật ra rồi lại đẩy mạnh vào, Tiêu Dật trợn trắng mắt hít một ngụm khí lạnh hét:

“A Trình Kiệt...”

Trình Kiệt chính là nghiện chơi trò này rồi, người đối diện càng điên cuồng gào thét bao nhiêu thì hấn càng hứng thú bấy nhiêu, thế cho nên khi Tiêu Dật vừa hét tên của hấn thì hấn lại tiếp tục kéo cổ tay của cậu rút ra đẩy vào:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cười lạnh:

“Mới có như vậy thôi đã kêu la khàn cả tiếng rồi, thử hỏi sau này thì phải làm thế nào đây?”

Tiêu Dật hô hấp loạn nhịp, giọng nói còn mang theo tia nước nở hoảng loạn:

“Không không không... trước thả tay tôi ra đã...”

Trình Kiệt không có lập tức thả tay Tiêu Dật ra mà còn hỏi một câu thế này:

“Đã hối hận hay chưa?”

Tiêu Dật điên cuồng gật đầu:

“Rồi, tôi thời điểm đó đã hối hận rồi, là thật, là thật đó...”

Trình Kiệt thu tay lại, lập tức ôm lấy hồ ly nhỏ cả người ướt đầm mồ hôi kia tiến vào trong lòng ngực, Tiêu Dật theo đó cũng được hạ chân xuống, phía dưới động nhỏ kia đau đớn ê ẩm ngồi lên bàn còn muốn dựng ngược hết cả lông tơ. Cậu hiện tại chỉ cần có đủ không khí để thở, cũng chẳng quản cánh tay xấu xa trực lợi của Trình cầm thú ở phía sau lưng cậu sờ soạng loạn nữa.

“Ngay lúc đó đã biết hối hận sao?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật vừa đau vừa mệt lại càng tức giận cho nên không có ý định trả lời. Trình Kiệt cảm thấy mình quá mức dung túng cho người này rồi cho nên hiện tại người ta mới không coi hấn ra gì như vậy, cũng đến lúc hấn phải cho người này đi vào khuôn khổ. Trình Kiệt dùng sức đưa tay xuống dưới hông của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy uy hiếp mạnh mẽ liền hoảng loạn bám chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt gấp gáp nói:

“Tôi lúc đó vừa nhận xong tin nhắn kia liền hối hận, còn có một ngày không được nghe thấy giọng nói của anh liền có chút không quen”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Lời phía sau nghe có vẻ giả tạo quá rồi”

Tiêu Dật cuống quýt gật đầu:

“Là thật là thật, lúc đó tôi còn thật sự muốn gọi điện thoại cho anh nhưng mà không dám gọi vì sợ anh đang bận làm việc... là thật đó”

Trình Kiệt cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật giống như là muốn đánh giá cậu một lượt xem xem lời cậu nói có bao nhiêu phần chân thật:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật trong vài giây chưa tia do dự, dĩ nhiên lời cậu nói chỉ có một nửa là sự thật mà thôi, cậu đương nhiên không có ý định gọi điện cho Trình Kiệt chỉ là cảm thấy kỳ lạ khi cả ngày không nhận được cuộc gọi nào của hắn. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt nhìn ra được điều gì đó trong mắt mình, cậu nhanh chóng cúi đầu ngả người vào lồng ngực rắn chắc kia của hắn, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo vài phần nũng nịu dễ dàng nhận ra:

“Là thật, tôi ngày hôm đó ở bên ngoài mới xỏ khuyên tai, còn muốn cùng anh khoe chuyện này một chút, nhưng mà anh lại không gọi điện cho tôi”

Trình Kiệt đưa tay lên sờ tai của Tiêu Dật, quả thật là sờ ra được lỗ nhỏ ở trên đó, Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt nói gì liền đánh bạo nói một câu thế này:

“Tôi đeo khuyên tai rất là đẹp, sáng ngày mai tôi đến Trình thị sẽ đeo cho anh xem nhé”

Trình Kiệt hừm một tiếng không rõ ý tứ, Tiêu Dật cũng không biết đối phương đang nghĩ đến chuyện gì nhưng mà chuyện quan trọng lúc này chính là phải đánh lạc hướng của hắn:

“Cho anh xem đây, là cho anh xem...”

Thực tế chứng minh rằng Trình Kiệt đúng là quá mức dung túng cho Tiêu Dật, mặc dù trong lòng hẳn không tin tưởng lời nói kia của Tiêu Dật, cũng nhìn ra được trong ánh mắt của hồ ly nhỏ kia có tia hoảng sợ né tránh ánh nhìn của hắn, nhưng mà Tiêu Dật chỉ cần nũng nịu mềm mại như thế này thôi Trình Kiệt đã phải bất lực thở dài một hơi không thể truy cứu nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 48: Em Sửa Điểm Của Người Ta Sao

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật phải ở bên tai Trình Kiệt nói rất nhiều lời đường mật dụ dỗ hẳn mới có thể coi như nguyên vẹn rời khỏi phòng làm việc đáng sợ kia, dĩ nhiên thì việc ngày hôm nay đã để lại một chấn động tâm lý nặng nề cho cậu, phía bên dưới nơi đó quả thật vô cùng nhạy cảm, mới chỉ mang một ngón tay của bản thân tiến vào thôi đã khiến cho cậu hít thở không thông rồi.

Tiêu Dật phía dưới không được tốt, không phải chỉ bởi vì bị ép tự mang ngón tay cắm vào nơi đó mà hai chân của cậu vừa rồi còn bị Trình Kiệt kéo rộng sang hai bên, chính vì vậy hiện tại tránh không được vừa nâng chân bước vài bước liền muốn đau đến chảy nước mắt rồi. Ông trời đúng là đứng về phía Trình Kiệt để chống đối lại cậu, buổi trưa ngày hôm nay nhóm nghệ sĩ thực tập không có học diễn xuất nữa mà học nhảy. Để trở thành một diễn viên của Trình thị không chỉ có năng lực diễn xuất thôi là đủ, còn cần phải biết nhảy biết hát, tốt hơn hẳn là phải có một tài lẻ gì đó mới mong đứng vững ở chỗ này. Tiêu Dật hồi đại học cũng đã từng nhảy qua street dance, nhảy cũng xem như là đẹp, nhưng mà ngày hôm nay chân của cậu không ổn rồi, đừng nói nhún nhảy ngay cả việc bước nhanh một chút cũng đau đến chảy mồ hôi.

“Giám sát Khương, chân của tôi hôm nay có chút vấn đề, hoạt động nhảy ngày hôm nay có thể cho tôi nghỉ hay không?” Tiêu Dật đi tới trước mặt Khương La hỏi.

Khương La nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu tới chân lạnh giọng:

“Chân của cậu bị làm sao?”

Tiêu Dật không phải không muốn tham gia hoạt động này mà cậu thật sự nhảy không được:

“Tôi mấy ngày hôm trước về nhà không cẩn thận bị treo chân”

Khương La nghi ngờ:

“Treo chân? Tôi thấy cậu buổi sáng đi lại vẫn bình thường mà”

Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng:

“Nếu như chỉ đi đứng bình thường thôi sẽ không sao cả, nhưng mà nhảy nhót một chút sẽ rất đau”

Thật ra thì Khương La sớm đã biết Tiêu Dật có quen biết với Trình Kiệt, có điều ông không biết bọn họ có quan hệ gì mà thôi, chính vì vậy lúc này khi Tiêu Dật nói muốn nghỉ, ông cũng không thể nào từ chối được, dù sao thì người này cùng Trình tổng giám đốc lớn của Trình thị này cũng có quen biết:

“Được rồi, cậu qua đó ngồi nhìn mọi người luyện tập đi”

Tiêu Dật cúi đầu nói tiếng cảm ơn rồi đi về phía chỗ ngồi nghỉ ngơi ở một góc, nhóm nghệ sĩ thực tập sớm đã để mắt tới Tiêu Dật rồi nhưng không ai dám lên tiếng nói ra nghi ngờ trong lòng của mình, cũng không ai dám đến gặp Khương La thẳng thắn trao đổi việc Tiêu Dật không có buổi trưa nào có mặt nhưng lại không bị trừ điểm. Phó Hạo trước giờ vẫn không vừa ý với Tiêu Dật, nhân đây liền ở trước mặt tất cả mọi người hỏi Khương La cho ra lẽ việc này, Phó Hạo không tin ở trước mặt mọi người Khương La lại dám thiên vị Tiêu Dật nữa:

“Giám sát Khương, Tiêu Dật cậu ta bị làm sao thế?”

Tiêu Dật vừa nghe liền biết được Phó Hạo muốn làm khó mình, cậu im lặng ngồi ở một góc không lên tiếng, Khương La quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật một cái rồi mới đáp lời Phó Hạo:

“Cậu ta bị trẹo chân”

Phó Hạo cố ý nâng giọng:

“Giám sát Khương, như vậy cậu ta có bị trừ điểm hay không?”

Bình thường mà nói nghệ sĩ thực tập không tham gia hoạt động sẽ bị trừ điểm, cho dù có lý do hay là không có lý do, nhưng mà Tiêu Dật lại là một đối tượng đặc biệt, việc không trừ điểm Tiêu Dật là do Trình Kiệt ở phía trên ra chỉ thị như vậy, Khương La ông chỉ là một giám sát nhỏ nào dám không nghe theo. Lúc Khương La còn đang nghĩ cách xem nên trả lời thế nào cho hợp lý thì Tiêu Dật ngồi ở một góc đã lên tiếng nói thế này:

“Phó Hạo cậu hỏi vấn đề này làm cái gì, tôi đương nhiên bị trừ điểm rồi”

Phó Hạo liếc nhìn Tiêu Dật rồi lại nhìn tới phía giám sát Khương La cổ họng cho đến cùng:

“Như vậy xin hỏi giám sát Khương, Tiêu Dật cậu ấy bị trừ bao nhiêu điểm thế?”

Khương La nhú mày nhìn Phó Hạo nghiêm giọng:

“Cậu ta bị trừ bao nhiêu điểm là chuyện của tôi, cậu ở đây muốn truy hỏi tôi vấn đề này sao?”

Tiêu Dật những tưởng rằng Khương La đã nói như vậy rồi thì Phó Hạo sẽ không dám hỏi thêm cái gì nữa, nhưng mà ai ngờ Phó Hạo lại dám nói thế này:

“Giám sát Khương, vẫn biết Trình thị rất công bằng, nhưng tôi ở đây lại có một điều nghi vấn mong giám sát Khương giải thích rõ ràng. Tiêu Dật cậu ta không có buổi trưa nào xuất hiện tại sao lại không bị trừ điểm?”

Tiêu Dật không nghĩ tới Phó Hạo lại mang vấn đề này ra hỏi Khương La, dù sao thì cậu ta hiện tại vẫn chưa phải nghệ sĩ chính thức của Trình Kiệt, tương lai sau này vẫn là không nên để xảy ra chuyện gì đó với người trong công ty thì hơn. Khương La im lặng không nói, Phó Hạo lại tiếp tục lên tiếng truy hỏi:

“Xin hỏi giám sát Khương, Tiêu Dật không những buổi trưa không xuất hiện, ngay cả buổi tối cũng không ăn cơm ở ký túc xá, chẳng phải đã nói mỗi nghệ sĩ thực tập đều sẽ được áp dụng khẩu phần ăn gắt gao hay sao?”

Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình không nói cái gì sẽ khiến cho Khương La khó xử, dù sao thì Khương La nhất định là nghe theo lời của Trình Kiệt không trừ điểm cậu cho nên hiện tại mới có thể lâm vào tình thế khó xử thế này:

“Phó Hạo, cậu đã xem qua bản đánh giá đó rồi sao?”

Phó Hạo nhìn Tiêu Dật:

“Đâu chỉ riêng một mình tôi đã xem, tất cả mọi người đều nghe thấy điểm số rõ ràng”

Tiêu Dật tỏ vẻ bất ngờ:

“Là thế sao? Tôi ngày hôm đó không có mặt cho nên không biết, như vậy cậu còn nhớ tôi khi đó bị trừ bao nhiêu điểm hay không?”

Phó Hạo khoanh tay trước ngực đồng dục trả lời:

“Ngoại trừ 10 điểm lần đó thì cậu không có bị trừ thêm điểm nào?”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Chỉ 10 điểm thôi sao? Như vậy đúng là thật kỳ lạ”

Khương La quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật, trong lòng thầm nghĩ người này có phải hay không muốn đổ hết tội danh lên đầu của mình. Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng nói tiếp:

“Như vậy lúc đó lại không ai có ý kiến gì sao?”

Phó Hạo liếc mắt nhìn Khương La, quả đúng là lúc đó không ai có ý kiến gì cả, bởi vì làm gì có ai muốn đắc tội với giám sát đây:

“Không có”

Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Giám sát Khương công việc bận rộn như vậy nhằm lẫn cũng là chuyện dễ hiểu mà thôi, nhưng mà mọi người ở đây nhiều như vậy lại chẳng ai nhận ra được chuyện này không đúng hay sao? Cũng thật là...”

Phó Hạo không dám nói thẳng nhưng ý tứ trong câu nói của cậu ta ai nghe cũng có thể hiểu được:

“Lúc đó lại chẳng ai nói ra cả, chính là muốn đợi cậu có mặt cùng nhau đối chất”

Tiêu Dật mỉm cười ha ha:

“Cái này cậu yên tâm đi, bản danh sách đó được chuyển lên cho Trình tổng ký, Trình tổng có ánh mắt tinh tường sẽ nhìn ra được là nhằm lẫn mà thôi”

Phó Hạo cho dù có gan đến đâu cũng không dám động đến Trình Kiệt, dù gì muốn vào công ty của người ta thì phải cúi đầu trước người ta rồi.

Khương La hiện tại mới lên tiếng nói:

“Được rồi việc này nhằm lẫn của tôi, ngày mai khi lấy được danh sách đánh giá kia tôi sẽ công bố lại một lần nữa”

Khương La cũng đã nói như vậy rồi cho nên Phó Hạo cũng không thể nào nói cái gì được nữa cả đành phải quay lại chỗ của mình. Khương La quay đầu lại phía sau kín đáo liếc nhìn Tiêu Dật một cái, mặc dù Khương La không hỏi cậu mối quan hệ với Trình Kiệt nhưng mà cậu cũng vẫn có thể biết được ông ta sớm đã biết được cái gì đó rồi. Tiêu Dật ngồi một lúc ở bên dưới, nhân lúc không có ai để ý tới cậu liền lén lút trốn ra ngoài, cậu phải lên báo với Trình Kiệt một tiếng để cho hắn mang bản đánh giá kia sửa lại, việc đã làm lớn đến mức này rồi chẳng thể nào mà cứ như vậy giữ lại kết quả đó được.

Mặc dù Tiêu Dật tại thời điểm này không muốn gặp mặt của Trình Kiệt nhất nhưng mà không lên gặp hắn sửa lại tờ đánh giá kia thì không được. Lúc Tiêu Dật lên tầng 49 không thấy trợ lý Tiểu Khiết ngồi ở ngoài chỗ làm việc, lại lướt nhìn qua một hồi cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu, Tiêu Dật đưa tay gõ vào cánh cửa phía trước, gõ gõ một hồi không có ai lên tiếng trong lòng lại nghĩ có khi nào bọn họ lại đi họp một cuộc họp nào đó rồi hay không, Tiêu Dật thầm nghĩ như vậy cũng tốt đỡ phải gặp mặt của Trình Kiệt, cậu chỉ cần trực tiếp mang tờ giấy kia sửa lại điểm số, Trình Kiệt hắn cũng sẽ không trách cậu đâu. Tiêu Dật cẩn trọng đẩy cửa tiến vào phòng làm việc, trước mang đầu nhỏ ngó vào bên trong thăm dò, sau khi xác định trong phòng không có người mới dám tiến vào.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dật không có áp lực khi bước vào căn phòng này, hay nói đúng hơn là cậu mỗi khi đối diện với Trình Kiệt đều gấp gáp mất tự nhiên. Tiêu Dật đi tới bàn làm việc lớn của Trình Kiệt, bàn tay nhanh chóng lật mở đồng văn kiện ở trên bàn của hắn để tìm ra tờ giấy đánh giá kia, bàn lớn để rất nhiều tài liệu chất cao như núi, Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến câu nói lần đó của Trình Kiệt “Tôi bận rộn như vậy vẫn có

thời gian nghĩ đến chuyện thao em” câu nói này cũng không phải không đúng. Tiêu Dật càng nghĩ lại càng đỏ mặt, nếu như ngay lúc này đây ở phía trước cậu có một chiếc gương, bộ dạng giống như người nghĩ đến mộng xuân này của cậu nhất định sẽ khiến cho cậu phải bất ngờ. Tiêu Dật kéo ghế tổng giám đốc của Trình Kiệt ngồi xuống từ từ tìm kiếm, nếu như là ở cổ đại chiếc ghế này chẳng khác gì ngai vàng của một vị quốc vương, đương nhiên ngai vàng không phải ai tùy tiện muốn ngồi là cũng có thể ngồi được, vậy mà Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn thản nhiên đặt mông lên mà không hề có bất cứ một chút áp lực nào, vẫn là nói bản thân đã bị người khác cưỡng chiều đến hư hỏng rồi.

Tiêu Dật lục lại một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy tờ đánh giá kia để ở một góc, nhìn xuống phía dưới chỗ chữ ký của tổng giám đốc vẫn chưa có gì, Tiêu Dật liền cầm lấy bút máy đặt tiền đưng ở trong một cái hộp nhỏ ra bắt đầu sửa lại khung điểm số của mình. Khung điểm số của cậu là 90/100, chiếu theo việc nghỉ không tham dự một buổi sẽ bị trừ 5 điểm, cậu cả tuần đều không có buổi trưa nào xuất hiện liền sẽ giảm xuống còn 50/100. Tiêu Dật đích thân tự trừ đi điểm số của mình trong lòng đau như cắt, nhìn đến mọi người ai ai cũng đều gần như có điểm tối đa cả chỉ có duy nhất riêng mình cậu lại thảm liệt như thế. Tiêu Dật lật sang trang bên cạnh dò tìm tên Phó Hạo, mắt thấy cậu ta là 90/100, Tiêu Dật bĩu môi cảm thấy biểu hiện của cậu ta cũng không có cái gì gọi là xuất sắc cả, mấy hoạt động tuy có tham gia nhưng đều bị nhắc nhở rất nhiều lần, Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nhắc bút viết -5 sang bên cạnh, trong đầu còn tự cố chấp cho là mình làm như vậy là công bằng chứ không phải vì giữa cậu và Phó Hạo xảy ra xích mích.

Tiêu Dật nhìn lại bản đánh giá một hồi cuối cùng liền ký luôn vào mục xác nhận của tổng giám đốc, mặc dù không biết Trình Kiệt bình thường chữ ký sẽ như thế nào nhưng mà dù sao bảng đánh giá này cũng không phải là quan trọng, không phải là cái hợp đồng kinh doanh lỗ lãi gì cho nên cậu liền thay hẳn tự ký xuống để mang tới chỗ của Khương La.

Tiêu Dật ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt giống như sữa tắm vậy, cậu vừa dùng bút viết vừa âm thầm cảm thán mực của chiếc bút máy này rốt cuộc là loại gì vì sao lại thơm đến như vậy. Đúng lúc từ trên đỉnh đầu của cậu có một giọng nói trầm thấp truyền tới, hại cậu trong giây phút đó hốt hoảng:

“Đang làm gì?”

Tiêu Dật giật mình theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn, vừa mới ngẩng đầu lên chớp mũi liền chạm vào cánh môi của đối phương, người nọ thì ra đang cúi đầu nhìn cậu ở một khoảng cách rất gần, hơn nữa đối phương hiện tại còn đang cởi trần, mái tóc ẩm ướt nhỏ xuống mũi cậu một giọt nước, Tiêu Dật vội vã cúi đầu xuống làm ra một dáng vẻ giống như đi ăn trộm bị bắt tại trận vậy:

“Là tờ danh sách đánh giá điểm của nhóm nghệ sĩ thực tập... không phải là hợp đồng gì cả”

Trình Kiệt mới vừa rời bởi vì nghĩ đến hồ ly nhỏ này mà mới phải đi tắm nước lạnh, ai ngờ tắm xong chỉ mới vừa mở cửa phòng tắm ra liền nhìn thấy ai kia thản nhiên ngồi trên ghế tổng giám đốc của hân chăm chú viết cái gì đó. Trình Kiệt một tay chống lên bàn, một tay vòng qua người của Tiêu Dật lật mở tờ đánh giá kia xem một lượt:

“Là viết cái gì vào trong này?”

Tiêu Dật muốn đứng dậy nhưng mà bản thân lại bị đối phương giống như là trói buộc ở trong lòng cho nên chỉ còn biết cách ngồi ở một chỗ giải thích:

“Chuyện điểm số của tôi giám sát Khương tính sai rồi, cho nên tôi muốn lên đây nhờ anh sửa lại... nhưng mà mới vừa rời tưởng anh đi họp, vì thế mà tôi mới nghĩ muốn mang điểm của mình sửa lại luôn”

Trình Kiệt lật sang trang bên cạnh nhìn tới con số -5 kia:

“Là em sửa luôn điểm của người ta sao?”

Trình Kiệt không có tỏ thái độ gì cả khiến cho Tiêu Dật không biết hẳn đang nghĩ cái gì, nhưng mà Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt nghĩ rằng cậu lộng quyền nhỏ mọn vì thù oán cá nhân mà trừ điểm của Phó Hạo cho nên liền vội vã đưa ngón tay nhỏ chỉ vào chỗ điểm số của Phó Hạo:

“Cái chỗ này là tôi sửa, cậu ta tuy có tham gia đầy đủ các hoạt động như mà vẫn bị giám sát nhắc nhở rất nhiều, biểu hiện của cậu ta không mấy nổi bật ngược lại còn có chút kém, cho nên tôi nghĩ trừ của cậu ta 5 điểm...” Tiêu Dật nói đến đây liền hơi ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt: “Có được không?”

Trình Kiệt cũng nhìn xuống gương mặt của Tiêu Dật băng quơ hỏi:

“Có được không?”

Tiêu Dật cúi đầu xuống:

“Nếu không được thì sửa lại cũng được”

Tai phải của Tiêu Dật đột nhiên bị miệng lớn của ai đó ngậm lấy, gương mặt cậu bị chế trụ giữ cố định không có cách nào xoay sang một bên cả. Trình Kiệt giống như là không biết đủ vậy cứ như thế từ tai kéo xuống má, từ má di chuyển đến miệng, cuối cùng lại ăn miệng người ta. Tiêu Dật thật sự rất là khó hiểu, vốn dĩ chẳng có một chút tác động nhỏ nào cả mà Trình Kiệt đột nhiên lại hành động như vậy. Tiêu Dật đưa tay đẩy Trình Kiệt ra rồi đứng dậy muốn bỏ đi:

“Thôi tôi phải xuống...”

Trình Kiệt đưa tay kéo Tiêu Dật lại ôm vào trong lòng, cả người hẳn hiện tại chỉ quấn một chiếc khăn tắm, việc này chính là việc làm cho Tiêu Dật bất ổn không thôi:

“Đáng lẽ đang giờ làm việc rồi vì sao lại chạy lên văn phòng của tôi đây?”

Tiêu Dật đương nhiên không thể nói rằng chân của cậu bị đau, là vừa mới rồi cùng người này phát sinh sự cố, nói ra lý do này chỉ sợ Trình Sói lớn thật sự sẽ hóa thành Trình Sói Đồi, trên người hắn hiện tại chỉ quần duy nhất một chiếc khăn mà thôi cho nên cậu không dám vùng vẫy quá sức sợ khăn tắm kia mà rơi xuống thì nguy:

“Giám sát Khương nói tôi lên đây lấy bản đánh giá đó”

Trình Kiệt cúi người xuống hít một hơi thật sâu vào cần cổ của Tiêu Dật tà ác nói:

“Thì ra là giám sát Khương nhờ em sao, giám sát Khương không phải là muốn em ở trên này lâu một chút hay sao?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 49: Thời Gian Nào Dành Cho Tôi

Tiêu Dật đứng ở một chỗ hít một hơi thật sâu trầm ổn nói:

“Từ giờ chúng ta ít gặp mặt nhau một chút thì hơn, sẽ khiến cho người khác dị nghị”

Trình Kiệt ở phía sau để cảm lên vai của Tiêu Dật dịu dàng hỏi:

“Lại là cậu ta nói em cái gì sao?”

Trình Kiệt biết hồ ly nhỏ nhà mình là một người thù dai, cực kỳ nhỏ mọn, người khác làm cái gì đắc tội với cậu, cậu khẳng định sẽ ghi nhớ rất kỹ. Ví như chuyện vừa mới rồi, là ai đó tự tay chấp bút vô lý trừ đi điểm số của người ta, có điều Trình Kiệt cũng cảm thấy không có chuyện gì to tác cả, ngược lại hẳn còn không hiểu tại sao mình chính là yêu cái bản tính nhỏ mọn đó. Tiêu Dật đến thời điểm hiện tại vẫn luôn tự cho rằng bản thân mình là một người công tư phân minh, Phó Hạo mới là người công tư bất minh:

“Không quan trọng, từ giờ tôi sẽ như những nghệ sĩ thực tập khác, sẽ tự mình cố gắng, làm không tốt thì bị trừ điểm cho nên anh lát nữa nói với giám sát Khương cứ chiếu theo như cũ mà làm, đừng có thiên vị tôi nữa là được”

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn nhẹ vào má của Tiêu Dật:

“Người của tôi làm sao có thể đối xử giống như những người bình thường khác được đây?”

Tiêu Dật nhú mày, thật ra thì cậu đương nhiên là muốn được đối xử đặc biệt rồi nhưng mà cái gì cũng phải có mức độ thôi, cần phải kín đáo cần trọng một chút không được quá lộ liễu:

“Sau này không cần anh can thiệp vào chuyện điểm số của tôi nữa, tôi sẽ tự mình cố gắng”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật, ở trước khoang bụng cậu bắt đầu xoa xoa một chút:

“Được rồi, theo ý em”

Tiêu Dật nhận được lời đáp ứng của Trình Kiệt liền gạt tay hăn ra ý muốn đi xuống, cậu cho dù được nghỉ nhưng cũng không thể nào đột nhiên biến mất như vậy, tránh cho đám người kia lại dị nghị:

“Như vậy tôi phải xuống phía dưới đây”

Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật, hăn dùng lực xoay người cậu lại, đôi môi gấp gáp hôn tới cần cổ của cậu. Tiêu Dật khó chịu, người này mỗi lần đều chẳng khác nào một người thèm khát cả, cậu đưa tay đẩy eo Trình Kiệt ra nhú mày:

“Anh làm gì thế, đừng có lúc nào cũng làm như vậy”

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ xuống môi của Tiêu Dật rồi mỉm cười:

“Buổi chiều tan tầm đợi tôi ở dưới sảnh, tôi đưa em đi ăn”

Tiêu Dật đẩy tay của Trình Kiệt đang vòng trên eo mình xuống:

“Không cần, tôi từ giờ sẽ ăn ở ký túc xá, mỗi người đều đã được sắp xếp khẩu phần ăn nghiêm ngặt rồi, nếu như ăn ngoài nữa nhất định sẽ khiến cho cân nặng mất cân đối, đến lúc đó sẽ lại bị trừ điểm”

Trình Kiệt hơi tựa vào bàn làm việc phía sau, trên người hắn chỉ quần duy nhất một chiếc khăn tắm quanh hông, từ bắp tay cho đến cơ ngực đều vô cùng rắn chắc đẹp mắt biểu hiện cho việc người này có vẻ rất ưa tập thể hình:

“Em có chắc là ăn được thức ăn ở ký túc xá hay không đây, tôi đã nhìn qua danh sách khẩu phần ăn uống đó rồi...”

Không đợi Trình Kiệt nói xong Tiêu Dật đã nhanh chóng ngắt lời hắn rồi:

“Tôi cái gì cũng đều ăn được hết cả, việc này anh không cần quan tâm”

Trình Kiệt mấy ngày nay đưa Tiêu Dật đi ăn có thể biết được hồ ly nhỏ nhà hắn ăn cái gì cũng đều được cả, có điều nhất định phải có thịt mới chịu ăn, lấy chế độ ăn nghiêm ngặt kia khẳng định Tiêu Dật sẽ chẳng thể ăn được quá ba ngày:

“Được rồi, như vậy đợi đến khi em ăn cơm xong tôi sẽ đến đón em”

Tiêu Dật không muốn cùng Trình Kiệt ở chung một chỗ, sau sự việc vừa mới phát sinh cậu lại càng ngượng ngùng mất tự nhiên khi nhìn hắn hơn:

“Tôi muốn cùng người trong phòng tạo mối quan hệ thân thiết, cho nên sau khi ăn cơm xong tôi muốn cùng mọi người nói chuyện”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Em không phải ban ngày đều ở cùng với bọn họ sao, còn sợ không có thời gian cùng bọn họ tạo lập mối quan hệ. Em rốt cuộc dành thời gian nào

cho tôi đây?”

Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia của Trình Kiệt thì vừa xấu hổ vừa vui vẻ, cảm giác giống như là vị trí của cậu lại càng tăng thêm một bậc trong lòng Trình Kiệt, đồng nghĩa với việc nếu như sau này hẳn biết được ý định tiếp cận hẳn của cậu thì kết cục của cậu hẳn định sẽ thế thảm:

“Lúc đó ai cũng đều lo luyện tập cả làm gì có thời gian để nói chuyện đâu, buổi tối nghỉ ngơi rồi mới có thể trò chuyện một chút”

Trình Kiệt hai tay khoanh trước ngực hỏi một câu khiến cho Tiêu Dật cũng không biết nên phải trả lời sao cho đúng, Trình Kiệt hỏi thế này:

“Vậy còn tôi thì sao?”

Tiêu Dật theo bản năng bắt đầu đưa ngón tay nhỏ gãi gãi ở bên quần khó xử:

“Thật ra nếu như tôi cứ biến mất như vậy mãi sẽ khiến cho người khác nghi ngờ mất, cho nên sau này hai người chúng ta... ít gặp mặt nhau một chút”

Tiêu Dật cũng muốn hẳn và cậu ít gặp nhau thôi, mong cho khoảng thời gian đó Trình Kiệt sẽ không còn quá mức thích cậu nữa, để cho đến lúc ấy khi mà hẳn có phát hiện ra cậu nói dối thì hẳn cũng không có tức giận đến mức muốn đuổi cùng giết tận. Có điều Tiêu Dật lại không biết điều này là hoàn toàn không thể, Trình Kiệt hẳn thời điểm hiện tại chính là cảm thấy không mang Tiêu Dật đặt ở bên cạnh mình là không được nữa nữa rồi:

“Nếu không đợi đến khi mọi người trong phòng em ngủ rồi tôi đến đón em, như vậy là được rồi chứ gì?”

Đương nhiên như thế lại càng không được nhất, đêm rồi còn muốn đưa cậu đi đâu nữa, Tiêu Dật nâng giọng gấp gáp từ chối: “Như thế càng không

thế nào” Tiêu Dật nói đến đây thì giật mình nhỏ giọng xuống một chút: “Như thế thì không được, ký túc xá lúc đó đã đóng cửa rồi”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Em quên mất tôi là ai rồi hay sao? Tôi có thể nói giám sát khu ký túc xá đó làm cho em một chiếc chìa khóa”

Tiêu Dật cứ quanh co lòng vòng mãi cuối cùng cũng phải nói ra cái mình quan tâm nhất:

“Đêm khuya như vậy còn muốn đi đâu nữa, tôi cũng cần phải ngủ để sáng mai đến công ty”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Chính là đưa em đến nhà tôi ngủ, em không cần lo đêm nay không có chỗ ngủ”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Tôi không ngủ ở nhà của anh”

Trình Kiệt thờ nhẹ một cái:

“Em buổi sáng nói không được, buổi trưa nói không được, buổi tối cũng nói không được, em rốt cuộc mang thời gian nào để gặp mặt tôi đây?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền trả lời như thế này:

“Vậy mỗi buổi sáng tôi sẽ dậy sớm một chút, liền dành cho anh một chút thời gian buổi sáng ở quán ăn đối diện công ty được hay không?”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ nhiều cái gì cả đã trực tiếp lạnh giọng đáp:

“Không thể nào, đừng nghĩ muốn dễ dàng như vậy”

Tiêu Dật giật mình khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh kia của Trình Kiệt, cậu vội vã trốn tránh xoay đầu sang một bên:

“Nếu không thì anh muốn như thế nào nữa, tôi cũng không phải là rảnh rỗi cơ mà”

Trình Kiệt tiến tới phía trước mặt Tiêu Dật, dùng đầu ngón trỏ hơi nâng cằm của Tiêu Dật lên rồi xoay đầu cậu đối diện hẳn:

“Thỏa hiệp cuối cùng của tôi dành cho em là sau khi kết thúc bữa tối tại ký túc xá phải cùng tôi gặp mặt”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra làm ra vẻ tức giận một chút, cuối cùng liền dùng ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn hẳn. Trình Kiệt thấy vậy thì nhú mày hỏi:

“Có chuyện gì?”

Tiêu Dật đáp thế này:

“Tôi sợ nếu như gặp mặt quá nhiều sẽ khiến anh nhàm chán”

Tiêu Dật chính là kiếm cốt mà thôi, hơn nữa biểu hiện kia của cậu cũng giống như là làm quá cho nên Trình Kiệt rất dễ dàng có thể nhận ra được rằng người ta chỉ đang giả bộ, nhưng mà Trình Kiệt cũng không có ý định trực tiếp vạch trần chỉ thờ ơ trả lời một câu thế này:

“Là thế sao? Như vậy để tôi nói cho em biết, tôi sẽ không có ý định nhàm chán đâu”

Trình Kiệt không nói thì không sao, hẳn vừa nói liền làm cho cậu phải suy nghĩ nhiều, như thế nào là không có ý định nhàm chán chứ, như vậy chẳng phải là muốn cậu cùng hẳn dây dưa lâu nữa hay sao:

“Dù sao cũng không được, buổi tối tôi không đi...”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo về phía mình:

“Em có thể nói không sao?”

Tiêu Dật giãy giụa muốn thoát khỏi bàn tay rắn chắc kia của Trình Kiệt, kết quả vẫn là như cũ nếu như Trình Kiệt không có ý thả thì cậu không thể nào thoát được:

“Tôi hỏi anh chuyện này nhé...”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại để cho lưng của cậu tựa vào lồng ngực hắn, hai tay ôm lấy eo nhỏ của người ta, cầm tì lên vai của người ta thoải mái hít thở hương thơm quen thuộc. Trình Kiệt thật sự rất thích tư thế này, cảm giác giống như người trong lòng vừa nhỏ bé vừa mềm mại ngoan ngoãn ở trong lòng hắn vậy:

“Hỏi đi”

Tiêu Dật không dám quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, chỉ sợ vừa nhìn tới liền không có dũng khí hỏi cái gì nữa cả:

“Có người lừa gạt anh, anh sẽ thế nào?”

Trình Kiệt nghiêng đầu, môi mỏng chạm vào vành tai của cậu nhẹ giọng nói:

“Còn tùy mức độ nữa, nếu như chuyện lớn sẽ có cách giải quyết lớn, chuyện nhỏ sẽ có cách giải quyết nhỏ”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, chuyện của cậu nói nhỏ thì không thể nào:

“Thế... có trường hợp nào anh không truy cứu không?”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, giọng nói mang theo tám phần nghiêm túc:

“Lớn hay nhỏ tôi đều truy cứu... nhưng mà nếu như biết hối hận rồi tôi sẽ xem xét lại một chút có nên tha thứ hay không”

Tiêu Dật im lặng, cậu thật muốn ngay tại thời điểm nói rõ ràng mọi chuyện nhưng đến khi lời nói trôi đến miệng lại phải nuốt vào trong cổ họng:

“Tôi có chuyện này không biết có nên nói hay không?”

Trình Kiệt hôn tới bên cần cổ của Tiêu Dật, đầu lưỡi còn xấu xa vươn ra trên đầu một chút:

“Vậy thì không cần nói”.

—

Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật phát hiện ra một điều chính là trong khẩu phần ăn của cậu không có một miếng thịt nào cả, chỉ có một miếng cá rất nhỏ còn lại đều là rau xanh cùng cà chua, Tiêu Dật còn tưởng người phụ trách lấy thiếu đồ ăn cho mình rồi còn đặc biệt mang đĩa thức ăn đó lên hỏi:

“Cái này có phải là lấy thiếu thịt rồi hay không?”

Người phụ trách lấy thức ăn là một người phụ nữ trung niên nhìn qua khoảng 50 tuổi, gương mặt không mấy hiện hòa nhìn có điểm khó tính:

“Thịt chỉ có thể ăn vào những ngày chẵn, hôm nay là thứ 3 cho nên chỉ có cá mà thôi”

Tiêu Dật nhìn xuống đĩa thức ăn do dự một hồi lại hỏi tiếp:

“Miếng cá này là đã lấy đủ rồi hay sao?”

Người phụ nữ trung niên có điểm khó chịu:

“Cậu chiếu theo thực đơn đính kèm trên đĩa thức ăn để đối chiếu liền biết đủ hay là không đủ rồi”

Bạch Dịch cầm đĩa thức ăn ở trên tay cũng chẳng khá hơn là mấy nói nhỏ với Tiêu Dật:

“Thức ăn đúng là chỉ có như vậy thôi đó, cậu lần đầu tiên ăn ở đây cho nên không biết mà thôi”

Tiêu Dật cùng Bạch Dịch đi đến bàn ăn cơm ngồi, trong bàn đã có sẵn Bùi Khâm và Trác Trí Văn ngồi ở đó rồi. Bùi Khâm lúc này là người lên tiếng nói đầu tiên:

“Tiêu Dật, cậu buổi tối mấy ngày nay đi đâu thế?”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút nhưng rất nhanh sau đó lại lấy được tinh thần cười cười đáp:

“Tôi vẫn còn có vài chuyện chưa giải quyết xong cho nên mới vắng mặt nhiều ngày như thế”

Trác Trí Văn gật gật đầu:

“Tôi còn tưởng cậu cùng với Cố Vĩ An đi với nhau”

Tiêu Dật nhú mày khó hiểu:

“Cố Vĩ An?”

Trác Trí Văn nhìn xung quanh tất cả vài dãy bàn ăn một hồi liền nói tiếp:

“Đúng vậy, buổi tối chỉ có mình cậu và Cố Vĩ An không xuất hiện ở căng tin ăn mà thôi”

Tiêu Dật a một tiếng nhưng thật ra trong lòng cũng đã hiểu được ít nhiều vài phần, xem bộ dạng đó của Cổ Vĩ An nhất định là có người phía sau giúp đỡ, cũng giống như cậu buổi tối liền bị người bắt đi mà thôi:

“Lại trùng hợp như vậy hay sao?”

Bạch Dịch im lặng này giờ lúc này mới lên tiếng:

“Có người nhìn thấy Cổ Vĩ An đi cùng với người đàn ông nào đó lên ô tô, chuyện này không cần phải nói thì mọi người cũng biết rồi phải không, dù sao thì trong giới nghệ sĩ muốn có chỗ đứng vững một chút trước tiên phải kiếm được kim chủ”

Bùi Khâm và Trác Trí Văn cũng đồng loạt gật đầu, Bùi Khâm nửa đùa nửa thật nói thế này:

“Tôi cũng thật muốn tìm được kim chủ, tuy tôi là trai thẳng nhưng cũng không ngại kim chủ là đàn ông đâu”

Tiêu Dật nghe thấy vậy liền có tật gật mình, nụ cười ở trên môi cũng trở nên gượng gạo một chút, Trác Trí Văn ngồi bên cạnh Bùi Khâm cười cười mở miệng:

“Trong nhóm chúng ta tôi thấy Bạch Dịch có dáng vẻ giống nhất đấy...”

Bạch Dịch cũng không có tức giận gì chỉ hòa theo nói:

“Là thế sao, như vậy tôi có nên đi quyến rũ Trình tổng một chút, có Trình tổng chống lưng chẳng phải con đường phía trước sẽ thuận lợi hơn hay sao?”

Tiêu Dật nghe vậy lập tức quay sang nhìn Bạch Dịch, cậu ta có làn da trắng, dáng người mảnh khảnh, ngay cả đường nét trên gương mặt cũng vô cùng mềm mại, người này nếu như mặc đồ nữ vào khẳng định người đi

phía xa nhìn vào cũng tưởng nhầm. Trác Trí Văn giống như nghĩ ra điều gì đó liền lên tiếng:

“Phải rồi, lần trước gặp Trình tổng ở ngoài cửa lớn công ty, Trình tổng cũng tự nhiên lên tiếng hỏi, như vậy có phải hay không Trình tổng để ý đến cậu thế?”

Bùi Khâm phụ họa:

“Nếu như đúng là thật thì Bạch Dịch à, cậu nhất định đừng có quên chúng tôi nha”

Tiêu Dật này giờ còn đang hoang mang sốt ruột, người ta chỉ vừa nhắc tới có ý đến Trình Kiệt một chút, không cần biết là thật hay giả thì trong lòng cậu đã không được thoải mái rồi:

“Nhưng mà tôi nghĩ Trình tổng không thích đàn ông đâu, Trình tổng có bạn gái rồi, bạn gái của Trình tổng là Bối Ni đó”

Bạch Dịch vừa ăn vừa nói:

“Trước tôi cũng nghe qua chuyện này rồi, nhưng gần đây thấy được Bối Ni không hay xuất hiện ở công ty nữa, càng không thấy cô ta cùng Trình tổng ở một chỗ, tôi nghĩ là đã chia tay rồi”

Tiêu Dật giống như vô cùng nhạy cảm quay sang bên cạnh nhìn Bạch Dịch:

“Cậu không phải thật sự để ý Trình tổng chứ?”

Bạch Dịch nhấp một ngụm nước:

“Ừ, cũng có để ý một chút”

Tiêu Dật để tay ở phía dưới bàn siết chặt lại với nhau, gương mặt tuy rằng che giấu rất tốt nhưng ánh mắt kia hiện rõ lên tia không hài lòng. Trác Trí Văn ngồi ở đối diện cậu nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ đó liền hỏi:

“Tiêu Dật cậu sao thế?”

Tiêu Dật giật mình há một tiếng:

“Hả? Tôi không sao, thức ăn này thật khó nuốt”

Tiêu Dật cả buổi tối hôm đó tâm trạng không tốt, ngay cả thức ăn cũng muốn chống đối với cậu, thế cho nên cậu chỉ ăn duy nhất miếng cá kia còn lại rau không chạm một chút nào cả. Tiêu Dật buổi tối có hẹn với Trình Kiệt cho nên liền muốn lên phòng đi tắm trước, quả nhiên vừa mới tắm xong liền nhận được điện thoại của người ta, Tiêu Dật đứng ở trên lầu mang rèm cửa sổ kéo sang một bên phát hiện ra phía bên dưới có một chiếc range rover đỗ ở đó, người nọ vẫn một thân áo sơ mi trắng cùng quần âu như hàng ngày đang đứng tựa vào cửa xe, ánh mắt giống như đang nhìn về phía cậu, Tiêu Dật nhú mày nhắc nhở Trình Kiệt:

“Anh mau vào trong xe đi, đừng để người khác phát hiện ra được”

Trình Kiệt nhếch môi cười rồi tắt máy luôn:

“Nếu không muốn để người khác phát hiện thì em xuống nhanh một chút là được rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 50: Tôi Có Vẻ Thích Phụ Nữ Hơn Đàn Ông

Không rõ là Tiêu Dật sợ Trình Kiệt đợi lâu hay là vì sợ người khác phát hiện ra hắn mà quả thật rất nhanh mặc quần áo vào người đi xuống phía dưới. Dọc đường đi Tiêu Dật liền bắt gặp nhóm người cùng phòng, Bạch Dịch nhìn thấy Tiêu Dật thì gọi hỏi:

“Tiêu Dật, cậu đi đâu thế?”

Tiêu Dật vừa đi vừa đáp:

“Ra ngoài một chút”

Nói rồi không để cho ai kịp phản ứng cái gì đã biến mất sau thang máy rồi, Tiêu Dật lúc bước ra khỏi ký túc xá liền nhìn thấy được có một cô gái nào đó hình như đang đứng nói chuyện với Trình Kiệt, bởi vì mắt của Tiêu Dật bị cận hơn nữa hôm nay lại không mang kính áp tròng cho nên không thể nhìn ra được người đó là ai, chỉ thấy được người này có vẻ như mặc một chiếc váy màu đen bó sát người rất gợi cảm. Tiêu Dật bởi vì không muốn để cho ai biết được quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cho nên lúc này liền lựa chọn đứng ở một góc nghe lén bọn họ nói chuyện. Tiêu Dật nghe câu được câu không chỉ biết được hình như cô gái kia cũng là người trong nhóm nghệ sĩ thực tập, xem cách nói chuyện này hắn là đang muốn câu rùa vàng. Tiêu Dật cố gắng muốn bước lên phía trước để nhìn cho kỹ gương mặt của cô gái kia, nhưng mà lại không cẩn thận đá trúng vỏ lon bia bên đường khiến cho nó phát ra tiếng động, Tiêu Dật giật mình vội vã nép vào

một góc không dám lộ đầu ra ngoài, một lúc lâu sau đó liền có một giọng nam phía xa lên tiếng:

“Còn định đứng ở đó đến khi nào?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt nói mình rồi cho nên cũng không tiếp tục trốn nữa, một bộ dạng như tên trộm bị bắt tại trận bước ra ngoài, ai kia không cần phải truy hỏi đã tự khai rồi:

“Không phải là nghe lén, là bởi vì tôi đợi hai người nói chuyện xong mới ra, tôi không muốn người ta biết quan hệ của chúng ta”

Trình Kiệt buồn cười mở cửa xe cho Tiêu Dật rồi vòng về phía bên kia ngồi vào ghế lái:

“Cái gì mà quan hệ của chúng ta chứ?”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia lại bắt đầu xấu hổ, cậu nhanh chóng ngồi vào trong xe đóng cửa lại không để động gì nữa đến chuyện này. Người bên cạnh bất chợt nhào tới mang đầu gục vào cần cổ cậu hít hà một hồi, Tiêu Dật hốt hoảng đẩy mạnh Trình Kiệt ra quát:

“Làm cái gì thế hả?”

Trình Kiệt bị đẩy mạnh cũng không cảm thấy đau đớn gì vẫn bình thản trả lời:

“Mùi thơm ở chỗ nào hóa ra là từ trên người em”

Tiêu Dật chỉnh lại áo thun của mình một chút bất mãn nói:

“Tôi vừa mới tắm xong”

Trình Kiệt mỉm cười khởi động xe:

“Thì ra là thế”

Không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc suốt 5 phút, Tiêu Dật ngồi ở ghế lái phụ cũng không được tự nhiên, thỉnh thoảng sẽ lén lén thông qua kính chiếu hậu nhìn tới gương mặt Trình Kiệt, đến khi vô tình bắt gặp được ánh mắt của hắn cũng đang nhìn cậu liền ho một tiếng vội vã quay đi:

“Chúng ta đi đâu thế?”

Trình Kiệt hỏi:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật đáp:

“Tôi chỉ muốn về ký túc xá thôi”

Trình Kiệt không trả lời mà hỏi sang vấn đề khác:

“Hôm nay ăn đã no chưa?”

Tiêu Dật không dùng miệng trả lời mà mang bụng của mình ra trả lời, cậu đúng là thật không có bản lĩnh chỉ vừa nghe thấy người ta hỏi đến chuyện thức ăn thôi đã phải mất mặt như vậy rồi. Trình Kiệt buồn cười:

“Này là câu trả lời thành thật nhất”

Tiêu Dật đưa tay sờ lên bụng mình có chút cảm thấy ủy khuất:

“Thịt chỉ được ăn vào ngày chẵn, hôm nay là thứ 3 cho nên tôi ăn cá, nhưng mà cá cũng chỉ có 200g thôi còn lại toàn là rau, tôi ăn không quen nên chỉ ăn mỗi cá... hiện tại bụng đúng là chưa no”

Trình Kiệt chính là nắm được điểm yếu này của Tiêu Dật, hắn đặc biệt dặn dò người phụ trách khẩu phần ăn uống không cho Tiêu Dật bất cứ một

miếng thịt nào, để cho người ta không còn cách nào khác mỗi buổi tối phải cùng hăn gặp mặt, cùng hăn dùng bữa. Trình Kiệt có một thói quen rồi, thói quen này là do Tiêu Dật gây ra, chính là bữa tối phải ăn cùng với người ta mới có thể cảm thấy ngon, còn nhớ lần trước Tiêu Dật trở về quê 3 ngày Trình Kiệt hăn chỉ gọi vài món qua loa ăn mà thôi:

“Như vậy muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật nghĩ muốn ăn thịt ngỗng bởi vì ngày hôm nay ở trên mạng vô tình nhìn thấy quảng cáo của một tiệm ăn về thịt ngỗng nhìn vô cùng bắt mắt, thế cho nên lúc này hai mắt liền sáng lên làm cho Trình Kiệt còn tưởng rằng mình nhìn thấy sao trời rồi:

“Thịt ngỗng, tôi chưa được ăn thịt ngỗng, nghe nói rất là ngon”

Trình Kiệt dừng xe ở trước một cửa tiệm bán đồ trang sức, Tiêu Dật quay sang khó hiểu hỏi hăn:

“Tới đây làm cái gì thế?”

Trình Kiệt mở cửa xe bước xuống:

“Mau xuống thôi”

Tiêu Dật đi ở phía sau Trình Kiệt bước vào bên trong, tiệm trang sức lớn dưới ánh đèn càng thêm sáng lung linh lấp lánh. Hai người dừng lại ở một quầy trang sức nam, nữ nhân viên bán hàng là một cô gái rất xinh đẹp, hơn nữa giọng nói cũng vô cùng nhẹ nhàng:

“Xin hỏi hai người muốn mua gì?”

Trình Kiệt từ chối sự giúp đỡ của nữ nhân viên kia:

“Không cần, để em ấy tự chọn là được rồi”

Tiêu Dật giật mình quay đầu sang hỏi Trình Kiệt:

“Tôi chọn sao? Không cần, tôi không đeo trang sức làm cái gì”

Trình Kiệt chạm tay vào tai của Tiêu Dật:

“Không phải nói em mang khuyên tai sẽ rất đẹp sao, tôi muốn là người mua chiếc khuyên tai đầu tiên cho em”

Tiêu Dật liếc nhìn nữ nhân viên bán hàng đang nhìn chăm chăm mình thì xấu hổ, một tay đưa tới sờ chóp mũi khẽ ho nhẹ đánh lạc hướng bằng cách chỉ tới hàng loạt mẫu khuyên tai để cho nữ nhân viên kia không có thời gian mà để ý cái gì khác:

“Như vậy mẫu này, mẫu này, mẫu này... mẫu này nữa”

Đến khi hơn 10 hộp nhỏ được đặt ở trên mặt kính rồi Tiêu Dật liền nói nữ nhân viên kia không cần để ý đến bọn họ. Bởi vì Trình thị cùng công ty trang sức này có hợp tác cho nên nhân viên cũng biết được người tới là Trình tổng, vì thế không lo bọn họ sẽ mang trang sức rồi đi cho nên mới nhanh chóng bước sang chỗ khác. Tiêu Dật thấy nữ nhân viên kia rời đi rồi mới nói nhỏ với Trình Kiệt:

“Anh sao lại như thế hả, vì sao ở trước mặt người khác lại nói thế chứ, sẽ khiến cho người ta hiểu nhầm đấy”

Trình Kiệt nhẹ giọng đáp ứng:

“Được rồi, cô ấy cũng không có hiểu sai chuyện gì cả”

Tiêu Dật quay đi lăm bầm:

“Lại nữa...”

Trình Kiệt lấy đại một hộp đựng đôi khuyên tai kia đưa lên trước mặt của Tiêu Dật:

“Là thích cái này sao?”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt để hộp khuyên tai kia xuống mặt kính:

“Tôi không cần mua khuyên tai đắt tiền như vậy, chúng ta về thôi”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không mua không về”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt:

“Anh mua cũng có ích gì chứ, cũng chẳng phải là người đầu tiên mua, khuyên tai đầu tiên là do tôi tự mua rồi”

Trình Kiệt không nhiều lời nữa trực tiếp gọi nhân viên bán hàng tới:

“Gói hết chỗ này vào cho tôi”

Tiêu Dật hốt hoảng vội cản lại:

“Này khoan đã, không cần mua nhiều như thế”

Trình Kiệt quay sang uy hiếp Tiêu Dật:

“Như vậy chọn đi, nếu không tôi sẽ mua hết”

Tiêu Dật cậu chính là bị ép buộc mua, Trình Kiệt tiêu tiền cho cậu thật sự rất nhiều khiến cho cậu càng thêm lo lắng mình sau này không có khả năng trả lại cho hắn. Trình Kiệt đứng ở một bên quan sát hồ ly nhỏ nhà mình đang nhúu mày thất thần giống như suy nghĩ gì đó liền lên tiếng gọi:

“Mau chọn khuyên tai đi”

Tiêu Dật giật mình liếc Trình Kiệt một cái rồi nhìn tới giá tiền của từng đôi khuyên tai một, đôi rẻ nhất cũng đến 1000, đôi đắt nhất thật sự nhìn tới số tiền cũng choáng váng rồi. Cuối cùng Tiêu Dật quyết định chọn một chiếc khuyên hình tròn nhỏ nhìn không có gì đặc biệt cả ngược lại còn vô cùng đơn giản:

“VẬY MUỐN CÁI NÀY”

Trình Kiệt cầm lấy hộp khuyên tai kia rồi hướng nữ nhân viên bán hàng nói:

“CÔ ĐI LÀM VIỆC CỦA MÌNH ĐI”

Nữ nhân viên kia đi rồi Trình Kiệt liền tự tay mang khuyên tai đeo lên giúp cho Tiêu Dật, Tiêu Dật vô cùng căng thẳng ở đây nhiều người như thế mà Trình Kiệt lại làm trò này thật sự là muốn hại chết người ta rồi mà. Trình Kiệt ngược lại rất thản nhiên, một bộ dạng chậm rãi bình thản vừa đeo khuyên tai cho Tiêu Dật vừa trấn an cậu:

“KHÔNG CẦN CĂNG THẲNG”

Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Anh như vậy mà còn nói tôi không cần căng thẳng, nhiều người nhìn lắm”

Trình Kiệt mang bên khuyên tai còn lại đeo vào tai cho Tiêu Dật rồi thỏa mãn đứng ngắm nhìn cậu một lúc, cuối cùng vẫn phải cảm thán một tiếng:

“ĐÚNG LÀ MANG KHUYÊN TAI VÀO CÀNG ĐẸP HƠN”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía gương nhỏ đặt ở trên tủ kính, không phải là bản thân tự khen ngược mà quả thật cậu đeo vào nhìn vô cùng hợp, khuyên tai màu bạc không có bất cứ một viên đá nhỏ nào nhưng cũng lấp

lánh lạ thường. Tiêu Dật đưa tay sờ lên tai của mình một chút, xoay phải xoay trái một chút, nghiêm túc đánh giá rồi hài lòng gật đầu.

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt ra quầy tính tiền, Tiêu Dật lúc này mới phát hiện ra một vấn đề chính là vừa mới rồi cậu nhìn nhầm giá của nó rồi, đôi khuyên tai này không phải 1000 mà đến những 7000, sau khi tận mắt nhìn thấy Trình Kiệt trả tiền thì càng thêm áy náy hơn, đến lúc hai người ngồi vào trong xe rồi Tiêu Dật lại thở dài thườn thượt:

“Sao vừa rồi tôi nhìn giá của nó là 1000 sao bây giờ đã lên những 7000 rồi?”

Trình Kiệt trêu đùa Tiêu Dật:

“Căng thẳng lên nhìn tôi đến mức nhìn lộn giá cũng dễ hiểu thôi”

Tiêu Dật không tức giận mà chỉ cảm thấy lo lắng:

“Anh mua nhiều đồ cho tôi thế này, tôi không biết sau này có thể trả lại cho anh hay không nữa...”

Trình Kiệt đáp:

“Tiêu tiên cho em anh một chút cũng không đau lòng, thế cho nên em không cần phải suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Còn có nếu như muốn báo đáp tôi, như vậy liền đồng ý để tôi thao là được rồi”

Tiêu Dật thật sự bị lời nói phía trước của Trình Kiệt làm cảm động, nhưng đến lời nói phía sau thì thôi rồi, hẳn tốt nhất không nên nói ra thì hơn:

“Trong đầu anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ đó, đầu tư vào tôi nhiều như vậy cũng chỉ nghĩ đến mấy thứ đó mà thôi”

Trình Kiệt vẫn cứ bình thản trả lời Tiêu Dật:

“Nếu chỉ đơn giản là muốn theo em thôi thì em hiện tại không thể ngồi vững ở chỗ này đâu”

Tiêu Dật thật sự trong lòng chỉ lo lắng Trình Kiệt đột nhiên cường bạo mình mà thôi, thế cho nên khi Trình Kiệt nói ra câu kia liền khiến cho Tiêu Dật bắt đầu cảnh giác một chút:

“Anh sau này đừng nói như vậy có được hay không hả?”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Nói cái gì? Tôi chỉ nói sự thật mà thôi”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi hít một hơi thật sâu nhỏ giọng nói:

“Trình Kiệt, tôi hình như thích... phụ nữ đó”

Trình Kiệt đang lái xe trên đường đột ngột phanh gấp lại quay sang nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật bị dọa sợ lao người về phía trước, tay nhỏ đã đặt sẵn ở trên chỗ mở cửa xe nhấn xuống rồi, đáng tiếc cửa xe không biết từ khi nào lại bị khóa lại thế này.

Trình Kiệt như là muốn nhào qua người của Tiêu Dật vậy, cậu cảm nhận rõ ràng được sự tức giận phát ra từ người này:

“Có phải em thích cô gái ở quê đó rồi hay không?”

Tiêu Dật run rẩy một chút hai mắt mở lớn nhìn Trình Kiệt sợ hãi:

“Không có... chỉ là tôi cảm thấy mình có vẻ thích phụ nữ hơn đàn ông”

Trình Kiệt mạnh tay bóp lấy cằm của Tiêu Dật lạnh giọng truy hỏi:

“Có phải em đang thích người phụ nữ khác rồi hay không?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt khó khăn nói:

“Không có, anh làm sao thế?”

Trình Kiệt đưa sát gương mặt của mình về phía Tiêu Dật hơn:

“Không có? Không có vì sao đột nhiên lại cùng tôi nhắc vấn đề này?”

Tiêu Dật nghiêng đầu sang một bên né tránh hơi thở bất ổn kia của Trình Kiệt:

“Bởi vì anh tiêu tiền cho tôi nhiều thế này, tôi lại có cảm giác mình hình như đang lừa dối anh rồi”

Trình Kiệt xoay cằm của Tiêu Dật đối diện mình:

“Chuyện em lừa dối tôi cũng không phải là ít đâu... nhưng mà tôi căn bản sớm đã biết hết rồi cho nên cái này cũng không gọi là lừa dối”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, miệng chỉ vừa mới há ra thôi liền đón nhận ngay được nụ hôn mạnh mẽ cùng giận dữ kia của Trình Kiệt, đầu lưỡi của hắn ở trong khoang miệng cậu càn quét khắp mọi nơi, hơn nữa đầu lưỡi của bản thân cậu còn bị miệng của hắn mút lấy đến mức cảm giác được người này muốn mang đầu lưỡi của cậu đoạt đi. Không gian ở trong xe vừa chật chội vừa yên tĩnh, lại chọn đúng ở bên đường đỗ xe vắng vẻ làm cho lòng người bắt đầu lo lắng xôn xao. Tay của Tiêu Dật bị Trình Kiệt khóa chặt ở trên đỉnh đầu, tiếng mút mát phát ra từ miệng của hai người khiến cho Tiêu Dật trong phút chốc căng thẳng, thật ra Tiêu Dật khi hôn cũng đã không còn quá mức cực tuyệt nhưng mà tâm trạng của cậu hiện tại thật sự bất ổn không thôi.

Người ta nói thứ không chiếm được càng sẽ khiến trái tim phải xao động, người được yêu thì lại quá hững hờ, cũng giống như Trình Kiệt và Tiêu Dật vậy, một người lần đầu tiên tốn nhiều tâm sức để theo đuổi đối phương vẫn chưa nhận được sự đáp lại, một người lại vì được đối phương quá mức yêu chiều mà trở nên hững hờ không hề quan tâm đến phần tình cảm kia.

Chuyện yêu đương rắc rối này không một ai trong hai người có thể hiểu được, nhưng sự thật lại có một điều mỉa mai thế này... thứ bản thân không thể hiểu lại bắt người khác phải lĩnh ngộ thật nhanh, thế cho nên phải mất một khoảng thời gian sau đó hai người mới có thể dần dần lĩnh ngộ được, dĩ nhiên đây là để nói sau đi.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không cùng Trình Kiệt đi ăn nữa, Trình Kiệt mua cho Tiêu Dật cả một con ngỗng quay thật lớn ở cái nhà hàng mà cậu nhìn thấy trên mạng kia. Sau đó thì cả một đường đi trở về hai người lại không nói với nhau bất cứ câu nào cả. Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất khó hiểu, hẳn vì sao đã biết được những chuyện cậu đang lừa dối hẳn rồi nhưng lại vẫn có thể đối xử tốt với cậu như thế, hố sâu này đúng là càng bước tới càng lún thật sâu mà.

Xe dừng lại ở cách cửa ký túc xá một khoảng cách, hiện tại mới có hơn 8 giờ mà thôi, Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại khó xử, dù sao cậu hiện tại nghĩ mình chẳng khác nào một tên đi lừa dối tình cảm của người ta cả:

“Trình Kiệt, anh tức giận tôi sao?”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt đột nhiên rung lên, Tiêu Dật im lặng ngồi một bên đợi Trình Kiệt nói chuyện. Tiêu Dật nghe được đầu dây bên kia có vẻ rất ồn ào, còn nghe được có tiếng la hét của phụ nữ, lại lén lén quan sát sắc mặt của Trình Kiệt một chút phát hiện ra hẳn đang không mấy thả lỏng.

“Cô ta lại làm sao nữa?... được rồi... tôi biết rồi... tôi sẽ về giải quyết”

Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong liền quay sang bảo Tiêu Dật:

“Được rồi em vào trong đi, tôi có chuyện cần phải giải quyết rồi”

Tiêu Dật hạ một tiếng rồi bước xuống xe, trong lòng thật sự không rõ vì sao mình lại có chút buồn bực như vậy, đến khi cậu bước xuống xe rồi thì chiếc range rover kia vụt đi nhanh chóng, Tiêu Dật đứng ở phía sau thất thần một chút mới xoay người bước vào trong ký túc xá. Có một sự thật là ngày hôm nay trong lòng Tiêu Dật đã có một sự thay đổi, sự thay đổi này quá nhỏ đến mức cậu không thể nào ngay lập tức phát hiện ra được...

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 51: Sử Cát Cát

Mang chuyện buổi tối ngày hôm trước quên sạch, Tiêu Dật buổi sáng vui vẻ cùng nhóm bạn cùng phòng đi đến Trình thị, lúc bước đến cửa lớn của Trình thị Bạch Dịch chợt đi chậm lại một chút, ánh mắt có vẻ như là đang muốn tìm kiếm ai đó, Tiêu Dật khó hiểu hỏi Bạch Dịch:

“Bạch Dịch, cậu quên cái gì sao?”

Bạch Dịch hả một tiếng, Trác Trí Văn ở bên cạnh trả lời thay Bạch Dịch:

“Cậu ta đang muốn câu rùa vàng”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ rùa vàng kia liền ngay lập tức hiểu ra vấn đề, vẫn tưởng lần đó chỉ là nói đùa mà thôi ai ngờ Bạch Dịch thế nhưng lại thật sự có ý định đó thật. Tiêu Dật im lặng không nói, ánh mắt cũng theo nào bộ điều khiển nhìn xung quanh một hồi, trong lòng vừa có vui vẻ vừa có thất vọng lẫn lộn cùng với nhau. Tiêu Dật vui vẻ vì Bạch Dịch không có khả năng gặp được Trình Kiệt ngày hôm nay, lại thất vọng một chút vì cậu không được nhìn thấy Trình Kiệt. Khi nhóm bốn người bước vào trong thang máy rồi thì Tống Ngộ Phàm cũng đúng lúc bước tới, Tiêu Dật đã lâu không gặp Tống Ngộ Phàm nhìn thấy hân hạnh không được có chút bất ngờ vui vẻ. Tiêu Dật vốn định lên tiếng chào hỏi trước thì Tống Ngộ Phàm đã nhanh hơn một bước chào cậu rồi:

“Tiêu Dật, lâu lắm rồi mới gặp cậu”

Tiêu Dật cười cười đáp lại:

“Tôi cũng vậy”

Tống Ngộ Phàm là người lúc nào cũng luôn niềm nở cho nên nụ cười không bao giờ thiếu được ở trên gương mặt cậu ta:

“Đã thích nghi được với công việc hay chưa?”

Tiêu Dật gật đầu mỉm cười, lúc này mới nhớ ra ở bên cạnh mình còn có người cho nên theo phép giới thiệu một chút: “Đây là bạn cùng phòng của tôi... đây là...” Tiêu Dật nói đến đây liền ngừng lại một chút, Tống Ngộ Phàm dù sao cũng ở trong Trình thị đảm nhận một chức vị không nhỏ, cậu lại không muốn để cho người ta biết mình cùng một người chức vị lớn có quen biết tránh cho bọn họ dị nghị nói ra nói vào, thế cho nên lúc này Tiêu Dật mới chỉ nói tên của Tống Ngộ Phàm: “Người này gọi là Tống Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm không phải là người thích khoe mẽ, Tiêu Dật đã không nói thì cậu cũng sẽ không tự nhiên nói mình là gì ở trong công ty:

“Xin chào, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Ba người còn lại tuy không biết Tống Ngộ Phàm là ai nhưng xem cách ăn mặc kia nếu như không phải là nghệ sĩ của Trình thị thì cũng là nhân viên lớn nào đó, chính vì vậy mọi người đối với Tống Ngộ Phàm phá lệ cười thân thiện:

“Xin chào, tôi là Bạch Dịch... tôi là Trác Trí Văn... tôi là Bùi Khâm”

Thang máy vừa vận dừng lại ở tầng thứ 17, nhóm người Tiêu Dật phải bước ra ngoài, Tống Ngộ Phàm đứng ở bên trong mỉm cười nhìn bọn họ, ánh mắt kia có chút để ý tới bóng dáng của Tiêu Dật một lúc, sau khi cánh

cửa phòng đóng lại rồi cậu ta liền lấy điện thoại của mình ra làm một vài thao tác.

Buổi sáng ngày hôm ấy xuất hiện một cô gái, cô gái này trên dưới đều mang khí chất cao sang quyền quý không thể chối bỏ. Váy liền màu đen bó sát thân hình thon thả, cổ mang một sợi dây màu bạc lấp lánh rất lớn, một bàn tay thì đến ba ngón đều mang nhẫn, giày cao gót bóng loáng chống đỡ thân hình mảnh khảnh kia. Cô gái này nhìn qua cũng khoảng 24 25, một mái tóc thẳng tắp màu đen truyền thống, khi bước đi tóc ở phía sau còn khê đung đưa. Không rõ đại nhân vật này rốt cuộc là ai mà khiến cho giám sát Khương La trong phút chốc cũng phải khẩn trương nhanh chóng chạy ra ngoài tiếp đón, khi trợ lý Khương La định lên tiếng nói cái gì đó thì đã bị cô gái kia đưa tay nhanh chóng cản lại.

Tiêu Dật đứng ở hàng thứ ba, tuy rằng chiều cao không phải thuộc dạng đặc biệt nhưng ở vị trí này vẫn có thể nhìn thấy được sự quyến rũ toát ra từ phong cách ăn mặc cho đến thần thái kia, cái này cũng không thể nào trách cậu được nhưng sự thật thứ đầu tiên cậu nhìn đến chính là ngực của cô ấy.

“Xin chào, tôi là Sử Linh, là giám đốc của hãng trang sức Sử Cát Cát, chắc mọi người ở đây cũng đã nghe qua hãng trang sức này rồi có phải không?”

Mọi người ở bên dưới lại bắt đầu bàn tán xôn xao, ngày hôm qua Trình Kiệt mang cậu tới Sử Cát Cát chọn khuyên tai, ngày hôm nay giám đốc của hãng trang sức này lại đích thân tới đây, cái này thật đúng là trùng hợp. Sử Linh tháo kính râm xuống để lộ ra đôi mắt lớn xinh đẹp:

“Tôi ngày hôm nay đến đây là muốn tìm người đại diện để chụp ảnh cho bộ trang sức sắp ra mắt của công ty”

Nhạc Tư Noãn ở phía dưới lên tiếng:

“Xin hỏi lần này quý công ty sẽ chọn bao nhiêu người?”

Sử Linh mỉm cười nhìn một lượt nhóm người thực tập nhàn nhã đáp:

“3 người, lần này phía bên chúng tôi sẽ ra bộ sưu tập cho nam giới cho nên đặc cách muốn chọn 2 nam cùng 1 nữ”

Tiêu Dật đương nhiên là muốn được chụp hình, làm tốt biết đâu còn có một chút người hâm mộ. Lúc Tiêu Dật đang định lên tiếng hỏi thì Bạch Dịch ở phía bên cạnh cậu đã nhanh hơn một bước:

“Xin hỏi có yêu cầu gì đặc biệt hay không?”

Sử Linh nghĩ nghĩ một hồi liền đáp: “Cũng không có yêu cầu gì đặc biệt cả, bộ sưu tập lần này...” Sử Linh nói đến đây liền dừng lại, để giày cao gót phát ra âm thanh cộp cộp bước về phía trước: “Khuyên tai này, là mua ở Sử Cát Cát chỗ chúng tôi có phải không?”

Người được hỏi là Phó Hạo, trang sức của Sử Cát Cát đều là những hàng giá trên trời, lấy điều kiện kinh tế khá giả nhà Phó Hạo thì việc mua được một đôi khuyên tai từ chỗ Sử Cát Cát cũng không có gì là lạ.

Phó Hạo gật đầu:

“Tôi đặc biệt thích trang sức của Sử Cát Cát, ở nhà vẫn còn ba bốn món đồ nữa của quý công ty”

Sử Linh mỉm cười bước về phía giám sát Khương La nói nhỏ cái gì đó, người bên dưới không có khả năng nghe lọt ra một chữ nào cả. Sau khi giám sát Khương La khẽ đáp lại lời của Sử Linh, cô ấy liền quay mặt nhìn về phía trước một hồi, ánh mắt vừa vắn dừng lại ở chỗ Tiêu Dật, vẫn là một câu hỏi quen thuộc lúc trước cô ấy hỏi Phó Hạo:

“Khuyên tai này cũng là mua ở Sử Cát Cát chỗ chúng tôi có phải hay không?”

Tiêu Dật ngày hôm nay mang khuyên tai nhỏ, chiếc khuyên tai này tuy rằng sáng bóng lấp lánh nhưng lại rất giản dị không có bất cứ điểm nhấn nào, nếu như không phải là người của Sử Cát Cát nhận ra trang sức của công ty thì người khác sẽ không bao giờ biết tới được. Tiêu Dật không muốn để cho mọi người phải dị nghị nữa, lần trước vì chuyện điểm số đã có một số người ở sau lưng cậu nói này nọ, lần này một đôi khuyên tai đắt tiền như thế lại ở trên người cậu, khẳng định sẽ khiến cho mọi người càng thêm chắc chắn khẳng định ở phía sau cậu có người chống lưng:

“Cái này... là do một người bạn tặng, tôi cũng không biết có phải là trang sức của quý công ty hay không”

Sử Linh xoay người bước lên phía trước đồng dạng nói thế này:

“Tôi muốn một người am hiểu về Sử Cát Cát làm người chụp mẫu cho bộ sưu tập chuẩn bị ra mắt sắp tới của chúng tôi, khuyên tai cậu mang trên người chính là một trong mẫu của bộ sưu tập chuẩn bị ra mắt lần này, Sử Cát Cát ngày hôm qua chỉ mang ra 5 bộ, 2 bộ được bán, 3 bộ ngày hôm nay đã chính thức cất vào rồi”

Tiêu Dật chấn động, cái này không phải là càng nói càng muốn hại chết cậu hay sao. Tuy rằng giá của chiếc khuyên tai này cực kỳ lớn, nhưng mà nếu như không có câu nói kia của Sử Linh thì sẽ không ai biết được giá của nó cao đến vậy. Mọi người xung quanh lại bắt đầu được dịp xì xào bàn tán, Tiêu Dật cả một quá trình ngoài im lặng thì cũng chỉ biết giữ im lặng.

Sử Linh có vẻ như đã nhìn trúng được Ân Tố Di, ngay trong buổi sáng ngày hôm đó liền nói khí chất của cô ấy rất hợp với lần chụp hình này, cho nên Ân Tố Di cứ như vậy được chọn, còn có hai người nam còn lại vẫn phải trong quá trình chụp hình thử mà chọn ra. Nếu như được chọn vào làm người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát nhất định sẽ có lợi thế trong tương lai, nói gì thì nói Sử Cát Cát cũng là thương hiệu trang sức nổi tiếng ở Bắc Kinh này, làm tốt có khi còn thu về được một số người hâm mộ. Tiêu Dật

đương nhiên mong muốn mình sẽ là người chụp hình cho bộ sưu tập trang sức lần này của Sử Cát Cát, nhưng vừa mới rồi Sử Linh có nói muốn một người có kiến thức hiểu biết về Sử Cát Cát, cậu lại nói rằng đôi khuyên tai mình đang mang không biết có phải là trang sức của Sử Cát Cát hay không, cái này e rằng chỉ có thể cố gắng nhiều hơn nữa vào buổi chụp hình ngày mai mà thôi.

Sau khi giám sát Khương La đích thân tiễn Sử Linh ra ngoài, nhóm người thực tập lại bắt đầu ồn ào bàn tán, ai ai cũng đều muốn trao đổi kinh nghiệm chụp hình, nhưng lại không có bất cứ ai có ý định chia sẻ, chỉ đều là đi hỏi người khác mà thôi.

Bạch Dịch nhìn tới chiếc khuyên tai của Tiêu Dật, nhìn vừa chăm chú vừa lâu đến mức khiến cho Tiêu Dật cũng phải có một chút chột dạ:

“Tiêu Dật, đây có thật sự là khuyên tai mà vừa rồi Sử Linh nói hay không thế?”

Tiêu Dật đương nhiên là phủ nhận:

“Không thể nào đâu, trang sức của Sử Linh giá trị cao bao nhiêu chứ...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây thì Phó Hạo không biết từ chỗ nào đi tới nói chen vào:

“Có lẽ cậu ta mua được đồ giả tinh xảo mà thôi, người như cậu ta sao có thể đeo trang sức của Sử Cát Cát chứ?” Nói rồi Phó Hạo còn cố tình sờ lên khuyên tai của mình một chút.

Tiêu Dật trong lòng tuy cảm thấy vô cùng đáng ghét nhưng mà dù sao cũng coi như Phó Hạo nói giúp mình một câu, chính vì vậy Tiêu Dật cũng không hơi đâu trách móc cậu ta nữa, chỉ im lặng đứng ở một chỗ nghe mọi người nói chuyện.

Trước khi buổi tập luyện ngày hôm nay kết thúc, giám sát Khương La mang tới bảng danh sách đánh giá đọc lại trước mặt mọi người một lượt, về cơ bản điểm số của mọi người đều được giữ nguyên, chỉ có duy nhất Phó Hạo và Tiêu Dật bị sửa. Tiêu Dật đối với kết quả này cũng không có gì bất ngờ cả, ngược lại thì Phó Hạo chính là người bất ngờ mười phần.

“Giám sát Khương, tôi vì sao lại bị trừ 5 điểm?” Phó Hạo nâng giọng ở phía dưới hỏi

Giám sát Khương La chiếu theo ghi chú nhỏ ở mục bên cạnh liền đáp:

“Trình tổng xét thấy cậu tuy rằng đều tham gia đầy đủ mọi hoạt động, nhưng trong buổi tập không có tiến bộ ngược lại còn bị nhắc nhở rất nhiều, yếu kém có thể rèn luyện cho nên sẽ trừ của cậu 5 điểm để cậu lấy đà đó tiếp tục cố gắng hơn nữa. Không còn việc gì nữa thì mọi người trở về đi, buổi sáng ngày mai sẽ có xe đưa mọi người đến khu chụp hình của Sở Cát Cát”

Người hạ hê nhất lúc này không ai khác ngoài Tiêu Dật, lúc trở về còn cố tình hướng Phó Hạo nhếch mép một cái, cái gọi là đắc tội với người lòng dạ hẹp hòi chính là sẽ có kết cục như vậy, con đường sau này của Phó Hạo vẫn còn gian nan dài dài.

Bắt đầu từ buổi tối ngày hôm đó giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt không có bất cứ một trao đổi nào cả. Tiêu Dật trong đầu nghĩ kết cục như thế này cũng thật là tốt, không có bị Trình Kiệt gây khó dễ đến sống dở chết dở, cũng không có bị hãm một đao lưỡng thiệt trực tiếp đuổi ra khỏi Trình thị. Có điều trong lòng của Tiêu Dật không hiểu sao lại có chút buồn bực chán nản không thể lý giải nổi, chỉ biết rằng cậu sẽ thường xuyên bất giác liếc về phía điện thoại của mình, bất giác mang màn hình điện thoại mở sáng lên rồi lại thở dài ai oán. Trác Trí Văn ngồi bên cạnh nhìn thấy Tiêu Dật có hành động kỳ lạ như vậy thì hỏi:

“Tiêu Dật, cậu làm sao thế?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không sao, tôi cảm thấy có chút đói”

Hôm nay rõ ràng đã là thứ 4 nhưng mà Tiêu Dật không được ăn thịt, tất cả mọi người đều được ăn thịt chỉ có riêng mình cậu là ăn cá, Tiêu Dật vì chuyện này mà vô cùng sầu não, lúc ngồi ăn cơm Bạch Dịch có lén lút mang cho cậu một miếng thịt, không biết người giám sát ở chỗ nào đột nhiên nhìn thấy liền nhắc nhở, còn có mang quyển sổ nhỏ ra ghi ghi chép chép lại cái gì đó. Tiêu Dật không cần nhìn cũng biết mình nhất định lại bị trừ điểm, chỉ là Bạch Dịch cũng bị liên lụy rồi.

Điện thoại của Tiêu Dật vang lên, trong khoảnh khắc đó ánh mắt đột nhiên sáng bừng đến lạ thường, nhưng chỉ sau vài giây khi nhìn thấy tên của người gọi đến liền thay đổi:

“Mẹ à?”

Mẹ Tiêu ở bên này vừa mới ăn cơm xong:

“Tiểu Dật, đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật biết mẹ Tiêu nếu như không có chuyện gì đó sẽ không gọi điện cho mình, chính vì thế lúc này từng lời nói luôn luôn cảnh giác:

“Con vừa mới ăn”

Mẹ Tiêu vẫn niềm nở hỏi:

“Công việc ở bên đó thế nào, có thuận lợi hay không?”

Tiêu Dật bình thản:

“Công việc rất thuận lợi”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Con mấy ngày nay có liên lạc với Tiểu Thúy không thế hả, tại sao mẹ hỏi con bé lại nói không có liên lạc là sao?”

Tiêu Dật nhú mào, mỗi lần nghe đến tên của Thẩm Tiểu Thúy, Tiêu Dật khẳng định sẽ nhớ tới Trình Kiệt, mà nhớ tới Trình Kiệt liền nghĩ tới sự tức giận lần đó của hắn, chỉ cần nghĩ tới lần đó thì động nhỏ ở phía dưới cũng như là muốn chảy mồ hôi rồi:

“Mẹ à, công việc công ty gần đây rất bận rộn”

Mẹ Tiêu có điểm tức giận:

“Bận rộn sao? Cũng không quan trọng bằng việc lấy vợ đâu”

Tiêu Dật cắt lời mẹ Tiêu:

“Mẹ à, ngày hôm nay gọi con có chuyện gì hay không?”

Mẹ Tiêu ại nha một tiếng:

“Tiểu tử này, cứ phải có chuyện gì thì mẹ mới gọi cho con được hay sao hả?”

Tiêu Dật im lặng đợi mẹ Tiêu nói ra mục đích của cuộc gọi tới này:

“Được rồi như vậy đi, tuần sau mẹ lên thăm con, xem công việc của con thế nào mà bận rộn đến mức không có thời gian kiếm bạn gái đây?”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Mẹ à, con sắp tới sẽ đi công tác”

Mẹ Tiêu không tin tưởng:

“Công tác? Làm ở đó bao nhiêu ngày rồi đã được chọn đi công tác hay sao?”

Tiêu Dật đương nhiên sẽ ngăn cản mẹ Tiêu lên đây bằng mọi cách:

“Hết cách rồi, nếu như tuần sau mẹ lên thì con cũng không có ở nhà đâu”

Mẹ Tiêu nói một câu rồi nhanh chóng cúp máy luôn:

“Như thế được rồi, vậy tuần sau nữa mẹ lên”

Tiêu Dật ở bên này gọi với theo:

“Mẹ... mẹ...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 52: Tôi Hối Hận Rồi

Buổi tối ngày hôm trước Tiêu Dật ngủ không được cho nên đến buổi sáng ngày hôm nay thức dậy sớm có chút khó khăn, có điều cậu vẫn phải chuẩn bị thật tốt cho buổi chụp hình thử lần này. Tiêu Dật có rất nhiều quần áo đẹp, từ giày dép cho đến phụ kiện đi kèm đều vô cùng đặc biệt, ngay cả mỹ phẩm dành cho phái mạnh cũng không thiếu bất cứ một món đồ nào. Bởi vì ngày hôm nay Tiêu Dật muốn được chọn cho nên sẽ phá lệ ăn mặc đẹp hơn ngày thường một chút, Tiêu Dật chọn một chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt kiểu cách, một chiếc quần âu màu đen nhìn đơn giản nhưng những đường may đều tinh tế uyển chuyển, đôi giày tây màu đen nhìn qua tưởng như không có gì đặc biệt nhưng ai là người tinh mắt liền có thể nhìn ra được chất liệu của nó mang giá trị không hề nhỏ. Người trong phòng của Tiêu Dật đều ăn mặc rất đẹp, có điều giá cả của từng bộ đồ là khác nhau cho nên không ai có thể vượt qua được Tiêu Dật cả, ba người bọn họ nhìn Tiêu Dật một lúc sau đó liền quay đi bước ra khỏi phòng. Tiêu Dật có cảm giác như người trong phòng của cậu đã bắt đầu thay đổi, tuy rằng bọn họ không nói ra, bình thường vẫn tỏ ra không có gì cả nhưng mà cậu luôn cảm thấy được bọn họ nhất định đang giữ khoảng cách với cậu. Tiêu Dật có cảm giác mình như bị cả thế giới bỏ rơi, không một ai quan tâm tới cậu, không một ai hỏi han, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi chậm rãi cùng ba người kia bước vào thang máy.

Nhóm người thực tập tập trung ở Trình thị, sau đó Trình thị sẽ lái xe đưa mọi người đến địa điểm chụp hình của Sử Cát Cát. Tiêu Dật lúc này ngồi ở

hàng ghế thứ tư bên cạnh Bạch Dịch, Bạch Dịch quay sang hướng Tiêu Dật nói chuyện vài câu:

“Tiêu Dật, tôi nghe nói Sở Cát Cát với Trình thị của chúng ta đã có mối giao tình nhiều năm rồi. Làm tốt buổi chụp hình này không biết chừng Sở Cát Cát sẽ ở trước mặt Trình tổng khen ngợi vài câu, đến lúc đó sẽ được Trình thị xếp vào trong danh sách nghệ sĩ bồi dưỡng”

Tiêu Dật hứng thú trả lời lại câu hỏi của Bạch Dịch:

“Là vậy sao? Như vậy lần này chúng ta phải cố gắng nhiều hơn nữa”

Bạch Dịch gật đầu sau đó liền nhìn xung quanh xe một hồi giống như là xem xem có ai để ý đến chỗ này hay không, tiếp đó cậu ta liền nghiêng người nói khẽ vào tai của Tiêu Dật:

“Cậu nói xem hôm nay Trình tổng có tới không?”

Tiêu Dật giật mình, Bạch Dịch lại nhắc đến Trình Kiệt nữa thật sự khiến lòng cậu không thoải mái một chút nào. Tiêu Dật nhìn Bạch Dịch một hồi âm thầm đánh giá, người đàn ông phía trước mình ngũ quan cân xứng mềm mại, ngay cả da dẻ cũng trắng hơn những đàn ông bình thường một chút, nói đến dáng người đúng là kiểu mảnh khảnh yếu ớt khiến cho người ta muốn bao bọc, nếu như Trình Kiệt thật sự thích đàn ông, hẳn có hay không sẽ để ý đến Bạch Dịch:

“Tôi nghĩ không đến đâu, chỉ là một buổi chụp hình thử thôi mà”

Bạch Dịch thở nhẹ một hơi rồi gật đầu:

“Đúng vậy, chỉ là một buổi chụp hình thử mà thôi, chỉ có điều là mấy ngày nay không thấy mặt của ngài ấy rồi”

Bạch Dịch nói Tiêu Dật mới nhớ, đúng là mấy ngày nay không nhìn thấy mặt của Trình Kiệt rồi, còn có điện thoại cũng không thèm gọi cho cậu. Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó liền bỏ điện thoại ra nhìn thử, ngón tay lướt ở trên màn hình làm một vài thao tác, cậu muốn xem xem định vị lần đó Trình Kiệt cài vào đã hủy đi hay chưa, cuối cùng vẫn là hủy mất rồi.

Bởi vì nữ đã được chọn ra ngay ngày hôm đó cho nên lần chụp hình thử này chỉ có 16 nam tới mà thôi, Sử Cát Cát so với Trình thị không lớn bằng nhưng nhìn mặt bằng chung thế này so với những công ty trang sức khác thì cũng đáng nể rồi. Nhóm người thực tập được nhân viên của Sử Cát Cát đưa tới tầng thứ 6, Sử Linh không xuất hiện chỉ có duy nhất một thợ chụp hình trẻ tuổi cùng trợ lý của anh ta. Tiêu Dật đánh giá thợ chụp hình kia một lượt, quần áo trên người đều là một dạng phổ biến dễ vận động, nhìn qua người này chắc cũng chỉ gần 30 tuổi, trợ lý của anh ta là một cô gái tầm 22, gương mặt bình thường nhưng được cái dáng người nhỏ nhắn rất nhanh nhẹn.

“Mọi người đã đến đông đủ rồi sao? Tôi là Dương Tổ là người phụ trách mọi người trong đợt chụp hình lần này. Được rồi, từng người một bước lên phía trước đi”

Tiêu Dật lúc đầu cảm thấy thợ chụp hình này vô cùng dễ chịu, không giống như những lão sư chụp hình khác lúc nào cũng quát mắng lớn tiếng. Nhưng mà người mới vừa lên liền đã bị mắng như tát nước, cuối cùng vẫn còn chưa kịp tạo dáng gì cả đã bị đuổi xuống rồi, người phía trước bị áp lực thế nào mọi người trong phòng đều thấy, chính vì vậy Tiêu Dật cũng giống như mọi người căng thẳng vô cùng. Đã bốn người bước lên chụp hình rồi không ai thu về được sự ưng ý của Dương Tổ cả, đến lượt Trác Trí Văn là người tiếp theo tuy rằng vẫn bị quát mắng như là những người khác nhưng xem ra vẫn có vẻ khả thi hơn bọn họ. Bùi Khâm chụp không tốt có lẽ do quá mức căng thẳng. Bạch Dịch thì lại càng thảm hơn mới vừa đặt chân lên

bực muốn tạo dáng một chút đã bị Dương Tổ ở phía dưới thẳng thắn nói một câu thế này:

“Tôi cần mạnh mẽ cậu uốn éo như thế làm cái gì, đi xuống đi”

Bạch Dịch tức giận nhưng không dám nói chỉ còn biết im lặng bước xuống, Tiêu Dật ở bên cạnh an ủi cậu ta một chút:

“Không sao đâu, lần sau vẫn còn nhiều cơ hội mà”

Bạch Dịch gật đầu:

“Tôi đi ra ngoài một chút”

Người khá nhất trong nhóm thực tập lần này hẳn là Ngô Lăng, Dương Tổ bấm máy rất nhiều cũng không thấy anh ta càu nhàu gì cả, đến lúc Ngô Lăng bước xuống rồi Dương Tổ còn chăm chú nhìn lại ảnh chụp trong máy ảnh nhỏ của mình. Phó Hạo chụp cũng xem như là tốt, bị lớn tiếng la một vài động tác nhưng rất nhanh đã lấy lại được tập trung chỉnh sửa tư thế sao cho hợp ý Dương Tổ nhất.

Cuối cùng cũng đến lượt Tiêu Dật bước lên phía trên, tuy rằng ở dưới đã học hỏi kinh nghiệm được kha khá nhưng lúc bước lên vẫn không thể nào bình tĩnh được. Cách thức tạo dáng đầu tiên đã bị Dương Tổ quát tháo không hài lòng, Tiêu Dật vốn đang dần dần lấy lại được phong độ thì ánh mắt liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đi lướt qua cửa phòng, Tiêu Dật giật mình đứng thất thần một chút quên mất cần phải tạo dáng trước ống kính, cứ đứng ngây ngốc ở một chỗ nhìn về phía trước. Đến khi Dương Tổ không thể kiên nhẫn được nữa liền lớn giọng đuổi cậu xuống, Tiêu Dật bước xuống nhanh chóng đi ra ngoài muốn nhìn xem thử, mới vừa bước được đến chỗ lối rẽ vào hành lang liền nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở đó cùng Bạch Dịch nói chuyện, bởi vì Trình Kiệt đang đứng xoay lưng lại với cậu cho nên cậu không thể nhìn thấy được biểu hiện trên gương mặt hắn hiện giờ, nhưng mà có điều Bạch Dịch hình như rất vui vẻ bởi vì cậu ta cứ mím

cười suốt cả một quá trình. Hai người bọn họ không đứng nói chuyện quá lâu, chỉ khoảng chưa đầy 2 3 phút mà thôi, có điều Tiêu Dật lại tự cảm thấy như vậy là quá lâu rồi. Khi Bạch Dịch dùng dáng vẻ lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng cảm thấy không thoải mái, còn có giống như bắt đầu nhìn thấy Bạch Dịch không còn thuận mắt như trước nữa. Tiêu Dật nhanh chóng xoay người đứng ở một bên, Bạch Dịch cứ như vậy bước qua chỗ Tiêu Dật trốn mà không phát hiện ra. Tiêu Dật nhanh chóng bước tới phía thang máy nơi mà Trình Kiệt vừa bước vào, mắt thấy thang máy đi lên tới tầng thứ 12 thì dừng lại, sau đó Tiêu Dật liền quyết định bước vào thang máy kế bên nhấn lên tầng thứ 12. Tiêu Dật không biết mình theo Trình Kiệt làm cái gì, nhưng cậu luôn luôn có một dự cảm không tốt, nếu như mình hiện tại không đến nhìn xem thử nhất định sẽ hối hận. Lúc Tiêu Dật bước vào trong thang máy liền nghe thấy được giọng nói của một cô gái đang bước gần về phía này, Tiêu Dật lúc đầu không để ý quá nhiều nhưng khi phát hiện ra cô gái kia là Sử Cát Cát, còn có người đàn ông đi bên cạnh cô ấy chính là Trình Kiệt, Tiêu Dật nín thở không dám hành động gì cả chỉ có thể cầu cho Trình Kiệt đừng để ý tới chỗ này nếu không cậu cũng không biết nên nói cái gì với hân cả. May mắn Trình Kiệt cùng Sử Linh không có ý định vào thang máy, cánh cửa thang máy cứ như vậy khép lại mang Tiêu Dật che giấu vào bên trong. Tiêu Dật đi lên đến tầng 9 thì liền nhấn nút mở thang máy ra, cuối cùng liền đổi thang máy bên cạnh đi xuống tầng 6 nơi có nhóm người thực tập đang chụp hình.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không giống như thường ngày nói chuyện cùng Bạch Dịch nữa, Bạch Dịch cũng như vậy, có điều cậu ta thì rất vui vẻ cả ngày cứ bất giác nở nụ cười chẳng khác nào người đang yêu cả. Tiêu Dật không cần nghĩ nhiều cũng biết Bạch Dịch rất cuộc là vui vẻ chuyện gì, Trình Kiệt rất cuộc đã nói gì với cậu ta rồi liền khiến cho cậu ta cười mãi như vậy. Tiêu Dật ăn cơm xong liền trốn ở trong phòng cùng team chat của mình nói chuyện.

[Đại Boss]: Sóc Nhỏ, cậu mấy ngày nay đi đâu thế, còn tưởng là sẽ không lên đây nữa.

[Rên Ngọt]: Không phải là bị bá đạo tổng tài kia làm đến bất tỉnh ba ngày rồi chứ?

[Sóc Nhỏ]: Tôi mang chuyện tôi thích phụ nữ nói với anh ta rồi

[Đồi Hướng Dương]: Thảm liệt, thảm liệt, tiểu súc còn có thể bảo toàn hay không?

[Phúc Hắc Công]: Không phải tình trạng nơi đó hiện giờ giống như một trái chery nhỏ rồi chứ?

[Sóc Nhỏ]: Không phải, cái gì cũng đều không có

[Bạo Hoa Cúc]: Cái gì cũng đều không có là sao?

[Sóc Nhỏ]: Chính là cái gì cũng đều không có, anh ta giống như là không còn tồn tại nữa rồi.

[Phúc Hắc Công]: Vậy anh ta có đuổi cậu khỏi công ty hay không?

[Sóc Nhỏ]: Không có

[Dưa Chuột Lớn]: Như vậy không phải là quá tốt rồi còn gì

[Sóc Nhỏ]: Đúng vậy, bạn cùng phòng của tôi thường hay nhắc anh ta ở trước mặt tôi khiến cho tôi không vui một chút nào cả.

[Đại Boss]: Bạn cùng phòng của cậu chắc không phải thích anh ta rồi chứ?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta điều kiện tốt như vậy, làm gì có ai không thích sao...

[Đoạt Thiên Hạ]: Không phải có cậu sao?

[Trợ Công]: Không phải là cậu hối hận rồi chứ?

Tiêu Dật giật mình nhìn đến dòng tin nhắn kia, cái này cậu rốt cuộc là đã hối hận rồi có phải không.

[Sóc Nhỏ]: Không biết

[Dừa Chuột Lớn]: Cậu nhất định hối hận rồi

[Dương Quang]: Nếu là tôi, tôi cũng sẽ hối hận, dù sao anh ta điều kiện tốt như thế hay là cậu giới thiệu cho tôi đi

[Sóc Nhỏ]: Anh ta không tốt đâu, anh ta không phải nói thích tôi hay sao? Tại sao tôi chỉ vừa mới nói tôi thích phụ nữ thì anh ta đã không nói chuyện với tôi nữa?

[Tiêu Hồn]: Như vậy tôi hỏi cậu một câu thôi, cậu có hối hận hay không, nếu như không hối hận thì chẳng phải đây là kết quả tốt nhất hay sao, anh ta không gây khó dễ cho cậu là được rồi.

Tiêu Dật bây giờ liền nghĩ cậu đúng là hối hận rồi, chính là không vui vẻ khi Trình Kiệt không quan tâm cậu như thế, còn có hẳn nhiều người ái mộ như vậy thật đúng là bất lợi cho cậu. Nếu như chẳng may Bạch Dịch thay thế cậu, không phải là cậu ta sẽ có toàn bộ phúc lợi của cậu hay sao, từ quần áo trang sức cho đến thức ăn, cậu mấy ngày này không được ăn thịt rồi, đúng là Trình Kiệt không có sẽ không có thịt để ăn nữa.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy thì phải làm sao bây giờ?

[Đại Boss]: Cậu bây giờ muốn cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Muốn anh ta lại quan tâm tôi nữa

[Tiêu Hồn]: Cái này không phải quá dễ dàng rồi hay sao

[Đồi Hường Dương]: Cậu bây giờ ở trước mặt anh ta nói mình sai rồi

[Bạo Hoa Cúc]: Trực tiếp nói cậu thích anh ta đi

[Rên Ngọt]: Không thì tôi dạy cậu nói một câu như thế này nhé, đảm bảo anh ta sẽ lại quan tâm cậu nhiều hơn trước

[Sóc Nhỏ]: Là câu nói gì?

[Rên Ngọt]: Liên nói tiểu cúc phía sau thật căng thẳng muốn được yêu thương đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi là đang nghiêm túc cơ mà

[Đại Boss]: Tiểu thụ không hư hỏng thì tiểu công sẽ không yêu đâu ha ha

[Sóc Nhỏ]: Tôi thấy anh ta đúng là không đứng đắn

[Bạo Hoa Cúc]: Thì đó, cậu liền cùng anh ta chơi trò không đứng đắn đi

[Sóc Nhỏ]: Sẽ có tác dụng sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu thử không phải sẽ biết hay sao

[Sóc Nhỏ]: Nếu như phản tác dụng thì thế nào

[Bạo Hoa Cúc]: Nếu như phản tác dụng thì... không biết a

[Sóc Nhỏ]: Hư hỏng một chút sẽ được yêu sao?

[Rên Ngọt]: Đa số là như vậy, chỉ là không biết bá đạo tổng tài của cậu có phải là tiểu số hay không thôi.

Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật liền hạ quyết tâm một lần nữa, tuy rằng hiện tại vẫn chưa thể xác nhận được là cậu có thích Trình Kiệt hay không, nhưng mà có một điều là rõ ràng cậu không thể mang phúc lợi của mình để

cho người khác cướp đi được. Sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cố tình chọn một chiếc áo sơ mi màu trắng, hôm qua nhóm người kia nói tiểu thụ mặc áo sơ mi màu trắng là đẹp trai nhất, con gái nhìn cũng phải mê chứ đừng nói là đàn ông. Bạch Dịch bình thường không mặc áo sơ mi màu trắng nhưng ngày hôm nay chẳng hiểu sao lại có một chiếc áo giống y cậu đang mặc, Tiêu Dật khó hiểu Bạch Dịch rốt cuộc là lấy tiền đâu có thể mua được một chiếc áo đắt tiền như vậy, chắc không phải là Trình Kiệt mua cho cậu ta chứ:

“Bạch Dịch, áo mới mua à?”

Bạch Dịch đứng ở trước gương đóng cúc áo:

“Ừ, mới mua ngày hôm qua”

Tiêu Dật hạ giọng nói một câu thế này:

“Chúng ta hình như có sở thích giống nhau, chiếc áo đó của cậu thật giống chiếc áo tôi đang mặc”

Bạch Dịch quay lại phía sau phát hiện ra được sự trùng hợp này thì thất thần một chút sau đó liền mỉm cười tiếp tục nhìn về phía gương lớn chỉnh lại quần áo:

“Đúng vậy, cậu sẽ không để ý nếu như tôi mua một cái giống như của cậu chứ?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Có cái gì để ý chứ, chiếc áo này cũng không phải là hàng chỉ có vài ba cái thôi”

Tiêu Dật ngoài miệng nói không để ý nhưng trong lòng chính là đã âm thầm để ý, ánh mắt còn lén lút đánh giá Bạch Dịch một lượt rồi lại nhìn đến

bản thân đứng ở trước gương cuối cùng vẫn là tự khen thầm mình ở trong lòng, cậu mặc chiếc áo này đẹp hơn Bạch Dịch mặc. Lúc bốn người bước xuống ký túc xá Tiêu Dật liền nhìn thấy Cổ Vĩ An bước từ ký túc xá nữ ra, cô ấy hôm nay mặc một chiếc váy đen bó sát thân thể, phong cách này chính là phong cách thường ngày của Cổ Vĩ An, nhưng mà cậu lại cảm thấy chiếc váy này rất quen mắt, chính là người này, Cổ Vĩ An chính là cô gái cùng Trình Kiệt nói chuyện ở bên ngoài ký túc xá tối hôm đó, cậu suýt chút nữa quên mất chuyện cô gái ngày ấy rồi. Cổ Vĩ An không phải là dạng phụ nữ đứng đắn, cái này cậu chỉ cần vừa nhìn qua liền biết được rồi, người này tối hôm ấy ở ký túc xá nhất định đã nhìn trúng Trình Kiệt, với quan hệ phức tạp của cô ta với nhiều nhân vật lớn thì chuyện biết Trình Kiệt chính là Trình tổng không có gì khó khăn cả, cũng có thể cô ta đã từng gặp Trình Kiệt ở công ty rồi. Tiêu Dật lại bắt đầu căng thẳng, trái một người, phải một người, người nào mới là người cậu nên đề phòng nhất đây.

Sau đó Tiêu Dật chợt phát hiện ra một điều người cậu cần đề phòng nhất chính là Sử Linh, chuyện là buổi sáng lúc bước vào Trình thị đã bắt gặp Trình Kiệt và Sử Linh cùng lúc bước vào rồi, còn có ai kia cũng không thèm lướt nhìn cậu lấy một cái, ngay cả đợi cậu lên tiếng chào hỏi một câu cũng không muốn, cứ như vậy cùng Sử Linh vừa nói chuyện vừa bước nhanh vào thang máy rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 53: Cuộc Hẹn Quan Trọng

Hôm nay Tiêu Dật có hoạt động tập luyện diễn xuất, lúc được nghỉ giải lao Tiêu Dật muốn đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút, khi đi ngang qua cánh cửa phòng thay đồ liền nghe được tiếng nói chuyện truyền ra, Tiêu Dật dừng lại một chút liếc mắt nhìn qua khe hở nhỏ của cánh cửa khép hờ, phát hiện ra được bên trong có Bạch Dịch cùng với Trác Trí Văn.

“Bạch Dịch, cậu gọi tôi vào đây là có chuyện gì sao?” Trác Trí Văn nhìn Bạch Dịch hỏi

“Trí Văn, tôi tin tưởng cậu nhất cho nên tôi sẽ kể cho cậu chuyện này, chiếc áo này là do Trình tổng tặng cho tôi ngày hôm qua đấy” Bạch Dịch vuốt vuốt cổ áo nói

“Tặng cho cậu sao?” Trác Trí Văn bắt ngờ

Bạch Dịch gật đầu:

“Đúng vậy, cho nên cậu hẳn là biết chuyện gì tiếp theo rồi có phải hay không? Mới vừa rồi tôi nghe giám sát Khương nói chuyện điện thoại với ai đó, hình như là người được chọn chụp hình đã có rồi, còn có bên Sử Cát Cát đã thảo sẵn hợp đồng”

Trác Trí Văn khó hiểu:

“Nhanh như vậy sao?”

Bạch Dịch nâng giọng ra vẻ:

“Tôi nhất định sẽ có tên trong danh sách đó, chỉ là người còn lại không biết là ai mà thôi. Tôi coi cậu là bạn bè thân thiết nhất cho nên muốn giúp cậu, nếu như trong tờ danh sách đó có cậu thì quá tốt, nhưng nếu như không có cậu tôi sẽ hướng Trình tổng nói vài câu”

Trác Trí Văn nghe vậy liền vui vẻ lấy lòng:

“Thật thế sao, cảm ơn cậu nhé”

Bạch Dịch xua tay:

“Chỉ là lát nữa cậu phải ngăn giám sát Khương lại, phải làm cách nào để cho tôi có thể cầm bản danh sách đó lên gặp Trình tổng, chỉ có như vậy tôi mới giúp cậu được”

Trác Trí Văn khó xử:

“Cái này hơi khó...”

Bạch Dịch nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Trác Trí Văn cái gì đó, Tiêu Dật nghe không rõ liền muốn cố ghé tai vào nghe thử, cuối cùng liền không cẩn thận chạm vào cánh cửa khiến cho nó phát ra tiếng động, hai người trong phòng phát giác ra liền lớn tiếng hỏi, Tiêu Dật vội vã nhanh chân bỏ chạy vào trong phòng vệ sinh. Đến khi Tiêu Dật cảm thấy an toàn rồi mới dám thở nhẹ một hơi, lời vừa mới rồi hai người kia nói Tiêu Dật cậu nghe thấy hết rồi, Trình Kiệt thế nhưng nhanh như vậy đã có người mới, hại cậu mấy ngày này vẫn còn dư hơi tổn sức đau đầu nhức óc nghĩ đến hần, rõ ràng hần cố tình mua một chiếc áo giống y như của cậu cho Bạch Dịch, rõ ràng biết Bạch Dịch là bạn cùng phòng với cậu rồi mà hần còn làm như vậy, cái này nhất định là tức chết cậu rồi đây mà.

Tiêu Dật bước vào trong phòng tập làm ra vẻ không có gì cả, cậu cúi đầu nhìn đến đồng hồ ở trên tay mình nhận thấy còn chưa đầy 5 phút nữa là đến thời gian vào tập, đúng lúc này Trác Trí Văn liền hốt hoảng đứng dậy nói:

“Đồng hồ của tôi đâu rồi, chiếc đồng hồ của tôi đâu?”

Mọi người bao gồm cả Tiêu Dật cũng bắt đầu ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, giám sát Khương La cầm trên tay văn kiện bước vào trong phòng định lên tiếng thì Trác Trí Văn đã nhanh hơn một bước đi về phía Tiêu Dật kéo lấy cổ tay cậu:

“Tiêu Dật, cậu vì sao lại mang đồng hồ của tôi?”

Giám sát Khương nhú mày:

“Có chuyện gì thế?”

Bạch Dịch rất biết chọn thời điểm bước nhanh tới chỗ giám sát Khương La chặn lại:

“Giám sát Khương, vừa mới rồi Trình tổng nhắc nhở nhanh chóng mang văn kiện lên cho ngài ấy”

Trác Trí Văn kéo cổ tay Tiêu Dật nói thật lớn:

“Tiêu Dật, cậu sao lại mang đồng hồ của tôi?”

Giám sát Khương La thấy sự việc ở đây có vẻ không ổn liền mang văn kiện giao cho Bạch Dịch:

“Vậy cậu giúp tôi mang lên tầng 49 cho Trình tổng đi, tôi phải giải quyết vụ việc ở dưới này”

Khi Tiêu Dật còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình thì đã thấy Khương La không hiểu sao lại giao văn kiện cho Bạch Dịch rồi, Tiêu Dật

trong lòng thầm than hồng hét rồi thì ra cậu lại bị Bạch Dịch cùng Trác Trí Văn ngấm ngấm hãm hại như vậy:

“Cậu làm cái gì thế hả Trí Văn?”

Giám sát Khương La bước tới lên tiếng hỏi:

“Có chuyện gì?”

Trác Trí Văn lúc này mới làm ra vẻ bất ngờ hướng Tiêu Dật xin lỗi:

“A xin lỗi, tôi nhìn nhầm rồi cái này không phải là đồng hồ của tôi, thật xin lỗi Tiêu Dật, xin lỗi giám sát Khương, xin lỗi mọi người về sự ồn ào này”

Giám sát Khương thấy người gây chuyện tự mình hối lỗi cũng không truy cứu hỏi nhiều nữa, Tiêu Dật lạnh mặt liếc nhìn Trác Trí Văn trong lòng âm thầm hiểu ra mọi chuyện. Trác Trí Văn này chẳng qua chỉ là bị Bạch Dịch ở phía sau chỉ thị mà thôi, Bạch Dịch này thế nhưng chọn ai lại không chọn cứ muốn nhắm vào cậu, cái này còn không phải là do Trình Kiệt ở bên cạnh cậu ta kể một số chuyện đi, đến hiện tại Bạch Dịch mới mang cậu ra kiểm soát như thế chứ. Khi mọi người đã đứng vào hàng ngũ rồi, Trác Trí Văn ở phía sau mỉm cười vỗ vào vai Tiêu Dật nói nhỏ:

“Tiêu Dật, vừa rồi là tôi diễn đó đừng để ý nhé, sau này Bạch Dịch có chỗ dựa rồi nhất định sẽ không quên chúng ta đâu”

Tiêu Dật không nói gì cả, cũng không có ý định mỉm cười hay là bỏ qua chuyện này, chuyện ngày hôm nay bản thân cậu tự âm thầm ghi nhớ kỹ ở trong lòng, đợi đến khi cậu lại lấy được sự quan tâm của Trình Kiệt rồi hai người này nhất định sẽ không bị lãng quên đâu, cứ chờ đó mà xem.

Bạch Dịch đi rất lâu, ước chừng cũng phải một tiếng đồng hồ, chỉ là đi giao văn kiện mà thôi làm gì phải lâu như vậy chứ, Tiêu Dật ở dưới bắt đầu

nóng lòng sốt ruột ngay cả việc luyện tập ở dưới này cũng mất tập trung khiến cho người hướng dẫn phải tức giận nhắc nhở nhiều lần. Đến khi Bạch Dịch quay trở lại, sắc mặt của cậu ta có vẻ rất tốt, Trác Trí Văn chạy tới nói chuyện gì đó với Bạch Dịch, Tiêu Dật chính là khinh thường không muốn nghe. Cuối cùng giờ nghỉ trưa cũng tới, Tiêu Dật một đường bước ra khỏi phòng đi tới thang máy nhấn lên tầng thứ 49, Tiêu Dật chính là người vô lý như vậy, ngày hôm trước nói không thích Trình Kiệt, ngày hôm sau lại có thể vì hắn mà bắt đầu suy diễn, người khác đứng ở bên cạnh hắn liền không được thoải mái rồi, thế mới có chuyện sau này bản tính đó của cậu vì người nào đó quá mức cứng chiều mà không thể sửa đổi được, hơn nữa càng ngày càng thái quá đến vô pháp vô thiên, khiến cho đối phương phải đau đầu bất lực.

Thư ký Tiểu Khiết đã đi ăn trưa cho nên chỗ ngồi bên ngoài trống không, Tiêu Dật đưa mắt nhìn về phía bàn làm việc liền thấy được một tập văn kiện nhỏ để ở đó, cậu đi tới nhìn xem thử phát hiện ra đó là văn kiện mà Sử Cát Cát thảo ra. Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi liền mở trang văn kiện đó ra nhìn thử, cậu muốn xem xem người được chọn lần này sẽ là ai, cho dù lần đó cậu biểu hiện không được tốt nhất định sẽ không được chọn nhưng mà Bạch Dịch so với cậu còn tệ hại hơn, nếu như cậu ta được chọn chính là rất vô lý. Nhìn văn kiện có in đậm rõ ràng tên của ba người, là Ân Tố Di, Ngô Lăng, người cuối cùng là Trác Trí Văn, xem rất kỹ càng cũng không tìm ra được tên của Bạch Dịch, Tiêu Dật nhìn đến dòng chữ ký dành cho tổng giám đốc vẫn trống không liền gấp văn kiện lại cầm lấy nó đi tới chỗ cửa phòng làm việc của Trình Kiệt. Khi Trình Kiệt định gõ cửa phòng thì cánh cửa phía trước liền mở ra, ba ngày rồi mới được nhìn Trình Kiệt ở khoảng cách gần như thế khiến cho Tiêu Dật trong vài giây cũng phải thất thần một chút. Người này ngũ quan cân xứng, đường nét gương mặt góc cạnh nam tính, ánh mắt hẹp dài tinh anh, môi mỏng cương nghị, trong ánh mắt kia rõ ràng đang có chút bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó liền thay đổi trầm xuống hỏi cậu:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật giật mình, trong lòng giống như bị một rung động cao độ nào đó đánh vào đến nhói một cái, cậu cúi đầu nhìn tới văn kiện ở trên tay:

“Cái này, giám sát Khương nói muốn anh xem xét ký vào”

Trình Kiệt xoay người định đóng cửa lại vừa làm vừa nói:

“Cứ để ở chỗ thư ký của tôi đi, lát nữa trở về tôi sẽ xem xét”

Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt có vẻ rất gấp gáp, bình thường giờ nghỉ trưa nếu không đi ăn cơm cùng với cậu thì con người này nhất định sẽ ở trong phòng làm việc không ra ngoài, bây giờ Trình Kiệt không ở trong phòng làm việc lại cũng không cùng cậu đi ăn cơm, hẳn rồi cuộc là muốn gấp gáp đi chỗ nào đây. Tiêu Dật lấy hết can đảm muốn chặn hãm lại:

“Chỉ ký một chữ là được rồi, giám sát Khương nói cần gấp để làm việc gì đó”

Trình Kiệt quay đầu nhìn Tiêu Dật một chút cuối cùng vẫn nhanh chóng giật lấy văn kiện ở trong tay cậu bước vào phòng làm việc của mình, Tiêu Dật theo đó cũng bước theo sau, còn đặc biệt nhẹ nhàng đóng cánh cửa đó lại. Khi Trình Kiệt còn đang đứng ở trước bàn làm việc mở văn kiện ra đọc qua một lượt, phía sau lưng hắn liền có một vòng tay mềm mại ôm lấy, còn có gương mặt nhỏ nhắn kia cũng theo đó áp sát vào lưng hắn, còn có giọng nói kia đặc biệt nũng nịu:

“Anh không quan tâm tôi nữa rồi...”

Trình Kiệt hơi giật mình một chút, tay cầm bút cũng đình chỉ động tác, hắn im lặng không có ý định lên tiếng. Tiêu Dật ở phía sau vô cùng căng thẳng, Trình Kiệt im lặng như thế này càng khiến cho cậu không biết nên

phải làm như thế nào cho phải. Tiêu Dật hơi dùng sức một chút siết nhẹ lấy vùng eo rắn chắc của Trình Kiệt:

“Anh có hẹn rồi sao?”

Trình Kiệt nhấc bút ký xuống văn kiện ở dưới bàn làm việc rồi đưa tay gỡ tay của Tiêu Dật ra quay lại đưa bản văn kiện kia cho cậu:

“Đúng vậy, tôi có một cuộc hẹn quan trọng, văn kiện này em đưa xuống cho giám sát Khương đi”

Tiêu Dật không nhận lấy văn kiện kia mà nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Anh có hẹn đi ăn trưa sao?”

Trình Kiệt gật đầu, Tiêu Dật cảm thấy đi ăn trưa không phải là chuyện quá mức quan trọng, nếu như đi ăn trưa còn bàn việc nhất định ăn sẽ không ngon, nếu như muốn đi hẹn hò thì lại càng không phải là công việc quan trọng. Tiêu Dật đứng chặn ở trước mặt Trình Kiệt hỏi tiếp:

“Công việc dạo gần đây rất bận rộn sao?”

Trình Kiệt gật đầu đặt văn kiện ở trên bàn rồi bước sang bên trái một bước định rời đi, Tiêu Dật nhanh chóng lấy hết dũng khí vòng tay lên cổ người ta ôm lấy, mang gương mặt của mình tiến sát về phía hân, trong thời khắc đó bản thân Tiêu Dật thật sự có chút xấu hổ, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn là phải mang gương mặt đang ngày một ửng hồng kia nói chuyện với Trình Kiệt:

“Không phải anh nói công việc của anh bận rộn như vậy vẫn có thời gian nghĩ đến em sao, anh không quan tâm em nữa rồi hả?”

Trình Kiệt không có phản ứng gì tiếp theo cả, hân muốn nhìn xem hồ ly nhỏ phía trước mặt này có thể làm được đến mức độ nào, nếu như là dám

làm tới việc dâng hiến thì hẳn cũng dám ngay lúc này đáp ứng. Tiêu Dật kiễng mũi chân ôm lấy hai bên má của Trình Kiệt hơi kéo xuống một chút, Trình Kiệt rất là cao cho nên cậu phải làm như vậy mới có thể hôn tới miệng của hắn, tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng hắn hôn môi nhưng đây lại lần đầu tiên cậu chủ động, nói là bản thân chủ động như lại vô cùng ngốc ngếch không biết phải lúc nào mang đầu lưỡi tiến vào, cũng không biết làm thế nào tách mở được khoang miệng của Trình Kiệt ra, cuối cùng chủ động lại biến thành bị động, chỉ còn biết ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn mãnh liệt kia của Trình Kiệt.

Tiêu Dật trong lúc hôn môi đúng là không tập trung nghĩ tới Trình Kiệt, cậu vẫn có thời gian mà tính toán đến chuyện của Bạch Dịch, phản ứng này của Trình Kiệt làm cho Tiêu Dật cảm thấy vui vẻ kiêu hãnh, vui vẻ vì việc Trình Kiệt căn bản vẫn không thể lạnh lùng với cậu được, kiêu hãnh vì Bạch Dịch căn bản không thể nào thay thế được vị trí của cậu hiện giờ, ngay cả Cổ Vĩ An, Sử Linh, Bối Ni, tất cả đều không có cửa đâu.

Trình Kiệt đưa tay xuống nhắc lấy mũm của Tiêu Dật đặt cậu ngồi lên bàn làm việc, phía trên vẫn liên tục cuồng nhiệt hôn lấy môi của Tiêu Dật, bàn tay phía dưới đã gấp gáp muốn mở cúc áo sơ mi của cậu ra luồn vào bên trong sờ soạng. Tiêu Dật không tránh né ngược lại còn có điểm phối hợp, bàn tay cậu vẫn vòng lên cổ của Trình Kiệt ôm lấy. Một lúc sau đó, Tiêu Dật liền đưa tay bao lấy hai bên má của Trình Kiệt hơi hơi muốn tách khỏi đôi môi hắn một chút:

“Không phải nói có cuộc hẹn quan trọng sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Biết anh có cuộc hẹn quan trọng rồi mà em còn hành động như thế này?”

Tiêu Dật hôn lướt qua môi mỏng của Trình Kiệt một cái mới nói tiếp:

“Đi ăn trưa bàn chuyện làm ăn sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị cùng bao tử, không có lợi cho sức khỏe, nếu như là chuyện làm ăn thì hãy hẹn thời điểm khác. Còn nếu như là đi hẹn hò như vậy chuyện này lại càng không quan trọng”

Trình Kiệt nhếch môi dùng ngón trỏ nâng cằm của Tiêu Dật lên phía trên một chút:

“Hai việc đó đối với anh cũng đều là chuyện quan trọng”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo xuống:

“Vậy cuộc hẹn trưa nay của anh là khả năng thứ nhất hay là khả năng thứ hai?”

Trình Kiệt đột nhiên nhắc bổng Tiêu Dật lên, khiến cho cậu trong lúc hoảng sợ phải dùng chân quặp lấy hai bên hông của Trình Kiệt, Trình Kiệt để hai bàn tay đỡ ở dưới mông của Tiêu Dật, hơn nữa còn xấu xa đến mức bóp nhẹ một cái:

“Cả hai thì thế nào?”

Tiêu Dật ánh mắt chứa tia không vui không thêm che giấu, đôi môi nhỏ nhắn hơi mím lại một chút, cuối cùng chậm rãi phun ra một câu ý vị trào phúng:

“Cũng thật bận rộn quá rồi”

Tiêu Dật nói xong lại cúi đầu hôn lấy môi của Trình Kiệt, hôn thật sâu dây dưa không ngắt, Trình Kiệt từ từ thả Tiêu Dật đứng xuống dưới sàn, bàn tay đưa xuống cởi ra thắt lưng ở trên quần của cậu, mang cúc quần cùng khóa quần đều kéo xuống, bàn tay to lớn vội vàng luồn vào trong quần lót của cậu nắn bóp hai bên mông nhiều thịt kia. Tiêu Dật không có ý định né tránh cho đến khi ngón tay của người nào đó có ý định theo rãnh

mông của cậu luôn xuống nơi đó, Tiêu Dật liền nhanh chóng nắm lấy cổ tay không thành thật kia của Trình Kiệt lại, cậu hơi dùng sức một chút mang cổ tay hắn kéo lên cao, sau đó liền cầm lấy nó đưa về phía trước Tiêu Dật Dật:

“Anh còn muốn đi đến cuộc hẹn quan trọng kia không?”

Trình Kiệt cầm lấy Tiêu Dật Dật ở trong tay tà ác hỏi:

“Anh còn có thể đi hay sao?”

Tiêu Dật ôm lấy Trình Kiệt khẽ thở dốc, mang gương mặt ửng hồng xinh đẹp kia che giấu vào trong lồng ngực hắn, nhưng mà tiếng thở dốc tiêu hồn kia thì lại không thể nào giấu đi đâu được:

“Vậy có cần thông báo cho đối phương một tiếng hay không?”

Trình Kiệt mang gương mặt đang hăm sâu vào lồng ngực mình ra nhìn một chút, người trong lòng ánh mắt lớn long lanh ngập nước, trong con ngươi kia ngoài hình bóng của hắn thì chính là bị dục vọng che lấp, đôi môi căng mọng dính chút nước giống như là vừa mới rồi người nào đó đã cắn qua một chút để kìm nén tiếng rên rỉ của bản thân, Trình Kiệt trầm giọng khó khăn hỏi:

“Thông báo cái gì?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt như vậy:

“Thông báo anh hủy hẹn... bởi vì anh có một cuộc hẹn quan trọng hơn vào trưa nay rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 54: Trong Tâm Kiểm Soát

Có một sự thật mà Tiêu Dật không biết, chiếc áo sơ mi buổi sáng ngày hôm nay của Bạch Dịch căn bản chỉ là hàng nhái, giá của nó thật sự không bằng nửa giá chiếc áo của cậu đang mặc, dĩ nhiên thì Trình Kiệt không có khả năng mua cho người ta một chiếc áo giá rẻ như vậy, thế cho nên chiếc áo đó căn bản là do tự Bạch Dịch mua. Buổi sáng ngày hôm nay Bạch Dịch dành được văn kiện đưa lên phòng làm việc của Trình Kiệt, nhưng mà cửa phòng còn chưa kịp chạm tới đã bị thư ký Tiểu Khiết ngăn lại, cuối cùng cậu ta chỉ có thể để lại văn kiện ở đó rồi xuống dưới, bởi vì đã chót huênh hoang với Trác Trí Văn rồi cho nên Bạch Dịch mới cố tình làm ra vẻ một tiếng sau mới quay trở lại phòng tập. Sự thật chỉ có một, Bạch Dịch ngoài lần bắt chuyện với Trình Kiệt ở Sở Cát Cát ra thì không còn có bất cứ cơ hội nào cùng hân ở chung một chỗ nữa.

Buổi tối cách đây ba hôm khi Trình Kiệt nhận được cuộc điện thoại của cô gái nào đó liền có vẻ gấp gáp, người phụ nữ đó không ai khác chính là Sở Linh. Thật ra Sở Linh đã gần 40 tuổi rồi chỉ là rất biết cách chăm sóc vẻ bề ngoài cho nên mới trẻ trung như vậy, người phụ nữ này đối với Trình Kiệt thật sự có quan hệ khó nói, việc này vẫn nên là để từ từ nói ra sau này... Sau khi Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến Sở Cát Cát mua đồ, Sở Linh liền nhận được thông báo của nhân viên, thế nên ngay ngày hôm sau Sở Linh liền đến Trình thị một chuyến lấy lý do là chọn người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập sắp tới sở dĩ chính là muốn đến nhìn xem Tiêu Dật rốt cuộc mặt mũi ra sao. Trình Kiệt biết Sở Linh đột nhiên đến Trình thị chọn người, hơn nữa còn nhắm vào nhóm người thực tập liền biết được cô ta có mục

đích gì, thế cho nên buổi sáng hôm qua mới có mặt ở Sứ Cát Cát, lại còn khéo đến mức khiến cho Tiêu Dật bắt gặp rồi lại hiểu lầm mang tâm tư đề phòng linh tinh.

Còn về Cổ Vĩ An, cô ta chẳng qua nhằm trúng chiếc xe của Trình Kiệt cộng thêm vẻ ngoài lịch lãm điển trai kia cho nên mới dừng lại một chút chủ động bắt chuyện mà thôi, Trình Kiệt và Cổ Vĩ An căn bản không có liên lạc gì với nhau cả. Nhưng mà hiện tại hồ ly nhỏ nào đó mềm nhũn ngồi ở trên đùi hằn lại nỉ non vòng vo thế này:

“Trình Kiệt, anh có biết Cổ Vĩ An không?”

Trình Kiệt nhú mày một chút:

“Cổ Vĩ An? Không biết người này”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt một chút, sau đó bất chợt nâng tay ôm lấy cần cổ của hắn, mang miệng của mình tiến về phía đó một chút hỏi tiếp:

“VẬY BẠCH DỊCH?”

Trình Kiệt cũng không hiểu nổi hồ ly nhỏ này cùng hắn nói chuyện hai người đó làm gì:

“Bạch Dịch sao, là người trong nhóm nghệ sĩ thực tập lần này, là bạn cùng phòng của em không phải sao? Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh một chút, nhưng cả một quá trình đó gương mặt kia luôn luôn cọ cọ ở bên cổ Trình Kiệt cho nên hắn không thể nào phát giác ra được bất cứ chuyện gì cả:

“Cũng không có chuyện gì cả, ngày hôm nay cậu ấy có một chiếc áo rất giống chiếc áo em đang mặc, cho nên chỉ tùy tiện nhắc đến một chút thôi”

Trình Kiệt khó hiểu một chút nhưng cũng không có ý định hỏi thêm gì nữa, Tiêu Dật ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt vô cùng thoải mái, cho dù có phát giác ra được gậy cứng phía dưới thật nóng cũng không hề sợ hãi gì cả:

“Vừa mới rồi có hẹn ăn trưa với ai thế?”

Trình Kiệt không có gì phải giấu giếm cả:

“Là người bên Sử Cát Cát”

Tiêu Dật lại mím mím môi, có thể cùng Trình tổng của Trình thị đi ăn đương nhiên không chỉ đơn giản là nhân viên quen bên Sử Cát Cát, không cần phải hỏi Trình Kiệt thì Tiêu Dật cũng biết đối tượng hẹn gặp mặt với hẳn là Sử Linh:

“Như vậy anh nhắn cho người ta một tin đi, nói anh không đến được đừng để người ta chờ”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật:

“Không cần đâu”

Tiêu Dật với lấy điện thoại ở trên bàn làm việc của Trình Kiệt đưa cho hẳn:

“Cần chứ, cũng chỉ là một tin nhắn không có mất cái gì mà”

Trình Kiệt giống như phát giác ra chuyện gì đó liền dùng tay nâng cằm Tiêu Dật lên nhìn:

“Thời gian hẹn gặp đã trôi qua một tiếng đồng hồ rồi, em nghĩ người ta còn ở đó đợi sao?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt để xuống đùi mình, phía sau ánh mắt kia tuy rằng che giấu tâm tư nhưng ngoài miệng vẫn là ra vẻ vô tội nói

thế này:

“Biết là như thế rồi nhưng dù sao anh cũng phải nhắn một tin nhắn xin lỗi đi”

Trình Kiệt bật cười một tiếng, hắn cúi đầu hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật, khi rời đi còn cố tình dùng miệng cắn lấy môi dưới của cậu kéo ra:

“Vậy người nhắn tin xin lỗi phải là em mới đúng”

Tiêu Dật muốn xác định lại cho chắc chắn người hẹn ăn trưa lần này với Trình Kiệt là Sử Linh, nếu như là Sử Linh thì coi như cậu đề phòng đúng đối tượng, nhưng nếu như lại không phải Sử Linh thì cậu đã nơ nà một đối tượng rồi. Tiêu Dật là một người cầu toàn, cậu muốn có sự chắc chắn cho nên đối với đối tượng cần đề phòng sẽ không có chuyện qua loa cho xong. Tiêu Dật mở điện thoại của Trình Kiệt lên phát hiện ra nó có cài khóa bảo mật cho nên liền nói với hắn:

“Vậy em giúp anh nhắn tin”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, sau đó Tiêu Dật hỏi hắn:

“Điện thoại này mở như thế nào?”

Trình Kiệt không nói mất khẩu mà hỏi ngược lại Tiêu Dật:

“Em rốt cuộc muốn làm cái gì đây?”

Tiêu Dật có chút giật mình nhưng rất nhanh sau đó lại hỏi một câu hỏi như cũ:

“Điện thoại này mở như thế nào đây?”

Trình Kiệt căn bản không có gì phải giấu giếm cả, hắn cũng muốn nhìn xem hồ ly nhỏ này muốn làm cái gì. Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu

Dật điều khiển ngón tay thon dài kia vẽ một hình vuông ở trên màn hình điện thoại, Tiêu Dật khẽ mỉm cười mặt khẩu thì ra lại dễ dàng như thế. Màn hình điện thoại của Trình Kiệt không có gì đặc biệt cả, chỉ là hình nền mặc định đã cài sẵn ở trong máy mà thôi. Tiêu Dật lướt nhẹ đầu ngón tay mở lên danh bạ tra một lượt, đến khi phát hiện trong danh bạ kia có số của Bối Ni liền dừng lại một chút, Tiêu Dật ánh mắt vẫn nhìn vào màn hình điện thoại thông minh kia nói:

“Đối tượng hẹn ăn trưa hôm nay của anh là Bối Ni hả, em giúp anh hướng cô ấy nhắn vài từ xin lỗi”

Trình Kiệt ha ha cười lớn:

“Bối Ni là người của Sử Cát Cát sao? Với lại anh cũng đã lâu lắm rồi không nói chuyện với cô ta nữa”

Tiêu Dật nhấn vào tên của Bối Ni:

“Nếu không em xóa số liên lạc này đi giúp anh”

Nói rồi không để cho người ta đồng ý, ai đó đã nhanh tay xóa đi rồi. Trình Kiệt cảm thấy cũng không có gì quan trọng cả cho nên không ngăn cản, hắn đưa tay vào trong áo sơ mi của Tiêu Dật bắt đầu sờ soạng trên chọc điểm nhỏ mẩn cảm của ai đó. Tiêu Dật cuối cùng cũng tìm ra được số của Sử Linh, cậu ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Có phải là người này không?”

Trình Kiệt làm sao mà không biết ý đồ của hồ ly nhỏ này, muốn mượn cơ nhắn tin chẳng qua là muốn kiểm tra điện thoại của hắn mà thôi. Trình Kiệt giật lấy điện thoại ở trên tay của Tiêu Dật đập mạnh xuống bàn làm việc, tiếp theo sau đó liền ôm lấy eo của người ta, một tay sờ soạng ngực nhỏ, một tay lại vuốt ve bắp đùi của cậu. Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy bên ngực phải còn lại kia của Tiêu Dật mút mạnh, đầu lưỡi quét vòng quanh đó một

hồi, thỉnh thoảng còn khẽ lấy răng cắn vào nơi đó khiến cho Tiêu Dật cũng phải tê dại:

“Muốn biết cái gì không phải cứ trực tiếp hỏi anh là được rồi hay sao”

Tiêu Dật trước đây đối với việc Trình Kiệt động chạm thân thể của mình phi thường ngượng ngùng muốn né tránh, nhưng mà hiện tại lại cảm thấy thật ra cũng không có gì to tát cả, ngược lại còn có chút thoải mái thỏa mãn, dĩ nhiên thì cũng chỉ có mức độ mà thôi, điểm mấu chốt của cậu Trình Kiệt vẫn chưa thể nào chạm vào được.

“Anh nói chuyện với quản lý ký túc xá đi...” Tiêu Dật hô hấp bất ổn

Trình Kiệt nhếch môi:

“Được, như vậy lát nữa đưa em về thu xếp đồ đạc”

Ý của Tiêu Dật là muốn nói đến chuyện thức ăn nhưng mà Trình Kiệt lại hiểu nhầm thành chuyện nhà ở, Tiêu Dật nói rõ ràng cho Trình Kiệt hiểu:

“Không phải ý đó, quản lý ký túc xá sắp xếp khẩu phần ăn của em thật vô lý, nói ngày chẵn ăn thịt ngày lẻ ăn cá, nhưng mà em chẵn lẻ đều không có thịt ăn”

Việc không cho Tiêu Dật ăn thịt chính là chủ ý của Trình Kiệt, hồ ly nhỏ nhà hắn thuộc dạng đặc biệt, cái gì cũng có thể ăn nhưng nếu không có thịt sẽ không muốn ăn cái gì cả, một ngày không được ăn thịt nhất định sẽ buồn bực ăn không vô, đến khi ấy Trình Kiệt hắn chỉ cần dẫn hồ ly nhỏ kia đi ăn thịt thì hồ ly nhỏ kia không biết chừng còn coi hắn là người tốt nhất trên đời này cũng nên:

“Không phải nói không muốn ai biết em có người chống lưng hay sao, còn muốn anh tự mình nói chuyện này với quản lý ký túc xá”

Tiêu Dật khó xử, Trình Kiệt nói quả thật cũng đúng, không lý nào đường đường là một tổng giám đốc lớn lại để ý đến chuyện của nhóm nghệ sĩ không chính thức cả:

“Như vậy... sẽ không được ăn thịt sao?”

Trình Kiệt đóng vai một người tốt, một tay đưa lên vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật dịu dàng đưa ra đề xuất:

“Như vậy mỗi buổi tối sẽ dẫn em đi ăn thịt không phải là được giải quyết rồi hay sao?”

Tiêu Dật nghĩ một hồi cảm thấy như vậy cũng được, dù sao thịt ở ký túc xá cũng rất ít, cùng Trình Kiệt đi ăn vừa có thể ăn no bụng lại vừa có thể ăn thịt ngon.

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật cố tình mang văn kiện kia xuống dưới, ở trước mặt Bạch Dịch cùng Trác Trí Văn đưa cho giám sát Khương La rồi bước xuống vị trí của mình. Trác Trí Văn lúc đầu có điểm khó hiểu không rõ vì sao Tiêu Dật lại có văn kiện kia liền kéo cậu về một chỗ hỏi:

“Tiêu Dật, có phải là hợp đồng của Sử Cát Cát hay không thế?”

Tiêu Dật liếc nhìn Bạch Dịch một cái sau đó liền làm như không có việc gì hướng Trác Trí Văn mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy!”

Trác Trí Văn có điểm khẩn trương mong chờ:

“Danh sách có ai thế, cậu đã xem qua hay chưa?”

Tiêu Dật nghiêng đầu nói nhỏ vào tai của Trác Trí Văn, Bạch Dịch đứng cách đó ở một khoảng cũng cố gắng ghé tai vào nghe thử, đáng tiếc từ đầu đến cuối cậu ta không thể nghe được Tiêu Dật nói cái gì cả. Chỉ biết được

rằng sau khi Tiêu Dật nói xong, Trác Trí Văn có vẻ rất vui hơn nữa còn quay sang Bạch Dịch nói tiếng cảm ơn liên tục. Bạch Dịch tuy rằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng thuận theo đáp một câu không có gì. Tiêu Dật vừa mới ở trên đài của Trình Kiệt nói chuyện mới biết được Bạch Dịch thì ra đang nói dối, Trình Kiệt và Bạch Dịch căn bản chẳng có cái gì, có điều Tiêu Dật cũng không có ý định vạch trần cậu ta với Trác Trí Văn, dù sao thì Bạch Dịch chưa có động thái gì với cậu thì cậu cũng sẽ không dả động đến cậu ta.

Giám sát Khương La ở phía trên mở văn kiện kia ra đọc một lượt rồi nâng giọng gọi tên ba người có ở trong danh sách:

“Đây là hợp đồng do Sử Cát Cát thảo ra, phía bên công ty đó đã chọn được người mẫu chụp hình cho bộ trang sức ra mắt sắp tới, Ân Tố Di, Ngô Lăng và Trác Trí Văn, đây sẽ là cơ hội tốt của ba người. Sẽ có người bên Sử Cát Cát làm việc với ba người trong ba ngày sắp tới, việc này dĩ nhiên sẽ được ghi nhận vào nhật ký theo dõi của ba người”

Đây quả thật là một cơ hội tốt. ai ai cũng đều ghen tị với ba người, đương nhiên trong số đông đó cũng không ngoại trừ Tiêu Dật, có điều Tiêu Dật chỉ có một chút ghen tị mà thôi chứ không hề có ý muốn phá hoại, nếu như cậu muốn trở thành người mẫu cho buổi chụp hình của Sử Cát Cát thì chỉ cần hướng Trình Kiệt nói vài ba câu thì tên của cậu sẽ có ở trong danh sách kia nhưng mà Tiêu Dật không có làm như vậy, dù sao cũng không thể cướp đi mọi công sức của người ta được.

Buổi chiều sau khi kết thúc tập luyện Tiêu Dật vẫn như thường lệ cùng mọi người về ký túc xá ăn cơm, không có gì thay đổi cả cho dù ngày chẵn hay ngày lẻ thì Tiêu Dật cũng chỉ ăn duy nhất 200g cá đó.

“Chúc mừng cậu nhé Trí Văn” Bùi Khâm ngồi ăn ở một bên lên tiếng

Trác Trí Văn vui vẻ gật đầu: “Cám ơn nhé...” Nói đến đây lại quay sang Bạch Dịch: “Chuyện này cũng cám ơn cậu”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trác Trí Văn một chút rồi lại cúi đầu tiếp tục chọn thức ăn, trong lòng âm thầm cười nhạo Trác Trí Văn, con người này rõ ràng là nhờ biểu hiện tốt trong buổi chụp hình mới có thể ký được hợp đồng lần này, thế mà lại ngu ngốc nghĩ rằng mình được người khác giúp đỡ mới có thể được.

Bạch Dịch làm một bộ dáng cao thượng không để ý:

“Không cần cám ơn tôi đâu, dù sao cũng chúc mừng cậu có thể ký được hợp đồng đầu tiên”

Trác Trí Văn vui vẻ, sau đó đột nhiên liền nhíu mày:

“Nhưng mà Bạch Dịch, cậu chẳng phải nói mình nhất định ký được hợp đồng lần này sao?”

Tiêu Dật im lặng ngồi xem kịch vui nhưng gương mặt vẫn cố giả bộ giống như người ngồi ở chỗ này khó hiểu không thôi. Bạch Dịch có chút mất tự nhiên, một lúc sau liền nhỏ giọng khẽ nói thế này:

“Ở đây nhiều người các cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa, dù sao ngài ấy cũng nói với tôi rằng hợp đồng này cũng không quan trọng lắm”

Trác Trí Văn gật gật đầu:

“Cũng đúng”

Tiêu Dật nhún vai, người lẽ ra nói câu hợp đồng kia không quan trọng là cậu mới đúng, dù sao nếu như Bạch Dịch không nhanh một chút chấm dứt chuyện này trước khi mọi việc chưa đi quá xa thì cậu ta chỉ có thể tự chuốc khổ vào thân mà thôi. Dĩ nhiên thì Tiêu Dật luôn mang danh nghĩa đứng

ngoài xem vở kịch vui này, cậu từ đầu đến cuối không có ý định nhắc nhở Bạch Dịch cái gì đó, không phải là Tiêu Dật khinh địch nghĩ rằng Bạch Dịch căn bản không thể nào tạo lập mối quan hệ với Trình Kiệt được mà là cậu nghĩ mọi chuyện vẫn có thể nằm trong tầm kiểm soát của cậu, chỉ sợ Bạch Dịch ngay cả một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt với Trình Kiệt, Tiêu Dật cậu cũng sớm có cách ngăn cản rồi.

Con người của Tiêu Dật có lẽ có một chút đối lập khó hiểu, ví như chuyện Tiêu Dật muốn chắc chắn được an toàn tuyệt đối nhưng lại thích thử thách, cho dù có cơ hội dẹp bỏ mục tiêu đó cũng không ngay lập tức làm mà đứng nhìn đối tượng tự lún sâu vào sai lầm... Tiêu Dật đương nhiên không nghĩ mình làm như vậy rất độc ác, cậu luôn nghĩ rằng là người ta động chạm đến cậu trước, cho dù là vô tình hay cố ý thì cuối cùng cũng đã là động chạm rồi, cho nên đều là đối tượng khiến cậu nhìn không thuận mắt. Thế mới có chuyện tính cách này sau đó liền càng ngày càng vô lý không chịu được, ngay cả Trình Kiệt cũng phải nhún nhường vài bậc, vẫn là nói bị ai đó chiều hư mà thành, dĩ nhiên chuyện là vẫn là để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 55: Trình Kiệt... Em Đau

Tiêu Dật mới tắm xong vẫn còn đang đứng ở trước gương lau tóc thì điện thoại ở dưới giường liên reo lên, không cần nhìn cũng có thể đoán ra được người gọi tới là Trình Kiệt. Tiêu Dật dùng tay cúi người xuống lấy điện thoại áp vào tai nghe:

“Chờ một chút”

Trình Kiệt đỗ xe ở cách cổng ký túc xá một đoạn, bởi vì buổi trưa Tiêu Dật nói không được phép đỗ xe quá gần ký túc xá sẽ bị người khác nhìn thấy cho nên Trình Kiệt nào dám không nghe theo:

“Nhanh một chút”

Tiêu Dật vừa nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt vừa nhanh chóng đi tới trước tủ quần áo lấy đồ:

“Không muốn nhanh”

Trình Kiệt nhếch môi cười nhẹ:

“Có muốn anh lên tận phòng giúp em hay không?”

Tiêu Dật hừ hừ để lại một câu rồi cúp máy luôn:

“Không nói chuyện nữa”

Buổi tối ngày hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo thun màu vàng cùng chiếc quần kaki màu trắng, cậu mặc bộ đồ này thật sự rất là đẹp, chính là kiểu vừa thoải mái lại vừa năng động, Sau khi đứng ở trước gương cảm thấy ổn rồi Tiêu Dật mới nhanh chóng bước xuống đi gặp Trình Kiệt.

Xe của Trình Kiệt đỗ cách ký túc xá một khoảng cách khiến cho Tiêu Dật cảm thấy vô cùng hài lòng, dù sao thì chuyện cậu ở sau lưng âm thầm có hậu thuẫn mới có thể vào Trình thị cũng không quang vinh vẻ vang gì, cho nên không cần ngu ngốc giống như Bạch Dịch rõ ràng không có gì đã lớn tiếng đao to búa lớn rồi. Tiêu Dật rất thành thực mở cửa xe phía trước ngồi vào trong, Trình Kiệt xoay người từ phía sau hàng ghế lấy tới một hộp quà màu xanh đưa cho Tiêu Dật:

“Cho em”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, ngày hôm nay chẳng phải là ngày gì đặc biệt cả Trình Kiệt như thế nào lại còn mang đồ cho vào một hộp quà như thế này. Tiêu Dật nghi ngờ một chút quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Là cái gì? Vì sao đột nhiên lại tặng quà thế này?”

Trình Kiệt chăm chú quan sát người ngồi bên cạnh, ánh mắt kia rõ ràng tràn đầy tia nóng bỏng khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy cũng không tự chủ được mà hốt hoảng né tránh. Giọng nói của Trình Kiệt đột nhiên trầm khàn vô cùng:

“Em mở ra không phải là biết rồi hay sao, đột nhiên nhìn thấy thứ này cảm thấy rất hợp với em cho nên muốn mua cho em”

Tiêu Dật thích nhận quà nhưng mà nhận quá nhiều lại cảm thấy ngại, hơn nữa mấy món đồ Trình Kiệt mua cho cậu cũng không phải là rẻ chính vì vậy lúc này mới có ý định muốn trả lại cho hắn:

“Lại là đồ đắt tiền nữa phải không, không cần đâu...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không đắt tiền, đây là món đồ rẻ nhất trong số những món đồ đã từng tặng cho em”

Tiêu Dật không thể nào tin tưởng Trình Kiệt được, món đồ mà Trình Kiệt trong miệng nói rẻ đối với người bình thường đã phải đắn đo rất lâu mới có thể quyết định mua hay là không. Tiêu Dật thở dài mang hộp quà kia mở ra xem thử, vừa làm vừa lầm bầm nói:

“Lần sau đừng mua cái gì...”

Lời chỉ vừa mới nói ra đến đây liền đột nhiên dừng lại, không gian giống như là rơi vào trạng thái đóng băng mọi thứ, Tiêu Dật trợn mắt nhìn đồ ở trong hộp quà kia, có hai món đồ nằm song song ở trong đó, một là chai nhựa gì đó giống như là chai đựng mỹ phẩm, phía bên ngoài nhãn mác đều ghi bằng tiếng anh không thể hiểu nổi, thứ đồ còn lại là một vật hình trụ dài cỡ khoảng 10 cm màu hồng, có hai đầu tròn thon. Tiêu Dật không biết chai nhựa kia là cái gì nhưng mà cái vật màu hồng kia thì cậu lại biết, tuy rằng chỉ nhìn thấy nó thông qua màn hình máy tính chưa bao giờ từng trực tiếp cầm thử qua nhưng mà...

Tiêu Dật quay sang bên cạnh nhìn Trình Kiệt, phát hiện ra ánh mắt của người nào đó rất đáng sợ, hơn nữa còn một mực nhìn cậu chăm chăm không rời mắt. Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu vô tình khẽ chuyển động gợi cảm, cậu nhanh chóng đóng hộp quà kia lại đưa trả cho Trình Kiệt giả bộ nói:

“Là cái gì thế, vậy còn nói rất thích hợp với em, em còn không biết nó là cái gì cho nên không hợp, cái này em không thích, trả lại cho anh”

Trình Kiệt chậm rãi di chuyển người tiến gần về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật lại bắt đầu gấp gáp tựa sát người vào bên cửa kính xe ô tô, đến khi chạy không được nữa rồi liền nghe thấy Trình Kiệt hỏi thế này:

“Thật sự không biết là cái gì sao?”

Tiêu Dật đưa tay đẩy người Trình Kiệt ra nhưng không được:

“Không biết, thôi chúng ta đi ăn đi”

Trình Kiệt nhếch môi tà tứ:

“Không vội, anh trước chỉ cho em biết đó là cái gì, còn có giúp em mang vào thử”

Nói rồi Trình Kiệt liền trực tiếp khóa cửa xe lại khiến cho Tiêu Dật có muốn chạy cũng không thể nào chạy được, sau đó hắn đưa tay xuống điều chỉnh ghế ngồi của Tiêu Dật ngã xuống mức thấp nhất, Tiêu Dật cảm thấy không ổn rồi liền muốn giả bộ tức giận lớn tiếng la mắng nhưng mà miệng chỉ vừa mới mấp máy thôi đã bị Trình Kiệt đưa tay tới nhẹ nhàng ngăn lại rồi:

“Không phải em không biết muốn thao em ngay bây giờ là chuyện rất dễ dàng, có điều anh trước muốn em thích ứng được với chuyện này một thời gian nữa, cho nên em tốt hơn hết nên cùng anh phối hợp có biết chưa?”

Tiêu Dật vẫn muốn giả ngốc đến cùng:

“Trình Kiệt, anh nói cái gì thế?”

Trình Kiệt mở hộp quà kia ra:

“Bây giờ muốn trứng rung hay là trực tiếp muốn nơi đó của anh tiến vào?”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra rồi đưa tay muốn mở cửa chạy xuống, ai ngờ cửa lại bị khóa cậu hiện tại chẳng khác nào cá nằm trên thớt cả. Tiêu Dật bắt đầu toát mồ hôi hột, sợ đến mức chân tay cũng phải run rẩy khi mở miệng nói chuyện với Trình Kiệt cũng không được rõ ràng:

“Trình Kiệt anh nghe em nói đã, em thật sự chưa chuẩn bị chuyện này, cho nên...”

Trình Kiệt cắt lời Tiêu Dật:

“Anh chính là đang giúp em chuẩn bị, để cái này cho em thích ứng trước một thời gian, sau đó liền sẽ không cần dùng thứ này nữa”

Tiêu Dật vẫn để tay ở trước ngực của Trình Kiệt chống đỡ:

“Em ngay cả cái này cũng chưa chuẩn bị nữa”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật bàn tay bắt đầu mạnh mẽ di chuyển tới cúc quần kaki màu trắng kia:

“Không cần lo lắng, mọi thứ anh đã thay em chuẩn bị tốt rồi”

Tiêu Dật giữ tay Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt, để một thời gian nữa có được không?”

Trình Kiệt kiên quyết không nhún nhường:

“Không được!”

Tiêu Dật chống cự không để cho Trình Kiệt cởi quần mình xuống, Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút uy hiếp thế này:

“Chúng ta quen biết nhau cũng đã một thời gian rồi, anh cũng mang kiên nhẫn của mình dành cho em là nhiều nhất, đến hiện tại anh cũng sắp hết kiên nhẫn rồi. Dĩ nhiên thì anh đã nói lúc đầu rằng anh sẽ không ép buộc em làm chuyện đó, còn có anh biết được một chuyện có phải bạn cùng phòng của em là Bạch Dịch gần đây hình như là đang muốn tiếp cận anh, cậu ta có vẻ chủ động đẩy ít nhất là về phương diện tiếp cận này...”

Tiêu Dật nghe vậy liền giật mình, sau đó liền tự an ủi bản thân của mình, được rồi chỉ là một món đồ chơi mà thôi cũng không phải là hàng thật hẵn sẽ không có gì làm khó được cậu cả. Trình Kiệt cũng nói chỉ thử một chút, thử xong rồi liền mang thứ đó lấy ra chứ không phải để lại ở nơi đấy mãi, cậu không thể vì cái món đồ chơi này mà một lần nữa bị Trình Kiệt lạnh lùng được, cậu mới chỉ làm lành với hẵn buổi trưa ngày hôm nay mà thôi. Trình Kiệt cũng biết sự tồn tại của Bạch Dịch rồi, còn biết luôn được ý đồ của cậu ta, Bạch Dịch nhìn qua thật sự cũng rất được, cậu không thể lại thua cậu ta. Khắp người không có chỗ nào không bị Trình Kiệt sờ qua, nhìn qua, cậu bây giờ không cần phải ngại ngùng sợ hãi cái gì cả, Tiêu Dật cứ tự trấn an bản thân như vậy cho đến khi nhận ra được quần đã sớm bị Trình Kiệt tụt xuống ngang bắp đùi rồi.

“Xoay người lại đi” Trình Kiệt khê nựng cằm của Tiêu Dật dịu giọng nói

Tiêu Dật có chút xấu hổ xoay người lại, hai chân quỳ lên thành ghế, người ngã xuống ghế, tay bám lấy thành ghế ở phía sau. Trình Kiệt nhanh chóng lấy gel bôi trơn kia phun ra tay một lượng rất lớn rồi đưa tay chạm vào mông của Tiêu Dật chà xát vào rãnh mông đó. Gel bôi trơn mát lạnh trơn trượt vừa chạm vào vùng da nhạy cảm liền khiến cho thân hình của Tiêu Dật giật nảy lên. Trình Kiệt như có như không muốn đưa ngón tay vào bên trong động nhỏ xíu chưa từng một lần bị khai phá của Tiêu Dật. Tiêu Dật phát giác ra điều này liền quay đầu lại nắm lấy cổ tay hẵn:

“Đừng như vậy”

Trình Kiệt một tay đặt trước cửa động một tay lại luồn vào trong áo thun của Tiêu Dật xoa lên ngực cậu, Tiêu Dật ha ưm một tiếng giống như bị hút cạn sức lực gục đầu xuống thành ghế, tay nhỏ vẫn nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt nhưng đã mất sức đi rất nhiều rồi. Trình Kiệt nhân cơ hội này chậm rãi cầm ngón tay giữa sâu thêm vào:

“Có đau không?”

Tiêu Dật nắm chặt lấy thành ghế da gật đầu:

“Có!”

Trình Kiệt rút tay ra bế Tiêu Dật ngồi sang ghế của mình, để cậu ngồi lên đùi hẳn cho thoải mái một chút rồi lại tiếp tục mang tay đưa tới cầm vào động nhỏ kia. Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, mồ hôi ở bên huyệt thái dương vì căng thẳng và đau đớn đan xen thì nhau chảy xuống:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào lưng của Tiêu Dật sau đó lại xoa xoa giống như trấn an cậu vậy:

“Được rồi, sắp xong rồi”

Có trời mới biết được Trình Kiệt hiện tại khó chịu đến mức nào, người trong lòng mềm nhũn ướt át, còn có hương thơm sữa tắm nhàn nhạt quần quanh mũi hẳn, phía bên dưới vừa nóng vừa khít chặt giống như còn biết thở không ngừng co rút kịch liệt, Trình Kiệt ước rằng có thể thay đầu ngón tay của mình bằng Tiểu Kiệt Kiệt, nhưng hẳn vẫn cố gắng kiềm chế lại không ngay lúc này cưỡng bạo người ta.

“Phía dưới thật nóng” Trình Kiệt trầm khàn

Tiêu Dật hừ hừ nói không rõ ràng, Trình Kiệt tiếp tục kiên nhẫn mang đầu ngón tay của mình cắm vào sâu hơn một chút, Tiêu Dật theo đó liên rùng mình khẽ kêu lên:

“Đau quá”

Trình Kiệt ôm lấy eo Tiêu Dật cúi đầu xuống hôn lên vai cậu thay cho lời dỗ dành, Tiêu Dật cả người nóng bừng ngay cả hơi thở cũng nóng không kém:

“Trình Kiệt... đau”

Trình Kiệt chỉ mang ngón tay tiến vào thôi cũng đã thấy khó rồi nếu như còn muốn mang vật dưới thân mình tiến vào không biết sẽ bị cửa động này cản trở ra sao. Trình Kiệt rút tay ra, theo đó Tiêu Dật cũng khẽ thở hắt ra một nhịp, cả người mềm nhũn giống như mất hết sức lực tựa vào lồng ngực hắn. Trình Kiệt muốn lấy thêm gel bôi trơn, lần này lấy ra cũng vô cùng hào phóng, dùng sức bóp mạnh đến mức ngay cả chai nhựa kia cũng biến dạng. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới lại có thứ nước gì đó dính dính đặc sệt mát lạnh đặt ở dưới mông mình, Tiêu Dật bắt đầu căng thẳng dùng tay ôm chặt lấy cần cổ của Trình Kiệt, giọng nói run run nỉ non cầu xin:

“Trình Kiệt... hay là để lần sau có được không?”

Trình Kiệt ngậm lấy vành tai của Tiêu Dật liếm một vòng:

“Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ xong rồi”

Trình Kiệt lấy rất nhiều gel bôi trơn, nhiều đến mức thứ gel trong suốt kia cũng lọt qua từng kẽ ngón tay của hắn chảy xuống đũng quần lót của Tiêu Dật. Trình Kiệt kiên nhẫn không có hấp tấp, trước vẫn là mang gel bôi trơn đó quét qua tất cả mọi nơi xung quanh động nhỏ chật hẹp kia, sau đó lại chậm chậm cắm đầu ngón tay vào. Xúc cảm vẫn không khác gì lần đầu cả, quả thật là vừa nóng vừa co bóp kịch liệt giống như là hơi thở gấp gáp loạn nhịp hiện tại của Tiêu Dật vậy. Tiêu Dật phía sau tiếp nhận đau đớn, phía dưới lại cảm thấy ngứa ngáy khác thường, trong đầu hiện tại không có cơ hội suy nghĩ chuyện gì khác nữa, chỉ biết theo ham muốn bản thân đưa tay xuống cầm lấy Tiểu Dật Dật của mình an ủi. Trình Kiệt nhìn thấy một màn này liền nhân cơ hội đó nhanh chóng cắm ngón tay vào thật sâu, đến khi đầu ngón tay giữa kia cắm hẳn vào trong động nhỏ rồi Tiêu Dật theo đó a lên một tiếng, cả người giật giật rồi lại mềm nhũn:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt bắt đầu chậm rãi di chuyển ngón tay ra vào, Tiêu Dật chưa bao giờ bị như vậy cho nên không thể nào có cách tiếp nhận nhanh chóng được, động nhỏ theo từng nhịp rút ra cắm vào kia liên tục co bóp giống như muốn hút lấy đầu ngón tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng cảm thấy được nơi đó của mình đang giữ chặt lấy đầu ngón tay của hắn, nhưng mà cậu lại không có cách nào điều khiển cho nơi đó thả lỏng được:

“Ừm... Trình Kiệt... thật đau...”

Trình Kiệt sắp chịu hết nổi rồi, phía dưới của hắn lại càng không thể chịu nổi nữa, hồ ly nhỏ này liên miêng rên rỉ kêu như vậy không phải là ép buộc hắn phải ngay lập tức cường bạo cậu hay sao. Có điều mỗi lần Trình Kiệt động tâm muốn làm tới thì đều nghe được hai tiếng thật đau kia liền kìm hãm lại, hơi thở của hắn chuyển sang trầm thấp mạnh bạo chứa đầy dục vọng chỉ đợi dịp bạo phát:

“Ngoan, sẽ tiến nhập thêm một ngón tay nữa”

Tiêu Dật nghe vậy thì hoảng sợ liên tục mang đầu nhỏ lắc qua lắc lại:

“Không đâu... không không”

Tiêu Dật miệng nói một đằng nhưng động tác lại làm một nẻo, phía dưới không ngừng muốn hút lấy đầu ngón tay của Trình Kiệt, ngay cả chính bàn tay cậu cũng đang tự mình nắm lấy Tiểu Dật Dật vuốt lên vuốt xuống. Trình Kiệt rút đầu ngón tay ra ôm lấy eo của Tiêu Dật nhấc cậu sang ghế ngồi bên cạnh, để cậu quay mặt vào thành ghế, mang một chân cậu co lên quỳ trên ghế, một chân chống đỡ cơ thể ở dưới sàn. Tiêu Dật cảm thấy tư thế này phi thường xấu hổ, nhưng còn chưa kịp xoay người lại thì đã cảm nhận được bàn tay của Trình Kiệt luồn vào trong áo cậu khẽ xoa nắn trên chọc hai điểm nhỏ mẩn cảm đang dần lớn hơn kia của mình. Tiêu Dật vừa vuốt Tiểu Dật Dật vừa ưm a đứt quãng:

“Trình Kiệt... ưm... hừ...”

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật, thích thân thể này, thích dáng vẻ này, thích giọng nói nhuộm đầy mị tình kia, thích luôn cả ánh mắt khép hờ không còn lạnh lợi như thường ngày nữa. Trình Kiệt lại mang đầu ngón tay tiến vào bên trong, có lẽ vừa rồi chuẩn bị cũng khá khó cho nên một ngón giữa cũng không khó khăn gì mấy. Tiêu Dật vừa đau vừa khoái cảm, khoái cảm lẫn lướt đau đớn, đau đớn làm tăng thêm khoái cảm, cảm xúc cứ như vậy trong một vòng luẩn quẩn không có điểm kết thúc. Khi Trình Kiệt mang thêm một đầu ngón tay nữa xâm nhập, Tiêu Dật cũng như cùng một lúc đạt đến cao trào bắn ra thứ chất dịch màu trắng đặc sệt kia, tiếng a lớn một mỗi không biết là do đau đớn hay là do khoái cảm phát ra, chỉ biết khi Trình Kiệt mang hai ngón tay tiến vào nơi đó Tiêu Dật liền không ngừng gọi tên hắn nhưng những từ phía sau đó lại thủy chung không thể nói được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt mang hai đầu ngón tay của mình di chuyển ra vào, thỉnh thoảng sẽ ở bên trong đó khe mở rộng động nhỏ chật hẹp kia. Tiêu Dật vẫn bị ép quỳ lên ghế như vậy, miệng nhỏ không biết đã vô tình gây hại cho bản thân cứ như thế ưm a dụ tình. Trình Kiệt quả thật muốn mang Tiêu Kiệt cắm vào nơi đó chứ không phải là món đồ chơi màu hồng kia, nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ đẹp mắt, có lẽ do bị kích thích chưa từng có mà hiện tại còn vừa bóng vừa hồng, da thịt phẫn nộ chỉ nhìn qua thôi đã muốn thưởng thức một lần. Trình Kiệt ánh mắt trở nên thâm trầm, hắn nhanh chóng cầm lấy trứng rung đặt vào bên trong, trứng rung này có chiều dài 7cm, chiều rộng 2.5cm, so với hai đầu ngón tay đương nhiên là lớn hơn nhiều nhưng so với Tiêu Kiệt Kiệt đang phẫn nộ kia chẳng đáng là bao. Tiêu Dật tiếp nhận trứng rung vô cùng khó, mới chỉ đặt được một nửa vào thôi đã muốn phản đối đẩy ra:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, em thật đau”

Trình Kiệt một tay khẽ dùng sức muốn đẩy trứng rung vào bên trong, một tay ở trên điểm nhỏ trước ngực của cậu xoa vuốt:

“Ngoan, một chút liền xong rồi”

Tiêu Dật hô hấp suy yếu, giọng nói cũng theo đó nhỏ dần:

“Không thể được... a”

Trình Kiệt nghĩ muốn được là phải được, cho nên lợi dụng khi sức lực của Tiêu Dật đang suy giảm trực tiếp dùng lực đẩy mạnh trứng rung vào bên trong, thứ đồ chơi màu hồng đó giống như một phép màu chớp mắt một cái biến mất ở sau cửa động chật hẹp kia chỉ còn để lại một sợi dây trong suốt làm bằng nhựa dẻo mềm mại ở bên ngoài. Tiêu Dật cảm thấy vừa đau vừa kỳ lạ, phía bên trong tức tức không sao thích nghi được, bởi vì quá mức đau cho nên không có cách nào cử động thân thể ngay lập tức, bàn tay nắm chặt lấy ghế da cao cấp bóp mạnh đến mức nún xuống.

Trình Kiệt thu toàn bộ tay lại khàn giọng thông báo:

“Được rồi”

Tiêu Dật thở dốc quay lại phía sau nhìn xuống, phát hiện thấy có một sợi dây nhỏ liền đỏ mặt, cậu xấu hổ muốn đưa tay cầm lấy sợi dây đó rút ra nhưng chỉ mới dùng lực rút một chút thôi thì đau đớn lại ập tới khiến cho cậu vội vã buông tay ra:

“Trình Kiệt....”

Có một sự thật chính là, Tiêu Dật khi đau đớn sẽ gọi Trình Kiệt, buồn bã sẽ gọi Trình Kiệt, vui vẻ sẽ gọi Trình Kiệt, khoái cảm cũng sẽ gọi tên Trình Kiệt, Trình Kiệt hai từ này giống như là đã theo lẽ thường lệ gắn liền với ý thức của Tiêu Dật rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 56: Thật Là Phóng Đãng

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật lại vào lòng, để cho cậu ngồi ở trên đùi mình, có điều Tiêu Dật hiện tại lại không muốn mộng của mình tiếp xúc với bất cứ thứ nào bởi vì khi cậu vừa ngồi liền sẽ chạm tới thứ đồ chơi kia. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh, hai tay nắm chặt thành nắm đấm nhỏ nặng nề nói:

“Trình Kiệt... ưm”

Miệng của Tiêu Dật chỉ vừa mới phát ra hai tiếng đã ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng môi chặn lại rồi. Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật, vừa hôn vừa mang áo của Tiêu Dật vén lên thật cao khiến cho Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy sợ hãi, nếu như trên người còn mặc đồ thì vẫn còn an toàn, nhưng nếu như không mặc cái gì cả nhất định sẽ rơi vào nguy hiểm, thế cho nên khi Trình Kiệt càng cố gắng vén áo của Tiêu Dật lên thì Tiêu Dật càng cố chấp muốn kéo áo của mình xuống, có điều sức lực của Tiêu Dật sớm đã không còn khỏe như lúc đầu nữa cho nên Trình Kiệt rất nhanh đã có thể mang áo của Tiêu Dật cởi ra rồi. Tiêu Dật bắt đầu rơi vào trạng thái bị động, Trình Kiệt không có cởi hẳn áo của cậu ra mà chỉ cởi ra khỏi đầu cậu, hai cánh tay bị chiếc áo kia cố định ra phía sau khiến cho rất khó cử động. Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật, ở phía sau đưa tay lên cổ tình nhéo lấy hai điểm nhỏ nhạy cảm nhất của cậu.

“A...” Tiêu Dật khe khẽ kêu.

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào vành tai mềm mọng kia, một tay xoa nắn khuôn ngực cậu, một tay nhẹ nhàng cầm lấy điều khiển để ở trong hộp bắt

đầu nhấn xuống. Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy phía dưới hông mình có cái gì đó rung chuyển, đau đớn dồn dập truyền tới, Tiêu Dật bám vào vai của Trình Kiệt nói ngắt quãng không hoàn chỉnh:

“Trình Kiệt... mau dừng... lại đi...”

Trình Kiệt ở bên này không ngừng kích thích ham muốn của Tiêu Dật, một tay hắn đặt ở trên ngực cậu dùng lực kéo mạnh, một tay kia lại đặt ở trên Tiểu Dật Dật khẽ chạm thật nhẹ giống như cố ý trêu chọc. Tiêu Dật giãy giụa muốn mang thứ đồ chơi đáng sợ kia lấy ra, nhưng mà Tiêu Dật chỉ cần dùng một tay ôm ngang lấy vòng ngực kia của cậu đã khiến cho cậu không có cách nào đưa tay xuống tháo bỏ được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Tiêu Dật cả người vừa đau đớn vừa khó chịu, bởi vì bàn tay ma quái kia của Trình Kiệt không có ý định nắm lấy Tiểu Dật Dật, cả một quá trình giống như một tên ác ma không ngừng gãi lấy vật mẫn cảm đó. Tiêu Dật hơi đẩy người lên để cho Trình Kiệt chạm vào nơi đó, nhưng mà hễ vừa dịch chuyển một chút thì động nhỏ phía dưới lại chịu không được đau đớn mà run rẩy. Trình Kiệt nói khẽ vào tai của Tiêu Dật, giống như một nhà thôi miên khiến cho đầu óc cậu cũng quay cuồng:

“Muốn lắm sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“A... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt dùng ánh mắt thâm trầm nhìn người trong lòng, hắn cũng thật sự là muốn người này lắm rồi:

“Nhưng mà miệng nhỏ của em ồn ào quá, sẽ làm cho anh mất tập trung”

Tiêu Dật cả người khó chịu vô cùng, hai tay bị ép buộc đưa lên sau đầu cho nên không thể nào hạ xuống tự an ủi bản thân được. Thứ đồ chơi đáng sợ phía dưới lại không ngừng rung lắc giống như muốn xoáy sâu vào trong:

“Trình Kiệt... ưm”

Trình Kiệt khàn giọng: “Thật ồn ào, mở miệng ra...” nói rồi Trình Kiệt liền dùng sức thật là mạnh tay bóp lấy điểm nhỏ ửng đỏ của Tiêu Dật.

Tiêu Dật bất ngờ bị đau hét lên một tiếng, miệng nhỏ còn chưa mở lớn hết cỡ đã bị Trình Kiệt mang điều khiển nhỏ màu hồng kia cho vào miệng:

“Ngậm lấy cái này anh sẽ giúp em”

Phải nói đáng vẻ của Tiêu Dật hiện tại đặc biệt lẳng lơ, Trình Kiệt hai mắt híp lại nhìn cái miệng nhỏ ngậm hơn nửa chiếc điều khiển màu hồng kia ở trong miệng, trong đầu hần chợt có một suy nghĩ nếu như để Tiêu Dật dùng cái miệng nhỏ kia ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt trưởng đau của mình không biết sẽ có cảm giác sung sướng đến thế nào. Trình Kiệt chỉ vừa nghĩ đến đây thôi liền dùng sức bóp mạnh lấy Tiểu Dật Dật, Tiêu Dật bị đau theo phản xạ ngậm chặt lấy chiếc điều khiển nhỏ kia, sau đó không biết trời xui đất khiến thế nào liền khéo đến mức chạm đúng vào nút tăng độ rung, Tiêu Dật cảm thấy phía dưới rung lắc kịch liệt liền há miệng kêu a một tiếng khiến cho điều khiển nhỏ theo đó cũng rơi xuống dưới sàn.

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... không thể được”

Trình Kiệt một tay sờ soạng xoa nắn trên chọc điểm nhỏ trước ngực Tiêu Dật, thỉnh thoảng còn dùng hai đầu ngón tay kẹp chặt kéo mạnh ra, tay còn lại ở dưới Tiểu Dật Dật kích thích nó phát hỏa. Trình Kiệt giọng nói trầm khàn ghé sát miệng vào tai Tiêu Dật hỏi:

“Cái gì không được?”

Tiêu Dật gấp lắm rồi, bản thân cậu cũng không biết là chỗ nào không được, chính là khắp mọi nơi trên thân thể đều không được:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... ha... ừm... mau mau... không thể được”

Trình Kiệt hôn tới cần cổ của Tiêu Dật, mỗi lần hôn lại đặc biệt nhẹ nhàng lướt qua, không dừng lại hôn sâu như trước:

“Là cái gì không được?”

Tiêu Dật xoay đầu hơi ngẩng lên trên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt mơ màng ngập nước, đầu lưỡi hồng hồng nhỏ nhắn ẩn hiện mỗi khi cậu mở miệng thở dốc:

“Trình Kiệt... ừm... dừng cái đó lại... dừng cái đó lại... ừm”

Trình Kiệt cố tình không hiểu ý của Tiêu Dật, lợi dụng lúc người ta lâm vào khó khăn mà sờ soạng khắp da thịt non mềm kia thỏa thích:

“Là cái gì?”

Tiêu Dật giọng nói khàn khàn nỉ non, bàn tay không thể đưa xuống dưới được chỉ còn biết vòng lấy ôm tới cần cổ phía sau của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... khó chịu... em đau... thật đau...”

Trình Kiệt cũng thật đau, Tiểu Kiệt Kiệt phía dưới sớm đã trướng đau lâu lắm rồi:

“Là chỗ nào đau?”

Tiêu Dật gấp gáp, thứ đồ chơi kia khiến cho hai chân cậu mất đi sức lực đang dần nhũn ra, từng trận kích thích rung rung đến tê dại không thể nào có cách ngừng lại, không rõ là đau đớn hay khoái cảm không thể khóa lấp, Tiêu Dật chỉ biết khắp người thật là khó chịu nhưng lại không có sức tự làm

cho mình dễ chịu, thật chỉ muốn Trình Kiệt giúp mình. Có lẽ Tiêu Dật quá mức kích động cho nên Tiêu Dật Dật rất nhanh lại bắn ra thứ chất dịch trắng sữa kia, lúc cả người cậu giật giật còn đặc biệt phối hợp ha ưm một tiếng vô cùng câu nhân, người này đích thị là một hồ ly nhỏ không hề sai.

Tiêu Dật không dám nhìn tới thứ bản thân mình tạo ra, chỉ còn biết xấu hổ xoay đầu vùi vào trong lồng ngực của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ừm một tiếng như là đáp lại tiếng gọi kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật bị sự khó chịu làm cho nước mắt cũng sắp chảy ra:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt... Trình Kiệt... mang thứ đó lấy ra... lấy ra”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi ôm Tiêu Dật hơi cúi người xuống nhặt lấy điều khiển rơi ở dưới sàn, hẩn nhanh chóng nhấn vào nút tắt chế độ rung kia đi, nút nhỏ vừa mới ấn xuống liền cảm nhận được người trong lòng run nhẹ một cái sau đó còn có tiếng thở nhẹ kéo theo:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lấy khăn giấy ở trên xe chậm rãi lau đi dịch trắng sữa còn lưu lại giữa hai bắp đùi, trên bụng của Tiêu Dật, còn có ở dưới quần của hắn cũng có một chút. Tiêu Dật mang gương mặt kia giấu ở trong lồng ngực của Trình Kiệt, mỗi lần Trình Kiệt chạm tới đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật sẽ giống như ngượng ngùng mà hơi khép chân lại một chút. Trình Kiệt nhận ra được vấn đề này cho nên liền ở một bên trêu chọc:

“Dáng vẻ vừa mới rồi cũng thật không ngờ tới... thật là phóng dăng”

Tiêu Dật không nói gì cả, cũng không có cử động chỉ còn biết chơi trò giả chết với Trình Kiệt. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật mặc lại áo thun, áo thun này đúng là hàng tốt bị kéo giãn một thời gian dài như thế cũng không có

dấu hiệu đảo ra. Trình Kiệt hơi cúi người kéo quần lót ở bên bắp đùi của Tiêu Dật muốn mặc lên, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ngăn lại:

“Chưa được... mang thứ đó lấy ra”

Trình Kiệt mỉm cười cúi đầu hôn Tiêu Dật một cái thật sâu, đầu lưỡi quần quít lấy nhau dây dưa không ngớt, nước miếng ở bên khóe miệng của Tiêu Dật cũng chảy ra một chút tạo nên một cảnh dâm mỹ vô cùng:

“Chưa được, chưa thể mang thứ đó lấy ra!”

Tiêu Dật không muốn cứ để ở trong đó như vậy, thật sự là rất khó tiếp nhận, tuy rằng không còn đau đớn kịch liệt như lúc đầu bỏ vào nữa nhưng mà vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu:

“Không a...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã đưa tay bóp mạnh lấy Tiêu Dật khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức xụi lơ a lên một tiếng:

“Để nó ở trong đấy chơi một chút, khi trở về sẽ tháo nó ra”

Nói rồi Trình Kiệt cũng không để cho Tiêu Dật có đồng ý hay là không đã mạnh tay kéo quần lót của Tiêu Dật lên rồi, hơn nữa Trình Kiệt còn cố ý kéo chiếc quần lót lên thật cao khiến cho nó như muốn bó chặt vào người cậu, Tiêu Dật biết là Trình Kiệt cố ý cho nên mới tự đưa tay muốn kéo nó xuống thấp một chút cho thoải mái, động tác kia đặc biệt e dè, gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ dần nếu không phải không gian trong xe yên tĩnh thì Trình Kiệt cũng không chắc đã nghe được:

“Đừng như vậy”

Đôi khi chỉ một câu nói vô tình, một biểu hiện xấu hổ liền làm cho trong lòng người khác phải bối hóa, ví như Trình Kiệt hiện giờ vậy Tiêu Dật vừa

mới mang một dáng vẻ rụt rè kia liền khiến cho Trình Kiệt nổi lên tà tâm mãnh liệt, hắn khẽ lắc đầu một cái rồi nhanh chóng kéo quần dài lên cho Tiêu Dật, tiếp theo sau đó liền ôm ngang eo cậu đặt sang ghế lái phụ bên cạnh, cuối cùng trực tiếp cởi quần của bản thân xuống, Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt muốn cởi quần liền hoảng sợ:

“Làm gì thế?”

Trình Kiệt mang Tiểu Kiệt Kiệt giải phóng, hắn không có rụt rè như Tiêu Dật cho nên lúc này liền nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo tới đặt ở trên Tiểu Kiệt Kiệt:

“Mau làm giúp anh”

Tiêu Dật lại đỏ mặt nữa, lần thứ hai làm vẫn không thể nào thôi ngại ngùng được, Tiêu Dật động tác có phần chậm chạp không dám làm mạnh tay, Trình Kiệt ở bên cạnh quay sang nhìn Tiêu Dật khàn giọng:

“Làm kém như vậy chi bằng liền thay bằng phía dưới của em đi”

Tiêu Dật a lên một tiếng, nói đến phía dưới liền nghĩ đến thứ đồ chơi kia, thật sự là vô cùng kỳ cục lắm. Tiêu Dật tăng thêm một chút sức lực, cộng thêm một chút tốc độ giúp Trình Kiệt an ủi cây gậy nóng bỏng tay kia. Trình Kiệt nhắm mắt nặng nề thở ra một hơi, Tiêu Dật cảm thấy không gian im lặng đến mờ ám liền ở bên cạnh Trình Kiệt thăm dò một chút:

“Trình Kiệt, anh thích phụ nữ như thế nào?”

Trình Kiệt hai mắt vẫn nhắm lại hừm một tiếng, Tiêu Dật chăm chú muốn nghe câu trả lời này của Trình Kiệt cho nên liền hỏi lại:

“Anh thích phụ nữ như thế nào?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không có hình mẫu cố định”

Tiêu Dật mím mím môi không vui cho lắm:

“Là thích tóc ngắn hay tóc dài?”

Trình Kiệt trả lời:

“Đều được cả”

Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Là thích tóc xoăn hay tóc thẳng?”

Trình Kiệt cũng không cảm thấy phiền:

“Thế nào cũng được”

Tiêu Dật hơi dừng tay lại một chút:

“Là thích tóc đen hay tóc màu?”

Trình Kiệt vẫn giữ một thái độ không mấy quan tâm:

“Không quan trọng vấn đề này”

Tiêu Dật nhú mày trong ánh mắt bắt đầu có một chút không vui khi hỏi câu tiếp:

“Đã cùng mấy cô gái rồi?”

Trình Kiệt mở mắt liếc nhìn sang Tiêu Dật im lặng một chút, cuối cùng hần liền trả lời thế này:

“Hần là nhiều hơn em”

Tiêu Dật chưa có làm, Trình Kiệt đường đường là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý cao như vậy hơn nữa lại là một tổng giám đốc lớn giàu có, với độ tuổi cùng điều kiện tốt này của hắn chưa làm thì chính là có bệnh. Tiêu Dật mặc dù hiểu rõ điều này, cũng biết luôn được câu trả lời nhưng chẳng hiểu sao trong lòng bỗng trào lên một cảm xúc ghen tức mãnh liệt, cậu không nói gì cả chỉ tập trung làm thật nhanh giúp Trình Kiệt giải phóng. Trình Kiệt phát hiện ra hồ ly nhỏ của mình không vui, hắn cũng không muốn để cho người ta buồn bực cho nên mới mở miệng nói tiếp:

“Nhưng mà vẫn chưa cùng chàng trai nào...” Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại, hắn kéo lấy tay của Tiêu Dật về phía mình khiến cho cả người cậu cũng phải gần sát về phía hắn: “Muốn hỏi em có muốn là chàng trai đầu tiên của anh không... ngay trong buổi tối ngày hôm nay”

Tiêu Dật lại bắt đầu hỗn độn, mỗi lần cậu cùng Trình Kiệt tiếp xúc nhau ở một khoảng cách gần như thế này, mỗi lần hắn nhìn cậu với ánh mắt thâm trầm kia thì cậu lại bắt đầu muốn trốn tránh, cũng chẳng biết rốt cuộc vì cái gì lại muốn trốn tránh, chỉ biết rằng cậu không dám đối diện với hắn khi đó mà thôi. Tiêu Dật thu tay lại ngồi ngay ngắn ở một chỗ, gương mặt có chút mất tự nhiên quay sang nhìn tới cửa kính xe xem phong cảnh tĩnh mịch bên ngoài:

“Được rồi, có thể đi ăn chưa?”

Trình Kiệt ở một bên tự động thủ giải quyết nốt lửa vụn mà hồ ly nhỏ kia châm lên, vừa làm vừa khàn giọng hỏi ngược lại Tiêu Dật:

“Đúng vậy, em cảm thấy có thể ăn được hay chưa?”

Tiêu Dật lại xấu hổ nữa, Trình Kiệt rất giỏi lái vấn đề theo ý muốn của hắn, cậu rõ ràng nói đi ăn cơm nhưng người ta lại muốn ăn thịt, đã nói cậu vẫn cần có thời gian chuẩn bị rồi nhưng người này giống như là sợ cậu

không nghĩ tới cho nên mới suốt ngày ở bên tai nhắc đi nhắc lại vấn đề đáng lẽ ra không nên nói thẳng đó.

“Trình Kiệt, anh sau này đừng nhắc đến vấn đề đó nữa, em thật sự... thật sự sẽ mất tự nhiên” Tiêu Dật nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của mình

Có điều Trình sói lớn của chúng ta đối với phương diện kia cực kỳ ham muốn, không những không mất tự nhiên mà còn tự nhiên thái quá đối với vấn đề đó, chỉ cần nhìn thấy hồ ly nhỏ kia có một chút đỏ mặt thôi liền sẽ ngay lập tức mang vấn đề ham muốn ăn thịt kia mà nói, nói nói nói, nói thật nhiều theo kiểu mưa dầm thấm lâu vậy:

“Em cũng đã đến tuổi trưởng thành rồi, vì sao mỗi lần nhắc đến vấn đề đó lại mất tự nhiên chứ. Không phải khi còn đi học giáo viên cũng đã từng có vài buổi để phổ biến qua vấn đề giáo dục giới tính này hay sao?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, hẳn không thấy xấu hổ nhưng mà cậu cảm thấy xấu hổ, da mặt của cậu cũng không có dày như hẳn, cho dù đã trưởng thành rồi đi chăng nữa cũng không liên quan đến vấn đề da mặt mỏng hay dày đâu:

“Giáo viên đúng là có dạy giáo dục giới tính, nhưng mà người ta là giáo viên lời lẽ vô cùng tế nhị, anh không phải là giáo viên lời anh nói sẽ vô cùng khiến cho người khác phải mất tự nhiên đó”

Trình Kiệt vừa điên cuồng vuốt Tiểu Kiệt Kiệt, vừa làm ra gương mặt thản nhiên nói thế này:

“Nam giới dậy thì từ độ tuổi 9 đến 14, dấu hiệu dậy thì là tăng kích thước tinh hoàn, vài tháng sau lông mu sẽ bắt đầu mọc, dương v*t tiếp tục phát triển. Những thay đổi bao gồm giọng nói sẽ trầm hơn, có khả năng cương cứng và xuất tinh, hơn nữa sẽ thường xuất tinh vào ban đêm cái này gọi là mộng tinh, ở một số còn có khả năng ngực to ra. Phải mất 3 đến 4

năm sau đó thì tình hoàn và dương v*t mới có thể đạt được kích thước như người lớn, còn có...”

Tiêu Dật không thể ngờ được Trình Kiệt có thể biến thái đến mức vừa làm chuyện đó vừa thao thao bất tuyệt nhắc đến vấn đề kia, hơn nữa còn dùng những từ ngữ khiến cho người ta không dám nghe:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt quả thật ngừng lại một chút, Tiêu Dật đúng là có giọng nói uy lực vừa mới hét lớn một tiếng liền làm cho Tiểu Kiệt Kiệt của hắn sợ đến khóc, Trình Kiệt thở nhẹ một hơi rồi lấy khăn giấy lau đi:

“Giáo viên không phải sẽ đều dùng lời lẽ này nói hay sao, em rất cuộc cảm thấy là lời anh nói dễ nghe hơn hay là lời giáo viên nói tế nhị như vậy dễ nghe hơn đây?”

Tiêu Dật đưa tay lên bịt hai tai của mình lại:

“Anh đừng nói nữa”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 57: Nghe Lén

Tiếp đó Tiêu Dật đúng là được như ý nguyện mang đi ăn thịt, đây là bữa ăn mà cậu hài lòng nhất kể từ khi làm lành với Trình Kiệt bởi vì trước đó căn bản không có thịt mà ăn, nhưng mà có một điều vô cùng khó chịu đó chính là Trình sói lớn rất xấu xa, luôn luôn lợi dụng lúc cậu đang chăm chú ăn liền nhấn vào nút điều khiển kia, dĩ nhiên thì món đồ chơi màu hồng ở trong người cậu ngay lập tức rung lên bần bật, ví như bây giờ Tiêu Dật đang nhú mày tức giận khê quát:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt buồn cười tắt thứ đó đi, một bộ mặt giống như là mình không có làm gì cả:

“Hừm, còn muốn ăn nữa sao?”

Tiêu Dật đặt mạnh đũa xuống bát lạnh mặt:

“Có muốn ăn cũng không được yên ổn ăn nữa”

Trình Kiệt cười ha ha, nhắc đũa gắp vào bát của Tiêu Dật một miếng thịt nhỏ:

“Được rồi, không phải là em thích nhất ăn thịt sao?”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, thịt quả thật ngon cho nên lại tiếp tục cầm đũa lên ăn tiếp. Tiêu Dật chỉ vừa mới nhai nhai được một chút thôi phía bên

dưới lại bắt đầu rung nhẹ nhẹ, đây có lẽ là mức độ nhỏ nhất cho nên không khiến cậu quá mức giật mình, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt chăm chăm, cả một quá trình không lên tiếng chỉ im lặng phần nộ nhìn hằm. Trình Kiệt cầm lấy khăn giấy giúp Tiêu Dật lau đi nước sốt ở khóe miệng:

“Mức độ này rất nhỏ, sẽ không cản trở em ăn uống có đúng không?”

Tiêu Dật gạt mạnh tay của Trình Kiệt ra nhỏ giọng quát, bởi vì xung quanh vẫn còn có người ăn cho nên cậu không thể nào lớn tiếng được, cái vấn đề này mà để cho người khác nghe thấy nhất định sẽ không hay:

“Anh có thôi đi không hả, em sẽ tức giận đấy!”

Trình Kiệt nhấn vào nút tắt đi trên điều khiển:

“Được được, không làm em tức giận”

Tiêu Dật vẫn chưa ăn thỏa thích nhưng mà nếu như còn ngồi ở chỗ này bao lâu thì sẽ bị Trình Kiệt trêu đùa bấy lâu, vì thế mà Tiêu Dật quyết định không muốn ăn nữa:

“Em không muốn ăn nữa, em muốn đi về”

Trình Kiệt nhìn đồ ăn ở trên bàn cũng ăn được kha khá rồi nhưng mà bình thường Tiêu Dật vẫn còn ăn được nữa, hồ ly nhỏ nhà hằm có một điểm kỳ lạ chính là ăn rất nhiều nhưng lại tăng cân rất chậm, vừa mới rồi ở trên xe ôm eo người ta còn cảm thấy đã nhỏ đi nhiều rồi, nhất định là trong thời gian hằm bận công việc không dẫn đi ăn được cho nên lại kén ăn nữa:

“Như vậy gọi món tráng miệng cho em ăn”

Tiêu Dật xua tay lạnh giọng:

“Không cần”

Trình Kiệt không để ý đến lời từ chối kia chỉ ra hiệu cho phục vụ bàn đứng cách đó không xa mang món tráng miệng lên. Phục vụ rất nhanh mang món tráng miệng lên, là hai ly kem nhỏ màu hồng còn có một trái cherry đỏ đặt ở bên trên. Tiêu Dật thích ăn mấy món ăn có màu sắc hấp dẫn, trang trí đẹp mắt, nhân viên phục vụ đặt xuống hai ly kem ở trước mặt Tiêu Dật và Trình Kiệt, ly kem này bên ngoài làm luôn bằng vỏ bánh có thể ăn được hết, Tiêu Dật trước vẫn ngồi im không có động tĩnh gì cả, Trình Kiệt ở bên cạnh nói với cậu:

“Ăn đi, món tráng miệng ở đây có lẽ rất hợp khẩu vị của em đó”

Trình Kiệt rất biết dùng đồ ăn để quyến rũ Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hắn đúng là rất dễ bị cám dỗ chỉ cần vài lời lấy lòng liền cầm lấy thìa nhỏ múc một ngụm kem đưa vào miệng nhai nhai rồi. Trình Kiệt ở một bên chống cằm nhìn Tiêu Dật, thật ra thì vị này nhà hắn rất dễ nuôi, có thịt ăn liền có thể được rồi. Một khoảng thời gian sau đó, Trình Kiệt bởi vì quá mức cưng chiều hồ ly nhỏ này khiến cho người ta tự tung tự tác không chỉ cần duy nhất thịt liền có thể dỗ dành được, mà phải vận dụng hết mọi thứ trên đời này mới có thể làm vui lòng người ta. Hơn nữa tính cách cũng rất khó chiều, động một chút không hài lòng sẽ liền tỏ thái độ, hơn nữa còn rất hay đột nhiên vô lý giận dỗi ghen tuông, đến cuối cùng người chịu khổ chỉ có một, có trách cũng chỉ biết trách hắn lúc đầu đã quá cưng chiều ai đó mà thôi, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Cherry bằng cách nào đó đã được bỏ hạt mà vẫn có thể giữ nguyên được hình dạng của nó, Tiêu Dật đưa trái cherry đó vào trong miệng nhai nhai, ăn thật là ngon vừa chua vừa ngọt, vừa mềm vừa mát, nhai nhai nuốt xuống vô cùng thích miệng, đáng tiếc một ly kem chỉ có một trái cherry rất nhỏ, Tiêu Dật vẫn là có chút nuối tiếc nhìn sang ly kem vẫn còn nguyên vẹn kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật múc thêm một thìa kem nữa đưa vào trong miệng, không cần mở miệng nhai chỉ cần ngậm một lúc kem liền có thể tự tan ra

rồi nuốt xuống. Trình Kiệt nhìn cách ăn đặc biệt kia của Tiêu Dật thì buồn cười, ăn chậm như vậy chẳng phải kem sẽ chảy hết hay sao:

“Khi em ăn kem đều chậm như vậy sao?”

Tiêu Dật bình thường ăn kem đều nhai nhưng bởi vì ly kem này ngon cho nên muốn ăn chậm một chút:

“Kem ngon cho nên muốn thưởng thức chậm một chút”

Trình Kiệt không thích mấy thứ đồ này vì thế từ đầu đến cuối không ăn:

“Thích ăn sao, vậy sau này sẽ mang em đi ăn nhiều một chút”

Tiêu Dật đưa một thìa kem vào trong miệng, ngậm một chút lại nuốt xuống mới nói:

“Còn thích ăn cherry nữa”

Trình Kiệt cầm lấy thìa nhỏ lấy trái cherry của mình để vào ly kem của Tiêu Dật:

“Là thế sao, nghĩ lại cũng cảm thấy em và trái cherry này có điểm giống nhau đó”

Tiêu Dật nhìn vào trái cherry ở trong ly kem của mình chăm chú quan sát:

“Có gì giống?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Thật muốn nghe sao?”

Tiêu Dật trong lòng luôn nghĩ Trình Kiệt có thể là khen mình có đôi mắt lớn, hoặc là đôi môi đỏ hoặc là cái gì đó vô cùng tốt đẹp cho nên đương

nhiên là muốn nghe, cái đầu nhỏ không cần suy nghĩ nhiều đã gật xuống. Kết quả Trình Kiệt liền nói thế này:

“Vừa mềm vừa nhũn, vừa nhỏ vừa đỏ, ăn ngon... em nói xem không phải rất là giống hay sao?”

Tiêu Dật nghe vậy liền đen mặt liếc nhìn Trình Kiệt phát hỏa:

“Trình Kiệt a...”

Miệng mới chỉ vừa truyền tới hai tiếng Trình Kiệt phía bên dưới lại bắt đầu rung lắc kịch liệt, bởi vì xung động lần này quá mức lớn mạnh cho nên Tiêu Dật không kịp phòng bị đã a lên một tiếng, cậu vội vã đưa tay lại bịt miệng của mình ánh mắt lén lút nhìn xung quanh giống như là muốn quan sát xem có ai nhìn về phía mình hay không, may mắn những người xung quanh cậu chỉ nhìn một chút rồi quay đi, Tiêu Dật bỏ tay xuống dưới đùi nắm chặt lấy đầu gối, dáng ngồi có chút không đọc thoải mái cho lắm, gương mặt nhăn nhó, hơi thở phập phồng bất ổn, cậu thấp giọng khó khăn quát Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh dừng lại đi”

Trình Kiệt mang gương mặt đáng đánh đòn, dùng ánh mắt hứng thú nhìn cậu rồi lại cầm chiếc điều khiển nhỏ kia ở trên tay đánh giá:

“Không nghĩ tới chỉ cần một vật nhỏ này đã có thể làm em ngoan ngoãn lại”

Tiêu Dật sợ người khác phát hiện ra cho nên muốn đứng dậy với lấy điều khiển kia, có điều Trình Kiệt nào đâu để cho Tiêu Dật dễ dàng như vậy hăn nhanh chóng thu tay lại mang chiếc điều khiển nhỏ kia cách xa tầm với của cậu:

“Ng ngoan nào”

Tiêu Dật chịu hết nổi rồi, hai chân ở dưới gầm bàn bắt đầu vắn vẹo, ngay cả Tiêu Dật Dật cũng bị ảnh hưởng đến mức bắt đầu muốn có cảm giác:

“Trình Kiệt... dừng lại đi”

Trình Kiệt nhấn nút để chế độ rung nhẹ nhất, mức độ này vô cùng êm ái chỉ cảm nhận được một chút xung động rung nhẹ mà thôi, Tiêu Dật cảm thấy rất kỳ quái, bản thân mang thứ này trong người đã rất kỳ quái rồi thế mà nó còn hoạt động nữa thì thật là xấu hổ:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Mức độ này không ảnh hưởng đến hoạt động của em, coi như mát xa đi”

Tiêu Dật tức giận:

“Không, anh tắt đi”

Trình Kiệt lắc đầu không nói, Tiêu Dật cũng chẳng biết làm cách nào chỉ còn biết muốn đứng dậy ra về:

“Không muốn ăn nữa, đi về thôi”

Trình Kiệt nhìn ly kem trước mặt Tiêu Dật ý nói muốn cậu ăn hết mới có thể, Tiêu Dật không muốn bị thứ đồ chơi này dày vò nữa cho nên chỉ còn biết nhanh chóng ăn hết kem của mình, đúng là muốn ăn không một bữa cũng không dễ dàng gì mà.

Bãi đỗ xe ở dưới tầng hầm vô cùng vắng vẻ và rộng lớn, hiện tại ở phía dưới ngoài Tiêu Dật và Trình Kiệt ra chỉ có hàng trăm chiếc xe lớn nhỏ dừng thành hàng ở đó, mỗi nhịp bước chân của hai người đều tạo lại tiếng vang, Tiêu Dật phía dưới rung rung đến mức cả người ngửa ngáy, cậu bắt

đầu sợt thứ chơi này bởi vì cậu cảm thấy nếu như dùng quá nhiều sẽ gây nghiện, giống như bây giờ vậy có chút thích nghi được rồi.

Trình Kiệt vòng tay để lên hông của Tiêu Dật thản nhiên bước đi, Tiêu Dật cả một quá trình đều khinh bỉ hãnh, người này rốt cuộc vì sao lại có thể hành xử lưu manh như vậy được. Trình Kiệt đột nhiên đưa tay xuống phía dưới một chút nơi có thứ đồ chơi kia đang rung, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu cố gắng kìm nén sự giận giữ.

“Không cảm thấy rung nữa, có phải là đã tắt rồi hay không?”

Tiêu Dật mím mím môi, mắt nhìn thấy Trình Kiệt lại chuẩn bị mang điều khiển ấn thêm cường độ, cậu liền trầm giọng nói:

“Vẫn còn rung”

Trình Kiệt giả bộ bất ngờ:

“Hả? Vẫn còn rung sao? Lát nữa anh muốn kiểm tra lại!”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Trình Kiệt, đáng tiếc có trường muốn hồng con mắt của bản thân thì Trình sói lớn của chúng ta cũng không hề nao núng gì, cả một đoạn đường đi đó vẫn đặt tay ở bên hông của hồ ly nhỏ chậm rãi bước tới chỗ đậu xe của mình.

Khi hai người ngồi vào trong xe rồi, Trình Kiệt không khởi động xe ngay mà quay lại dịu dàng nói với Tiêu Dật:

“Qua đây, anh giúp em bỏ cái đó ra”

Tiêu Dật im lặng trầm nghĩ, cậu quả thật là muốn bỏ cái đó ra nhưng nếu bây giờ ở trước mặt của Trình Kiệt mang quần cởi xuống, Trình sói lớn khẳng định sẽ hóa thành Trình sói đói, đến lúc đó chỉ e kết quả sẽ còn thảm hơn hiện tại:

“Không cần, anh lái xe về ký túc xá đi”

Trình Kiệt tỏ vẻ bất ngờ:

“Không cần sao, có phải là chơi đến nghiện không muốn bỏ ra rồi hay không?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay để song song ở hai bên đầu gối:

“Cứ coi như là thế đi”

Trình Kiệt đột nhiên đưa người tiến sát về phía Tiêu Dật bàn tay để ở trên tay của cậu xấu xa nói khẽ:

“Cái này dùng nhiều sẽ không tốt đâu, không biết chừng sau này còn cảm thấy không có cái nào lấp đầy được đó”

Tiêu Dật đưa tay chống ở trước ngực của Trình Kiệt:

“Anh muốn cái gì đây?”

Trình Kiệt nắm lấy một tay của Tiêu Dật đưa lên miệng mình hôn nhẹ một cái:

“Muốn em rồi, thế nào?”

Tiêu Dật lại bắt đầu gấp gáp, cậu xoay đầu sang một bên né tránh:

“Chúng ta về đi, nếu không ký túc xá sẽ đóng cửa”

Trình Kiệt cảm thấy buổi tối hôm nay mình có hơi bức ép người ta vấn đề này quá, nhìn bộ dạng lúng túng lo lắng kia của Tiêu Dật nhất định là bị hấn dọa cho sợ rồi, Trình Kiệt lại tự trách bản thân mình quá mức nóng vội, nếu như nóng vội thế này không biết chừng sẽ còn làm cho hồ ly nhỏ nhà mình chạy mất, đến lúc đó thì thân thiết thế này cũng không có chứ đừng

nói là muốn ăn. Trình Kiệt mang điều khiển nhỏ kia để vào trong lòng bàn tay của Tiêu Dật, hẳn không phải không biết lý do vì sao Tiêu Dật hiện tại không mang thứ đồ chơi kia lấy ra, chỉ là hẳn không muốn tiếp tục trêu chọc hồ ly nhỏ nhà mình nữa mà thôi.

Tiêu Dật khi cầm được điều khiển nhỏ kia ở trong tay đương nhiên không do dự gì cả ngay lập tức tắt nó đi, Trình Kiệt tập trung lái xe thình thoảng sẽ quay sang hỏi Tiêu Dật một vài câu vặt vãnh.

“Mua cherry cho em nhá?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật lắc đầu:

“...”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Kem đào?”

Tiêu Dật vẫn như cũ lắc đầu, Trình Kiệt nhân lúc dừng đợi đèn đỏ quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Còn muốn ăn cái gì nữa không?”

Tiêu Dật chống tay lên cằm nhìn ra bên ngoài cửa sổ quan sát phong cảnh thành phố khi về đêm:

“Không cần, đã no rồi”

Trình Kiệt buồn cười:

“Hôm nay ăn ít như vậy sao?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt đang trêu chọc mình nhưng mà cậu cũng không tức giận nữa chỉ im lặng nhìn đến phía bên ngoài quan sát phong

cánh rồi nghĩ mông lung. Xe hơi rất nhanh dừng lại ở gần cánh cổng ký túc xá, Tiêu Dật tháo dây an toàn quay sang nhìn Trình Kiệt tạm biệt:

“Trở về chú ý an toàn”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua đặt vào môi Tiêu Dật một nụ hôn nhẹ, hẳn thích nhất là đôi môi mềm mại ướt át này, mỗi lần hôn đều có cảm giác ngọt ngào vô cùng:

“Ngày mai gặp!”

Tiêu Dật đỏ mặt gật đầu ưm một tiếng rồi mở cửa xe bước xuống, có lẽ Tiêu Dật không biết mỗi lần cậu đỏ mặt như vậy liền sẽ khiến cho lửa nóng trong lòng của Trình Kiệt bốc lên cao, thế mới có chuyện lửa nóng đó bị tích tụ một thời gian khá lâu rồi, chỉ đợi đến dịp bùng phát là có thể thiêu rụi tất cả, dĩ nhiên thì chuyện này vẫn là để từ từ nói đến đi...

—

Hai ngày sau đó Tiêu Dật chính mắt nhìn thấy một chuyện lớn, khi giám sát Khương La cho mọi người giờ tự học hỏi kinh nghiệm diễn xuất của những người trong nhóm, nhóm của Tiêu Dật đột nhiên biến mất hai người là Bạch Dịch và Trác Trí Văn, bởi vì mọi người cũng muốn được nghỉ ngơi cho nên quyết định ngồi nghỉ tại chỗ, Tiêu Dật muốn đi ra ngoài yên tĩnh một chút liền nghe thấy được một cuộc nói chuyện thế này.

“Bạch Dịch, thì ra là cậu căn bản không có quen biết gì cả với Trình tổng” Người nói là Trác Trí Văn

Tiêu Dật không rõ vì sao Trác Trí Văn lại biết chuyện này, nhưng mà chuyện đó dù sao cũng không liên quan đến cậu, thật muốn đứng lại một chút nhìn xem vở kịch vui này.

Bạch Dịch đứng ở bên cạnh Trác Trí Văn nhú mào có vẻ rất kìm nén tức giận:

“Thế thì đã sao, chỉ cần cậu nói với giám sát Khương để tôi thay cậu đi chụp hình lần này, đến khi ấy Trình tổng nhất định sẽ có mặt ở Sử Cát Cát, tôi sẽ tiếp cận ngài ấy, sau này tôi nhất định sẽ ở trước mặt Trình tổng nâng đỡ cậu”

Tiêu Dật đứng ở trên lầu ngó đầu xuống phía dưới nhìn, môi mỏng kia bĩu lại trầm nghĩ, Bạch Dịch này mơ cũng thật đẹp, nếu như buổi chụp hình hôm ấy không có cậu, Trình sói lớn kia khẳng định sẽ không đến Sử Cát Cát, dù sao cũng chỉ là một buổi chụp hình nhỏ mà thôi đường đường là một tổng giám đốc lớn phải đến đó làm cái gì.

Trác Trí Văn cũng có suy nghĩ giống như Tiêu Dật cho nên lúc này liền nói:

“Cậu nghĩ xa quá rồi, thứ nhất tôi sẽ không ngu ngốc từ bỏ cơ hội lần này nhường cho cậu, thứ hai cậu muốn tiếp cận Trình tổng thì cũng nên khôn ngoan một chút đi, cậu nghĩ Trình tổng sẽ đến xem buổi chụp hình của nhóm nghệ sĩ chưa chính thức làm gì chứ, ngu ngốc”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ cuối kia liền gật gật đầu tán thành, Bạch Dịch có vẻ tức giận nhưng vẫn cố gắng không quát lớn mà từ từ nói ra kế hoạch của mình:

“Trí Văn cậu trước nghe tôi nói, cậu cũng biết Trình tổng không phải là người dễ dàng gặp mặt, tôi chỉ có thể dựa vào may mắn mới có thể tình cờ gặp mà thôi, lần trước nhóm người thực tập đến Sử Cát Cát chụp hình không phải là Trình tổng cũng đến đó sao, cho nên...”

Trác Trí Văn đưa tay về phía trước chặn Bạch Dịch lại:

“Tôi không muốn ở đây tốn thời gian với cậu nữa, chuyện ngày hôm nay coi như không có gì hết, chúng ta sau này ở trước mặt mọi người cứ như bình thường đi”

Trác Trí Văn nói rồi muốn rời đi, Bạch Dịch lúc này liền ở phía sau lưng đẩy mạnh cậu ta ngã xuống cầu thang, Tiêu Dật ở phía trên lúc này liền mở lớn hai mắt, hai tay nhanh chóng đưa tới che trước miệng ngăn không cho tiếng hét phát ra. Trác Trí Văn lăn từ trên bậc cầu thang xuống rất nhiều vòng, lúc cả người ngã xuống ở dưới mặt sàn bằng phẳng rồi vẫn còn ngẩng đầu lên mấp máy được vài chữ cậu... cậu... Bạch Dịch đứng thất thần ở đó một hồi, sau đó có vẻ cũng rất sợ hãi bỏ đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 58: Em Cũng Biết Mình Là Hồ Ly Nhỏ Sao

Bạch Dịch không chạy lên trên theo hướng phòng tập mà lại chạy xuống phía dưới, Tiêu Dật đứng ở trên lầu nhìn xuống một lúc không thấy Bạch Dịch quay lại mới vội vã chạy xuống chỗ Trác Trí Văn:

“Này Trí Văn, tỉnh dậy đi... Trí Văn...”

Trác Trí Văn đã hôn mê bất tỉnh không biết cái gì cả, Tiêu Dật lật người Trác Trí Văn lên phát hiện ra trên trán của cậu ta có chảy máu, chân tay cũng đều trầy xước hết cả, Tiêu Dật hết hoảng luống cuống không biết phải làm thế nào chỉ còn biết cách đỡ Trác Trí Văn ngồi dậy, bởi vì Trác Trí Văn khá là cao lớn cho nên Tiêu Dật cũng chỉ biết đỡ cậu ta dậy ngồi tựa vào bức tường sau đó nhanh chóng chạy lên chỗ phòng tập nhờ mọi người giúp đỡ.

“Không hay rồi, Trác Trí Văn cậu ta bị ngã ở cầu thang” Áo thun trắng của Tiêu Dật bị dính lại một chút máu ở phía trước, cộng thêm với bộ dạng hết hoảng kia của cậu khiến cho mọi người trong phòng tập lập tức đứng dậy chạy ra hỏi.

“Cậu ta hiện tại đang ở đâu?” Bùi Khâm hỏi

Tiêu Dật xoay người vừa chạy vừa nói:

“Ở phía dưới, nhanh đi theo tôi”

Tiêu Dật cùng 4 người đỡ Trác Trí Văn vào trong thang máy để đưa tới bệnh viện, lúc đợi thang máy đi xuống tầng 1 có một người trong nhóm nghệ sĩ thực tập lo lắng hỏi Tiêu Dật:

“Cậu ta sao lại như thế này?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nếu bây giờ nói ra chuyện Bạch Dịch đẩy Trác Trí Văn xuống dưới tuy rằng đối với cậu không có bất lợi gì nhưng mà dù sao chuyện này cũng là chuyện của hai người bọn họ, một người ngoài như cậu tốt nhất vẫn là nên để cho hai người họ tự giải quyết thì hơn:

“Tôi cũng không biết, lúc đi đến thì đã thấy cậu ta nằm ở dưới sàn rồi”

Thang máy cuối cùng cũng xuống tới tầng 1, mọi người lại nhanh chóng đưa Trác Trí Văn ra bên ngoài, Tiêu Dật cũng chạy theo sau muốn đi đến bệnh viện xem thử, dù sao thì cậu và Trác Trí Văn cũng là bạn cùng phòng. Khi mọi người nhanh chân chạy ở phía trước, bàn tay của Tiêu Dật liền bị một lực đạo mạnh mẽ kéo ngược lại phía sau, tiếp đến liền truyền tới giọng nói nam tính có phần quen thuộc, hơn nữa hình như còn rất lo lắng:

“Làm sao đây?”

Trình Kiệt mới đi gặp đối tác về, lúc đứng ở trước thang máy định bước vào liền nghe thấy tiếng nhốn nháo truyền ra của thang máy kế bên, hắn theo phản xạ nhìn tới thì phát hiện ra hồ ly nhỏ nhà mình cũng ở trong đám người đó, ngoài người bị bất tỉnh đang được công đi kia thì hồ ly nhỏ nhà hắn chính là người chật vật nhất, đặc biệt áo thun trắng phía trước còn dính máu nhìn vô cùng nghiêm trọng, Trình Kiệt trong phút giây đó trái tim quặn thắt lại, ngoài lo lắng không hiểu sao còn có một chút tức giận.

Tiêu Dật còn chưa kịp mở miệng nói cái gì cả liền đã ngay lập tức bị kéo vào bên trong thang máy dành cho tổng giám đốc rồi. Cả một quá trình đó có một người trong số nhóm người đưa Trác Trí Văn đi đến bệnh viện nhìn thấy, tuy rằng cậu ta không nhìn thấy người kéo Tiêu Dật vào trong thang

máy là ai nhưng mà cậu ta vẫn có thể nhìn ra được đó là thang máy chỉ dành cho Trình tổng. Nếu như Tiêu Dật mới thật sự là người của Trình tổng, như vậy Bạch Dịch kia há chẳng phải hàng giả sao.

Ở trong thang máy lúc này, Tiêu Dật bị Trình Kiệt vén áo lên cao xoay trước xoay sau đến chóng mặt:

“Em rốt cuộc có làm sao hay không?”

Tiêu Dật giải thích:

“Không sao, là vừa mới rồi có người ngã cầu thang, vết máu kia là do cậu ta lưu lại”

Trình Kiệt nghe vậy mới bình ổn lại một chút, ánh mắt nghiêm lại nhìn chăm chăm cả người Tiêu Dật một lượt từ đầu đến cuối:

“Có thật là không bị thương ở chỗ nào hay không?”

Tiêu Dật thất thần một chút, Trình Kiệt biểu hiện thế này thật là vượt quá mức tưởng tượng của cậu, bình thường Trình Kiệt nếu như không xấu xa trêu chọc thì luôn lãnh đạm làm việc gì cũng trầm ổn chậm rãi, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy hắn mất kiểm soát như vậy, có điều trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ một chút, Tiêu Dật lắc đầu quả quyết nói:

“Không sao cả!”

Trình Kiệt tính ôm Tiêu Dật vào trong lòng liền bị đối phương nhanh chóng cản lại:

“Đừng có ôm, áo có máu đó”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhẹ giọng nói thế này:

“Vừa rồi anh thật sự rất lo lắng cho em”

Tiêu Dật một bộ dạng cố gắng nhịn cười, nhưng mà kết quả vẫn phải là quay sang một bên cười đến hạnh phúc. Trình Kiệt khoác lấy vai Tiêu Dật cúi đầu nói vào tai cậu:

“Vui vẻ như vậy sao?”

Tiêu Dật tiếp theo đó liền bị người ta mang lên phòng làm việc, ép buộc mang quần áo cởi hết ra rồi ném vào trong bồn tắm, lại bị Trình Kiệt thi hành trừng phạt sờ soạng khắp người, không chỉ như vậy hắn còn lợi dụng lúc cậu không để ý cho ngón tay vào trong động nhỏ của cậu, hai cậu lại phải phập phồng một hồi. Tắm xong rồi cả người thơm vô cùng, mặc áo choàng tắm màu trắng giống như cục bông nhỏ ngồi ở trong lòng của Trình Kiệt, Tiêu Dật không muốn ngồi cũng không thể nào có cách đứng dậy cho nên liền ngoan ngoãn ngồi ở đó không dám cử động loạn:

“Buổi tối sẽ vào bệnh viện thăm bạn, cho nên tối hôm nay sẽ không cùng anh đi ăn”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ quá nhiều đáp luôn thế này:

“Thăm bạn xong thì cùng anh đi ăn”

Tiêu Dật cảm thấy buổi tối ngày hôm nay nhất định sẽ có cái gì đó đáng để xem cho nên cậu mới muốn tới bệnh viện nhìn thử, bình thường Tiêu Dật không có nhiều chuyện như vậy nhưng chẳng qua chuyện này liên quan đến Bạch Dịch, mà Bạch Dịch đối với Trình Kiệt lại có ý đồ cho nên chuyện cũng như là có liên quan đến cậu rồi. Tiêu Dật có tính chiếm hữu rất cao, dĩ nhiên chuyện này nói xấu không xấu nhưng nói tốt cũng tuyệt đối không tốt, thế cho nên mới có chuyện một thời gian sau đó Trình Kiệt mỗi khi ở bên cạnh Tiêu Dật cùng người khác nói chuyện điện thoại liền phải mở loa ngoài cho người ta cùng nghe, tuy rằng khi ấy Tiêu Dật không có mở miệng ép buộc Trình Kiệt làm như vậy, nhưng cái hành động đối với

hắn so với mở miệng ép buộc càng khủng bố hơn, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

“Vậy lát nữa chúng ta cùng đi ăn, như vậy là được chứ gì?” Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt làm ra một bộ dạng bất đắc dĩ.

Trình Kiệt buồn cười đưa tay luôn vào trong áo choàng tắm kia của Tiêu Dật bóp nhẹ một bên ngực cậu khẽ nói:

“Như thế nào, có phải bây giờ cảm thấy rất đáng kiêu ngạo rồi hay không?”

Tiêu Dật tỏ vẻ không liên quan đến mình:

“Là tự anh nói, em không nói!”

Trình Kiệt kéo áo choàng tắm trên người của Tiêu Dật xuống một chút, khiến cho hai bên vai cậu dễ dàng lộ ra, một bên ngực còn như ẩn như hiện sau lớp áo bông kia. Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn lấy cần cổ của Tiêu Dật, không rõ là hương sữa tắm hắn mua riêng cho Tiêu Dật hay là bản thân của hồ ly nhỏ này luôn luôn ngọt ngào mà khiến cho hắn cứ mỗi lần dính vào rồi liền không muốn buông ra:

“Có phải ai quá cưng chiều em rồi hay không?”

Tiêu Dật bị nhột hơi hơi né tránh một chút, tay nhỏ luôn vào trong mái tóc đen ngắn của Trình Kiệt làm cho nơi đó có một chút bị rối tung lên:

“Trình Kiệt... làm việc đi”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi luôn vào bên trong khoang miệng của cậu, động tác vô cùng thần thục quen thuộc, giống như là khắp cả thân thể này từng mọi ngõ ngách không có chỗ nào là hắn không am hiểu cả. Trình Kiệt biết trên người Tiêu Dật có bao nhiêu điểm mẫn

cảm, biết việc mình mỗi khi chạm vào nơi đó liền sẽ khiến cho sức lực của cậu bị hút cạn, chỉ có thể cứ như vậy mềm nhũn nằm ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của hần, khi hai người còn đang quẩn luyến dây dưa thì phía bên người cửa liền truyền đến tiếng gõ theo sau đó là giọng nói của thư ký Tiểu Khiết:

“Trình tổng, đồ của ngài cần đã mang tới”

Trình Kiệt vẫn muốn tiếp tục hôn môi Tiêu Dật nhưng kết quả là bị Tiêu Dật kiên quyết đẩy ra, Tiêu Dật luôn cảm thấy vị thư ký Tiểu Khiết này làm việc rất chuyên nghiệp, cho dù mỗi lần cậu lên phòng của Trình Kiệt cô ấy luôn dùng ánh mắt tò mò một chút, trong đầu cậu hần đã biết được là cô ấy nghĩ cái gì, nhưng mà thư ký Tiểu Khiết từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng hé một câu nào cả. Trình Kiệt đứng dậy đi ra bên ngoài lấy đồ, hần nhờ Tiểu Khiết đặt cho hần cho hần một bộ chiếc áo của nam, bởi vì chiếc áo kia của Tiêu Dật đã dính máu không thể mặc đi ra ngoài được, có điều khi nói Tiểu Khiết đặt đồ hần lại quên mất không nói số đo của Tiêu Dật thế cho nên khi cô ấy đặt đồ lại chiếu theo số đo của hần mà chọn. Tiêu Dật cầm lấy chiếc áo sơ mình trắng kia đưa lên nhìn, nhìn trái phải một lúc rồi mang ướm ở trên người, áo sơ mi thật là dài, chiều dài của nó cũng gần che kín được hông của cậu:

“Trình Kiệt, áo này quá lớn rồi”

Trình Kiệt nhìn người trước mặt đang nhìn áo sơ mi nghiêm túc đánh giá thì buồn cười:

“Nếu không thì em cứ mặc như vậy là được rồi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rồi cầm áo sơ mi kia vào trong phòng tắm, lúc Tiêu Dật đi ngang qua chỗ của Trình Kiệt liền bị hần kéo lại giữ chặt:

“Anh giúp em mặc”

Tiêu Dật cũng chẳng buồn từ chối nữa, dù sao thì cậu có từ chối cũng còn có ích gì nữa hay sao, Trình Kiệt mang dây áo choàng tẩm thắt hồ hững bên eo của Tiêu Dật cởi ra, rất nhanh phần da thịt màu lúa mạch trơn bóng liền hiện ra ở trước mặt hắn. Trình Kiệt quen không ít cô gái, da trắng sứ có, da nâu khỏe khoắn đều có, nhưng mà hồ ly nhỏ phía trước này giống như là có tà thuật vậy khiến cho hắn mỗi lần nhìn tới thân thể cậu liền trầm mê điên loạn muốn đưa tay chạm tới sờ soạng thật nhiều. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ nhìn chăm chăm mình như vậy thì mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, Trình Kiệt cởi áo choàng tẩm của Tiêu Dật xuống rồi cầm lấy áo sơ mi lớn kia mặc vào người cho cậu, Trình Kiệt đứng ở phía sau lưng Tiêu Dật giúp cậu xỏ tay vào, khi hai tay được xỏ vào trong ống tay áo rồi Trình Kiệt liền ở phía sau đó ôm lấy eo của Tiêu Dật, cầm đặt ở bên vai trái của người ta mang hơi thở trầm thấp nóng rực truyền tới tai đối phương:

“Dáng người thật đẹp”

Nói rồi Trình Kiệt liền đưa tay sờ xuống hông của Tiêu Dật, lực ở tay bóp lấy hông cậu một chút giống như là một đầu bếp chuyên nghiệp nhào nặn bột bánh vậy:

“Đều đẹp...”

Tiêu Dật hiện tại đột nhiên có một suy nghĩ, đó chính là nghĩ mình sau này không nên đến văn phòng của Trình Kiệt quá nhiều, mỗi lần cậu đến văn phòng của hắn hắn đều không tập trung làm việc, công việc đều không động vào một chút nào cả mà chỉ cùng cậu chơi đùa. Nghĩ tới chuyện Tô Đặc Kỷ lật đổ cả triều Thương, Trụ vương hoang dâm vô đạo trầm mê trong sắc dục cái này có phải hay không cũng gần giống như là hoàn cảnh của Trình Kiệt hiện giờ, nếu như Trình Kiệt không tập trung xử lý công việc nhất định sẽ khiến cho Trình thị bị tổn thất nặng nề, nguyên nhân này không phải là vì cậu mà ra hay sao. Tiêu Dật còn đang suy nghĩ hông lưng liền bị hôn nhẹ vào má một cái, tiếp theo sau đó liền nghe thấy tiếng nói dịu dàng trầm thấp ở bên tai cậu vang lên:

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Tiêu Dật hả một tiếng, cuối cùng liền trả lời thế này:

“Gần đây có xem lại bộ phim Tô Đặc Kỳ”

Trình Kiệt một tay sờ mũi của Tiêu Dật, một tay nghịch hạt đậu nhỏ của cậu:

“Hừm?”

Tiêu Dật thở dài bộ dáng hiện tại này có giống với Trình tổng giám đốc lớn hay sao, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay phía trước của Trình Kiệt một chút:

“Cảm thấy anh so với Trụ vương rất giống nhau”

Trình Kiệt hơi ngừng lại, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh, bàn tay ở phía sau mũi của Tiêu Dật cũng dùng sức dày vò hơn một chút:

“Là người nào đóng Trụ vương?”

Tiêu Dật bị đau liền nhíu mày, tay nhỏ nhanh chóng đưa tới nắm lấy tay đang bóp mũi mình kia:

“Trình Kiệt, chính là muốn nói anh dạo gần đây không quan tâm đến công việc đó”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, sau đó liền phát ra một tiếng cười lớn ha ha của Tiêu Dật:

“Em cũng biết mình là hồ ly nhỏ sao?”

Tiêu Dật không muốn làm trễ nải công việc của Trình Kiệt, tổng giám đốc đứng đầu công ty có rất nhiều công việc cần phải giải quyết, hẳn cũng không phải là có năng lực hô mưa gọi gió chớp mắt một cái liền có thể giải

quyết hết tất cả, cũng không thể mang cho người khác xử lý giúp được, có những công việc bí mật của công ty chỉ có một mình tổng giám đốc lớn biết được mà thôi:

“Trình Kiệt, anh đừng lúc nào ưm...”

Vẫn là chưa nói hết câu miệng nhỏ đã bị chặn lại rồi, Tiêu Dật bị xoay người lại đối diện với Trình Kiệt, đầu lưỡi của cậu như cũ bị Trình Kiệt mút mạnh lấy đến muốn hồng, môi mỏng bị dày vò điên cuồng, nước miếng trong suốt theo khoe miệng tràn ra chậm chậm chảy xuống dưới cằm, men theo cần cổ di chuyển tới yết hầu gợi cảm tình tề kia. Tiêu Dật mỗi lần bị hôn đều rơi vào trạng thái trống rỗng, đau đớn cũng không hề hấn gì cả chỉ cảm thấy khoái cảm càng tăng lên cao. Tiêu Dật đột nhiên giật mình khi bị một vật xâm nhập vào điểm nhạy cảm, tay nhỏ vốn định đưa ra phía sau cản lại thì đã bị Trình Kiệt mạnh mẽ chế trụ rồi. Rất khó thích ứng cho dù đã là lần thứ hai rồi vẫn không thể nào thôi đau đớn, Trình Kiệt rời khỏi môi Tiêu Dật cúi đầu hôn lên mái tóc mềm mại của cậu, Tiêu Dật thở dốc một phần vì thiếu dưỡng khí sau nụ hôn kia, một phần vì đau đớn ở phía dưới dồn dập truyền tới:

“Trình Kiệt... em đau”

Trình Kiệt vỗ vỗ mông nhỏ của Tiêu Dật dịu giọng dụ dỗ:

“Hồ ly nhỏ, mỗi ngày anh sẽ giúp em mở rộng một chút, làm quen rồi sẽ không đau nữa”

Một chân của Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhấc lên cao, một chân run run chống đỡ thân mình, Trình Kiệt mang đầu ngón tay tiến nhập hoàn toàn vào nơi đó, Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh khe khẽ rên rỉ:

“Đau...”

Trình Kiệt dỗ dành:

“Thả lỏng”

Tiêu Dật hừ hừ một tiếng, động nhỏ phía dưới không những không thả lỏng được mà càng ngày càng muốn co lại hút thật chặt lấy ngón tay của hắn. Nơi đó của Tiêu Dật vừa nóng vừa chặt khít, bởi vì không có gel hỗ trợ cho nên chỉ một ngón tay của Trình Kiệt thôi đã là quá sức với Tiêu Dật rồi, Tiêu Dật cả người toát mồ hôi hột, từ vầng trán cho đến lưng áo cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, ánh mắt mơ màng khép hờ, hai tay bám lên vai của Trình Kiệt khiến cho áo sơ mi của hắn cũng nhăn nhúm:

“Trình Kiệt... đỡ em... đừng không nổi nữa... hừ...”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi rồi rút tay ra khỏi động nhỏ bức người kia, hắn nhanh chóng đỡ lấy hông của Tiêu Dật bế cậu tiến tới ghế sofa dài đặt nằm xuống ở trên đó:

“Sức khỏe yếu như vậy, sau này làm sao chịu nổi đây?”

Từ khi Trình Kiệt mang ngón tay kia rút ra bên ngoài, hông nhỏ của Tiêu Dật liền bị đau, khi nằm xuống ghế sofa êm ái kia cả người không tự chủ khẽ co lại một chút, gương mặt có điểm đáng thương hai mắt long lanh mở lớn nhìn Trình Kiệt chớp nhẹ:

“Không thể chịu nổi đâu...”

Trình Kiệt buồn cười, hồ ly nhỏ này đích thị là đang giả bộ rồi có điều hắn cũng không có ý định vạch trần người ta:

“Không cần lo lắng, anh từ từ giúp em, mỗi ngày đều luyện tập một chút, không tin không có sức khỏe tốt”

Tiêu Dật lại giả bộ đáng thương, muốn lấy đáng vẻ đáng thương này để bức ép Trình Kiệt từ bỏ ý định ăn mình:

“Trình Kiệt... thật là đau lắm”

Trình Kiệt vỗ vỗ bắp đùi nuột nà của Tiêu Dật nở nụ cười xấu xa, ánh mắt mang theo tiểu ý như muốn nói rằng hẳn sớm đã biết cậu giả bộ rồi:

“Được rồi, thật đau lòng, anh sau này sẽ thật dịu dàng với em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 59: Anh Xin Lỗi Tiêu Dật

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật đến bệnh viện thăm Trác Trí Văn, Trác Trí Văn thật sự vẫn còn may mắn chán ngoài việc chân tay mặt mũi bị trầy xước ra thì cũng chỉ bị bong gân chân bên phải mà thôi, có điều việc này đồng nghĩa với chuyện Trác Trí Văn không thể nào tham gia vào buổi chụp hình ra mắt bộ sưu tập trang sức sắp tới của Sử Cát Cát. Tiêu Dật mang một giỏ hoa quả vừa mới rồi Trình Kiệt mua cho cậu để xuống bàn bên cạnh giường của Trác Trí Văn quan tâm hỏi:

“Trí Văn, cậu thế nào rồi?”

Trong phòng lúc này ngoài cậu và Bùi Khâm là người đến thăm ra vẫn còn sự hiện diện của Bạch Dịch, Tiêu Dật trong lòng cảm giác có điều gì đó không được đúng cho lắm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ra không biết gì quan tâm hỏi Trác Trí Văn. Trác Trí Văn bên chân phải băng bó, ngồi trên giường lắc đầu:

“Tôi không sao, cảm ơn cậu Tiêu Dật”

Tiêu Dật mỉm cười xoa tay:

“Không có gì, cậu vì sao lại bị ngã thế?”

Trác Trí Văn im lặng một lúc, trong phòng lúc này cũng duy trì sự im lặng, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có phải hay không mình không nên hỏi vấn

đề này. Bạch Dịch là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng bệnh, cậu ta bước lên vài bước đi tới giỏ hoa quả kia cầm lấy:

“Hoa quả này tôi mang đi rửa nhé”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi nói:

“Không cần đâu, bên trong có dao rồi”

Tiêu Dật nhìn sắc mặt của Trác Trí Văn rồi lại lén nhìn tới biểu hiện trên gương mặt của Bạch Dịch, trong lòng âm thầm suy nghĩ phòng bệnh này nhìn qua cũng không phải là phòng bệnh thường, bình thường mấy bệnh nhân phải ở chung một phòng thế mà Trác Trí Văn lại được ở riêng phòng hơn nữa cũng xem như đầy đủ tiện nghi, xem ra Trác Trí Văn không có ý định đem mọi chuyện nói rõ ràng có lẽ là bởi vì Bạch Dịch đã có thể thương lượng làm thỏa mãn được cậu ta.

Bạch Dịch mang theo giỏ hoa quả kia đi vào trong phòng vệ sinh:

“Có vài thứ không cần gọt vỏ, tôi mang đi rửa”

Người này giờ giữ im lặng chính là Bùi Khâm, nếu như Tiêu Dật chỉ mãi quan sát Bạch Dịch và Trác Trí Văn thì Bùi Khâm chỉ mãi quan sát Tiêu Dật. Bùi Khâm là thằng nam một trăm phàm trăm, vốn nghĩ trong phòng chỉ có một mình Bạch Dịch tính huống không bình thường ai ngờ còn có cả Tiêu Dật nữa, có điều xem tình thế hiện tại Tiêu Dật so với Bạch Dịch không chỉ có vị trí cao hơn mà so với nhóm người thực tập lần này cao hơn rất nhiều.

Tiêu Dật cảm thấy có ai đó đang quan sát mình liền quay lại phía sau phát hiện ra ở phía sau ngoài Bùi Khâm ra thì chẳng còn ai khác, cậu ta đang ngồi ở trên ghế đơn nhỏ nhìn Trác Trí Văn, Tiêu Dật nghĩ có lẽ cậu đã quá nhạy cảm rồi.

Bạch Dịch mang giỏ hoa quả kia ra ngoài rồi cầm lấy một trái táo bắt đầu gọt vỏ, Tiêu Dật ngồi ở cuối giường bệnh của Trác Trí Văn mở miệng nói:

“Trí Văn chân cậu bị thương thế này, chuyện ở bên Sử Cát Cát cũng xem như là...”

Được rồi Tiêu Dật thừa nhận mình có chút xấu xa, muốn ở một bên chăm đầu thổi gió khích bác Trác Trí Văn để cho Trác Trí Văn nói ra mọi chuyện, để cho Bạch Dịch bị trừng trị thích đáng. Trác Trí Văn hít một hơi thật sâu xem biểu hiện kia của cậu ta có lẽ là đang cố gắng kiềm chế tức giận:

“Lần này cũng xem như là tôi bất cần”

Bùi Khâm không biết chuyện của Bạch Dịch cho nên liền lên tiếng an ủi Trác Trí Văn:

“Trí Văn, sau này vẫn còn có nhiều cơ hội”

Bạch Dịch lấy táo bỏ ra đĩa:

“Đúng vậy, sau này vẫn còn có cơ hội”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, điện thoại của Tiêu Dật đột nhiên reo lên, cậu nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống là ai gọi tới, sau khi phát hiện ra được tên của đối phương liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Cô Thẩm?”

Tiêu Dật đã lâu rồi không liên lạc với Thẩm Tiểu Thúy, kể từ khi cậu từ quê lên thành phố là đã cắt đứt hoàn toàn mọi liên lạc rồi, thế mà không hiểu sao hiện tại Thẩm Tiểu Thúy lại chủ động liên lạc với cậu.

“Anh Tiêu, anh vẫn còn lưu số của tôi sao?”

Tiêu Dật chính là lười xóa số cho nên số điện thoại của Thẩm Tiểu Thúy vẫn còn được lưu lại ở trong máy:

“Hả, ha ha đương nhiên rồi, cô Thẩm gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Thẩm Tiểu Thúy ở bên này nhẹ giọng:

“Là thế này, tôi được nằm trong nhóm giáo viên trao đổi công tác, tôi sẽ có khoảng thời gian 1 tuần để lên Bắc Kinh dạy học, không biết anh Tiêu có rảnh chúng ta gặp mặt nhau được không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nếu bây giờ từ chối có phải là không lịch sự hay không, Thẩm Tiểu Thúy ở trên này những một tuần không thể ngày nào cậu cũng nói mình có việc bận được chính vì thế đành phải đồng ý:

“Được, vậy khi nào cô rảnh?”

Thẩm Tiểu Thúy vui vẻ:

“Như vậy buổi tối được không?”

Tiêu Dật không thể cùng Thẩm Tiểu Thúy hẹn gặp mặt vào buổi tối được bởi vì buổi tối cậu phải cùng Trình Kiệt đi dùng bữa, nếu để cho Trình Kiệt phát hiện ra cậu cùng Thẩm Tiểu Thúy lén lút hẹn gặp mặt hẳn nhất định sẽ tức giận:

“Buổi tối sao, thật ngại quá cô Thẩm tôi chỉ có thể rảnh vào buổi trưa”

Thẩm Tiểu Thúy có chút thất vọng:

“Buổi trưa sao? Buổi trưa tôi có thể nghỉ ngơi hai tiếng, như vậy cũng được hẹn anh vào buổi trưa nhé, cụ thể là ngày nào tôi sẽ thông báo với anh sau”

Tiêu Dật đồng ý rồi tắt điện thoại, khi cậu định bước vào bên trong thì điện thoại một lần nữa lại vang lên, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi tới, Tiêu Dật hơi hơi giật mình một chút rồi hít một hơi thật sâu mới nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi đưa lên tai nghe:

“Trình Kiệt?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Vừa mới rồi cùng ai nói chuyện điện thoại?”

Tiêu Dật giật mình nhìn xung quanh, hành lang bệnh viện không một bóng người, trần nhà cũng không thấy gắn camera nào cả như thế nào Trình Kiệt lại biết cậu đang nói chuyện điện thoại chứ:

“Hà?”

Trình Kiệt không cần phải theo dõi Tiêu Dật cũng biết được rằng vừa mới rồi cậu nói chuyện điện thoại với người khác, bởi vì Trình Kiệt gọi đúng lúc Thẩm Tiểu Thúy gọi đến cho Tiêu Dật vì thế mà nhận được thông báo máy bận. Tiêu Dật vì làm việc xấu ở sau lưng của Trình Kiệt cho nên tâm trạng bất ổn không thể suy nghĩ được trường hợp đơn giản này:

“Anh vừa rồi gọi cho em nhận được thông báo máy bận”

Tiêu Dật hiểu ra được vấn đề, cậu vuốt vuốt ngực một chút rồi mới trả lời:

“Vừa mới rồi mẹ gọi điện tới, mẹ nói muốn lên đây thăm em”

Trình Kiệt nghi ngờ:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật nâng giọng tỏ vẻ không vui:

“Không thể thì thế nào được, anh lúc nào cũng đều đa nghi như vậy sao?”

Trình Kiệt thẳng thắn nói ra suy nghĩ ở trong lòng của mình:

“Giọng nói của em rất khác, em có phải là đang giấu giếm anh chuyện gì đó hay không?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt mím mím môi:

“Làm gì có chuyện gì, em thì làm gì có chuyện gì chứ”

Trình Kiệt im lặng một chút rồi nói thế này:

“Xuống dưới đi, anh đang ở trước cổng bệnh viện”

Tiêu Dật bất ngờ:

“Hả? Đã nói hôm nay em phải thăm bạn mà, anh trở về đi”

Trình Kiệt nói một câu rồi tắt máy:

“Xuống dưới một chút hoặc anh sẽ lên đó”

Tiêu Dật nghe vậy rồi cũng không thể không xuống được, cuối cùng vẫn là phải bực bội đi vào trong thang máy. Tiêu Dật bước ra khỏi cửa bệnh viện, ánh mắt linh động quét dọc xung quanh một hồi phát hiện ra được chiếc range rover quen thuộc đỗ ở một góc khuất ánh sáng, Tiêu Dật nhanh chóng tiến về phía đó thuần thục mở cửa xe ngồi vào bên trong. Trình Kiệt vừa đi ăn tối với đối tác kinh doanh về, trên người có một mùi rượu nồng nặc, bởi vì không gian trong xe vừa nhỏ vừa kín cho nên khi cậu ngồi vào trong xe rồi liền dễ dàng ngửi thấy mùi rượu, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có dự cảm không lành:

“Ừ... Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt mạnh tay kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, hấn cúi người hôn xuống cần cổ của cậu trầm khàn lên tiếng:

“Anh vừa mới cùng đối tác thảo xong một bản hợp đồng tốt”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu gợi cảm trơn trượt lướt nhẹ qua cánh môi mỏng của Trình Kiệt:

“Là thế sao, chúc mừng anh”

Trình Kiệt giống như có men rượu vào cho nên hơi thở càng nóng rực hơn, hấn chậm rãi đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật:

“Em cũng biết mà, bàn chuyện xong liền sẽ muốn thoải mái một chút, bọn họ nói muốn đến ktv ở ngay đối diện khu nhà phía trước, biết em ở tại bệnh viện này cho nên mới muốn đi qua hỏi ý kiến em, như thế nào?”

Tiêu Dật đương nhiên biết đến ktv làm cái gì, còn không phải là muốn thoải mái hay sao, cậu nghe Trình Kiệt nói như thế môi mỏng liền hơi mím lại một chút, Trình sói lớn là người có ham muốn rất cao cộng thêm hiện tại trong người có chút men rượu rồi nhất định đến nơi đó sẽ làm càn, Tiêu Dật đương nhiên không để cho Trình Kiệt đi:

“Không được đi, nếu như bàn việc xong rồi liền về nhà nghỉ ngơi giữ gìn sức khỏe”

Trình Kiệt dừng tay lại một chút ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật nhếch môi cười:

“A, biết làm sao được đây, không đến nơi đó sức khỏe mới không tốt”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt quay sang tức giận nhìn Trình Kiệt:

“Anh có ý gì chứ?”

Trình Kiệt chậm rãi đưa tay xuống phía dưới cởi quần của Tiêu Dật ra:

“Anh đã một thời gian rồi không có giải quyết, em nói xem anh có ý gì?”

Tiêu Dật đương nhiên hiểu Trình Kiệt rốt cuộc có ý gì, cậu vừa không muốn làm nhưng cũng vừa không muốn để cho Trình Kiệt đến khu ktv kia, bên nào nặng bên nào nhẹ đến cuối cùng vẫn chọn không được:

“Trình Kiệt, nếu như anh đến đó... nếu như anh đến đó...”

Trình Kiệt đưa tay chạm vào yết hầu của Tiêu Dật, giọng nói mang theo hơi rượu nhàn nhạt:

“Thì sao?”

Tiêu Dật có cảm giác khó chịu đẩy tay của Trình Kiệt ra:

“Em sẽ không cùng anh nói chuyện nữa”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra gật đầu một cái:

“Được!”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Được là sao?”

Trình Kiệt xấu xa trả lời:

“Được chính là em bây giờ đi xuống dưới, anh đến ktv”

Tiêu Dật trừng mắt:

“Anh đến đó làm gì?”

Trình Kiệt bật cười ha ha một tiếng, hần nhanh chóng kéo khóa quần của mình xuống rồi kéo lấy tay của Tiêu Dật đặt lên vật sớm đã cương cứng nóng phỏng tay kia:

“Như vậy em ở tại chỗ này giúp anh, anh sẽ không đến đó nữa”

Tiêu Dật lần thứ ba bị Trình Kiệt ép làm chuyện này, cho dù lúc trước cũng từng làm qua rồi nhưng hiện tại vẫn tránh không được có điểm ngưỡng ngừng. Trình Kiệt sớm đã bị rượu vào làm cho mất đi tỉnh táo vốn có, hần đột nhiên dùng sức đẩy Tiêu Dật ngã xuống dưới sàn, bàn tay kia vuốt lên mái tóc mềm mại của cậu nói thế này:

“Dùng miệng mới được”

Tiêu Dật hốt hoảng muốn đứng dậy nhưng đã bị Trình Kiệt dùng sức nhấn vai cậu xuống:

“Trình Kiệt, anh muốn làm gì?”

Trình Kiệt mạnh tay nắm lấy tóc của Tiêu Dật thay cho lời muốn nói. Tiêu Dật không muốn làm nữa nhưng mà miệng đã bị bức ép chạm vào Tiểu Kiệt Kiệt rồi:

“Trình Kiệt ưm”

Tiêu Dật chỉ vừa mới mở miệng ra đã bị Trình Kiệt dùng sức nhấn đầu xuống, khiến cho miệng phải bao lấy cây gậy nóng bỏng cứng nhắc kia. Trình Kiệt có vẻ vô cùng hài lòng, khi miệng nhỏ của Tiêu Dật bao lấy Tiểu Kiệt Kiệt, hần ngay lập tức kêu lên một tiếng thỏa mãn. Trong miệng của Tiêu Dật không thể nào chứa hết nỗi cây gậy vừa lớn vừa dài kia, Trình Kiệt ở phía trên liên tục dùng sức giữ lấy đầu của Tiêu Dật kéo ra đẩy vào khiến cho Tiêu Dật khuôn miệng mỗi nhử, đầu óc choáng váng, cổ họng đau rát, ánh mắt bắt đầu long lanh chứa lệ. Trình Kiệt chậm rãi buông tay để ở trên đầu Tiêu Dật ra, Tiêu Dật ngay lập tức rời khỏi nơi đó ho một hồi

đến đáng thương, Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi lại lên đùi mình, cúi đầu hôn vào miệng của cậu, đầu lưỡi luồn lách khắp mọi nơi không bỏ sót một nơi nào cả, hôn đến mức Tiêu Dật đầu óc choáng váng, hôn đến khi hai mắt bất giác cũng bị chảy xuống hai hàng nước mắt thì Trình Kiệt mới chậm rãi buông Tiêu Dật ra:

“Xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt cách xa mình, Trình Kiệt vừa mới rồi bị mất đi kiểm soát cho nên mới làm như thế với Tiêu Dật, hẳn thật sự không cố ý làm như vậy với cậu. Tiêu Dật càng đẩy Trình Kiệt ra bao nhiêu thì Trình Kiệt càng mạnh mẽ ôm lấy cậu bấy nhiêu, môi mỏng cương nghị cúi xuống hôn lấy gương mặt của Tiêu Dật rồi rít nói lời xin lỗi:

“Xin lỗi Tiêu Dật, em đừng sợ hãi”

Trình Kiệt đương nhiên bị kinh sợ rồi, đột nhiên bị ép buộc ngậm lấy vật to lớn kia, muốn cậu hướng hẳn nói một câu không có gì là không thể nào:

“Anh tránh ra đi”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay dùng lực ép buộc cậu ngã đầu vào vai hắn, ở bên cạnh thì thâm vào tai cậu:

“Xin lỗi Tiêu Dật, anh không cố ý làm như vậy đâu”

Tiêu Dật đột nhiên nghĩ đến chuyện ktv mà Trình Kiệt nói, thế cho nên mới nhân lúc giả bộ giận dữ để cho Trình Kiệt quên chuyện đó đi:

“Không muốn nghe anh nói nữa, em không muốn nghe anh nói nữa, anh tránh ra đi”

Trình Kiệt có điểm gấp gáp vỗ vỗ vai của Tiêu Dật:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật, xin lỗi Tiêu Dật”

Thực tế chứng minh Trình tổng giám đốc lớn một đời anh minh trầm ổn tưởng chừng như không có việc gì có thể làm khó hăn, cuối cùng vẫn gặp phải đối thủ hơn nữa còn thất bại thảm hại trong tay người ta, Tiêu hồ ly chỉ cần dùng một chút mảnh khoe, ở trước mặt hăn buồn bực giận dữ liền có thể làm cho hăn gấp gáp đến cuống quýt cả lên rồi.

Hai ngày sau đó, bởi vì Trác Trí Văn không thể tham gia buổi chụp hình được cho nên người thay thế cậu ta chính là Phó Hạo, tuy rằng Tiêu Dật không vừa mắt Phó Hạo nhưng cậu dù sao cũng được tính là một quân tử, một quân tử thì sẽ không ở sau lưng của Trình Kiệt châm ngòi thổi gió, nhưng mà cơ hội lần này của Phó Hạo chẳng hiểu sao lại cứ ngu ngốc bị cậu ta bỏ lỡ. Chuyện là ngày hôm đó người bên Sử Cát Cát đến gặp Phó Hạo để bàn bạc việc ký hợp đồng, giám sát Khương La đã gọi điện báo Phó Hạo nhanh chóng tới phòng bàn bạc việc này nhưng mà cánh cửa phòng thay đồ nơi Phó Hạo ở bên trong lại chẳng hiểu vì sao đột nhiên bị khóa trái lại, điện thoại vừa vặn lại hết pin, đứng ở bên trong phòng kia đập cửa gọi trời không thấu đất không thừa, người bên Sử Cát Cát phải chờ những hai tiếng đồng hồ cuối cùng liền tức giận nói Phó Hạo không chuyên nghiệp cho nên đã trực tiếp nói không muốn ký hợp đồng với cậu ta nữa.

Sự việc của Phó Hạo khiến cho mọi người trong lòng lại có một chút hy vọng, dĩ nhiên thì Tiêu Dật cũng là người ở trong số đó, ngay trong buổi chiều ngày hôm ấy Sử Cát Cát đưa người tới chọn người chụp hình, chọn tới một hồi liền chọn được Bùi Khâm. Tiêu Dật tuy rằng có chút nuối tiếc nhưng mà dù sao Bùi Khâm cũng là người có năng lực, biểu hiện trong buổi chụp hình đó cũng khá tốt cho nên chọn cậu ta cũng hợp lý. Có điều sau đó Bùi Khâm lại từ chối, lấy lý do cảm thấy bản thân không đủ tự tin vẫn còn thiếu sót rất nhiều cho nên không dám nhận, còn muốn nói tiến cử một người mà cậu ta nghĩ sẽ hợp mà người đó không ai khác lại chính là Tiêu Dật.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 60: Bỏ Qua Cảnh Cáo Chương Trước

Tiêu Dật ngày hôm đó biết được chuyện này thì vô cùng bất ngờ, cũng chẳng thể hiểu được tại vì sao cơ hội tốt như vậy mà Bùi Khâm lại nhường cho cậu, lúc Tiêu Dật định đi tìm Bùi Khâm nói chuyện muốn cảm ơn cậu ta thì Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ở bên ngoài phòng tập, một thân áo vest lịch sự sang trọng, trên người tỏa ra khí khái của một vị tổng giám đốc uy quyền. Nhóm người thực tập sớm đã biết được thân phận của Trình Kiệt, chỉ là lại thật không ngờ tới được Trình tổng vì sao lại đích thân đi xuống chỗ này, trong lòng mọi người lúc này bắt đầu có điểm hồi hộp, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt vừa nhìn là biết Trình sói lớn này xuống đây tìm cậu rồi, Tiêu Dật nhú mày ý nói Trình Kiệt không được lộ liễu. Trình Kiệt thản nhiên bước vào bên trong phòng tập, đứng ở phía trước trăm giọng lên tiếng:

“Nghe nói chuyện bên Sử Cát Cát cho đến hiện tại vẫn chưa thể nào chọn ra được người mẫu chính thức chụp hình cho bộ sưu tập trang sức sắp tới này sao?”

Giám sát Khương La ở bên cạnh báo cáo tình hình:

“Trình tổng, lúc trước bên Sử Cát Cát chọn Trác Trí Văn, nhưng Trác Trí Văn lại gặp một chút vấn đề về sức khỏe cho nên không thể tham dự buổi chụp hình này được. Sau đó bên Sử Cát Cát lại bàn bạc chọn Phó Hạo, Phó Hạo không rõ vì sao lại bị khóa ở bên trong phòng thay đồ khiến cho người bên Sử Cát Cát phải chờ đợi nên đã không muốn ký hợp đồng với cậu ta

nữa. Vừa mới rồi phía bên Sử Cát Cát chọn Bùi Khâm, có điều Bùi Khâm cảm thấy mình không có đủ năng lực nên đã đề xuất Tiêu Dật, Sử Cát Cát đang về bàn bạc lại”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn xuống phía dưới khiến cho đám người thực tập cũng có một chút bất an, Tiêu Dật cũng không rõ Trình Kiệt đến đây làm cái gì nữa, không có lý gì chỉ là một việc nhỏ như thế này lại phải khiến cho hấn nhọc lòng. Tiêu Dật nhìn tới Bạch Dịch mang một dáng vẻ lén lút nhìn Trình Kiệt liền không thoải mái, trong lòng bắt đầu lại ghét bỏ càng nhìn thấy cậu ta lại càng không thuận mắt.

“Lại có chuyện trùng hợp đến như vậy hay sao? Phía bên Sử Cát Cát chọn ba người, ba người đó liền xảy ra vấn đề, chuyện này có điểm mờ ám, nếu như chỉ là trùng hợp thì không nói làm gì, nhưng nếu như để cho tôi điều tra ra được là ai ở phía sau phá hoại, tôi nhất định sẽ có cách giải quyết thích đáng” Nói rồi Trình Kiệt liền nhìn lướt qua Tiêu Dật một cái: “Là người nào được đề xuất thì đi ra ngoài gặp tôi, tôi có chuyện cần trao đổi”

Trình Kiệt xoay người bước ra khỏi phòng tập, giám sát Khương La có điểm gấp gáp vội nhắc Tiêu Dật mau đi ra theo sau Trình Kiệt. Tiêu Dật cũng không hiểu rõ rốt cuộc có chuyện gì nữa, chỉ còn biết cúi đầu đi ra theo sau. Trình Kiệt ở trong phòng thay đồ đợi Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa bước vào trong đó liền khóa cửa lại nhíu mày hỏi hấn:

“Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt ngồi vắt chéo chân ở trên ghế sofa nhìn Tiêu Dật:

“Lần chụp hình bên Sử Cát Cát này em không được đi”

Tiêu Dật hạ một tiếng, Trình Kiệt tiếp lời:

“Lần chụp hình này cũng không có gì quá quan trọng, để lần sau anh sẽ sắp xếp cho em có cơ hội hợp tác với đối tượng tốt hơn”

Tiêu Dật khó hiểu nhìn chăm chăm Trình Kiệt:

“Bên Sử Cát Cát cũng vẫn còn chưa nói chọn em, nhưng mà anh vì sao lại không muốn em chụp hình cho bên họ chứ?”

Trình Kiệt đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, hắn vừa mới rồi nhận được thông báo có người tiến cử Tiêu Dật cho Sử Cát Cát liền có điểm bất ngờ rồi, chuyện này dù là trùng hợp hay là cố ý thì Trình Kiệt vẫn là nên phải ngăn chặn thật nhanh:

“Anh đã giúp em lên sẵn kế hoạch rồi, sau khi kết thúc kỳ thực tập này liền sẽ thuận lợi mà làm theo từng bước anh chuẩn bị sẵn cho em, cho nên từ khi em chính thức xuất hiện trước công chúng không thể nào lộ mặt trước được”

Tiêu Dật cảm thấy không tin tưởng cho lắm, Trình Kiệt giống như là có cái gì đó giấu giếm không cho cậu biết:

“Nhưng mà...”

Trình Kiệt đứng dậy đi về phía Tiêu Dật, bàn tay vững chãi vòng qua eo cậu mạnh mẽ ôm lấy:

“Không nhưng gì cả, anh cũng chỉ là muốn làm những gì tốt đẹp nhất cho em mà thôi”

Tiêu Dật bây giờ trong lòng có một suy nghĩ, cậu luôn nghĩ rằng Sử Linh cùng Trình Kiệt có một mối quan hệ mờ ám gì đó thế cho nên Tiêu Dật mới gấp gáp như thế xuống tận phòng tập để gọi cậu ra nhắc nhở chuyện này, hắn có lẽ không muốn cho cậu cùng Sử Linh chạm mặt, hoặc cũng có thể là Trình Kiệt không muốn để cho Sử Linh biết mối quan hệ mập mờ giữa hắn và cậu. Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, ánh mắt sâu xa đánh giá hắn một lượt, cuối cùng ánh mắt kia có điểm buồn bã rũ xuống, Tiêu Dật im

lặng ở trong lồng ngực của Trình Kiệt, muốn chậm rãi cảm nhận hơi ấm kia lâu một chút...

“Trình Kiệt, tối nay em có hẹn với bạn cho nên sẽ không cùng ăn đi ăn tối được”

Trình Kiệt nhú mày, hẳn muốn kiểm soát tất cả mọi thứ xung quanh Tiêu Dật, hẳn muốn biết rõ mỗi ngày cậu gặp ai làm cái gì, hẳn muốn chắc chắn rằng sẽ không có bất cứ một ai có cơ hội tiếp cận rồi mang suy nghĩ quá phận với hồ ly nhỏ nhà hắn:

“Có cần anh đưa em đi hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không cần, em muốn tự mình đi”

Trình Kiệt im lặng một chút, hẳn muốn hỏi xem đối tượng gặp mặt của Tiêu Dật là ai, hoặc chí ít chỉ muốn biết được là nam hay nữ nhưng khi định mở miệng hỏi liền nghĩ lại, hẳn dường như quá mức muốn kiểm soát Tiêu Dật rồi, nếu như để cho Tiêu Dật nhận ra được chuyện này có hay không sẽ khiến cho cậu không được thoải mái, thế cho nên Trình Kiệt đến cuối cùng vẫn quyết định để cho Tiêu Dật đi gặp mặt bạn bè mà không hỏi han bất cứ một câu nào nữa. Trái ngược với suy nghĩ của Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng lại cảm thấy có chút buồn phiền, bình thường Trình Kiệt nhất định sẽ truy hỏi đến cùng, nếu như hỏi không được hẳn nhất định sẽ không cho cậu đi, nhưng mà ngày hôm nay Trình Kiệt nửa câu cũng không hỏi khiến cho Tiêu Dật trong lòng sinh nghi ngờ mối quan hệ giữa hắn và Sử Linh.

Buổi tối ngày hôm đó Thẩm Tiểu Thúy nhận được điện thoại của Tiêu Dật, cô có chút bất ngờ khi nhận được lời mời của Tiêu Dật rằng buổi tối hôm nay có thể gặp mặt được hay không, Thẩm Tiểu Thúy đương nhiên là vui vẻ gật đầu đồng ý luôn. Thẩm Tiểu Thúy ở cách ký túc xá của Tiêu Dật cũng không xa lắm, thế cho nên Tiêu Dật là người chủ động đi đến chỗ của

cô ấy, Tiêu Dật hẹn Thẩm Tiểu Thúy ngay dưới quán cà phê khách sạn cô ấy ở. Hôm nay Thẩm Tiểu Thúy mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, nhìn vô cùng đẹp mắt, Tiêu Dật thành thật hướng Thẩm Tiểu Thúy khen ngợi:

“Hôm nay cô Thẩm mặc đồ rất đẹp”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười cảm ơn Tiêu Dật:

“VẬY sao, cảm ơn”

Phục vụ bàn mang thực đơn lên để ở trên bàn, Tiêu Dật theo phép lịch sự đẩy tờ thực đơn kia về phía Thẩm Tiểu Thúy:

“Cô Thẩm muốn uống gì?”

Thẩm Tiểu Thúy nhìn thực đơn một chút rồi ngẩng đầu hướng phục vụ bàn nói:

“Cho tôi một ly cam ép”

Tiêu Dật không cần nhìn thực đơn đã lên nhanh chóng chọn đồ uống luôn:

“Tôi cũng một ly cam ép đi”

Thật ra thì Tiêu Dật vốn thích uống sữa nhưng mà ở trước mặt một cô gái gọi sữa để uống thì có hơi chút mất mặt, cậu không thích uống cà phê cho nên lựa chọn khôn ngoan nhất lúc này đương nhiên là nước cam ép rồi. Tiêu Dật thì nghĩ thế nhưng mà Thẩm Tiểu Thúy lại không có nghĩ vậy, cô vẫn nghĩ Tiêu Dật là có ý khác cho nên mới cố tình chọn một ly đồ uống giống như cô:

“Anh Tiêu này, cà phê lần trước đã dùng hết hay chưa?”

Tiêu Dật mang cà phê của Thẩm Tiểu Thúy đi mượn hoa hiên phật tặng cho Trình Kiệt hết rồi, có điều gọi kẹo dẻo kia sau đó Tiêu Dật vẫn cầm về ăn hết, nhưng mà lúc này đương nhiên chẳng thể nào nói mình đã mang cà phê kia đi cho người khác được, thế cho nên Tiêu Dật liền đáp thế này:

“Ở nhà vẫn còn một chút, nhưng mà cà phê của cô Thẩm quả thật rất là ngon”

Thẩm Tiểu Thúy cười cười:

“Là thế sao, nếu như biết anh Tiêu thích uống như vậy thì hôm trước tôi đã mang lên theo rồi”

Tiêu Dật xua xua tay cười nhẹ:

“Không cần đâu cô Tiêu”

Thẩm Tiểu Thúy lên chuyến này mục đích chính là muốn xem xem Tiêu Dật có ý gì với mình hay không, hoặc cũng chỉ đơn giản là muốn biết xem cậu đã có bạn gái chưa mà thôi:

“Anh Tiêu ở trên này công việc vẫn tốt chứ?”

Tiêu Dật gật đầu khách sáo:

“Vẫn khá tốt, chúc mừng cô Thẩm nhé may mắn được nằm trong đội ngũ trao đổi giáo viên để nâng cao chất lượng”

Phục vụ bàn mang nước lên cho hai người, Thẩm Tiểu Thúy dùng ống hút khuấy vào ly nước cam kia một chút:

“Cám ơn anh Tiêu nhé”

Cuộc nói chuyện vô cùng khách sáo khiến cho Tiêu Dật cũng có chút không biết phải nên nói cái gì nữa cả, Tiêu Dật và Thẩm Tiểu Thúy chính là

kiểu bạn bè mới quen ngoài vấn đề công việc cũng chẳng thể bàn thêm bất kỳ một vấn đề nào nữa cả, thế cho nên không gian lúc bắt đầu rơi vào trầm mặc im lặng đến lạ thường. Tiêu Dật ngồi một lúc đành phải chủ động lên tiếng hỏi:

“Phải rồi, cô là giáo viên dạy văn cho Tiểu Lãng phải không?”

Thẩm Tiểu Thúy gật đầu:

“Đúng vậy, Tiêu Lãng là một học sinh rất khá!”

Tiếp đó hai người lại im lặng, cố gắng tìm ra chuyện để cùng đối phương trao đổi. Thẩm Tiểu Thúy nói muốn đến nhà vệ sinh một chút, Tiêu Dật ngồi ở bên ngoài đợi cô ấy, đúng lúc này có một giọng nữ ở phía sau gọi cậu:

“Xin hỏi có phải là Tiêu tiên sinh không?”

Tiêu Dật quay lại phía sau phát hiện ra được một người phụ nữ mặc một bộ váy liền gợi cảm màu đen, mái tóc dài truyền thống thẳng tự nhiên xõa ra dài đến ngang eo, Tiêu Dật có điểm giật mình một chút không phải bởi vì người này quá mức xinh đẹp mà là vì cô ta chính là Sử Linh. Tiêu Dật vội vã đứng dậy lên tiếng:

“Là Sử tổng sao?”

Sử Linh cười cười mang kính râm tháo xuống, cô ấy thản nhiên ngồi vào bàn chỗ của Thẩm Tiểu Thúy:

“Tiêu tiên sinh có hẹn với bạn sao?”

Tiêu Dật nhìn thấy Sử Linh tự nhiên như vậy cũng có điểm khó xử:

“Đúng vậy”

Sử Linh ngồi ở trên ghế mang hai chân vắt chéo lại với nhau:

“Tôi có thể ngồi ở chỗ này một chút được không?”

Tiêu Dật ngồi xuống rồi quay lại phía sau ý muốn nhìn xem Thẩm Tiểu Thúy đã ra hay chưa, Sử Linh lúc này lại lên tiếng:

“Tiêu tiên sinh có hẹn với bạn gái sao?”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi phủ nhận:

“Hả? Không phải!”

Sử Linh nhìn Tiêu Dật một lượt, ánh mắt xinh đẹp không một chút giấu giếm nào đánh giá cậu, cuối cùng cô ấy liền nhẹ giọng đưa ra đề nghị:

“Nhân viên bên tôi nói có người đề xuất Tiêu tiên sinh làm người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức sắp tới đây của Sử Cát Cát, tôi cảm thấy Tiêu tiên sinh đây thật sự rất hợp với các mẫu thiết kế của bộ sưu tập trang sức lần này, không biết Tiêu tiên sinh có muốn cùng Sử Cát Cát hợp tác hay không?”

Trình Kiệt nói cậu không được đồng ý chụp hình cho Sử Cát Cát, hẳn nói hẳn đã sớm có kế hoạch cho cậu rồi, nhưng mà Tiêu Dật cảm thấy nếu như cậu được hợp tác cùng với hãng trang sức nổi tiếng này thật sự cũng rất có lợi, không biết chừng đây còn là bước đệm để cậu dễ dàng bước chân vào giới giải trí. Khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ mông lung thì Thẩm Tiểu Thúy đột nhiên đi về phía cậu, cô ấy lên tiếng hỏi:

“Vị này là?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Thẩm Tiểu Thúy rồi lại nhìn Sử Linh cuối cùng lên tiếng giới thiệu qua loa một chút:

“Đây là Sử tổng, đây là bạn của tôi cô Thẩm”

Sử Linh vẫn ngồi ở trên ghế không có ý định đứng dậy trả lại chỗ cho Thẩm Tiểu Thúy:

“Xin chào cô Thẩm”

Thẩm Tiểu Thúy nhú mày một chút nhưng theo phép lịch sự cũng chào lại:

“Chào cô Sử”

Sử Linh cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi nữa cho nên liền cầm lấy ví nhỏ muốn đứng dậy, trước khi rời đi còn không quên để lại lời nhắn cho Tiêu Dật:

“Tiêu tiên sinh, ngày mai chỗ tôi sẽ đưa người đến bàn bạc chuyện hợp đồng với cậu”

Sử Linh đi rồi Thẩm Tiểu Thúy liền ngồi lại về chỗ của mình:

“Anh Tiêu, người vừa rồi là bạn gái của anh hả?”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều cũng không để ý đến vẻ mặt như đang muốn thăm dò kia của Thẩm Tiểu Thúy mà đáp luôn thế này:

“Làm sao có thể chứ, cô ấy là đối tác làm ăn của công ty tôi”

Thẩm Tiểu Thúy có điểm hài lòng:

“Là vậy sao... điều kiện của anh Tiêu tốt như vậy hẳn là đã có bạn gái rồi?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiểu Thúy sau đó liền lắc đầu:

“Vẫn còn chưa”

Thẩm Tiểu Thúy mỉm cười dịu dàng:

“Như vậy anh Tiêu thích mẫu bạn gái thế nào?”

Tiêu Dật cầm ly nước cam trên tay, mở miệng ngậm lấy ống hút nhỏ hút một ngụm rồi mới trả lời chung chung:

“Tốt là được rồi”

Buổi trò chuyện ngày hôm ấy của Thẩm Tiểu Thúy và Tiêu Dật nhìn chung không có chuyện gì đáng nhắc đến cả, Tiêu Dật cũng cảm thấy nếu như Trình Kiệt biết chuyện này sẽ không sao, cậu và Thẩm Tiểu Thúy ngoài nói chuyện công việc thì cũng chỉ nói linh tinh vài chuyện nhỏ nhặt, hai người ngồi đối diện nhau cách một chiếc bàn, ánh mắt đôi khi không dám nhìn thẳng đối phương quá lâu chứ đừng nói là động chạm chân tay, thế cho nên buổi trò chuyện ngày hôm nay so với buổi gặp mặt bạn bè hoàn toàn không khác nhau cái gì.

Nhưng mà ở một nơi nào đó lại có một cuộc nói chuyện điện thoại thế này.

“Tôi vừa mới rồi gặp Tiêu Dật”

“Ừ!”

“Chỉ ừ thôi sao? Không phải cậu buổi tối nào cũng cùng cậu ta đi dùng bữa à?”

“Hôm nay em ấy bận!”

“Thế hả, tôi hôm nay thấy cậu ta giống như là đi hẹn gặp bạn gái đó”

“...”

“Cậu vẫn đang nghe tôi nói chứ?”

Đầu dây bên kia cứ như thế truyền tới tiếng tút tút đơn điệu.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật như thường lệ đến Trình thị tiếp tục những tháng ngày của một nghệ sĩ thực tập, buổi trưa hôm ấy người bên Sử Cát Cát đến bàn bạc chuyện ký hợp đồng với cậu, Tiêu Dật lúc đầu quả thật có ý định muốn từ chối nhưng sau đó lại bị mấy lợi ích ở trong bản hợp đồng kia làm mờ mắt, hơn nữa phần tiền thù lao cũng không phải là nhỏ chính vì thế mà Tiêu Dật cứ như vậy trực tiếp bỏ qua lời cảnh báo của Trình Kiệt mà mạnh dạn ký vào bản hợp đồng kia

Buổi chụp hình lần này của Sử Cát Cát là buổi chụp hình ngoại cảnh, địa điểm chụp hình cách khá xa Bắc Kinh đó chính là bãi biển Tam Á ở đảo Hải Nam, nhìn đến mục thời gian và địa điểm Tiêu Dật lại bắt đầu cảm thấy đau đầu một chút. Lần này sẽ rời thành phố hai ngày, bởi vì Trình Kiệt không muốn để cho cậu hợp tác với Sử Cát Cát cho nên lần ký hợp đồng này cậu đã giấu hẩn, có điều cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, hai ngày tiếp theo đây đột nhiên mất tích cũng không biết phải giải thích với hẩn như thế nào.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 61: Gặp Lại Bạn Cũ

Buổi trưa ngày hôm ấy Tiêu Dật lên văn phòng của Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn còn đang bận làm việc cho nên Tiêu Dật nói muốn hăn đặt đồ ăn tới. Trong lúc ngồi đợi đồ ăn đưa tới, Tiêu Dật lấy một chiếc ghế nhỏ đặt trước cửa sổ sát đất ngồi ở đó ngắm nhìn thành phố thu nhỏ. Năng trưa không quá chói chang chỉ chiếu được đến một phần đầu gối của cậu, Tiêu Dật ngồi xoay lưng lại với Trình Kiệt cùng hăn trò chuyện:

“Trình Kiệt, mùa hè này nóng quá”

Trình Kiệt vừa làm việc vừa nghe Tiêu Dật nói chuyện:

“Hừm, nóng sao?”

Tiêu Dật vẫn mang bóng lưng nói chuyện với Trình Kiệt:

“Em muốn đi biển”

Trình Kiệt đang ở trên máy tính gõ vài chữ gì đó:

“Em muốn đi biển sao? Như vậy đợi một thời gian nữa để anh giải quyết xong công việc thì anh sẽ đi em đi”

Tiêu Dật quay đầu nhìn Trình Kiệt:

“Em muốn đi ngay bây giờ”

Trình Kiệt ngừng lại động tác ngừng đầu nhìn Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật trả lời:

“Tam Á!”

Trình Kiệt im lặng một hồi rồi nói:

“Anh sẽ cố gắng giải quyết công việc sớm một chút...”

Trình Kiệt còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời của hắn, cậu đứng dậy bước về chỗ làm việc của Trình Kiệt, tay nhỏ đặt ở trên vai hắn bóp bóp một lúc:

“Ngày mai em một mình đi”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo cậu ngồi lên đùi mình:

“Vì sao đột nhiên lại muốn đi Tam Á đến như vậy?”

Tiêu Dật trả lời thế này:

“Hôm qua ở trên mạng tình cờ nhìn thấy cho nên muốn đi”

Trình Kiệt dùng tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Không phải là em còn bận luyện tập sao, đột nhiên lại muốn đi không sợ bị giám sát của em trừ điểm hả?”

Đương nhiên lần này Tiêu Dật đi không những không bị trừ điểm mà còn được cộng điểm, có điều Tiêu Dật trước sau vẫn không có ý định nói ra chuyện cậu đã ký hợp đồng chụp hình với Sử Cát Cát:

“Không phải anh là Trình tổng sao, anh nói giám sát Khương đừng trừ điểm em là được rồi”

Trình Kiệt ôm eo nhỏ của Tiêu Dật khẽ nghiêng người hôn một cái vào môi cậu:

“Là ai nói không muốn để cho người khác biết mình có người hậu thuẫn đây?”

Tiêu Dật có chút bướng bỉnh, miệng nhỏ chu về phía trước vô cùng đáng yêu:

“Em muốn đi Tam Á vào ngày mai, ngày mai anh có đưa em đi hay không?”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào má của Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Tại sao đột nhiên bướng bỉnh thế này rồi, được rồi anh sẽ sắp xếp công việc, như vậy ba ngày sau thì thế nào?”

Tiêu Dật lắc đầu nhảy xuống khỏi đùi của Trình Kiệt bước lại về chỗ ghế ngồi cạnh cửa sổ sát đất kia:

“Như vậy ngày mai em tự mình đi”

Trình Kiệt luôn nghĩ Tiêu Dật chẳng qua chỉ là đang nói đùa, cũng chẳng thể ngờ tới chuyện hồ ly nhỏ nhà hắn ngày hôm trước nói đi Tam Á ngày hôm sau liền đóng gói hành lý đi luôn. Nhân viên giao hàng mang đồ ăn đến, Tiêu Dật vẫn ngồi ở trên ghế nhỏ cạnh cửa sổ sát đất xoay lưng lại với Trình Kiệt giống như là đang hờn dỗi, Trình Kiệt cảm thấy ngày hôm nay Tiêu Dật có điểm khác thường nhưng mà rất nhanh sau đó hắn cũng không có để tâm quá nhiều.

“Tiểu Dật, mau tới đây ăn cơm đi” Trình Kiệt ngồi ở trên ghế sofa vừa bỏ từng hộp thức ăn ra bàn vừa nói

Tiêu Dật đáp lại Trình Kiệt bằng một tiếng thở dài ai oán, Trình Kiệt buồn cười gọi thêm một lần nữa:

“Tiểu Dật”

Lúc này Tiêu Dật mới chịu đứng dậy đi về chỗ ghế sofa ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt:

“Em nói thật đó, ngày mai em sẽ đi Tam Á”

Trình Kiệt đưa đũa vào tay của Tiêu Dật cười cười nói:

“Được được, muốn đi Tam Á thì đi Tam Á, ăn cơm đi”

Tiêu Dật ăn cơm, cậu không nhắc đến chuyện này nữa, mục đích ngày hôm nay lên đây chính là chỉ để thông báo cho Trình Kiệt một tiếng mà thôi, ngày mai hẳn có đột nhiên phát hiện ra cậu biến mất cũng sẽ không thể trách cậu được, dù sao hẳn cũng đã chính miệng nói để cậu đi rồi.

...

Ngày hôm sau Tiêu Dật, Ngô Lăng và Ân Tố Di được người bên Sở Cát Cát đưa xe đến đón qua sân bay. Tiêu Dật khi ngồi ở trên xe rồi vẫn còn thấp thỏm không yên, cậu có cảm giác Trình Kiệt sau khi biết chuyện này nhất định sẽ nổi trận lôi đình, mà Trình sói lớn khẳng định đến buổi trưa là đã biết chuyện rồi.

“Cậu sao thế?” Ngô Lăng nhíu mày nhìn sang bên cạnh

Tiêu Dật hả một tiếng, vốn định mang chuyện mình đang thấp thỏm này giờ kể cho Ngô Lăng nghe nhưng mà mắt thấy trong xe còn có người cho nên cậu liền lắc đầu:

“Không có gì cả”

Ngô Lăng nhìn thấy biểu hiện kia của Tiêu Dật liền hiểu thế cho nên cũng im lặng không có ý định hỏi nữa. Ân Tố Di ngồi ở phía trên hiện tại mới lên tiếng:

“Dật ca, thì ra anh và Trình tổng có quen biết nhau sao?”

Tiêu Dật đang suy nghĩ đến Trình Kiệt, hiện tại lại có người nhắc đến hẳn thật khiến cho cậu càng thêm bất an hơn:

“Làm gì có chứ, tôi mới chỉ gặp Trình tổng đúng hai lần thôi”

Ân Tố Di không tin tưởng lời của Tiêu Dật, cô luôn nghĩ Tiêu Dật và Trình Kiệt nhất định có quen biết cho nên lần chụp hình này Tiêu Dật mới có tên trong danh sách, phía bên Sử Cát Cát chọn ba người thì ba người đó đều có chuyện xảy ra, cô còn thật sự nghi ngờ ở phía sau chuyện này có người nhúng tay vào. Ân Tố Di nghi ngờ đúng một nửa, chuyện chụp hình này đúng là đã có người ở phía sau động chân động tay nhưng người đó không phải Tiêu Dật, cũng hiển nhiên không phải Trình Kiệt, người đó không ai khác chính là Bạch Dịch. Bạch Dịch là người đẩy Trác Trí Văn xuống bậc thang, sau đó liền cùng Trác Trí Văn dàn xếp ổn thỏa chuyện này, dĩ nhiên để cho Trác Trí Văn không nói ra sự thật thì Bạch Dịch đã phải mất một khoản tiền không hề nhỏ. Chuyện Phó Hạo đột nhiên bị nhốt ở trong phòng thay đồ cũng là do Bạch Dịch làm, cậu ta bởi vì muốn trở thành người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát cho nên không ngại ở phía sau lưng đối với những người khác chơi xấu. Đến cuối cùng người được chọn lại là Bùi Khâm, Bạch Dịch vốn còn đang suy nghĩ nên làm sao để Bùi Khâm không thể tham gia đợt chụp hình này thì cậu ta đã tình nguyện không tham gia, có điều lúc rời đi còn không quên đề xuất Tiêu Dật, bởi vì Tiêu Dật ngoài thời gian ở trong phòng tập thì những khoảng thời gian nghỉ ngơi đều biến mất cho nên Bạch Dịch rất khó để tìm cơ hội ra tay, chính vì vậy Tiêu Dật cho đến ngày hôm nay mới có thể an toàn ngồi trên xe của Sử

Cát Cát di chuyển đến sân bay được, có điều an toàn đến được Tam Á không có nghĩa là khoảng thời gian ở Tam Á sẽ an toàn, hai ngày tiếp theo đây khẳng định sẽ là một lần nhớ đời của Tiêu Dật, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để từ từ rồi nói...

Lúc ở sân bay ngồi đợi là 9 giờ sáng, trên băng ghế chỉ có Tiêu Dật cùng Ngô Lăng, Ân Tố Di đã đi vào nhà vệ sinh rồi cho nên hiện tại Tiêu Dật mới dám mang suy nghĩ trong lòng ra kể với Ngô Lăng. Thật ra thì Tiêu Dật đối với nhóm nghệ sĩ thực tập cảm thấy Ngô Lăng là người có thể tin tưởng được, lý do bởi vì cậu quen biết với cậu ta đầu tiên và cũng bởi vì cậu ta có suy nghĩ giống cậu lúc đầu chính là muốn tiếp cận người trong Trình thị để vào công ty, trùng hợp hơn nữa người cậu ta tiếp cận lại là đàn ông.

“Ngô Lăng, tôi có chuyện này muốn nói với cậu”

Ngô Lăng quay sang nhìn Tiêu Dật một cái:

“Có chuyện gì?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi rồi nhỏ giọng:

“Chính là đợt chụp hình cho Sử Cát Cát này Trình Kiệt không đồng ý để tôi đi, là tôi giấu anh ta đi”

Ngô Lăng thờ ơ bỏ lại một câu khiến cho Tiêu Dật lại bắt đầu hoảng sợ nhiều hơn, Ngô Lăng nói thế này:

“Vậy cậu chết chắc rồi!”

Tiêu Dật hốt hoảng:

“Sao chứ?”

Ngô Lăng bình thản trước sự gấp gáp của Tiêu Dật:

“Trình tổng không muốn để cho cậu đi nhất định là có lý do, cậu lại ở sau lưng anh ta lén lút làm trái ý sớm muộn gì cũng bị anh ta phát hiện được”

Tiêu Dật lấy đầu ngón tay gãi gãi vào bên quần:

“Tôi cũng đã xem qua hợp đồng rất kỹ càng, hoàn toàn không có gì bất lợi cho tôi cả, hơn nữa tôi cũng chỉ đi có hai ngày mà thôi, anh ta hẳn sẽ không làm khó tôi”

Ngô Lăng dùng ánh mắt như không liên quan đến mình nhìn Tiêu Dật:

“Cậu chẳng phải hiểu rõ Trình tổng nhất sao, chuyện này cậu hỏi tôi, tôi cũng chỉ biết nói như thế mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi, cậu hiện tại lại hối hận rồi không muốn đến Tam Á nữa, bây giờ nếu như trở về còn có kịp hay không, nhưng mà nếu như bây giờ bỏ về nhất định sẽ vi phạm hợp đồng mà vi phạm hợp đồng thì phải đền tiền, cậu hiện tại lực bất tòng tâm rồi muốn về cũng không thể về được nữa, Trình Kiệt hẳn sẽ không trách cậu. Tiêu Dật chính là như vậy, mỗi lần nghĩ tới Trình Kiệt liền không thể tự quyết đoán được nữa, ví như lúc ở nhà đã suy nghĩ kỹ càng là thoải mái đi đến Tam Á chụp hình nhưng hiện tại lại bắt đầu lo sợ Trình Kiệt sẽ tức giận mà nản chí. Tiêu Dật cũng là người lạc quan, hoặc có thể là cậu cảm thấy Trình Kiệt luôn cưng chiều mình cho nên không bao giờ nghĩ đến trường hợp xấu nhất, lúc nào cũng luôn nghĩ Trình Kiệt sẽ không nổi giận với cậu được.

“Tôi nghĩ cậu nên gọi điện báo cho anh ta một tiếng, đừng để đến lúc anh ta phát hiện ra được” Ngô Lăng có lòng tốt khuyên

Tiêu Dật gật đầu định lấy di động ra gọi nhưng mà đúng lúc này trong sân bay lại vang lên thông báo rằng đã đến giờ lên máy bay, thế cho nên Tiêu Dật quyết định để đến nơi mới gọi.

Chuyến bay kéo dài 4 tiếng, đồng nghĩa với việc khi Tiêu Dật đáp xuống sân bay đã qua giờ ăn trưa, bình thường khi được nghỉ trưa Tiêu Dật sẽ lên văn phòng của Trình Kiệt cùng hân ăn trưa, xem ra Trình Kiệt ở phía bên kia cũng biết được mọi chuyện rồi. Tiêu Dật lấy lý do bởi vì ngồi máy bay quá mức mệt mỏi cho nên liền quyết định chưa gọi cho Trình Kiệt ngay, thật ra không phải vì Tiêu Dật mệt mỏi mới không gọi cho Trình Kiệt mà là bởi vì cậu sợ gọi cho Trình Kiệt thì phía bên kia đầu dây sẽ có một cơn giận dữ truyền đến.

Lịch làm việc của ngày hôm nay là 3 giờ chiều sẽ bắt đầu chụp hình, đến 5 giờ chiều được nghỉ, 6 giờ tối sẽ tham gia một bữa tiệc đấu giá bộ sưu tập trang sức chuẩn bị ra mắt này. Sử Cát Cát là hãng trang sức đắt giá nổi tiếng cho nên có rất nhiều người muốn có một trong số những món đồ trang sức đó trước khi nó ra mắt, tổ chức một buổi đấu giá này chính là vừa quảng bá cũng vừa tăng thêm lợi nhuận cho công ty.

Tiêu Dật chỉ được nghỉ ở khách sạn một tiếng đồng hồ liền phải tới địa điểm chụp hình luôn, lúc ngồi ở trong phòng hóa trang tay nhỏ vẫn còn cầm chắc điện thoại ở trong tay, Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy bất an Trình Kiệt nhất định là đã biết chuyện cậu ký hợp đồng với Sử Cát Cát rồi tại sao cậu đợi lâu như vậy vẫn chưa thấy hân gọi điện tới. Ngô Lăng ngồi bên cạnh không có chuyện gì liền quan tâm hỏi Tiêu Dật một chút:

“Vẫn chưa gọi tới cho cậu sao?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn điện thoại rồi thở dài một hơi rồi im lặng không nói gì cả, cậu cảm thấy không gọi có lẽ cũng tốt, tốt nhất là nên để sau khi buổi chụp hình kết thúc thì Trình Kiệt mới gọi tới tránh để cho cậu phải mất tập trung.

Sử Cát Cát không chỉ mời duy nhất ba người mẫu chụp hình bên Trình thị, phía bên Lạc Thị Ảnh Nghiệp cũng mời tới năm người, điều trùng hợp hơn nữa chính là La Luật bạn cùng phòng đã lừa tiền trước kia của cậu

cũng là một trong số năm người của Lạc Thị Ảnh Nghiệp được mới tới. Gặp lại bạn cũ đương nhiên phải chào hỏi, gặp lại kẻ đã lừa tiền của mình đương nhiên phải đòi lại, Tiêu Dật chủ động tiến tới gọi La Luật:

“La Luật!”

La Luật đang cùng nhóm người mẫu kia nói chuyện, nghe thấy có người gọi mình liền theo phản xạ quay lại, mắt nhìn thấy Tiêu Dật đang bước về phía mình liền giật mình hốt hoảng một chút. Không phải La Luật sợ phải trả tiền cho Tiêu Dật, số tiền kia lúc đó đối với cậu ta có thể là lớn nhưng mà hiện tại đã có thể trả lại cho Tiêu Dật được rồi, cái mà La Luật sợ chính là Tiêu Dật sẽ ở trước mặt bạn bè cậu ta nói ra sự thật lần đó, cậu bây giờ không tính là nghệ sĩ nổi tiếng nhưng dù sao cũng chính thức trở thành nghệ sĩ của Lạc Thị Ảnh Nghiệp rồi, cậu phải giữ hình tượng trong sạch ít nhất là cho đến khi nổi tiếng, chính vì thế mà khi nhìn thấy Tiêu Dật đang bước về phía mình La Luật liền nhanh chân bỏ đi.

Tiêu Dật ở phía sau chạy theo muốn đuổi cho đến cùng, Tiêu Dật đang lúc hết tiền đương nhiên phải đòi cho bằng được số tiền mà La Luật nợ của mình. Tuy nói rằng Tiêu Dật mặc quần áo đắt tiền, ăn những món ăn đắt tiền, nhưng mà mấy thứ đó đều là do Trình Kiệt mua cho, trong người của cậu hiện tại căn bản không có đồng nào cả. La Luật đi đến một góc cuối hành lang thì dừng lại, Tiêu Dật trực tiếp đưa tay ra đòi tiền:

“Trả lại tiền cho tôi”

La Luật quả thật cũng áy náy một chút, cậu biết Tiêu Dật thời gian đó khẳng định rất khổ sở cho nên hiện tại cũng không có ý định không trả, chỉ là La Luật muốn Tiêu Dật đừng nói chuyện này cho người khác biết mà thôi:

“Tiêu Dật xin lỗi cậu, lần đó là do tôi bất đắc dĩ mới cầm số tiền đó của cậu, lát nữa tôi nhất định sẽ trả lại cho cậu, chỉ xin cậu đừng nói chuyện đó

cho ai biết”

Tiêu Dật thật sự vẫn còn tức giận với La Luật nhưng xem bộ dạng khúm núm kia của cậu ta cho nên Tiêu Dật mới nhin không đấm vào mặt cậu ta một cái:

“Không chỉ có tiền đặt cọc lần đó, còn có tiền thuê phòng tháng đó, tiền tôi phải thuê khách sạn ở trong mấy ngày tiếp theo nữa, tất cả khoản chi phí đó cậu phải trả đủ cho tôi nếu không tôi sẽ mang chuyện này nói cho đám người bên ngoài biết”

La Luật vội vã gật đầu:

“Được được Tiêu Dật, tôi nhất định sẽ trả đủ cho cậu”

Đúng lúc này ở phía xa có một giọng nam trung niên cất lên:

“Virode”

La Luật và Tiêu Dật theo phản xạ quay lại phía phát ra giọng nói đó nhìn, người tới là một người đàn ông trung niên có cái bụng khá là lớn nhìn qua khoảng gần 50 tuổi, Tiêu Dật cảm thấy đây đích thị mới là dáng vẻ một nhân vật lớn giữ chức vị cao trong công ty hay đại loại là tổng giám đốc gì đó, nhìn đến cà vạt có đính một nút vàng chói mắt liền biết người này không phải là nhân vật tầm thường. Người đàn ông kia bước về phía của hai người, ánh mắt không kiêng kỵ gì cả nhìn đến Tiêu Dật một lượt từ đầu xuống chân khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức dựng thẳng sống lưng cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm.

“Người này là ai?” Người đàn ông kia quay sang hỏi La Luật

La Luật vốn không biết Tiêu Dật cũng là người đến chụp hình cho bộ sưu tập lần này cho nên chỉ nói qua loa:

“Cậu ta là bạn đại học của tôi, vừa mới rời tình cờ gặp mặt”

Người đàn ông kia gật gật đầu rồi lại chuyển hướng sang Tiêu Dật hỏi:

“Cậu tên gì?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ một chút khi ông ta hỏi tên mình:

“Hả, tôi sao?”

Người đàn ông gật đầu cười:

“Chính là cậu đó”

Tiêu Dật đang định mở miệng nói cái gì đó thì giám sát Khương La ở phía xa đã lớn giọng gọi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, mong chóng tới thử đồ, cậu đi đâu thế hả?”

Tiêu Dật a một tiếng rồi vội vàng chạy tới phía của giám sát Khương La:

“Giám sát Khương, tôi đến liền đây”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 62: Đụng Chạm

"Cậu quen người bên Lạc Thị Ảnh Nghiệp sao?" Giám sát Khương La vừa đi vừa hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật không có gì phải giấu giếm cả cho nên liền nói thật:

"Cậu ta là bạn đại học của tôi"

Giám sát Khương La nhíu mày một chút:

"Người đàn ông còn lại có phải Dương phó tổng hay không?"

Tiêu Dật không biết:

"Dương phó tổng sao? Cái này tôi cũng không rõ lắm"

Tiếp đó không gian lại rơi vào im lặng, Tiêu Dật giống như nghĩ ra chuyện gì đó liền hỏi giám sát Khương La:

"Giám sát Khương, Trình tổng có liên lạc gì với giám sát Khương hay không?"

Khương La khó hiểu:

"Trình tổng?"

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt chóp mũi:

“Ý tôi là có nhắc nhở dặn dò gì hay không đấy mà, tôi sợ lát nữa mình không may làm cái gì không phải”

Khương La trầm giọng:

“Việc này không cần phải đến Trình tổng bận tâm, nếu như có gì không hiểu cậu cứ trực tiếp hỏi tôi là được rồi”

Tiêu Dật gật đầu không nói gì nữa cả trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ miên man có khi nào Trình Kiệt vẫn còn chưa biết cậu đến Tam Á, việc này hẳn không thể nào đâu, lấy cá tính của Trình Kiệt mà nói thì chỉ cần buổi trưa không gọi được cho cậu hẳn nhất định sẽ đi tìm hiểu mọi chuyện. Trình Kiệt đường đường là người đứng đầu Trình thị, chuyện điều tra một nghệ sĩ thực tập của công ty đang ở chỗ nào hẳn là không quá khó, có điều tại sao cho đến bây giờ điện thoại của cậu vẫn không có động tĩnh gì cả.

Địa điểm chụp hình lần này là trên một chiếc du thuyền xa hoa hai tầng màu trắng, tổ giám sát nói buổi tối bữa tiệc sẽ diễn ra ngay ở trên chiếc du thuyền này. Tiêu Dật trong lúc đợi tổ kỹ thuật chuẩn bị các công cụ phụ trợ có đi xung quanh du thuyền một chút, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật được đặt chân lên du thuyền cho nên có chút tò mò, chiếc du thuyền này khá lớn có sức chứa cũng phải tới trên dưới trăm người, từ đồ dùng cho đến các thiết bị bên trong đều hiện đại vô cùng. Tiêu Dật đi tới chỗ buồng lái liền nghe thấy có người đang nói chuyện to nhỏ, cậu vốn định quay người rời đi thì đối phương cũng vừa lúc xoay người muốn đi ra.

La Luật cùng phó giám đốc Dương, Dương Đại Lực đang bàn bạc chuyện gì đó, lúc rời đi rồi La Luật liền nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Dật cho nên nhanh chóng gọi cậu lại:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật dừng bước, La Luật bước tới phía Tiêu Dật mỉm cười:

“Thật không ngờ cậu đã có thể vào được Trình thị, chúc mừng cậu nhé”

Tiêu Dật cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng đến cuối cùng cậu vẫn không thể biết được có cái gì không đúng:

“Chỉ mới là nghệ sĩ thực tập còn chưa chính thức”

La Luật quay sang người bên cạnh, là người đàn ông trung niên vừa mới rồi cậu gặp ở hành lang:

“Phải rồi Tiêu Dật, đây là Dương phó tổng, ông ấy là phó giám đốc của khu resort này”

Tiêu Dật theo phép lịch sự cúi đầu chào Dương Đại Lực:

“Xin chào Dương phó tổng, tôi là Tiêu Dật”

Dương Đại Lực vẫn là mang ánh mắt dò xét đánh giá đó nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu đến chân, sau đó ánh mắt của ông ta chợt dừng lại ở phía trước ngực cậu. Bởi vì hiện tại Tiêu Dật đang mặc một chiếc áo đuôi màu trắng phục vụ cho việc lát nữa chụp hình cho nên cúc áo cũng không có đóng quá cao, sau khi phát hiện ra được Dương Đại Lực đang nhìn cái gì Tiêu Dật liền nhanh chóng đưa tay lên chỉnh lại áo một chút rồi vẫn mỉm cười làm như không có chuyện gì xảy ra.

Dương Đại Lực cũng cười ha ha, ông ta chủ động đưa tay về phía trước:

“Tôi là Dương Đại Lực”

Tiêu Dật nhìn tới bàn tay của Dương Đại Lực đang vươn ra phía trước do dự một chút rồi mới quyết định nắm lấy tay ông ta, thật ra Tiêu Dật luôn có cảm giác người phía trước này có chút kỳ quái, nhất là ánh mắt kia thật sự rất kỳ lạ, không biết có phải là do Tiêu Dật cậu quá mức nhạy cảm rồi hay không mà cậu cảm thấy được người đàn ông này tính hướng không bình

thường. Tiêu Dật cùng Dương Đại Lực bắt tay rất lâu, chuyện này cũng không phải là do cậu cố ý mà là do Dương Đại Lực không có ý định thả tay ra, lông tơ ở trên người của Tiêu Dật bắt đầu dựng thẳng, trong lòng càng thêm khẳng định người này nhất định là có ý với cậu, xem ra lát nữa vẫn là nên tránh xa ông ta được bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Tiêu Dật không có kinh nghiệm trong chụp hình cho nên khi tạo dáng tránh không được có những động tác cứng nhắc khiến cho thợ chụp hình không hài lòng. Không phải là Tiêu Dật không muốn tập trung nghe theo lời thợ chụp hình ở phía dưới mà là cậu bị Dương Đại Lực kia nhìn chăm chăm đến mức cử động không được tự nhiên. Thợ chụp hình lần này là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi vô cùng khó tính, có lẽ chính vì thế mà chỉ cần nhìn lướt qua một chút thôi anh ta đã có thể biết được Tiêu Dật không tập trung:

“Được rồi nghỉ mười phút đi, Tiêu Dật nếu như cậu không muốn chụp thì đừng chụp nữa”

Tiêu Dật cúi đầu xin lỗi:

“Xin lỗi, xin lỗi”

Dương Đại Lực cầm trên tay một chai nước đi về phía Tiêu Dật:

“Cậu có vẻ hồi hộp thì phải, uống đi”

Tiêu Dật cầm lấy chai nước kia hướng Dương Đại Lực cảm ơn một tiếng rồi rời đi ngay, dù sao thì khu này cũng xem như là của ông ta rồi không thể nào đắc tội được, cho nên Tiêu Dật cậu tránh được bao xa thì cứ tránh, ngày mai trở về rồi sẽ không còn cần phải thấy mặt ông ta nữa. Tiêu Dật đi đến chỗ của Ngô Lăng ngồi xuống, cậu mới chỉ vừa đặt chai nước xuống dưới ghế thôi thì Ngô Lăng đã nói một câu đúng trọng điểm:

“Thích cậu rồi!”

Tiêu Dật trước tiên là nhìn xung quanh một hồi, sau khi xác nhận không có ai để ý đến chỗ mình mới nhỏ giọng nói với Ngô Lăng:

“Cậu cũng nhìn ra sao?”

Ngô Lăng gật đầu:

“Đương nhiên, quá là rõ ràng mà”

Tiêu Dật chợt nghĩ ra chuyện gì đó liền nói với Ngô Lăng thế này:

“Ông ta là phó giám đốc của khu resort này đấy, cậu có muốn...”

Ngô Lăng hiểu ý của Tiêu Dật cho nên không cần đợi Tiêu Dật nói hết câu thì cậu ta đã cắt ngang lời nói của cậu rồi:

“Vô ích thôi, nơi này cách Bắc Kinh khá xa cho nên sẽ không nhờ cậu được gì nhiều”

Tiêu Dật thở dài một hơi, sau đó La Luật liền đi đến chỗ cậu nói muốn gặp cậu một chút, Tiêu Dật tưởng rằng La Luật mang tiền trả lại cho mình cho nên đồng ý đi theo cậu ta đến sau khoang thuyền, sau khi đứng ở nơi không có ai thì La Luật mới nói thế này với Tiêu Dật:

“Thế này nhé Tiêu Dật, chúng ta dù sao cũng tính là quen biết nhau cho nên tôi sẽ nói thẳng, Dương phó tổng để mắt tới cậu rồi”

Tiêu Dật giật mình, không nghĩ tới đến cả La Luật cũng nhìn ra được chuyện này, có điều Tiêu Dật vẫn muốn giả bộ cho đến cùng:

“Cậu nói cái gì thế La Luật?”

La Luật nhìn Tiêu Dật im lặng một hồi:

“Cậu dù sao cũng vẫn chưa chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị, nếu như cậu có hậu thuẫn ở đằng sau rồi thì còn sợ gì không thể trở thành nghệ sĩ chứ. Dương phó tổng để mắt tới cậu, tôi nghĩ cậu nên nắm chắc cơ hội này đi”

Lời của La Luật nói không sai, đáng tiếc Tiêu Dật sớm đã có hậu thuẫn chống lưng rồi, hơn nữa xét về thể lực cũng như ngoại hình, tất tật cả đều cao hơn Dương Đại Lực vừa béo vừa lùn kia rất nhiều:

“La Luật cảm ơn ý tốt của cậu, tôi không có ý định làm chuyện đó, lát nữa trở về khách sạn nhớ mang tiền đến trả cho tôi”

Tiêu Dật vừa nhìn qua liền biết La Luật nhất định là nghe theo lời của Dương Đại Lực kia đến dụ dỗ cậu, mới vừa rồi ở sau buồng lái hai người bọn họ còn nói chuyện với nhau, xem ra hai người này đã quen nhau từ trước rồi.

Buổi chụp hình hôm đó kéo dài hai tiếng đồng hồ, lúc trở về khách sạn cũng không có một bữa ăn đằng hoàng, chỉ mới vừa ngồi ăn được năm phút thôi đã bị nhân viên thúc giục đi thay quần áo để chuẩn bị cho buổi tiệc tối. Thật ra thì Tiêu Dật không đến dự buổi tiệc tối này cũng được, nhưng dù sao cậu hiện tại vẫn chưa được xem là nghệ sĩ, không thể nào nói một mỗi không muốn đi được, người ta sẽ nghĩ cậu chưa là gì đã muốn tỏ vẻ rồi. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng hóa trang vừa để cho người ta vẽ loạn trên mặt mình vừa hồi hộp đợi điện thoại của Trình Kiệt, Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại có dự cảm không lành giống như là sắp có chuyện gì xảy đến với cậu vậy. Tiêu Dật quyết định không gọi điện cho Trình Kiệt nữa, dù sao buổi sáng ngày mai cậu cũng sẽ bay về Bắc Kinh rồi đến lúc đó coi như là trực tiếp đến trước mặt người ta nhận lỗi là được.

Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo vest kẻ màu hồng pastel hiện đại, bên trong mặc áo sơ mi trắng có đính một chiếc nơ nhỏ ở trước cổ nhìn vô cùng đáng yêu, phối hợp với quần âu màu trắng vừa vặn càng khiến cho

Tiêu Dật so với ngày thường nhìn đẹp mắt hơn rất nhiều. Mái tóc của Tiêu Dật được nhân viên làm tóc chải chuốt tỉ mỉ, không còn để tùy ý như mọi khi nữa mà thay vào đó nhìn vô cùng có đường lối, nốt ruồi lệ ở bên khóe mắt của Tiêu Dật được nhân viên trang điểm chấm thêm một chút cho đậm càng làm nổi bật hơn đôi mắt xinh đẹp có hồn. Tiêu Dật đứng ở trước gương ngắm mình một lượt, thật sự là đến ngay cả bản thân cậu cũng không nhận ra được bản thân mình thế nhưng lại có thể thuận mắt được đến như vậy. Khuyên tai nằm trong bộ sưu tập sắp ra mắt của Sử Cát Cát ở trên tai Tiêu Dật lấp lánh chói mắt, đó là một chiếc khuyên tai gắn duy nhất một viên đá quý, lần này mang bên mình còn phải rất cẩn thận chỉ sợ vô tình làm rơi mất hoặc hỏng thì sẽ không có tiền mà đền.

Du thuyền hai tầng xa hoa lấp lánh ánh đèn điện ở phía trong, đi ở phía xa đã nghe thấy được tiếng nhạc du dương truyền tới, khách mời lần lượt từng người bước lên du thuyền, Tiêu Dật có cảm giác ánh trăng hôm nay cực kỳ sáng đến khác thường, bầu trời cũng nhiều sao hơn, cảm giác như ngày mai nhất định sẽ nắng to. Tiêu Dật đang thất thần đứng ở dưới thì Ngô Lăng không biết từ đâu đi tới đẩy tay cậu:

“Đi thôi”

Tiêu Dật giật mình quay sang nhìn Ngô Lăng, cậu ta mặc một bộ vest đen vô cùng nam tính, lại nhìn đến mình không rõ vì sao stylist lại chọn cho cậu màu sắc tươi sáng có chút nữ tính thế này. Tiêu Dật nhìn Ngô Lăng rồi nhú mày:

“Stylist chọn cho cậu bộ vest này sao?”

Ngô Lăng cũng nhìn Tiêu Dật một lượt rồi thở dài:

“Stylist thật sự rất có mắt thẩm mỹ, có điều lại chọn cho cậu bộ vest này thật sự khiến cho người khác phải khó xử”

Tiêu Dật nhìn xuống bản thân mình một lượt rồi chỉnh lại vạt áo một chút:

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy như vậy đó”

Ngô Lăng bước đi:

“Được rồi, cũng đến giờ rồi chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật ở phía sau bước đi:

“Ngô Lăng kẹp cà vạt kia là trang sức đấu giá của Sử Cát Cát sao?”

Ngô Lăng vừa đi vừa nói:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật cười cười nhìn nó một chút:

“Thật là đẹp”

Trên du thuyền có thức ăn, mặc dù trong bụng của Tiêu Dật hiện giờ rất đói nhưng cậu thật sự không có thời gian để ăn. Vốn tưởng rằng sau khi chụp hình xong là kết thúc công việc, không ngờ cho đến khi dự tiệc tối ngày hôm nay cậu vẫn còn có rất nhiều việc phải làm. Trước tiên bên tổ phụ trách chương trình tập hợp tất cả những người mẫu đang mang trên mình trang sức của Sử Cát Cát lại một chỗ rồi đưa cho một tờ giấy ghi trên đó một đoạn giới thiệu về trang sức họ đang mang để học thuộc, lát nữa ở trong buổi đấu giá sẽ cần dùng đến. Không chỉ có số người mẫu chụp hình buổi sáng ngày hôm nay mà chỗ này còn có thêm rất nhiều người mẫu, ca sĩ, diễn viên đều đến, có người cũng coi như là có chút tên tuổi đã tập hợp ở chỗ này.

Tiêu Dật mang một đôi khuyên tai hình tròn đơn giản, điểm nhấn duy nhất của đôi khuyên tai này chính là một viên đá màu trắng lấp lánh đính ở

giữa. Tiêu Dật nhìn xuống tờ giấy giới thiệu ở trên tay, ở trong đây có nói đôi khuyên tai này được làm bằng chất liệu vàng trắng, còn viên đá đính ở giữa kia được làm bằng kim cương, tuy đôi khuyên tai này chưa được định giá nhưng mà ở dòng bên dưới có ghi sẽ chia 10% số tiền thu được từ đôi khuyên tai này cho người mẫu giới thiệu.

Đôi khuyên tai mà Tiêu Dật đang mang có tên là Không Lối Thoát, đằng sau cái tên đó là một câu chuyện đại loại giống như là người nào mang đôi khuyên tai này bất kể là nữ hay nam đều sẽ khiến cho đối phương bị chìm đắm sâu trong cái vòng tròn mà mình tạo ra, lúc đầu đối phương sẽ có cảm giác chủ nhân của chiếc khuyên tai này vô cùng dễ nắm bắt, có một chút gì đó đơn giản ngây thơ, nhưng sau khi bước chân vào vòng tròn này rồi đối phương lại không thể là mà trốn thoát được nữa... Tiêu Dật đọc xong câu chuyện kia liền thầm nghĩ thật là lừa gạt người ta mà, nếu chỉ đeo đôi khuyên tai này vào liền khiến cho người khác yêu không thoát ra được vậy thì trên đời này vẫn còn có người cô đơn hay sao.

Buổi tiệc đấu giá rất nhanh được bắt đầu, có một sân khấu đứng dàn dựng ở phía trên bục, tất cả những người đứng ở phía dưới đều là khách mời đến tham dự, đèn điện ở phía dưới đều đã tắt chỉ để lại ánh sáng rực rỡ nhất ở phía trên sân khấu. Thị lực của Tiêu Dật không được tốt cho lắm, đèn ở phía dưới cũng đều đã tắt cho nên cậu căn bản không thể nhìn xuống được tình hình ở phía dưới ra sao, bởi vì Tiêu Dật rất là đói hơn nữa cũng rất lâu mới đến lượt cậu lên sân khấu cho nên Tiêu Dật muốn lén lén đi ra ngoài ăn một chút gì đó. Đồ ăn đều được bày biện ở bên ngoài khoang thuyền, đồng nghĩa với việc Tiêu Dật phải đi qua đám người phía dưới kia mới có thể đến được chỗ có thức ăn. Tiêu Dật vất vả lắm mới có thể lách qua được đám người đang đứng đông nghịt ở phía dưới, đi được một nửa đường rồi vẫn còn chưa xác nhận được cửa ra ở chỗ nào cho nên cứ đi vòng vòng mãi ở bên trong. Tiêu Dật đứng lại định hướng một chút, xét theo sân khấu phía trước kia thì cửa ra có lẽ ở phía bên phải, khi Tiêu Dật còn đang suy nghĩ tính toán thì phía dưới bỗng cậu liền có một bàn tay chạm vào,

Tiêu Dật hết hồn muốn nhảy dựng lên vội vã bước nhanh hơn một chút, tiếng bước chân dồn dập kia giống như là đang đuổi theo cậu, cho đến khi Tiêu Dật va vào một người phía trước thì người phía sau kia cũng đuổi kịp cậu, Tiêu Dật bắt đầu rơi vào một tình thế khó xử đó chính là hai bên ôm hình như là bị người phía trước cùng người phía sau cùng nhau đụng chạm.

“Làm gì thế?” Tiêu Dật khẽ kêu lên

Phía dưới quá tối cho nên cậu không thể nào nhìn thấy được mặt của hai người này, Tiêu Dật chỉ còn biết cố gắng muốn gạt tay bọn họ ra để chạy ra ngoài. Phải mất ba phút sau Tiêu Dật mới có thể rời được khỏi chỗ này mở cửa đi ra ngoài khoang thuyền, tình cảnh vừa rồi đúng là dọa chết cậu rồi. Tiêu Dật cẩn thận nhìn lại phía sau một chút xem xem hai người kia có đuổi theo mình ra đến tận bên ngoài này hay không, sau khi xác định không có ai bước ra theo mình Tiêu Dật mới thở phào một hơi bước tới dãy bàn ăn ở phía trước.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 63: Sóng Yên Biển Lặng

Ánh trăng trên cao treo lơ lửng giữa một khoảng trời đen đầy sao, Tiêu Dật cảm thấy ra bên ngoài thoải mái hơn rất nhiều so với không khí ngột ngạt ở bên trong kia. Không biết là do sự việc đụng chạm ở bên trong mới xảy ra vừa rồi hay là sắp có chuyện gì đó xảy đến với cậu mà Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại cảm thấy trong lòng bất ổn không yên. Tiêu Dật vốn tưởng rằng ở bên ngoài chỉ có một mình cậu mà thôi, không nghĩ tới phía mũi du thuyền còn có một cô gái đứng ở đó, cô gái kia có mái tóc dài uốn xoắn nhẹ nhàng màu hạt dẻ, trên người mặc một chiếc váy khá là dài màu xanh nhạt, gió ở phía trước lùa tới khiến cho chiếc váy voan mỏng kia cũng bay lên bồng bềnh nhìn vô cùng thoát tục. Tiêu Dật không có ý định bắt chuyện với cô gái này, cậu đến đây là muốn lấy đồ ăn cho nên trực tiếp đi đến phía bàn thức ăn cầm lên một chiếc đĩa, cô gái ở phía trước thấy có tiếng động liền quay lại, Tiêu Dật vừa hay trùng hợp nhìn về phía đó, cô gái kia cầm trên tay một ly rượu vang ngay lập tức rời đi. Tiêu Dật mắt thấy phía trước có cái gì đó liền bước tới nhìn thử phát hiện ra đó là một chiếc ví cầm tay màu xanh giống y hệt màu váy kia của cô gái ấy chính vì vậy liền có lòng tốt gọi cô ấy lại:

“Này cô ời, ví của cô rơi rồi”

Cô gái kia dừng lại, khoảng ba giây sau liền đặt ly rượu vang xuống bàn rồi quay đầu bước về phía Tiêu Dật. Tiêu Dật đưa chiếc ví nhỏ kia về phía trước:

“Cái này...”

Không rõ rốt cuộc cô gái này bị làm sao lại đột nhiên hôn môi cậu, Tiêu Dật bị dọa sợ mất vài giây sau đó mới hốt hoảng đẩy mạnh cô ấy ra một chút:

“Cô làm gì thế?”

Cô gái phía trước vô cùng xinh đẹp, hiện tại nở một nụ cười còn hoàn mỹ hơn, đáng tiếc trong lòng Tiêu Dật lúc này ngoài hốt hoảng ra thì chỉ có tồn tại cảm giác tội lỗi, nếu như để cho Trình Kiệt biết chuyện này hẳn có hay không sẽ lại tức giận. Cô gái kia nhếch môi rồi cầm lấy ví nhỏ ở trên tay của Tiêu Dật, lúc rời đi còn đưa tay lên chạm vào miệng của Tiêu Dật một cái nhưng rất nhanh đã bị cậu tức giận gạt ra:

“Đây coi như là thay lời cảm ơn”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy có chút bức bối, cảm giác giống như ở một nơi xa lạ bị người khác thay phiên nhau trêu đùa vậy, cậu đường đường là một người đàn ông thế mà vừa mới rồi còn bị hai người đụng chạm, đến hiện tại còn bị một người phụ nữ cưỡng hôn, càng nghĩ đến những chuyện ủy khuất này trong lòng càng nhớ đến Trình Kiệt ghê gớm, biết trước sẽ xảy ra những chuyện như vậy cậu nhất định sẽ không đồng ý ký hợp đồng với Sử Cát Cát lần này, nếu như nghe theo lời của Trình Kiệt bây giờ khẳng định là đang vui vẻ cùng hắn ngồi ăn cơm tối no bụng rồi.

Tiêu Dật không muốn ăn nữa cho nên quyết định đi lại vào bên trong du thuyền, lúc đứng ở trước cánh cửa kia định bước vào liền hít một hơi rồi mới nâng chân bước tiếp được, bên trong đang diễn ra cuộc đấu giá khá là ồn ào náo nhiệt, ánh sáng chỉ chiếu duy nhất tới phía trên sân khấu và một người đang ra giá ở phía dưới mà thôi, Tiêu Dật căn bản vẫn không thể nhìn rõ được mọi thứ xung quanh, chỉ còn biết chậm rãi cẩn thận tiến vào. Lúc Tiêu Dật đi được một nửa đường rồi liền bất ngờ bị một đám người

phía trước xô đẩy, có lẽ do bọn họ mãi xem náo nhiệt phía trước cho nên mới không để ý đến cậu, Tiêu Dật bị đẩy lùi về phía sau hai ba bước chạm phải người nào đó, Tiêu Dật chỉ kịp mở miệng nói một tiếng xin lỗi nhỏ thì cổ áo đã bị một lực mạnh mẽ tóm lấy, Tiêu Dật vùng vẫy muốn gạt tay người kia ra, sau một hồi tranh chấp mới có thể nhanh chóng chạy ra được đến gần phía sân khấu, đáng tiếc nơ nhỏ trên cổ áo đã bị biến mất không thấy đâu. Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền giật mình đưa tay sờ lên tai mình, vừa mới rồi người kia hình như có chạm tới tai của cậu, cũng không biết người đó có phải là kẻ trộm hay không, may mắn khuyên tai vẫn còn nếu không Tiêu Dật cũng không biết nên phải làm thế nào.

Còn ba người nữa là sẽ tới lượt của Tiêu Dật lên sân khấu, nhân viên phụ trách đi tới thông báo cho Tiêu Dật, lúc cô ấy nhìn đến trang phục trên người cậu phát hiện ra cổ áo có điểm nhấn nhúm liền nhíu mày:

“Cổ áo của cậu vì sao lại thế kia?”

Tiêu Dật hả một tiếng rồi cúi đầu chỉnh lại áo một chút, nữ nhân viên kia lớn tiếng gọi stylist tới:

“Mau mau, mau tới chỉnh lại trang phục cho cậu ấy đi”

Stylist cầm trên tay một dải dây mỏng làm bằng lụa nhiều màu sắc giúp Tiêu Dật thắt ở trên cổ áo cho đỡ trống, Tiêu Dật nhìn đến khăn lụa ở trên cổ áo có chút đau đầu, khăn lụa này nhiều màu sắc như vậy còn có bộ vest màu hồng pastel đang mặc trên người cậu nữa, thật sự là có phải nữ tính quá rồi hay không:

“Này cô, cô cảm thấy tôi thế nào?”

Nữ stylist rất trẻ nghe thấy Tiêu Dật hỏi vậy thì ngừng lại động tác hả một tiếng. Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Tại sao lại chọn đồ cho tôi... thật không nam tính chút nào”

Nữ stylist kia phì cười:

“Trang phục là chiều theo trang sức anh đang mang mà kết hợp, bởi vì trong câu chuyện của đôi khuyên tai này có nói chủ nhân của nó có điểm gì đó ngây thơ đơn giản cho nên tôi mới lấy màu hồng pastel làm chủ đạo”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi lại cầm tờ giấy của mình nhấm lại một lượt, lúc này không biết La Luật từ đâu đi đến liền thấp giọng nói với Tiêu Dật một câu thế này:

“Tiêu Dật, lát nữa xong việc Dương phó tổng muốn gặp cậu”

Tiêu Dật không ngẩng đầu nhìn La Luật mà vẫn chăm chú đọc tờ giấy đang cầm trên tay mình:

“Muốn gặp tôi làm gì?”

La Luật cười cười:

“Muốn cùng cậu bàn bạc chuyện làm ăn”

Tiêu Dật không cần phải suy nghĩ nhiều cũng biết Dương Đại Lực kia muốn cái gì cho nên liền ở ngay chỗ này từ chối La Luật:

“Chuyện làm ăn sao? Thật ngại quá lát nữa sau khi xong việc giám sát của chúng tôi có việc cần nhắc nhở, cho nên phiền cậu giúp tôi cảm ơn ý tốt của Dương phó tổng”

La Luật nhú mày trầm giọng nhắc nhở:

“Tiêu Dật, cậu không nên bỏ phí cơ hội này”

Tiêu Dật thở dài một hơi rồi buông tờ giấy xuống quay sang nhìn La Luật:

“Được rồi, sắp đến lượt tôi lên sân khấu rồi, đi trước đây”

Tiêu Dật không phải là người không biết nắm bắt cơ hội mà là cơ hội này cậu căn bản không cần. Tiêu Dật đứng ở phía sau khán đài được một lúc cuối cùng cũng đến lượt cậu bước lên, ánh đèn điện theo sát mỗi nhịp bước chân của cậu, cho đến khi đứng ở giữa sân khấu rồi thì ánh điện lớn đó cũng dừng lại. Tiêu Dật có một chút chói mắt, tuy rằng không nhìn thấy rõ ràng người bên dưới có phản ứng ra sao nhưng cậu cũng vẫn rất tự tin mà nói ra hết lời thoại của mình.

“Khuyên tai Không Lối Thoát đơn giản không cầu kỳ, điểm nhấn đặc biệt duy nhất là một viên kim cương nổi bật trên hình tròn làm bằng chất liệu vàng trắng. Người nào đeo đôi khuyên tai Không Lối Thoát này, bất kể là nam hay nữ đều sẽ khiến đối phương lúc đầu có cảm giác rất đơn giản, ngây thơ dễ tiếp cận, nhưng một khi đã bước vào trong vòng tròn mà chủ nhân khuyên tai tạo ra sẽ vĩnh viễn không có lối thoát”

Sau khi Tiêu Dật nói xong thì MC cũng ngay lập tức nâng giọng;

“Khuyên tai Không Lối Thoát này có phải rất đáng hay không? Giá khởi điểm của nó là 700 tệ”

Phía dưới bắt đầu nâng giá:

“900 tệ”

Ánh sáng ngay lập tức được chuyển tới phía người ra giá, là một cô gái nhìn qua còn rất trẻ. Tiếp sau đó lại là một người đàn ông trẻ tuổi nữa trả giá cao hơn:

“1 vạn tệ”

“Tôi trả 1 vạn 2”

“3 vạn”

“5 vạn”

Người trả giá 5 vạn chính là Dương Đại Lực, Tiêu Dật đứng ở trên sân khấu bắt đầu tính toán 10% của 5 vạn tệ là bao nhiêu, số tiền cậu nhận được từ đôi khuyên tai này xem như cũng không ít.

Không gian rơi vào trầm mặc, MC ở bên trên bắt đầu đếm ngược:

“5 vạn, Dương phó tổng trả 5 vạn tệ còn có ai trả giá cao hơn hay không?... 5 vạn tệ lần thứ nhất, 5 vạn tệ lần thứ hai, 5 vạn tệ lần thứ ba, xin chúc mừng ngài Dương khuyên tai Không Lối Thoát này sẽ là của ngài, lát nữa sau nghi kết thúc phiên đấu giá này mời ngài đến phía sau làm một vài thủ tục”

Tiêu Dật bước xuống phía dưới, lần này có thêm khoản 5000 tệ từ đợt đấu giá này xem như cũng được đi, lúc Tiêu Dật chỉ mới vừa bước xuống thì giám sát Khương La đã nhanh chóng kéo tay cậu vừa rời khỏi chỗ này vừa nói:

“Tiêu Dật, cậu bây giờ nhanh chóng sang chiếc du thuyền ở bên cạnh để làm thủ tục bàn giao đôi khuyên tai này, xong việc có thể trực tiếp trở về khách sạn hoặc ở lại tùy cậu”

Tiêu Dật có chút khó hiểu, giám sát Khương La tại vì sao lại gấp gáp đến như thế, có điều dù sao giám sát Khương La cũng đích thân kéo cậu rời khỏi chỗ này tránh cho việc cậu phải lòng vòng ở bên trong mãi không ra được. Khi Tiêu Dật bước ra ngoài khoang thuyền liền chạm mặt của Dương Đại Lực, cậu có chút khó chịu nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt:

“Dương phó tổng chúc mừng ngài, lát nữa bên Sử Cát Cát sẽ chuyển đôi khuyên tai này đến cho ngài”

Dương Đại Lực có ý muốn chặn đường của Tiêu Dật:

“Cậu Tiêu hiện tại định đi đâu thế?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Tôi hiện tại đi làm thủ tục bàn giao”

Dương Đại Lực cười xấu xa từ trong túi áo rút ra một tấm chi phiếu vẫn còn chưa viết vào mục số tiền đưa cho Tiêu Dật:

“Cậu Tiêu, tôi là coi trọng cậu cho nên tấm chi phiếu này tùy cậu ra giá đi”

Tiêu Dật nhìn đến tấm chi phiếu ở trước mặt mình im lặng suy nghĩ, suy nghĩ làm sao để từ chối một cách êm đẹp nhất, nếu như không khéo khăng định người này sẽ gây khó dễ cho cậu:

“Ha ha, cái này Dương phó tổng hẳn là nên đưa cho người phụ trách bên Sử Cát Cát, tôi đây chỉ là người được mời tới làm mẫu mà thôi cho nên không có phận sự gì trong việc này cả”

Dương Đại Lực muốn cầm lấy tay của Tiêu Dật nhưng rất nhanh bị cậu né tránh, ông ta không những không có điểm mất hứng gì cả mà còn cười lớn một cái rất sáng khoái:

“Rất có chí khí, như vậy đi tôi cho cậu thêm 7 vạn thì thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy vô cùng bị xúc phạm, Dương Đại Lực này không những có ngoại hình cách xa Trình Kiệt hơn nữa suy nghĩ cùng cách nói chuyện của ông ta cũng không thể so sánh với hẳn được. Tuy rằng Trình Kiệt lúc nào mở miệng cũng đều thẳng thắn nói muốn thao cậu, nhưng hẳn chưa bao giờ đề cập đến chuyện ra giá ở đây cả, khác với Dương Đại Lực này tuy rằng không có thẳng thắn như Trình Kiệt nhưng lại cứ muốn lấy

tiền vòng vo ra với cậu, cái này chính là cái mà Tiêu Dật cậu khinh thường nhất. Tiêu Dật mím mím môi trực tiếp nghiêng người bước qua Dương Đại Lực:

“Dương phó tổng thỉnh tự trọng đi”

Dương Đại Lực kéo cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Cậu vẫn còn chê ít sao, như vậy cậu ra giá đi”

Tiêu Dật giật mạnh tay lại:

“Dương phó tổng, tôi chịu ở lại nhiều lời với ông này giờ là vì tôi còn tôn trọng ông, cho nên ông tốt nhất hãy tôn trọng tôi một chút, chuyện ngày hôm nay tôi sẽ coi như không nhớ gì hết”

Tiêu Dật nói rồi liền nhanh chóng rời đi, càng tiếp xúc với dạng người này lâu càng khiến cho cậu không thoải mái. Dương Đại Lực bị Tiêu Dật dùng sức đẩy ra có chút lảo đảo tức giận nói lớn:

“Tiêu Dật, cậu cứ đợi đó, cậu rất nhanh sẽ phải đến cầu xin tôi”

Tiêu Dật một đường bước ra khỏi du thuyền hai tầng xa hoa lộng lẫy này, có lẽ sau khi rời khỏi đây trở về Bắc Kinh người cậu cần đến nhận lỗi chính là Trình Kiệt chứ không phải là Dương Đại Lực kia, bởi vì Trình Kiệt đến hiện tại vẫn không có động tĩnh gì cả ngay cả điện thoại đến một tin nhắn cũng không có, người này một khi im lặng như vậy khẳng định là đang rất tức giận.

Giám sát Khương La vừa mới rời có nói cậu lên du thuyền bên cạnh để bàn giao đôi khuyên tai Không Lối Thoát này, nhưng mà ở bên cạnh không biết là bên phải hay bên trái nữa, Tiêu Dật nhìn một hồi liền nhận ra được chiếc du thuyền bên trái không có ánh điện, nhìn qua cũng giống như không có người cho nên Tiêu Dật quyết định bước lên du thuyền bên phải.

Chiếc du thuyền bên phải nhỏ hơn chiếc du thuyền xa hoa bên cạnh rất nhiều, có điều so với những chiếc bình thường khác mà cậu thấy ở trên thuyền hình thật sự là lớn hơn cũng có điểm đẹp hơn nữa. Khi Tiêu Dật bước tới bậc thang thì ở phía trên đồng dạng có một người phụ nữ bước xuống, người phụ nữ này nhìn qua rất quen mắt, Tiêu Dật nhìn một lúc mới phát hiện ra được cô ta chính là cô gái vừa mới rồi đột nhiên hôn cậu. Tiêu Dật nhú mày né tránh sang một bên để cô ấy bước xuống trước, cô gái này có vẻ đang rất tức giận vì cậu nhìn thấy gương mặt của cô ta có phần vụn vỡ, lúc ánh mắt kia nhìn tới phía cậu liền có điểm giật mình sau đó cô ta dừng bước hướng cậu bất ngờ:

“Thì ra là cậu?”

Tiêu Dật cũng không hiểu cho lắm, phản ứng này của cô gái phía trước có phải là hơi quá rồi hay không, Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, cô gái kia cũng đứng nhìn chăm chăm cậu một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng liền nhếch môi khinh bỉ rời đi. Tiêu Dật lại bắt đầu cảm thấy bức bối, cậu rất không thích người khác không chút giấu giếm gì dùng bộ dạng đó quan sát cậu, ngày hôm nay hầu như đều là bị người ta nhìn chăm chăm đánh giá như vậy, cậu không hiểu mình rốt cuộc có chỗ nào không đứng đắn, tại sao đám người đến chụp hình không có ai khác ngoài cậu bị nhiều người để ý nhìn với ánh mắt lộ liễu như vậy. Tiêu Dật lại theo thói quen mím mím môi mỏng, mỗi lần không vui môi mỏng liền mím lại, tay nhỏ ở bên đùi gãi gãi giống như là cố gắng điều tiết lại bản thân trở về trạng thái cân bằng nhất.

Tiêu Dật bước lên du thuyền, sàn của chiếc du thuyền này được lát bằng gỗ nâu màu sáng, phía bên trong có ánh đèn nhưng lại không có tiếng bước chân nào cả, ngay cả một tiếng động cũng không có. Tiêu Dật dừng lại ở một chỗ gọi lớn:

“Có ai không?”

Bởi vì vẫn chưa xác định được đây có phải là chiếc du thuyền mà giám sát Khương La nói hay không cho nên Tiêu Dật không dám đi lung tung, không có bất cứ giọng nói nào đáp lời sau tiếng gọi của Tiêu Dật cả ngoài tiếng động cơ nổ máy lớn của chiếc du thuyền này. Tiêu Dật bị giật mình mất thăng bằng một chút bám vào lan can của du thuyền, vốn định bước ra khỏi chiếc du thuyền này thì nó đã nhanh chóng di chuyển rồi, Tiêu Dật biết là mình nên nhắm chỗ cho nên mới nhanh chóng muốn đi về phía khoang lái nói lớn:

“Khoan đã, có người ở trên này”

Tiêu Dật muốn mở cửa để vào bên trong chỗ khoang lái nhưng không được, cánh cửa vững chãi kia căn bản đã bị khóa, Tiêu Dật ở bên ngoài đập cửa muốn người bên trong nghe thấy nhưng không rõ vì sao người đó lại không chịu dừng lại ra mở cửa, từ đầu đến cuối căn bản không có động tĩnh gì cả khiến cho Tiêu Dật bắt đầu có chút sợ hãi.

Du thuyền càng đi càng xa mặt đất, chiếc du thuyền xa hoa hai tầng lớn kia cũng dần biến nhỏ, ánh đèn ở những khu nhà ở cũng trở nên lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời kia, sóng yên biển lặng quang cảnh bình yên nhưng trong lòng của Tiêu Dật hiện tại không thể nào bình yên được, cậu có dự cảm sau khi chiếc du thuyền này dừng lại sẽ có một chuyện gì xảy đến với cậu. Tiêu Dật lúc này mới chợt nhớ tới mình có điện thoại, cậu nhanh chóng mở máy điện thoại muốn gọi cho ai đó, nhưng mà Tiêu Dật nhìn một lượt danh bạ của mình cũng không biết gọi cho ai cả, cậu không lưu lại số của giám sát Khương La, số của Ngô Lăng cũng không lưu, bạn bè của cậu thì lại cách đây rất là xa căn bản không thể nào tới được, cuối cùng khi nhìn tới số của Trình Kiệt chẳng hiểu sao ngón tay lại nhanh chóng nhấn vào đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 64: Tái Hiện

Tiêu Dật chỉ vừa mới nhấn vào số điện thoại của Trình Kiệt thì du thuyền này liền dừng lại, trái tim của Tiêu Dật bắt đầu nhảy dựng lên một nhịp, đôi mắt mở lớn chứa đựng tia sợ hãi nhìn xung quanh một lượt, chỗ này là ở giữa biển vì sao đột nhiên muốn dừng lại. Tiêu Dật đến thở cũng không dám thở mạnh nhìn chăm chăm cánh cửa ở khoang lái đã được một lúc rồi vẫn không thấy cánh cửa đó mở ra, đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật truyền tới giọng nói quen thuộc:

“Đã chịu gọi điện tới rồi sao?”

Tiêu Dật nghe được giọng nói của Trình Kiệt thật sự mừng đến muốn khóc, chẳng hiểu tại sao giọng nói này khiến cho cậu nhớ nhung đến thế nhất là trong tình cảnh căng thẳng hiện tại, thật chỉ muốn hắt ở bên cạnh cậu lúc này. Tiêu Dật không muốn để cho Trình Kiệt biết tình cảnh của cậu hiện giờ, nếu như có thật sự xảy ra chuyện gì xấu đi chẳng nữa thì cậu trước mắt vẫn không muốn để cho hắn biết:

“Trình Kiệt...”

Đầu dây bên kia chỉ ừ một tiếng, Tiêu Dật cũng không biết hiện tại phải nói cái gì với Trình Kiệt cả chỉ biết rằng cậu muốn nghe thấy giọng nói của hắn lúc này mà thôi. Tiêu Dật đứng dậy bước ra khỏi khoang thuyền, đứng ở trước lan can đón nhận từng đợt gió thổi tới:

“Trình Kiệt, anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt im lặng một lúc, Tiêu Dật cũng im lặng theo, chỉ cần biết là hẳn vẫn còn ở đó là cậu đã cảm thấy vơi bớt nỗi sợ rồi:

“Chuẩn bị ăn”

Tiêu Dật đưa tay lau đi khóe mắt ướt ướt, không rõ là do quá mức sợ hãi hay là do gió biển thổi tới khiến cho hai mắt cậu cũng cay xè:

“Trình Kiệt, anh đang tức giận với em phải không?”

Trình Kiệt:

“...”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, giọng nói của cậu cũng chuyển nhỏ một chút:

“Em cũng vậy, em đúng là không nên không nghe lời anh”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Là thế sao?”

Đầu nhỏ của Tiêu Dật ở bên này cũng gật nhẹ:

“Ừm”

Trình Kiệt vẫn bình thản giống như là từ đầu đến cuối không phát giác ra chuyện gì cả:

“Em đang làm gì?”

Tiêu Dật nhìn biển lớn xung quanh trong lòng lại bắt đầu sợ hãi một chút, cậu không trả lời câu hỏi này của Trình Kiệt mà nói thế này:

“Trình Kiệt, em không biết bơi, anh nói cho em biết làm cách nào để bơi được”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Muốn học bơi sao? Như vậy đợi em trở về thì anh dạy em bơi”

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn, du thuyền vẫn hoàn toàn không có động tĩnh gì cả, cánh cửa ở buồng lái cũng vẫn chưa chịu mở ra, không gian xung quanh chỉ có duy nhất tiếng sóng biển rì rào.

“Em đang ở chỗ nào?” Trình Kiệt hỏi

Tiêu Dật không có ý định nói cho Trình Kiệt biết vị trí của mình hiện tại:

“Ở Tam Á, ngày mai sẽ trở về”

Trình Kiệt im lặng một chút sau đó giọng nói dường như cũng lạnh đi:

“Ngày hôm nay thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy ngày hôm nay vô cùng tệ hại:

“Rất mệt, ha ha nếu như nghe lời của anh thì bây giờ chắc có lẽ đã được ăn cơm rồi”

Trình Kiệt nói một lời quan tâm:

“Như vậy em đi ăn cơm đi, anh hiện tại cũng phải trở về rồi”

Tiêu Dật không muốn cúp máy, ít nhất là cho đến khi cánh cửa ở khoang buồng lái kia mở ra:

“Trình Kiệt, anh lại ở công ty tăng ca sao?”

Trình Kiệt ừ một tiếng, Tiêu Dật cùng hắn tiếp tục nói chuyện:

“Trình Kiệt, buổi trưa có ăn cơm không?”

Trình Kiệt bình thản đáp lại:

“Có gọi thức ăn tối”

Tiêu Dật bắt đầu nghe thấy có tiếng động ở khu buồng lái, trái tim cậu lại đập loạn một chút:

“Trình Kiệt, như vậy anh trở về cẩn thận nhé, em cúp máy đây”

Trình Kiệt vẫn chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng. Tiêu Dật mang điện thoại đút vào trong túi áo vest, bước chân có phần do dự đi về phía cánh cửa của khoang buồng lái kia, Tiêu Dật đưa tay vặn tay cầm của cánh cửa đó phát hiện ra nó không còn bị khóa trái nữa. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu đẩy cánh cửa kia ra, khoang buồng lái không có bất cứ một ai cả, cậu nhìn xung quanh một hồi cũng không nhận ra được có điểm gì kỳ lạ. Phía trước có một ô cửa sổ làm bằng kính để người lái có thể quan sát được mọi thứ phía trước, Tiêu Dật nhìn tới phát hiện ra ở trước mũi của du thuyền có một bàn ăn nhỏ hình tròn, còn có bóng dáng của một người đàn ông đang ngồi trên ghế quay lưng lại với cậu. Thị lực của Tiêu Dật không được tốt, ngoài việc xác định được người đàn ông kia hình như mặc một thân tây trang ra thì cậu không thể nhìn ra được cái gì khác nữa cả. Tiêu Dật bước ra bên ngoài buồng lái muốn đi tới phía mũi du thuyền, tiếng bước chân không được tự nhiên có chút sợ hãi, đến khi Tiêu Dật đứng ở một khoảng cách có thể nhận ra được điều gì đó rồi thì cậu liền dừng bước.

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ngồi ở trên một chiếc ghế gỗ đơn được sơn màu trắng, một bộ dạng quang minh chính đại vắt chéo hai chân, hẳn nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Dật cũng không có gì lấy làm bất ngờ lắm mà vô cùng bình thản quay đầu lại phía sau, ngón tay thon dài gõ ba nhịp trên chiếc bàn để hai đĩa thức ăn đơn giản:

“Đến đây”

Tiêu Dật xác nhận chắc chắn chính là Trình Kiệt liền mới buông lỏng một chút, trong lòng chẳng hiểu sao lại cảm thấy may mắn, cậu bước tới ngồi xuống ở ghế đối diện hỏi hần:

“Trình Kiệt sao lại là anh?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, vẫn là kiểu nhìn đánh giá dò xét đó nhưng mà Tiêu Dật lại không cảm thấy chán ghét giống như chán ghét đám người hôm nay:

“Em mong là ai?”

Tiêu Dật ấp úng:

“Không phải... ý của em là... không phải anh vừa rồi nói đang ở công ty hay sao?”

Trình Kiệt không có biểu hiện gì quá nhiều cả:

“Anh có nói mình đang ở công ty sao?”

Tiêu Dật nghĩ lại cuộc nói chuyện điện thoại vừa mới rồi, vừa mới rồi cậu hỏi Trình Kiệt lại tăng ca nữa phải không hần nói đúng vậy:

“Anh vừa mới rồi không phải nói mình hôm nay tăng ca sao?”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu vang đỏ, cổ tay bắt đầu chậm rãi chuyển động xoay tròn:

“Đúng vậy, buổi sáng đã tăng ca để có thể đến đây được”

Trình Kiệt sáng sớm đến công ty đã nhìn thấy danh sách những nghệ sĩ thực tập được chọn làm người mẫu đi chụp hình cho Sử Cát Cát, hần vốn không có ý định để ý nhiều lắm nhưng khi nhìn lướt qua liền nhìn thấy hai chữ Tam Á kia, sau khi nhìn xuống tên của người được chọn phát hiện ra

có hồ ly nhỏ nhà hần thì liền tức giận. Lý do Trình Kiệt không muốn để Tiêu Dật đi chụp hình lần này là bởi vì Sử Linh không biết có muốn đối phó với Tiêu Dật hay không cho nên hần mới kiên quyết không cho Tiêu Dật đi là vì lý do đó, hơn nữa hoạt động ra mắt bộ sưu tập của Sử Cát Cát năm ngoái hần cũng từng đến tham dự, người mẫu sẽ mang trang sức đó lên đài đấu giá, trang sức chỉ là một phần phụ, người mang trang sức đó mới chính là phần chính, nếu như người mua hàng là một chính nhân quân tử bị đối phương từ chối sẽ không giở trò thì không nói, nhưng nếu như gặp phải kẻ tiểu nhân nhất định sẽ không có kết quả tốt, thế cho nên lý do Trình Kiệt vì sao phải ngay trong ngày hôm nay sắp xếp toàn bộ hết công việc bận rộn này để bay đến Tam Á quản người là vì thế.

“Trình Kiệt... thật ra em định ngày mai em trở về sẽ đến gặp anh...”

Trình Kiệt ồ một tiếng:

“Để làm gì?”

Tiêu Dật cúi đầu mím mím môi mỏng làm ra một bộ dáng hối lỗi:

“Em đi như vậy lại không nói cho anh biết...”

Trình Kiệt dùng đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn vài nhịp:

“Em không phải nói rồi hay sao, ngày mai em một mình đến Tam Á”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt cũng im lặng một lúc rồi lên tiếng:

“Được rồi, đồ ăn nguội hết rồi đó, ăn đi”

Tiêu Dật nhìn đến đĩa bát tết trước mặt cùng một ly rượu vang giống như ly mà Trình Kiệt đang cầm. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật có ý định ăn

liền chậm rãi cầm lên dao đĩa của mình cắt miếng thịt bò trước mặt ra từng miếng nhỏ, vừa làm vừa nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay đã ăn chưa?”

Tiêu Dật thành thật đáp:

“Có ăn qua loa một chút vào buổi trưa”

Trình Kiệt rất nhanh đã có thể cắt ra miếng bít tết kia thành từng miếng nhỏ đẩy đến trước mặt của Tiêu Dật:

“Là vậy sao, xem ra hai miếng thịt bò này cũng không làm em no bụng được rồi”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt hình như đang tức giận, nhưng mà hắn từ đầu đến cuối lại không có trực tiếp biểu hiện ra cho nên khiến cho cậu càng thêm phần bất an. Trình Kiệt đổi cho Tiêu Dật đĩa thịt bò mà mình đã cắt sẵn rồi lại tiếp tục cắt miếng thịt bò ở trước mặt mình, sau đó hắn thản nhiên dùng đĩa cầm xuống miếng thịt nhỏ đã được mình cắt kia đưa tới trước miệng của Tiêu Dật:

“Ăn đi”

Tiêu Dật giật mình một chút nhưng kết quả vẫn há miệng ra ăn. Trình Kiệt tiếp tục cúi đầu cắt thịt bò, Tiêu Dật ngồi im lặng không có động tĩnh gì cả, Trình Kiệt một lần nữa thản nhiên đưa thịt bò đã cắt đến trước miệng của Tiêu Dật:

“Em không đói sao?”

Tiêu Dật hơi hơi gạt tay Trình Kiệt ra:

“Anh tức giận hả?”

Trình Kiệt thu tay lại để đĩa xuống dưới bàn:

“Có quan trọng sao? Anh không phải đã nói rằng em không nên tham gia hoạt động lần này nhưng em vẫn cố tình ở sau lưng anh ký hợp đồng với Sử Cát Cát, khi em quyết định ký hợp đồng đó không phải là em đã sớm nghĩ đến chuyện anh sẽ tức giận hay sao? Anh nghĩ rằng em cảm thấy không quan trọng, hoặc có thể là em có khả năng giải quyết được mọi chuyện cho nên mới làm như thế, đúng không?”

Tay nhỏ của Tiêu Dật để ở dưới bàn bắt đầu gãi gãi lấy quần của mình:

“Em lúc đầu quả thật không có ý định ký hợp đồng, sau đó em có đọc qua bản hợp đồng đó rất là kỹ cảm thấy không có gì bất lợi cả, cho nên mới quyết định như vậy”

Trình Kiệt vắt chéo hai chân, ánh mắt nhìn chăm chăm về người phía trước:

“Như vậy đến đây rồi cảm thấy thế nào?”

Tiêu Dật trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Có ai gây khó dễ cho em hay không?”

Tiêu Dật không muốn để cho Trình Kiệt biết chuyện của Dương Đại Lực và cô gái kia cho nên liền nói dối thế này:

“Cũng không có... chỉ là lượng công việc hơi nhiều một chút mà thôi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào im lặng, chỉ có tiếng sóng biển rì rào vang vọng, du thuyền bồng bềnh trên mặt nước khe khẽ lắc lư, ánh trăng trên cao giống như là muốn lật tẩy sự dối trá của cậu cứ như vậy ở trên cao chiếu xuống đỉnh đầu cậu, cậu có cảm giác hiện tại mình giống như là tội

phạm đang ngồi trước một viên cảnh sát để thẩm vấn, mà ánh đèn trong phòng kín kia chính là ánh trăng trên cao thủy chung chỉ chiếu ánh sáng đến một mình cậu. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới lên tiếng nói tiếp:

“Được rồi, ăn đi”

Tiêu Dật muốn tỏ ra mình thật là tự nhiên cho nên liền cầm lên đĩa nhỏ lấy thịt bò đưa vào trong miệng, Trình Kiệt không ăn chỉ ngồi nhìn Tiêu Dật ăn, Tiêu Dật ăn hết thịt bò trong đĩa rồi hắn liền chuyển đĩa thịt bò còn lại đến trước mặt của cậu:

“Ăn thêm đi”

Tiêu Dật hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không ăn sao?”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Không cần lo cho anh, lát nữa anh sẽ ăn”

Tiêu Dật không hiểu ý tứ trong lời nói của Trình Kiệt cho lắm:

“Trình Kiệt, em no rồi”

Trình Kiệt vẫn cố chấp muốn Tiêu Dật ăn:

“Ăn thêm đi, không phải nói cả ngày nay rất mệt sao”

Tiêu Dật đúng là chưa no nhưng mà cậu không có tâm trạng để ăn bởi vì Trình Kiệt có biểu hiện rất khác lạ, nếu như Trình Kiệt ngay lúc này lớn tiếng nói rằng hắn tức giận ra thì còn đỡ nhưng đằng này hắn trước sau vẫn cứ bình thản như vậy. Tiêu Dật tiếp tục cầm lấy đĩa lên ăn, Trình Kiệt đứng dậy đi vào trong khoang thuyền, một lúc sau liền cầm ra một chiếc túi nhỏ

đặt ở trên bàn, Tiêu Dật nhìn chiếc túi nhỏ kia một chút rồi im lặng ngoan ngoãn ngồi ăn hết phần thịt còn lại trong đĩa.

Sau khi ăn xong Tiêu Dật liền cầm lấy khăn giấy ở trên bàn đưa lên miệng lau:

“Trình Kiệt, có lẽ hiện tại phiên đấu giá cũng kết thúc rồi, em còn phải quay trở về bàn giao lại...”

Không để cho Tiêu Dật nói xong Trình Kiệt đã cắt ngang lời của cậu:

“Em yên tâm, bọn họ nhất định sẽ mang theo khuyên tai dự phòng, không có khuyên tai em đang mang thì bọn họ cũng có một đôi khuyên tai khác giao cho...” Trình Kiệt nói đến đây thì dừng lại một chút, rồi mới lạnh giọng nói ra ba chữ cuối cùng: “Dương Đại Lực”

Tiêu Dật giật mình có dự cảm không lành, Trình Kiệt còn biết luôn cả tên của ông ta, cậu có điểm bất an nhìn Trình Kiệt:

“Thế... là thế sao?”

Trình Kiệt ngược lại vẫn cứ bình thản như không có chuyện gì cả:

“Ừ, cho nên chúng ta cứ ở chỗ này từ từ nói chuyện. Phải rồi hôm nay anh chợt phát hiện ra cà phê lần trước em mang từ quê lên anh đã dùng hết rồi, lần sau trở về quê có thể giúp anh mua nhiều một chút hay không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt vì sao lại nhắc đến chuyện cà phê này, hẳn chắc không phải là biết chuyện cậu đi gặp Thẩm Tiểu Thúy rồi chứ:

“Hả? Cũng được... nếu như lần sau...”

Trình Kiệt nhếch môi khẽ cười lạnh:

“Anh quên mất, ngày hôm đó không phải chủ tiệm cà phê có lên gặp em hay sao, cô ấy hẳn là cũng mang cà phê theo nhỉ? Được rồi, không dành với em, nếu như em muốn uống thì cứ giữ lại, sau này em về quê mua giúp anh là được rồi”

Không còn nghi ngờ gì nữa cả, Trình Kiệt đúng là đã biết chuyện cậu gặp mặt Thẩm Tiểu Thúy rồi. Tiêu Dật tự bình ổn bản thân của mình, cậu và Thẩm Tiểu Thúy ngày hôm đó căn bản chỉ là ngồi nói chuyện bình thường mà thôi:

“À... thật ra thì... cô ấy được nhà trường cử lên đây trao đổi kinh nghiệm giảng dạy trong một tuần”

Trình Kiệt nâng giọng hỏi:

“Em cũng có kinh nghiệm giảng dạy sao?”

Tiêu Dật rõ ràng là không có gì với Thẩm Tiểu Thúy cả nhưng mà chẳng hiểu vì sao bây giờ đối diện với Trình Kiệt thế này lại thật sự luống cuống vô cùng:

“Không có, chỉ là... bạn bè gặp mặt nói chuyện một chút mà thôi, cô ấy cũng không có mang cà phê lên tặng cho em”

Trình Kiệt nhấp một ngụm rượu vang rồi đặt lại ly thủy tinh đó xuống dưới bàn:

“Trang phục của em hôm nay rất là đẹp, rất thích hợp với em, rất thích hợp...”

Tiêu Dật lại có chút bất ngờ, rõ ràng là đang nói chuyện của Thẩm Tiểu Thúy mà Trình Kiệt đột nhiên lại chuyển sang vấn đề trang phục của cậu.

“Nhưng mà, nếu như mang nơ nhỏ ở trước cổ có lẽ là hợp hơn chiếc khăn lụa này”

Tiêu Dật lúc đầu đúng là mang nơ nhỏ nhưng lúc đi qua chỗ đấu giá giằng co một hồi đã bị người nào đó lấy mất, Trình Kiệt nhắc đến chuyện này quả thật khiến cậu nghi ngờ người đó là hắc. Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy tiến về phía của Tiêu Dật, bàn tay chạm lên tai của cậu một chút rồi dừng lại ở khuỷu tay cậu đang mang:

“Không Lối Thoát 5 vạn tệ, anh trả 7 vạn thì thế nào? Thế này đi, anh đưa em một tấm chi phiếu em tự mình viết giá của nó vào, à phải rồi việc này anh phải đi thương lượng với người bên Sở Cát Cát mới đúng, em chỉ là mẫu được mời đến mà thôi”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, bàn tay to lớn ở phía sau hông cậu bóp mạnh lấy, hắc cúi người ghé sát vào tai Tiêu Dật nói một câu khe khẽ:

“Làm gì thế?”

Từng lời nói của Trình Kiệt đang nói đều tái hiện lại tất cả mọi chuyện buổi tối ngày hôm trước rồi cả buổi tối ngày hôm nay nữa, xem ra Trình Kiệt sớm đã biết chuyện mà cậu gặp phải, hơn nữa chuyện ở trong khu đấu giá có lẽ cũng là do hắc làm. Lúc Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ mấy vấn đề kia thì Trình Kiệt đã hung hăng cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lấy môi của cậu, nụ hôn nay vô cùng cuồng dã, cậu cảm giác được môi của mình giống như sắp bị hắc cắn rách vô cùng đau đớn, Tiêu Dật theo phản xạ tự nhiên đẩy mạnh Trình Kiệt ra nhú mày tức giận:

“Anh làm gì thế?”

Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào đôi môi bị mình cắn đến sưng đỏ của Tiêu Dật xoa nhẹ một chút, động tác vô cùng nhẹ nhàng nhưng giọng điệu trong câu nói tiếp theo lại khiến cho đối phương rét lạnh:

“Đây coi như là thay lời cảm ơn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 65: Mau Tới Thao Em

Tiêu Dật sững sờ, để cho Trình Kiệt biết được chuyện của Dương Đại Lực không nghiêm trọng bằng việc để cho hắn biết mình ở bên ngoài du thuyền bị một cô gái cường hôn. Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn tới ánh mắt của Trình Kiệt, phía bên trong chẳng khác nào đang chờ thời cơ để bùng nổ, người này nhất định là đang rất tức giận:

“Chuyện đó, em thật sự...”

Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Dật mở cúc áo sơ mi phía trên cùng ra cho thoải mái, lại vòng về phía sau giúp cậu cởi áo vest màu hồng pastel kia vắt lên thành ghế thật gọn gàng:

“Không sao cả, anh biết mà”

Một câu không sao cả này của Trình Kiệt so với một cậu anh đang tức giận của hắn còn khủng bố hơn, Trình Kiệt nói không sao, động tác cũng vẫn vô cùng ôn nhu nhưng Tiêu Dật chẳng hiểu vì sao nội tâm trong lòng lại nhảy loạn như thế. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, cúi xuống hôn lên mái tóc cậu hít nhẹ một hơi:

“Anh nói với em chưa nhỉ? Hôm nay em thật sự rất đẹp”

Tiêu Dật cả người cứng ngắc, đứng trên mũi du thuyền bỗng bênh trôi nổi, gió mang theo nước biển thổi tới vô cùng mát mẻ, bầu trời hôm nay sao sáng vô cùng, trăng tròn biết bao, quang cảnh cho đến cả thời điểm đều

vô cùng lẳng mạn, chỉ có duy nhất hai người bọn cậu ở chỗ này mà thôi... nhưng mà cho đến cuối cùng Tiêu Dật mới chợt nhận ra một vấn đề nghiêm trọng đó chính là chỉ có hai người bọn cậu ở tại chỗ này mà thôi:

“VẬY SAO... CÁM ƠN ANH”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, hắn đưa tay lên cổ áo của cậu cởi ra khăn lụa màu sắc kia vắt lên thành ghế. Tiêu Dật lo lắng nhưng lại không dám hành động tùy tiện, chỉ còn biết ngoan ngoãn như vậy đứng yên ở một chỗ. Trình Kiệt tiếp tục muốn cởi đi thắt lưng trên quần của Tiêu Dật, khi chiếc thắt lưng da đó được nằm gọn gàng trên thành ghế rồi hắn liền đẩy cậu ngồi xuống ghế đơn bên cạnh, Tiêu Dật nhịn không được nữa muốn đứng lên thì bị Trình Kiệt dùng lực nhấn hai vai cậu ép buộc ngồi xuống:

“TRÌNH KIỆT, ANH LÀM GÌ THẾ?”

Trình Kiệt ngồi xổm xuống dưới chân của Tiêu Dật, động tác vô cùng tao nhã nhấc một chân cậu lên, mang giày tây màu nâu cởi ra vừa làm vừa nói:

“LẦN TRƯỚC ANH ĐÃ NÓI VỚI EM RỒI, ANH SẼ KHÔNG ÉP BUỘC EM...” Nói rồi Trình Kiệt liền nhấc chân còn lại giúp cậu tháo ra nốt chiếc giày kia: “NHƯNG MÀ XEM RA LỜI NÓI ĐÓ ĐẾN HÔM NAY KHÔNG THỂ GIỮ ĐƯỢC RỒI”

Tiêu Dật hoảng hốt muốn đứng dậy nhưng cổ chân bên phải của cậu lại bị Trình Kiệt nắm chặt ở trong tay, Tiêu Dật bắt đầu lo lắng sợ hãi hơn nữa còn có một chút căng thẳng:

“TRÌNH KIỆT, EM CÒN CHƯA CHUẨN BỊ”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đứng dậy, để cho lưng cậu áp vào lồng ngực hắn, để cho hông cậu có thể cảm nhận được vật nóng đang chĩa thẳng ở

phía trong quần kia. Trình Kiệt một tay ôm eo của Tiêu Dật, một tay với lấy túi đồ nhỏ để ở trên bàn ăn lấy ra:

“Không sao cả, anh đã thay em chuẩn bị hết tất cả rồi, gel bôi trơn, thuốc tiêu sưng... mọi thứ anh đều đã chuẩn bị tốt”

Trình Kiệt lấy đồ ra xong liền đưa tay cởi cúc quần của Tiêu Dật, cả một quá trình đó vô cùng chậm rãi không hấp tấp chút nào cả, nhưng mà Tiêu Dật cảm nhận được hơi thở phả ra ở trên đầu cậu kia mang theo sự tức giận kìm nén chỉ chờ sức mà bùng nổ. Tiêu Dật nghĩ hiện tại không thích hợp để làm chuyện này, ít nhất vẫn là để sau khi Trình Kiệt nguôi giận rồi thì tính tiếp. Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt run giọng nói:

“Trình Kiệt, chúng ta về khách sạn đi”

Trình Kiệt mạnh tay muốn cởi ra bằng được quần của Tiêu Dật, khi khóa quần được kéo xuống rồi Trình Kiệt lại xoay người Tiêu Dật lại đối diện với mình, hấn cúi đầu hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, bàn tay to lớn luồn vào bên trong quần lót của cậu nhào nặn hai bên mông cong vênh hơn người kia. Tiêu Dật bất an vô cùng, gương mặt muốn né tránh nhưng lại không thể nào né tránh được, nụ hôn của Trình Kiệt vô cùng mãnh liệt, vô cùng cuồng dã, hấn giống như là dồn hết mọi sự tức giận trong lòng mình phát ra hết ở trên đôi môi cậu, đầu lưỡi linh hoạt đảo quanh khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu làm cho quai hàm của cậu cũng có chút mỏi. Không biết qua bao lâu, Trình Kiệt mới chịu buông tha rời khỏi môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật khuôn miệng còn tồn lại nước miếng bóng loáng, khuôn ngực phập phồng thở dốc một phần vì thiếu dưỡng khí, một phần vì sợ hãi không thôi. Trình Kiệt cởi quần của Tiêu Dật xuống ngang bắp đùi, nhanh chóng lấy gel bôi trơn ra lòng bàn tay của mình. Tiêu Dật thấy động tác kia của Trình Kiệt thì lại càng gấp gáp, cậu nắm lấy của tay của hấn đáng thương lắc đầu:

“Trình Kiệt, em thật sự rất sợ”

Trình Kiệt đưa tay xuống luôn vào trong kẽ hông của Tiêu Dật, ngón tay mang theo gel bôi trơn trượt lên trượt xuống ở ngoài động nhỏ của cậu, thỉnh thoảng sẽ còn như có như không thử đưa đầu ngón tay vào đó một chút:

“Hiện tại mới biết sợ có phải là quá muộn rồi hay không?”

Mỗi lần ngón tay của Trình Kiệt chà sát động nhỏ chật hẹp của Tiêu Dật thì cậu lại có cảm giác nhịp tim đập mạnh, hô hấp khó thở không thông, chẳng biết Trình Kiệt bằng một cách nào đó đã mang được quần của cậu cởi ra vứt ở dưới sàn du thuyền rồi. Trình Kiệt nhấc một chân của Tiêu Dật đặt lên ghế, tư thế này của cậu thật sự là vô cùng xấu hổ, Tiêu Dật muốn thu chân xuống như lại không thể bởi vì Trình Kiệt từ đầu đến cuối luôn có cách để cho cậu không thể làm theo ý mình được. Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh khi Trình Kiệt mang đầu ngón tay muốn tiến vào bên trong cậu, hai tay của Tiêu Dật vòng lên ôm lấy cổ của Trình Kiệt cũng siết chặt một chút, một chân để chống đỡ thân thể cũng bắt đầu run run, mồ hôi theo bên huyết thái dương bắt đầu chảy xuống, những đường nhăn ở giữa trán cũng hiện lên rõ ràng:

“Trình Kiệt, có thể hay không về khách sạn?”

Trình Kiệt nhếch môi khàn giọng:

“Quá muộn rồi”

Trình Kiệt mang thêm một ngón tay nữa đâm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, vách thịt bắt đầu co rút kịch liệt, không thể chịu được kích thích quá lớn này ở trong thân thể của mình cho nên chân của Tiêu Dật liền theo phản xạ né tránh kiễng lên:

“Không... Trình Kiệt... anh dừng lại đi”

Trình Kiệt ánh mắt chuyển lạnh đi rất nhiều, hai đầu ngón tay nhanh chóng rút ra cắm vào mảnh liệt hơn, Tiêu Dật lắc đầu đáng thương hét:

“Không... Trình Kiệt... không thể được”

Trình Kiệt một tay giữ chặt chân để ở trên ghế của Tiêu Dật không cho cậu có khả năng đứng xuống, một tay ở bên trong động nhỏ kia của cậu bắt đầu tách mở nơi lỏng. Tiêu Dật bởi vì quá mức đau đớn mà vỡ òa, hai bên viền mắt ửng hồng ngập nước, áo sơ mi trắng phía sau lưng dán vào da thịt vì mồ hôi đang không ngừng chảy ra:

“Trình Kiệt... cầu xin anh... dừng lại một chút”

Trình Kiệt không những không dừng lại mà còn cố chấp mang thêm một đầu ngón tay nữa tiến vào, ba đầu ngón tay quá mức lớn làm loạn ở bên trong động nhỏ chật hẹp chưa từng một lần bị mở rộng đáng sợ như thế. Ngay khi ngón tay thứ ba của Trình Kiệt vừa mới chỉ chớm đưa vào, chân phải làm trụ chống đỡ thân thể của Tiêu Dật lập tức mềm nhũn khụy xuống, Trình Kiệt siết chặt lấy eo của Tiêu Dật không cho phép cậu ngã xuống, bàn tay ma quái kia vẫn ở phía dưới mông cậu không ngừng ra vào, Tiêu Dật hai mắt bị mồ hôi làm cho mờ, đầu nhỏ không ngừng lắc qua lắc lại, mỗi lần mở miệng cầu xin tha thứ sẽ nhìn thấy đầu lưỡi hồng hồng ma mị kia ẩn hiện:

“Trình Kiệt... anh dừng lại... anh dừng lại... a... không được”

Trình Kiệt không thể chịu được bộ dạng bức người này của Tiêu Dật, nghĩ tới nếu như ngày hôm nay hắn không đến có phải hay không người khác sẽ có cơ hội nhìn thấy bộ dạng câu nhân dụ hoặc này của cậu, càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận thì lực tay ở phía dưới càng đáng sợ khiếp người hơn:

“Trình Kiệt... từ bỏ... không thể được... em đau quá...”

Công tác chuẩn bị rất là lâu, lâu đến mức tiếng hét của Tiêu Dật cũng khàn đi vài phần, sau khi xác nhận được đã có thể mang vật đang cương cứng đau đớn của mình tiến vào trong Trình Kiệt mới buông Tiêu Dật ra để cậu ngồi xuống ghế, hắn bắt đầu nhanh chóng cởi đi quần áo trên người, lấy thêm một lượng gel bôi trơn nữa ra tay xoa vào Tiểu Kiệt Kiệt lớn đến bức người kia, Tiêu Dật mở lớn hai mắt khi nhìn thấy thứ đáng sợ trước mặt, muốn mang cái đó cắm vào trong cậu không phải là muốn lấy mạng cậu sao, Tiêu Dật xua xua tay luống cuống nói:

“Không, không Trình Kiệt, không thể nào được đâu”

Trình Kiệt làm như không nghe thấy lời cầu xin kia của Tiêu Dật, tay vẫn ở trước Tiểu Kiệt Kiệt dùng gel bôi trơn kín nơi đó. Tiêu Dật không nghĩ được cái gì nữa cả chỉ còn biết đứng dậy lao đảo muốn rời đi. Bởi vì phía dưới vô cùng đau đớn, chân bị Trình Kiệt làm cho đến mềm nhũn, đầu óc cũng bị hấn kích động đến quay cuồng mơ hồ cho nên Tiêu Dật vẫn chưa thể xác định được muốn chạy đi đâu cả, đáng lý ra nên chạy vào trong mới hợp lý nhưng cuối cùng lại chạy đến trước mũi của du thuyền, sau đó càng chạy càng thêm lao đảo mất phương hướng, đến khi xác định ra được mình hình chuẩn bị rơi xuống nước mới hốt hoảng muốn ngừng lại nhưng không kịp, cả người theo đó liền rơi vào khoảng không:

“A...”

Trình Kiệt quay lại phát hiện ra hồ ly nhỏ nhà mình bị ngã xuống nước liền dừng tay lại chạy tới muốn nhảy xuống cứu, mắt thấy đối phương sợ hãi ngụp lặn ở giữa biển liền không nhảy xuống cứu ngay mà mang phao cứu hộ ở bên cạnh đập xuống chỗ của Tiêu Dật. Tiêu Dật chơi với sợ hãi nắm lấy phao cứu hộ, vừa mới rồi uống một ngụm nước no, lại nhìn thấy khoảng không biển nước rộng lớn, chân không chạm được xuống dưới đất mà cứ lơ lửng ở trong nước thì sợ đến mức la lớn:

“Trình Kiệt mau cứu em, em không biết bơi”

Trình Kiệt đã làm đến mức bức ép Tiêu Dật rồi thì cũng không coi là chính nhân quân tử gì nữa cả, thế cho nên hẳn lúc này càng thêm xấu xa đứng ở trên du thuyền hỏi Tiêu Dật một vài câu hỏi:

“Chuyện lần này em đã biết mình sai hay chưa?”

Tiêu Dật ở phía dưới bám chặt lấy phao cứu hộ khóc đến khàn cả giọng rồi:

“Đã biết, đã biết”

Nước biển Tam Á nổi tiếng trong xanh, ánh trăng vừa vặn sáng đến đặc biệt khiến cho Trình Kiệt đứng ở phía trên có thể nhìn thấy được thân thể nhỏ nhắn nổi trôi trên mặt biển tĩnh mịch kia, nhìn tới áo sơ mi đã sớm ướt đầm dính vào da thịt của Tiêu Dật làm lộ ra điểm nhỏ mê người của ai đó, Trình Kiệt trong phút chốc yết hầu khẽ chuyển động trầm giọng hỏi tiếp:

“Sai ở đâu?”

Tiêu Dật bởi vì quá sợ hãi cho nên không để ý được biểu hiện khác thường kia của Trình Kiệt, cậu hiện tại chỉ lo lắng nếu như mình chẳng may tuột tay sẽ chìm xuống đáy biển mất mạng mà thôi:

“Trình Kiệt, em sau này cái gì cũng đều nghe lời anh, nghe lời anh”

Trình Kiệt đứng ở trên bờ nhếch môi cười mờ ám:

“Vậy sao? Vậy thả tay ra đi”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, tay nhỏ bám chặt lấy phao cứu hộ hoảng hốt:

“Trình Kiệt mau tới cứu em, em rất sợ”

Trình Kiệt ở trên du thuyền im lặng một chút, hồ ly nhỏ của hắn hẳn đương nhiên sẽ cứu, nhưng mà hắn vẫn muốn để cho ai kia phải nhớ cho kỹ

sự việc ngày hôm nay, để cho cậu phải biết sợ hãi mà không tái phạm nữa. Tiêu Dật ở dưới biển nhìn lên chỗ Trình Kiệt gọi lớn:

“Trình Kiệt mau tới, mau tới...”

Không để cho Tiêu Dật nói hết câu Trình Kiệt đã xấu xa cắt ngang lời của cậu thế này:

“Mau tới thao em, nói như vậy anh liền tới càng nhanh”

Tiêu Dật nghe thấy vậy thì tức giận, nhưng mà cậu thật sự sắp bám không vững nữa rồi:

“Trình Kiệt, anh tới cứu em, tay của em thật sự sắp không giữ được nữa rồi”

Trình Kiệt ở trên du thuyền không có động tĩnh gì cả, cuối cùng Tiêu Dật đành phải xuống nước nói ra một câu mà khiến cho bản thân cũng tự cảm thấy xấu hổ:

“Mau tới thao em”

Trình Kiệt buồn cười cố tình không nghe thấy:

“Em nói sao?”

Tiêu Dật đỏ mắt dùng sức lặn lại một lần nữa:

“Mau tới thao em”

Trình Kiệt xấu xa:

“Anh nghe không rõ”

Lực tay của Tiêu Dật bắt đầu yếu dần, cậu sợ hãi hét lớn:

“Trình Kiệt mau tới, mau tới thao em... em sắp không chịu nổi nữa rồi”

Trình Kiệt tiếp sau đó quả thật nhảy xuống nước bơi đến chỗ của Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa thấy Trình Kiệt đến gần tới chỗ mình liền vội vã ôm lấy người hắn, cả người có một chút run rẩy vì sợ hãi, đến ngay cả giọng nói cũng không còn bình thường như lúc đầu được nữa:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt thật là sợ quá”

Có một vấn đề ở đây chính là Trình Kiệt hiện tại không có mặc đồ, Tiêu Dật cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi đã bị nước làm trở nên trong suốt mỏng mảnh, hiện tại Tiêu Dật vẫn chưa thể nhận thức được hành động nguy hiểm mà mình đang làm cho nên cả một quá trình đều dùng tay và chân quặp chặt lấy eo của Trình Kiệt, hơi thở gấp gáp phập phồng, miệng nhỏ không ngừng mấp máy ở bên tai của hắn:

“Trình Kiệt, thật là sợ... em không biết bơi... không biết bơi...”

Trình Kiệt không có ý định ở ngay chỗ này ăn luôn Tiêu Dật, nhưng mà xem bộ dạng xấu xa hiện tại của cậu còn không phải đang cố ý câu dẫn hắn hay sao, hơn nữa vừa rồi đứng ở trên du thuyền cũng chính miệng cậu cầu xin hắn tới, xem như là Trình Kiệt hãnh thành toàn cho Tiêu Dật mà thôi. Trình Kiệt vội lấy phao cứu hộ kéo về phía mình:

“Tiêu Dật nếu như em cứ như vậy thì anh cũng không có cách nào đưa em lên được, bám vào phao cứu hộ đi”

Tiêu Dật đang rất sợ hãi, một người không biết bơi ở giữa biển lớn mênh mông như thế này đương nhiên là không nghĩ được gì nhiều nữa thế cho nên rất nghe theo lời của Trình Kiệt xoay người bám lấy phao cứu hộ. Lúc Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn liền bắt gặp được một khoảng không vô tận, bóng dáng của Trình Kiệt biến mất không thấy đâu, Tiêu Dật lại sợ hãi gọi lớn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt anh đâu rồi...”

Mông của Tiêu Dật đột nhiên bị một bàn tay sờ tới bóp mạnh khiến cho cậu hốt hoảng suýt chút nữa trượt tay khỏi phao cứu hộ, may mắn Trình Kiệt ở phía sau vừa vặn đỡ lấy cậu kịp thời, Tiêu Dật biết là Trình Kiệt đang giả trò cho nên liền tức giận:

“Trình Kiệt, anh mau đưa em lên đi, chỗ này không phải là chỗ để trêu đùa đâu”

Trình Kiệt từ phía sau Tiêu Dật đẩy cậu về phía du thuyền, lúc bàn tay của Tiêu Dật chạm được đến du thuyền rồi, chân chỉ mới vừa đưa tới để trèo lên du thuyền đó thì Trình Kiệt ở phía sau lập tức kéo chân cậu lại, tiếp sau đó một trận trướng đau buốt lạnh từ ở phía dưới hai mông truyền tới tận óc, nơi đó bị một vật thô cứng nóng bỏng tiến vào trong, xúc cảm đau đớn mãnh liệt chưa từng có từ trước đến nay cũng xuất hiện, Tiêu Dật chỉ vừa kêu lên một tiếng thì cả người liền bị người phía sau va chạm mãnh liệt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 66: Không Lối Thoát

Trình Kiệt quả thật không nghĩ tới mình lại có thể tiến vào bên trong dễ dàng đến như vậy, kích thước của Tiểu Kiệt Kiệt đương nhiên là lớn hơn rất nhiều so với ba đầu ngón tay của hắn, mới vừa rồi đứng ở trên bờ làm công tác chuẩn bị đã phải mất rất nhiều thời gian mới có thể tiến vào được bên trong thế mà không ngờ hiện tại chỉ mới vừa dùng sức một chút Tiểu Kiệt Kiệt liền lọt vào bên trong đó luôn rồi.

Bởi vì khi Trình Kiệt tiến vào liền làm cho Tiêu Dật hoảng sợ giãy giụa mãnh liệt cho nên Trình Kiệt mới không còn cách nào khác tiếp tục đẩy mạnh tới muốn để cho Tiêu Dật không có cách nào lên được du thuyền. Cái gì gọi là một lần lún sâu liền không thể bước ra được chính là như vậy, Trình Kiệt ở bên trong động nhỏ chật hẹp ấm nóng kia một chút liền không muốn rời ra nữa rồi, Tiêu Dật hai tay bám chặt lấy thành du thuyền phía trước cố gắng không để cho mình trượt tay, eo nhỏ bị Trình Kiệt cầm lấy bóp rất mạnh, mỗi lần di chuyển động thân liền làm cho ngực của cậu đập vào thành du thuyền đối diện:

“A... không... Trình Kiệt anh mau tránh ra... mau tránh ra”

Phía dưới thật sự rất là đau, cảm giác trước sau như sắp bị phá hỏng, mỗi lần Trình Kiệt di động bọt nước ở phía dưới lại bắn lên vào mắt của Tiêu Dật cay xè, nhưng mà cậu từ đầu đến cuối lại không dám đưa tay lên lau mắt của mình bởi vì cậu sợ mình chỉ vừa buông một tay ra thì cả người của mình sẽ không thể chống đỡ được va chạm mạnh mẽ phía sau.

Trình Kiệt rất thoải mái bởi vì mọi chống đỡ của hai người đều do Tiêu Dật phụ trách, hắn đưa tay luồn vào trong áo sơ mi đã bị làn nước làm tóc lên cao, đầu ngón tay kẹp lấy điểm nhỏ mềm mại của Tiêu Dật hơi hơi vắn lấy kéo căng. Tiêu Dật bị đau liền nức nở:

“Trình Kiệt... anh dừng tay... ừm... không được... em không thể...”

Bởi vì ở dưới nước cho nên tốc độ va chạm cũng bị cản trở rất nhiều, nhưng mà Tiêu Dật không vì thế mà thuyên giảm một chút đau đớn nào cả, cậu quả thật không thu về được khoái cảm mà chỉ có đau đớn cùng sợ hãi. Tiêu Dật có nằm mơ cũng không thể mơ tới chuyện lần đầu tiên của mình thế nhưng lại cùng một người đàn ông ở dưới nước. Ở dưới nước làm, cảm nhận được nước thông qua kẽ hở của nơi đó truyền vào bên trong động nhỏ, nhưng cũng cảm nhận được rõ ràng độ nóng cứng của Tiểu Kiệt Kiệt cường ngạnh kia. Tiêu Dật không thể nhìn xuống xem xem thứ đó của Trình Kiệt như thế nào ra vào trong thân thể mình, nhưng cậu vẫn cảm nhận được rõ ràng cái đó cực kỳ lớn, lớn đến mức động nhỏ hình như bị kéo căng sắp rách ra rồi. Tiêu Dật rất sợ, một phần vì lần đầu tiên lại điên cuồng như vậy, một phần là bởi vì cậu không biết bơi, nếu như trong phút suy yếu không chống đỡ được có hay không sẽ lại chìm xuống đáy biển:

“Trình Kiệt... a... ừm... dừng lại... dừng lại đi”

Trình Kiệt một tay bóp mạnh ngực của Tiêu Dật, một tay xoay đầu của cậu về phía sau hôn lấy, đầu lưỡi của hắn luồn vào bên trong khoang miệng cậu càn quét mát mạnh, tiếng nước va chạm ở dưới cùng tiếng mát mát từ miệng hai người phát ra thật lớn khiến cho không gian càng thêm phần mờ ám, Tiêu Dật có thể nghe thấy được rõ ràng những tiếng động đáng xấu hổ đó, xấu hổ đau đớn cùng bất lực tất cả hòa thành một thể, nước mắt cũng theo đó lăn xuống gò má ửng hồng. Trình Kiệt biết là Tiêu Dật rất sợ hãi nhưng cũng không thể trách hắn, thân thể này của cậu quá mức yêu mị một khi đã dính vào liền không thể mà tác ra được.

“Trình Kiệt... a... em sợ...” Tiêu Dật hoảng loạn suy yếu, từng đầu ngón tay bám chặt lấy thành du thuyền cũng vì dồn quá nhiều trọng lực vào đó mà trắng bệch

Trình Kiệt cả một quá trình không nói gì cả, hần mang hành động cuồng dã của mình để chứng minh cho Tiêu Dật thấy rằng cậu không cần lo lắng. Trình Kiệt phía dưới bị động nhỏ ấm áp kia hút chặt lấy, nó so với cái miệng nhỏ nhắn của chủ nhân nó có vẻ thành thật hơn rất nhiều. Bọt nước trắng xóa vì va chạm liên hồi mà bắn lên, gương mặt của Tiêu Dật không rõ là vì nước mắt hay là do nước biển mà ướt đầm, khóe mắt cay không chịu nổi cho nên liền đưa tay muốn dụi mắt một chút, nhưng mà tay chỉ vừa mới rời khỏi thành du thuyền cả người liền trượt xuống, may mắn Trình Kiệt đã nhanh tay đỡ lấy cậu kịp thời. Tiêu Dật chẳng khác nào như một con mèo sợ nước, mới chỉ suýt chút nữa lại uống một ngụm nước đã hoảng sợ mà khóc oa oa:

“Hu hu... Trình Kiệt xin anh... em sợ lắm... dừng lại đi”

Trình Kiệt rời khỏi động nhỏ của Tiêu Dật, đưa tay xoay người cậu lại, Tiêu Dật nhanh chóng vòng tay bám lên cổ của Trình Kiệt, hai chân cũng ở dưới làn nước quặp chặt lấy eo của hắn. Gương mặt của Tiêu Dật hiện tại nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, đôi mắt vốn dĩ đã lớn hiện tại còn sưng đỏ ngập nước long lanh xinh đẹp giống như là vì sao trên bầu trời đêm kia. Cánh mũi nhỏ nhắn hồng hồng không rõ vì khóc hay là bị nước trôi vào mà nhìn qua đã thấy vô cùng đau lòng muốn che chở. Môi đỏ căng mọng mấp máy làm cho đầu lưỡi ướt át kia thoát ẩn thoát hiện:

“Trình Kiệt em sợ... em sợ... em cũng đau....a...”

Trình Kiệt không có hành động gì nữa cả, chỉ đưa một tay lên vỗ vỗ hai vai không ngừng run rẩy kia của Tiêu Dật dịu giọng trấn an:

“Được rồi đừng khóc, anh sẽ không để cho em rơi xuống biển”

Tiêu Dật cảm thấy vô cùng tủi thân, từ chuyện cậu đến Tam Á đã bị người ta khi dễ ra sao đến hiện tại còn bị Trình Kiệt trêu chọc mãi không chịu dừng lại, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại từ hai bên hốc mắt chảy ra, vai nhỏ run rẩy nức nở khàn giọng:

“Trình Kiệt... em sợ... em cũng đau...”

Trình Kiệt vuốt dọc sống lưng của Tiêu Dật:

“Được rồi, anh biết rồi, anh đưa em lên bờ”

Tiêu Dật hiện tại rất muốn lên bờ nhưng mà tay chân không thể điều khiển được mà kẹp cứng lấy người của Trình Kiệt khiến cho hẳn không có cách nào mang cậu lên du thuyền:

“Tiêu Dật em buông anh ra thì anh mới có thể đưa em lên”

Tiêu Dật đột nhiên hoảng sợ bởi vì cậu muốn buông Trình Kiệt ra nhưng không thể, các khớp xương trên người bắt đầu cứng lại giống như là đã định hình tư thế này rồi. Tiêu Dật đã thử muốn đưa tay ra nhưng mà ý chí điều khiển bao nhiêu thì tay của cậu lại càng dùng sức bám lấy cần cổ của Trình Kiệt bấy nhiêu:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt... em không thể cử động được”

Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật, bàn tay ở phía sau không ngừng vuốt lấy lưng cậu:

“Không sao, em cứ bình tĩnh, làm theo anh này hít vào... thở ra”

Tiêu Dật lắng nghe Trình Kiệt, mỗi lần hẳn nói hít vào thì cậu liền không dám thở ra, cứ làm theo lời của Trình Kiệt khoảng ba bốn lần thì cậu cảm thấy cơ thể dần bắt đầu lấy lại được cảm giác. Tiêu Dật lấy lại được cảm giác thì cảm giác của Trình Kiệt đã lên cao đến chạm vạch đích rồi, bởi vì

hồ ly nhỏ trong lòng mềm nhũn không ngừng phập phồng dùng hơi thở dịu dàng nóng bỏng kia phả vào cần cổ hần cho nên Tiểu Kiệt Kiệt một lần nữa đứng dậy vừa vặn chọc đúng vào mông của Tiêu Dật. Trình Kiệt chửi thề một câu rồi bắt đầu vận động, Tiêu Dật chỉ vừa mới lấy lại một chút cảm giác thì phía dưới ngay lập tức bị vật đáng sợ kia lấp đầy, không có khoái cảm chỉ có đau đớn, không có sung sướng chỉ có sợ hãi, cậu một lần nữa bị Trình Kiệt đâm tới khiến cho thân thể ở giữa mặt biển mênh mông này lúc chìm xuống lúc nổi lên, Tiêu Dật khóc lớn:

“Trình Kiệt Trình Kiệt... không được... Trình Kiệt... em sợ... em đau... đau a...”

Nếu như Trình Kiệt dừng lại thì hẳn sẽ là người đau, chính vì thế mà Trình sói lớn của chúng ta càng nhanh một chút muốn tăng tốc để kết thúc tránh làm cho người trong lòng hoảng loạn:

“Tiêu Dật phối hợp, sẽ không sao cả”

Tiêu Dật rất là sợ cũng rất là đau, vừa đau vừa sợ thì thử hỏi làm sao có thể thoải mái mà phối hợp với Trình Kiệt được đây:

“Không... Trình Kiệt... cầu xin anh... anh dừng lại”

Trình Kiệt không nhiều lời cùng Tiêu Dật nữa, bởi vì phải vừa làm phải vừa trấn an hồ ly nhỏ trong lòng cho nên rất mất sức, nếu như muốn nhanh một chút đưa được Tiêu Dật lên bờ thì hẳn nhất định phải nhanh một chút thỏa mãn được bản thân. Trình Kiệt một tay bám ở trên thành du thuyền, một tay giữ lấy đầu nhỏ của Tiêu Dật bắt đầu dùng sức đẩy tới đẩy lui, Tiêu Dật mỗi lần bị như vậy sẽ ôm chặt lấy Trình Kiệt cố gắng đưa đầu lên thật cao để không bị nước vào trong miệng. Tiêu Dật hét khan cả cổ họng, từ lớn tiếng cầu xin cho đến hiện tại đã trở thành rên rỉ kích tình, Tiêu Dật mê man khép hờ hai mắt chỉ thấy khoảng không phía trước là một mặt biển tĩnh lặng khẽ gợn sóng, một bầu trời đầy sao còn có ánh trăng in trên mặt

biển rộng lớn này nhìn vô cùng đẹp, có đẹp đến mấy cũng không bằng thân thể nhiệm đầy dục vọng ở dưới làn nước bị áo sơ mi trắng bó sát lấy, có đẹp bao nhiêu cũng không thể khiến cho Trình Kiệt để mắt tới ngoài hồ ly nhỏ mềm nhũn động lòng trước mặt hắn đây.

Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới có thể thỏa mãn, khi Tiểu Kiệt Kiệt bắt đầu bắn ra những đợt đầu tiên thì chân tay của Tiêu Dật cũng bắt đầu theo đó tuột xuống khỏi người của Trình Kiệt. Trình Kiệt nhanh chóng đỡ lấy eo của Tiêu Dật phát hiện ra ánh mắt của ai kia đã nhắm nghiền lại ngủ thiếp đi. Trình Kiệt vẫn ở bên trong Tiêu Dật bắn ra cho đến khi kết thúc, hắn cúi đầu hôn xuống môi của Tiêu Dật một cái rồi nở nụ cười thỏa mãn, làm xong tất cả mọi chuyện mới chịu mang Tiêu Dật đẩy lên du thuyền.

Đợt phát động này tuy rằng Trình Kiệt đã chuẩn bị từ trước nhưng vẫn vô cùng mất sức bởi vì hắn ở dưới nước phát sinh ra loại sự tình này, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ từng thử qua ở dưới nước cả nhưng mà hôm nay vừa làm liền nghiện luôn, hoặc nói đúng hơn một chút nữa chính là vừa chạm vào thân thể của Tiêu Dật liền đã nghiện bất kể là ở trên cạn hay dưới nước kể cả ở trên không trung nếu có cơ hội hắn thật sự cũng muốn thử.

Trình Kiệt ngồi thở dốc ở trên mũi du thuyền ngắm nhìn người phía dưới sớm đã ngủ say sưa bất tỉnh không biết gì cả. Dáng nằm của Tiêu Dật hiện giờ quả thật rất trêu người, hai chân dang rộng làm cho Tiểu Dật lộ ra ở trước mặt của Trình Kiệt, áo sơ mi bị tọc hết lên trên làm hiện ra một bên điểm nhỏ hồng hào trước ngực bên trái. Trình Kiệt nhếch môi cười tà ác, hắn đưa tay mang áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra vứt hẳn sang một bên rồi đứng dậy đi vào trong lấy ra điện thoại của mình chụp lại. Thật ra Tiêu Dật ngay từ lúc đầu đã tính kế với Trình Kiệt, lần đó ở Trình thị cùng Ngô Lăng nói chuyện đã có suy nghĩ nếu như quả thật cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ nhất định sẽ phải dùng bao, sau đó mang bao đó của Trình Kiệt gói lại

thật kỹ bảo quản trong tủ lạnh để sau này nếu như hần muốn làm khó cậu liền mang bao đó đến bệnh viện làm xét nghiệm sau đó sẽ lấy thứ đó uy hiếp hần. Có điều Tiêu Dật cho đến hiện tại vẫn không thể ngờ được rằng, Trình Kiệt lại nhanh hơn mình một bước mang toàn bộ hình chụp của cậu lưu ở trong máy, nếu như sau này Tiêu Dật muốn rút cũng không thể rút được nữa.

Điện thoại đời mới hiện đại nhất trên thị trường cho nên chất lượng ảnh chụp vô cùng tốt, chất lượng ảnh tốt, người làm mẫu cũng tốt cho nên Trình Kiệt không ngại chụp thêm thật nhiều, hần mang Tiêu Dật nằm đủ mọi tư thái từ bình thường cho đến xấu hổ nhất tất cả đều muốn lưu giữ lại, chụp một hồi liền cảm thấy đủ rồi mới bế người ta vào bên trong du thuyền.

Du thuyền có đầy đủ tiện nghi, phòng tắm tuy nhỏ nhưng vẫn có thể chứa được một cái bồn tắm, Trình Kiệt trước để Tiêu Dật nằm ở trên giường rồi đi vào phòng tắm xả nước ấm vào trong bồn, mắt thấy ở trên kệ để sữa tắm có một rổ cánh hoa hồng đỏ đã được tách sẵn còn tươi mới cho nên Trình Kiệt liền mang toàn bộ đổ hết vào trong bồn. Du thuyền này là do Trình Kiệt thuê ở khu resort, đương nhiên chuyện của Khương La cũng là do hần bảo ông ta đi nói với Tiêu Dật như vậy. Trình Kiệt đi vào bên trong bể hồ ly nhỏ của mình thả vào trong bồn tắm, thân thể mềm nhũn kia ngoài nhịp thở bình ổn ra vẫn không có ý định mở mắt, Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật càng nhìn lại càng cảm thấy rất đáng yêu, hần mang cánh hoa hồng gom lại thả ở trên đỉnh đầu của Tiêu Dật, cho đến khi trên đỉnh đầu của cậu có một núi hoa hồng nhỏ rồi mới chịu dừng lại. Trình Kiệt đưa tay chạm tới môi của Tiêu Dật ma xát nhẹ nhẹ, môi mỏng vừa căng mọng vừa mềm chẳng trách hần lại thích hôn đôi môi nhỏ này đến như vậy. Trình Kiệt di chuyển tay tới tai của Tiêu Dật, trên đỉnh đầu của Tiêu Dật có một núi hoa hồng đỏ nhỏ, hai tai măng khuyển tai kim cương lấp lánh càng khiến cho người trong bồn hiện tại thêm phần mị hoặc bức người. Trình Kiệt thở nhẹ một hơi, nếu như không phải muốn Tiêu Dật nghỉ ngơi hần cũng không ngại ôm người đang bất tỉnh này tiếp tục làm.

“Không Lối Thoát này đúng là rất hợp với em mà” Trình Kiệt khàn giọng.

Tay của Trình Kiệt sờ tới ngực của Tiêu Dật, điểm nhỏ phía trước giống như là có tà thuật khiến cho đầu ngón tay của hắn phải chạm lấy nó mới được, Trình Kiệt đưa hai đầu ngón tay khẽ kẹp chặt lấy bên ngực phải của Tiêu Dật một chút, mang một cánh hoa hồng đỏ đắp lên bên ngực trái trông không kia để khiến cho hắn đỡ phải nhìn thấy tránh tình trạng cả người bốc hỏa. Trình Kiệt đưa tay còn lại của mình vào trong làn nước, hắn khẽ trượt qua Tiêu Dật một chút rồi đưa tới phía động nhỏ chật hẹp của Tiêu Dật, Trình Kiệt chỉ là muốn rửa chỗ đó kỹ càng một chút lát nữa còn muốn giúp hồ ly nhỏ nhà mình mang thuốc bôi vào đó, bồi dưỡng cho nó thật là tốt...

Tiêu Dật giống như cảm nhận được khó chịu cho nên khẽ nhíu mày khẽ ừm ừm, Trình Kiệt vừa nghe thấy tiếng kêu khe khẽ kia liền ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tiêu Dật. Tay của Trình Kiệt ở trước ngực Tiêu Dật dùng sức nhéo lấy xoắn lại, cả người Tiêu Dật bắt đầu run rẩy:

“Ha... ừm”

Trình Kiệt mắt nhìn biểu cảm của Tiêu Dật, ngón tay ở phía dưới động nhỏ kia chậm rãi di chuyển tới muốn cắm sâu vào bên trong đó, Tiêu Dật cảm nhận được phía dưới trướng đau truyền tới liền giật mình mở mắt ra. Người đầu tiên Tiêu Dật nhìn thấy dĩ nhiên là Trình Kiệt một thân không mặc đồ đang ngồi ở bên cạnh bồn tắm của cậu, một tay hắn để ở trước ngực cậu, một tay hình như là đã tiến vào nơi dễ bị tổn thương kia của cậu rồi. Tiêu Dật hốt hoảng đưa chân đạp mạnh vào vai của Trình Kiệt:

“Làm cái gì thế?”

Núi hoa hồng nhỏ ở trên tóc của Tiêu Dật rơi xuống dưới mặt nước tạo ra một khung cảnh vô cùng chói mắt, Trình Kiệt bị đạp ngã về phía sau cũng phải thất thần mất vài giây nhìn chăm chăm Tiêu Dật không chớp mắt.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 67: Chân Không Đi Được

Tiêu Dật định đứng dậy thì phía dưới liền truyền tới cơn đau buốt lạnh, hai chân mềm nhũn ngay cả eo cũng giống như là sắp gãy đến nơi rồi. Tiêu Dật chợt nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, mình thế nhưng lại cùng một người đàn ông phát sinh quan hệ ở dưới nước, hơn nữa còn bị làm cho đến mức la hét cầu xin, đến cuối cùng lại ngất đi, tỉnh dậy liền phát hiện ra mình đã ở trong bồn tắm biển thái trải đầy cánh hoa hồng thế này. Tiêu Dật rất rất là tức giận, cậu dù sao cũng là đàn ông làm sao có thể bị cưỡng bạo, lại còn ngất ở giữa chừng nữa. Khi Trình Kiệt bò dậy từ dưới sàn định đưa tay đỡ Tiêu Dật đứng lên thì đã bị cậu hét lớn:

“Anh đừng đến đây, đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt cũng không có tức giận ngược lại vô cùng kiên nhẫn nhẹ giọng với Tiêu Dật:

“Anh giúp em tắm...”

Tiêu Dật chống đỡ hai tay lên thành bồn tắm, gương mặt kia tràn ngập cảnh giác, người hiện tại cậu không muốn nhìn thấy nhất chính là Trình sói lớn đáng ghét trước mặt này:

“Không cần, anh đi ra ngoài đi, ra ngoài đi”

Trình Kiệt muốn đưa tay lên chạm vào má của Tiêu Dật nhưng đã bị cậu mạnh mẽ gạt ra:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật có phản ứng chống trả rất quyết liệt, ánh mắt kia tức giận nhìn chăm chăm Trình Kiệt, ngay cả hai cánh môi mỏng cũng mím chặt lại biểu hiện cho sự không vừa lòng:

“Anh đi ra ngoài đi, em không muốn gặp anh nữa, ra ngoài, ra ngoài ngay đi”

Trình Kiệt thật sự không ngờ tới sau khi cùng Tiêu Dật phát sinh ra sự tình kia lại khiến cho cậu trở nên né tránh hẩn kịch liệt như vậy, nếu như là biết trước sẽ nhận về thái độ này của Tiêu Dật, Trình Kiệt hẩn vừa mới rồi nhất định sẽ dịu dàng hơn với cậu. Trình Kiệt thở dài một hơi rồi với lấy khăn tắm bên cạnh quần vào quanh hông sau đó liền đi ra ngoài:

“Được rồi Tiêu Dật anh ra ngoài trước”

Trình Kiệt đi rồi Tiêu Dật lại bắt đầu rơi vào tình trạng hoang mang không biết tiếp theo nên phải làm cái gì, cả người trên dưới không có chỗ nào là không đau nhức cả. Tiêu Dật cố gắng thu hai chân lên cao một chút rồi cẩn thận lấy tay cố định đầu gối hai bên đẩy ra để cúi đầu nhìn xuống nơi ấy xem thử, có điều người mới chỉ cúi xuống một chút thôi thì cơn đau phía sau giống như là bị kéo căng ra đến đáng sợ, Tiêu Dật ngay lập tức buông tay tựa vào phía sau thành bồn tắm thở dốc, khóe mắt ẩm ướt gương mặt vô cùng đáng thương, nếu như để cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này hẩn nhất định sẽ tự cảm thấy bản thân mình thật có lỗi. Tiêu Dật không thể nào nhìn thấy được phía bên dưới của mình nhưng mà cậu cảm nhận được nơi đó không ổn hơn nữa còn đang trướng sưng, nếu như còn muốn ngồi ở trong bồn tắm ngâm nước nữa có hay không sẽ ảnh hưởng không tốt đến nơi đó. Tiêu Dật muốn đứng dậy đi ra ngoài nhưng không có một chút sức lực nào cả, chân chỉ vừa mới dùng dùng lực thu lại đã phải run rẩy duỗi thẳng ra rồi.

Tiêu Dật lại bắt đầu sợ hãi, cậu lần đầu tiên trải qua sự tình như vậy cho nên đương nhiên không thể biết được những triệu chứng thế này là sẽ gặp phải, lại nghĩ đến vừa mới rồi ở dưới nước các khớp xương cứng lại phải mất một thời gian mới có thể trở về như bình thường được, đến hiện tại còn như thế này nữa có phải hay không là bị tổn thương nghiêm trọng gì đó rồi. Tiêu Dật rất là hoảng sợ một mình loay hoay muốn đứng dậy đi ra ngoài, có lẽ do quá mức hoảng sợ cho nên Tiêu Dật mất một thời gian rất lâu vẫn không thể đứng dậy được, cuối cùng bản thân lại tự suy diễn đến tình trạng xấu nhất rằng mình có phải là bị làm đến bại liệt rồi hay không. Tiêu Dật ngồi ở trong bồn tắm rừng rừng nước mắt cũng nhất định không chịu gọi Trình Kiệt vào bên trong giúp mình.

Trình Kiệt ở bên ngoài đợi rất lâu không thấy hồ ly nhỏ kia chịu bước ra liền lo lắng vào bên trong xem thử, lúc nhìn thấy ai kia ngồi ở trong bồn tắm lớn vừa khóc vừa lau nước mắt liền giật mình một chút, hẩn nhẹ giọng gọi cậu:

“Tiểu Dật...”

Tiêu Dật nghe thấy có người gọi mình liền ngẩng đầu lên nhìn, mắt thấy Trình Kiệt đã thay một bộ quần áo đơn giản chỉnh tề rồi liền xoay đầu sang một bên lạnh giọng:

“Anh đi ra ngoài đi, em không muốn nhìn thấy anh lúc này nữa”

Trình Kiệt thở dài một hơi, hẩn thật sự cảm thấy hối hận rồi, hồ ly nhỏ kia một bộ dáng yếu đuối như vậy càng khiến cho lòng hẩn bất an:

“Tiểu Dật nên vào trong thôi nếu không em sẽ bị cảm lạnh đó”

Tiêu Dật đương nhiên là muốn vào bên trong, nước ở trong bồn đã nguội lạnh hết cả rồi nhưng mà vấn đề chính là cậu không có khả năng đứng dậy được để di chuyển. Tiêu Dật không nói cho Trình Kiệt biết chuyện này, đường đường là một đại nam nhân có thể nói mình bị làm đến bại liệt

không thể đi lại được nữa hay sao, Tiêu Dật cố gắng ngừng khóc, giọng nói không còn chí khí như lúc mới đầu nữa:

“Anh ra ngoài đi”

Trình Kiệt bước về phía trước cầm lấy áo choàng tắm rồi kéo tay Tiêu Dật muốn đỡ cậu lên, có điều Trình Kiệt chỉ vừa mới đỡ Tiêu Dật lên được một chút thì hồ ly nhỏ kia lập tức tụt xuống giống như là hai chân không có sức lực nữa, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết mình vừa rồi đã quá mạnh bạo cho nên mới khiến cho hồ ly nhỏ này một chút sức lực cũng không còn chỉ biết mềm nhũn ngã khụy như vậy. Trình Kiệt để áo choàng tắm sang một bên rồi cúi người bế Tiêu Dật lên, Tiêu Dật lúc này nhịn không được nữa lại khóc nức nở, gương mặt nhỏ nhắn vùi ở trong lồng ngực rắn chắc của Trình Kiệt nói ngất quăng không rõ ràng:

“Em không đi được nữa rồi... không đi được nữa rồi... phải làm sao?”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật lại nức nở mãnh liệt hơn, giọng nói nghẹn ngào đến mức chỉ nói được một nửa liền dừng lại. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt rõ ràng là đã nhìn thấy tình cảnh lúc nãy rồi, cũng đã nghe thấy lời cậu nói vừa rồi nhưng hăn lại chỉ hả một tiếng giống như là thể hiện sự bất ngờ mà thôi, nhất định là muốn bỏ mặc cậu không quan tâm.

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật càng khóc càng lớn liền nhanh chóng bế cậu ra ngoài, bước chân vững chãi tiến tới giường lớn đối diện kia:

“Tiêu Dật đừng khóc, là anh không tốt”

Lúc Trình Kiệt đặt Tiêu Dật lên giường lớn, phát hiện ra thân thể của người này vẫn còn tồn đọng lại vài cánh hoa hồng, một thân thể xinh đẹp như vậy, da thịt nuột nà, cả người mềm nhũn không sức lực cộng thêm vài cánh hồng đỏ trang trí kia thật sự làm cho Trình Kiệt bắt đầu có phản ứng, hăn nuốt một ngụm nước miếng yết hầu chuyển động trơn trượt, bàn tay nhanh chóng giúp Tiêu Dật lấy đi hết những cánh hồng kia trên người cậu

rồi kéo chân đắp lại cho cậu, tránh để cho thân thể này phơi bày trước mắt hăn nữa nếu không hăn sẽ chịu không nổi.

Tiêu Dật chỉ sợ hãi mình không đi được, cứ nghĩ đến chuyện mình không đi được thì nước mắt lại chảy ra, cậu đưa tay lên lau nước mắt không ngừng được kia lại. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật cứ khóc mãi thôi liền đau lòng, hăn hiện tại lần đầu tiên có cảm giác bối rối tự trách bản thân:

“Tiêu Dật đừng khóc, em đau ở chỗ nào sao?”

Tiêu Dật vẫn cứ khóc, khắp người trên dưới đều đau, ngay cả tâm can cũng đều đau. Trình Kiệt giống như nhớ ra điều gì đó liền nhanh chóng từ trong ngăn tủ lấy ra một lọ thuốc nhỏ rồi dịu dàng nói với Tiêu Dật:

“Là đau ở đó sao? Anh giúp em thoa thuốc”

Tiêu Dật vẫn cứ nức nở nghẹn ngào muốn nói cũng không thể nói được, Trình Kiệt nhẹ nhàng lật chăn ra, dịu dàng mang hai chân của Tiêu Dật chống lên một chút để cho hăn dễ dàng nhìn thấy nơi bị tổn thương kia, có điều lúc Trình Kiệt mang hai chân Tiêu Dật dựng lên thì hai chân của cậu cứ như vậy mềm nhũn ra nhanh chóng hạ xuống, Trình Kiệt thấy vậy liền chuyển đổi tư thế một chút, hăn mang một chân của Tiêu Dật vắt lên vai mình, một tay giữ lấy chân đó của cậu, một tay mang thuốc đưa tới động nhỏ hơi sưng kia. Trình Kiệt rất muốn đâm ngón tay của mình vào động nhỏ của Trình Kiệt, động nhỏ sưng đỏ như vậy càng khiến cho hăn khó nhìn hơn, nhưng mà người nào đó từ nãy tới giờ cũng khóc mãi thôi cho nên hăn không dám lại làm liều chỉ còn biết nhẹ nhàng thoa thuốc theo hình vòng tròn xung quanh ở bên ngoài:

“Tiêu Dật không sao cả, chỉ là hơi sưng lên một chút thôi, thoa thuốc xong rồi em sẽ cảm thấy thoải mái hơn”

Tiêu Dật không lo nơi đó, cái cậu lo chính là chân của mình không có sức lực, không thể đi được nữa rồi, cái này thì lấy thuốc nào thoa vào mới

khỏi đây. Tiêu Dật nước nở, hai mắt sưng lớn ửng hồng vì khóc từ nãy tới giờ, cậu cố gắng nói cho Trình Kiệt nghe:

“Chân... không đi được, không đi được nữa rồi... hu hu”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật há một tiếng, Tiêu Dật rất là sợ mỗi lần cậu nói mình không đi được thì Trình Kiệt chỉ há một tiếng giống như là bất ngờ lắm, Tiêu Dật lại bắt đầu khóc dữ dội hơn:

“Chân không đi được”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khóc như vậy liền luống cuống, hăn vội vã đặt chân của Tiêu Dật xuống dưới giường rồi quay lên an ủi cậu:

“Tiêu Dật đừng khóc, được được... đừng khóc”

Tiêu Dật vừa khóc vừa lau nước mắt:

“Chân không đi được”

Trình Kiệt ngẩn ra một chút, hăn có lẽ đang dần hiểu ra được vấn đề rồi, hăn là hồ ly nhỏ nhà hăn nghĩ chân không thể đi được mới sợ hãi mà khóc nhiều như thế. Trình Kiệt buồn cười nhưng không dám cười, nếu bây giờ hăn cười liên sẽ khiến cho Tiêu Dật không thể ngừng khóc, chính vì vậy Trình Kiệt chỉ có thể ở bên dịu giọng trấn an từ từ giải thích cho Tiêu Dật hiểu:

“Được rồi Tiêu Dật không sao cả, ngủ một giấc ngày mai sẽ không cả”

Tiêu Dật không tin cho nên đáng thương nước nở nói:

“Làm sao không sao được chứ... chân không đi được nữa rồi”

Trình Kiệt cúi đầu lên cười:

“Được được, anh giúp em xoa bóp một chút, sẽ nhanh thôi lại đi được”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả chỉ khóc thôi, Trình Kiệt cũng không biết xoa bóp sẽ có tác dụng ngay hay là không nhưng hẳn có thể chắc chắn một điều rằng buổi sáng ngày mai Tiêu Dật tỉnh dậy nhất định sẽ đi lại được, chỉ có điều phải mất một chút thời gian mới có thể đứng thẳng bình thường bước nhanh mà thôi. Trình Kiệt đặt hai chân của Tiêu Dật lên đùi mình, bàn tay to lớn có lực xoa bóp hai chân của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật đừng khóc, nếu như em cứ khóc mãi như vậy sẽ không thể nhanh hồi phục đâu”

Tiêu Dật cố gắng không khóc nhưng không thể ngay lập tức ngừng được, một lúc sau đó từ nước nở chuyển thành thút thít, ánh mắt sưng đỏ kia cũng dần dần không còn chảy nhiều nước mắt nữa. Trình Kiệt rất săn sóc Tiêu Dật, cho dù biết chắc chắn ngày mai là Tiêu Dật có thể đi được nhưng hẳn vẫn ngồi ở bên cạnh xoa bóp chân cho cậu, chịu đựng sự đau đớn của Tiểu Kiệt Kiệt vì nhìn thấy đôi chân thon dài này mà căng thẳng:

“Tiểu Dật anh xin lỗi”

Tiêu Dật không nói gì cả chỉ thút thít mà thôi, Trình Kiệt thở dài một hơi vừa xoa bóp chân cho Tiêu Dật vừa ở bên cạnh cậu nói chuyện:

“Tiểu Dật đừng sợ, anh giúp em xoa bóp một chút rất nhanh là có thể trở lại bình thường rồi”

“Tiểu Dật, nếu như mệt rồi thì ngủ một chút đi, anh ở đây giúp em xoa bóp chân...”

"..."

Sau đó tiếng thút thít nho nhỏ của Tiêu Dật dần dần biến mất, Trình Kiệt ngẩng đầu phát hiện ra hồ ly nhỏ nhà mình khóc mệt đã đi ngủ rồi. Trình

Kiệt để hai chân của Tiêu Dật xuống dưới giường, im lặng quan sát gương mặt ửng hồng hơi sưng của người ta, Trình Kiệt đưa tay lên má của Tiêu Dật vuốt nhẹ một cái, hồ ly nhỏ này thế nhưng lại có khả năng làm cho hân vì cậu mà đau lòng áy náy như vậy, đúng là một cảm giác từ trước đến nay chưa hề xuất hiện.

Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật, ít nhất là cho tới thời điểm hiện tại thì cậu là người mà hân yêu thích nhất, cũng là người làm cho hân phải đứng ngồi không yên từ trước đến nay. Bởi vì lo lắng Tiêu Dật ở bên ngoài bị người khác giở trò cho nên hân mới không quản công việc mà vượt ngàn dặm xa xôi đến bảo vệ, bởi vì không muốn để cho người khác chiếm được Tiêu Dật cho nên hân vừa mới rồi mới tức giận đánh mất lý trí cường bạo cậu như thế, bởi vì sợ Tiêu Dật để mắt tới ai đó cho nên hân mới muốn kiểm soát mọi thứ xung quanh cậu, tất cả những việc hân làm chỉ là muốn cho Tiêu Dật vĩnh viễn ở trong tầm mắt của hân, để cho hân chắc chắn được sẽ không có bất cứ một ai có tâm tư không phải đối với cậu.

Nếu có người muốn nhìn thấy Trình Kiệt lo lắng đến đứng ngồi không yên thì xin hãy mang Tiêu Dật cách thật xa hân. Nếu có người muốn nhìn thấy Trình Kiệt cười đến hai mắt không thể mở lớn thì xin hãy ở trước mặt hân chọc cho Tiêu Dật cười. Nếu có người muốn nhìn thấy tình yêu của Trình Kiệt có lẽ là... hãy đặt cạnh hân một Tiêu Dật. Tiêu Dật chính là tâm tròn nhỏ bé ở chính giữa do đầu kim của compa tạo ra, Trình Kiệt chính là vòng tròn lớn bao bọc lấy chấm tròn đó, muốn có được hình tròn hoàn mỹ thì phải có một tâm điểm thích hợp cũng giống như muốn nhìn thấy được một Trình Kiệt khác biệt từ trước đến nay thì phải có một Tiêu Dật phá vỡ được mọi thứ mà Trình Kiệt đã đặt ra từ trước tới giờ.

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ xuống môi của Tiêu Dật một cái rồi luyên tiết rời ra, hân nhẹ nhàng mang chăn phủ kín ở trên người của Tiêu Dật, sau khi làm xong xuôi mọi chuyện rồi mới đi ra bên ngoài phía khoang lái điều khiển du thuyền quay trở về bờ.

...

Buổi sáng ngày hôm sau khi những tia nắng đầu tiên chiếu tới gương mặt đang ngủ say của Tiêu Dật, rèm cửa sổ màu trắng bị gió nhẹ thổi tung bay, Tiêu Dật ngủi thấy mùi nước biển mặn mặn liền chậm rãi mở mắt. Mọi thứ xung quanh rất khác biệt, căn phòng khác biệt, cậu chợt nhớ ra rằng mình đang ở Tam Á, rèm cửa bay lên làm cho Tiêu Dật nhìn thấy bờ cát trắng ở bên ngoài, khiến cho cậu xác định được mình đã quay trở về đất liền. Tiêu Dật giống như nghĩ ra điều gì đó liền hồi hộp thử cử động chân một chút, tuy rằng cả người nhúc nhích mãi rồi rồi nhưng mà chân thật sự đã có thể cử động được, cậu ngồi dậy muốn đưa chân bước xuống giường để đứng dậy đi ra bên ngoài mở rèm cửa kia ra nhìn. Tiêu Dật đứng nhìn biển lớn ở phía trước, nhắm mắt cảm nhận sự bình yên, Tiêu Dật rất thích biển nhưng cậu lại không biết bơi cũng giống như chuyện Tiêu Dật thích Trình Kiệt nhưng lại không muốn để cho hắn làm.

Ở phía sau Tiêu Dật có tiếng động, cậu theo phản xạ quay người lại thì phát hiện ra Trình Kiệt một thân tây trang màu xanh đen chỉnh tề đứng ở bên ngoài:

“Đã dậy rồi sao? Em có muốn ăn cái gì hay không?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ chuyện gì đó vô cùng nghiêm túc, cuối cùng cậu liền khàn giọng nói ra một câu thế này:

“Trình Kiệt, em muốn có thời gian suy nghĩ lại mọi chuyện, chính vì thế thời gian tiếp theo chúng ta tạm thời đừng gặp mặt nhau nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 68: Không Vui

Đã ba ngày kể từ khi trở về sau chuyến đi Tam Á đó, Trình Kiệt quả thật đáp ứng Tiêu Dật tạm thời không gặp mặt cậu nữa, có điều Tiêu Dật vẫn có thể nhận ra được sự quan tâm âm thầm của hắn, ví như chuyện đồ ăn ở ký túc xá mỗi ngày đều có rất nhiều thịt không phân biệt ngày chẵn hay ngày lẻ, ví như chuyện Tiêu Dật sau khi đi Tam Á trở về được cho nghỉ ngơi với lý do đường xá xa xôi công việc mệt nhọc. Tiêu Dật không phải là cần có thời gian để điều chỉnh cú sốc sau chuyện mình bị một người đàn ông cường bạo mà là cậu đang cần suy nghĩ thật kỹ càng xem mình tiếp theo nên dừng lại hay là tiếp tục thế này. Tiêu Dật sợ hãi mình nếu như cứ lún sâu sẽ có một ngày không thể rời ra được, cậu sợ vào một ngày nào đó mình bất thành linh nhận ra được mình thích Trình Kiệt, cậu là đàn ông, cậu phải lấy vợ sinh con, mẹ Tiêu và ba Tiêu ở nhà đến thời điểm hiện tại đã rất mong cậu có thể lấy một người vợ rồi.

Trình Kiệt giữ lời hứa với Tiêu Dật, đôi lúc ở ngoài cửa công ty chạm mặt nhau cũng sẽ chỉ nhìn lướt qua cậu một cái rồi đi thẳng không nói gì, không phải Trình Kiệt lạnh lùng không cần Tiêu Dật nữa, có trời mới biết hắn nhớ cậu đến phát điên như thế nào, muốn ôm thân thể mềm mại nhu nhu ở trong lồng ngực kia ra sao, nhưng mà Trình Kiệt bởi vì không muốn gây sức ép làm cho Tiêu Dật phải khó xử cho nên hắn mới lựa chọn cách không nói chuyện với cậu, để cho cậu có thời gian bình ổn lại tâm lý. Đương nhiên Trình Kiệt cũng đã nghĩ đến kết quả xấu nhất là Tiêu Dật muốn chấm dứt hoàn toàn với hắn, đến lúc đó hắn thật sự vẫn còn có cách buộc cậu lại bên người cho dù hắn có phải mang phương thức bỉ ổi kia ra...

Từ sau lần bị cường bạo giữa biển tính cách của Tiêu Dật thay đổi hoàn toàn, sẽ không còn chủ động nói cười giống như lúc trước nữa, buổi sáng ở Trình thị luyện tập các hoạt động được công ty đưa ra, đến buổi chiều trở về ký túc xá không ra ngoài, trở thành một con người hoàn toàn khác biệt với trước đây. Buổi chiều hôm đó bốn người ngồi ăn cơm ở ký túc xá, Bạch Dịch nhìn thịt ở trong bát của Tiêu Dật rồi lại nhìn cá ở trong bát của ba người còn lại:

“Tiêu Dật tại sao ngày nào cậu cũng có thịt ăn thế?”

Đó thật sự chỉ là một câu hỏi đơn giản mà thôi nhưng lại có thể khiến cho Tiêu Dật nhận ra một đạo lý thế này: khi nào Trình Kiệt vẫn còn quan tâm cậu thì khi đó cậu vẫn còn có thịt ăn. Tiêu Dật nhìn Bạch Dịch một chút rồi đáp:

“Có lẽ rằng lúc trước tôi phải ăn cá quá nhiều”

Bạch Dịch nhíu mày hỏi tiếp:

“Tại sao chỉ có mình khẩu phần ăn của cậu là có vấn đề còn những người khác lại không bị sao?”

Lại một câu hỏi đơn giản nữa làm cho Tiêu Dật hiểu ra chuyện gì đó, đúng vậy tại sao lúc trước cậu lại không có thịt, thời gian ăn cá lại vừa vặn đúng vào lúc cậu và Trình Kiệt có vấn đề, sau đó khi đã giải quyết được vấn đề rồi lại vẫn không có thịt để ăn, xem ra lý do chỉ có một đó chính là Trình Kiệt cố tình nói người phụ trách khẩu phần ăn của cậu làm như vậy để cho cậu phải cùng hắn đi dùng bữa tối mỗi ngày.

Bạch Dịch không thấy Tiêu Dật trả lời mình thì đưa tay đẩy vào vai cậu một cái:

“Tiêu Dật lần đi Tam Á này kiếm được không ít tiền có phải không, cũng nên mời bạn bè một bữa đi chứ”

Tiêu Dật cảm giác mình đã lâu không ra ngoài rồi cho nên liền gật đầu đáp ứng:

“Được, như vậy chúng ta đi, ngày hôm nay tôi mời!”

Bốn người nhanh chóng ăn rồi lên phòng thay đồ, Tiêu Dật tùy tiện lấy một chiếc áo thun màu đỏ cùng một chiếc quần jean xanh bụi bặm mặc lên người, địa điểm điểm là quán bar X ở cách ký túc xá một đoạn do Trác Trí Văn đề xuất, nghe nói quán bar này thường xuyên có người nổi tiếng đến cho nên mọi người cũng muốn đến đó thử xem sao.

Bạch Dịch và Trác Trí Văn không nói chuyện với nhau, chuyện này người trong phòng ai ai cũng đều nhận ra được, có điều Tiêu Dật biết lý do nhưng Bùi Khâm lại hoàn toàn không rõ. Trong phòng chỉ có một mình Bạch Dịch biết Tiêu Dật và Trình Kiệt có quan hệ mập mờ, Trác Trí Văn tưởng chỉ có duy nhất mình mình biết Bạch Dịch đang nói dối chuyện của cậu ta và Trình Kiệt, còn Bạch Dịch thì vẫn luôn diễn trò ở trước mặt của Bùi Khâm và Tiêu Dật. Mỗi quan hệ của những người trong phòng cứ toan tính lẫn nhau, không có một ai trong bất cứ bọn họ biết rằng đối phương đã sớm biết bí mật của mình rồi, khiến cho mình ở trước mặt đối phương luôn giống như là diễn trò cười.

Quán bar X rất lớn, đèn điện nhấp nháy đủ màu sắc ở ngay lối ra vào thể hiện đẳng cấp ăn chơi ở đây. Bốn người Tiêu Dật bước vào bên trong liền bị choáng ngợp mất vài giây bởi vì ở bên trong phía trên sân khấu đang trình diễn một màn vũ nữa khiêu gợi múa cột, hơn nữa còn là khóa thân múa cột. Thật ra thì Tiêu Dật vẫn là đàn ông, sinh lý đương nhiên cũng giống như một người đàn ông bình thường khi nhìn thấy cảnh đặc sắc này cả người cũng bắt đầu khô khan...

Bạch Dịch và Bùi Khâm đã ra ngoài nhảy, lúc này ở quầy bar chỉ còn mỗi Tiêu Dật và Trác Trí Văn. Thật ra thì Trác Trí Văn không có bất cứ vấn đề gì với Tiêu Dật cả, bản thân Tiêu Dật cũng không có vấn đề gì với cậu ta

thể cho nên hai người vẫn có thể cùng nhau nói chuyện qua loa vài câu. Tiêu Dật không có ý định xem hai cô gái ở trên sân khấu biểu diễn quá nhiều, nhưng mà mỗi lần quay ra nhìn lại vừa vắn nhìn tới mấy cái chỗ không nên nhìn đến cuối cùng lại chẳng hiểu tại sao ngồi im lặng chăm chú nhìn chăm chăm. Trác Trí Văn thỉnh thoảng có quay qua nhìn một chút, phần lớn thời gian của cậu ta đa số là xem điện thoại của bản thân mình giống như là đang cùng ai đó nhắn tin vậy, được một lúc Trác Trí Văn liền đẩy vai của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, cậu nhìn kìa”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng quay lại nhìn Trác Trí Văn, Trác Trí Văn chỉ về phía trước mặt rồi nói lớn với Tiêu Dật:

“Cậu nhìn kìa, người kia có phải là Trình tổng hay không?”

Tiêu Dật hôm nay có mang theo kính cho nên có thể nhìn được, theo hướng chỉ tay kia của Trác Trí Văn cậu nhận ra được người tới là Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm. Tiêu Dật lúc đầu là gấp gáp bởi vì cậu sợ Trình Kiệt nhìn thấy mình ở chỗ này, nhưng mà sau khi trấn an lại cậu liền nhận ra một vấn đề rằng hẳn không phải cũng đến mấy chỗ như thế này hay sao. Tiêu Dật quay lại không nhìn Trình Kiệt nữa, với tay cầm lấy ly nước ngọt ở trên quầy uống một ngụm:

“Tôi nhìn không rõ”

Trác Trí Văn nhìn theo hướng của Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm cho đến khi hai người họ đi vào bên trong quán nơi dành cho những khách yêu cầu phòng riêng:

“Đi vào trong rồi, vốn định chạy tới chào hỏi một chút”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả cũng không có tâm trạng ngồi xem múa cột ở phía trên kia, muốn đi ra bên ngoài cho khuây khỏa không ngờ lại gặp

Trình Kiệt ở chỗ này thật là mất hứng mà. Tiêu Dật ngồi một lúc cũng không thấy Trình Kiệt đi ra ngoài cho nên cậu muốn đi vào bên trong xem thử, Tiêu Dật đi tới khu vực hành lang hẹp dài có ánh đèn mờ ảo, các phòng xung quanh đều đã đóng kín hết cả cũng không biết Trình Kiệt ở tại phòng nào nữa. Tiêu Dật cho dù không biết Trình Kiệt ở phòng nào nhưng mà cậu vẫn muốn đi dọc cho đến tận cùng dãy hành lang này tìm kiếm thử, bản thân đương nhiên cũng tự cảm thấy mình rất khó hiểu nhưng mà Tiêu Dật mặc kệ, cậu muốn xem xem Trình Kiệt rốt cuộc đến đây làm cái gì.

Tiêu Dật thấy ở phía trước có một cô gái hình như là từ phòng vệ sinh bước ra, lúc đầu không có để ý đến cô ta nhiều lắm nhưng nhìn tới một chút liền nhận ra được cô gái này là Bối Ni. Bối Ni có vẻ đang rất vội vàng cho nên không để ý tới Tiêu Dật, cô ta nhanh chóng bước qua cậu đi tới căn phòng cách đó không xa mở cửa bước vào. Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn một lúc, bởi vì cánh cửa kia đã đóng lại rồi cho nên cậu không thể xác nhận được Trình Kiệt có ở trong đó hay không, nhưng mà nếu như Trình Kiệt ở trong căn phòng đó, Bối Ni cũng ở trong căn phòng đó, địa điểm hẹn gặp mặt lại là một nơi như thế này, bọn họ có phải hay không nối lại tình xưa rồi. Tiêu Dật nhìn đến số phòng mà Bối Ni vừa mới bước vào rồi bước nhanh ra bên ngoài đi tới hướng quầy bar vừa mới rồi mình ngồi với Trác Trí Văn. Trác Trí Văn đã đi đâu đó rồi lúc này ở trên quầy có Bùi Khâm và Bạch Dịch đang ngồi ở đó, Tiêu Dật vừa vặn muốn đi tìm Bạch Dịch cho nên liền nhanh chân đi về phía chỗ cậu ta:

“Bạch Dịch, tôi vừa mới nhìn thấy Trình tổng”

Bởi vì tiếng nhạc ở nơi này quá lớn cho nên Bạch Dịch không nghe rõ Tiêu Dật nói gì cả:

“Cậu nói sao?”

Tiêu Dật kéo Bạch Dịch xuống một chút rồi nghiêng đầu ghé sát vào tai cậu ta hét lớn:

“Tôi nhìn thấy Trình tổng”

Bạch Dịch mở lớn hai mắt, Tiêu Dật thấy vậy liền nâng giọng nói lớn tiếp:

“Ở bên trong kia kìa”

Bạch Dịch đương nhiên muốn có cơ hội tiếp cận Trình Kiệt, hiện tại trùng hợp gặp hắn ở chỗ này cho nên không thể bỏ phí mất cơ hội ngàn năm có một được:

“Cậu thấy ngài ấy ở chỗ nào?”

Tiêu Dật đọc số phòng mà Bối Ni vừa rồi mới bước vào, cậu muốn nhờ Bạch Dịch xác nhận xem có phải là Trình Kiệt ở trong phòng đó hay không:

“Phòng số 128”

Bạch Dịch nhíu mày do dự một chút:

“Ở phòng riêng sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng vậy”

Bạch Dịch không phải không muốn đến gặp Trình Kiệt mà là cậu không thể nào cứ như vậy mở cửa ra đi vào trong một phòng riêng được, Tiêu Dật thấy Bạch Dịch không có ý định đứng lên liền ở một bên đả kích:

“Cậu còn chần chừ cái gì nữa, không phải cậu nói cậu muốn tiếp cận anh ta sao, bây giờ anh ta ở ngay gần cậu như vậy, cơ hội này không phải là lúc nào cũng có đâu”

Đúng là cơ hội này không phải là lúc nào cũng có, bởi vì Bạch Dịch có gặp được mặt của Trình Kiệt hay không còn là xem ý muốn của cậu ra sao nữa, nếu như cậu cố ý ở phía sau gây rối thì Bạch Dịch đừng hòng có cơ hội gặp mặt của Trình Kiệt, bây giờ cậu đứng ở chỗ này cho cậu ta cơ hội đúng là hiếm trong hiếm có mà.

“Không phải là tôi không muốn gặp, nhưng mà đó là phòng riêng không thể nào cứ thế đi vào được”

Tiêu Dật nói thế này:

“Cậu cứ mở cửa bước vào tự nhiên sau đó cậu giả bộ là cậu nhầm phòng rồi, tình huống tiếp theo đó cậu hẳn là tự biết diễn có phải hay không?”

Bạch Dịch nghĩ nghĩ một hồi liền gật đầu đứng dậy:

“Phòng 128 phải không?”

Tiêu Dật nói phải, khi Bạch Dịch rời đi rồi Bùi Khâm mới lên tiếng:

“Tiêu Dật, cậu vì sao lại nói cho Bạch Dịch biết Trình tổng có ở chỗ này”

Tiêu Dật thản nhiên nói:

“Không phải Bạch Dịch nói muốn có cơ hội gặp mặt anh ta sao, tôi thấy anh ta ở đây cho nên mới nói với cậu ấy thôi”

Bùi Khâm nhấp một ngụm rượu:

“Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Bùi Khâm hả một tiếng, Bùi Khâm lớn giọng:

“Ngày hôm đó tôi nhìn thấy Trình tổng kéo cậu vào trong thang máy”

Tiêu Dật giật mình một lúc sau đó liền giả bộ như mình không nghe thấy lời của Bùi Khâm:

“Cậu nói gì cơ, tôi không nghe rõ”

Bùi Khâm nhếch môi cười:

“Tôi thấy cậu làm như vậy có phải là mạo hiểm quá hay không, nếu như một lát nữa Trình tổng quả thật cùng Bạch Dịch bước ra thì thế nào?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, Bùi Khâm nói cũng không có sai cậu làm như vậy quá mức mạo hiểm rồi, Bạch Dịch trắng trẻo dễ thương như vậy có khi nào Trình Kiệt thật sự động lòng với cậu ta, tuy rằng cậu và Trình Kiệt hiện giờ vẫn chưa có xác nhận cái gì cả nhưng mà cậu cũng không nói là không xác nhận, ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại thì cậu vẫn chưa muốn xung quanh Trình Kiệt có bất cứ ai cả.

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy nóng ruột bởi vì đã một khoảng thời gian rồi không thấy Bạch Dịch đi ra, xem ra chắc tới sáu bảy phần căn phòng mà Bối Ni bước vào là phòng có Trình Kiệt, nếu như không có Trình Kiệt ở trong đó vậy thì Bạch Dịch đã chẳng xuất hiện ở đây luôn rồi ấy chứ. Tiêu Dật để tay ở trên bàn, ngón tay gõ gõ tới mặt bàn âm thầm tính toán, nhưng mà tính đi tính lại vẫn không thể ra được kế sách nào vẹn cả đôi đường. Khoảng 30 phút sau đó Bạch Dịch cuối cùng cũng bước ra ngoài, Tiêu Dật đứng bật dậy định chạy tới hỏi cậu ta tình hình thế nào thì đã thấy Trình Kiệt cũng đi ngay theo phía sau, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi ra thì vội vàng ngồi xuống lại chỗ của mình giả bộ như không nhận ra sự tồn tại của hắn. Tổng Ngộ Phàm nhìn thấy Tiêu Dật ngồi ở quầy bar thì nhanh chóng bước tới:

“Này Tiểu Dật, lâu lắm rồi mới gặp cậu đó”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tổng Ngộ Phàm chứ tuyệt đối không nhìn tới phía của Trình Kiệt:

“Trùng hợp thật”

Tống Ngộ Phàm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật cười cười hỏi:

“Nghe nói cậu đi Tam Á chụp hình cho Sử Cát Cát, sao rồi chuyển đi lần đó thế nào?”

Tam Á chính là hai từ Tiêu Dật không muốn nghe thấy nhất lúc này bởi vì cứ nghe thấy Tam Á liền nhớ đến chuyện ngoài ý muốn lần đó, khi Tiêu Dật còn đang bối rối không biết nên trả lời thế nào thì Trình Kiệt ở phía sau đã lạnh giọng:

“Được rồi Ngộ Phàm về thôi”

Trình Kiệt nói rồi liền nhanh chóng rời đi, Tống Ngộ Phàm cũng đành đứng dậy đuổi theo sau:

“Tiểu Dật khi nào rảnh hẹn gặp cậu sau nhé”

Tiêu Dật cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu bởi vì Trình Kiệt không có ý định nói chuyện với cậu, Tiêu Dật là người rất khó hiểu ví như chuyện cậu nói với Trình Kiệt rằng tạm thời không gặp mặt thế mà bây giờ hẳn không cùng cậu nói cậu liền cảm thấy không vui. Tiêu Dật hai tay để ở trên đùi nắm thành nắm đấm nhỏ mím mím môi mỏng biểu hiện cho sự tức giận. Bùi Khâm nhìn thấy cảnh này liền ở bên cạnh Tiêu Dật nâng giọng:

“Cậu đã thấy hay chưa?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Bùi Khâm rồi lại nhìn xung quanh quán bar một hồi không thấy Bạch Dịch đâu cả:

“Bạch Dịch đâu rồi?”

Bùi Khâm nhìn ra phía ngoài cửa:

“Đi rồi”

Tiêu Dật hét lớn:

“Đi rồi?”

Bùi Khâm gật đầu, Tiêu Dật nhú mày không nghĩ tới Trình Kiệt thế như lại nhanh như vậy có người khác. Tiêu Dật đứng dậy muốn đi về, lúc ba người đi ra ngoài cửa thì thấy Bạch Dịch quay trở vào.

“Định về rồi sao?” Bạch Dịch hỏi

Tiêu Dật bức bối:

“Cậu đi đâu thế?”

Bạch Dịch cười cười:

“Tôi đi tiễn Trình tổng”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Bạch Dịch một cái rồi nói:

“Về thôi cũng muộn rồi”

Thật sự thì ngay buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật đã có thể xác định được rồi nhưng mà cậu lại không chịu chủ động nói chuyện với Trình Kiệt trước, cậu không muốn mình là người xuống nước dù sao thì trong chuyện này Trình Kiệt mới là người có lỗi, rõ ràng là như vậy cho nên cậu muốn đợi Trình Kiệt đến làm lành.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 69: Mẹ Tiêu Đến Rồi

Kể từ khi trở về từ quán bar cho đến hiện tại đã là ba ngày sau đó, bên phía Trình Kiệt vẫn không hề có động tĩnh gì cả nhưng mà Tiêu Dật ở bên này đã nóng vội giống như ngồi trên đống lửa rồi. Lý do Tiêu Dật nóng vội không ngoài chuyện Trình Kiệt chưa chịu chủ động nói chuyện với cậu mà còn là vì Bạch Dịch mỗi buổi tối đến đều nằm ở bên cạnh cậu tâm tình về chuyện của Trình Kiệt. Bạch Dịch hỏi Tiêu Dật có cách nào để Trình Kiệt để ý đến cậu ta hay không, vấn đề này đến ngay cả chính bản thân của Tiêu Dật còn không biết bởi vì cậu đang lâm vào tình trạng bị chính hấn lạnh nhạt.

Một ngày nọ Tiêu Dật nhìn thấy Bối Ni ở dưới sảnh của công ty, cậu để ý từ sau khi cậu và Trình Kiệt không nói chuyện thì Bối Ni lại có mặt ở công ty nhiều hơn, chuyện này rất có thể chứng minh cho việc Trình Kiệt và Bối Ni đã nối lại tình xưa rồi. Tiêu Dật lòng nóng như lửa đốt nhưng cậu lại không muốn chủ động làm lạnh với Trình Kiệt, thế cho nên chỉ còn biết ngày ngày ôm bực tức ở trong lòng làm khó bản thân.

Cho đến một ngày Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt đi vào bãi đỗ xe, vốn định sắp xếp cho mình và hấn một cuộc ngẫu nhiên gặp mặt cho nên mới lén lút đi ở phía sau. Khi Trình Kiệt ngồi vào trong xe rồi, Tiêu Dật định đứng thẳng người dậy giả bộ bước đi đường hoàng thì liền nhìn thấy một cái gái bước ra từ xe kể bên đi tới gõ cửa kính xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật theo phản xạ lại cúi người xuống muốn nhìn xem hai người bọn họ tính làm gì.

Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt bước xuống xe, hắn vẫn một thân tây trang giày da lịch lãm như thường ngày, vẫn luôn là sắc mặt lạnh không biểu hiện quá nhiều cảm xúc đó. Bởi vì Tiêu Dật đứng quá xa cho nên không thể nghe thấy được bọn họ nói cái gì, chỉ có thể nhìn ra được sắc mặt của cô gái kia không được tốt cho lắm. Ngắm lại một chút Tiêu Dật liền giật mình nhận ra cô gái này nhìn rất quen mắt, chính là người ở trên du thuyền Tam Á lần đó, khi Tiêu Dật bước lên chiếc du thuyền kia cũng thấy cô ta từ đó bước xuống hơn nữa còn nhìn cậu giống như là rất tức giận, chiếc du thuyền lần đó chỉ có mỗi Trình Kiệt ở trên hiện tại cô ta lại xuất hiện ở chỗ này, như vậy thì cô gái này và Trình Kiệt nhất định có quen biết. Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ xem xét lại vấn đề từ đầu thì cậu chợt kích động khi thấy cô ta đột nhiên hôn Trình Kiệt. Lần đó ở trên du thuyền người này cũng không quen không biết mà hôn cậu đến hiện tại lại hôn Trình sói lớn, hình như Trình Kiệt không có ý định đẩy cô gái kia ra đến cuối cùng người kết thúc nụ hôn đó lại là chính cô gái kia, Tiêu Dật hai tay nắm chặt lại với nhau trong lòng vô cùng khó chịu xoay người rời đi.

Buổi trưa ngày hôm đó Tiêu Dật không có tâm trạng để mà tham gia các hoạt động luyện tập nữa, chẳng hiểu sao trong lòng của cậu cảm thấy rất buồn bực, giống như là mình đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng rồi. Tiêu Dật tự nghĩ nếu như Trình Kiệt cứ không để ý tới cậu như thế này cũng có cái tốt, cậu không cần phải lo lắng vấn đề mình sau này dây dưa với hắn không thoát ra được.

Kết quả đến buổi chiều Tiêu Dật lại nhin không được nữa chạy lên phòng của Trình Kiệt muốn gặp hắn hỏi cho rõ ràng chuyện về cô gái kia. Tiêu Dật nhìn thấy thư ký Tiểu Khiết ngồi ở chỗ làm việc liền gật đầu chào cô ấy rồi hỏi:

“Trình tổng có ở bên trong không?”

Bởi vì Trình Kiệt đã nói với Tiểu Khiết để cho Tiêu Dật tùy tiện ra vào nơi này cho nên khi Tiêu Dật lên đây cô ấy cũng không có làm khó dễ gì

cho cậu cả:

“Trình tổng đã đi ra ngoài rồi, cậu có việc gì hay không?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền thử hỏi thư ký Tiểu Khiết thế này:

“Tôi có việc quan trọng muốn gặp Trình tổng, cô có thể cho tôi vào phòng của anh ấy đợi được không?”

Thật ra thì Tiêu Dật sớm đã nghĩ là không được rồi nhưng mà cậu vẫn muốn thử hỏi xem không ngờ ngoài sức tưởng tượng, Tiểu Khiết thế nhưng lại cho cậu vào trong phòng của Trình Kiệt ngồi đợi:

“Được, cậu vào đi”

Tiêu Dật được sự đồng ý của Tiểu Khiết liền có điểm bất ngờ, lúc cậu mở cánh cửa phòng kia ra liền dừng lại một chút hỏi Tiểu Khiết thế này:

“À đúng rồi, cô có biết Bối Ni không?”

Tiểu Khiết cũng đang lúc rảnh rồi chưa có công việc để làm vì thế mà nhanh chóng trả lời Tiêu Dật:

“Tôi biết”

Tiêu Dật hai mắt xoay chuyển như là tìm có gì đó:

“Vừa mới rồi tôi gặp cô ấy ở dưới, cô ấy nói mấy ngày trước có đến đây rồi để quên hoa tai ở trong phòng Trình tổng, cô có nhìn thấy hoa tai nào hay không?”

Tiểu Khiết nhú mày suy nghĩ:

“Mấy ngày trước? Không thể nào, đã rất lâu rồi tôi không thấy cô ta có lên đây gặp Trình tổng”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng giống như bỏ bớt được một gánh nặng, ngoài mặt giả bộ bất ngờ:

“A là thế sao, có lẽ cô ấy nhầm. Lần trước tôi thấy Trình tổng đi với một cô gái rất xinh đẹp, người đó là bạn gái mới của Trình tổng sao?”

Câu chuyện mà đám nhân viên thích bàn tán nhất chính là chuyện đời tư của cấp trên, Tiểu Khiết ở trên đây chỉ có một mình không có ai trò chuyện cho nên khi Tiêu Dật nói đến vấn đề này cô liền vô cùng sốt sắng mà trả lời:

“Người cậu nói Sử tổng sao?”

Tiêu Dật là đang muốn nhắc tới cô gái ở dưới bãi đỗ xe lần đó, muốn dò hỏi xem Trình Kiệt có đưa cô ấy lên văn phòng hay không:

“Sử tổng tôi đã nhìn thấy qua rồi, nhưng mà cô gái kia tôi thấy lại không phải Sử tổng”

Tiểu Khiết nghĩ một hồi:

“Không phải Sử tổng sao, thế thì tôi cũng chưa nhìn thấy qua cô gái kia bao giờ”

Tiểu Khiết chưa thấy qua tức là Trình Kiệt không có dẫn cô gái kia lên văn phòng, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi rồi bước vào trong phòng làm việc của Trình Kiệt:

“Như vậy không phiền cô làm việc nữa, tôi vào trong đợi Trình tổng”

Tiêu Dật đóng cửa phòng làm việc của Trình Kiệt lại, nếu là trước đây cậu mỗi buổi trưa đều sẽ lên phòng làm việc của Trình Kiệt nằm nghỉ một chút, nhưng mà mấy ngày này cậu đã không ghé qua nơi này rồi. Tiêu Dật đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng một lượt, trên chiếc ghế tổng giám đốc

kia vẫn còn vắt chiếc áo vest ngoài của Trình Kiệt, Tiêu Dật bước tới phía đó chạm lên chiếc áo vest màu xám kia, mắt thấy trên bàn làm việc của Trình Kiệt có điện thoại liền cầm lấy muốn xem thử. Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống, mã khóa lần trước của Trình Kiệt cậu vẫn còn nhớ thế cho nên rất dễ dàng mở ra được, Tiêu Dật mở mục lưu trữ hình ảnh, kỳ quái mục hình ảnh này Trình Kiệt lại cài khóa số, Tiêu Dật đã thử một vài dãy số cơ bản rồi vẫn không mở được cho nên liền đổi sang mục khác. Điện thoại của Trình Kiệt đột nhiên reo lên khiến cho Tiêu Dật cũng phải giật mình một chút, nhìn tới là dãy số lạ cho nên Tiêu Dật không dám tắt máy cũng không dám tùy tiện nghe chỉ có thể đợi cho cuộc gọi đó kết thúc mới có thể tiếp tục xem xét, cuộc gọi kia kết thúc ngay lập tức có một tin nhắn truyền đến từ chính dãy số lạ đó.

[Anh tại sao lại không chịu nghe điện thoại của em chứ?]

Tiêu Dật nhìn chằm chằm tin nhắn kia im lặng, ngón tay bất giác lướt nhẹ ở trên từ phím cảm ứng.

[Cô là ai?]

[Trình Kiệt anh đừng vô tình như thế có được không, chuyện năm đó là em sai, em bây giờ hối hận rồi, chúng ta làm lại có được không?]

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy ghen khuất, lồng ngực có tiếng trống ngực vô cùng khó chịu, cậu chỉ đơn giản muốn biết người này là ai mà thôi.

[Trình Kiệt, anh năm đó không phải nói rất thích em hay sao, anh không phải nói em là người đầu tiên mà anh yêu hay sao, Trình Kiệt chúng ta gặp mặt nhau nói rõ ràng đi]

Tiêu Dật không biết phải nên nhắn lại cái gì nữa, tin nhắn phía bên kia lại cứ dồn dập chuyển tới.

[Trình Kiệt, lần đó ở Tam Á em đã thấy cậu ta rồi, cậu ta không phải là rất giống em cho nên anh mới chọn cậu ta hay sao, anh nhất định là vẫn còn tình cảm với em]

Tiêu Dật giật mình đọc đi đọc lại từng câu từng chữ mà đối phương chuyển tới, cậu ta kia là đang nói đến cậu hay sao. Cô gái này có phải là cô gái lần đó ở trên du thuyền nhìn cậu khinh miệt đó hay không, nếu đúng là cô ta thì cô ta khi ấy cùng Trình Kiệt ở dưới bãi đỗ xe hôn môi, như vậy Trình Kiệt rốt cuộc là... có phải là muốn quay lại với cô gái này hay không.

[Trình Kiệt, chúng ta gặp mặt đi, buổi tối 7 giờ em đợi anh ở quán X]

Tiêu Dật chẳng biết từ lúc nào khóe mắt mình lại rưng rưng chứa lệ nóng, mãi cho đến khi nước mắt rơi xuống màn hình điện thoại cậu đang cầm trên tay thì cậu mới phát hiện ra mình thế nhưng là đang khóc. Tiêu Dật cậu nghĩ lại rồi, cậu không muốn gặp Trình Kiệt nữa, lúc này gặp hẳn nói chuyện chẳng phải là làm trò cười trước mặt hẳn rồi hay sao. Tiêu Dật vô cùng tức giận, chính là tức giận Trình Kiệt vì sao lại xấu xa như thế, làm đủ mọi biện pháp cưỡng bức để có được cậu rồi bây giờ lại muốn vứt bỏ cậu luôn. Tiêu Dật trong lòng bị tổn thương ghê gớm, cậu nhanh chóng đặt lại điện thoại xuống bàn rồi mở cửa bước thật nhanh ra ngoài.

Thư ký Tiểu Khiết thấy Tiêu Dật bước ra liền định ngẩng đầu chào hỏi một chút thì đã thấy người phía trước mình vừa khóc vừa rời đi rồi, Tiểu Khiết khó hiểu gọi lớn hai tiếng:

“Này Tiêu Dật, cậu sao thế?”

Tiêu Dật nhìn thấy thang máy tổng giám đốc đang đi lên liền giật mình hoảng sợ, vội vã nhấn vào thang máy dành cho nhân viên bên cạnh liên tục. Thang máy nhân viên từ tầng thứ 10 chạy lên rất là chậm, Tiêu Dật mắt thấy thang máy tổng giám đốc đã lên đến tầng thứ 49 nghe thấy tiếng ting một cái rồi thì không còn nghĩ được gì nữa vội vàng chạy vụt đi theo hướng

cầu thang bộ. Trình Kiệt bước ra khỏi thang máy vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của người nào đó chạy đi rất nhanh liền khó hiểu, hắn đi ngang qua chỗ làm việc của thư ký Tiểu Khiết hỏi:

“Vừa mới rồi có ai lên đây sao?”

Tiểu Khiết thành thật trả lời:

“Là Tiêu Dật, cậu ta vừa mới rồi nói muốn đợi anh cho nên tôi để cậu ta vào trong phòng làm việc của anh đợi, nhưng mà không biết cậu ta bị làm sao một lúc sau liền khóc rồi đi như vậy”

Trình Kiệt giật mình nâng giọng hỏi:

“Khóc rồi đi?”

Thư ký Tiểu Khiết ngơ ngác:

“Đúng vậy, vừa mới đi xong”

Bây giờ đã là giờ tan tầm của công ty, Tiêu Dật hiện tại hắn cũng đã đi về rồi, Trình Kiệt nhanh chân bước vào trong văn phòng lấy một số thứ rồi cũng vội vàng trở về. Hắn không biết lý do tại vì sao Tiêu Dật lại khóc lóc bỏ đi như vậy nhưng mà dù sao Tiêu Dật cũng chịu chủ động đi gặp hắn rồi cho nên Trình Kiệt muốn đi gặp mặt cậu một chuyến.

Tiêu Dật sau khi kết thúc buổi tập luyện mới lên văn phòng tìm Trình Kiệt cho nên nhóm người thực tập đã sớm về hết rồi, lúc này chỉ có một mình cậu đứng ở trước bến xe bus đợi xe trở về. Buổi chiều vẫn còn nắng, tuy rằng không chói gắt như buổi trưa nhưng mà độ oi bức của nó cũng không kém cạnh là bao, bóng dáng Tiêu Dật nhỏ bé in dài xuống mặt đất ngả về phía sau, gương mặt u sầu không vui dùng ánh mắt hơi ướn nhìn về quang cảnh xe cộ tấp nập phía trước, Tiêu Dật cảm thấy trên đời này có nhiều người như vậy nhưng lại chẳng có ai chịu dừng lại một chút nhìn cậu

cả, khói bụi ở phía trước làm cho Tiêu Dật cảm thấy ngột ngạt bí bách, khiến cho tâm trạng của cậu càng trùng xuống tệ hại hơn. Đúng lúc này điện thoại trong túi quần cậu chợt reo lên, Tiêu Dật đưa tay vào đó lấy điện thoại ra, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến liền cảm thấy bất ngờ, cậu nhanh chóng hít một hơi thật sâu mang buồn rầu che giấu để nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Mẹ à?”

Ở bên của mẹ Tiêu rất là ồn ào có lẽ chính vì thế mà bà không thể nhận ra được giọng nói của Tiêu Dật có điểm khác thường:

“Tiêu Dật, con đã đi làm về chưa?”

Tiêu Dật không có tâm trạng gì để suy nghĩ nhiều cả:

“Con vừa mới tan tầm”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Thế thì tốt quá rồi, mẹ đang ở ngoài bến xe con mau ra đón mẹ đi”

Tiêu Dật giật mình:

“Mẹ nói cái gì?”

Mẹ Tiêu cố tình không báo trước để cho Tiêu Dật không kịp chuẩn bị, bà muốn nhìn xem có phải con trai thật sự có công việc tốt như đã nói hay không:

“Mẹ đang ở ngoài bến xe X, con ra đón mẹ có được hay không đây, nếu không thì cứ đọc địa chỉ cho mẹ, mẹ từ đi tới chỗ con”

Tiêu Dật hiện tại không biết làm sao cho phải, mẹ Tiêu chưa biết chuyện cậu đang làm nghệ sĩ thực tập cho Trình thị, nếu như để mẹ Tiêu biết

chuyện này cậu khẳng định sẽ bị bà kéo về nhà ngay lập tức. Bây giờ mẹ Tiêu đến rồi, mà cậu lại đang ở trong ký túc xá của Trình thị, ký túc xá không cho dẫn người ngoài vào cho dù có là người thân, mà nếu như có được đi chẳng nữa thì cậu cũng không thể để mẹ Tiêu đến đó được. Tiêu Dật ở bên này luống cuống không thôi, ở bên kia mẹ Tiêu liên tục thúc giục:

“Tiểu Dật, Tiểu Dật con có ở đó hay không?”

Tiêu Dật a lên một tiếng:

“Còn, được rồi mẹ cứ ở đó đợi đi một lát nữa con sẽ đến đón mẹ”.

Tiêu Dật vẫn chưa biết nên xử lý tình huống như thế nào thì ở trước mặt cậu liền có một chiếc xe dừng lại, range rover quen thuộc từ từ hạ kính cửa xe xuống, Tiêu Dật không cần nhìn cũng biết người tới là ai thế cho nên cậu liền nhanh chóng xoay người muốn rời đi:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy xưng hô quen thuộc này không hiểu sao khóe mắt lại cay cay muốn khóc, bước chân không thể nào nhấc lên được nữa mà đã bị chôn chặt ở chỗ này. Bởi vì đây là ở ngoài quốc lộ cho nên Trình Kiệt không thể đỗ xe quá lâu được, chính vì thế mà hắn liền ở phía sau gọi lớn:

“Tiểu Dật lên xe đi”

Tiêu Dật không có quay đầu lại nhìn, cậu hít một hơi thật sâu rồi quyết định bước về phía trước, Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ kia cứng đầu như vậy cũng chẳng còn cách nào khác liền xuống xe nhanh chóng bắt người. Tiêu Dật đang đi liền bị một lực mạnh mẽ nhấc bổng lên đặt lên vai người ta, đầu bị dốc ngược xuống liền tức giận dùng lực đánh thật mạnh vào vai Trình Kiệt:

“Anh là gì thế hả, mau bỏ em ra”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 70: Anh Rất Thích Em

Tiêu Dật bị Trình Kiệt ném vào trong xe, tuy rằng đầu óc có chút choáng váng nhưng Tiêu Dật vẫn cố chấp muốn mở cửa xe đi ra ngoài cuối cùng liền bị Trình Kiệt cưỡng chế nhấn lại vào trong xe, hơn nữa lần này Trình Kiệt còn nhanh tay khóa luôn cửa xe lại. Lúc Trình Kiệt ngồi vào trong xe rồi thì nhanh chóng lái xe rời đi, bởi vì ở chỗ này không cho phép đỗ xe sẽ gây cản trở giao thông vì thế mà Trình Kiệt không nói một lời đã lái xe rời khỏi chỗ này rồi.

Tiêu Dật vô cùng tức giận quay sang lớn tiếng với Trình Kiệt:

“Dừng xe, em muốn xuống xe”

Trình Kiệt im lặng không nói càng khiến cho Tiêu Dật thêm bức bối hơn:

“Anh muốn làm gì chứ? Em hiện tại có việc rất quan trọng”

Trình Kiệt nhanh chóng tắt xe vào lề đường rồi quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Vì sao hôm nay đến rồi liền rời đi?”

Tiêu Dật quay sang chỗ cửa xe định mở ra nhưng cửa sớm đã bị khóa rồi, kết quả chỉ còn biết đập mạnh vào nơi đó vô ích nói:

“Anh mau mở cửa ra đi”

Trình Kiệt không còn cách nào khác phải nhào tới cúi xuống đặt một nụ hôn vào môi Tiêu Dật, để cho con sóc nhỏ này có thể trấn tĩnh lại một chút. Thật ra nụ hôn này Trình Kiệt chỉ muốn ngăn không cho Tiêu Dật mở miệng làm loạn nữa mà thôi, nhưng mà chỉ vừa mới hôn xuống liền giống như là có ma thuật không thể nào thoát ra được, đầu lưỡi luồn vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật, mang toàn bộ nhớ nhung cùng gấp gáp mút mạnh lấy đầu lưỡi của người ta. Tiêu Dật lúc đầu còn phản kháng rất kịch liệt nhưng sau đó không biết từ lúc nào hai tay lại dừng lại đặt ở trên vai của Trình Kiệt, cậu thừa nhận mình thật là mất mặt nhưng mà cậu chính là không thể đi ngược lại với cảm xúc của bản thân, tuy rằng lý trí luôn luôn nhắc nhở người này rất là xấu xa nhưng hành động của cậu lại đi ngược với lý trí của chính bản thân mình. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hai tay hắn đưa lên bao lấy má của cậu khẽ cúi đầu dùng ánh mắt ôn nhu nhìn cậu:

“Tiêu Dật, Tiểu Khiết nói em đến tìm anh sao?”

Tiêu Dật giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra, cậu không muốn thừa nhận chuyện này nếu không nhất định sẽ trở thành trò cười ở trước mặt của Trình Kiệt mất:

“Không có, anh mau mở cửa xe em muốn xuống chỗ này”

Trình Kiệt nhìn bộ dạng lúng túng gấp gáp kia của Tiêu Dật liền biết được cậu đang nói dối, hồ ly nhỏ này nhất định ở trong văn phòng hắn nhìn thấy cái gì đó rồi hiểu lầm cho nên mới như vậy. Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật vào lòng, đối phương ở trong lòng có dùng sức giãy giụa bao nhiêu hắn vẫn cứ cố chấp ôm chặt lấy cậu, cúi đầu hôn xuống mái tóc của cậu, kiên nhẫn hỏi cho đến cùng:

“Tiêu Dật, em vì sao lại khóc?”

Tiêu Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt cách thật ra mình nhưng vô ích, có điều dù có vô ích đến đâu đi chẳng nữa thì cậu cũng muốn đẩy hẳn ra, cậu không muốn để cho Trình Kiệt biết được cậu khóc, nếu như cậu thừa nhận nhất định sẽ làm trò cười cho hẳn:

“Anh buông ra, em đã nói em có việc rất quan trọng phải đi, em không muốn nói chuyện với anh nữa”

Tiêu Dật càng muốn thoát ra khỏi Trình Kiệt bao nhiêu thì Trình Kiệt càng muốn cậu ở trong lòng hẳn bấy nhiêu:

“Tiểu Dật, anh rất nhớ em, chuyện ngày hôm đó ở Tam Á là anh không đúng, anh xin lỗi Tiểu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói anh rất nhớ em kia của Trình Kiệt thì ngừng lại động tác, đây chẳng phải là kết quả mà cậu mấy ngày nay luôn chờ mong hay sao, cậu luôn muốn Trình Kiệt chủ động xuống nước trước, muốn Trình Kiệt nói lời xin lỗi với cậu, nhưng mà mấy lời nói này có lẽ chẳng còn quan trọng nữa rồi. Tiêu Dật chỉ ngừng lại động tác một chút rồi lại dùng sức đẩy Trình Kiệt ra, Trình Kiệt rất kiên nhẫn với Tiêu Dật, cho dù hồ ly nhỏ này có cố chấp vô lý bao nhiêu hẳn cũng sẽ dùng kiên nhẫn của hẳn để từ từ vỗ về cậu:

“Tiểu Dật, anh xin lỗi, xin lỗi em, anh thật sự rất là nhớ em”

Tiêu Dật khước mắt lại ẩm ướt, có thể nói Tiêu Dật hiện tại giống như những bong bóng mỏng manh chỉ cần một cú chạm nhẹ một chút thôi sẽ trực tiếp vỡ tan, cuối cùng cậu vẫn là chịu không nổi nữa, cho dù có bị hẳn cười cũng sẽ hỏi hẳn rõ ràng mọi chuyện, có được câu trả lời thích đáng rồi thì cậu sẽ không còn khó chịu trong lòng nữa:

“Anh lừa gạt, em lần đó ở bãi đỗ xe rõ ràng nhìn thấy anh cùng một cô gái hôn môi”

Trình Kiệt giật mình, hẳn không nghĩ tới chuyện này lại bị Tiêu Dật nhìn thấy. Cô gái kia tên là Hà Vân Du, cũng có thể xem như là mối tình đầu của Trình Kiệt, khi ấy Trình Kiệt học đại học năm hai thông qua một người bạn quen biết được học muội này, sau cảm thấy Hà Vân Du tính tình cũng tốt hơn nữa giữa hẳn và cô ấy cũng có điểm chung cho nên liền quyết định tiến xa hơn mối quan hệ tình bạn. Lần đó Hà Vân Du nhận được tài trợ đi du học, Trình Kiệt đương nhiên không muốn bạn gái đi nước ngoài, hẳn nói với Hà Vân Du rằng cô ấy chỉ có thể chọn hẳn hoặc là chọn đi nước ngoài, cuối cùng Hà Vân Du quyết định rời đi, tuy rằng lúc đó hai người không có chính thức nói lời chia tay nhưng sau khi Hà Vân Du qua nước ngoài không có liên lạc với Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt khoảng thời gian đầu có chút buồn, có chút thất vọng nhưng sau đó một thời gian liền không cảm thấy cái gì nữa cả. Lần ấy nhìn thấy Hà Vân Du ở Tam Á, hơn nữa còn chính mắt nhìn thấy cô ta cùng hồ ly nhỏ nhà mình hôn môi, trong lòng Trình Kiệt đương nhiên không thể nào chấp nhận được, không chấp nhận được vì cô ta thể nhưng lại hôn hồ ly nhỏ nhà hẳn chứ không phải là vì còn luyến tiếc cô ta. Hà Vân Du nhìn thấy Trình Kiệt, lại thấy các tin tức nói về sự thành công của Trình Kiệt trên mặt báo cho nên thật sự nuối tiếc, ở Tam Á không ngờ lại gặp mặt hẳn nữa liền nghĩ là số trời cho nên đến hiện tại vẫn muốn nuối tiếc không buông. Trình Kiệt thẳng thắn nói với Hà Vân Du rằng hẳn hiện tại đang thích một người đàn ông, hơn nữa còn chính là người cô ta vừa mới rời hôn môi, Hà Vân Du từ đầu đến cuối không tin tưởng, hơn nữa cho dù Trình Kiệt có thật sự thích đàn ông đi chăng nữa thì cũng chỉ làm ham vui mới lạ mà thôi, hẳn từ đầu thích phụ nữ, bạn gái trước đây của hẳn còn không phải là cô hay sao.

“Tiêu Dật, em nghe anh nói” Trình Kiệt nhú mày.

Tiêu Dật vẫn giãy giụa không ngừng:

“Anh bỏ em ra, đáng ghét”

Lý do lần ấy Trình Kiệt không có ý định đẩy Hà Vân Du ra chính là để cho cô ấy thấy hắn đã không còn cảm giác gì với cô ấy cả, đỉnh cao của sự vô tình chính là coi đối phương như không khí không tồn tại, Trình Kiệt hắn đã từng hôn qua vô số người, một nụ hôn đối với hắn cũng chẳng là gì quá mức không thể, người khiến hắn có cảm xúc khi hôn mới là điều quan trọng nhất:

“Tiểu Dật, chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Tiêu Dật chính mắt nhìn thấy Trình Kiệt không có phản kháng còn có thể là hiểu lầm hay sao:

“Hiểu lầm sao? Em chính mắt nhìn thấy rồi, nhìn thấy anh hôn cô ấy, có người nào không thân thiết sẽ cùng anh hôn môi sao, anh thích cô ta có phải hay không... Anh bỏ em ra đi, thật đáng ghét”

Trình Kiệt cảm xúc lẩn lộn, nghe giọng điệu kia của Tiêu Dật hình như là đang rất ghen tuông:

“Tiểu Dật, anh không có thích cô ta”

Tiêu Dật tức giận:

“Lừa gạt, anh rõ ràng thích cô ta, anh thích cô ta cho nên khi cô ấy hôn anh anh mới không đẩy cô ta ra, anh đừng ở đây nói dối nữa, mau bỏ em ra”

Trình Kiệt cũng không biết giải thích sao cho Tiêu Dật hiểu, suy nghĩ của hắn đối với người bình thường rất khác biệt, ví như chuyện của Hà Vân Du đó, bởi vì không thích Hà Vân Du cho nên Trình Kiệt mới không buồn đẩy cô ta ra khi cô ta hôn hắn:

“Tiểu Dật, anh hiện tại chỉ thích em thôi”

Tiêu Dật có lẽ dùng sức mệt rồi cho nên liền dừng lại, câu nói kia của Trình Kiệt thật sự làm cho cậu rất buồn bực, nếu như Trình Kiệt nói hấn thích cậu tại vì sao lâu đến như vậy không chịu đến nói chuyện với cậu, cứ cho như là cậu nói cậu không muốn gặp hấn đi chẳng nữa nhưng mà hấn chẳng phải tính cách rất xấu xa mặt dày hay sao. Trình Kiệt nói hấn thích cậu thế mà lần đó ở quán bar lại cùng bạn gái cũ Bối Ni ở chung một phòng, tuy rằng không phải chỉ có hai người bọn họ ở riêng nhưng mà gặp mặt bạn gái cũ ở những chỗ như vậy làm cái gì chứ. Trình Kiệt nói hấn thích cậu thế nhưng hấn rất nhanh đã cùng cô gái khác hôn môi, đến bây giờ nói hấn chỉ thích mỗi mình cậu, cậu thật sự là không thể nào tin tưởng được:

“Không tin, anh rõ ràng đang nói dối, anh muốn cái gì, muốn cái gì chứ hả?”

Trình Kiệt khẽ thở dài trầm giọng nói một câu:

“Anh chỉ muốn em thôi”

Tiêu Dật sững người lại một chút, có quá nhiều lý do để cho cậu không thể tin tưởng được những lời nói này của Trình Kiệt, thâm tâm sớm biết rằng hấn đang nói dối nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cậu lại ngu ngốc tin tưởng là thật, Tiêu Dật cảm thấy mình thật là ngu ngốc biết rõ ràng rằng người phía trước cậu đây không đáng tin tưởng rồi mà còn như vậy, Tiêu Dật nước mắt rơi trong lòng của Trình Kiệt nói không rõ ràng:

“Anh không thể nói thật được hay sao... anh đừng nói dối... toàn là lừa gạt hết cả”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khóc như vậy thì lòng đau như cắt, hấn rất muốn bảo vệ người này nhưng hấn hết lần này đến lần khác làm tổn thương cậu như vậy, bản thân hấn cũng thật sự là không thể tha thứ cho bản thân được:

“Tiêu Dật, anh đang nói thật em đừng khóc, em khóc như vậy khiến cho anh rất đau lòng”

Tiêu Dật run run hai vai:

“Như vậy anh nói đi, anh vì sao lại hôn cô ấy?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Anh không có hôn cô ta, là cô ta chủ động hôn anh”

Tiêu Dật đánh vào ngực của Trình Kiệt:

“Anh vì sao không có né tránh, nếu như chẳng may bị hôn vào rồi tại vì sao không có đẩy cô ấy ra... Anh rõ ràng thích cô ấy, thích cô ấy... anh lừa gạt em làm cái gì hả... lừa gạt cả”

Thật ra thì Tiêu Dật đánh rất đau nhưng mà Trình Kiệt cũng không có ý định ngăn cản cậu lại, hắn vẫn mang Tiêu Dật ôm ở trong lòng kiên nhẫn giải thích cho cậu:

“Bởi vì anh cảm thấy không cần thiết...”

Không đợi cho Trình Kiệt nói xong Tiêu Dật liền khóc lớn hơn:

“Anh nhất định thích cô ấy”

Trình Kiệt gấp gáp giải thích:

“Không có không có, anh làm sao có thể thích cô ta được, cô ta là bạn gái cũ của anh, lần đấy cô ta chạy tới nói anh nhất định là vẫn còn tình cảm với cô ta cho nên anh liền chứng minh cho cô ta thấy, chứng minh cô ta dù có hôn anh đi chẳng nữa thì anh cũng không có cảm giác gì cả, nếu như anh đẩy cô ta ra không phải là anh vẫn còn cảm giác với cô ta hay sao”

Nếu như Tiêu Dật ở trong tình huống của Trình Kiệt thì cậu nhất định sẽ không hành động như vậy, cho nên khi Trình Kiệt giải thích như thế Tiêu Dật cậu không thể nào hiểu được, nhưng mà dù sao Trình Kiệt đã luôn miệng nói hăn không thích người phụ nữ kia, hơn nữa giọng điệu của hăn cũng rất thành thật, nghĩ lại Trình Kiệt hăn lừa gạt cậu cũng chẳng có ích lợi gì cả thế cho nên Tiêu Dật lúc này mới coi như tạm tin tưởng Trình Kiệt:

“Anh nói dối... anh không thích em”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật nhỏ giọng như vậy liền nhanh chóng đưa tay xoa xoa phía sau lưng cậu trấn an:

“Làm sao có thể chứ, anh sao có thể không thích em được, mấy ngày nay anh thật sự rất nhớ em, rất nhớ em...”

Tiêu Dật dùng ánh mắt sừng đỏ ngập nước kia ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói dối đúng không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên chóp mũi của Tiêu Dật, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ kia của Tiêu Dật lại khiến cho hăn cảm thấy tự trách bản thân mình vô cùng:

“Anh nói thật, anh rất thích em”

Đúng lúc này điện thoại ở trong túi của Tiêu Dật vang lên, cậu chột giật mình khi nhớ ra này giờ mình quên mất chuyện mẹ Tiêu còn đang ở bến xe đợi mình. Tiêu Dật vội vã đưa tay vào trong túi quần lấy điện thoại ra nghe:

“Mẹ”

Phía bên mẹ Tiêu rất là ồn ào, ngay cả Tiêu Dật nói cái gì mẹ Tiêu nghe cũng còn không rõ chính vì thế mà mẹ Tiêu không thể nào nhận ra được giọng nói của con trai có điểm khàn khàn:

“Tiêu Dật hả, con đi đến đâu rồi? Có phải là không định đến đón mẹ nữa hay không đây?”

Tiêu Dật đáp:

“Mẹ à, mẹ chờ một chút, con đang tắc đường cho nên chưa thể đến ngay được, mẹ chờ một chút nha”

Trình Kiệt ở bên cạnh nghe Tiêu Dật nói chuyện, sau khi Tiêu Dật cúp máy liền hỏi cậu:

“Mẹ em tới sao?”

Tiêu Dật đưa tay lau lau nước mắt gạt đầu, Trình Kiệt đau lòng giúp Tiêu Dật lau nước mắt ở bên cạnh nhẹ giọng dỗ dành:

“Như vậy mẹ em đã biết công việc hiện tại của em hay chưa?”

Trình Kiệt biết mẹ Tiêu không thích Tiêu Dật làm nghệ sĩ, cũng biết chuyện cậu giấu ba mẹ mình ra nhập Trình thị. Tiêu Dật không có gì phải giấu giếm cả cho nên liền lắc đầu:

“Vẫn còn chưa”

Trình Kiệt liền nghĩ ra một kế sách, kế sách này không những vừa lấy lòng được Tiêu Dật còn có lợi cho hắn rất nhiều:

“Như vậy buổi tối em cùng mẹ ở lại nhà của anh đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt xấu xa lấy lòng:

“Buổi tối cùng mẹ ở nhà của anh, anh có thể ở trước mặt mẹ em nói chúng ta là đồng nghiệp, hơn nữa nếu không thì em muốn đưa mẹ đi đâu chứ?”

Tiêu Dật do dự suy nghĩ:

“Như vậy...”

Trình Kiệt không cho Tiêu Dật cơ hội suy nghĩ, hân nóng lòng đêm nay muốn được ôm thân thể hồ ly nhỏ mềm mại này ở trong lòng lăm rồi, kể từ khi trở về từ Tam Á đó Trình Kiệt không ngày nào được ngủ yên ổn, cái gì gọi là một lần liền nhưng nhớ chính là hoàn cảnh như hân hiện tại, mỗi lần nghĩ đến thân thể mềm nhũn kia ở dưới thân hân rên rỉ kích bạo Trình Kiệt liền cảm thấy đứng ngồi không yên rồi:

“Được rồi, phía bên ký túc xá anh sẽ thu xếp ổn thỏa, mẹ em bây giờ đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi cũng không tìm ra được cách nào tốt hơn cách mà Trình Kiệt nói cho nên cậu liền gật đầu đồng ý:

“Mẹ đang ở bến xe”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói như vậy thì vô cùng vui vẻ, buổi tối hôm nay hân không phải tự mình động thủ nữa rồi, có thể cùng hồ ly nhỏ xinh đẹp động lòng người này lăn lăn ở trên giường lớn, còn có thể thi triển mọi kỹ năng làm cho hồ ly nhỏ này khắp người trên dưới trước sau đều động tình run rẩy. Trình Kiệt nghĩ muốn bồi thường lần đó cho Tiêu Dật, muốn mang dịu dàng của bản thân hồi lỗi với cậu nhưng hân không biết một điều rằng kể từ sau lần đó Tiêu Dật đã hình thành một cái hố sâu rất lớn về vấn đề kia, chỉ mỗi lần nghĩ tới thôi cũng sẽ giật mình mà tỉnh giấc trong đêm, cho nên việc Trình Kiệt muốn cùng Tiêu Dật làm một lần nữa chỉ e không phải nói hai ba câu liền có thể nhận được cái gật đầu đồng ý của cậu.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 71: Vấn Đề Bạn Gái Của Em Ấy Cứ Giao Cho Cháu

Trình Kiệt và Tiêu Dật đi đến bến xe đón mẹ Tiêu là 20 phút sau đó, lúc mẹ Tiêu nhìn thấy con trai bước ra từ chiếc xe hơi bóng loáng kia còn tưởng rằng mình hoa mắt nhìn nhầm rồi, nhưng sau khi thấy đối phương một đường đi thẳng đến phía mình còn gọi một tiếng mẹ rất lớn thì bà mới biết được bà không có nhìn nhầm. Mẹ Tiêu nhú mày nhìn chiếc xe phía trước rồi lại nhìn Tiêu Dật, cho dù công việc của Tiêu Dật tốt như vậy cũng không có khả năng mua được xe nhanh như thế:

“Tiêu Dật, con mua xe sao?”

Tiêu Dật giúp mẹ Tiêu xách đồ vừa đi vừa giải thích:

“Không phải, là xe của đồng nghiệp trong công ty con”

Mẹ Tiêu từ trước tới giờ cũng không nghe qua Tiêu Dật nói biết lái xe:

“Con biết lái xe sao?”

Tiêu Dật cười cười:

“Không phải, là đồng nghiệp đưa con đến”

Mẹ Tiêu có điểm bất ngờ, đồng nghiệp của con trai mình hình như rất giàu có thì phải:

“Đồng nghiệp của con tốt như vậy sao?”

Tiêu Dật không nói gì cả, lúc mẹ Tiêu đi đến gần xe liền nhìn thấy một người đàn ông một thân tây trang cao cấp bước xuống xe đi tới mở sẵn cửa cho bà, mẹ Tiêu tuy rằng không phải người thành phố, không quen tiếp xúc với người thành phố nhưng bà vẫn bị khí chất kia của Trình Kiệt làm cho thất thần một chút, người này cùng con trai bà làm bạn bè có vẻ như hơi lệch:

“Bác gái, cháu là Trình Kiệt, bác vào trong xe đi”

Mẹ Tiêu nhìn Trình Kiệt có điểm mất tự nhiên, nhưng vì ở đây có rất nhiều xe cộ đi qua cho nên cũng không tiện đỗ xe lâu được thế cho nên mẹ Tiêu liền mỉm cười gật đầu một cái rồi ngồi vào trong xe. Tiêu Dật cùng Trình Kiệt ngồi ở phía trước, Tiêu Dật quay lại phía sau nói với mẹ Tiêu rằng:

“Anh ấy là đồng nghiệp của con trong công ty”

Mẹ Tiêu lần trước có hỏi con trai rằng dạo gần đây ở với ai, Tiêu Dật có nói rằng sống cùng với một người bạn nữa, nhưng mà nhìn người bạn phía trước này của con trai có vẻ như là điều kiện rất tốt, từ đầu đến cuối cùng con trai mình làm bạn thật sự rất kỳ lạ:

“Người này chính là người bạn mà con nói đang ở cùng phòng đó sao?”

Tiêu Dật mỗi khi nói dối sẽ có vài phản ứng không được tự nhiên cho lắm, trước tiên sẽ là bất ngờ một chút rồi a một tiếng:

“A đúng vậy”

Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ nhà mình đáng yêu như vậy thật sự khiến cho hẳn nghĩ đến buổi tối ngày hôm nay, càng nghĩ lại càng trông chờ nhiều hơn:

“Bác gái, chúng ta hiện tại đi ăn có được không?”

Mẹ Tiêu gật đầu rồi lại hỏi Tiêu Dật:

“Người bạn này của con là làm chức vị gì trong công ty thế? Là đồng nghiệp ngang cấp hay là...”

Tiêu Dật biết mẹ Tiêu đang nghi ngờ cái gì cho nên liền nhanh chóng đáp:

“Anh ấy là cấp trên, trên con vài cấp”

Trình Kiệt buồn cười im lặng không nói gì hết cả, mẹ Tiêu lại nhìn về phía Trình Kiệt tán thưởng:

“Tuổi vẫn còn trẻ như vậy đã thành đạt rồi, Tiêu Dật con nên học tập người bạn này của con đi”

Tiêu Dật gật đầu qua loa, Trình Kiệt lúc này mới lên tiếng hỏi:

“Bác gái đi đường có mệt hay không?”

Mẹ Tiêu cười cười:

“Cũng không có mệt lắm, chỉ là đứng đợi tiểu tử này đến đón có chút lâu mà thôi”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Bác gái thích ăn cái gì, không thể ăn cái gì?”

Mẹ Tiêu cái gì cũng có thể ăn, nhưng bởi vì tiếc tiền thay con trai cho nên không có đòi hỏi quá cao:

“Cái gì cũng được, cứ tùy tiện đến một chỗ nào đó là được rồi”

Trình Kiệt quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật em muốn ăn cái gì?”

Bình thường Trình Kiệt đều mang Tiêu Dật đến mấy cái nhà hàng sang trọng đắt tiền, giá của một miếng thịt cũng đều là ở trên trời, nếu như bây giờ cậu để cho Trình Kiệt quyết định hẳn khẳng định sẽ lại mang hai người đến những nơi đó, mà nếu như đến những nơi như vậy sẽ làm mẹ Tiêu nghi ngờ thế cho nên Tiêu Dật liền nói ra địa chỉ một tiệm ăn trung bình:

“Đến quán cơm truyền thống X ở đường Y đi”

Trình Kiệt chưa từng đến nơi mà Tiêu Dật nói nhưng mà khi nghe thấy hồ ly nhỏ nhà mình muốn đến đó hẳn cũng không ngại mà đi theo chỉ dẫn của người ta, sau khi đến được đúng địa chỉ đó rồi Trình Kiệt nhìn xung quanh một hồi chỉ thấy duy nhất một quán cơm nhỏ ở phía trước, hẳn có điểm khó hiểu quay sang hỏi Tiêu Dật cho chắc chắn:

“Là chỗ này hả?”

Mẹ Tiêu kín đáo quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, xem sắc mặt bất ngờ kia của Trình Kiệt mà nói có lẽ những quán ăn thế này người bạn trên vai cấp kia của con trai chưa từng ghé qua, nhưng mà xem quan hệ giữa con trai và người đàn ông này có vẻ rất tốt, bà rất cuộc vẫn không thể hiểu nổi vì sao hai người khác biệt như vậy lại có thể làm bạn bè tốt được. Tiêu Dật quay sang nhìn mẹ Tiêu liền nhận ra bà đang dùng ánh mắt dò xét thế cho nên vội vàng gật đầu đưa mắt ra hiệu cho Trình Kiệt:

“Đúng vậy, chỗ này mới khai trương rất là được”

Trình Kiệt gật đầu bước vào, tiệm ăn này là một tiệm ăn nhỏ có hai tầng, nhân viên phục vụ không có đồng phục, không có phòng ăn riêng lẻ, bày trí trong phòng đều tối giản nhất mức có thể hầu như không có bất cứ vật đắt tiền gì trang trí cả, có một cái bàn thờ thổ địa đặt ở dưới đất trong một góc sáng sủa, nhìn qua tất cả đều giống như một quán ăn bình dân. Ba người chọn một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ, nhân viên nhanh chóng đưa thực đơn tới

cho bọn họ xem, Trình Kiệt trước vẫn là mang thực đơn kia đẩy tới trước mặt của mẹ Tiêu:

“Bác gái chọn món trước đi”

Mẹ Tiêu nhìn qua thực đơn một chút, tuy rằng thức ăn không quá đắt đỏ nhưng mà giá của nó cũng không phải là rẻ, mẹ Tiêu cũng không biết chọn món nào mới được thể cho nên liền nói thế này:

“Bác cái nào cũng được”

Tiêu Dật chính là kế thừa được bản tính tiết kiệm từ mẹ của mình, chính vì vậy nhìn biểu hiện không biết nên chọn món nào mới được kia của mẹ Tiêu liền hiểu ra rằng bà đang muốn tiết kiệm tiền cho mình. Tiêu Dật nhanh chóng cầm lấy thực đơn lật mở một hồi cuối cùng liền hướng phục vụ đứng bên cạnh:

“Vậy tôi chọn lẩu hoa cúc Tô Hàng đi”

Mẹ Tiêu cũng vừa nhìn qua thực đơn thấy món lẩu hoa cúc Tô Hàng này là món ở đầu, hơn nữa giá của nó cũng là đắt tiền nhất. Tiêu Dật nhìn mẹ Tiêu cười cười:

“Lẩu hoa cúc Tô Hàng là món đại bổ huyết, chống lão hóa, giải nhiệt thải độc, độ tuổi của mẹ ăn món này là thích hợp nhất”

Mẹ Tiêu gật gật đầu, Trình Kiệt ở bên này lên tiếng:

“Bác gái, bác yên tâm đi, Tiểu Dật ở trên này kiếm không ít tiền đâu”

Thật ra Trình Kiệt nói cũng không sai, Tiêu Dật ở trên này muốn cái gì liền có được cái đó, ví tiền của Trình tổng giám đốc lớn không phải đã sớm nằm ở trong tay cậu rồi hay sao.

Mẹ Tiêu thở dài một hơi:

“Biết là như vậy nhưng mà vẫn phải để tiền sau này còn lấy vợ sinh con”

Trình Kiệt nghe vậy liền quay sang nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật nhận ra được ánh mắt kia của hắn cả người liền khẽ rùng mình một chút, cậu vội vàng quay sang chỗ mẹ Tiêu nói thế này:

“Mẹ à, đừng nói đến chuyện này nữa mà”

Mẹ Tiêu nâng giọng:

“Sao lại không nói chứ, này Trình Kiệt cháu đã có đối tượng hay chưa?”

Trình Kiệt thản nhiên gật đầu:

“Cháu đã có”

Mẹ Tiêu lại hỏi tiếp:

“Tiêu Dật nhà bác cho đến bây giờ vẫn chưa chịu quen bạn gái, bác cũng không phải bắt nó lấy vợ ngay mà chỉ cần nó có bạn gái”

Trình Kiệt không nói gì cả, thật ra nếu như Tiêu Dật muốn có bạn gái quả thật rất là khó, cho đến thời điểm hiện tại chỉ sợ Tiêu Dật có muốn có đi chăng nữa thì hắn cũng không cho phép đâu. Tiêu Dật cảm thấy không khí thật là không tốt, trái phải hai bên đều vô cùng áp lực, cuối cùng cậu chỉ còn cách cầm lấy ly nước ở trên bàn uống một ngụm. Thức ăn một lúc sau được đưa lên, một bông hoa cúc vàng rất lớn đặt ở giữa nồi lẩu, mùi hương vô cùng hấp dẫn. Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng:

“Được rồi, chúng ta ăn đi”

Trình Kiệt ở bên cạnh mang thịt bỏ vào trong nồi, mẹ Tiêu ngồi ở đối diện Trình Kiệt hỏi chuyện con trai mình:

“Trình Kiệt, cháu ở công ty có thấy Tiểu Dật nhà bác để ý đến ai hay không?”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Cái này bác trực tiếp hỏi Tiểu Dật là được rồi, cháu cũng không rõ ràng lắm”

Tiêu Dật thật sự rất là khó xử, mẹ Tiêu cứ ở trước mặt Trình Kiệt hỏi vấn đề này thật sự làm cho cậu lúng túng:

“Mẹ à, không có đâu, đừng nhắc vấn đề này nữa có được hay không đây”

Mẹ Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Dật, Trình Kiệt làm như không biết gì cả bình thản ngồi ăn thịt. Mẹ Tiêu giống như nhớ ra chuyện gì đó liền hỏi Tiêu Dật:

“Đúng rồi Tiểu Dật, lần trước Tiểu Thúy có lên đây, con đã gặp con bé hay chưa?”

Tiêu Dật suýt chút nữa là cắn vào đầu lưỡi, cậu lén lén nhìn sang Trình Kiệt một chút rồi lại nhú mày nói với mẹ Tiêu:

“Lần đó cũng có gặp một lần”

Trình Kiệt ngồi im lặng này giờ mới lên tiếng:

“Bác gái bác yên tâm đi, vấn đề bạn gái của em ấy cứ giao cho cháu”

Tiêu Dật đang uống nước cũng phải ho sặc sụa vài tiếng, Trình Kiệt này rốt cuộc là muốn nói cái gì đây. Trình Kiệt lấy khăn giấy đưa tới cho Tiêu Dật rồi quay sang mẹ Tiêu tiếp lời:

“Sở thích của Tiểu Dật cháu cũng coi như biết một chút, em ấy thích mẫu bạn gái như thế nào cháu đều biết cả, cho nên nếu như ở công ty cháu

thấy ai phù hợp nhất định sẽ tạo cơ hội cho hai người”

Mẹ Tiêu nghe vậy chính là vui mừng, xem mặt mũi của Trình Kiệt cũng là người hiền lành đáng tin tưởng, hơn nữa khí chất ở trên người vị đồng nghiệp này của con trai cũng rất lớn cho nên mẹ Tiêu cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều:

“Như vậy thì tốt quá rồi, vừa này cháu nói cháu có đối tượng, như vậy đối tượng của cháu có phải là cũng cùng chung một công ty hay không?”

Trình Kiệt giả bộ bất ngờ nâng giọng:

“Bác gái, thật không ngờ bác có thể nhìn ra được”

Tiêu Dật lo lắng ở một bên uống nước liên tục, mẹ Tiêu và Trình Kiệt có vẻ như lại rất bình thản vui vẻ mà nói đến chuyện chung thân đại sự của Tiêu Dật. Kết quả ở trên bàn ăn chỉ có duy nhất Tiêu Dật là im lặng còn Trình Kiệt và mẹ Tiêu cứ bác một câu cháu một câu đối đáp qua lại vô cùng vui vẻ. Tiêu Dật bởi vì sợ Trình Kiệt khi nói chuyện với mẹ Tiêu sẽ nói ra cái gì đó thì khốn cho nên lo lắng ngồi ở một bên ăn không ngon cứ uống nước liên tục, cuối cùng uống nhiều quá liền muốn đi giải quyết:

“Con đi vệ sinh”

Không ai có ý định để ý đến Tiêu Dật cả, cho nên lúc cậu đứng dậy rời đi cũng không chắc là hai người đó có biết hay không nữa. Khi Tiêu Dật vào nhà vệ sinh liền ngay lập tức muốn cởi quần ra đi tè, tay chỉ mới cầm lấy Tiểu Dật Dật đi được một chút thôi phía sau liền có một người vòng tay đưa tới chỗ đó, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng a lên một tiếng lúc quay lại phía sau mới phát hiện ra thì ra đó là Trình Kiệt. Có một vấn đề xảy ra là Tiêu Dật rất buồn tè cho nên khoảng thời gian đi tè cũng lâu hơn bình thường một chút, mà có người đến cầm lấy điều của cậu cũng không thể làm cho cậu dừng lại được. Tiêu Dật xấu hổ, lúc đi vệ sinh để cho người

nhìn thấy hơn nữa còn để cho người ta giúp mình nâng điều như trẻ con thể này thật là mất mặt:

“Làm cái gì a, anh đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt ngược lại không có xấu hổ gì cả mà lại rất thích công việc này, hẳn giúp Tiêu Dật đi tè xong còn mang điều của cậu nâng lên hạ xuống vài cái làm cho Tiêu Dật mặt mũi đỏ bừng lên:

“Đây là tiệm ăn đó, cẩn thận có người vào”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi hương trên cơ thể của Tiêu Dật liền bắt đầu lâm chìm đắm mê man, hẳn nghiêng đầu ngửi tới căn cổ của Tiêu Dật hít một hơi thật sâu:

“Tiêu Dật, buổi tối hôm nay chúng ta làm nhé”

Tiêu Dật rất là sợ chuyện đó, lần đó ở dưới nước đã để lại cho cậu trở ngại tâm lý vô cùng to lớn, chỉ cần nghĩ đến chuyện thứ kia của Trình Kiệt ở trong người cậu ra vào điên cuồng là cậu đã cảm thấy cả người ớn lạnh rồi. Tiêu Dật giãy giụa muốn nhanh chóng thoát khỏi Trình Kiệt:

“Không được”

Trình Kiệt gấp gáp ôm chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, môi mỏng chạm tới hôn hôn căn cổ kia của cậu:

“Anh sẽ dịu dàng thôi, đảm bảo sẽ không như lần đó ở Tam Á”

Tiêu Dật dùng sức đẩy thật mạnh Trình Kiệt ra rồi nhanh chóng kéo quần của mình lên đi ra ngoài. Trình Kiệt có nghĩ đến đâu cũng không thể ngờ tới rằng Tiêu Dật lại kiên quyết như vậy, xem bộ dạng tức giận kia của cậu hình như là rất khó lay chuyển.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật và Trình Kiệt đưa mẹ Tiêu về nhà của Trình Kiệt, mẹ Tiêu lúc bước chân vào ngôi nhà lớn này còn giật mình lưỡng lự nhìn xung quanh:

“Tiêu Dật, đây là chỗ con ở sao?”

Tiêu Dật cũng biết chỗ này thật sự rất lớn, nhưng mà ngoài chỗ này ra thì cậu cũng không biết đưa mẹ Tiêu đến đâu nữa:

“Đúng vậy đó mẹ, nhà này là bên công ty hỗ trợ cho thuê”

Mẹ Tiêu nhú mày:

“Như vậy bao nhiêu tiền một tháng vậy?”

Tiêu Dật đẩy mẹ Tiêu vào trong:

“Không quá đắt bởi vì phía bên công ty đã hỗ trợ một nửa”

Mẹ Tiêu bước vào trong phòng nhìn toàn bộ nội thất ở xung quanh đến choáng váng:

“Công ty của con đối xử tốt với nhân viên thế sao?”

Mẹ Tiêu có thói quen đi ngủ sớm, khi ba người trở về nhà đã là gần 9 giờ tối rồi. Tiêu Dật nói Trình Kiệt mỗi người sẽ ở một phòng, Trình Kiệt nhìn nhìn Tiêu Dật một chút đương nhiên đến chết cũng không nhượng bộ, Tiêu Dật hoàn cảnh hiện tại là nương nhờ người ta, trong nhà của Trình Kiệt có rất nhiều phòng ngủ nhưng hẳn lại không đưa chìa khóa cho cậu chính vì vậy Tiêu Dật chẳng còn cách nào khác là phải ở chung một phòng với Trình Kiệt, trước khi Tiêu Dật đi tắm có làm rõ vấn đề này với hẳn:

“Trình Kiệt em nói cho anh biết tối ngày hôm nay chúng ta chỉ ngủ thôi, về vấn đề kia trước mắt em không muốn nghĩ tới”

Trình Kiệt dịu giọng dụ dỗ:

“Tiêu Dật, chuyện lần đó là do anh không làm chủ được bản thân của mình cho nên mới làm em hoảng sợ, lần này anh nhất định sẽ dịu dàng thôi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rồi lạnh giọng kiên quyết:

“Nếu như anh cứ cố tình như vậy, sau này chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa”

Tiêu Dật có vẻ rất nghiêm túc trong vấn đề này thế cho nên Trình Kiệt trước mặt cũng không dám làm càn chỉ có thể gật đầu hứa với cậu. Tiêu Dật ở bên trong phòng tắm lo lắng một chút mới dám cởi quần áo ra, nhà này của Trình Kiệt, buổi tối hôm nay lại ngủ chung một giường với hẳn lấy cá tính xấu xa kia của Trình Kiệt mà nói thì Tiêu Dật cậu đây quả thật không có khả năng tin tưởng được quá nhiều vào lời hứa của hẳn. Bình thường Tiêu Dật phải mất một thời gian khá là lâu để tắm nhưng mà hôm nay vì lo lắng con sói lớn ngoài kia sẽ nhảy vào trong bất cứ lúc nào cho nên cậu mới tăng tốc lên một chút, lúc mặc quần áo xong xuôi mở cửa định bước ra ngoài liền nghe thấy Trình Kiệt hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, xem cách nói chuyện kia của Trình Kiệt giống như là định đi gặp mặt người ta, muộn như thế này rồi còn muốn đi đâu, Tiêu Dật đột nhiên nghĩ tới tin nhắn buổi chiều hôm nay cậu đọc được ở máy của Trình Kiệt, nếu như đối tượng hẹn gặp mặt lần này của Trình Kiệt là cô gái kia thì không ổn rồi. Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền đóng cửa phòng tắm lại, mang quần áo chỉnh tề kia cởi ra treo ở một bên rồi lấy áo choàng tắm mặc vào người.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 72: Đo Nhiệt Độ

Trình Kiệt thay quần áo xong liền đi tới trước cửa phòng tắm nói cho Tiêu Dật biết là hắn sẽ đi ra ngoài một chút:

“Tiêu Dật, anh sẽ đi ra ngoài một chút”

Khi Trình Kiệt vừa mới nâng chân bước được một bước thì cửa phòng tắm liền mở ra, sau đó hồ ly nhỏ kia không biết bị cái gì liền mang bộ dạng rất kỳ quái, một tay ôm ngực một tay đưa về phía trước bám lấy vai của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em khó thở quá”

Trình Kiệt giật mình, hắn nhanh chóng đỡ lấy Tiêu Dật lo lắng hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật nhú mày khó khăn nói:

“Trình Kiệt, hình như hôm nay có cá chép, em không ăn được cá chép”

Trình Kiệt vội bế Tiêu Dật lên đi về phía giường lớn:

“Em thấy thế nào, có cần đến bệnh viện hay không?”

Tiêu Dật ở một bên hô hấp phập phồng, tay nhỏ vẫn bám lấy cần cổ của Trình Kiệt một mồi đáp:

“Không cần... bình thường một chút sẽ khỏi”

Trình Kiệt đưa tay lên sờ trán của Tiêu Dật cảm thấy nhiệt độ rất là bình thường không có bị phát sốt, hẳn có chút gấp gáp không biết phải nên làm cái gì:

“Như vậy không được, anh đưa em đến bệnh viện”

Tiêu Dật ngả đầu vào lồng ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Trình Kiệt... không cần đâu... lần trước có một lần ăn phải cá chép cũng như thế này, để một lúc liền không sao”

Trình Kiệt sợ Tiêu Dật không có đủ không khí để thở cho nên liền mang mặt cậu đẩy ra. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt phát hiện ra điều gì đó nên mới kiên quyết nhoài người lên ôm lấy hăn giả bộ mệt mỏi:

“Trình Kiệt... em khó thở”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật rốt cuộc đột nhiên làm sao, rõ ràng nói mệt mỏi khó thở nhưng lại cứ giống như keo dán dính chặt lấy người hăn khiến cho hăn không biết phải nên làm thế nào cho phải. Hồ ly nhỏ trong lòng phập phồng mềm nhũn, cả một thân thể thơm mát vừa mới tắm xong, mái tóc vẫn còn ẩm ướt cọ vào bên má hăn, hơn nữa cậu bây giờ chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm mà thôi chỉ cần hăn đưa tay vào bên trong liền có sờ tới những nơi mà hăn muốn sờ, có điều Tiêu Dật hiện tại đang khó chịu cho nên Trình Kiệt cũng không dám làm loạn:

“Được rồi Tiêu Dật, em nằm xuống một chút đi, anh đi lấy nước cho em uống”

Tiêu Dật ưm một tiếng rồi khó khăn nằm xuống giường, Trình Kiệt nhanh chóng đi ra khỏi phòng ngủ lấy nước cho Tiêu Dật. Tiêu Dật mắt thấy điện thoại của Trình Kiệt để ở trên bàn liền nhanh tay cầm lấy mở ra

nhật ký cuộc gọi, quả đúng như cậu nghĩ người gọi cho Trình Kiệt là cô gái kia. Tiêu Dật nhanh tay mở đến mục tin nhắn, mang tất cả tin nhắn mà ngày hôm nay cô ấy nhắn tới xóa đi, đến khi Tiêu Dật nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt liền vội vàng tắt điện thoại đi đặt xuống ở chỗ cũ. Trình Kiệt cũng không có để ý quá nhiều đến mọi thứ xung quanh, hẳn hiện tại chỉ lo lắng cho sức khỏe của hồ ly nhỏ này mà thôi.

“Nào, dậy uống nước đi”

Tiêu Dật lại giả bộ vất vả ngồi dậy, Trình Kiệt muốn cầm ly nước giúp Tiêu Dật uống nhưng kết quả Tiêu Dật vẫn muốn tự cầm lấy uống. Khi Tiêu Dật đang uống nước thì điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, Tiêu Dật liếc mắt nhìn tới màn hình di động của Trình Kiệt liền thấy được lại là số của cô gái kia, Trình Kiệt nhìn điện thoại không do dự ở ngay tại chỗ này cầm lên nhấn nút nghe. Tiêu Dật vốn nghĩ Trình Kiệt sẽ không nghe điện thoại trước mặt mình, thế cho nên khi Trình Kiệt nhanh chóng tiếp nhận cuộc gọi kia đến thế Tiêu Dật ngay lập tức đặt ly nước xuống bàn nhào vào lòng hắn:

“Trình Kiệt... em không ổn rồi”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật khó chịu như thế liền không quan tâm đến điện thoại gì nữa, hắn tắt điện thoại để xuống giường đỡ lấy Tiêu Dật:

“Làm sao, anh đưa em đi bác sĩ”

Điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, Tiêu Dật cũng không nghĩ được gì nhiều cả ngay lập tức mang đầu của Trình Kiệt kéo lấy về phía trước ngực mình. Trình Kiệt hơi đẩy Tiêu Dật ra một chút khiến cho Tiêu Dật tưởng Trình Kiệt muốn nghe điện thoại cho nên cậu càng dùng sức giữ chặt lấy đầu hắn hơn:

“Trình Kiệt... em không muốn đến bác sĩ, em sợ bác sĩ”

Áo choàng tắm của Tiêu Dật vô tình bị kéo ra, gương mặt của Trình Kiệt chạm tới phần da thịt mềm mại kia của cậu liền ngay lập tức muốn có phản ứng, Trình Kiệt không thể ngay tại lúc này đè người xuống bởi vì người ta đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng mà hắn càng muốn đẩy cậu ra bao nhiêu thì người này lại càng dùng sức bấy nhiêu:

“Trình Kiệt... em bị dị ứng với cá chép”

Trình Kiệt cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, lần đó đọc qua thực đơn ở ký túc xá rõ ràng cũng có cá chép, Tiêu Dật hắn là cũng đã từng ăn qua nhưng hắn lại chưa bao giờ nghe cậu nhắc tới chuyện này. Sau đó nghĩ nhiều hơn một chút có phải là hồ ly nhỏ kia đang giả bộ, điện thoại của hắn reo này giờ nhưng lại không nghe thấy Tiêu Dật đã động gì đến vấn đề này rất là kỳ quái. Đến khi điện thoại của Trình Kiệt ngừng reo thì Tiêu Dật lúc đó mới buông Trình Kiệt ra càng khiến cho hắn thêm khẳng định người này nhất định là biết ai gọi điện tới cho hắn, cho nên mới giả bộ bị mệ như vậy. Trình Kiệt hắn đường đường là tổng giám đốc lớn, cái này cũng không phải hữu danh vô thực, người nào đang nói dối muốn lấp liếm hắn đều có thể thông qua một ánh mắt mà nhìn ra tất cả.

“Được rồi Tiêu Dật, em nói rõ triệu chứng mà em gặp phải cho anh nghe, anh gọi điện nói bác sĩ hỏi xem cần mua thuốc gì”

Tiêu Dật không thể nào nói bây giờ khỏi được, sẽ khiến cho Trình Kiệt nghi ngờ không tin tưởng thế cho nên Tiêu Dật liền nói đại:

“Chính là khó thở... còn có chút tức ngực”

Trình Kiệt kín đáo khẽ nhếch môi, bàn tay đưa vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật như có như không sờ soạng hết cả hai bên ngực cậu:

“Là khó chịu ở bên trái hay là ở bên phải?”

Tiêu Dật giật mình, cậu vội vã mang tay của Trình Kiệt đẩy ra:

“Là toàn bộ”

Trình Kiệt thấy hành động kia của Tiêu Dật thì lại càng thêm chắc chắn rằng người này đang giả bộ: “Mặt em sao lại đỏ như vậy, có phải là phát sốt rồi hay không?” Nói rồi Trình Kiệt liền ngay lập tức đưa trán của mình chạm vào trán của Tiêu Dật.

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt gần mình như thế thì hốt hoảng cậu vội vã đẩy đầu của Trình Kiệt ra, sau khi thấy lực của mình hình như quá mạnh rồi cho nên liền nhíu mày giả bộ bị đau:

“Không có sao... lát nữa liền không sao nữa”

Trình Kiệt phối hợp lo lắng:

“Sao lại không sao được chứ, anh lấy cặp nhiệt độ xem cho em”

Nói rồi Trình Kiệt liền nhanh chóng mở ngăn kéo lấy ra một cái cặp nhiệt độ nhỏ đưa tới, Tiêu Dật thấy thế liền từ chối dùng:

“Không cần đâu, em nghỉ ngơi một chút liền sẽ không sao cả”

Trình Kiệt nghiêm giọng:

“Không được, mặt đỏ như vậy sao lại không sao được chứ, em mau nằm xuống đi”

Mặt của cậu đỏ chính là do Trình Kiệt làm, dù sao cũng chỉ là cặp nhiệt độ mà thôi cho nên Tiêu Dật đành nằm thẳng xuống, lát nữa chỉ cần nói không có bị sốt chỉ khó thở thôi là được rồi. Trình Kiệt lên giọng:

“Em nằm sắp lại đi”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Vì sao lại nằm sấp?”

Trình Kiệt thản nhiên nói:

“Không nằm sấp xuống thì làm sao anh có thể đo nhiệt độ giúp cho em”

Tiêu Dật giật mình, Trình Kiệt này chắc không phải muốn cắm cặp nhiệt độ kia vào mông cậu chứ:

“Không cần, để ở dưới cánh tay là được rồi”

Trình Kiệt nâng giọng:

“Thế sao được, để ở dưới cánh tay không có chuẩn xác đâu”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại một lần nữa reo lên:

“Em đợi anh một chút, anh nghe điện thoại”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt nói định nghe điện thoại liền ngay lập tức xoay người lại chống mông lên:

“Mau mau đi... hình như em bị sốt cao mất rồi”

Trình Kiệt buồn cười, cái này chính là Tiêu Dật tự mình mang mông dâng lên cho hăn chứ hăn không có hề cường chế cậu làm như thế. Trình Kiệt nhanh tay kéo thật cao áo choàng tắm của Tiêu Dật lên, mông nhỏ nhiều thịt cong vênh kia lập tức hiện ra ở tầm mắt của hăn. Tiêu Dật bắt đầu có cảm giác sợ hãi khi bàn tay của Trình Kiệt chạm tới mông mình, hình ảnh ngày hôm đó ở Tam Á lại như một thước phim quay chậm tái hiện lại trong đầu của mình. Lúc Tiêu Dật còn đang mãi suy nghĩ tới chuyện ở Tam Á thì phía sau mông cậu liền có cảm giác ẩm ướt mềm mại đậm tới, Tiêu Dật giật mình quay lại phía sau thì phát hiện ra Trình Kiệt đang cúi đầu xuống nơi đó của cậu. Tiêu Dật giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng eo của cậu sớm đã bị tay của Trình Kiệt giữ chặt không cho cử động rồi:

“Anh làm gì a... thật là... đừng làm như vậy”

Trình Kiệt mang đầu lưỡi đưa vào bên trong động nhỏ chật hẹp kia của Tiêu Dật, tuy rằng nơi đó cực kỳ nhỏ nhưng cũng rất khó tiến vào có điều Trình Kiệt cũng không có ngại liên tục đẩy đầu lưỡi của mình tiến sâu hơn. Tiêu Dật ở phía trước run rẩy khe khẽ rên rỉ, so với đầu ngón tay của Trình Kiệt thì đầu lưỡi kia thật sự làm cho cậu cảm thấy có chút khoái cảm, nhưng mà mang đầu lưỡi cắm vào nơi đó thật là kỳ quái, càng nghĩ lại càng khiến cho Tiêu Dật xấu hổ đỏ bừng mặt, tay nhỏ đưa xuống phía dưới muốn đẩy đầu của Trình Kiệt ra:

“Trình Kiệt đừng làm như vậy... anh đừng như thế... rất là kỳ quái... ưm”

Trình Kiệt nghe thấy giọng nói xen lẫn tiếng rên rỉ kia liền biết Tiêu Dật đang rất thoải mái cho nên hắn liền rời ra, chậm rãi mang người Tiêu Dật lật lại. Trình Kiệt vừa mang đầu lưỡi lấy ra liền khiến cho Tiêu Dật có chút không được thoải mái, cậu cũng không biết tại vì sao mình lại có cảm giác đáng xấu hổ như thế. Tiêu Dật kéo kéo áo choàng tằm xuống phía dưới muốn che đi thân thể bị lộ ra ở trước mặt của Trình Kiệt. Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, hắn dịu dàng nhào người lên trên một chút hôn lấy môi của cậu, tất cả mọi động tác đều vô cùng dịu dàng kiên nhẫn, từ đầu đến cuối đều không có một chút gấp gáp nào cả, rất là trái ngược với đêm ở Tam Á lần đó:

“Tiêu Dật, anh sẽ nhẹ nhàng thôi”

Tiêu Dật tuy rằng muốn, phía dưới của cậu hình như cũng có chút trống vắng rất là không thoải mái nhưng mà khi cậu nghĩ tới cảm giác đau đớn cùng sợ hãi ở Tam Á kia liền lắc đầu từ chối:

“Không được... em rất sợ”

Trình Kiệt hôn khắp mọi nơi trên gương mặt của Tiêu Dật, từ trán cho đến hai mắt, sống mũi rồi tới hai bên má, môi mỏng của hắn chạm tới đôi môi mềm mại kia của cậu cuối cùng dừng lại ở cái cằm nhỏ xinh kia:

“Sẽ không đau, anh sẽ rất dịu dàng”

Tay của Tiêu Dật vẫn chống đỡ ở trước ngực của Trình Kiệt:

“Không... đều vẫn sẽ đau”

Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật dịu giọng dỗ dành:

“Anh sẽ thật nhẹ nhàng với em, nếu như đến lúc đó em nhịn không được anh sẽ dừng lại... như thế nào?”

Tiêu Dật không nói gì cả nhưng hai tay vẫn chống đỡ ở trước ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt hiểu ý hồ ly nhỏ nhà mình có lẽ vẫn đang còn do dự suy nghĩ thế cho nên hắn liền cúi đầu hôn xuống môi cậu, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng cậu càn quét khắp mọi nơi không bỏ sót bất cứ một chỗ nào cả. Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng mà cũng vô ích cuối cùng liền dè dặt đáp lại nụ hôn của hắn, Trình Kiệt cảm nhận được người phía dưới đáp lại mình liền vui vẻ hôn xuống dưới cằm cổ của cậu, bàn tay nhanh chóng đưa xuống dưới muống mở cúc quần của mình ra. Tiêu Dật cảm nhận được nguồn nóng ở giữa hai bắp đùi mình liền căng thẳng, cho đến khi Trình Kiệt ngồi thẳng dậy mang hai chân của cậu tách rộng ra làm cho đông nhỏ chật hẹp kia được phơi bày không có một chút che chắn nào cả. Tiêu Dật mất tự nhiên đưa tay xuống phía dưới muống che đi nơi đó của mình lại, giọng nói khàn khàn:

“Trình Kiệt... em không muốn làm nữa”

Trình Kiệt một tay trượt ở bên ngoài động nhỏ của Tiêu Dật, một tay lại cầm lấy Tiểu Vũ Vũ di chuyển lên xuống khơi gợi kích thích cho cậu:

“Tiêu Dật, không sao cả”

Chân của Tiêu Dật bị Trình Kiệt tách rộng ra không có cách nào khép lại được, tuy rằng vô cùng xấu hổ nhưng khoái cảm ở phía dưới kia vô cùng sung sướng khiến cho cậu rơi vào mê man. Trình Kiệt ở một bên quan sát sắc mặt của Tiêu Dật, mắt thấy gương mặt của đối phương ửng hồng còn liên tục phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng, Trình Kiệt nhanh chóng thu tay lại nhào người về phía trước lấy gel bôi trơn ở trong ngăn tủ. Tiêu Dật mở mắt nhìn Trình Kiệt, động nhỏ ở phía dưới bắt đầu có cảm giác mát lạnh của gel bôi trơn khiến cho cậu càng căng thẳng hơn, cậu đưa tay xuống nắm lấy cổ tay của hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cho Tiêu Dật một ánh mắt yên tâm:

“Không sao Tiêu Dật, anh nhất định không làm em đau”

Nói rồi Trình Kiệt liền đưa một ngón tay chậm rãi tiến vào, Tiêu Dật hít một ngụm khí lạnh hô hấp phập phồng, cảm giác phía dưới hơi trướng một chút nhưng vẫn có thể ở trong tầm sức chịu đựng của cậu:

“Ừm...”

Trình Kiệt đưa tay cầm lấy Tiêu Dật vuốt lên vuốt xuống giúp cho Tiêu Dật buông bỏ căng thẳng, sau khi xác nhận Tiêu Dật hai mắt mê man nhắm nghiền Trình Kiệt liền mang thêm một ngón tay nữa tiến vào. Tiêu Dật khẽ rùng mình một chút, đầu ngón chân quặp chặt lại với nhau, hai tay nắm lấy ga trải giường nhả lại giống như những bông cúc. Trình Kiệt lên tiếng trấn an Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, một chút là có thể quen”

Tiêu Dật vừa đau vừa sợ, chính là sợ hãi việc hai ngón tay nhỏ kia của Trình Kiệt cắm vào bên trong cậu đã khó chịu như vậy rồi, đợi đến lúc Tiểu Kiệt Kiệt to lớn kia đưa vào có phải là sẽ đau đớn vô cùng hay không:

“Ừm... ha... Trình Kiệt nhẹ tay”

Trình Kiệt ở phía dưới trướng đau vô cùng chỉ muốn ngay bây giờ đưa Tiểu Kiệt Kiệt kia cắm sâu vào động nhỏ này phát động, có điều Tiêu Dật có vẻ đang rất sợ hãi thế cho nên hẳn không thể nào mà làm liều được. Trình Kiệt quả thật nhẹ nhàng dùng ngón tay di chuyển chậm rãi, ở một bên cẩn trọng quan sát sắc mặt của cậu. Tiêu Dật hô hấp phập phồng phải mất một khoảng thời gian mới có thể cảm nhận được khoái cảm ở phía dưới, đau đớn dần dần bị lấn áp. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật đã thích ứng được rồi liền nhẹ giọng hỏi cậu:

“Tiêu Dật, tiếp tục?”

Tiêu Dật hô hấp phập phồng gật nhẹ đầu, Trình Kiệt đưa thêm một ngón tay nữa vào, Tiêu Dật ngay lập tức không chịu được, phía động nhỏ bên dưới bắt đầu co bóp kịch liệt, miệng nhỏ của cậu mở ra như muốn cố gắng hít thở:

“Trình Kiệt... đau đau... ừm... ha”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi rồi dừng lại để cho Tiêu Dật thích ứng, Tiêu Dật cảm thấy Tiểu Dật Dật rất ngứa ngáy khó chịu cho nên không ý thức được đưa tay xuống cầm lấy nó khẽ vuốt vuốt. Trình Kiệt nhìn một hành động phóng dăng kia của Tiêu Dật ánh mắt liền trở nên âm trầm cuồng dã, hẳn đẩy tay khẽ di chuyển một chút ngay lập tức Tiêu Dật liền mở miệng bật ra tiếng rên rỉ, ngay cả bàn tay đang nắm lấy Tiểu Dật Dật kia của cậu cũng bắt đầu vuốt mạnh hơn:

“Trình Kiệt ừm... ha... a...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 73: Trình Kiệt Thống Khổ

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại một lần nữa vang lên, Tiêu Dật hai mắt vốn dĩ đang khép hờ hiện tại cũng đột nhiên mở lớn, tuy rằng khoái cảm trong người đã tăng cao nhưng mà Tiêu Dật vẫn muốn dừng lại để cho Trình Kiệt nghe điện thoại. Thật ra thì Tiêu Dật không cần phải nhìn cũng biết người gọi điện tới cho Trình Kiệt là ai, cậu biết rõ là ai cho nên cậu mới muốn nghe xem người kia sẽ nói gì với Trình Kiệt, nhân tiện quan sát luôn biểu hiện của Trình Kiệt là như thế nào:

“Trình Kiệt nghe điện thoại”

Trình Kiệt làm gì còn có tâm trạng mà nghe điện thoại nữa, hắn đưa tay gạt điện thoại sang một bên ý nói hắn không muốn nghe. Tiêu Dật giữ cổ tay của Trình Kiệt lại, cậu cố gắng ngồi thẳng dậy cầm lấy điện thoại kia nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, hơn nữa còn cố ý mở loa ngoài thật lớn rồi mới đưa tới trước mặt của Trình Kiệt.

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới giọng nói có điểm nóng vội của một cô gái:

“Trình Kiệt, anh đi đến đâu rồi?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tôi đang ở nhà, hôm nay không thể gặp cô được”

Tiêu Dật không hài lòng với câu trả lời này của Trình Kiệt chính vì thế cậu liền đưa miệng tới gần tai của Trình Kiệt, hơi thở nóng bỏng kia phả vào tai hắn dùng lời nói chỉ đủ cho hai người nghe thấy:

“Sau này cũng không gặp”

Bởi vì người bên cạnh quá mức xấu xa cho nên Trình Kiệt càng ngày càng khó nhịn muốn ngay lập tức tắt điện thoại tiếp tục làm:

“Sau này cũng không cần gặp”

Hà Vân Du ở bên này nghe thấy cậu cự tuyệt lạnh lùng kia của Trình Kiệt liền uy hiếp:

“Trình Kiệt, nếu như anh không gặp em, em mỗi ngày đều sẽ đến công ty tìm anh, để cho anh khi nào chịu xuống gặp em mới thôi”

Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh của Trình Kiệt, một tay cầm lấy điện thoại di động của hắn, một tay ôm lấy má của hắn, miệng nhỏ liên tục lướt nhẹ chạm tới tai hắn. Tiêu Dật chính là muốn nghe xem hai người này muốn nói chuyện gì, nếu như để cho Trình Kiệt đi gặp mặt Hà Vân Du thì cậu chẳng phải sẽ không nghe được hay sao, thế cho nên Tiêu Dật ở chỗ này lại tiếp tục thổi gió vào bên tai Trình Kiệt:

“Có gì nói luôn qua điện thoại đi”

Trình Kiệt muốn quay sang hôn Tiêu Dật nhưng bị đối phương dùng ánh mắt cương quyết đẩy ra, kết quả Trình Kiệt hắn đành phải nghe theo lời người ta:

“Cô có gì thì nói luôn ở đây đi”

Đầu dây bên kia im lặng lưỡng lự vài giây, tiếp theo sau đó mới có giọng nói cất lên:

“Trình Kiệt, chuyện lần đó là em không đúng, em không nên tự ý quyết định rời đi, khoảng thời gian sống ở bên đó em thật sự rất nhớ anh, nhưng mà em lại không dám gọi điện cho anh. Cho đến lúc gặp lại anh ở Tam Á lần ấy em mới có đủ dũng khí để đến nói chuyện với anh, đến hiện tại thì em nhận ra được một điều rằng em không thể nào quên anh được”

Tiêu Dật nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của Hà Vân Du, bạn gái cũ đột nhiên nói lời này chính là tình cũ chưa dứt muốn nối lại, mà cái gọi là bạn gái cũ so với một cô gái muốn theo đuổi Trình Kiệt mà nói thì bạn gái cũ nhất định là có sức uy hiếp hơn. Tiêu Dật tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng cậu vẫn cứ ở bên tai Trình Kiệt thổi gió:

“Nói cho cô ấy biết là anh có người thích rồi”

Trình Kiệt nhin không nổi nữa phải đưa tay sờ tới vuốt vuốt bắp đùi của Tiêu Dật:

“Tôi hiện tại có người thích rồi”

Hà Vân Du ở bên này hình như rất có quyết tâm:

“Em biết, em biết anh điều kiện tốt như thế nhất định là có rất nhiều người muốn theo đuổi, nhưng mà em tin chắc em là người hiểu anh nhất từ thói quen cho đến suy nghĩ của anh em đều biết, hãy cho em thêm một cơ hội có được không, Trình Kiệt?”

Tiêu Dật ngẫm lại mình hình như chưa có biết được nhiều thói quen của Trình Kiệt cho lắm, hơn nữa nói đúng ra rằng cậu chưa hề biết một cái gì cả. Từ đó đến giờ khi hai người ở bên cạnh nhau chỉ có Trình Kiệt là luôn chiều theo sở thích của cậu mà làm theo, hẳn chưa từng thể hiện sở thích của bản thân bao giờ. Tiêu Dật nghĩ một hồi liền đem tay của Tiêu Dật đặt ở trên Tiểu Kiệt Kiệt của mình giữ lấy rồi lại nói nhỏ vào tai hắn:

“Anh hỏi cô ấy rằng thói quen của anh là gì?”

Trình Kiệt quả thật là không muốn cùng Hà Vân Du dài dòng nữa, nhưng mà hồ ly nhỏ này hết lần này đến lần khác một bên câu dẫn hấn, một bên lại muốn tra tấn hấn như vậy:

“Cô nói xem sở thích của tôi là gì?”

Hà Vân Du nghĩ Trình Kiệt đang cho mình một cơ hội thế cho nên không cần suy nghĩ quá nhiều mà nói ra tất cả:

“Trình Kiệt anh ngay từ khi còn học đại học đã lãnh đạm không thích nói nhiều, nhưng mà những câu anh nói ra đều khiến cho người khác phải khâm phục mà im lặng nghe theo. Anh không thích người giả tạo, quanh co lòng vòng lấy lòng, anh thích một người thẳng thắn. Anh thích người đường đường chính chính một đấu một, không thích người ở sau lưng lôi kéo quan hệ. Anh mỗi buổi sáng sẽ thức dậy luyện tập chạy bộ ở bên ngoài một chút, có khi sẽ đi bơi, mỗi ngày đều uống một ly cà phê đen bỏ một ít sữa nhưng tuyệt đối không cho đường”

Tiêu Dật ở một bên rất chăm chú lắng nghe lời mà tình địch của mình kể về đối tượng của cậu, xem cô ta nói trôi chảy như vậy có lẽ lúc ấy cô ta cũng rất là hiểu Trình Kiệt, nhưng những sở thích cô ta nói về Trình Kiệt, cậu hình như là chẳng trúng được điểm nào cả. Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích người thẳng thắn không thích quanh co lòng vào, cậu không phải là phải đi một vòng tròn lớn đến hiện tại mới có thể ngồi ở bên cạnh hấn được hay sao. Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích một đấu một không thích sau lưng lôi kéo quan hệ, cậu không phải là bây giờ đang ở sau lưng của Trình Kiệt âm thầm tranh đấu với Hà Vân Du hay sao. Tiêu Dật nghĩ vậy liền bĩu môi thầm nghĩ đều là nói láo cả, cậu há miệng ngậm lại vành tai của Trình Kiệt cắn cắn một chút rồi nói nhỏ:

“Đều sai hết cả”

Trình Kiệt cả người ngựa ngáy không yên, bàn tay ở dưới đùi của Tiêu Dật cũng dùng sức bóp lấy một chút:

“Cô nói sai rồi”

Tiêu Dật nhếch môi nói tiếp với Trình Kiệt:

“Con người tôi chính là thích những người như cô nói”

Trình Kiệt quay sang hôn vào môi của Tiêu Dật một cái, một nụ hôn vừa chạm tới liền như muốn mút mất môi của Tiêu Dật vậy, Tiêu Dật nhú mày đẩy Trình Kiệt ra liếc hần ý phải nói tiếp. Trình Kiệt không còn cách nào nữa cả đành phải mở miệng nghe theo:

“Con người tôi chính là thích những người như cô nói”

Hà Vân Du khẽ thở nhẹ một hơi:

“Trình Kiệt, em biết là anh đang nói dối, em biết là anh vẫn còn đang tức giận em, Trình Kiệt chúng ta gặp mặt nhau đi có được hay không?”

Lần này Trình Kiệt không đợi Tiêu Dật phải ở bên tai nhắc nhở nữa đã ngay lập tức đáp một câu: “Không thể được!” rồi nhanh chóng dùng lực cướp lấy điện thoại của mình ở trên tay Tiêu Dật đập mạnh xuống dưới sàn.

Tiêu Dật vốn là vẫn còn muốn nói thêm một chút với Hà Vân Du, thật ra thì cùng tình địch nói chuyện vẫn có thể thu được rất nhiều những nguồn tin bổ ích. Tiêu Dật bị đập điện thoại đi liền mất hứng đẩy Trình Kiệt ra kéo lấy chần ở bên cạnh quần lên người rồi nằm xoay lưng lại với hần hừ một tiếng. Trình Kiệt định nâng chần của Tiêu Dật lên muốn tiếp tục chuyện còn đang dang dở thì đã nhận được một giọng nói đánh thép của đối phương:

“Không được phép nâng chần”

Trình Kiệt nghe thấy giọng nói kia thì cũng dừng lại một chút, xem thái độ kia của Tiêu Dật hình như là đang giận dữ, hẳn vẫn là nên trước cùng người ta dỗ dành trước thì hơn:

“Tiêu Dật, chúng ta vẫn còn chuyện chưa làm xong”

Tiêu Dật vẫn nằm quay lưng lại với Trình Kiệt:

“Không còn chuyện gì nữa, không có chuyện gì nữa cả”

Trình Kiệt đưa tay chạm vào vai của Tiêu Dật rồi cúi người hôn lên đó:

“Tiêu Dật, vừa mới rồi không phải là rất vui vẻ hay sao?”

Tiêu Dật bực bội nâng vai lên khiến cho vai cậu huých phải chóp mũi của Trình Kiệt, cậu hơi nghiêng đầu nhìn hẳn một chút rồi lạnh giọng:

“Anh nói cho em biết cô ấy tên là gì, bao nhiêu tuổi rồi, nhà ở đâu, vì sao lại quen anh, hai người rốt cuộc là yêu nhau khi nào, vì sao đã nói là chia tay rồi cho tới bây giờ hai người còn giữ liên lạc, hơn nữa cô ấy còn nói chuyện với anh như vậy là sao? Nếu như anh mà nói dối em, em nhất định sau này sẽ không nói chuyện với anh nữa, mộng của em anh cũng đừng hòng chạm tới”

Trình Kiệt khổ sở, vốn tưởng rằng hẳn ghen đã là đáng sợ rồi không ngờ hồ ly nhỏ này đúng là còn kinh khủng dọa người hơn cả hẳn, còn xấu xa đến mức biết mang mộng nhỏ mê người kia ra để uy hiếp hẳn rồi:

“Cô ta là Hà Vân Du, lần đó là do Tống Ngộ Phàm giới thiệu cho anh, cảm thấy đại học quá mức buồn chán cho nên liền quyết định quen cô ta, sau đó thì một thời gian sau cô ta đi du học, hai người bọn anh cứ như thế mà không còn liên lạc nữa. Lần trước anh gặp lại cô ta ở Tam Á, cho đến hiện tại cô ta cứ như vậy đó”

Dĩ nhiên thì Trình Kiệt không có ngu ngốc đến mức nói Hà Vân Du là mối tình đầu của mình, cũng không có kể chi tiết cuộc tình lần đó của mình ra sao, nếu để cho Tiêu Dật biết đại học năm đó hai người bọn họ còn trở thành cặp đôi đẹp nhất trường thì không biết hồ ly nhỏ này có tức giận đến mức không nói chuyện vài ngày với hắn hay không. Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Hai người quen nhau bốn năm đại học liền sao?”

Thật ra thì Trình Kiệt và Hà Vân Du quen nhau một năm, nhưng mà hắn cảm thấy con số một năm này nếu như để cho Tiêu Dật biết thì cậu sẽ không vui, mà Tiêu Dật không vui thì hắn đêm nay sẽ không có được hoàn thành nốt sứ mệnh, chính vì vậy Trình Kiệt liền từ một năm giảm xuống con số 1 tháng:

“Một tháng”

Tiêu Dật bữu môi hỏi:

“Anh lừa gạt em chứ gì?”

Trình Kiệt cúi xuống hôn tới vai trần của Tiêu Dật:

“Làm sao lại có thể nỡ lừa gạt em chứ...”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi cũng tin tưởng, từ những tìm hiểu của cậu về Trình Kiệt lúc trước thì hắn quen với bạn gái mình tình chưa bao giờ quá ba tháng cả, người quen hơn ba tháng một chút cho đến hiện tại là Bối Ni, thế cho nên Hà Vân Du kia Trình Kiệt chỉ quen một tháng cũng có thể tạm tin tưởng được.

“Mỗi buổi sáng anh đều ra bên ngoài chạy bộ hả?” Tiêu Dật đột nhiên hỏi tới vấn đề này.

Trình Kiệt đúng là mỗi buổi sáng đều chạy một vòng quanh ở bên ngoài:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật không nhìn Trình Kiệt mà nhìn về hướng cửa ra vào băng quơ nói:

“Từ giờ mua máy tập chạy, chạy ở trong nhà đi, nếu như ra ngoài chạy bộ cũng không an toàn, không biết chừng đột nhiên còn bị xe đâm phải, sẽ làm cho em lo lắng”

Trình Kiệt làm sao mà không hiểu ý của Tiêu Dật chứ, hồ ly nhỏ này chính là đang ghen tức cho nên mới kiếm cớ như vậy:

“Được được, ngày mai anh sẽ mua một cái máy tập chạy”

Tiêu Dật lại nói tiếp:

“Mỗi buổi sáng uống cà phê để tỉnh táo cũng tốt, nhưng mà phải cho cả đường và sữa mới ngon”

Trình Kiệt ở bên lấy lòng:

“Được được, em nói cái gì anh sẽ nghe theo em hết”

Tiêu Dật lúc này mới chịu dịu dịu đi một chút, cậu nghiêng người quay sang nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt nằm xuống bên cạnh em đi”

Trình Kiệt ngay lập tức nằm xuống ở bên cạnh của Tiêu Dật, cả người liền chui vào bên trong chăn cùng với cậu, bàn tay vòng qua eo cậu ôm lấy như có như không chạm vào hông cậu có ý đồ. Tiêu Dật gồng đầu lên tay của Trình Kiệt, tay nhỏ ở trước ngực hấn về loạn nũng nịu nói thế này:

“Trình Kiệt lần sau có đi gặp cô ấy phải nói cho em biết, nếu không em sẽ tức giận”

Mỗi lần Tiêu Dật nũng nịu như vậy liền làm cho Trình Kiệt hân trên dưới đều mềm nhũn không thể nào nói không với cậu được:

“Được được đều nghe theo em, anh cũng sẽ không đi gặp cô ta”

Tiêu Dật cảm thấy ngón tay của Trình Kiệt đã tiến vào trong động nhỏ của mình rồi, cũng cảm nhận được Tiểu Kiệt Kiệt đang nóng cứng kia đâm vào giữa hai bắp đùi cậu. Tiêu Dật cả một quá trình đều làm như không biết chuyện gì xảy ra, vẫn cứ dùng ngón tay nhỏ kia gãi gãi vào lồng ngực của Trình Kiệt thủ thủ nói:

“Trình Kiệt sau này cái gì cũng đều nghe theo em sao?”

Trình Kiệt hôn tới trán của Tiêu Dật:

“Đương nhiên rồi”

Tiêu Dật nhanh chóng kéo tay đang đặt ở trong ngực mình của Trình Kiệt ra rồi đưa về phía trước Tiêu Dật:

“Như vậy ngày hôm nay vẫn là ở chỗ này thôi”

Trình Kiệt hả một tiếng, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nhú mày:

“Hả là sao?”

Trình Kiệt tuy rằng vô cùng không cam tâm nhưng mà hồ ly nhỏ trong lòng đang biểu hiện trạng thái không mấy vui vẻ thế cho nên hân liền đành phải nghe theo, một tay cầm lấy Tiêu Dật, một tay cầm lấy Tiểu Kiệt Kiệt tự mình an ủi. Tiêu Dật đương nhiên vô cùng thoải mái, lại vô cùng mãn nguyện nữa, ngày hôm nay xem như tránh được chuyện đáng sợ kia.

Tiêu Dật cứ ghé sát vào trong lồng ngực của Trình Kiệt thủ thủ tâm tình, thỉnh thoảng lại mang theo hơi thở nóng rực trầm khàn kia phả vào da thịt của hắn, khiến cho hắn cả người bức bối không thôi:

“Tiêu Dật, em cứ như thế này... anh thật sự nhịn không nổi mất”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt sau đó liền đưa ngón tay nhỏ kia chạm vào điểm nhỏ trước ngực của hắn gãi gãi làm nũng:

“Trình Kiệt nhịn không nổi cũng phải nhịn, Trình Kiệt không phải nói sẽ nghe lời của em sao?”

Trình Kiệt thở mạnh một hơi nhìn lên bóng đèn điện treo ở trên trần nhà ai oán không thôi, hắn rốt cuộc đến khi nào mới có thể hết khổ đây. Tiêu Dật rất thích nhìn bộ dạng khó nhịn kia của Trình Kiệt, không biết vì sao cứ mỗi lần nhìn tới bộ dáng kìm nén đó của hắn thì trong lòng cậu hả hê vô cùng, chắc có lẽ Tiêu Dật vẫn còn đang để tâm đến chuyện ở Tam Á lần đó cho nên mới muốn Trình Kiệt phải trả giá, chính vì thế lúc này mới không biết trời cao đất dày liên tục khiêu khích hắn:

“Trình Kiệt là thích chỗ nào nhất?”

Trình Kiệt nghe vậy liền nghĩ rằng Tiêu Dật đang khơi gợi mình đến chuyện kia thế cho nên hắn không cần suy nghĩ nhiều liền trả lời luôn:

“Đương nhiên là thích ở phía sau mông, chỗ động nhỏ khít chặt kia của em”

Tiêu Dật nghe vậy thì thầm cười trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra vẻ tức giận hờn dỗi:

“Hừ, như vậy anh không thích em, anh chỉ thích cái đó thôi”

Trình Kiệt nghe vậy liền gấp gáp:

“Sao có thể chứ, anh đương nhiên là thích em nhất rồi”

Tiêu Dật lại bĩu môi, môi mỏng vốn dĩ đã cong cong lúc này còn muốn chu về phía trước như vậy thật khiến cho Trình Kiệt lửa nóng trong lòng bốc lên cao:

“Anh lại lừa gạt em chứ gì?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh sao có thể lừa gạt em chứ, anh đương nhiên là thích em nhất rồi”

Tiêu Dật hừ hừ nhỏ giọng:

“Như vậy Trình Kiệt phải chứng minh”

Trình Kiệt nhú mào, hẳn có dự cảm không lành:

“Chứng minh? Em muốn anh chứng minh cái gì?”

Tiêu Dật thỏa mãn rồi, Tiêu Dật cũng bắn rồi, cảm giác dịch nóng cũng dây hết ra chần đệm rồi, cậu chậm rãi kéo lấy tay của Trình Kiệt đến phía sau mông mình đặt ở đó, hơn nữa còn kéo lấy một đầu ngón tay của hắn để ở trước cửa động của mình nhưng tuyệt đối không cho phép được cắm sâu:

“Trình Kiệt phải để tay như vậy, nếu như thích em nhất sẽ không có cử động tay lung tung, ha?”

Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu chuyển động lăn lộn, hồ ly nhỏ kia xấu xa mang đầu ngón tay tới chạm vào yết hầu của hắn di chuyển theo từng nhịp di chuyển đó, phía dưới ngón tay kia của hắn bị hai bên cánh mông nhiều thịt kia ép lấy nhưng lại tuyệt nhiên không thể cử động:

“Tiêu Dật, em đang trả thù anh đúng không?”

Tiêu Dật vui đầu vào lồng ngực của Trình Kiệt, đầu ngón tay lại để ở trên điểm nhỏ trước ngực của hắn gãi gãi trêu đùa:

“Trình Kiệt vì sao nói như thế chứ, giữa em và Trình Kiệt còn có thù oán gì hay sao?”

Trình Kiệt không nhịn được phải đưa tay lên nắm chặt lấy ngón tay không yên phận kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật tiếp sau đó quả thật không làm loạn nữa nhắm mắt lại vui vẻ nói muốn đi ngủ:

“Em đi ngủ”

Trình Kiệt muốn đi vào phòng tắm tự mình tắm nước lạnh dập lửa, Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt muốn rời đi liền xấu xa ôm chặt lấy eo của hắn, Trình sói lớn này muốn cứ như vậy mà rời đi nào đâu có dễ dàng như thế được:

“Nếu như Trình Kiệt thích em nhất thì sẽ không có buông tay có đúng hay không?”

Một lời nói kia của Tiêu Dật chẳng khác nào ra lệnh cho hắn phải tiếp tục cảm giác thống khổ này, Trình Kiệt từ đó đến giờ chưa từng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, tiến cũng không được mà rời đi cũng không xong, kết quả chỉ có thể nằm im lặng như vậy kiên nhẫn chờ đợi cho hồ ly nhỏ kia ngủ say mới có thể kết thúc lửa nóng thiêu đốt này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 74: Hồ Ly Nhỏ Kiều My

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng khẽ gọi thử:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật...”

Sau khi xác nhận người trong lòng không có động tĩnh gì thì đầu ngón tay của Trình Kiệt bị kẹp giữa hai móng nhỏ của Tiêu Dật hơi hơi cử động một chút, có điều là cử động tiến sâu cắm vào chứ không phải là dần dần rút ra:

“Tiêu Dật... Tiêu Dật”

Tiêu Dật cả ngày hôm nay có lẽ quá mệt mỏi, vì chuyện của Trình Kiệt mà làm loạn một hồi khóc la cả nửa buổi cho nên mới ngủ say như vậy, để mức ngay cả ngón tay của ai đó ở trong động nhỏ của mình rồi cũng chỉ hơi nhúu mảy một chút rồi lại ngủ ngon lành. Trình Kiệt rất cẩn trọng, hần đột nhiên nghĩ ra một ý chi bằng ở ngay tại lúc này ăn hồ ly nhỏ luôn, đến lúc mà hồ ly nhỏ say ngủ này phát hiện ra chắc hẳn Tiểu Kiệt Kiệt đã nằm sâu ở trong mộng người ta rồi. Trình Kiệt khe khẽ ngồi dậy, thật cẩn thận kéo chân của Tiêu Dật vớt sang một bên, lại mang hai chân của cậu nâng lên tách rộng ra, cả một quá trình đó Trình Kiệt đến thở nhẹ cũng không dám chỉ có thể cố nhịn thống khổ mà quan sát từng biểu cảm sắc mặt của người ta để tùy việc hành động. Trình Kiệt lấy rất nhiều gel bôi trơn, hần mang toàn bộ số gel trong lọ ra bôi vào nơi đó của Tiêu Dật khiến cho nơi đó trở lên bóng loáng lấp lánh dưới ánh đèn, Trình Kiệt muốn dùng thật nhiều gel để giảm bớt sự khó chịu cho Tiêu Dật cũng là để cho cậu không bị kinh

động mà đột nhiên thức dậy nếu không mọi chuyện của hắn sẽ hỏng hết.

Lúc Trình Kiệt đưa thêm một ngón tay nữa vào động nhỏ chật hẹp kia của Tiêu Dật, người đang nằm ngay lập tức cử động ưm lên một tiếng, Trình Kiệt vội vàng giữ nguyên tư thế như vậy rồi đưa tay lên vai của Tiêu Dật vỗ vỗ theo nhịp. Làm được một lúc mới thấy ở giữa hai đôi lông mày của ai kia không còn có vết nhăn nữa thì Trình Kiệt mới tiếp tục đút sâu thêm vào, chân của Tiêu Dật có lẽ không được thoải mái cho nên muốn duỗi thẳng ra có điều lại ngay lập tức bị Trình Kiệt nhẹ nhàng ngăn chặn, Tiêu Dật có vẻ không vừa lòng liền muốn xoay người sang một bên, hai đầu ngón tay của Trình Kiệt cũng theo đó phải đi ra ngoài, Tiêu Dật khe khẽ ưm một tiếng nho nhỏ.

Trình Kiệt đợi Tiêu Dật bình ổn trở lại rồi lại tiếp tục lật ngửa người cậu lại, mang hai chân tách ra như cũ, lần này hắn không có chần chừ nữa, chỉ sợ còn chần chừ thì hồ ly nhỏ kia sẽ thức dậy. Trình Kiệt nhanh chóng đưa Tiểu Kiệt Kiệt nóng như gậy sắt đang nung nóng kia tới trước cửa động của Tiêu Dật chà sát thăm dò, Tiêu Dật hai mắt vẫn nhắm nghiền nhưng mà miệng nhỏ lại mấp máy:

“Ừm... hừ...”

Trên trán của Trình Kiệt lấm tấm mồ hôi kìm nén, sắc mặt cũng vắn vẹo vì cố gắng nén nhịn dục vọng của chính bản thân, ngay cả hơi thở của hắn cũng trở nên thô trầm hơn rất nhiều, hắn cúi đầu vào tai của Tiêu Dật khe khẽ gọi cậu một tiếng:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật trong vô thức nghe thấy có người gọi mình cũng mơ mơ màng màng ưm ưm đáp lại. Trình Kiệt dừng lại động tác, Tiểu Kiệt Kiệt ở bên ngoài động nhỏ của Tiêu Dật vẫn chưa tiến vào, hắn hít thở một hơi giống

như là tập trung sức lực ngay lập tức đẩy người thật mạnh tiến đến, phía trong nơi đó vừa nóng vừa chật hẹp bao lấy gậy sắt như muốn nổ tung kia của hắn. Tiêu Dật cảm giác đau đớn bất ngờ truyền đến liền giật mình mở lên hai mắt há miệng muốn hét lớn, nhưng mà miệng chỉ vừa mới mở ra được còn chưa kịp phát ra bất cứ tiếng la nào thì đã bị Trình Kiệt dùng miệng chặn lại, đầu lưỡi của hắn vô cùng điêu luyện khiến cho Tiêu Dật không biết nên phải làm thế nào đánh đuổi được khuôn miệng kia ra để hít thở, hai tay của Trình Kiệt nắm chặt lấy hai cổ tay của Tiêu Dật khóa chặt xuống giường, phía dưới chuyển động dâm tới theo tiết tấu tuy rằng nhanh nhưng lại rất dịu dàng không có điên cuồng như lần ở Tam Á đó. Bởi vì miệng của Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt dùng đầu lưỡi của mình chế ngự cho nên cậu không có cách nào phát ra tiếng nói chống cự, ngay cả tay chân cậu cũng đều chung một số phận bị khóa chặt không thể nào cử động, trong phòng yên tĩnh chỉ có duy nhất tiếng va chạm của da thịt khiến cho người ta vừa nghe liền đỏ mặt. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới vừa đau đớn vừa trướng đau, miệng không thể nào mở ra cho nên liền uất ức dùng ánh mắt chuẩn bị chảy nước mắt kia nhìn hắn. Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật như vậy liền dừng lại động tác, hắn nghiêng đầu cho Tiêu Dật được thông thở, Tiêu Dật ngay lập tức thở mạnh liên tục, khuôn ngực phập phồng mãnh liệt, sau đó ánh mắt hoảng sợ kia nhìn tới Trình Kiệt liền như muốn sắp khóc, giọng nói bởi vì thiếu dưỡng khí mà không thể trôi chảy được:

“Anh... anh làm cái gì... đau quá...”

Trình Kiệt quả thật không động nữa, hắn để Tiêu Kiệt Kiệt ở trong động nhỏ kia của cậu một lúc rồi cúi đầu xuống bên cần cổ cậu khẽ hôn nhẹ:

“Vẫn còn đau sao?”

Tiêu Dật dùng chút sức lực còn lại đưa tay đẩy đẩy vai của Trình Kiệt:

“Đau... đau... anh tránh ra đi...”

Trình Kiệt vẫn vững vàng đè ở trên người của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật chậm đã, là em đang hoảng sợ nên mới như vậy, em từ từ bình tĩnh lại một chút sẽ không cảm thấy đau”

Tiêu Dật hít thở thật sâu, môi mỏng run run khàn giọng;

“Đau đau... không muốn làm”

Trình Kiệt cố gắng kiềm chế không ngay lập tức ra vào thật mạnh mẽ, hấn đưa tay vuốt tới mái tóc của Tiêu Dật dịu giọng:

“Tiêu Dật phối hợp với anh, anh chuyển động nhẹ một cái, em xem có còn đau hay là không”

Hồ sâu tâm lý về chuyện ở Tam Á lần đó đối với Tiêu Dật mà nói là rất lớn, cậu nghĩ nơi đó của cậu nhỏ như vậy mà cái kia của Trình Kiệt lớn như thế chỉ cần đâm tới khẳng định sẽ đau đớn thế cho nên luôn không muốn thử lần đầu kịch liệt:

“Không không... em không muốn... anh đi ra đi”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào má của của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật đừng sợ, chỉ thử một chút mà thôi, sẽ không đau như em nghĩ”

Tiêu Dật kiên quyết không muốn, cậu hiện tại có chút hoảng loạn rồi:

“Không không... không thể được... em không muốn”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, hấn lần này nhất định phải... cho dù Tiêu Dật có từ chối đi chẳng nữa thì hấn của phải giải tỏa, nhưng mà trước đó hấn vẫn cố muốn dỗ dành Tiêu Dật phối hợp cùng mình trước, nếu như cậu không chịu phối hợp đến cùng thì hấn mới làm tới bước kia:

“Tiêu Dật bình tĩnh nghe anh này... sẽ rất thoải mái nếu như em phối hợp...”

Tiêu Dật sợ tới mức nước nở đáng thương, cậu nói cũng không rõ ràng thỉnh thoảng lại nấc lên một chút:

“Trình Kiệt... em sợ...”

Trình Kiệt cho Tiêu Dật một nụ cười trấn an, hắn đưa tay xuống nhắc một chân của Tiêu Dật đặt ở trên hông của mình rồi giữ lấy:

“Tiêu Dật đừng sợ, sẽ rất thoải mái”

Tiêu Dật nấc lên một nhịp rồi dùng tay nắm chặt lấy ga giường giống như là đang cố sức chịu đựng, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng kia của Tiêu Dật liền hiểu ý, hắn khẽ di chuyển người một chút, cả một quá trình đó đều vô cùng thư thái chậm rãi ước chừng cho tới thời điểm hiện tại hắn chưa bao giờ tiến công chậm đến như thế, tốc độ so với một con rùa chỉ hơn một chút mà thôi. Tiêu Dật ở một bên hít thở mạnh, mỗi lần Trình Kiệt tiến vào càng sâu thì cậu lại càng nắm chặt ga trải giường mạnh bấy nhiêu, nhưng có một điều kỳ lạ là thì ra cũng không có đau như cậu đã nghĩ, tuy rằng có thật sự đau nhưng bù lại cũng có khoái cảm sung sướng, thật sự vừa thống khoái vừa khó chịu, cảm xúc lẫn lộn muốn nổ tung nhưng lại không có cách nào giải tỏa. Đúng lúc này Trình Kiệt liền dừng lại hỏi cảm giác của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, thấy như thế nào?”

Tiêu Dật mím mím môi cố gắng không bật ra tiếng rên rỉ:

“Trình Kiệt... em... rất là kỳ quái”

Trình Kiệt lại tiếp tục di chuyển, hắn vẫn giữ tốc độ của một con rùa như cũ:

“Không đau là được rồi, làm thêm một chút rất nhanh thì hết kỳ quái”

Tiêu Dật đỏ mặt gật đầu khẽ ừm một tiếng, Trình Kiệt sau nhiều lần chuyển động chậm đến phát điên như vậy thì khó chịu không thể nhịn được muốn làm nhanh hơn, nhưng mà hấn sợ dọa hồ ly nhỏ phía dưới tiếp nhận kinh sợ nữa cho nên hấn không dám làm liều mà hỏi ý kiến của cậu:

“Tiểu Dật, anh có thể nhanh hơn một chút nữa... có được không?”

Tiêu Dật cũng cảm thấy khó chịu vô cùng, cả người chẳng khác nào bị hàng nghìn hàng vạn con kiến cắn lấy, nhất là nơi giữa hai móng kia của cậu lại có cảm xúc vô cùng xấu hổ giống như là... giống như là khó nhịn muốn nơi đó của Trình Kiệt ra vào thật nhiều thật nhanh vậy:

“Như vậy... như vậy... làm nhanh liền sẽ bị đau sao?”

Trình Kiệt khàn giọng, gân xanh ở trên trán đã sớm hiện lên rõ ràng:

“Sẽ không quá nhanh cho nên nơi đó của Tiểu Dật sẽ không bị đau, ngược lại còn sẽ sướng khoái”

Tiêu Dật đỏ mặt nói nhỏ:

“Như vậy... Tiểu Dật muốn sướng khoái”

Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ kia động tình như vậy liền thở mạnh một tiếng, thân dưới di chuyển nhanh hơn một chút làm cho miệng nhỏ mê người của ai đó ngay lập tức phát ra tiếng rên rỉ dâm đãng tiêu hồn:

“Ừm... a... Trình Kiệt... quá sức... chậm một chút”

Trình Kiệt theo lời của Tiêu Dật đúng là di chuyển chậm lại một chút, thật ra thì chậm lại bao nhiêu đồng nghĩa với việc Trình Kiệt càng đau đớn muốn nổ tung bấy nhiêu. Động nhỏ của Tiêu Dật thật sự rất là quý giá, hấn vừa vào liền ngay lập tức hút chặt lấy hấn không muốn buông, ngay cả

một chút nổi lỏng cũng không có, nếu như hấn không mạnh mẽ tiến công thì động nhỏ này cứ càng ngày càng thít chặt lấy hấn làm cho Tiểu Kiệt Kiệt này giờ bị tổn thương đau đớn không ít. Tiêu Dật cảm thấy bản thân mình thật là xấu hổ, vì sao lại có suy nghĩ muốn Trình Kiệt hiện tại phải làm thật nhanh, nhưng bởi vì biết suy nghĩ đó quá mức xấu xa cho nên cậu từ đầu đến cuối không dám nói, cuối cùng hai người cứ tự dày vò nhau như vậy cho đến khi Trình Kiệt kéo tay của Tiêu Dật lên để cậu ngồi ở trên đùi mình:

“Tiêu Dật, em tự điều chỉnh theo ý muốn của em đi”

Tiêu Dật ngồi như vậy càng cảm khiến cho Tiểu Kiệt Kiệt cảm sâu hết sức vào trong động nhỏ đó của cậu, cảm tưởng như là chạm tới đỉnh điểm rồi hơn nữa lại làm cho khoái cảm trong lòng cậu tăng cao thật là muốn nhắc mông lên xuống để cảm nhận càng nhiều hơn:

“Không... em không muốn... không được tự nhiên”

Trình Kiệt một tay bóp mông của Tiêu Dật, một tay treu đùa điểm nhỏ cương cứng mẫn cảm kia của cậu:

“Có cái gì mà không được tự nhiên đây?”

Tiêu Dật trong lòng nóng như lửa đốt, cậu ham muốn Trình Kiệt lắm rồi nhưng bởi vì xấu hổ cho nên này giờ vẫn bất động:

“Không... sẽ xấu hổ... anh sẽ cười”

Trình Kiệt nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Dật trong lòng sớm đã nhận định được mình bắt được một hồ ly nhỏ kiêu my rồi, hơn nữa hình như là có ham muốn sinh lý rất cao nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn, bởi vì mỗi lần cậu lên tiếng thì mông nhỏ phía dưới lại không ngừng dùng lực hút thật chặt lấy Tiểu Kiệt Kiệt của hấn:

“Anh không cười, anh sao lại cười em được”

Tiêu Dật mím mím môi, gương mặt đỏ bừng kích tình, ánh mắt hiện rõ lên tia ham muốn cao độ:

“Trình Kiệt... anh phải không được nghĩ... anh không được nghĩ linh tinh”

Trình Kiệt cố gắng nhin cười, hấn cúi người ngậm lấy một bên ngực của Tiêu Dật, dùng đầu lưỡi mơn trớn trêu đùa cậu, làm cho dục vọng trong người cậu càng nâng cao lên đến đỉnh điểm. Tiêu Dật nhin không được nữa cuối cùng cũng quyết định tự mình động, mỗi lần nhấc mông lên hạ xuống liền bị khoái cảm đánh úp tới nhưng mà cậu... vẫn không sao thỏa mãn được, trong lòng vẫn thật là khó chịu. Tiêu Dật cắn răng động thân nhanh hơn một chút, cứ tự nhủ rằng mình chỉ nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút mà thôi nhưng kết quả liền tự biến mình thành tiểu dâm đấng ở trước mặt Trình Kiệt từ lúc nào không hay. Trình Kiệt nhìn người tự mình động tình trong lòng ánh mắt liền trầm xuống, hấn đưa tay bóp chặt lấy mông của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức ưm ưm a a vô cùng mê người. Cho đến lúc Tiêu Dật Dật ở trước bụng của Trình Kiệt bắn tới thứ dịch nóng ấm kia Tiêu Dật liền ngã gục xuống bên vai hấn phì phò nói:

“Trình Kiệt... mệt”

Trình Kiệt vỗ vỗ vào vai của Tiêu Dật khẽ vuốt ve, Tiêu Dật thỏa mãn rồi nhưng mà hấn vẫn còn chưa thỏa mãn thế cho nên hấn liền đặt Tiêu Dật nằm xuống giường, bây giờ mới là lúc hấn bắt đầu. Tiêu Dật những tưởng rằng Trình Kiệt đặt mình xuống để nghỉ ngơi, ai ngờ lưng vừa mới chạm xuống giường thì cả người liền rung chuyển mãnh liệt, người phía dưới điên cuồng ra vào, Tiêu Dật sớm đã dùng hết sức lực vào lần tự mình động vừa rồi cho nên hiện tại chân tay liền mềm nhũn không còn sức chống cự chỉ còn biết dùng miệng kêu la:

“Trình Kiệt... ừm... ha...a Trình Kiệt... mệt mệt... không được nữa...”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, ở bên dưới bắt đầu điên cuồng mà chuyển động, Tiêu Dật ừm a liên tục tuy rằng mệt mỏi đến mức chân tay rã rời, eo nhỏ cũng giống như bị Trình Kiệt nắm đến sắp gãy đến nơi, nhưng mà cậu vẫn có thể cảm nhận được khoái cảm liên tục tiến đến, khiến cho đầu óc của cậu cứ như vậy lâm vào mê man phó mặc cho Trình Kiệt làm cần.

“Trình Kiệt... ừm... Trình Kiệt”

Trình Kiệt bị tiếng gọi dụ tình kia của Tiêu Dật mà muốn dừng lại cũng không thể, hần cảm giác Tiểu Kiệt Kiệt có vẻ chuẩn bị phóng thích hần liền tăng tốc tiến tới đâm mạnh đến nơi sâu nhất của Tiêu Dật, rất nhanh sau đó Trình Kiệt liền ôm chặt lấy Tiêu Dật bắn ra dịch nóng nín nhịn bấy lâu kia, Tiêu Dật cảm nhận được phía bên trong của mình có dòng dịch nóng bỏng bắn vào thì thở phào một hơi, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Kết quả hồ ly nhỏ nào đó được thỏa mãn rồi liền cứ như vậy chìm vào giấc ngủ, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh quan sát Tiêu Dật, ngón tay chạm nhẹ vuốt vuốt mái tóc của cậu yêu thương khẽ mỉm cười, người này chính là tâm can bảo bối của hần khiến cho hần luôn luôn cẩn trọng không dám vô ý tổn thương thêm lần nào nữa. Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật rồi bước xuống giường lấy khăn ẩm lau qua loa người cậu một lượt để cho cậu có thể thoải mái an ổn mà ngủ say. Trình Kiệt buổi tối hôm đó rất vui vẻ, hần mãi cho đến khuya vẫn cứ nằm ở bên cạnh Tiêu Dật ngắm nhìn, hần muốn khắc sâu từng đường nét trên gương mặt, trên thân thể này vào tâm trí hần, để cho hần vĩnh viễn không thể quên được người quan trọng này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 75: Thư Mục Hình Ảnh

Buổi tối ngày hôm trước rõ ràng còn thống khoái biết bao, đến buổi sáng tỉnh dậy thì Tiêu Dật mới chân chính cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ, hai chân vô lực không muốn bước đi, tay cầm bàn chải đánh răng cũng muốn run rẩy khó khăn, bi thảm nhất chính là buổi sáng Tiêu Dật đi nặng, thế cho nên cậu mất cả tiếng đồng hồ ở trong phòng tắm chửi bới Trình Kiệt:

“Trình Kiệt xấu xa, Trình Kiệt đáng chết... ông đây phải băm vằm anh”

Tiêu Dật cả người ướt sũng, đầu tóc cũng ướt sũng có điều không phải là do cậu vừa mới tắm xong mà là vì cậu vừa mới bước ra từ cánh cửa sinh tử. Lúc Tiêu Dật đi ra bên ngoài mặt mũi trắng bệch, ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm Trình Kiệt phần hận:

“Đáng chết!”

Trình Kiệt cũng chẳng biết giúp Tiêu Dật ra sao cả chỉ có thể cười cười lấy lòng cậu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt bước gần về phía mình liền vung tay đẩy hắt ra xa:

“Anh tránh ra đi”

Tiêu Dật ngã vật úp sấp xuống giường thở phì phò, hai tay hai chân đều dang ra hết cỡ. Bây giờ đã là gần 9 giờ rồi, Trình thị bắt đầu làm việc lúc 8 giờ, Tiêu Dật không có ý định đi thay đồ cho nên Trình Kiệt cũng không

thể đi làm được, hăn lát nữa có cuộc họp tổng kết các phòng ban tuy rằng không quá mức quan trọng nhưng nhất định vẫn cần có hăn chủ trì:

“Tiêu Dật, như vậy ngày hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt ý nói cậu sẽ đi, nhưng mà cả người lại không muốn cử động chút nào. Trình Kiệt thở nhẹ một hơi im lặng nhìn hồ ly nhỏ nóng nảy nằm trên giường, một lúc sau đó Tiêu Dật mới miễn cưỡng đứng dậy tự mình bước vào trong phòng tắm. Không phải là Trình Kiệt không muốn giúp Tiêu Dật mà là cậu không cho hăn đụng vào, Tiêu Dật đau đến nghiêng răng trợn mắt lúc ngồi vào trong bồn tắm còn tức đến muốn khóc, biết trước là đau như vậy ngày hôm qua đã không phó mặc Trình Kiệt rồi.

15 phút sau đó Tiêu Dật cuối cùng cũng khoác áo choàng tắm đi ra, Trình Kiệt đang nói chuyện điện thoại với ai đó thấy Trình Kiệt ra cũng liền cúp máy luôn, Tiêu Dật bực bội chẳng buồn hỏi hăn là ai gọi đến chỉ khó khăn bước tới tủ quần áo nhìn một lượt rồi đóng tủ lại:

“Anh đi trước đi, không có quần áo mặc”

Trình Kiệt ở một bên cầm lấy khăn lông lau tóc cho Tiêu Dật:

“Anh nói người giao quần áo tới rồi, họ chắc sắp mang tới”

Tiêu Dật hiện tại không biết nên đứng hay nên ngồi mới thoải mái, Trình Kiệt cũng biết người nào đó bị mình làm đến cả người khó chịu thế cho nên rất chiều chuộng mà ôm vào lòng, để cậu ngồi lên đùi của mình chậm rãi lau khô mái tóc giúp cho cậu. Tiêu Dật cảm thấy ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt như vậy cũng thoải mái cho nên không cự tuyệt, Trình Kiệt nhìn thấy giọt nước chảy từ tóc xuống ngực của Tiêu Dật liền nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Dật nhận ra được sự khác thường của Trình Kiệt thì ở một bên lạnh giọng nhắc nhở:

“Đứng đắn một chút”

Trình Kiệt kéo kéo áo choàng tắm kia của Tiêu Dật, làm cho nó hạn chế lộ ra ở trước mặt của mình. Tiêu Dật lúc này lại băng quơ hỏi Trình Kiệt:

“Vừa mới rồi ai gọi cho anh thế?”

Trình Kiệt không có một chút sơ hở nào thản nhiên đáp:

“Là công ty gọi, họ không thấy anh đến cho nên gọi hỏi xem”

Tiêu Dật đưa tay đến trước mặt của Trình Kiệt ý muốn lấy điện thoại kiểm tra thử, Trình Kiệt giả bộ không hiểu ý lảng sang chuyện khác:

“Nơi đó có còn đau hay không, hay là anh giúp em thoa một chút thuốc tiêu sưng”

Tiêu Dật không có trả lời Trình Kiệt chỉ dùng tay vỗ nhẹ vào ngực hắn, Trình Kiệt cúi đầu nhìn ánh mắt cố chấp kia của Tiêu Dật liền thở dài một hơi mang điện thoại của mình để vào tay cậu, trước khi Tiêu Dật mở máy điện thoại của hắn ra kiểm tra thì Trình Kiệt ở bên cạnh đã nhanh hơn nói ra sự thật:

“Là Hà Vân Du gọi tới”

Tiêu Dật dừng lại động tác không mở máy điện thoại của Trình Kiệt ra nữa, cậu ngẩng đầu ngược mắt nhìn hắn nhú mày hỏi:

“Thế vì sao anh vừa rồi nói là người của công ty gọi đến?”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Anh sợ em hiểu nhầm”

Tiêu Dật trợn mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em là người không hiểu lý lẽ như thế hay sao? Nếu như anh và cô ấy không có chuyện gì thì tại vì sao anh phải nói dối em chứ? Anh nhất định là vẫn còn luyện tiếc cô ấy rồi có đúng không?”

Trình Kiệt cười khổ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc của Tiêu Dật:

“Anh làm sao có thể luyện tiếc cô ta được, anh luyện tiếc em còn không đủ nữa đây này”

Tiêu Dật bực bội:

“Anh lừa gạt em nữa chứ gì?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn môi của Tiêu Dật:

“Anh nói thật”

Đúng lúc này ở bên ngoài cửa liền có tiếng gõ, Tiêu Dật giật mình đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Tiêu Dật, Trình Kiệt, ở bên ngoài có người đưa hàng tới”

Tiêu Dật cố nhịn đau đứng dậy đi ra ngoài mở cửa cho mẹ Tiêu. Mẹ Tiêu nhìn con trai đầu tóc bù xù, trên người lại chỉ mặc một cái áo choàng tắm liền giật mình một chút, bà có cảm giác hình như là có cái gì không đúng cho lắm. Mẹ Tiêu đứng thất thần một hồi mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gọi của Tiêu Dật bà mới bừng tỉnh mang đồ ở trên tay đưa cho con trai:

“Vừa mới rồi có người đưa đồ tới cho Trình Kiệt”

Tiêu Dật cầm lấy túi đồ kia từ trên tay mẹ Tiêu, mẹ Tiêu nhìn Tiêu Dật một lượt rồi lại hỏi:

“Con hôm nay không đi làm sao? Đã muộn rồi đấy”

Tiêu Dật gật đầu:

“Có, con bây giờ đang chuẩn bị đi”

Mẹ Tiêu luôn cảm thấy có cái gì đó không được đúng nhưng lại chẳng thể nào tìm ra được chỗ nào không đúng:

“Như vậy được rồi, con thay đồ đi rồi đi làm”

Tiêu Dật nhanh chóng đóng cửa lại, còn cẩn thận mang cánh cửa kia khóa trái lại bên trong, cậu có cảm giác mẹ Tiêu hình như đang nghi ngờ điều gì đó thế cho nên cậu cần phải cẩn trọng hơn trước. Bởi vì Tiêu Dật cúi xuống sẽ bị đau hông chính vì thế lúc này mặc quần áo liền do Trình Kiệt phụ trách, Tiêu Dật ngồi ở trên giường lười biếng nhấc chân lên để cho Trình Kiệt giúp mình xỏ chân vào, sau đó cho dù tay không có bị làm sao cả cũng muốn Trình Kiệt đích thân giúp mình:

“Trình Kiệt, vừa mới rồi hai người nói chuyện gì?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật là đang nhắc đến Hà Vân Du cho nên cũng không giấu giếm nữa, dù sao thì chẳng có chuyện gì có thể qua nổi mắt của hồ ly nhỏ này:

“Chưa kịp nói gì cả”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt nhú mày:

“Anh lừa gạt em có phải không?”

Trình Kiệt cười khố:

“Anh cho đến bây giờ mới phát hiện ra một điều”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Điều gì?”

Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút:

“Chính là anh cho tới tận thời điểm này mới nhận ra rằng em lại có thể ghen tuông vô tội vạ như vậy”

Trình Kiệt nói như vậy Tiêu Dật mới nhận ra được rằng mình đúng là có chút quá đà, cậu không rõ vì sao mình lại cứ luôn căng thẳng như vậy, mỗi lần cậu nhìn thấy Trình Kiệt cầm điện thoại liền không thể nào mà bình tĩnh lại được, chính là muốn truy hỏi cho đến cùng, phải biết được là ai gọi điện đến cho hắn. Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rồi đẩy hắn ra tự mình ngồi đóng cúc áo:

“Anh chê em phiền phức chứ gì? Được rồi, bắt đầu từ bây giờ em sẽ không hỏi anh bất cứ điều gì nữa cả”

Trình Kiệt đứng dậy nhún vai:

“Anh buổi trưa không cùng em đi ăn cơm được, anh có hẹn với Hà Vân Du”

Tiêu Dật giống như là ngồi trên một chiếc lò xo vậy, khi Trình Kiệt nhắc tới buổi trưa sẽ đi gặp mặt Hà Vân Du thì cậu liền đứng bật dậy:

“Anh đi gặp cô ấy làm gì?”

Trình Kiệt buồn cười đi đến khoác eo nhỏ của người ta, bàn tay to lớn vỗ vỗ hai bên hông cong vênh của cậu:

“Không phải em nói sẽ không hỏi anh bất cứ điều gì hay sao, được rồi anh không có đi gặp cô ta, anh là nói đùa đó”

Tiêu Dật biết mình bị mắc lừa Trình Kiệt liền then quá hóa giận, cậu đưa tay đẩy hắn cách xa mình:

“Anh tránh ra đi”

Trình Kiệt vẫn cứ ôm chặt lấy người ta:

“Anh làm sao lại có thể không đi ăn cơm trưa với em để đi gặp một người không quan trọng chứ, làm sao có thể đây?”

Tiêu Dật trong lòng đương nhiên là vui vẻ lắm, cậu chính là người chỉ ưa mềm không thích cứng, Trình Kiệt ở bên tai cậu nói lời ngọt ngào liền có thể làm cho cậu xuôi xuôi đi được bực dọc trong lòng:

“Anh đừng nói nữa, anh lại lừa gạt em nữa chứ gì?”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Lại là sao đây, anh có bao giờ lừa gạt em hay chưa?”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Lúc nào cũng đều lừa gạt”

Tiêu Dật từ sau khi trở về Tam Á lần đó, tuy rằng không cùng Trình Kiệt nói rõ ràng mối quan hệ của hai người là cái gì, nhưng mà có một số chuyện không cần phải nói ra thì hai người vẫn có thể hiểu được. Tính cách của Tiêu Dật thay đổi rất nhiều, có lẽ chuyện này chỉ một mình Trình Kiệt mới có thể nhận ra, dĩ nhiên thì chuyện Tiêu Dật thay đổi tính cách khiến cho Trình Kiệt rất là hài lòng duy chỉ có chút đôi khi sẽ hơi đau đầu.

Ngày hôm ấy Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đi tới công ty là gần 10 giờ, Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền quyết định buổi trưa mới tới chỗ nhóm người thực tập, thế cho nên lúc này ai đó đã thoải mái nằm ở trong phòng nghỉ của Trình Kiệt trên tầng 49 để nghỉ ngơi dưỡng sức. Tiêu Dật lúc nằm ở trên giường có mang cửa đóng lại, sau đó cậu cảm thấy có chút không yên tâm vì thế liền chạy ra ngoài nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, cho em mượn điện thoại đi”

Trình Kiệt đang chuẩn bị văn kiện cần thiết cho cuộc họp, thấy Tiêu Dật đi ra hỏi mượn điện thoại của mình thì dừng lại một chút:

“Em muốn mượn điện thoại của anh sao?”

Tiêu Dật chính là muốn phòng trừ bất chắc, nếu nữ như Hà Vân Du kia có gọi điện tới cậu vẫn có thể biết được:

“Em muốn chơi trò chơi”

Trình Kiệt có điểm do dự một chút, bởi vì điện thoại của hắn có lưu lại một số hình ảnh của Tiêu Dật ở Tam Á lần đó, tuy rằng phần hình ảnh kia đã cài đặt bảo mật nhưng mà nếu để cho hồ ly nhỏ này phát hiện ra thì cậu nhất định sẽ truy hỏi mật khẩu đó, đến lúc đó Tiêu Dật mở ra được rồi khẳng định sẽ tức giận. Trình Kiệt còn đang thất thần thì Tiêu Dật ở bên cạnh đẩy vai hắn:

“Trình Kiệt, cho em mượn đi thoại của anh đi”

Trình Kiệt miễn cưỡng lấy điện thoại ra từ trong túi áo vest đưa cho Tiêu Dật. Tiêu Dật nhận được điện thoại rồi liền xoay người bước lại vào trong phòng nghỉ đóng cửa lại. Đúng như Trình Kiệt dự đoán chỉ ba phút sau hồ ly nhỏ nhà hắn lại chạy ra hỏi:

“Trình Kiệt, thư mục hình ảnh vì sao lại có bảo mật chứ?”

Trình Kiệt giả bộ bận bịu gõ bàn phím máy tính:

“Em không phải nói muốn chơi trò chơi sao, vì sao lại cần thư mục hình ảnh chứ?”

Tiêu Dật nhanh ý đáp lời:

“Em vừa mới rồi chụp lại màn hình lúc chơi, hiện tại muốn gửi hình ảnh đó lên trên diễn đàn nhận quà tặng”

Trình Kiệt không có ý định chỉ Tiêu Dật cách mở khóa:

“Trò chơi đó tặng em cái gì, anh mua cho em!”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không cần thiết, chỉ là vật phẩm ảo trong game mà thôi, cái này chỉ thông qua chụp hình mới có thể có, ở ngoài không có bán đâu. Trình Kiệt mau giúp em mở khóa, em muốn có quà tặng đó”

Trình Kiệt dừng tay quay sang kéo lấy Tiêu Dật ngồi ở trên đùi mình:

“Em cứ như thế này làm sao anh có thể làm việc đây?”

Tiêu Dật cũng biết mình làm phiền Trình Kiệt, nhưng mà chỉ mở khóa thôi sẽ không mất quá nhiều thời gian của hắn, xem Trình Kiệt cứ vòng vo không chịu mở thế này là nhất định có cái gì bí mật ở bên trong rồi:

“Anh giúp em mở khóa, em sẽ không làm phiền anh nữa, cũng không mất quá nhiều thời gian mà”

Trình Kiệt im lặng không có động tĩnh gì tiếp theo cả, Tiêu Dật nắm lấy một tay của Trình Kiệt đặt ở trên màn hình điện thoại:

“Anh mau mở ra giúp em”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Thật sự là muốn mở sao?”

Tiêu Dật gật đầu đồng ý đáp:

“Muốn!”

Trình Kiệt cầm lấy điện thoại ở trên tay Tiêu Dật:

“Nếu như anh mở ra rồi, em xem được thứ gì đó, em có thể sẽ...”

Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại khiến cho Tiêu Dật vô cùng bất an, chắc không phải là trong đó chứa mấy hình ảnh dâm ô của hắn và đám bạn gái cũ chứ. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật nói gì cả liền đặt điện thoại xuống bàn:

“Được rồi, em đang chơi game gì, anh có thể giúp em liên hệ với bên đó, để cho họ tặng em một số vật phẩm em muốn”

Tiêu Dật hít một hơi với tay cầm lại điện thoại của Trình Kiệt:

“Không, anh mở cái này ra giúp em”

Trình Kiệt bất đắc dĩ:

“Mở ra rồi em phải hứa không được tức giận”

Tiêu Dật vừa bất an vừa gấp gáp, lúc này hai đôi lông mày đã nhíu lại với nhau:

“Anh không mở em liền tức giận”

Trình Kiệt cười khố:

“Anh mở ra rồi em không được tức giận thì anh mới mở”

Tiêu Dật quay lại liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Trong đó rốt cuộc có cái gì, anh vì sao nãy giờ cứ vòng vo như thế?”

Trình Kiệt nghĩ nghĩ một hồi:

“Thật ra mấy tấm hình trong đó anh cảm thấy không có gì xấu cả, nhưng mà đối với em có lẽ ngược lại...”

Tiêu Dật nghe thấy thế liền tức giận đánh mạnh vào vai Trình Kiệt một cái:

“Anh bây giờ mở cái này ra cho em ngay đi, em muốn xem rốt cuộc trong đó có hình ảnh gì?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật im lặng, một lúc lâu sau đó cùng cậu đưa ra điều kiện trước:

“Nếu như em có vô tình nhìn thấy hình ảnh nào trong đó, em tuyệt đối không được giận dỗi, cũng không được nổi giận mà xóa đi”

Tiêu Dật hừ hừ bực bội:

“Ảnh trong máy của anh thì em xóa làm cái gì chứ, anh mau mở ra cho em xem”

Trình Kiệt nhếch môi cười đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Không được tức giận, có được hay không?”

Tiêu Dật không muốn ở đây dài dòng với Trình Kiệt nữa, cậu chỉ muốn ngay bây giờ xem xem Trình Kiệt rốt cuộc để hình ảnh gì trong đó, là hình ảnh của ai mà lại quan trọng đến mức cài bảo mật hơn nữa còn sợ cậu nhìn thấy sẽ tức giận:

“Đã nói biết rồi, anh mở ra đi”

Trình Kiệt đặt điện thoại vào tay của Tiêu Dật rồi chậm rãi nói ra mật khẩu:

“1069”

Tiêu Dật nhanh tay nhấn tới bốn chữ số kia, thư mục hình ảnh trong điện thoại rất nhanh được mở ra, Tiêu Dật nhú mày nhìn một loạt hình ảnh nhỏ một chút rồi nhanh tay nhấn vào tấm hình đầu tiên, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền giật mình hốt hoảng:

“Trình Kiệt, thế này là thế nào? Thế này là thế nào hả?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Thế nào? Em không phải nói là sẽ không tức giận hay sao?”

Tiêu Dật làm sao lại có thể không tức giận được, nếu như trong máy điện thoại của Trình Kiệt lưu hình cô gái khác có lẽ Tiêu Dật cậu cũng không đến mức nổi điên như thế này, có điều hình ảnh trong thư mục kia của hắn lại chính là hình của bản thân cậu, hơn nữa còn là những tấm ảnh mà cậu trước nay chưa từng một lần thấy qua:

“Em xóa, xóa hết, anh là cái đồ ác ma biến thái”

Trình Kiệt nhanh chóng giật lại điện thoại của mình từ trên tay của Tiêu Dật:

“Này là không được, em không phải hứa với anh sẽ không xóa, không tức giận hay sao?”

Tiêu Dật đứng bật dậy vòng qua phía sau ghế của Trình Kiệt muốn đưa tay với lấy điện thoại, cho dù cậu có là một kẻ thất hứa đi chăng nữa thì cậu nhất định sẽ không để cho Trình Kiệt lưu giữ lại những tấm ảnh thế này được. Trình Kiệt đương nhiên không để cho Tiêu Dật được như ý nguyện, hắn nhanh chóng đưa điện thoại nhét vào túi quần của mình rồi giữ lấy hai tay đang làm loạn kia của Tiêu Dật:

“Đừng làm loạn, anh hiện tại phải đi họp, buổi trưa sẽ cùng em đi ăn”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 76: Em Giống Một Cô Gái Thế Sao

Tiêu Dật sống chết phải xóa cho bằng được hình ảnh trong máy điện thoại của Trình Kiệt, thế cho nên lúc này liền muốn luồn tay vào trong túi quần của hắn móc điện thoại ra. Trình Kiệt nhanh tay nắm chặt lấy tay của Tiêu Dật kéo về phía mình, để cậu nắm úp người trên bàn làm việc của hắn, cánh tay bị người ta bẻ ngược về phía sau đau vô cùng:

“Trình Kiệt, anh thả em ra”

Trình Kiệt nhếch môi cười, dùng một tay lật người Tiêu Dật lại đối diện với mình, lưng của Tiêu Dật vốn dĩ vẫn còn để lại di chứng sau cuộc hoan ái ngày hôm qua thế cho nên lúc này bị Trình Kiệt ép người như vậy liền tưởng như lưng sắp hỏng mất:

“Trình Kiệt anh mau bỏ em ra, đau quá đấy!”

Trình Kiệt nhắc hai chân của Tiêu Dật lên ngang bằng với phía thân trên của cậu, sau đó người hắn nhanh chóng chen vào giữa chỗ hai chân đó nhìn cậu xấu xa hỏi:

“Như thế nào, đã đỡ đau hay chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng ngồi thẳng dậy dùng sức đẩy người Trình Kiệt ra:

“Anh tránh ra đi, anh không xóa mấy tấm hình đó đi thì sau này em sẽ không nói chuyện với anh nữa”

Trình Kiệt để hai chân của Tiêu Dật xuống rồi vươn tay về phía trước trống ở trên bàn:

“Em lại lừa gạt anh chứ gì?”

Tiêu Dật cảm thấy câu nói này rất là quen, Trình sói lớn này nhất định là đang trêu chọc cậu:

“Em nói thật”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Tin được hay không đây, rõ ràng vừa mới rồi em có nói sau khi xem xong sẽ không tức giận cũng không đòi xóa hình ảnh, đến bây giờ lại như thế này là sao?”

Tiêu Dật lạnh mặt đối diện với Trình Kiệt:

“Đó là em không biết anh chụp lén em, anh vì sao lại có thể biến thái như vậy hả?”

Trình Kiệt là một người biến thái, ít nhất là hẳn sẽ là một người biến thái ở trước mặt của Tiêu Dật, cho nên hiện tại liền mang toàn bộ lời lẽ biến thái ra giải thích với cậu:

“Như thế này sao được gọi là biến thái chứ, mấy tấm hình anh chụp cho em so với người mẫu ở bên ngoài kia thật sự là bọn họ không sánh kịp đâu”

Tiêu Dật tức giận liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em không muốn nghe anh ở đây nhiều lời, mau đưa điện thoại cho em”

Trình Kiệt nhanh chóng xoay người chuẩn bị văn kiện muốn rời đi:

“Đến giờ đi họp rồi, anh phải đi đây”

Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt lại nghiêm giọng gọi:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật về phía mình rồi cúi đầu hôn xuống cái miệng đang cau gắt kia của cậu, đầu lưỡi uyển chuyển chuyên nghiệp thông thuộc tất cả mọi nơi trong khoang miệng cậu, biết cách di chuyển mạnh nhẹ để cho cậu rơi vào bất động trầm mê. Đúng lúc này cánh cửa ở bên ngoài liền có một lực mạnh đẩy ra, kéo theo sau đó là tiếng gọi lớn của một người đàn ông:

“A Kiệt, cậu còn muốn để mọi người chờ đến khi nào đây?”

Tiêu Dật nghe thấy có tiếng người liền ngay lập tức đẩy Trình Kiệt ra, có điều tư thế hiện tại của hai người thật sự là làm cho người ta vừa nhìn liền hiểu ra được hai người có vấn đề. Trình Kiệt chống hai tay ở trên bàn một bộ dạng rất thản nhiên, trái ngược với Tiêu Dật lúc này thì lại vô cùng luống cuống không dám quay mặt lại phía sau chỉ còn biết ngồi im ở trên bàn.

“Tôi chuẩn bị đi đây” Trình Kiệt hướng Tống Ngộ Phàm đang giữ một bộ đang xem kịch vui kia trầm giọng nói.

Tống Ngộ Phàm cười cười rồi đóng cửa lại bước ra ngoài:

“Được rồi mau lên đó, mọi người không muốn bị cậu cướp mất giờ nghỉ trưa đâu”

Tống Ngộ Phàm đi rồi, Tiêu Dật lúc này liền rơi vào trạng thái hốt hoảng không thôi:

“Trình Kiệt, vừa rồi... như vậy... Tống Ngộ Phàm kia biết rồi”

Trình Kiệt cảm thấy Tống Ngộ Phàm vô duyên kia đi vào cũng là một chuyện tốt, ít nhất có thể làm cho hồ ly nhỏ nhà hắn quên chuyện tấm hình kia mà không làm loạn nữa:

“Được rồi anh phải đi họp, em ở đây đợi anh”

Dĩ nhiên thì nhân lúc Tiêu Dật còn đang hoang mang khó xử thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cầm văn kiện bước ra bên ngoài rồi. Tiêu Dật xoay đầu thấy cửa phòng đóng lại rồi mới chợt nhận ra mình quên mất không đòi lại điện thoại kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật ở trong phòng làm việc của Trình Kiệt chán không có việc gì làm, ngủ cũng không muốn ngủ nữa cho nên liền mang điện thoại của mình ra lên team chat nói chuyện.

[Sóc Nhỏ]: Lâu rồi mới lên

[Đại Boss]: Cậu mấy ngày nay đã đi đâu vậy?

[Tiêu Hồn]: Thật là linh, Dương Quang mới ngày hôm qua nhắc đến cậu

[Sóc Nhỏ]: Nhắc tôi sao?

[Đồi Hướng Dương]: Đúng vậy, buổi tối ngày hôm qua nhắc cậu

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu ta lên cũng chỉ để tìm cậu mà thôi, vẫn là câu hỏi đó cậu làm thế nào để tổng tài thích cậu như vậy

[Sóc Nhỏ]: Tôi đang đau đầu về anh ta đây

[Rên Ngọt]: Lại có chuyện gì nữa sao?

[Dưa Chuột Lớn]: Mỗi lần cậu lên là y như rằng giữa cậu và tổng tài có chuyện

[Đoạt Thiên Hạ]: Có chuyện gì?

[Sóc Nhỏ]: Vấn đề này thật sự rất khó nói

[Phúc Hắc Công]: Còn có cái gì khó nói đây, chúng ta ở chỗ này cũng chỉ trao đổi tin nhắn, không ai biết ai là ai mà cậu còn ngại ngần cái gì?

[Đại Boss]: Đúng vậy đó!

[Đoạt Thiên Hạ]: Cậu nó ra xem thử biết đâu chúng tôi còn có thể giúp cậu giải quyết

[Sóc Nhỏ]: Tôi mấy ngày trước có đi Tam Á

[Bạo Hoa Cúc]: Cậu cùng anh ta đi sau đó anh ta liền bạo nát hoa cúc của cậu?

[Rên Ngọt]: Hay là gặp lại người yêu cũ?

[Dừa Chuột Lớn]: Hai người đang cãi nhau?

[Sóc Nhỏ]: Cái này đều đúng... nhưng mà đó không phải là vấn đề khiến tôi đau đầu

[Đại Boss]: Kể từ đầu đi

[Sóc Nhỏ]: Tôi đi công tác ở Tam Á, sau đó buổi tối hôm ấy anh ta đột nhiên xuất hiện ở đó, ngay cả tôi cũng không biết anh ta sẽ đến đó... kết quả như mọi người nghĩ đấy, anh ta tức giận liền cưỡng bạo tôi.

[Phúc Hắc Công]: Thật kích thích

[Dừa Chuột Lớn]: Cậu lúc đó thế nào, anh ta lúc đó thế nào?

[Rên Ngọt]: Vì sao tổng tài đột nhiên tức giận thế?

[Sóc Nhỏ]: Anh ta nói tôi không cần đi chuyển này nhưng bởi vì tôi muốn đi cho nên mới giấu anh ta đi, vì thế anh ta liền tức giận tôi.

[Đồi Hương Dương]: Vậy còn chuyện người yêu cũ là sao, là của cậu hay là của anh ta?

[Sóc Nhỏ]: Người yêu cũ là của anh ta, hai người họ vẫn còn liên lạc. Anh ta nói anh ta không có gì với cô ấy cả, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy rất là nghi ngờ.

[Rên Ngọt]: Vì thế hai người mới cãi nhau sao?

[Sóc Nhỏ]: Cũng coi như là vậy đi, nhưng mà hiện tại đã làm lành lại.

[Đại Boss]: Vậy vấn đề đau đầu của cậu là cái gì?

[Sóc Nhỏ]: Chính là buổi tối Tam Á lần đó, anh ta lợi dụng lúc tôi ngủ liền chụp lại hình của tôi rồi

[Trợ Công]:.

[Đoạt Thiên Hạ]:.

[Đại Boss]:.

[Dừa Chuột Lớn]:.

[Sóc Nhỏ]: Tôi sợ nếu như sau này hai chúng tôi có đột nhiên ghét bỏ nhau, anh ta sẽ mang mấy tấm hình đó ra tung lên mạng

[Rên Ngọt]: Tổng tài nhà cậu đúng là một thương nhân giỏi, anh ta cũng đã biết lường trước mọi tình hình rồi

[Sóc Nhỏ]: Cô nói như vậy nghĩa là anh ta thật sự sẽ làm thế sao?

[Dừa Chuột Lớn]: Cậu nghĩ sao?

[Sóc Nhỏ]: Tôi nghĩ không đâu, anh ta sao lại phải so đo với người như tôi làm gì

[Đại Boss]: Ừ

[Đồi Hương Dương]: Như vậy khỏi cần xóa, dù sao tổng tài nhà cậu cũng sẽ không dở trò bỉ ổi đó đúng không?

Tiêu Dật nhớ tới lần mình bị ngã xuống biển Tam Á, Trình Kiệt ở trên đã thật sự dở trò bỉ ổi trêu chọc cậu, chuyện đe dọa tính mạng như vậy hẳn có thể làm được, như vậy chuyện tung ảnh lên mạng có phải hay không đối với hẳn không là gì.

[Sóc Nhỏ]: Tôi không chắc, anh ta thật sự không phải là chính nhân quân tử

[Rên Ngọt]: Như vậy cậu nói anh ta xóa tấm hình đó đi là được rồi

[Sóc Nhỏ]: Chuyện nếu như đơn giản như thế thì tôi đã không phải đau đầu, anh ta chính là không muốn xóa

[Đồi Hương Dương]: Ảnh ở trong tay của anh ta, anh ta không có ý muốn xóa... cậu nói xem cậu có khả năng xóa hay không?

[Đại Boss]: Nếu không thể dùng cách đường đường chính chính vậy thì đi cửa sau đi, cậu lợi dụng lúc anh ta sơ ý mang hình trong điện thoại của anh ta xóa đi

[Rên Ngọt]: Nói cũng thật dễ dàng, xóa được hình trong điện thoại cũng chưa chắc đã xóa được hình ảnh đó ở chỗ khác, cũng không biết anh ta đã mang mấy tấm ảnh kia lưu lại ở chỗ nào nữa.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy phải làm sao a?

[Bạo Hoa Cúc]: Như vậy gậy ông đập lưng ông đi, cậu chụp lại hình anh ta là được rồi

[Sóc Nhỏ]: Đúng a

[Đoạt Thiên Hạ]: Đợi lúc anh ta làm cậu xong ngủ say rồi thì cậu tha hồ chụp, muốn chụp bao nhiêu đều được cả.

Tiêu Dật nhìn mấy dòng chữ ở trên, cậu suýt chút nữa quên mất chuyện làm thế nào có thể cởi quần áo của Trình Kiệt ra được, lúc hăn ngủ mà mang quần áo của hăn cởi ra nhất định hăn sẽ tỉnh dậy, chỉ còn một cách hy sinh bản thân mình mới có thể... nhưng mà sức lực của con sói đói này vô cùng đáng sợ, chỉ sợ đến khi cậu ngủ rồi thì hăn vẫn còn miệt mài cày cấy mà thôi.

Tiêu Dật còn đang mông lung suy nghĩ thì cửa phòng làm việc của Trình Kiệt được mở ra. Tiêu Dật đang nằm ở trên ghế sofa cũng theo đó nghiêng đầu quay ra nhìn, mắt thấy Trình Kiệt từ bên ngoài bước vào liền nhanh chóng cất điện thoại vào trong túi quần của mình rồi lạnh giọng:

“Trình Kiệt, anh mau xóa mấy tấm hình kia đi”

Trình Kiệt đi tới phía bàn làm việc của mình đặt xuống văn kiện đang cầm trên tay:

“Em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, thật sự là vô ích mà thôi”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi hỏi sang chuyện khác:

“Tổng Ngộ Phàm vừa mới rồi có nói gì với anh hay không?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp lời:

“Cậu ta hỏi khẩu vị của anh thay đổi rồi sao, như thế nào lại chuyển sang thích một cô gái ăn mặc giống đàn ông như vậy”

Tiêu Dật vừa nghe thấy vậy liền nhảy dựng lên:

“Nói cái gì chứ, phía sau của em giống một cô gái thế hay sao?”

Trình Kiệt đứng xoay lưng lại với Tiêu Dật cố gắng nhin cười, Tống Ngộ Phàm sớm đã biết chuyện giữa hắn và hồ ly nhỏ này rồi, hắn chỉ là muốn trêu đùa cậu một chút mà thôi:

“Ánh mắt của cậu ta đúng là có chút kém, anh lát nữa đi giải thích với cậu ta rằng đó là em thế đã được hay chưa”

Tiêu Dật hốt hoảng tròn lớn hai mắt:

“Sao thế được chứ, không thể được anh tuyệt đối không được đi giải thích, cứ để cho anh ta nghĩ em là một cô gái có lẽ lại tốt”

Trình Kiệt xoay người lại phía sau nói:

“Chúng ta đi ăn cơm thôi”

Tiêu Dật đưa điện thoại về phía trước sau đó liền đưa tay chỉnh trang lại xem tóc mình có bị rối ở chỗ này hay không. Trình Kiệt đứng ở một bên nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình điệu đà như vậy liền buồn cười hỏi:

“Em từ trước đến nay vẫn điệu như vậy sao?”

Tiêu Dật nghe thấy từ này liền nhú mày nhìn về phía Trình Kiệt, nói cậu điệu là thế nào chứ, từ này không phải chỉ dành cho con gái hay sao, cậu đường đường là một người đàn ông sao có thể dùng từ này được:

“Như thế nào gọi là điệu đà chứ, em thế này gọi là có gánh nặng thần tượng, cho dù hiện tại chưa phải là người nổi tiếng gì nhưng bây giờ hình thành thói quen trước đi cũng được mà”

Trình Kiệt cũng không quá nói nhiều đến vấn đề này thế cho nên hắn liền nhanh chóng bước ra phía bên ngoài cửa:

“Mau đi thôi”

Tiêu Dật bước theo sau Trình Kiệt, lúc xuống tới sảnh lớn của công ty Tiêu Dật nói Trình Kiệt đi ra ngoài trước, cậu quả thật không muốn để người khác nhìn thấy cậu và Trình Kiệt xuất hiện cùng một chỗ, cho dù người khác vốn chẳng thể ngờ đến được cậu và hắn có mối quan hệ này nhưng mà cậu vẫn là phải phòng ngừa trước thì hay hơn.

Tiêu Dật đứng ở trước bãi đỗ xe nhìn xung quanh một lượt, buổi trưa rất ít người đi xuống chỗ này lấy xe bởi vì đa số nhân viên đều gọi cơm về văn phòng ngồi ăn. Chiếc range rover quen thuộc đỗ lại ở trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng mở cửa xe phía trên ngồi vào, mới chỉ vừa mở cánh cửa kia ra liền phát hiện ra ở bên trong có thêm một người nữa, Tiêu Dật nhìn tới ghế phía sau có Tống Ngộ Phàm cười cười thần bí khiến cho cậu đột nhiên cảm thấy sống lưng có điểm lạnh toát.

“Tiêu Dật, lại gặp cậu nữa” Tống Ngộ Phàm lên tiếng

Tiêu Dật có điểm khó xử, bởi vì cậu chưa biết chuyện Tống Ngộ Phàm đã biết hết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt rồi thế cho nên lúc này vô cùng ngượng ngùng không biết nên phải làm sao mới phải:

“Ừ, anh cũng muốn đi ăn trưa sao?”

Tiêu Dật chẳng qua là không biết nói câu gì cả cho nên mới hỏi câu này, hỏi ra rồi mới cảm thấy thật là không đúng. Tống Ngộ Phàm vẫn thản nhiên cười ha ha:

“Ha ha đúng vậy”

Tiêu Dật có chút do dự không biết nên ngồi ở phía trước hay là phía sau, nếu như hiện tại không có Tống Ngộ Phàm ở chỗ này thì cậu cũng không phải lúng túng như thế, Tống Ngộ Phàm xét về chức vị trong công ty cao hơn cậu rất nhiều, xét về mối quan hệ thì cũng là bạn bè thân thiết với Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm đương nhiên không biết cậu và Trình Kiệt có cái quan hệ kia, muốn cậu hiện tại cứ như vậy ngồi vào ghế lái phụ thì có chút không được đúng cho lắm. Trình Kiệt lúc này mới lên tiếng:

“Tiểu Dật, mau vào trong đi”

Tiêu Dật giật mình há một tiếng:

“Hả? Được”

Trình Kiệt cũng đã lên tiếng rồi cho nên Tiêu Dật cứ xem như đó là một cái cớ mà ngồi vào. Xe vừa mới khởi động thì Tống Ngộ Phàm ở phía sau lại lên tiếng:

“Tiểu Dật, bộ quần áo này của cậu tôi nhìn có điểm quen mắt”

Tiêu Dật cũng không nghĩ gì nhiều cúi đầu nhìn xuống quần áo ở trên người, quả thật là không có gì quá mức đặc biệt tuy rằng giá tiền của nó so với cậu hiện tại là khá đắt nhưng với người như Tống Ngộ Phàm mà nói hẳn là cũng không có gì quá mức bất ngờ:

“Là vậy sao, có lẽ anh nhìn thấy nó treo ở cửa hàng nào đó”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Ý tôi không phải là như vậy, vừa mới rồi tôi vào phòng làm việc của A Kiệt thấy có một cô gái, cô gái này cũng mặc bộ quần áo giống như cậu hiện tại đó”

Tiêu Dật giật mình há một tiếng, Tống Ngộ Phàm tiếp lời:

“Ây, tôi ở phía sau này mới phát hiện ra cậu nhìn thật giống cô gái đó đây, vừa mới rồi tôi cũng ở góc độ này nhìn thấy cô gái kia”

Tiêu Dật đưa tay lên lau tăng mồ hôi mỏng ở trên trán:

“A người đó sao có thể là tôi được, tôi cả buổi sáng đều ở phòng tập”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Tôi cũng đâu có nói là cậu đâu, sao có thể là cậu được chứ?”

Tiêu Dật có chút không vừa lòng với câu nói này của Tống Ngộ Phàm, cái gì mà sao có thể là cậu là như thế nào:

“Sao lại không thể là tôi hả?”

Tiêu Dật nói ra câu này mới giật mình đưa tay lên bịt miệng mình lại, sau đó không đợi cho Tống Ngộ Phàm nói câu tiếp theo đã giả bộ cười ha ha như là đang trêu đùa:

“Ý tôi là anh sao lại nghĩ người đó là tôi được chứ, thật là buồn cười”

Tống Ngộ Phàm thản nhiên đáp:

“Tôi cũng đâu nói là cậu”

Tiêu Dật thất thố chỉ còn biết ồ ồ à à:

“À, tôi đang nói đùa đó ha ha...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 77: Kim Ốc Tàng Kiều

Không khí trong xe bắt đầu rơi vào trầm mặc sau tiếng cười ha ha ngượng ngùng kia của Tiêu Dật, thật ra thì ở chỗ nào ngoài Tiêu Dật ra thì ai cũng đều thoải mái hết cả hơn nữa tâm trạng của hai bọn họ ngược lại còn rất vui, chính là kiểu vui vẻ khi thấy người khác gặp nạn vậy đó. Tiêu Dật ngồi ngay ngắn trên ghế lái phụ, hai tay để ở trên đùi hơi hơi nắm chặt vào đầu gối, vừa nhìn qua liền biết được cậu bây giờ có biết bao nhiêu căng thẳng.

“Tiêu Dật, lần trước nhìn thấy cậu ở quán bar X, cậu cũng thích đến quán bar đó hay sao?” Tống Ngộ Phàm không có chuyện gì liền hỏi băng quơ.

Quán bar mà Tống Ngộ Phàm nói kia chính là quán bar lần đó cậu đến cùng với nhóm người cùng phòng, hơn nữa lần đó còn nhìn thấy Bối Ni cũng cùng vào chung một phòng với Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm hiện tại nhắc đến quán bar đó liền khiến cho Tiêu Dật nhớ lại chuyện của Bối Ni, cậu vẫn còn chưa hỏi Trình Kiệt xem lần đó hẳn tới nơi ấy làm gì, vấn đề này cậu sẽ đợi buổi tối về nhà hỏi cho ra lẽ:

“Lần đó bạn cùng phòng nói muốn đi chơi cho nên bọn họ tùy tiện chọn một địa điểm mà thôi”

Tống Ngộ Phàm gật gật đầu nói ra một câu khiến cho Tiêu Dật phải ngay lập tức liếc mắt qua nhìn Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm nói thế này:

“Thì ra là trùng hợp đến đó chơi, quán bar đó rất được đấy, tôi và A Kiệt cũng thường xuyên đến quán bar đó”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, lần ấy hẳn tới quán bar kia là để bàn chuyện làm ăn, tuy rằng địa điểm ở đó có chút không hợp lý cho lắm nhưng đối tượng là một người trẻ tuổi cho nên cậu ta đã đề nghị hẹn ở đó. Hơn nữa lúc ấy hẳn tới thì cũng là trong dịp quán bar đó khai trương, buổi sáng hẳn ở công ty làm việc, buổi tối cùng hồ ly nhỏ này đi ăn, làm gì có chuyện như Tống Ngộ Phàm nói là thường xuyên đến đó, chuyện này nếu như bình tĩnh suy nghĩ lại đương nhiên là có thể nhận ra được Tống Ngộ Phàm đang nói dối, nhưng mà hồ ly nhỏ nào đó không rõ là tâm trạng bất ổn hay là do quá mức ghen tuông cho nên hiện tại trong lòng mới khó chịu vô cùng.

Tiêu Dật mím mím môi, quán bar đó Trình Kiệt thường xuyên đến như vậy, không nói chuyện ở đó có vũ công múa cột mát mẻ, chỉ nói đến chuyện hẳn nói hẳn không có gì với Bối Ni cả thế sao lần đó cậu lại nhìn thấy Bối Ni ở chung một phòng với hẳn, cậu cũng chưa từng được hẳn dẫn đến quán bar đó đâu.

“Là thế sao...”

Tống Ngộ Phàm nghe ra được giọng điệu của Tiêu Dật liền ngoan cố muốn chọc tức người này đến cùng:

“Phải rồi A Kiệt, cô gái vừa rồi ở trong phòng làm việc của cậu đi đâu rồi, vì sao không giữ người ta lại cùng đi ăn trưa luôn”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi cười:

“Em ấy không muốn gặp cậu”

Tống Ngộ Phàm ai nha một tiếng hướng Tiêu Dật nói chuyện:

“Tiêu Dật, cậu xem thái độ của cô gái kia cũng thật là... Tôi dù sao cũng được coi như bạn thân với A Kiệt đi, cô gái này cũng thật quá tự cao rồi”

Tiêu Dật trong lòng thầm than hai người này nói chuyện thì cứ nói chuyện đi việc gì cứ phải quay sang cậu chứ, thật là khiến cho cậu phải căng thẳng mà:

“Hả? Có lẽ do cô ấy bận”

Tống Ngộ Phàm ai oán:

“Có lẽ không phải là thế đâu, lúc đó đang giờ làm việc mà làm sao lại xuất hiện ở trong văn phòng của A Kiệt được chứ, nhất định là không muốn gặp mặt tôi”

Tiêu Dật có điểm luống cuống không cần suy nghĩ nhiều đã nói luôn thế này: “Là bạn gái của Trình Kiệt chứ không phải là bạn gái của anh, người ta cũng không có lý do gì phải gặp anh cơ mà...” Tiêu Dật nói đến đây liền cảm thấy mình hình như có chút gì đó không phải rồi thế cho nên liền sửa lại lời một chút: “Ý tôi là người ta nhất định ngại đó”

Tống Ngộ Phàm cố gắng nhịn cười:

“Là thế hả, nhưng tôi thấy cách ăn mặc của cô ta rất mạnh mẽ, nội tâm lại có thể ngại ngùng được hay sao?”

Tiêu Dật càng lớn tiếng giải thích càng chứng minh cho việc chuyện này liên quan đến mình, nếu như Tống Ngộ Phàm chưa biết mối quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật thì ngay bây giờ cậu ta cũng có thể nhìn ra được nghi ngờ:

“Người ta ăn mặc mạnh mẽ đâu có nghĩa là người ta sẽ mạnh mẽ đâu”

Tống Ngộ Phàm tựa ở phía sau thành ghế thở nhẹ một hơi:

“Nói cũng đúng, dù gì thì người ta cũng là một cô gái thôi”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng cố gắng kìm nén bức tức trong lòng, cậu là đàn ông cho dù có là chân chính hay là không chân chính đi chăng nữa thì cũng là đàn ông, làm gì có đàn ông nào thích người ta nói mình là một cô gái đâu chứ.

Xe dừng lại ở trước một tiệm ăn không quá lớn, nhưng nhìn cách thức bày trí cùng với tường kính trong suốt bao bọc xung quanh kia quả thật là vô cùng bắt mắt và sang trọng. Tiêu Dật để ý ở bên ngoài cánh cửa ra vào có để vài lẵng hoa lớn, ở hai bên cạnh cột trụ hình tròn kia còn treo hai dải lụa đỏ in dòng chữ vàng trên đó, xem ra cửa tiệm này ngày hôm nay mới khai trương.

“Đây là tiệm ăn bạn gái tôi mở” Tống Ngộ Phàm lên tiếng nói

Tiêu Dật vốn tưởng rằng Tống Ngộ Phàm chỉ quen với mấy nữ minh tinh mà thôi không nghĩ tới hiện tại lại có thể quen một cô gái thích kinh doanh. Tống Ngộ Phàm vừa đi vừa nói tiếp:

“Bạn gái của tôi nấu ăn rất ngon, tôi vừa mới gọi điện cho cô ấy nói hôm nay sẽ đến, lát nữa hai người nhất định sẽ được thưởng thức tài nghệ của cô ấy”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tống Ngộ Phàm mỉm cười:

“Tôi cứ tưởng bạn gái của anh phải là nữ minh tinh nào đó chứ, không ngờ lại còn biết nấu ăn ngon hơn nữa còn mở được một cửa tiệm lớn như vậy”

Tống Ngộ Phàm nhún vai:

“Hết cách rồi, không phải có câu nói con đường ngắn nhất chạm đến trái tim đàn ông là đi qua dạ dày hay sao”

Tiêu Dật gật gật đầu, một bộ dạng giống như là đang chăm chú suy nghĩ cái gì đó vậy. Ở bên ngoài cửa có nhân viên tiếp đón, có lẽ bọn họ sớm biết được người tới là ai cho nên không cần đợi Tống Ngộ Phàm phải nói gì thì đã có một cô gái mặc ở trên mình bộ quần áo phục vụ đưa ba người vào một phòng riêng. Tiêu Dật nhìn xung quanh căn phòng này một hồi, có một chiếc bàn tròn lớn phía bên trên được đặt một tấm kính dày, nhìn qua liền biết đây là bàn tròn dạng xoay, bày trí xung quanh căn phòng vô cùng đẹp tạo cảm giác sang trọng vô cùng, Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt rồi hướng Tống Ngộ Phàm nói:

“Tiệm ăn của bạn gái anh thật đẹp, hẳn là đầu tư rất nhiều tiền”

Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Cậu ta chính là đang ném tiền qua cửa sổ đó, cũng chẳng biết tiệm ăn này có thể hoạt động được quá ba tháng hay không”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt liền hỏi một tiếng, Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Cũng không có bằng cậu đâu, chẳng biết bao nhiêu tòa kim ốc được tặng đi rồi”

Trình Kiệt ở trong giới vẫn luôn được mang danh hào phóng, được làm tình nhân của những người giàu có đương nhiên sẽ được chi rất nhiều, những cô gái sau khi quen biết Trình Kiệt đều được hắn mua cho một ngôi nhà có giá trị rất lớn, cho dù là quen biết nửa tháng cũng đều sẽ có một ngôi nhà, người ngoài mỗi khi gặp Trình Kiệt đều nói hắn xây không biết bao nhiêu kim ốc tàng kiều.

Tống Ngộ Phàm thấy Tiêu Dật im lặng liền tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa:

“Tiêu Dật tôi nói cho cậu biết, người ngồi bên cạnh cậu đây được mọi người gọi là Hán Vũ Đế đó”

Tiêu Dật nhú nhú mày không hiểu:

“Hán Vũ Đế?”

Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Đúng vậy chính là Hán Vũ Đế đó, cậu ta quen bạn gái bất kể là thời gian bao lâu đều sẽ tặng cho người ta một căn nhà giá trị cũng không hề nhỏ đâu, nhưng mà cô gái nào nhận được tòa kim ốc kia thì rất nhanh sau đó sẽ liền bị cậu ta cho rơi vào quên lãng, thế cho nên người ta mới gọi cậu ta là Hán Vũ Đế xây kim ốc tàng kiều”

Trình Kiệt ho nhẹ một tiếng rồi liếc nhìn Tống Ngộ Phàm, lời của Tống Ngộ Phàm tuy là hoàn toàn đúng nhưng mà cái giọng điệu kia của cậu ta thật sự khiến cho hắn nghe không lọt tai chút nào. Hồ ly nhỏ nhà hắn có tính ghen tuông rất cao, Tống Ngộ Phàm không phải là không biết lại đem giai thoại tình sử của hắn nói ra, như thế này thật sự sẽ khiến cho hắn phải đau đầu với Tiêu Dật nữa. Tiêu Dật mím mím môi không nói gì cả, cậu với tay lấy ly nước đặt trên bàn uống một ngụm, cả một quá trình ngay cả liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái cũng không thêm. Ngồi được một lúc thì bạn gái của Tống Ngộ Phàm cũng đi vào, cô gái phía trước nhìn qua thật sự khác với tưởng tượng của cậu, vốn tưởng rằng cô gái này sẽ là một người phụ nữ có vẻ bề ngoài hiền thực dịu dàng nhưng lúc này đối diện mới phát hiện ra cô ta vô cùng nóng bỏng, Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi cũng hiểu được Trình Kiệt tại vì sao lại nói tiệm ăn này không biết có hoạt động được quá ba tháng hay không.

“Ngộ Phàm, vừa mới rồi bạn quá nên để anh phải đợi lâu rồi” Cô gái kia vừa bước vào phòng liền một đường đi tới hôn vào má Tống Ngộ Phàm một cái, cả một quá trình đều không để người khác vào trong mắt.

Tống Ngộ Phàm khoác tay ôm lấy eo của cô gái nọ mỉm cười:

“Không sao, cửa hàng mới khai trương bận rộn là chuyện đương nhiên rồi. A Kiều, giới thiệu với em hai người này là bạn của anh, Tiêu Dật, A Kiệt”

Bạn gái của Tống Ngộ Phàm lúc này mới chịu nhìn tới hai người còn lại trong phòng, ánh mắt kia vô cùng xinh đẹp khi nhìn đến phía Trình Kiệt liền lập tức phát sáng giống như là nhận ra ai đó vậy, cô ta chủ động đưa tay về phía trước mặt của Trình Kiệt:

“Em là Trần A Kiều, tên của chúng ta cũng thật là trùng hợp đi... Hán Vũ Đế”

Tiêu Dật vừa nghe đến cái tên của cô gái phía trước này liền bị sặc ho khan vài tiếng, thế giới này thật sự có cái chuyện trùng hợp như thế này hay sao, một người là Trần A Kiều, một người là Hán Vũ Đế cậu từ đầu đến cuối chỉ là một Tiêu Dật không có liên quan gì, ngay cả một chữ trong cái tên của cậu cũng không hề giống với bất cứ một nhân vật có liên quan nào trong lịch sử giai thoại giữa Trần A Kiều và Hán Vũ Đế cả. Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang biểu hiện thái độ bức bối liền nhanh chóng trả lời Trần A Kiều:

“Tôi là Trình Kiệt”

Trần A Kiều không được bắt tay liền nhanh chóng thu tay lại cười cười nhìn tới phía Tiêu Dật:

“Xin chào, anh là bạn của Ngộ Phàm thì cũng là bạn của tôi, được rồi ngày hôm nay tôi đích thân xuống bếp đó, món ăn rất nhanh sẽ được đưa lên”

Tiêu Dật nhìn tới Trần A Kiều gật gật đầu một chút, cậu cảm thấy cô gái này không được một chút nào cả, ngoài vẻ bề ngoài xinh đẹp ra thì có lẽ chính là kiểu phụ nữ đào mỏ, làm gì có người phụ nữ tốt nào ở trước mặt của bạn trai lại có thể ngang nhiên nói như thế được chứ, nhưng mà xem

thái độ của Tống Ngộ Phàm cũng vẫn rất thoải mái, chắc không phải hai người Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt là bạn thân cho nên cái gì cũng có thể dùng chung kể cả phụ nữ chứ.

Tiêu Dật muốn đi vệ sinh một chút cho nên tự động đứng dậy kéo ghế bước ra ngoài:

“Tôi đi vệ sinh một chút”

Trình Kiệt nhìn theo bóng dáng của Tiêu Dật rồi im lặng không biểu hiện quá nhiều biểu cảm gì cả. Tiêu Dật mỗi khi nghĩ cái gì đó liền mang sự việc biểu hiện toàn bộ lên gương mặt, khiến cho Trình Kiệt chỉ vừa mới liếc nhìn qua liền có thể nhìn thấy được, nhưng Trình Kiệt thì ngược lại, con người này nội tâm che đậy kín đáo, biểu cảm gương mặt này tức giận không lộ, vui vẻ không lộ, từ đầu đến cuối đều giữ một dáng vẻ trầm tĩnh làm cho người ta không thể hiểu được hẳn rốt cuộc nghĩ cái gì.

Tiêu Dật đi rồi trong phòng lúc này vẫn vui vẻ nói chuyện:

“Lát nữa bạn của em cũng sẽ đến, nói cho các anh biết cô ấy vừa tài giỏi vừa xinh đẹp đấy”

Trần A Kiều vừa nói xong thì điện thoại của cô ấy đột nhiên reo lên:

“Vân Du cậu đến rồi sao, được rồi mau vào đi còn đợi mỗi cậu thôi đó”

Trần A Kiều cúp điện thoại rồi cười cười nói:

“Bạn em đến rồi”

Trình Kiệt lúc đầu cũng không có nghĩ quá nhiều chỉ nghĩ rằng Vân Du trong miệng của Trần A Kiều nói chẳng qua là trùng tên với Hà Vân Du mà hẳn quen mà thôi, không nghĩ tới lại trùng hợp đến thế này.

Hà Vân Du là bạn cấp ba của Trần A Kiều, tình cảm bạn bè cũng không phải quá mức thân thiết chẳng qua là hai người chỉ tình cờ gặp lại nhau cách đây không lâu, Trần A Kiều lần đó được Tổng Ngộ Phàm cho tiền mở một cửa hàng vì thế cảm thấy mình vô cùng nở mặt muốn nhân lúc gặp lại bạn cũ khoe khoang một chút. Bởi vì Trần A Kiều có vẻ rất có lòng mời khách cho nên Hà Vân Du cũng không có cách nào từ chối được cả chỉ còn biết đồng ý mà thôi, có điều xem ra cuộc hẹn lần này thật sự là quá tốt rồi, không những gặp được người cô muốn gặp mà còn có thể biết cách lôi kéo Trần A Kiều để cho cô ta giúp mình có cơ hội gặp được Trình Kiệt nhiều hơn, dù sao thì xem tình hình hiện giờ thì Trần A Kiều đang là bạn gái của Tổng Ngộ Phàm, mà Tổng Ngộ Phàm lại là bạn thân của Trình Kiệt chuyện này từ hồi học đại học cô đã sớm biết rồi bởi vì Tổng Ngộ Phàm chính là người giới thiệu cô cho Trình Kiệt.

Hà Vân Du hôm nay mặc một bộ váy đơn giản mà tím nhạt, đường may tinh tế làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể, tuy rằng bộ váy này không quá mức hở hang nhưng mặc ở trên người cô lại có thể phát ra được phong thái vô cùng quyến rũ. Không gian giống như là ngừng lại kể từ khi Hà Vân Du bước vào, sau đó không biết qua bao lâu Trần A Kiều mới lên tiếng:

“A Kiều mau ngồi xuống đi, giới thiệu với cậu đây là bạn trai của mình gọi là Ngộ Phàm, anh ấy hiện tại đang là giám đốc của công ty giải trí Trình thị, còn người phía trước mặt đây là bạn của anh ấy gọi là Trình Kiệt...” Trần A Kiều nói đến đây liền dừng lại một chút rồi cười cười nhìn Hà Vân Du, cô không phải là ý muốn giới thiệu hàng tốt này cho Hà Vân Du mà là cô đang muốn khoe khoang mình có mối quan hệ rộng, còn có thể quen biết được với tổng tài của một công ty: “Nói cho cậu biết là anh ấy là Trình tổng của Trình thị đó nha”

Tổng Ngộ Phàm bật cười ha ha đưa tay nhéo má của Trần A Kiều một cái:

“Đều là người đã quen biết cả còn cần em phải nhiều lời giới thiệu nữa hay sao, học muội đã lâu rồi không gặp”

Hà Vân Du lúc này mới từ trong thất thần bước ra, người đàn ông trước mặt cô đang ngồi im lặng này giờ quả thật nhìn rất cuốn hút, lần đó gặp lại ở Tam Á thời gian quá mức ngắn ngủi hơn nữa trời cũng đã tối, ánh đèn điện nhá nhem cho nên cô không thể nhìn kỹ được, hiện tại ánh sáng đủ tốt rồi cô mới chợt phát hiện ra Trình Kiệt của bây giờ so với Trình Kiệt của nhiều năm về trước càng cho người ta cảm giác cường đại cường nghị hơn. Hà Vân Du nhanh chóng lấy lại tinh thần mỉm cười:

“Đúng vậy sư huynh, đã lâu không gặp... Kiệt, không nghĩ tới lại có thể nhanh gặp lại anh như vậy”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 78: Anh Có Mua Nhà Cho Em Không

Trình Kiệt cũng thật không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại Hà Vân Du, và điều không ngờ hơn nữa là lại gặp lại cô ta vào lúc Tiêu Dật có mặt ở chỗ này. Thật ra thì Trình Kiệt không có ý che giấu Tiêu Dật, chỉ là hắn không muốn hai người gặp mặt nhau, nếu như để cho Tiêu Dật nhìn thấy Hà Vân Du xuất hiện ở chỗ này thì hồ ly nhỏ kia khẳng định sẽ lại ghen tuông vô cớ. Trình Kiệt vừa mới nghĩ đến Tiêu Dật thôi thì người ta ngay lập tức đã bước vào rồi, giống y như những gì hắn suy đoán Tiêu Dật quả thật là có biểu hiện rất khác lạ, lúc đầu là thất thần ra mất vài giây sau đó liền liếc nhìn về phía hắn, ánh mắt kia rõ ràng hiện ra tia muốn truy hỏi ngay lúc này.

Trần A Kiều thấy Tiêu Dật bước vào liền nhanh chóng lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này:

“Tiêu Dật đây là bạn của tôi, cô ấy tên là Hà Vân Du, hai người làm quen với nhau đi”

Tiêu Dật cũng không biết nên phải làm cái gì tiếp theo cả, cậu nghĩ rằng Hà Vân Du này cũng nhận ra cậu, hơn nữa lần ấy đọc tin nhắn của cô ta nhắn cho Trình Kiệt thì có khả năng rất cao cô ấy cũng biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt rồi. Hà Vân Du quay sang nhìn Trình Kiệt một bộ dạng vui vẻ chào hỏi, cả một quá trình đều biểu hiện ra việc rằng mình và người phía trước đây không quen biết với nhau:

“Xin chào tôi là Hà Vân Du, là bạn cấp ba của A Kiều và là học muội của Ngô Phàm cùng Kiệt”

Tiêu Dật gật đầu một cái cố gắng mở miệng nở một nụ cười ngượng ngùng, cái cách xưng hô kia quả thật nghe không lọt tai chút nào, cái gì mà Kiệt đây, cậu ở bên cạnh hẳn một thời gian rồi cũng vẫn chỉ gọi hẳn là Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật bước về phía ghế ngồi lúc trước của mình, nhưng bởi vì Hà Vân Du đang đứng ở ngay đó không biết là vô tình hay cố ý cô ta liền ngay lập tức kéo ghế ngồi xuống. Trình Kiệt xem như cuối cùng cũng làm được một việc cho cỗi lòng của Tiêu Dật hả hê một chút, không đợi Hà Vân Du kịp ngồi xuống, Trình Kiệt đã chặn cô ấy lại:

“Tiêu Dật, mau đến đây ngồi đi”

Hà Vân Du không muốn ở chỗ này tranh chấp một cái ghế ngồi, ngồi ở bên nào thì cũng vẫn được ngồi cạnh Trình Kiệt mà thôi. Hà Vân Du nhanh chóng lùi lại phía sau một bước nhường chỗ cho Tiêu Dật, đúng lúc này Trần A Kiều lại lên tiếng nữa:

“Tiêu Dật, anh có thể nhường chỗ cho Vân Du được không? Chúng tôi cũng lâu rồi mới gặp mặt, muốn ngồi chung một chỗ”

Thật ra cả Hà Vân Du và Tiêu Dật trong đầu đều ngấm ngấm muốn tranh đấu, tuy rằng vị trí chỗ ngồi này không có gì to tát cả nhưng mà hai người vẫn một lòng muốn ngồi xuống chỗ này. Nếu như Hà Vân Du là một cô gái hiền lành hẳn sẽ khéo léo nói câu từ chối, nhưng cô ấy lúc này lại đứng ở một bên không nói gì cả, Tiêu Dật là một người nhỏ mọn nhưng cũng chẳng dám biểu hiện sự nhỏ mọn của mình ra cho người ngoài biết tránh cho bọn họ chê cười thế cho nên chỉ có thể mỉm cười kéo ghế giúp cho Hà Vân Du ngồi vào:

“Đương nhiên là có thể rồi, Vân Du cô ngồi chỗ này đi”

Hà Vân Du cười nhẹ, nụ cười kia có chút gì đó không được đúng cho lắm:

“Cám ơn”

Tiêu Dật trong lòng bức bối, Trình Kiệt sớm đã biết tính khí của hồ ly nhỏ nhà mình này ra sao, nếu bây giờ không cho cậu một chút đồ dành khẳng định lát nữa khi ở nơi chỉ có hai người hẳn sẽ lại đau đầu nữa. Trình Kiệt đứng dậy kéo ghế của mình ra một bên rồi hướng Tiêu Dật nói:

“Tiêu Dật ngồi xuống ăn cơm đi”

Tiêu Dật nâng mi, trước nhìn tới biểu cảm trên gương mặt của Hà Vân Du trước sau đó mới liếc nhìn qua Trình Kiệt, khóe miệng nhỏ hơi nhếch lên cao một chút sau đó cười cười ngồi xuống vị trí bên cạnh Hà Vân Du:

“Được rồi, tôi ngồi đâu cũng được, không phải là vẫn có thể ăn được cơm hay sao”

Một câu nói này của Tiêu Dật không biết là đơn giản hay là không đơn giản, nhưng mà người hiểu chuyện thì nghe được rất thâm thúy, người không hiểu chuyện như Trần A Kiều lại cảm thấy không cần để ý quá nhiều. Hà Vân Du im lặng không nói gì cả, cô nhanh chóng cầm lấy ly nước trên bàn nhấp một ngụm rồi thản nhiên như không có chuyện gì lên tiếng nói:

“A Kiều tất cả món này đều do cậu nấu hay sao?”

Trần A Kiều ngồi ở bên cạnh Tống Ngộ Phàm liên tục gấp đồ ăn để vào bát cho cậu ta, nghe thấy Hà Vân Du hỏi thì vui vẻ gật đầu:

“Đúng vậy, chân giò heo hầm táo đỏ này là món tủ của mình đó, cậu mau ăn thử xem thế nào?”

Hà Vân Du nhìn tới đĩa lớn ở chính giữa bàn liền quay sang Trình Kiệt nói:

“Kiệt, nếu em nhớ không nhầm thì anh cũng thích ăn chân giò heo hầm nhưng lại không thích ăn táo đỏ, nhớ khi ấy mỗi lần ở căng tin trường đại học em đều giúp anh nhặt táo đỏ bỏ vào bát của mình”

Tống Ngộ Phàm nhìn ba người ở phía trước cũng có điểm đau đầu, nếu biết trước Trần A Kiều quen biết với Hà Vân Du hơn nữa hôm nay còn mời cô ấy đến thì Tống Ngộ Phàm cậu cũng sẽ không nói Trình Kiệt đến nơi này đâu. Tống Ngộ Phàm biết Trình Kiệt rất cưng chiều Tiêu Dật, lần đó giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt xảy ra chuyện hiểu lầm, Trình Kiệt kia liền có nhã hứng mời cậu ra uống rượu giải sầu, hơn nữa còn rất nhẫn nhịn mà đợi Tiêu Dật nguôi giận mới dám đi gặp mặt người ta. Nếu như là các cô gái trước đây thì khẳng định đã sớm bị Trình Kiệt đưa vào quên lãng rồi, đừng tưởng cậu vừa mới rồi ở trên xe trâu chọc Tiêu Dật vài câu là vì cậu và Trình Kiệt là bạn thân không có gì phải e ngại cả, nhưng việc trâu chọc Tiêu Dật một chút cũng vẫn luôn giữ ở một mức độ nhất định mà thôi:

“Ha ha Vân Du, em có phải thích ăn táo đỏ hay không, như vậy số táo đỏ này đều nhường cho em hết đó”

Trần A Kiều đánh nhẹ vào lồng ngực của Tống Ngộ Phàm rồi khẽ nói:

“Người ta cũng thích ăn táo đỏ cơ mà”

Tống Ngộ Phàm nhanh chóng gấp vào bát của Trần A Kiều một trái táo đỏ:

“Được được bảo bối, táo đỏ đều cho em”

Tiêu Dật nghe lại đoạn tình trong quá khứ của Hà Vân Du và Trình Kiệt liền cảm thấy không vui, nhưng mà bây giờ không vui cũng không thể được biểu hiện ra bên ngoài, trận vừa rồi là cậu thắng bây giờ há có thể để giảm

uy phong. Tiêu Dật nhào người về phía trước gắp một miếng thịt chân giò hầm bỏ vào bát rồi lấy muôi múc thêm một chút nước canh, cậu cố tình múc thêm ba trái táo đỏ vào trong bát của mình. Tiêu Dật lấy đũa gắp trái táo đỏ đưa vào miệng cắn một nửa rồi lại bỏ xuống bát của mình:

“A Kiều, táo đỏ cô làm rất là ngon, tôi trước giờ không thích ăn táo đỏ cũng cảm thấy táo đỏ lần này rất vừa miệng”

Trần A Kiều vui vẻ cười ha ha:

“Thế sao, cảm ơn anh nhé”

Tiêu Dật trước giờ đều thích ăn những món có màu sắc sặc sỡ, xanh xanh đỏ đỏ như mấy viên kẹo ngọt vừa nhìn thấy là cậu liền muốn bỏ vào miệng rồi, trái táo đỏ này cũng không phải ngoại lệ, nhớ lúc trước mẹ Tiêu nấu cái gì có bỏ vài trái táo đỏ vào thì cậu liền gắp hết bỏ vào bát ngồi ăn. Trình Kiệt lại không thích ăn táo đỏ, nhưng bởi vì muốn làm cho hồ ly nhỏ bên cạnh vui vẻ liền vẫn có thể ăn được vài trái, tiếp theo sau đó Trình Kiệt liền mang toàn bộ táo đỏ ở trong bát của Tiêu Dật gắp hết qua bát của mình:

“Nếu em không thích ăn táo đỏ thì để anh ăn giúp em”

Tiêu Dật không có phản đối nhưng ngoài miệng lại hỏi:

“Trình tổng, Vân Du nói anh không thích ăn táo đỏ cơ mà”

Trình Kiệt khàn giọng;

“Anh thích”

Thật ra hành động gắp thức ăn kia ở trong mắt của Trần A Kiều rất là kỳ quái, đây chẳng phải chỉ những người yêu nhau mới làm thôi hay sao:

“Trình tổng, anh thích ăn táo đỏ thì ở chỗ này vẫn còn rất nhiều mà, việc gì lại phải gấp từ trong bát của Tiêu Dật thế?”

Trình Kiệt ngẩng đầu chậm rãi nói:

“Không sao, em ấy không thích ăn nên tôi vừa vặn gấp qua luôn thôi”

Tổng Ngộ Phàm nhanh chóng kéo Trần A Kiều về câu chuyện của mình, hiện tại tốt nhất là không nên động gì đến ba người phía trước thì hơn. Tiêu Dật cố nén cười trong lòng ngồi ăn chân giò heo hầm trong bát của mình, bỏ vài trái táo đỏ cậu thích ăn liền có thể thu về được vẻ mặt khó coi của Hà Vân Du thì có là gì.

Hà Vân Du cố nén tức giận trong lòng, hai tay nắm chặt lại với nhau rồi từ từ nở lỏng ra một chút, gương mặt vẫn có nét cười ôn nhu:

“Kiệt à, buổi tối anh có rảnh hay không, em muốn hẹn anh ra ngoài nói chuyện một chút”

Trình Kiệt vẫn bình thản ăn:

“Buổi tối tôi bận rồi”

Hà Vân Du kiên nhẫn dụ giọng:

“Như vậy lát nữa ăn xong, em chỉ cần mười phút mà thôi, chúng ta lâu rồi không có ôn lại chuyện xưa”

Tiêu Dật vẫn duy trì im lặng, Trình Kiệt đương nhiên vẫn từ chối:

“Lát nữa ăn xong tôi có việc cần phải quay về công ty giải quyết”

Trần A Kiều vừa nghe cách nói chuyện kia của Hà Vân Du liền biết bạn mình trước kia với Trình Kiệt có một đoạn tình cảm, bây giờ lên tiếng nói giúp Hà Vân Du xem ra cũng có lợi sau này:

“Trình tổng, hình như bạn của em để ý anh rồi, anh xem người ta là con gái có phải hay không cũng nên để cho người ta chút mặt mũi đi chứ”

Tiêu Dật để đĩa xuống bàn quay sang nhìn Trình Kiệt nói thế này:

“Trình tổng, ôn lại chuyện xưa cũng không phải năm mươi phút là có thể xong rồi, buổi tối hôm nay anh lại bận... như vậy cố gắng sắp xếp gặp mặt người ta vào một ngày nào đó, để cho hai người có đủ thời gian thoải mái ôn lại chuyện xưa đi”

Ý tứ kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt vừa nghe liền cảm nhận được vị chua nồng nàn:

“Tôi rất bận cũng không biết có thời gian rảnh rồi ngồi uống trà nói chuyện phiếm hay không, như vậy cô có cái gì muốn nói thì cứ nói luôn ở đây cũng được rồi”

Chuyện mà Hà Vân Du muốn nói cũng chỉ có thể cho một mình Trình Kiệt nghe mà thôi, Trình Kiệt muốn cô ở chỗ này nói đương nhiên là đang làm khó cô rồi, hơn nữa này giờ Trình Kiệt luôn không để mặt mũi cho cô một chút nào, Tiêu Dật kia ngồi bên cạnh khẳng định đang hả hê lắm. Mỗi quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật cô sớm đã biết ở Tam Á lần đó, hơn nữa còn là do chính miệng Trình Kiệt nói ra, lúc đầu cô quả thật không thể chấp nhận được chuyện này, nhưng mà một người giàu có như Trình Kiệt cái gì cũng có thể làm được, hoặc cũng có thể lần chia tay khi ấy đã để lại cú sốc trong lòng của Trình Kiệt cho nên hấn hiện tại mới như thế.

Mọi người ăn xong liền có món tráng miệng được đưa lên, món tráng miệng lần này là một ly kem dâu tây nho nhỏ, phía trên mặt được đặt kín những miếng dâu tây cắt thành từng miếng nhìn vô cùng bắt mắt. Tiêu Dật trước là chọn ăn hết toàn bộ dâu tây ở trên mặt ly kem sau đó mới bắt đầu ăn đến kem, Tiêu Dật mỗi lần ăn được kem ngon đều sẽ nhắm tịt hai mắt lại giống như là sung sướng lắm, cái thói quen này cũng là do Trình Kiệt phát

hiện ra. Trình Kiệt không đặc biệt thích ăn kem, hẳn để ly kem đó sang một bên chỉ uống một ngụm rượu vang coi như là kết thúc xong bữa ăn, đương nhiên thì phần kem kia của Trình Kiệt đến cuối cùng vẫn hoàn hảo nằm ở trong bụng của Tiêu Dật, Hà Vân Du phục hay không phục nữa thì cũng chẳng thể làm được gì.

Tiêu Dật mang khăn giấy lên lau hai bên khóe miệng của mình, Trình Kiệt nhìn tới đồng hồ ở trên tay phát hiện ra cũng sắp đến giờ làm liền muốn lên tiếng nói trở về, đúng lúc này vật nhỏ ngồi bên cạnh hắn liền nắc một cái, cả thân thể theo đó cũng nảy lên. Tiêu Dật ăn no sẽ bị như vậy, nắc rồi sẽ cáu gắt, Trình Kiệt đẩy ly nước tới trước mặt cho cậu, uống một ngụm thật lớn rồi vẫn không có tác dụng gì cả, ngồi nghỉ một lúc cũng vẫn như vậy không thuyên chuyển.

“A Kiệt, cậu cứ cùng Tiêu Dật về công ty trước đi, lát nữa tôi sẽ về sau”
Tống Ngộ Phàm lên tiếng nói.

Trình Kiệt gật đầu quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Tiêu Dật chúng ta về thôi”

Dọc đường đi ra ngoài Tiêu Dật vẫn cứ nắc mãi không thôi, nắc một cái gương mặt liền nhú lại không vui, lúc hai người chỉ vừa mới bước được một đoạn thôi thì ở phía sau liền có tiếng của Hà Vân Du gọi lại:

“Kiệt, chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không? Chỉ một chút thôi”

Tiêu Dật lại nắc một cái, Trình Kiệt xoay người lại nói với Hà Vân Du rồi nhanh chóng đưa Tiêu Dật ra bãi đỗ xe:

“Giữa chúng ta sớm đã không có chuyện gì để nói cả, cô cũng không cần phải ôm hy vọng gì”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt ngồi trong xe rồi, Tiêu Dật mới quay sang liếc nhìn Trình Kiệt;

“Vui vẻ chưa... ức... cuối cùng có thể gặp... ức... lại rồi”

Trình Kiệt đưa tay vuốt ngực của Tiêu Dật:

“Được rồi nói ít một chút, nắc thành như vậy rồi còn muốn nói nhiều”

Vốn tưởng rằng Tiêu Dật sẽ lại tức giận nữa, nhưng lúc này hồ ly nhỏ kia lại bất chợt ngả người vào lòng ngực của hắn, thân thể mềm mại kia đều phụ thuộc hết vào hắn, Tiêu Dật nắc một cái liền thở nhẹ vào cần cổ của Trình Kiệt khe khẽ nói:

“Anh trước đây với Hà Vân Du tình cảm... ức... tốt lắm sao?”

Trình Kiệt vuốt vuốt sống lưng cho Tiêu Dật:

“Không tốt bằng em”

Tiêu Dật lại cọ cọ vào người của Trình Kiệt:

“Vậy từ đó cho tới bây giờ anh đối với ai tốt nhất?”

Trình Kiệt không cần phải suy nghĩ nhiều, lời nói hắn nói ra tiếp theo đây cũng quả thật là thật lòng:

“Đương nhiên là em rồi”

Tiêu Dật nũng nịu:

“Anh nói thật không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc của Tiêu Dật ừ một tiếng. Tiêu Dật nắc một cái rồi lại hỏi hắn:

“Anh có mua nhà cho cô ấy chưa?”

Trình Kiệt ngẩn người một chút rồi mới hiểu ra được tại vì sao Tiêu Dật đột nhiên hỏi vấn đề này:

“Không mua”

Tiêu Dật nâng giọng:

“Tại sao không mua? Có phải là bởi vì cô ấy so với tình nhân cũ của anh có chỗ đứng cao hơn hay không?”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Không phải đâu”

Tiêu Dật nhú nhú mày:

“Anh có mua nhà cho em không?”

Trình Kiệt sáng khoái:

“Em thích căn nhà như thế nào? Đã nhìn trúng căn nhà nào rồi hay sao?”

Tiêu Dật không cần suy nghĩ nhiều nói luôn:

“Em thích căn nhà giống như của anh”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Vậy liền cho em căn nhà đó”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Thế anh ở đâu?”

Trình Kiệt đáp:

“Anh cùng em ở”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Vậy đâu phải nhà của em”

Trình Kiệt đưa tay xuống bóp hông Tiêu Dật:

“Anh làm thủ tục sang tên, sau này nhà đó em làm chủ hộ”

Tiêu Dật gạt tay của Trình Kiệt đang đặt ở dưới hông mình ra:

“Có phải sau này có cô gái nào muốn có căn nhà đó của anh, anh cũng cùng cô ấy ở phải không?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật một cái rồi bỏ ra luôn:

“Trước giờ vẫn chưa có ai tham lam như em cả, cả nhà cả người đều muốn có”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Em tham lam như vậy anh có thích em không?”

Trình Kiệt đáp: “Không thích...” hắn nói đến đây liền dừng lại để quan sát sắc mặt biến hóa của Tiêu Dật, cuối cùng liền nói thêm vế đằng sau: “sao được chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 79: Khí Thế Phải Hơn

Thật ra cái vấn đề Trình Kiệt có thích hay là không thích thì đối với Tiêu Dật cũng chẳng phải là chuyện to tác gì cả bởi vì cậu vẫn luôn luôn nghĩ rằng mối quan hệ giữa hai người sớm hay muộn cũng đều sẽ phải kết thúc, chỉ là trong thời gian mỗi quan hệ này vẫn duy trì thì Tiêu Dật vẫn luôn muốn kiểm soát Trình Kiệt, cứ coi như là làm tròn bốn phận của mình đi. Tiêu Dật luôn nghĩ như thế, luôn tự nhủ với bản thân mọi thứ không có gì quá quan trọng cả nhưng mà mỗi khi Trình Kiệt nói chuyện nhiều với ai đó một chút là trong lòng cậu đã đứng ngồi không yên rồi.

Buổi trưa trở về Trình thị lúc đi đến phòng tập, giám sát Khương La có ở trước mặt nhóm người thực tập chấn chỉnh Tiêu Dật hai ba câu, Tiêu Dật cũng không có một chút gì gọi là tức giận cả, dù sao thì số buổi nghỉ phép của cậu so với tất cả đám nghệ sĩ thực tập ở chỗ này cộng vào chỉ sợ cậu vẫn là nghỉ nhiều hơn. Bây giờ giám sát Khương La nhắc nhở cậu ở trước mặt bọn họ, cũng xem như là cậu không có một chút đặc cách nào cả, hôm nay là cuối tháng cần nộp lên tất cả các điểm số rèn luyện của nghệ sĩ thực tập để xác nhận, Tiêu Dật nghỉ 5 buổi nhưng đều có lý do bận việc cho công ty cho nên trừ điểm nhẹ nhàng hơn một chút, chỉ trừ đi 15 điểm. Lúc đến lượt Tiêu Dật bước lên cân, cậu tá hỏa nhận ra mình thế nhưng không giảm cân mà còn tăng thêm 4kg nữa, cái này nhất định là cùng đi ăn với Trình Kiệt mỗi ngày cho nên bị mập lên rồi. Tiêu Dật có biểu hiện tốt trong lần chụp hình cho Sử Cát Cát được cộng thêm 5 điểm, cuối cùng cộng cộng trừ trừ một hồi Tiêu Dật vẫn bị xếp cuối bảng bị trừ những 14 điểm.

Nhân lúc giám sát Khương La còn đang tính toán điểm số, Bạch Dịch đứng ở bên cạnh hỏi nhỏ Tiêu Dật:

“Tiêu Dật cậu ngày hôm qua đi đâu vậy?”

Tiêu Dật cũng nhỏ giọng đáp lại:

“Ngày hôm qua đột nhiên có việc”

Bạch Dịch nghi ngờ nhìn Tiêu Dật sau đó lại hỏi tiếp:

“Tiêu Dật cậu nghỉ vì bận việc công ty, cậu rốt cuộc được công ty giao việc gì thế?”

Tiêu Dật hả một tiếng cuối cùng liền viện đại một cái lý do:

“Lần đó ở bên ngoài công ty gặp một vị đạo diễn, ông ta thấy chân tay tôi nhanh nhẹn cho nên liền nói tôi đến giúp việc hậu trường”

Bạch Dịch mở lớn hai mắt:

“Như vậy là có được vai diễn rồi hay sao?”

Tiêu Dật xua xua tay:

“Làm gì có, chỉ đến khiêng đồ mà thôi, rất là mệt mỏi”

Tiêu Dật thấy Bạch Dịch vẫn còn làm ra bộ dạng nghi ngờ liền nói thêm vào:

“Nếu không thì sau này vị đạo diễn kia có nhờ tôi đi khiêng đồ tôi nói cậu thay tôi nhé”

Bạch Dịch không tin tưởng cho lắm:

“Thật sự chỉ khiêng đồ thôi hay sao?”

Tiêu Dật gạt đầu, gương mặt còn làm ra vẻ mệt mỏi:

“Nếu như thật sự có được vai diễn rồi thì tôi còn cần ở chỗ này hay sao?”

Bạch Dịch nhìn Tiêu Dật một lượt từ đầu đến cuối:

“Tiêu Dật tôi thấy dáng đi của cậu hôm nay rất kỳ lạ”

Tiêu Dật giật mình, dáng đi của cậu hôm nay đúng là kỳ quái nhưng mà cậu đã cố gắng đi thật bình thường rồi không nghĩ tới Bạch Dịch vẫn có thể nhìn ra được, dáng đi này chính là do con sói nào đó đêm ngày hôm qua không biết tiết chế mà gây ra. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng rồi vuốt vuốt sống mũi:

“Là khiêng đồ nặng đó, đâu chỉ có chân, eo của tôi còn muốn nhức mỏi không chịu được đây này”

Đúng lúc này giám sát Khương La ở phía trên liền lên tiếng:

“Được rồi mọi người nghe cho rõ đây, theo số điểm tổng kết hiện tại thì Ngô Lăng và Ân Tố Di là người có điểm số cao nhất, Tiêu Dật cậu là người có số điểm thấp hơn hẳn so với mọi người đó”

Tiêu Dật nghe vậy cũng chỉ cúi đầu không nói gì cả, bắt đầu từ tháng sau cậu phải tự chấn chỉnh lại bản thân một chút, không nên cứ như vậy nghỉ nhiều thế được. Giám sát Khương La lại nói tiếp:

“Điểm tổng kết sẽ được đưa lên cho Trình tổng ký xác nhận, nếu như Trình tổng có gì thay đổi thì tôi sẽ thông báo lại cho mọi người biết. Còn có một tin quan trọng nữa, sắp tới đạo diễn Uông Bác chuẩn bị bấm máy một bộ phim, tuy rằng nam chính nữ chính đã sớm chọn được nhưng vẫn còn thiếu một vài vai phụ, cơ hội lần này sẽ nhường lại cho nhóm nghệ sĩ thực tập của Trình thị, mọi người nên biết tự nắm bắt cơ hội lần này cho mình”

Mọi người xung quanh lại bắt đầu xôn xao bàn tán, Tiêu Dật cũng rất là nôn nóng mong muốn có được cơ hội này, cho dù chỉ là vai phụ nhưng có thể được diễn thì tâm trạng của cậu đã liền khẩn trương rồi:

“Giám sát Khương, như vậy sẽ có một buổi casting thử có phải hay không?”

Giám sát Khương La gật đầu:

“Đúng vậy, tôi vừa mới nhận được thông tin có lẽ ngày mai sẽ diễn ra buổi casting tuyển chọn”

Mọi người liền ồ lên một tiếng:

“Ngày ngày mai luôn rồi sao?”

Giám sát Khương La nâng giọng:

“Đúng vậy là buổi sáng ngày mai, cho nên mọi người cố gắng đến đúng giờ, có việc gì quan trọng thì hãy giải quyết luôn trong hôm nay”

Tiêu Dật đương nhiên cũng vô cùng chờ mong vào bộ phim lần này, tuy rằng chỉ là vai diễn phụ mà thôi nhưng mà chỉ cần được diễn thì cậu đã vô cùng vui vẻ rồi. Tiêu Dật ở bên trong phòng tập một lúc liền nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, mẹ Tiêu nói đã trên đường trở về nhà rồi, vốn dĩ mẹ Tiêu định ở thêm đến ngày mai mới về nhưng bởi vì bà nội Tiêu đột nhiên đau lưng không chịu được cho nên mẹ Tiêu đành phải về sớm hơn dự kiến. Tiêu Dật rất quan tâm bà nội Tiêu, nghe tin bà nội Tiêu bệnh cũng vô cùng lo lắng hỏi rất nhiều điều, nói mẹ Tiêu có tin tức gì thì báo ngay cho cậu biết. Tiêu Dật vừa cúp điện thoại thì lại có thêm một cuộc điện thoại nữa gọi đến ngay sau đó, Tiêu Dật nhú mày nhìn dây số lạ hiển thị trên màn hình điện thoại xem một lượt vẫn không biết là ai, cuối cùng đành nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi đưa lên tai nghe thử:

“Xin hỏi ai vậy?”

Phía bên kia đầu dây là một giọng nữ trẻ tuổi:

“Anh là Tiêu Dật phải không?”

Tiêu Dật nhanh chóng đáp:

“Đúng vậy là tôi, cô là ai thế?”

Phía bên kia im lặng một lúc sau đó mới trả lời:

“Tôi là Hà Vân Du”

Tiêu Dật giật mình đưa điện thoại về phía trước mặt nhìn lại dãy số kia một lượt, không biết qua bao lâu cậu mới lên tiếng hỏi tiếp:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Vân Du nhẹ giọng:

“Anh bây giờ có rảnh hay không?”

Tiêu Dật vẫn giữ thái độ bình tĩnh thành thật trả lời:

“Tôi bận rồi”

Hà Vân Du kiên nhẫn:

“Như vậy buổi tối anh có rảnh hay không?”

Tiêu Dật hỏi thẳng:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Vân Du hít một hơi:

“Tôi muốn nói chuyện với anh”

Tiêu Dật lặp lại câu hỏi vừa rồi:

“Có chuyện gì sao?”

Hà Vân Du đáp:

“Có một vài chuyện liên quan đến Kiệt”

Tiêu Dật vốn biết Hà Vân Du gọi cho mình về chuyện của Trình Kiệt, nhưng hiện tại khi nghe miệng của cô ta nói ra tên của hắn thì Tiêu Dật lại cảm thấy có điểm khó chịu:

“Chuyện của Trình Kiệt hắn là nên trực tiếp gặp anh ta nói, cô muốn gặp tôi nói chuyện của anh ta làm cái gì?”

Hà Vân Du trầm giọng:

“Chuyện cũng liên quan đến cậu... liên quan đến ba người chúng ta”

Tiêu Dật cảm thấy thật nực cười, cái gì gọi là chuyện của ba người chúng ta, cậu vốn dĩ chẳng quen biết Hà Vân Du này là ai cả như thế nào cậu lại có liên quan đến cô ta rồi:

“Tôi nghĩ tôi cũng không có gì để nói chuyện cùng với cô cả”

Hà Vân Du vẫn giữ được bình tĩnh:

“Cậu và Kiệt có phải là loại quan hệ đó hay không?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ, dù sao thì bị người ta đột nhiên truy hỏi đến vấn đề này có ai là không khó chịu đâu, hơn nữa đối phương lại là bạn gái cũ mà người cậu đang quen, nếu chỉ đơn thuần là một bạn gái cũ sẽ hỏi đến vấn đề quan hệ của bạn trai cũ với người khác là gì hay sao, chỉ sợ người

đang nói chuyện điện thoại với cậu đây luôn mang tâm tư nổi lại tình xưa gương vỡ lại lành:

“Quan hệ gì? Cô muốn biết quan hệ gì thì đi hỏi Trình Kiệt đi, tôi đây bận lắm nếu không có gì nữa thì tôi cúp máy đây”

Hà Vân Du khẽ nhếch khóe môi ở bên này dùng chiêu khích tướng để đả kích Tiêu Dật:

“Cậu cũng cảm thấy chuyện này là trái với đạo lý cho nên không dám thẳng thắn trả lời tôi có đúng hay không, tôi nghĩ cậu cũng nên tự mình rút lui đi tránh để sau này người nhận lấy ê chề chính là cậu”

Tiêu Dật mím mím môi, cậu làm sao mà không biết đối phương đang muốn chọc tức cậu, nếu như bây giờ cậu nổi điên lên chẳng phải là đã quá hợp với ý của cô ta, càng khiến cho cô ta thêm vui vẻ hay sao. Hà Vân Du muốn gặp mặt cậu, cậu không đồng ý gặp mặt cô ta liền muốn cậu tức giận khó chịu, cậu mới không mắc bẫy cô ta đâu, tuy rằng trong lòng cậu hiện tại quả thực khó chịu nhưng trước mắt khi nói chuyện cùng với Hà Vân Du vẫn giữ thái độ bình tĩnh xen một chút giọng điệu lười nhác đáp lời:

“Cô thế nhưng còn nhận định được khuyên tôi rút lui, nhưng mà tôi thấy cô ngay cả cơ hội rút lui cũng không có bởi vì cô vốn dĩ còn chưa tiến được bước nào cả”

Hà Vân Du ghen hòng: “Cậu...” sau đó Hà Vân Du lại điều chỉnh lại giọng nói bình thản như nước: “Tôi hiện tại còn chưa tiến không có nghĩa là tôi sẽ không tiến, chắc Kiệt vẫn chưa nói cho cậu biết tôi chính là mối tình đầu của anh ấy, hồi đại học tôi và anh ấy chính là cặp đôi nổi tiếng nhất trường, mọi người đều nói chúng tôi là trai tài gái sắc”

Tiêu Dật tay nắm chặt vào điện thoại đang cầm, Trình Kiệt quả đúng không nói với cậu chuyện này, cậu chỉ biết được phần bên ngoài mà không biết được cái cốt lõi bên trong, hóa ra là mối tình đầu, lại còn được nhiều

người trong trường đại học tán thưởng như thế. Mỗi tình đầu mỗi tình đầu, cậu cũng có mỗi tình đầu nhưng không quá mức đau khổ giống như người ta vẫn thường nói, về cơ bản là cậu cho đến hiện tại cũng không nhớ quá rõ chuyện năm ấy, nhưng mà cậu không nhớ mỗi tình đầu không có nghĩa là Trình Kiệt không nhớ, hơn nữa Trình Kiệt rất nhiều lần nói dối chuyện của Hà Vân Du đây rốt cuộc là đại biểu cho cái gì.

Hà Vân Du thấy đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc liền tiếp tục lên tiếng nói tiếp:

“Tôi nói cho cậu biết, lần đó chính là tôi rời đi chứ không phải là Kiệt rời khỏi tôi, nếu như tôi không chọn việc du học nước ngoài thì cậu hiện tại cũng không có cửa tiếp cận anh ấy đâu. Nhưng mà bây giờ tôi trở về rồi, tôi tin tưởng chẳng cần tốn quá nhiều thời gian là tôi sẽ có thể quay về thời gian như trước đây với anh ấy, nói không biết chừng còn mặn nồng hơn xưa”

Trình Kiệt nóng mặt, lời lẽ này không phải không có khả năng xảy ra, nhưng mà cậu sẽ tận lực không để cho nó xảy ra. Cho dù đối phương rất mạnh, quen biết được Trình Kiệt suốt từng ấy năm đại học, cậu chỉ quen biết hẵn trong vòng mấy tháng đổ lại đây mà thôi nhưng không phải có câu không có gì là không thể hay sao:

“Cô nói chuyện này với tôi làm cái gì, cô vì sao không mang những lời này đi nói lại với anh ta đi, hẹn anh ta một buổi trà chiều ôn lại chuyện xưa không biết chừng sẽ nhanh chóng thúc tiến hàn gắn mối quan hệ hơn, nhưng mà...” Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại một chút rồi mới nhỏ giọng nói tiếp: “Cô căn bản không có cơ hội tiếp cận được anh ta đâu”

Hà Vân Du cười lạnh:

“Cái này do ông trời sắp xếp đi, không phải ngày hôm nay tôi đã có thể gặp được Kiệt hay sao?”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Ha ha ha, tôi nghĩ cô đã bỏ lỡ cơ hội trời ban đó rồi, cái gì cũng chỉ có một lần mà thôi, ngày hôm nay cô đã không tận dụng tốt cơ hội đó thì sau này vĩnh viễn sẽ không có đâu. Nhưng mà nếu như cô hỏi tôi, tôi có thể xem xét lại một chút...”

Hà Vân Du trầm giọng:

“Cậu cũng quá tự cho bản thân mình là giỏi nhất rồi, chỉ dựa vào một mình cậu thôi có thể được sao?”

Tiêu Dật lạnh giọng để lại một câu rồi cúp điện thoại, cậu không muốn nhiều lời với Hà Vân Du nữa, dù sao ra ngoài nói chuyện điện thoại quá lâu nhất định sẽ lại bị giám sát Khương La khiển trách:

“Nếu không cô cứ thử xem đi”

Thật ra thì có lẽ phần trăm bất lợi thuộc về cậu khá là nhiều, cái gì cậu cũng đều không bằng Hà Vân Du kia nhưng mà về mặt khí thế cậu nhất định không được để thua cô ta, Trình Kiệt không phải vẫn còn đang rất cứng chiều cậu hay sao, cậu vẫn là nên triệt để tận dụng cơ hội này, chỉ dựa vào việc này cũng đủ nâng khí thế của mình cao hơn Hà Vân Du một bậc rồi.

Buổi chiều ngày hôm ấy Trình Kiệt nói phải tăng ca 15 phút nói Tiêu Dật lên trên văn phòng đợi hẵn một chút, Tiêu Dật vốn định ngày hôm nay trở về ký túc xá vì mẹ Tiêu đã về quê rồi nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện điện thoại ngày hôm nay của Hà Vân Du cho nên cậu trước vẫn là lên văn phòng của Trình Kiệt đợi hẵn.

Tiêu Dật bước vào trong văn phòng của Trình Kiệt, ngồi ở trên ghế salon lớn đợi hẵn, ghế da cao cấp vừa ngồi liền có cảm giác êm ái dễ chịu, Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt thấy người ta đang rất tập trung làm việc

cũng không có ý định lên tiếng làm phiền hấn. Nhưng mà không biết có phải là Trình Kiệt có mắt trên trán hay không mà không cần ngẩng đầu lên cũng biết cậu đang có tâm sự:

“Em có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật ngồi tựa lưng vào thành ghế sa lon: “Mẹ em về rồi...” Tiêu Dật nói đến đây liền tập trung quan sát biểu cảm của Trình Kiệt kỹ hơn khi nói ra về còn lại: “Hôm nay không cần phải đến nhà anh ngủ nữa”

Trình Kiệt nhú mày, hấn còn định lát nữa mang hồ ly nhỏ này đi mua gel bôi trơn bởi vì lọ gel đó đã bị dùng hết hôm qua rồi, mẹ Tiêu đột nhiên về sớm như vậy thật sự là phá hỏng hết kế hoạch của hấn rồi:

“Mẹ em về sớm như vậy sao?”

Tiêu Dật ừ một tiếng, thật ra nếu như Trình Kiệt nói hôm nay muốn cậu tới nhà hấn thì cậu cũng sẽ không từ chối, bởi vì cậu sợ nếu như buổi tối không ở cạnh hấn thì Hà Vân Du sẽ có cơ hội. Tiêu Dật đã đợi một lúc không thấy Trình Kiệt nói gì cả cho nên liền lên tiếng nói thế này:

“Em tăng lên 4kg rồi cho nên bị trừ điểm, có lẽ là do ăn quá nhiều đồ ăn bổ dưỡng ở nhà hàng cho nên hôm nay... chúng ta mua đồ ăn về nhà anh nấu thì thế nào?”

Trình Kiệt ngay lập tức dừng lại động tác, câu hỏi này có nghĩa gì đây còn không phải nói hôm nay hồ ly nhỏ kia muốn ở lại nhà của hấn hay sao. Trình Kiệt có chút nghi ngờ, lại quan sát sắc mặt của Tiêu Dật thật cẩn thận lại một lần nữa, bình thường Tiêu Dật rất sợ đến nhà của hấn vào buổi tối chắc không phải buổi tối hôm qua hấn cùng cậu làm liên khiến cho cậu nghiện chuyện đó rồi chứ. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không trả lời mình mà cứ nhìn cậu với ánh mắt dò xét như thế trong lòng tránh không được khẩn trương cùng xấu hổ, nói ra cái lời vừa rồi chính là chạm đến sự xấu hổ của cậu rồi:

“Anh nhìn gì?... anh không muốn sao?”

Trình Kiệt nhanh chóng đóng lại văn kiện để sang một bên rồi đứng dậy lấy áo vest vắt ở trên thành ghế vội vàng đi về phía của Tiêu Dật như là sợ cậu đổi ý:

“Đương nhiên, chúng ta về thôi”

Tiêu Dật hơi giật mình một chút:

“Không phải nói tăng ca 15 phút sao?”

Trình Kiệt quả thật chưa làm xong việc nhưng trước lời đề nghị thập phần mờ ám kia của hồ ly nhỏ nhà mình liền không muốn làm nữa, dù sao chỉ có 15 phút mà thôi ngày mai hẳn sẽ làm việc sớm hơn 15 phút vẫn có thể được, còn chuyện cùng hồ ly nhỏ nhà mình ở cùng một chút cho dù một giây thôi cũng không thể chậm trễ được.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 80: Hay Là Mua Một Cái Nhé

Trình Kiệt mang Tiêu Dật đến siêu thị lớn nhất ở giữa trung tâm thành phố chọn đồ, Tiêu Dật lấy một chiếc xe đẩy đi dọc các sạp hàng, Trình Kiệt ở bên cạnh bước theo cậu, hăn đột nhiên có cảm giác rất bình yên, ngẫm lại thì từ trước đến nay Trình Kiệt hăn chưa có cùng bất cứ một người nào đi dạo siêu thị chọn đồ như vậy cả. Tiêu Dật đi được vài bước liền quay lại phía sau hỏi Trình Kiệt:

“Anh muốn ăn món gì?”

Trình Kiệt mỉm cười đáp:

“Em nấu cái gì anh cũng sẽ ăn”

Tiêu Dật một vài món đơn giản coi như cũng có thể nấu được, cậu nhìn tới thịt bò ở phía trước cầm lấy xem một hồi rồi cuối cùng chọn một hộp nhỏ bỏ vào trong xe đẩy:

“Như vậy thịt bò nhé”

Trình Kiệt ừ nhẹ, Tiêu Dật tiếp tục đi về phía trước lấy một chục trứng gà bỏ vào trong xe đẩy, lại bỏ thêm một chút rau xanh cùng vài nguyên liệu cần thiết, nhìn tới trong xe cũng chẳng phải có cái gì đặc biệt cả tất cả đều vô cùng bình thường. Tiêu Dật đi qua khu bán cá liền dừng lại nhìn cá lớn ở trong bể, mấy con cá này vừa tươi vừa béo nhìn qua đã biết là thịt rất ngon nhưng mà Tiêu Dật cậu lại không biết làm cá thế cho nên liền quyết

định không mua. Tiêu Dật lại đi đến chỗ bán hoa quả, nhìn một sạp hoa quả đủ loại tươi ngon, còn có nơi ăn thử nữa thế cho nên Tiêu Dật liền nhanh tay cầm lên một trái nho tím bỏ vào trong miệng, Tiêu Dật nhai nhai một chút cảm thấy rất ngon liền lấy thêm một trái bỏ vào trong miệng của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt ngọt không?”

Trình Kiệt không có đặc biệt thích ăn hoa quả cho lắm nhưng trái nho này ăn vào lại phi thường ngọt ngào, không biết là nho ngon hay là vấn đề ở người đút cho hắn ăn nhưng mà tâm tình của hắn hiện giờ rất vui vẻ:

“Ừ ngọt”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt nói ngọt liền lấy một hộp nửa cân bỏ vào trong xe, lúc đi ngang qua quầy bán đồ uống Tiêu Dật nhìn thấy một loạt cà phê đa dạng được bày ở trên giá, bên cạnh là khu bán sữa chua mà trẻ con vẫn hay uống. Tiêu Dật với tay lấy mấy hộp sữa chua để vào trong xe đẩy, lần trước nghe thấy Hà Vân Du nói Trình Kiệt thích uống cà phê chỉ cho sữa không bỏ đường cho nên bây giờ cậu muốn thay đồ uống khác cho Trình Kiệt, tốt nhất là không liên quan gì đến cà phê:

“Trình Kiệt sau này anh đừng uống cà phê nữa, anh uống cái này đi, ở đây ghi có 13 tỷ lợi khuẩn uống vào sẽ rất tốt cho hệ tiêu hóa”

Trình Kiệt tưởng rằng Tiêu Dật đang lo lắng cho mình chính vì thế liền rất vui vẻ mà không phản đối gì cả. Tiêu Dật nhìn đồng hồ ở trên tay Trình Kiệt đã sáu giờ rồi cho nên quyết định trở về nhà nấu cơm. Trình Kiệt lúc đi theo Tiêu Dật đã để ý được khu bán gel bôi trơn cho nên mà lúc này liền một đường kéo người ta đến chỗ đó:

“Anh còn muốn mua thứ này nữa”

Lúc Tiêu Dật đứng ở trước quầy hàng kia cả gương mặt liền nóng bừng lên, cậu có chút xấu hổ nhưng cũng không có quay sang lớn tiếng với Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn thấy thái độ này của Tiêu Dật cũng bất ngờ một chút, những tưởng rằng hồ ly nhỏ này sẽ nhanh chóng chửi bới hằn không ngờ hiện tại lại ngoan ngoãn như thế này. Trình Kiệt trước là thăm dò Tiêu Dật một chút, tùy tiện cầm lên một lọ gel bôi trơn hỏi cậu:

“Tiêu Dật, em thích loại hương vị nào?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn gian hàng phía trước, Trình Kiệt phát hiện ra tai nhỏ của người ta đã đỏ bừng, bộ dạng xấu hổ này thật sự là rất đáng yêu khiến cho yết hầu của hắn cũng theo đó tự nhiên trơn trượt chuyển động. Tiêu Dật lâu rất lâu mới trả lời Trình Kiệt:

“Vậy thử nước biển đi”

Trình Kiệt đưa tay lấy một lọ gel có dòng chữ hương vị nước biển bỏ vào trong xe đẩy, Tiêu Dật vẫn chưa chịu bước đi, Trình Kiệt nhìn theo tầm mắt của Tiêu Dật liền phát hiện ra món đồ mà cậu đang nhìn thì ra lại là một chiếc đuôi giả dùng để cắm vào phía sau chỗ đó, Trình Kiệt đương nhiên là muốn chơi thế cho nên không bỏ qua cơ hội này liền hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật hay là mua một cái nhé”

Tiêu Dật đã từng nhìn thấy món đồ chơi này, không phải là cậu chủ động tìm hiểu mà là do mấy người ở trên team chat gửi tới hình ảnh này, lúc đầu nhìn thấy còn có chút sợ hãi, hiện tại không rõ vì sao lại đột nhiên bị nó thu hút như thế này, khi nghe thấy giọng của Trình Kiệt ở bên tai thì cậu mới giật mình xấu hổ muốn rời đi:

“Đi thôi”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo lại, bởi vì khu này khá ít người qua lại cho nên lúc này căn bản chỉ có hai người bọn họ ở chỗ này

mà thôi:

“Em thích loại nào? Lông ngắn hay dài? Màu sáng hay tối?”

Tiêu Dật cảm thấy nếu mình mang cái này vào sẽ rất xấu hổ, nhưng trong lòng không hiểu sao lại muốn mang nó ở trước mặt của Trình Kiệt xem, muốn quan sát xem biểu cảm của hắn sẽ như thế nào khi cậu mang nó. Nhưng mà bây giờ nói Trình Kiệt mua cái này về rất là xấu hổ, hơn nữa khi ra tính tiền thì người khác sẽ phát hiện ra đến lúc đó sẽ mất mặt lắm. Tiêu Dật nhỏ giọng nói cho Trình Kiệt biết bản khoăn trong lòng của mình:

“Rồi lát nữa ra tính tiền... người khác nhìn thấy thì sao?”

Trình Kiệt cảm thấy đây chẳng qua là ham muốn bình thường của con người mà thôi, nếu như coi đây là một món đồ xấu thì người ta đã không bày bán công khai ở siêu thị như thế này:

“Thì sao? Một lát nữa anh sẽ ra trả tiền có được hay chưa?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền xuôi xuôi, giọng nói nhỏ dần hỏi Trình Kiệt nữa:

“Thế anh thích cái nào?”

Trình Kiệt chính là muốn mang hết chỗ này về để lát nữa sẽ thay đổi cho Tiêu Dật, hồ ly nhỏ không phải sẽ có chín cái đuôi hay sao, hắn chỉ hận không thể một lúc liền cầm vào chín cái mà thôi. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt muốn lấy hết tất cả bỏ vào trong xe liền vội vàng cản hắn lại, con người này đúng thật là không biết xấu hổ là gì mà:

“Lấy cái ngắn đi... chọn màu trắng”

Tiêu Dật chọn một cái đuôi giả màu trắng, chất lông thật sự nhìn rất giống thật, mềm mượt bông xù lại trắng tinh, khi cầm ở trên tay mới phát

hiện ra nơi gốc của nó có một miếng inox rất cứng màu bạc bóng loáng liền giật mình bỏ lại chỗ cũ. Trình Kiệt ở bên cạnh khó hiểu hỏi:

“Sao thế?”

Tiêu Dật quay sang nhìn hẩn lo lắng:

“Trình Kiệt nơi đó làm bằng sắt, cứng như vậy... sao có thể, rất là nguy hiểm”

Trình Kiệt cầm lên cái đuôi giả mà Tiêu Dật vừa mới rồi chọn, lại mang cái đầu làm bằng inox kia đánh giá trước sau một hồi:

“Không sao, cái này không sắc nhọn cũng không lớn sẽ không gây ra trở ngại nghiêm trọng gì đâu”

Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi, hai người đàn ông ở chỗ này thì thầm lớn nhỏ quả thật rất là kỳ quái thế cho nên Tiêu Dật liền nhanh chóng mang cái đuôi giả kia bỏ vào trong xe đẩy rồi kéo Trình Kiệt rời đi. Trình Kiệt đưa tay vươn về phía trước muốn bóp mũi Tiêu Dật một cái, Tiêu Dật cảm thấy dưới mũi mình có cái gì động liền đẩy tay Trình Kiệt ra rồi liếc nhìn hẩn nhỏ giọng cảnh cáo:

“Đừng có mà làm như thế”

Trình Kiệt không vội, lát nữa về nhà rồi hẩn vẫn còn cả một khoảng thời gian dài để cùng hồ ly nhỏ này chơi đùa. Lúc đi ra quầy tính tiền Tiêu Dật cố tình bước ra bên ngoài trước bỏ lại Trình Kiệt ở bên trong xếp hàng đợi đến lượt tính tiền. Tiêu Dật để ý phía trước cùng phía sau của Trình Kiệt đều là phụ nữ còn trẻ, cả một hàng dài xếp hàng đợi đến lượt đó chỉ có duy nhất Trình Kiệt là đàn ông, có vài người ở phía sau nhìn bóng lưng Trình Kiệt cười cười rồi còn quay sang người bên cạnh thì thầm to nhỏ gì đó, Tiêu Dật vừa nhìn liền biết được bọn họ nhất định là thấy Trình Kiệt rất xuất sắc cho nên mới nhin không được mà nói với bạn của mình vài câu.

Tiêu Dật ở phía trước quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của Trình Kiệt, đến lượt hắn mang đồ lên bàn tính tiền, cậu vốn là đang chờ xem kịch vui nhưng mà khi Trình Kiệt mang lọ gel bôi trơn cùng đuôi giả kia bỏ ra bên ngoài gương mặt của hắn vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra cả, nhân viên thu ngân là một cô gái trẻ cũng không có biểu hiện gì kỳ quái, động tác nhanh nhẹn tính tiền rồi cho đồ bỏ vào túi đưa cho Trình Kiệt. Lúc Trình Kiệt cầm đồ đi về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật liền khó hiểu ríu rít ở bên cạnh hỏi hắn:

“A, vừa rồi người ta không có nói gì hay sao?”

Trình Kiệt cúi đầu nhìn hồ ly nhỏ khoa chân múa tay ở bên cạnh liền buồn cười:

“Có thể nói cái gì?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền nói:

“Có lẽ là cô gái kia không biết đó là món đồ gì”

Trình Kiệt nhanh chóng vòng tay qua khoác lấy eo nhỏ của Tiêu Dật nhéo một cái:

“Nhanh về nhà thôi”

Tiêu Dật giật mình vội vàng gỡ tay của Trình Kiệt ra rồi nghiêm giọng nhắc nhở:

“Đã nói đừng có động tay động chân mà”

Tiêu Dật đứng trước cửa siêu thị đợi Trình Kiệt mang xe tới đón, trong lúc đợi Trình Kiệt đi lấy xe cậu liền nhìn thấy một người rất là giống La Luật đang đứng nói chuyện với một người đàn ông trẻ tuổi, xem tình hình trước mặt có vẻ như là La Luật đang rất căng thẳng. Tiêu Dật không nhìn

thấy mặt của người đàn ông nói chuyện với La Luật bởi vì anh ta đội mũ lưỡi trai rất thấp làm che hết đi nửa gương mặt phía trên. Tiêu Dật bất giác bước về phía trước một chút muốn nghe xem bọn họ đang trao đổi chuyện gì, dù sao Tiêu Dật cậu cũng không có hảo cảm với La Luật, cậu ta tuy rằng trở thành nghệ sĩ trước cậu nhưng xem ra tình thế cũng không phải hoa mỹ như vậy.

Lúc Tiêu Dật còn đang định lắng tai nghe thì ở phía dưới lòng đường lại có tiếng còi xe truyền đến khiến cho Tiêu Dật phải giật mình, hai người đang căng thẳng trao đổi ở phía trước kia cũng nhanh chóng bước rời khỏi chỗ này. Tiêu Dật khó hiểu nhìn theo hướng đi của La Luật một chút rồi mới bước xuống phía dưới mở cửa xe ngồi vào bên trong. Trình Kiệt lên tiếng hỏi:

“Em làm gì thế?”

Tiêu Dật há một tiếng, cậu cũng không có ý định che giấu cái gì cả:

“Vừa mới rồi nhìn thấy có người rất quen mắt cho nên muốn đến gần nhìn thử”

Trình Kiệt không nói gì nữa cả nhanh chóng khởi động xe đi về nhà, đường từ siêu thị về đến nhà của Trình Kiệt phải mất một đoạn thể cho nên lúc này hai người liền nói chuyện với nhau, thật ra mấy cái chuyện rất là không quan trọng nhưng mà Trình Kiệt vẫn có thể kiên nhẫn trả lời lại Tiêu Dật, hơn nữa còn cảm thấy vui vẻ khi cùng Tiêu Dật nói chuyện:

“À phải rồi Trình Kiệt suýt nữa quên mất không cùng anh nói chuyện này, ngày mai đạo diễn Uông Bắc sẽ có một buổi casting chọn vai diễn phụ cho bộ phim của ông ấy đấy”

Trình Kiệt ừ một tiếng:

“Anh cũng đã nghe qua rồi, nữ chính là người trong công ty của chúng ta”

Tiêu Dật có chút bất ngờ:

“A là thế sao? Ngày mai phải đến công ty sớm một chút, em không muốn bị muộn giờ đâu”

Trình Kiệt nhú mày:

“Em muốn tham gia casting sao?”

Tiêu Dật gật đầu vui vẻ:

“Đúng vậy, giám sát Khương nói vai phụ sẽ dành cho nhóm người thực tập lần này”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Ông Bác này anh cần phải xem xét một chút, ngày mai em không cần tới tham gia casting”

Tiêu Dật hạ một tiếng:

“Sao chứ? Nhưng mà em muốn tham gia”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Để anh xem xét ông ta một chút, nếu không có vấn đề gì thì anh sẽ không ngăn cản em”

Tiêu Dật gấp gáp:

“Nhưng mà casting vào sáng ngày mai rồi, hơn nữa cũng chỉ trong một buổi sáng mà thôi, nếu như đợi anh xem xét nữa nhất định sẽ không kịp mất”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Người này có rất nhiều tin tức không hay, tuy rằng vẫn còn chưa xác định thực hư rõ ràng nhưng mà nếu như em muốn cùng ông ta hợp tác nhất định phải cẩn thận”

Tiêu Dật chờ mong:

“Sẽ không sao đâu cũng chỉ là vai phụ mà thôi, cũng không chắc là em sẽ được nhận cơ mà”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, xe rất nhanh dừng lại ở trước khu nhà lớn của hắn, Tiêu Dật bước xuống xe đợi Trình Kiệt cùng đi vào nhà. Cửa nhà Trình Kiệt là khóa điện tử, chỉ cần nhấn đúng mật mã liền có thể vào ngay, Tiêu Dật ở một bên cũng không có ý định nhìn xem mật mã là bao nhiêu nhưng mà Trình Kiệt ở bên cạnh đã nói cho cậu biết:

“1069 là mật khẩu nhà, em sau này có thể tùy ý đến đây”

Tiêu Dật trong lòng vui vẻ nhưng sau đó nghĩ tới lần ấy đưa cơm tới cho Trình Kiệt có gặp Bối Ni đứng ở bên ngoài thế cho nên cậu liền bĩu môi nói nhỏ:

“Cũng chẳng biết đã nói với bao nhiêu người, nếu như tới không cẩn thận đúng lúc có một cô gái xuất hiện ở bên trong nữa thì phải thế nào”

Trình Kiệt nhếch môi cười, hắn đưa tay vỗ vào mông của Tiêu Dật một cái xấu xa nói:

“Trước này anh chưa đưa ai về nhà cả, cũng chỉ có một mình em mà thôi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Em có nên tin hay không đây?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Em cảm thấy anh cưỡng chiều em còn chưa đủ hay sao? Em vẫn còn ở đó mà nghĩ xấu cho anh như vậy”

Tiêu Dật nghĩ đến chuyện buổi sáng ngày hôm nay nhận được cuộc điện thoại uy hiếp kia của Hà Vân Du, cô ta nói rất nhanh liền có thể cùng Trình Kiệt giải quyết mọi chuyện rồi quay trở về như lúc xưa khiến cho trong lòng cậu lúc này có chút gấp gáp lo lắng, Tiêu Dật đột nhiên xoay người ôm lấy eo của Trình Kiệt bất ngờ đẩy hẳn áp vào tường, đầu ngón tay tinh nghịch ở trên ngực hắn vẽ loạn, miệng nhỏ ghé sát vào tai hắn hỏi thế này:

“Trình Kiệt, anh có thích em không?”

Trình Kiệt đang xách túi đồ ở trên tay cũng buông xuống, dùng vòng tay lớn kia ôm chặt lấy eo của Tiêu Dật, khuôn miệng gấp gáp cúi xuống muốn tìm đến đôi môi mê người của cậu:

“Đương nhiên thích”

Tiêu Dật tránh né không để cho Trình Kiệt được như ý nguyện, nhưng mà động tác tránh né này không những không tạo cảm giác cự tuyệt mà ngược lại còn giống như mời gọi bức người:

“Trình Kiệt, em với Hà Vân Du anh thích ai hơn?”

Trình Kiệt hơi ngừng lại động tác một chút sau đó đôi tay lớn lần vào trong áo sơ mi trắng của cậu sờ soạng da thịt bên trong khoang bụng kia:

“Đương nhiên thích em”

Tiêu Dật đặt hai tay lên vai của Trình Kiệt, cúc áo sơ mi đã bị Trình Kiệt mở ra hai hàng phía trên, hơn nữa do động tác mạnh mẽ kia của hắn khiến cho áo sơ mi của cậu cũng bị xộc xệch đi rất nhiều:

“Không đúng, phải hỏi là so với hồi đại học năm đó thì anh thích Hà Vân Du hơn hay thích em hơn?”

Trình Kiệt đã cởi được khóa quần của Tiêu Dật xuống:

“Tiểu Dật em sao thế, chúng ta đừng nhắc đến cô ta nữa được hay không?”

Tiêu Dật nhanh chóng đưa tay ngăn Trình Kiệt đang muốn cởi quần mình xuống khàn giọng:

“Chậm đã, anh đi tắm đi, em nấu cơm cho anh ăn”

Trình Kiệt đã vào cầu nếu như bây giờ muốn hãm dừng lại thì rất khó khăn:

“Không cần ăn, chúng ta trước cùng nhau làm”

Tiêu Dật nhú mày cương quyết nhìn Trình Kiệt:

“Không được, không phải nói nghe theo em sao, anh đi tắm đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 81: Bồ Công Anh

Trước khi đẩy Trình Kiệt đi tắm Tiêu Dật sớm đã lấy được điện thoại của Trình Kiệt rồi, một động tác nhỏ kia của Tiêu Dật làm sao có thể qua được mắt của Trình Kiệt hơn nữa ngay cả chính Tiêu Dật cũng biết mình đã bị phát hiện thế cho nên liền nhìn hắn cười cười, Trình Kiệt không biết nên vui hay là buồn bởi vì hồ ly nhỏ nhà hắn quản hắn rất chặt tuy rằng điều đó biểu hiện cho việc cậu quan tâm hắn nhưng mà đôi khi cũng khiến cho hắn gặp một chút phiền phức.

Mắt thấy Trình Kiệt đi vào trong phòng tắm rồi Tiêu Dật mới cúi người nhìn xuống điện thoại đang cầm trên tay, cậu muốn xem xem Hà Vân Du buổi trưa có liên lạc với Trình Kiệt hay không, quả nhiên cô gái này gọi cho Trình Kiệt những ba cuộc gọi xem lịch sử cuộc gọi thì đều là cuộc gọi nhờ cả cho nên Tiêu Dật vẫn là yên tâm một chút. Lúc Tiêu Dật mở sang phần tin nhắn liền thấy được rất nhiều tin của Hà Vân Du nhưng đều trong trạng thái chưa đọc, Tiêu Dật đọc qua một hồi đại loại là hiểu được nội dung trong đó chỉ là muốn hẹn gặp mặt Trình Kiệt một chút mà thôi. Khi Tiêu Dật đang định để điện thoại xuống bàn đi nấu cơm thì điện thoại nhanh chóng truyền đến tiếng nhạc chuông mặc định đơn điệu, Tiêu Dật liếc nhìn liền phát hiện ra lại là Hà Vân Du nữa thế cho nên cậu mặc kệ để điện thoại ở đó đi rửa rau.

Hà Vân Du có vẻ rất cố chấp bởi vì điện thoại của Trình Kiệt liên tục truyền đến tiếng chuông dai dẳng, không phải Tiêu Dật không nghĩ đến chuyện nói Trình Kiệt đổi số điện thoại mới nhưng dù sao thì hắn đường

đường là một tổng giám đốc lớn không phải nói dối số điện thoại là có thể đổi ngay được. Tiêu Dật rửa rau xong thì chuông điện thoại mới chịu dừng lại, rất nhanh sau đó liền truyền tới âm thanh tin nhắn, Tiêu Dật bước ra ngoài cầm điện thoại lên đọc.

[Kiệt, anh đang bận sao? Nếu như anh bận không thể ra ngoài được vậy thì lát nữa em sẽ đến nhà gặp anh]

Tiêu Dật đặt mạnh điện thoại xuống bàn mím mím môi, Hà Vân Du này như thế nào lại biết luôn được địa chỉ nhà của Trình Kiệt rồi. Tiêu Dật nghĩ một hồi liền quyết định để lại điện thoại ở chỗ đó đi vào trong bếp nấu cơm. Tâm trạng của Tiêu Dật không được tốt, nhưng mà cậu vẫn không để lộ ra ngoài mặt, cả một quá trình đều rất tập trung làm bữa cơm này. Tuy rằng tay nghề nấu ăn của Tiêu Dật không được cao, nhưng mà xem như vẫn có thể chấp nhận được, món nào món đấy đều có thể coi như vừa miệng. Trình Kiệt tắm xong đi ra liền thấy bóng dáng nhỏ bận rộn loay hoay ở trong bếp, trước đây hẳn chưa từng nấu ăn ở nhà, khu vực phòng bếp kia tuy rằng có đầy đủ mọi thứ nhưng đều không có cơ hội được dùng đến, hiện tại Tiêu Dật đến rồi liền mang phòng bếp nhà hẳn có tầng khói mỏng vô cùng ấm áp. Trình Kiệt chậm rãi bước tới phía sau Tiêu Dật, hẳn cố tình bước đi thật nhẹ nhàng không để cho Tiêu Dật phát hiện ra nhưng mà hồ ly nhỏ nhà hẳn rất tinh lúc hẳn chỉ vừa mới tới gần liền quay lại mỉm cười nói:

“Anh tắm xong rồi sao?”

Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật:

“Đang nấu món gì?”

Tiêu Dật một tay cầm đĩa gỗ một tay cầm thìa nhỏ trả lời:

“Chỉ có thể nấu vài món đơn giản thôi, sẽ không được đặc sắc như ở nhà hàng”

Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn tới thức ăn còn đang nấu dở ở trên bếp gặt gặt đầu:

“Đúng là không được đặc sắc”

Tiêu Dật trong lòng có chút thất vọng, Trình sói lớn này bình thường không phải rất biết cách lấy lòng cậu sao tại sao hôm nay lại thẳng thắn như thế. Trình Kiệt ghé đầu hôn vào bên cần cổ của Tiêu Dật một cái rồi trầm giọng đáp:

“Anh có cách làm cho thật đặc sắc”

Tiêu Dật có chút hờn dỗi hỏi:

“Cách gì?”

Trình Kiệt ngay lập tức buông Tiêu Dật ra đi ra phía bên ngoài tìm thứ gì đó, rất nhanh Trình sói lớn bước chân gấp gáp mang theo đuôi trắng giả vừa mới mua ở siêu thị mang vào cho Tiêu Dật. Tiêu Dật nhìn thấy thứ trong tay mà Trình Kiệt cầm rồi nhưng vẫn giả vờ như không thấy quay đi, Trình Kiệt trở về trạng thái cũ từ phía sau ôm lấy eo của Tiêu Dật, một tay ôm eo cậu, một tay cầm cái đuôi giả kia cạ cạ vào má cậu nói:

“Là cái này”

Tiêu Dật hiểu ý Trình Kiệt rồi nhưng ngoài miệng vẫn làm như không biết:

“Để làm gì?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Cái này thì còn có thể làm gì?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả chỉ chuyên tâm nấu đồ ăn còn đang ở trên bếp. Trình Kiệt vòng tay về phía trước mang lửa trên bếp tắt đi, hẳn còn muốn xem một màn nấu ăn tình thú nếu như bây giờ nấu xong rồi thì chẳng phải sẽ không còn cái gì để mà xem nữa sao. Tiêu Dật nhú mày khiến trách Trình Kiệt:

“Anh làm gì thế, còn chưa chín kỹ đâu”

Trình Kiệt thu tay lại đưa xuống phía dưới muốn cởi cúc quần của Tiêu Dật, Tiêu Dật không có phản ứng gì cả không phối hợp cũng không né tránh chỉ đứng im lặng như thế. Trình Kiệt nhếch môi khẽ mỉm cười cắn nhẹ vào tai của Tiêu Dật:

“Anh giúp em mang vào thử, xem xem sẽ đặc sắc như thế nào”

Lúc quần dài được cởi xuống rồi, Trình Kiệt còn cố tình ở bên ngoài quần lót của Tiêu Dật sờ nhẹ vật ngủ đông kia của cậu. Tiêu Dật rất là nhạy cảm, ngón tay của Trình Kiệt vừa chạm vào đó liền ngay lập tức thở mạnh một hơi rồi đặt đũa xuống dưới thành bếp. Trình Kiệt nhanh chóng cởi đi quần lót kia của Tiêu Dật ra, động tác dần trở nên gấp gáp hơn rất nhiều, đến khi hai chiếc quần lớn nhỏ đã được vứt ở một bên dưới sàn rồi hẳn liền hơi đẩy người Tiêu Dật xuống thấp một chút, tiếp theo sau đó hẳn liền mang gel bôi trơn lấy ra tay bôi vào trong động nhỏ của Tiêu Dật, khi ngón tay tiến vào trong liền cảm nhận được cảm giác nóng ẩm chặt chội rất nhanh truyền tới.

Tiêu Dật sớm đã không còn cảm giác sợ hãi như lúc đầu nữa, tuy rằng hiện tại phía dưới vẫn còn có điểm khó thích nghi một chút nhưng khoái cảm rất nhanh đã lấn át tất cả mọi thứ. Trình Kiệt một tay cầm đuôi giả màu trắng, một tay ra vào ở trong động nhỏ của Tiêu Dật đến khi xác định nơi đó đã thả lỏng mở rộng được một chút rồi liền chậm rãi mang cái đuôi giả kia cắm vào bên trong động nhỏ của cậu. Tiêu Dật giật mình nảy người lên một cái, bởi vì phần đế kia làm bằng inox rất là cứng hơn nữa còn lạnh lạnh

cho nên Tiêu Dật mới có điểm lo lắng quay người lại phía sau muốn nhìn thử. Tiêu Dật ở siêu thị chọn một cái đuôi ngắn, nói đúng hơn nó chỉ có một cục bông nhỏ tròn tròn mà thôi, bởi vì lúc ấy cậu sợ người khác sẽ nhìn thấy món đồ này cho nên mới cố tình chọn cái vừa ngắn vừa nhỏ, ai ngờ vừa nhìn tới món đồ mình chọn kia liền tràn lên một trận xấu hổ, cái này thật sự chẳng khác nào một bông bồ canh anh mọc ra từ chỗ đó vậy.

Tiêu Dật đứng thẳng người dậy, cảm giác phía sau có chút không được tự nhiên cho lắm. Trình Kiệt nhìn chăm chăm người trước mặt, nói đúng hơn chính là nhìn chăm chăm cục bông trắng nhỏ kia. Tiêu Dật cảm thấy có một sức nóng vô hình ở phía sau lưng mình truyền đến liền mất tự nhiên đưa tay kéo vạt áo sơ mi của mình xuống thấp một chút:

“Trình Kiệt, anh ra ngoài ngồi đi”

Trình Kiệt cười ha ha bước tới bên cạnh Tiêu Dật:

“Anh giúp em”

Tiêu Dật đưa tay nhấn vào bếp từ, Trình Kiệt ở một bên không có giúp Tiêu Dật mà chỉ làm cản trở chân tay của cậu mà thôi. Trình Kiệt muốn cởi áo sơ mi của Tiêu Dật ra nhưng mà bị cậu từ chối:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật về phía mình cúi đầu hôn xuống đôi môi mọng của người ta, Tiêu Dật nhanh chóng muốn né tránh nhú mày khề quất:

“Đừng như vậy, anh làm hỏng món ăn của em mất”

Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Tiêu Dật cởi áo ra đi”

Tiêu Dật trừng lớn hai mắt nhìn chăm chăm Trình Kiệt:

“Anh đừng có mà không biết xấu hổ đi”

Trình Kiệt cố chấp muốn cởi ra cho bằng được áo sơ mi của Tiêu Dật, Tiêu Dật dù có kháng cự bao nhiêu thì cuối cùng áo sơ mi của cậu cũng bị Trình Kiệt xé ra, chính xác là từ xé vì cậu còn nghe thấy rõ ràng tiếng rách kéo dài kia:

“Trình Kiệt, anh làm cái gì vậy?”

Trình Kiệt vứt áo sơ mi sang một bên rồi lấy cho Tiêu Dật một cái tạp dề mang lên người cậu. Tiêu Dật bị cưỡng chế mang tạp dề vào người liền có chút giật mình, Trình Kiệt không biết lấy ở đâu ra cái tạp dề màu hồng này nữa:

“Trình Kiệt, tạp dề ở đâu thế?”

Trình Kiệt vừa mới rồi lúc đứng tính tiền có nhìn thấy gian hàng khuyến mại treo vài cái tạp dề, đó là hàng tặng không bán nhưng mà hăn đột nhiên muốn Tiêu Dật mang cái này thế cho nên đã trả cho nhân viên thu ngân một khoản tiền rồi bí mật cầm theo cái tạp dề này về nhà không nghĩ tới nhanh như vậy được dùng đến rồi:

“Anh mua”

Tiêu Dật khó hiểu:

“Anh mua? Màu sắc vì sao kỳ quái như vậy?”

Trình Kiệt cười xấu xa đưa tay vỗ nhẹ một cái vào hông của Tiêu Dật:

“Không kỳ quái, em mang trên người rất hợp”

Tiêu Dật hiểu ra vấn đề liền muốn bỏ cái tạp đề này vượt sang một bên, Trình Kiệt ở bên cạnh ôm lấy ngăn cậu lại:

“Đừng bỏ ra, nếu như không cẩn thận để dầu bắn vào người anh sẽ đau lòng”

Tiêu Dật có chút ngượng ngùng, may mắn ở trong phòng bếp không có cái gì phản chiếu được hình ảnh của cậu hiện tại nếu không khẳng định là sẽ ngượng ngùng chết mất thôi:

“Anh lên nhà đi... đừng ở dưới chỗ này vương tay vương chân nữa”

Trình Kiệt quả thật nghe lời Tiêu Dật rời khỏi phòng bếp, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi rồi mới thở phào một hơi, không khí thật là ngập tràn xấu hổ khiến cho gương mặt của cậu cũng cảm thấy đang nóng dần lên. Ở phía bên này Trình Kiệt không có dễ dàng buông tha cho Tiêu Dật như vậy, hắn lên trên là để lấy điện thoại muốn ghi lại khoảnh khắc này. Trình Kiệt đứng ở phía sau Tiêu Dật quay rất là lâu, quay tròn vẹn được đôi chân thon dài mê người cùng cặp mông vĩnh có một cục bông trắng ở chính giữa, cái lưng dài thon thon loáng bóng màu lúa mạch nhìn vô cùng quyến rũ, dáng người của Tiêu Dật rất nhỏ nhắn nhưng lại săn chắc về cơ bản hắn vẫn cảm thấy hồ ly nhỏ nhà hắn có điểm gãy, eo nhỏ kia chỉ sợ là trong lúc kích tình hắn dùng sức nắm lấy một chút sẽ gãy mất. Trình Kiệt yết hầu trợn trợn chuyển động lên xuống, cuối cùng khàn giọng gọi:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật theo phản xạ há một tiếng rồi quay đầu lại, khi phát hiện ra Trình Kiệt đang dùng điện thoại quay mình liền vội vã tắt bếp đặt đĩa xuống bước nhanh về phía hắn:

“Trình Kiệt anh làm cái gì thế, mau đưa điện thoại cho em”

Trình Kiệt không có bỏ chạy mà đứng im tại chỗ nghênh đón, chỉ bằng chút sức lực còn con kia của Tiêu Dật nếu như hắn không có ý định để cho cậu lấy được điện thoại thì cậu cũng không có khả năng lấy được đâu. Tiêu Dật vừa bước tới gần Trình Kiệt liền ngay lập tức bị hắn vòng tay qua eo cậu ôm siết lấy, giây tiếp theo Trình Kiệt liền cúi đầu hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi uyển chuyển chu du khắp mọi nơi trong khoang miệng của cậu khiến cho cậu cũng phải mất vài giây đứng hình. Trình Kiệt vẫn luôn thích nhất đôi môi này, vừa mềm mại lại vừa có điểm gì đó rất là ngọt ngào, hơn nữa đã hôn qua rất nhiều lần rồi nhưng Tiêu Dật vẫn cứ luôn lúng túng giống như là lần đầu vậy, khiến cho Trình Kiệt hắn vô cùng thỏa mãn yêu thương.

Tiêu Dật đặt tay ở bên eo của Trình Kiệt, phía sau gáy bị một bàn tay lớn chế trụ giữ chặt lấy làm cho cậu không thể nào tùy tiện mà xoay đầu sang một bên thế cho nên chỉ còn biết cách ngoan ngoãn đáp lại nụ hôn của Trình Kiệt. Trình Kiệt cảm thấy người trong lòng nghe lời như vậy liền ngay lập tức đưa một tay xuống nhào nặn cánh móng của Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hắn hầu như chỗ nào cũng đều nhỏ nhắn xinh xinh ngoại trừ đôi mắt linh động cũng cặp móng nhiều thịt này. Tiêu Dật ưm một tiếng, đưa tay chống lên trước ngực của Trình Kiệt, khuôn ngực phập phồng khi cảm nhận được nơi đó của Trình Kiệt đang bắt đầu nóng dần lên hơn nữa độ cứng cũng thật là ngang với một thanh sắt. Mãi cho đến khi hai người hít thở không thông thì Trình Kiệt mới chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật nhìn cậu một chút rồi nói:

“Nói muốn nấu cơm cho anh ăn cuối cùng lại đi quyến rũ anh như vậy”

Tiêu Dật hừ hừ liếc nhìn Trình Kiệt rồi muốn đưa tay lấy điện thoại ở trên tay hắn:

“Mau đưa điện thoại cho em”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt chợt vang lên, Tiêu Dật ngó đầu sang muốn nhìn thử là ai gọi đến, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ có điều đây không phải là số của Hà Vân Du thế cho nên cậu mới tạm bỏ qua cho Trình Kiệt để cho hắn nghe điện thoại trước còn mình thì xoay người đi vào trong hoàn thành nốt món xào còn lại.

Trình Kiệt híp mắt nhìn theo bóng lưng người ta, hắc hắc là nhạt được một món bảo bối phóng đăng rồi, nơi đó mang cục bông nhỏ mà cậu vẫn có thể bước đi thản nhiên như không có ảnh hưởng gì vậy. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu theo đó trơn trượt chuyển động lên xuống cuối cùng liền miễn cưỡng nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi xem là ai gọi tới đúng vào lúc này.

Quả đúng như Hà Vân Du dự đoán nếu như là số điện thoại của mình thì Trình Kiệt sẽ không nghe thế cho nên cô mới đổi số điện thoại mới để gọi cho hắn. Khi đầu dây bên kia truyền tới giọng nam tính trầm thấp Hà Vân Du liền vui vẻ:

“Kiệt, là em”

Trình Kiệt nhú mày nhìn về phía Tiêu Dật đang đứng ở phía trước sau đó liền nhanh chân mang điện thoại ra ngoài phòng khách. Thật ra thì Trình Kiệt không có ý định giấu giếm Tiêu Dật cái gì cả nhưng mà hắn biết nếu như để cho Tiêu Dật biết người gọi tới là Hà Vân Du thì cậu khẳng định sẽ không vui, mà Tiêu Dật không vui đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới bầu không khí tối ngày hôm nay đến cuối cùng người chịu thiệt thòi chỉ có thể là một mình hắn.

“Cô gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

Hà Vân Du có chút buồn khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng kia của Trình Kiệt nhưng mà rất nhanh sau đó cô liền bỏ lại phía sau:

“Kiệt, buổi sáng em đã gọi cho anh rất nhiều lần nhưng có vẻ anh bận phải không? Em tình cờ có việc ở gần khu anh ở, chúng ta có thể gặp mặt nhau một chút hay không?”

Trình Kiệt nghiêng người nhìn vào bên trong phòng bếp thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang chậm rãi mang thức ăn bỏ ra đĩa, hần liền nhỏ giọng đáp lại:

“Cô biết nhà tôi ở đâu hay sao?”

Hà Vân Du dịu dàng trả lời:

“Lúc trưa em có hỏi Phàm ca”

Trình Kiệt im lặng một chút giống như là suy nghĩ cái gì đó, hần muốn một lần dứt khoát cùng với Hà Vân Du để tránh cho cô ta sau này lại làm phiền hần nữa nhưng mà hồ ly nhỏ nhà hần không rõ vì sao gần đây lại rất đề phòng, luôn luôn quần lấy hần khiến cho hần căn bản không có cơ hội gặp mặt Hà Vân Du để làm cho ra lẽ. Cho dù hần căn bản không có tình cảm gì với Hà Vân Du cả nhưng mà bây giờ hần nói sẽ đi gặp mặt cô ta, Tiêu Dật khẳng định sẽ không tin, nhất định sẽ làm loạn một hồi, thế cho nên lát nữa hần sẽ nói Tiêu Dật đi tắm, trong thời gian cậu đi tắm hần sẽ đi gặp mặt Hà Vân Du làm cho ra lẽ mọi chuyện:

“Như vậy bây giờ cô đến quán cà phê ở gần nhà tôi đi”

Hà Vân Du nhanh chóng đáp một tiếng được, Trình Kiệt tiếp sau đó liền tắt máy đi, đúng lúc này ở trong phòng bếp truyền tới tiếng cách một cái như là có vật gì rơi xuống vậy. Trình Kiệt nhíu mày khó hiểu đi vào bên trong muốn nhìn thử thì thấy cái đuôi nhỏ kia vút ở dưới sàn, lại nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình khó chịu ra mặt:

“Tiểu Dật sao thế?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 82: Đỗ Dành

Tiêu Dật đứng ở bên trong nghe thấy hết rồi, cho dù không nghe thấy được rõ ràng bọn họ bàn bạc đến vấn đề gì nhưng mà cậu chắc chắn người gọi tới cho Trình Kiệt là một cô gái, đến bảy tám phần người đó là Hà Vân Du. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi vào liền xoay người không thèm nhìn hăn, cầm lấy đĩa thịt bò xào kia muốn mang ra ngoài bàn ăn:

“Không có gì, đột nhiên cảm thấy không thoải mái nên bỏ ra thôi”

Trình Kiệt cảm thấy bầu không khí có điểm gì đó không đúng, không quá khó để nhận ra lý do vì sao Tiêu Dật lại như vậy, xem ra thì hồ ly nhỏ này đã nghe ra được cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi của hăn rồi thế cho nên Trình Kiệt lúc này mới không dă động gì đến vấn đề kia nữa tránh để cho Tiêu Dật mất hứng. Trình Kiệt cúi người nhặt lên cục bông nhỏ kia đi theo ở phía sau Tiêu Dật làm như không biết chuyện gì cả cười cười lấy lòng:

“Tiêu Dật, em có muốn đi tắm một chút cho thoải mái rồi vào ăn hay không?”

Tiêu Dật ngay lập tức quay lại phía sau liếc nhìn Trình Kiệt rồi không nói gì cả chỉ đi vào trong bếp cầm ra đĩa thức ăn còn lại. Trình Kiệt trước sau chỉ dám đi ở phía sau bóng của người ta nịnh nọt, nếu để cho người khác nhìn thấy bộ dạng Trình tổng giám đốc lớn ngày thường luôn lạnh lùng cương nghị trước mặt nhân viên lúc này lại lo lắng lấy lòng người ta

như vậy khẳng định sẽ làm cho đám nhân viên trên dưới Trình thị cho dù mắt vốn dĩ nhỏ cũng phải căng ra thật lớn.

Khi Tiêu Dật mang hết đồ ăn để ở trên bàn rồi mới hờn dỗi nói:

“Không cần, lát nữa trở về em sẽ tắm”

Trình Kiệt nhú mào:

“Buổi tối em không ở lại đây hay sao?”

Tiêu Dật ngồi xuống ghế đối diện Trình Kiệt, mang bát ra để ở trước mặt của hắn:

“Không ở, anh không phải lát nữa có hẹn rồi sao, em ở lại làm cái gì”

Trình Kiệt nghe được giọng điệu kia của Tiêu Dật thì cười khố:

“Làm gì có, anh làm gì có hẹn với ai chứ”

Tiêu Dật dừng lại động tác một chút:

“Anh rõ ràng có, em nghe thấy anh nói hẹn ở quán cà phê gần nhà”

Trình Kiệt nhanh chóng phủ nhận:

“Không có, em nghe nhầm rồi, anh làm sao lại có thể để em ở nhà được chứ, anh muốn có nhiều thời gian ở cạnh em còn không đủ nữa là”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt:

“Anh rõ ràng có, nếu như em không nghe thấy cuộc nói chuyện điện thoại kia anh có phải sẽ nhân lúc em đi tắm mà lên ra ngoài hay không”

Trình Kiệt nghĩ nghĩ một hồi cảm thấy nói dối sẽ càng gây hiểu lầm cho Tiêu Dật thế cho nên hắn liền thẳng thắn thừa nhận:

“Tiêu Dật, anh chỉ là muốn nói rõ ràng mọi chuyện với cô ta mà thôi”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, tưởng chừng như chỉ có tiếng đồng hồ kêu tích tắc vang vọng trong căn phòng lớn này, không biết qua bao lâu Tiêu Dật đột nhiên đứng dậy đi về phía Trình Kiệt. Thật ra bộ dáng hiện tại của Tiêu Dật vô cùng có tư vị, chỉ có một chiếc tạp dề màu hồng che ở phía trước nếu như Trình Kiệt mang cái tạp dề đó bỏ sang một bên nhất định sẽ nhìn thấy được phong cảnh kích thích phía sau kia. Tiêu Dật chen vào giữa hai chân của Trình Kiệt, mang một bên đầu gối của mình quỳ ở trên ghế ngồi của hắn, không biết là vô tình hay cố ý đầu gối kia lại chạm vào Tiêu Kiệt Kiệt hơn nữa còn dùng một chút sức lực ép sát hắn:

“Anh rốt cuộc thích người như thế nào chứ?”

Trình Kiệt há một tiếng, hắn cảm nhận trong lòng hắn bắt đầu có ngọn lửa nóng dục vọng rồi:

“Hả?”

Tiêu Dật đặt hai tay lên vai của Trình Kiệt, khuôn ngực ép sát về phía ngực hắn, miệng nhỏ ghé ở bên tai hắn thủ thủ:

“Cũng đã mặc thành như vậy rồi thế mà anh vẫn còn có ý định đi gặp mặt cô gái khác sao?”

Trình Kiệt ngay lập tức ôm lấy eo của Tiêu Dật, ngón tay tham lam tiến sâu xuống hai bên rãnh mông của cậu:

“Anh sẽ không đi”

Tiêu Dật hơi thở phập phồng oán hận:

“Anh có biết là em đặt biết bao nhiêu tâm tư vào bữa cơm này không, nếu như em không phát hiện ra chuyện anh hẹn gặp mặt cô ấy như vậy anh

liền đi gặp cô ấy, đến khi trở về mới ăn cơm thì thức ăn cũng đã nguội hết cả rồi. Anh nhất định là quan tâm cô ấy nhiều hơn em!”

Tiêu Dật rất là quyến rũ, quyến rũ hơn rất nhiều so với số người Trình Kiệt trước đây quen biết, là do hồ ly nhỏ này bẩm sinh quyến rũ hay là do hắn yêu thích người này cho nên mới có cảm giác mọi động tác cậu làm liền làm cho hắn cõi lòng mềm nhũn như vậy:

“Làm sao có thể chứ, anh quan tâm em còn không hết”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, tay đưa về phía sau muốn cởi đi dây của tạp dề: “Toàn lừa gạt cả...” Tiêu Dật mang tạp dề chậm rãi vứt xuống dưới sàn, lúc này cả người không có cái gì che đậy cả: “Anh nhất định không quan tâm em, có đúng không?”

Lúc đầu mới quen biết Tiêu Dật rất là sợ chuyện này, nhưng chẳng hiểu sao dạo gần đây hồ ly nhỏ nhà hắn lại thay đổi chóng mặt đến như vậy, thật sự là khiến cho Trình Kiệt hắn đây phải mở rộng tầm mắt rồi. Trình Kiệt thở mạnh, ngay lập tức kéo eo Tiêu Dật về phía mình để cho cậu ngồi ở trên đùi hắn:

“Em cứ như thế này chỉ sợ anh khó có thể không quan tâm em được”

Tiêu Dật luồn tay vào bên trong áo của Trình Kiệt, mang chiếc áo đơn giản của hắn cởi ra vứt ở một bên, sau đó bàn tay không hề kiêng kỵ kia di chuyển xuống dưới đũng quần của hắn, thông qua lớp quần nắm lấy Tiểu Kiệt Kiệt:

“Quan tâm em đi”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại reo lên, không cần nhìn cũng biết được là ai gọi đến, ánh mắt của Tiêu Dật chợt chuyển không vui tiếp sau đó Trình Kiệt liền ngay lập tức đưa tay tắt điện thoại. Điện thoại lại reo lên nữa, lần này Tiêu Dật nói Trình Kiệt nghe máy:

“Nghe máy đi, nói cô ấy không cần phải đợi nữa, dù sao anh cũng đã hẹn với cô ấy rồi, bây giờ đột nhiên không đến cũng phải thông báo một câu”

Tiêu Dật chỉ nói một câu như vậy mà thôi rồi nhanh chóng đứng dậy rời khỏi người của Trình Kiệt đi vào bên trong phòng tắm muốn đi tắm. Một chiêu này của Tiêu Dật vô cùng cao tay, vừa có thể đi tắm lại vừa có thể chắc chắn Trình Kiệt sẽ không lên ra ngoài gặp Hà Vân Du. Cậu đã hạ chiếu chỉ nói hủy hẹn không cho phép Trình Kiệt đi gặp Hà Vân Du, Trình Kiệt nhất định sẽ không dám làm trái ý của cậu, không có cái gì làm nền tảng chắc chắn cả nhưng Tiêu Dật vẫn luôn tin tưởng như vậy thế cho nên lúc này mới yên tâm ở trong phòng tắm tắm rửa thật sáng khoái, tiện thể mang Tiểu Dật Dật của mình hạ hỏa luôn.

Ở bên này Hà Vân Du sốt ruột ngồi đợi ở quán cà phê:

“Kiệt, anh đã đến hay chưa?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tôi có việc, không thể đến đó được”

Hà Vân Du có chút nghi ngờ:

“Nếu không em đến nhà anh có được không?”

Trình Kiệt có vẻ mất kiên nhẫn một chút:

“Đến nhà tôi làm gì? Bây giờ trời cũng đã tối rồi, chúng ta hai người không quen biết cô đến nhà tôi làm cái gì?”

Hà Vân Du buồn bã:

“Kiệt, chúng ta trước đây không có xa lạ như thế”

Trình Kiệt muốn nói rõ ràng với Hà Vân Du ngay lúc này luôn, giải quyết càng nhanh không biết chừng sẽ còn được vào tắm chung với hồ ly nhỏ nhà hắn:

“Chuyện trước đây tôi hoàn toàn không có một chút khái niệm nào nữa cả, tôi rất bận, thời gian của tôi dành cho em ấy rồi cho nên sau này cô đừng gọi điện đến cho tôi nữa, nếu như để cho em ấy biết được cô lại gọi tới nữa em ấy nhất định sẽ không vui”

Hà Vân Du biết người Trình Kiệt đang nhắc đến là ai, nhưng mà cô trước mắt vẫn không có ý định nói đến Tiêu Dật:

“Kiệt, anh ngay cả gặp mặt em cũng không chịu gặp, anh có thể biết được mình không còn tình cảm gì với em hay sao?”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ gì nhiều cả đã có thể chắc nịch đáp lời:

“Bản thân tôi đương nhiên tôi hiểu rõ, cô thì có thể biết được cái gì? Được rồi, sau này cô đừng gọi điện hay là đến tìm tôi nữa”

Hà Vân Du cố chấp:

“Em bây giờ đến tìm anh”

Trình Kiệt vốn định nói lại nhưng mà mắt thấy Tiêu Dật đang bước về phía mình liền ngay lập tức cúp điện thoại. Tiêu Dật nhìn thấy hành động nhỏ kia của Trình Kiệt liền bĩu môi:

“Đã giải quyết xong mọi chuyện hay chưa?”

Trình Kiệt đơn giản mặc một chiếc áo choàng tắm, mái tóc hơi dính một chút bọt nước, tuy rằng trên dưới đều xem như là kín đáo nhưng vẫn không thể nào che chắn đi được phần hư hỏng trên thân thể cậu lúc này. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng:

“Giữa anh và cô ta căn bản không có chuyện gì cả”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt rồi ngồi xuống bàn ăn:

“Căn bản không có chuyện gì, căn bản không có chuyện gì mà nói nhiều như vậy hay sao, hay là anh cảm thấy nói chuyện với cô ấy rất hợp cho nên nói chuyện quên mất luôn cả thời gian rồi”

Trình Kiệt cười khở lảng sang chuyện khác:

“Được rồi ăn cơm thôi, để anh xem hôm nay hồ ly nhỏ nhà anh cho anh ăn món gì”

Trình Kiệt gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, tuy rằng so với nhà hàng không bằng nhưng mặn ngọt vừa đủ căn bản rất là vừa ăn, không nghĩ Tiêu Dật lại còn biết cả nấu ăn nữa:

“Rất là ngon!”

Tiêu Dật được khen liền vênh mặt:

“Cơm em nấu ngon như vậy thế mà có người vừa rồi còn định bỏ đi uống cà phê”

Trình Kiệt ngồi im lặng ăn cơm không nói gì hết cả, nếu như còn mở miệng không biết chừng sẽ bị rước họa vào thân, đến lúc đó hồ ly nhỏ nhà hắn lại làm loạn một hồi nữa. Có điều Trình Kiệt nói hay không nói thì Tiêu Dật vẫn cứ như vậy làm loạn: “Anh vì sao không lên tiếng? Anh có phải là không muốn nói chuyện với em nữa hay không?” Tiêu Dật đặt mạnh bát xuống dưới bàn rồi đứng dậy: “Nếu không thì em bây giờ liền đi về, anh muốn đi gặp Hà Vân Du đến khi nào thì đi đi”

Trình Kiệt vội vàng đứng dậy đi về phía Tiêu Dật kéo cậu vào lòng khở sở dĩ dành:

“Anh làm sao lại không muốn nói chuyện với em được chứ, anh không có đi gặp cô ta, sau này cũng không gặp”

Tiêu Dật giãy dụa giả bộ muốn thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt cũng có vẻ bất lực với tính cách ngang ngược này của Tiêu Dật, nhưng mà hẳn trước sau cũng không có cách nào nổi giận ngược lại với cậu được. Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, mang hai tay vòng qua ôm lấy eo cậu giữ chặt:

“Được rồi được rồi, anh phải làm như thế nào em mới tin đây”

Tiêu Dật hừ hừ không nói gì cả, Trình Kiệt thở dài một hơi, ngay lập tức hồ ly nhỏ trong lòng hẳn liền xù lông mở lớn hai mắt nói:

“Anh vì sao lại thở dài, anh chê em phiền phức có đúng không?”

Trình Kiệt vội vàng đáp:

“Anh không thở dài, anh không thở dài, anh làm sao có thể thở dài với em chứ”

Tiêu Dật mím mím môi:

“Anh rõ ràng có, em vừa mới nghe thấy rõ ràng anh thở dài, có phải anh sốt ruột rồi hay không, đến giờ đi hẹn gặp mặt cô ấy rồi cho nên mới sốt ruột?”

Trình Kiệt đến thở mạnh cũng không dám nữa chỉ còn biết đưa tay vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật xoa nắn mấy điểm nhạy cảm trên cơ thể của cậu, hiện tại hẳn cũng chỉ có cách làm đó mới có thể trấn an được cơn ghen tuông của hồ ly nhỏ nhà hẳn mà thôi:

“Anh chính là sốt ruột em lắm rồi, chúng ta ăn cơm nhanh một chút sau đó cùng... có được hay không?”

Quả đúng như là Trình Kiệt dự đoán, hắn vừa mới chạm vào đúng chỗ mẫn cảm kia của Tiêu Dật thì sức lực của cậu đã mất đi phân nửa, ngay cả giọng nói cũng nhỏ dần đi:

“Không muốn, lát nữa em về ký túc xá”

Trình Kiệt vui mặt của mình vào lồng ngực của Tiêu Dật, tham lam hít thở mùi hương trên cơ thể cậu:

“Làm sao có thể cho em về được chứ, buổi tối hôm nay chúng ta có rất nhiều chuyện để làm”

Tiêu Dật để hai tay ở trên đùi hơi hơi nắm chặt lại thành nắm đấm cố gắng nhẫn nhịn không phát ra tiếng rên rĩ. Trình Kiệt nhanh chóng đưa tay vào giữa hai bên bắp đùi của Tiêu Dật, mang hai bên đùi của cậu tách rộng ra một chút để cho hắn có thể dễ dàng xoa bóp cặp đùi mềm mướt kia. Tiêu Dật ngay lập tức nổi lên phản ứng, bản thân rất biết chiều chuộng cơ thể của mình thế cho nên liền nghiêng đầu khẽ nói với Trình Kiệt:

“Mau cầm lấy đi”

Trình Kiệt kín đáo nhếch môi cười, bắt được một tiểu bảo bối khó nhẫn nhịn như thế này xem ra cũng là một điều tốt, ít nhất thì trong lúc này có thể làm cho người ta dễ dàng quên đi được chuyện mà cậu đang tức giận. Trình Kiệt kỹ thuật rất tốt, một tay ở trước ngực của Tiêu Dật trêu đùa hai điểm nhỏ mẫn cảm, một tay lại ở dưới nắm lấy Tiểu Dật Dật vuốt ve vừa đủ lực khiến cho Tiêu Dật phi thường thoải mái mà bật ra tiếng rên rĩ kiều mị. Đúng tại thời điểm nước sôi lửa bỏng như thế này bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông gấp gáp, Tiêu Dật hai mắt sớm đã híp nhỏ lại cũng phải giật mình mà mở lớn ra hỏi Trình Kiệt:

“Ai đến giờ này nữa?”

Trình Kiệt trong lòng có dự cảm không lành, vừa mới rời Hà Vân Du nói sẽ đến tìm hắn, chắc không phải cô ta thật sự là đến chứ, nếu như thật sự là Hà Vân Du tìm đến tận cửa rồi hồ ly nhỏ này sẽ phản ứng thế nào đây. Trình Kiệt đưa tay nắm lấy cằm của Tiêu Dật xoay lại phía sau, hắn nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi cậu, mang đầu lưỡi kia quần quít lấy đầu lưỡi của cậu quyến luyến không ngớt. Tiêu Dật mỗi lần được Trình Kiệt hôn sẽ hoàn toàn đánh mất lý trí, mọi thứ xung quanh đều giống như không có gì tồn tại cả chỉ còn biết mê man mà nghe theo sự sắp xếp của hắn. Tiếng chuông ngoài cửa kéo dài được một khoảng thời gian ngắn thì nhạc chuông điện thoại của Trình Kiệt lại vang lên, lần này Trình Kiệt không đợi cho Tiêu Dật phải phản ứng thêm gì cả đã trực tiếp mang cuộc gọi kia ngắt lại rồi tắt nguồn của máy điện thoại luôn. Hôn môi đến khi đầu lưỡi mỏi nhừ, khuôn miệng tưởng chừng như tràn ngập hương vị của đối phương, Trình Kiệt liền chuyển hướng xuống phía dưới cần cổ của Tiêu Dật cắn mút, Tiêu Dật hơi hơi ngẩng cổ lên một chút, đôi tay đặt ở trên vai của Trình Kiệt cũng dùng sức nắm chặt lấy như là đang cố gắng kìm nén sự sung sướng vậy.

Tiêu Dật biết tính cách gần đây của mình có điểm thái quá, đúng hơn chính là kiêu được nước làm càn, nhưng mà cho dù biết tính xấu của mình nhưng cậu mỗi lần lại không thể nào kiềm chế được, cứ như vậy để cho nó bộc phát bởi vì cậu từ đầu đến cuối không thể chấp nhận được chuyện Trình Kiệt ở sau lưng cậu nói chuyện với người nào khác cả, nếu như cậu không biết thì không nói nhưng mà nếu như để cậu biết, cậu khẳng định sẽ làm loạn đến khi mọi chuyện phải kết thúc thì thôi.

Không biết qua bao lâu Tiêu Dật cuối cùng cũng mang toàn bộ tức giận xả hết ra tay của Trình Kiệt, dịch trắng dính lại ở trên bắp đùi cùng áo choàng tắm của cậu. Trình Kiệt đưa tay dính dịch trắng kia lên trước mặt của Tiêu Dật ý nói tay của hắn hiện tại không tiện gấp thức ăn:

“Bây giờ có thể ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật định đứng lên để Trình Kiệt đi rửa tay thì bị hấn nắm lấy eo giữ lại:

“Muốn đi đâu, em thỏa mãn rồi liền muốn bỏ rơi anh hay sao?”

Tiêu Dật cảm thấy vật cứng nóng kia đang ở dưới hông mình rục rịch, cuối cùng liền ngồi yên ở trên đùi của Trình Kiệt, mang đùi của mình gắp một miếng thịt bò đưa tới cho hấn ăn:

“Ngon không?”

Trình Kiệt há miệng nhận lấy miếng thịt bò kia rồi nhai nhai:

“Ngon, sau này nếu như không muốn ra ngoài làm việc em chỉ cần ở nhà nấu cơm cho anh ăn là được rồi”

Tiêu Dật đáp:

“Như vậy thì sẽ trở thành con sâu gạo mất”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Sâu gạo thì sâu gạo, em có trở thành cái gì anh cũng đều thích em”

Tiêu Dật bĩu môi:

“Lại nói lời lừa gạt chứ gì”

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn vào khóe miệng đang nhếch lên của Tiêu Dật:

“Là nói lời thật lòng”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 83: Cưng Chiều Tuyệt Đối

Buổi tối ngày hôm đó Trình Kiệt thi triển toàn bộ kỹ năng điều luyện của mình khiến cho Tiêu Dật ngất lên ngất xuống, nói đúng hơn là bị đưa lên đỉnh của sung sướng đến muốn ngất xỉu nhưng lại không thể nào ngất xỉu được. Thời điểm đó Trình Kiệt đang ra vào trong thân thể của Tiêu Dật, người phía dưới rên rỉ kích tình lên tiếng đòi hỏi hân làm cho một việc:

“Trình Kiệt, em khát nước”

Trình Kiệt nhú mày tưởng mình nghe nhầm:

“Hả?”

Tiêu Dật có điểm cẩu gắt, làm cũng đã lâu rên cũng đã nhiều đương nhiên là khiến cho cổ họng khô khốc đau rát:

“Em khát nước, anh đi lấy cho em ly nước đi”

Trình Kiệt nghi ngờ bởi vì hồ ly nhỏ nhà hắn rất hay dở trò, trong lúc kích tình lên cao thế này không lý nào lại đòi uống nước cả:

“Em khát nước?”

Tiêu Dật cảm giác như là ở trên sa mạc vậy, cổ họng vừa khô vừa rát:

“Đúng thế, anh mau đi lấy một ly nước cho em”

Trình Kiệt vẫn dùng sức điên cuồng tiến tới, Tiêu Dật rất là tức giận cho nên liền muốn đẩy Trình Kiệt ra:

“Anh làm sao thế...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã nắm lấy cổ chân cậu cướp lời rồi:

“Câu này phải là anh hỏi em thì đúng hơn, em tự nhiên đòi uống nước là thế nào?”

Tiêu Dật trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy tủi thân, thật ra Trình Kiệt chỉ là đang nghĩ Tiêu Dật muốn giở trò gì đó mà thôi chứ hẳn không nghĩ tới khả năng cậu khát nước thật, có điều Tiêu Dật thì lại nghĩ Trình Kiệt không quan tâm đến mình, hẳn chỉ quan tâm đến chuyện kia mà thôi. Gương mặt của Tiêu Dật chợt chuyển buồn bã, Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn mới tá hỏa phát hiện ra bộ dạng này của Tiêu Dật, rõ ràng vừa mới rồi còn đang vui vẻ kích tình bây giờ đột nhiên không hiểu vì sao lại buồn buồn như thế. Trình Kiệt ngừng lại một chút hỏi Tiêu Dật:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật nằm nghiêng đầu sang một bên không muốn nhìn Trình Kiệt nữa chỉ lẳng lặng đáp một câu:

“Em khát nước”

Trình Kiệt lần này không có hỏi là thật hay không nữa mà nhanh chóng đi lấy nước cho Tiêu Dật uống, hồ ly nhỏ này nhà hắn càng ngày càng không thể đoán được tâm tư của cậu nữa rồi, chỉ là một ly nước mà thôi chẳng hiểu sao lại có thể mang bộ mặt buồn bã đến như vậy. Trình Kiệt đi đến phòng bếp mở tủ lạnh rót cho Tiêu Dật một ly nước, mắt thấy trong tủ còn có hộp nho tím cùng sữa chua vừa mới mua ở siêu thị thế cho nên hắn liền mang hết tất cả để lên một cái khay đưa vào trong phòng cho Tiêu Dật.

Lúc Trình Kiệt đi vào trong phòng ngủ đã thấy Tiêu Dật nằm xoay lưng lại, trên người đắp một tầng chăn mỏng, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết người ta lại đang tức giận nữa thế cho nên liền nâng giọng quan tâm gọi cậu:

“Tiêu Dật, anh mang nước tới cho em rồi đây”

Tiêu Dật vẫn giữ nguyên tư thế đó không cựa quậy gì cả, Trình Kiệt đặt khay đồ ăn kia xuống mặt tủ bên cạnh rồi ngồi xuống giường:

“Tiêu Dật, em không được khỏe sao?”

Tiêu Dật ngồi dậy, gương mặt buồn bã đến mức khiến cho lòng của Trình Kiệt cũng tự động cảm thấy có lỗi, Trình Kiệt cầm ly nước muốn giúp Tiêu Dật uống, Tiêu Dật cầm lấy ly nước đưa lên miệng chậm rãi uống một hơi, mắt thấy người đối diện uống xong rồi Trình Kiệt liền đưa tay đỡ lấy ly nước kia để sang bên cạnh:

“Tiêu Dật, em có chỗ nào không được khỏe hay sao?”

Tiêu Dật lắc đầu không nói, Trình Kiệt với tay lấy một trái nho đưa tới cho cậu:

“Hay là ăn một trái nho nhé”

Tiêu Dật đưa tay chặn tay Trình Kiệt lại, cuối cùng vẫn quyết định hỏi tới chuyện mình đang băn khoăn này giờ:

“Trình Kiệt, anh có phải chỉ muốn chuyện đó thôi hay không, anh thực chất không thích em, anh chỉ thích chuyện đó thôi có đúng không?”

Trình Kiệt khó hiểu hẳn không rõ tại sao Tiêu Dật tự nhiên hỏi đến vấn đề này, hơn nữa hẳn từ trước đến nay chưa hề nói hẳn không thích cậu:

“Em sao thế, anh đương nhiên là thích em rồi”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt rất lâu:

“Không đúng, anh không thích em, anh rõ ràng chỉ thích chuyện đó thôi”

Tiêu Dật cười khổ, cả ngày hôm nay hắn đã khốn đốn với hồ ly nhỏ này rất là nhiều lần rồi, mỗi lần Tiêu Dật mở miệng liền nói hắn không thích cậu, không quan tâm cậu, nếu như hắn không thích cậu thì hắn đã không có liên miệng nói hắn thích cậu rồi. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, cúi đầu hôn lên mái tóc của cậu dịu giọng nói:

“Anh thích em, làm sao có thể không thích em được cơ chứ?”

Tiêu Dật không đẩy Trình Kiệt ra, cũng không nói thêm bất cứ một câu nào nữa cả. Trình Kiệt ở bên cạnh ôn nhu muốn tìm ra lý do tại sao đang vui vẻ thì Tiêu Dật lại biến buồn bực thế này:

“Tiêu Dật, em rốt cuộc vì sao lại nghĩ như vậy, nói cho anh biết”

Tiêu Dật nhắm mắt thở dài một hơi, cả thân thể cũng theo nhịp thở đó mà khẽ chuyển động:

“Em đã nói là em khát nước nhưng anh lại cố chấp muốn làm, như vậy không gọi là không thích em thì là gì chứ...”

Trình Kiệt có chút bất ngờ, không nghĩ tới Tiêu Dật sẽ có một mặt suy nghĩ đơn giản như vậy, thì ra cậu thật sự là khát nước, nhưng mà chuyện này cũng không thể trách Trình Kiệt được bởi vì làm gì có ai trong phút kích tình lại yêu cầu muốn uống nước đâu cơ chứ. Trình Kiệt vỗ vỗ vai của Tiêu Dật an ủi lấy lòng, tuy rằng những lời hắn nói tiếp theo đây không thành thật nhưng dù sao cũng xuất phát từ ý nghĩ muốn Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều cho nên có thể miễn cưỡng chấp nhận được:

“Tiêu Dật em cũng biết mà, đàn ông đến lúc đó rồi rất khó dừng lại được... Được rồi, việc này là anh không đúng, anh cũng biết lỗi của mình

rồi cho nên anh mới mang rất nhiều thứ đến giải khát cho em không phải sao”

Tiêu Dật hơi nghiêng đầu nhìn tới phía tủ cạnh đầu giường phát hiện ra quả thật còn có một chùm nho lớn cùng hai hộp sữa chua nhỏ. Trình Kiệt nhân cơ hội liên tục ở bên tai Tiêu Dật dỗ dành:

“Anh thật sự là rất quan tâm, quan tâm em nhất đó”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, đôi mắt kia có phần không tin tưởng hỏi lại hắn:

“Nói có thật không?”

Trình Kiệt quả thật muốn cười khỗ, người trong lòng này so với nhóm người tình nhân trước kia của hắn quả thật phiền phức hơn gấp vạn lần, nhưng mà chẳng hiểu sao Trình Kiệt trước sau vẫn không thể nào buông bỏ được, chỉ còn biết liên tục dỗ dành người ta. Trình Kiệt mang trái nho đang cầm trên tay lột vỏ:

“Là thật, anh lột vỏ nho cho em ăn”

Tiêu Dật không có nói gì tiếp theo cả nhưng mà xem cái bộ dạng kia của cậu chính là muốn Trình Kiệt lột vỏ nho cho mình. Trình Kiệt rất nhanh mang vỏ nho lột bỏ sạch sẽ, hắn đưa tới trước cái miệng nhỏ luôn luôn nói những lời nghi ngờ kia bỏ vào, Tiêu Dật nhai nhai một hồi rồi nuốt xuống cuối cùng không biết xấu hổ mà nói thêm một câu:

“Uống một ngụm sữa chua đi”

Trình Kiệt nhanh chóng với người lấy hộp sữa chua nhỏ ở phía trước rồi cầm lấy ống hút cắm vào phía trên đó đưa tới trước miệng của Tiêu Dật. Hộp sữa chua nhỏ vô cùng thế cho nên Tiêu Dật chỉ một hơi liền uống hết hộp đó, sữa chua vừa chua vừa ngọt lại còn man mát, Tiêu Dật vừa mới trải

qua một cuộc mất sức hơn nữa còn khát cho nên lại nói Trình Kiệt lấy nữa cho mình:

“Hết rồi”

Đây chính là lần ân ái khổ sở nhất trong cuộc đời của Trình Kiệt, hẳn nghĩ đàn ông trên đời này ít có người gặp phải tình trạng giống như hắn, làm gì có ai đang trên đà sung sướng phải dừng lại để tiếp sức cho đối phương thế này. Tiêu Dật hết đời uống sữa chua rồi lại đòi ăn nho, cứ như vậy hai hộp sữa chua nhỏ cùng chùm nho lớn trên bàn chỉ còn lại vỏ, Trình Kiệt nhìn đồng bừa bộn trên mặt tủ cố gắng kìm nén mỉm cười hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn ăn nữa hay không?”

Tiêu Dật cười hì hì:

“Muốn ăn thêm nho”

Trình Kiệt hả một tiếng, vừa mới rồi đến siêu thị mua nửa cân nho thì đã ở trong bụng của hồ ly nhỏ này hết rồi, bây giờ cậu còn muốn ăn nữa có phải là muốn hắn đi mua cho cậu hay không đây:

“Em muốn ăn thêm nho sao, được rồi anh đi mua cho em”

Tiêu Dật thấy cũng muộn rồi cho nên kéo tay Trình Kiệt lại:

“Nho vừa mới mua hết rồi sao?”

Trình Kiệt gật đầu, Tiêu Dật mở lớn hai mắt tỏ vẻ bất ngờ lắm:

“Em ăn nhiều như vậy sao?”

Trình Kiệt buồn cười nhưng lại không dám cười, chỉ còn biết ở bên cạnh nói lời cứng chiều:

“Không nhiều, em ăn không có nhiều”

Tiêu Dật đưa tay lên vuốt vuốt chóp mũi của mình, có vẻ như cậu cũng nhận ra được sự xấu hổ cho nên mới làm ra bộ dáng ái ngại như vậy. Sau đó Tiêu Dật không biết ăn phải cái gì lại vô cùng cuồng nhiệt, chủ động vòng tay lên cổ hắn đưa miệng sát tới phía môi hắn nói nhỏ:

“Ăn no rồi”

Trình Kiệt đợi mỗi hành động này của Tiêu Dật nữa mà thôi, hắn không cần phải nói gì nữa cả đã trực tiếp hôn xuống miệng của cậu, đầu lưỡi tham lam lồn lách khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu cắn mút, tiếng nước do nụ hôn kéo dài triền miên mà phát ra vô cùng đậm mẽ, ở bên khõe miệng của Tiêu Dật cũng có một vệt nước bóng loáng còn vương lại, nếu như để cho Trình Kiệt nhìn thấy chi tiết nhỏ này hắn khẳng định sẽ nhin không được mà trực tiếp làm cậu đến la hét cầu xin vẫn chưa dừng lại, vẫn còn may mắn cho Tiêu Dật là Trình Kiệt vì quá đắm chìm vào nụ hôn này nên không có để ý được nhiều như thế.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn nằm xuống giường sau đó để cậu nằm ngửa ở trên người hắn, Tiêu Kiệt nhin nhin này giờ được đưa vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật. Bởi vì Tiêu Dật nằm ở trên người của Trình Kiệt như thế cho nên cậu sợ Trình Kiệt nằm ở dưới sẽ bị nặng vì thế liền nói:

“Trình Kiệt... như vậy có ổn không?”

Trình Kiệt là người cuồng luyện tập thể hình, cái này sớm đã trở thành thói quen rồi một ngày không luyện tập ít nhất một tiếng nhất định sẽ không quen, đối với một người nhẹ như Tiêu Dật mà nói thì hắn căn bản không có gì đáng ngại cả. Trình Kiệt ở phía dưới thúc tới thật mạnh, tưởng chừng mỗi lần đâm tới giống như là muốn chạm vào nơi sâu nhất của Tiêu Dật vậy, hai tay hắn đặt ở trên điểm nhỏ của Tiêu Dật vân vân nhéo lấy lúc

thì nhẹ nhàng gây ra cảm giác ngứa ngáy khó chịu, lúc lại mạnh đến mức khiến cho Tiêu Dật phải thét lên vì đau đớn:

“Vừa rồi ăn mỗi một chút thôi không nghĩ tới cơ thể em lại thích nghi nhanh như vậy, hình như nặng lên rồi”

Tiêu Dật có điểm xấu hổ, tuy rằng cái này thật giống với phụ nữ nhưng mà khi cậu nghe thấy Trình Kiệt nói cậu nặng lên cậu vẫn có cảm giác không được tự nhiên, có điều sức lực của cậu sớm đã bị Trình Kiệt làm cho mất sạch lại thêm người phía dưới kia không ngừng ra vào mãnh liệt vì thế cho nên cậu không có cách nào ngồi dậy được, chỉ có thể lên tiếng ưm a nói:

“Nếu không ưm... thì... ngồi dậy đi”

Trình Kiệt hôn hôn vào bên cần cổ của Tiêu Dật hỏi:

“Vậy em muốn tư thế nào?”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt cắn mạnh vào cổ đến phát đau liền nẩy người lên một cái:

“Như vậy nằm lên em... anh nằm lên cũng được”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Lần trước không phải chê anh nặng làm em khó thở hay sao?”

Tiêu Dật gấp gáp khi điểm nhỏ trước ngực của cậu bị Trình Kiệt trêu đùa:

“Cái này rất là không tự nhiên”

Trình Kiệt đột nhiên ngồi dậy, theo đó đẩy người Tiêu Dật quỳ xuống, hằn nắm lấy eo của cậu mạnh mẽ thúc tới khiến cho cậu không kịp bám víu

vào điểm nào liền bị lao mặt xuống gối:

“A... không muốn... không muốn tư thế này”

Trình Kiệt chiều theo ý của người ta, kéo Tiêu Dật quỳ thẳng người lên để cho cậu bám tới thành giường phía trước mặt rồi hấn ở phía sau đẩy tới, Tiêu Dật cảm thấy bị quỳ như vậy chân rất là mỏi cho nên chỉ được một chút thôi lại lắc đầu không muốn:

“Trình Kiệt... mỏi chân... a... ừm”

Trình Kiệt chưa gặp ai đòi hỏi nhiều như Tiêu Dật cả, cái vấn đề nước sôi lửa bỏng này vẫn có thể liên miện phân nản đòi đổi tư thế, nếu như là người khác hấn nhất định đã đá bay xuống giường rồi nhưng mà người trước mặt đây lại không phải là người khác, hồ ly nhỏ này xem ra chính là tử huyệt làm cho hấn mệt mỏi suốt đời đây. Trình Kiệt rút Tiểu Kiệt Kiệt ra một chút rồi để Tiêu Dật nằm thẳng lại xuống giường, hấn mang hai chân của cậu đặt lên vai mình sau đó mới tiếp tục điên cuồng động thân, tư thế này đúng thật là khiến cho chân của Tiêu Dật không có mỏi chút nào cả nhưng mà eo lại như sắp gãy mất, mỗi lần Trình Kiệt thúc mạnh liền khiến cho eo của cậu cũng theo đó bị đẩy mạnh theo, cứ đẩy lên đẩy xuống như vậy làm cho cậu không cách nào tiếp nhận được nữa:

“Trình Kiệt không không... như vậy eo sắp gãy... chịu không nổi đâu hu hu”

Trình Kiệt thấy người phía dưới lại nháo loạn nữa liền dừng lại một chút, hấn cuối cùng cũng nghĩ ra một cái là đem Tiêu Dật đứng dậy đi tới phía cửa sổ sát đất trong phòng, bởi vì phòng ngủ của Tiêu Dật ở tầng hai cho nên đứng ở độ cao thế này cũng có thể nhìn tới được khu nhà ở xa hoa chỗ này, đáng tiếc nơi này vô cùng yên tĩnh không có xe cộ qua lại nhiều chỉ có những ánh đèn tỏa ra từ những căn biệt thự lớn cho nên quang cảnh không có được tấp nập như khi đứng trên tầng thứ 49 trong văn phòng làm việc

của Trình Kiệt, ánh trăng sáng rọi tới trên bóng lưng trơn bóng của Tiêu Dật khiến cho Trình Kiệt trong phút chốc không thể nhìn được nữa tiếp tục thực hiện hành động còn đang làm dở của mình. Tiêu Dật bám tay vào rèm cửa, mỗi lần người ở phía sau đẩy đến sẽ làm cho cả người bị va mạnh vào tấm kính phía trước, mặt kính phía trước cũng bị hơi thở cùng mồ hôi của Tiêu Dật làm cho mờ hơi một chút, đến cuối cùng Tiêu Dật lại nhìn không được nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt... vẫn không được... dừng lại a...”

Có thể dừng lại một chút nhưng tuyệt đối không thể dừng lại hẳn, Trình Kiệt hẳn ngày hôm nay không ăn sạch xương hồ ly nhỏ này hẳn nhất định sẽ ngủ không yên. Nhưng mà mỗi lần Tiêu Dật khổ sở cầu xin như thế, Trình Kiệt căn bản lại không thể nào để ngoài tai được cho dù hẳn có cố muốn để nó ngoài tai, Trình Kiệt đỡ lấy người của Tiêu Dật khàn giọng đề nghị:

“Hay là ăn thêm một chút tiếp sức thì thế nào?”

Tiêu Dật nghe vậy liền đỏ mặt, trong bụng thầm nghĩ làm gì có ai lại như lời Trình Kiệt nói phải ăn thêm cái gì đó tiếp sức rồi mới làm chứ. Thật ra thì trên đời đúng là không có gì là không thể, ví như chuyện Tiêu Dật vừa mới rồi đang làm liền muốn uống nước, muốn uống nước thôi vẫn còn chưa đủ còn phải ăn thêm hết nửa cân nho cùng hai hộp sữa chua, đến bây giờ hình như là cái bụng đã tiêu hóa hết rồi cho nên mới liên miện nói không chịu được như thế này, từ đầu đến cuối sự việc này không phải ăn để tiếp sức thì là gì. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại chuyện không thể trách một mình Tiêu Dật được, tuy rằng kỹ thuật của Trình Kiệt rất tốt nhưng cái kia của hẳn vừa lớn vừa cứng cộng thêm sức lực như một con bò mộng như vậy thì cho dù kỹ thuật có tốt đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ gây ảnh hưởng tới Tiêu Dật, hơn nữa Tiêu Dật lại là người mới chỉ làm qua có hai ba lần làm sao có thể quen được với hiệu suất đáng sợ kia của Trình Kiệt đây.

“Nói cái gì a... làm gì có ai làm chuyện kỳ quái như thế” Tiêu Dật hừ hừ

Trình Kiệt có chút nóng nảy:

“Nếu không em muốn như thế nào?”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt nâng giọng ủy khuất:

“Anh lại tức giận với em, đã nói anh chỉ quan tâm đến chuyện đó, anh vốn dĩ không quan tâm em mà, không quan tâm em...”

Trình Kiệt nóng nảy là bởi vì Tiểu Kiệt Kiệt của hắn đang trưởng thành như muốn nổ tung chứ không phải là vì hắn không quan tâm Tiêu Dật, mắt thấy Tiêu Dật lại bắt đầu nháo nhả liên vội vàng lấy lòng, hắn bế cậu ở trên tay, hai tay đỡ lấy hông cậu, lần này thì với tư thế như vậy Tiêu Dật sẽ không phải còn dùng sức gì nữa:

“Không phải, anh sao không quan tâm em được chứ, như vậy anh bế em làm, như vậy em sẽ không thấy không thoải mái nữa có được không”

Tiêu Dật gục đầu ở trên vai của Tiêu Dật, hai tay cũng bám chặt lấy cổ hắn, cả người theo sau đó rất nhanh lại bắt đầu bị thúc tới, tuy rằng tư thế này vô cùng thoải mái, bởi vì với tư thế này Trình Kiệt phải dùng sức rất nhiều cho nên hắn không thể mạnh mẽ như lúc trước, khoái cảm rất nhanh tăng lên nhưng Tiêu Dật vẫn nhỏ giọng nói thế này:

“Anh không thích em, anh chỉ thích chuyện này mà thôi”

Trình Kiệt vừa phải bế Tiêu Dật vừa phải liên miện nói một câu:

“Anh thích em... anh làm sao có thể không thích em được chứ”

Cuộc đối thoại tế nhị anh không thích em, anh thích em cứ như vậy tiếp diễn trong suốt một khoảng thời gian cho đến khi Tiêu Dật ngủ gục ở trên vai Trình Kiệt lúc nào không hay.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 84: Bản Hợp Đồng Kỳ Lạ

Chính xác thì cho đến buổi trưa của ngày hôm sau Tiêu Dật mới thức dậy, dĩ nhiên thì Trình Kiệt sớm đã đi làm rồi, Tiêu Dật dụi dụi mắt nghiêng người muốn tìm điện thoại nhưng mà chỉ vừa mới dịch chuyển một chút thôi sống lưng lập tức liền cứng ngắc tê dại giống như có hàng ngàn mũi kim đâm tới vậy. Tiêu Dật cố nén cơn đau tê buốt kia lấy điện thoại nhìn xem đã mấy giờ rồi, không nhìn thì không sao vừa nhìn liền chấn động, hiện tại thế nhưng đã 10 giờ trưa rồi. Buổi sáng ngày hôm nay cậu có buổi casting với đạo diễn Uông Bác, cho dù không chắc chắn là mình sẽ được chọn nhưng cậu không muốn bỏ qua buổi casting này, từ chỗ này đến Trình thị phải mất 30 phút, đây là còn chưa kể thời gian chuẩn bị nữa, xem ra buổi casting ngày hôm nay Tiêu Dật cậu cứ như vậy không thể tham gia rồi. Tiêu Dật tức giận gọi điện cho Trình Kiệt, đầu dây phía bên kia không dám chậm trễ một chút nào nhanh chóng truyền tới giọng nói dịu dàng:

“Tiêu Dật dậy rồi sao?”

Đối lập với giọng nói dịu dàng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật lúc này muốn phát hỏa rồi:

“Cái đồ xấu xa, anh vì sao không chịu gọi em dậy, anh có biết là hôm nay em có buổi casting hay không hả?”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế tổng giám đốc vẻ mặt bình thản, hẳn sớm sẽ biết Tiêu Dật nhất định có phản ứng này thế cho nên cũng không có gì bất ngờ cả:

“Anh biết, nhưng mà thấy em mệt mỏi như vậy cho nên mới để em ngủ thêm một chút”

Tiêu Dật nắm chặt ga trải giường quát:

“Cái gì mà một chút, bây giờ đã muộn lắm rồi, anh thật là xấu xa mà”

Trình Kiệt ở bên này kiên nhẫn lấy lòng:

“Được rồi, anh cũng đã xem qua thông tin của Uông Bác kia, nếu như người mới tham gia phim của ông ta nhất định sẽ bị chèn ép cho nên em không cần quá mức tiếc nuối, anh cũng đã sắp xếp một bù đắp nhỏ cho em rồi”

Tiêu Dật không có tin Trình Kiệt, hẳn nhất định là không muốn cậu đóng phim cho nên mới nói như thế:

“Không cần, em sẽ không gặp mặt anh nữa, em tức giận anh”

Trình Kiệt cười khổ, bản tính trẻ con này của hồ ly nhỏ nhà hắn thật sự khiến cho hắn cũng phải đau đầu:

“Hợp đồng cũng đã thay em thu xếp ổn thỏa rồi, em thật sự không muốn gặp anh xem qua một chút hay sao?”

Tiêu Dật nghe thấy từ hợp đồng kia liền có điểm tò mò nghi ngờ hỏi lại hắn:

“Hợp đồng gì, anh lại lừa gạt em chứ gì”

Trình Kiệt nhếch môi cười chậm rãi thông báo cho Tiêu Dật biết:

“Là gương mặt đại diện cho bộ sưu tập sắp ra mắt trong vòng một tháng nữa của Sử Cát Cát”

Tiêu Dật nghe là gương mặt đại diện chứ không chỉ đơn giản là người mẫu chụp hình như lần trước, Sử Cát Cát là hăng trang sức rất nổi tiếng trong nước không lý nào lại muốn ký hợp đồng với một người chưa có tên tuổi gì như cậu được, nói là người mẫu chụp hình còn có thể tạm chấp nhận tin tưởng đằng này lại là gương mặt đại diện cho cả một bộ sưu tập:

“Anh lừa gạt em phải không?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Không phải, được rồi anh bây giờ về đón em đi ăn trưa, em muốn ở bên ngoài hay ăn ở nhà?”

Tiêu Dật nhú mày hỏi:

“Anh không đi làm sao?”

Trình Kiệt đáp:

“Hôm nay anh sẽ cho nhân viên nghỉ trưa sớm một chút, là lo lắng em đói nên mọi người hôm nay mới được nghỉ sớm đó”

Tiêu Dật ở bên này cười cười bĩu môi:

“Em mới không tin lời anh nói đâu”

Thật ra thì Sử Linh không phải tự nhiên mà đề nghị ký hợp đồng với Tiêu Dật, hơn nữa lần trước Trình Kiệt còn không muốn Tiêu Dật có liên quan đến Sử Linh bởi vì quan hệ của hai người bọn họ có chút phức tạp. Nhưng mà lần này Trình Kiệt lại đích thân đưa ra đề nghị với Sử Linh, Sử Linh lúc đầu đương nhiên không đồng ý còn nói nếu như là người mẫu chụp hình có thể được nhưng gương mặt đại diện tuyệt đối sẽ không, sau đó Trình Kiệt cũng đã nói nhất định phải là gương mặt đại diện, người mẫu chụp hình hẳn sẽ không chấp nhận. Đến cuối cùng Trình Kiệt mang chuyện

ở Tam Á lần đó Tiêu Dật bị ông phó giám đốc kia để mắt tới, coi Sử Linh như một người có lỗi yêu cầu cô phải bồi thường lại, Sử Linh trước sau vẫn nói không lại Trình Kiệt thế cho nên đành phải chấp nhận yêu cầu kia của hắn, đồng ý cho Tiêu Dật trở thành gương mặt đại diện cho bộ sưu tập trang sức sắp ra tháng tới đây của Sử Cát Cát.

Tiêu Dật ở nhà ngồi đợi một lúc thì Trình Kiệt lái xe đến đón cậu đi ăn, lúc ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc rồi Tiêu Dật liền có chút gấp gáp quay sang hỏi hắn:

“Trình Kiệt, chuyện vừa mới rồi anh nói là thật sao?”

Trình Kiệt ừ một tiếng, Tiêu Dật vẫn còn nghi ngờ nhìn chăm chăm hắn lâu rất lâu rồi nói:

“Lừa gạt em...”

Trình Kiệt nhân lúc đợi đèn đỏ liền quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Là thật, bây giờ đưa em đến ký hợp đồng với bên Sử Cát Cát”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt trong lòng kích động không thôi:

“Thật sự? Nhưng mà Trình Kiệt bọn họ vì sao lại chọn một người chưa có tên tuổi gì như em là gương mặt đại diện chứ?”

Trình Kiệt dĩ nhiên sẽ không nói cho Tiêu Dật biết là hắn ở phía sau tác động:

“Cái này anh cũng không rõ, hôm nay Khương La lên văn phòng gặp anh nói phía bên Sử Cát Cát ra đề nghị như vậy, có lẽ là do biểu hiện lần đó ở Tam Á của em rất tốt”

Tiêu Dật ngồi im ở một chỗ nhíu mày suy nghĩ, biểu hiện của cậu lúc đó đúng là không có gì sai sót cả nhưng không được coi là quá mức xuất sắc

được, gương mặt đại diện là một vị trí rất quan trọng có thể ảnh hưởng tới doanh thu của chính mặt hàng đó, phía bên Sử Cát Cát lại lựa chọn cậu thật sự là khiến cho cậu có cảm giác không thật cho lắm, phía sau việc này nhất định có điều gì đó. Mãi cho đến khi tới nhà hàng rồi Tiêu Dật ngồi ở một chỗ đợi người tới vẫn còn có chút lo lắng không thôi:

“Trình Kiệt, vị trí này quan trọng quá, em sợ mình sẽ xảy ra sơ suất gì thì sao”

Trình Kiệt ngồi vắt chéo hai chân thoải mái nói:

“Em không phải là rất muốn trở thành một nghệ sĩ hay sao, mới chỉ như vậy thôi đã lo lắng không muốn làm rồi”

Tiêu Dật uống một ngụm nước suối:

“Nhưng mà em cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy, Sử Cát Cát là hãng trang sức nổi tiếng như vậy bọn họ sao lại chọn người chưa có tên tuổi gì như em chứ”

Trình Kiệt nhún vai:

“Được rồi nếu như em sau khi cùng người bên Sử Cát Cát nói chuyện mà vẫn cảm thấy không thoải mái vậy thì không cần làm nữa”

Tiêu Dật lại uống một ngụm nước suối nữa, ánh mắt vừa mới liếc sang bên phải thì nhìn thấy bóng dáng của Sử Linh liền giật mình suýt chút nữa đánh rơi ly nước xuống sàn. Theo hướng đi cùng ánh mắt kia của Sử Linh chính là đang hướng về chỗ cậu, Tiêu Dật nhìn thấy thế lại càng căng thẳng hơn, Sử Linh là Sử tổng của Sử Cát Cát, chuyện bàn bạc ký hợp đồng gương mặt đại diện này quả thật quan trọng nhưng cũng không đến mức phải đích thân tổng giám đốc lớn của công ty ra mặt thế này.

Khi Sử Linh ngồi vào ghế đối diện rồi Tiêu Dật mới bắt đầu có phản ứng trở lại, cậu nhanh chóng lên tiếng chào hỏi:

“Sử tổng”

Sử Linh nhìn một lượt Tiêu Dật từ đầu đến cuối, ánh mắt tinh tường dừng lại ở vết đỏ trên cằm cổ cậu rồi nhanh chóng nhìn sang Trình Kiệt một cái mới mỉm cười đáp lời Tiêu Dật:

“Xin chào, tôi ngày hôm nay muốn gặp cậu là muốn cùng cậu thương lượng chuyện làm việc. Trình Kiệt hẳn cũng đã nói cho cậu rồi đúng hay không? Tôi đánh giá cao sự biểu hiện của cậu trong lần biểu diễn ở Tam Á lần đó, phía bên công ty chúng tôi cảm thấy gương mặt của cậu rất phù hợp với bộ sưu tập sắp tới chuẩn bị ra mắt cho nên tôi muốn bàn bạc với cậu về chuyện gương mặt đại diện”

Sử Linh nói một mạch như vậy khiến cho Tiêu Dật cũng không tiêu hóa kịp, cậu từ đầu đến cuối cũng chỉ nghe được bốn từ gương mặt đại diện mà thôi:

“Hả? Tôi...”

Trình Kiệt ngồi bên cạnh thấy Tiêu Dật lo lắng như vậy liền lên tiếng phá vỡ bầu không khí này:

“Được rồi, chúng ta gọi món ăn trước nhé, phục vụ”

Phục vụ mang thực đơn để ở trên bàn, Tiêu Dật vẫn ngồi ngay ngắn căng thẳng ở chính giữa, hai tay để ở trên đầu gối không dám nhìn lung tung. Trình Kiệt mang thực đơn mở ra ở trước mặt Tiêu Dật hỏi:

“Tiêu Dật, em muốn ăn gì?”

Xưng hô Tiêu Dật này rất là thân mật, bình thường nếu như xuất hiện thêm một người thứ ba thì Tiêu Dật vẫn luôn gọi Trình Kiệt một tiếng Trình tổng. Tiêu Dật tuy căng thẳng nhưng vẫn không quên đưa mắt ra hiệu cho Trình Kiệt nói không nên tỏ ra quá mức thân thiết như vậy, Trình Kiệt không nói gì cả chỉ nhún vai. Sử Linh cả một quá trình đều chăm chú chọn món, rất nhanh sau đó liền ngẩng đầu nói phục vụ một vài món ăn. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật không có ý định chọn món liền chiếu theo thói quen ngày thường thích ăn thịt của người ta mà gọi, trong lúc đợi món ăn được đưa lên Sử Linh lại quay sang đề cập vấn đề hợp tác với Tiêu Dật:

“Cậu có hứng thú với lời đề nghị vừa rồi của tôi hay không? Về bên phúc lợi nhận được nhất định sẽ rất là tốt, tôi cũng thảo qua hợp đồng sẵn đây rồi cậu xem xem còn có gì không vừa lòng cứ nói”

Tiêu Dật cũng thử cầm lấy cái gọi là hợp đồng kia mà Sử Linh đưa tới, cậu ngồi xem rất là nghiêm túc, khi nhìn tới số tiền nhận được là 5 vạn tệ cũng phải giật mình, hợp đồng đầu tiên cậu nhận được lại có giá trị lớn đến như vậy, lại nhìn tới mục yêu cầu phía dưới, nói là yêu cầu nhưng thực chất nhìn nó giống với như là đang hưởng thụ thì đúng hơn, công việc làm một ngày chỉ 3 tiếng bao gồm chụp ảnh cùng 30 phút xuất hiện trước công chúng trong cuộc họp báo triển lãm bộ sưu tập, thời gian làm việc chỉ trong một tuần nhưng lại có đãi ngộ vô cùng, nhìn tới một loạt đãi ngộ phía sau thật sự có chút không tin tưởng được. Tiêu Dật lật mở đến trang cuối vẫn không tìm thấy bất cứ dòng chữ bồi thường nào, tuy rằng đây là lần đầu tiên cậu xem hợp đồng nhưng mà Sử Cát Cát không lý nào lại sơ xuất đến mức không có dòng chữ nếu cậu vi phạm hợp đồng sẽ bị bồi thường thế nào:

“Hợp đồng này quá mức tốt, tôi... có chút như đang nằm mơ vậy”

Sử Linh cười cười, hợp đồng này đúng là quá tốt, đãi ngộ quá nhiều, phía nhận mọi rủi ro là bên Sử Cát Cát còn Tiêu Dật ngược lại không có bất cứ rủi ro nào. Đương nhiên thì Sử Linh không có ngu ngốc lại tự thảo ra một

bản hợp đồng bất lợi như vậy được, từ tiền cho đến những phúc lợi kia đều là do Trình Kiệt chi trả hoàn toàn. Sử Linh vẫn giữ thái độ hòa nhã lên tiếng nói với Tiêu Dật:

“Phía bên tôi rất mong được hợp tác với cậu cho nên sẽ tạo mọi điều kiện thuận lợi nhất cho cậu, như thế nào cậu có cảm thấy hài lòng hay không?”

Tiêu Dật gấp bản hợp đồng lại, không phải cậu không muốn trở thành gương mặt đại diện lần này cho Sử Cát Cát, cơ hội này chính là cơ hội ngàn năm có một, nhưng mà cái gì đến quá nhanh quá thuận lợi như thế này lại khiến cho cậu nghi ngờ không thể không tìm hiểu kỹ chỉ vì cái lợi trước mắt mà gật đầu ngay được:

“Có thể cho tôi một ngày suy nghĩ được hay không?”

Sử Linh có chút bất ngờ, những tưởng khi mang hợp đồng tốt như vậy đưa lên thì Tiêu Dật sẽ gật đầu đồng ý luôn nhưng mà hiện tại thì lại không phải như vậy:

“Được, cậu cứ từ từ nghiên cứu, nếu như cảm thấy có chỗ nào không ổn cứ liên hệ trực tiếp với tôi”

Tiêu Dật gật gật đầu để bản hợp đồng kia sang một bên rồi không nói gì cả, đồ ăn rất nhanh được mang lên, Tiêu Dật muốn đi nhà vệ sinh một chút cho nên đã đứng dậy rời đi, trên bàn lúc này chỉ còn có hai người là Trình Kiệt và Sử Linh. Sử Linh nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật đến khi cậu biến mất mới quay sang nói chuyện với Trình Kiệt:

“Cậu thích cậu ta như vậy hay sao, nếu như lần này cậu ta làm không tốt thì tổn thất mà cậu phải gánh cũng không phải nhỏ đâu”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Em ấy không phải nói cần thời gian để suy nghĩ hay sao, nếu như em ấy nhận thì em ấy đương nhiên là làm được”

Sử Linh nhấp một ngụm rượu vang, động tác vô cùng tao nhã thanh thoát:

“Hai người các cậu làm đến cùng rồi hay sao, dấu vết ở cổ của cậu ta cũng không phải nhạt”

Lúc Tiêu Dật đến đây Trình Kiệt sớm đã nhìn thấy vết đỏ đó rồi, hẳn thích nhìn dấu vết đó giống như là minh chứng cho việc đánh dấu chủ quyền vậy đó, thế cho nên khi Tiêu Dật tới đây Trình Kiệt mới im lặng không nhắc gì đến vấn đề này, hẳn thật sự còn có suy nghĩ muốn nhiều người nhìn thấy vết đỏ kia, cho dù không biết người tạo ra vết đỏ đó cho Tiêu Dật là ai thì bọn họ ít nhất cũng biết được cậu đã có người rồi, mong những người khác tốt nhất là không cần tiếp cận đến gần thì hơn:

“Cái này mà cô cũng cần phải hỏi nữa hay sao?”

Sử Linh đột nhiên bật cười thật lớn:

“Trình Kiệt, không ngờ cậu cũng có ngày này”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hẳn từ trước đến nay có năm mơ cũng không nghĩ tới mình lại có ngày này, nhưng mà có thì cũng đã có rồi cũng không thể làm được gì khác cả, dù sao thì trên đời này cũng không ai quản được hẳn cả cho đến khi...

Tiêu Dật rất nhanh đi ra bên ngoài, Trình Kiệt và Sử Linh cũng ngừng bàn luận đến vấn đề kia. Món ăn được gọi hôm nay là món ăn truyền thống cho nên không phải sử dụng dao đĩa, Tiêu Dật bình thường đi ăn cùng với Trình Kiệt cũng có lúc gọi món tây, nhưng mà về việc cắt thịt hay đại loại phải dùng hai món đồ kia đều là do Trình Kiệt thay cậu làm hết, cậu chỉ việc cầm lấy đĩa nhỏ xiên thịt bỏ vào miệng ăn mà thôi. Tiêu Dật có chút

mất tự nhiên với người ngoài cho nên sẽ không ăn thoải mái giống như khi chỉ có mình cậu và Trình Kiệt, còn Sử Linh thì ngược lại muốn ăn cái gì liền rất tự nhiên mà lấy:

“Phải rồi Tiêu Dật, lần đó ở Tam Á nghe người phụ trách hoạt động đó của công ty tôi có lời khen cậu rất nhiều, sản phẩm mà cậu mang tại buổi đấu giá lần đó được bán với giá cao nhất đấy”

Tiêu Dật mỗi lần nghe người khác nhắc tới chuyện ở Tam Á sẽ vô cùng mất tự nhiên, bởi vì đoạn ký ức lần ấy không biết là nên nói vui vẻ hay là thảm hại nữa, lại nói tấm ảnh chụp mà Trình Kiệt chụp lên cậu cậu cũng chưa xóa đi được, xem chút nữa là quên mất rồi:

“Vậy sao, tôi cũng chỉ là cố gắng làm hết khả năng mà thôi”

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Sử Linh nói có việc cần phải đi trước cho nên rất nhanh đã trở về. Tiêu Dật hiện tại ngồi ở bên cạnh Trình Kiệt nghiêm túc mang hợp đồng kia ra trao đổi với hắn, dù sao thì Trình Kiệt cũng là một tổng giám đốc lớn, việc giám định lại xem hợp đồng này có vấn đề hay không hẳn là nhất định làm được:

“Trình Kiệt, em thấy hợp đồng này thật kỳ quái, vừa mới ngồi đọc qua thấy dài ngoáy vô cùng nhiều nhưng lại không có dòng chữ hay là mục nhỏ nào đề cập tới việc nếu như em vi phạm hợp đồng sẽ bị làm sao”

Trình Kiệt giả bộ cầm lấy hợp đồng kia lật mở xem thử, ánh mắt thì giống như là tập trung đọc kỹ lắm nhưng nội tâm sớm lại không quan tâm đến rồi, bởi vì hợp đồng này là do đích thân hắn soạn ra, mấy cái phúc lợi dài ngoáy gì đó cho Tiêu Dật không những có lợi cho cậu mà còn có lợi cho hắn nữa, ví như chuyện một ngày chỉ cần làm việc 3 tiếng thời gian còn lại đều phải ở trong một căn nhà mà phía bên Sử Cát Cát yêu cầu, cái này không phải là hắn muốn tới lúc nào liền có thể gặp mặt được người ta hay sao, lại nói muốn hôn thì hôn, muốn ăn thì ăn, Tiêu Dật có chạy đằng trời.

“Bản hợp đồng này nhìn qua không có dấu hiệu nào là lừa đảo cả, nhưng đúng là dài ngoắt thật rất tốt” Trình Kiệt chỉ nói một câu như vậy rồi đóng bản hợp đồng lại để sang một bên.

Tiêu Dật ở bên cạnh sốt sắng hỏi:

“Anh thấy sao, có nên hợp tác hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Em có thích hay không?”

Tiêu Dật vừa thích lại vừa lo lắng, lo lắng không chỉ vấn đề bản hợp đồng kỳ lạ mà còn lo lắng vì việc mình không đảm đương được công việc này, cậu không hề có một chút kinh nghiệm nào cả, nhưng mà Tiêu Dật lại thật sự rất muốn nhận vì nói gì thì nói đây cũng là một cơ hội hiếm có:

“Có thích... nhưng mà sợ không làm được”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 85: Oan Gia

Thật ra thì Trình Kiệt chẳng đưa ra lời khuyên nào cho Tiêu Dật cả, hẳn không nói cậu nên nhận hay là không nên nhận chỉ hỏi một câu là cậu có muốn làm hay không mà thôi, bởi vì nếu như Tiêu Dật có làm không tốt cũng không bị sao cả cậu sớm đã có hắc ở phía sau giải quyết rồi. Nhưng mà Tiêu Dật lại không hề hay biết chuyện này thế cho nên bây giờ mới phân vân như thế, đến cuối cùng vẫn là quyết định mang hợp đồng về nghiên cứu thật kỹ mới có thể đưa ra quyết định được.

Buổi trưa hôm ấy khi Tiêu Dật đến phòng tập của Trình thị thì Trác Trí Văn liền đi đến hỏi cậu:

“Tiêu Dật buổi sáng cậu đi đâu lại không đến, cậu quên là hôm nay có buổi casting hay sao?”

Nhắc đến buổi sáng càng khiến cho trong lòng Tiêu Dật ngậm một cục tức nhưng mà biểu hiện lúc này chỉ tỏ ra nuối tiếc cho Trác Trí Văn thấy mà thôi:

“Ngày hôm qua không biết ăn phải cái gì buổi sáng lại ngủ thẳng đến trưa, bỏ qua buổi casting lần này thật sự làm cho tôi hối tiếc lắm, phải rồi cậu ngày hôm nay biểu hiện tốt chứ?”

Trác Trí Văn lắc đầu:

“Cậu hai ngày nay không về ký túc xá, đúng rồi nói cho cậu biết Bạch Dịch chuyển đi rồi”

Tiêu Dật bất ngờ hả một tiếng:

“Tại sao vậy? Cậu ta kết thúc kỳ thực tập ở đây luôn sao?”

Trác Trí Văn lại lắc đầu:

“Không phải, cậu ta vẫn là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, chỉ là không ở tại ký túc xá nữa mà thôi”

Tiêu Dật nhú nhú mày:

“Không ở ký túc xá, giám sát đồng ý sao?”

Trác Trí Văn biểu hiện có điểm không hài lòng:

“Giám sát đồng ý rồi, vai diễn trong phim của đạo diễn Uông Bác lần này tám mươi phần trăm thuộc về tay cậu ta”

Tiêu Dật gật gật đầu nói qua loa:

“Bạch Dịch diễn xuất cũng tốt”

Trác Trí Văn cười khẩy:

“Diễn xuất cậu ta tầm thường thôi, phía sau cậu ta nhất định là có người chống lưng, tôi khinh bỉ nhất là nghệ sĩ như vậy!”

Tiêu Dật nghe thấy thế liền chột dạ, phía sau cậu có người chống lưng thế lực rất lớn, chính là ông chủ của Trình thị chỉ cần gật đầu hay lắc đầu một cái liền có thể quyết định mọi hoạt động của nghệ sĩ sau này sẽ tốt hay là không tốt. Tiêu Dật không muốn nhắc tới chuyện này tránh làm cho Trác Trí Văn đột nhiên nghi ngờ lây sang cậu cho nên liền chuyển chuyện khác:

“Là vậy sao ha ha, có biết Bạch Dịch hiện tại ở đâu hay không?”

Trác Trí Văn nâng giọng:

“Con người đó tôi tự khắc không để tâm tới”

Nói rồi Trác Trí Văn cứ như thế mà rời đi, Tiêu Dật cũng không có ý định gọi cậu ta trở lại, Trác Trí Văn vừa đi thì Bùi Khâm liền đến nói nhỏ với cậu một câu thế này:

“Cổ của cậu kìa”

Tiêu Dật lúc đầu không hiểu gì ngây ngô hỏi lại:

“Cổ tôi làm sao?”

Bùi Khâm chỉ chỉ vào một bên cần cổ của chính mình ý nói cho Tiêu Dật biết chỗ đó của cậu có dấu vết khả nghi. Tiêu Dật nhìn thấy hành động kia của Bùi Khâm liền giật mình hiểu ra mọi sự, cậu nhanh chóng kéo cổ áo sơ mi cao lên một chút:

“Là vừa mới rồi bị con gì đó chích phải”

Bùi Khâm cười cười nhìn xung quanh một hồi, sau khi xác nhận không có ai để ý tới chỗ này mới nói:

“Tôi không biết chính xác nhưng điểm mấu chốt thì tôi biết rồi, cậu mới chính là người được Trình tổng để mắt tới có đúng không?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Bùi Khâm khoanh tay trước ngực chậm rãi mở miệng:

“Dù sao thì tôi vẫn cảm thấy tính cách của cậu so với Bạch Dịch huênh hoang kia tốt hơn rất nhiều. Chúng ta là bạn cùng phòng, lần trước cơ hội Tam Á lần đó cũng là do tôi đề cử cậu, tôi đối với cậu cũng không có ý xấu

gì, sau khi kết thúc ba tháng thực tập này cậu có thể nào nói Trình tổng để tôi qua được hay không?”

Đương nhiên Bùi Khâm cũng không phải là người tốt hoàn toàn, nhưng mà cậu ta đúng thật là không có ý xấu với Tiêu Dật, chuyện nhường lại cho Tiêu Dật hợp đồng Tam Á lần đó chính là lùi một bước tiến hai bước, chỉ cần chắc chắn trở thành nghệ sĩ của Trình thị còn sợ gì không có được hợp đồng khác béo bở hơn.

Tiêu Dật cũng không giấu giếm nữa nhưng mà cũng không thừa nhận, cả một quá trình chỉ úp úp mở mở để cho Bùi Khâm thích nghĩ cái gì thì nghĩ:

“Cậu biểu hiện xuất sắc như vậy thì nhất định được trở thành nghệ sĩ chính thức thôi”

Bùi Khâm cười cười:

“Chỉ cần có câu này của cậu là tôi yên tâm rồi”

Bùi Khâm lại cứ như thế rời đi, ý của Tiêu Dật là muốn nói nếu như Bùi Khâm làm tốt trong kỳ thực tập này thì chẳng ai có thể đánh trượt được cậu ta cả, nhưng mà Bùi Khâm có lẽ là hiểu sai ý của cậu rồi. Tiêu Dật mặc kệ không muốn gọi cậu ta lại tốn công giải thích này nọ nữa, dù sao thì Bùi Khâm thật sự có điểm thích hợp làm nghệ sĩ. Tiêu Dật mới chỉ bước thêm được ba bước Bạch Dịch ở phía sau liền gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Giọng nói kia giống như là có chút cố tình nâng cao vậy, cho dù hiện tại chưa tới giờ tập luyện, người ở bên trong vẫn còn trò chuyện nhưng không có quá lớn, Bạch Dịch có nhất thiết phải gọi cậu lớn như vậy hay không đây. Tiêu Dật dừng bước quay lại phía sau mỉm cười:

“Bạch Dịch”

Bạch Dịch tâm trạng rất tốt, biểu hiện lúc này giống như là còn có điểm khoe khoang vậy:

“Tiêu Dật may mắn là buổi sáng cậu không tới nếu không thì tôi khó lòng được chọn làm diễn viên trong phim của đạo diễn Ưng Bác rồi”

Tiêu Dật nghe ra được hương vị khoe khoang kia nhưng vẫn làm ra vẻ không nhận ra được mà bất ngờ nói:

“Cậu được chọn rồi sao chúc mừng nhé, nói cái gì vậy tôi cho dù có đến cũng không thể vượt qua cậu đâu”

Tiêu Dật khiêm tốn nói thế nhưng Bạch Dịch trong lòng lại cảm thấy vô cùng vênh váo, sớm nghĩ tới việc đám người thực tập ở chỗ này không ai có thể sánh được với cậu, cho dù diễn xuất của cậu có không thật sự đặc biệt xuất sắc nhưng người được chọn sớm đã định sẵn là cậu rồi bởi vì gần đây cậu kiếm được kim chủ chống lưng:

“Đúng rồi Tiêu Dật, tôi chuyển ra ngoài ở rồi, buổi tối hôm nay sẽ mời ba người các cậu đi ăn cơm, cậu đi nhé”

Xem tình hình hiện tại cho dù Tiêu Dật có muốn từ chối cũng không thể từ chối được nữa, Bạch Dịch là người thích khoe khoang, bữa ăn ngày hôm nay nhất định cho cậu ta biểu hiện được điều đó cho nên Tiêu Dật không muốn đi cũng vẫn phải đi mà thôi:

“Đương nhiên rồi, đồ miễn phí có ai chê bao giờ đâu ha ha”

Bạch Dịch dùng ánh mắt có chút khinh khỉnh nhìn Tiêu Dật, ánh mắt không che giấu kia làm cho Tiêu Dật cũng có thể đoán ra là trong lòng cậu ta đang nghĩ cái gì, hẳn là nghĩ cậu không thuộc tầng lớp với cậu ta, chỉ cần được đi ăn miễn phí là vui vẻ như vậy đồng ý luôn. Tiêu Dật vẫn vui cười nói chuyện vài câu với Bạch Dịch, con người này thật sự không có đầu óc, ngay cả suy nghĩ đều biểu hiện hết ra bên ngoài như vậy sẽ rất bất lợi, có

thể cậu ta bây giờ muốn tiền có tiền, hợp đồng nhỏ này nọ sẽ có thể được đưa đến tay, nhưng mà cậu ta có thể hay không sống dựa vào kim chủ kia cả đời đây. Vấn đề này cũng là vấn đề Tiêu Dật luôn suy nghĩ, bởi vì luôn mang trong đầu suy nghĩ đó cho nên Tiêu Dật mới không muốn để cho đám người thực tập biết cậu đang quen với Trình Kiệt, ai mà biết được hai người bọn cậu khi nào sẽ kết thúc, một khi kết thúc rồi sẽ không còn phúc lợi gì đó nữa đến khi ấy nhóm người thực tập hẳn sẽ hả hê trong lòng, vì thế mà Tiêu Dật trước sau vẫn làm ra vẻ bình thường với mọi người, cũng không muốn có thêm bất cứ đặc quyền gì quá mức lộ liễu trong kỳ thực tập này.

Buổi chiều kết thúc giờ luyện tập, Tiêu Dật quên mất không mang chuyện sẽ đi ăn cơm với Bạch Dịch nói cho Trình Kiệt biết thế cho nên lúc này điện thoại mới không ngừng réo chuông inh ỏi, mà Tiêu Dật đang ngồi trên taxi cùng với nhóm người Bạch Dịch đương nhiên không tiện nghe máy được.

[Xin lỗi Trình Kiệt quên mất không nói với anh, em đi ăn với bạn cùng phòng cho nên bữa tối anh một mình ăn]

Trình Kiệt ngồi trong xe nhú mày nhìn tin nhắn gửi tới của Tiêu Dật, cùng dùng bữa với Tiêu Dật là thói quen của Trình Kiệt rồi, bây giờ cậu đột nhiên lại nói hôm nay không đi ăn cùng hẳn khiến cho hẳn bức bối. Trình Kiệt trực tiếp bỏ qua tin nhắn kia nhấn vào số điện thoại của Tiêu Dật muốn cùng cậu nói chuyện làm cho ra lẽ chuyện này. Thật ra chuyện này vốn chỉ là một chuyện con con mà thôi, giống như chuyện Trình Kiệt muốn nói chuyện với Hà Vân Du để chấm dứt tất cả nhưng mà Tiêu Dật từ đầu đến cuối lại lo đông lo tây không thể nào yên lòng được. Trình Kiệt hiện tại cũng thế, hẳn là lo lắng Tiêu Dật đi gặp người khác rồi phát sinh tình cảm với người ta, bữa tối với hẳn vì sao lại không quan trọng bằng bữa tối với đám bạn bè không thân thiết kia của cậu chứ, nhất định là trong số đó có người mờ ám.

Trình Kiệt gọi điện nhiều như vậy cũng khiến cho Tiêu Dật cũng phải sốt ruột thay, khi vừa mới xuống khỏi taxi đã nhanh chóng nói mọi người vào trong ngồi trước để cậu nghe điện thoại:

“Trình Kiệt có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tại sao anh gọi em nhiều như vậy em lại không nghe máy”

Tiêu Dật nhú nhú mày cảm giác như là mình đang trong vòng kiểm soát vậy:

“Là đang ngồi trên xe với bạn cùng phòng cho nên không tiện nghe máy”

Trình Kiệt nhanh chóng nói, hẳn chỉ muốn ngay bây giờ biết vị trí của Tiêu Dật ở chỗ nào mà thôi, giống như câu nói mà sau này đám nhân viên của Trình thị mỗi lần trò chuyện phiếm đều nói nếu như có người muốn nhìn thấy Trình tổng của bọn họ lo lắng đến đứng ngồi không yên thì hãy mang Tiêu Dật cách thật xa hẳn:

“Em đang ở chỗ nào anh qua đó”

Tiêu Dật a một tiếng, Trình Kiệt muốn tới đây làm loạn cái gì:

“Làm gì? Em với bạn cùng phòng đi ăn một bữa cơm mà thôi cũng không phải là đi nước ngoài, anh đến làm cái gì chứ?”

Trình Kiệt cố chấp:

“Anh đến xem em”

Tiêu Dật có chút không vui vẻ:

“Xem em cái gì?”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Anh đến xem em cùng với ai đi ăn, là người nào quan trọng như vậy mà em lại chọn dùng bữa cùng với người đó mà không ăn với anh”

Tiêu Dật tức giận:

“Trình Kiệt anh trẻ con cái gì, Bạch Dịch cậu ta không ở ký túc xá nữa cho nên hôm nay mới mời nhóm người cùng phòng đi ăn cơm, dù gì cũng là bạn cùng phòng người ta mời em đi em lại không đi được hay sao”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Ai cho phép cậu ta được chuyển khỏi ký túc xá hả, cậu ta có muốn làm nghệ sĩ của Trình thị hay không đây. Anh không cho phép cậu ta chuyển khỏi ký túc xá cho nên bữa ăn này không có ý nghĩa gì nữa, em mau nói địa điểm anh đến đón em đi ăn”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt vô lý:

“Trình Kiệt anh bị làm sao thế, em cũng chỉ đi ăn với bạn cùng phòng một bữa ngày hôm nay mà thôi, những ngày khác cũng không phải là đều đi ăn với họ”

Trình Kiệt kiên quyết:

“Em mau nói địa chỉ của chỗ em đang ở đi”

Tiêu Dật đáp:

“Không muốn cùng anh nói chuyện nữa, em trở vào đây”

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng, Tiêu Dật đợi một lúc không thấy Trình Kiệt nói gì cả liền cúp máy rồi đi vào bên trong. Tiệm ăn này xem như là lớn, nhìn bài trí cũng thuộc dòng cao cấp, nếu như là trước đây khi Tiêu Dật chưa quen biết với Trình Kiệt cậu bước vào những nơi như thế này nhất định sẽ bị choáng ngợp đứng hình, nhưng mà hiện tại thì khác rồi không còn bị quá bất ngờ nữa. Tiêu Dật đứng ở một chỗ tìm kiếm xem nhóm người Bạch Dịch ngồi ở chỗ nào thì đúng lúc này có một phục vụ đi tới hỏi cậu:

“Xin hỏi có phải là Tiêu Dật tiên sinh hay không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế”

Phục vụ chậm rãi nói:

“Tiêu Dật tiên sinh, bạn của ngài là Bạch Dịch tiên sinh ở trong phòng vip phía trước”

Tiêu Dật theo chỉ dẫn của phục vụ kia đi tới trước cửa phòng mở ra, ngoài ba người nhóm Bạch Dịch còn có thêm một người đàn ông trung niên nữa, gương mặt kia của ông ta thật sự rất là quen, Tiêu Dật nghĩ vài giây liền chợt nhận ra được đúng là người quen mà người quen này đối với cậu có một chút oan gia... Dương Đại Lực ở Tam Á lần đó tại vì sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Bạch Dịch là người lên tiếng trước tiên:

“Tiêu Dật cậu tới rồi đó à, mau vào đi còn đứng thất thần ở đó làm gì”

Bạch Dịch cứ tưởng là Tiêu Dật giống như Bùi Khâm và Trác Trí Văn bị sự sang trọng đắt đỏ ở đây làm cho thất thần cho nên trong lòng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Tiêu Dật hả một tiếng cuối cùng liền xoay người lại

phía sau đóng cửa, mong cho Dương Đại Lực kia quên cậu đi, dù sao cũng chỉ gặp một lần mà thôi, lấy tuổi tác của ông ta như vậy cũng không phải là không có khả năng trí nhớ không tốt.

Bàn tròn chỉ còn chừa lại duy nhất một chỗ ngồi dành cho Tiêu Dật, chỗ ngồi này lại là chỗ ngồi đối diện với Dương Đại Lực kia. Tiêu Dật trước vẫn là làm ra thái độ bình thường không để ý tới Dương Đại Lực:

“Thật ngại quá để mọi người đợi lâu rồi”

Bạch Dịch lên tiếng giới thiệu:

“Mọi người, đây là giám đốc Dương của công ty du lịch Cao thị”

Tiêu Dật nghe thấy lời nói kia của Bạch Dịch thì nhú nhú mày một chút, Dương Đại Lực này không phải ở Tam Á là phó tổng giám đốc hay sao như thế nào lại chạy đến Bắc Kinh làm tổng giám đốc thế này. Mọi người trong bàn không dám chậm trễ lần lượt thay nhau giới thiệu bản thân, chỉ riêng có một mình Tiêu Dật vẫn ngồi ở một chỗ thất thần này giờ, mãi cho đến khi Dương Đại Lực lên tiếng nói cậu thì Tiêu Dật mới giật mình:

“Cậu Tiêu, trái đất cũng thật nhỏ chúng ta lại gặp nhau”

Một lời nói kia của Dương Đại Lực liền khiến cho tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt lên nhìn Tiêu Dật, dù sao Dương Đại Lực cũng chưa có nói lời gì quá đáng cho nên Tiêu Dật vẫn cứ bình thường mà đáp lại ông ta:

“Tổng giám đốc Dương xin chào”

Bạch Dịch nhú nhú mày nhìn Tiêu Dật rồi lại nhìn đến Dương Đại Lực:

“Hai người quen nhau sao?”

Một bộ dáng nóng nảy đứng ngồi không yên kia của Bạch Dịch thật là khiến cho Tiêu Dật phải có chút khinh thường trong lòng, Dương Đại Lực

kia vừa lớn tuổi lại vừa mập, cậu đây một chút tâm ý cũng không đặt lên người của ông ta, nếu biết trước bữa ăn này có Dương Đại Lực thì cậu cũng sẽ tìm đủ mọi cách không đến rồi.

Dương Đại Lực cười ha ha:

“Lần đó ở Tam Á có gặp qua”

Dương Đại Lực mới được chuyển công tác đến Bắc Kinh, cả vợ con đều theo ông ta đến thành phố này làm việc, ở chi nhánh du lịch ở Bắc Kinh làm tổng giám đốc so với làm phó tổng ở chi nhánh chính cũng có phần tốt hơn một chút. Bạch Dịch trong một lần đi trên đường liên vô thanh vô thức bị ông ta nhìn trúng, sau này hỏi ra mới biết bề ngoài người đàn ông này tuy không có được đẹp mắt nhưng ông ta lại là người có tiền thế cho nên cũng đồng ý chấp nhận, người có tiền luôn luôn thẳng thắn nói ra rõ ràng mục đích, Bạch Dịch lần đó suy nghĩ 5 phút đã nhanh chóng gật đầu cái rụp.

Dại Đại Lực cũng không quá nhớ đến Tiêu Dật, nhưng hôm nay gặp lại liền nảy sinh hứng thú, những nghệ sĩ thực tập như thế này rất dễ nói chuyện trao đổi ví như Bạch Dịch đây đều cùng một loại cả. Ở trên bàn ăn Dương Đại Lực nói chuyện với Tiêu Dật nhiều nhất, nhưng mà Tiêu Dật mỗi lần trả lời câu hỏi của ông ta đều mang đáp án không thể hỏi thêm lời gì nữa mà phải chuyển sang chuyện khác.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 86: Em Sẽ Tin Tưởng Anh

Ở trên bàn ăn người sáng mắt, người không hiểu chuyện đều có thể dễ dàng nhìn ra được Dương Đại Lực để mắt tới Tiêu Dật. Bạch Dịch phát hiện được thì bực bội mỗi lần nhìn Tiêu Dật đều dùng ánh mắt khó chịu, Bùi Khâm cười nhạo thay cho cả Dương Đại Lực lẫn Bạch Dịch bởi vì đối tượng mà Tiêu Dật để mắt tới so với Dương Đại Lực này có tầm cao hơn rất là nhiều. Còn lại Trác Trí Văn người vẫn luôn không biết mối quan hệ mờ ám của Tiêu Dật với Trình Kiệt chỉ thầm than số của Tiêu Dật thật là tốt, tốt nhất là nhanh chóng đồng ý với Dương Đại Lực kia để cho Bạch Dịch không còn huênh hoang kiêu ngạo nữa.

“Cậu Tiêu vì sao lại không uống rượu?” Dương Đại Lực hỏi

“Tôi ngày hôm nay có chút đau đầu cho nên không thể uống” Tiêu Dật không nói là mình không uống được rượu tránh để cho người ta bắt được điểm yếu của mình.

Dương Đại Lực đứng dậy rót cho Tiêu Dật một ly:

“Uống với tôi một ly đi”

Tiêu Dật vẫn giữ thái độ bình tĩnh mà từ chối:

“Cám ơn Dương giám đốc nhưng xin lỗi đầu của tôi có chút đau cho nên không thể uống”

Một lời nói này liền biểu hiện cho việc Tiêu Dật không hề nể mặt Dương Đại Lực một chút nào, Dương Đại Lực trợn trắng hai mắt có điểm tức giận nhưng rồi cũng đành ngồi xuống không ép Tiêu Dật uống nữa. Bạch Dịch đối với thái độ này của Tiêu Dật vô cùng hài lòng bởi vì Tiêu Dật không nể mặt Dương Đại Lực như thế sẽ khiến cho ông ta có ấn tượng xấu với Tiêu Dật, mà Bạch Dịch vừa xem đã biết Dương Đại Lực có ý đồ với Tiêu Dật thế cho nên Tiêu Dật phản ứng như vậy cũng coi như là biết điều rồi đi.

Dương Đại Lực không để ý đến Trác Trí Văn và Bùi Khâm cho lắm, thỉnh thoảng ông ta sẽ liếc nhìn Tiêu Dật một chút, mặc dù Tiêu Dật không có nhìn ông ta nhưng mà cậu vẫn có thể biết được ông ta đang nhìn mình.

“Tiểu Bạch, hợp đồng với Uông Bắc đã ký hay chưa?” Dương Đại Lực hỏi

Bạch Dịch nhanh chóng đáp:

“Vẫn còn chưa, đạo diễn Uông hẹn hai ngày nữa”

Không rõ thực hư thế nào nhưng theo lời nói của Dương Đại Lực thì có vẻ ông ta quen với Uông Bắc:

“Tiểu Bạch, nếu như cậu nói với tôi sớm một chút lúc Uông Bắc chưa xác nhận diễn viên chính thì vai chính nhất định đã thuộc về cậu rồi”

Bạch Dịch cười cười, những người ở đây ai cũng đều biết Bạch Dịch không phải dùng thực lực mà có được vai diễn phụ lần này cho nên cậu ta hiện tại cũng không cảm thấy phải giấu giếm gì với mọi người:

“Cám ơn Dương giám đốc, thực lực của tôi cần phải bồi dưỡng nhiều chỉ sợ không thể đảm đương được vai nam chính”

Dương Đại Lực cố tình nói đến vấn đề này cũng là để cho Tiêu Dật biết thế lực của mình là bao nhiêu:

“Thực lực không đủ cũng không sao, sau này cậu nếu như thích đóng bộ phim nào cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp đỡ cậu”

Bạch Dịch vội vã cầm lên ly rượu kính Dương Đại Lực:

“Thế thì tôi cảm ơn Dương giám đốc trước”

Trác Trí Văn và Bùi Khâm thỉnh thoảng sẽ chủ động bắt chuyện với Dương Đại Lực một chút, riêng chỉ Tiêu Dật từ đầu đến cuối vẫn im lặng ngồi ăn rất quy củ, nếu như không ai hỏi tới sẽ giống như người vô hình trong bữa ăn này, có người hỏi thì sẽ ậm ừ vài câu cho qua chuyện.

Tiêu Dật có điểm nhàm chán với bữa ăn này, nếu như hôm nay không xuất hiện Dương Đại Lực thì cũng coi như vui vẻ đi, xuất hiện ông ta liền khiến cho khẩu vị của cậu nhạt nhẽo dần, đồ tráng miệng là kem lạnh ngọt ngọt bình thường thích ăn nhất cũng chỉ ăn hết được một nửa. Không rõ là vì đối tượng ngồi ăn cùng với cậu quá trưởng mắt hay là vì đang lo lắng lúc vừa mới rời Trình Kiệt đột nhiên im lặng không nói, cho đến bây giờ điện thoại cũng hoàn toàn không hề có động tĩnh gì. Nếu như Trình Kiệt tức giận nói nhiều một chút thì vẫn còn may, nhưng nếu như Trình Kiệt im lặng không nói gì cả thì đó chính là biểu hiện cho việc hấn đang rất tức giận, cái này cũng giống như là sự yên bình trước cơn bão vậy. Tiêu Dật bỏ điện thoại ra nhìn phát hiện đã gần 8 giờ rồi, mọi người cũng đã dùng bữa xong có ý định đứng dậy ra về, Tiêu Dật nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa, Dương Đại Lực lúc này lên tiếng:

“Tôi đưa các cậu về”

Bởi vì mọi người đều đồng ý cho nên Tiêu Dật cũng không thể nào từ chối được. Xe của Dương Đại Lực là dòng xe 7 chỗ ngồi, có lái xe riêng, Tiêu Dật cảm thấy chiếc xe này rất là kỳ quái, Dương Đại Lực cho dù có muốn cùng thêm một người tình và cả lái xe riêng vốn chỉ cần xe 4 chỗ ngồi là đã đủ rộng rãi rồi, đi một chiếc xe lớn như thế này để làm cái gì hơn

nửa xe còn được trang bị rèm cửa kéo kín. Tiêu Dật không phải người ngu ngốc cho nên rất nhanh đã có thể nhận ra được có điểm cổ quái, Tiêu Dật và Bùi Khâm ngồi ở hàng ghế phía cuối cùng, cậu vừa ngồi vào liền mang rèm cửa kia kéo ra, nhân lúc mọi người không để ý liền nghiêng đầu sang nói nhỏ với Bùi Khâm:

“Này, tôi cảm thấy chiếc xe này rất kỳ quái”

Bùi Khâm gật đầu không nói, Tiêu Dật nói chuyện với Bùi Khâm bởi vì ở chỗ này chỉ có cậu ta biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt:

“Cậu nói xem ông ta có đưa chúng ta về ký túc xá hay không?”

Bùi Khâm buồn cười:

“Chúng ta có ba người cậu lo lắng cái gì, cậu yên tâm đi”

Tiêu Dật thuộc dạng người rất buồn cười, mấy cái trò chơi nguy hiểm cảm giác mạnh ở công viên giải trí chơi đều không biết sợ là gì, nhưng đặc biệt khi rơi vào mấy cái tình huống bất an kiểu như thế này thì lại nhát gan, ví như chuyện Trình Kiệt lừa cậu lên du thuyền ở Tam Á lần đó trên đến mức khiến cho cậu suýt chút nữa khóc ngất. Bùi Khâm nhân cơ hội này nửa đùa nửa thật lấy lòng Tiêu Dật một chút:

“Cậu yên tâm đi, tôi có học qua võ thuật đến lúc đó đưa cậu toàn vẹn trở về, chỉ là cậu lúc đó nhớ ở trước mặt Trình tổng nói tốt cho tôi vài câu là được”

Tiêu Dật đưa tay lên miệng nuốt một cái sau đó nhìn phía trên không có động tĩnh gì cả mới nhỏ giọng đáp:

“Cẩn thận bọn họ nghe thấy được”

Kết quả sau đó lái xe kia bị lạc đường đi vòng vòng khiến cho Tiêu Dật trong lòng lộp bộp nghĩ rằng chắc không phải ông ta thật sự muốn đưa cậu đi đến chỗ nào đó chứ, nhưng mà sau một khoảng thời gian mọi người vẫn bình ổn trở về ký túc xá. Lúc đặt chân được xuống dưới mặt đất Tiêu Dật mới cảm thấy bình tâm trở lại, Dương Đại Lực cũng bước xuống xe đưa cho mỗi người một tấm danh thiếp, lúc đưa danh thiếp cho Tiêu Dật còn cố tình chạm vào tay cậu nói:

“Sau này gặp khó khăn gì cứ liên lạc với tôi”

Lời của Dương Đại Lực vừa nói xong thì ở phía sau có một tiếng còi ô tô bíp một cái, Tiêu Dật giật mình quay lại hướng đó phát hiện ra bên vệ đường phía xa có một chiếc xe quen thuộc, vừa nhìn liền biết là ai đang ở đó thế cho nên nhanh chóng lùi lại một bước khách sáo đáp:

“Cám ơn”

Lúc xe của Dương Đại Lực cùng Bạch Dịch rời đi, Tiêu Dật nói với nhóm người Bùi Khâm đi vào bên trong trước, sau khi xác nhận tất cả đã rời đi hết rồi Tiêu Dật liền nhanh chân bước về phía chiếc range rover quen thuộc kia, lúc đi còn kín đáo vứt cái danh thiếp mà Dương Đại Lực đưa cho mình ở dưới lòng đường, hành động nhỏ kia làm sao có thể qua nổi ánh mắt tinh tường của Trình Kiệt thế cho nên khi Tiêu Dật vừa mới mở cửa xe ngồi vào Trình Kiệt liền trầm giọng hỏi:

“Vừa mới rồi cầm cái gì?”

Tiêu Dật giả bộ như không biết cái gì cả:

“Em có cầm gì đâu”

Trình Kiệt không nhiều lời nữa định mở cửa xe bước xuống muốn ra bên ngoài nhặt về, Tiêu Dật thấy thế vội ngăn cản Trình Kiệt lại:

“Là danh thiếp”

Trình Kiệt cũng biết là danh thiếp rồi hẳn chỉ là muốn hỏi Tiêu Dật mà thôi:

“Em đi đâu vậy, nói đi ăn với bạn cùng phòng? Anh nhớ đám nghệ sĩ thực tập không có ai già như người vừa rồi đâu”

Tiêu Dật chỉ mong Trình Kiệt không nhận ra Dương Đại Lực mà thôi:

“Bạch Dịch cậu ta quen được một người giàu có, lúc đi ăn lại dẫn theo ông ta”

Trình Kiệt vẫn lạnh giọng:

“Chiếc xe kia sao lại không đứng đắn như thế, rèm cửa kéo kín là như thế nào?”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Làm sao mà em biết được, người giàu có đều sẽ có thói quen kỳ lạ như vậy”

Trình Kiệt nhếch môi, ánh mắt có tia vô cùng đáng sợ nói thế này:

“Anh cũng có một thói quen mà em chưa biết, chính là muốn làm ở trong xe mang đầu của đối phương đưa ra ngoài còn thân ở bên trong đó”

Tiêu Dật nghe vậy thì toát mồ hôi hột, nhưng mà xe vì sao có rèm cửa cậu làm sao mà biết được, xe đó cũng chẳng phải là xe của cậu cơ mà:

“Anh nói gì thế ha ha”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Em còn định vòng vo đến khi nào, người vừa rồi là Dương Đại Lực!”

Tiêu Dật trong lòng thâm than hồng hét rồi, Trình Kiệt thế nhưng vẫn có thể nhận ra được ông ta:

“A đúng rồi, chẳng trách lúc mới gặp ông ta em lại thấy quen quen như vậy”

Trình Kiệt không nhiều lời nữa, một tay đưa lên lối nong ca vát, một tay lại nhấn vào nút hạ cửa kính xe bên Tiêu Dật xuống. Tiêu Dật thấy cửa kính xe dần dần bị hạ xuống liền a lên một tiếng rồi đưa tay ấn vào nút kéo cửa kính lên:

“Được rồi được rồi, anh cứ bình tĩnh nghe em nói đã, là trùng hợp đấy nếu biết ông ta hôm nay xuất hiện ở đó thì em đã từ chối rồi”

Trình Kiệt vừa mới rồi chỉ là dọa Tiêu Dật một chút mà thôi, hồ ly nhỏ này nếu như không có tác động gì đó sẽ không biết sợ:

“Em từ chối như thế nào đây, bạn cùng phòng của em mời chẳng lẽ lại không đi”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt vẫn còn để bụng đến chuyện này cho nên liền lảng sang vấn đề khác:

“Thế anh đã ăn cơm chưa?”

Trình Kiệt chỉ tay lên đồng hồ của mình:

“Em cùng bạn đi ăn đã đến 9 giờ tối rồi đấy”

Tiêu Dật hạ tay Trình Kiệt xuống:

“Biết rồi biết rồi, bây giờ cũng muộn như vậy rồi anh còn ở đây làm gì, anh về nhà đi, ngày mai chúng ta gặp”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh vẫn còn chưa ăn”

Tiêu Dật nhìn quần áo trên người của Trình Kiệt vẫn là một bộ đi làm sáng nay xem ra hẳn chưa có trở về nhà, chắc không phải người này từ lúc đó đến giờ vẫn luôn đợi ở đây chứ, thật khiến cho cậu vừa đau lòng vừa tức giận mà:

“Anh chưa ăn nữa sao, như vậy liền đi ăn rồi trở về nhà nghỉ ngơi đi”

Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn lại ghế phía sau, ở đó có vài túi lớn nhỏ in nhãn mác của siêu thị:

“Hôm nay anh không ăn bên ngoài nữa, anh muốn ăn ở nhà, thực phẩm anh cũng đều mua đầy đủ cả rồi”

Tiêu Dật có chút khó xử:

“Nhưng mà bây giờ muộn rồi, nếu như muốn em nấu cho anh ăn nữa thì ký túc xá sẽ đóng cửa mất”

Trình Kiệt im lặng, thật ra thì ngày hôm nay hẳn đã đi gặp Hà Vân Du mang mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, sau đến buổi tối liền một mình đi đến nhà hàng quen thuộc dùng bữa, ăn xong lại đến siêu thị mua qua loa một số thực phẩm này nọ, mãi cho đến vừa mới rồi mới đỗ xe ở chỗ này chờ Tiêu Dật về. Trình Kiệt chính là một con sói già, hẳn sẽ không đỗ xe ở chỗ này chờ mấy tiếng như vậy, làm một công việc vô ích như thế trong vòng mấy tiếng sẽ rất tốn thời gian, nhưng đến khi Tiêu Dật trở về vẫn có thể làm cho cậu tưởng rằng hẳn luôn đợi cậu ở đó này giờ, lại khôn ngoan đến mức mua sẵn thực phẩm lấy lý do chưa ăn tối để đưa người ta đến nhà mình, dĩ nhiên thì khi Tiêu Dật đã vào hang sói rồi làm sao có thể trở ra lạnh lạnh không có chút dấu tích yêu thương nào chứ.

“Được rồi, như vậy thì về thôi, em nấu cho anh ăn” Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất là đáng thương, hẳn đối tốt với cậu như vậy, vì cậu ở chỗ này

đợi những hàng tiếng đồng hồ mà cơm cũng không ăn, nếu như cậu bây giờ mặc kệ hẳn thì không phải quá vô tâm rồi hay sao

Trình Kiệt ngược lại đáp thế này nhằm muốn cho Tiêu Dật cảm thấy đau lòng:

“Thôi em vào đi, anh kiểm cái gì đó ăn qua loa cũng được”

Tiêu Dật nghe vậy liền đáp:

“Thế cũng được, anh đi đường cẩn thận đấy”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật thật sự định mở cửa xe bước xuống thì vội vàng kéo người ta lại ôm vào lòng:

“Em cái đồ vô tâm này, cứ thế mà đi hay sao”

Tiêu Dật buồn cười, lời vừa rồi là cậu muốn trêu chọc Trình Kiệt một chút mà thôi:

“Anh không phải nói không cần em nấu hay sao?”

Trình Kiệt nhú mày:

“Anh lời nào thì nói như vậy?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt:

“Không phải nói em về đi hay sao”

Trình Kiệt nghe ra được giọng điệu kia của Tiêu Dật liền hiểu ra rằng hồ ly nhỏ này đang trêu đùa hẳn, Trình Kiệt ngay lập tức cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi mà hẳn yêu thích nhất kia, đầu lưỡi mới chỉ luồn vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật một chút mà thôi đã bị cậu đẩy ra rồi:

“Được rồi, mau trở về thôi”

Tiêu Dật tuy rằng có điểm nóng nảy nhưng mà thời điểm hiện tại không thể nào mà gấp gáp được, dù sao lát nữa về nhà thì Trình Kiệt hẳn vẫn còn có một khoảng thời gian dài để cùng hồ ly nhỏ này trêu đùa. Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh Trình Kiệt nhẹ giọng nói:

“Trình Kiệt, anh lần sau đừng như vậy nữa”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Nếu như em lần sau không như vậy thì anh sao có thể như vậy được”

Tiêu Dật thở dài, cậu ngồi im lặng ở một chỗ thầm nghĩ lại mình trước đây cũng luôn muốn kiểm soát Trình Kiệt như vậy, muốn hẳn không đi gặp ai khác ngoài cậu, đến bây giờ mới hiểu được cảm giác bị người khác kiểm soát cấm đoán khó chịu như thế nào:

“Trình Kiệt, chúng ta sau này thoải mái một chút...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây Trình Kiệt liền nâng giọng:

“Được, lát nữa về nhà chúng ta cùng nhau thoải mái thật nhiều”

Tiêu Dật đen mặt ý của cậu không phải là như ý của Trình Kiệt: “Không phải, anh lúc nào cũng đều nghĩ mấy cái chuyện không đúng đắn đó, ý của em là sau này chúng ta không cần thiết phải quá mức căng thẳng như trước nữa, nếu như anh muốn cùng Hà Vân Du hẹn gặp mặt để nói chuyện rõ ràng này nọ em cũng sẽ không có ý kiến gì cả” Tiêu Dật nói đến đây liền nghĩ ra điều gì đó rồi dừng lại thêm vào một câu: “Anh với cô ấy không còn có gì nữa phải không?”

Trình Kiệt cười cười:

“Không còn có gì cả còn cần phải gặp mặt nói chuyện hay sao?”

Tiêu Dật nhú mày:

“Ý của anh là sao?”

Trình Kiệt im lặng không nói, hẳn muốn để cho hồ ly nhỏ kia sốt ruột một chút:

“Trình Kiệt, anh vẫn còn thích cô ấy có phải không?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Vừa mới nói muốn chúng ta thoải mái một chút em lại muốn truy hỏi cái gì nữa đây”

Tiêu Dật tựa thật mạnh lưng vào thành ghế phía sau trầm giọng:

“Nếu như anh còn thích cô ấy vậy thì chúng ta sau này không cần phải gặp nhau nữa”

Trình Kiệt nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ liền quay sang cười cười dỗ dành người ta:

“Xem em kìa, anh lời nào nói anh thích cô ta đây, ý của anh chính là giữa anh và cô ta không còn chuyện gì để nói nữa thì sau này không cần gặp mặt”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, tuy rằng trong lòng muốn truy hỏi thật nhiều nhưng cuối cùng vẫn là chọn tin tưởng:

“Được rồi, em sẽ tin tưởng anh!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 87: Tạo Rổ Dâu Tây Nhỏ

Tiêu Dật cầm túi đồ ở ghế phía sau rồi bước xuống xe, cậu mới chỉ đi được hai bước thì sau mông liền bị người không biết xấu hổ nào đó vỗ mạnh một cái, Tiêu Dật dừng bước quay lại nhìn Trình Kiệt tức giận:

“Làm cái gì đấy?”

Trình Kiệt làm ra một bộ mặt đáng đánh khoác lấy eo của Tiêu Dật bước vào trong nhà, Tiêu Dật cả một đường đi luôn dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Trình Kiệt có điều vòng tay của người ta lại không có ý định gạt ra.

“Tiêu Dật, anh mới làm thêm một phòng xem phim nhỏ, lát nữa có muốn lên nhìn thử hay không?”

Tiêu Dật đi vào trong bếp mang đồ ăn mà Trình Kiệt đã mua từ trong túi bỏ ra:

“Cũng được, lát nữa qua xem thử”

Trình Kiệt cười xấu xa mang ca vát cởi ra bỏ lại ở trên thành ghế rồi đi về phía Tiêu Dật dụ dỗ:

“Hay là lát nữa mang đồ ăn lên đó, chúng ta cùng ăn cùng xem phim thì thế nào”

Tiêu Dật không cần phải suy nghĩ nhiều đã trực tiếp từ chối:

“Không được, lát nữa lên nhìn qua một chút thôi còn xem phim thì để khi nào rảnh rồi một chút, buổi tối em phải xem lại bản hợp đồng kia có chỗ nào sai sót hay không”

Trình Kiệt muốn mang Tiêu Dật nên xem phim đen, cũng đã chuẩn bị hết một vài thứ cần thiết này nọ rồi, hiện tại đối phương đột nhiên nghiêm túc từ chối như thế đương nhiên là Trình Kiệt cũng không dễ dàng bỏ qua rồi:

“Vậy em bây giờ nấu ăn còn anh giúp em xem lại hợp đồng, chúng ta lát nữa vừa ăn vừa xem phim có được không?”

Tiêu Dật dừng tay quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt rồi mới nói:

“Không được, đây là bản hợp đồng đầu tiên của em cho nên em muốn tự mình xem. Muốn xem phim thì đợi đến khi khác không được hay sao, bây giờ cũng đã muộn rồi ngày mai chúng ta còn phải đi làm nữa”

Trình Kiệt đột nhiên ở phía sau vòng tay ôm lấy eo của Tiêu Dật, mang gương mặt của mình chạm vào cần cổ của cậu hít hà tham luyến:

“Em sẽ làm món gì thế?”

Tiêu Dật né tránh Trình Kiệt, dùng sức đẩy Trình Kiệt ra:

“Anh đi tắm đi, đừng có đứng ở chỗ này nữa”

Trình Kiệt hôn vào bên má của Tiêu Dật:

“Anh đợi em cùng tắm”

Tiêu Dật nhú mày nghiêng đầu tránh né:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt đã mở được cúc quần của Tiêu Dật ra đưa bàn tay của hắn vào bên trong cách qua một lớp quần lót mỏng bóp lấy mông cậu, Tiêu Dật ngay lập tức giật nảy cả mình buông mọi thứ trên tay xuống kéo tay Trình Kiệt ra quát:

“Trình Kiệt anh ngứa ngứa chân tay có phải hay không?”

Trình Kiệt cười xấu xa, hắn bất ngờ cúi xuống nhắc bổng Tiêu Dật lên mang cậu vắt ở trên vai rồi hướng phòng tắm đi tới:

“Đi tắm”

Tiêu Dật ở trên vai Trình Kiệt vùng vẫy nhưng vô ích, cuối cùng chỉ còn biết quát tháo ầm ĩ cả căn nhà lớn:

“Trình Kiệt này, anh mau bỏ em xuống đi”

Trình Kiệt dùng chân đá cửa phòng tắm, một tay cố định Tiêu Dật ngăn không cho cậu chạy thoát, một tay lại vỗ vào mông nhỏ của cậu một cái:

“Em hồ ly nhỏ xấu xa này, ngoan ngoãn cùng anh đi tắm”

Trình Kiệt đặt Tiêu Dật xuống dưới sàn, tay phải giữ chặt lấy cổ tay của cậu, tay còn lại nhanh chóng mở vòi nước mang nước ấm xả vào bồn tắm lớn. Trình Kiệt nhanh chóng muốn cởi áo của Tiêu Dật ra, Tiêu Dật đưa tay giữ lấy áo thì Trình Kiệt lại chuyển hướng xuống muốn cởi quần của cậu, kết quả cuối cùng chật vật mãi cũng không thể nào ngăn cản Trình Kiệt được chỉ còn biết tức giận cảnh cáo hắn:

“Trình Kiệt hôm nay không được, em còn có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết nữa”

Trình Kiệt cúi xuống hôn lấy môi của Tiêu Dật, một tay giữ chặt lấy gáy cậu, một tay muốn cởi đi mấy thứ vướng víu trên người của cả hai. Không

rõ vì hơi nóng từ nước ấm bốc lên hay là do nhiệt độ từ cơ thể hai người không ngừng tạo ra khiến cho không gian yên tĩnh ngoài tiếng nước chảy còn có tiếng hít thở gấp gáp. Tiêu Dật hai tay chống ở trước ngực của Trình Kiệt muốn đẩy hẳn ra nhưng vô ích cuối cùng chỉ còn cách vô lực chậm rãi đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia. Trình Kiệt rất thích đôi môi của Tiêu Dật, mỗi lần hôn liền giống như có ma thuật bị hút vào thôi thúc hẳn không ngừng gặm cắn yêu thương, hôn đến mức khiến cho người trong lòng vì thiếu dưỡng khí mà run rẩy một chút mới chịu buông người ta ra. Trình Kiệt lợi dụng khi Tiêu Dật còn đang ngây ngẩn liền cởi ra nốt hàng phòng ngự cuối cùng trên người cậu, Tiêu Dật giật mình nhú mày nói:

“Trình Kiệt này...”

Không đợi cho Tiêu Dật nói hết câu Trình Kiệt đã cúi người bế cậu đặt vào trong bồn tắm rồi, Tiêu Dật bị cưỡng ép đi tắm cho nên trong lòng vẫn luôn không vui, gương mặt nhỏ nhắn nhún nhún biểu hiện ra bên ngoài khiến cho Trình Kiệt nhìn thấy cũng phải buồn cười. Trình Kiệt chỉ mất vài giây đã có thể mang quần áo trên người cởi bỏ hoàn toàn, hẳn nhanh chóng bước chân ngồi vào trong bồn tắm lớn cùng với Tiêu Dật. Bởi vì nước ở trong bồn tắm vẫn đang mở cho nên khi hẳn vừa bước vào ngồi xuống thì nước cũng tràn hết cả ra bên ngoài, Tiêu Dật lăm bằm muốn đứng dậy:

“Anh một mình tắm đi”

Trình Kiệt kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật khiến cho cậu không kịp phòng bị ngay lập tức ngã vào lòng của hẳn, Trình Kiệt ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, cằm đặt ở trên đỉnh đầu cậu dịu giọng nói:

“Chúng ta cùng tắm yên ương”

Tiêu Dật đỏ mặt, may mắn hiện tại cậu đang quay lưng về phía Trình Kiệt nếu không để cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này của cậu khẳng định sẽ không quản cái gì mà mang cậu ăn sạch sẽ:

“Cái gì chứ, anh một mình chơi đi”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Một mình anh chơi thì có ý nghĩa gì đây”

Tiêu Dật cảm thấy ở phía sau hông bắt đầu có vật cứng nóng đâm thẳng lấy, trong lòng bắt đầu tự nhủ rằng hôm nay khó lòng mà thoát được khỏi:

“Tắm nhanh một chút, anh không đói sao?”

Trình Kiệt mang tay lên đặt ở trên hai bên ngực của Tiêu Dật, cố tình dùng lực một chút xoa xoa ần ần hai điểm nhỏ của cậu, hãnh cúi người mang miệng ghé sát vào tai cậu nói:

“Đói! Vì thế mới để em ở chỗ này”

Tiêu Dật thở dài, hai vai nhỏ cũng theo đó rũ xuống, cậu hôm nay thật sự muốn nghiên cứu lại bản hợp đồng kia thật là kỹ bởi vì ngày mai đã phải trả lời lại rồi, nếu như buổi tối không dành thời gian để nghiêm túc đọc lại thì sáng ngày mai sẽ chẳng còn có thời gian đâu, cậu không muốn bỏ lỡ mất cơ hội lần này nhưng nếu như gật đầu đồng ý luôn lại sợ phía bên trong đó có cái gì không minh bạch, đến khi ấy người gặp bất lợi rủi ro chỉ có mình cậu gánh chịu:

“Trình Kiệt hôm nay thật sự không được, một lát nữa em cần phải xem lại bản hợp đồng kia nữa”

Trình Kiệt nhìn tới vết đỏ ở trên cần cổ của Tiêu Dật mà ngày hôm qua hắn tạo ra, trong lòng lại càng thêm kích động phần khích không thể buông tha hồ ly nhỏ này được, hắn há miệng mút mạnh lấy bên cần cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật giật mình a một tiếng cảnh cáo:

“Này đừng có làm như vậy, ngày mai làm sao ra ngoài đây:

Trình Kiệt cười xấu xa, đưa tay chỉ đến từng vết đỏ ở trên cổ của Tiêu Dật rồi nói:

“Dâu tây nhỏ, anh tạo một rổ dâu tây nhỏ ở chỗ này”

Tiêu Dật vừa nghe vậy liền đỏ mặt, màu sắc trên gương mặt đúng là quá thật so với một trái dâu tây cũng có điểm tương đồng:

“Lại nói linh tinh nữa, cái gì một rổ dâu tây”

Trình Kiệt cười cười, thời gian hôm nay còn dài hẵn vẫn còn có thời gian từ từ cùng hồ ly nhỏ này chơi đùa, dù sao thì bước vào hang sói rồi cậu còn có thể nào mà bước ra được nữa hay sao. Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra rồi đứng dậy lấy chai dầu gội đầu, Tiêu Dật lúc đầu còn từ chối như dưới sự cưỡng ép quyết liệt kia của Trình Kiệt cậu cuối cùng cũng bị người ta ép nằm hẵn xuống mang đầu đặt ở trên thành bồn tắm. Trình Kiệt ngồi ở bên ngoài giúp Tiêu Dật gội đầu, sức lực xuất ra vừa đủ khiến cho Tiêu Dật cảm thấy vô cùng thoải mái mà thích ý nhắm mắt lại tán thưởng:

“Anh gội đầu thật là giỏi”

Trình Kiệt ánh mắt chuyển sang tia nguy hiểm, mắt nhìn tới khóe miệng cong cong của Tiêu Dật rồi lại nhìn tới yết hầu thỉnh thoảng sẽ chậm chậm chuyển động kia khàn giọng đáp:

“Không chỉ có mỗi gội đầu thôi đâu”

Tiêu Dật không nói gì cả bởi vì câu nói kia của Trình Kiệt chính là không trả lời mới thông minh. Tiêu Dật vô cùng thoải mái khi Trình Kiệt gội đầu cho mình, lúc hẵn dừng tay lại cậu liền khó hiểu hỏi:

“Trình Kiệt, sao không làm nữa?”

Tiêu Dật mở mắt nhìn thấy gương mặt hoàn hảo góc cạnh của Trình Kiệt đang ở đối diện mình liền có chút giật mình, nhưng mà rất nhanh sau đó liền nâng giọng:

“Sao thế?”

Trình Kiệt lên tiếng mang theo cảm giác đáng sợ lạnh lẽo:

“Anh phát hiện ra em như vậy nhìn rất đáng yêu”

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt đột nhiên làm sao lại như vậy nữa cho nên liền ngòai dậy:

“Sao vậy?”

Trình Kiệt ánh mắt rất là khác lạ giống như một người xa lạ vậy, hần chậm rãi mang vò sen kia cầm lấy muốn đưa lên tóc xả hết xà phòng cho cậu:

“Không có gì, anh giúp em xả sạch xà phòng”

Tiêu Dật không kịp nhắm mắt lại thì Trình Kiệt đã mang nước xả tới rồi, bọt xà bông theo đó nhanh chóng dính vào mắt cậu, Tiêu Dật vội vàng nhắm chặt mắt than một tiếng:

“Làm xà bông rơi vào mắt em rồi, cay mắt quá”

Trình Kiệt vội vã vứt vò sen kia xuống dưới, tiếng vò sen rơi vào bồn tắm sứ cao cấp đến vang một tiếng, giây tiếp theo Tiêu Dật liền cảm nhận được có một tầng khăn bông mềm mại đưa tới lau mặt cho cậu:

“Xin lỗi Tiểu Dật, em có sao không?”

Tiêu Dật nhắm mắt cũng biết được bộ dạng gấp gáp kia của Trình Kiệt thế cho nên cậu liền mở mắt ra định tươi cười với hắn nói không sao cả,

nhưng khi đôi mắt vừa mở ra liền nhìn thấy được ánh mắt hiện tại của hắn rất khác so với lúc vừa rồi, cậu có điểm khó hiểu nhưng cũng không có suy nghĩ quá nhiều đáp:

“Không sao”

Trình Kiệt mang khăn bông để vào tay của Tiêu Dật:

“Được rồi nhắm mắt vào đi, anh giúp em xả sạch xà bông trên tóc”

Tiêu Dật nhắm mắt lại im lặng không nói, ngón tay của Trình Kiệt ở trên tóc Tiêu Dật dịu dàng gỡ gỡ xoa xoa, ngay cả tia nước chảy xuống từ vòi sen kia cũng được hắn điều chỉnh góc độ mà hạn chế ở mức thấp nhất chảy vào mặt của Tiêu Dật. Trình Kiệt cầm lấy khăn bông ở trên tay Tiêu Dật để ở trên đầu cậu, đứng ở bên cạnh ôn nhu mang nước trên tóc cậu lau đi vừa làm vừa nói:

“Có thoải mái không?”

Tiêu Dật ừ một tiếng, Trình Kiệt cười xấu xa:

“Như vậy sau này đều đến đây, anh giúp em gội đầu thì thế nào?”

Tiêu Dật cười khúc khích ngẩng đầu nhìn hắn:

“Là thoải mái chứ không phải là nghiện rồi đâu, em sau này tự mình gội cũng không sao”

Trình Kiệt nhanh chóng nhảy vào trong bồn tắm ngồi cùng Tiêu Dật, bọt nước cũng theo đó bắn lên cao, Tiêu Dật vội nhắm mắt đưa tay lên muốn xoa đi nước dính ở trên mặt, lúc còn chưa ý thức được việc gì thì đã bị Trình Kiệt nhắc bổng lên ngồi ở trên đùi rồi, hơn nữa cái vật thô nóng kia như thế nào lại có thể dễ dàng đâm thẳng vào động nhỏ của cậu như vậy. Bởi vì không có khoảng thời gian chuẩn bị gì cả, lại bị quá bất ngờ cho nên

Tiêu Dật ngay lập tức hét lên vì đau đớn. Trình Kiệt quả thật không có cố ý, hẳn chỉ là muốn mang cậu ngồi ở trên đùi mình mà thôi, không nghĩ tới Tiểu Kiệt Kiệt này đã gấp gáp đến như vậy rồi.

Tiêu Dật đỏ mắt không rõ là vì bị nước dính vào mắt hay là vì đau đớn tạo thành, cậu trước là mang tay bám chặt ở trên vai Trình Kiệt hét lớn:

“Đau quá, anh làm gì thế?”

Trình Kiệt khó xử đưa tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật:

“Anh không cố ý đâu, không nghĩ tới...”

Trình Kiệt còn chưa nói xong thì trán của mình đã bị một lực đạo đập mạnh xuống, hồ ly nhỏ nhà hắn dùng sức mang trán của mình đập vào trán hắn rồi khóc lớn:

“Không cố ý cái đầu anh, đau quá”

Trình Kiệt nhìn tới trước trán của Tiêu Dật có vết đỏ liền đau lòng nhú mày đưa tay lên xoa xoa trán cho cậu:

“Em làm gì thế, đỏ hết cả trán lên rồi”

Tiêu Dật do quá đau mà tức giận mới làm ra hành động ngu ngốc vừa rồi, trán quả thật đau lắm, lại được Trình Kiệt hiện tại hết lòng quan tâm như thế thì ủy khuất, giọng nói ầm ạch trách móc:

“Anh xấu lắm, đau chết em mất thôi”

Trình Kiệt có điểm lúng túng không biết nên phải làm thế nào mới được:

“Được rồi anh xin lỗi Tiểu Dật, anh không cố ý đâu, là thật đấy”

Tiêu Dật nhận ra được Trình Kiệt đẩy mình ra thì cả người liền cứng ngắt, bởi vì phía bên dưới của cậu cứ mỗi lần Trình Kiệt cử động nhẹ một cái thì đau đớn sẽ rất nhanh đánh úp tới:

“Anh đừng động”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật hét lên nữa thì giật mình quả thật không động:

“Được được”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt tức giận nói:

“Anh lúc nào cũng vậy thôi, đã nói là không muốn tắm chung rồi”

Trình Kiệt vẫn bám lấy eo của Tiêu Dật, cho dù cậu nói gì cũng chỉ đáp lại vài câu được được chiều theo mà thôi.

“Lúc nào cũng như vậy hết, lúc nào cũng đều như thế”

Trình Kiệt có chút khổ sở, người đối diện liên tục oán trách, ở phía dưới của hắn lại còn trướng đau, bởi vì không được di chuyển mà phải cam chịu bị động nhỏ kia thít chặt vô cùng đau đớn, Trình Kiệt cảm thấy nếu cứ như vậy sẽ không ổn cho nên liền khàn giọng hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, anh có thể động hay chưa?”

Tiêu Dật tức giận trợn lớn hai mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh lúc nào cũng như thế, anh chỉ toàn nghĩ cái gì thôi, em đau, đau đau lắm đây này”

Trình Kiệt định đưa tay vỗ vỗ vào vai Tiêu Dật an ủi nhưng mà hồ ly nhỏ nhà hắn đã cứng đầu đẩy hắn ra, sau đó gương mặt chuyển vặn vẹo vô cùng giống như là nhịn đau đứng dậy vậy. Tiêu Dật bước ra khỏi bồn tắm nhanh

chóng cầm lấy áo choàng tắm khoác lên người rồi hướng phía cửa phòng tắm hăm hực đi đến. Trình Kiệt ở phía sau gọi Tiêu Dật lại:

“Tiêu Dật”

Mới chỉ gọi được một câu thôi thì cửa phòng đã đập mạnh lại rồi, hắn thở dài ngồi lại ở trong bồn tắm nhìn xuống dưới phía Tiểu Kiệt Kiệt vẫn còn chưa chịu hạ hỏa bực bội, vẫn là do nơi này quá mức nóng nẩy mới làm cho hồ ly nhỏ kia tức giận lắc mông bỏ đi, bây giờ thì hay rồi tự mình thu lại thống khổ nữa.

Trình Kiệt ở bên trong phòng tắm giải quyết một chút, nói là một chút nhưng mà cũng rất lâu, Tiểu Kiệt Kiệt của hắn có vẻ như là không có Tiêu Dật thì rất khó chịu ngoan ngoãn chính vì thế mà khi Trình Kiệt tắm xong đi ra thì trên bàn đã có ba đĩa thức ăn để sẵn ở đó rồi. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật ngồi ở trước bàn ăn khoanh tay liền đi đến lấy lòng:

“Tiêu Dật, anh thật sự không có cố ý đâu”

Tiêu Dật lạnh mặt liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi cầm lấy bản hợp đồng để ở trên bàn lên xem, Trình Kiệt thở dài kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật, cầm lấy đĩa gắp lên một miếng thịt xào đưa vào trong miệng:

“Ai nha, là món gì đây ăn thật là ngon”

Tiêu Dật đến liếc mắt một cái cũng không thèm liếc, cậu làm món thịt heo xào mà thôi, Trình Kiệt sao có thể không biết cái món ăn đó được cơ chứ nhất định là con sói lớn kia lại đang nói dối nữa. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật không để ý đến mình liền chuyển sang nói chuyện khác:

“Tiêu Dật, có muốn lát nữa anh cùng xem hợp đồng đó hay không?”

Tiêu Dật không biết gì cả về mấy cái vấn đề này, thiết nghĩ Trình Kiệt tiếp xúc nhiều với hợp đồng lớn nhỏ rồi nhất định sẽ có cái nhìn tinh tường

hơn cậu, thế cho nên Tiêu Dật liền ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một chút rồi nói nhỏ:

“Anh có chịu xem nghiêm túc không đây?”

Trình Kiệt vội vàng đáp lại:

“Đương nhiên rồi, chuyện của hồ ly nhỏ nhà anh thử hỏi anh sao có thể qua loa chứ”

Tiêu Dật hừ hừ:

“Ai là hồ ly nhỏ, ai là của nhà anh chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 88: Chỉ Ngủ Thôi

Kết quả ngày hôm ấy Tiêu Dật vào hang sói nhưng vẫn có thể nguyên vẹn bình an, ngược lại Trình Kiệt thì có một đêm khó chịu thống khổ, hẳn đã mang hết tất cả nội dung trong bản hợp đồng kia phân tích một lượt, từ những thuận lợi cho đến giả thuyết những tình huống xấu nhất có thể xảy ra nói cho Tiêu Dật hiểu, mang bản hợp đồng đó triệt để lý giải đến mức không còn kẽ hở nào nữa nhưng mỗi khi Trình Kiệt nói đi ngủ Tiêu Dật liền lắc đầu nói muốn xem lại một lượt.

“Được rồi Tiêu Dật, chúng ta cùng nhau ngủ thôi” Trình Kiệt nhìn đến đồng hồ treo trên tường đã gần mười một giờ rồi

Tiêu Dật ánh mắt chăm chú nhìn tới hợp đồng trên tay lắc đầu:

“Em muốn xem lại một lần nữa”

Câu nói này Tiêu Dật đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, hẳn còn sợ Tiêu Dật đã đọc thuộc lòng từng câu từng chữ trong bản hợp đồng đó rồi. Trình Kiệt thở dài vừa khó chịu vừa đau lòng quan sát Tiêu Dật, Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa khoanh tròn chân, đầu nhỏ tựa ở trên vai Trình Kiệt, ánh mắt chăm chú nhìn tới bản hợp đồng, thỉnh thoảng sẽ đưa tay chỉ đến một dòng chữ nào đó hỏi lại hẳn:

“Trình Kiệt, chỗ này thật sự sẽ không có vấn đề gì sao?”

Hợp đồng này là do đích thân Trình Kiệt hẳn thảo ra đương nhiên là sẽ không có vấn đề gì cả, nếu như nói là xấu thì cũng chỉ là lợi ích của hắn mà thôi chứ Tiêu Dật sẽ không bị làm sao nghiêm trọng:

“Không có, chỗ này rất ổn”

Tiêu Dật gật đầu ngáp một cái, ngón tay nhỏ lật mở trang hợp đồng khác xem xét một lượt:

“Trình Kiệt, chỗ này cũng sẽ không sao hả?”

Trình Kiệt kiên nhẫn đáp:

“Không sao!”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt mỉm cười:

“Có anh thật tốt, có thể giúp em xem qua vấn đề này”

Trình Kiệt cầm lấy bản hợp đồng trên tay Tiêu Dật đóng lại, hai mắt của Tiêu Dật ướt ướt phiếm đỏ vừa nhìn qua là biết ngáp chảy nước mắt, hắn đau lòng nói khẽ:

“Đi ngủ thôi”

Tiêu Dật gật đầu, lưng cũng có chút mỏi nhừ, chân vì ngồi mãi một tư thế như vậy cho nên khi đứng dậy tê rân không thể bước đi ngay được. Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật ở trên tay đi vào phòng ngủ đặt lên giường:

“Đã nói đi ngủ sớm rồi, em xem em ngồi đến thành ra như vậy”

Tiêu Dật vừa được đặt ở trên giường liền ngay lập tức chui vào chăn mang áo choàng tắm cởi ra, Trình Kiệt còn chưa kịp sung sướng thì người ta đã nói thế này rồi:

“Trình Kiệt không được nhé, hôm nay chúng ta chỉ ngủ thôi”

Trình Kiệt nhú mày:

“Làm một lần cũng không được sao?”

Tiêu Dật lắc đầu mang chăn kéo lên đến tận cổ chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ nhắn kia:

“Không được, chỉ ngủ thôi”

Trình Kiệt thở một hơi nặng nề rồi nâng chăn nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, hẳn quả thật không có làm gì cậu chỉ đơn giản là nằm bên cạnh thôi, Tiêu Dật đang nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt liền quay lại gối đầu lên tay hẳn khe khẽ nói:

“Trình Kiệt, em nghĩ sẽ không nhận hợp đồng này”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật có chút khó hiểu, hợp đồng này là do hẳn vì cậu mà tự tay soạn thảo đương nhiên sẽ chỉ có lợi tuyệt đối không có hại, vừa mới rồi ngồi rất lâu cùng cậu phân tích hợp đồng Tiêu Dật còn liên tục gật đầu hiểu ý, đến hiện tại lại đột nhiên nói không muốn nhận hợp đồng này:

“Sao thế?”

Tiêu Dật thở dài một hơi, vấn đề này cậu cũng suy nghĩ suốt cả ngày hôm nay rồi, trước không nói đến việc hợp đồng đó thật sự rất có lợi hay chỉ là một cái bẫy hoa mỹ, cậu là lo lắng mình chưa có chỗ đứng gì trong giới giải trí, cũng chưa bao giờ được xuất hiện trước công chúng, lần này là một vị trí quan trọng nếu như làm không tốt chỉ e sau này có muốn bước tiếp cũng khó. Hôm nay cùng Bạch Dịch đi ăn cơm, cậu ta dựa vào Dương Đại Lực mới có được vai diễn phụ này trong lòng cậu đã cười nhạo cậu ta, nếu như bây giờ cậu nhận hợp đồng này không phải là cậu cũng đang cười

nhạo bản thân mình hay sao, cho dù Trình Kiệt nói không biết vì sao Sử Cát Cát lại chọn cậu nhưng trong thâm tâm cậu chắc chắn chuyện này là do Trình Kiệt làm, nếu không thì làm gì có chuyện một bộ sưu tập quan trọng như vậy lại để cho một người không hề có tên tuổi gì như cậu làm người đại diện chứ.

“Em lo lắng, nếu như làm không được không biết chừng còn thu về rất nhiều antifan... Hơn nữa cũng muốn bắt đầu từ chỗ thấp nhất để trau dồi mọi thứ, đến khi ấy mới có thể tự tin được”

Trình Kiệt im lặng đưa tay lên vuốt mái tóc của Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hần có suy nghĩ này cũng rất là đáng khen, nếu như là trước đây những người mà hần quen nhất định sẽ cười thật tươi cảm ơn hần, cũng chỉ có hồ ly nhỏ này cân nhắc trước sau lâu đến như vậy cuối cùng lại chọn từ chối. Nhưng có điều cho dù Tiêu Dật có đồng ý hay là từ chối thì Trình Kiệt vẫn cũng vui vẻ mà chiều theo ý của người ta, hần cúi đầu hôn xuống mái tóc đen mềm của cậu ừ nhẹ:

“Ừ, nếu như không muốn nhận thì không nhận”

Tiêu Dật nhắm mắt giọng nói mang theo tia buồn ngủ, đầu nhỏ dụi dụi vào lồng ngực Trình Kiệt khiến cho trước ngực hần có điểm ngứa ngáy:

“Ngày mai em sẽ gọi điện nói lại với bên Sử Cát Cát, để cho bọn họ có thể tìm kiếm được người thích hợp hơn em”

Buổi tối ngày hôm ấy Trình Kiệt quả thật chỉ ôm thân thể nhỏ mềm nhu nhu kia như vậy, Tiêu Dật có vẻ ngủ rất yên tâm một đường nhăn nhỏ ở trên trán cũng không hề xuất hiện, ngay cả động tác cựa quậy nhỏ cũng không có. Trái ngược với Trình Kiệt, hần lúc đầu đương nhiên là khó chịu, chính là cảm giác thống khổ khi miếng mỡ dăng đến tận miệng rồi nhưng chỉ được nhìn mà thôi, sau đó hần cảm thấy cùng người này ôm nhau ngủ cũng tốt, ít nhất làm cho hần thấy được sự ngọt ngào ấm áp trước nay chưa

từng có. Ngủ quan trên gương mặt của Tiêu Dật đều vô cùng mềm mại, không có nét góc cạnh nam tính giống như hắc, rèm mi rủ xuống che lấp đi đôi mắt to lạnh lợi thường ngày, sống mũi không đặc biệt cao vút giống như người nước ngoài nhưng là kiểu chuẩn mực của người á đông, khuôn miệng này nhỏ bé vô cùng khiến cho Trình Kiệt nghĩ tới mang một chiếc thìa lớn hơn bình thường một chút đút cho Tiêu Dật ăn khẳng định sẽ làm cho hai bên khóe miệng của cậu bị đau. Trình Kiệt đưa tay chạm nhẹ vào môi của Tiêu Dật, đôi môi mềm căng mọng như vậy chẳng trách lại khiến cho hắc mê luyến đến thế, Tiêu Dật nhăn mày mím mím khóe môi, Trình Kiệt ngay lập tức thu tay lại đưa xuống vai cậu vỗ vỗ nhẹ, Tiêu Dật vì thế lại tiếp tục an ổn ngủ.

Tiêu Dật có một nốt ruồi lệ ở dưới khóe mắt bên trái, là nốt ruồi khiến cho Trình Kiệt cảm thấy hồ ly nhỏ này đích thị có mị lực, mỗi lần Tiêu Dật tức giận liếc nhìn hắc nốt ruồi nhỏ kia cũng như đang liếc nhìn hắc vậy, có điều Tiêu Dật liếc nhìn hắc là nói hắc cách xa cậu ra nhưng nốt ruồi nhỏ này lại nói hắc mau đến gần chỗ cậu. Một khoảng thời gian sau đó, cũng chính là nốt ruồi nhỏ này làm cho hắc tìm ra cậu được trong biển người, chỉ một cái đưa mắt liền có thể ấn định được chắc chắn người đó là cậu để rồi làm cho hắc một lần nữa mang cậu buộc chặt ở bên người vĩnh viễn không cho cậu bỏ chạy nữa, dĩ nhiên đây vẫn là để nói sau đi...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật đúng giờ tỉnh dậy, nhìn sang bên cạnh đã không thấy người đâu, Tiêu Dật cầm lấy điện thoại nhìn xem thử mới có hơn sáu giờ một chút mà thôi Trình Kiệt đi đâu sớm như vậy. Tiêu Dật vươn vai một cái bước vào phòng tắm tắm một chút, lúc sau mặc áo choàng tắm đi ra ngoài phòng khách cũng không thấy Trình Kiệt đâu. Tiêu Dật khó hiểu đi quanh căn nhà lớn này, lúc mở cửa hồ bơi liền phát hiện ra Trình Kiệt đang ở đó bơi. Tiêu Dật đứng ở bên cạnh tựa đầu vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nheo lại nhìn theo từng đường bơi của Trình Kiệt. Trình Kiệt vừa mới bơi đến phía cuối cùng của bể bơi liền đứng dậy nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang đứng nhìn lén liền buồn cười nói lớn:

“Có muốn cùng anh bơi một vòng hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không biết bơi”

Trình Kiệt nhào người bơi về phía trước, rất nhanh liền có thể đến được thành bể bơi bên này, bờ vai rắn chắc có dính bọt nước, mái tóc vẫn còn từng giọt nước chảy xuống cần cổ nhìn vô cùng quyến rũ, hắn vẫy tay về phía Tiêu Dật nói:

“Tới đây”

Tiêu Dật đứng bất động một chút sau đó nâng bước tiến gần về phía Trình Kiệt, cậu ngồi xổm xuống đưa tay về phía trước chậm rãi lau đi nước còn dính ở trên mặt của hắn rồi nói:

“Anh dậy sớm như vậy sao?”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật hôn một cái rồi mỉm cười:

“Anh dạy em bơi”

Tiêu Dật ngay lập tức thu tay lại lắc đầu:

“Thôi, hồi nhỏ suýt chút nữa bị chết đuối cho nên bây giờ có gánh nặng tâm lý rồi”

Tiêu Dật năm tám tuổi về quê nội có cùng lũ trẻ ở dưới quê chạy ra một cái sông nhỏ chơi, mấy đứa trẻ đó nói cậu không biết bơi rất là kém thế cho nên vì quá tức giận đã nhảy xuống cái sông kia, lúc đầu chỉ dám đứng ở chỗ nước nông mà thôi, không hiểu sau đó thế nào lại bị trượt chân ngã xuống chỗ nước sâu, ngụp lặn một hồi còn nghe thấy được ở trên bờ có tiếng cười vang có đám trẻ con kia, may mắn khi ấy có một bác trai đi qua

nhảy xuống cứu cậu, khi trở về còn bị ba Tiêu đánh cho thật đau khiến cho mông nhỏ sau ba ngày mới hết hằn vết hằn.

Trình Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy liền có hứng thú muốn tìm hiểu:

“Suýt chút nữa chết đuối sao?”

Tiêu Dật nghĩ sẽ không nói sự thật cho Trình Kiệt biết, lấy bản tính xấu xa kia của hắn nhất định sẽ cười nhạo cậu một hồi, thế cho nên Tiêu Dật liền nói thế này:

“Đúng thế, lúc nhỏ thật sự đã biết bơi nhưng mà một lần bị trượt rút liền bị hoảng sợ, bây giờ không thể nào bơi được nữa”

Trình Kiệt cười lớn:

“Như vậy sau này đóng phim cần phải bơi lội thì thế nào đây?”

Tiêu Dật qua loa đáp:

“Lúc đó sẽ cố gắng tìm cách giải quyết tốt nhất”

Trình Kiệt chống hai tay lên thành bể bơi rồi bật người lên nhảy lên bờ, hắn chậm rãi đi tới chỗ ghế ngồi cầm lấy khăn bông lau người một chút, Tiêu Dật đứng dậy ở phía sau quan sát dáng người của Trình Kiệt. Trình Kiệt hiện tại chỉ mặc một chiếc quần bơi tứ giác màu đen, dáng người thật tốt, vai rộng lưng dài, eo nhỏ chân săn chắc, chiều cao cũng vượt trội, da dẻ trên người thì khỏi phải bàn tới, mọi thứ đều tốt như vậy chẳng trách những người chưa từng nói chuyện với hắn cũng sẽ nảy sinh tình cảm.

“Tiêu Dật, lát nữa muốn ra ngoài ăn hay ăn ở nhà?” Trình Kiệt vừa lau tóc vừa hỏi

Tiêu Dật bước ra bên ngoài vừa đi vừa nói:

“Gọi cháo ở bên ngoài về ăn nhé”

Trình Kiệt gật đầu đi theo sau Tiêu Dật:

“Em gọi đi”

Sau đó Trình Kiệt đi tắm, Tiêu Dật lại ngồi ở trên ghế sofa gọi điện cho cửa hàng mang cháo đến. Bởi vì Tiêu Dật chọn cửa hàng gần đây nhất thế cho nên Trình Kiệt còn chưa tắm xong thì nhân viên đã giao cháo đến rồi. Tiêu Dật ra mở cửa, sau đó mới chợt nhớ ra rằng mình không có tiền thế cho nên lại nói nhân viên giao hàng đợi một chút. Tiêu Dật nhanh chóng chạy tới cửa phòng tắm gọi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, nhân viên đưa cháo tới rồi, em không có tiền trả cho họ”

Trình Kiệt cũng vừa hay mới tắm xong, Tiêu Dật nói xong thì hắn đã mở cửa phòng tắm bước ra rồi, Tiêu Dật lặp lại một lần nữa:

“Nhân viên đưa cháo đang ở bên ngoài”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật rồi đi tới phía tủ đầu giường mang ví của mình thả vào tay cậu:

“Mau cầm tiền đi trả cho người ta đi”

Tiêu Dật cầm lấy ví tiền của Trình Kiệt chạy nhanh ra ngoài, Trình Kiệt chợt nhận ra một điều rằng lúc trước quen mấy mình tinh kia mỗi tháng sẽ chu cấp cho họ một khoản tiền, dù tiền đi đóng phim ca hát của bọn họ đã đủ tiêu xài rồi nhưng bọn họ không bao giờ từ chối tiền hắn đưa cả, Trình Kiệt cũng không để tâm đến vấn đề đó cho lắm nhưng mà lúc này hắn mới chợt nhớ ra từ đó đến giờ mình không có cho Tiêu Dật tiền, mọi tiền tiêu cho cậu đều là bằng hiện vật quần áo trang sức hoặc là cùng nhau đi ăn, Tiêu Dật cũng chưa bao giờ đòi hỏi cái gì cả, mỗi lần hắn mua nhiều quần áo cho cậu ngược lại còn bị cậu cầu nài suốt cả một ngày.

Tiêu Dật xách trên tay túi cháo đi vào trong phòng bếp đổ ra bát rồi mang ra bên ngoài bàn ăn ngồi đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt quần một chiếc khăn tắm ngang hông, thân trên để trần thoải mái chậm rãi bước ra bên ngoài bàn ăn ngồi. Tiêu Dật nhanh tay mang ví da trả lại cho Trình Kiệt:

“40 tệ”

Trình Kiệt im lặng một chút rồi lên tiếng:

“Anh làm cho em một cái thẻ phụ nhé”

Tiêu Dật ngậm thìa cháo rồi bỏ ra hỏi:

“Làm gì?”

Trình Kiệt ngồi tựa vào thành ghế phía sau:

“Cho em tiền tiêu vặt”

Tiêu Dật ngay lập tức lắc đầu:

“Không cần, em cũng không muốn nhận quá nhiều của anh”

Tiêu Dật cảm thấy mình nhận quá nhiều từ Trình Kiệt, ít nhất là về vấn đề tài chính cậu đã cảm thấy mình phải mất một thời gian dài mới có thể trả lại đủ cho hẳn, tuy rằng chưa bao giờ thật sự mang sổ sách ra ghi lại nhưng cậu cũng biết được số tiền mà Trình Kiệt tiêu cho mình mỗi tháng không hề nhỏ đâu. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một chút:

“Tiêu tiền cho em anh một chút cũng không đau lòng đâu”

Tiêu Dật đặt thìa cháo xuống dưới bàn nghiêm túc trả lời Trình Kiệt:

“Như vậy em sẽ không thoải mái, chúng ta cứ như vậy là vui vẻ rồi”

Trình Kiệt thở dài một hơi quyết định nghe theo ý của Tiêu Dật:

“Được rồi, em vui vẻ là được”

Buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Dật chủ động liên lạc lại với Sử Linh, nói với cô ấy rằng mình sẽ không nhận bản hợp đồng này. Sử Linh khi ấy quả thật rất bất ngờ, hợp đồng thảo ra tốt như vậy không nghĩ tới Tiêu Dật lại từ chối, Sử Linh có hỏi lý do Tiêu Dật vì sao lại không nhận cậu lúc ấy chỉ nói rằng năng lực của mình thật sự không đủ để đảm nhận trọng trách này.

...

Một tuần sau đó Tiêu Dật lại nhận được lời đề nghị từ Sử Cát Cát, lời đề nghị lần này có vẻ phù hợp với năng lực của cậu hơn, bởi vì chỉ là người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức. Tiêu Dật lúc suy nghĩ về việc làm gương mặt đại diện đã nghĩ rồi, nếu như cậu được mời làm người mẫu nhất định sẽ đồng ý cho nên hiện tại dĩ nhiên là chấp nhận lời đề nghị kia của Sử Cát Cát. Hợp đồng ngày hôm sau sẽ được đưa tới công ty cho Tiêu Dật đọc, Tiêu Dật buổi trưa liền vui vẻ mang chuyện này nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt, Sử Cát Cát mời em làm người mẫu chụp hình”

Trình Kiệt từ tốn ăn bò bít tết trên đĩa:

“Làm gương mặt đại diện thì ừ rồi, làm người mẫu chụp hình em lại vui vẻ đến như vậy sao?”

Tiêu Dật cười:

“Cái này nằm trong phạm vi có thể của em, cho nên em mới có thể vui vẻ được, còn làm gương mặt đại diện chỉ sợ là quá sức”

Trình Kiệt cười khở:

“Được rồi ăn cơm đi”

Tiêu Dật cúi đầu cầm lấy đĩa trên tay, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính liền phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc, nhìn kỹ một chút mới khẳng định được là mình không nhận nhầm người, cậu nghĩ nghĩ một chút liền quay sang nói cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, Hà Vân Du ở bên ngoài”

Trình Kiệt hả một tiếng đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa kính phát hiện ra quả thật là Hà Vân Du, cô ta cũng vừa vặn đã nhìn thấy hắn, Trình Kiệt xoay đầu lại nhìn Tiêu Dật tính giải thích lấy lòng nhưng mà Tiêu Dật đã nhanh hơn hắn một bước nói thế này:

“Được rồi nếu như lát nữa cô ấy tới đây, chúng ta liền chào cô ấy một tiếng là được rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 89: Trình Tổng Đến

Hà Vân Du quả thật đã nhìn thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật, có điều nếu như không phải ngày hôm nay cô có hẹn với đối tác kinh doanh ở nơi này thì cô cũng sẽ không tình nguyện bước vào nhà hàng. Lần ấy cùng Trình Kiệt nói chuyện rất nhanh, mỗi lời Trình Kiệt nói ra đều đơn giản ngắn gọn, lời lẽ xúc tích rõ ràng, từng câu từng chữ đều triệt để cắt đứt mọi hy vọng của cô. Dù sao thì Hà Vân Du cô cũng có lòng tự tôn, nếu như Trình Kiệt đã không để lại cho cô một chút mặt mũi gì thì cô cũng không cần phải lao đầu vào một người đàn ông như thế này.

Tiêu Dật sớm đã chuẩn bị tâm lý cũng như lời nói để lát nữa nói chuyện cùng với Hà Vân Du, lại không nghĩ cô ta cứ như vậy đi lướt qua cậu tiến thẳng tới một chiếc bàn ở trong góc khuất, cả một quá trình đều làm ra vẻ như không nhìn thấy gì cả. Tiêu Dật có điểm khó hiểu nhìn theo bóng lưng của Hà Vân Du rồi lại nhìn Trình Kiệt, định hỏi Trình Kiệt tại sao lại kỳ lạ như vậy nhưng thiết nghĩ nếu như Hà Vân Du không đến cũng tránh cho cậu phải nói chuyện cùng cô ta.

Tiêu Dật cầm lấy khăn giấy ở bên cạnh đưa tới khóe miệng lau đi nước sốt rồi lại tiếp tục ăn:

“Trình Kiệt, ngày mai người bên Sử Cát Cát sẽ mang hợp đồng tới, nếu như em đọc có chỗ nào không hiểu có thể mang lên hỏi anh hay không?”

Trình Kiệt nhếch môi cười, hẳn thật sự muốn cùng hồ ly nhỏ này ở một chỗ thật nhiều làm sao có thể từ chối được cơ chứ:

“Muốn xem một bản hợp đồng cần phải nghiên cứu kỹ càng, lại xem cho em thì tuyệt đối sẽ không được xảy ra sai sót, cho nên chi bằng buổi tối em đến nhà anh đi, hai chúng ta cùng nhau xem xét thật kỹ lưỡng”

Tiêu Dật đâu còn là một đứa trẻ con nữa, mấy lời nói này của Trình Kiệt chẳng khác gì người xấu cả. Tiêu Dật cầm lấy ly nước suối bên cạnh uống một ngụm rồi liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không cảm thấy nói ra lời này rất là xấu hổ hay sao?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh vì sao phải xấu hổ, anh là muốn tốt cho em!”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt một chút rồi tự nhiên mỉm cười mờ ám:

“Thế buổi tối xem hợp đồng xong rồi thì làm gì?”

Trình Kiệt để dao đĩa xuống dưới bàn rồi đưa tay cầm lấy tay Tiêu Dật xoa xoa:

“Em muốn làm gì?”

Tiêu Dật lại hỏi lại Trình Kiệt câu đó:

“Anh muốn làm gì?”

Trình Kiệt xấu xa đáp:

“Như vậy chúng ta xem phim, lúc trước nói để em lên xem phòng xem phim mới đó nhưng lại quên mất”

Tiêu Dật vẫn để yên tay ở đó cho Trình Kiệt sờ, bởi vì nhà hàng này hiện tại rất thưa khách cho nên Tiêu Dật mới dám làm như vậy:

“Nhưng mà xem hợp đồng mất rất nhiều thời gian, đến lúc đó làm gì còn thời gian xem phim nữa đâu”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều đáp lời:

“Không cần lo lắng, anh xem hợp đồng rất là nhanh”

Tiêu Dật nghe được lời này liền ngay lập tức thu tay lại liếc nhìn Trình Kiệt khinh bỉ nói:

“Không biết xấu hổ, vừa mới rồi thì nói xem hợp đồng mất rất nhiều thời gian, lúc này lại nói xem rất nhanh”

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật gài bẫy mình liền buồn cười, hắn từ trước tới giờ luôn luôn rất tỉnh táo thế mà lại có thể mắc lừa con hồ ly nhỏ này. Trình Kiệt lảng sang chuyện khác:

“Muốn ăn món tráng miệng gì?”

Tiêu Dật cầm lấy thực đơn, lật mở đến những trang cuối cùng nơi có danh sách các món tráng miệng:

“VẬY ẺN... ẺM MUỐN ẺN THỬ KẺM ĐẺO Ở CHỖ NÀY”

Trình Kiệt nhíu nhíu mày:

“Ngày nào ẻm cũng ẻn nhiều kẻm như vậy sẽ ẻnh hưởng tới cổ họng, hôm nay đổi sang món bánh ngọt đi”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không muốn ẻn bánh ngọt, dùng bữa xong muốn ẻn một thứ gì đó có nhiều nước một chút”

Trình kiệt đưa ra lời đề nghị:

“Vậy uống một ly trà loãng thì thế nào?”

Tiêu Dật đóng cuốn thực đơn lại giả bộ không vui:

“Như vậy không cần tráng miệng nữa, chúng ta đi về đi”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật giận dỗi như vậy đành chiều theo ý của người ta:

“Được rồi, kem đào thì kem đào”

Kem đào rất nhanh được đưa lên, ở trên ly kem nhỏ còn có một miếng đào tươi màu vàng. Tiêu Dật trước là mang miếng đào kia bỏ vào trong miệng, đào vừa giòn vừa ngọt lại mát lạnh khiến cho Tiêu Dật cảm thấy ăn vô cùng ngon, có điều ly kem này chỉ có một miếng đào nhỏ ăn thật sự không bổ bèn gì cả.

“Trình Kiệt, em muốn ăn thêm đào nữa” Tiêu Dật nói với Trình Kiệt.

Trình Kiệt ngay lập tức nói với phục vụ gọt một đĩa đào mang lên cho Tiêu Dật, lúc đĩa đào kia mang lên thì Tiêu Dật đã ăn hết một nửa ly kem rồi:

“Trình Kiệt, anh có nhìn thấy em mập lên rồi hay không?”

Trình Kiệt luôn cảm thấy hồ ly nhỏ nhà hắn vẫn thật gầy:

“Có sao?”

Tiêu Dật sần nảo:

“Buổi sáng ngày hôm nay em đi tắm, em phát hiện ra bụng của mình to hơn một chút... Nếu như cứ ăn nhiều như thế này nhất định sẽ bị tăng cân, đến lúc ấy lại bị trừ điểm nữa”

Trình Kiệt thở dài vấn đề nhỏ nhoi này lại có thể khiến cho hồ ly nhỏ nhà hắn đau đầu sầu não thế hay sao:

“Như vậy anh nói không cần trừ điểm của em”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt:

“Thế càng không được, như vậy người ngoài sẽ biết em ở phía sau có người chống lưng”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Như vậy em muốn thế nào?”

Tiêu Dật im lặng một chút rồi nói:

“Buổi tối em ăn cơm ở ký túc xá, sau này chúng ta không cần cùng nhau đi ăn nữa”

Trình Kiệt đương nhiên không muốn, hơn nữa hắn còn thấy hồ ly nhỏ nhà hắn thật gầy, ngày hôm qua ôm cậu đi ngủ cũng không dám dùng sức ôm chặt chỉ sợ eo nhỏ của người ta sẽ gãy mất:

“Không được, buổi tối em cùng anh đi ăn, chúng ta ăn chế độ giảm cân là được rồi”

Tiêu Dật đã quyết rồi, nghĩ lại một tháng nay số lần cậu ăn ở ký túc xá đếm trên đầu ngón tay cũng thừa, nếu cứ cùng Trình Kiệt đi ăn buổi tối thế này chỉ sợ sẽ có nhiều người dị nghị nhiều hơn mà thôi:

“Trình Kiệt, đâu phải cả ngày hai chúng ta không gặp nhau lần nào đâu, buổi trưa chúng ta không phải vẫn cùng nhau dùng bữa hay sao”

"Không được!"

Sau đó Trình Kiệt nói một câu, Tiêu Dật đáp lại một câu, cứ như thế cho đến khi Trình Kiệt đuối lý đành phải tạm thời không nhắc đến chuyện này, dĩ nhiên hẳn cũng không nói là đồng ý để cho cậu ăn cơm ở ký túc xá.

...

Ngày hôm sau lúc buổi chiều tan tầm, Tiêu Dật nhắn cho Trình Kiệt một tin thông báo rằng ngày hôm nay cậu sẽ không cùng hẳn đi ăn tối, dặn dò hẳn qua loa vài câu đi đường cẩn thận rồi cất điện thoại vào trong túi lên xe buýt cùng mọi người trở về ký túc xá.

Tiêu Dật tắm xong cùng mọi người xuống phía dưới ăn cơm, bởi vì Bạch Dịch đã không còn ở trong ký túc xá nữa cho nên trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người là cậu, Trác Trí Văn và Bùi Khâm. Tiêu Dật hiện tại hiển nhiên được chiếm giữ riêng một mình một phòng, có thể thoải mái cùng Trình Kiệt nói chuyện ở trong phòng riêng mà không sợ người ta biết. Tiêu Dật lúc ở trong phòng tắm đã dự cảm được có cái gì đó không đúng, bởi vì điện thoại của cậu từ đó đến giờ không có tin nhắn hay bất cứ cuộc gọi nào của Trình Kiệt cả, y như rằng khi xuống dưới phòng ăn của ký túc xá thấy mọi người tụ tập ở một chỗ rất đông, nhìn tới hóa ra là Trình tổng đích thân tự mình ngự giá tới nơi này.

Tiêu Dật giật mình lo lắng, Trình Kiệt rốt cuộc lại muốn giở trò gì nữa đây, nếu hẳn dám ở chỗ này nói ra điều gì đó không nên nói thì cậu cũng không biết phải làm thế nào nữa. Trác Trí Văn nhìn thấy Trình Kiệt liền nhú mày quay sang hỏi:

“Kia là Trình tổng có phải không?”

Tiêu Dật gật đầu có chút mất tự nhiên rồi cũng bước xuống đi về phía chỗ đám đông, Trình Kiệt nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình xuống rồi liền mỉm cười với cậu một cái rồi lớn giọng nói với mọi người:

“Mọi người cứ tự nhiên đi, tôi nghe có người phản ánh đồ ăn ở ký túc xá làm không tốt, ngày hôm nay sẽ tự mình đến kiểm chứng một chút”

Có một người trong đám đông mạnh dạn trả lời Trình Kiệt:

“Trình tổng thật biết quan tâm đến mọi người, chúng tôi còn chưa chính thức trở thành nghệ sĩ của công ty mà Trình tổng đã quan tâm thế này”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rồi, bình thường mọi người làm cái gì thì cứ tiếp tục đi”

Tiêu Dật cho Trình Kiệt một cái liếc mắt cảnh cáo sau đó liền đi đến chỗ người lấy thức ăn đưa phiếu, người lấy thức ăn chiếu theo những thứ ghi ở trên tờ phiếu nhỏ kia mà lấy cho Tiêu Dật, nhìn một đĩa thức ăn đa phần một màu xanh lá, phía bên cạnh chỉ có hai ba miếng thịt bò nhỏ Tiêu Dật liền thở dài ngao ngán cầm đĩa thức ăn đó đi về phía một chiếc bàn trống. Trình Kiệt nói người lấy thức ăn lấy cho hắn một đĩa giống như của Tiêu Dật rồi cũng theo đến bàn ăn của cậu ngồi xuống. Tiêu Dật nhân lúc Trác Trí Văn và Bùi Khâm còn chưa tới chỗ này liền hạ giọng nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt anh đến chỗ này làm cái gì, còn ngồi ở chỗ của em”

Trình Kiệt cũng thản nhiên nhỏ giọng đáp lại:

“Em không cùng anh đi ăn thì anh đến chỗ của em ăn, bây giờ mỗi buổi tối anh đều đến chỗ này để ăn”

Tiêu Dật giả bộ nhìn xung quanh tỏ ý muốn quan sát xem có ai để ý đến chỗ này hay không, chỉ vừa mới quay đầu một chút liền nhận thấy vô số ánh mắt đang chiếu về chỗ này. Tiêu Dật liền vội vã quay đi đưa tay lên vuốt vuốt chóp mũi cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh trầm giọng nói với Trình Kiệt:

“Đừng nói chuyện nữa, có nhiều người đang nhìn lắm”

Bùi Khâm và Trác Trí Văn rất nhanh đi tới chỗ Tiêu Dật, hai người lần lượt chào hỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt gật đầu, đương nhiên hẳn cũng không muốn làm cho hồ ly nhỏ nhà mình tức giận cho nên nào dám tỏ ra thân thiết với cậu.

“Trình tổng, anh đúng là quá chu đáo, ngay cả nghệ sĩ thực tập như chúng tôi cũng đều được anh để tâm tới” Trác Trí Văn cười cười

Trình Kiệt lấy biểu hiện Trình tổng thường ngày trầm tĩnh đáp:

“Mọi người cứ tự nhiên ăn, không cần quá để ý đến tôi... Ba người các cậu ở một phòng sao?”

Bùi Khâm sớm đã biết mối quan hệ giữa Trình Kiệt và Tiêu Dật cho nên vẫn là biết cách cư xử cho đúng mực nhất:

“Đúng vậy Trình tổng”

Trình Kiệt thăm dò một chút:

“Như vậy phòng ở có thoải mái hay không?”

Tiêu Dật ngồi ở một chỗ âm thầm lo lắng, Trình Kiệt tốt nhất là nên nói ít một chút nếu không sẽ làm cho người khác nghi ngờ mất. Trác Trí Văn thì rất vui vẻ mà trả lời Trình Kiệt:

“Phòng ở rất tốt đầy đủ tiện nghi”

Trình Kiệt gật gật đầu rồi nói:

“Như vậy lát nữa tôi lên đó xem qua một chút có được không?”

Tiêu Dật vừa nghe tới lời nói này liền bị sặc ho một tiếng, Trình Kiệt liếc qua nhìn cậu rồi lại nói tiếp với nhóm người Bùi Khâm:

“Tôi cũng muốn nhìn xem chỗ ở của nghệ sĩ thực tập thế nào”

Trình tổng nói muốn xem đương nhiên nhân viên không thể nào từ chối, hơn nữa bọn họ cũng chẳng có lý do gì từ chối cả. Tiêu Dật có vô vàn lý do để từ chối nhưng cuối cùng vẫn không dám lên tiếng tránh làm cho Trác Trí Văn nhận ra điều gì đó, Bùi Khâm làm sao mà không biết Trình Kiệt có ý đồ gì thế cho nên liền tự nhiên lên tiếng tránh làm cho mọi người rơi vào bầu không khí ngưng đọng thêm nữa:

“Chỉ sợ là sẽ làm mất thời gian của Trình tổng mà thôi, chứ nếu như Trình tổng muốn tới thì chúng tôi luôn hoan nghênh”

Tiêu Dật có chút mất tự nhiên cầm lấy ly nước ở trên bàn uống một ngụm lớn, trong lòng thầm cầu xin Trình Kiệt chỉ là đang nói đùa mà thôi nhưng mà rất nhanh sau đó Trình Kiệt liền cười lớn đáp thế này:

“Như vậy lát nữa tôi muốn lên nhìn qua một chút, cảm thấy chỗ nào chưa được hợp lý sẽ nói người tu sửa lại”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt nhưng lại không dám nhìn quá lâu, con sói lớn này đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn cho nên muốn gây thêm phiền phức đây mà. Trình Kiệt cùng mọi người nói chuyện vài câu, nhưng mà cả một quá trình lại không hề hỏi tới Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy nếu như Trình Kiệt nói chuyện với mình thì sẽ làm cho người ta hiểu lầm nhưng mà hắn không nói thế này lại khiến cho người ta hình như càng nghi ngờ hơn. Bữa cơm rất nhanh kết thúc, bốn người cùng nhau bước vào trong thang máy đi lên tầng ba, dĩ nhiên thì đám nghệ sĩ thực tập vô cùng tò mò luôn đưa mắt liếc nhìn theo Trình Kiệt khó hiểu không biết hắn muốn đi vào bên trong làm gì. Lúc đứng ở trong thang máy bốn người bảo trì im lặng, thật ra xuất hiện thêm Trình Kiệt ở chỗ này khiến cho mọi người đều phải dè

chừng không biết nên nói gì, chỉ sợ sơ xuất một chút là hỏng bét thế cho nên lựa chọn thông minh nhất đương nhiên là im lặng. Khi bước tới trước cửa phòng Bùi Khâm đột nhiên dừng lại, một bộ dạng giống như nghĩ ra điều gì đó liền nói với Trác Trí Văn:

“Đúng rồi Trí Văn tôi quên mất, giám sát nói muốn gặp chúng ta”

Trác Trí Văn hỏi một tiếng:

“Gặp chúng ta sao? Có chuyện gì vậy?”

Bùi Khâm gật đầu:

“Đúng thế giám sát nói mà tôi lại quên mất”

Trác Trí Văn có chút khó xử:

“VẬY...”

Trình Kiệt làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, hai người này mà đi thì hẳn không phải sẽ có không gian riêng với hồ ly nhỏ nhà mình hay sao:

“Nếu như hai người có việc thì cứ đi giải quyết đi, tôi cũng chỉ xem một chút rồi sẽ rời đi ngay, không cần để ý đến tôi đâu”

Tiêu Dật biết chắc chắn là Bùi Khâm nói dối, nhưng mà cậu ta đưa Trác Trí Văn đi như vậy cũng dễ dàng cho Tiêu Dật xử lý Trình Kiệt hơn. Trách Trí Văn nghĩ nghĩ một lúc liền quyết định rời đi:

“Thật ngại quá Trình tổng”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được rồi hai người các cậu đi đi”

Sau khi xác định hai người kia đã đi rồi Tiêu Dật liền mở cửa phòng để cho Trình Kiệt bước vào trong, sau đó cậu nhanh tay đóng cánh cửa kia lại, lúc này mới có thể lớn tiếng mà hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt anh lại muốn giở trò gì nữa đây hả?”

Trình Kiệt nhanh chóng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay lớn để ở dưới hông của người ta tùy ý nắn bóp:

“Anh đương nhiên là nhớ em, cho nên mới đến đây rồi”

Tiêu Dật vội vàng muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng không được, sau đó chỉ có thể dùng ánh mắt mà liếc nhìn hăn cảnh cáo:

“Anh mau về nhà đi, nếu để mọi người biết sẽ không hay”

Trình Kiệt bất ngờ nhắc bổng Tiêu Dật lên, hai tay đỡ lấy hông cậu ngang nhiên bước đi:

“Anh không về, hôm nay anh ngủ lại chỗ này, phòng của em ở chỗ nào?”

Tiêu Dật sợ Bùi Khâm và Trác Trí Văn sẽ rất nhanh trở về mà nhìn thấy cảnh này thì không hay, cậu dùng sức nhảy xuống khỏi người Trình Kiệt đứng xuống sàn:

“Sao được chứ, trong phòng cũng không chỉ có một mình em, anh sao ở lại đêm nay được”

Trình Kiệt đưa tay nâng cằm của Tiêu Dật rồi cười xấu xa:

“Nếu không thì bây giờ em cùng anh trở về nhà”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt cảnh cáo hăn:

“Không được, anh mau trở về nhà đi”

Trình Kiệt bước ngang qua Tiêu Dật đi đến phía trước tùy ý mở ra một căn phòng:

“Phòng này của em sao?”

Tiêu Dật vội vã đóng cửa lại:

“Anh đừng có mà đi lung tung nữa, phòng này là phòng của Trác Trí Văn và Bùi Khâm, anh bây giờ về nhà đi nếu không lát nữa hai người họ về rồi thì không hay đâu”

Trình Kiệt xoay người mở cửa phòng đối diện:

“Phòng này của em sao, nhìn cũng thật tốt, anh hôm nay muốn ngủ thứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 90: Chủ Ý Từ Trước

Tiêu Dật vừa bước vào trong phòng liền bị Trình Kiệt ép sát vào cánh cửa, hắn cúi đầu hôn xuống đôi môi của cậu, bàn tay cũng không chịu yên phận bắt đầu luồn vào bên trong áo của người ta. Tiêu Dật cảm giác được hơi thở trầm khàn của Trình Kiệt liền sợ hãi giữ lấy hai tay hắn nhưng vô ích, cậu cố gắng nghiêng đầu sang một bên né tránh nụ hôn cuồng nhiệt kia của hắn:

“Trình Kiệt... đừng như thế, chỗ này là phòng chung không thể nào được đâu”

Trình Kiệt cố chấp muốn cởi áo thun của Tiêu Dật ra, sức lực vô cùng mạnh mẽ không hề có ý định muốn dừng lại:

“Không cần lo lắng, chúng ta khóa cửa lại”

Tiêu Dật đưa tay giữ chặt lấy áo của mình sợ hãi:

“Không được, nếu như lát nữa Trác Trí Văn và Bùi Khâm trở về rồi hai người họ sẽ phát hiện ra, đến lúc đó chúng ta làm thế nào có thể giải thích đây?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lấy cổ của Tiêu Dật, giọng nói ngập tràn dục vọng:

“Nếu thế thì không cần phải giải thích gì cả”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra:

“Không được, anh về nhà đi”

Trình Kiệt đưa tay nhấn vào chốt khóa cửa phòng, sau đó hấn ngay lập tức nhấc bổng Tiêu Dật lên đi về phía chiếc giường rồi mang cậu đặt ở trên đó. Trình Kiệt đứng ở trước giường nhanh tay cởi đi áo sơ mi trên người rồi quần âu xuống, cả một quá trình diễn ra rất nhanh chỉ vừa đủ để cho Tiêu Dật há miệng hốt hoảng. Trình Kiệt mang đồ trên người toàn bộ cởi ra, tiếp theo đó hấn liền nhào tới ôm lấy hồ ly nhỏ kia, Tiêu Dật sợ hãi sẽ có người phát hiện ra chuyện này cho nên giãy giụa rất kịch liệt:

“Trình Kiệt anh dừng lại đi”

Trình Kiệt không nói gì cả, mọi ý muốn biểu đạt đều dùng hành động thể hiện, hấn rất nhanh đã có thể mang áo sơ mi của Tiêu Dật cởi ra vứt xuống cuối giường, không để cho cậu chạy trốn đã cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực cậu mút mát trên đầu. Tiêu Dật mỗi lần bị chạm đúng chỗ nhạy cảm thì sức lực sẽ nhanh chóng bị hút cạn, phản kháng vừa mới rồi cũng không còn mạnh mẽ như trước nữa, cả người khẽ cong lên, giọng nói gấp gáp ảm ách:

“Anh dừng lại đi... hai người họ sẽ trở về bây giờ đây”

Trình Kiệt một bên liếm nhẹ điểm nhỏ bên trái, một bên lại dùng tay mạnh mẽ nhéo lấy điểm nhỏ bên phải, hai bên ngực của Tiêu Dật cứ như vậy vừa đau vừa nhột đối lập nhau làm cho cậu khó chịu đến phát điên, cổ họng bắt đầu bật ra những tiếng rên rỉ cố kìm nén:

“Dừng... a...”

Trình Kiệt cứ làm như vậy khoảng vài ba phút, sau khi xác định Tiêu Dật đã bị sự khó chịu này làm cho mất hết sức lực cả người mềm nhũn, hấn khi

ấy mới kéo cậu ngồi dậy, để cho cậu ngồi lên đùi mình, mang mặt cậu đối diện hẳn:

“Tiêu Dật thích không?”

Tiêu Dật lắc đầu, đôi mắt rõ ràng hiện lên hơi nước dục vọng:

“Không... anh về nhà đi... hai người kia đang trở về rồi...”

Trình Kiệt một tay giữ chặt eo của Tiêu Dật, một tay để ở trên điểm nhỏ của cậu gãi gãi khiêu khích:

“Như vậy có thích không?”

Tiêu Dật không thích bị như vậy, mỗi lần Trình Kiệt trêu đùa nơi nhạy cảm kia của cậu liền sẽ khiến cho toàn thân cậu như có hàng nghìn hàng vạn con kiến nhỏ cắn lấy vậy. Tiêu Dật yếu ớt giữ chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt ý nói hẳn đừng làm thế, Trình Kiệt mang tay đang giữ ở trên eo cậu đưa lên phía ngực còn lại kia trêu đùa, lực đạo xuất ra tuyệt đối không mạnh bạo mà vô cùng nhẹ nhàng có điều vẫn có thể làm cho Tiêu Dật cảm thấy cả người khó chịu đến phát đau:

“Trình Kiệt dừng tay... dừng tay lại đi”

Trình Kiệt xấu xa hỏi:

“Tiêu Dật em khó chịu sao?”

Tiêu Dật lúc lắc đầu lúc lại gật đầu, bộ dạng hiện tại phải nó là vô cùng trêu người:

“Trình Kiệt anh về nhà...”

Trình Kiệt hí mắt nguy hiểm nhìn Tiêu Dật, giọng nói giống như là cố gắng khắc chế sự tức giận vô cùng đáng sợ:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật đột nhiên bị Trình Kiệt dùng sức bóp mạnh lấy hai điểm nhỏ yếu đuối kia liền đau đến chảy nước mắt lắc đầu gấp gáp nói:

“A... Trình Kiệt... Trình Kiệt... a”

Đúng lúc này bên ngoài cửa có tiếng nói chuyện, Trác Trí Văn và Bùi Khâm đã trở về, Tiêu Dật loáng thoáng nghe được Trác Trí Văn đang cầu nhàu nói rằng người giám sát rõ ràng không yêu cầu gặp cậu mà Bùi Khâm lại nói rõ ràng có. Tiêu Dật ở trong phòng cứ nghe thấy tiếng nói chuyện qua lại như vậy thì càng gấp gáp hơn, cậu quay sang Trình Kiệt hướng hẳn cầu xin, bộ dạng run rẩy giống như một con thỏ nhỏ sập bẫy:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... trước anh buông tay... buông tay a...”

Trình Kiệt rất thích nhìn thấy bộ dạng bất lực hoảng loạn này của Tiêu Dật, bởi vì khi ấy hẳn luôn có cảm giác an toàn, hồ ly nhỏ này lúc nào cũng luôn phải dựa vào hẳn, làm cho hẳn có thể kiểm soát được cậu. Một thời gian sau đó Tiêu Dật dần dần không còn phụ thuộc ỷ lại vào Trình Kiệt nữa, khiến cho hẳn cảm giác mình mất đi sự khống chế này, cũng chính lúc ấy chứng bệnh do di truyền gia tộc của Trình Kiệt bộc phát đến đỉnh cao làm cho hẳn phải mất nửa năm để bình ổn điều trị, thế mới có chuyện Tiêu Dật có thể tạm thời trốn thoát được Trình Kiệt một thời gian thật lâu, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt giống như là một con người khác, ánh mắt hiện lên tia cổ chấp điên cuồng, giọng nói cũng mang theo sự uy nghiêm ra lệnh, hoàn toàn không giống như thường ngày chỉ cần Tiêu Dật nhăn mặt nhú mày một chút liền đau lòng xoắn xuýt hết cả lên:

“Như vậy có nghe lời anh hay không?”

Tiêu Dật khóe mắt phiếm hồng, ánh mắt hoảng sợ vì Trác Trí Văn đang ở bên ngoài cửa gọi cậu, cậu vội vã gật đầu nhỏ giọng đáp lại Trình Kiệt:

“Nghe lời anh, đều sẽ nghe lời anh”

Bên ngoài cửa có tiếng gõ:

“Tiêu Dật, cậu có ở trong phòng không?”

Trình Kiệt chậm rãi buông tay ra, Tiêu Dật ngay lập tức thở dốc, điểm nhỏ phía trước bị Trình Kiệt chà đạp dầy vò đến mức đỏ ửng sưng lên. Người ở bên ngoài gõ cửa liên tục, người ở bên trong một người làm bộ dạng muốn xem kịch vui, một người lại lo lắng giống như ngồi ở trên đồng lửa. Tiêu Dật cố gắng lên tiếng trả lời Trác Trí Văn:

“Tôi có, sao thế?”

Trác Trí Văn nghe ra được giọng nói của Tiêu Dật khác lạ liền nghi ngờ:

"Tiêu Dật cậu bị sao thế?"

Tiêu Dật có điểm luống cuống cố gắng thật là bình thường đáp lại:

“Không có gì, tôi có chút mệt nên đi ngủ trước đây”

Tiêu Dật vừa nói xong thì Trình Kiệt ngay lập tức hôn lấy môi của cậu, đầu lưỡi mạnh mẽ tách mở đôi môi mỏng kia ra khiến cho Tiêu Dật cũng phải hốt hoảng một chút, cậu đặt tay lên vai của Trình Kiệt, đôi lông mày nhíu lại với nhau giống như là cam chịu sự cuồng nhiệt kia của hắn. Trình Kiệt hôn rất sâu, nụ hôn kéo dài tưởng chừng như là không bao giờ dừng lại, hai tay của hắn dùng sức bao lấy hai bên má của cậu giữ chặt khiến cho Tiêu Dật hoảng loạn vì đau đớn. Không biết qua bao lâu Trình Kiệt mới chịu rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức lên tiếng gọi hắn:

“Trình Kiệt...”

Không đợi Tiêu Dật nói xong Trình Kiệt đã vội vã đưa tay xuống cởi đi quần dài của cậu. Tiêu Dật muốn phản kháng nhưng lại sợ gây ra tiếng động khiến cho nhóm người Trác Trí Văn nghe thấy, thế cho nên lúc này cậu chỉ có thể thuận theo Trình Kiệt, miệng nhỏ ở bên tai hắn không ngừng nỉ non cầu xin:

“Trình Kiệt đừng như vậy mà, em sợ hai người ở bên ngoài sẽ biết anh ở trong này mất”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Bọn họ cũng ở bên ngoài rồi anh hiện tại không có cách nào đi về, chỉ bằng chúng ta cùng nhau vui vẻ một chút”

Tiêu Dật lắc đầu nhỏ giọng:

“Không được Trình Kiệt anh đừng làm liều, tường cách âm chỗ này không tốt đâu”

Tiêu Dật vừa mới rồi ở bên trong có thể nghe thấy được tiếng Trác Trí Văn và Bùi Khâm nói chuyện, nếu như hai người bọn cậu ở bên trong này không cẩn thận phát ra tiếng động kỳ quái khẳng định sẽ làm cho hai người kia nghi ngờ. Trình Kiệt ngược lại cảm thấy vô cùng phấn khích, cho nên hắn từ nãy tới giờ đã nhanh tay cởi được quần dài của Tiêu Dật vứt sang một bên rồi:

“Em nhỏ tiếng một chút là được rồi, miệng nhỏ của em kiềm chế phóng đăng một chút là sẽ an toàn”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói vậy thì đỏ mặt tức giận:

“Em nào có như thế...”

Trình Kiệt nhếch môi cười xấu xa, hắn kéo quần lót của Tiêu Dật xuống ngang bắp đùi, cả một quá trình lại không có ý cời hắn ra mà cố tình để như vậy. Tiêu Dật gương mặt đỏ ửng, dưới ánh đèn điện càng thêm rõ ràng cậu đang xấu hổ:

“Trình Kiệt tắt điện đi”

Trình Kiệt không đáp lời Tiêu Dật hắn chỉ cười nhanh chóng lấy ra lọ gel bôi trơn từ trong đồng quần áo của hắn vớt ở dưới giường. Tiêu Dật vừa nhìn thấy Trình Kiệt lấy gel bôi trơn liền bất ngờ:

“Anh lấy ở đâu ra cái thứ này vậy?”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật dậy để cho cậu quỳ ở trên giường, hai tay chống ở trên thanh giường phía trước, bờ mông cong vênh trình diện ở trước mặt của Trình Kiệt không có gì che đậy cả:

“Anh mang từ ở nhà đến”

Tiêu Dật cắn cắn môi khẽ quát:

“Trứng thối nhà anh thế nhưng đã có chủ ý từ trước rồi”

Trình Kiệt tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra rồi mang gel bôi trơn mát lạnh bóng loáng kia bôi tới trước cửa động nhỏ, ngón tay linh hoạt chuyển động vẽ vòng ở trước cửa động căng thẳng kia của cậu. Trình Kiệt cười xấu xa hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật có thích không?”

Tiêu Dật sớm đã thích đến phát điên rồi, mới chỉ là màn dạo đầu ở bên ngoài thôi đã làm cho cả người cậu ngứa ngáy khó chịu, nhưng mà vẫn là da mặt cậu mỏng làm sao có thể nói ra được mấy lời lẽ thô tục mà con sói lớn kia muốn nghe:

“Không thích... ừm”

Trình Kiệt dùng sức tách hai cánh mông của Tiêu Dật sang hai bên, giây tiếp theo hẫng liền cúi đầu xuống đưa đầu lưỡi tới trêu đùa nơi đó của Tiêu Dật. Tiêu Dật giật mình quay lại, động nhỏ cũng bắt đầu căng thẳng liên tục hút chặt lấy đầu lưỡi của Trình Kiệt không sao điều chỉnh nó thả lỏng được:

“Anh làm gì thế, gel bôi vào chỗ đó rồi còn dùng đầu lưỡi, anh mau lấy ra đi mà”

Trình Kiệt hơi dừng lại một chút đáp lại lời Tiêu Dật:

“Yên tâm gel bôi trơn này nói có thể ăn được không nguy hại cho sức khỏe, nhưng mà... còn nói không thích, nơi đó vì sao lại khiến đầu lưỡi anh bị nghẹn đến đau như vậy đây”

Tiêu Dật xấu hổ nắm chặt tay ở trên thành giường:

“Anh đừng nói bậy... đừng nói bậy đi”

Trình Kiệt sau đó lại tiếp tục dùng đầu lưỡi trêu đùa nơi đó của Tiêu Dật, chơi đùa đến mức Tiêu Dật cũng phải bật lên tiếng rên rỉ, tự tay nắm lấy Tiểu Dật Dật của mình điên cuồng an ủi. Trình Kiệt cảm thấy Tiểu Kiệt Kiệt bắt đầu không muốn nghe theo sự điều khiển của hắn nữa liền dừng lại kéo lấy eo của Tiêu Dật để cậu ngồi lên đùi mình. Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật đang để ở trên Tiểu Dật Dật ra rồi hôn nhẹ vào má cậu một cái:

“Tiểu Dật, chúng ta chơi trò trước này chưa từng chơi đi”

Tiêu Dật có dự cảm không lành:

“Trò gì?”

Trình Kiệt đặt tay lên môi của Tiêu Dật rồi lại chỉ tới Tiểu Kiệt Kiệt đã dựng thẳng lớn đến kinh người của mình:

“Chúng ta cùng nhau”

Tiêu Dật vừa nghe liền hiểu Trình Kiệt nói muốn cùng nhau khẩu giao, cái này trước đây Trình Kiệt đã nói muốn cậu làm nhiều lần rồi nhưng bởi vì cái này quá mức xấu hổ cho nên cậu luôn kiếm cớ từ chối hết lần này đến lần khác, hiện tại cũng không phải ngoại lệ:

“Thôi không được....”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã ghé vào tai cậu nói thế này:

“Có muốn anh ra ngoài nói chuyện với hai người kia để cho em có thời gian suy nghĩ hay không?”

Tiêu Dật ngay lập tức nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt:

“Được rồi”

Trình Kiệt hài lòng dùng đầu ngón tay trở và ngón tay cái miết nhẹ lấy môi dưới của Tiêu Dật:

“Luôn là đáng yêu như vậy”

Tư thế khẩu giao từ trước đến nay cũng chỉ có một kiểu, chính là mặt của đối phương đối diện với hạ bộ của mình, hai người thay phiên an ủi lẫn nhau. Trình Kiệt nằm ở dưới, Tiêu Dật ở phía trên xoay sở không biết phải làm như thế nào mới được, đã từng xem qua tư thế này ở trên mạng không nghĩ đến hiện tại được áp dụng lại khiến cho người ta lóng ngóng chân tay thế này. Phải mất một phút Tiêu Dật mới có thể ổn định được, lúc miệng cậu đối diện với Trình Kiệt rồi liền xấu hổ muốn hỏi hân:

“Trình Kiệt, không chơi cái này có được không?”

Trình Kiệt nâng giọng uy hiếp:

“Tiêu Dật lại cần thời gian để suy nghĩ nữa rồi...”

Tiêu Dật trừng mắt liếc nhìn Trình Kiệt một cái, cuối cùng vẫn là phải khuất phục há miệng nhỏ ngậm lấy vật to lớn kia. Nơi đó của Trình Kiệt cực kỳ nóng, vừa nóng vừa cứng hơn nữa vừa dài còn vừa to, Tiêu Dật cố gắng lắm cũng không thể nào ngậm trọn được Tiểu Kiệt Kiệt. Trình Kiệt thở mạnh một hơi, hắn xem ra làm vẫn còn tốt hơn Tiêu Dật, trước tiên mang hai viên bi nhỏ của cậu trêu đùa đến cho cậu phải dừng lại há miệng a một tiếng, Trình Kiệt mang Tiêu Dật Dật kia ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi điêu luyện của hắn làm cho Tiêu Dật ở phía trên quên mất nhiệm vụ chỉ còn biết ngậm Tiểu Kiệt Kiệt ở trong miệng mà há miệng rên rỉ. Trình Kiệt đẩy người phía dưới ý nhắc nhở Tiêu Dật mau làm, Tiêu Dật hiểu ý cúi đầu ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt. Trình Kiệt rất biết cách dày vò Tiêu Dật, trước sau của cậu đều bị hắn trêu đùa kích thích, động nhỏ của cậu hiện giờ bị hắn dùng hai ngón tay đâm tới liên tục, Tiêu Dật không tài nào có thể tiếp tục giúp Trình Kiệt được nữa chỉ có thể nghiêng đầu sang một bên thở dốc:

“Ừm... Trình Kiệt”

Trình Kiệt làm một lúc liền cảm thấy như thế này chỉ có mình chịu thiệt thòi cho nên hắn liền vỗ mông Tiêu Dật nói cậu ngồi dậy, Trình Kiệt cương chiều để Tiêu Dật ngồi ở trên đùi mình, hắn vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cậu khẽ hỏi:

“Tiêu Dật có thoải mái không?”

Tiêu Dật xấu hổ gục đầu ở trên vai Trình Kiệt ừ một tiếng cực kỳ nhỏ, Trình Kiệt rất thích nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của người ta cho nên không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo:

“Vậy có muốn làm đến bước cuối cùng không?”

Tiêu Dật vẫn giấu gương mặt ửng hồng của mình vào trong lồng ngực của Trình Kiệt:

“Ân”

Trình Kiệt lại hỏi:

“Vậy muốn làm ngay bây giờ luôn rồi sao?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Trình Kiệt vuốt ve sống lưng của cậu:

“Là không muốn sao?”

Tiêu Dật mím mím môi môi, cậu cả người ngứa ngáy lắm rồi, hơn nữa phía dưới cũng vô cùng ngứa ngáy, cậu làm sao mà không biết Trình Kiệt đang có ý muốn trêu cậu nhưng mà cậu chính là bị phụ thuộc vào con người này mất rồi:

“Muốn... ừm”

Trình Kiệt nhếch môi mỉm cười hài lòng tiếp tục giả bộ:

“Tiêu Dật em muốn cái gì?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới đáp lại rất nhỏ:

“Muốn bây giờ”

Trình Kiệt khàn giọng, bộ dạng đáng yêu này thật sự khiến cho hân dục hỏa bốc lên cao:

“Là muốn cái gì bây giờ?”

Tiêu Dật ngẩng đầu hôn vào gương mặt của Trình Kiệt đáp khẽ:

“Muốn làm...”

Trình Kiệt đưa tay bóp lấy hai bên hông của Tiêu Dật:

“Làm cái gì?”

Tiêu Dật mang hết xấu hổ bỏ sang một bên ôm lấy Trình Kiệt, mang đầu của hắn ấn xuống cần cổ của cậu trả lời:

“Trình Kiệt... muốn làm cái gì... thì chính là cái đó ưm...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 91: Gọi Ông Xã

Trình Kiệt cũng không có ý định làm khó Tiêu Dật nữa, còn muốn làm khó hồ ly nhỏ này chẳng phải là đang tự làm khó chính bản thân mình hay sao. Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình, để cho mặt cậu vùi xuống gối, bờ mông cong vênh chống lên trên giúp cho Trình Kiệt dễ dàng thông dong mà đến. Lúc đầu Trình Kiệt vừa mới cắm vào liền dừng lại hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, có thích hay không?”

Tiêu Dật phát hiện ra dạo gần đây mỗi lần cùng Trình Kiệt làm hân sẽ nói đặc biệt nhiều, hơn nữa lời lẽ càng ngày càng thô tục hơn khiến cho Tiêu Dật cũng phải xấu hổ không biết phải trả lời ra sao, bởi vì dù cậu có trả lời thế nào cũng sẽ bị Trình Kiệt ức hiếp áp đảo, ví như hiện tại Trình Kiệt hỏi câu hỏi kia Tiêu Dật cũng thành thật ngoan ngoãn đáp:

“Ừm... thích”

Trình Kiệt chuyển động một cái rồi dừng lại khàn giọng hỏi tiếp:

“Có tin anh làm em thích đến phát điên hay không?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay vào ga trải giường, lần trước Trình Kiệt cũng hỏi cậu câu này cậu nói không tin, đến cuối hẳn liền chứng minh cho cậu thấy, hại cả người cậu đau mỏi còn tưởng đến hồng luôn rồi. Lần này xem ra vẫn là không nên đi lại vào vết xe đổ đó:

“Ừm... tin”

Trình Kiệt rút Tiểu Kiệt Kiệt ra rồi lật người Tiêu Dật lại, hấn cầm lấy hai bắp đùi của cậu kéo lên thật cao, cao đến mức đầu ngón chân cũng như bị kim châm vì lực ép mạnh mẽ trước nay chưa từng có. Tư thế hiện tại của Tiêu Dật chính là bị Trình Kiệt ép hai chân ngược lên phía trên đỉnh đầu, một nửa lưng phía dưới cũng nhấc lên không trung, Tiêu Dật bị đau liền la hét:

“A... làm gì... anh muốn làm gì... mau buông tay của anh ra... đau đau a...”

Trình Kiệt mang Tiểu Kiệt Kiệt cắm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật xấu xa nhắc nhở:

“Còn nói cái miệng không phát tình, em là muốn cho hai người ở bên ngoài biết em có cái miệng biết phát tình hay sao?”

Tiêu Dật lúc này mới nhớ ra rằng mình đang ở ý ký túc xá, cậu ngay lập tức đưa tay lên miệng che lại rồi nức nở nói nhỏ cầu xin Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... mau bỏ em ra... bỏ em ra... em không chịu được nữa đâu”

Trình Kiệt để hai chân của Tiêu Dật lên vai mình rồi điên cuồng di chuyển, mỗi lần tiến đến có thể làm cho Tiêu Dật sung sướng đến phát điên:

“Gọi ông xã”

Tiêu Dật lắc đầu, ánh mắt ngập nước chứa đầy dục vọng, miệng nhỏ liên tục phát ra tiếng âm ư đứt quãng. Trình Kiệt lại dùng sức đâm tới, Tiêu Dật a lên một tiếng rồi lại vội vàng đưa tay bịt chặt miệng mình.

“Gọi ông xã mau lên”

Tiêu Dật nức nở:

“Trình... Kiệt...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói của cậu:

“Gọi ông xã nếu không anh liền làm em đến sáng”

Tiêu Dật nắm chặt lấy cổ tay của Trình Kiệt đang bóp hai bên ngực của cậu mạnh mẽ. Tiêu Dật a a cố gắng trả lời Trình Kiệt:

“Ông xã... a a... mau thả tay... thả tay a”

Trình Kiệt lại cầm lấy hai chân của Tiêu Dật để đôi chân mê người kia vòng qua eo của hắn, hắn cúi đầu hôn lên môi của Tiêu Dật, vừa hôn vừa di chuyển thân mình ra vào điên cuồng. Tiêu Dật không rõ là đau đớn hay sung sướng mà đầu ngón chân quặp chặt lại với nhau, miệng nhỏ sớm đã bị Trình Kiệt dùng miệng của hắn che đi cho nên hiện tại không thể phát ra tiếng rên rỉ hư hỏng nữa. Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“Có thích ông xã làm em đến bình minh hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu, từng mồ hôi mỏng ở trên trán cũng bắt đầu xuất hiện, Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi dậy:

“Mau cầu xin ông xã làm em đến bình minh”

Tiêu Dật bám lấy vai của Trình Kiệt cố gắng chống đỡ sự di chuyển mạnh bạo kia của hắn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... chậm chậm... a”

Mông của Tiêu Dật bị Trình Kiệt dùng sức bóp thật mạnh lấy, Trình Kiệt thật sự dùng sức cho nên Tiêu Dật mới hét lớn một tiếng như vậy, giãy tiếp theo cậu liền hốt hoảng cắn chặt lấy vai của Trình Kiệt để kiềm chế. Trình Kiệt ngược lại chẳng cảm thấy đau đớn gì, cũng có thể hẳn đang cảm thấy càng thêm phần kích thích:

“Gọi ông xã”

Tiêu Dật hô hấp phập phồng từ từ rời miệng khỏi vai của Trình Kiệt:

“Ông xã... đau đau... mau buông tay a”

Trình Kiệt vẫn không có ý định buông tay:

“Mau cầu xin ông xã làm em đến bình minh”

Tiêu Dật nước mắt khóc ngất:

“Cầu xin... ông xã... làm em đến bình minh... ưm”

Trình Kiệt hài lòng hôn vào vành tai nhỏ của Tiêu Dật:

“Được, ông xã sẽ đáp ứng em”

Kết quả sau đó Tiêu Dật liền bị Trình Kiệt làm đến mức ngất lên ngất xuống, mỗi lần cậu muốn ngất đi mặc kệ Trình Kiệt muốn làm cái gì thì làm thì con sói lớn kia lại có cách làm cho cậu tỉnh táo trở lại, ví như hắn sẽ dùng sức bóp chặt lấy ngực của cậu, ví như sẽ mạnh bạo mà bóp lấy bi nhỏ yếu ớt của cậu, Tiêu Dật ở trong lòng sói lớn hung ác làm sao có thể an ổn ngủ say đây.

“Ông xã... cầu xin ông xã dừng lại... cầu xin ông xã... a a ...”

Chắc biết Trình Kiệt làm bao lâu, cũng chẳng biết hắn đã làm bao nhiêu lần, chỉ biết ga trải giường một mảng ướt đầm vì mồ hôi cùng tinh dịch của

cả hai người, trên người Tiêu Dật cũng có những dấu tay in hằn rõ ràng do Trình Kiệt tạo ra. Trình Kiệt cầm điện thoại muốn xem xem đã mấy giờ rồi, bây giờ là 10 giờ nhóm nghệ sĩ thực tập hần vẫn chưa ngủ, hần tuy không ngại ở trước mặt bọn họ ôm hồ ly nhỏ này về nhà nhưng mà hồ ly nhỏ nhà hần lại ngại thế cho nên hần trước vẫn là phải kiên nhẫn đợi thêm một tiếng nữa. Tiêu Dật cả người khó chịu, trên dưới khắp mọi nơi không có chỗ nào không dính nháp, có điều cậu không thể mang bộ dạng này ra ngoài để đi vào phòng tắm, nếu như không cẩn thận để Trác Trí Văn hoặc Bùi Khâm nhìn thấy nhất định sẽ phát hiện ra chuyện xấu mà Trình Kiệt làm với cậu.

Trình Kiệt bật đèn sáng lên, Tiêu Dật ngay lập tức ôm lấy chăn bên cạnh, ánh mắt hoảng sợ nhìn hần cảnh giác:

“Anh... muốn làm gì?”

Trình Kiệt nhìn đến chỗ da thịt mà chăn không kịp che trên người của Tiêu Dật hài lòng, rõ ràng đây hần tạo cũng không phải là ít. Trình Kiệt mạnh tay kéo lấy chăn của Tiêu Dật vứt xuống giường rồi kéo cậu vào trong lòng của mình. Tiêu Dật cả người lập tức run rẩy:

“Trình Kiệt, em thật sự không thể nữa, em thật sự...”

Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật rồi đặt một nụ hôn nhẹ lên đó:

“Ngoan, hôm nay em mệt rồi”

Trình Kiệt nhìn khắp phòng cũng không thấy có cuộn giấy vệ sinh nào cả, cuối cùng hần liền lấy quần lót của Tiêu Dật giúp cậu lau đi mấy vết dịch trắng còn vương trên người cậu. Tiêu Dật xấu hổ trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt, đến khi hần mang hai chân cậu tách ra, bắp đùi của cậu liền theo đó run rẩy muốn khép lại:

“Tiêu Dật, đợi một lúc nữa mọi người đi ngủ hết anh sẽ ôm em về nhà tắm rửa”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, Trình Kiệt còn có ý định mang bộ dạng này của cậu đi ra ngoài, nếu như để cho ai đó tình cờ nhìn thấy nhất định sẽ không hay:

“Không Trình Kiệt, em ở lại ký túc xá”

Trình Kiệt dịu dàng mang quần lót lau tới phía động nhỏ sừng đỏ của Tiêu Dật, giọng nói tuy rằng cứng chiều nhưng mang theo tia uy nghiêm đáng sợ:

“Không được Tiêu Dật, em phải nghe lời anh, anh cũng chỉ là muốn tốt cho em mà thôi”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt rất kỳ quái, rõ ràng vẫn là gương mặt này nhưng tính cách lại rất khác lạ với thường ngày, nhiều lúc cậu còn nghĩ Trình Kiệt này là Trình Kiệt giả. Cậu có cảm giác buổi sáng Trình Kiệt dịu dàng cùng cậu nói chuyện, nhưng đến ban đêm lại có một Trình Kiệt bá đạo nguy hiểm bởi cậu:

“Trình Kiệt... kỳ quái...”

Trình Kiệt đang lau lau cho Tiêu Dật cũng phải khựng lại một chút sau đó mới có thể tiếp tục ôn nhu làm như bình thường:

“Tiêu Dật, em có đói không?”

Tiêu Dật làm gì còn tâm trạng mà nghĩ đến chuyện đói hay không nữa, khắp người của cậu đau ê ẩm một chút sức lực cũng không còn nữa rồi. Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Dật, cúi đầu xuống hôn lên trán cậu rồi khẽ nói:

“Đợi một lát nữa cho mọi người đi ngủ, anh sẽ mang em về nhà”

Tiêu Dật ai oán nhìn Trình Kiệt, cuối cùng vẫn là bất lực thở nhẹ một hơi không lên tiếng. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật mặc quần áo vào, Tiêu Dật mỗi lần nghiêng người một chút liền đau đến muốn toát mồ hôi lạnh, Trình Kiệt tuy rằng có dụ dàng đến mấy cũng không thể khiến cho Tiêu Dật đỡ đau được:

“Trình Kiệt một lát nữa anh về nhà đi, nếu như ngày mai có ai đó vào phòng của em mà nhìn thấy đồng bữa bọn này sẽ không tốt đâu”

Trình Kiệt chính là phải ôm hồ ly nhỏ này mới ngủ ngon được, cho nên bây giờ dù có xảy ra vấn đề gì đi chăng nữa hẳn cũng nhất định phải ôm Tiêu Dật về nhà:

“Khóa cửa lại là được rồi”

Tiêu Dật im lặng một chút mới chịu thành thật đáp:

“Trình Kiệt, em đau đau... đi không được đâu”

Trình Kiệt điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật mỉm cười:

“Anh ôm em”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Người khác nhìn thấy sẽ không hay”

Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ vào đôi môi mềm của Tiêu Dật:

“Nếu lỡ như chẳng may có ai nhìn thấy cũng sẽ không sao cả, em yên tâm anh sẽ giải quyết ổn thỏa được”

Hai người ngồi một lúc liền quyết định đứng dậy đi về, Trình Kiệt nói muốn ôm Tiêu Dật đi nhưng Tiêu Dật dù có đau đến mấy cũng nhất thiết không chịu, đến cuối cùng vẫn cố chấp chậm rãi bước đi ra ngoài. Tiêu Dật

chính là bị Trình Kiệt gián tiếp ép buộc rời đi, nếu như cậu không nghe theo lời hăn khẳng định hăn cũng có cách đưa cậu đi. Tiêu Dật cả người vừa ê ẩm vừa khó chịu, cảm giác trên người vẫn còn vương lại dư vị hoan ái vừa rồi, một làn gió nhẹ thổi tới khiến cho cậu cảm thấy thoải mái một chút. May mắn nhóm nghệ sĩ thực tập đã đi ngủ, chỉ còn bảo an gác cổng ở bên ngoài, Tiêu Dật cúi đầu thật thấp bước theo sau lưng của Trình Kiệt. Hai người bọn họ lúc đầu bị bảo an ngăn lại, sau đó có vẻ như bảo an kia nhận ra Trình Kiệt thế cho nên liền xin lỗi vội nhường đường cho hai người đi.

Tiêu Dật ngồi lên xe bụng liền kêu ột ột một tiếng, Trình Kiệt nghe thấy được thì quay sang cười khế:

“Là đói sao?”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt buồn cười:

“Đã nói em phải cùng anh ăn, cùng anh ngủ mới có thể thoải mái được”

Tiêu Dật quay đầu sang cửa kính xe bên này nhỏ giọng cầu nhàu:

“Ở gần anh liền thành thế này, khắp người có chỗ nào thoải mái”

Trình Kiệt đưa tay kéo lấy tay Tiêu Dật nắm lấy khẽ vuốt ve, tay còn lại đặt trên vô lăng lái xe trở về:

“Được rồi Tiêu Dật em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật nhìn bộ dạng của mình rồi đáp:

“Mua về nhà đi, cái gì cũng đều được cả”

Trình Kiệt không biết trúng phải gió gì giọng nói lại chuyển sang tia dục vọng rõ ràng:

“Tiêu Dật, anh nghỉ từ bây giờ dứt em ăn thật nhiều mới có sức khỏe... chống đỡ được”

Tiêu Dật ngay lập tức thu tay về, sống lưng bắt đầu lạnh toát, Trình Kiệt này rốt cuộc là bị làm sao như thế nào khắp mọi nơi đều phát tình được. Bởi vì cũng đã muộn rồi cho nên mấy nhà hàng mà bọn họ vẫn thường ăn đã đóng cửa hết. Trình Kiệt ghé vào quán cháo đêm nhỏ bên đường mua cho Tiêu Dật một hộp cháo thịt gà loại đặc biệt:

“Tiêu Dật, chỉ còn cháo gà mà thôi”

Tiêu Dật gật đầu cầm lấy túi cháo kia, cậu đột nhiên có cảm giác chua xót giống như là bị nhà tư bản bóc lột vậy, bản thân bị hút cạn sạch tinh lực cả người trên dưới đều đau ê ẩm đến cuối cùng cũng chỉ được tẩm bổ một bát cháo gà mà thôi. Tiêu Dật ngồi im lặng thật lâu sau đó nghiêm túc nói cho Trình Kiệt biết:

“Trình Kiệt, mấy ngày gần đây chúng ta lúc nào cũng... em ở trên mạng có đọc được làm quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Như vậy chúng ta ngày lẫn cùng nhau ngủ, ngày lẻ mới làm có được không?”

Tiêu Dật mím môi tức giận:

“Không, em ngủ ở ký túc xá không thể tối nào cũng ngủ ở nhà anh được, ngày hôm nay là lần cuối cùng đấy”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Như vậy thì anh đến ký túc xá ngủ cùng em”

Tiêu Dật quát:

“Trình Kiệt anh không như vậy thì chết hả?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Anh không gần em một giây thôi đã muốn phát điên rồi”

Tính chiếm hữu của Trình Kiệt đối với Tiêu Dật đã đạt đến trình độ biến thái, bất kể Tiêu Dật có tức giận hay mềm mỏng, cầu xin hay uy hiếp thì cũng không thể thay đổi được quyết định của hắn. Trình Kiệt trước đây luôn coi sự nghiệp là hàng đầu, đối với sự nghiệp hắn ở trên thương trường không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, chính nhân quân tử có, tiểu nhân cũng không phải là hoàn toàn không có. Hiện tại Tiêu Dật lại được xếp lên hàng đầu, mỗi lần uy hiếp liền dùng mọi hình thức biến thái tiểu nhân để mà bức ép cậu, ép buộc cậu đến khi nào cậu phải ngoan ngoãn khuất phục mới vừa lòng, cũng giống như là hiện tại vậy Tiêu Dật không có cách nào giải quyết được.

“Trình Kiệt, nếu không thì một tháng em đến nhà của anh ba lần được rồi chứ?” Tiêu Dật xuống nước lấy lòng

Trình Kiệt thẳng thắn từ chối:

“Đương nhiên không được, một tháng để em ngủ ở ký túc xá ba lần anh còn có thể xem xét”

Tiêu Dật vẫn cố gắng nhẹ giọng nói cho Trình Kiệt hiểu:

“Ký túc xá cũng có luật lệ cả, nếu như em thường xuyên không ở đó nhất định sẽ bị trừ điểm rèn luyện, em không muốn bị ảnh hưởng đến quá trình thực tập lần này đâu”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh nói với người quản lý ký túc xá thay đổi luật lệ đó, từ nay về sau tất cả nghệ sĩ thực tập có thể tùy ý ra vào, hơn nữa còn nói không cần áp dụng chế độ ăn kiêng gì đó nữa, nếu như tăng cân cũng sẽ không bị trừ điểm. Như vậy không phải chỉ là đặc cách một mình em mà tất cả mọi người đều bình đẳng đã được hay chưa”

Tiêu Dật nhú mày:

“Trình Kiệt, anh cũng không phải là trẻ con tại vì sao lại đánh người như vậy chứ, đúng là không nói lý lẽ mà”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Là trẻ con hay không không phải vừa mới rồi em đã kiểm chứng rồi hay sao, nếu như còn không đủ chúng ta lát nữa về nhà tiếp tục kiểm chứng”

Tiêu Dật tức giận:

“Trình Kiệt, anh có thôi ngay đi không thì bảo”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 92: Thích Em Sáu Phần Là Được Rồi

Trình Kiệt lái xe đưa Tiêu Dật trở về nhà của mình, khu nhà của Trình Kiệt nằm trong khu đường phố yên tĩnh hơn nữa hiện tại cũng đã khuya rồi cho nên không còn bóng dáng của bất cứ ai cả. Tiêu Dật cả người đau nhức, bụng cũng đói nữa hiện tại thật sự chỉ muốn ăn no bụng rồi đi ngủ, chính vì thế lúc này mới mặc kệ để Trình Kiệt bế mình vào nhà. Lúc đứng trước cửa lớn Trình Kiệt liền khẽ nói với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật giúp anh mở cửa đi”

Tiêu Dật có cảm giác mình bị hái hoa tặc bắt về nhà, hơn nữa còn ngốc nghếch bị bắt giúp hăn mở cửa nữa. Tiêu Dật đưa tay nhanh chóng nhấn 4 con số mà lần trước Trình Kiệt nói cho cậu, cánh cửa rất nhanh được mở ra Trình Kiệt bế Tiêu Dật vào trong nhà rồi lại hỏi tiếp:

“Muốn ăn trước hay là tắm trước”

Trình Kiệt vừa mới hỏi xong thì bụng nhỏ của Tiêu Dật lại kêu một tiếng, Tiêu Dật có chút xấu hổ nhìn xuống bụng của mình ai oán, cái này cũng không phải là do cậu cố tình chính là do bụng của cậu đang đánh đòn mà. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngồi lên ghế sofa rồi cầm lấy túi cháo kia đi vào trong bếp:

“Tiêu Dật đợi một chút, anh giúp em làm nóng cháo”

Tiêu Dật không nói gì cả, cậu đưa tay vào túi quần muốn lấy điện thoại ra xem đã là mấy giờ rồi thì phát hiện ra trong túi rỗng không, hẳn là vừa mới rồi quên mang điện thoại theo:

“Trình Kiệt, đã mấy giờ rồi?”

Trình Kiệt ở trong bếp lớn tiếng vọng ra:

“Em buồn ngủ rồi sao?”

Tiêu Dật chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi, cháo gà rất nhanh được mang tới đặt ở trước mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt ngồi ở một bên nhìn hồ ly nhỏ cử động bất tiện nhăn mặt nhú mày mà buồn cười:

“Có muốn anh giúp em hay không?”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, bộ dạng của hắn khiến cho cậu rất là bức bối, cậu như thế này là do ai gây ra mà hắn hiện tại cứ cợt nhả như thế:

“Em không cần, anh cứ ở đó mà cười đi”

Trình Kiệt thở dài:

“Được được, anh không cười là được chứ gì”

Tiêu Dật chậm rãi đưa thìa cháo nhỏ lên miệng thối thối một hồi rồi mới ăn, cháo gà ăn vô cùng ngon, thịt gà được thái miếng nhỏ ăn rất mềm, Tiêu Dật cứ như vậy ngồi thối một thìa lại dứt một thìa cho bản thân, ăn đến gần ba mươi phút mới xong được bát cháo nhỏ này. Trình Kiệt lại nói cần phải ngồi một lúc nữa mới được đi tắm nếu không sẽ bị đau bụng, mà Tiêu Dật thì buồn ngủ lắm rồi cứ ngồi ở trên ghế sô pha ngáp ngáp dài, ngáp đến mức đôi mắt cũng long lanh ửng đỏ giống như là vừa bị người ta ức hiếp đến phát khóc.

“Được chưa Trình Kiệt?” Tiêu Dật vừa ngáp một cái liền dùng giọng điệu mệt mỏi hỏi Trình Kiệt đã được đi tắm hay chưa.

Trình Kiệt gật đầu đi vào trong phòng tắm mở nước nóng xả vào bồn:

“Đợi anh một chút, anh giúp em lấy nước nóng”

Tiêu Dật không nói gì cả, nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế sofa lim dim đôi mắt. Lúc Trình Kiệt đi ra thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang lơ mơ ngủ liền lay người cậu dậy:

“Được rồi mau đi tắm rồi hãy ngủ”

Tiêu Dật có chút bức bối liếc nhìn Trình Kiệt cuối cùng đến đứng dậy cũng không muốn đứng nữa, Trình Kiệt cúi người mang toàn bộ quần áo của Tiêu Dật cởi ra trước, Tiêu Dật không có động tác ngăn cản nhưng miệng thì lại nói:

“Để em tự mình tắm được rồi”

Trình Kiệt rất nhanh giúp hồ ly nhỏ mềm nhũn này cởi ra hết được quần áo vứt ngổn ngang xuống sàn:

“Anh giúp em, anh giúp hồ ly nhỏ nhà anh tắm”

Tiêu Dật vừa được đặt vào trong bồn tắm có nước ấm liền vô cùng thoải mái, hai tay vắt lên thành bồn, đầu nhỏ ngả về phía sau hưởng thụ vô cùng. Trình Kiệt ngồi ở bên ngoài bồn tắm phía sau Tiêu Dật, bàn tay đưa tới đặt ở trên hai vai của cậu rồi từ từ đi xuống đến hai bên ngực cậu khẽ vuốt ve. Ngực của Tiêu Dật vừa mới rồi bị Trình Kiệt bóp đến muốn nổ tung rồi, hiện tại hẳn nhẹ nhàng giúp cậu xoa nắn như thế thật sự làm giảm bớt đi cơn đau, có điều dục vọng lại dục dịch khó chịu. Tiêu Dật khàn giọng nói chuyện với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh sau này không được bóp ngực của em... đau lắm”

Trình Kiệt buồn cười nhưng lại không dám cười, may mắn hồ ly nhỏ nhà hắn đang nhắm nghiền hai mắt nếu không để cậu nhìn thấy bộ dạng này của hắn nhất định sẽ tức giận:

“Ừ, anh biết rồi”

Tiêu Dật lại được Trình Kiệt bóp hai bên vai, lực đạo của hắn xuất ra vừa đủ khiến cho Tiêu Dật một lần nữa rơi vào thoải mái mà hơi thở cũng trầm ổn vô cùng:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt hừm một tiếng, Tiêu Dật liền nói tiếp:

“Anh lúc trước cũng giúp mấy cô ấy tắm như vậy hay sao?”

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật đang nhắc đến mấy nữ minh tinh mà hắn quen, hắn lúc trước quen rất nhiều cô gái xinh đẹp nhưng chưa lần nào lại cứng chiều giống như cậu cả, ngay cả nhà của hắn cũng chưa đưa ai đến ngoài cậu chứ đừng nói là bọn họ biết mật mã vào cửa:

“Không, anh cũng chỉ đối với mình em tốt như vậy mà thôi”

Tiêu Dật mở mắt nhìn Trình Kiệt dò xét, Trình Kiệt cúi đầu hôn nhẹ lên môi của Tiêu Dật, chỉ đơn giản là một nụ hôn nhẹ nhàng, đầu lưỡi cũng vô cùng dịu dàng mà giao nhau, Tiêu Dật thành thật đáp lại nụ hôn ngọt ngào của Trình Kiệt, cậu cũng chẳng biết mình tại vì sao lại vô thức mà đáp lại nữa chỉ biết bị nồng nhiệt kia cuốn theo mà thôi.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật rồi bước vào trong bồn tắm ngồi với cậu, hắn để cho cậu ngồi tựa vào lồng ngực hắn. Tiêu Dật tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, cuối cùng liền coi người phía sau là tấm

đệm mà thân nhiên dựa vào, bồn tắm tuy lớn nhưng không thể để cho Tiêu Dật thoải mái duỗi thẳng chân nếu nằm như vậy, Tiêu Dật đặt hai chân lên thành bồn, dưới ánh đèn điện sáng làm cho Trình Kiệt có thể nhìn rõ ràng được đôi chân thon dài kia. Trình Kiệt đưa tay giúp Tiêu Dật nhẹ nhàng bóp hai bên eo:

“Tiêu Dật, eo nhỏ vẫn còn mỗi sao?”

Tiêu Dật gật đầu khàn khàn đáp:

“Trình Kiệt, anh lần sau đừng mạnh bạo như vậy... mỗi buổi sáng em thức dậy cả người đều rất đau nhức”

Trình Kiệt nhẹ nhàng bóp eo cho Tiêu Dật:

“Ừ, anh biết rồi”

Không rõ là do nước ấm hay là do không khí trong phòng tắm rất ấm muội mà Tiêu Dật đột nhiên có ham muốn, nhưng đó chỉ là ham muốn muốn Trình Kiệt hôn mình mà thôi. Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, một tay đưa về phía sau gáy của hắn khe khẽ nói:

“Trình Kiệt... hôn em”

Trình Kiệt cúi đầu trao cho Tiêu Dật một nụ hôn dịu dàng, đầu lưỡi mềm mại luồn vào trong khoang miệng cậu dây dưa không ngớt, hôn đến thần trí của Tiêu Dật vốn không còn tỉnh táo nữa mà trở nên mơ màng mê man, hôn đến mức Tiêu Dật mềm nhũn nhu nhu mà chờ đợi phụ thuộc vào Trình Kiệt. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hắn hôn vào trán cậu, vào cánh mũi cậu, hai bên má cậu, vành tai của cậu, hôn đến cần cổ kiêu ngạo có rất nhiều trái dâu tây nhỏ hằn vừa mới tạo kia:

“Được rồi Tiêu Dật, đi vào thôi”

Trình Kiệt bước ra bên ngoài lấy khăn lông cho Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng đứng dậy đi về phía hắn. Trình Kiệt vừa lau người cho Tiêu Dật vừa săn sóc nói:

“Một lát nữa anh giúp em thoa thuốc”

Tiêu Dật được tắm sạch sẽ rồi liền nằm ở trên giường lớn chống mông lên, dưới ánh đèn sáng lớn treo trên trần nhà, Trình Kiệt vừa đau lòng vừa hài lòng khi nhìn tới hai bên cặp mông kia in hiện rõ ràng từng đầu ngón tay của hắn. Trình Kiệt nhẹ nhàng tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra, lấy một lượng thuốc vừa đủ bôi vào chỗ đó. Tiêu Dật ngay lập tức cảm thấy mát lạnh dễ chịu liền thở nhẹ một hơi:

“Trình Kiệt, anh quen ai cũng đều cưng chiều như vậy sao?”

Trình Kiệt thoa thuốc xong liền vỗ nhẹ vào mông của Tiêu Dật ý nói cậu có thể nằm xuống được rồi, Tiêu Dật hiểu ý duỗi thẳng chân vẫn nằm úp sấp trên giường lớn như vậy. Trình Kiệt nằm ở kế bên xoa mông cho Tiêu Dật:

“Đương nhiên không phải, chỉ có em mới được cưng chiều như vậy thôi”

Tiêu Dật nghiêng người mang mặt đối diện Trình Kiệt hỏi hắn:

“Anh là thích em sao?”

Trình Kiệt cũng có chút bất ngờ trước câu hỏi này của Tiêu Dật, câu nói anh thích em này hắn đã nói rất nhiều lần với cậu rồi nhưng mà khi đối diện với ánh mắt nghiêm túc chờ mong kia của cậu lại khiến cho hắn giật mình như vậy. Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật rồi đưa tay ôm cậu vào trong lòng đáp:

“Đúng vậy!”

Tiêu Dật cảm giác được khi Trình Kiệt trả lời câu hỏi của cậu trong vài giây ngắn ngủi hẳn có chút hoang mang, ngay cả ánh mắt của hẳn cũng có phần do dự cho nên hẳn mới mang cậu ôm vào lòng để cho cậu không còn nhìn thấy được gương mặt của hẳn. Tiêu Dật trong lòng rối bời, cậu cảm nhận được Trình Kiệt quả thật rất cưng chiều cậu, tính cách của cậu kể từ khi quen biết Trình Kiệt liền có phần thái quá nhưng hẳn vẫn có thể dung túng cho cậu như vậy. Nếu như đúng là như lời của Trình Kiệt nói rằng hẳn chỉ đối với một mình cậu cưng chiều như vậy, lại cộng thêm với tính chiếm hữu càng ngày càng tăng cao của hẳn, nếu như đến một ngày nào đó cậu đột nhiên muốn cùng người này cắt đứt như vậy không biết có dễ dàng hay không.

Không gian rơi vào trầm mặc, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới lên tiếng nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, anh đừng thích em nhiều quá... chỉ cần thích em sáu phần là được rồi”

Một thời gian sau đó Tiêu Dật lại nghĩ để Trình Kiệt thích mình sáu phần thì quá nhiều, tốt nhất là để cho hẳn quên cậu đi thì càng tốt, bởi vì những năm tháng trốn tránh hẳn thật sự rất cực khổ, Trình Kiệt cũng giống như là đang chơi trò đuổi bắt với cậu bởi vì cứ mỗi lần hẳn chắc chắn bắt được cậu rồi thì cậu lại có thể trốn thoát được, nhiều lúc Tiêu Dật nghĩ có phải hay không là Trình Kiệt cố tình muốn làm cho cậu sợ hãi hoảng loạn như thế, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật đến công ty liền nhận được thông báo của giám sát Khương La rằng sẽ thay đổi một chút về những mục đã đặt ra trong quá trình thực tập này:

“Được rồi mọi người, buổi sáng ngày hôm nay tôi sẽ thông báo cho mọi người một tin tức quan trọng. Trình tổng đã có thay đổi một số mục bắt buộc trong đợt thực tập của nhóm nghệ sĩ thực tập, cụ thể là nếu như các

cậu bị tăng cân hoặc giảm cân thì sẽ không bị trừ điểm, còn có sau này ký túc xá có thể tùy tiện ra vào, muốn ở hay không ở đều được, cũng không giới hạn giờ giấc đóng cửa, tất cả đều sẽ không bị ảnh hưởng đến điểm số"

Tin tức này cũng không khiến Tiêu Dật quá mức bất ngờ, Trình Kiệt là người nói là làm hơn nữa đây cũng chẳng phải là việc to tát gì, xem ra hẳn nhất định là muốn cậu phải ở cùng hẳn rồi. Có điều sự thay đổi này lại khiến cho Bạch Dịch được đám nghệ sĩ thực tập bắt đầu vây quanh nịnh bợ, lý do rất đơn giản là vì Bạch Dịch là người đầu tiên chuyển khỏi ký túc xá, hiện tại lại được thông báo Trình tổng thay đổi một số mục có liên quan đến chuyện ký túc xá này mọi người đương nhiên là nghĩ Bạch Dịch nhất định có người trong công ty nâng đỡ, hơn nữa chức vị cũng không hề nhỏ có thể khiến cho đích thân Trình tổng ra lệnh thay đổi điều lệ. Bạch Dịch chẳng qua là trùng hợp chó ngáp phải ruồi, chuyện này không tính cậu ta cũng chỉ có ba người biết mà thôi, người thứ nhất đương nhiên là Tiêu Dật, người thứ hai là Bùi Khâm còn người cuối cùng là Ngô Lăng. Bạch Dịch tự nhiên được đối xử tốt đương nhiên sẽ chẳng đại gì mà nói ra chỉ là hiểu lầm, cả một quá trình chỉ úp úp mở mở cố tình để cho bọn họ nghĩ theo hướng sai lệch.

Bùi Khâm kéo Tiêu Dật sang một bên cười cười nói:

“Có phải hôm qua Trình tổng ở trong phòng của cậu hay không?”

Tiêu Dật giật mình gấp gáp:

“Làm gì có, buổi tối hôm qua tôi đau đầu nên mới đi ngủ sớm”

Bùi Khâm bĩu bĩu môi:

“Ngày hôm qua tôi vào phòng bếp uống nước, nhìn thấy cậu cùng Trình tổng rời đi, cậu còn giấu tôi cái gì”

Tiêu Dật vội hạ giọng:

“Bùi Khâm cậu nói nhỏ thôi, chuyện này đừng để cho ai biết được”

Bùi Khâm vỗ vỗ vào vai Tiêu Dật:

“Cậu yên tâm, chỉ cần cậu sau này ở trước mặt Trình Kiệt nói tốt với tôi vài câu, chuyện mà cậu muốn che giấu thì người khác nhất định sẽ không biết đâu”

Tiêu Dật gật đầu:

“Được rồi cậu yên tâm đi”

Buổi trưa hôm đó Tiêu Dật lên văn phòng của Trình Kiệt, quả thật ở trước mặt Trình Kiệt nói vài câu tốt về Bùi Khâm, Tiêu Dật đang làm việc nghe được cũng ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật một chút rồi mỉm cười cúi đầu tiếp tục làm tốt công việc:

“Cậu ta dậy em nói những lời như thế hả?”

Tiêu Dật hả một tiếng, Trình Kiệt nói rõ hơn một chút:

“Được rồi, cậu ta tên là Bùi Khâm có phải không, anh nhớ rồi”

Tiêu Dật nhìn đồng hồ trên điện thoại của mình:

“Trình Kiệt lát nữa đưa em về ký túc xá, đồng bừa bọn kia phải dọn dẹp”

Trình Kiệt sắp xếp lại đồng văn kiện rồi đứng dậy đi về phía Tiêu Dật:

“Được rồi, chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật vừa đi được ba bước thì phía sau liền bị Trình Kiệt dùng tay vỗ vào hông, cậu ngay lập tức dừng bước quay lại trừng mắt:

“Có thôi ngay không hả”

Trình Kiệt đưa tay kéo mạnh lấy eo của Tiêu Dật sát vào lòng mình:

“Võ một chút cũng không được sao”

Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt cách xa mình rồi chỉnh lại quần áo trên người:

“Anh không như vậy thì chết hả”

Trình Kiệt cười xấu xa nhéo lấy mũi Tiêu Dật một cái:

“Đi thôi”

Tiêu Dật bực bội liếc Trình Kiệt sắc lạnh:

“Đáng ghét”

Đây là giờ nghỉ trưa cho nên nhóm nghệ sĩ thực tập vẫn còn chưa trở về, Tiêu Dật nhanh chóng đi vào phòng của mình, cánh cửa chỉ vừa mới mở ra liền cảm nhận được dư vị hoan ái hòa lẫn trong không khí, một mảnh bừa bộn ở trên giường vừa nhìn liền khiến cho người ta đỏ mặt. Tiêu Dật trước là mang cửa đóng lại rồi quay đầu nói với Trình Kiệt:

“Anh qua phòng khách ngồi đợi đi, em mang chỗ kia bỏ vào máy giặt rồi chúng ta đi ăn trưa”

Trình Kiệt nhanh tay đẩy cánh cửa ở phía sau Tiêu Dật ra rồi tiến vào:

“Mau vào thôi, anh giúp em lấy vài đồ cần thiết nữa”

Tiêu Dật không hiểu ý của Trình Kiệt liền há một tiếng, Trình Kiệt quay sang nói với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, chuyển đến nhà của anh ở đi”

Tiêu Dật từ chối:

"Không được, em muốn ở lại ký túc xá"

Trình Kiệt vốn định lên tiếng nói cái gì đó thì Tiêu Dật đã kiên quyết cắt ngang lời của hắn rồi:

"Em muốn ở lại ký túc xá, chuyện chuyển ra ngoài để đến sau khi kết thúc kỳ thực tập này thì mới tính đến đi"

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật thở dài một hơi rồi kéo cậu ôm vào lòng:

"Tiêu Dật, làm sao bây giờ anh nghĩ không thể xa em dù chỉ một chút".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 93: Ở Đâu Bán Được Cái Máy Ngủ Này

Trình Kiệt đương nhiên là cứng chiều Tiêu Dật nhất, chính vì thế mà Tiêu Dật chỉ cần làm ra một bộ dạng nghiêm túc cương quyết nói vài câu thì hẳn sẽ không có cách nào ép buộc cậu tiếp cả, có điều hẳn không ép buộc ngay bây giờ cũng không có nghĩa là hẳn đồng ý cho cậu muốn làm cái gì thì làm. Tiêu Dật cúi người mang toàn bộ chăn ga cùng quần áo gom vào một chỗ tính ôm ra bên ngoài bỏ vào trong máy giặt. Trình Kiệt cố tình đứng sát ở phía sau Tiêu Dật, Tiểu Kiệt Kiệt cũng vì thế mà chạm vào hông của cậu, Tiêu Dật giật mình đứng thẳng người dậy quay lại phía sau đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Bây giờ là ban ngày đó”

Trình Kiệt giống như một thanh sắt bị thổi nam châm gắn trên người Tiêu Dật hút lấy vậy, cậu cho dù có đẩy hẳn ra xa cỡ nào đi chăng nữa thì hẳn cứ mặt dày mà sáp lại:

“Ngày hay đêm cũng đều không quan trọng”

Tiêu Dật lại đẩy mạnh Trình Kiệt cách xa mình:

“Anh thì cái gì cũng đều không quan trọng cả, mau tránh xa em ra đi”

Trình Kiệt mặt dày đứng thật gần Tiêu Dật, còn cố tình mang Tiểu Kiệt Kiệt kia cạ cạ vào hông của cậu, Tiêu Dật nhanh tay ôm đồng bừa bộn trên

giường bước nhanh ra ngoài muốn tránh thật xa cái con sói lớn đến mùa động dục này:

“Trình Kiệt anh đừng có mà không biết xấu hổ đi”

Trình Kiệt vẫn cố tình bước theo sau Tiêu Dật, cậu chỉ vừa mới dừng lại thì hăn ngay lập tức sẽ đứng sát gần cậu khiến cho Tiêu Dật thật sự cũng phải sợ hãi theo:

“Trình Kiệt anh có thôi ngay không hả”

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, nghiêng đầu cắn vào vành tai đang ửng đỏ của cậu:

“Chuyển đến nhà anh ở đi”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra rồi đi ra ngoài phòng khách:

“Em đã bảo anh thôi ngay đi cơ mà, anh làm cho em cũng phải sợ rồi đấy”

Trình Kiệt bước theo sau Tiêu Dật, hăn mạnh mẽ xoay người cậu lại ôm chặt vào trong lòng rồi cúi người hôn xuống môi cậu nhưng bị cậu né tránh, Trình Kiệt cũng không vì thế mà buông tha người trong lòng, đôi tay đặt ở dưới hông của Tiêu Dật bắt đầu dùng sức nắn bóp, miệng hăn đặt ở trên cổ cậu bắt đầu hôn lấy. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra nói:

“Trình Kiệt anh bị làm sao thế, anh không yên tĩnh một lúc được thì chết hả”

Trình Kiệt khàn giọng, ham muốn của hăn đối với Tiêu Dật càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ cần lúc hăn và cậu ở chung một chỗ với nhau thì hăn sẽ nhịn không được mà dính chặt lấy cậu giống như bây giờ vậy:

“Tiêu Dật anh chỉ hôn em một chút thôi”

Tiêu Dật vẫn kiên quyết muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình:

“Có quý mới tin lời của anh nói”

Trình Kiệt vẫn ôm chặt lấy Tiêu Dật, bàn tay giống như một thói quen xoa xoa nắn nắn cặp mông của cậu, miệng của hắn vẫn dính sát lấy cần cổ của cậu không muốn rời:

“Tiêu Dật, đừng cử động nếu không anh sẽ không kiềm chế được mất”

Tiêu Dật không biết là Trình Kiệt đang nói thật hay là nói dối, nhưng mà cậu cảm nhận được hơi thở nóng kia của hắn, cũng cảm nhận được giọng nói của hắn đã khàn đi rõ rệt, đến cuối cùng vẫn bị Trình sói lớn này dọa cho hoảng sợ phải đứng im cho hắn ôm:

“Trình Kiệt anh rốt cuộc có phải mắc bệnh rồi hay không hả”

Trình Kiệt hai tay nắn bóp mông của Tiêu Dật, miệng đặt ở trên cần cổ cậu liên tục mút mạnh lấy:

“Tiêu Dật, hay là em giúp anh xem bệnh đi”

Tiêu Dật ngay lập tức cảnh giác xuống giọng cảnh cáo Trình Kiệt:

“Nếu anh mà làm quá thì đừng trách em”

Trình Kiệt chính là điển hình của một người không biết xấu hổ, lấy hành động hiện tại của hắn nếu để cho người khác nhìn vào sẽ phải đỏ mặt mà quay đi bởi vì hai tay lớn kia cứ liên tục nắn bóp lấy mông của Tiêu Dật mãi không chịu buông ra:

“Trình Kiệt, anh rốt cuộc bóp đủ hay chưa”

Trình Kiệt không những không dừng lại mà còn cố tình bóp mạnh bạo hơn nữa:

“Chưa đủ, anh phải bóp đến khi nào nơi này nhỏ lại mới thôi”

Tiêu Dật hít một hơi, nhân lúc Trình Kiệt không để ý liền mạnh tay đẩy hẳn ra xa:

“Em nói cho anh biết, nếu như sau này anh còn dám chạm vào hông em nữa thì em sẽ đánh anh”

Trình Kiệt buồn cười đưa tay nắm lấy cằm của Tiêu Dật nâng lên cao:

“Vậy sao?”

Tiêu Dật bức bối gạt tay Trình Kiệt xuống liếc nhìn hẳn:

“Anh không nghiêm túc thì chết hả, lúc nào cũng cợt nhả như thế là sao”

Trình Kiệt nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình thật sự xù lông rồi cũng không có ý định trêu chọc đến cùng nữa, dù sao thì làm cho người này tức giận đối với bản thân hẳn sẽ không có phúc lợi gì cả:

“Được rồi không trêu chọc em nữa, chúng ta bây giờ đi ăn cơm”

Trình Kiệt khoác lấy eo nhỏ của Tiêu Dật muốn bước ra ngoài liền bị người ta cúi kính đẩy mạnh ra:

“Ôm cái gì mà ôm chứ, ban ngày ban mặt cứ như vậy là sao”

Trình Kiệt cười khố:

“Được rồi anh không ôm là được chứ gì, càng ngày càng đánh đá rồi”

Tiêu Dật lầm bầm:

“Em cũng muốn hiền lành lắm đây này, nhưng mà đối với người như anh không đủ một chút không được đâu”

Lúc hai người bước vào trong thang máy, Trình Kiệt quả thật rất nghiêm túc mà đứng im ở một chỗ không sờ loạn Tiêu Dật, có điều tay chân không có làm nhưng mà cái miệng thì lại không chịu nghỉ:

“Tiêu Dật, cúc áo của em”

Tiêu Dật nghe vậy liền cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra cúc áo sơ mi trước ngực đã bị mở ra ba nút, cậu liếc nhìn con sói lớn kia một cái rồi nhanh tay cài lại cúc áo thật cẩn thận

“Tiêu Dật, tại sao chỗ đó lại hổng như vậy?”

Tiêu Dật vừa cài cúc áo vừa khó chịu hỏi:

“Cái gì hổng?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp một câu thế này:

“Đậu đỏ”

Tiêu Dật mất ba giây để hiểu ra ý trong lời nói của Trình Kiệt, sau khi hiểu ra được rồi liền đưa tay vả vào miệng của đối phương một cái:

“Ai không thể ngừng nói mấy cái kiểu như vậy sao”

Trình Kiệt bất ngờ một chút, từ nhỏ đến giờ hẳn chưa bị ai vả miệng như vậy cả, tuy rằng Tiêu Dật vả miệng không có đau nhưng mà xem như người này cũng dũng cảm, thế nhưng dám đưa tay ra vả vào miệng của hắn. Khi cửa thang máy mở ra, Tiêu Dật đang định bước ra ngoài thì bị Trình Kiệt kéo cổ tay lại nói thế này:

“Dám vả miệng của anh, có tin anh làm em luôn tại chỗ này hay không hả?”

Tiêu Dật hốt hoảng, không phải là cậu sợ Trình Kiệt làm cậu luôn ở chỗ này mà là cậu sợ sẽ có người đi qua nhìn thấy cảnh này:

“Anh làm cái gì thế hả, có người thấy bây giờ”

Trình Kiệt một tay kéo cổ tay của Tiêu Dật, một tay lại ôm lấy eo nhỏ của cậu chặt cứng, giọng điệu mang theo phần xấu xa trêu chọc người ta:

“Có gan làm lại không có gan chịu?”

Tiêu Dật giãy giụa:

“Trình Kiệt, mau buông em ra nhanh lên”

Trình Kiệt vẫn cứ ôm Tiêu Dật chặt cứng như vậy:

“Buổi tối hôm nay đến nhà anh ngủ, nếu không anh sẽ không thả ra”

Tiêu Dật nghe thấy có tiếng nói chuyện càng ngày càng gần liền hốt hoảng gật đầu:

“Được được, anh mau thả em ra, có người đang đến kìa”

Trình Kiệt không những không thả Tiêu Dật ra ngay mà còn cúi đầu xuống nói khẽ vào tai cậu:

“Nói buổi tối hôm nay em đến nhà của ông xã ngủ”

Tiêu Dật càng ngày càng nghe thấy tiếng nói chuyện rõ ràng hơn, chính vì thế mà cậu cũng chẳng còn thời gian đâu mà trừng mắt tức giận với Trình Kiệt nữa cho nên đành phải nghe theo hẳn nói ra cái lời xấu hổ kia:

“Buổi tối hôm nay em đến nhà ông xã ngủ”

Sau đó Trình Kiệt vẫn là hôn mạnh người ta một cái rồi mới chịu buông tay, hai cô gái đúng lúc tiến về phía thang máy này, Tiêu Dật nhanh chóng

cúi mặt bước nhanh ra khỏi thang máy tránh cho hai người kia nhìn thấy cậu đang đỏ mặt.

“Trình tổng” Một giọng nữ cất lên

Trình Kiệt không nhận ra bọn họ là ai cả, nhưng nếu như vào được ký túc xá này thì chính là nghệ sĩ của công ty, một nghệ sĩ biết được hẳn cũng không có gì là lạ cả. Trình Kiệt gật đầu ý chào hỏi, cô gái mặc váy màu xanh cố ý muốn cùng nói chuyện với hắn một chút:

“Trình tổng, anh tới đây có việc gì thế?”

Trình Kiệt nhìn thấy bóng dáng hồ ly nhỏ nhà mình càng đi càng xa, sắp ra đến ngoài cửa rồi cho nên cũng không muốn nán lại đây, chính vì thế mà hắn chỉ qua loa đáp lời rồi rời đi ngay. Lúc Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi vào trong xe rồi, chắc chắn không có ai thấy được bọn họ nữa thì Tiêu Dật liền tức giận khoanh tay ở trước ngực thở mạnh một hơi. Trình Kiệt ngồi bên cạnh thấy thế thì buồn cười hỏi:

“Lại làm sao nữa rồi?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại nhìn thẳng về phía trước bực bội đáp: “Anh rốt cuộc là Trình tổng hay là lưu manh vậy...” Tiêu Dật nói đến đây liền quay sang Trình Kiệt, đưa hai tay lên kéo má của hắn như kiểu muốn gỡ bỏ mặt nạ vậy: “Hay là anh không phải Trình tổng, mau tháo bỏ mặt nạ xuống mau”

Trình Kiệt buồn cười giữ chặt lấy cổ tay đang làm loạn kia của Tiêu Dật kéo vào lòng:

“Em mà chạm vào người anh là anh sẽ phát hỏa, cái này tự em muốn làm đấy nhé”

Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt bật về phía sau rồi chỉnh lại áo trên người mình:

“Anh nghiêm túc lại đi, anh không thể như bình thường được hay sao”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Em bên cạnh em rồi muốn bình thường cũng khó”

Tiêu Dật nghe ra được giọng nói nhiệm vụ kia của Trình Kiệt liền giật mình, con người này rốt cuộc có biết hiện tại là ban ngày hay không, ngày hôm nay khắp mọi nơi đều nổi lên dục vọng được:

“Trình Kiệt anh bị bệnh có phải hay không?”

Trình Kiệt muốn nhào người sang phía Tiêu Dật nhưng bị cậu cương quyết đẩy ra:

“Ừ”

Tiêu Dật vừa bức tức vừa hoảng sợ, người của Trình Kiệt rất là nóng, hơn nữa hơi thở trầm khàn gấp gáp giống như một con mãnh thú kia thật sự làm cho cậu cũng phải hoảng loạn một phen, người này chắc không phải muốn ở ngay chỗ này làm chứ. Tiêu Dật hét lên:

“Trình Kiệt, anh có thôi ngay đi không hả”

Trình Kiệt giống như một rừng cây dễ cháy vậy, chỉ cần một mồi lửa nhỏ liền có thể thiêu rụi tất cả, mà mồi lửa nhỏ tưởng chừng như vô hại lại nguy hiểm nhất kia chính là Tiêu Dật, nếu như muốn rừng cây không bao giờ cháy chỉ có thể mang mồi lửa nhỏ kia đi cách thật xa, có điều Trình Kiệt trước sau lại luôn muốn buộc chặt Tiêu Dật ở bên mình, muốn mang cậu đặt ở trong tầm mắt của hắn mà kiểm soát. Một khoảng thời gian sau đó khi Tiêu Dật rời khỏi Trình Kiệt, Trình Kiệt liền điên cuồng đi tìm cậu những

ngần ấy năm, cho đến khi Tiêu Dật lại trở về trước tầm mắt của Trình Kiệt cũng là lúc rừng cây trong hẻm bùng cháy mạnh mẽ không có cách nào dập tắt được.

Lúc Tiêu Dật ngồi ở trên bàn ăn cùng Trình Kiệt dùng bữa, cậu băng quơ nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, buổi tối em ăn cơm ở ký túc xá không cần phải tới đón em, còn có anh nhớ ăn cơm sớm một chút rồi đi ngủ đi, không cần làm việc quá muộn”

Tiêu Dật chính là ý muốn quên hết lời mình nói ở trong thang máy cho nên mới thông báo cho Trình Kiệt như vậy. Trình Kiệt giữ thái độ bình tĩnh thản nhiên gật đầu:

“Em thấy cơm ở ký túc xá ngon thì ăn ở đó, anh cùng em đến ăn, buổi tối ăn cơm xong chúng ta cùng đi ngủ sớm, dù sao phòng em ngủ cũng rất thoải mái”

Tiêu Dật đang ăn cũng phải dừng lại liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, vẫn biết con sói lớn này rất khó đối phó, một hai câu như vậy hẳn nào sẽ chịu buông tha cho cậu được:

“Trình Kiệt, hôm nay là ngày cuối cùng em đến nhà anh ngủ, sau này chúng ta mỗi người ngủ một chỗ đi, anh ngủ ở nhà anh, em ngủ ở ký túc xá”

Trình Kiệt nhấp một ngụm rượu:

“Em đã nói là sau này thì để sau này tính đi”

Tiêu Dật hít một hơi, nhìn một bàn thức ăn ngập thịt vô cùng thích mắt nhưng mà vì câu nói kia của Trình Kiệt khiến cho khẩu vị của cậu cũng bị giảm sút thê thảm:

“Trình Kiệt, hai chúng ta không thể lúc nào cũng dính lấy nhau được, ví như sau này em thật sự trở thành nghệ sĩ rồi, nhất định sẽ phải rời khỏi thành phố để làm việc, tới khi ấy rồi anh lại định bỏ bê công việc để chạy đến thành phố khác ngủ với em à”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều đáp:

“Chuyện này anh sẽ xem xét, chỉ cho em nhận những hợp đồng trong thành phố mà thôi, dù sao thì việc này vẫn nằm trong khả năng kiểm soát của anh được”

Tiêu Dật nhú mày:

“Không muốn, nếu như em là nghệ sĩ rồi thì em làm sao có thể ở mãi một thành phố để hoạt động chứ”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Thế thì anh sẽ sắp xếp cho em những hợp đồng chỉ đi trong ngày, buổi sáng đi buổi tối liền bay về ngủ với anh”

Tiêu Dật đặt mạnh đũa xuống dưới bàn bực bội:

“Anh rốt cuộc coi em là cái gì, anh coi em là cái máy ngủ có phải hay không?”

Trình Kiệt ngẩng đầu mỉm cười:

“Ở chỗ nào bán được cái máy ngủ này thì anh cũng sẽ mua một cái, nếu như em tìm được cái máy ngủ nào như thế thì không cần mỗi ngày đến nhà anh rồi”

Tiêu Dật mím mím môi:

“Buổi sáng đi làm, buổi tối liền phải lên máy bay bay về luôn, như vậy thì có biết bao nhiêu mệt mỏi chứ, anh có phải là muốn em mệt chết hay không đây?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em trở về anh liền xoa bóp giúp cho em, buổi tối ngày hôm qua không phải là em rất hưởng thụ hay sao?”

Tiêu Dật nâng giọng muốn đả kích Trình Kiệt:

“Anh đường đường là tổng giám đốc lớn lại có thể ngày ngày xoa bóp cho em như vậy được hay sao chứ?”

Trình Kiệt cũng đã không biết xấu hổ với Tiêu Dật rồi, thế cho nên khi cậu nói câu này hăn liền gật đầu đáp được một tiếng:

“Được!”

Tiêu Dật tức giận trợn mắt:

“Được cái gì mà được, anh được nhưng mà em không được, chân cũng là do em điều khiển em không muốn đến ngủ thì sẽ không đến”

Trình Kiệt gật đầu tiếp:

“Đều được cả, em nói cái gì cũng đều được, nếu như em không muốn đi anh liền đến ôm em đi, nếu như em lại không muốn đến chỗ anh nữa thì anh đến chỗ em là được, dù sao thì em thoải mái là được rồi”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt chọc đến muốn nổ tung;

“Trúng thối nhà anh, anh thấy em có chỗ nào gọi là thoải mái không?”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn thẳng về phía Tiêu Dật cười xấu xa:

“Câu này em ghi nhớ thật kỹ nhé, buổi tối hôm nay anh liền cho em câu trả lời thỏa đáng”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt chọc đến phần ghen phải đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cậu trước mắt vẫn không thể nào đối diện với người không biết xấu hổ như thế này. Tiêu Dật vừa rời đi, Trình Kiệt liền gọi phục vụ đến trao đổi một chút, sau đó phục vụ kia rất nhanh mang đến thứ mà hắn yêu cầu, Trình Kiệt động tay động chân một chút với phần ăn của Tiêu Dật, sau khi chuẩn bị ổn thỏa rồi liền làm như không có chuyện gì cả tiếp tục đường hoàng ngồi ăn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 94: Tiêu Dật Say Rượu

Tiêu Dật trở lại chỗ ngồi liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi mới cầm đũa tiếp tục gắp thức ăn đưa vào trong miệng, miếng thịt bò kia vừa mới ngậm vào trong miệng nhai một chút Tiêu Dật liền giật mình vội vã phun ra:

“Sao lại vừa cay vừa đắng thế này?”

Trình Kiệt một bộ dáng bất ngờ:

“Vừa cay vừa đắng sao? Như vậy em uống một ngụm nước đi”

Tiêu Dật cầm lấy ly nước ở bên cạnh đưa lên miệng uống một ngụm lớn, sau khi thứ chất lỏng kia tràn vào trong cuống họng rồi thì cậu mới phát giác ra được có cái gì đó không đúng cho lắm, hơn nữa mùi vị hình như cũng không phải là nước sôi cậu vẫn uống. Tiêu Dật đặt ly nước cách xa mình nhúu mày nói:

“Sao lại vẫn cứ vừa cay vừa đắng như vậy, mùi vị cũng kỳ lạ nữa”

Trình Kiệt cầm lấy ly nước của Tiêu Dật đưa lên miệng uống thử, gương mặt hắn không có biểu hiện gì nhiều đáp:

“Không có, hay là do dư vị của miếng thịt kia vẫn còn trong miệng em, em uống thêm một ngụm nữa đi”

Tiêu Dật vừa mới rồi ăn phải một miếng thịt vừa cay vừa đắng, cậu từ trước tới giờ chỉ thích ăn đồ ngọt mà thôi, hiện tại đột nhiên bị ăn phải đồ

cay cho nên có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ. Tiêu Dật cầm lại ly nước đưa lên miệng uống thêm một ngụm lớn nữa, uống một ngụm lớn vẫn không cảm thấy hết cay ngược lại còn muốn cay hơn, hơn nữa mùi vị này hình như là rượu:

“Nước này sao lại kỳ quái như thế, có phải là rượu trắng rồi hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật khó hiểu:

“Là nước suối, được rồi để anh nói phục vụ đổi ly nước khác cho em”

Trình Kiệt gọi phục vụ tới nói đổi cho Tiêu Dật một ly nước suối khác, ly nước rất nhanh được mang lên Tiêu Dật không có do dự gì mà cầm lên uống thêm một ngụm lớn nữa:

“Sao lại thế này, cái này nhất định là rượu trắng nữa”

Trình Kiệt quan sát biểu hiện của Tiêu Dật, phát hiện ra vành tai cùng gương mặt của cậu bắt đầu ửng hồng lên, lúc đặt ly nước kia xuống bàn còn suýt nữa đánh đổ. Trình Kiệt chậm rãi cầm lấy ly rượu kia của Tiêu Dật đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Tiêu Dật, thật sự là nước mà, có lẽ chính là dư vị của miếng thịt kia rồi, em uống một ngụm lớn nữa xem có hết hay không”

Tiêu Dật nắc lên một cái, đầu óc có chút quay cuồng không nghĩ được gì nhiều cả, Trình Kiệt đặt ly rượu vào tay cậu liên tục đẩy lên ý nói cậu uống, Tiêu Dật cũng thuận theo uống thêm một ngụm lớn nữa, sau đó kết quả nhin không được phải đặt xuống lắc lắc cái đầu nhỏ:

“Sao lại vừa cay vừa đắng như thế này, Trình Kiệt anh gọi nước ngọt cho em đi”

Trước đây Tiêu Dật cũng nói với Trình Kiệt là cậu không uống được rượu, tửu lượng đặc biệt kém cho nên khi hai người đi ăn Tiêu Dật không bao giờ cùng uống rượu với Trình Kiệt cả, hiện tại Trình Kiệt hẳn đây xem như cũng được kiểm chứng rồi:

“Được rồi, anh gọi nước ngọt tới cho em”

Phục vụ mang lên một ly coca cola, Tiêu Dật lại vội vàng đưa lên miệng uống hết ly coca cola đó. Nếu như là trước đây Tiêu Dật chỉ uống nước ép hoa quả, tuyệt đối sẽ không uống loại nước ngọt có ga này, nhưng bởi vì miệng cậu hiện tại vừa cay vừa đắng cho nên mới không để ý đến chuyện đó mà gấp gáp uống hết, có điều nếu một người tửu lượng không tốt vừa uống loại rượu có nồng độ cồn mạnh như vậy lại còn uống thêm nước ngọt có ga khẳng định sẽ say đến không còn sức lực, giống như Tiêu Dật hiện tại vậy vừa uống xong ly coca cola kia liền gục xuống bàn. Trình Kiệt gọi Tiêu Dật hai tiếng chỉ thấy cậu âm ừ đáp lại, cuối cùng liền đỡ người ta rời khỏi nhà hàng đi vào trong xe.

Tiêu Dật hai mắt mơ mơ màng màng nhìn lên phía trên nóc xe, Trình Kiệt nhắc người cậu lên ngồi thật cẩn thận, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất cho cậu rồi mang dây an toàn thắt vào giúp cậu. Tiêu Dật hai tay kéo dây an toàn trước ngực của mình ra rồi dùng giọng nói không rõ ràng:

“Khó chịu... không thoải mái”

Trình Kiệt trước là phải ngồi ở bên cạnh cố định hồ ly nhỏ đang làm loạn kia một lúc chưa thể lái xe rời đi ngay được:

“Tiêu Dật ngoan ngoãn đừng làm loạn”

Hai tay của Tiêu Dật cứ xua qua xua lại, hơi thở có mùi rượu nồng đậm khiến cho Trình Kiệt hẳn thật sự cũng muốn cùng người này say một trận ngay tại chỗ này đây. Trình Kiệt đành phải tháo dây an toàn của Tiêu Dật ra

trước, dây an toàn vừa mới được tháo ra khỏi người của cậu thì cậu liền nhanh chóng nhoài về hướng của hắn, hai tay vòng lấy cổ hắn kéo xuống:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... bụng của em khó chịu lắm”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, một tay luồn vào trong áo cậu xoa xoa bụng nhỏ kia:

“Được rồi anh biết rồi, anh giúp em xoa một chút”

Tiêu Dật hai mắt khép hờ, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, miệng của cậu cũng ghé sát môi của hắn:

“Trình Kiệt... em hiện tại không thoải mái”

Không chỉ có riêng mình Tiêu Dật không thoải mái mà ngay cả Trình Kiệt hắn bây giờ cũng vô cùng khó chịu, nếu như không phải vì hắn còn có việc phải làm thì hắn sẽ lập tức ăn sạch sẽ người này ngay tại trên xe rồi. Tiêu Dật liên tục kéo sát gương mặt của Trình Kiệt gần về phía mình, đôi môi căng mọng kia chạm vào môi hắn mãi mãi nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em thấy chóng mặt... khắp người nôn nao”

Trình Kiệt hôn Tiêu Dật một lúc sau đó mới luyến tiếc đẩy cậu ra:

“Anh đưa em về nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ khỏe lại như bình thường”

Tiêu Dật vừa bị đẩy ra liền cố chấp ôm chặt lấy cần cổ của Trình Kiệt, miệng nhỏ kề cận ở bên miệng của hắn nói khe khẽ cầu xin:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em khó chịu khắp người”

Đầu lưỡi của Tiêu Dật chủ động vươn ra liếm lấy bên khóe miệng của Trình Kiệt, muốn đưa vào bên trong miệng của hắn tìm kiếm nơi quen

thuộc, ngay cả người của cậu cũng biến động không ngừng liên tục cọ cọ vào hần:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... há miệng của anh ra”

Trình Kiệt khổ sở, hồ ly nhỏ này thế nhưng lại chủ động động tình như vậy, nhưng mà thời gian lên máy bay của hần cũng sắp đến, nếu còn muốn hần hiện tại há miệng ra thì phải tốn thêm khoảng thời gian dài dài cùng người này ăn ăn một lượt. Trình Kiệt có một chuyến công tác đến Thượng Hải kéo dài ba ngày, hần đương nhiên là muốn mang theo hồ ly nhỏ của mình đi cùng, nhưng nếu như dùng phương pháp quang minh chính đại hỏi cậu có thể đi cùng hần hay không thì Tiêu Dật khẳng định sẽ từ chối, chỉ bằng hần hiện tại ra tay trước một bước khiến cho người này không còn tình táo cùng đi theo, đến khi ấy Tiêu Dật bắt đầu lấy lại được ý thức rồi thì cậu đã ở Thượng Hải bên cạnh hần.

Trình Kiệt nghiêng đầu đẩy Tiêu Dật ra một chút:

“Được rồi, hiện tại anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, lát nữa về đến nhà rồi liền chiều theo ý của em”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt cứng lấy Trình Kiệt, dường như cậu đang tức giận cho nên cả người liền khẽ lắc lư, ngay cả cái đầu nhỏ cũng kiên quyết lắc qua bên trái rồi đến bên phải:

“Trình Kiệt há miệng ra... há miệng ra a”

Trình Kiệt cũng hết cách, bây giờ mà không nghe theo ý của Tiêu Dật khẳng định cậu sẽ ở trên xe quây cho hần không thể lái xe rời đi được, chính vì thế Trình Kiệt liền nhanh chóng há miệng ngậm lấy đầu lưỡi hồng hồng nhỏ nhắn kia của người ta quăn quít một hồi. Tiêu Dật hai tay ôm cổ của Trình Kiệt, đầu nhỏ hơi ngả về phía sau đón nhận nụ hôn kia của hần, hôn được một lúc Trình Kiệt liền rời khỏi môi cậu khàn giọng nói:

“Được rồi Tiêu Dật, em ngồi qua ghế bên cạnh đi”

Tiêu Dật vẫn cứ ôm chặt Trình Kiệt như vậy, đầu nhỏ gục ở trên vai của Trình Kiệt lằm bằm:

“Trình Kiệt em khó chịu lắm... khắp người đều không thoải mái”

Trình Kiệt thử gỡ tay Tiêu Dật ra nhưng không được, hắn chỉ vừa dùng sức thử một chút thì đôi tay kia của cậu lại thêm sức lực ôm chặt lấy hắn:

“Trình Kiệt, sao anh lại đẩy em... sao anh lại cứ đẩy em như vậy hả?”

Trình Kiệt khàn giọng giải thích với hồ ly nhỏ đã sớm say đến thần trí mơ màng kia:

“Anh không đẩy em, anh là muốn ôm em qua ngồi vào ghế của mình, như vậy anh mới có thể lái xe đưa em về nhà được”

Tiêu Dật liên miện ai oán:

“Sao anh lại đẩy em hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh không ngay ở chỗ nào lột sạch quần áo của người ta:

“Tiêu Dật, em ngồi lại vào ghế của mình có được không, như vậy anh mới có thể lái xe”

Tiêu Dật chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi kia, hai tay cũng ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt chặt cứng:

“Anh vì sao cứ đẩy em, đẩy em như vậy là sao...”

Trình Kiệt cuối cùng không còn cách nào khác cả đành luồn tay vào áo của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm kia, tay còn lại mang

khóa quần của cậu kéo xuống cầm lấy Tiêu Dật Dật trêu đùa trong lòng bàn tay. Quả như Trình Kiệt dự đoán trước, Tiêu Dật ngay lập tức mềm nhũn dần dần buông tay ra khỏi cần cổ Trình Kiệt khẽ ngân nga kêu:

“Ừm... a...”

Trình Kiệt thu tay lại, nhân lúc Tiêu Dật không cảnh giác liền bế cậu đặt sang ghế ngồi bên cạnh. Tiêu Dật đột nhiên bị chuyển sang vị trí khác liền mở ra hai mắt định đưa tay ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt tính ngồi lên người hẳn nữa, có điều Trình Kiệt đã nhanh hơn một bước mang hai tay của mình đặt ở vị trí vừa rồi, ngay cả miệng của mình cũng đưa tới phục vị miệng nhỏ kia của người ta. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sau khi nhìn thấy người bên cạnh đang nhắm nghiền hai mắt mê man hẳn liền từ từ thu tay trở về, nhưng mà Trình Kiệt vừa có ý định thu tay về Tiêu Dật liền la lớn làm loạn:

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt hôn miệng của em... hôn miệng của em”

Trình Kiệt khổ sở, không nghĩ tới Tiêu Dật một khi say rượu lại có bộ dạng cố chấp như thế này, hẳn cúi xuống ngăn đi cái miệng đang liên tục mời gọi kia, mang đầu lưỡi của mình luồn vào trong khoang miệng cậu không bỏ sót bất cứ chỗ nào, đến cuối cùng cảm nhận được Tiêu Dật Dật bắt đầu bắn ra thứ dịch nóng ấm kia thì Trình Kiệt mới có thể thu tay lại để lái xe được. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật chỉnh lại quần áo thật ngay ngắn, Tiêu Dật có lẽ được thỏa mãn rồi liền ngồi rất ngoan có điều miệng nhỏ thì lại liên tục nói ra những lời nó so với hẳn chỉ sợ còn lưu manh hơn nhiều:

“Trình Kiệt có thích miệng của em không hả?”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa đáp:

“Có!”

Tiêu Dật lại thở phì phò:

“Trình Kiệt có thích đậu đỏ của em không hả?”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điều gì đó liền cầm lấy điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi mới hỏi lại Tiêu Dật:

“Em nói gì?”

Tiêu Dật cúi kính, hai mắt nhắm nghiền nâng giọng hỏi: “Đậu đỏ của em...” Nói rồi Tiêu Dật liền mang áo của mình kéo lên: “Có thích không?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới cảnh này thì buồn cười:

“Thích”

Tiêu Dật bĩu bĩu môi:

“Thế Tiểu Dật Dật, Tiểu Dật Dật có thích không?”

Trình Kiệt đáp:

“Đương nhiên là rất thích”

Tiêu Dật hù hù:

“Động nhỏ phía sau, động nhỏ phía sau có thích hay không?”

Trình Kiệt gật đầu cười ha ha:

“Lại càng thích”

Tiêu Dật cười khanh khách một tiếng:

“Eo nhỏ của em có thích không?”

Trình Kiệt vui vẻ cùng một hồ ly nhỏ uống rượu say nói chuyện:

“Thích chứ”

Tiêu Dật hỏi tiếp:

“Đôi chân của em có thích không?”

Trình Kiệt:

“Làm sao có thể ghét bỏ được đôi chân của em chứ”

Tiêu Dật gật đầu tỏ vẻ điều đó là hiển nhiên:

“Cánh tay của em có thích không?”

Trình Kiệt cười cười:

“Cực kỳ thích”

Tiêu Dật nghiêng đầu:

“Cần cổ của em có thích không?”

Trình Kiệt đưa tay lên đẩy đầu Tiêu Dật về chỗ cũ tránh cho cậu bị mỏi:

“Thích lắm”

Tiêu Dật đột nhiên a a hét lên một tiếng:

“Đang đi đâu đây... mấy giờ rồi, đã đến giờ làm việc hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên dỗ dành Tiêu Dật:

“Vẫn chưa đến giờ phải làm việc, anh đang đưa em về nơi làm việc đây”

Tiêu Dật gật gật đầu, sau đó gương mặt đột nhiên nhả lại mếu máo đáng thương:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi lại quay về nhìn đường lớn phía trước:

“Ừ, sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên muốn tháo dây an toàn ra nhưng không được liền la hét:

“Em muốn ăn một viên kẹo... một viên kẹo”

Trên xe của Trình Kiệt trước đây không để mấy thứ đồ ăn vặt như vậy, nhưng từ khi quen biết hồ ly nhỏ thích ăn đồ ngọt này lúc nào trên xe hẳn cũng có một vài viên kẹo mà cậu thích ăn nhất, thế cho nên hiện tại Trình Kiệt liền với tay lấy một viên kẹo từ trong hộp rồi bỏ vào miệng của Tiêu Dật. Tiêu Dật vừa há miệng la hét liền có một viên kẹo đút vào, chính vì thế ngay lập tức im bặt, tay chân cũng không khuỵa loạn nữa.

“Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ cho anh làm người yêu em. Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ anh làm người yêu em. Làm gì có chuyện cho không như thế, ông đây không phải loại người như vậy, a li li li a li li a... kẹo của em đâu rồi” Tiêu Dật đang hát thì viên kẹo từ trong miệng rơi ra khiến cho cậu lại một lần nữa hét lớn xoay người lung tung.

Trình Kiệt vừa phải tập trung lái xe vừa phải lấy một viên kẹo khác bỏ vào trong miệng của Tiêu Dật:

“Đừng mở miệng nếu không kẹo sẽ chạy mất đó, em nhắm mắt lại ngủ một chút đi”

Tiêu Dật quả thật ngậm miệng lại không nói gì cả, một lúc sau vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Trình Kiệt nhanh chóng tăng tốc đi tới sân bay, hẳn có một chiếc máy bay riêng cho nên không cần phải làm thủ tục gì cả trước khi lên máy bay, nếu không thì Tiêu Dật say đến bất tỉnh nhân sự thế này hẳn cũng không có cách đưa cậu vượt qua khỏi cửa soát vé. Lần này Trình Kiệt đi Thượng Hải công tác ba ngày, trợ lý Tiểu Khiết cũng đi theo, lúc trợ lý Tiểu Khiết sốt ruột đứng ở bên cạnh máy bay đợi liên nhìn thấy Trình tổng ôm theo chàng trai mỗi buổi trưa đều đi qua chỗ làm việc của cô để vào trong văn phòng Trình tổng liền giật mình nghĩ người ra đó mất vài giây. Tuy rằng Tiểu Khiết vốn đã ngầm hiểu ra được mối quan hệ mờ ám kia của hai người, nhưng hiện tại Trình Kiệt lại có thể ngang nhiên ôm theo Tiêu Dật đi cùng thế này cũng khiến cho người ta phải kinh sợ:

“Trình tổng, cậu ta có bị sao không vậy?”

Trình Kiệt nhanh chân bế Tiêu Dật đi lên máy bay thản nhiên đáp:

“Không sao, em ấy bị say rượu”

Tiểu Khiết trong lòng thầm nghĩ có phải hay không Trình Kiệt bỏ thuốc Tiêu Dật nhưng mà cô từ đầu đến cuối vẫn không dám hỏi ra chỉ còn biết bước theo sau lưng Trình Kiệt lên máy bay. Tổng Ngộ Phạm lần này cũng đi công tác cùng Trình Kiệt, lúc nhìn thấy Tiêu Dật đang nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt cũng phải giật mình mà đứng dậy ai nha một tiếng:

“A Kiệt, cậu bỏ thuốc cậu ta hả?”

Thư ký Tiểu Khiết cũng vánh tai muốn nghe câu trả lời của Trình Kiệt, nhưng từ đầu đến cuối Trình Kiệt cũng không trả lời câu hỏi đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngồi vào ghế đệm thoải mái, giúp cho cậu ngồi thật cẩn thận rồi ngay lập tức ngồi vào bên cạnh nói:

“Chúng ta đi được rồi”

Tống Ngộ Phàm ngồi ở hàng ghế phía bên kia, thư ký Tiểu Khiết ngồi ở bên cạnh Tống Ngộ Phàm, lúc này Tống Ngộ Phàm cũng không kiêng kị gì mà hỏi:

“A Kiệt, cậu làm thế này cậu ta có biết hay không?”

Trình Kiệt chỉnh điều hòa nhỏ lại một chút, mang chân đạp vào người cho Tiêu Dật rồi nghiêng đầu cậu về phía bên vai mình:

“Đương nhiên là phải biết, em ấy không ngốc đến mức lát nữa tỉnh dậy cũng không biết mình đã không còn ở Bắc Kinh”

Tống Ngộ Phàm suýt chút nữa phun ngụm nước mình vừa mới uống trong miệng ra:

“Biết trước và biết sau cũng là vấn đề đó, ý của cậu là cậu ta hiện tại vẫn còn chưa biết cái gì sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Một lát nữa em ấy dậy rồi thì tôi sẽ nói cho em ấy biết”

Tống Ngộ Phàm buồn cười:

“Cậu làm như vậy cậu ta không tức giận mới là lạ đó”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật nghịch nghịch đầu ngón tay thon dài kia của cậu:

“Em ấy rất dễ dỗ, cũng chỉ có thể tức giận một chút mà thôi”. Tiêu Dật trở lại chỗ ngồi liếc nhìn Trình Kiệt một cái rồi mới cầm đũa tiếp tục gấp thức ăn đưa vào trong miệng, miếng thịt bò kia vừa mới ngậm vào trong miệng nhai một chút Tiêu Dật liền giật mình vội vã phun ra:

“Sao lại vừa cay vừa đắng thế này”

Trình Kiệt một bộ dáng bất ngờ:

“Vừa cay vừa đắng sao? Như vậy em uống một ngụm nước đi”

Tiêu Dật cầm lấy ly nước ở bên cạnh đưa lên miệng uống một ngụm lớn, sau khi thứ chất lỏng kia tràn vào trong cuống họng rồi thì cậu mới phát giác ra được có cái gì đó không đúng cho lắm, hơn nữa mùi vị hình như cũng không phải là nước suối cậu vẫn uống. Tiêu Dật đặt ly nước cách xa mình nhúu mày nói:

“Sao lại vẫn cứ vừa cay vừa đắng như vậy, mùi vị cũng kỳ lạ nữa”

Trình Kiệt cầm lấy ly nước của Tiêu Dật đưa lên miệng uống thử, gương mặt hắn không có biểu hiện gì nhiều đáp:

“Không có, hay là do dư vị của miếng thịt kia vẫn còn trong miệng em, em uống thêm một ngụm nữa đi”

Tiêu Dật vừa mới rồi ăn phải một miếng thịt vừa cay vừa đắng, cậu từ trước tới giờ chỉ thích ăn đồ ngọt mà thôi, hiện tại đột nhiên bị ăn phải đồ cay cho nên có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ. Tiêu Dật cầm lại ly nước đưa lên miệng uống thêm một ngụm lớn nữa, uống một ngụm lớn vẫn không cảm thấy hết cay ngược lại còn muốn cay hơn, hơn nữa mùi vị này hình như là rượu:

“Nước này sao lại kỳ quái như thế, có phải là rượu trắng rồi hay không?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật khó hiểu:

“Là nước suối, được rồi để anh nói phục vụ đổi ly nước khác cho em”

Trình Kiệt gọi phục vụ tới nói đổi cho Tiêu Dật một ly nước suối khác, ly nước rất nhanh được mang lên Tiêu Dật không có do dự gì mà cầm lên uống thêm một ngụm lớn nữa:

“Sao lại thế này, cái này nhất định là rượu trắng nữa”

Trình Kiệt quan sát biểu hiện của Tiêu Dật, phát hiện ra vành tai cùng gương mặt của cậu bắt đầu ửng hồng lên, lúc đặt ly nước kia xuống bàn còn suýt nữa đánh đổ. Trình Kiệt chậm rãi cầm lấy ly rượu kia của Tiêu Dật đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Tiêu Dật, thật sự là nước mà, có lẽ chính là dư vị của miếng thịt kia rồi, em uống một ngụm lớn nữa xem có hết hay không”

Tiêu Dật nốc lên một cái, đầu óc có chút quay cuồng không nghĩ được gì nhiều cả, Trình Kiệt đặt ly rượu vào tay cậu liên tục đẩy lên ý nói cậu uống, Tiêu Dật cũng thuận theo uống thêm một ngụm lớn nữa, sau đó kết quả nhin không được phải đặt xuống lắc lắc cái đầu nhỏ:

“Sao lại vừa cay vừa đắng như thế này, Trình Kiệt anh gọi nước ngọt cho em đi”

Trước đây Tiêu Dật cũng nói với Trình Kiệt là cậu không uống được rượu, tửu lượng đặc biệt kém cho nên khi hai người đi ăn Tiêu Dật không bao giờ cùng uống rượu với Trình Kiệt cả, hiện tại Trình Kiệt hẳn đây xem như cũng được kiểm chứng rồi:

“Được rồi, anh gọi nước ngọt tới cho em”

Phục vụ mang lên một ly coca cola, Tiêu Dật lại vội vàng đưa lên miệng uống hết ly coca cola đó. Nếu như là trước đây Tiêu Dật chỉ uống nước ép hoa quả, tuyệt đối sẽ không uống loại nước ngọt có ga này, nhưng bởi vì miệng cậu hiện tại vừa cay vừa đắng cho nên mới không để ý đến chuyện đó mà gấp gáp uống hết, có điều nếu một người tửu lượng không tốt vừa uống loại rượu có nồng độ cồn mạnh như vậy lại còn uống thêm nước ngọt có ga khẳng định sẽ say đến không còn sức lực, giống như Tiêu Dật hiện tại vậy vừa uống xong ly coca cola kia liền gục xuống bàn. Trình Kiệt gọi Tiêu

Dật hai tiếng chỉ thấy cậu ầm ừ đáp lại, cuối cùng liền đỡ người ta rời khỏi nhà hàng đi vào trong xe.

Tiêu Dật hai mắt mơ mơ màng màng nhìn lên phía trên nóc xe, Trình Kiệt nhắc người cậu lên ngồi thật cẩn thận, tìm kiếm tư thế thoải mái nhất cho cậu rồi mang dây an toàn thắt vào giúp cậu. Tiêu Dật hai tay kéo dây an toàn trước ngực của mình ra rồi dùng giọng nói không rõ ràng:

“Khó chịu... không thoải mái”

Trình Kiệt trước là phải ngồi ở bên cạnh cố định hồ ly nhỏ đang làm loạn kia một lúc chưa thể lái xe rời đi ngay được:

“Tiêu Dật ngoan ngoãn đừng làm loạn”

Hai tay của Tiêu Dật cứ xua qua xua lại, hơi thở có mùi rượu nồng đậm khiến cho Trình Kiệt hấn thật sự cũng muốn cùng người này say một trận ngay tại chỗ này đây. Trình Kiệt đành phải tháo dây an toàn của Tiêu Dật ra trước, dây an toàn vừa mới được tháo ra khỏi người của cậu thì cậu liền nhanh chóng nhoài về hướng của hắn, hai tay vòng lấy cổ hắn kéo xuống:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... bụng của em khó chịu lắm”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, một tay luồn vào trong áo cậu xoa xoa bụng nhỏ kia:

“Được rồi anh biết rồi, anh giúp em xoa một chút”

Tiêu Dật hai mắt khép hờ, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, miệng của cậu cũng ghé sát môi của hắn:

“Trình Kiệt... em hiện tại không thoải mái”

Không chỉ có riêng mình Tiêu Dật không thoải mái mà ngay cả Trình Kiệt hắn bây giờ cũng vô cùng khó chịu, nếu như không phải vì hắn còn có

việc phải làm thì hẳn sẽ lập tức ăn sạch sẽ người này ngay tại trên xe rồi. Tiêu Dật liên tục kéo sát gương mặt của Trình Kiệt gần về phía mình, đôi môi căng mọng kia chạm vào môi hẳn mấp máy nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em thấy chóng mặt... khắp người nôn nao”

Trình Kiệt hôn Tiêu Dật một lúc sau đó mới luyến tiếc đẩy cậu ra:

“Anh đưa em về nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ khỏe lại như bình thường”

Tiêu Dật vừa bị đẩy ra liền cố chấp ôm chặt lấy cần cổ của Trình Kiệt, miệng nhỏ kề cận ở bên miệng của hẳn nói khe khẽ cầu xin:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em khó chịu khắp người”

Đầu lưỡi của Tiêu Dật chủ động vươn ra liếm lấy bên khóe miệng của Trình Kiệt, muốn đưa vào bên trong miệng của hẳn tìm kiếm nơi quen thuộc, ngay cả người của cậu cũng biến động không ngừng liên tục cọ cọ vào hẳn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... há miệng của anh ra”

Trình Kiệt khổ sở, hồ ly nhỏ này thế nhưng lại chủ động động tình như vậy, nhưng mà thời gian lên máy bay của hẳn cũng sắp đến, nếu còn muốn hẳn hiện tại há miệng ra thì phải tốn thêm khoảng thời gian dài dài cùng người này ăn ăn một lượt. Trình Kiệt có một chuyến công tác đến Thượng Hải kéo dài ba ngày, hẳn đương nhiên là muốn mang theo hồ ly nhỏ của mình đi cùng, nhưng nếu như dùng phương pháp quang minh chính đại hỏi cậu có thể đi cùng hẳn hay không thì Tiêu Dật khẳng định sẽ từ chối, chỉ bằng hẳn hiện tại ra tay trước một bước khiến cho người này không còn tình táo cùng đi theo, đến khi ấy Tiêu Dật bắt đầu lấy lại được ý thức rồi thì cậu đã ở Thượng Hải bên cạnh hẳn.

Trình Kiệt nghiêng đầu đẩy Tiểu Dật ra một chút:

“Được rồi, hiện tại anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, lát nữa về đến nhà rồi liền chiều theo ý của em”

Tiểu Dật vẫn cứ ôm chặt cứng lấy Trình Kiệt, dường như cậu đang tức giận cho nên cả người liền khẽ lắc lư, ngay cả cái đầu nhỏ cũng kiên quyết lắc qua bên trái rồi đến bên phải:

“Trình Kiệt há miệng ra... há miệng ra a”

Trình Kiệt cũng hết cách, bây giờ mà không nghe theo ý của Tiểu Dật khẳng định cậu sẽ ở trên xe quây cho hắn không thể lái xe rời đi được, chính vì thế Trình Kiệt liền nhanh chóng há miệng ngậm lấy đầu lưỡi hồng hồng nhỏ nhắn kia của người ta quăn quít một hồi. Tiểu Dật hai tay ôm cổ của Trình Kiệt, đầu nhỏ hơi ngả về phía sau đón nhận nụ hôn kia của hắn, hôn được một lúc Trình Kiệt liền rời khỏi môi cậu khàn giọng nói:

“Được rồi Tiểu Dật, em ngồi qua ghế bên cạnh đi”

Tiểu Dật vẫn cứ ôm chặt Trình Kiệt như vậy, đầu nhỏ gục ở trên vai của Trình Kiệt lằm bằm:

“Trình Kiệt em khó chịu lắm... khắp người đều không thoải mái”

Trình Kiệt thử gỡ tay Tiểu Dật ra nhưng không được, hắn chỉ vừa dùng sức thử một chút thì đôi tay kia của cậu lại thêm sức lực ôm chặt lấy hắn:

“Trình Kiệt, sao anh lại đẩy em... sao anh lại cứ đẩy em như vậy hả?”

Trình Kiệt khàn giọng giải thích với hồ ly nhỏ đã sớm say đến thần trí mơ màng kia:

“Anh không đẩy em, anh là muốn ôm em qua ngồi vào ghế của mình, như vậy anh mới có thể lái xe đưa em về nhà được”

Tiêu Dật liên miện ai oán:

“Sao anh lại đẩy em hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh không ngay ở chỗ nào lột sạch quần áo của người ta:

“Tiểu Dật, em ngồi lại vào ghế của mình có được không, như vậy anh mới có thể lại xe”

Tiêu Dật chỉ lặp đi lặp lại câu hỏi kia, hai tay cũng ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt chặt cứng:

“Anh vì sao cứ đẩy em, đẩy em như vậy là sao...”

Trình Kiệt cuối cùng không còn cách nào khác cả đành luồn tay vào áo của Tiêu Dật vân vê điểm nhỏ trước ngực nhạy cảm kia, tay còn lại mang khóa quần của cậu kéo xuống cầm lấy Tiểu Dật Dật trêu đùa trong lòng bàn tay. Quả như Trình Kiệt dự đoán trước, Tiêu Dật ngay lập tức mềm nhũn dần dần buông tay ra khỏi cần cổ Trình Kiệt khẽ ngân nga kêu:

“Ừm... a...”

Trình Kiệt thu tay lại, nhân lúc Tiêu Dật không cảnh giác liền bế cậu đặt sang ghế ngồi bên cạnh. Tiêu Dật đột nhiên bị chuyển sang vị trí khác liền mở ra hai mắt định đưa tay ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt tính ngồi lên người hẳn nữa, có điều Trình Kiệt đã nhanh hơn một bước mang hai tay của mình đặt ở vị trí vừa rồi, ngay cả miệng của mình cũng đưa tới phục vị miệng nhỏ kia của người ta. Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sau khi nhìn thấy người bên cạnh đang nhắm nghiền hai mắt mê man hẳn liền từ từ thu tay trở về, nhưng mà Trình Kiệt vừa có ý định thu tay về Tiêu Dật liền la lớn làm loạn:

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt hôn miệng của em... hôn miệng của em”

Trình Kiệt khổ sở, không nghĩ tới Tiêu Dật một khi say rượu lại có bộ dạng cố chấp như thế này, hấn cúi xuống ngăn đi cái miệng đang liên tục mời gọi kia, mang đầu lưỡi của mình luồn vào trong khoang miệng cậu không bỏ sót bất cứ chỗ nào, đến cuối cùng cảm nhận được Tiêu Dật Dật bắt đầu bắn ra thứ dịch nóng ấm kia thì Trình Kiệt mới có thể thu tay lại để lái xe được. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật chỉnh lại quần áo thật ngay ngắn, Tiêu Dật có lẽ được thỏa mãn rồi liền ngồi rất ngoan có điều miệng nhỏ thì lại liên tục nói ra những lời nó so với hấn chỉ sợ còn lưu manh hơn nhiều:

“Trình Kiệt có thích miệng của em không hả?”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa đáp:

“Có!”

Tiêu Dật lại thở phì phò:

“Trình Kiệt có thích đậu đỏ của em không hả?”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điều gì đó liền cầm lấy điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi mới hỏi lại Tiêu Dật:

“Em nói gì?”

Tiêu Dật cau kinh, hai mắt nhắm nghiền nâng giọng hỏi: “Đậu đỏ của em...” Nói rồi Tiêu Dật liền mang áo của mình kéo lên: “Có thích không?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới cảnh này thì buồn cười:

“Thích”

Tiêu Dật bĩu bĩu môi:

“Thế Tiểu Dật Dật, Tiểu Dật Dật có thích không?”

Trình Kiệt đáp:

“Đương nhiên là rất thích”

Tiểu Dật hù hừ:

“Động nhỏ phía sau, động nhỏ phía sau có thích hay không?”

Trình Kiệt gật đầu cười ha ha:

“Lại càng thích”

Tiểu Dật cười khanh khách một tiếng:

“Eo nhỏ của em có thích không?”

Trình Kiệt vui vẻ cùng một hồ ly nhỏ uống rượu say nói chuyện:

“Thích chứ”

Tiểu Dật hỏi tiếp:

“Đôi chân của em có thích không?”

Trình Kiệt:

“Làm sao có thể ghét bỏ được đôi chân của em chứ”

Tiểu Dật gật đầu tỏ vẻ điều đó là hiển nhiên:

“Cánh tay của em có thích không?”

Trình Kiệt cười cười:

“Cực kỳ thích”

Tiêu Dật nghiêng đầu:

“Cần cổ của em có thích không?”

Trình Kiệt đưa tay lên đẩy đầu Tiêu Dật về chỗ cũ tránh cho cậu bị mỏi:

“Thích lắm”

Tiêu Dật đột nhiên a a hét lên một tiếng:

“Đang đi đâu đây... mấy giờ rồi, đã đến giờ làm việc hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên dỗ dành Tiêu Dật:

“Vẫn chưa đến giờ phải làm việc, anh đang đưa em về nơi làm việc đây”

Tiêu Dật gật gật đầu, sau đó gương mặt đột nhiên nhả lại mếu máo đáng thương:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi lại quay về nhìn đường lớn phía trước:

“Ừ, sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên muốn tháo dây an toàn ra nhưng không được liền la hét:

“Em muốn ăn một viên kẹo... một viên kẹo”

Trên xe của Trình Kiệt trước đây không để mấy thứ đồ ăn vặt như vậy, nhưng từ khi quen biết hồ ly nhỏ thích ăn đồ ngọt này lúc nào trên xe hẳn cũng có một vài viên kẹo mà cậu thích ăn nhất, thế cho nên hiện tại Trình Kiệt liền với tay lấy một viên kẹo từ trong hộp rồi bỏ vào miệng của Tiêu

Dật. Tiêu Dật vừa há miệng la hét liền có một viên kẹo đút vào, chính vì thế ngay lập tức im bật, tay chân cũng không khua loạn nữa.

“Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ cho anh làm người yêu em. Anh tài xế cho em đi nhờ với, em sẽ anh làm người yêu em. Làm gì có chuyện cho không như thế, ông đây không phải loại người như vậy, a li li li a li li a... kẹo của em đâu rồi” Tiêu Dật đang hát thì viên kẹo từ trong miệng rơi ra khiến cho cậu lại một lần nữa hét lớn xoay người lung tung.

Trình Kiệt vừa phải tập trung lái xe vừa phải lấy một viên kẹo khác bỏ vào trong miệng của Tiêu Dật:

“Đừng mở miệng nếu không kẹo sẽ chạy mất đó, em nhắm mắt lại ngủ một chút đi”

Tiêu Dật quả thật ngậm miệng lại không nói gì cả, một lúc sau vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Trình Kiệt nhanh chóng tăng tốc đi tới sân bay, hẳn có một chiếc máy bay riêng cho nên không cần phải làm thủ tục gì cả trước khi lên máy bay, nếu không thì Tiêu Dật say đến bất tỉnh nhân sự thế này hẳn cũng không có cách đưa cậu vượt qua khỏi cửa soát vé. Lần này Trình Kiệt đi Thượng Hải công tác ba ngày, trợ lý Tiểu Khiết cũng đi theo, lúc trợ lý Tiểu Khiết sốt ruột đứng ở bên cạnh máy bay đợi liền nhìn thấy Trình tổng ôm theo chàng trai mỗi buổi trưa đều đi qua chỗ làm việc của cô để vào trong văn phòng Trình tổng liền giật mình nghĩ người ra đó mất vài giây. Tuy rằng Tiểu Khiết vốn đã ngầm hiểu ra được mối quan hệ mờ ám kia của hai người, nhưng hiện tại Trình Kiệt lại có thể ngang nhiên ôm theo Tiêu Dật đi cùng thế này cũng khiến cho người ta phải kinh sợ:

“Trình tổng, cậu ta có bị sao không vậy?”

Trình Kiệt nhanh chân bế Tiêu Dật đi lên máy bay thản nhiên đáp:

“Không sao, em ấy bị say rượu”

Tiểu Khiết trong lòng thầm nghĩ có phải hay không Trình Kiệt bỏ thuốc Tiêu Dật nhưng mà cô từ đầu đến cuối vẫn không dám hỏi ra chỉ còn biết bước theo sau lưng Trình Kiệt lên máy bay. Tống Ngộ Phàm lần này cũng đi công tác cùng Trình Kiệt, lúc nhìn thấy Tiêu Dật đang nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt cũng phải giật mình mà đứng dậy ai nha một tiếng:

“A Kiệt, cậu bỏ thuốc cậu ta hả?”

Thư ký Tiểu Khiết cũng vênh tai muốn nghe câu trả lời của Trình Kiệt, nhưng từ đầu đến cuối Trình Kiệt cũng không trả lời câu hỏi đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật ngồi vào ghế đệm thoải mái, giúp cho cậu ngồi thật cẩn thận rồi ngay lập tức ngồi vào bên cạnh nói:

“Chúng ta đi được rồi”

Tống Ngộ Phàm ngồi ở hàng ghế phía bên kia, thư ký Tiểu Khiết ngồi ở bên cạnh Tống Ngộ Phàm, lúc này Tống Ngộ Phàm cũng không kiêng kị gì mà hỏi:

“A Kiệt, cậu làm thế này cậu ta có biết hay không?”

Trình Kiệt chỉnh điều hòa nhỏ lại một chút, mang chân đạp vào người cho Tiêu Dật rồi nghiêng đầu cậu về phía bên vai mình:

“Đương nhiên là phải biết, em ấy không ngốc đến mức lát nữa tỉnh dậy cũng không biết mình đã không còn ở Bắc Kinh”

Tống Ngộ Phàm suýt chút nữa phun ngụm nước mình vừa mới uống trong miệng ra:

“Biết trước và biết sau cũng là vấn đề đó, ý của cậu là cậu ta hiện tại vẫn còn chưa biết cái gì sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Một lát nữa em ấy dậy rồi thì tôi sẽ nói cho em ấy biết”

Tống Ngộ Phàm buồn cười:

“Cậu làm như vậy cậu ta không tức giận mới là lạ đó”

Trình Kiệt cầm lấy tay của Tiêu Dật nghịch nghịch đầu ngón tay thon dài kia của cậu:

“Em ấy rất dễ dỗ, cũng chỉ có thể tức giận một chút mà thôi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 95: Kẹo Dâu Nhỏ Ngọt Ngào Nhà Ai Thế Đây

Lúc Tiêu Dật tỉnh lại liền cảm thấy đầu óc quay cuồng đau nhức vô cùng, sau đó cậu phát giác ra một điều rất kỳ quái chính là không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, nhìn bày trí xung quanh cùng chiếc giường cậu đang nằm này có vẻ như nơi đây là phòng ngủ, nhưng phòng ngủ này không phải phòng ngủ ở nhà Trình Kiệt, không phải phòng ngủ ở văn phòng làm việc hẳn, lại càng không phải phòng ngủ của cậu ở ký túc xá. Tiêu Dật thấy quần áo trên người mình đã đổi thành một bộ đồ ngủ đơn giản, nhìn ra bên ngoài phía tấm kính sát đất liền thấy rất nhiều những tòa nhà cao tầng, sắc trời cũng đang dần dần ngả về chiều, Tiêu Dật có chút không thể nào hiểu được liền lên tiếng gọi Trình Kiệt nhưng mà không gian vẫn chỉ có một mảnh im lặng mà thôi.

Tiêu Dật bước xuống giường mở cửa đi ra ngoài chợt nhận ra bên ngoài là một dãy hành lang dài cùng với vô số phòng đều đóng kín cửa. Tiêu Dật nhìn thấy chỗ này rất giống với khách sạn cao cấp, nhưng mà Trình Kiệt rốt cuộc vì sao lại đưa cậu đến khách sạn làm cái gì. Tiêu Dật nghĩ lại mọi chuyện, từ lúc cậu uống phải ly nước kia liền đã thấy kỳ quái rồi đến hiện tại thì có thể chắc chắn thứ đó là rượu, nhưng mà Trình Kiệt tại vì sao phải lừa cậu uống rượu làm cái gì, Tiêu Dật nhanh chóng trở về phòng tìm điện thoại của mình muốn gọi cho Trình Kiệt.

Trình Kiệt đi họp về liền thấy hồ ly nhỏ nhà mình mặc bộ quần áo ngủ kẻ sọc màu xanh của khách sạn đang ngồi ở giữa giường lớn cúi đầu nhìn điện

thoại trên tay, Trình Kiệt thấy người nọ nhập tâm như vậy hẳn về cũng không biết liền buồn cười gọi một tiếng:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật giật mình ngay lập tức quay đầu lại nhìn về phía Trình Kiệt, cậu nhú mày hỏi hẩn:

“Trình Kiệt, chỗ này là chỗ nào thế?”

Trình Kiệt xoay người cởi áo vest cùng ca vát đáp:

“Thượng Hải, anh phải đi công tác ở Thượng Hải ba ngày”

Tiêu Dật đầu óc trống rỗng không thể thích nghi được, hẳn phải đi công tác ở Thượng Hải ba ngày nhưng mà hiện tại như thế nào cậu lại ở đây, đầu óc quay cuồng một hồi mới nhớ đến câu trả lời của Trình Kiệt, Thượng Hải... Thượng Hải, như vậy cậu đang ở Thượng Hải sao:

“Thượng Hải? Chỗ này là Thượng Hải sao?”

Trình Kiệt thản nhiên gật đầu, Tiêu Dật đứng bật dậy lớn tiếng hỏi:

“Sao em lại ở Thượng Hải được chứ?”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Đương nhiên là anh đưa em đến rồi”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra nhú mày tức giận:

“Sao lại thế được, anh sao lại đưa em tới được”

Tiêu Dật không tin là cậu say đến bất tỉnh như vậy mà có thể qua được cửa soát vé của sân bay, cho dù Trình Kiệt có nhiều tiền đến đâu đi chăng nữa thì cũng không có khả năng người ở sân bay để cho Trình Kiệt bế cậu

lên máy bay, lại càng không có khả năng hấn nhét cậu vào trong va li hành lý, máy quét an ninh nhất định sẽ dò ra được. Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật dịu dàng nói:

“Anh cứ thế ôm em tới thôi”

Tiêu Dật mặc kệ Trình Kiệt dùng cách nào đưa cậu đến đây, nhưng mà hấn lại dám không hỏi qua cậu một câu đã mang cậu rời khỏi thành phố rồi. Tiêu Dật đẩy mạnh Trình Kiệt ra nâng giọng:

“Trình Kiệt anh càng ngày càng quá đáng quá rồi, anh đã hỏi qua em hay chưa mà đã đưa em tới đây chứ?”

Trình Kiệt vẫn mỉm cười lấy lòng Tiêu Dật:

“Anh hỏi em thì em sẽ chịu đi hay sao?”

Tiêu Dật trừng lớn hai mắt:

“Anh đã biết, anh đã biết rồi tại vì sao còn cố tình chứ hả?”

Trình Kiệt lại vươn tay vòng qua ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Anh chính vì biết em không chịu đi cho nên mới áp dụng phương pháp này, em cũng không phải không biết anh là không thể rời xa em được mà”

Tiêu Dật giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt em sẽ không tha thứ cho anh”

Tiêu Dật dùng sức bao nhiêu thì Trình Kiệt càng siết chặt cậu bấy nhiêu:

“Được được được, lần này là anh không đúng, anh không nên không hỏi ý kiến của em”

Tiêu Dật vẫn cứ dùng sức muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình ra nhưng không được:

“Lần này là anh sai rồi, như vậy em muốn cái gì nào, em muốn cái gì anh cũng đều chiều theo em cả”

Tiêu Dật quay lại trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Lần nào cũng là anh sai chứ không phải chỉ có mỗi lần này thôi, em nói cho anh biết nếu như anh lần sau còn tự ý quyết định như vậy nữa thì đừng có mà trách em”

Thật ra có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, hơn nữa cho dù Trình Kiệt có làm thêm nhiều lần nữa thì câu nói anh đừng có mà trách em kia của Tiêu Dật cũng không thể làm gì được hẳn, dĩ nhiên thì Trình Kiệt sẽ không có khiêu khích hỏi cậu sẽ làm gì mà chỉ ở bên cạnh dịu dàng hôn hôn vào cần cổ người ta:

“Được rồi mà, anh sau này sẽ không tự ý quyết định như vậy nữa”

Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền nâng giọng:

“Anh buổi sáng dám lừa em uống rượu có phải không, em rõ ràng nói đó là rượu rồi vì sao anh còn nói là nước chứ”

Trình Kiệt đương nhiên phải nói đó là nước thì Tiêu Dật mới chịu uống nhiều như thế, mà uống nhiều như vậy hẳn mới có thể ôm cậu đến Thượng Hải được:

“Là anh sai, anh không nên nữa em uống rượu”

Tiêu Dật bấu môi cắn kình:

“Em sẽ không tha thứ cho anh chuyện này, lần này anh gạt em uống rượu ai biết lần sau anh còn gạt em ăn thứ gì nữa chứ”

Trình Kiệt hôn vào má của Tiêu Dật đáp:

“Có gạt em ăn thứ gì đó cũng nhất định sẽ không gạt em ăn mấy thứ ảnh hưởng đến sức khỏe của em đâu”

Tiêu Dật nghiêng đầu muốn né tránh Trình Kiệt:

“Ai nói không ảnh hưởng hả, đầu bây giờ vẫn còn đau đây này”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng đáng yêu thế này của Tiêu Dật liền càng muốn bao bọc hơn, thật sự là càng ngày càng không thể rời xa cậu được:

“Như vậy anh giúp em bóp đầu một chút, lát nữa nói người ta làm cho em một chén canh giải rượu, nếu còn chưa đỡ nữa sẽ giúp em mua thuốc đau đầu có được không”

Tiêu Dật vừa được Trình Kiệt đưa đi đến trên giường ngồi liền hừ hừ:

“Em không uống thuốc”

Trình Kiệt buồn cười:

“Được được, em không uống thuốc thì không cần uống, anh giúp em bóp đầu một chút là được rồi”

Tiêu Dật nằm ở trên giường, đầu nhỏ gối lên đùi của Trình Kiệt nhắm mắt lại, không biết Trình Kiệt có học qua lớp mát xa nào hay không nhưng mà lực đạo xuất ra ở tay hắn thật sự khiến cho cậu cảm thấy vô cùng thoải mái:

“Tiêu Dật, lát nữa anh có buổi dự tiệc tối, bữa tiệc này sẽ có rất nhiều người nổi tiếng em có muốn đi hay không?”

Tiêu Dật mở mắt, cậu thật sự cũng có hứng thú muốn đi xem người nổi tiếng, nhưng mà hiện tại vẫn làm ra vẻ mệt mỏi không muốn đi:

“Không muốn đi, em mệt”

Trình Kiệt làm sao mà không biết hồ ly nhỏ này đang làm trò, nhưng mà hẳn cũng không ngại cùng cậu diễn trò một chút:

“Em không muốn đi sao, bữa tiệc này có lẽ diễn ra khoảng vài tiếng, em ở trong phòng một mình như vậy có bị buồn chán hay không?”

Tiêu Dật liếc mắt tức giận:

“Anh vẫn còn biết điều này hay sao, mang em đến chỗ này, bây giờ anh thì đi ra ngoài ăn tiệc”

Trình Kiệt cười khố:

“Quần áo cũng đã đặt sẵn cho em rồi, có mấy bộ cho em lựa chọn, em đến nhìn xem có thích hay không”

Tiêu Dật không nói chỉ dùng ánh mắt tức giận nhìn Trình Kiệt mà thôi, Trình Kiệt mang đầu Tiêu Dật đặt xuống gối rồi đứng dậy đi về phía chỗ ghế sofa kia cầm tới ba bộ vest khác màu cho Tiêu Dật nhìn:

“Em xem, là thích bộ nào?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn ba bộ vest trên tay của Trình Kiệt, một bộ màu đen theo phong cách truyền thống, một bộ có hoa nhỏ màu xanh tối nhìn rất lạ mắt, còn lại một bộ màu hồng nhạt kiểu dáng hiện đại trẻ trung. Tiêu Dật nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt giả bộ khó chịu đáp:

“Đã nói không muốn đi mà”

Trình Kiệt đặt ba bộ vest kia xuống giường rồi xoay vai Tiêu Dật lại:

“Như vậy anh ở bữa tiệc cũng thật nhớ em, anh thật sự rất muốn em đi cùng”

Tiêu Dật miễn cưỡng ngồi dậy đưa tay gầy gầy ba bộ vest trước giường:

“Em mà không đi thì anh cũng không để cho em yên ổn mà”

Trình Kiệt thầm nghĩ trong lòng, nếu như hắn quả thật gật đầu đồng ý để cậu ở lại khách sạn mới là không yên ổn đó. Hồ ly nhỏ này của hắn ưa nói những lời không thật với lòng, rõ ràng rất thích nhưng lại nói không thích, từ đầu đến cuối muốn hắn dễ dàng rồi cuối cùng mới chịu làm ra vẻ miễn cưỡng gật đầu. Trình Kiệt cũng không hiểu tại sao Tiêu Dật luôn thích chơi trò đi đường vòng như vậy, nhưng mà hắn có thể cùng cậu đi thêm một đoạn đường dài nữa thì hắn cho dù có đi lòng vòng mấy vòng cũng can tâm.

Tiêu Dật mặc bộ vest màu hồng nhạt, bên trong mặc áo sơ mi trắng, lại thắt thêm một dải khăn lụa lạ lắt ở trước cổ. Trình Kiệt giúp Tiêu Dật mang khuyên tai nhỏ, đôi khuyên tai đơn giản lấp lánh ở trên tai cậu càng làm cho gương mặt thanh tú kia sáng bừng dưới ánh đèn điện. Trình Kiệt ngắm nhìn Tiêu Dật một hồi rồi thở dài, Tiêu Dật thấy thế liền hỏi:

“Sao thế?”

Trình Kiệt ở phía sau ôm nhẹ lấy eo của Tiêu Dật, cằm đặt ở trên vai cậu nghiêng đầu hôn vào má phải của cậu:

“Kẹo dâu nhỏ ngọt ngào nhà ai thế này”

Tiêu Dật nghe vậy thì không giấu được nụ cười, nhưng mà miệng nhỏ vẫn bực bội khẽ quát:

“Cũng không phải của nhà anh đâu”

Tiêu Dật ngồi ở trên giường đợi Trình Kiệt mặc đồ, Trình Kiệt mặc một bộ tây trang màu xám, áo sơ mi tối màu bên trong, bộ trang phục này hoàn toàn đơn giản nhưng mặc ở trên người của hắn nhìn thật vừa mắt, đường

may tình tế tỉ mỉ khéo léo tôn lên được đường nét hoàn hảo của hần. Nếu như Trình Kiệt không cười, gương mặt trầm tĩnh, ánh mắt bình thản không lộ tâm tư nhất định sẽ khiến cho người ta cảm thấy có điểm dè chừng không đủ tự tin tiếp cận, nhưng nếu như hần mỉm cười nhẹ nhàng như bây giờ, ánh mắt còn mang theo tia vui vẻ cứng chiều khẳng định sẽ khiến cho đối phương phía trước cảm thấy sung sướng hãnh diện, bởi vì một người đàn ông xuất sắc như vậy lại có thể cứng chiều mỉm cười với mình như thế.

“Trình Kiệt, một lát nữa đến nơi nếu có người hỏi em là ai thì em nói như thế nào?” Tiêu Dật hỏi

Trình Kiệt đang thắt ca vát đáp:

“Nói em tên là Tiêu Dật là được rồi”

Tiêu Dật hỏi rõ hơn:

“Nếu có người hỏi em là người của công ty nào chẳng hạn, lại hỏi chức vụ trong công ty nữa, đến khi ấy em nói thế nào?”

Trình Kiệt hơi dừng tay lại một chút nhìn Tiêu Dật cười xấu xa:

“Em ở bữa tiệc luôn ở sát cạnh anh, người ta vốn dĩ không cần phải hỏi nhiều cũng biết rồi”

Tiêu Dật không thèm để ý đến bản tính lưu manh kia của Trình Kiệt:

“Vậy nói em là thư ký của anh, thư ký cùng với tổng giám đốc đi dự tiệc là chuyện hiển nhiên”

Trình Kiệt gật đầu:

“Cũng được, vậy lát nữa em đi đỡ rượu cho anh, thư ký chính là đi đỡ rượu thay cho tổng giám đốc”

Tiêu Dật bĩu môi trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Còn dám nói lời này, anh không cảm thấy mình rất có lỗi với em hay sao?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rồi đi thôi, nếu như lát nữa có người hỏi em mà em không muốn trả lời, vậy thì anh sẽ thay em trả lời đã được hay chưa”

Tiêu Dật trước khi bước ra khỏi phòng khách sạn vẫn không quên cảnh cáo Trình Kiệt:

“Anh nhớ đừng có mà nói tùy tiện đó, nếu như dám nói tùy tiện em nhất định sẽ cho anh biết tay”

Trình Kiệt và Tiêu Dật bước vào trong thang máy đi xuống dưới sảnh của khách sạn, cậu vốn tưởng lần này chỉ có một mình cậu và Trình Kiệt đến Thượng Hải mà thôi, ai ngờ lúc này còn có thêm hai người nữa là Tiểu Khiết và Tống Ngộ Phàm, Tiêu Dật vừa nhìn thấy hai người họ từ xa liền dừng bước, Trình Kiệt quay sang hỏi:

“Sao thế?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt:

“Hai người bọn họ cũng đi công tác chuyến này với anh sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Ừ”

Tiêu Dật lo lắng:

“Như vậy họ có biết là em cũng tới đây hay không, còn có buổi sáng họ có nhìn thấy em hay không?”

Trình Kiệt nói dối Tiêu Dật, hẳn là không muốn người này phải lo lắng luống cuống như thế, dù sao bộ dạng đáng yêu thế này cũng chỉ có hẳn được nhìn thấy mà thôi:

“Buổi sáng họ đi chuyển bay khác chúng ta, anh nói là em đi gặp nhà sản xuất phim nói chuyện cho nên bọn họ cũng sẽ không nghi ngờ gì cả đâu”

Tống Ngộ Phàm đang nói chuyện với Tiểu Khiết liền quay đầu lại phía sau phát hiện ra Tiêu Dật và Trình Kiệt:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật ngay lập tức giật mình một chút, sau đó cũng cố tự nhiên bước tới chỗ của Tống Ngộ Phàm hướng hai người bọn họ mỉm cười chào hỏi:

“Xin chào”

Tiểu Khiết gật đầu, buổi sáng cô ở trên máy bay có nghe Trình Kiệt nói Tiêu Dật rất dễ dỗ sẽ không tức giận được lâu, xem ra lời nói của Trình Kiệt cũng quả thật không sai, chuyện lớn như vậy Tiêu Dật vẫn có thể không tức giận. Tống Ngộ Phàm quan sát hai người phía trước một chút rồi cũng mỉm cười nói:

“Tiêu Dật, tôi còn tưởng ngày hôm nay cậu sẽ không đi cùng cơ”

Tiêu Dật không hiểu ý của Tống Ngộ Phàm liền há một tiếng, Trình Kiệt ở bên cạnh đã nhanh chóng nói trước:

“Được rồi chúng ta đi thôi”

Tiêu Dật vẫn luôn cảm giác rằng mấy người này có cái gì đó che giấu mình, Tống Ngộ Phàm rốt cuộc vì sao lại hỏi cậu câu hỏi này:

“Ngô Phàm, sao anh lại hỏi tôi như vậy?”

Tống Ngô Phàm phát hiện ra được ánh mắt cảnh cáo phía sau Tiêu Dật liền lớn tiếng cười ha ha:

“Ý tôi là cậu đi máy bay mệt mỏi, còn tưởng buổi tối hôm nay sẽ ở trong khách sạn nghỉ ngơi”

Tiêu Dật nghe vậy thì mới buông lỏng tâm tư một chút, thì ra là Tống Ngô Phàm có ý này:

“Tôi không sao”

Bốn người đi hai xe, mỗi xe đều có người lái riêng, bởi vì Tiêu Dật vẫn luôn nghĩ rằng hai người kia không biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt cho nên nếu như bây giờ cậu và Trình Kiệt ngồi chung một xe sẽ rất kỳ quái, cuối cùng rằng co một hồi Tiêu Dật vẫn kiên quyết trừng mắt nhìn Trình Kiệt nói mình sẽ ngồi trên xe cùng với Tiểu Khiết. Trình Kiệt đương nhiên là phải thuận theo người ta, dù sao thì lát nữa đến bữa tiệc rồi người này cũng không chạy đi đâu được.

Lúc này ở trong xe của Trình Kiệt và Tống Ngô Phàm có một cuộc trao đổi thế này.

“A Kiệt, là cậu ranh ma hay là do Tiểu Dật dễ dụ đây, chuyện lớn như vậy mà cậu ta cũng có thể nhanh như thể tha thứ cho cậu. Sau này nếu như có người muốn mang cậu ta đi bán, cùng cậu ta nói ngon nói ngọt vài lời không biết chừng còn sẽ gật đầu đồng ý”

Tống Ngô Phàm chỉ là nói đùa mà thôi, ai ngờ lúc này liền nhận được cái liếc mắt đáng sợ của người ngồi bên cạnh:

“Tôi trước bán cậu cho đám tình nhân của cậu thì có”

Tống Ngộ Phàm nghe vậy liền giật mình vội vàng xua tay:

“A Kiệt à, cũng chỉ là nói đùa mà thôi cậu có cần phải tuyệt tình như thế hay không”

Trình Kiệt thở nhẹ một hơi nhắc nhở Tống Ngộ Phàm trước:

“Một lát nữa cậu đừng có mà nói này nọ với em ấy, em ấy vẫn chưa biết là cậu đã biết chuyện rồi đâu”

Tống Ngộ Phàm nâng giọng:

“Không phải chứ, cậu ta không nghĩ tới cậu ta buổi sáng bất tỉnh như vậy thì ai cũng đều thấy hết rồi hay sao?”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phàm:

“Tôi nói chúng ta đi chuyển bay khác giờ”

Tống Ngộ Phàm buồn cười:

“Chắc không phải cậu ta vẫn luôn nghĩ rằng mình cứ bất tỉnh như vậy mà qua được cửa soát vé ở sân bay chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 96: Tôi Là Tiêu Hồn

Tiêu Dật đối với Tiểu Khiết không thân thiết, chỉ là mỗi lần lên văn phòng của Trình Kiệt đều nhìn thấy cô ấy ngồi bên ngoài nên gật đầu chào hỏi vài câu mà thôi. Tiêu Dật cậu chỉ là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, đến một nhân viên quen chính thức của công ty cũng không bằng nhưng lại có thể hàng ngày lên văn phòng của tổng giám đốc lớn, chuyện này người có hiểu biết đều nhìn ra được có điều mờ ám, chính vì vậy mà Tiêu Dật luôn không muốn ở lại nói chuyện lâu với Tiểu Khiết, hiện tại cùng cô ấy ngồi chung xe thể này cũng có chút ngượng ngùng. Tiểu Khiết so với Tiêu Dật thì lại càng khấn trương hơn, người ngồi bên cạnh cô đây là người mà sáng nay ông chủ của cô bế lên máy bay, biểu hiện cho việc Tiêu Dật chính là đại nhân vật, nói sai một câu làm phật ý cậu không biết chừng người ta sẽ ở bên tai ông chủ cô thổi gió đến khi ấy chức vị thư ký nhỏ bé này của cô sẽ không còn.

Không gian trong xe yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng hít thở nhẹ cũng được đối phương nghe thấy rõ ràng, Tiểu Khiết cuối cùng vẫn là người lên tiếng nói đầu tiên:

“Cậu Tiêu, còn mấy tháng nữa là kết thúc kỳ thực tập này?”

Tiêu Dật cố mỉm cười tự nhiên đáp:

“Cô cứ gọi tôi là Tiêu Dật được rồi, tôi chỉ còn một tháng nữa là kết thúc”

Tiểu Khiết cười cười:

“Như vậy thật chờ mong có thể làm việc cùng cậu”

Tiêu Dật gật đầu:

“Tôi cũng rất chờ mong”

“...”

Kế đó lại rơi vào im lặng, hai người bọn họ thật ra có rất nhiều câu hỏi để hỏi nhưng căn bản lại không dám hỏi. Ví như Tiêu Dật là muốn hỏi cậu thường xuyên đi qua chỗ Tiểu Khiết vào văn phòng của Trình Kiệt như vậy có phải là rất kỳ lạ hay không, hay ví như Tiểu Khiết quả thật muốn hỏi chuyện buổi sáng ngày hôm nay cậu không tức giận Trình Kiệt một chút nào hay sao. Lúc im lặng ngượng ngùng, điện thoại di động sẽ là vật dụng hữu ích nhất, Tiểu Khiết và Tiêu Dật mỗi người cầm một chiếc điện thoại di động cúi đầu nhìn vài thứ linh tinh trên đó.

Điện thoại của Tiêu Dật chợt khẽ vang lên tiếng chuông ngắn, cậu cúi đầu mở tin nhắn trên team chat ra xem. Tiểu Khiết ngồi ở bên cạnh nghe thấy tiếng chuông đình một tiếng kia cũng theo phản xạ nhìn về phía bên cạnh.

[Tiêu Hồn]: Có ai không, tôi có chuyện muốn nói cho mấy người nghe

Tiêu Dật không có để ý nhiều, đúng lúc ngượng ngùng không có chuyện gì làm liền đưa tay nhấn tới trên màn hình cảm ứng vài chữ đáp lại

[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?

Tiểu Khiết nhìn Tiêu Dật rồi lại nhìn điện thoại trên tay mình, bên cạnh giống như có tia sét lớn đánh xuống đầu mình vậy. Tiêu Dật nghe thấy bên tai có một câu hỏi khiến cho sống lưng cậu ngay lập tức lạnh toát, tăng mồ

hôi mỏng trên trán cũng bắt đầu xuất hiện rất nhau, Tiểu Khiết hỏi Tiêu Dật thế này:

“Cậu là sóc nhỏ sao?”

Tiêu Dật nhìn tới điện thoại trên tay của Tiểu Khiết, quả nhiên trên màn hình điện thoại cảm ứng kia là dòng chữ “[Sóc Nhỏ]: Có chuyện gì sao?” của cậu. Tiêu Dật lúng túng không biết nên phải trả lời thế nào, như thế nào lại trùng hợp đến mức thư ký của Trình Kiệt lại chính là người trong team chat kia, cậu đã mang toàn bộ chuyện của mình nói trên team chat này há chẳng phải Tiểu Khiết sẽ biết hay sao, bây giờ nên nhận hay là không nhận đây, nhưng mà không nhận có thể được hay sao cô ấy nhìn thấy hết cả rồi.

“Cậu là sóc nhỏ, như vậy Trình tổng...”

Tiểu Khiết biết Tiêu Dật và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám lâu rồi, nhưng mà điều mà cô bất ngờ chính là tiểu thụ duy nhất trong team chat của mình lại chính là người làm trong công ty mà mỗi ngày cô đều nhìn thấy, hơn nữa đối tượng mà tiểu thụ kia vẫn luôn nhắc đến... bá đạo tổng tài chính là ông chủ lớn của cô.

Tiêu Dật vẫn im lặng lúng túng, Tiểu Khiết chính là vui sướng đến muốn nổ tung, mình lại có thể may mắn đến mức quen biết cả hai người mà cô vẫn luôn muốn gặp mặt xem thử:

“Tiêu Dật, tôi là Tiêu Hồn”

Câu nói này của Tiểu Khiết khiến cho lái xe ở phía trên cũng phải ho lên một tiếng, cái tên Tiêu Hồn này thật sự rất đen tối, hơn nữa một cô gái lại có thể vui vẻ mà lớn tiếng nói với một người đàn ông như vậy. Tiêu Dật thấy sự thay đổi kia của tài xế liền ho nhẹ một tiếng rồi nói khẽ:

“Thật trùng hợp quá”

Tiểu Khiết gật đầu:

“Tôi thật không nghĩ tới Trình tổng lại có một mặt như vậy, cậu có thể kể cho tôi biết một chút được hay không?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn lên phía ghế người lái xe sau đó có chút xấu hổ nói nhỏ với Tiểu Khiết:

“Chuyện này để khi nào rảnh sẽ nói sau được không?”

Tiểu Khiết thấy Tiêu Dật lúng túng như vậy thì buồn cười, càng nhìn lại càng không muốn rời mắt ra, chẳng trách ông chủ lớn của cô đi công tác cũng tìm cách ôm đi cùng:

“Được được, chuyện này để sau nói”

Tiêu Dật mặt đỏ như một trái dâu tây, cả người cũng phát nóng vì xấu hổ:

“Chuyện này... cô đừng nói cho Trình Kiệt biết có được hay không... còn có đừng nói cho người trên team chat biết”

Tiểu Khiết ngay lập tức đáp ứng:

“Được!”

Tiêu Dật nhỏ giọng mất tự nhiên đáp:

“Cám ơn cô”

Xe rất nhanh dừng lại ở trước địa điểm tổ chức dạ tiệc, Trình Kiệt cùng Tống Ngộ Phàm đứng ở trước cửa đợi Tiêu Dật và Tiểu Khiết, lúc Tiêu Dật bước xuống xe gương mặt vẫn không thể nào bình thường được, vừa nhìn qua liền biết đang xấu hổ mất tự nhiên. Trình Kiệt nhíu mày nói khẽ với Tống Ngộ Phàm ở bên cạnh:

“Hai người các cậu vào trước đi”

Tống Ngộ Phàm cùng Tiểu Khiết đi vào bên trong trước, Trình Kiết nhanh chân bước về phía hồ ly nhỏ nhà mình hỏi:

“Sao thế?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiết lắc đầu:

“Không sao”

Trình Kiết giữ lấy hai vai Tiêu Dật lại:

“Không sao vì sao mặt đỏ như vậy?”

Tiêu Dật đưa tay lên sờ hai má của mình:

“Có sao?”

Trình Kiết khàn giọng:

“Hay là em nhìn thấy cái gì không nên thấy rồi?”

Tiêu Dật giật mình hả một tiếng, Tiểu Khiết từ lúc nào nói cho Trình Kiết chuyện này rồi. Hôm nay Tiểu Khiết mặc một chiếc đầm dài màu đen quý phái, vạt váy phía bên trái xẻ lên cao đến tận bắp đùi, lúc đi sẽ ẩn hiện hờ ra, lúc ngồi xuống khẳng định sẽ nhìn thấy rõ ràng. Trình Kiết là đang nghĩ tới chuyện này, Tiêu Dật vừa rồi cứ một mực đòi ngồi chung xe với Tiểu Khiết có phải hay không là vì bản tính háo sắc lên cao dám ở trước mặt hẳn nhìn người phụ nữ khác:

“Hả cái gì, chẳng trách em lại một mực đòi ngồi chung xe với cô ấy như vậy, em là muốn nhìn đùi của người ta có phải hay không?”

Tiêu Dật ngẩn ngơ thì ra Trình Kiệt có ý này, sau đó Tiêu Dật liền tức giận đẩy mạnh Trình Kiệt ra:

“Anh nghĩ đi đâu thế hả, không phải ai cũng như anh đâu”

Trình Kiệt nắm chặt cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Thế tại vì sao mặt em lại đỏ như vậy”

Tiêu Dật bướng bỉnh trừng mắt nhìn Trình Kiệt:

“Mặt của em, em thích đỏ hay trắng là việc của em, không có liên quan đến anh đâu”

Trình Kiệt tức giận, hấn dùng sức kéo lấy Tiêu Dật vào một góc khuất sáng cúi đầu hung hăng hôn lấy môi của cậu, Tiêu Dật giật mình sợ hãi lo lắng người đi đường sẽ nhìn thấy cảnh này liền liên tục dùng sức muốn đẩy Tiêu Dật cách xa mình:

“Anh phát điên cái gì thế?”

Trình Kiệt lại cúi đầu hôn xuống môi của Tiêu Dật, nụ hôn này vô cùng cuồng dã mang theo vài phần tức giận. Tiêu Dật cắn vào lưỡi của Trình Kiệt quát:

“Em muốn về khách sạn, em không muốn đi dự tiệc nữa”

Trình Kiệt nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật trầm giọng nói:

“Được, vừa vặn anh cũng muốn về khách sạn để hỏi em cho ra lẽ”

Tiêu Dật giận dữ vùng vằng, cậu đưa tay nhéo lấy mu bàn tay của hấn thật đau nhưng mà người này da dày căn bản không hề có chút buông lỏng nào cả:

“Trình Kiệt buông ra, anh phát điên cái gì thế?”

Đúng lúc này ở phía trước có tiếng gọi của Tổng Ngộ Phàm:

“Hai người còn đứng đó làm gì, Trình Kiệt đến lượt cậu lên phát biểu kìa”

Tiêu Dật vừa thấy Tổng Ngộ Phàm đi ra liền giật mình dùng hết sức lực thoát khỏi tay của Trình Kiệt, Trình Kiệt vốn định mặc kệ chỉ muốn kéo Tiêu Dật về khách sạn nhưng mà người bên cạnh hắn đã nhanh hơn một bước bước lên bậc thang đi vào trong đại sảnh phía trước rồi. Trình Kiệt nhú mày trong lòng không vui, nếu như ở đây không có nhiều người, hồ ly nhỏ kia khẳng định sẽ không chạy được đâu. Tổng Ngộ Phàm nhận ra được khí lạnh lan tràn liền hỏi Trình Kiệt:

“Sao thế?”

Trình Kiệt không nói gì cả chỉ nhanh chân bước vào địa điểm tổ chức bữa tiệc, lúc Trình Kiệt bước vào trong rồi liền nhìn thấy Tiêu Dật đứng ở một góc cách xa cửa ra vào, ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn chỉ im lặng đứng ở đó một mình. Trình Kiệt đang định đi về phía Tiêu Dật thì Tiểu Khiết không biết từ đâu bước đến nhắc nhở hắn:

“Trình tổng đến lượt của anh lên phát biểu đó”

Trình Kiệt liếc nhìn bóng dáng Tiêu Dật một cái rồi gật đầu bước về phía khán đài, Tiểu Khiết nhạy bén nhận ra được có gì đó kỳ lạ liền đi tới chỗ Tiêu Dật:

“Hai người vừa mới rời ở bên ngoài làm gì mà lâu vậy?”

Tiêu Dật chính là bị ám ức không nuốt trôi cục tức này, cậu bị Trình Kiệt lừa đưa đến đây vừa mới rồi hắn lại còn vô lý tức giận với cậu, người lên tức giận gấp vạn lần phải là hắn chứ không phải là cậu. Tiêu Dật không nói

gì cả chỉ cầm lấy một ly nước cam đưa lên miệng uống, Tiểu Khiết nhìn ra được gương mặt cố nén tức giận kia của Tiêu Dật liền muốn cố thăm dò hỏi cho đến cùng:

“Hay là hai người các cậu cãi nhau sao?”

Tiêu Dật đặt ly nước xuống bàn nhin không được nữa mà quay sang kể với Tiểu Khiết:

“Anh ta chính là lại muốn phát điên nữa, rất là vô lý”

Tiểu Khiết nhìn xung quanh một hồi:

“Có chuyện gì sao”

Tiêu Dật đáp:

“Vừa mới rồi lúc xuống xe anh ta liền nói tôi nhìn chân của cô, cô nói xem tôi lúc nào thì nhìn chân của cô chứ?”

Tiểu Khiết a một tiếng, việc nào sao tự nhiên lại liên quan đến cô rồi:

“Tại sao lại có tôi trong này?”

Tiêu Dật hừ hừ tức giận:

“Không biết, anh ta lúc nào cũng đều vô lý như vậy cả”

Tiểu Khiết nhìn về phía Trình Kiệt đang phát biểu ở trên sân khấu, chẳng biết là do cô hoa mắt hay là sao mà lại vừa lúc chạm đúng tới tầm mắt của Trình Kiệt đang nhìn về phía này, hơn nữa trong ánh mắt kia còn có vài phần nguy hiểm, Tiểu Khiết ngay lập tức lạnh buốt sống lưng lùi lại cách xa Tiêu Dật một bước:

“Như vậy tôi có phải là nên cách xa cậu một chút hay không, Trình tổng nhất định là hiểu lầm cái gì đó rồi”

Tiêu Dật cố chấp:

“Không cần để ý tới anh ta, tôi có chuyện muốn nhờ cô”

Tiểu Khiết nhú mày hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng một chút mới mở miệng:

“Chính là cô có tiền hay không, có thể cho tôi vay một chút đợi đến khi về Bắc Kinh rồi tôi sẽ trả cho cô”

Tiểu Khiết khó hiểu, Trình Kiệt nhiều tiền như vậy lại để cho Tiêu Dật thiếu tiền hay sao:

“Cái này không vấn đề, nhưng mà cậu cần tiền để làm gì?”

Tiêu Dật có điểm bực bội:

“Tôi muốn về Bắc Kinh ngày mai, hôm nay đến lại không mang theo tiền nữa”

Tiểu Khiết nâng giọng:

“Cậu muốn về Bắc Kinh sao, Trình tổng có biết hay không?”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiểu Khiết, cậu rất cuộc là đi hay ở cũng cần phải thông báo với Trình Kiệt hay sao, dù gì thì cậu cũng vẫn chưa phải là nhân viên của Trình thị, hơn nữa là hẳn vô lý có lỗi với cậu trước chưa hỏi cậu một tiếng đã đưa cậu tới nơi này rồi:

“Anh ta không cần phải biết, tôi muốn đi hay ở đều không liên quan đến anh ta”

Tiểu Khiết cố gắng nhịn cười, cái kiểu hờn dỗi này chính là dáng vẻ của tiểu thụ trong truyền thuyết mà:

“Hay là lát nữa tôi giúp cậu giải thích một tiếng với Trình tổng là được rồi”

Tiêu Dật nâng giọng lớn một chút:

“Vốn dĩ làm gì có hiểu lầm gì, là anh ta tự nghĩ linh tinh mà thôi”

Tiểu Khiết im lặng suy nghĩ một chút cuối cùng liền tiến về phía bên cạnh Tiêu Dật nhỏ giọng:

“Cậu có muốn tôi giúp cậu làm cho Trình tổng tự cảm thấy bản thân thật áy náy hay không?”

Tiêu Dật quay sang nhìn Tiểu Khiết, mắt thấy trong ánh mắt của cô ấy có tia giáo hoạt liền ngây người ra một chút, cuối cùng chẳng hiểu thế nào đầu nhỏ liền gật xuống. Tiểu Khiết cười cười:

“Như vậy thì cậu cứ không cần nói chuyện với Trình tổng, cứ làm ra bộ dạng ủy khuất một mình là được rồi, sau đó thì tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp để giả bộ nhắc đến chuyện vừa rồi, là nói cậu bị đau đầu cho nên mới có biểu hiện bất thường như thế”

Tiêu Dật nhíu mày nhỏ giọng hỏi lại:

“Như thế có được hay không?”

Tiểu Khiết đưa tay vuốt mái tóc dài:

“Trình tổng thích cậu như vậy, cậu nói xem có được hay không?”

Tiêu Dật mím môi gật đầu, Tiểu Khiết giống như nghĩ ra chuyện gì đó liền nhắc nhở thêm:

“Tôi sợ lát nữa trong bữa tiệc không có cơ hội nói chuyện với Trình tổng, cậu xem Trình tổng có rất nhiều đối tác vây quanh bàn chuyện công việc, hay là lát nữa lúc về khách sạn cậu để tôi cùng Trình tổng ngồi một xe”

Tiêu Dật nghi ngờ nhìn Tiểu Khiết, trong ánh mắt có tia dò xét thật cẩn thận, Tiểu Khiết nhìn thấy thế liền có chút bị tổn thương, cô là muốn giúp cho người ta đến cùng người ta lại nghi ngờ cô thế này:

“Cậu nghĩ cái gì thế, nếu như tôi có ý với Trình tổng thì mấy năm nay tôi làm thư ký của Trình tổng đã có rất nhiều thời gian tiếp cận rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ”

Tiêu Dật nghĩ cũng đúng liền cười cười nhìn Tiểu Khiết:

“Tôi không có nghĩ chuyện đó”

Tiểu Khiết bĩu môi biết thừa là Tiêu Dật đang nói dối:

“Lát nữa trở về khách sạn rồi cậu đừng ngủ ở phòng của Trình tổng, cứ thuê một phòng khác là được rồi, hoặc là cậu ngủ ở phòng của Tổng giám đốc đi, anh ta ban đêm không có ở trong phòng đâu, không cần phải thuê thêm một phòng khác cho tốn tiền chưa đầy mười phút sau người ta sẽ đến tận nơi ôm cậu về phòng mà thôi”

Tiêu Dật có chút đỏ mặt đưa tay vuốt vuốt chóp mũi:

“Cô nói có thật không?”

Tiểu Khiết cười xấu xa hỏi lại:

“Cậu nói xem?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Được!”

Lúc Trình Kiệt ở trên sân khấu phát biểu ánh mắt luôn nhìn tới chỗ Tiêu Dật và Tiểu Khiết, xem hai người họ cười nói vui vẻ như vậy trong lòng hẳn liền âm thầm nhen nhóm ngọn lửa tức giận. Ai đó vừa mới rồi còn vùng vằng bướng bỉnh với hẳn nói hai người không có gì, bây giờ lại ngang nhiên đứng ở trước mặt hẳn cười đùa vui vẻ như thế, đợi lát nữa về khách sạn rồi xem hẳn như thế nào dạy dỗ cậu.

Thế là cả buổi tiệc hôm ấy Tiêu Dật luôn làm ra dáng vẻ không để ý tới Trình Kiệt, nhưng mỗi lần hẳn cùng người khác nói chuyện sẽ lén lút nhìn tới quan sát một chút, kết quả trong lòng liền tự cảm thấy bức bối không thôi. Tiểu Khiết đứng ở bên cạnh Tiêu Dật buồn cười:

“Cậu đừng nóng vội”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Tôi không nóng vội, nhưng mà cô có chắc là sẽ được hay không, anh ta cũng không thèm để ý đến tôi rồi kia kìa”

Tiểu Khiết cũng chỉ dám chắc bảy mươi phần trăm mà thôi:

“Nếu không thì tôi cho cậu vay tiền để cậu mua vé máy bay trở về Bắc Kinh, sau đó không cần phải để ý đến người này nữa”

Tiêu Dật nóng vội:

“Nhưng mà tôi và cô cũng đâu có cái gì đâu”

Tiểu Khiết đưa tay lên che miệng:

“Cậu xem cậu kìa, còn nói không nóng vội”

Tiểu Khiết vừa đưa tay xuống liền bắt gặp ánh mắt rét lạnh đang nhìn thẳng về phía mình, nụ cười trên môi cô chợt đông cứng lại vội vàng quay lưng lại với người đang nhìn cô:

“Được rồi chúng ta nên nói ít một chút, tôi sợ công việc này của tôi cũng bởi vì cậu mà không còn đó”

Tiêu Dật cầm lấy thìa nhỏ nhàm chán khuấy ly nước cam đặt trên bàn im lặng không nói gì cả.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 97: Tiêu Dật Anh Yêu Em

Bữa tiệc kết thúc, bốn người nhanh chóng đi ra ngoài đại sảnh, lúc Tiêu Dật còn đang không biết nên làm cách nào để cho Trình Kiệt và Tiểu Khiết ngồi chung một xe thì Trình Kiệt đã ngồi vào trong xe lạnh giọng lên tiếng trước rồi:

“Tiểu Khiết, cô đi cùng tôi đi, tôi có việc cần trao đổi với cô”

Tiểu Khiết nghe vậy liền giật mình thon thót, đến hiện tại bắt đầu có chút hối hận về kế hoạch vừa rồi mình nói với Tiêu Dật. Tiêu Dật có một chút âm ứ, trong lòng tuy rằng vốn dĩ muốn Tiểu Khiết ngồi chung xe của Trình Kiệt, nhưng mà khi hắn chủ động nói như vậy không quan tâm cậu liền không được vui. Tiêu Dật xoay lưng đi tới chiếc xe phía trước ngồi vào trong, Tống Ngộ Phàm cũng theo đó ngồi vào bên trong cùng cậu.

Tống Ngộ Phàm tuy rằng biết Trình Kiệt và Tiêu Dật đang giận đối nhau, nhưng khi nghe thấy câu hỏi của Tiêu Dật lúc này cũng khiến cho hắn cũng phải có chút giật mình, Tiêu Dật hỏi thế này:

“Ngộ Phàm, buổi tối hôm nay anh có thể cho tôi ngủ nhờ phòng của anh được hay không?”

Tống Ngộ Phàm trong lòng thầm gào thét, tuy rằng hắn phóng khoáng nhưng hắn cũng hiểu được đạo lý con thầy vợ bạn gái công ty, huống chi đối tượng hắn thích nhất định phải là phụ nữ:

“Hả?”

Tiêu Dật cũng cảm thấy câu hỏi này của mình có chút đường đột:

“Ngày mai tôi về Bắc Kinh rồi, buổi sáng hôm nay đến lại không kịp thuê phòng, nếu như anh tiện thì có thể cho tôi ngủ nhờ một đêm, nếu không thì thôi cũng được”

Tống Ngộ Phàm do dự: “Việc này...” nhưng khi bắt gặp được ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm kia của Tiêu Dật liền nuốt một ngụm nước miếng đồng ý: “Được, vậy thì đêm nay cậu cứ ngủ ở phòng của tôi đi”

Tống Ngộ Phàm đồng ý xong liền cảm thấy thật hối hận, chẳng biết vừa mới rồi vì sao mình lại gật đầu đáp ứng, đến hiện tại thì sao có thể từ chối được đây.

Ở bên này Trình Kiệt và Tiểu Khiết vẫn bảo trì im lặng, không khí trong xe so với nhiệt độ bắc cực có phần tương xứng, có điều nhiệt độ thấp như vậy cũng không phải là do điều hòa mà là do khí lạnh vô hình từ trên người của Trình Kiệt phát ra quanh quẩn trong không khí. Hai người đã im lặng được một khoảng thời gian khá lâu rồi, Tiểu Khiết cuối cùng vẫn nhin không được mà lên tiếng:

“Trình tổng, anh nói có chuyện muốn bàn bạc là chuyện gì?”

Trình Kiệt vẫn bảo trì im lặng càng khiến cho Tiểu Khiết ở bên cạnh lo lắng bất an chết đi được. Trình Kiệt ngồi vắt chéo chân hai chân, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, trên gương mặt không có biểu cảm gì quá nhiều, bất quá nơi khóe miệng kia hoàn toàn không có nét cười:

“Vừa mới rồi hai người ở trên xe nói chuyện gì?”

Tiểu Khiết sớm đã biết Trình Kiệt sẽ hỏi mình vấn đề này, tuy rằng cô biết trước đối phương sẽ hỏi cô cái gì nhưng mà hiện tại vẫn tránh không

được thật khẩn trương, Tiểu Khiết bất giác đưa tay lên trán lau đi tầng mồ hôi mỏng mịn cười bình tĩnh đáp:

“Trình tổng tôi và cậu ấy căn bản chỉ nói hai ba câu xã giao mà thôi”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiểu Khiết hừm một tiếng ý dò xét:

“Thế sao?”

Tiểu Khiết hai tay để ở trên đùi nắm chặt, bộ dạng của ông chủ lớn đúng là rất khủng bố:

“Đúng vậy, Trình tổng anh là muốn hỏi cái gì cứ hỏi thẳng đi, tôi sẽ không giấu giếm gì cả đâu”

Trình Kiệt lạnh giọng đáp thế này:

“Tôi muốn hỏi cái gì không phải cô biết rồi sao”

Tiểu Khiết cũng chẳng dám vòng vo nữa:

“Trình tổng à tôi nào dám có gan lớn như vậy cùng với cậu Tiêu có cái gì, vừa mới rồi cậu ấy ngồi ở trên xe đột nhiên kêu đau đầu chóng mặt, tôi hỏi cậu ấy có cần phải quay trở về khách sạn nghỉ ngơi hay không, cậu ấy nói không cần”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn chăm chăm Tiểu Khiết, hắn vừa mới rồi rõ ràng nhìn thấy lúc Tiêu Dật bước xuống xe là bộ dạng đỏ mặt xấu hổ chứ không phải là do đau đầu chóng mặt. Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt vẫn còn chưa tin liền nói thêm vào nữa:

“Sau đó tôi nói nếu không thì lát nữa để anh đưa cậu ta về sớm một chút, cậu ta liền lắc đầu đỏ mặt như vậy”

Trình Kiệt im lặng cái này xem ra còn có khả năng, lấy bản tính hay xấu hổ kia của hồ ly nhỏ nhà hắn bị người khác nói như vậy sẽ xấu hổ không được tự nhiên:

“Cô trêu em ấy làm cái gì, cô có ý gì hả?”

Tiểu Khiết giật mình lúng túng:

“Trình tổng à tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tiểu Khiết một cái rồi im lặng, Tiểu Khiết ngồi bên cạnh Trình Kiệt cũng bắt đầu cảm giác khủng hoảng, may mắn đoạn đường trở về tới khách sạn cũng không xa nếu không thì chỉ sợ cô sẽ phát điên vì tinh thần hoảng loạn mất.

Tiêu Dật trở về trước Trình Kiệt, Tống Ngộ Phàm dẫn Tiêu Dật về phòng của mình trong lòng vẫn còn có chút không muốn, nhưng mà vừa mới rồi đã nhận lời với người ta bây giờ cũng không biết nên nói từ chối như thế nào.

“Ngộ Phàm phiền anh quá rồi” Tiêu Dật vừa đi vừa nói

Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Không phiền, giường ngủ cũng không nhỏ”

Tống Ngộ Phàm thở dài trong lòng, nếu như để cho Trình Kiệt biết người của hắn ngủ ở chỗ cậu không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, xem ra cậu vẫn là nên tìm cách báo tin cho người ta đến đón trái bom hẹn giờ này về. Tiêu Dật quả đúng là trái bom nhỏ, bất kể là vô ý hay có chủ ý động vào đều sẽ phát nổ, phải nói đúng hơn là có người thay cậu phát nổ.

Tống Ngộ Phàm nhân lúc Tiêu Dật đi tắm liền nhanh chân bước ra khỏi phòng khách sạn, lúc cậu vừa mới mở cánh cửa phòng kia ra liền bị dọa cho suýt chút nữa tim nhảy ra ngoài, Trình Kiệt đứng ở bên ngoài gương mặt âm trầm nhìn cậu. Tống Ngộ Phàm không cần phải nói gì nhiều cả liền chủ động nghiêng người nhường đường cho Trình Kiệt bước vào.

Trình Kiệt trở về phòng không nhìn thấy Tiêu Dật đâu liền biết người này lại dở trò giận dỗi nữa, Tiêu Dật trong người không mang theo tiền cũng không thể thuê khách sạn được, hơn nữa thẻ căn cước của cậu vẫn còn để lại tại Bắc Kinh, thế cho nên Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều liền đoán ra được hồ ly nhỏ nhà mình chạy sang phòng của người khác. Trình Kiệt bước vào trong phòng của Tống Ngộ Phàm nhìn một lượt rồi nhanh chân bước về phía phòng tắm mở cửa ra. Tiêu Dật đang tắm nghe thấy tiếng động liền nhú mày quay lại nhìn, vừa nhìn liền bị dọa cho hoảng sợ phải hét lên:

“Anh làm cái gì thế hả?”

Trình Kiệt muốn bước vào trong phòng tắm liền bị Tiêu Dật chạy tới đẩy hẳn ra:

“Đi ra ngoài ngay đi”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo lại vào trong lòng, sau đó hắt nhanh chân bước vào trong mang cánh cửa phòng tắm kia đóng lại. Tiêu Dật lo lắng đây là phòng của Tống Ngộ Phàm, Trình Kiệt lại dám làm ra chuyện như thế này Tống Ngộ Phàm nhất định sẽ biết chuyện:

“Anh đi ra ngoài ngay đi, đây là phòng của người khác đấy”

Trình Kiệt ôm eo của Tiêu Dật kéo vào trong lòng, bàn tay kia nhanh chóng đặt lên hông của cậu bóp mạnh, giọng nói cũng mang theo tia tức giận:

“Em cũng biết đây là phòng của người khác sao?”

Tiêu Dật đánh vào lồng ngực của Trình Kiệt:

“Anh đi ra ngoài đi, có chuyện gì chúng ta về phòng nói”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra bước về phía trước cầm lấy áo choàng tắm khoác vào người cho cậu, cuối cùng cứ như vậy cúi người mang cậu vác ở trên vai ngang nhiên trở về phòng của mình. Tiêu Dật hoảng sợ chân tay khuỵu loạn muốn đứng xuống sàn, may mắn Tống Ngộ Phàm không biết đã đi đâu nếu không cậu cũng không biết phải giải thích với người ta như thế nào. Trình Kiệt mang Tiêu Dật trở về phòng, Tiêu Dật vừa được thả ra liền đứng xuống dưới trừng mắt nhìn hằn quất:

“Trình Kiệt, anh vô lý quá rồi”

Trình Kiệt tiến tới muốn ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hằn nhẹ giọng muốn dỗ dành cậu:

“Tiêu Dật, là anh sai, anh không nên tức giận với em”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả ngay lập tức xoay người đi tới phía giường ngủ cầm lấy bộ quần áo ngủ của khách sạn bước vào trong phòng tắm khóa cửa lại. Trình Kiệt đứng ở bên ngoài muốn mở cửa nhưng không được, kết quả chỉ còn biết ngồi đợi, Tiêu Dật thay quần áo xong đi ra không nói không rằng leo lên giường đắp chăn nằm xoay lưng lại phía Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy thế cũng không dám nhào tới ngay chỉ dám đứng ở một bên dụi dụi gọi:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật lạnh giọng cắt ngang lời của Trình Kiệt:

“Anh đừng có nói chuyện với em, anh đi qua phòng của Tổng Ngộ Phàm lấy quần áo về đây cho em đi”

Trình Kiệt muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn là phải nghe theo lời của người ta đi sang phòng của Tổng Ngộ Phàm lấy quần áo của Tiêu Dật về. Lúc Trình Kiệt về phòng liền thấy Tiêu Dật cầm chăn gối nằm ở trên ghế sofa muốn ngủ:

“Tiêu Dật tại sao không ngủ ở trên giường?”

Tiêu Dật nhắm mắt không trả lời, Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật lên liền bị cậu kịch liệt giãy giụa:

“Anh bỏ em ra ngay đi, con người anh tại sao lại vô lý như vậy hả, anh có hỏi em hay chưa đã tự ý muốn bế em để ở chỗ nào thì để hả?”

Trình Kiệt để Tiêu Dật ngồi ở trên giường khàn giọng đáp:

“Em ngủ ở trên giường, anh ngủ ở ghế sofa”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái sau đó quả thật nằm mạnh xuống giường mang chăn đắp lên người xoay lưng lại phía hắn. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rồi thở dài một hơi, hắn xoay người đi vào trong phòng tắm muốn tắm rửa, mười phút sau bước ra ngoài vẫn thấy hồ ly nhỏ nhà hắn nằm tư thế như vừa rồi, mang bóng lưng giận dữ kia đối diện với hắn. Trình Kiệt lấy một điều thuốc châm lửa rồi ngồi lên ghế sofa nhìn cậu, hắn không lên tiếng, cậu cũng không lên tiếng, Trình Kiệt im lặng suy nghĩ hắn cảm thấy ngày hôm nay mình quả thật không tốt với Tiêu Dật cũng không thể trách được cậu vì sao lại tức giận như vậy. Trình Kiệt cảm thấy mình thay đổi rất nhiều, hắn từ trước đến giờ chưa từng nóng nảy mất kiểm soát như vậy, chỉ cần Tiêu Dật đứng cạnh một người nào đó, cùng người đó cười nói vài câu là hắn đã nhịn không được muốn ngay lập tức kéo lấy cổ tay cậu rồi đi rồi. Đối với tình yêu Trình Kiệt có tính chiếm hữu đạt đến mức độ biến thái, bất kể Tiêu Dật nhìn ai hắn cũng đều không muốn, bất kể người đó là

bạn bè thân thiết hay là người qua đường hăn cũng đều cảm thấy không được thoải mái, hăn muốn trong tầm mắt của cậu chỉ cần tồn tại duy nhất mình hăn, muốn tâm tư của cậu đặt hết trên người của hăn, tình yêu cố chấp này của Trình Kiệt cũng chính là một trong những nguyên nhân làm cho Tiêu Dật một khoảng thời gian sau đó muốn trốn chạy khỏi hăn, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Trình Kiệt không rõ ngồi ở trên ghế sofa bao lâu, cả một quá trình đó trong đôi mắt kia của Trình Kiệt chỉ chứa duy nhất bóng lưng của Tiêu Dật, hoàn toàn không đủ chỗ để chứa thêm bất cứ một thứ gì khác. Trình Kiệt đứng dậy đi về phía trước tắt điện, sau đó chậm rãi nâng chân của Tiêu Dật lên tiến vào bên trong ôm lấy cậu vào trong lòng. Tiêu Dật vẫn còn chưa ngủ, cảm giác bên giường lún xuống sau đó rất nhanh liền được tiến vào trong lồng ngực ấm áp quen thuộc khoe môi bất giác nở lên một nụ cười thỏa mãn. Trình Kiệt hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật, lại mang môi của mình hôn nhẹ lên vầng trán của cậu, hôn tới chóp mũi nhỏ nhắn kia, hôn xuống môi, hăn hôn rất nhẹ nhàng giống như là sợ làm cho cậu tỉnh giấc, Tiêu Dật không né tránh cậu cứ như thế giả bộ là mình đã ngủ say, bất giác áo cậu có bàn tay luồn vào bên trong đưa tới sờ soạng da thịt cậu, Tiêu Dật vẫn kiên trì không lên tiếng, cậu muốn xem Trình Kiệt muốn làm cái gì tiếp theo.

Trình Kiệt trong bóng tối chuẩn xác mang từng nút áo ngủ của Tiêu Dật mở ra, hăn cúi người ngậm lấy một bên ngực cậu khẽ liếm, động tác vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng đến mức làm cho cả người Tiêu Dật cũng ngứa ngáy, nhiệt độ cơ thể cậu dần dần tăng lên. Trình Kiệt đưa tay luồn vào trong quần của Tiêu Dật, hăn nhận ra được Tiêu Dật cứng nóng dựng thẳng liền hơi dừng lại một chút sau đó liền không kiêng kỵ gì cả mà cởi quần cậu ra.

“Tiêu Dật, ngày hôm nay là anh không tốt” Trình Kiệt khàn giọng

Tiêu Dật vẫn không lên tiếng nói gì cả, cậu biết hẳn đã phát hiện ra cậu chưa ngủ. Trình Kiệt hôn lên cần cổ của Tiêu Dật, ngón tay ở phía dưới bắt đầu thăm dò ở bên ngoài động nhỏ của cậu, giọng nói của hẳn nóng bỏng nhiễm đầy dục vọng:

“Tiêu Dật, anh thích em, anh thích em đến phát điên lên rồi”

Trình Kiệt mang một ngón tay cắm vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ, Trình Kiệt ngẩng đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi thuần thục biết cách làm cho cậu trở nên trống rỗng, thần chí mơ màng không còn tỉnh táo. Không gian rất yên tĩnh, nhiệt độ trong phòng tăng cao, hai thân thể kịch liệt ma sát, tiếng nước trong miệng truyền tới càng khiến cho hiệu ứng kích thích tăng cao, Trình Kiệt chậm rãi rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hẳn há miệng ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực cậu trêu đùa. Tiêu Dật đưa tay nắm lấy tóc của Trình Kiệt, cả người khẽ cong lên, trong miệng ưm a đứt quãng. Nhiệt độ trên cơ thể của hai người nóng giống như là sốt cao, Tiêu Dật muốn Trình Kiệt nhanh chóng tiến vào, cậu mở miệng khàn giọng gọi tên của hẳn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ngồi dậy mang hai chân của Tiêu Dật đặt lên vai mình, cổ chân của Tiêu Dật cực kỳ nhỏ, bàn tay lớn kia của Trình Kiệt liền có thể nắm vừa trong tay, hẳn đưa tay nắm lấy bên eo của cậu chậm rãi động thân tiến vào bên trong. Cảm giác bức bách bị ép chặt hút lấy khiến cho Trình Kiệt không thể chậm rãi kiên nhẫn được, mọi dây thần kinh căng cứng chỉ chờ vào lúc này phát động, Tiêu Dật lúc trước nói hẳn đừng mạnh bạo nếu không buổi sáng thức dậy cả người cậu sẽ nhức mỏi, hẳn đến hiện tại vẫn còn nhớ rõ điều này nhưng mà vào lúc này đây hẳn vẫn là kiềm chế không được mà mạnh mẽ đâm tới, làm cho Tiêu Dật cũng phải ngậm nga đứt quãng. Tiêu Dật cảm giác cả người lơ lửng không trọng lượng, mọi sự đều phụ thuộc theo sự dẫn dắt của Trình Kiệt, đau đớn nhức mỏi do không theo kịp tiết tấu mạnh bạo kia có, sung sướng ngất ngây do khoái cảm mà hẳn

đem lại cũng có, Tiêu Dật trong lúc mơ màng có nghe được Trình Kiệt nói với mình thế này:

“Tiểu Dật, anh yêu em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 98: Anh Mua Cho Em Mà

Tiểu Dật anh yêu em, câu nói này rất nhiều năm sau đó Tiêu Dật mới có thể nghe thấy thêm được một lần nữa. Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật bắt đầu rơi vào do dự bởi chính câu nói đó của Trình Kiệt, cậu vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ đến kết quả sau này cả, Trình Kiệt đột nhiên nói ra câu nói này mới khiến cho cậu giật mình thức tỉnh, dường như là cậu càng ngày càng lún sâu vào sự dục dăng cuồng chiều này của hắn, cậu sợ nếu như mình càng tiếp tục cố chấp theo đuổi sẽ càng không có cơ hội bước ra.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh dậy liền nhìn thấy một tờ giấy nhỏ để ở trên mặt tủ, trên đó là nét chữ cứng cáp của Trình Kiệt ghi lại: Tiểu Dật anh phải đi họp, buổi trưa sẽ trở về ăn cơm với em.

Đôi khi một cử chỉ nhỏ như vậy cũng khiến cho trái tim của người ta cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, Tiêu Dật vừa nhìn thấy dòng chữ này liền khẽ mỉm cười. Mỗi lần cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ sẽ không có bất cứ một ngoại lệ nào, Tiêu Dật tỉnh dậy bao giờ cả người cũng đau nhức, eo nhỏ như sắp gãy ra, chân tay vô lực không có sức. Tiêu Dật ngồi ở trong bồn tắm xả đầy nước ấm, dòng nước dịu nhẹ kia khiến cho cả người cậu khoan khoái, trên người vương lại dấu vết hoan ái đêm hôm qua, từ cánh tay cho đến bắp chân, cần cổ rồi xuống ngực đều có những vết ửng đỏ, Tiêu Dật không biết Trình Kiệt tại sao lại thích thân thể của cậu đến như vậy, mỗi lần cùng cậu ở chung một chỗ đều muốn đụng chạm thân mật, Tiêu Dật nhớ lại lúc đầu mình đối với sự đụng chạm này của hắn vô cùng ngượng ngùng, đến hiện tại chẳng biết tại sao cứ mỗi lần hắn chạm vào

người cậu thì cả người cậu đều giống như bị nhiễm phải thuốc lạ mà ham muốn dễ dàng.

Trình Kiệt đi làm, Tiêu Dật một mình ở trong khách sạn không có việc gì làm liền nằm dài ở trên giường xem điện thoại, team chat gửi tới một bức ảnh Tiêu Dật liền nhanh chóng nhấn vào xem thử. Bởi vì team chat này đa số đều là hủ nữ cho nên khi nói chuyện sẽ cực kỳ thô tục, hơn nữa mấy tấm ảnh mà họ gửi tới nếu như để cho người ngoài nhìn thấy được khẳng định sẽ đỏ mặt. Tiêu Dật trợn lớn hai mắt nhìn một chàng trai đáng người nhỏ nhắn, chính là kiểu người giống như cậu, trên người không mặc đồ phía dưới động nhỏ cắm vào hai cái gậy giả, xem gương mặt kia hình như còn rất thống khoái. Tiêu Dật đứng hình nhìn tấm ảnh đó, bỗng nhiên điện thoại lại truyền tới một loạt tin nhắn

[Đại Boss]: Tiểu thụ nhà chúng ta đang xem

[Đồi Hướng Dương]: Mau lên tiếng, cậu cảm thấy như thế nào?

[Bạo Hoa Cúc]: Nhất định là cúc hoa căng thẳng muốn được bạo rồi đi

[Tiêu Hồn]: Của tổng tài đại nhân so với hai cây gậy kia có lớn hơn hay không?

[Sóc Nhỏ]: Tấm hình phía trên là cái gì thế, mạng ở chỗ này có chút kém load không được

[Phúc Hắc Công]: Ha ha cậu đang nói dối

[Sóc Nhỏ]: ...

[Dưa Chuột Lớn]: Cậu nói cho chúng tôi biết của tổng tài đại nhân so với hai cây gậy giả kia cộng lại cái nào sướng hơn?

Tiêu Dật nhìn màn hình điện thoại gương mặt nóng bừng, ngay cả ngón tay lướt trên màn hình cảm ứng cũng run run một chút.

[Sóc Nhỏ]: Mấy cô nói người yêu các cô làm ở chỗ đó, sau đó liền biết là sướng hay khổ

[Bạo Hoa Cúc]: Lần trước còn nhớ cậu có nói tổng tài đại nhân về phương diện đó không biết mệt, như vậy có thể nói cho chúng ta nghe tần suất được hay không

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày đều...

[Phúc Hắc Công]: Tôi là bác sĩ, nếu như tần suất như vậy là quá dày đặc, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó

[Sóc Nhỏ]: Thật sao?

[Phúc Hắc Công]: Đương nhiên, cái gì nhiều quá cũng đều không tốt, nếu như hai người các cậu không biết điều chỉnh khoa học sẽ có thể có khả năng mắc phải các bệnh trạng về thận, sức khỏe suy kiệt, t*ng trùng suy giảm, tăng nhịp tim, rối loạn trầm cảm biến thái hơn nữa còn có thể mắc các bệnh liên quan đến tâm thần như lệch lạc tình dục...

Tiêu Dật chăm chú đọc những dòng chữ kia của [Phúc Hắc Công] lệch lạc tình dục này hình như có chút giống với Trình Kiệt.

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày anh ta đều muốn chạm vào người tôi, ở chỗ làm việc cũng đều luôn muốn đụng chạm, nếu như tôi mà không kiên quyết phản đối khẳng định quần áo trên người sẽ không còn, cái này có được gọi là lệch lạc tình dục kia hay không

[Phúc Hắc Công]: Đây cũng có khả năng là giai đoạn đầu, có điều nếu như để phát bệnh càng nhiều thì sau này anh ta có thể sẽ càng biến thái hơn, ví như mang dây thừng treo cậu lên cao, mang nến nhỏ lên người của cậu,

quất cậu, nói chung chính là kiểu bạo hành thể xác để tăng thêm khoái cảm đó

[Sóc Nhỏ]: Nghiêm trọng như vậy?

[Bạo Hoa Cúc]: Bạn của tôi trước đây cũng bị như vậy, cậu ta bị mang một thanh sắt vừa lớn vừa dài cắm vào phía sau kết quả khi đưa đến bệnh viện cũng chữa không kịp

Tiêu Dật đọc những dòng kia thì toát mồ hôi hột.

[Sóc Nhỏ]: Như vậy sau đó thì thế nào?

[Bạo Hoa Cúc]: Còn như thế nào được nữa, chính là cắt bỏ đó, hiện tại mỗi lần muốn đi đại tiện cũng không được lúc nào cũng phải mang theo một cái túi ở bên hông.

[Đồi Hướng Dương]: Đây là còn chưa hết đâu, bạn của bạn tôi cũng có một người bạn thích bạo hành trong khi quan hệ, lần đó hai người rủ nhau ra ban công làm không biết làm thế nào một người từ bên trên ngã xuống, may mắn là chỉ đứng ở tầng hai thôi đó phía dưới còn có cây cổ thụ đỡ được, nếu không đã tử nạn rồi.

[Sóc Nhỏ]: Nghiêm trọng đến vậy sao, thế tôi phải làm cái gì bây giờ?

[Tiêu Hồn]: Ha ha đừng dọa cậu ấy, các cô cũng thật là

[Bạo Hoa Cúc]: Được rồi chúng tôi là đang lừa cậu đó, trên đời làm gì có chuyện đáng sợ như thế được

[Sóc Nhỏ]: ...

[Phúc Hắc Công]: Thật ra tôi không phải bác sĩ khám bệnh, tôi là nha sĩ khám răng

[Dương Quang]: Cậu rốt cuộc làm cái gì mà mỗi ngày anh ta đều ham muốn cậu?

[Sóc Nhỏ]: Thật sự rất là phiền phức

[Dương Quang]: Nói cho tôi một chút được hay không?

[Sóc Nhỏ]: Việc này cũng không biết nói cái gì, có lẽ anh ta là người đói khát tình dục

[Thỏ Trắng Lớn]: Cậu như thế nào biết đối phương đói khát tình dục

[Sóc Nhỏ]: Mỗi ngày anh ta đều quỳ xuống van xin đủ kiểu, tôi kiên quyết cự tuyệt anh ta một khóc hai nháo ba đòi thắt cổ

[Tiêu Hồn]: ...

[Sóc Nhỏ]: Ha ha thật ra tôi cũng nói hơi quá một chút, chỉ có điều chính là cũng gần giống như vậy đó

[Dương Quang]: Mỗi ngày cậu đều cùng anh ta làm sao?

[Sóc Nhỏ]: Ừ

[Thỏ Trắng Lớn]: Cảm giác như thế nào?

[Sóc Nhỏ]: Thật ra có một chút khó diễn tả, chỉ bằng các cô cứ tự kiểm một người liền biết ngay đó

Ở bên này Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta vừa họp vừa thân nhiên dùng điện thoại, cán bộ cấp cao xung quanh đều có thể nhìn thấy nhưng chẳng ai dám lên tiếng nói cái gì. Đến khi người chủ trì cuộc họp lên tiếng kết thúc buổi làm việc ngày hôm nay cũng là lúc Trình Kiệt khẽ mỉm cười mang điện thoại bỏ vào trong túi áo rồi đứng dậy ra về.

[Tiêu Dật đã dậy hay chưa, anh bây giờ trở về đón em đi ăn]

Tiêu Dật nhận được tin nhắn của Trình Kiệt liền bất giác nở một nụ cười, ngón tay thon dài nhanh chóng làm một vài thao tác nhấn lại một tin cho hẳn: [Đã biết]

[Sóc Nhỏ]: Không nói chuyện với các cô nữa, tôi có việc rồi

[Đại Boss]: Cậu ta nhất định là có việc với tổng tài đại nhân đó

[Đồi Hương Dương]: Tiểu thụ, cậu nhớ cùng tổng tài đại nhân trao đổi vấn đề kia đi, tần suất làm nhiều như vậy quả thật không khoa học chút nào đâu

[Bạo Hoa Cúc]: Đừng nghe các cô ấy nói, còn trẻ còn khỏe cứ hết mình đi, sau này không còn sức lực có muốn cũng không được đâu ha ha

[Sóc Nhỏ]: Các cô nói vậy cái gì, tôi rất bận không phải lúc nào cũng đi gặp anh ta đâu

[Dưa Chuột Lớn]: Còn nói vậy, cậu có cái gì bận đây không phải người cũng đều bị anh ta đóng gói rồi hay sao

[Sóc Nhỏ]: Tôi đây rất bận

[Tiêu Hồn]: Đúng đúng đúng, tất cả thời gian của cậu đều dành cho anh ta làm gì có thời gian mà nghỉ ngơi đây ha ha

Tiêu Dật nhìn dòng tin nhắn cuối cùng của [Tiêu Hồn] liền giật mình nhận ra cô ấy nói cũng đúng, tất cả thời gian của cậu hình như đều dành cho Trình Kiệt. Tiêu Dật nhíu nhíu mày ngồi ngốc một chỗ, không biết cậu nghĩ cái gì liền thở dài một hơi rồi đứng dậy đi tới tìm quần áo muốn mặc. Tiêu Dật đến Thượng Hải không mang theo bất cứ một thứ gì, có điều cho dù Tiêu Dật có đi khắp thế giới thì chỉ cần bên cạnh cậu có Trình Kiệt liền

có đầy đủ tất cả, ví như hiện tại ngay cả quần áo cũng đều được người ta chuẩn bị cho tỉ mỉ cho rồi. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt đơn giản, cậu để ý mỗi lần Trình Kiệt giúp cậu chuẩn bị quần áo đều chọn những màu rất thanh nhã, mà màu xanh này luôn là lựa chọn hàng đầu của hắn, Tiêu Dật thích những thứ có màu sắc sặc sỡ, từ đồ ăn cho đến quần áo cũng đều phải như thế, nhưng mà cậu cũng không có ghét bỏ những thứ quần áo màu sắc đơn giản này, trái ngược lại cậu còn cảm thấy mình mặc đơn giản một chút nhìn sẽ đẹp mắt mắt hơn rất nhiều.

Tiêu Dật bước xuống sảnh chính của khách sạn, chọn một vị trí ngay gần cửa ra vào nhất ngồi ở đó đợi Trình Kiệt, ánh nắng mặt trời chiếu xuống sườn nhan mềm mại tinh tế, đôi mắt lớn mở to nhìn ra phía bên ngoài, không biết Tiêu Dật nghĩ tới cái gì khóe miệng lại bất giác cong lên nhẹ khiến cho đuôi mắt theo đó nheo lại, nốt ruồi lệ giống như là lệch đi khỏi vị trí cố định một chút. Trình Kiệt từng nói lệ chí bên trái của Tiêu Dật rất là ma mị, mỗi lần nhìn lâu một chút sẽ khiến cho người ta phải trầm mê, hơn nữa mỗi khi cậu mỉm cười sẽ làm cho vị trí của nó hơi xô dịch khiến cho người ta tưởng nhầm rằng lệ chí này biết nhảy múa.

Trình Kiệt lái xe từ phía xa đã nhìn thấy được hồ ly nhỏ nhà mình ngồi ở bên cạnh cửa kính sát đất dưới sảnh của khách sạn, có lẽ cậu cũng đã nhìn thấy hắn cho nên khóe môi khẽ nhếch lên cao, dưới ánh mặt trời càng làm cho gương mặt nhỏ nhắn kia thêm phần sáng bừng. Trình Kiệt đỗ xe ở trước cửa khách sạn, Tiêu Dật nhanh chóng bước ra ngoài đứng ở bên cạnh xe của hắn, Trình Kiệt hạ cửa kính xe xuống nói:

“Mau lên xe”

Tiêu Dật gật đầu vòng qua bên trái mở cửa xe ngồi vào:

“Trình Kiệt, chúng ta có ăn cùng với hai người kia không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Em có muốn ăn cùng bọn họ không?”

Tiêu Dật bất giác đưa tay kéo cổ áo của mình lên cao một chút, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh nhìn thấy hành động nhỏ này thì cười xấu xa, ngón tay của hắn đưa tới chuẩn xác chạm vào dấu đỏ đáng khả nghi kia của cậu:

“Tiểu Dật, anh mỗi lần nhìn thấy mấy cái dấu vết này thì cả người sẽ nóng bừng”

Tiêu Dật ngay lập tức đẩy mạnh tay của Trình Kiệt ra trường mắt:

“Đừng có lúc nào cũng mang suy nghĩ lệch lạc như vậy, anh mau lái xe đi”

Trình Kiệt buồn cười, hắn chỉ là muốn trêu chọc hồ ly nhỏ nhà mình một chút mà thôi, mỗi lần người ta xù lông thể này trong lòng càng vui vẻ thống khoái. Trình Kiệt và Tiêu Dật đi đến một nhà hàng lẩu băng chuyền, Tống Ngộ Phàm sớm đã cùng cô gái mà cậu ta mới quen đi chơi, Tiểu Khiết đương nhiên là không dám làm phiền ông chủ lớn của mình thế cho nên lúc này chỉ có Tiêu Dật và Trình Kiệt đi ăn mà thôi.

Vừa mới rời Tiêu Dật nhìn thấy nhà hàng băng chuyền mới khai trương cho nên nói muốn ăn ở chỗ này, đây thật ra chỉ là một nhà hàng nhỏ không có cao cấp như mấy chỗ mà Trình Kiệt thường dẫn cậu đi ăn, nhưng mà Tiêu Dật nhìn thấy ở ngoài cửa tiệm treo băng rôn giảm giá nhân dịp khai trương cho nên mới nói muốn ăn ở chỗ này. Lúc hai người bước vào trong cũng đã có kha khá khách, Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở khu vực VIP, đồ ăn trên băng chuyền cũng đều thuộc hàng chất lượng nhất trong quán. Tiêu Dật ngồi đối diện Trình Kiệt đợi nhân viên chuẩn bị thức ăn mang lên, cậu để ý bàn phía sau của mình có một đôi trai gái cũng ngồi ăn, hơn nữa hình như cô gái nọ cứ luôn nhìn về phía Trình Kiệt, Tiêu Dật trong lòng có chút không thoải mái nhưng không nói cho Trình Kiệt việc này:

“Trình Kiệt anh đang xem cái gì thế?”

Trình Kiệt đang xem cái gì đó trên điện thoại của mình, ngay cả khi Tiêu Dật hỏi hăng hăng cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu:

“Không có gì anh xem vài món đồ chơi mà thôi”

Tiêu Dật tò mò muốn biết:

“Đồ chơi gì?”

Trình Kiệt ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Không có gì”

Tiêu Dật nghi ngờ muốn vươn tay ra lấy điện thoại của Trình Kiệt:

“Em xem nào”

Trình Kiệt hơi thu tay lại né tránh:

“Không có gì đâu, em sẽ không hứng thú với mấy cái này”

Tiêu Dật vẫn cố chấp muốn thấy, cái gì Trình Kiệt càng không muốn cho cậu xem thì cậu lại càng muốn xem:

“Để em xem”

Tiêu Dật nhanh chóng lấy được điện thoại của Trình Kiệt về tay của mình, cậu nhìn tới thứ trên màn hình điện thoại của hắn thì cả người liền chấn động, gương mặt lúc trắng lúc đỏ cuối cùng liền ngẩng đầu hỏi hăng:

“Anh xem cái thứ gì thế này hả?”

Trình Kiệt vẫn thản nhiên cười cười:

“Đã nói em không có hứng thú đâu mà lại”

Tiêu Dật chợt nghĩ đến chuyện vừa rồi mình vô tình bàn bạc với nhóm người trên team chat kia, [Phúc Hắc Công] có đề cập tới chứng tâm thần lệch lạc tình dục, Trình Kiệt hiện tại lại xem mấy cái món đồ chơi bạo lực này, dây xích cho đến dây quất bằng da, còn có mấy cái món đồ mà cậu đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến chứ đừng nói là xem được thế này, trong lòng Tiêu Dật bắt đầu nhói lên một cái không lẽ nói đùa mà thành sự thật rồi. Thật ra Trình Kiệt quả thật có chứng bệnh về tâm thần do gia tộc di truyền nhưng không phải hẳn lúc nào cũng phát tác, chỉ cho đến khi một khoảng thời gian xa cách sau khi gặp lại, Tiêu Dật mới phát hiện ra được Trình Kiệt không phải bị chứng lệch lạc tình dục mà chính là bị chứng... cái này vẫn là để nói sau đi.

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt một hồi cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn nói chuyện với hắn:

“Trình Kiệt, anh như thế này đã lâu hay chưa?”

Trình Kiệt không hiểu ý của Tiêu Dật liền hỏi một tiếng:

“Như thế nào?”

Tiêu Dật nhíu mày hạ thấp giọng:

“Anh từ khi nào lại thích xem mấy cái thứ này, anh muốn làm gì chứ?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh mua cho em mà”

Đúng này phục vụ bàn mang nồi lẩu lên, Tiêu Dật tạm thời im lặng một chút làm như không có chuyện gì nhưng mà Trình Kiệt không rõ là vô ý hay cố tình lại đề cập đến vấn đề đó trước mặt người khác, hắn hỏi cậu thế này:

“Em có thích không, em thích màu gì?”

Tiêu Dật trừng lớn hai mắt ho nhẹ một tiếng cảnh cáo Trình Kiệt, sau khi phục vụ bàn đi xuống cậu mới lạnh giọng nói với hắn:

“Anh tốt nhất sau này nếu như còn muốn xem mấy cái thứ đó thì đừng để cho em biết”

Trình Kiệt nhún vai:

“Cũng là em tự ý đòi xem cho bằng được, anh đã nói rằng em không muốn xem mấy thứ này rồi cơ mà”

Tiêu Dật liếc mắt tức giận:

“Trình Kiệt, em nghiêm túc đấy anh đến nghĩ cũng đừng nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, không tốt đâu!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 99: Tặng Vợ Của Anh

Cho dù Tiêu Dật có xù lông trợn mắt cảnh cáo Trình Kiệt như thế nào đi chăng nữa thì Trình Kiệt hẳn cũng không để tâm đến, cả một quá trình giống như là muốn chọc tức Tiêu Dật cố tình mang điện thoại đến trước mặt chăm chú nhìn vào màn hình nhỏ kia hại người nào đó tức giận không thôi:

“Trình Kiệt, anh muốn gì đây?”

Trình Kiệt cười cười bỏ điện thoại xuống bàn, tùy tiện cầm lấy một đĩa thịt bò ở trên băng chuyền để xuống bàn:

“Được rồi Tiêu Dật, anh lấy thịt bò em thích ăn đây”

Tiêu Dật khoanh hai tay trước ngực thở phò phò không thềm cầm đĩa lên, Trình Kiệt thấy bộ dạng đáng yêu này của hồ ly nhỏ nhà mình thì buồn cười, hẳn cầm lấy thịt bò đặt lên trên khay nướng, lại mang thịt bò khác bỏ vào trong nồi lẩu:

“Tiêu Dật, em muốn ăn thịt nướng hay là thịt bò trong nồi lẩu này?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt một lúc, không biết trong cái đầu nhỏ kia của cậu đang nghĩ cái gì cuối cùng liền xuống giọng nói thế này:

“Trình Kiệt anh hứa với em đi, sau này đừng xem mấy thứ đó nữa”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười mang thịt bò đã nhúng chín thả vào trong bát của Tiêu Dật:

“Cũng đâu phải là thứ gì nguy hiểm, em không cần phải quá lo lắng đâu”

Tiêu Dật chăm chú nhìn Trình Kiệt lắc đầu:

“Không được, xem nhiều sẽ có vấn đề đấy”

Trình Kiệt đặt đĩa xuống bàn:

“Tiêu Dật anh cũng không phải là xem phim đen, em rút cuộc gấp gáp cái gì đây?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói ra hai cái từ kia liền đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, may mắn không có ai để ý tới chỗ này nếu không cần nhất định sẽ không tha thứ cho hắn:

“Không nói nữa, chuyện này để về nhà mới đề cập tới đi”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt bất chợt truyền đến tiếng nhạc chuông, hắn nhìn tới dãy số lạ kia một chút mới nhú mày đưa lên nghe, đầu dây bên kia là một giọng nữ dễ nghe giống như là nhân viên tư vấn bán hàng vậy:

“Xin chào tiên sinh, anh có phải vừa mới rồi đặt hàng trên mạng bộ đồ chơi tình thú chín trong một hay không?”

Trình Kiệt đưa điện thoại ra nhìn lại một chút rồi mới áp lên tai nghe, hắn vừa mới rồi không có đặt hàng như thế nào người ta lại gọi điện thoại tới cho hắn, nhưng mà nhân viên tư vấn nhiệt tình như vậy hắn cũng không nên từ chối, huống chi là hắn cũng muốn mua về cho hồ ly nhỏ nhà mình chơi:

“Đúng thế”

Nữ nhân viên tiếp thị bên kia vẫn dùng lời nói thân thiện:

“Tiên sinh vừa mới đặt hàng là bộ đồ chơi cấp hai, bên chúng tôi đang có khuyến mại nếu như dùng bộ cao cấp sẽ được tặng miễn phí một bộ đồ tình thú, không biết tiên sinh có hứng thú muốn đặt hàng hay không?”

Trình Kiệt đối với số tiền nhỏ này đương nhiên sẽ không tiếc, thế cho nên hắn rất sáng khoái mà đồng ý:

“Được!”

Nữ nhân viên bên kia lại hỏi tiếp:

“Hiện tại cửa hàng chúng tôi có ba bộ đồ là hầu gái, hải quan và bác sĩ không biết tiên sinh muốn bộ nào?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật chăm chăm đánh giá một lượt cuối cùng liền đáp:

“Em ấy rất kiêu ngạo như vậy liền lấy hải quan đi”

Nữ nhân viên mỉm cười hỏi tiếp:

“Như vậy phiền tiên sinh có thể đưa ra chiều cao cân nặng để chúng tôi lấy bộ đồ tương thích được hay không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Sáu mươi hai ki lô gam, một mét tám mươi hai. Chuyển hàng cho tôi vào lúc một giờ trưa đến khách sạn X số phòng 609, tên của tôi là Trình Kiệt”

Tiêu Dật đang ngồi ăn nghe thấy Trình Kiệt hình như nhắc đến chiều cao cân nặng của mình liền nghi ngờ, sau khi Trình Kiệt cúp máy cậu liền hỏi:

“Anh đặt cái gì thế?”

Trình Kiệt làm ra bộ dạng bất ngờ:

“Anh đâu có đặt, là em đặt mà”

Tiêu Dật nhú mào để đưa xuống bàn:

“Em đặt cái gì?”

Trình Kiệt giả bộ khó hiểu:

“Em không phải vừa mới lấy điện thoại của anh đặt cái đó sao?”

Tiêu Dật vội vã lấy điện thoại của Trình Kiệt về xem thử, nhất định là vừa mới rồi lúc đưa tay giật lấy điện thoại của hắn cậu đã không để ý mà nhấn vào nút đặt hàng mất rồi:

“Em không đặt, anh tại sao lại không hỏi ý kiến em đã mua rồi?”

Trình Kiệt nhấp một ngụm bia:

“Anh lại cứ nghĩ em đặt cho nên anh mới không có hỏi đã đồng ý để họ giao hàng tới rồi”

Tiêu Dật bất an ăn cũng không được ngon:

“Anh vừa rồi nói chiều cao cân nặng của em làm cái gì chứ?”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Bọn họ nói sẽ tặng thêm bộ đồ gì đó, yêu cầu anh nói chiều cao cân nặng để chọn đúng kích cỡ”

Tiêu Dật khóc không ra nước mắt:

“Trình Kiệt anh cố tình có đúng hay không?”

Trình Kiệt gấp thịt nướng bỏ vào trong bát của Tiêu Dật:

“Được rồi ăn đi, không phải em nói thích ăn thịt hay sao”

Tiêu Dật không muốn ăn nữa, cậu chỉ muốn ngay bây giờ lên máy bay trở về Bắc Kinh mà thôi, ai mà biết được lát nữa nhân viên giao hàng mang thứ đồ kia đến Trình Kiệt có ngay lập tức ép cậu chơi thử hay không. Trình Kiệt nhìn ra được phiền não trong lòng Tiêu Dật liền ở bên dịu giọng dỗ dành:

“Tiêu Dật em không cần phải lo lắng, anh làm sao có thể làm chuyện em không thích được cơ chứ”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh nói có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu nhàn nhạt đáp một chữ:

“Thật”

Tiêu Dật đương nhiên không tin tưởng quá nhiều vào lời nói này của Trình Kiệt, nhưng bây giờ có tin hay không tin thì cũng chẳng làm gì được gì nữa rồi, món đồ kia đã đặt một lát nữa sẽ chuyển tới khách sạn chính vì vậy Tiêu Dật nghĩ chi bằng mình cứ ăn thật no lát nữa còn có sức đối kháng với con sói lớn này.

Khi hai người đang ngồi ăn thì ở bàn đối diện bất chợt có một tiếng gọi của phụ nữ:

“Xin lỗi, thật ngại quá...”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn thấy bàn ăn phía trước vừa rồi rõ ràng có một đôi trai gái bây giờ liền không thấy chàng trai kia đâu, cô gái nọ đang đưa tay vỗ nhẹ vào vai của Trình Kiệt gọi hắn. Trình Kiệt chậm rãi quay lại phía sau hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Cô gái kia mỉm cười nhìn chằm chằm Trình Kiệt:

“Tôi đã ăn xong được một lúc rồi muốn dùng hoa quả để tráng miệng, nhưng ngồi đợi mãi vẫn không thấy có đĩa chuối nào, anh có thể đổi cho tôi được không tôi cho anh đĩa bánh bao này”

Tiêu Dật nghe ra được trong lời nói kia của cô gái nọ rất có ẩn ý, cái gì mà chuối cái gì mà bánh bao chứ, còn không phải là có ý với Trình Kiệt hay sao. Trình Kiệt vẫn giữ thái độ không quá mức thân thiết đáp lời:

“Đĩa này chúng tôi đã dùng rồi, chi bằng cô gọi phục vụ mang tới thì hơn”

Cô gái kia vẫn cứ cố tình nói:

“Không sao, dù sao cũng có vỏ bọc ở ngoài, tôi cũng không ngại đâu”

Tiêu Dật vẫn im lặng ngồi ăn, Trình Kiệt nhận thấy được bộ dạng cố gắng kiềm chế kia của ai đó thì buồn cười, trong lòng đột nhiên nảy ra ý định muốn trêu chọc cậu một chút. Trình Kiệt cầm lấy quả chuối đưa cho cô gái kia rồi nhận đĩa bánh bao thu về. Cô gái kia nói một tiếng cảm ơn rồi vốn định nói thêm nhưng mà Trình Kiệt đã quay đi rồi, Tiêu Dật vừa thấy Trình Kiệt trao đổi liền đặt mạnh đĩa ăn xuống bàn, tay nhỏ cầm lấy ly nước bên cạnh đưa lên uống một ngụm thật lớn:

“Em ăn no rồi”

Trình Kiệt vẫn tỏ vẻ không biết gì:

“Mới chỉ ăn có một chút thôi đã no rồi hay sao?”

Tiêu Dật bức bối, giọng nói cũng mang theo tia gắt gỏng:

“Ăn no rồi là ăn no rồi”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được được, như vậy chúng ta về khách sạn”

Tiêu Dật khoanh tay trước ngực nhìn về phía băng chuyền:

“Em còn muốn dùng đồ tráng miệng”

Trình Kiệt lấy tới một phần bánh nhỏ trên băng chuyền đưa tới trước mặt Tiêu Dật, Tiêu Dật nhú mày không vui:

“Em muốn ăn hoa quả tráng miệng, quả chuối vừa rồi ở trên bàn đâu rồi?”

Trình Kiệt cố gắng nhin cười:

“Không phải mới đổi cho cô gái vừa rồi hay sao”

Cô gái kia sớm đã đứng dậy ra về rồi cho nên Tiêu Dật mới dám hờn dỗi với Trình Kiệt như vậy:

“Anh hay lắm, quả chuối đó là để em tráng miệng cơ mà”

Trình Kiệt xấu xa hỏi một câu thế này:

“Chẳng lẽ em ăn vẫn còn chưa đủ sao?”

Tiêu Dật giận quá mất khôn cho nên không thể hiểu ra được ý tứ trong lời nói của Trình Kiệt:

“Chưa đủ”

Cuối cùng Trình Kiệt đành phải gọi phục vụ đến nói người ta mang lên một nải chuối chín thật lớn cho Tiêu Dật, Tiêu Dật có nải chuối lớn rồi vẫn còn không vui, cậu căn bản chính là chỉ thích quả chuối ở trên bàn của mình vừa rồi mà thôi. Trình Kiệt buồn cười nói đối Tiêu Dật thế này:

“Tiêu Dật quả chuối vừa rồi nhìn giống như là đã hỏng rồi, em không thấy vỏ ngoài có rất nhiều chấm đen hay sao, nếu như nó không có vấn đề gì anh sao có thể đối cho cô gái kia được chứ, đương nhiên là phải để dành cho vợ của anh ăn”

Tiêu Dật vừa nghe đến từ vợ kia liền đỏ mặt liếc nhìn Trình Kiệt khế quát:

“Nói linh tinh cái gì...”

Trình Kiệt không biết lấy từ đâu ra một mảnh giấy nhỏ cùng chiếc bút đang cúi đầu viết cái gì đó trên giấy, sau đó rất nhanh liền mang tờ giấy kia đặt trên nải chuối chín vàng rồi đẩy tới trước mặt của Tiêu Dật:

“Được rồi, chúng ta về khách sạn thôi”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy mảnh giấy nhỏ kia đọc thử, trên đó vắn vắn viết bốn chữ đơn giản ngắn gọn nhưng lại vô cùng xúc tích, vừa đọc liền khiến cho khóe miệng của Tiêu Dật nhin không được phải khẽ cong cong nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ đang rất là không vui, tờ giấy đó viết thế này [Tặng vợ của anh]. Thế là người nào đó cứ như vậy ôm nải chuối lớn kia về tới khách sạn, căn bản không có thời gian mà nghĩ lại mọi chuyện để phát hiện ra được mình bị con sói lớn nào đó quay vòng vòng này giờ.

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt về tới khách sạn cũng là lúc Tống Ngộ Phàm trở về, ba người bước vào thang máy cùng lúc, Tống Ngộ Phàm quay sang nhìn nải chuối trên tay Tiêu Dật hỏi thế này:

“Đặc sản Thượng Hải là chuối sao, như thế nào lại mua một nải chuối lớn như thế này, cậu ăn vẫn còn chưa ngán hả?”

Tiêu Dật hả một tiếng đáp qua loa:

“Không có, vừa rồi thấy ở bên đường nhìn tươi ngon liền mua thôi”

Câu trả lời này khiến cho cả Tống Ngộ Phàm lẫn Trình Kiệt cũng phải cười ra tiếng, Tiêu Dật nhú mày cảm thấy không khí rất kỳ lạ liền nghi ngờ hỏi:

“Có gì sao?”

Tống Ngộ Phàm ho nhẹ một tiếng chỉ tay vào nải chuối:

“Cho tôi một quả được không?”

Tiêu Dật bẻ một quả chuối đưa cho Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm nhìn quả chuối lớn trong tay kia của Tiêu Dật liền cảm thán một câu mới đưa tay nhận lấy:

“Cũng thật khéo biết chọn nải chuối quả nào quả nấy vừa tay như vậy”

Tiêu Dật và Trình Kiệt bước ra khỏi thang máy, khi Tiêu Dật xác định Tống Ngộ Phàm đã đi xa rồi cậu mới kéo góc áo của Trình Kiệt hỏi:

“Anh ta vì sao lại kỳ quái như vậy?”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười vòng tay qua eo của Tiêu Dật bước về phía phòng của mình:

“Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta vẫn luôn như thế đó”

Tiêu Dật về đến phòng liền hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, ngày mai khi nào về Bắc Kinh?”

Trình Kiệt đang cười ca vát:

“Sáng ngày mai, anh họp xong liền về”

Tiêu Dật thản nhiên ngồi ăn chuối:

“Mấy giấy tờ của em anh mang đến hay chưa?”

Trình Kiệt vừa quay sang liền nhìn thấy khung cảnh nóng bỏng kia, lửa nóng vốn rất dễ cháy lúc này càng muốn bùng hực bốc lên cao:

“Chúng ta đi máy bay riêng”

Đúng lúc này ngoài cửa liền có tiếng chuông truyền tới, Tiêu Dật đang ăn cũng phải ngừng lại một lúc nhíu mày:

“Anh mở cửa đi”

Trình Kiệt bước ra ngoài mở cửa, bên ngoài là nhân viên giao hàng:

“Trình tiên sinh có phải không?”

Trình Kiệt gật đầu, nam nhân viên giao hàng kia mang một chiếc hộp được bọc cẩn thận giao cho hắn:

“Anh có bưu phẩm phiên ký nhận”

Trình Kiệt nhếch môi nhận lấy thùng hàng kia rồi nhanh chóng ký nhận, lúc hắn mang đồ vào bên trong liền phát hiện ra hồ ly nhỏ nhà mình đã biến mất:

“Tiểu Dật, em không muốn nhìn xem một chút sao?”

Trình Kiệt mang đồ vào trong phòng ngủ thấy ai đó đã nằm đắp chăn trên giường rồi:

“Em mệt lắm, em muốn ngủ”

Trình Kiệt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật, chậm rãi mang hộp đồ kia mở ra:

“Là nhân viên giao hàng đưa đồ tới, em có muốn nhìn xem một chút hay không?”

Tiêu Dật chùn chùn kín đầu:

“Không xem, anh đi ra ngoài đi”

Trình Kiệt thản nhiên mang mấy thứ đồ kia xếp trên giường:

“Đến xem đi, nhìn cũng không có gì đáng sợ cả”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng rất là tò mò, mấy cái món đồ chơi người lớn này không tò mò mới là lạ đó, nhưng mà cậu sợ mình mềm lòng một chút thì con sói lớn nào đó sẽ chớp lấy thời cơ ngay thể cho nên vẫn kiên quyết cứng rắn nói không muốn xem. Trình Kiệt cầm tờ giấy nhỏ hướng dẫn lên đọc qua một lượt:

“Tiểu Dật, còn có cả hướng dẫn sử dụng, chỗ này ghi rất là an toàn sẽ không gây trầy xước da”

Tiêu Dật có điểm khẩn trương:

“Anh nói với em điều này làm cái gì, em không dùng, anh thích thì tự mình dùng đi

Trình Kiệt kéo chân của Tiêu Dật xuống:

“Đến nhìn qua một chút đi, dù sao đồ cũng đã mua rồi không thể trả lại được”

Tiêu Dật vừa mới bị kéo chân khỏi người liền ngay lập tức nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt quát:

“Đã nói là buồn ngủ rồi mà”

Trình Kiệt mang một món đồ đưa tới trước mặt của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhìn thấy trước mắt mình là một món đồ dẹt nhỏ làm bằng da màu hồng phấn, cậu cũng không biết cái này để làm cái gì nữa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể biết được đó là cái gì, cuối cùng liền bị sự tò mò trong lòng đánh bại lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Cái này là cái gì?”

Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ nhà mình chịu lên tiếng hỏi thì hài lòng:

“Cái này để tô màu”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy thứ đó ở trên tay Trình Kiệt đánh giá một hồi:

“Gì mà tô màu?”

Cái mà Trình Kiệt đưa cho Tiêu Dật xem chính là cái dùng để đánh vào mũi, thật ra Trình Kiệt nói cái này để tô màu cũng không hoàn toàn sai, dù sao thì dùng cái này vẽ vẽ vài đường lên mũi của Tiêu Dật liền không phải sẽ ra màu đỏ ửng hay sao:

“Tiêu Dật hôm nay anh không phải họp, chúng ta chơi thử đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt rồi đáp thứ trên tay sang một bên:

“Đến nghỉ cũng đừng nghỉ đến nữa đi”

Trình Kiệt vẫn ở bên tai Tiêu Dật thổi gió:

“Không đau đâu mà... anh làm sao có thể làm em đau được chứ”

Tiêu Dật kéo chăn lên người đắp lại:

“Chơi cái này sẽ bị lệch lạc tình dục đấy, không tốt đâu”

Trình Kiệt nhú mào:

“Em lại nghe ai nói linh tinh nữa thế”

Tiêu Dật bỏ lại một câu rồi kéo chăn lên trùm kín mặt:

“Bác sĩ”

Trình Kiệt lại kéo chăn ra nói:

“Anh bây giờ lên mạng tìm hiểu, nếu như nói không sao thì chúng ta chơi thử có được hay không?”

Tiêu Dật vẫn là sợ bị đau, ai mà biết được trong lúc hưng phấn Trình Kiệt có quất ngất cậu hay không, dù sao thì lúc hai người làm không có mấy cái món đồ quái dị này thì Trình Kiệt đã thừa sức làm cậu ngất xỉu rồi chứ nói gì đến mấy thứ này nữa:

“Không được, nếu muốn chơi thì anh đi mà mang mấy thứ đó đi”

Trình Kiệt vẫn đặt tay lên vai của Tiêu Dật:

“Anh mang thì có gì mà thú vị chứ”

Tiêu Dật hừ hừ đẩy tay Trình Kiệt ra:

“Anh mang mới là thú vị đấy”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất dễ mềm lòng, hồ ly nhỏ nhà hắn chỉ ưa mềm không ưa cứng, hắn ở bên tai cậu dỗ dành thêm vài câu khẳng định sẽ đạt được mục đích:

“Ít ra em cũng nên nhìn xem một chút rồi mới quyết định cũng không muộn mà”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 100: Ôm Lấy Em Đi

Tiêu Dật vốn không thể nào mà vượt qua thứ cảm dỗ này, cộng thêm với con sói xấu xa nào đó cứ luôn miệng nói muốn cậu nhìn, cuối cùng Tiêu Dật đành mềm lòng ngồi dậy nhìn tới thứ đồ mà Trình Kiệt xếp ra trên giường kia, vừa nhìn thấy một bộ đồ chơi người lớn màu hồng phấn gương mặt của cậu cũng tự giác mà đỏ ửng lên, kết quả lại muốn xoay người nằm xuống:

“Được rồi được rồi, nhìn xong rồi, anh mau cất đi đi đừng để bữa bọn ở trên giường nữa”

Trình Kiệt cố gắng nhịn cười cúi đầu xuống ghé sát bên tai Tiêu Dật thổi gió:

“Hay là chơi một chút đi, em xem lại đúng mà màu hồng em thích”

Tiêu Dật trừng mắt muốn đẩy Trình Kiệt ra:

“Ai thích màu hồng chứ”

Trình Kiệt ở bên cạnh dụ dỗ:

“Là anh thích, chúng ta thử qua một chút có được không?”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, hai mắt nhắm lại làm ra dáng vẻ cậu đã ngủ rồi. Trình Kiệt kéo chăn của Tiêu Dật lên, chuẩn xác vòng tay ôm lấy eo cậu:

“Tiêu Dật, có muốn chơi thử hay không?”

Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra cầu nhàu:

“Không muốn, bây giờ là ban ngày đấy, mặt trời vẫn còn trên cao kia kìa”

Trình Kiệt hôn vào má của Tiêu Dật một cái:

“Anh đến kéo rèm cửa lại”

Tiêu Dật nhỏ giọng mềm lòng:

“Đã nói là không chơi rồi, anh sao lại nhiều lời như thế chứ”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ngồi dậy cười xấu xa:

“Đến chơi thử một chút đi, không biết chừng em lại thích”

Tiêu Dật kháng cự yếu ớt:

“Không muốn chơi”

Trình Kiệt nhanh chóng đứng dậy đi về phía cửa kính sát đất kia mang rèm cửa kéo lại, rèm cửa này thuộc dạng dày màu tối cho nên khi kéo lại rồi ánh nắng không thể xuyên qua một chút nào chiếu vào trong căn phòng nữa. Tuy rằng Trình Kiệt không có mở đèn, rèm cũng đã kéo kín nhưng dù sao bây giờ cũng vẫn là ban ngày cho nên ánh sáng trong phòng vẫn có thể duy trì được một độ sáng nhất định, không quá sáng cũng không quá tối hoàn toàn thích hợp để cho hai người cùng nhau chơi trò nóng bỏng này. Tiêu Dật có cảm giác mình giống như bị ép buộc vậy, chính là không có khả năng kháng cự một chút nào, Trình Kiệt không biết lấy từ đâu ra một túi đồ nữa rồi lấy bộ quần áo từ bên trong đó ra, bên trong là một bộ đồ thủy thủ rất là ngắn, chất vải cũng gần như là trong suốt rồi:

“Tiêu Dật, mặc cái này anh xem thử có được không?”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn bộ đồ kia, cái này đích thị là cho nữ mặc cậu sao có thể mặc được chứ:

“Anh muốn chết hả, lại dám nói em mặc cái thứ đồ này”

Trình Kiệt nắm lấy cổ chân của Tiêu Dật không cho cậu bỏ chạy, không rõ là cổ chân của Tiêu Dật nhỏ hay là bàn tay của Trình Kiệt quá lớn mà hiện tại cổ chân kia của cậu đã nằm gọn trong bàn tay của hắn rồi. Tiêu Dật dùng sức muốn thu chân lại nhưng không được kết quả chỉ còn biết lớn giọng quát mắng hắn:

“Trình Kiệt anh có thôi ngay không thì bảo”

Trình Kiệt đưa tay muốn cởi áo sơ mi của Tiêu Dật xuống:

“Tiêu Dật mặc vào đi, đã chơi thì chơi đến cùng, dù sao ở đây cũng có rồi như thế nào lại có thể bỏ qua được chứ”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn chiếc váy ngắn kia:

“Này là đồ nữ sao mà em mặc được hả”

Trình Kiệt dụ giọng:

“Mặc được, cũng chỉ cần đưa chân vào một lần thôi là mặc lên được rồi, để anh mặc giúp cho em”

Tiêu Dật vốn muốn kháng cự cho đến cùng nhưng mà tốc độ cởi quần áo trên người cậu của Trình Kiệt quả thật đáng kinh ngạc, loáng một cái áo sơ mi trên người cậu đã bị hắn cởi ra vứt xuống giường rồi. Trình Kiệt nửa cường chế nửa dỗ dành mặc áo thủy thủ vào cho Tiêu Dật, Tiêu Dật vốn chẳng thể đấu lại sức lực kinh người kia của ai đó cho nên cuối cùng vẫn bị ép buộc mặc áo vào người:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết đây là lần cuối cùng đấy, sau này đừng có mở miệng bắt em chơi mấy cái thứ biến thái này nữa”

Trình Kiệt cởi quần của Tiêu Dật xuống, mang cậu đặt ở trên đùi hắn để cho hắn dễ dàng có thể mang chiếc váy ngắn kia mặc vào cho cậu, hắn vừa làm vừa nghiêng đầu qua dùng môi mình chặn lại cái miệng liên tục kêu ca kia lại, đến khi mặc xong được chiếc váy kia lên người rồi mới chịu rời ra khỏi môi của Tiêu Dật. Trình Kiệt từ trong túi lấy ra một món phụ kiện cuối cùng chính là đôi tất dài đến gần đầu gối, Tiêu Dật đánh vào tay hắn trừng mắt quát tháo:

“Không mang”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút:

“Lại bướng bỉnh nữa, mặc đến gần xong bộ đồ này rồi còn mỗi đôi tất lại không chịu mang là sao”

Tiêu Dật muốn đưa tay cởi đồ trên người mình ra, bây giờ cậu cũng chẳng quan tâm cái gì nữa cho dù cởi đồ ra rồi trên người sẽ trống không thì cậu cũng mặc kệ, mặc thứ đồ này còn khó chịu hơn là không mặc gì. Trình Kiệt nhanh tay đẩy Tiêu Dật ngã xuống giường, hắn nhanh chóng cầm lấy còng tay ra kia khóa hai tay cậu lại trên đỉnh đầu:

“Chỉ một lần này thôi, sau này anh sẽ không nói em chơi cái này nữa”

Tiêu Dật giãy giụa hai tay muốn thoát ra, vừa mới rồi nhìn bộ đồ kia còn tưởng rất dễ bẻ gãy ai ngờ bây giờ bị còng vào rồi mới biết cái này so với dây thừng còn dẻo dai khó thoát ra hơn. Trình Kiệt nhanh tay mang tất chân kia xỏ vào cho hai chân cho Tiêu Dật, làm xong xuôi mọi chuyện rồi hắn liền nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới xấu xa nói:

“Có muốn đến nhìn một chút hay không?”

Tiêu Dật tức giận đá chân:

“Xuống khỏi người em ngay đi, nặng quá rồi đấy”

Trình Kiệt ngồi sang bên cạnh mang Tiêu Dật ngồi dậy, hai tay bị khóa chặt bẻ ngược ra phía sau hông, có muốn đưa tay tới đánh người cũng không thể được nữa. Trình Kiệt lại hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn nhìn em một chút hay không?”

Tiêu Dật không cần phải nhìn cũng biết bộ dạng hiện tại của mình nhất định sẽ rất kỳ quái:

“Không muốn nhìn”

Trình Kiệt giống như nghĩ ra điều gì đó liền ở phía sau ôm lấy eo cậu, cầm đặt lên vai cậu nói một câu thế này:

“Tiêu Dật, có thể cho anh chụp em một tấm hình hay không?”

Tiêu Dật nghe vậy liền giãy giụa trừng mắt:

“Anh dám chụp thì chúng ta liền cắt đứt, ông đây nhất định không tha thứ cho anh”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng hôn xuống đôi môi cấu kỉnh kia của cậu:

“Một tấm mà thôi, em đẹp như vậy anh thật sự muốn lưu lại”

Tiêu Dật kiên quyết không cho chụp:

“Không là không, nếu như anh sau này mang tấm hình đó ra bên ngoài thì em biết giấu mặt vào đâu chứ”

Trình Kiệt đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật, không biết hẳn đã làm cái gì mà bên ngực trái của cậu giống như bị cái gì đó kẹp lấy:

“Anh chỉ hận không giấu đi thật kỹ, làm sao có thể để cho người khác thấy được bộ dạng mê người này của em chứ”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống trước ngực của mình nhưng mà căn bản không thể nhìn thấy cái gì cả bởi vì áo của cậu đã che đi rồi, hai tay lại bị khóa chặt về phía sau không thể đưa tay kéo áo lên được:

“Trình Kiệt, anh kẹp cái gì vào ngực của em đấy hả, mau lấy ra ngay đi”

Trình Kiệt lấy thứ dụng cụ kia ra đưa tới trước mặt của Tiêu Dật:

“Là cái này, em yên tâm đã có một miếng silicon cao cấp ở chỗ này cho nên không bị đau đâu”

Tiêu Dật tức giận:

“Không đau cái đầu anh đấy, tự mà lấy kẹp cho anh đi”

Trình Kiệt lại luồn tay vào bên trong áo của Tiêu Dật xoa nắn khuôn ngực của cậu:

“Cho anh chụp một tấm hình thôi, đẹp như vậy nếu không lưu lại quả thật rất là tiếc”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt cố tình trêu đùa, một tay của hắn khẽ miết nhẹ điểm nhỏ trước ngực cậu, một tay lại ở phía dưới hai bắp đùi cậu vuốt ve Tiêu Dật Dật, hai cậu cả người kịch liệt run rẩy khó chịu không thôi. Trình Kiệt đưa đầu lưỡi liếm lấy vành tai của Tiêu Dật, Tiêu Dật có rất nhiều điểm nhạy cảm mà những điểm nhạy cảm này đều do Trình Kiệt phát hiện ra, chỉ sợ thân thể của cậu ngay cả đến bản thân cậu cũng không am hiểu bằng con sói xấu xa này:

“Trình Kiệt... đừng như thế... nhột...”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi cười:

“Để anh chụp một tấm hình, anh liền không như vậy với em nữa”

Tiêu Dật cắn môi cam chịu:

“Chỉ một tấm thôi đó”

Trình Kiệt đạt được mục đích liền nhanh tay cầm lấy cái vòng cổ làm bằng da kia đeo lên cổ cho Tiêu Dật, Tiêu Dật nhú mày:

“Còn muốn làm cái gì nữa đây”

Trình Kiệt cười tà:

“Anh mặc đủ đồ cho em, lên hình khẳng định còn xinh đẹp hơn”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt mang vòng cổ đeo vào, lại bị hắt kéo áo lên cao vượt ngực mang hai cái kẹp vừa rồi kẹp tới trước hai điểm nhỏ kia, cái này kẹp vào quả thật không có đau nhưng lại rất ngứa ngáy, hơn nữa nhìn xuống còn đặc biệt xấu hổ:

“Trình Kiệt, anh là cái đồ biến thái”

Trình Kiệt hôn một cái vào môi của Tiêu Dật rồi vỗ vỗ hông cậu:

“Có thể quỳ lên được hay không, nhanh chụp một tấm liền tháo mấy cái thứ lằng nhằng này ra cho em”

Tiêu Dật muốn thật nhanh kết thúc cho nên nghe theo lời của Trình Kiệt quỳ lên, cổ chân của cậu ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng vòng da kia khóa lại, hơn nữa còn có mắt xích nối vòng tay với vòng chân lại một chỗ với nhau hại Tiêu Dật có muốn cử động cũng không thể được nữa:

“Trình Kiệt, anh làm cái gì thế hả có thôi ngay đi hay không?”

Trình Kiệt cố tình mang váy mỏng kia kéo lên cao một chút để cho Tiêu Dật ẩn hiện mập mờ:

“Được rồi đây, anh chụp xong liền tháo bỏ cho em”

Tiêu Dật hét lớn nhìn người đang cầm máy điện thoại phía trước chuẩn bị chụp hình:

“Trình Kiệt cái đồ biến thái này”

Trình Kiệt đứng ở phía trước Tiêu Dật nói:

“Anh chuẩn bị chụp đấy, cười lên một cái đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt khàn giọng:

“Còn muốn ông cười, ông đây không chém chết anh đã là may rồi”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được được, thô tục như vậy anh cũng thật thích”

Tiêu Dật giãy giụa một chút:

“Chụp hay chưa hả?”

Trình Kiệt đáp:

“Em cứ giãy như vậy anh sao mà chụp được đây”

Tiêu Dật quả thật im lặng trừng mắt tức giận nhìn chăm chăm Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn cầm điện thoại đưa ở phía trước mặt cố tình nói để chọc tức Tiêu Dật:

“Anh ngay từ lúc đầu đã nói với nhân viên bán hàng rằng lấy bộ hải quan này, bởi vì em kiêu ngạo như vậy mặc cái này là hợp nhất, quả thật rất là có phong thái mà”

Tiêu Dật hét lớn:

“Còn không mau ngậm miệng lại, anh chụp xong hay chưa?”

Trình Kiệt đặt máy điện thoại xuống dưới bàn rồi đi tới chỗ Tiêu Dật:

“Rồi rồi, anh đến ngay đây”

Thật ra vừa mới rồi Trình Kiệt không có chụp mà quay video lại, hiện tại lúc đặt máy điện thoại xuống bàn kia vẫn còn chưa thoát khỏi chế độ ghi hình. Trình Kiệt đến mang vòng chân kia tháo ra cho Tiêu Dật, rồi cầm lấy một cái cây có đầu lông nhỏ đưa tới gãi gãi trên bụng cậu. Tiêu Dật ngay lập tức thở dốc:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt vẫn mang cái cây có đầu lông nhỏ kia phe phẩy trước người của Tiêu Dật hỏi:

“Có vui không?”

Tiêu Dật hừ hừ trừng mắt cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ:

“Trình Kiệt... em nhất định không tha cho anh”

Trình Kiệt di chuyển cây chổi lông trên tay xuống phía dưới Tiêu Dật hừm một tiếng:

“Hừm, em nói không tha cho ai?”

Tiêu Dật cả người vặn vẹo muốn né tránh:

“Trình Kiệt, đừng có như thế mà”

Trình Kiệt cả người nóng như lửa đốt khàn giọng:

“Vậy vừa nói là không tha cho ai?”

Tiêu Dật khỗ sở muốn né tránh cái cây chối lông kia:

“Trình Kiệt ngừng tay... mau ngừng tay đi”

Trình Kiệt quả thật ngừng tay lại, hắn đưa tay cầm lấy cầm cậu khẽ nâng lên:

“Vậy vừa nói là không tha cho ai đây?”

Tiêu Dật cả người vô lực thở dốc:

“Không nói vậy... em không nói”

Trình Kiệt nhếch môi kéo Tiêu Dật đứng dậy bước xuống giường, để cho cậu đứng quay mặt áp sát vào góc tường phía trước, hắn cầm lấy cái tấm da phết lông kia đánh vào lưng của cậu:

“Là lại hư quá rồi, phạt đánh vào lưng em vì tội nói dối”

Thật ra cái kia đánh vào lưng không hề đau đớn một chút nào mà ngược lại còn tăng thêm khoái cảm, Tiêu Dật hơi cong người, gương mặt áp sát vào mặt tường đối diện nhỏ giọng rên rỉ:

“Trình Kiệt... ôm lấy em... ôm lấy em đi”

Lời mời gọi quá mức nóng bỏng này làm sao Trình Kiệt có thể từ chối, hắn nhanh chóng vứt thứ đồ trên tay xuống sàn rồi cởi còng tay ra cho Tiêu Dật, giây tiếp theo liền ngồi xuống mang hai tay tách lưng của cậu ra rồi đưa đầu lưỡi vào bên trong liếm nơi đó của Tiêu Dật. Tiêu Dật hai tay

chống lên tường khẽ cong người, một bộ dạng vừa nhìn liền khiến cho người ta nóng bừng:

“Ừm...Trình Kiệt”

Trình Kiệt đứng dậy xoay eo Tiêu Dật lại, mang một chân của cậu nhấc lên cao sau đó liền mang Tiểu Kiệt sớm đã nhịn nãy giờ tiến vào. Tiêu Dật hai tay đặt trên vai của Trình Kiệt giữ chặt, miệng nhỏ chỉ vừa mới hé ra liền bị Trình Kiệt mang đầu lưỡi tiến vào. Tiêu Dật ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt, một chân cố gắng chống đỡ lấy cơ thể, hai mắt mê man nhiễm đầy dục vọng, đến khi Trình Kiệt rời khỏi môi của Tiêu Dật rồi đầu nhỏ của ai đó liền ngay lập tức gục trên vai hằn khẽ ngâm nga đứt quãng:

“Trình Kiệt... đến giường ngủ đi... đến giường ngủ...”

Trình Kiệt nâng mông của Tiêu Dật ôm cậu đi đến giường ngủ, Tiêu Dật được đặt lên giường có một chút thoải mái liền mới nhớ đến trên ngực mình vẫn còn gấn hai cái kẹp nhỏ kia, cậu đưa tay nhanh chóng vứt thứ đó sang một bên, Trình Kiệt cười xấu xa đưa tay xé rách áo thủy thủ trên người của Tiêu Dật, Tiêu Dật hốt hoảng a lên một tiếng, Trình Kiệt nâng giọng nói một câu thế này:

“Không phải là thích cái áo đó rồi chứ”

Tiêu Dật cả người nhiễm đỏ, mồ hôi trên trán bắt dính cả mái tóc, cậu đưa tay về phía trước đánh vào lồng ngực của Trình Kiệt hỗn hển nói:

“Nói linh tinh”

Trên cổ của Tiêu Dật vẫn còn mang vòng da, ở chính giữa cái vòng da đó có một dây xích, Trình Kiệt bất ngờ nắm lấy sợi dây xích kia kéo mạnh cậu ngồi dậy, Tiêu Dật không kịp phản ứng gì cả cứ như vậy bị Trình Kiệt lôi tới, cổ hiện tại cũng có chút đau:

“Á... anh làm gì thế?”

Trình Kiệt nắm lấy eo của Tiêu Dật chặt cứng, miệng đưa tới cắn vào bên vai cậu một cái rất mạnh, Tiêu Dật rùng mình giãy giụa:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt một lúc sau mới buông Tiêu Dật ra, hấn ngẩng đầu hôn lấy miệng của cậu, nụ hôn này vô cùng cuồng dã giống như là trong lòng hấn có tức giận đã tích tụ bấy lâu nay hiện tại liền mang xả ra hết vậy. Tiêu Dật có chút hoảng sợ, thỉnh thoảng cậu sẽ có cảm giác này, cảm giác Trình Kiệt giống như là một con người khác vậy rất kỳ lạ.

“Trình Kiệt... ưm...”

Trình Kiệt hứm một tiếng, lực đạo trên tay đặt ở eo cậu cũng từ từ nói nóng, động tác động thân cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Tiêu Dật hiện tại cũng không biết phải lên tiếng nói cái gì, cuối cùng vẫn là im lặng không nói nữa.

“Có vui không?” Trình Kiệt xấu xa hỏi

Tiêu Dật sớm đã bị Trình Kiệt làm cho đến mức cả người mềm nhũn, ý thức mơ hồ, tuy rằng bên tai có nghe thấy được tiếng nói của hấn nhưng mà ý nghĩa trong lời nói của hấn là gì thì cậu căn bản không nghe ra được. Trình Kiệt hài lòng vỗ vỗ vào mông của Tiêu Dật, hấn nhanh chóng mang vòng cổ trên người cậu tháo xuống, cương chiều hôn vào vành tai của cậu dịu dàng hỏi han:

“Muốn đi tắm hay không?”

Tiêu Dật thở dốc, hai mắt khép hờ ưm một tiếng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 101: Anh Vì Sao Lại Thích Em

Tiêu Dật trở về Bắc Kinh vài tuần liền bắt đầu bận rộn công việc làm người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập trang sức chuẩn bị ra mắt của Sử Cát Cát. Lần này có khá nhiều công việc phải làm, không chỉ riêng đơn giản như lúc trước đến chụp vài tấm hình liền xong, bởi vì Tiêu Dật cũng sắp kết thúc kỳ thực tập cho nên nhân cơ hội làm mẫu ảnh lần này quảng bá cho tên tuổi của cậu hơn chính vì thế thỉnh thoảng sẽ được nhà báo để ý phỏng vấn qua.

Tiêu Dật mỗi buổi sáng sẽ có xe của Trình thị đưa đón, còn có một tài xế riêng quen mặt chính là Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta, một ngày hai lượt buổi sáng đưa đi buổi tối đón về. mấy nhân viên chụp hình đều nhận ra được điểm khác thường này, dĩ nhiên thì không quá khó để biết được người đàn ông ngồi trong chiếc xe hơi bóng loáng kia mỗi ngày đều đưa một nghệ sĩ còn chưa có tên tuổi này đến chụp hình là Trình Kiệt. Chính vì Trình Kiệt cố tình cho mọi người nhìn thấy hãnh cho nên đám người hợp tác lần này không một ai dám làm khó Tiêu Dật cả, đôi khi Tiêu Dật cũng còn cảm thấy mình so với người mẫu đại diện cho bộ sưu tập lần này được đối xử tốt hơn nhiều.

“Tiêu Dật, cậu có muốn ăn gì hay không?” Một nam nhân viên trẻ phụ trách hậu trường lên tiếng hỏi

“Không cần đâu”

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, đa số mọi người đều mua cơm hộp về ăn, Tiêu Dật nói với Trình Kiệt không cần lúc nào cũng phải đến đón cậu đi ăn trưa bởi vì làm như thế sẽ khiến người trong đoàn bàn tán, nhưng mà con sói lớn xấu xa nào đó mỗi buổi sáng đưa cậu đi làm, buổi tối lại đón về nhà đều cố tình mang cửa kính hạ xuống chỉ sợ người khác không biết hằm ở trong xe mà thôi, chính vì thế nên không ai không biết rằng cậu quen biết hằm cả.

“Hỏi cậu ta làm gì, người ta đi ăn nhà hàng với Trình tổng sao có thể ăn cơm hộp như chúng ta đây” Một nữ trợ lý hậu trường tên Trần Hiếu Hà lên tiếng nói vui

Tiêu Dật đưa tay vuốt vuốt chớp mũi có chút mất tự nhiên, nam trợ lý cho thợ chụp ảnh tên là Dương Khôn cũng theo vậy hòa vào hỏi cậu:

“Quan hệ giữa cậu và Trình tổng hình như rất tốt nhỉ?”

Tiêu Dật cười cười đáp thế này:

“Cũng không có gì, Trình tổng đối với nghệ sĩ nào trong công ty đều tận tình như vậy cả”

Trần Hiếu Hà nâng giọng:

“Tận tình đến mức mỗi bữa trưa đều tới đón cậu đi ăn cơm, tôi thật là muốn trở thành nghệ sĩ của Trình thị đó”

Tiêu Dật đưa tay lên tóc mình giả bộ vuốt lại:

“Chúng tôi trao đổi công việc, cũng chỉ có buổi trưa mới có thời gian, Trình tổng rất bận”

Dương Khôn cười ha ha:

“Trình tổng quả thật bận, nhưng mà vẫn có thể đến đón cậu đi bàn công việc chứ không để cho cậu tự đến”

Tiêu Dật gương mặt có chút đỏ:

“Cái này, hai người cũng thấy đây tôi đâu có xe”

Đúng lúc này ở phía xa có tiếng xe bóp còi, Tiêu Dật nhìn ra phía bên ngoài liền thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở đối diện bên đường, hơn nữa người nào đó còn cố tình hạ cửa kính xe xuống thật thấp chỉ sợ mọi người ở chỗ này không ai biết hẳn là Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy nói:

“Tôi đi trước đây, lát nữa gặp”

Mọi người gật đầu, Tiêu Dật nghe thấy ở phía sau có nhiều người bàn tán đoán già đoán non về mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, có người đoán quả thật là đúng cũng có người nói hai người bọn cậu là họ hàng ruột thịt. Tiêu Dật đi đến chỗ của Trình Kiệt liền liếc nhìn hẳn một cái tỏ vẻ tức giận, Trình Kiệt cũng biết hồ ly nhỏ nhà mình tức giận cái gì nhưng mà hẳn từ đầu đến cuối vẫn không để ý.

“Trình Kiệt em nói với anh bao nhiêu lần rồi, lần sau anh đỗ xe cách xa chỗ này một chút có được không?”

Trình Kiệt vừa nâng kính xe lên liền quay sang muốn ôm lấy Tiêu Dật nhưng bị cậu thẳng tay gạt ra:

“Anh là lo lắng cho em, nắng nóng như vậy sao lại nỡ bắt em đi bộ một đoạn chứ”

Tiêu Dật khoanh tay trước ngực hừ hừ:

“Anh lúc nào cũng lấy lý do này lý do nọ thôi, anh còn như vậy nữa thì buổi trưa không cần đến đón em đi ăn cơm”

Trình Kiệt gật đầu:

“Như vậy cũng được, anh mua cơm trưa đến cho mọi người trong đoàn cùng ăn, tiện thể nhắc nhở một chút không được phép làm cho vợ của anh mệt”

Tiêu Dật trừng mắt đưa tay tát vào má của Trình Kiệt một cái:

“Trình Kiệt anh rốt cuộc có biết xấu hổ không thế hả?”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật cười xấu xa:

“Em nói xem”.

...

Khoảng thời gian này Tiêu Dật chính thức dọn khỏi ký túc xá đến ở tại nhà của Trình Kiệt, cậu vốn là không muốn tới nhà hăn ở nhưng mà con sói xấu xa nào đó cứ lấy cớ thuận tiện đón cậu đi làm cho nên đến cuối cùng vẫn bị hăn cưỡng chế ép buộc làm theo.

Sau khi ký hợp đồng trở thành người mẫu chụp hình cho bộ sưu tập mới của Sử Cát Cát Tiêu Dật cũng dừng mọi hoạt động thực tập của Trình thị, lý do vì công việc này quá mức bận rộn nếu như chỉ là người mẫu chụp hình đến xong về thôi thì không sao, đằng này cậu còn phải kết hợp làm bước đệm chính thức bước vào giới giải trí cho nên phải nhân cơ hội này tích cực xuất hiện trên mặt báo một chút.

Kế hoạch truyền thông của Sử Cát Cát quả thật làm rất rầm rộ, liên tiếp trong một tuần trên các trang báo thời trang đều quảng bá cho bộ sưu tập của bọn họ, hơn nữa không biết có phải do Trình Kiệt động tay động chân vào hay không mà hình chụp cậu lại xuất hiện trên báo nhiều hơn hăn so với nghệ sĩ được lựa chọn làm gương mặt đại diện chính cho bộ sưu tập kia.

Khi mọi chuyện đều được làm xong xuôi, bộ sưu tập kia của Sử Cát Cát đang không ngừng được bán đi với số tiền lợi nhuận càng ngày càng tăng cao, buổi tối hôm ấy Sử Linh mở một bữa tiệc ăn mừng dành cho tất cả mọi người trong công ty, dĩ nhiên trong số khách mời không thể thiếu Tiêu Dật, mà điều đáng nói ở đây chính là Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta lấy thân phận là cấp trên có nghệ sĩ của công ty tham dự buổi chụp hình mà cũng xuất hiện ở chỗ này, lý do này không cần nói ra người ta cũng cảm thấy quá mức gượng ép, nhưng mà từ đầu đến cuối lại không ai dám ở trước mặt hắn lên tiếng trừ một người chính là Tiêu Dật.

Ở nhà của Trình Kiệt, Tiêu Dật sớm đã mặc trên mình một bộ vest màu xám kẻ ca rô lạ mắt vô cùng bảnh bao, trên cổ của áo sơ mi màu trắng còn thắt một chiếc nơ nhỏ cùng màu với bộ vest, ở trên vạt áo cũng không thiếu đồ trang sức lấp lánh của Sử Cát Cát. Người nọ đẹp trai nhưng lại mang một khuôn mặt nhăn nhó giống như không vui:

“Trình Kiệt, anh đến đó làm gì chứ?”

Trình Kiệt đang đứng trước gương lớn thắt ca vát:

“Anh cũng không phải là không mời mà tự động đến, em xem không phải anh cũng có giấy mời rồi hay sao?”

Tiêu Dật nhú mày:

“Biết là anh có giấy mời rồi, nhưng mà lần này bên Trình thị cũng chẳng có hợp tác gì mà, em chỉ là một người mẫu nhỏ thôi cũng không phải gương mặt đại diện, anh đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, anh đến đó không phải sẽ khiến cho người ta khó hiểu lắm hay sao?”

Trình Kiệt hơi dừng lại động tác một chút, hắn thông qua gương lớn phản chiếu nhìn về phía người nào đó phía sau:

“Có gì khó hiểu, anh đến đó cũng chẳng ăn hết đồ ăn của bọn họ”

Tiêu Dật ngồi xuống giường nói:

“Anh ở nhà đi”

Trình Kiệt xoay người bước về phía Tiêu Dật, hẩn cúi người mang gương mặt của mình sát về phía gương mặt cậu:

“Em sao lại vô lý như vậy đây, anh là đi dự bữa tiệc của đối tác lâu năm, cũng là công việc đẩy em sao lại không để cho anh đi đây?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, bản thân cậu luôn luôn rõ ràng một điều rằng Trình Kiệt chỉ mang điều này ra làm cái cớ mà thôi:

“Trình Kiệt không phải anh không biết, em thật sự không muốn để cho người khác biết em ở phía sau có người chống lưng đâu, nếu cứ như vậy mọi người sẽ không công nhận thực lực của em được”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Em quan tâm cái đó làm gì, em thấy trong giới giải trí có ai là đơn phương độc mã mà nổi tiếng hay chưa?”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt nghiêm túc đáp:

“Nhưng cũng không cần lộ liễu như vậy, em đến chụp hình mọi người đều biết anh ngày ngày đưa em đi làm, buổi tối đến đón em về, như vậy mọi người đều biết hết rồi”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Chính là trọng điểm đó, mọi người đều biết hết rồi bây giờ mà cố tình giấu không phải sẽ khiến cho người ta nghĩ em rằng có tật giật mình cho nên mới giấu giếm như vậy hay sao”

Tiêu Dật bữu môi ngồi xoay người sang một bên:

“Anh luôn cố tình biểu hiện rõ ràng cho người khác biết, lát nữa đến bữa tiệc thì xong rồi, mọi người sẽ không còn nghi ngờ gì nữa về mối quan hệ của chúng ta”

Trình Kiệt cuối cùng chịu xuống nước:

“Được rồi, lát nữa đợi em vào một lúc rồi anh mới vào, khi vào trong bữa tiệc chúng ta duy trì khoảng cách không nói chuyện có được hay chưa?”

Tiêu Dật im lặng một hồi:

“Hay là anh tốt nhất ở nhà đi, đến đó cũng chỉ khiến anh thêm nhàm chán thôi mà”

Trình Kiệt đứng thẳng dậy xoay người bước về phía gương lớn nâng giọng đáp:

“Làm sao được chứ, anh ở nhà mới là nhàm chán, tuy rằng đến đó không được nói chuyện với em nhưng ít nhất vẫn có thể nhìn thấy em mà”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng không hiểu sao vừa vui vẻ vừa buồn bực, cậ lên giọng cảnh cáo Trình Kiệt:

“Lát nữa đến nơi rồi, anh đừng tùy ý nữa, nghiêm túc một chút, ra dáng Trình tổng một chút đi, đừng có lúc nào cũng như một tên lưu manh”

Tiêu Dật mặc một bộ vest màu xanh tối, đơn giản mà tinh tế làm tăng lên sự hài hòa của từng đường kim mũi chỉ và đường nét cơ thể hảnh, đôi chân dài thon gọn thẳng tắp, tấm lưng dài, đôi vai rộng, nhìn tổng thể chính là mẫu đàn ông lý tưởng của phụ nữ hiện đại, đây là mới chỉ xét đến ngoại hình vẻ bề ngoài mà thôi, xét về công việc của hảnh hiện tại chỉ sợ không chỉ có phụ nữ mà ngay cả đàn ông cũng coi hảnh là mẫu người lý tưởng rồi.

Tiêu Dật ngồi chống cằm trầm tư hỏi:

“Trình Kiệt, anh vì sao lại thích em?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật cười cười:

“Thích em thì chính là thích em thôi”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi:

“Vì sao lại thích?”

Trình Kiệt trầm tư một lúc:

“Em thật sự muốn biết sao?”

Tiêu Dật gật đầu, sau đó cậu liền cảm thấy hối hận khi mình muốn biết lý do, bởi vì Trình Kiệt liền trả lời cậu thế này:

“Chân dài, mông vênh, giọng nói dễ nghe, hơn nữa ở trên giường rên cũng đặc biệt bắt tai, còn có phía sau giống như là có ma thuật vậy, mỗi lần anh tiến vào liền không tự chủ được mà đâm mạnh tới không biết bao nhiêu lần, còn có...”

Tiêu Dật không thể nghe lọt tai được nữa đành phải hét lên:

“Im ngay đi, em không muốn nói chuyện với anh nữa”

Bữa tiệc được tổ chức ngay dưới sảnh lớn của Sử Cát Cát, Trình Kiệt lái xe đưa Tiêu Dật đến nơi, sau đó liền không cho người ta xuống xe ngay mà phải kéo lại hôn một ngụm, hôn đến mức miệng của Tiêu Dật cũng đỏ lên một chút, cuối cùng Trình Kiệt mới chịu buông tha cho hồ ly nhỏ đang tức giận thở phì phò kia xuống xe.

Trình Kiệt quả đúng như lời hắn nói, ba mươi phút sau mới chậm rãi tiến vào phía bên trong, đám nhân viên Sử Cát Cát lúc vừa mới rồi thấy Tiêu Dật một mình bước vào liền cứ ngỡ lần này Trình Kiệt không có đi theo, ai ngờ nhanh như vậy người đã đuổi tới rồi. Trình Kiệt lúc bước vào trong sảnh lớn ánh mắt vẫn theo thói quen nhìn xung quanh hội trường, sau khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc kia khoe môi liền nhếch lên một nụ cười cứng chiều, tiếp sau đó gương mặt kia so với gương mặt cương nghị lạnh lùng hiện tại liền không có một chút quan hệ nào cả.

Tiêu Dật không quen biết với quá nhiều người ở chỗ này, cậu chỉ quen biết với đoàn làm việc trong buổi chụp hình lần đó với cậu, lúc này may mắn nhìn thấy nhóm người đó liền bước tới đứng nói chuyện vài câu, lúc đầu nội dung cuộc nói chuyện chính là công việc, một lúc sau đó không hiểu thế nào nhóm người đó lại một câu Trình tổng hai câu Trình tổng.

“Tiêu Dật, Trình tổng vừa rồi không đưa cậu đến cùng à?” Nhiếp ảnh gia chính Võ Thừa Thái lên tiếng hỏi

Tiêu Dật cố gắng cười ha ha tự nhiên:

“Võ lão sư, anh hỏi thế là thế nào, Trình tổng đương nhiên không đưa tôi đến rồi”

Trợ lý của Võ Thừa Thái là Ninh Vân ở bên cạnh nói thế này:

“Hay là cậu và Trình tổng giận nhau, cậu xem Trình tổng hôm nay lại có mặt ở chỗ này khẳng định chính là đi giám sát cậu rồi”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước cam đang cầm trên tay:

“Trình thị và Sử thị chính là đối tác lâu năm, lần này Sử thị thành công như vậy đương nhiên mời Trình tổng đến cũng là điều dễ hiểu mà, sao có thể nói là đến giám sát tôi được chứ”

Nhân viên phụ trách hậu trường Đại Trường có lẽ uống đã ngà ngà say, gương mặt đỏ ửng khác thường, giọng nói cũng lè nhè không rõ ràng:

“Cậu cũng không cần phải giấu giếm, người trong giới đến sáu bảy phần chính là thích người đồng giới, hơn nữa không thích cũng phải cố mà tiếp cận thôi, muốn tồn tại ở trong giới giải trí này năng lực chỉ là một phần nhỏ, có người chống lưng quảng bá mới là phần chính”

Đúng lúc này trên sân khấu lớn có người phát biểu, người đứng phía trên chính là Sử Linh, cô ấy đại loại là nói lời cảm ơn sau đó liền mời gương mặt đại diện cho bộ sưu tập lần này lên phát biểu. Vị trí gương mặt đại diện do nam ca sĩ Quách Tấn bên phía Lạc thị ảnh nghiệp phụ trách, Quách Tấn này nổi lên chính là nhờ scandal tình ái với nữ nhạc sĩ viết bài hát cho anh ta, nghe nói nữ nhạc sĩ nọ hơn Quách Tấn những tám tuổi, đã ly hôn hai lần và có một người con gái đang ở cùng với người chồng thứ hai. Có lẽ Quách Tấn cũng quả thật có giọng hát, hơn nữa cũng may mắn vì dính scandal mà nổi tiếng được, hoặc chính là giống như Đại Trường vừa mới nói ở trong giới giải trí muốn tồn tại được năng lực chỉ là phần nhỏ cái chính vẫn là có người chống lưng phía sau.

Quách Tấn trong quá trình làm việc có vẻ như không thích cậu, lý do bởi vì mỗi lần cậu chủ động chào hỏi thì anh ta luôn không lên tiếng mà lạnh lùng quay đi, hai tuần hợp tác cùng làm việc tất cả mọi người trong đoàn cậu đều nói chuyện qua chỉ riêng Quách Tấn này từ đầu đến cuối không hề có ý định lên tiếng nói nửa lời với cậu. Tiêu Dật cũng không chắc có phải là do cậu bắt gặp Quách Tấn cùng nữ nhạc sĩ kia ở sau bãi đỗ xe hay không mà anh ta luôn không mấy thiện cảm đối với cậu, nhưng mà dù sao thì cậu cũng không quá mức để tâm, người này cũng không phải hợp tác với cậu một thời gian dài.

Tiêu Dật liếc mắt nhìn xung quanh một hồi phát hiện ra ở chính giữa đại sảnh có một người đàn ông nhìn rất bắt mắt, chùm đèn lớn nặng trĩu phía trên vừa vịn chiếu ánh sáng xuống người đàn ông này khiến cho người ta

còn tưởng nhầm rằng người đàn ông này tự phát ra thứ ánh sáng giống như là những vị thần trong thần thoại hy Lạp vậy. Tiêu Dật trong lòng có chút không được thoải mái bởi vì xung quanh người đàn ông đó có rất nhiều cô gái xinh đẹp, nơi này là tiệc đứng cho nên phụ nữ đến dự tiệc đều trang điểm rất lộng lẫy, ngay cả váy áo mặc trên người cũng đều được lựa chọn cẩn trọng, nếu như không phải là kiểu nữ tính dịu dàng thì chính là kiểu nóng bỏng bốc lửa mà hai loại đó đều vây ở xung quanh người đàn ông kia. Tiêu Dật không có bước tới gần nơi đó, nơi đây có hàng trăm con người mà mỗi người đều giống như chính là một rào cản vô hình khiến cho cậu không thể nào mà thoải mái bước tới gần lên tiếng nói chuyện với người đàn ông kia được, nếu như trong hội trường rộng lớn này chỉ tồn tại cậu và người đó, cậu nhất định sẽ hướng ai kia gọi thật lớn một tiếng rồi đứng im đợi người kia bước về phía mình, nhưng đáng tiếc hiện tại nơi này lại có quá nhiều người khiến cho cậu ngay cả giả bộ vô tình bước đến gần cũng không dám. Một khoảng thời gian sau đó, Tiêu Dật mới phát hiện ra rằng rào cản không phải là người khác mà chính là bản thân của cậu, dĩ nhiên thì chuyện này cũng phải đợi đến tới gần ấy năm sau đó thì cậu mới có thể phát hiện ra được, vẫn là câu nói đó... chuyện này để nói sau đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 102: Em Không Sinh Được Khi Con Đâu

Ba ngày sau đó Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, mẹ Tiêu ở bên này nói đã lâu không thấy con trai về nên nhớ vì thế muốn cậu nhanh một chút trở về, Tiêu Dật trong lòng không hiểu sao có chút bất an vì giọng điệu của mẹ Tiêu rất là kỳ quái, cậu có thử thăm dò nhưng đều vô ích cuối cùng chỉ còn biết gật đầu đồng ý nói cuối tuần này sẽ trở về.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật ngồi trên giường nói cho Trình Kiệt biết:

“Em cuối tuần này sẽ về quê”

Trình Kiệt đặt máy tính ở trên đùi, ngón tay thon dài đang gõ ở trên đó cũng bất chợt dừng lại một chút:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là lâu rồi không có về”

Trình Kiệt mang máy tính để xuống dưới giường, hất vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật khẽ hỏi:

“Cuối tuần là khi nào?”

Tiêu Dật không có đẩy Trình Kiệt ra:

“Thứ sáu, thứ hai lại lên”

Trình Kiệt hỏi:

“Thứ bảy về không được sao?”

Tiêu Dật cũng không có hỏi lý do nhiều đã trực tiếp lắc đầu:

“Không được”

Trình Kiệt đặt cằm của mình lên đỉnh đầu của Tiêu Dật:

“Vậy chủ nhật lên được không?”

Tiêu Dật làm sao mà không hiểu Trình Kiệt đang nghĩ cái gì, con sói xấu xa nào đó là muốn cậu ở với hắn nhiều thêm một ngày cho nên mới như thế:

“Không được, chủ nhật với thứ hai có khác nhau hay sao?”

Trình Kiệt thở dài:

“Đương nhiên khác, như vậy anh lại phải ít đi một ngày được ôm em vào lòng”

Tiêu Dật nghe thấy vậy trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nhưng mà gương mặt nhỏ nhắn lúc này lại nhăn lại tỏ vẻ khinh bỉ:

“Anh bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, không biết hắn từ lúc nào mua được món đồ này mà hiện tại lại đeo vào ngón áp út của cậu. Tiêu Dật cảm giác giống như là một phép màu, Trình Kiệt chỉ vừa nắm lấy tay cậu một chút thôi bỏ ra liền thấy ở trên ngón tay có món đồ rồi:

“Ở đâu ra thế?”

Trình Kiệt nhìn chiếc nhẫn có hình dáng giống như là chiếc vòng kim cô của Tôn Ngộ Không ở trên ngón áp út của Tiêu Dật khẽ nói thế này:

“Của mẹ anh đấy, chỉ cho em đeo tạm mà thôi, để cho những lúc không có anh người khác biết mà tránh xa em”

Tiêu Dật vừa nghe là biết ngay Trình Kiệt đang nói dối rồi, chiếc nhẫn này mới tinh bóng loáng như vậy, hơn nữa kiểu dáng lại độc đáo lạ mắt không có lý nào hợp với tuổi tác của mẹ Trình Kiệt, lại đã được người khác đeo qua rồi:

“Lại nói linh tinh nữa, chiếc nhẫn này nằm trong bộ sưu tập của Sử Cát Cát, em còn chụp hình với nó có thể không nhận ra sao”

Trình Kiệt bật cười, cầm lấy bàn tay có đeo nhẫn kia của Tiêu Dật đưa lên:

“Nếu có người hỏi em sao lại đeo nhẫn này thì em trả lời sao?”

Tiêu Dật tựa đầu vào lồng ngực Trình Kiệt tinh nghịch đáp:

“Làm gì có ai thèm hỏi mấy cái câu ấu trĩ như vậy chứ?”

Trình Kiệt dùng hai tay nắm lấy bàn tay đó của Tiêu Dật:

“Em phải nói là nhẫn của chồng em cho”

Tiêu Dật thu tay lại đánh vào lồng ngực của Trình Kiệt một cái:

“Anh nói linh tinh nữa”.

...

Rất nhanh đã đến thứ sáu, lần này Tiêu Dật đi máy bay trở về Thiên Tân, lúc ngồi chờ làm thủ tục máy bay Trình Kiệt cũng ngồi ở đó cùng với cậu,

hiện tại đã đến giờ đi làm rồi mà người này cứ nhất quyết không chịu trở về công ty khiến cho Tiêu Dật cũng phải sốt ruột thay mỗi khi điện thoại gọi đến cho hẳn thúc giục hẳn đi làm:

“Trình Kiệt, anh trở về trước đi, hình như công ty còn có việc gấp đó”

Trình Kiệt vẫn ngồi ở bên cạnh Tiêu Dật thản nhiên đáp:

“Không vội, anh đợi em vào bên trong rồi về”

Tiêu Dật thở dài, cậu có cảm giác là mình được hẳn tiễn đi xa mấy năm không trở về vậy, cứ quyến luyến mãi không chịu đi:

“Trình Kiệt, cũng chỉ về quê có bốn ngày thôi mà”

Trình Kiệt im lặng không lên tiếng, đúng lúc này không biết từ đâu có một cô gái e dè bước tới phía bọn họ. Tiêu Dật lúc đầu cũng không để ý quá nhiều, chỉ nghĩ rằng là người đợi làm thủ tục lên máy bay mà thôi vì cô ấy cũng kéo theo một va li hành lý.

“Xin hỏi, có phải anh là người mẫu chụp hình cho trang sức Sử Cát Cát hay không?” Cô gái kia ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật một lúc rồi mới dám dè dặt hỏi.

Tiêu Dật quả thật rất bất ngờ, không nghĩ lại có người nhận ra được cậu. Tiêu Dật quay sang nhìn cô gái kia phát hiện ra trên tay cô ấy cầm một tờ báo thời trang, ở trang mở ra kia có hình của cậu trong đó, Tiêu Dật hiểu ra được khẽ mỉm cười gật đầu:

“Đúng thế”

Cô gái kia nhìn hình của cậu trong tạp chí rồi lại nhìn cậu:

“Anh ở ngoài còn đẹp hơn trong đây”

Tiêu Dật có cảm giác mình hình như nổi tiếng một chút rồi, còn có cảm giác giống như là có người biết đến mình vậy:

“Cám ơn cô”

Trình Kiệt không biết uống nhầm thuốc gì lúc này cũng làm ra một bộ dáng bất ngờ nâng giọng hỏi:

“Cậu thì ra là người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát, chẳng trách tôi nhìn này giờ cứ cảm thấy cậu rất quen mắt”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt há một tiếng, cô gái ngồi bên cạnh Tiêu Dật cũng theo đó nghiêng đầu sang nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt nhìn xuống phía tay của Tiêu Dật nơi có chiếc nhẫn mình mới đeo vào cho người ta tối hôm qua:

“Chiếc nhẫn này cũng là của Sử Cát Cát sao?”

Cô gái kia cúi đầu nhìn đến ngón tay của Tiêu Dật, phát hiện ra trên ngón tay của cậu có một chiếc nhẫn, hơn nữa trong năm ngón tay lại chỉ có duy nhất chiếc nhẫn được đeo ở ngón áp út mà thôi. Cô gái nọ nhanh tay lật mở một trang tạp chí nữa, cô nhìn tới tạp chí rồi lại nhìn nhẫn ở trên tay của Tiêu Dật:

“Cái này không phải là nhẫn tình nhân hay sao, ý trung nhân em có nguyện ý sinh khỉ con cho anh hay không”

Tiêu Dật tuy rằng chụp hình trang sức cho Sử Cát Cát, ngay cả chiếc nhẫn này cũng đã chụp qua nhưng mà chụp thì chụp thôi chứ cậu không có để ý đến đó là nhẫn đơn hay nhẫn cặp, cũng không có để đến ý nghĩa hay là mấy câu slogan kia.

“Anh có bạn gái rồi hay sao?” Cô gái kia nhanh miệng hỏi

Tiêu Dật giật mình, cậu vẫn còn chưa có bạn gái nhưng hiện tại lại có một cái đuôi đang kè kè bên cạnh, Tiêu Dật biết Trình Kiệt cố tình làm như thế cho cô gái này hỏi cậu câu hỏi hiện tại, nhưng mà cậu cũng chẳng thể mặt dày như ai đó ngay tại lúc này lôi người ở bên cạnh mình ra giới thiệu rằng cái nhẫn này là do chồng tôi cho:

“Là nhẫn của công ty đưa để quảng bá mà thôi”

Tiêu Dật vừa nói xong câu này thì tiếng thông báo từ loa trong sân bay cũng truyền tới, không phải là chuyến bay của cậu mà là chuyến bay của cô gái kia, cô gái kia nhanh chóng thu dọn đồ ở bên cạnh rồi cầm lấy điện thoại của mình ngỏ ý muốn xin chụp cùng cậu một tấm ảnh, Tiêu Dật dĩ nhiên là vui vẻ đồng ý, cảm giác này thật giống như là một nghệ sĩ rồi.

Cô gái kia vừa rời đi, Trình Kiệt liền quay sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật chăm chăm:

“Nhẫn nào là của công ty đưa đây, ít nhất thì em cũng nên nói rằng đúng vậy”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Anh đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà, đang yên đang lành còn diễn trò cái gì”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Người sợ thiên hạ chưa đủ loạn là em đó, để em ra ngoài một mình chẳng biết có trêu ong ghẹo bướm hay không nữa, đeo vòng kim cô vào ngón tay của em rồi cũng vẫn không thể giảm bớt đi được phiền toái mà”

Chiếc nhẫn mà Tiêu Dật đang mang có hình của vòng kim cô, bởi vì hình dạng này rất là khác lạ cho nên cậu mới không nghĩ là nhẫn cặp tình nhân,

nhìn qua nhìn lại vẫn chỉ thấy là kiểu nhẫn thời trang đơn thuần mà thôi. Tiêu Dật giả bộ đưa tay muốn tháo nhẫn ra trả lại cho Trình Kiệt:

“Như vậy trả lại cho anh”

Trình Kiệt ngay lập tức nghiêm mặt trầm giọng ngăn cản:

“Đeo ở đó đi, ít nhất đến lúc trở về Bắc Kinh không được phép tháo ra”

Tiêu Dật bữu bữu môi nói đùa thế này:

“Hay là anh gắn thiết bị camera siêu nhỏ ở chỗ này đúng không, làm cái gì mà thấy em muốn tháo ra lại khẩn trương như vậy”

Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật muốn tháo nhẫn mình đeo cho cậu ra thì không vui, hắn từng tuổi này rồi chưa bao giờ dùng nhẫn làm quà tặng cho bất cứ ai chứ đừng nói là còn được đích thân hắn đeo cho:

“Em nói anh mới nhớ, sau này nhất định phải gắn vào”

Tiêu Dật ngồi đợi đến giờ lên máy bay, Trình Kiệt nhìn đồng hồ ở trên tay ước chừng khoảng mười lăm phút nữa là hồ ly nhỏ nhà mình đi rồi, hắn nghĩ ngay bây giờ thật muốn hôn cậu một cái nhưng mà ở đây nhiều người như vậy, hắn thì không ngại nhưng hồ ly nhỏ nhà hắn khẳng định sẽ ngại cho nên lúc này hắn liền vô cùng lịch sự mà đưa ra đề xuất thế này:

“Tiêu Dật vào nhà vệ sinh một chút”

Tiêu Dật đang đọc mấy tin tức giải trí trên điện thoại, nghe Trình Kiệt nói thế thì cứ nghĩ rằng hắn muốn đi vệ sinh cho nên liền gật đầu. Trình Kiệt đứng dậy định bước đi lại vẫn thấy Tiêu Dật ngồi lại đó liền thúc giục:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nhú mày ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt:

“Sao thế?”

Trình Kiệt thiếu điều muốn nắm tay người này kéo đi thật nhanh thôi, sắp đến giờ Tiêu Dật phải lên máy bay rồi hẳn không hôn cậu là không được:

“Anh muốn hôn em”

Tiêu Dật ngây ra mất ba giây sau đó liền đỏ mặt trừng mắt:

“Anh lại làm sao nữa thế hả”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Mau tới chỗ kín đáo một chút, anh muốn hôn em nếu không sẽ không kịp mất”

Tiêu Dật vẫn cứ ngồi ở đó nhìn chăm chăm Trình Kiệt, trên đời này ngoài đi đại tiểu tiện ra là không thể đợi, xem bộ dạng gấp gáp kia của Trình Kiệt rốt cuộc là muốn cái gì đây, cái gì mà không kịp chứ:

“Anh đừng có mà giở trò nữa đi, sắp đến giờ lên máy bay của em rồi”

Trình Kiệt đành đưa tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo đi, người trong sân bay đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu, Tiêu Dật ngay lập tức dùng sức thu tay lại nhỏ giọng quát:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt và Tiêu Dật vừa vào trong phòng vệ sinh thì ai đó đã nhanh tay khóa trái cửa lại, Tiêu Dật nhú mày quay lại phía sau nhìn chăm chăm Trình Kiệt cảnh giác:

“Anh muốn làm cái gì, sắp đến giờ em phải lên máy bay rồi”

Trình Kiệt nhanh chân tiến về phía Tiêu Dật, hấn ôm lấy hồ ly nhỏ kia vào trong lòng, cúi đầu sát tới gương mặt cậu trầm giọng nói:

“Muốn hôn em một cái nhưng sợ em sẽ tức giận cho nên mới phải kéo em tới chỗ này”

Tiêu Dật chủ động hôn nhẹ một cái vào môi Trình Kiệt rồi bỏ ra ngay, cậu cảm nhận được hơi thở nóng ấm trầm thấp kia, lại cảm nhận rõ ràng vật cứng đang chọc vào đùi của cậu, nếu như cậu còn cùng người này ở gần nhau như vậy khẳng định sẽ không lên được máy bay mất:

“Được rồi, hôn xong rồi”

Trình Kiệt làm sao mà chỉ chịu hôn như vậy, hấn đưa tay giữ lấy phía sau gáy của Tiêu Dật, đầu lưỡi mạnh mẽ tách mở khoang miệng của cậu ra, ngay cả bàn tay cũng không đứng đắn đã luồn vào trong áo thun của cậu rồi. Tiêu Dật mở mắt, ở phía đối diện có một tấm gương rất lớn vừa vặn để cho cậu nhìn thấy được hình ảnh của mình lúc này, cậu dùng sức gỡ tay của Trình Kiệt đã cho vào trong áo mình kia ra rồi nghiêng đầu thở hỗn hển:

“Trình Kiệt, sắp đến giờ lên máy bay rồi”

Trình Kiệt quả thật không nỡ để cho Tiêu Dật đi một chút nào, vẫn biết là người ta chỉ về quê có vài ngày mà thôi nhưng hấn vẫn cảm thấy rất trống vắng giống như mất đi một thứ gì đó đã sớm trở thành thói quen rồi vậy. Trình Kiệt cho đến thời điểm hiện tại đã không muốn rời xa Tiêu Dật như thế, một khoảng thời gian rất nhanh thôi khi Tiêu Dật đột nhiên biến mất, tính cách đáng sợ bấy lâu nay luôn ấp ủ sâu trong lòng hấn liền bùng phát, giống như là một cái hộp nhỏ chứa đựng một thứ xấu xa bấy lâu nay luôn được khóa lại thật kỹ hiện tại liền có người mở chiếc khóa đó ra vậy, dĩ nhiên thì chuyện này hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp để nói.

Trình Kiệt luyến tiếc buông Tiêu Dật ra, giúp cậu chỉnh lại áo thun trên người bị hằn làm cho xộc xệch:

“Đến nơi gọi điện cho anh nhé”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt lại thờ dài nhắc nhở thêm:

“Lúc nào cũng phải mang theo điện thoại, để đến khi anh gọi còn biết, nếu như có vấn đề gì thì lập tức báo ngay cho anh ngay”

Tiêu Dật buồn cười:

“Em là về nhà chứ không phải đi đánh trận, sẽ còn có vấn đề gì nữa hay sao”

Trình Kiệt vuốt lại mái tóc của Tiêu Dật:

“Chỉ cần rời khỏi tầm mắt của anh là anh sẽ không thể yên tâm được”

Tiêu Dật tinh nghịch đưa bàn tay trái lên trước mặt của Trình Kiệt rồi chỉ chỉ vào chiếc nhẫn mình đang đeo:

“Biết rồi mà”

Trình Kiệt hài lòng:

“Biết rồi thì tốt”

Tiêu Dật và Trình Kiệt mở cửa đi ra ngoài, may mắn vừa rồi không có người nào muốn đi vệ sinh nếu không bị người ta phát hiện ra hai người bọn cậu ở trong đó lại khóa trái cửa lại thì rất kỳ quặc. Tiêu Dật vừa đi vừa nói với Trình Kiệt thế này:

“Anh lúc mua cái nhẫn này có biết là nhẫn đôi hay không?”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật:

“Còn phải hỏi, nếu không thì anh cho em nhận làm gì”

Tiêu Dật nhìn xuống tay của Trình Kiệt:

“Thế cái còn lại đâu?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Để ở nhà”

Tiêu Dật bĩu bĩu môi, Trình Kiệt lại giải thích thêm:

“Mang không vừa, đợi em trở về liền cùng em đi đổi”

Tiêu Dật nghe vậy mới chịu mỉm cười, một lúc sau đó tự nhiên nói thế này:

“Em không sinh được khi con đâu”

Tiêu Dật vừa mới rồi có nghe thấy cô gái kia nói qua câu slogan của chiếc nhẫn này: Ý trung nhân em có đồng ý sinh khi con cho anh hay không?. Trình Kiệt không mất quá nhiều thời gian vẫn có thể hiểu ra được câu nói đó của Tiêu Dật, hẳn nhân lúc người khác không chú ý liền đưa tay đánh vào mũi của Tiêu Dật một cái:

“Em không phải tuổi khi hay sao, anh lúc đó mua cái này chính là chỉ nghĩ đến em mà thôi”

Vài năm sau đó Tiêu Dật quả thật có một khi con, vốn tưởng rằng cậu và khi con này có thể cùng nhau sống như vậy đến khi cậu già đi, nhưng mà Trình Kiệt một lần nữa lại xuất hiện, mang khi con kia đưa ra uy hiếp cậu khiến cho cuộc sống sau đó của cậu quả thật... chuyện này hay là vẫn nên đợi đến vài năm sau đó rồi nói đi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 103: Hay Là Anh Đến Chỗ Em Nhé

Tiêu Dật vừa xuống sân bay liền đón một chiếc taxi về nhà, bởi vì nhà của cậu ở trong ngõ cho nên taxi căn bản không thể tiến vào được. Tiêu Dật mang theo vài túi đồ linh kinh bước xuống xe, ngoài quần áo của cậu ra thì còn có thêm vài món đồ bố cho ba Tiêu cùng mẹ Tiêu, dĩ nhiên cũng không thể thiếu quà cho Tiêu Lăng được. Lúc Tiêu Dật xuống xe đi vào trong nhà, ngoài đầu ngõ có mấy bác gái vừa nhìn thấy cậu liền nhiệt tình vô cùng khiến cho cậu cũng phải bất ngờ.

“Tiêu Dật về nhà rồi đó hả?”

Tiêu Dật nghiêng đầu phát hiện ra là thím Hoa ở cuối xóm, mấy lần về nhà đều là do cậu mở miệng chào hỏi người này trước, không ngờ hiện tại thím Hoa này lại chủ động lên tiếng như vậy:

“Thím Hoa đi chợ sao?”

Trương Hoa dừng xe đạp ở bên cạnh Tiêu Dật nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới rồi cười lớn:

“Ở trên thành phố có khác ra dáng hẳn”

Thím Hoa này trong xóm nổi tiếng là dâu nhà giàu, ra đường cho dù nhìn thấy ai cũng đều ngẩng cao đầu kiêu ngạo chưa bao giờ chịu mở miệng ra khen người ta một câu, bây giờ lại làm ra vẻ thân thiết với cậu quá mức như thế thật đúng là kỳ lạ. Tiêu Dật cười cười gật đầu:

“VẬY cháu đi trước đây”

Tiêu Dật bước đi tiếp lại gặp hai vợ chồng cô chú Đồng đang ngồi ở trước quán tạp hóa nhỏ:

“Tiểu Dật về quê đó hả?”

Tiêu Dật dừng bước quay sang khẽ gật đầu:

“Chào cô chú Đồng”

Cứ như thế cứ như thế cho đến khi Tiêu Dật về đến trước cửa nhà đã nghe hơn chục câu Tiểu Dật về quê đấy hả, Tiêu Dật cũng chẳng hiểu tại sao mọi người đột nhiên lại đối với cậu nhiệt tình như thế, nghĩ nghĩ một hồi Tiêu Dật liền đoán hẳn là mình trên người mặc quần áo hàng hiệu cho nên mọi người liền nghĩ cậu có tiền, dĩ nhiên người có tiền đi đến đâu cũng đều được đón tiếp nhiệt tình như vậy rồi. Tiêu Dật về đến nhà là mười giờ trưa, giờ này chỉ có mình Tiêu Lăng ở nhà mà thôi, ba Tiêu vẫn còn ở trên văn phòng xã, mẹ Tiêu thì ở tiệm ăn ngoài phố. Tiêu Dật vừa về đến nhà Tiêu Lăng liền chạy ra nhìn cậu một lượt rồi giúp cậu cầm túi đồ trên tay:

“Dật ca, anh về sớm vậy...”

Tiêu Dật cảm thấy thái độ của Tiêu Lăng rất khác thường, dường như là em trai có điều gì đó muốn nói với mình vậy:

“Tiêu Lăng, có chuyện gì sao?”

Tiêu Lăng xoay người mang đồ đạc của Tiêu Dật để vào bên trong:

“Không có gì cả, Dật ca anh đi tắm đi sau đó chúng ta đến quán của mẹ ăn cơm”

Tiêu Lăng không có ý định nói nên Tiêu Dật cũng không hỏi nữa, Tiêu Dật vào trong phòng mở túi đồ lấy quần áo, lúc lấy đồ đi thay vẫn còn

không quên mang điện thoại ra nhắn tin cho Trình Kiệt. Hiện tại vẫn trong thời gian làm việc của Trình Kiệt cho nên Tiêu Dật mới không muốn gọi điện thoại ảnh hưởng đến hắn, cậu chỉ đơn giản nhắn một tin thông báo đã đến nơi mà thôi, nhưng mà tin nhắn vừa mới được ấn nút gửi đi một chút thôi thì ngay lập tức điện thoại của Tiêu Dật đã rung lên, Tiêu Dật một tay cầm quần áo một tay mang điện thoại đi vào phòng tắm.

“Không phải vẫn còn đang trong giờ làm việc sao?” Tiêu Dật áp điện thoại lên tai khẽ mỉm cười nói

Trình Kiệt ở bên này đang ngồi trên ghế tổng giám đốc, văn kiện ở trên bàn vẫn còn bừa bộn vút ngổn ngang xem ra có rất nhiều công việc cần hắn giải quyết, có điều ai đó vẫn là vút bỏ toàn bộ công việc sang một bên để gọi điện cho Tiêu Dật:

“Cũng không có ai giám sát anh”

Tiêu Dật đóng cửa phòng tắm, mang quần áo treo lên giá:

“Anh là ông chủ cần phải làm việc nghiêm túc hơn nhân viên gấp mười lần chứ”

Trình Kiệt ánh mắt có nét cười cứng chiều, tuy rằng trong căn phòng chỉ có duy nhất một mình hắn nhưng ánh mắt kia lại phát ra tia ôn nhu vô cùng:

“Tiêu Dật, sớm một chút lên đây được hay không, anh thật sự không có hứng thú làm việc nữa rồi”

Tiêu Dật nghe vậy trong lòng rất nhanh bị hạnh phúc lấp đầy, cảm giác giống như là có ai đó rất cần mình sẽ khiến cho bản thân được đề cao hơn rất nhiều, có một chút hư vinh cùng kiêu ngạo vậy:

“Anh là ông chủ không tốt, nếu như để cho nhân viên biết được nhất định sẽ tự động xin từ chức hết đó, mau chăm chỉ làm việc đi”

Trình Kiệt tựa vào ghế da phía sau, từ sau khi đưa Tiêu Dật đến sân bay trở về có rất nhiều công việc cần hẳn phải xử lý, tính đến hiện tại vẫn còn chưa xử lý xong lát nữa hẳn là phải tăng ca làm đến tối không ăn trưa, nhưng mà khi nhận được tin nhắn của Tiêu Dật, Trình Kiệt liền cảm thấy không có gì mệt mỏi cả, hơn nữa tâm trạng còn rất bình tĩnh mang công việc bỏ lại cùng người yêu nói chuyện phiếm một chút:

“Đang làm cái gì?”

Tiêu Dật thử độ nước ấm ở vòi sen:

“Đang chuẩn bị tắm rồi, không nói chuyện với anh nữa”

Trình Kiệt nhanh miệng gọi người ta lại:

“Khoan đã...”

Tiêu Dật hừm một tiếng:

“Còn có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt xấu xa nói thế này:

“Quay lại rồi gửi qua cho anh nhìn một chút được không?”

Tiêu Dật biết là Trình Kiệt vốn chẳng nói được gì hay ho:

“Anh không thể đứng đắn một chút hay sao?”

Trình Kiệt cười một tiếng:

“Hay là anh đến chỗ em nhé, có phải là số nhà X đường Y thành phố Thiên Tân hay không?”

Tiêu Dật giật mình, Trình Kiệt có đôi lúc sẽ làm mấy điều điên rồ lắm, ví như lúc trước cậu về quê hẳn còn bí mật gắn định vị vào máy điện thoại của

cậu, bây giờ hẳn nói muốn đến đây còn đọc chính xác địa chỉ rồi, Tiêu Dật quả thật không muốn đùa với lửa đâu:

“Anh đừng có mà như vậy nữa đi”

Trình Kiệt xấu xa uy hiếp:

“Vậy chụp một tấm hình đi, không quay video cũng được, chụp một tấm hình để anh xem nếu không anh phải đến tận nơi xem em mới yên tâm được”

Tiêu Dật tức giận quát:

“Anh đến làm cái gì, công việc rảnh rồi lắm hay sao?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Chụp một tấm phải nhìn thấy phía dưới đó”

Tiêu Dật không thèm nói với Trình Kiệt nữa lập tức ngắt điện thoại của hắn luôn, Tiêu Dật vốn định không để tâm tới lời kia của Trình Kiệt nhưng nghĩ thế nào vẫn là có chút sợ hãi mang điện thoại đưa ra phía sau nghiêng người chụp một tấm. Tiêu Dật chụp một tấm hình từ eo đổ xuống phía đầu gối, lại cố tình chỉ chụp nhìn thấy một bên hông mà thôi, hơn nữa còn cẩn thận hơn mang chỗ Tiêu Dật hơi lộ ra một chút làm một vài thao tác trên máy điện thoại che nó đi, cuối cùng mới chịu hài lòng gửi tới cho Trình Kiệt. Trình Kiệt ở bên này nhận được hình rồi lập tức liền nóng máu hồi tiếc, đường cong từ eo đến hông của hồ ly nhà hắn thật sự đạt đến trình độ có thể lấy máu người ta mà, cái chỗ bị làm mờ che đi kia khiến cho Trình Kiệt muốn nhìn thấy, hắn nhả lại một tin cho Tiêu Dật

[Tại sao lại che đi?]

[Còn muốn như thế nào nữa chứ, người ta lần đầu tiên chụp mấy cái hình như thế này đấy]

[Hay là anh đến chỗ em nhé]

[Anh đừng có mà đến, nếu không em sẽ không nói chuyện với anh nữa đâu]

[Nhưng mà chỉ có một tấm hình này làm sao có thể cầm chân anh lại Bắc Kinh đây?]

[Anh còn muốn như thế nào nữa chứ?]

[Đương nhiên là thêm nhiều tấm nữa sắc nét hơn rồi]

[Đừng có mà nói chuyện lưu manh như vậy nữa]

[Hay là anh đến chỗ em nhé]

Cuối cùng Tiêu Dật vẫn là bị Trình Kiệt gián tiếp ép buộc chụp thêm thật nhiều tấm hình gửi cho hắn, hắn muốn nhìn thấy chỗ nào đều phải chụp cho hắn xem, chụp tới chụp lui cũng đến gần sáu bảy tấm ảnh. Tiêu Dật tuy rằng tức giận lắm nhưng nếu như cậu biết được Trình Kiệt ở bên này thống khổ như thế nào khẳng định sẽ cười ra tiếng, bởi vì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta thế nhưng lại ở ngay trong văn phòng của chính mình tự tay động thủ.

Tiêu Dật và Tiêu Lăng đi đến quán cơm nhỏ của mẹ Tiêu, Tiêu Dật đến nơi thì có mấy người khách trong quán đang ăn, lúc cậu đi vào phụ mẹ Tiêu một tay thì có một bác gái đang ngồi ăn cơm nhìn cậu bất ngờ la lớn:

“Ai nha cậu sao lại ở chỗ này thế?”

Tiêu Dật giật mình nhìn bác gái kia, cậu không có biết người này chính vì thế chỉ còn biết ngây ngốc cười cười gãi đầu mà thôi:

“Ơ...”

Bác gái kia đặt đĩa xuống bàn:

“Tôi nhìn thấy cậu ở trên cái cuốn tạp chí nào đó, có phải không nhỉ?”

Tiêu Dật giật mình, không phải là trùng hợp đến mức như vậy chứ, cậu kín đáo liếc nhìn mẹ Tiêu một cái thấy mẹ Tiêu đang nhìn tới chỗ này thì vội vàng phủ nhận với bác gái kia:

“Cháu sao có thể lên tạp chí được chứ, bác hẳn là nhìn nhầm rồi”

Bác gái kia cứ nhìn nhìn Tiêu Dật rất là lâu, cậu bắt đầu cảm thấy khẩn trương cho nên xoay người đi vào trong bếp với mẹ Tiêu, cậu nhìn mẹ Tiêu cười cười cố gắng như không có gì xảy ra cả:

“Lần trước mẹ nói ba bị đau lưng, lần này con về có mua một ít cao độn lát nữa ba dùng thử xem có đỡ hay không”

Mẹ Tiêu im lặng không nói gì cả, không biết là do mẹ Tiêu bận rộn hay là thế nào nhưng mà cậu cảm thấy mẹ Tiêu rất kỳ quái, gương mặt kia giống như là có chuyện rất quan trọng vậy. Khoảng mười phút sau ba Tiêu đi xe máy đến quán của mẹ Tiêu, ba Tiêu là chủ tịch xã cho nên lúc nào cũng mặc một bộ đồ vô cùng nghiêm túc, tay bao giờ cũng cầm theo một cái cặp nhỏ không biết ở trong đó có những cái gì nữa. Tiêu Dật thấy ba Tiêu trở về liền bước ra ngoài chào:

“Ba, con đã về”

Ba Tiêu gật đầu, trên trán cũng nhăn lại một đường rồi tiến vào bên trong, bình thường ba Tiêu rất ít cười khuôn mặt lúc nào cũng đều khó đăm đăm, biểu hiện hôm nay so với thường ngày cũng không có gì lấy làm quá kỳ lạ nhưng chẳng hiểu sao cậu lại thấy có cái gì đó bất thường ở chỗ này. Hơn mười một giờ trưa trong quán đã không còn khách, một nhà bốn người

ngồi ăn cơm ở một chiếc bàn nhỏ, đã cuối hạ rồi nhưng không khí vẫn không chịu giảm nhiệt, nắng ở bên ngoài chói chang đến lạ thường khiến cho không khí trong quán ăn thêm phần ngột ngạt.

Mẹ Tiêu vừa lấy cơm cho mọi người vừa lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Gần đây công việc của con thế nào?”

Tiêu Dật gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng bình thần đáp:

“Rất tốt”

Mẹ Tiêu hỏi tiếp:

“Có được thăng chức hay không?”

Tiêu Dật uống một ngụm nước cười cười:

“Muốn thăng chức cũng cần phải có cống hiến, ít nhất ba năm làm việc mới bàn đến được đi”

Mẹ Tiêu đặt bát cơm xuống bàn nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức chột dạ cúi đầu xuống nhìn đĩa thịt giả bộ gấp thêm một miếng nữa:

“Tiểu Dật, con có phải là lại muốn làm nghệ sĩ hay không?”

Tiêu Dật giật mình, tay đang cầm đũa cũng run một chút nhưng rất nhanh sau đó cậu liền lấy lại bình tĩnh:

“Không có...”

Khi Tiêu Dật còn chưa nói xong, phía bên cạnh cậu liền truyền tới tiếng đặt mạnh bát xuống bàn, ba Tiêu gương mặt nhăn lại tức giận quát:

“Con còn định giấu đến khi nào nữa, nếu không phải người ta mang tờ báo kia đến cho ba xem thì ba cũng không biết đến khi nào mới phát hiện ra”

Tiêu Dật chậm rãi đặt bát xuống bàn, hai tay để nghiêm chỉnh ở trên đùi im lặng không nói. Mẹ Tiêu nhìn ba Tiêu rồi lại nhìn đến Tiêu Dật cuối cùng liền thở dài:

“Tiểu Dật, không phải là mẹ nghe theo lời của ba con, nhưng mà làm nghệ sĩ này thật sự không có ổn đâu, không nói đến chuyện làm nghệ sĩ khó đến như thế nào, nói đến chuyện sau này con già rồi thì ai còn mời con nữa đây, đến lúc đó biết làm cái gì để kiếm tiền?”

Tiêu Dật biết ba mẹ Tiêu sẽ không đồng ý cho cậu làm nghệ sĩ, lần đó nộp đơn theo học chuyên ngành này cậu đã phải rất khó khăn, cho dù ba mẹ Tiêu đều nhất loạt phản đối nhưng cậu chính là cứng đầu muốn làm tới cùng.

“Thu dọn đồ đạc đi, trở về Thiên Tân ngoan ngoãn làm bí thư xã cho ba”
Ba Tiêu nghiêm giọng ra quyết định.

Tiêu Dật giật mình, cậu mới chỉ vừa cảm nhận được một chút hạnh phúc khi hôm nay có người nhận ra cậu ở sân bay mà thôi, cậu thật sự muốn nhiều hơn thế nữa một chút, nếu như bây giờ trở về Thiên Tân rồi cái gì cũng sẽ không còn... hơn nữa còn có Trình Kiệt nữa:

“Ba à, thật ra chuyện này không phải như ba nghĩ đâu...”

Ba Tiêu đập mạnh vào bàn, bát canh còn đầy cũng sánh ra một ít:

“Ba nói không được làm cái đó là không được làm cái đó, con cho dù có làm cái gì đi chăng nữa cũng không được làm nghệ sĩ có biết chưa?”

Tiêu Dật khàn giọng, cậu nắm chặt tay:

“Thật ra... con không có làm nghệ sĩ, chỉ là lúc đó trùng hợp người mẫu chụp hình không tới cho nên công ty mới muốn con chụp thay mà thôi, tình thế lúc đó quả thật rất gấp cho nên con không thể từ chối được...”

Ba Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Dật:

“Đừng hòng lừa gạt được ba, ba tuy rằng không có ở trên thành phố nhưng ba cũng hiểu được chuyện này là vô lý, làm gì có công ty nào tùy tiện chọn một người mẫu chụp hình chứ?”

Tiêu Dật kiên quyết giấu giếm đến cùng, nếu như cậu thừa nhận thì cầu khẳng định sẽ không được ở lại Bắc Kinh nữa:

“Con nói là sự thật, lần đó không phải mẹ cũng đã lên đó xem con sao, cũng đã nhìn thấy đồng nghiệp của con rồi”

Mẹ Tiêu vẫn im lặng, người bạn đồng nghiệp kia của con trai bà nhìn rất có tiền, hơn nữa vẻ bề ngoài sáng láng rất có tố chất làm một minh tinh, lần ấy khi xem được tờ báo có hình của con trai bà, bà cũng lên mạng tìm qua một lượt muốn tìm xem có cậu bạn đồng nghiệp kia của con trai trên đó hay không, nhưng tìm qua tìm lại một lượt cái tên Trình Kiệt quả thật không có gương mặt cậu ta trong đó.

“Hơn nữa con thật sự cảm thấy công việc hiện tại đang làm rất tốt, mức lương cũng không phải là thấp cho nên con sẽ không trở về đâu” Tiêu Dật quay sang nhìn ba Tiêu

Ba Tiêu từ đầu đến cuối chỉ muốn Tiêu Dật sẽ giống như ông, làm việc trong bộ máy của chính quyền, đi ra ngoài đường sẽ được mọi người kính nể tôn trọng. Con trai út Tiêu Lăng của ông rất có tố chất trở thành một giáo viên, một giáo viên cũng sẽ được nhiều người nể trọng, nhưng con trai lớn Tiêu Dật của ông thì lại rất khác cả nhà, từ đầu đến cuối chỉ muốn làm một nghệ sĩ nổi tiếng, mà trong đầu ông lúc nào cũng nghĩ trong giới nghệ

sĩ đâu đâu cũng là kiểu bán thân đổi lợi, trao đổi cái này cái nọ để được cái kia, thật sự không có một chút cao quý nào.

Buổi tối ngày hôm ấy không khí vẫn rất căng thẳng, tuy rằng ba mẹ Tiêu không có lý do nào nữa để bắt cậu trở về Thiên Tân, nhưng đây chỉ là hướng giải quyết trước mắt, nếu như sau này cậu trở thành một nghệ sĩ rồi không lẽ nào ba mẹ Tiêu không biết được. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng ngủ trầm ngâm suy nghĩ, Tiêu Lăng đã đi học nhóm ở nhà bạn cho nên hiện tại chỉ có duy nhất mình cậu ở trong phòng mà thôi. Tiêu Dật nhìn điện thoại phát hiện ra là bảy giờ, bây giờ Trình Kiệt hẳn sẽ đi ăn cơm, tuy rằng biết hẳn đang ăn cơm nhưng cậu vẫn cứ muốn gọi điện quấy nhiễu với hắn.

Đầu dây bên kia lúc nào cũng giống như là chờ điện thoại của cậu vậy, chỉ mất vài giây thôi cậu đã nghe thấy được giọng nói quen thuộc rồi.

“Tiêu Dật, rất nhớ anh sao?” Trình Kiệt vẫn còn đang ở trong công ty tăng ca

Tiêu Dật im lặng một chút rồi lên tiếng:

“Anh đã ăn cơm hay chưa?”

Trình Kiệt nhìn đồng văn kiện trên bàn:

“Chưa ăn, ngày hôm nay không có em ngồi ăn cùng rồi cho nên sẽ không có tâm trạng ăn uống nữa”

Tiêu Dật không có quá mức tin lời nói của Trình Kiệt, dù sao thì những lời nói như vậy của hắn cũng chỉ đáng tin ba mươi phần trăm mà thôi:

“Như vậy ngày mai em trở về, như thế thì anh có tâm trạng ăn hay chưa?”

Trình Kiệt cười ha ha, vốn tưởng rằng Tiêu Dật đang nói đùa cho nên cũng vui vẻ phối hợp lại với cậu:

“Thế thì tốt quá rồi, anh đợi em đây”

Tiêu Dật lại im lặng một chút, Trình Kiệt ở bên này cũng cảm thấy có điều gì đó kỳ quái nhưng hắn vẫn im lặng cùng với cậu. Không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới hỏi một câu thế này:

“Nếu như sau này em không ở cạnh anh nữa, như vậy anh sẽ lại không có tâm trạng ăn uống hay sao?”

Trình Kiệt nhú mày:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mím mím môi:

“Không có chuyện gì cả, chỉ là đột nhiên muốn đưa ra giả thuyết mà thôi, anh xấu xa như thế em không chắc là sẽ ở bên cạnh anh mãi đâu”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Chỉ sợ em có muốn đi cũng không đi được”

Tiêu Dật cười nhẹ một cái:

“Cứ thử mà xem, em mà muốn đi rồi thì anh cũng không có cách giữ được nữa”

Ánh mắt của Trình Kiệt chợt chuyển khác, lại là ánh mắt xa lạ lạnh lẽo rất hiếm gặp, may mắn hiện tại Tiêu Dật không có ở chỗ này nếu không cậu nhất định sẽ nghĩ suy nghĩ của mình trước về Trình Kiệt rằng hắn là hai người khác nhau hoàn toàn không sai. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không nói gì cả liền cười lớn một tiếng:

“Trình Kiệt, anh có phải là đang ngồi hối lỗi rồi hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 104: Ý Lại

Ở bên này Trình Kiệt vừa nói chuyện điện thoại xong với Tiêu Dật thì Tống Ngộ Phàm liền nghi hoặc nhìn hắn rất lâu, ngày hôm nay bởi vì Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta đi tiễn người yêu về quê cho nên hại Tống Ngộ Phàm cậu đây đến hiện tại vẫn phải ngồi ở chỗ này tăng ca chưa được về ăn cơm. Tống Ngộ Phàm trên tay cầm một văn kiện vẫn còn đang mở nhìn Trình Kiệt:

“Đúng rồi đó, chị tôi nói hai tháng nay cậu không đến tái khám rồi”

Chị họ của Tống Ngộ Phàm là Tống Tâm Lan là bác sĩ riêng của nhà Trình Kiệt, nhà họ Trình có một chứng bệnh di truyền tính đến nay đã truyền từ đời này sang đời khác bốn đời rồi, đến đời của Trình Kiệt chính là đời thứ năm, tuy rằng Trình Kiệt vẫn chưa khi nào bị phát bệnh cả nhưng qua lần kiểm tra Tống Tâm Lan vẫn đưa ra một kết luận rằng hắn có triệu chứng sẽ mắc phải căn bệnh di truyền kia. Hàng tháng Trình Kiệt đều phải đến chỗ của Tống Tâm Lan làm một vài kiểm tra, nhưng hai tháng gần đây thời gian của hắn hầu như đều ở bên cạnh của Tiêu Dật cho nên hắn mới không tới bệnh viện của Tống Tâm Lan nữa:

“Ngày mai tôi sẽ đến”

Tống Ngộ Phàm đặt văn kiện xuống bàn, vừa mới rồi cậu có lơ đãng nhìn thấy biểu hiện kỳ quái khác thường của Trình Kiệt cho nên mới có điểm lo lắng một chút:

“Cậu đừng chủ quan, cho dù chứng bệnh này trước mắt không có nguy hiểm đến sức khỏe nhưng mà...”

Trình Kiệt cũng cảm nhận được hãn càng ngày càng dễ phát bệnh, nhưng bệnh tình này vẫn có thể trong tầm kiểm soát của hãn được:

“Được rồi, cậu so với chị của cậu còn nhiều lời hơn đó”

Tống Ngộ Phàm gấp lại văn kiện rồi vươn vai một cái:

“Ngày mai đi khám luôn đi, đợi đến khi Tiêu Dật trở về rồi cậu lại nói cậu không có thời gian”

Nhắc đến Tiêu Dật, Trình Kiệt lúc nào cũng rất là ôn nhu, ngay cả ánh mắt của hãn cũng lóe lên tia cười. Tống Ngộ Phàm nhận ra được điều này liền bĩu môi:

“Chúng ta đi ăn cơm đi, cậu còn muốn bóc lột sức lao động của tôi đến khi nào nữa nữa đây”

Lúc xuống thang máy Tống Ngộ Phàm có đưa ra lời đề nghị với Trình Kiệt:

“Lát nữa có muốn đến bar chơi một chút cho thoải mái hay không?”

Trình Kiệt từ chối thẳng thừng:

“Không cần, hôm nay tôi rất mệt”

Tống Ngộ Phàm khinh bỉ:

“Kiểm soát cái gì, cậu yên tâm đi tôi cũng không nói cho Tiêu Dật biết là cậu đêm nay đi bar đâu”

Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phàm đáp một câu thế này:

“Muốn người ta không biết chi bằng mình không làm thì tốt hơn”

Tống Ngộ Phàm bật cười ha ha:

“Trình Kiệt, không ngờ cậu cũng có ngày này”.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Trình Kiệt tới công ty chủ trì một cuộc họp đánh giá tổng kết các phòng ban, một tiếng sau khi cuộc họp kết thúc hẳn liền rời khỏi đó đi đến bệnh viện của Tống Tâm Lan.

Tống Tâm Lan năm nay hai mươi sáu tuổi, là nữ bác sĩ tốt nghiệp đại học y được ở Mỹ, cô là người chăm sóc sức khỏe cho ba của Trình Kiệt, hiện tại ba của Trình Kiệt đã qua đời cho nên cô được ông giao phó trọng trách cho việc chăm sóc sức khỏe cho Trình Kiệt. Gia tộc nhà họ Trình mắc chứng bệnh tinh thần phân liệt do di truyền, tuy rằng hai đời gần đây không có ai bị bộc phát nhưng dù sao đây cũng là căn bệnh di truyền cho nên không thể chủ quan mà bỏ qua được, huống chi nhà họ Trình cũng là nhà giàu có, sức khỏe dĩ nhiên luôn phải đặt lên hàng đầu.

Tống Tâm Lan mặc áo blouse trắng ngồi đối diện Trình Kiệt:

“Cậu hai tháng không tái khám, tuy rằng chứng bệnh này không nguy hiểm đến sức khỏe quá nhiều nhưng cũng không nên chủ quan”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Gần đây có chút bận”

Tống Tâm Lan nhìn hồ sơ bệnh án trên tay:

“Nghe em họ tôi nói cậu gần đây có bạn trai rồi?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, Tống Tâm Lan ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt một lúc rồi mới nói tiếp:

“Gần đây có cảm thấy mình có khả năng phát bệnh hay không?”

Trình Kiệt từ khi quen biết Tiêu Dật càng ngày càng dễ kích động, mà chứng tâm thần phân liệt này chỉ cần căng thẳng kích động mạnh một chút là sẽ bộc phát, hắn cũng không muốn vào một ngày đẹp trời nào đó tự dưng phát bệnh dọa hồ ly nhỏ nhà hắn hoảng sợ:

“Có, nhưng tôi vẫn có thể không chế được”

Tống Tâm Lan nhíu mày:

“Có sao? Tần suất có nhiều hay không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Rất dễ kích động, nhưng vẫn trong tầm kiểm soát của tôi”

Tống Tâm Lan nhìn Trình Kiệt nghiêm túc hỏi:

“Lý do khiến cho cậu kích động là gì, có biết nguyên nhân hay không?”

Trình Kiệt im lặng không nói, Tống Tâm Lan lại mở miệng tiếp lời:

“Nếu như vì công việc thì nên dành thời gian nghỉ ngơi một chút, tôi biết cậu là người cuồng công việc nhưng mà...”

Tống Tâm Lan còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói đó rồi:

“Không phải vấn đề công việc”

Tống Tâm Lan khó hiểu: “Không phải vấn đề công việc? Vậy là vấn đề gì...” Tống Tâm Lan nói đến đây liền dừng lại một chút: “Chắc không phải

là chuyện của chàng trai kia chứ?”

Trình Kiệt khẽ chớp mắt đại ý cho việc Tống Tâm Lan nói đúng rồi, Tống Tâm Lan đặt hồ sơ bệnh án xuống dưới bàn thở nhẹ một hơi:

“Căn bệnh di truyền này của cậu thiên về tính cách tình cảm, nếu như nguyên nhân phát bệnh lại cũng trùng hợp là vấn đề tình cảm nữa e rằng một khi phát bệnh liền sẽ... rất khó kiểm soát. Nếu chỉ đơn giản là do áp lực công việc thôi thì còn có thể điều tiết lại được, nhưng mà tình cảm này cậu cũng biết có phải không... rất khó giải quyết!”

Cái gọi là kiểm tra định kỳ này chỉ đơn giản là đến nói chuyện với Tống Tâm Lan một chút rất nhanh đã có thể trở về công ty. Thật ra thì Trình Kiệt sớm đã biết nguyên nhân là ở chỗ nào rồi, nhưng mà hắn vẫn muốn đến đây hỏi ý kiến của Tống Tâm Lan một chút, đại loại là muốn cô ta chỉ mình cách khắc chế vấn đề này nhưng mà xem ra thứ thuốc hữu dụng trị dứt điểm căn bệnh của hắn cũng chỉ cần có Tiêu Dật ở bên cạnh mà thôi.

Trình Kiệt trở về công ty là mười giờ trưa, lúc hắn mở cửa bước vào văn phòng liền bất ngờ bị một vòng tay ôm lấy sau lưng mình, rất nhanh sau đó liền có giọng nói quen thuộc mang theo tia tình nghịch:

“Bất ngờ hay không?”

Trình Kiệt xoay người lại xác định người phía trước hắn không ai khác chính là Tiêu Dật, cậu nói đến thứ hai mới trở về không ngờ bây giờ đã xuất hiện ở chỗ này rồi. Trình Kiệt ngay lập tức ép Tiêu Dật vào bức tường phía trước, hắn cúi người hôn lấy đôi môi của cậu, hai bàn tay cũng tự động siết chặt lấy eo nhỏ của người trong lòng. Tiêu Dật nhiệt tình khác thường, đôi tay vòng qua ôm lấy cần cổ của hắn, miệng nhỏ hé ra đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia, không biết qua bao lâu nụ hôn đó mới kết thúc, Trình Kiệt khẽ buông Tiêu Dật ra hỏi:

“Không phải nói thứ hai mới lên sao?”

Tiêu Dật đúng là lúc đầu có dự định thứ hai mới lên, nhưng sau sự việc ba mẹ Tiêu phát hiện ra cậu là người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát vì thế không khí ở trong nhà lại trở nên nặng nề giống như lần cậu nói với hai người rằng mình muốn theo đuổi con đường nghệ thuật, cho nên cậu cũng không muốn ở nhà lâu quá chi bằng lên đây tìm cách giải quyết thì hơn, dù sao ở chỗ này cũng có người cùng ngồi nghĩ cách với cậu. Thính giác của Tiêu Dật rất nhạy bén, cậu ngửi thấy trên người của Trình Kiệt lờ mờ có mùi của thuốc sát trùng giống như là mùi đặc trưng của bệnh viện vậy, Tiêu Dật nhíu mày khẽ đẩy Trình Kiệt ra một chút hỏi:

“Anh vừa mới đi đâu về thế?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Ra ngoài công chuyện”

Tiêu Dật nghiêng đầu ngửi đến bên cần cổ của Trình Kiệt để xác nhận lại một lần nữa:

“Tại sao trên người lại có mùi giống như là ở bệnh viện vậy?”

Trình Kiệt cũng giật mình một chút, sau đó hắn nửa đùa nửa thật nhắc bóng Tiêu Dật lên nói thế này:

“Một ngày không được gặp mặt em cho nên sức khỏe của anh mới suy giảm nhanh như vậy đấy”

Tiêu Dật hai tay chống ở trên vai của Trình Kiệt, từ trên cao nhìn xuống hắn bĩu môi:

“Lại nói linh tinh nữa”

Trình Kiệt ngày hôm qua nghe thấy Tiêu Dật nói chuyện điện thoại rất kỳ lạ, ngày hôm nay hồ ly nhỏ này đã chạy lên đây rồi, khẳng định là đã

xảy ra chuyện gì đó:

“Tại sao lên sớm như vậy?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt hỏi vậy liền khẽ trầm mặc, cậu đẩy vai Trình Kiệt ý nói hắn để cậu đứng xuống, Trình Kiệt hiểu ý liền đặt cậu đứng xuống sàn, Tiêu Dật ngay lập tức vòng tay ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt, cậu nghiêng đầu hôn vào bên cần cổ của hắn. Tiêu Dật nhiệt tình khác thường, hơi thở gấp gấp không ngừng phả vào da thịt của Trình Kiệt, khiến cho hắn lại phải nổi lên phản ứng giữa ban ngày.

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... anh có thích em hay không?” Tiêu Dật khàn giọng hỏi

Trình Kiệt cố gắng kiềm chế dục vọng trong người, hắn tách hồ ly nhỏ nhà mình cách xa một chút nghiêm giọng hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật đứng hình trong vài giây rồi lại vươn tay ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt, đầu nhỏ gục vào lồng ngực của hắn khe khẽ nỉ non:

“Ba mẹ của em thế nhưng nhanh như vậy nhìn thấy hình ảnh của em trên tạp chí rồi”

Trình Kiệt biết ba mẹ Tiêu không tán thành việc Tiêu Dật làm nghệ sĩ, hắn nhúu mày đưa tay vuốt vuốt sống lưng của cậu an ủi:

“Vậy em đã nói rõ ràng cho hai người hay chưa?”

Tiêu Dật thở dài một hơi, cậu ôm lấy eo của Trình Kiệt, tai bên phải lại vừa vịn ghé vào lồng ngực bên trái của hắn, cậu có thể nghe thấy được tiếng nhịp tim đập trầm ổn kia của ai đó, cảm giác ỷ lại một lần nữa được khởi động:

“Làm sao mà dám nói đây, nếu như nói thật thì ba mẹ em nhất định sẽ không đồng ý, hôm qua ba nói em trở về quê rồi”

Trình Kiệt nghe thấy câu nói này liền im lặng, hắn vẫn đứng duy trì tư thế ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng như vậy, có điều ánh mắt hiện tại lại lóe lên tia lạnh lẽo, may mắn lúc này Tiêu Dật không có phát giác ra nếu không để cậu nhìn thấy khẳng định cũng phải giật mình hốt hoảng một phen. Trình Kiệt giống như một ngọn núi lửa đang ngủ vậy, người bên ngoài sẽ không nhìn thấy bất kỳ một dấu hiệu bất ổn nào, tuy nhiên không ai có thể chắc chắn rằng ngọn núi lửa kia sẽ không hoạt động trở lại, chỉ cần một dấu hiệu bất ổn nào đó ở phía dưới địa tầng liền có thể làm cho magma phía bên trong phun trào đáng sợ, mà cái gọi là bất ổn trong lòng kia chính là Tiêu Dật... có một điều mà ai cũng biết rằng magma khi phun ra ngoài rồi phải mất rất nhiều thời gian mới có thể nguội đi được, chỉ sợ cả cuộc đời này người ta cũng chẳng thể đợi được đến khi thứ đó nguội đi.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, anh sẽ giúp em giải quyết” Trình Kiệt đứng trầm ngâm rất lâu mới khàn giọng nói ra câu này.

Tiêu Dật biết rằng việc của mình không nên ỷ lại cho người khác làm, nhưng mà khi nghe thấy Trình Kiệt nói ra câu kia trong lòng cậu không hiểu sao lại tự động giao phó hết cho hắn vậy, tin tưởng hắn nói sẽ giúp cậu giải quyết cho nên cậu liền không muốn quan tâm nữa, ít nhất là trong thời điểm hiện tại chuyện này cậu không muốn nghĩ đến.

Trình Kiệt không phải là thần thánh, trên đời này không phải chuyện gì hắn cũng có thể làm, ví như chuyện của Tiêu Dật lúc này đây hắn trước mặt cũng chưa thể tìm ra hướng giải quyết thích hợp được, nhưng mà hắn biết chắc một điều rằng hắn sẽ không để cho Tiêu Dật cứ như vậy trở về Thiên Tân được. Lúc Trình Kiệt còn đang nhập tâm suy nghĩ, áo sơ mi của hắn đã bị người nào đó cởi ra hai hàng cúc phía trên rồi, môi mỏng mềm mại của ai đó cũng đã in xuống trước phía ngực hắn, Trình Kiệt làm sao có thể bỏ

qua cơ hội lần này, hắn ngay lập tức đáp lại Tiêu Dật cùng cậu phối hợp làm tiếp việc hệ trọng này.

Tiêu Dật phát hiện ra mình càng ngày sẽ càng phụ thuộc vào Trình Kiệt, đối với phát hiện này khiến cho cậu lâm vào hoang mang bất lực, Tiêu Dật không xác định ở bên Trình Kiệt mãi mãi, cậu và hắn đều là đàn ông sao có thể có kết cục gì, hơn nữa Trình Kiệt lại xuất sắc như vậy, hắn nhất định cũng sẽ không có ý đồ kéo dài lâu với cậu. Tiêu Dật không dám chắc chắn rằng Trình Kiệt là một người đàn ông tốt về mọi mặt, cậu đã cho hắn thấy quá nhiều thứ mà sau này nếu như hai người bọn cậu trở mặt hắn có thể mang thứ đó ra uy hiếp cậu, ngược lại trong tay cậu lại hoàn toàn không nắm giữ được thứ gì quan trọng của hắn cả, có điều Tiêu Dật lại hoàn toàn không biết một sự thật là thứ quan trọng nhất đối với Trình Kiệt sớm đã là chính bản thân của cậu rồi.

“Trình Kiệt, anh trả lời em đi” Tiêu Dật hơn ngẩng đầu để cho Trình Kiệt dễ dàng hôn lấy căn cổ của mình.

Trình Kiệt vừa hôn vừa cắn, hai tay liên tục xoa nắn những lên mà hắn thích trên thân thể của Tiêu Dật:

“Hừm?”

Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“Anh có thích em hay không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp lại:

“Đương nhiên rồi”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ấm ách hỏi tiếp:

“Nếu như sau này anh đột nhiên rất rất căm ghét em thì sao, anh có hay không sẽ trả thù em?”

Trình Kiệt nâng một chân của Tiêu Dật lên, đầu ngón tay của hắn sau đó nhanh chóng tiến vào phía bên dưới động nhỏ chật hẹp kia khuếch trương:

“Anh sẽ không căm ghét em”

Tiêu Dật khẽ rên lên một tiếng:

“Không được, anh phải nói nếu như sau này anh căm ghét em thì anh có tìm cách trả thù em hay không?”

Trình Kiệt hôn vào môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi thành thực quét tới quét lui một hồi trong khoang miệng cậu, Trình Kiệt thích nhất chính là đôi môi này của Tiêu Dật, mỗi lần hôn đều luôn cảm thấy không bao giờ là đủ cả, mỗi lần hôn liền cảm thấy phía bên trong khoang miệng này toát ra một hương vị gì đó rất là ngọt ngào khiến cho hắn trầm mê yêu thích:

“Anh từ trước đến nay muốn trả thù người khác đều dùng cách quang minh chính đại, khiến cho người đó tâm phục khẩu phục thì thôi”

Cái gì cũng sẽ đều có ngoại lệ của nó cả, Trình Kiệt ở trên thương trường đối với các đối thủ luôn dùng phương pháp quang minh chính đại, nhưng đối với Tiêu Dật phương thức quang minh chính đại hay là ở sau lưng âm thầm giở trò đối với Trình Kiệt đều không khác nhau cái gì cả, cái hắn cần chỉ là mục đích cuối cùng làm sao có thể buộc chặt người này ở bên cạnh mình, để cho cậu vĩnh viễn ở trong tầm mắt của hắn mà thôi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 105: Chó Mèo Anh Cũng Đều Sẽ Ghen

Khoảng thời gian tiếp theo sau đó Tiêu Dật quả thật trở thành một con sâu gạo chính thức, bởi vì cậu không muốn ba mẹ Tiêu phát hiện ra việc cậu đang theo đuổi con đường nghệ thuật cho nên Tiêu Dật hiện tại đã tạm dừng lại hết mọi kế hoạch bước chân vào giới giải trí do Trình Kiệt từ lâu đã sắp xếp ổn thỏa cho cậu. Tiêu Dật mỗi ngày sẽ theo Trình Kiệt đến Trình thị, cậu được xếp vào nhóm nghệ sĩ dự bị của công ty, nhóm nghệ sĩ dự bị này vẫn là những nghệ sĩ đang trong thời gian trau dồi rèn luyện cần phải học tập rất nhiều. Nhóm người thực tập lúc trước hầu hết đều đã trở thành nghệ sĩ chính của Trình thị, cũng chỉ có riêng cậu bị xếp lại vào nhóm nghệ sĩ dự bị chờ thời mà thôi. Ngày hôm ấy Tiêu Dật gặp Bùi Khâm ở dưới sảnh lớn của công ty, Bùi Khâm cũng xem như là người xuất sắc cho nên hiện tại đang từng bước một tiến xa, lúc cậu ta gặp được cậu liền kéo cậu lại một góc hỏi thế này:

“Tiêu Dật, cậu và Trình tổng có vấn đề gì hay sao?”

Bùi Khâm cũng rất là thắc mắc không hiểu tại sao sau khi kết thúc kỳ thực tập rồi Tiêu Dật vẫn không được thuận lợi một đường tiến xa, hiện tại còn xem như bị dậm chân tại chỗ ngay cả chính thức bước chân vào giới giải trí cũng chưa được. Tiêu Dật nghe thấy Bùi Khâm hỏi mình câu này, trong lòng chợt lóe ra một suy nghĩ để cho cậu ta nghĩ cậu và Trình Kiệt không có cái gì cũng tốt, tránh để cho cậu ta sau này lại đến nhờ vả cậu như lần trước. Bùi Khâm nhìn thấy Tiêu Dật gật đầu liền thở dài một hơi đưa tay lên vỗ vai cậu, kết quả xoay người rời đi luôn. Quả đúng như là Tiêu

Dật nghĩ, Bùi Khâm cũng chỉ là lợi dụng cậu mà thôi, vừa nghe thấy cậu nói mình và Trình Kiệt không còn mối quan hệ gì nữa đã xoay lưng rồi đi rất nhanh rồi.

Tiêu Dật hàng ngày sẽ giành một nửa khoảng thời gian để ngồi ở dưới phòng của nhóm nghệ sĩ dự bị kia nghe bọn họ nói chuyện, sau đó lại giành nửa giờ còn lại chạy lên văn phòng của Trình Kiệt. Cái gọi là nghệ sĩ dự bị của công ty chính là những thành phần rất ít có khả năng nổi tiếng, không được công ty chú trọng quá nhiều, hay nói cách khác chính là kiểu cả đời nếu có đóng phim cũng chỉ được diễn vai diễn quần chúng mà thôi.

Tiêu Dật dạo gần đây rất thân thiết với Tiểu Khiết, bởi vì Tiểu Khiết đã biết cậu là Sóc Nhỏ cũng biết luôn cậu và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám cho nên cậu cũng chẳng giấu giếm cô ấy làm gì nữa. Tiểu Khiết tuy là phụ nữ, nhưng đối với mấy cái vấn đề nam nam kia giống như là một tay lão làng vậy, có lúc cô ấy nói ra một vài từ ngữ gì đó ngay cả chính cậu cũng chưa từng nghe qua bao giờ.

Cánh cửa phòng của Trình Kiệt đột nhiên mở ra, sau đó là giọng nói lạnh lẽo hướng Tiêu Dật đang đứng vui vẻ nói chuyện cùng Tiểu Khiết:

“Tiêu Dật, vào đây đi”

Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt xoay người đi vào trong rồi mới che miệng cười khúc khích với Tiêu Dật:

“Trình tổng lại nhịn không được nữa rồi, lát nữa cậu nhớ giải thích rõ ràng với anh ta đấy nếu không chức vụ thư ký nhỏ nhoi này của tôi cũng không còn đâu”

Tiêu Dật vẫy tay chào tạm biệt với Tiểu Khiết rồi nhanh chóng chạy vào văn phòng Trình Kiệt đóng cửa lại, lúc cậu bước vào trong văn phòng liền thấy con sói lớn kia ngồi ở trên ghế tổng giám đốc, gương mặt nhẵn lại nhìn chăm chăm cậu:

“Không phải vẫn trong giờ làm việc hay sao, em không ở dưới kia lại chạy lên đây làm gì?”

Trình Kiệt chính là không vui vẻ khi thấy Tiêu Dật lúc nào cũng sẽ ở bên ngoài nói chuyện với Tiểu Khiết một chút mới chịu vào bên trong văn phòng của hắn, nếu như chỉ nói vài câu thì không sao đằng này mỗi khi hắn mở cửa ra lại luôn thấy hồ ly nhỏ nhà hắn cùng cô gái kia cười đùa rất vui vẻ. Tiêu Dật bữu bữu môi giả bộ xoay người muốn mở cửa:

“Thế thì em đi xuống làm việc không làm phiền anh nữa”

Trình Kiệt ngay lập tức nhíu mày ngăn cản:

“Em qua đây đi”

Tiêu Dật bước về phía của Trình Kiệt, lại được hắn cương chiều cho ngồi lên trên đùi, Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật dịu giọng thăm dò:

“Em và thư ký của anh rất thân thiết nhỉ?”

Tiêu Dật quay sang cười tinh nghịch với Trình Kiệt:

“Anh ghen có phải hay không?”

Trình Kiệt không những không cảm thấy mất mặt mà còn thẳng thắn đáp một câu thế này:

“Em cho dù cười với con chó, con mèo thì anh cũng sẽ ghen đó”

Tiêu Dật bị vẻ mặt nghiêm túc cùng lời nói kia của Trình Kiệt làm cho buồn cười:

“Trình Kiệt, anh không cần thể diện nữa rồi có phải hay không, cái gì mà lại đi ghen luôn với cả chó mèo đây?”

Trình Kiệt luôn tay vào trong áo của Tiêu Dật, ngón tay chuẩn xác đưa tới trước điểm nhỏ trước ngực của cậu nhéo một cái thật là mạnh, khiến cho cậu cũng phải kêu lên một tiếng:

“Đừng có như vậy mà”

Trình Kiệt lại nhéo thêm một cái nữa rồi mới chịu bỏ ra:

“Anh đang cùng em nói chuyện nghiêm túc, em lại cứ cười cười mãi như vậy là sao hả?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo ra khỏi áo mình:

“Ai không nghiêm túc chứ? Anh không nghiêm túc thì có!”

Tiêu Dật thở dài một hơi, Trình Kiệt thấy hồ ly nhỏ nhà mình sầu não như vậy liền hỏi:

“Lại có ai bắt nạt em nữa sao?”

Tiêu Dật đưa tay gãi gãi trước ngực của Trình Kiệt:

“Không có... chỉ là mấy ngày này rất nhàm chán, cả ngày đều không có việc gì làm cả”

Trình Kiệt nghe vậy liền xấu xa đưa tay cởi cúc áo của Tiêu Dật:

“Như vậy chúng ta bây giờ...”

Tiêu Dật nhú mày đánh vào tay của Trình Kiệt một cái:

“Anh đừng có lúc nào cũng như vậy đi, em là đang nghiêm túc đó”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua cắn nhẹ vào cần cổ của Tiêu Dật:

“Có ai nói chuyện nghiêm túc lại ngồi lên đùi người ta như em thế này hay không?”

Tiêu Dật né tránh Trình Kiệt rồi liếc mắt nhìn hắn, Trình Kiệt biết là hồ ly nhỏ nhà mình mấy ngày nay rất nhàm chán, hơn nữa nếu như để cho cậu suốt ngày ở trong công ty không có việc làm như thế này không biết chừng người ta còn đi trêu ong ghẹo bướm mất, dù sao thì chính mắt hắn cũng nhìn thấy Tiêu Dật và Tiểu Khiết hình như có mối quan hệ rất tốt. Trình Kiệt im lặng suy nghĩ một chút rất nhanh liền tìm ra được cách lợi cả đôi đường:

“Như vậy thì em lên đây giúp anh, nhìn xem công việc của anh cũng có rất nhiều”

Tiêu Dật chán nản đưa tay lật mở văn kiện trên bàn của Trình Kiệt, cho dù đồng văn kiện này có quan trọng như thế nào nhưng mà cậu nhìn cũng không thể hiểu được, cuối cùng lại gấp lại để ngay ngắn ở trên bàn:

“Không phải anh có Tiểu Khiết rồi hay sao?”

Trình Kiệt nhú mày, rõ ràng là đang nói chuyện của hai người như thế nào lại xuất hiện Tiểu Khiết ở chỗ này:

“Đương nhiên là có một số chuyện cô ấy không thể làm được rồi”

Tiêu Dật ngay lập tức đưa mắt qua liếc Trình Kiệt, lời nói của hắn nhất định là không có gì hay ho cả. Trình Kiệt bật cười ha ha, đưa tay lấy đại một văn kiện mở ra cho Tiêu Dật nhìn:

“Gỡ lại văn kiện này cho anh, chuyện này thường là do Tiểu Khiết làm nhưng mà em nói chán nản cho nên liền cho em công việc làm đây”

Việc này dù sao cũng là công việc đơn giản cậu có thể làm được, chính vì thế Tiêu Dật liền nhanh chóng cầm lấy văn kiện kia mở ra xem thử một

lượt, sau đó nhìn khắp văn phòng cũng không biết mình phải ngồi ở chỗ nào làm việc nữa:

“Em ngồi ở chỗ nào?”

Trình Kiệt đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật gãi gãi bụng dưới của cậu:

“Ngồi ở chỗ này đi”

Tiêu Dật lúc này mới phát giác ra thì ra là Trình Kiệt đang trêu chọc mình, cậu bực bội đặt mạnh văn kiện kia xuống bàn quát:

“Đã nói là nghiêm túc cơ mà”

Trình Kiệt thật muốn khóa cái miệng nhỏ suốt ngày la lớn kia lại, thế cho nên hắn liền ngay lập tức nghiêng đầu hôn vào môi của Tiêu Dật, hôn đến đầu óc của cậu trống rỗng, mọi ý thức phản kháng cũng không còn khiến cho quần áo trên người cứ như vậy không cánh mà bay vút hết xuống sàn.

Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt tại vì sao rất thích vị trí ở ngay chính bàn làm việc để đầy những giấy tờ quan trọng này, trong phòng làm việc của hắn có một phòng nghỉ nhỏ, bên trong phòng nghỉ đó có một cái giường lớn nhưng Trình Kiệt chẳng bao giờ kiên nhẫn ôm cậu vào trong đó rồi làm được, chỉ cho đến khi xong xuôi rồi hắn mới chịu để cho cậu vào trong đó nghỉ ngơi còn bản thân hắn lại tiếp tục ra bên này làm việc. Tiêu Dật có lần từng hỏi Trình Kiệt rằng không sợ sẽ làm văn kiện nhàu nát hay sao, Trình Kiệt lúc ấy nói một câu khiến cho Tiêu Dật thật muốn cắn lưỡi ngay tại chỗ, hắn nói rằng hắn có rất nhiều việc cần làm, cùng cậu ngay ở trên bàn làm việc làm vừa có thể xem xét công việc lại vừa có thể thoải mái khi ấy năng suất sẽ tăng cao. Tiêu Dật quả thật là tin lời nói đó của Trình Kiệt, nhưng mà dĩ nhiên Trình Kiệt chỉ nói đùa mà thôi, hắn cho dù có tài giỏi đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng thể vừa cùng hồ ly nhỏ nhà mình hưởng lạc mà vẫn có thể quan tâm được đến mọi thứ xung quanh

được, chỉ là đơn giản hẳn cảm thấy làm ở trên bàn làm việc Tiêu Dật sẽ càng kích thích hơn bất cứ ở chỗ nào khác, bởi vì người nào đó mỗi lần ngã người xuống bàn đều luôn rất căng thẳng mà cố gắng không làm cho đồng giấy tờ kia bị hỏng, dĩ nhiên thì khi Tiêu Dật không tập trung toàn suy nghĩ vào vấn đề kia thì Trình Kiệt sẽ có thể muốn cùng cậu làm những tư thế như thế nào thì cậu cũng không có thời gian phản kháng chống cự được... đó chính là lý do Trình Kiệt tại vì sao lại thích cùng Tiêu Dật ở trên bàn làm việc như vậy.

...

Thời gian cứ thế trôi đi, Tiêu Dật quả thật không làm nghệ sĩ nữa mà chuyển sang làm thư ký cho Trình Kiệt, nói là thư ký thôi nhưng thật ra chỉ có duy nhất một công việc chính là mang đồng văn kiện kia đánh máy lại, cũng là hết cách rồi Tiêu Dật vốn chẳng có chuyên môn gì cả cho nên chỉ có việc ngồi mang sổ văn kiện đó gõ lại mà thôi, nhưng mà cái người thư ký không có chuyên môn này lại được đặc biệt xếp thêm một cái bàn nhỏ ngay trong văn phòng làm việc của Trình tổng giám đốc lớn, đãi ngộ cùng các khoản trợ cấp so với thư ký chính có chuyên môn cao phải ngồi ở bên ngoài cửa làm việc kia lại tốt hơn rất nhiều lần.

Tiêu Dật buổi sáng theo Trình Kiệt đi làm, buổi chiều lại ngồi xe của hắn về nhà, lúc đến văn phòng làm việc còn thản nhiên ngồi chơi game trên máy tính màn hình lớn, chơi chán rồi mới mang đồng văn kiện xếp chồng cao chồng thấp kia ra gõ gõ một chút, gõ chán rồi lại ngủ, thỉnh thoảng sẽ đột nhiên bị Trình Kiệt tập kích sờ chỗ này một chút, nắn chỗ kia một chút, lúc nào tâm lý không có vững vàng kiên quyết khẳng định sẽ bị con sói lớn kia đè ra ăn sạch xương. Thật ra thì đồng văn kiện mà Trình Kiệt nói Tiêu Dật đánh lại giúp mình kia sớm đã được Tiểu Khiết đánh xong hết rồi, bởi vì Tiêu Dật nói không có việc làm cho nên Trình Kiệt mới giả bộ đưa việc cho cậu làm mà thôi.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái đã đến mùa thu, Tiêu Dật và Trình Kiệt đã cứ như vậy bình ổn được bốn tháng, cho dù Tiêu Dật và Trình Kiệt không bao giờ tính thời gian xem bọn họ đã ở bên nhau được bao lâu rồi nhưng mỗi người đều luôn cảm thấy vô cùng trân trọng những giây phút ấy, hơn nữa còn có loại cảm giác giống như là đối phương đang sợ hãi muốn trốn tránh không dám nhắc đến nửa câu đề cập đến vấn đề mình đã hạnh phúc như thế trong bao lâu.

Buổi chiều ngày hôm ấy Trình Kiệt tặng ca, Tiêu Dật nói sẽ trở về nhà đi siêu thị mua đồ ăn trước để đến khi hẳn trở về liền có cơm ăn. Quên không có nói tới chuyện Tiêu Dật đã lấy được bằng lái xe, chiếc range rover quen thuộc của Trình Kiệt thỉnh thoảng sẽ thấy ai đó một mình ngồi chễm chệ trên ghế lái đi vòng quanh khu phố Bắc Kinh này. Siêu thị cuối tuần đông người hơn bình thường, Tiêu Dật lấy một xe đẩy đi tới khu vực bán rau xanh, Trình Kiệt thích ăn nhất là món bắp cải xào cà rốt cho nên Tiêu Dật lúc đi chợ cũng sẽ chọn một chiếc bắp cải thật tươi xanh lại thêm trái cà rốt màu cam nho nhỏ, lúc cậu đang đứng chọn bắp cải phía bên cạnh liền có một giọng nữ gọi cậu:

“Tiêu Dật?”

Tiêu Dật quay sang nhìn phát hiện ra người trước mặt là một cô gái rất trẻ, trên người mặc một váy màu hồng phấn đơn giản, gương mặt nhỏ kia bị che mất một nửa bởi cặp kính râm, Tiêu Dật phải mất một lúc mới nhận ra được cô gái này là ai:

“Đán Đán?”

Phương Đán Đán là bạn học đại học cũ của Tiêu Dật, cũng chỉ coi như là bạn bè cùng lớp thỉnh thoảng đôi ba câu trao đổi mà thôi không được coi là thân thiết gì. Tiêu Dật gặp lại bạn học cũ đương nhiên sẽ vui vẻ mà mỉm cười đáp lại:

“Trùng hợp quá, cậu cũng đến siêu thị này mua đồ sao?”

Phương Đán Đán mang kính râm trên mặt đẩy lên cao một chút, trong lúc đó Tiêu Dật vô thức nhìn thấy được vết bầm tím phía dưới mắt bên phải của cô ấy:

“Ừ, nghe nói cậu đầu quân cho Trình thị sao, chúc mừng nhé!”

Tiêu Dật cười cười đáp:

“Cũng vẫn chỉ là nghệ sĩ dự bị thôi, công việc hiện tại của cậu sao rồi?”

Phương Đán Đán xoay người giả bộ chọn rau quả ở phía trước:

“Tôi sao, cũng vẫn là không được tốt số như cậu, chỉ được làm một nghệ sĩ nhỏ ở Hợp Cảnh mà thôi”

Tiêu Dật tuy rằng nhìn thấy trên gương mặt của Phương Đán Đán có vết tích kỳ lạ nhưng cậu cũng không có ý định hỏi đến vấn đề này, dù sao thì cô ấy là cố muốn mang kính che đi cũng chính là không muốn để cho ai biết đến:

“Hợp Cảnh đãi ngộ cũng tốt lắm mà, cậu ngay từ lúc học đại học đã được giảng viên khen ngợi diễn xuất nói không biết chừng sẽ được Hợp Cảnh chăm chút nhiều ấy chứ”

Phương Đán Đán khẽ nhếch môi cười nhẹ:

“Phải rồi Tiêu Dật, cậu có quen biết với Hợp tổng sao, lần trước tôi thấy trên bàn của anh ta có hình của cậu”

Tiêu Dật hả một tiếng, cậu đương nhiên là không quen biết ai ở bên Hợp Cảnh cả, như thế nào trên bàn của Hợp tổng kia lại có hình cậu, nhất định là do Phương Đán Đán nhìn nhầm thôi:

“Không có, tôi làm sao lại có quen biết được với người ở bên đó chứ, cậu hẳn là nhìn nhầm rồi”

Phương Đán Đán lắc đầu:

“Không có nhầm đâu, lần ấy lúc nhìn tấm ảnh của cậu tôi còn ngây người ra một lúc, Hợp tổng khi ấy hỏi tôi có biết cậu hay sao, tôi nói cậu là bạn học của tôi sau đó anh ta còn hỏi tôi một chút về cậu”

Tiêu Dật cũng không biết mình như thế nào lại được một đại nhân vật hỏi thông tin, hơn nữa từ đó đến giờ cậu cũng không bao giờ đứng ở trước cửa lớn của Hợp Cảnh chứ đừng nói là quen biết người ở trong đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 106: Trình Kiệt Anh Rất Kỳ Lạ

Thẩm Đào năm nay hai mươi bảy tuổi, là người đứng đầu công ty giải trí Hợp Cảnh. Hợp Cảnh và Trình thị chính là hai công ty giải trí hàng đầu hiện nay, số nghệ sĩ nổi tiếng đa số đều là từ hai công ty này mà ra. Thẩm Đào và Trình Kiệt từng học chung một trường đại học, tuy không phải là bạn bè cùng khoa nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ học chung một lớp một số môn tiên quyết. Năm ấy trường đại học có mở một cuộc bình chọn trên mạng xem xem ai là người đẹp trai nhất, dĩ nhiên thì hai người đàn ông xuất sắc như Thẩm Đào và Trình Kiệt nghiêm nhiên được đưa vào danh sách. Có người nói thích Thẩm Đào bởi vì anh ta hòa đồng dễ gần, ấm áp giống như là ánh mặt trời vậy, có người nói lại thích Trình Kiệt bởi vì hắn thuộc loại lạnh lùng trầm tĩnh, người ta thỉnh thoảng mới có thể thấy nụ cười trên môi hắn, mỗi khi hắn cười sẽ giống như một tòa núi băng ngàn năm có tia nắng yếu ớt chiếu ở trên đó. Cuộc bình chọn này không chỉ có sinh viên trong trường mà còn có cả một số giảng viên cũng tham gia, có một nữ giảng viên bỏ phiếu cho Thẩm Đào khiến cho kết quả cuối cùng Thẩm Đào trở thành nam sinh đẹp trai nhất trường đại học đó. Thẩm Đào và Trình Kiệt sau lần ấy không rõ về sau tại vì sao hễ nhìn thấy nhau liền mặt lạnh không hỏi han gì cả, có người nói là do Trình Kiệt tức giận, cũng có người nói hai người bọn họ vốn dĩ không có quen biết cho nên không nói chuyện với nhau, nhưng có một điều ai cũng biết rằng hai người bọn họ hễ cứ chạm mặt nhau liền sẽ chủ động tránh mặt.

Đại học cũng đã là đối thủ, lên thương trường vẫn không tránh được số kiếp này, nhưng tiếng tăm của Trình thị so với Hợp Cảnh thật sự cao hơn

một chút, hơn nữa không rõ là do người đứng đầu mỗi công ty chỉ thị hay là do lý do gì khác mà nghệ sĩ hai bên luôn rất găm ghè nhau, hễ có một hợp đồng béo bở nào đó nhất định cả hai sẽ tranh về cho bằng được đến người còn ta mất thì thôi.

“Hợp tổng, tài liệu anh cần đã có ở đây rồi”

Phòng làm việc rộng lớn ở trên tầng cao nhất, ngồi ở tại chỗ này có thể nhìn thấy được ánh mặt trời đang từ từ hạ xuống, hoàng hôn màu đỏ bao trùm cả một khoảng trời. Người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế da đơn màu đen, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng mở ra hàng cúc cổ trên cùng, gương mặt hài hòa không quá mức góc cạnh, khóe miệng cong cong cho dù không cười nhưng cũng khiến cho người ta nhận định được đó là một người đàn ông dễ gần.

Thẩm Đào khẽ gật đầu tiếp nhận lấy văn kiện trên tay từ một cô gái, đợi đến khi cô gái kia cúi đầu xoay người rời đi rồi thì hắn mới chậm rãi mở văn kiện ra xem. Trang đầu của văn kiện chính là một tấm ảnh nhỏ có mặt của Tiêu Dật cùng một vài số thông tin cá nhân, Thẩm Đào lật mở hết hai trang văn kiện rồi đóng lại, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn trong lòng thầm nghĩ xem ra Trình Kiệt quả thật rất bao bọc người này, thế cho nên hắn điều tra cậu đã một tháng nay rồi số thông tin cũng chỉ vụn vụn được hai mặt giấy này thôi.

...

Tiêu Dật vừa mới rời có đưa Phương Đán Đán về nhà của cô ấy cho nên hiện tại về đến nhà cũng hơi muộn một chút, cậu đưa tay nhấn mật mã quen thuộc trước cửa nhà rồi mở cửa ra, may mắn Trình Kiệt vẫn còn chưa trở về. Tiêu Dật trên tay xách theo mấy túi đồ đi vào bên trong, quần áo trên người cũng không kịp thay đã đứng ở trước bếp rửa rau thái thịt. Tiêu Dật nấu ăn không phải là rất ngon nhưng vẫn có thể giữ chân của Trình Kiệt được, cũng chẳng biết Trình Kiệt là thích ăn thức ăn của Tiêu Dật nấu hay

là thích ăn Tiêu Dật nữa, nhưng mà mỗi lần hăn trở về nhà đều dùng ánh mắt nhìn chăm chăm cậu ăn cơm rất vui vẻ.

Tiêu Dật ở trong bếp ngân nga hát, càng hát càng lớn cho nên không phát giác ra được ai đó đã trở về nhà. Trình Kiệt nhẹ nhàng đặt cặp da xuống dưới ghế rồi bước vào trong bếp, hăn nghiêng người tựa vào tường, hai tay khoanh ở trước ngực lên tiếng hỏi:

“Sao lại không thay quần áo ra?”

Tiêu Dật đột nhiên nghe thấy tiếng thì giật nảy của mình, cậu quay lại phía sau nhú mày nhìn Trình Kiệt làu bàu:

“Anh về từ lúc nào sao không phát ra tiếng động thế?”

Trình Kiệt cười dịu dàng bước tới phía sau lưng Tiêu Dật vòng tay ôm lấy người ta:

“Anh mới về, em cũng mới về sao?”

Tiêu Dật gật đầu dừng lại động tác một chút:

“Đúng vậy, hôm nay gặp bạn học cũ cho nên đưa cô ấy về luôn”

Trình Kiệt nhú mày, vòng tay càng thêm dùng sức siết chặt một chút:

“Cô ấy? Là phụ nữ sao?”

Tiêu Dật đưa tay đánh vào cổ tay của Trình Kiệt:

“Nam hay nữ có quan trọng sao, không phải anh nói chó hay mèo anh cũng đều sẽ ghen còn gì”

Trình Kiệt bất ngờ luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật, bàn tay to lớn cố chấp muốn sờ soạng ma sát da thịt cậu cho thật nóng lên:

“Đúng vậy, anh đều sẽ ghen”

Tiêu Dật nhận ra được Trình Kiệt lại muốn làm cái gì cho nên liền ngay lập tức kiên quyết nắm chặt lấy cổ tay hắn nghiêm giọng nói:

“Đi tắm đi, em vẫn còn chưa nấu xong cơm đâu”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện với mình, hai tay đưa xuống hông cậu nắn bóp:

“Cùng tắm đi”

Tiêu Dật cố tách ra khỏi vòng tay của Trình Kiệt nhú mày đáp:

“Không được, em nấu cơm còn anh phải đi tắm”

Trình Kiệt cười xấu xa cúi xuống hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật:

“Anh giúp em nấu, sau đó chúng ta cùng nhau tắm, việc nhà phải chia đôi làm mới công bằng mà”

Tiêu Dật nghiêng đầu né tránh, nếu như cậu mềm lòng với Trình Kiệt thì khẳng định con sói lớn kia sẽ được nước làm càn mất:

“Không được, anh đừng hòng giở trò”

Trình Kiệt khẽ thở dài buông Tiêu Dật ra:

“Kiên quyết như vậy sao?”

Tiêu Dật vừa được thả ra liền xoay người đi đến phía bếp tiếp tục nấu đồ ăn:

“Đi tắm đi”

Trình Kiệt không có đi tắm mà bước đến phía bàn ăn ngồi đợi ở đó, hắn chống cằm ngắm nhìn bóng lưng bận rộn kia của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, anh muốn chúng ta cùng nhau tắm cho nên anh ngồi ở chỗ này đợi em nấu ăn xong”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Còn muốn chúng ta cùng nhau tắm, chỉ sợ tắm xong rồi thì đồ ăn cũng nguội hết đó”

Trình Kiệt cười ha ha, trên đời này đúng là chỉ có hồ ly nhỏ đây hợp ý hắn nhất thôi. Tiêu Dật biết là không đuổi được con sói lớn kia đi nhưng mà chẳng mấy khi người ta chịu ngoan ngoãn ngồi một chỗ không động tay động chân gì với cậu cho nên cậu vẫn tạm thời để yên cho hắn ngồi đó:

“Trình Kiệt, công việc làm xong chưa?”

Trình Kiệt ánh mắt có tia cứng chiều đáp:

“Vẫn còn chưa”

Tiêu Dật dừng tay lại, cậu quay lại phía sau nhú mào nhìn hắn:

“Chưa làm xong, không phải anh nói hôm nay phải làm xong hay sao? Anh còn ngồi chỗ này làm gì?”

Thật ra thì Trình Kiệt đã giao số việc mình chưa làm xong cho Tiểu Khiết cùng với Tống Ngộ Phàm rồi, bây giờ bọn họ hắn là vẫn đang còn ở công ty tăng ca vẫn chưa về, hắn là tổng giám đốc lớn của công ty hắn muốn trốn việc về nhà với vợ đương nhiên không phải khó khăn gì:

“Anh làm sao có thể làm việc được chứ, mọi tâm trí của anh bị em lấy mất rồi”

Tiêu Dật nghe thấy vậy trong lòng liền vui vẻ, cái miệng cũng khẽ cong cong nhếch lên, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ ghét bỏ:

“Lúc nào cũng nói linh tinh thôi, anh còn không mau mang công việc ra giải quyết đi”

Trình Kiệt xấu xa nói thế này:

“Tiêu Dật, anh chỉ còn duy nhất một công việc phải giải quyết ngay lập tức chính là em mà thôi”

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu biết mình cùng Trình Kiệt nói chuyện người nhận thua vẫn là cậu, mỗi lời nói phát ra từ cái miệng rộng của ai kia luôn đều lưu manh chẳng khác nào một tên xấu xa cả, cậu sao có thể nói lại hần được.

Tiêu Dật rất nhanh đã nấu xong, phía sau lưng cậu vẫn còn một chướng ngại vật, nếu bây giờ cùng Trình Kiệt đi tắm nhất định đồ ăn sẽ bị hần là cho nguội mất, mà chuyện cùng hần đi tắm hần là sẽ không thể thoát được, cho nên Tiêu Dật nghĩ tốt hơn hết vẫn phải ăn no cái bụng trước, dù sao thì đi tắm cũng phải dùng sức nhiều. Tiêu Dật cầm lấy đĩa thức ăn trên tay để ở trên mặt bàn:

“Ăn cơm thôi”

Trình Kiệt ngồi trên ghế hỏi cậu:

“Không tắm sao?”

Tiêu Dật xoay người vào bên trong bê ra một đĩa thức ăn khác:

“Ăn xong rồi tắm”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật cười xấu xa, Tiêu Dật vừa thấy nụ cười kia thì vô cùng chướng mắt, hai cái bát nhỏ ở trên tay cũng dùng sức một chút để

mạnh xuống bàn. Trình Kiệt cầm lấy đĩa gấp lên một chút rau bỏ vào miệng:

“Tiểu Dật của anh nấu ăn thật ngon”

Tiêu Dật chính là người thích nghe những lời ngon ngọt, chỉ cần Trình Kiệt ở bên tai nói lời ngon ngọt bất kể là những câu phi lý đại loại như là “em muốn sao trên trời anh cũng sẽ hái xuống cho em” thì Tiêu Dật trong lòng cũng sẽ đều cảm thấy vui vẻ:

“Đừng có mà suốt ngày nói những câu buồn nôn như thế có được hay không?”

Trình Kiệt làm sao mà không hiểu tính cách của Tiêu Dật nữa, người ta chính là thích hằn thật lưu manh:

“Em không phải rất thích nghe hay sao Tiểu Dật của anh”

Tiêu Dật không rõ bị Trình Kiệt làm cho tức giận hay là bị hằn nói trúng rồi mà xấu hổ, gương mặt lúc này cũng có chút đỏ lên:

“Đừng có mà nói nữa mà, có muốn ăn cơm nữa hay không đây?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rồi Tiểu Dật của anh”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt cúi đầu ăn cơm, cơm Tiêu Dật của hằn làm đúng là rất ngon, có điều mỗi lần có lòng tốt khen người ta đều bị người ta ghét bỏ như thế.

Cơm ăn xong rồi, rửa bát xong rồi, nghỉ ngơi xong rồi đương nhiên cuối cùng cũng đến công việc mà Trình Kiệt thích nhất. Lúc vào trong phòng tắm Tiêu Dật còn không quên lạnh giọng cảnh cáo nói với Trình Kiệt rằng tắm nhanh một chút sẽ vào đi ngủ, cậu hôm nay có chút mệt, nhưng mà tắm

tới tấm lui chẳng hiểu thế nào mãi vẫn không được thả ra, lúc ngồi vào trong bồn tắm rồi còn bị người ta cưỡng chế mang cái thứ đáng ghét kia cắm vào sau mông của cậu, kết quả người ta còn không biết xấu hổ nói là do xà phòng trơn quá. Tiêu Dật vừa nghe thấy câu nói kia liền quay sang cắn vào vai Trình Kiệt một cái, xà phòng có trơn đến mấy thì nơi đó của cậu nhỏ như thế, chỗ kia của Trình Kiệt to như thế có thể dễ dàng mà chui vào được hay sao.

“Trình Kiệt đừng làm nữa mà” Tiêu Dật ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt, phía eo không ngừng bị hấn dùng sức nắm lấy nâng lên hạ xuống, nước ở trong bồn cũng theo đó mà bắn ra.

Trình Kiệt vẫn cứ như một cái máy mà điên cuồng di chuyển phía bên dưới, Tiêu Dật hừ hừ đánh vào vai của Trình Kiệt:

“Anh vẫn còn có công việc đó”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh đang làm việc đây”

Tiêu Dật có chút lo lắng, cậu dạo gần đây không thấy Trình Kiệt làm việc gì cả, cứ mỗi lần hấn ở cạnh cậu thì hấn đều không chịu làm việc nghiêm túc:

“Trình Kiệt, anh như thế này là không được đâu, nếu không em chuyển ra ngoài ở đó”

Trình Kiệt đột nhiên dừng động tác nhìn chăm chăm Tiêu Dật, trong ánh mắt có tia khác lạ:

“Chuyển ra ngoài ở?”

Tiêu Dật cũng có chút chột dạ, Trình Kiệt đôi khi sẽ có những biểu hiện rất kỳ quái, mà nơi dễ dàng nhận ra sự khác lạ nhất chính là ánh mắt kia của hắn:

“Anh không chịu làm việc gì cả, nếu như công ty chẳng may có chuyện gì thì sao?”

Trình Kiệt lạnh giọng, lực tay ở phía dưới eo của Tiêu Dật cũng siết mạnh hơn một chút:

“Không được nghĩ đến chuyện rời khỏi anh, nếu không thì...”

Trình Kiệt nói đến đây liền ngừng lại, hắn bắt đầu điên cuồng cử động thân thể, mỗi lần Trình Kiệt đâm tới liền chẳng khác nào sức lực của một con bò đực hại Tiêu Dật cũng phải hết hồn liên miêng cầu xin hắn dừng lại ngay.

Trình Kiệt rất mạnh bạo khiến cho Tiêu Dật bị đau, đến lúc bế người ta vào giường nằm rồi liền bị giận dỗi, Tiêu Dật nằm xoay lưng lại với Trình Kiệt không nói chuyện với hắn. Trình Kiệt cũng cảm thấy có lỗi, vừa mới rồi hắn quả thật không thể kiềm chế bản thân mình, Trình Kiệt nâng chân nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật ôm người ta vào lòng dỗ dành:

“Tiêu Dật còn đau sao?”

Tiêu Dật không lên tiếng, cũng không có cử động gì cả, Trình Kiệt dùng sức một chút xoay người Tiêu Dật lại ôm vào trong lòng, hắn cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc của cậu:

“Tiêu Dật, anh về sau sẽ nhẹ nhàng một chút, em đừng tức giận nữa có được không?”

Tiêu Dật vẫn không chịu lên tiếng, Trình Kiệt thở dài vuốt nhẹ sống lưng của Tiêu Dật rồi tắt đèn bàn, không gian sau đó liền rơi vào một mảnh tối

đen trầm tĩnh, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới lên tiếng nói khẽ một câu thế này:

“Trình Kiệt, anh rất là kỳ lạ”

Trình Kiệt giật mình, trong bóng tối đôi mắt của hắn chợt lóe lên một tia bất ngờ hoảng loạn, may mắn đèn điện trong phòng đã tắt hết nếu không Tiêu Dật nhất định sẽ nhìn thấy được biểu hiện kia của hắn. Trình Kiệt khàn giọng, hắn siết chặt Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay vẫn không quên vuốt nhẹ phía sau lưng của cậu:

“Tiểu Dật, em đừng lo lắng, anh sẽ không làm đau em đâu”

Tiêu Dật gần đây luôn cảm thấy Trình Kiệt có gì đó rất kỳ lạ, hắn hình như đang che giấu cậu chuyện gì đó:

“Trình Kiệt, có phải anh có chuyện gì chưa nói cho em biết đúng không?”

Trình Kiệt nhẹ giọng:

“Không có đâu Tiểu Dật, chúng ta ngủ thôi”

Trực giác của Tiêu Dật không phải lúc nào cũng đúng, nhưng mà lần này cậu lại rất tin tưởng vào suy nghĩ của mình, Trình Kiệt nhất định có điều gì đó đang che giấu cậu, chẳng qua bây giờ Trình Kiệt không có ý định nói thì Tiêu Dật cậu cũng chẳng thể nào có cách để cho hắn nói được, chỉ bằng chỉ có thể tự mình tìm thời cơ thích hợp mà thôi.

Khi những ánh đèn xe từ những phương tiện giao thông hiện đại đã không còn đông đúc như buổi sáng, cũng là lúc đồng hồ đã điểm mười một giờ, Trình Kiệt cứ như vậy ôm Tiêu Dật ở trong lòng im lặng rất lâu, hắn ngày hôm nay không thể ngủ được bởi vì hắn biết tình trạng của hắn hiện tại là như thế nào, càng ngày hắn càng có tính chiếm hữu với Tiêu Dật ngày

càng cao, cao đến mức ngay cả chính bản thân hắn cũng cảm thấy mình vô lý, nhưng cho dù hắn biết mình có vô lý như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng chẳng có cách để kiềm chế được. Trình Kiệt cảm nhận được hơi thở trầm ổn của người bên cạnh, hắn chậm rãi buông Tiêu Dật ra rồi đứng dậy rời khỏi giường đi ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Dật vẫn chưa ngủ cho nên khi Trình Kiệt rời giường cậu vẫn ý thức được, cậu khẽ mở cánh cửa phòng ngủ nhìn ra bên ngoài thấy được Trình Kiệt hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, cuộc nói chuyện không quá lâu nhưng gương mặt của hắn hình như có chút căng thẳng, chỉ nghe được một câu cuối cùng là: “Ngày mai tôi sẽ đến gặp cô”.

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cúp điện thoại liền vội vã quay trở về giường nằm giả bộ ngủ, Trình Kiệt cũng không hề phát giác ra điều gì kỳ quái cứ như vậy ôm Tiêu Dật vào trong lòng ngủ say.

Buổi sáng ngày hôm ấy Tiêu Dật rất bình thường, ngay cả giận dữ tối ngày hôm qua cũng không còn, cậu đặc biệt đứng thắt ca vát cho Trình Kiệt, còn hỏi hắn buổi sáng hôm nay ăn gì. Trình Kiệt vẫn sẽ dịu dàng cưng chiều Tiêu Dật như

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 107: Anh Mới Là Người Xấu

Lúc Trình Kiệt và Tiêu Dật đến văn phòng thì Tiểu Khiết đã ngồi ở bên ngoài chờ làm việc của mình rồi:

“Trình tổng, Tiêu Dật hai người đến rồi sao”

Trình Kiệt khẽ gật đầu xem như chào hỏi, Tiêu Dật trên tay cầm một túi bánh bao nho nhỏ dừng lại chờ làm việc của Tiêu Khiết. Ngày hôm qua Tiểu Khiết nhắn tin than thở với Tiêu Dật rằng cô bị Trình Kiệt bắt làm tăng ca đến tối muộn mới được về, Tiêu Dật đương nhiên là người hiểu chuyện ngày hôm nay liền mua đồ ăn sáng tới cho Tiểu Khiết:

“Tiểu Khiết cho cô, là bánh bao của tiệm A nổi tiếng đó”

Tiêu Khiết vui vẻ cầm lấy túi bánh bao kia, ánh mắt lơ đãng nhìn tới phía căn cổ của Tiêu Dật rồi bĩu môi:

“Chẳng trách Trình tổng lại gấp gáp muốn về nhà như vậy, thì ra là ở nhà có một con hồ ly”

Tiêu Dật hả một tiếng, Tiểu Khiết đánh vào vai Tiêu Dật một cái:

“Căn cổ cậu kia, có chỗ nào không lành lặn hay không?”

Tiêu Dật hiểu ý vội vã mang cổ áo kéo cao lên một chút, cậu khẽ ho nhẹ định hỏi Tiểu Khiết một số chuyện:

“Tiểu Khiết, tôi hỏi cô chuyện này...”

Tiêu Dật còn chưa kịp hỏi thì Trình Kiệt đã đích thân đi ra ngoài cửa lạnh giọng gọi cậu vào trong rồi:

“Tiểu Dật mau lại đây”

Tiểu Khiết thấy ông chủ của mình đích thân ra gọi người làm sao còn dám giữ chứ, chính vì thế vội vã xua tay với Trình Kiệt:

“Cậu mau mau vào trong đi, cậu còn đứng đây nữa có khi buổi tối tôi lại phải tăng ca, bánh bao ngon đến mấy chỉ sợ cũng không còn mạng mà ăn”

Tiêu Dật do dự cuối cùng vẫn đi vào trong văn phòng làm việc của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhíu mày nhìn Tiêu Dật:

“Lại nói chuyện nữa, em rốt cuộc có bao nhiêu chuyện với cô ấy mà nói nhiều thế”

Tiêu Dật đi tới chỗ bàn làm việc nhỏ của mình ngồi xuống:

“Không có gì đâu, chỉ là trao đổi vấn đề công việc mà thôi”

Trình Kiệt khoanh tay trước ngực có điểm bực bội:

“Công việc? Nếu là vấn đề công việc không phải hỏi anh là đúng người nhất rồi hay sao!”

Tiêu Dật khẽ liếc mắt nhìn Trình Kiệt bĩu môi nửa đùa nửa thật thăm dò Trình Kiệt:

“Không biết xấu hổ, hỏi anh anh không trả lời, em mới phải đi hỏi cô ấy”

Trình Kiệt xoay người đi về phía bàn làm việc của mình:

“Lát nữa anh có hẹn với đối tác cần phải ra ngoài một lúc, em ở văn phòng không có được lén lút ra ngoài nói chuyện với cô ấy có biết chưa”

Tiêu Dật ừ nhẹ, cậu cũng không hỏi rằng Trình Kiệt đi đâu, càng không tức giận vì Trình Kiệt lại ghen tuông trẻ con như vậy. Trình Kiệt cũng có điểm bất ngờ, hẳn hỏi thêm một câu hỏi nữa:

“Như vậy lát nữa em có muốn ăn gì hay không?”

Tiêu Dật vẫn một bộ dạng chăm chỉ đánh máy:

“Ừm, bánh bông lan đi”

Trình Kiệt im lặng quan sát Tiêu Dật một chút, sau khi xác định cậu không có biểu hiện gì quá mức kỳ lạ mới tiếp tục làm công việc của mình. Tiêu Dật hôm nay ngoan ngoãn khác thường, cả một quá trình đều im lặng ngồi chăm chỉ gõ văn kiện không có chơi game. Tiêu Dật ngồi một lúc thì Trình Kiệt cũng thu dọn văn kiện đứng dậy:

“Tiêu Dật, anh đi đây”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại tiếp tục chăm chỉ làm việc. Trình Kiệt vừa bước ra bên ngoài đóng cửa văn phòng vào thì Tiêu Dật liền đứng dậy mở hé cửa nhìn theo hẳn, sau khi xác nhận hẳn đã đi vào trong thang máy rồi mới bước ra ngoài đi theo. Tiêu Dật đứng đợi trước thang máy dành cho nhân viên ở bên cạnh, mắt thấy thang máy của Trình Kiệt đã xuống đến tầng 30 rồi thì lúc này thang máy của nhân viên mới mở ra, Tiêu Dật nhanh chóng bước vào bên trong nhấn xuống tầng 1, may mắn hiện tại vẫn đang trong giờ làm việc cho nên không có ai dùng thang máy nếu không chỉ sợ cậu sẽ để mất dấu Trình Kiệt mất. Trước cửa Trình thị bao giờ cũng sẽ có một vài chiếc taxi đỗ ở đó, Tiêu Dật nhanh chóng ngồi vào một chiếc taxi gần nhất rồi đợi xe của Trình Kiệt từ bãi đỗ xe đi ra:

“Bác tài, đi theo chiếc xe phía trước đi”

Chiếc taxi luôn giữ khoảng cách với xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật tuy rằng không biết Trình Kiệt có thật sự là đi gặp đối tác hay không, nhưng đêm hôm qua chính tai cậu nghe thấy hắn nói với ai đó ngày hôm nay sẽ hẹn gặp mặt, Trình Kiệt đôi lúc sẽ có những biểu hiện rất kỳ lạ khiến cho cậu thỉnh thoảng sẽ giật mình hoảng sợ, nếu như thật sự là đối tác kinh doanh tại sao muộn như vậy rồi mới gọi điện hẹn gặp mặt, Tiêu Dật luôn cảm thấy rằng Trình Kiệt nhất định có điều gì đó giấu giếm mình.

Xe chạy một lúc Tiêu Dật liền phát hiện Trình Kiệt dừng lại trước một bệnh viện lớn, cậu nhú mày không rõ hắn vào đây làm cái gì, nghĩ nghĩ một hồi vẫn là ngồi lại trong xe yên lặng chờ đợi, đợi năm phút rồi mười phút vẫn chưa thấy Trình Kiệt ra, bác tài sốt ruột quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Này, cậu định đợi ở chỗ này đến khi nào, tôi còn phải đi làm việc nữa đó”

Tiêu Dật từ phía sau nói lên:

“Bác tài, đợi một chút nữa đi, lát nữa tôi sẽ trả thêm tiền cho bác”

Tài xế nghe thấy sẽ được trả thêm tiền mới không làm khó Tiêu Dật nữa, một lúc sau đó Trình Kiệt cuối cùng cũng đi ra nhưng mà đi bên cạnh hắn còn có một cô gái khác, cô ấy mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt nhìn vô cùng hợp thời trang, mái tóc thẳng thả tự nhiên càng khiến cho người ta nhìn không thể rời mắt được. Tiêu Dật không nhìn rõ gương mặt của cô gái kia bởi vì trên gương mặt cô gái ấy có đeo một cặp kính râm che mất nửa gương mặt, Tiêu Dật vỗ vỗ vào vai tài xế:

“Bác tài, lại phiền bác đi theo chiếc xe kia được không?”

Tài xế lại lái xe theo sau xe của Trình Kiệt, chiếc xe của Trình Kiệt vừa đi được khoảng ba trăm mét liền dừng lại ở trước một hiệu thuốc nhỏ, cô

gái kia bước xuống xe đi vào bên trong một lúc liền trở ra ngay. Sau đó Tiêu Dật phát hiện Trình Kiệt cùng cô gái này đi đến một khu chung cư cao cấp, bởi vì khu chung cư này không cho người lạ vào cho nên Tiêu Dật chỉ còn cách ngồi lại phía bên ngoài đợi. Tiêu Dật có chút nóng lòng bởi vì cậu đã đợi rất lâu rồi vẫn không thấy Trình Kiệt trở ra, mười phút rồi hai mươi phút vẫn cứ như vậy, mãi cho đến ba mươi phút sau tài xế cuối cùng cũng không đợi được nữa đành để Tiêu Dật ở lại.

Tiết trời đã vào mùa thu, tuy không có nắng nóng gay gắt như mùa hạ nhưng nhiệt độ vẫn chẳng dễ chịu đi được chút nào, Tiêu Dật ở đối diện khu nhà một lúc đành quyết định đi tới quán cà phê phía trước ngồi đợi, cậu cũng không biết mình rốt cuộc ngồi đợi cái gì nhưng mà vẫn là muốn đợi Trình Kiệt đi ra. Tiêu Dật chọn một chỗ có thể quan sát tốt nhất về phía khu chung cư kia, bàn tay đã cầm điện thoại nhưng này giờ vẫn do dự không dám gọi cho hẳn, đúng lúc này có một giọng nam lên tiếng;

“Xin chào”

Tiêu Dật quay đầu lại nhìn người đàn ông phía trước, người đàn ông phía trước nhìn sao cũng giống một người đàn ông thành đạt, hơn nữa khí chất này so với Trình Kiệt cũng không hề thua kém, hẳn là cũng có địa vị trong xã hội. Anh ta mặc một chiếc quần âu màu xám, áo sơ mi trắng đơn giản bỏ vào trong quần âu, mái tóc ngắn được cắt tỉa tỉ mỉ nhìn rất hợp với gương mặt dễ gần kia của anh ta. Tiêu Dật không quen người này, lại đột nhiên bị người lạ chào hỏi liền ngây người ra một chút mới có phản ứng lại:

“Ừm, anh có chuyện gì sao?”

Người đàn ông kia vẫn giữ nụ cười hòa ái:

“Không biết cậu có hẹn với ai hay không, tôi ngồi chỗ này được chứ?”

Tiêu Dật nhìn hướng chỉ tay của anh ta liền có chút khó hiểu, bởi vì cậu và anh ta không quen biết nhưng tự nhiên anh ta lại đề nghị muốn ngồi

cùng với cậu:

“Ngồi chỗ này hả?”

Người đàn ông kia gật đầu:

“Đúng vậy, có phiền hay không? Bởi vì tôi lần trước nhìn thấy cậu ở trên tạp chí thời trang, phía công ty chúng tôi rất có hứng thú với cậu”

Tiêu Dật bất ngờ hả một tiếng, người đàn ông kia hỏi tiếp:

“Cậu đang bận sao?”

Tiêu Dật khôi phục lại tinh thần:

“Không bận, anh ngồi đi”

Người đàn ông kia kéo ghế ngồi xuống đối diện trước mặt của Tiêu Dật, từ trong túi quần của mình lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cậu:

“Tôi là Thẩm Đào”

Tiêu Dật cầm lấy tấm danh thiếp kia nhìn một lượt phía trên có một vài thông tin liên hệ của người đàn ông này: Thẩm Đào CEO công ty giải trí Hợp Cảnh... như vậy người này chính là Hợp tổng sao, Tiêu Dật giật mình nhìn chăm chăm Thẩm Đào:

“Anh là Hợp tổng sao?”

Thẩm Đào vẫn giữ thái độ hòa nhã, nếu như so với Trình Kiệt luôn luôn biểu lộ sự lạnh lùng kiêu ngạo ra bên ngoài thì người này có vẻ là một ông chủ dễ tính hơn:

“Thật ra thì tôi cũng biết cậu đang là người của Trình thị, nhưng thời gian gần đây có vẻ như cậu không được Trình thị trọng dụng cho lắm, nếu

như cậu qua Hợp Cảnh tôi nhất định cam đoan sẽ làm cho cậu nổi tiếng”

Tiêu Dật đặt tấm danh thiếp xuống mặt bàn:

“Cám ơn anh nhé, nhưng mà...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Thẩm Đào đã cắt ngang lời cậu rồi:

“Cậu cứ từ từ suy nghĩ, không cần thiết phải vội vàng quyết định ngay, Hợp Cảnh so với Trình thị tuy không bằng nhưng so với các công ty giải trí khác cũng không kém hơn”

Tiêu Dật tuy rằng có một chút nghi ngờ, chẳng hiểu tại sao đường đường là Hợp tổng của Hợp Cảnh lại đích thân ngỏ ý mời một nghệ sĩ chưa có tên tuổi gì như cậu đến đầu quân.

“Hôm nay cậu tới chỗ này có chuyện gì sao, hay là nhà cậu ở chỗ này hả?” Thẩm Đào biết hiện tại Tiêu Dật ở với Trình Kiệt, mà chỗ ở của Trình Kiệt cách rất xa nơi này, hơn nữa ngay cả Trình thị cũng cách khá xa, nhưng mà Thẩm Đào vẫn cố tình muốn hỏi như vậy để thăm dò.

Tiêu Dật qua loa đáp:

“Tôi có chút việc nên mới tới đây”

Thẩm Đào gật gật đầu, anh ta vô tình nhìn ra phía cửa sổ phát hiện thấy bóng dáng của Trình Kiệt bước ra từ khu chung cư kia liền có vẻ như hiểu ra mọi chuyện. Thẩm Đào vốn định đứng dậy rời đi rồi nhưng lại cố muốn nán lại ngồi ở chỗ này cùng Tiêu Dật nói chuyện một chút, để cho Trình Kiệt nhìn thấy.

“Đúng rồi Tiêu Dật cậu có hứng thú muốn phát triển về lĩnh vực diễn xuất hay ca hát trước?”

Tuy rằng Tiêu Dật không có ý định sẽ ra nhập Hợp Cảnh nhưng mà khi có người hỏi cậu đến vấn đề này cậu sẽ rất hứng thú mà cùng người ta trao đổi, bởi vì khoảng thời gian này cậu luôn dành phần lớn thời gian để trò chuyện cùng Trình Kiệt, nhưng mỗi lần cùng hắn nói chuyện hắn lại không bao giờ đề cập đến vấn đề này, cậu cảm giác có vẻ như Trình Kiệt quả thật không thích cậu trở thành một nghệ sĩ:

“Tôi sao, tôi học chuyên ngành diễn xuất nhưng nếu như có cơ hội cũng muốn phát triển qua ca hát, nhưng có lẽ trước mắt vẫn là diễn xuất thì hơn”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười, nụ cười của anh ta so với nụ cười của Trình Kiệt dĩ nhiên không thể nào so sánh được, nhưng Tiêu Dật biết có lẽ người đàn ông này so với Trình Kiệt dễ gần hơn bởi vì anh ta đối với một người xa lạ như cậu vẫn có thể mỉm cười mà trò chuyện thân thiện như thế, nhớ lại lần đầu tiên gặp Trình Kiệt ở trong thang máy, Tiêu Dật còn thật sự ngay cả thở mạnh cũng không dám thở bởi vì người ta luôn duy trì một gương mặt lạnh lùng.

Lúc Tiêu Dật còn đang vui vẻ trò chuyện với Thẩm Đào đến xuất thần, ngay cả mọi thứ xung quanh cũng tạm thời bị cậu bỏ vào quên lãng thì lúc này một lực đạo mạnh mẽ kéo cậu từ ghế ngồi đứng dậy, Tiêu Dật không kịp phòng bị cứ như vậy bị kéo về phía trước, ngay cả chiếc bàn đối diện cũng bị xô dịch ra một chút, may mắn phía trước có người cố ý đỡ cậu nếu không cậu khẳng định đã ngã xuống sàn rồi:

“Em làm gì ở chỗ này?”

Tiêu Dật lúc lấy lại ý thức mới xác nhận được mình đang ở trong vòng tay của Trình Kiệt, quán cà phê này tuy không đông khách nhưng vẫn có người đến ngồi, hơn nữa đối diện cậu còn có Thẩm Đào, Trình Kiệt đột nhiên hành động như vậy còn nói rất lớn khiến cho mọi người trong quán đều đổ dồn ánh mắt về phía bọn cậu, Tiêu Dật vừa bị đau vừa lúng túng khó xử đẩy Trình Kiệt ra nhú mày:

“Anh làm cái gì thế?”

Trình Kiệt lại khác lạ nữa, lần này hẳn biểu lộ rõ sự tức giận ra ngoài mặt, Tiêu Dật trong lúc nhìn lại liền bị ánh mắt đỏ ngầu kia của hắn làm cho hốt hoảng, cổ họng vốn định lớn tiếng nói công bằng vài câu cũng không có khả năng. Trình Kiệt quay sang nắm lấy cổ áo sơ mi của Thẩm Đào nhắc lên, hắn khàn giọng rét lạnh:

“Đừng để cho tôi nhìn thấy cậu xuất hiện trước mặt em ấy một lần nữa!”

Tiêu Dật hốt hoảng, Trình Kiệt tuy rằng kiêu ngạo không coi ai ra gì nhưng mà cậu trước nay chưa hề thấy hắn động chân động tay với bất cứ ai, mắt thấy Trình Kiệt nắm cổ áo của Thẩm Đào cậu liền vội vã tách hắn ra can ngăn:

“Anh làm gì thế? Mau thả người ta ra đi!”

Trình Kiệt mạnh tay buông cổ áo của Thẩm Đào ra rồi ngay lập tức kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật rời khỏi quán cà phê này. Thẩm Đào không có tức giận, trên khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười không rõ ý tứ, cho dù là chuyện đại học năm đó cũng chưa từng nhìn thấy Trình Kiệt mất kiểm soát như vậy, xem ra Tiêu Dật thật sự cũng rất có vị trí đối với Trình Kiệt.

Tiêu Dật cứ bị kéo đi sau lưng Trình Kiệt, mặc cho cậu có gào thét cảnh cáo hắn như thế nào thì hắn vẫn cứ như vậy một đường vững chãi kéo cậu đến chỗ đỗ xe, chính xác mang cánh cửa xe kia mở ra ném cậu vào bên trong, sau khi hai người đã ngồi yên vị vào trong xe rồi Tiêu Dật liền tức giận lớn tiếng quát:

“Anh bị làm sao thế hả?”

Trình Kiệt đăm mạnh vào vô lăng phía trước quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Em còn chưa nói em rốt cuộc ở đó làm gì?”

Tiêu Dật giật mình một chút, không phải cậu giật mình vì câu hỏi kia của Trình Kiệt mà là cậu giật mình vì bộ dạng của Trình Kiệt hiện tại rất kỳ quái, giống như là cậu hoàn toàn vẫn chưa hiểu hết về con người hẳn vậy, những thứ cậu biết hình như rất là ít, đếm ở năm đầu ngón tay vẫn còn thừa:

“Em đến đó làm cái gì? Em chẳng lẽ không được đi ra ngoài sao?”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo về phía mình:

“Em hẹn gặp mặt cậu ta sao? Em và cậu ta rốt cuộc khi nào đã quen biết rồi?”

Tiêu Dật giận dữ trước sự vô lý này của Trình Kiệt, cậu dùng sức thu tay về nhưng không được, cuối cùng liền mang tay còn lại tát thật mạnh vào mặt của hắn:

“Anh rốt cuộc có ý gì? Anh đi gặp người khác thì được, em đi gặp người khác thì không được. Anh vào nhà riêng của người ta lâu như vậy, nhưng em ngồi ở nơi công cộng cùng người khác nói chuyện cũng không được sao?”

Trình Kiệt lớn tiếng đáp lời:

“Không được, cậu ta là người xấu em tốt nhất sau này đừng tiếp xúc với cậu ta!”

Tiêu Dật thật sự bị Trình Kiệt làm cho tức đến muốn khóc lớn, hắn dựa vào cái gì liền nói người kia xấu, Trình Kiệt luôn luôn ghen tuông vô lý như vậy, nếu như là mấy lần trước cậu có thể không để tâm đến, nhưng lần này Trình Kiệt thật sự quá đáng rồi, hắn còn suýt chút nữa muốn hành hung đánh người:

“Anh mới là người xấu, nếu như anh còn vô lý như vậy em sau này sẽ không muốn gặp mặt anh nữa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 108: Anh Nhớ Em Đến Phát Điên Lên Rồi

Trình Kiệt đang trong giai đoạn mất kiểm soát, ngay cả khi hắn còn lý trí mà nghe thấy Tiêu Dật nói không muốn gặp mặt hắn hay là muốn rời khỏi hắn thì hắn cũng đều khó kiểm soát được huống hồ hiện tại lúc này hắn lại như vậy, thế sự bây giờ chẳng khác nào mảnh chỉ treo chuông. Trình Kiệt điên cuồng nhào qua phía Tiêu Dật, hắn cúi xuống mạnh mẽ hôn vào môi cậu, một nụ hôn mang theo sự tức giận cao độ, mỗi lần hôn đều giống như muốn cắn nát đôi môi của cậu, Trình Kiệt một tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, một tay nắm lấy cổ của cậu dùng sức giữ rất chặt, Tiêu Dật cảm tưởng như không khí phía trước giống như bị hút cạn kiệt, khó thở cùng đau đớn hòa lẫn với nhau mãi cho đến khi tầm mắt phía trước của cậu mờ mờ ảo ảo thì Trình Kiệt mới giống như là phát hiện ra điều gì đó vội vã buông cậu ra. Tiêu Dật được bỏ ra vừa kịp lúc, phản ứng đầu tiên là ho một trận mãnh liệt đến mức hai bên khóe mắt cũng có chút ẩm ướt, Trình Kiệt nhìn thấy ở trên cổ của Tiêu Dật còn in rõ vết đỏ do đầu ngón tay mình để lại thì hồi hận muốn đưa tay về phía trước chạm vào đó nhưng bất ngờ bị Tiêu Dật khước từ gạt ra:

“Đừng có động vào em”

Trình Kiệt ngồi im lặng rất lâu, trong lòng hắn hiện tại vô cùng hối hận, hắn quả thật không cố ý làm cho Tiêu Dật phải hoảng sợ như vậy, càng không muốn làm cho cậu bị đau. Khi hắn thấy Tiêu Dật né tránh sự đụng chạm của hắn, lại thấy cậu ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn nữa lòng hắn đau như cắt, Trình Kiệt biết Tiêu Dật thật sự tức giận đây không còn giống

như lúc trước hễ cậu nổi giận hăn liền mặt dày sáp đến lấy lòng là sẽ được cậu tha thứ, hiện tại Trình Kiệt quả thật không dám làm trái ý của Tiêu Dật nữa chỉ còn biết nói tiếng xin lỗi với cậu:

“Anh xin lỗi”

Tiêu Dật không hề muốn khóc ở trong tình cảnh này, vừa mới rồi đã cố nhịn không khóc nhưng hiện tại một câu nói xin lỗi kia của Trình Kiệt liền khiến cậu cảm thấy tủi thân ghê gớm, bao nhiêu chuyện hăn làm ngày hôm nay đều được cậu nhìn thấy hết, hăn chính là có điều giấu giếm cậu nhưng mà vừa mới rồi hăn còn làm ra vẻ cậu mới là người sai nhiều nhất ở đây. Tiêu Dật quay đầu sang hướng khác không muốn cho Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng này của mình, tay phải nhanh chóng đưa lên lau nước mắt, Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia càng thêm phần tự trách bản thân, nhưng mà hăn trước sau vẫn chưa dám chạm vào người cậu:

“Tiêu Dật, em đừng khóc có được hay không”

Tiêu Dật không nói gì cả, cậu xoay người đưa lưng lại phía hăn, cả người tựa vào về lái phụ bên cạnh âm thầm đưa tay lên lau nước mắt trên mặt. Trình Kiệt cũng không còn cách nào khác nữa cả, hăn khởi động xe trở về công ty, lúc về đến công ty Tiêu Dật nhanh chóng bước xuống khỏi xe của Trình Kiệt đi về hướng khác chứ không vào trong công ty, Trình Kiệt có nhìn thấy nhưng cũng không có ý kiến gì, hăn nghĩ có lẽ Tiêu Dật cần một chút không gian riêng để bình ổn tâm trạng, ngay cả hăn thời điểm này cũng thật muốn điều chỉnh lại tâm lý của mình.

Buổi nói chuyện ngày hôm nay của Trình Kiệt và Tống Tâm Lan kéo dài lâu hơn thường ngày, khi kết thúc giờ trị liệu đó Trình Kiệt quả thật có một chút thông suốt, nhưng khi bước ra khỏi khu chung cư kia hăn ngay lập tức bắt gặp cảnh tượng người hăn đề phòng nhất và người quan trọng nhất của hăn đang cùng nhau trò chuyện vui vẻ ở trước mắt hăn, nếu như là người thường còn khó kiểm soát tâm trạng chứ nói là một người vốn có tâm lý

nhảy cảm hơn người khác như hân. Trình Kiệt biết Thẩm Đào có điều tra tin tức của Tiêu Dật, hân phòng trước phòng sau mang toàn bộ tin tức của cậu giấu đi thật kỹ, hơn nữa còn luôn luôn ở bên cạnh cậu không cho Thẩm Đào có cơ hội tiếp cận, nhưng mà không ngờ nhanh như vậy Thẩm Đào đã có thể ngồi vui vẻ trò chuyện của với Tiêu Dật. Nếu như nói lần gặp gỡ này chỉ là tình cờ hoàn toàn không có mục đích gì khác, Trình Kiệt hân ngàn vạn lần không thể tin tưởng bởi giữa hân và Thẩm Đào có một đoạn quá khứ rắc rối với nhau...

Chuyện phải kể đến thời đại học năm ấy, trong số nhóm bạn của Trình Kiệt có người quen thân với Thẩm Đào cho nên hân và Thẩm Đào cũng coi như là có quen biết. Năm thứ ba đại học có một nữ giảng viên mới vào trường đảm nhận dạy môn tiên quyết trong lớp của Trình Kiệt và Thẩm Đào, nữ giảng viên này vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp còn rất biết cách nói chuyện, nam sinh hay nữ sinh trong trường đều rất thích học môn của cô ta. Thẩm Đào thích nữ giảng viên đó, nữ giảng viên kia thuộc dạng thích những người có tiền tuy rằng nhà của Thẩm Đào điều kiện rất tốt nhưng tuổi tác của cậu ta so với nữ giảng viên kia kém nhau một quãng, nữ giảng viên đó nhiều lần từ chối Thẩm Đào nói không muốn quen với sinh viên của mình. Một thời gian Thẩm Đào theo đuổi phát hiện ra nữ giảng viên kia đã có đối tượng, hơn nữa còn gửi hình cho Thẩm Đào xem. Chuyện sẽ chẳng có gì móc nối nếu như tấm hình đó không phải là tấm hình cời trần của Trình Kiệt chụp ở tại nhà của hân, Thẩm Đào sau khi phát hiện ra đối tượng của nữ giảng viên kia là Trình Kiệt liền vô cùng tức giận bởi vì cô ấy rõ ràng nói sẽ không bao giờ quen với sinh viên của mình.

Đám sinh viên trong trường tự mở cuộc bình chọn nam sinh ưu tú nhất trường, hai người cuối cùng được lọt vào danh sách là Thẩm Đào và Trình Kiệt, số phiếu vốn là ngang bằng nhau cho đến phút chót nữ giảng viên kia chẳng hiểu sao lại bỏ phiếu cho Thẩm Đào khiến cho cậu ta trở thành nam sinh ưu tú nhất trường đại học, Thẩm Đào vì lý do này lại bắt đầu có thêm hy vọng theo đuổi nữ giảng viên kia. Mãi cho đến một ngày nữ giảng viên

kia chịu không được sự đeo đuổi dai dẳng của Thẩm Đào nữa mới nói mình lúc đó là tiện tay ấn nhầm mà thôi, Thẩm Đào không tin cứ cố chấp muốn theo đuổi đến cùng. Nữ giảng viên kia chụp một tấm hình Trình Kiệt đang ngủ trong phòng gửi cho Thẩm Đào nói cậu ta không cần phí công sức nữa, lần này Thẩm Đào hẹn gặp mặt riêng Trình Kiệt ra nói chuyện, Trình Kiệt lúc đó vẫn giữ một dáng vẻ thờ ơ phủ nhận hoàn toàn mọi chuyện, nhưng lại chẳng giải thích rõ ràng cho Thẩm Đào biết.

Mùa hè năm ấy Thẩm Đào hẹn Trình Kiệt đưa xe để kết thúc chuyện này, anh trai của Thẩm Đào bị tai nạn giao thông mà mất mạng, Trình Kiệt bởi vì không muốn cùng Thẩm Đào cứ mất thời gian như vậy cho nên liền gọi điện báo cho mẹ của Thẩm Đào biết rằng cậu ta muốn đưa xe, muốn mẹ cậu ta đến đưa cậu ta về. Nhưng mà chính vì cuộc điện thoại đó của Trình Kiệt khiến cho mẹ của Thẩm Đào trên đường tới đường đưa bị tai nạn giao thông mất mạng. Trình Kiệt cũng không biết mọi chuyện sẽ lại nghiêm trọng đến vậy, mà nữ giảng viên kia biết tin liền chạy đến hiện trường nói mọi sự thật cho Thẩm Đào biết, rằng cô ấy hiện tại là quen bố của Trình Kiệt chứ không phải Trình Kiệt, hình chụp kia là do cô ấy lén chụp gửi cho cậu ta muốn cậu ta biết khó mà rút lui mà thôi, nhưng mà Thẩm Đào khi ấy luôn tâm niệm rằng người khiến mẹ cậu ta mất mạng chính là Trình Kiệt, mà nữ giảng viên kia chính là Sử Linh hiện tại cũng tự cảm thấy vô cùng khó xử trước cả Trình Kiệt và Thẩm Đào.

Tiêu Dật đi đến quán nước của Lý Hoa ở phía đối diện Trình thị, Lý Hoa lâu lắm mới thấy Tiêu Dật lại ghé quán vốn định chạy ra hỏi tội một phen nhưng mắt thấy bộ dáng kỳ quái kia của cậu liền dừng lại nhú mày nhìn.

“Lý tử tử cho một ly sữa đi” Tiêu Dật ngồi ở một góc gọi đồ uống

Thời điểm hiện tại quán vẫn vắng khách, Lý Hoa mang sữa tới cho Tiêu Dật liền có thời gian ngồi lại với cậu trò chuyện vài câu:

“Tiêu Dật, lâu lắm không thấy ghé qua chỗ của tôi”

Tiêu Dật cố gắng mỉm cười đáp:

“Không phải bây giờ tôi tới rồi hay sao”

Lý Hoa nhìn Tiêu Dật một lượt:

“Gần đây hình như sống rất tốt nhỉ, quần áo trên người nhìn thật giống như hàng đắt tiền”

Tiêu Dật cũng không muốn nói chuyện mình được Trình Kiệt chăm sóc rất tốt cho Lý Hoa biết:

“Quần áo trên người nhìn giống như hàng đắt tiền thật sao? Cái này thực chất không đáng là bao đâu”

Lý Hoa hỏi tiếp:

“Nghe nói đợt thực tập kết thúc rồi, sao rồi cậu có được trở thành nghệ sĩ chính thức hay chưa?”

Tiêu Dật cầm ly sữa uống một ngụm:

“Được làm nghệ sĩ chính thức rồi, có điều chỉ là nghệ sĩ dự bị mà thôi”

Đúng lúc này phía bên ngoài có một vị khách nam bước vào, Tiêu Dật lúc đầu cũng không có ý định nhìn xem là ai tới nhưng lúc lơ đãng ngẩng đầu lên liền phát hiện ra người tới là Ngô Lăng. Ngô Lăng thản nhiên bước tới phía đối diện Tiêu Dật ngồi xuống, trước là hướng Lý Hoa gọi một ly sinh tố sau đó mới nói chuyện với Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay cậu rảnh rồi như vậy sao, lại có thể gặp cậu ở chỗ này”

Tiêu Dật cúi đầu cầm thìa nhỏ khuấy đều ly sữa tươi:

“Tôi thì lúc nào chẳng có thời gian, chỉ có cậu trở thành minh tinh rồi lại thật không ngờ có thời gian đến đây ngồi uống nước”

Ngô Lăng nhàn nhã tựa vào ghế đáp:

“Trên dưới công ty ai cũng biết Trình tổng mới tuyển thêm một thư ký, điều đáng nói chính là thư ký đó trước đây lại là thực tập sinh của công ty”

Tiêu Dật hoàn toàn không biết chuyện này bởi vì Trình Kiệt nói với cậu rằng không có ai biết cậu mỗi ngày đều lên văn phòng của hắn ngồi “làm việc” cả:

“Cậu nói sao, mọi người đều biết rồi hả?”

Ngô Lăng buồn cười:

“Xem bộ dạng kia của cậu, có lẽ cậu là người cuối cùng trong công ty biết được cơ sự này đó”

Tiêu Dật thờ dãi, trong đầu giống như nghĩ đến chuyện gì đó liền hỏi Ngô Lăng:

“Cậu gần đây ở chỗ nào thế?”

Ngô Lăng bình thản trả lời:

“Cũng ở gần chỗ này thôi”

Tiêu Dật cười cười:

“Ở một mình sao?”

Ngô Lăng nhú mày:

“Như thế nào? Cậu mà cũng không có chỗ ở sao?”

Tiêu Dật biết Ngô Lăng đã đoán ra chủ ý của mình rồi cũng không vòng vo nữa:

“Hôm nay có thể cho tôi ngủ ở chỗ cậu được hay không?”

Ngô Lăng gật đầu:

“Cái này đối với tôi không có vấn đề gì, nhưng đối với anh ta liệu có vấn đề hay không?”

Tiêu Dật nhấp một ngụm sữa rồi mới trả lời:

“Không cần để ý anh ta”

Thế là Tiêu Dật cả buổi trưa không có quay lại công ty nữa, đến buổi chiều Trình Kiệt trở về nhà cũng không thấy Tiêu Dật đâu liền lo lắng gọi điện thoại cho cậu, nhưng gọi rất nhiều cũng không thấy cậu bắt máy. Buổi tối ngày hôm đó Tiêu Dật đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện sau này của mình, cậu không thể cứ như thế mãi phụ thuộc vào Trình Kiệt được, diễn xuất là đam mê của cậu không thể vì chuyện ba mẹ cậu kịch liệt phản đối mà dừng lại, không phải cậu lúc trước đăng ký chọn theo học diễn xuất ba mẹ cậu cũng đã phản đối hay sao, đến cuối cùng cậu vẫn có thể theo học cho tới cùng. Lúc nằm ở bên cạnh Ngô Lăng, Tiêu Dật liền lên tiếng hỏi cậu ta:

“Ngô Lăng, cậu thấy công ty giải trí Hợp Cảnh có được hay không?”

Ngô Lăng có điểm khó hiểu, tuy rằng Hợp Cảnh và Trình thị ngang ngửa nhau, điều kiện ở Hợp Cảnh cũng không phải là không tốt nhưng mà Tiêu Dật không phải là đang quen với Trình Kiệt sao, như thế nào lại hỏi đến Hợp Cảnh:

“Hợp Cảnh? Cậu muốn qua đó hả?”

Tiêu Dật ừ một tiếng, nếu như cậu ở lại Trình thị sẽ luôn bị Trình Kiệt kiểm soát, tuy rằng hần không có ý xấu với cậu nhưng sự quan tâm của hần khiến cho cậu cảm thấy hơi thái quá:

“Tôi nghĩ muốn qua đầu quân cho Hợp Cảnh”

Ngô Lăng hỏi:

“Cậu và Trình tổng có vấn đề gì sao?”

Tiêu Dật im lặng rất lâu:

“Không có vấn đề gì, nhưng sau này nhất định sẽ phải có”

Ngô Lăng cảm thấy Tiêu Dật nói cũng đúng, cho nên dựa theo suy nghĩ của mình mà nói ra:

“Hợp Cảnh cũng là công ty rất được, nghệ sĩ nổi tiếng được đào tạo ra từ đó cũng khá nhiều, so với Trình thị quả thật không thua kém”

Tiêu Dật cả ngày hôm nay cũng đã tìm hiểu qua thông tin về Hợp Cảnh, cậu cũng đã có quyết định của riêng mình nhưng mà việc khó trước mắt chính là nói cho Trình Kiệt biết, lấy tính khí của Trình Kiệt chỉ sợ là rất khó thuyết phục mà thôi. Đúng lúc này ngoài cửa liền có tiếng chuông, hiện tại đã muộn như vậy không biết còn có ai đến nữa:

“Ngô Lăng, là chuông cửa nhà cậu có phải hay không?”

Ngô Lăng mang chân kéo lên cao một chút lười biếng đáp:

“Cậu giúp tôi mở cửa đi, nếu là có người muốn gặp tôi thì nói tôi không ở nhà”

Tiêu Dật đành lật chân bước xuống giường đi ra mở cửa, lúc cánh cửa mở ra liền phát hiện là Trình Kiệt, hần vẫn mặc bộ quần áo buổi sáng đi

làm, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi ngay cả mái tóc hiện tại cũng có một chút lộn xộn, Tiêu Dật giật mình đứng thất thần nhìn hắn, giây tiếp theo cả người cậu bỗng chốc bị một lực đạo mạnh mẽ kéo về phía trước.

Tiêu Dật rơi vào trong lồng ngực ấm áp quen thuộc, cậu cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập mạnh của Trình Kiệt, giọng nói của hắn không còn bình ổn như mọi khi nữa mà thay vào đó là giọng nói giống như người vừa chạy rất nhanh hiện tại có chút hụt hơi:

“Tiêu Dật, anh xin lỗi, tha lỗi cho anh có được hay không?”

Tiêu Dật không có nghĩ tới sẽ bắt gặp được dáng vẻ này của Trình Kiệt, cậu trước đây luôn nghĩ Trình Kiệt rất tài giỏi cho dù hắn có gặp bất cứ chuyện gì cũng sẽ không gấp gáp như vậy, xem quần áo cùng bộ dạng này của hắn có lẽ đã đi tìm cậu suốt cả một ngày nay. Tiêu Dật muốn đẩy Trình Kiệt ra một chút nhưng lại bị hắn cực lực ôm chặt lấy, Tiêu Dật khẽ thở dài nói nhỏ:

“Anh sao thế?”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn vẫn ôm Tiêu Dật ở trong lòng không có ý định buông tay:

“Anh nhớ em, anh nhớ em đến phát điên lên rồi”

Trước đây Tiêu Dật có về quê, cả một ngày không ở trước mặt của Trình Kiệt cũng không thấy hắn có hành động như vậy, hiện tại cậu và hắn mới chỉ không gặp mặt nửa ngày thôi Trình Kiệt đã thành ra như thế này khiến cho Tiêu Dật cũng có chút bất ngờ khó xử, càng thêm không biết nên như thế nào nói ra quyết định kia của mình với hắn:

“Anh vẫn chưa về nhà sao?”

Trình Kiệt ở trên đỉnh đầu của Tiêu Dật đáp xuống:

“Về rồi, phát hiện ra không thấy em liền đi tìm em”

Tiêu Dật im lặng rất lâu, Trình Kiệt cũng cứ đứng như vậy ôm lấy cậu, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới là người đầu tiên lên tiếng trước:

“Thế chúng ta về nhà thôi”

Trình Kiệt nghe vậy liền bất ngờ, hẳn lúc này mới chậm rãi buông Tiêu Dật ra, bàn tay đưa xuống nắm lấy tay cậu khẽ ừ một tiếng.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Dật

Lúc Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước xuống đi tới chỗ đỗ xe của Trình Kiệt, Tiêu Dật phát hiện ra phía trước chiếc xe có một cột đèn đường vẫn đang sáng, điều đáng nói là mũi xe của hắn lại đâm sát vào cột đèn kia đến mức cả hai đều biến dạng, Tiêu Dật giật mình nhìn chăm chăm chiếc range rover bị méo đi một lúc rồi quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh chạy xe kiểu gì thế?”

Trình Kiệt vòng qua bên kia mở cửa xe cho Tiêu Dật, hắn vừa mới rồi dừng xe lại không để ý mới đâm phải cột đèn này, hắn từ trước đến nay lái xe luôn rất cẩn thận cũng chỉ có duy nhất lần này thôi để xảy ra trường hợp này, có lẽ nguyên nhân kia chính là Tiêu Dật:

“Không sao đâu”

Trình Kiệt ngồi vào trong xe rồi Tiêu Dật liền quay sang quan sát hắn một hồi:

“Có bị thương chỗ nào hay không?”

Trình Kiệt kéo lấy tay của Tiêu Dật đặt vào trái tim mình khẽ nói thế này:

“Anh là vì vợ mà đến tìm em”

Tiêu Dật giật mình thu tay lại:

“Anh sau này đừng như vậy nữa, cũng chỉ có nửa ngày không gặp mặt mà thôi... nếu như sau này...”

Trình Kiệt kéo Tiêu Dật ôm vào trong lòng:

“Tiêu Dật, anh lo lắng em”

Tiêu Dật khẽ thở dài, từ lúc quen biết Trình Kiệt tới giờ cậu không hề nghĩ rằng hẳn lại là người dễ kích động như thế, một câu anh lo lắng em này của Trình Kiệt cũng chính là câu cậu muốn nói cho hẳn biết, hẳn cứ như thế này thật sự khiến cho cậu càng lo lắng cho hẳn hơn, lại càng khiến cho cậu phải khó xử không biết phải nên mở lời nói với hẳn chuyện kia như thế nào:

“Trình Kiệt... em biết rồi”

Bởi vì Trình Kiệt từ lúc tan làm đến giờ chỉ luôn đi tìm Tiêu Dật cho nên hẳn vẫn còn chưa ăn tối, ngày hôm nay Tiêu Dật cũng không có đi chợ cho nên trong tủ lạnh chỉ còn lại một chút đồ ăn. Tiêu Dật nói Trình Kiệt đi tắm, cậu nấu cho hẳn một bát thịt thật lớn, lúc hẳn vừa mới tắm xong liền có mỳ để ăn. Trình Kiệt nhìn bát mỳ trước mặt hỏi:

“Em không ăn sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Đã ăn rồi, anh ăn đi”

Trình Kiệt gật đầu cầm đũa lên gấp mỳ bỏ vào trong miệng nhai, Tiêu Dật ngồi chống cằm nhìn Trình Kiệt ăn được một lúc rồi mới chậm rãi nói ra quyết định của mình cho hẳn biết:

“Trình Kiệt, em nghĩ muốn trở thành diễn viên”

Trình Kiệt không cần suy nghĩ nhiều liền gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật lại nhẹ nhàng nói với hân:

“Nhưng mà em muốn tự mình làm”

Trình Kiệt dừng lại động tác ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật khẽ nói tiếp thế này:

“Cho nên em không muốn ở lại Trình thị nữa”

Trình Kiệt đặt đũa xuống bàn:

“Em nói sao? Không phải nói mong ước lớn nhất của em là trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị sao”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế, em cũng đã đạt được nguyện vọng rồi, trở thành nghệ sĩ của Trình thị rồi, nếu như em ở lại Trình thị anh nhất định sẽ lại tìm cách giúp em nữa, cho nên... em là muốn tự mình đi lên”

Trình Kiệt đáp:

“Em cứ ở lại Trình thị hoạt động, anh sẽ đối với em như các nghệ sĩ khác trong công ty”

Tiêu Dật im lặng khẽ mím môi, cuối cùng vẫn kiên quyết không cho Trình Kiệt có khả năng kiểm soát mình nữa:

“Trình Kiệt, em đã có quyết định của mình rồi”

Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy bước nhanh về phía Tiêu Dật, hân đưa hai tay về phía trước thành ghế của Tiêu Dật, khóa chặt cậu vào trong vòng tay của hân hiện tại:

“Hôm nay em đi gặp Thẩm Đào có phải là vì chuyện này hay không? Em muốn ra nhập Hợp Cảnh có phải hay không?”

Tiêu Dật có điểm hốt hoảng khi nhìn thấy ánh mắt giận dữ kia của Trình Kiệt, ánh mắt này so với ánh mắt lúc sáng thật sự rất giống nhau. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh lại, cậu đưa tay chống đỡ ở trước ngực hăn:

“Em và anh ta không có quen biết từ trước, ngày hôm nay quả thật là tình cờ mới gặp”

Trình Kiệt vẫn chưa thể bình tĩnh lại được:

“Em có phải muốn vào Hợp Cảnh hay không?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng:

“Em đang còn suy nghĩ vấn đề này”

Trình Kiệt dùng sức nhắc bổng Tiêu Dật vác ở trên vai đi vào trong phòng ngủ, hăn mạnh tay ném cậu xuống dưới giường khiến cho cậu cũng phải choáng váng một phen:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giật mình, hành động vừa rồi hăn thật sự không có ý thức được rõ ràng, lúc này thấy Tiêu Dật đưa tay lên xoa đầu mới vội vã lùi lại một bước, tiếp sau đó hăn liền ngồi xuống giường ôm lấy cậu vào trong lòng:

“Em muốn cái gì cũng được nhưng em đừng có liên quan đến cậu ta có được hay không, cậu ta sẽ không có ý tốt đâu”

Tiêu Dật hơi hơi đẩy người Trình Kiệt ra, Trình Kiệt luôn luôn nói Thẩm Đào không tốt, hơn nữa cảm xúc của hăn mỗi lần nhắc đến Thẩm Đào liền đối với cậu không thể kiềm chế được nhanh. Tuy rằng Trình Kiệt rất hay

ghen tuông nhưng từ trước đến nay hẳn không bao giờ như thế này, Tiêu Dật nghĩ lại liền cảm thấy có điều gì đó uẩn khúc ở đây:

“Trình Kiệt anh sao thế? Anh rất kỳ lạ”

Trình Kiệt giật mình, hẳn không có buông cậu ra cũng không lên tiếng nói cái gì nữa cả. Tiêu Dật tạm thời không đẩy Trình Kiệt ra nữa mà cứ như vậy để cho hẳn ôm:

“Trình Kiệt, anh quen với anh ta sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, Tiêu Dật lại hỏi tiếp:

“Anh không thích anh ta sao?”

Trình Kiệt im lặng rất lâu mới đáp lời Tiêu Dật:

“Tiêu Dật em hãy tránh xa cậu ta ra, cậu ta muốn tiếp cận em là vì muốn trả thù anh đó, cậu ta sẽ làm hại em”

Tiêu Dật vốn định tiếp tục hỏi nữa nhưng lại quyết định thôi, có điều suy nghĩ tiến vào Hợp Cảnh của cậu cũng cứ như thế bị gạt bỏ, nếu như Trình Kiệt và Thẩm Đào có thù oán với nhau, mặc kệ là Trình Kiệt đúng hay là sai thì cậu đương nhiên sẽ không làm việc cho kẻ thù của hẳn, lại nhớ chuyện lúc trước gặp Phương Đán Đán cô ấy có nói nhìn thấy thông tin về cậu trên bàn làm việc của Thẩm Đào, xem ra lời của Trình Kiệt nói cũng không phải chỉ là do ghen tuông mà nói ra.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật nằm ở trong vòng tay của Trình Kiệt thủ thỉ nói:

“Trình Kiệt, em sẽ không vào Hợp Cảnh, anh đừng lo lắng... nhưng mà em cũng sẽ không ở lại Trình thị, em nghĩ sẽ không ra nhập công ty nào cả, tự mình là một nghệ sĩ tự do”

Tuy rằng Trình Kiệt vốn không thể yên lòng với Tiêu Dật được, nhưng mà chỉ cần Tiêu Dật không có tiếp xúc với Thẩm Đào đã là quá tốt rồi:

“Được, anh ủng hộ em”

Tiêu Dật ôm lấy eo của Trình Kiệt:

“Đợi em kiếm được một căn hộ thích hợp, em sẽ ở đó”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói muốn rời đi liền bắt đầu gấp gáp, hằn dùm lực khẽ siết chặt lấy eo cậu hơn một chút:

“Em nói sao?”

Tiêu Dật cũng cảm nhận được Trình Kiệt đang tức giận, cậu chủ động ngẩng đầu lên đặt một nụ hôn nhẹ vào môi hắn:

“Đừng căng thẳng như vậy nữa, em dọn ra ngoài rồi không có nghĩa là chúng ta không gặp mặt nhau, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt nói chuyện, nếu không vẫn có thể liên lạc với nhau bằng điện thoại mà”

Trình Kiệt nhú mày:

“Có phải là em vẫn còn giận anh chuyện buổi sáng ngày hôm nay hay không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng nỉ non:

“Không còn giận nữa, chỉ là cũng đến lúc em phải tự mình giải quyết chuyện của mình rồi, không thể chuyện gì cũng đều là anh thay em làm nữa”

Trình Kiệt trong lòng có gợn sóng, hắn bắt đầu bất an lo lắng về những câu nói này của Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hắn trước đây đều luôn ỷ lại vào hắn, chuyện gì cũng sẽ nói ra để cho hắn thay cậu giải quyết, bây giờ Tiêu

Dật lại nói như thế này có phải hay không đây chính là bước khởi đầu cho việc cậu muốn thoát ly khỏi hẳn. Tiêu Dật không cho Trình Kiệt có cơ hội nói lời từ chối đã trực tiếp đưa môi mình tới chặn miệng của hẳn rồi, cậu chủ động chuyển mình đè lên người hẳn, mang quần áo của hẳn chậm rãi cởi ra, vừa làm vừa dùng giọng nói khàn khàn:

“Chỉ sợ đến khi ấy... anh lại rất nhanh sẽ quên em”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật, đôi tay gấp gáp muốn mang toàn bộ mấy thứ đồ vướng víu trên người cậu cởi ra:

“Tiêu Dật em đừng dọn ra ngoài có được không?”

Tiêu Dật nhiệt tình hơn mọi khi, cậu cúi đầu hôn lên gương mặt hẳn, cắn cổ hẳn, bắt tay của hẳn, vừa hôn vừa nỉ non hỏi:

“Anh có quên em không?”

Trình Kiệt giữ Tiêu Dật lại, ngăn không cho cậu tiếp tục đốt lửa trên người hẳn nữa:

“Tiêu Dật, em đừng dọn ra ngoài”

Thật sự trong lòng Tiêu Dật không hề muốn rời đi, nhưng mà cậu quả thật không còn cách nào khác nữa rồi, nếu như cậu lựa chọn tiếp tục ở lại nhà của Trình Kiệt cậu nhất định sẽ càng thêm ỷ lại vào hẳn, đến lúc đó giữa hẳn và cậu đột nhiên xảy ra điều gì đó thì khi ấy cậu cũng không biết nên phải làm như thế nào, vẫn là kiên quyết phải dọn ra ở riêng coi như là chuẩn bị tâm lý trước. Tiêu Dật xuống khỏi người của Trình Kiệt, cậu nằm xuống ở bên cạnh hẳn, ngón tay nhỏ khê gãi gãi ở trước ngực hẳn:

“Trình Kiệt... em nghĩ sẽ phải dọn ra ngoài thôi”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm kia của Tiêu Dật:

“Em rất cuộc không vừa ý ở điểm nào, em có thể nói ra anh sẽ điều chỉnh”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Mọi thứ đều quá mức vừa ý đối với em, anh không thể lúc nào cũng vì em mà nói điều chỉnh cái này cái kia được”

Trình Kiệt hôn lấy môi của Tiêu Dật:

“Được, anh có thể vì em điều chỉnh cả đời này”

Tiêu Dật nghe rất rõ ràng hai từ cả đời kia phát ra từ trong miệng của Trình Kiệt, đến một khoảng thời gian nào đó cậu mới thật sự cảm nhận được hai từ đó hẳn nói ra không phải là nói chơi, còn hiện tại dĩ nhiên thì cậu không thể tin tưởng được lời này của hẳn:

“Không phải đã nói rồi hay sao, chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp mặt nói chuyện, đợi em tìm được căn hộ thích hợp rồi sẽ nói cho anh biết địa chỉ... Ngày mai sẽ không cùng anh đi làm nữa, ngày mai em sẽ đi tìm nhà”

Trình Kiệt rất bất an, lời Tiêu Dật nói quả thật không có sai, hẳn và cậu vẫn có thể thường xuyên gặp mặt, thường xuyên nói chuyện nhưng mà hẳn lại có dự cảm rằng Tiêu Dật đang muốn rời xa hẳn, hẳn đương nhiên không muốn để cho cậu rời đi nhưng mà hẳn cũng chẳng thể có cách gì khác, cũng không thể mang cậu khóa lại ở trong nhà của mình mỗi ngày. Trình Kiệt khẽ vuốt mái tóc của Tiêu Dật thở dài một hơi:

“Anh sẽ giúp em tìm một căn hộ, một trợ lý, một bộ phim để cho em bước đầu thuận lợi”

Tiêu Dật vốn định từ chối, nhưng mà lời còn chưa nói ra đã bị Trình Kiệt bất ngờ chuyển mình đè lên người cậu:

“Nếu còn muốn từ chối nữa anh liền mỗi ngày mang em khóa ở trong nhà”

Tiêu Dật biết mình có từ chối cũng vô ích, cuối cùng chỉ còn biết âm thầm cảm thán xem ra cậu lúc nào cũng muốn ỷ lại vào Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... cảm ơn anh”

Trình Kiệt không biết quyết định này của mình là đúng hay sai, nhưng mà sự thật sẽ rất nhanh được hiện ra trước mắt cũng chính vì sự thỏa hiệp này của hắn đã phần nào làm cho Tiêu Dật dần dần thoát ly không còn quanh quẩn ở trước tầm mắt của hắn nữa. Cảm giác an toàn của Trình Kiệt là khi Tiêu Dật luôn phụ thuộc ỷ lại vào hắn, chỉ cần Tiêu Dật một khi có thể tự mình giải quyết mọi chuyện không cần có sự can thiệp của hắn nữa lúc đó hắn liền rơi vào trạng thái căng thẳng không còn bình tĩnh được:

“Tiêu Dật, chúng ta mỗi ngày phải cùng nhau ăn tối, nếu như không được nhất định mỗi ngày phải gọi điện thoại để cho anh nghe thấy giọng nói của em”

Tiêu Dật nâng đầu chạm nhẹ vào môi Trình Kiệt một cái:

“Xem anh kìa, trước đây không phải cũng từng ở ký túc xá một thời gian hay sao, bây giờ dọn ra ngoài ở rồi cũng có cái gì khác chứ”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh chỉ muốn em mãi ở trong tầm mắt của anh mà thôi”.

...

Buổi sáng ngày hôm ấy Tiêu Dật vẫn theo Trình Kiệt đến văn phòng làm việc, hắn nói buổi trưa sẽ mang cậu đi xem nhà. Tiêu Dật ngồi ở chỗ ngồi quen thuộc của mình chống cằm quan sát Trình Kiệt, Trình Kiệt giống như

là phát giác ra liền ngẩng đầu lên nhìn về phía cậu, Tiêu Dật không có ý định trốn tránh hẳn chỉ cười cười hỏi hẳn:

“Không làm việc sao?”

Trình Kiệt tựa lưng vào thành ghế da rồi đưa tay lên vẫy Tiêu Dật lại phía mình:

“Em qua đây”

Tiêu Dật đứng dậy bước qua chỗ của Trình Kiệt, Trình Kiệt kéo cậu ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cậu rồi nghiêng đầu hôn vào má cậu một cái:

“Hay là em nghỉ lại rồi đúng không?”

Tiêu Dật không có né tránh Trình Kiệt:

“Không phải, chỉ là nghỉ ngày hôm nay là ngày cuối cùng ngồi ở chỗ này cho nên muốn nhìn anh một chút”

Trình Kiệt nhú mày:

“Như thế nào lại có thể dùng từ cuối cùng được chứ?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười không đáp, Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của cậu nhéo lấy eo nhỏ kia một cái:

“Mau trả lời anh đi”

Tiêu Dật bị nhột vội vã nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng có như vậy mà, ý của em là sau này làm sao còn đến đây thường xuyên được nữa”

Trình Kiệt hôn vào cằm cổ của Tiêu Dật:

“Em muốn khi nào tới liền có thể tới mà, mỗi ngày đều tới anh cũng sẽ không cảm thấy phiền”

Tiêu Dật đánh nhẹ vào tay của Trình Kiệt:

“Mỗi ngày đều tới anh lại như thế này, thời gian đâu còn để ý tới công việc đây, nếu như để cho cấp dưới của anh biết chuyện bọn họ nhất định sẽ tự động xin nghỉ việc mất thôi”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tiêu Dật, anh nghĩ không thể không có em được”

Tiêu Dật cúi đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, cậu chủ động mang đầu lưỡi của mình tiến vào trong khoang miệng của hắn, tay nhỏ để ở phía sau gáy hắn ghì chặt lấy. Tiêu Dật trong lòng thật sự không nỡ, không nỡ rời khỏi Trình Kiệt mất rồi, nghĩ đến ngày hôm nay có thể không được ôm hắn đi ngủ tâm trạng liền trùng xuống giống như là đã bị vượt mất một thứ gì đó quan trọng. Đúng lúc này ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ, Tiêu Dật giật mình buông Trình Kiệt ra, Trình Kiệt vốn muốn tiếp tục nhưng lại bị Tiêu Dật cản lại, cậu đứng lên đi về phía chỗ ngồi của mình. Trình Kiệt mất hứng, tâm trạng không được tốt lạnh giọng nói với người bên ngoài:

“Tiến vào đi”

Thư ký Tiểu Khiết mở cửa tiến vào liền cảm thấy không khí trong phòng có điểm rét lạnh, đặc biệt khi nhìn thấy gương mặt không thể đen hơn kia của ông chủ mình liền biết được mình đã vào sai thời điểm rồi:

“Trình tổng, đây là hồ sơ anh cần”

Trình Kiệt gật đầu:

“Cô ra ngoài đi”

Tiểu Khiết ra ngoài rồi Trình Kiệt liền đứng dậy mang văn kiện mà Tiểu Khiết vừa mang tới đi về phía Tiêu Dật:

“Đây là người anh tìm cho em, em đến nhìn xem một chút có được hay không?”

Trình Kiệt ngày hôm qua có nói sẽ giúp cậu tìm một người quản lý nhưng lại không ngờ nhanh như vậy đã có rồi. Tiêu Dật mở văn kiện ra nhìn thử, trang đầu tiên chính là một tấm hình nhỏ ở góc bên phải, ở dưới có ghi một vài thông tin cá nhân. Phó Thiển 27 tuổi, quê ở Thượng Hải, đã từng làm trợ lý cho một số nghệ sĩ A, Y, Z, có mối quan hệ rộng trong giới giải trí:

“Nhanh như vậy đã tìm được rồi sao?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, hẳn thật sự không muốn để cho Tiêu Dật rời xa mình, nhưng biết làm thế nào được khi Tiêu Dật đã kiên quyết như vậy. Lần ấy đi gặp Tống Tâm Lan cô ấy cũng cho hẳn một lời khuyên rằng không nên quá mức kiểm soát Tiêu Dật, mỗi người cần phải có không gian riêng, việc này không những khiến cho Tiêu Dật thoải mái mà còn khiến cho tinh thần của hẳn có thời gian điều chỉnh bình ổn lại.

“Tiểu Dật, nếu như em sau này gặp vấn đề gì nhất định phải nói cho anh biết”

Tiêu Dật gật đầu, từ khi cậu có quyết định sẽ không y lại vào Trình Kiệt nữa cho đến thời điểm hiện tại trong lòng không có một chút vui vẻ chờ mong nào, giống như là đối phương sắp đi đâu đó thật xa rất lâu, đột nhiên cuộc sống lại thiếu đi một người quan trọng vậy.

Tiêu Dật gấp văn kiện lại đặt ở trên bàn, cậu mỉm cười trừng mắt nhìn hẳn:

“Còn không mau đi làm việc đi, cũng chẳng phải là em không ở trong thành phố này anh sao lại cứ như vậy đây”

Trình Kiệt xoay lưng bước về phía bàn làm việc, Tiêu Dật lại mở máy vi tính ra chơi game, chơi được một lúc lại làm phiền hẳn, miệng nói rõ ràng muốn hẳn phải nghiêm túc làm việc nhưng ai đó một chốc một lát lại quay sang người ta nỉ non:

“Trình Kiệt, đồ ăn bên ngoài không đảm bảo đâu, nếu như anh không muốn nấu cơm thì mời một người giúp việc tới đi”

Trình Kiệt đáp lời:

“Hay là em nấu cơm cho anh ăn đi, anh đến nhà của em ăn có được không?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt:

“Thỉnh thoảng đến thì được nhưng ngày nào cũng đến là không được, anh cũng không phải giống như người ta, đến rồi là nhất định không chịu về”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Ý của em là anh thỉnh thoảng vẫn có thể ngủ ở chỗ của em sao?”

Tiêu Dật mang ghế xoay lưng lại với Trình Kiệt đáp thế này:

“Ừm, đương nhiên là vẫn có thể mà”

Trình Kiệt chớp lấy thời cơ tấn công:

“Như vậy buổi tối ngày hôm nay luôn có được không, anh giúp em chuyển đồ em cũng nên mời anh dùng bữa, đến lúc đó cũng không còn sớm nữa anh ngủ ở chỗ của em”

Tiêu Dật cuối cùng vẫn là đồng ý, thật ra cậu vẫn còn chưa muốn rời xa Trình Kiệt nhanh tới như vậy, nghĩ đến buổi tối ngày hôm nay phải ngủ một mình liền có chút không thích nghi được, thế cho nên cậu im lặng một chút mới đáp ứng:

“Ừm”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 110: Nỗi Sợ Của Tiêu Dật

Trình Kiệt tìm cho Tiêu Dật một căn hộ nhỏ nằm trong khu chung cư có an ninh rất tốt, nơi đây yên tĩnh nhưng lại không cách quá xa khu tiện ích mua sắm, chính là địa điểm mà những ngôi sao nổi tiếng ưa thích lựa chọn vì nơi đây nếu như không có sự đồng ý của chủ nhà, người ngoài nhất định sẽ không thể bước chân vào được. Điều quan trọng nhất đối với Trình Kiệt chính là, nơi đây cách Trình thị không xa, mỗi lần hăn kết thúc công việc có thể tiện đường mà đến nhìn hồ ly nhỏ của mình.

“Trình Kiệt, là anh cố tình có phải không?” Tiêu Dật mới chỉ ngồi lên xe của Trình Kiệt chưa đầy năm phút đã đi đến nơi rồi, chỗ này sao lại có thể trùng hợp gần với Trình thị đến như thế, nhất định là do Trình Kiệt cố tình.

Trình Kiệt xuống xe đợi Tiêu Dật đi ở bên cạnh mình mới đáp:

“Đúng thế, căn nhà này là anh bỏ rất nhiều tâm tư mới có thể tìm được cho em đó, trước là nơi này cực kỳ yên tĩnh, an ninh đảm bảo, không có sự cho phép của người bên trong thì những người lạ sẽ không tới được, nếu như em sau này nổi tiếng rồi khẳng định sẽ gặp một số người gây rắc rối, đến lúc đó chỉ cần về đến nhà là em sẽ không bị bọn họ bám theo nữa”

Tiêu Dật bữu môi liếc nhìn Trình Kiệt:

“Mấy điều anh nói đó hăn là chưa phải lý do chính đâu”

Trình Kiệt cười ha ha: “Còn có một lý do quan trọng nhất nữa là, nơi này rất gần Trình thị...” Nói đến đây Trình Kiệt đột nhiên dừng lại một chút không cười nữa, hắn nghiêm túc nhìn về phía cậu nhẹ giọng: “Có thể cho anh cảm nhận được em đang ở rất gần anh”

Trình Kiệt chính là người thiếu cảm giác an toàn, người nào mà hắn đặc biệt muốn chiếm giữ nhưng lại không thể dùng cách thức cứng rắn cưỡng chế thì hắn lại càng muốn để người đó ở trong tầm mắt của mình, muốn ngày ngày chắc chắn rằng người đó đang nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Lúc Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước vào trong thang máy rồi, Tiêu Dật liền chủ động đưa tay nắm lấy tay của Trình Kiệt, cậu nghiêng đầu cho Trình Kiệt một ánh mắt kiên quyết:

“Em luôn ở bên cạnh anh mà”

Trình Kiệt bất giác tăng thêm sức lực nắm chặt lấy bàn tay của Tiêu Dật, hắn biết Tiêu Dật vẫn còn chưa xác định cái gì đối với hắn, chỉ là kiểu sự việc tới liền tùy ý để cho nó diễn biến, không có nghĩ tới tương lai sẽ làm cái gì. Nhưng mà Trình Kiệt thì lại khác, ít nhất thì cho đến thời điểm này hắn đã nghĩ tới tương lai, nghĩ ra hàng loạt viễn cảnh nếu như Tiêu Dật muốn rời khỏi hắn, hắn sẽ làm cách nào để khóa chặt cậu lại. Có một điểm chung giữa Tiêu Dật và Trình Kiệt ở đây chính là, hai người bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới cái gì gọi là tình yêu, Tiêu Dật là người muốn tùy ý tới đâu thì tới, Trình Kiệt là người muốn chiếm giữ đối phương.

Căn hộ của Tiêu Dật ở tầng 8, là một căn hộ nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, một phòng ngủ, một phòng khách thông tới phòng bếp và một phòng tắm. Phòng ngủ không đặc biệt rộng giống như ở nhà Trình Kiệt nhưng phía trước lắp một tường kính rất lớn có thể nhìn ra được toàn bộ khung cảnh bên ngoài của thành phố. Tiêu Dật đầu tiên là bước tới trước tường kính đó nhìn một lượt, Trình Kiệt ở phía sau ôm lấy eo cậu, mang cảm mình đặt lên vai của cậu:

“Rất thích phải không?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Anh vì sao biết?”

Phòng làm việc của Tiêu Dật ở trên tầng 49, có một tấm kính rất lớn có thể nhìn thấy được toàn cảnh thành phố, Tiêu Dật nói muốn đặt bàn làm việc nhỏ của cậu ở đó, thỉnh thoảng hắn nhìn qua đều sẽ thấy Tiêu Dật thất thần ngồi chống cằm nhìn khung cảnh bên ngoài, cảm giác đặc biệt giống như chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng muốn được bay ra vậy. Trình Kiệt đưa tay kéo ra tấm kính kia, gió buổi chiều mát mẻ thổi tới gương mặt Tiêu Dật, mái tóc phía trước cũng vì làn gió cổ tình trêu đùa mà khẽ bay loạn một chút:

“Cái này không giống như ở phòng làm việc của anh, còn có thể mở ra được, em tùy ý có thể ngồi hóng gió ở đây”

Tiêu Dật khẽ nhếch môi mỉm cười, cảm giác này thật là tốt, đứng ở trên ban công cùng Trình Kiệt ngắm quang cảnh buổi chiều của thành phố, tuy rằng ở phía trước mặt là những tòa nhà cao chọc trời chẳng phải là sơn thủy hữu tình gì, tuy rằng âm thanh xung quanh có xen lẫn tiếng xe cộ náo nhiệt không phải là tiếng nhạc du dương nhưng mà Tiêu Dật vẫn cảm thấy thật là thoải mái, chỉ muốn cứ như vậy cùng Trình Kiệt trôi qua thật lâu:

“Trình Kiệt, anh sẽ thường xuyên đến chỗ em chứ?”

Tiêu Dật lúc đầu không muốn Trình Kiệt tới đây quá nhiều bởi vì cậu biết nếu như hắn tới khăng định sẽ không chịu rời đi, nhưng mà cậu hiện tại lại lo lắng bởi vì cậu đã quyết định dọn ra khỏi nhà hắn còn rời khỏi luôn Trình thị, cơ hội sau này gặp hắn cũng ít hơn trước, giống như là mọi công việc đều không thể cùng hắn làm được, cậu sợ sẽ xa mặt cách lòng, lại sợ ở công ty giải trí có rất nhiều nữ minh tinh, lại sợ luôn cả Trình Kiệt sẽ dần dần quên mất cậu, sợ hắn không tới chỗ cậu. Có rất nhiều nỗi sợ hãi mà

Tiêu Dật gặp phải khi quyết định rời khỏi Trình Kiệt mà cho đến tận thời điểm này cậu mới nhận ra, những nỗi sợ đó cứ dần dần hình thành lên liên tục trong trí óc của cậu, nỗi sợ ấy có một cái tên chung chính là sợ Trình Kiệt quên mất cậu.

Trình Kiệt hôn nhẹ vào vành tai của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Anh thật không nỡ để em đi mà”

Tiêu Dật quay lại đối diện với Trình Kiệt, cậu đưa hai tay của mình lên bao lấy gương mặt hắn:

“Trình Kiệt, nếu như không thường xuyên gặp mặt thì anh có nhớ em hay không?”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật đang bao lấy gương mặt của mình xuống, hắn đưa đầu về phía trước trao cho cậu một nụ hôn cuồng nhiệt, đầu lưỡi luyến tiếc di chuyển khắp mọi nơi trong khoang miệng cậu, hắn muốn dùng nụ hôn này để nói cho cậu biết hắn có bao nhiêu không muốn cậu chuyển ra ngoài ở riêng. Tiêu Dật vòng tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt, lúc trước cậu chẳng bao giờ có cảm giác bất an như thế này cả, có lẽ Tiêu Dật luôn được Trình Kiệt hết lòng bao bọc cho nên đến bây giờ khi cậu rời khỏi sự bao bọc đó liền cảm thấy mọi thứ xung quanh sẽ rất khó thích nghi.

Phòng mới căn bản không có gì phải dọn dẹp cả, mọi đồ dùng trong nhà đều đã đầy đủ cả, chỉ đợi mỗi việc Tiêu Dật mang quần áo đến bỏ vào trong tủ mà thôi. Căn nhà này không quá lớn cũng không quá nhỏ, dành cho một người độc thân thì vừa đẹp, Tiêu Dật thích căn nhà này vì nó không lớn, cậu sợ nếu như mình ở trong một căn nhà lớn quá mà chỉ có một mình mình thì sẽ rất cô đơn. Buổi chiều ngày hôm ấy Tiêu Dật nấu cho Trình Kiệt ăn một bữa rất thịnh soạn, công sức bỏ vào bữa ăn này của Tiêu Dật cũng rất nhiều, hơn thế còn cẩn thận lên trên mạng học cách chế biến một

số món phức tạp, bên trên đó nói chỉ bỏ hai thìa muối cậu nhất định sẽ chiếu theo y như vậy mà bỏ vào tuyệt đối không cho ít hoặc nhiều hơn, lúc mang thức ăn bày lên bàn rồi Tiêu Dật còn rất chăm chú nhìn biểu hiện của Trình Kiệt khi ăn, người ta nói con đường ngắn nhất đi đến trái tim của đàn ông chính là con đường là đi qua dạ dày cho nên Tiêu Dật muốn nấu cho Trình Kiệt món ăn thật ngon để cho hắn lúc nào cũng không thể quên cậu được.

“Thấy thế nào?” Mắt thấy Trình Kiệt vừa ăn xong một miếng thịt Tiêu Dật liền hỏi hắn

Trình Kiệt gật đầu đáp:

“Ừ, ngon”

Tiêu Dật có chút thất vọng, tuy rằng Trình Kiệt có nói là ngon nhưng biểu hiện của hắn rất bình thản hắn là món ăn này của cậu không có gì gọi là xuất sắc cả, Trình Kiệt thấy biểu hiện kia của Tiêu Dật thì nhú mày:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật lắc đầu, mang đĩa tới gấp cho Trình Kiệt một miếng cá nhỏ:

“Anh ăn cái này đi”

Trình Kiệt lại ăn miếng cá mà Tiêu Dật gấp cho, thịt cá rất mềm vừa cay vừa ngọt rất là hợp với khẩu vị của hắn, Tiêu Dật có điểm trông chờ hỏi tiếp:

“Có ngon không?”

Trình Kiệt điềm tĩnh gật đầu:

“Ngon”

Trình Kiệt nói không sao chẳng qua là biểu hiện của hắn chưa đủ mà thôi, hơn nữa hắn cũng không biết Tiêu Dật đang có suy nghĩ gì, Trình Kiệt đặt đĩa xuống dưới bàn hỏi Tiêu Dật:

“Có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật im lặng một lúc cuối cùng thở dài quyết định nói ra bản khoản trong lòng mình:

“Có phải em nấu ăn không ngon hay không?”

Trình Kiệt nhú mày, mấy tháng nay cùng Tiêu Dật ở chung hắn vẫn luôn ăn cơm cậu làm, nếu như không ngon thì hắn làm sao có thể ăn được đều đặn như thế:

“Em nấu rất ngon”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn thẳng Trình Kiệt có điểm buồn bã:

“Này gọi là tạm được thôi đúng hay không, em là nấu không ngon chút nào... vẫn là không có cái gì để cho anh luyện tiếc đúng không?”

Trình Kiệt lúc này mới hiểu ra được dụng ý của Tiêu Dật, hóa ra là hồ ly nhỏ nhà hắn không có cảm giác an toàn, sợ cậu chuyển ra ngoài rồi thì hắn sẽ không đến tìm cậu. Có một điều Tiêu Dật không biết, thật ra cậu có rất rất nhiều thứ khiến cho Trình Kiệt phải luyện tiếc, cho dù cậu có nấu ăn ngon hay dở đi chăng nữa thì vấn đề đó cũng không quan trọng, cái mà Trình Kiệt luyện tiếc nhất chính là tất cả mọi thứ về cậu:

“Em sợ anh không luyện tiếc em như thế thì sao còn muốn cứng đầu chuyển ra ngoài đây?”

Tiêu Dật có điểm chán nản buông đĩa xuống khẽ nói:

“Nói như vậy thì thật sự sẽ không luyện tiếc em hay sao?”

Trình Kiệt đáp lời:

“Không luyện tiếc em thì anh có nhiều lần nói em đừng dọn ra ngoài hay không đây”

Tiêu Dật muốn thoát ly khỏi Trình Kiệt nhưng lại không muốn hẳn sẽ lãng quên mình, thật ra thì cậu chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học mà thôi so với Trình Kiệt một người đã từng ở trên thương trường trải đời tính cách sẽ không thể nào mang ra so sánh được, Tiêu Dật có một chút ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân, Trình Kiệt âm thầm có thể hiểu được tính cách kia của Tiêu Dật, nhưng mà hẳn cũng không có vì việc này mà ghét bỏ cậu ngược lại còn cố gắng chiều cậu hết mức.

“Nhưng mà em nhất định sẽ dọn ra ngoài, nếu mà em dọn ra ngoài rồi thì anh rất nhanh sẽ không còn đối với em như trước nữa có phải không?” Tiêu Dật rất mong chờ câu trả lời của Trình Kiệt

Trình Kiệt khàn giọng:

“VẬY em ở nhà anh so với việc dọn ra ngoài có giống nhau hay không?”

Tiêu Dật rũ mắt xuống thở nhẹ:

“Nói như vậy thì thật sự sẽ nhanh quên mất em sao?”

Trình Kiệt từ từ giải thích cho Tiêu Dật hiểu, đối với Trình Kiệt Tiêu Dật giống như một đứa nhỏ chưa hiểu hết được mọi chuyện, những thứ cậu suy nghĩ ở trong đầu luôn chỉ có một hướng, không bao giờ đặt ra những giả thuyết tiêu cực và tích cực để so sánh, giống như hiện tại vậy Tiêu Dật nghĩ cậu chuyển ra ngoài thì hẳn sẽ quên mất cậu chứ không nghĩ tới chuyện cậu không còn ở bên cạnh hẳn nữa sẽ khiến cho hẳn càng nhớ nhung không thể yên tâm được.

“Được rồi, anh chính là đau lòng em còn không hết làm sao có thể quên được em, em ra ở riêng rồi khoảng thời gian mỗi ngày nhìn thấy em sẽ lại ít đi, không gặp em rồi anh sẽ nhớ, chỉ sợ hình bóng của em cứ quanh quẩn trong tâm trí của anh không thể tập trung làm việc được mất”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói như thế liền cảm thấy có hy vọng, cậu ngẩng đầu hỏi lại hắn:

“Có thật không?”

Trình Kiệt gật đầu đáp:

“Thật!”

Tiêu Dật giống như vẫn còn rất đa nghi:

“Như vậy thì mỗi cuối tuần chúng ta nhất định phải dành thời gian riêng cho đối phương có được không?”

Trình Kiệt cười xấu xa nhìn Tiêu Dật:

“Hay là cứ như cũ đi, em chuyển về nhà anh sống như vậy sẽ không sợ anh lãng quên em, mỗi ngày chúng ta đều có thể ở cạnh nhau đâu cần phải chờ tới cuối tuần”

Tiêu Dật rất nhanh lấy lại tinh thần bấu víu với Trình Kiệt một cái:

“Ăn cơm đi, chỉ nói chuyện nghiêm túc được một chút thôi sau liền giống như lưu manh rồi”

Trình Kiệt nhú mày:

“Anh lời nào thì lưu manh chứ, mấy câu anh nói ra đều vô cùng lịch sự mà”

Tiêu Dật nâng giọng trào phúng:

“Là lịch sự quá rồi cho nên em không thể thích nghi được”

Giây tiếp theo Trình Kiệt liền nói một câu thế này:

“Như vậy chúng ta cứ như cũ đi, mỗi ngày đều có thể cùng nhau trải qua cảm giác sung sướng hạnh phúc thì thế nào?”

Tiêu Dật trừng mắt nhìn Trình Kiệt quát:

“Đừng có mà nói nữa mà”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt ăn cơm xong mới là gần bảy giờ, thật ra thì thời điểm này vẫn còn sớm lắm nhưng mà Trình Kiệt lại không muốn trở về nhà, Tiêu Dật cũng không nhắc đến vấn đề đó thế cho nên lúc này hai người liền ngồi ở trên ghế sofa ăn hoa quả xem tivi. Tiêu Dật một tay cầm một trái cam đã được bóc vỏ, một tay cầm chiếc điều khiển liên tục chuyển kênh, Trình Kiệt khoác lấy vai của Tiêu Dật hỏi:

“Em là muốn xem cái gì?”

Tiêu Dật đặt điều khiển xuống bàn, rồi lấy một múi cam bỏ vào trong miệng nhai nhai:

“Trên tivi chẳng có chiếu bộ phim gì nhỉ”

Trình Kiệt cười cười:

“Bây giờ là giờ chiếu tin tức thời sự lấy đâu ra phim cho em xem chứ, nhưng mà anh mới tải một bộ phim ở trên mạng về vẫn còn chưa xem, em có muốn xem không?”

Tiêu Dật nhàm chán dứt thêm một miếng cam nữa vào trong miệng nhai nhóp nhép:

“Là thể loại phim gì?”

Trình Kiệt đáp:

“Hành động một tập”

Tiêu Dật gật đầu:

“Cũng được”

Trình Kiệt lấy điện thoại của mình đi về phía ti vi làm một vài thao tác:

“Xem ở trên màn hình ti vi nhìn cho rõ nhé”

Tiêu Dật đi vào trong phòng bếp lấy ra vài trái cam nữa muốn từ từ vừa ăn vừa xem. Trình Kiệt đã ngồi sẵn ở ghế sofa đợi Tiêu Dật tới, Tiêu Dật nhanh chóng tìm được chỗ ngồi thích hợp thoải mái ngồi tựa vào lồng ngực của Trình Kiệt ngồi bóc cam ăn. Màn hình ti vi phía trước hiện lên một con số lớn từ 5 đang đang đếm ngược, Tiêu Dật tách một múi cam đưa tới trước miệng cho Trình Kiệt, Trình Kiệt lắc đầu không muốn ăn:

“Đừng làm loạn, tập trung xem phim đi”

Tiêu Dật bấu môi một mình ngồi ăn cam của mình, màn hình rất nhanh kết thúc dãy số đếm ngược kia, tiếp sau đó trên màn hình nhập nhằng một chút cuối cùng mới hiện rõ ra được hình ảnh, có điều... như thế nào lại có cậu ở trên này.

“Mau lại hôn miệng của em... Trình Kiệt mau lại hôn miệng em... hôn miệng của em”

“Trình Kiệt có thích miệng của em không hả?”

Tiêu Dật ném trái cam trên tay sang một bên vội vã muốn đứng dậy đi về phía ti vi rút điện thoại của Trình Kiệt ra, Trình Kiệt nhanh chóng kéo lấy

tay của Tiêu Dật lại để cậu ngã ngồi lên đùi mình rồi cười xấu xa:

“Đừng làm loạn, tập trung xem đi”

Sau đó đoạn ghi hình kia cứ tiếp tục chạy rất mượt, theo sau đó là tiếng nói của Tiêu Dật:

“Trình Kiệt có thích đậu đỏ của em không hả?”

“Thế còn Tiểu Dật Dật, Tiểu Dật Dật có thích hay không?”

Tiêu Dật cũng không ngờ rằng mình lại có thể nói ra những câu như vậy, thật là rất xấu hổ mà, cậu đưa tay lên bịt tai của Trình Kiệt lại gấp gáp nói:

“Anh đừng có nghe nữa, đừng có nghe nữa mà”

Trình Kiệt xấu xa đưa tay xuống phía dưới để ở trên đũng quần cậu cố tình bóp bóp:

“Anh thích ha ha”

Tiêu Dật dùng sức thoát khỏi vòng tay của Trình Kiệt ngay lập tức đi về phía ti vi rút điện thoại của Trình Kiệt ra muốn xóa đoạn ghi hình đáng xấu hổ kia đi. Trình Kiệt ở phía sau bất ngờ giật lấy điện thoại trên tay Tiêu Dật, vừa kịp lúc vẫn có thể bảo toàn lại được đoạn ghi hình đó. Tiêu Dật tức giận muốn vươn tay cướp điện thoại về cho bằng được, cậu không thể để cho hắn giữ lại đoạn ghi hình xấu hổ của cậu được, thật xấu hổ chết mất thôi:

“Trình Kiệt anh sao lại xấu xa như thế hả, mau xóa cái đó đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 111: Đề Nghị

Trình Kiệt nhanh tay ôm lấy eo của Tiêu Dật, hẩn cúi đầu hôn xuống đôi môi của cậu vừa lúc làm cho động tác đang làm loạn kia của cậu cũng dừng lại. Trình Kiệt ném điện thoại của mình xuống ghế sofa, hai tay tùy ý bắt đầu đưa tới hông của Tiêu Dật xoa nắn liên hồi, Tiêu Dật gần đây rất dễ bị khơi lên ham muốn, chỉ cần Trình Kiệt chạm tới da thịt cậu một chút thân thể kia liền sẽ giống như một thói quen tự động hợp tác với hắn. Trình Kiệt hôn tới bên cổ của Tiêu Dật, bàn tay luồn vào trong áo của cậu di chuyển lên phía ngực kia khẽ trêu đùa, đúng lúc này chuông điện thoại của Trình Kiệt liên vang lên, Tiêu Dật giật mình dừng lại động tác:

“Điện thoại của anh”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật về phía ghế sofa phía sau, để cho cậu ngồi lên đùi hắn, hắn ngay cả liếc nhìn xem người gọi tới là ai cũng không thèm đã lập tức nhấn vào nút từ chối cuộc gọi rồi. Trình Kiệt chỉ vừa mới ôm lấy eo của Tiêu Dật định đưa tay xuống cởi quần của cậu ra thì điện thoại của hắn lại reo lên lần nữa, Tiêu Dật có điểm mất hứng nhú mày đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Nghe điện thoại đi”

Trình Kiệt cũng có điểm bực bội, không biết là người nào đến thời điểm này lại làm hỏng việc tốt của hắn. Trình Kiệt nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, một tay mang điện thoại áp bên tai, một tay để ở trước bụng nhỏ của Tiêu Dật gãi nhẹ khiêu khích, hắn trầm giọng lên tiếng nói với người bên

kia điện thoại, Tiêu Dật ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt còn có suy nghĩ người này đúng là trở mặt thật nhanh, rõ ràng đối với cậu thì chính là đáng vẻ dịu dàng ân cần nhưng đối với người khác liền lạnh lùng như thế:

“Có chuyện gì?... Là thế sao... được... được... tôi biết rồi...”

Tiêu Dật phát hiện ra hai đôi lông mày của Trình Kiệt nhíu lại với nhau liền biết cuộc điện thoại kia nhất định đã thông báo cho hắn tin gì đó không được tốt, cậu có điểm lo lắng hỏi hắn:

“Có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt luyến tiếc nhìn hồ ly nhỏ trong lòng mình, ngày hôm nay xem ra vẫn không thể cùng người ta lăn lộn ở trên giường được rồi. Trình Kiệt cúi đầu hôn lấy miệng của Tiêu Dật một cái mới chậm rãi bỏ ra:

“Tiêu Dật, anh có chút chuyện phải đi giải quyết”

Tiêu Dật khó hiểu, hiện tại đã ngoài giờ làm việc rất lâu rồi không lý nào Trình Kiệt bị nhân viên gọi trở về tăng ca, nếu như không phải chuyện công việc thì chỉ có chuyện cá nhân mà thôi, rốt cuộc là ai gọi cho hắn lại khiến hắn gấp gáp muốn rời đi như thế. Trong lòng Tiêu Dật có điểm bất an, cậu đưa mắt nhìn thẳng về phía Trình Kiệt khẽ hỏi:

“Chuyện gấp lắm sao, đã muộn như thế này rồi...”

Trình Kiệt đưa tay khẽ gãi gãi vành tai nhỏ của Tiêu Dật:

“Ừ, buổi tối ngủ sớm một chút không cần đợi anh”

Tiêu Dật nắm chặt bàn tay thành nắm đấm nhỏ, vốn định lên tiếng hỏi xem là có chuyện gì nhưng cuối cùng cậu vẫn im lặng chỉ đứng dậy khỏi người Trình Kiệt. Trình Kiệt chỉnh lại quần áo trên người, hắn mang điện thoại bỏ vào túi áo rồi nhanh chóng bước ra phía cửa, Tiêu Dật đi ở phía

sau hẳn có chút mong đợi, mong hẳn ít nhất cũng nên nói với cậu cái gì đó ví như chuyện là hẳn có việc gấp gáp, nhưng mà Trình Kiệt vừa ra đến cửa thì đã nhanh chóng rời đi rồi.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật có lịch hẹn gặp mặt với Phó Thiến, Phó Thiến chính là trợ lý mà đích thân Trình Kiệt tìm tới cho Tiêu Dật, người mà Trình Kiệt chọn lựa dĩ nhiên là phải có năng lực tốt. Phó Thiến lúc nhận được lời mời của Trình Kiệt cũng vô cùng bất ngờ, không nói đến chuyện là chính Trình Kiệt trực tiếp đứng ra đề nghị cô, chỉ nói đến chuyện Tiêu Dật rõ ràng không phải người của Trình thị, cũng không phải là nghệ sĩ đã có tên tuổi gì cả lại có thể được đích thân Trình tổng giám đốc lớn của công ty giải trí Trình thị ra mặt nhờ vả. Phó Thiến rất nhạy bén vừa nhìn liền có thể hiểu ra được một chuyện quan trọng chính là Tiêu Dật không phải là nhân vật tầm thường, hơn nữa mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt lại càng không tầm thường hơn.

Phó Thiến là người đến trước đã ngồi sẵn đợi ở quán cà phê, Tiêu Dật đến sau vài phút trước tiên là lịch sự nói một câu xin lỗi:

“Xin lỗi nhé tôi đến muộn, cô chờ đã lâu chưa?”

Phó Thiến không phải là người cao ngạo, chàng trai trước mặt cô đây tương lai chính là ông chủ của cô, là người sẽ trả tiền cho cô cho nên cô đương nhiên sẽ không ngay lần đầu mà tỏ thái độ gì đó, dù sao thì người ta cũng rất nể mặt mà nói xin lỗi trước rồi, Phó Thiến cười cười lắc đầu:

“Không sao đâu, tôi cũng vừa mới tới”

Tiêu Dật ngồi xuống đối diện Phó Thiến, trước gọi một ly sữa tươi rồi mới tự giới thiệu bản thân mình:

“Tôi gọi là Tiêu Dật 22 tuổi, sau này vẫn là phải nhờ cô chăm sóc rồi ha ha”

Phó Thiến cũng cười một tiếng:

“Cậu là ông chủ của tôi, việc này hẳn là đương nhiên rồi”

Phó Thiến có quan điểm làm việc riêng của mình, cô đã từng làm quản lý cho nhiều nghệ sĩ cho nên trong vấn đề này giữa nghệ sĩ và quản lý nhất định không nên có điều gì giấu giếm nhau cả, nếu như có bí mật chỉ e sau này sẽ rất khó hợp tác lâu dài. Phó Thiến nhấp một ngụm cà phê rồi thẳng thắn hỏi Tiêu Dật:

“Chúng ta sau này sẽ hợp tác lâu dài, cho nên có một số chuyện cậu hẳn là không nên giấu giếm tôi, cậu nói ra càng sớm bao nhiêu thì tôi sẽ có cách giải quyết giúp cậu càng tốt bấy nhiêu”

Tiêu Dật cũng cảm thấy như vậy, đối với sự trao đổi thẳng thắn này của Phó Thiến khiến cho cậu càng thêm đánh giá cao về năng lực làm việc của cô ấy:

“Chuyện này là đương nhiên rồi”

Phó Thiến hỏi tiếp:

“Như vậy tôi có chuyện muốn hỏi cậu, tuy rằng có một chút liên quan đến vấn đề riêng tư của cậu, nhưng mà tôi nghĩ chuyện riêng tư của nghệ sĩ người quản lý cũng nên tìm hiểu một chút”

Tiêu Dật gật đầu:

“Cô cứ hỏi đi”

Phó Thiến đột nhiên nhỏ giọng cười cười:

“Là thế này, tôi được đích thân Trình tổng ra mặt đưa ra đề nghị nói tôi làm quản lý cho cậu, cậu không phải là nghệ sĩ của Trình thị chỉ là một nghệ sĩ tự do lại có thể được Trình tổng quan tâm như vậy, tôi cũng đã xem qua thông tin về cậu, nghe nói cậu lúc trước là nghệ sĩ thực tập cho Trình thị, như vậy tại sao không trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị vẫn có thể được Trình tổng để ý tới như thế, quan hệ giữa cậu và Trình tổng có phải là...”

Tiêu Dật chỉ cần nghe mấy câu nói đầu kia của Phó Thiến đã có thể hiểu ra được ý tứ của cô ấy, cậu nghĩ sớm hay muộn thì Phó Thiến cũng biết được mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, nhân đây cô ấy đã hỏi rồi thì cậu cũng sẽ trả lời luôn:

“Này... chuyện đúng là như cô đang nghĩ đó”

Phó Thiến thấy Tiêu Dật đỏ mặt mất tự nhiên liền cười lớn một tiếng kêu lên:

“Như vậy thì quá tốt rồi”

Tiêu Dật giật mình nhìn người xung quanh rồi mới dùng ánh mắt ý nói Phó Thiến nhỏ tiếng một chút. Phó Thiến ho nhẹ một tiếng điều chỉnh lại âm lượng giọng nói của mình xuống mức bình thường:

“Nếu như vậy thì sẽ rất thuận lợi, nhưng mà có điều tôi không hiểu là vì sao cậu không trở thành nghệ sĩ của Trình thị chứ, lấy mối quan hệ giữa cậu và Trình tổng thì việc này cũng không có gì quá khó khăn cả”

Tiêu Dật qua loa giải thích với Phó Thiến:

“Việc này là do tôi muốn trở thành một nghệ sĩ tự do đi”

Phó Thiến trong lòng thầm nghĩ Tiêu Dật ở trong Trình thị còn không đủ tự do hay sao, khẳng định Trình Kiệt sẽ làm cho cậu trở thành một mình

ting nổi tiếng, trở thành một nghệ sĩ tự do không có công ty giải trí phía sau chống lưng chỉ sợ còn vất vả hơn.

Buổi sáng ngày hôm ấy Phó Thiến và Tiêu Dật ngồi trao đổi với nhau một số vấn đề, còn có nói tới chuyện đạo diễn Tạ Đình đang có dự án quay một bộ phim nhỏ nhưng vẫn chưa tìm được vai diễn chính thích hợp, Phó Thiến nói muốn cậu đi đến casting thử, Tiêu Dật đồng ý một tuần sau sẽ cùng Phó Thiến đi đến đó thử vai.

Cả ngày hôm ấy Trình Kiệt không có gọi điện thoại cho cậu, bây giờ đã là 7 giờ tối đã tan tầm được hai tiếng đồng hồ rồi nhưng tại vì sao vẫn chưa chịu gọi điện thoại tới cho cậu. Không phải Tiêu Dật không có ý định gọi điện thoại trước cho Trình Kiệt mà là mỗi khi cậu nhấn xong dãy số quen thuộc kia rồi lại chẳng hiểu sao không thể nhấn vào nút gọi đi được.

Tiêu Dật ăn cơm xong liền nhàm chán xuống dưới quảng trường lớn cách nhà không xa đi dạo một vòng. Trước đây không phải là Tiêu Dật chưa khi nào ở một mình cả, nhưng mà kể từ khi ở chung với Trình Kiệt đến hiện tại cậu lại chuyển ra ở một mình rồi quả thật vô cùng cô đơn buồn chán, hơn nữa lúc này đây còn tồn tại một chút tổn thương cùng bất an bởi vì Trình Kiệt hình như quên mất cậu rồi.

Tiêu Dật nhìn thấy có người cho thuê xe đạp liền bước tới thuê một chiếc xe đạp quanh quảng trường, không khí buổi tối đặc biệt mát mẻ Tiêu Dật một mình ngồi trên xe đạp di chuyển theo hình rich rắc giống như là vượt chướng ngại vật quanh mấy cái trụ nhỏ bên đường, nếu như không có Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật sẽ tự tìm mấy trò như vậy để giết thời gian, cảm giác giống như là mọi thời gian của cậu đều dành cho hã hết, đến bây giờ không có hã nữa liền không biết dùng thời gian cho việc gì vậy. Tiêu Dật đạp xe được một lúc liền trả lại cho ông chủ cửa hàng.

“Ông chủ, trả xe cho ông”

Ông chủ cửa hàng nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, lúc Tiêu Dật dắt xe ra trả liền hỏi thế này:

“Cậu có phải là đã từng xuất hiện trên tạp chí rồi hay không?”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ, không nghĩ tới lần ấy chỉ là người mẫu nhỏ chụp hình trang sức cho Sử Cát Cát thôi mà vẫn có người nhận ra được cậu:

“Lúc trước tôi quả thật có làm người mẫu chụp hình cho Sử Cát Cát”

Ông chủ cho thuê xe đạp trên quảng trường là trưởng phòng tiếp thị của công ty thể thao Đỗ thị, buổi tối ngày hôm nay ở trên quảng trường làm thêm giờ mục đích là muốn hoàn thành công việc quảng bá mẫu xe đạp mới của công ty, vừa mới rồi lúc Tiêu Dật đạp xe có lấy máy điện thoại ghi lại khoảnh khắc cậu đi xe đạp, vừa xem qua một hồi liền thấy cậu rất thích hợp trở thành người mẫu quảng cáo hãng xe mới này của công ty thể cho nên liền đề nghị với cậu:

“Là thế này, đây là hãng xe chuẩn bị bày bán trên thị trường của công ty chúng tôi, chúng tôi ngày hôm nay mang xe đạp tới chỗ này là muốn mọi người có thể trải nghiệm một chút cũng là muốn mọi người có thể góp ý kiến để chúng tôi cải tiến một số những chỗ mà mọi người cảm thấy không vừa ý...”

Trưởng phòng tiếp thị kia đang nói liền dừng lại một chút, Tiêu Dật gật gật đầu nhìn chiếc xe đạp mới tán thưởng:

“Xe rất tốt”

Trưởng phòng tiếp thị cười ha ha:

“Vừa mới rồi cậu đạp xe đạp tôi có dùng máy điện thoại ghi lại, cảm thấy cậu rất thích hợp làm người mẫu đại diện cho dòng sản phẩm mới ra mắt này của chúng tôi, không biết cậu có hứng thú hay không?”

Tiêu Dật bất ngờ không nghĩ tới mình chỉ là tình cờ đi dạo phố một vòng liền kiếm được công việc, cậu nhìn chăm chăm người đàn ông phía trước vẫn còn có chút do dự vì bản thân cậu cũng không biết ông ta có phải lừa đảo hay không. Trưởng phòng tiếp thị có lẽ nhận ra được suy nghĩ của Tiêu Dật liền từ trong túi áo lấy ra danh thiếp của mình đưa cho cậu:

“Đây là danh thiếp của tôi, nếu như cậu đồng ý có thể liên hệ với tôi”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy danh thiếp của người đàn ông đó, trên tấm nhựa cứng có ghi Hoa Hoạch chức vụ trưởng phòng tiếp thị của công ty thể thao Đỗ thị. Tiêu Dật cũng có biết qua công ty này, công ty này xem như cũng có thương hiệu riêng biệt, các mặt hàng phân phối đa số đều là đồ dùng trong nước, thỉnh thoảng cũng có xuất khẩu ra nước ngoài, tuy rằng không phải là công ty cực kỳ nổi tiếng nhưng cũng xem như là có tiếng tăm, lần trước ở nhà Trình Kiệt cậu có để ý thấy máy tập chạy của hân cũng là mang thương hiệu của công ty thể thao Đỗ thị, còn có để ý vài chiếc áo thể thao Trình Kiệt hay mặc cũng là của công ty này:

“Hoa tiên sinh phải không? Ngày mai tôi sẽ chủ động liên hệ!”

Tiêu Dật trở về nhà muốn mang tin tức này báo cho Trình Kiệt biết nhưng mà gọi điện liền phát hiện ra điện thoại của Trình Kiệt không liên lạc được, cậu nhú mày lo lắng không biết hân rốt cuộc đã đi đâu. Tiêu Dật chợt nghĩ ra Tiêu Khiết, cậu nhìn thấy tài khoản cá nhân của Tiểu Khiết còn sáng đèn liền gửi cho cô ấy một tin nhắn.

[Sóc Nhỏ]: Tiểu Khiết, Trình Kiệt cả ngày hôm nay có tới công ty hay không?

Tiêu Dật im lặng chờ đợi, rất nhanh nhìn thấy hiển thị dòng đã xem nhưng mãi vẫn không thấy Tiểu Khiết có ý định nhắn tin trả lời cho cậu. Tiêu Dật bắt đầu sốt ruột, trong lòng cực kỳ khó chịu, cậu ngồi thất thần

nhìn điện thoại một hồi mới nhớ ra mình phải báo tin này cho Phó Thiến biết dù sao bây giờ cô ấy cũng là người quản lý của cậu rồi.

“Phó Thiến, cô thấy công ty thể thao Đỗ thị có được hay không? Vừa mới rồi tôi mới nhận được lời đề nghị từ công ty đó muốn tôi làm người mẫu chụp hình cho dòng xe đạp chuẩn bị ra mắt của bọn họ”

Phó Thiến ở bên này cẩn thận mở máy tính lên mạng xem một số thông tin về công ty đó cùng những phản hồi của khách hàng liền gật đầu:

“Công ty thể thao Đỗ thị cũng khá được, tôi nghĩ có thể hợp tác một chút”

Tiêu Dật nhìn tấm danh thiếp trong tay:

“Hôm nay trưởng phòng tiếp thị bên đó có đưa danh thiếp cho tôi, tôi cũng chưa có hẹn với người ta khi nào gặp mặt lại, lát nữa tôi sẽ gửi số điện thoại của người đó cho cô”

Phó Thiến gật đầu nói vài câu rồi cúp máy luôn.

Phó Thiến làm việc rất chuyên nghiệp, ngay ngày hôm sau đã chủ động liên lạc với Hoa Hoạch chọn một giờ hợp lý để hai bên gặp mặt. Hoa Hoạch đồng ý hẹn gặp lúc 9 giờ sáng, để cho thấy được sự mong muốn hợp tác của bên mình Phó Thiến còn đặc biệt nhắc nhở Tiêu Dật đi sớm một chút. Lúc hai người tới chỗ hẹn là 8 giờ 55 phút vẫn còn 5 phút nữa mới tới giờ hẹn gặp mặt đã thấy Hoa Hoạch ngồi ở đó từ trước rồi, Tiêu Dật cũng có chút bất ngờ, Phó Thiến vừa đi vừa nói nhỏ với cậu:

“Xem ra bên đó cũng rất muốn hợp tác với cậu đấy”

Phó Thiến cùng Tiêu Dật ngồi xuống đối diện Hoa Hoạch, Phó Thiến cười cười nói:

“Thật ngại quá lại để trưởng phòng Hoa đợi rồi”

Hoa Hoạch cũng thoải mái xua tay:

“Không sao, thật ra cũng còn 5 phút nữa mới tới giờ hẹn”

Buổi sáng hôm ấy Hoa Hoạch mang đoạn ghi hình mà mình ghi lại được của Tiêu Dật tới qua cho cấp trên xem, cấp trên xem xét một hồi liền gật đầu đưa tới cho tổng giám đốc của công ty đó sau ấy rất nhanh liền được tổng giám đốc gật đầu đồng ý, hơn nữa còn đặc biệt nhắc nhở lại rằng nhất định phải ký được hợp đồng với Tiêu Dật, thế cho nên ngày hôm nay để tỏ rõ thành ý Hoa Hoạch mới chọn một nhà hàng rất được còn cố ý đến sớm 15 phút đợi Tiêu Dật trước ở đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 112: Anh Đi Đâu Thế

Tiêu Dật cũng cảm thấy bất ngờ khi nghe thấy phía bên công ty thể thao Đỗ thị nói ra đãi ngộ đối với cậu, quả thật là Tiêu Dật cũng không ngờ rằng nó tốt như thế, nếu như không phải hôm nay cậu đi cùng với Phó Thiến thì cậu còn nghĩ rằng phía bên công ty đó lừa đảo mình. Phó Thiến trao đổi rất nhiều với Hoa Hoạch, mỗi vấn đề đều mang ra hỏi rất kỹ càng chắc chắn, cuối cùng cô ấy mới quay sang Tiêu Dật gật đầu một cái. Hoa Hoạch đã thảo sẵn hợp đồng chỉ cần Tiêu Dật ký vào là được, Tiêu Dật yên tâm cầm bút ký xuống sau đó Hoa Hoạch có ngồi lại nói chuyện một chút với hai người bạn cậu rồi trở về luôn.

Ngày hôm nay căn bản không có chuyện gì làm cả cho nên Phó Thiến cũng trở về nhà, Tiêu Dật cả ngày không gọi điện được cho Trình Kiệt liên đến công ty xem hằm. Tiêu Dật trước đây thường đi theo Trình Kiệt đi làm cho nên không cần có thẻ miễn nhiên được đi thẳng vào trong, hôm nay một mình đi tới tìm người liên bị lễ tân ở bên ngoài chặn lại:

“Xin hỏi tiên sinh tìm ai?”

Tiêu Dật phát hiện ra đây hình như là lễ tân mới tới, lúc trước cậu không có nhìn thấy cô ấy bao giờ cả:

“Tôi đến tìm Trình tổng”

Lễ tân vẫn khẽ mỉm cười ôn nhu hỏi:

“Tiên sinh có hẹn trước hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, nhưng mà cô cứ nói tên của tôi là Tiêu Dật”

Lễ tân kia vẫn giữ thái độ hòa hoãn mỉm cười:

“Tiên sinh nếu như ngài không có hẹn trước vậy thì phiền ngài trở về, Trình Kiệt hiện tại không có ở công ty”

Tiêu Dật nghi ngờ, rõ ràng lễ tân này vừa hỏi cậu có hẹn trước hay không, cậu nói không có cô ta liền nói Trình Kiệt không có ở công ty, nhất định là cô ta đang muốn đuổi cậu về. Tiêu Dật không có cách nào khác, gọi điện thoại cho Trình Kiệt thì không được cho nên liền tự động quay trở về, Tiêu Dật đi thẳng đến nhà Trình Kiệt, thuận thực mở ra cánh cửa được cài khóa điện tử bằng mật mã kia. Bây giờ vẫn là giờ đi làm cho nên Trình Kiệt không có nhà là điều hiển nhiên rồi, Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa đợi Trình Kiệt trở về, ngồi một lúc cảm thấy nhàm chán liền ngủ quên mất lúc tỉnh lại phát hiện ra trời đã tối rồi, Tiêu Dật lấy điện thoại ra nhìn phát hiện bây giờ là 7 giờ, cậu nhíu mày nhìn xung quanh một hồi chắc chắn Trình Kiệt vẫn chưa về nhà, Tiêu Dật lại gọi điện cho Trình Kiệt lần này thì điện thoại của hắn đã mở máy, không có như mọi khi nữa Tiêu Dật phải đợi một lúc thì mới có thể nghe được giọng nói quen thuộc phía bên kia đầu dây:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt có vẻ mệt mỏi ừm một tiếng:

“Tiêu Dật, anh cũng đang định gọi cho em đây”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt trong lòng chẳng hiểu sao lại nhói lên một chút:

“Anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt đáp:

“Anh đi công tác”

Tiêu Dật mím mím môi, cậu có cảm giác rất đa nghi:

“Anh đi công tác sao, khi nào anh mới về?”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Hai ba ngày nữa, sẽ sớm trở về với em”

Tiêu Dật im lặng một lúc mới nói tiếp:

“Đúng rồi Trình Kiệt, em nói cho anh nghe...”

Đúng lúc này Tiêu Dật nghe thấy ở phía bên kia đầu dây có một giọng nữ gọi Trình Kiệt, hình như là Trình Kiệt đang đi ăn tối cùng với rất nhiều người thì phải. Trình Kiệt chỉ đáp một tiếng đã biết rồi tiếp tục quay sang nói chuyện điện thoại với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em muốn nói gì?”

Tiêu Dật trong lòng có điểm buồn bực nhưng vẫn không nói cho Trình Kiệt biết:

“Cũng không có gì quan trọng cả đâu, có người gọi anh rồi anh mau qua đó đi”

Trình Kiệt khẽ thở dài, mấy ngày nay phát hiện ra trong công ty có nội gián, đến khi tìm ra được thì người đó đã gây ra tổn thất không hề nhỏ cho công ty, Trình Kiệt phải đích thân tự mình đi giải quyết xin lỗi đối tác, hẳn

đến tại thời điểm này mới mở máy điện thoại của mình là vì sợ nghe được giọng của Tiêu Dật rồi sẽ nhin không được mà bay về với cậu:

“Ừm, Tiêu Dật em nhớ ăn uống đúng giờ đó”

Tiêu Dật ở bên này tự động gật đầu:

“Đã biết rồi, anh cũng vậy”

Tiêu Dật muốn nói chuyện nhiều một chút với Trình Kiệt nhưng có một số chuyện cậu lại chẳng thể nào mở miệng nói ra được, Tiêu Dật thở dài nhìn căn phòng lớn trống trải một lượt rồi quyết định đứng dậy ra về, vừa mới rồi cậu vẫn còn quên chưa hỏi thời gian chính xác là khi nào Trình Kiệt về. Có thể Tiêu Dật lúc trước luôn được Trình Kiệt để ý tới mà quên mất đi cảm giác nếu như một ngày không được nhìn thấy hân cậu sẽ cũng buồn bực như thế này, Trình Kiệt có nói nếu như không được nhìn thấy cậu nhất định sẽ nhớ cậu nhưng mà cả ngày hôm qua hân ngay cả một cuộc điện thoại cũng không liên lạc với cậu, cái này tức là hân cũng sẽ không nhớ cậu nhiều như đã nói.

...

Buổi sáng ngày hôm nay Tiêu Dật có hẹn với công ty thể thao Đỗ thị đến chụp hình, cậu được nhân viên Đỗ thị đưa tới một gian phòng trưng bày đồ thể thao rất lớn, nhân viên ở bên cạnh giới thiệu qua với cậu một lượt:

“Tiêu tiên sinh chỗ này những sản phẩm sắp tới sẽ ra mắt của chúng tôi, trong hợp đồng có ghi là công ty sẽ tặng cho cậu ba món đồ, cậu hiện tại có thể tự ý lựa chọn một chút sau đó chúng ta sẽ đi đến chỗ chụp hình, bởi vì thợ chụp hình của chúng tôi đột nhiên có việc đột xuất cho nên buổi chụp hình không còn có cách nào khác là phải hoãn lại ba mươi phút, rất mong cậu thứ lỗi cho sơ xuất lần này của chúng tôi”

Tiêu Dật nhìn gian phòng lớn trưng bày mấy đồ thể thao đắt giá một lượt, có vợt cầu lông, vợt tennis, còn có xe đạp địa hình, giày thể thao nói chung những vật dụng về lĩnh vực thể thao đều đủ cả. Tiêu Dật không phải là người cuồng luyện tập cho nên mấy thứ đồ này cậu căn bản không có hứng thú gì cả:

“Phó Thiến cô có thích cái gì ở chỗ này hay không?”

Phó Thiến nhìn qua một lượt rồi lắc đầu:

“Tôi sao? Thời gian làm việc còn không đủ lấy đâu ra thời gian luyện tập thể thao đây”

Tiêu Dật nâng bước đi về phía chỗ trưng bày mấy chiếc áo thể thao của nam xem xét một hồi, đúng lúc này có thêm ba người đàn ông nữa tiến vào, Tiêu Dật cũng không có để ý nhiều vì nghe ra được bọn họ hình như cũng là đến mua đồ.

“Lương tổng, đây đều là những sản phẩm mới nhất bên chúng tôi, vẫn còn chưa ra mắt trên thị trường, ngài thích cái gì cứ nói với chúng tôi”

Người được gọi là Lương tổng kia đi ở bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi nữa, Phó Thiến nghe thấy tiếng người nói chuyện cũng quay qua đó nhìn một chút, vừa nhìn liền cảm thấy chàng trai đi bên cạnh người được gọi là Lương tổng kia có chút quen mắt hơn nữa xem ánh mắt của hai bọn họ nhìn nhau hình như là có điểm gì đó kỳ quái.

“Đại Thiêm, em xem nên mua cái gì thì thích hợp đây?” Người được gọi là Lương tổng quay sang nhìn chàng trai bên cạnh

“Ba của anh không phải là có chơi tennis sao, mua cho ba một cây vợt thật tốt đi” Chàng trai kia đáp

Tiêu Dật xem áo xong rồi liền quay về phía chỗ Phó Thiển muốn qua đó ngồi, đúng lúc này cậu nhìn thấy trong phòng xuất hiện một chàng trai nhìn có nét rất giống cậu, người đó có dáng người cũng giống như cậu, đôi mắt rất lớn, nước da nâu bánh mật, đặc biệt là còn có lệ chí giống như lệ chí của cậu. Tiêu Dật thất thần một chút, chàng trai kia cũng thất thần một chút, sau đó người đàn ông đi cùng chàng trai kia có vẻ không được vui cho lắm trầm giọng lên tiếng:

“Đại Thiêm, em nhìn cái gì thế?”

Chàng trai kia giật mình xoay người đi về phía anh ta nói nhỏ một tiếng:

“Nhìn cái gì chứ, Đông anh nhìn xem cậu ấy nhìn có một chút giống em”

Không biết là do hai người phía trước không ngại ngùng gì cả hay là do trong phòng rất yên tĩnh mà Tiêu Dật có thể nghe ra được ngữ điệu trong lời nói của chàng trai kia đối với người đàn ông nọ hình như có mối quan hệ không tầm thường, nếu như cậu đoán không nhầm thì mối quan hệ của hai người dường như cũng đồng dạng giống như giữa cậu và Trình Kiệt... chỉ có điều rằng chàng trai kia rất có dũng khí ngay cả ở trước mặt người lạ cũng không có gì ngại ngùng mà rất tự nhiên.

Tiêu Dật xoay người đi tới chỗ của Phó Thiển ngồi xuống, Phó Thiển nghiêng đầu sang nói nhỏ với cậu:

“Người kia sao lại có nét giống cậu như thế?”

Tiêu Dật cũng hạ giọng:

“Tôi cũng cảm thấy thế”

Sau đó Tiêu Dật lại nghe được một đoạn đối thoại của hai người kia như thế này.

“Cậu ta họ Tiêu không phải họ Triệu, không thể nào có mối quan hệ gì với em được đâu”

Chàng trai kia nhú mày:

“Anh sao lại biết hả?”

Tiêu Dật cũng thật sự là muốn hỏi câu hỏi này, người đàn ông kia như thế nào còn biết họ của cậu nữa. Tiêu Dật nhìn qua vừa thấy cảnh người đàn ông kia đưa đầu ngón tay điểm vào chóp mũi của chàng trai nọ, ánh mắt còn mang theo nét cười cứng chiều:

“Em không nhớ sao, ngày hôm qua không phải đưa em đi ăn cùng với tên họ Trình kia sao, hẳn ta lúc đó còn nhìn em thất thần một chút, sau đó anh có hỏi hẳn ta, hẳn ta liền mang điện thoại đưa cho anh xem, trong điện thoại là có hình chụp của cậu ta”

Chàng trai kia a lên một tiếng, Tiêu Dật ở bên này phát hiện ra một điều ngày hôm qua Trình Kiệt cả ngày không có gọi điện cho cậu, nhưng mà lại nghe thấy hai người kia nói ngày hôm qua có gặp mặt Trình Kiệt, như vậy Trình Kiệt nhất định là vẫn ở Bắc Kinh ngày hôm qua, hẳn ở Bắc Kinh tại sao lại không liên lạc với cậu chứ. Tiêu Dật mím mím môi, sau đó chính là cái miệng nhanh hơn cái đầu liền thốt lên:

“Hai người ngày hôm qua gặp Trình Kiệt sao?”

Hai người đàn ông kia một là Lương Đông chính là Lương tổng của công ty tài chính Lương thị, người còn lại là Triệu Tử Thiêm là thư ký của hẳn kiêm luôn vợ của hẳn, chính xác phải dùng từ vợ bởi vì hai người sớm đã sang Pháp đăng ký kết hôn. Triệu Tử Thiêm theo phản xạ quay lại nhìn Tiêu Dật đáp:

“Đúng thế, cậu có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật giật mình vội vàng ho một tiếng rồi lắc đầu, cậu cũng chẳng hiểu tại sao mình lại kích động như vậy nữa tự nhiên lại lớn tiếng như thế:

“Không có, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi”

Lương Đông không có để ý nhiều, hắn đưa tay khoác lên eo của Triệu Tử Thiêm muốn kéo cậu qua chỗ trưng bày vợt tennis chọn đồ. Triệu Tử Thiêm rất là tinh ranh, xem thái độ kia của Tiêu Dật liền có thể lờ mờ hiểu ra chuyện gì đó rồi, lúc cậu đi đến chỗ chọn vợt tennis còn không quên nhỏ giọng ghé vào tai Lương Đông nói thế này:

“Em đến nói chuyện với cậu ta một chút nhé”

Lương Đông không có suy nghĩ nhiều đã trực tiếp từ chối, lực ở tay cũng tăng thêm một phần siết lấy eo của người ta:

“Không”

Triệu Tử Thiêm cười hì hì nhéo vào tay Lương Đông một cái:

“Một chút thôi, lát nữa về chúng ta cùng chơi bi a”

Tiêu Dật ngồi một lúc liền thấy Triệu Tử Thiêm đi về phía mình:

“Cậu cũng đến đây mua đồ sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, tôi đến làm việc”

Triệu Tử Thiêm ồ một tiếng:

“Làm việc sao, như vậy tôi đang muốn tìm mua một cây vợt tennis tặng cho ba tôi, cậu có thể tư vấn giúp tôi hay không?”

Tiêu Dật lại lắc đầu:

“Tôi không phải nhân viên của Đỗ thị, tôi là đến chụp hình quảng cáo thôi”

Triệu Tử Thiêm có vẻ có hứng thú nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật:

“Chụp hình quảng cáo sao? Như vậy cậu cũng là một nghệ sĩ hả?”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng không phải, chẳng qua chỉ là mới vào nghề mà thôi”

Triệu Tử Thiêm chỉ tay về phía Lương Đông:

“Nói cho cậu biết nhé anh ấy cùng với tôi lúc đầu cũng xuất thân từ nghệ sĩ đó, chúng tôi là diễn viên”

Tiêu Dật nhìn Triệu Tử Thiêm ở bên cạnh không tin tưởng, người này nhất định là đang đùa với cậu mà thôi. Triệu Tử Thiêm nhận ra được suy nghĩ trong lòng của Tiêu Dật liền nói tiếp:

“Cậu không tin chứ gì, cậu không biết cũng phải thôi bởi vì chúng tôi căn bản không phải là nghệ sĩ nổi tiếng gì, anh ấy xuất đạo được 2 năm liền thôi còn tôi được 5 năm”

Triệu Tử Thiêm từ trong túi quần lấy điện thoại của mình mở ra mục hình ảnh, trong điện thoại nhìn giống như là poster phim của hai người:

“Nhìn đi, đây là bộ phim đầu tiên của chúng tôi đó”

Tiêu Dật liếc nhìn qua điện thoại của Triệu Tử Thiêm phát hiện ra trong hình quả thật là hai người này, bất quá nhìn sao cũng có chút trẻ hơn so với bây giờ:

“Đây là phim thể loại đó sao?”

Triệu Tử Thiêm cười xấu xa:

“Nói cho cậu biết bây giờ tìm trên mạng sẽ không thấy bộ phim đó nữa đâu”

Tiêu Dật vẫn không tin tưởng lắm, chỉ là nửa tin nửa ngờ mà thôi:

“Như vậy hai người là phim giả tình thật hay sao?”

Triệu Tử Thiêm cất điện thoại lại vào trong túi quần:

“Cũng không phải như vậy, trước lúc đóng phim anh ấy đã yêu tôi rồi”

Tiêu Dật cũng bất ngờ trước thái độ thản nhiên này của Triệu Tử Thiêm, người này hình như là không có một chút ngượng ngùng nào khi nhắc đến vấn đề này cả. Tiêu Dật cảm thấy nếu như mình được như Triệu Tử Thiêm thì tốt rồi, lại có thể thản nhiên mà không cần quan tâm tới bất cứ người xung quanh.

“Phải rồi, tôi gọi là Triệu Tử Thiêm” Triệu Tử Thiêm đưa tay về phía trước chào hỏi

Tiêu Dật cũng đưa tay ra nắm lấy tay của Triệu Tử Thiêm:

“Tôi là Tiêu Dật”

Triệu Tử Thiêm cười cười:

“Có phải cậu đang quen với Trình tổng hay không?”

Tiêu Dật há một tiếng, cậu không nghĩ tới Triệu Tử Thiêm nhanh như thế lại có thể đoán ra được, hơn nữa càng không ngờ rằng người này lại thẳng thắn hỏi ra câu này với cậu. Triệu Tử Thiêm quan sát biểu cảm trên gương mặt của Tiêu Dật lại thấy buồn cười:

“Như vậy là đúng rồi có phải không, tôi nói cho cậu biết nhé ngày hôm qua tôi cùng với Đông có đi dùng bữa với anh ta, anh ta lúc nhìn thấy tôi cũng thất thần một chút đấy, nhưng mà là bởi vì tôi với cậu nhìn giống nhau mà thôi, chúng ta đúng là có nét rất giống nhau đúng không nhất định là có duyên rồi” Nói rồi Triệu Tử Thiêm liền lấy ra danh thiếp của mình đưa cho Tiêu Dật: “Cho cậu tấm danh thiếp của tôi”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy tấm danh thiếp từ trên tay của Triệu Tử Thiêm nhìn xuống đó một chút, cuối cùng vẫn là quyết định hỏi anh ta một câu:

“Hôm qua hai người gặp Trình Kiệt sao, có thể nói cho tôi biết thời điểm là lúc nào hay không?”

Triệu Tử Thiêm cũng không có ý định giấu giếm gì cả đáp lời luôn:

“Là buổi trưa thì phải, tôi không nhớ rõ lúc mấy giờ đâu”

Đúng lúc này Lương Đông đi về phía bọn cậu lên tiếng gọi Triệu Tử Thiêm:

“Đại Thiêm, qua đây đi”

Triệu Tử Thiêm nhanh chóng chào tạm biệt Tiêu Dật rồi chạy về phía Lương Đông:

“Chọn được vợt tennis cho ba rồi sao?”

Lương Đông nhú mày nhìn Triệu Tử Thiêm khế trách móc:

“Đòi kéo anh đến đây cho bằng được, lúc tới lại để anh phải tự mình đi chọn đồ”.

Triệu Tử Thiêm nhón chân lên hôn nhẹ vào môi của Lương Đông, hành động vô cùng tự nhiên giống như là mọi người xung quanh đều hoàn toàn không có vậy:

“Hôn một cái đã được hay chưa”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 113: Đỗ Thư Cách

Tiêu Dật ngồi một lúc liền được nhân viên của Đỗ thị đưa tới chỗ chụp hình, Đỗ thị không phải mời duy nhất mình cậu làm người mẫu chụp hình mà còn mời thêm hai cô gái khác nữa. Lúc Tiêu Dật đi tới chỗ chụp hình thì hình như hai cô gái đó cũng vừa mới tới, Tiêu Dật còn nghe ra được cuộc nói chuyện giữa thợ chụp hình được mời tới và nhân viên Đỗ thị nói chuyện với nhau, nội dung cuộc nói chuyện đại loại là thợ chụp hình kia tới đã lâu rồi nhưng người mẫu vẫn chưa xuất hiện, Tiêu Dật ngẫm một chút có lẽ là không phải thợ chụp hình có việc đột xuất phải hoãn lại ba mươi phút mà là do hai cô gái kia không chịu đến đúng giờ.

Hai cô gái kia một là người của Lạc thị ảnh nghiệp, một là người của Hợp Cảnh, so với một người chỉ mới vào nghề như cậu hơn nữa còn không có công ty phía sau dĩ nhiên sẽ không được đối xử hòa ái cho lắm, dù sao Tiêu Dật cũng không có hứng thú muốn tạo lập mối quan hệ với hai người này. Tiêu Dật đang ngồi làm tóc thì điện thoại của cậu chợt reo lên, lúc cầm điện thoại lên phát hiện người gọi tới là Trình Kiệt, Tiêu Dật nhìn xung quanh một hồi cuối cùng vẫn quyết định tiếp nhận cuộc gọi của hắn, giọng nói cũng hạ xuống một chút âm lượng nữa:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ở bên này đang là giờ nghỉ trưa cho nên mới có thời gian gọi điện nói chuyện với hồ ly nhỏ nhà mình một chút:

“Nghe nói em ký hợp đồng chụp hình quảng cáo với Đỗ thị phải không?”

Tiêu Dật liếc nhìn về phía Phó Thiên một cái rồi mới đáp lời:

“Là Phó Thiên nói cho anh hả?”

Trình Kiệt tự mình tìm cho Tiêu Dật một quản lý chính là muốn người quản lý này thay hẳn giám sát Tiêu Dật, mọi nhất cử nhất động của cậu đều phải báo cho hẳn biết, cũng là hết cách rồi bởi vì hẳn là lo lắng cho cậu:

“Ừ, em đang làm gì?”

Tiêu Dật trả lời:

“Đang hóa trang chuẩn bị chụp hình”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Chụp một tấm gửi tới cho anh xem đi”

Tiêu Dật hạ giọng:

“Không muốn, ở đây có nhiều người lắm”

Trình Kiệt im lặng một lúc mới nói tiếp:

“Anh rất nhớ em”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này trong lòng chẳng hiểu sao mềm nhũn, sau đó cậu chợt nhớ tới một vấn đề rằng hai ngày trước Trình Kiệt rõ ràng vẫn ở Bắc Kinh nhưng lại không hề liên lạc với cậu:

“Trình Kiệt, ngày hôm nay đến Đỗ thị em gặp một người nhìn rất là giống em, anh ta tên là Triệu Tử Thiêm”

Trình Kiệt vẫn bình thản đáp lời:

“VẬY HẢ, ANH CŨNG TỪNG GẶP QU A CẬU TA RỒI”

Tiêu Dật chậm rãi nói tiếp:

“Sau đó em có cùng anh ta nói chuyện vài câu, anh ta nói hai ngày trước anh cùng anh ta đi ăn cơm”

Trình Kiệt ở bên này sửa lại lời nói của Tiêu Dật:

“Cậu ta đi cùng với Lương tổng của Lương thị, ba người bọn anh là đi bàn công việc thôi”

Tiêu Dật ừ nhẹ:

“Anh ta cũng nói như thế, nhưng mà hai ngày trước anh vẫn ở Bắc Kinh... tại vì sao không gọi điện cho em?”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, hắng nghe ra được giọng nói của Tiêu Dật hình như đang không vui:

“Anh buổi sáng hôm ấy bàn chuyện xong liền ra sân bay luôn cho nên mới không có thời gian liên lạc với em”

Tiêu Dật nhú mày:

“Chuyển công tác này quan trọng lắm sao, anh đến một tin nhắn nói mình sẽ đi công tác cũng không chịu gửi tới”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Là anh sơ suất rồi”

Tiêu Dật thở dài:

“Như vậy khi nào thì anh mới về?”

Trình Kiệt đổ dành:

“Công việc vẫn chưa giải quyết xong, cũng không biết tới khi nào mới có thể trở về, em có muốn cái gì không anh mua cho em”

Tiêu Dật có điểm thất vọng khẽ nói:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt thật sự rất muốn nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dật lúc này, nghe âm điệu trong giọng nói kia của cậu hình như đang rất buồn phiền:

“Tiêu Dật, thời gian tiếp theo sẽ không gọi điện cho em được, anh sẽ nhanh chóng giải quyết công việc nhanh nhất có thể”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói thời gian tiếp theo không gọi điện liên nhủu mày, cho dù công việc của hắn có bận rộn đến mấy đi chăng nữa thì cũng phải có thời gian ăn uống, khi ấy hắn có thể gọi cho cậu vài phút không phải được rồi hay sao. Tiêu Dật vẫn còn đang mông lung suy nghĩ thì Trình Kiệt ở bên này đã nhanh chóng nói phải đi làm việc rồi:

“Tiêu Dật, anh đi làm việc đây, sẽ sớm trở về với em”

Tiêu Dật vừa mới rồi cứ thản nhiên nói chuyện như vậy mà không để ý tới sự xuất hiện của người xung quanh, lúc cậu cúp điện thoại xuống thờ dài một hơi mới phát hiện ra mọi người đều đang nhìn mình chăm chăm, Tiêu Dật xấu hổ ho nhẹ một tiếng rồi vội lấy chai nước phía trước mặt uống một ngụm.

Tiêu Dật cho đến thời điểm hiện tại vẫn không biết tại vì sao Đỗ thị lại cho cậu phúc lợi lớn đến thế, vừa mới rồi lúc nghe một nữ nghệ sĩ bên Lạc thị ảnh nghiệp trao đổi với người quản lý của mình, số tiền nhận được của cô ấy so với số tiền của cậu ít hơn một nửa. Cho dù hai cô gái kia không phải là nghệ sĩ nổi tiếng gì, với số tiền được trả cũng rất vừa với tên tuổi của cô ấy hiện giờ, nhưng mà tên tuổi của cậu so với cô gái kia căn bản

không có gì đáng nói tới cả thế mà cậu lại được một loạt những phúc lợi vô cùng tốt như thế.

Tiêu Dật thay rất nhiều quần áo, may mắn lần này không cần phải chụp ngoại cảnh nếu khẳng định sẽ rất mệt. Trong phòng chụp tứ phía đều có ánh đèn chiếu thẳng vào người cậu, thời tiết hiện tại vẫn khá nóng cho nên nhiệt độ từ những ánh đèn kia chiếu lên người sẽ rất là khó chịu. Lúc buổi chụp hình diễn ra được một nửa thì có một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện, thợ chụp hình vốn rất khó tính lúc này nhìn thấy người đàn ông kia cũng dừng lại chào hỏi một tiếng:

“Đỗ tổng”

Tiêu Dật theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn thử phát hiện ra người đàn ông trước mặt nhìn rất quen mắt, thời gian quá ngắn khiến cho cậu trong nhất thời vẫn chưa thể nào mà nghĩ ra được, cho đến khi người đàn ông kia khẽ gật đầu đưa mắt nhìn cậu một cái cậu mới nhớ ra người đàn ông kia. Đỗ tổng của Đỗ thị thì ra lại là Đỗ Thư Cách, người này chính là đàn anh trên ba khóa của Tiêu Dật, lúc cậu mới vào trường thì anh ta đã học tới năm cuối, Đỗ Thư Cách khi ở trường đại học cũng xem như là người rất thích các hoạt động đoàn thể, Tiêu Dật lần ấy ngồi ở dưới sân khấu nhìn anh ta diễn kịch tốt nghiệp liền cảm thấy rất yêu thích, lúc ra về còn cố tình đứng lại đợi để khen anh ta một câu, từ đó về sau hai người cũng xem như có quen biết, thỉnh thoảng gặp mặt sẽ chào hỏi nhau vài câu, đôi khi sẽ trùng hợp cùng đến dự thính chung một lớp, cùng nhau đi chơi trao đổi một số vấn đề diễn xuất. Nhưng mà từ khi Đỗ Thư Cách ra trường liên lạc giữa cậu và anh ta cũng xem như kết thúc, ngấm lại điều đó cũng là đương nhiên bởi vì giữa hai người chỉ coi là quen biết mà thôi.

4 năm trước

Đó là một ngày trời nắng gắt, Đỗ Thư Cách ngồi ở trên tầng tin tầng hai của nhà trường nói chuyện cùng đám bạn học, không khí có phần ngột ngạt cho nên Đỗ Thư Cách chọn vị trí ngồi ở ngay bên cạnh cửa sổ, lúc hăn lơ đãng đưa mắt nhìn tới chỗ sân trường nơi có hoạt động hiến máu tình nguyện của câu lạc bộ trường phát động liền nhìn thấy một cậu sinh viên đang ngồi ở trên ghế, bên tay phải cắm ống tiêm truyền máu. Thật ra cậu sinh viên này không phải là quá mức đẹp trai đến chói mắt, nhưng mà tia nắng kia lại trùng hợp chiếu tới gương mặt của cậu khiến cho Đỗ Thư Cách vừa nhìn xuống liền đưa mắt ngay đến phía cậu, bởi vì người nọ vừa ngồi đợi truyền máu vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán. Đỗ Thư Cách khi ấy biết được tên của cậu sinh viên kia gọi là Tiêu Dật.

Lại một lần nữa trường đại học tổ chức ngày tri ân nhà giáo, mỗi khoa yêu cầu có một tiết mục để biểu diễn, Đỗ Thư Cách khi ấy vốn sẽ lên hát một bài nhưng do tình trạng sức khỏe đột nhiên không tốt cho nên chỉ có thể ngồi ở dưới sân khấu xem chương trình. Lúc nghe MC đọc tên Tiêu Dật của lớp diễn xuất hăn cũng đã cảm thấy quen quen rồi, sau đấy khi nhìn thấy gương mặt của người kia hăn liền ngẩn ra một lúc, quả nhiên chính là cậu sinh viên hiến máu ngồi giữa trời nắng lần ấy. Tiêu Dật hát đơn ca, giọng hát thật là ấm khiến cho Đỗ Thư Cách càng thêm ghi nhớ cậu thêm một chút.

Bẵng đi một thời gian sau đó, Đỗ Thư Cách lại bắt gặp Tiêu Dật ngồi trong lớp học của mình, hăn khi ấy ngồi ở khác dãy bàn của Tiêu Dật, thỉnh thoảng lại sẽ liếc nhìn sang phía cậu một chút. Môn học này chính là môn có giảng viên cực kỳ khó, sinh viên đều không dám tùy tiện ngồi nói chuyện hay làm việc riêng, cả một lớp học gần sáu mươi người ngồi ở trong hội trường ai cũng cúi gằm ghi chép những gì giảng viên phía trên nói, cả một quá trình cơ hồ chưa bao giờ cánh tay bên phải không chuyển động, chỉ có duy nhất Tiêu Dật ngồi ở bàn thứ ba chăm chú nhìn giảng viên phía trước không rời mắt, hình như cậu đang rất nhập tâm nghe bài giảng. Đỗ Thư Cách khi ấy nhận định được một điều, đôi mắt của Tiêu

Dật thật là đẹp, trong lòng bất giác chợt có suy nghĩ nếu như Tiêu Dật cũng dùng ánh mắt kia tập trung nhìn chăm chăm hẳn như vậy thì sẽ như thế nào.

Lần ấy diễn kịch tốt nghiệp, Đỗ Thư Cách đóng nam chính, đóng rất là thành công, sau khi vở diễn kết thúc còn nghe thấy được tiếng vỗ tay rào rào ở dưới khán đài. Đỗ Thư Cách sớm đã phát hiện ra Tiêu Dật ngồi ở hàng ghế gần cuối, bởi vì ghế ngồi xem càng về cuối sẽ càng cao cho nên hẳn có thể nhìn thấy được Tiêu Dật rõ ràng như thế, lúc thấy cậu cũng vỗ tay hẳn liền cảm thấy trong lòng thật vui vẻ. Nhưng mà điều làm hẳn càng vui vẻ hơn nữa chính là lúc ra về Tiêu Dật còn cố tình đến phía hẳn chào hỏi, hẳn vẫn còn nhớ rõ khi ấy Tiêu Dật mặc một chiếc quần jean hơi rách ở đầu gối, áo thun màu trắng nhìn rất kiểu cách, cậu dường như là có một chút ngại ngùng nhưng vẫn quyết định đứng ở phía cửa của hội trường gọi hẳn:

“Đỗ sư huynh em là Tiêu Dật, vừa mới rời ở dưới xem anh diễn rất hay”

Đỗ Thư Cách chẳng hiểu sao lại có một chút khẩn trương, nhưng mà may mắn hẳn che giấu rất kỹ cho nên Tiêu Dật căn bản không nhìn ra được điều khác thường gì:

“Cám ơn, cậu học khoa nào?”

Tiêu Dật đáp:

“Năm nhất khoa diễn xuất, em có nghe mấy anh chị khóa trên nói về anh rất nhiều, bây giờ được xem anh diễn xuất quả thật là mở rộng tầm mắt rồi”

Đỗ Thư Cách cười ha ha cùng Tiêu Dật bước ra bên ngoài:

“Bọn họ nói gì về tôi, không phải là đều nói xấu về tôi chứ”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, đều là nói anh rất có năng lực diễn xuất, là người dễ gần”

Tiêu Dật lúc nói chuyện hình như là sẽ nhìn thẳng vào đối phương, không rõ khi nói chuyện với người khác có như thế hay không nhưng lúc hắt quay sang bên cạnh bắt gặp ánh mắt linh động kia đang nhìn mình liên giật mình né tránh, không rõ vì sao trong lòng lại có xúc cảm ngượng ngùng:

“Cậu ở ký túc xá hả?”

Tiêu Dật đi đến chỗ ký túc xá liền dừng lại gật đầu:

“Đúng thế, anh có ở trong ký túc xá hay không?”

Đỗ Thư Cách có một chút nuối tiếc, nhanh như vậy đã phải chia tay Tiêu Dật ở chỗ này:

“Tôi ở ngoài”

Tiêu Dật mỉm cười tạm biệt:

“Như vậy em vào trong trước, anh về đi”

Tiêu Dật giống như là có một thứ năng lượng thanh xuân tươi mát gì đó phát ra, khiến cho Đỗ Thư Cách cảm thấy vô cùng muốn đứng ở bên cạnh cùng cậu trò chuyện, khi Tiêu Dật bước vào trong ký túc xá cậu ngay cả một cái ngoái đầu lại nhìn cũng không có, Đỗ Thư Cách lại thở dài hắt hắt thật sự muốn nhìn thấy đôi mắt tinh nghịch kia một lần nữa.

Đỗ Thư Cách tìm hiểu được Tiêu Dật rất thích đi học dự thính một số môn học mở rộng liên quan đến lĩnh vực đạo diễn, cho nên hắt mới cố tình đăng ký học thêm những môn học đó, một tuần một buổi có thể cùng cậu ngồi chung một bàn trao đổi rất vui vẻ, cho dù cuộc trao đổi đó chỉ liên quan đến lĩnh vực học tập.

Sau đó Đỗ Thư Cách chủ động mời Tiêu Dật đi ăn, đi chơi, hẳn rất thích chọc cho Tiêu Dật cười, mỗi lần cậu cười lên đôi mắt càng thêm có tia sáng rực rỡ. Đỗ Thư Cách biết hết những sở thích cùng những điều mà Tiêu Dật ghét bỏ, biết cậu rất thích ăn thịt nướng, còn biết cậu thích ăn đồ ngọt, những món ăn có nhiều màu sắc một chút sẽ đặc biệt muốn ăn. Hẳn biết Tiêu Dật không thích ăn cải xanh, mỗi lần uống cà phê sẽ buồn ngủ, tửu lượng cực kỳ kém. Mỗi khi hẹn Tiêu Dật đi chơi Đỗ Thư Cách luôn phải lấy lý do muốn trao đổi vấn đề diễn xuất, không phải Tiêu Dật không đồng ý việc hẳn lấy lý do muốn hẹn cậu đi chơi mà là hẳn chưa bao giờ dám đưa ra lý do đó để mời cậu cả, bởi vì Đỗ Thư Cách trong lòng có quỷ rồi... chính là cái kiểu có tật giật mình.

Đỗ Thư Cách nhận ra được điều này, cho nên sau khi hẳn tốt nghiệp ra trường liền cứ như vậy không liên lạc với Tiêu Dật nữa, mãi cho đến vài năm sau đó khi nhân viên đề xuất một người mẫu chụp hình cho Đỗ thị, trái tim của Đỗ Thư Cách chợt loạn nhịp khi nhìn thấy đoạn video có hình cậu, vẫn thứ là thứ năng lượng thanh xuân vô hình ấy, vẫn là đôi mắt lớn linh động thu hút kia, vẫn là nụ cười tinh nghịch giống như lần đó hẳn nhìn thấy Tiêu Dật đứng ở cổng trường vẫy tay chào tạm biệt hẳn tốt nghiệp đại học.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 114: Trình Kiệt Trở Về

Cách Bắc Kinh 1463km, Trình Kiệt có một cuộc họp khá quan trọng với đối tác kinh doanh, trong phòng họp rộng lớn ước chừng khoảng trên dưới ba mươi người, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh người chủ trì cuộc họp im lặng lắng nghe, đúng lúc này điện thoại trong túi quần hắn khẽ rung lên, Trình Kiệt chậm rãi mang điện thoại của mình mở ra xem, là tin nhắn do Phó Thiến gửi tới, trong tin nhắn kia chính là hình ảnh của Tiêu Dật lúc đang chụp hình quảng cáo. Ngón tay thon dài của Trình Kiệt khẽ chạm lên màn hình điện thoại ở chỗ gương mặt của Tiêu Dật, hắn ba ngày rồi không được nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình thật là nhớ cậu biết bao nhiêu.

Tiêu Dật kết thúc buổi chụp hình, Phó Thiến liền kéo cậu sang một bên nói:

“Tiêu Dật, Đỗ tổng có hẹn cậu ăn trưa”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ nhưng sau đó liền nhanh chóng lấy mấy tấm hình mà vừa mới rồi cậu tự chụp mình để gửi qua cho Trình Kiệt xem:

“Mời tôi hả, khi nào thế?”

Phó Thiến hạ giọng xuống một chút:

“Chính là bây giờ, anh ta nói sẽ đón cậu, cậu quen với Đỗ tổng sao?”

Tiêu Dật vừa nói chuyện với Phó Thiến vừa nhắn tin cho Trình Kiệt, khi dòng tin nhắn [Nếu nhớ em thì về sớm một chút đi] kia được gửi đi, Tiêu Dật liền khẽ mỉm cười mang điện thoại đút vào túi quần ngẩng đầu lên nhìn Phó Thiến:

“Đàn anh hồi học đại học, ngày hôm nay gặp lại mới biết”

Phó Thiến giống như hiểu ra được điều gì đó liền gật gật đầu:

“Chẳng trách tại sao đái ngộ tốt như thế, thì ra là người quen của cậu”

Tiêu Dật cười cười:

“Đi thôi, cô có muốn đi cùng không?”

Phó Thiến lắc đầu:

“Thôi, ngày hôm nay cũng không còn có việc gì nữa nên tôi về nhà đây”

Phó Thiến trở về trước, Tiêu Dật ngồi ở dưới đại sảnh đợi Đỗ Thư Cách một lúc thì hần cũng xuống. Lúc Đỗ Thư Cách đi xuống, Tiêu Dật vẫn còn đang ngồi cúi đầu xem cái gì đó trên điện thoại di động, chỉ cho đến khi Đỗ Thư Cách lên tiếng gọi cậu thì cậu mới ngẩng đầu lên:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật mang điện thoại cất vào trong túi rồi đứng dậy mỉm cười với Đỗ Thư Cách:

“Đỗ sư huynh, đã lâu không gặp”

Đỗ Thư Cách thích nhất là nhìn thấy Tiêu Dật cười, cho dù là cười nhẹ hay cười lớn thì ánh mắt linh động kia vẫn ngập tràn tia vui vẻ, rất có dư vị thanh xuân tươi mát. Đỗ Thư Cách chưa bao giờ dám tập trung nhìn quá lâu vào đôi mắt của Tiêu Dật, bởi vì hần sợ nếu như mình nhìn lâu quá sẽ thất

thần mà nói ra những điều không nên nói, những điều mà hắn đã giấu kín trong lòng những bốn năm nay rồi:

“Đã lâu không gặp, em muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật cười cười đáp:

“Gì cũng được, không nghĩ tới anh lại là Đổ tổng của Đổ thị”

Đổ Thư Cách lúc quen Tiêu Dật chưa bao giờ nhắc đến thân phận của mình, Tiêu Dật hiện tại không biết cũng là điều hiển nhiên:

“Em thích ăn thịt nướng có đúng hay không, bây giờ đang là mùa hè có ảnh hưởng gì hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không ảnh hưởng”

Đổ Thư Cách ánh mắt lộ rõ tia cương chiều, nếu như ánh mắt này để cho Trình Kiệt nhìn thấy được hắn khẳng định sẽ không để cho Tiêu Dật gặp lại Đổ Thư Cách nữa, nhưng đáng tiếc ánh mắt này lại là Tiêu Dật nhìn thấy, có điều cậu trước sau đều không hề phát giác ra điều gì cả.

Hai người chọn một tiệm ăn cách Đổ thị không xa, lái xe chỉ mười phút là đến nơi. Lúc ngồi đợi đồ ăn được mang đến, Tiêu Dật đột nhiên nhìn chằm chằm Đổ Thư Cách khiến cho trong lòng hắn cũng bắt đầu phải khẩn trương, sau đó Tiêu Dật liền bữu môi một bộ dáng vô cùng đáng yêu nâng giọng nói thế này:

“Đổ sư huynh thì ra là Đổ tổng, lúc còn học đại học cũng không nói cho em biết anh là thiếu gia của Đổ thị”

Đổ Thư Cách nhanh chóng lấy lại tinh thần bình tĩnh đáp:

“Cũng không còn trong trường đại học nữa, sau này không cần gọi anh là Đỗ sư huynh này Đỗ sư huynh kia làm gì, gọi là Thư Cách được rồi”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt:

“Này nếu gọi là Thư Cách thì không phải là có điểm thất lễ rồi hay sao, vậy gọi một tiếng Cách ca thấy được hay không?”

Đối với một tiếng Cách ca này không phải Đỗ Thư Cách chưa bao giờ được nghe người ta gọi, nhưng từ trong miệng Tiêu Dật phát ra lại có một ý vị vô cùng khác biệt, Cách ca so với Đỗ sư huynh quả thật là đã đang rút ngắn mối quan hệ lại rất nhiều, điều Đỗ Thư Cách mong muốn nhất chính là điều đó... cùng Tiêu Dật rút ngắn mối quan hệ sư huynh và học đệ kia:

“Được, phải rồi Tiêu Dật em bây giờ vẫn chưa ra nhập công ty giải trí nào hay sao?”

Tiêu Dật lúc đầu luôn có ước mơ sẽ ra nhập Trình thị, nhưng ước mơ đó của cậu đến hiện tại cũng coi như là thực hiện được rồi:

“Vấn đề ra nhập công ty em vẫn chưa suy nghĩ tới, hiện tại muốn làm một nghệ sĩ tự do”

Đỗ Thư Cách đường đường là Đỗ tổng của Đỗ thị, chỉ cần hần mở miệng nói một câu Tiêu Dật khẳng định sẽ có công ty giải trí đưa hợp đồng tới đề nghị muốn hợp tác, nhưng mà Tiêu Dật nói vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này cho nên hần cũng không nói nữa:

“Anh có xem qua hình chụp của em hôm nay, cảm thấy em rất hợp với những sản phẩm thể thao của công ty anh sắp ra mắt lần này, vừa vặn công ty anh vẫn chưa tìm được người đại diện phát ngôn”

Tiêu Dật đương nhiên là rất vui vẻ, nhưng ngẫm lại phúc lợi mà cậu có trong buổi chụp hình lần này cũng không nhỏ, nếu như là vì cậu và Đỗ Thư

Cách có quen biết mà mới nhận được vị trí tốt như thế này thì cậu cũng không muốn:

“Có phải anh là vì nghĩ đến chúng ta có quen biết lúc trước cho nên mới dành cho em một cơ hội tốt như vậy hay không?”

Đỗ Thư Cách chính là muốn lại gần Tiêu Dật thêm một chút, nếu như cậu trở thành người đại diện phát ngôn cho công ty của hần thì hần có thể gặp cậu thường xuyên, giống như là đại học năm ấy hần luôn lấy chuyện học tập ra để hẹn Tiêu Dật đi chơi, thì bây giờ công việc chính là cái cớ để cho hần nói chuyện với Tiêu Dật thật nhiều:

“Cái này là một phần nhỏ mà thôi, công ty của anh lúc trước cũng đã tìm được đối tượng rồi nhưng mà sau khi anh nhìn thấy đoạn ghi hình kia của em cùng biểu hiện xuất sắc của em ngày hôm nay, anh nghĩ em rất thích hợp là người đại diện phát ngôn lần này”

Tiêu Dật nghe Đỗ Thư Cách nói như vậy liền tin tưởng, bởi vì cậu đơn giản chỉ nghĩ rằng hần thật sự là cảm thấy cậu thích hợp cho nên mới đề nghị:

“Anh nói thật hả?”

Đỗ Thư Cách gật đầu đáp:

“Đương nhiên rồi, nếu như em đồng ý ngày mai có thể đến công ty anh ký hợp đồng luôn”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng:

“Như vậy em sẽ thật cố gắng, cảm ơn anh đã cho em cơ hội tốt như vậy”

Nếu như Tiêu Dật mong đợi cơ hội tốt này một thì Đỗ Thư Cách lại mong đợi Tiêu Dật chấp nhận lần hợp tác này mười bởi vì hần chính là

muốn theo đuổi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em đã có bạn gái chưa?”

Tiêu Dật đang nướng thịt liền dừng lại hả một tiếng, Đỗ Thư Cách giặt mình vội vã giải thích:

“Ý của anh là em bây giờ là một nghệ sĩ rồi, nếu như có bạn gái cũng nên cẩn thận một chút đừng để lộ ra ngoài”

Tiêu Dật cười nhẹ, vị trí người đại diện phát ngôn rất quan trọng có lẽ Đỗ Thư Cách sợ cậu sẽ làm hỏng chuyện của hắn cho nên mới hỏi cậu đến vấn đề bạn gái kia, dù sao thì việc để lộ thông tin có bạn gái đối với một nghệ sĩ cũng rất là bất lợi:

“Anh yên tâm, em bây giờ vẫn chưa quen bạn gái”

Một tiếng anh yên tâm kia của Tiêu Dật khiến cho Đỗ Thư Cách hiểu lầm:

“Anh yên tâm?”

Tiêu Dật mang thịt đã nướng chín bỏ vào trong bát của mình:

“Anh không phải là sợ việc em có bạn gái bị lộ ra ngoài sẽ gây hưởng đến vị trí người đại diện phát ngôn hay sao?”

Đỗ Thư Cách hiểu ra liền cười khố, trong lòng có một chút thất vọng:

“Ha ha, việc này nên lưu ý có phải không”

Tiêu Dật gật đầu ừ một tiếng, Đỗ Thư Cách lại hỏi tiếp:

“Tiêu Dật, em hiện tại đang ở đâu?”

Tiêu Dật đáp:

“Em ở đường X”

Đỗ Thư Cách thăm dò:

“Em ở một mình hay với bạn?”

Tiêu Dật vừa ăn vừa nói chuyện với Đỗ Thư Cách:

“Chỉ có một mình em thôi”

Đỗ Thư Cách gật gật đầu:

“Như vậy lát nữa em về nhà hay đi chỗ nào? Anh đưa em đi”

Tiêu Dật xua tay:

“Không cần phiền anh đâu, em tự về là được rồi”

Đỗ Thư Cách muốn biết chỗ ở của Tiêu Dật cho nên kiên quyết muốn đưa cậu về đến cùng:

“Không phiền, lát nữa anh đưa em về nhà”

Tiêu Dật cảm thấy có một chút kỳ quái, sau đó cậu liền nghĩ có lẽ là Đỗ Thư Cách là một người nhiệt tình cho nên cũng không suy nghĩ nhiều gì mà gật đầu đáp ứng. Đỗ Thư Cách và Tiêu Dật ngồi ăn một lúc liền đứng dậy đi về, khi Đỗ Thư Cách đưa Tiêu Dật về đến nhà liền phát hiện ra khu chung cư này là khu đất nằm trong sự quản lý của Trình thị, có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng của Trình thị ở chỗ này, tuy rằng vẫn có những người kinh doanh giàu có ở nhưng đối với điều kiện của Tiêu Dật nhất định không có khả năng thuê nhà ở chỗ này, cho nên Đỗ Thư Cách có một chút nghi ngờ hỏi cậu:

“Tiêu Dật, em quen ai ở Trình thị à?”

Tiêu Dật cùng Đỗ Thư Cách đứng ở trong thang máy đợi đi lên nhà, cậu nghe thấy Đỗ Thư Cách hỏi thế cũng có chút bất ngờ, không nghĩ Đỗ Thư Cách cũng biết được khu đất này nằm trong sự quản lý của Trình thị:

“Em lúc trước là nghệ sĩ thực tập của Trình thị”

Đỗ Thư Cách muốn hỏi Tiêu Dật kỹ một chút nhưng lại sợ cậu nghi ngờ cho nên liền thôi, lúc Tiêu Dật mở cửa mời Đỗ Thư Cách vào trong nhà, hắn còn âm thầm quan sát xung quanh một lượt, một căn nhà không quá lớn nhưng những đồ dùng ở bên trong đều vô cùng hiện đại và cao cấp, có điều nhìn tới nhìn lui Đỗ Thư Cách vẫn không phát hiện ra có thứ gì đó của người thứ hai sống ở nơi này ngoài đôi dép đi trong nhà đang được đặt ngay ngắn ở một góc.

Đỗ Thư Cách cùng Tiêu Dật nói chuyện một lúc, cuộc nói chuyện vẫn chỉ xoay quanh vấn đề công việc, Đỗ Thư Cách căn bản không thể giống như Trình Kiệt, nếu như Trình Kiệt có thể cùng Tiêu Dật nói chuyện yêu đương thì hắn ngược lại chỉ có thể lấy chuyện công việc ra để nói chuyện với cậu nhiều hơn một chút. Đỗ Thư Cách không muốn rời khỏi Tiêu Dật, nhưng hắn chẳng thể nào cứ ở lì mãi chỗ này được cho nên cuối cùng vẫn là luyến tiếc đứng dậy nói muốn ra về, Tiêu Dật không có giữ hắn lại vì đã hết giờ nghỉ trưa rồi, Đỗ Thư Cách cần phải về công ty để làm việc. Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật 9 giờ sáng ngày mai đến công ty ký hợp đồng, nói cậu có đặc biệt muốn yêu cầu thứ gì đó có thể nói ra với hắn, nhưng mà Tiêu Dật nghĩ rất lâu vẫn cảm thấy mình không đặc biệt cần cái gì cả.

Tiêu Dật bắt đầu quãng thời gian của một nghệ sĩ, chuyện cậu trở thành người đại diện phát ngôn cho Đỗ thị sẽ không thể tránh được hình ảnh của mình được đăng trên tạp chí, cho nên hai ngày sau đó Tiêu Dật quyết định gọi điện về nhà báo cho ba Tiêu cùng mẹ Tiêu biết. Mẹ Tiêu thì không quá khó, nói đáng thương một chút là có thể thuyết phục được, nhưng mà ba Tiêu lại vô cùng cứng rắn, từ đầu đến cuối kiên quyết muốn cậu trở về quê, có lẽ Tiêu Dật thừa hưởng thói cứng đầu kia của ba Tiêu cho nên cậu cũng

rất kiên trì mà nói sẽ theo đuổi con đường nghệ thuật này khiến cho ba Tiêu cũng phải hết cách, tuy rằng tức giận không nói chuyện với con trai cũng không thể thay đổi được cái gì cả.

Chớp mắt một cái đã đến cuối tuần, Trình Kiệt đã rời khỏi Bắc Kinh được bảy ngày rồi, kể từ cuộc điện thoại lần đó hẳn quả thật không hề liên lạc lại với cậu nữa. Tiêu Dật rất là nhớ Trình Kiệt, bất kể là thời gian rảnh rỗi hay là lúc bận rộn cậu cũng không chịu rời điện thoại của mình ra một chút, cậu sợ nếu như Trình Kiệt gọi cho cậu thì cậu lại không biết.

Đỗ Thư Cách ngày hôm ấy hẹn Tiêu Dật đi ăn trưa, lúc ngồi đối diện cậu phát hiện ra cậu hình như có phiền não cho nên liền hỏi:

“Tiêu Dật em sao thế, có phải công việc gần đây làm em mệt mỏi hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Em không sao”

Mấy ngày này thời tiết thay đổi lúc nắng lúc mưa, Tiêu Dật trong người không được khỏe có chút cảm mạo, buổi tối ăn cơm xong liền uống hai viên thuốc hạ sốt rồi leo lên giường đi ngủ sớm, Đỗ Thư Cách nói cho cậu nghỉ ngơi ba ngày, cho nên ngày mai Tiêu Dật không cần phải đi làm. Có lẽ trong thuốc hạ sốt có thành phần thuốc ngủ vì thế mà Tiêu Dật lưng vừa đặt xuống giường, cả người liền nặng nề chìm vào giấc ngủ, sau đó cậu bất giác mơ một giấc mơ, trong giấc mơ có cái gì đó đè lên người cậu rất là nặng, đến khi giật mình mở mắt ra liền phát hiện được đó không phải là mơ, trong phòng ngủ tắt điện tối om nên Tiêu Dật không thể nhìn ra được là người nào đang đè trên người mình, cậu giật mình muốn đẩy người đó ra thì nghe thấy được một giọng nam trầm ấm quen thuộc:

“Là anh”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt liền ngừng lại động tác giã giũa kia, trong người Tiêu Dật vốn đã mệt sẵn, cộng thêm với việc Trình Kiệt đã nhiều ngày rồi không liên lạc với cậu chính vì thế mà Tiêu Dật liền trào lên một cảm xúc ảm ức, cậu lên tiếng khẽ oán trách hằn:

“Anh sao lại đi công tác lâu như thế?”

Trình Kiệt ở trong bóng tối cởi xuống quần áo của Tiêu Dật, hằn cú người gấp gáp hôn lên da thịt cậu, giống như là vô cùng nhung nhớ:

“Anh thật nhớ em”

Khóe mắt Tiêu Dật ảm ướt, may mắn hiện tại trong phòng tối om cho nên Trình Kiệt không nhìn thấy được rằng hồ ly nhỏ nhà hằn đang khóc. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt không phải rất nhớ cậu, nếu như nhớ cậu như vậy tại sao lại không gọi điện nói chuyện với cậu, chẳng lẽ gọi một cuộc điện thoại sẽ rất tốn thời gian của hằn hay sao. Có điều Tiêu Dật không biết, Trình Kiệt không gọi điện thoại cho cậu là bởi vì hằn không muốn bị cậu làm cho phân tâm, hằn muốn giải quyết công việc thật nhanh để trở về với cậu, nhưng mỗi lần hằn nghe thấy giọng nói của cậu liền không thể tập trung làm việc được.

“Trình Kiệt, em cũng nhớ anh rất nhiều” Tiêu Dật khàn giọng đáp lại

Trình Kiệt bất ngờ hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, hằn đưa đầu lưỡi của mình vào trong khoang miệng cậu, một nụ hôn cuồng nhiệt mà dịu dàng, đôi môi hằn yêu thích nhất này đã rất lâu không được hôn tới, cho nên hằn hiện tại phải hôn thật nhiều. Vốn dĩ hôm nay kết thúc công việc đã muộn rồi, nhưng mà bởi vì Trình Kiệt muốn nhanh nhất trở về với Tiêu Dật cho nên mới nói thư ký đặt chuyến bay sớm nhất cho mình, đến khi đặt chuyến bay xuống Bắc Kinh đã là hơn mười giờ đêm.

Trình Kiệt luyến tiếc rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, hằn rời khỏi người cậu đứng xuống dưới giường nhanh chóng cởi quần áo vướng víu ra. Trình

Kiệt cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể của Tiêu Dật có chút cao hơn bình thường, lúc hắn trở về đã là nóng như vậy rồi. Trình Kiệt nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, mang đầu ngón tay di chuyển xuống phía dưới động nhỏ của cậu bắt đầu trêu đùa nơi đó:

“Tiêu Dật, tại sao cơ thể lại nóng như vậy?”

Tiêu Dật khẽ rên rỉ, nơi đó của cậu đặc biệt mẫn cảm, đầu nhỏ tự động ghé sát vào lồng ngực của Trình Kiệt thở dốc:

“Em bị ồm rồi”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, trong bóng tối đôi lông mày của hắn nhíu lại:

“Bị cảm mạo?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 115: Em Là Động Lực Của Anh

Trình Kiệt thu tay lại ý muốn bước xuống giường mở đèn lên nhưng mà hồ ly nhỏ trong lòng hắn đột nhiên chuyển mình nằm úp sấp lên người hắn hỏi:

“Anh định đi đâu thế?”

Trình Kiệt cả người không mặc đồ, Tiêu Dật cũng không mặc, nhiệt độ trên người của cậu cao hơn mức bình thường khiến cho hắn cũng bắt đầu khó kiềm chế, nhưng ngại sức khỏe của Tiêu Dật không được tốt cho nên Trình Kiệt mới trầm giọng đáp thế này:

“Anh qua kia mở đèn”

Tiêu Dật hôn lên môi của Trình Kiệt, bàn tay chuẩn xác nắm lấy tay của hắn, mười đầu ngón tay đan xen vào nhau. Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt lại rời đi nữa, cho dù biết hắn chỉ muốn xuống giường mở đèn mà thôi, nhưng mà cậu hiện tại rất là mệt mỏi chỉ muốn Trình Kiệt ôm lấy mình:

“Không cần đâu, anh ôm em đi”

Trình Kiệt vòng tay ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hắn nghiêng người để cho cậu nằm xuống bên cạnh mình:

“Tiêu Dật, em làm sao thế?”

Tiêu Dật liên tục hôn tới cần cổ của Trình Kiệt, hôn lên ngực của hắn, bàn tay cũng không chịu yên phận mà khẽ vuốt ve bắp tay rắn chắc kia. Tiêu Dật sức khỏe đang không tốt, tâm trạng cũng không tốt, kể từ khi ba Tiêu mất cậu cho đến hiện giờ cậu đã không dám gọi lại cho ba Tiêu nữa, Trình Kiệt hiện tại trở về rồi Tiêu Dật lại quen việc ỷ lại vào hắn, mọi khó khăn vốn dĩ của riêng cậu lúc này đều muốn hắn phải an ủi mình:

“Trình Kiệt, anh tại sao không muốn em nữa hả? Anh không thích em nữa rồi phải không?”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt lại vang lên, hắn nhíu mày đưa tay với lấy điện thoại định tắt đi thì đã bị Tiêu Dật nhanh hơn một bước giật lấy đáp xuống dưới sàn rồi:

“Trình Kiệt, anh lại muốn đi đâu nữa hả?”

Trình Kiệt nghĩ Tiêu Dật nhất định có chuyện gì đó, nhưng bây giờ hắn cũng không có ý định truy hỏi nữa, việc trước mắt hiện tại vẫn là giải quyết hồ ly nhỏ đang không ngừng cọt cọt vào người hắn kia:

“Tiêu Dật, anh không đi”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ấm áp nói:

“Ngày mai đừng đến công ty có được không, nghỉ một ngày có được không?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp ứng:

“Được, ngày mai anh không đến công ty”

Tiêu Dật cảm nhận được ngón tay của Trình Kiệt đang trượt xuống phía dưới mông mình, cậu khẽ cong người ghé đầu vào lồng ngực hắn thở dốc. Thần trí của Tiêu Dật sớm đã bị hai viên thuốc cảm kia làm cho suy giảm,

cậu chỉ cảm nhận được cả người mình rất nóng, mồ hôi đang không ngừng chảy ra, cảm nhận được có vật thể lạ xâm nhập vào nơi đó của cậu, vừa đau đớn lại vừa khoái cảm. Tiêu Dật thích Trình Kiệt ôn nhu với mình, thích cảm nhận được ham muốn của hắn đối với cơ thể cậu, chỉ có như vậy Tiêu Dật cậu mới có thể yên tâm được.

Trình Kiệt để Tiêu Dật nằm úp sấp lại, hắn từ phía sau mang vật to lớn của mình tiến vào động nhỏ chật hẹp kia, Trình Kiệt cúi đầu hôn lên vai của Tiêu Dật, hôn thật nhẹ nhàng yêu thương giống như là sợ sẽ làm cho hồ ly nhỏ của hắn đau. Nhiệt độ trên cơ thể của Tiêu Dật rất cao, nóng bừng khác thường, Trình Kiệt nghĩ muốn dừng lại nhưng Tiêu Dật lại liên miện phản đối không muốn cho hắn dừng, chính vì thế hắn chỉ có thể tiếp tục làm thật cẩn thận.

“Trình Kiệt... công việc của anh bận đến mức không thể dành cho em ba phút một ngày sao?”

Đừng nói là ba phút, dùng cả cuộc đời này của Trình Kiệt hắn để quan tâm cậu chỉ sợ cũng chưa đủ. Trình Kiệt chậm rãi di chuyển, hắn trầm giọng trả lời:

“Từng giây từng phút của anh đều có thể dành cho em cả”

Tiêu Dật khẽ thở dốc:

“Phải không? Anh tại sao không liên lạc với em, không phải nói nếu như không được nhìn thấy em, không nghe thấy giọng nói của em sẽ rất nhớ em hay sao? Anh lâu như thế cũng không chịu gọi điện cho em”

Trình Kiệt hôn lấy vành tai mềm mọng của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em chính là động lực của anh. Anh muốn làm cho mình phải giải quyết thật nhanh công việc để trở về ôm em, cho nên anh mới cố tình

không gọi điện cho em, bởi vì một khi nghe thấy giọng nói của em rồi anh sẽ không thể làm việc nữa”

Tiêu Dật nhắm mắt mệt mỏi, giọng nói cũng chuyển mê man mơ hồ:

“Phải không? Em là động lực của anh sao?”

Da thịt của Tiêu Dật nóng bừng mềm mại, động nhỏ phía dưới không ngừng hút chặt lấy Tiểu Kiệt Kiệt của Trình Kiệt, mỗi lần hấn cử động ra vào nơi ấy liền giống như luyến tiếc không cho hấn rời đi. Không gian một mảnh yên tĩnh tối đen, cơ hồ chỉ nghe thấy được tiếng thở dốc nhanh chậm của hai người cùng tiếng va chạm của da thịt, thỉnh thoảng Tiêu Dật sẽ ầm ức hỏi một vài câu hỏi, Trình Kiệt lại trầm giọng ôn nhu giải thích.

Tiêu Dật bị ồm, Trình Kiệt đương nhiên không dám tùy ý làm liều. hấn đợi đến khi Tiêu Dật chìm vào giấc ngủ rồi mới nhẹ nhàng buông cậu ra muốn đi vào trong phòng tắm lấy khăn lau người giúp cho cậu, tiện thể kiểm tra nhiệt độ trên cơ thể của cậu như thế nào. Trình Kiệt bật đèn ngủ, ánh đèn không sáng rõ chỉ lờ mờ nhưng hấn vẫn có thể nhìn thấy được gương mặt đang nhắm nghiền hai mắt của cậu, da thịt trên người ngập tràn dấu vết hoan ái mà hấn tạo ra, ngay cả giữa hai bắp đùi cũng có dịch trắng còn vương lại. Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Dật dùng khăn lông lau người, mới chỉ lau được một chút cổ tay hấn liền bị Tiêu Dật dùng sức nắm lấy, Trình Kiệt dừng lại động tác ôn nhu hỏi:

“Sao thế, khó chịu sao?”

Tiêu Dật trong người vô cùng khó chịu, cậu có một thói quen sau khi làm xong nhất định phải đi tắm, cho nên bây giờ cũng kiên quyết nói với Trình Kiệt rằng mình muốn tắm:

“Em muốn đi tắm”

Trình Kiệt lo lắng:

“Không được đâu, em đang sốt cao không thể tắm được”

Tiêu Dật mỗi khi bị ốm sẽ rất khó ở, hơn nữa đối tượng hiện tại ở trước mặt cậu đây lại là Trình Kiệt, cho nên cậu càng muốn phát tác cái gắt hơn:

“Tắm được, em muốn tắm”

Trình Kiệt thở dài cũng không còn cách nào khác cả đành ôm Tiêu Dật đi tắm, hồ ly nhỏ nhà hắn rõ ràng đã ốm đến mức cả người mềm nhũn không thể cử động được, hiện tại đã nằm ở trong bồn tắm rồi vẫn nhắm nghiền hai mắt, đôi lông mày gắt gao nhú chặt lại, Trình Kiệt nhanh chóng giúp Tiêu Dật tắm, tuyệt đối không dám để cậu ngâm mình quá lâu, hắn lau người cho cậu xong liền đặt cậu nằm lên giường, Tiêu Dật ô ô khó chịu xoay qua xoay lại:

“Trình Kiệt, em mệt lắm”

Trình Kiệt đưa tay sờ vào trán của Tiêu Dật liền hốt hoảng, nhiệt độ hình như là càng nóng hơn nữa rồi:

“Không được rồi, em sốt cao lắm, anh đưa em đến bệnh viện thôi”

Tiêu Dật liên tục kêu mệt, Trình Kiệt xem đồng hồ cũng đã muộn rồi, cuối cùng hắn liền gọi điện cho Tống Tâm Lan nói cô ấy đến đây một chuyến. Tống Tâm Lan chuẩn bị đi ngủ liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt nói cần cô đến chữa bệnh, Tống Tâm Lan nghe Trình Kiệt đọc địa chỉ liền nhú mày định hỏi lại sao lại tới nơi đó thì đối phương đã cúp máy rồi.

Tiêu Dật sốt cao đến mức không thể mở nổi mắt, chỉ còn biết nằm ở trong lồng ngực của Trình Kiệt liên miện kêu khó chịu, Trình Kiệt nghe Tiêu Dật rên rỉ như vậy thì giống như là ngồi trên đồng lửa không ngừng lo lắng ở bên cạnh dỗ dành cậu:

“Được rồi Tiểu Dật, anh đã gọi bác sĩ tới khám cho em rồi”

Tiêu Dật cọ cọ đầu vào trong lồng ngực của Trình Kiệt, hai tay cũng vòng qua ôm lấy eo hắn, người này khẳng định là ôm đến mức thần trí mơ hồ rồi. Tống Tâm Lan mười phút sau đã có mặt ở nhà của Tiêu Dật, lúc cô đến nơi thì nhìn thấy Trình Kiệt đang ngồi ở trên giường ôm một chàng trai liền có điểm bất ngờ muốn lên tiếng hỏi thì đã bị Trình Kiệt thúc giục:

“Cô mau tới giúp tôi xem bệnh cho em ấy đi”

Tống Tâm Lan không nhanh không chậm, bình tĩnh mang hộp thuốc bên cạnh mở ra lấy ống nghe đeo vào tai rồi nói:

“Mau lật cậu ấy lại đi, cứ như thế sao tôi khám bệnh được”

Trình Kiệt gỡ tay của Tiêu Dật ra nhưng không được, người nọ cứ ô ô a a kiên quyết ôm chặt lấy hắn không chịu buông, Trình Kiệt và Tống Tâm Lan cũng hết cách chỉ có thể cố gắng đưa ống nghe luồn vào trước ngực của Tiêu Dật, Tống Tâm Lan vừa cố gắng nghe vừa nói:

“Nũng như vậy sao?”

Trình Kiệt có điểm lo lắng:

“Em ấy có sao hay không?”

Tống Tâm Lan thu ống nghe lại chậm rãi nói ra chẩn đoán của mình:

“Bị sốt cao, tiêm một mũi hạ sốt là được”

Bởi vì không có cách nào kéo tay Tiêu Dật ra được cho nên Tống Tâm Lan đành phải tiêm vào mông của cậu, Trình Kiệt ở bên cạnh kéo một bên quần của Tiêu Dật xuống, Tống Tâm Lan chuẩn bị thuốc tiêm xong liền quay lại phát hiện ra trên mông của Tiêu Dật có dấu vết khả nghi, nhìn kỹ một chút liền nhận ra đó là vết ngón tay để lại, Tống Tâm Lan chép miệng:

“Nghe nói ngày hôm nay cậu mới đi công tác về đúng hay không, không nghĩ tới còn nhiều sức như vậy, đủ làm cho đối phương phát sốt đấy”

Lúc Tống Tâm Lan chọc mũi tiêm vào mông của Tiêu Dật cậu liền giật nảy cả mình a lên một tiếng, cả Tống Tâm Lan và Trình Kiệt cũng không ngờ Tiêu Dật sẽ đột nhiên giãy giụa như thế, cho nên mũi tiêm liền bị lệch đi một chút, thuốc chưa kịp bơm vào đã bị rơi ra rồi. Trình Kiệt nhú mày nhìn máu ở trên mông của Tiêu Dật đau lòng, Tống Tâm Lan cũng bị Tiêu Dật làm cho hết hồn vội vã cầm mũi tiêm lên, cô từ đó đến giờ cầm mũi tiêm chưa bao giờ bị rơi cả, bây giờ gặp phải trường hợp này cũng tự cảm thấy hổ thẹn với bản thân:

“Giữ cậu ta lại đi, giãy như vậy sao mà tôi làm việc được đây”

Trình Kiệt vỗ lấy lưng của Tiêu Dật trấn an:

“Tiêu Dật, tiêm thuốc hạ sốt”

Tiêu Dật bị ồm đến mê man, bên tai nghe được nói phải tiêm liền cự tuyệt không muốn:

“Không... không muốn tiêm”

Trình Kiệt ôm chặt lấy Tiêu Dật không cho cậu giãy giụa:

“Không tiêm sẽ không hạ sốt được, tiêm một chút thôi nhanh lắm”

Tiêu Dật lắc đầu giãy giụa, Trình Kiệt phải mất một khoảng thời gian rất lâu mới có thể trấn an được cậu. Tống Tâm Lan ngồi bên cạnh há hốc mồm, không nghĩ tới Trình Kiệt lại sẽ có một bộ dáng như thế này, đúng hắn đúng là người có bệnh tâm thần phân liệt mà. Thật ra thì lấy sức khỏe của Trình Kiệt có thể dễ dàng khống chế được người ồm đến mềm nhũn như Tiêu Dật được, nhưng mà hắn từ đầu đến cuối hết dõ dành đến nịnh nọt chứ nhất định không chịu để Tiêu Dật ra tiêm.

“Tiêu Dật, tiêm xong anh liền giúp em xoa chỗ đó sẽ không đau nữa”

Trình Kiệt vừa nói vừa ôm lấy Tiêu Dật, đồng thời ra hiệu cho Tống Tâm Lan mau chóng tiêm thuốc. Tiêu Dật nhú mày khi cảm nhận được mũi tiêm vừa nhỏ vừa nhọn kia đâm vào phía sau mông mình, sau đó thuốc được bơm vào trong rất là nhức cho nên ý định giãy giụa nữa, Trình Kiệt ở bên cạnh vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật:

“Đừng cử động, nếu không sẽ phải tiêm thêm một mũi nữa”

Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt ô ô, Tống Tâm Lan tiêm rất nhanh, sau khi mang ống tiêm kia thu lại vẫn còn cảm thán một câu:

“Nũng như vậy sao”

Tiêu Dật không sợ đến bệnh viện cũng không sợ gặp bác sĩ, thuốc đăng đến đâu cũng có thể dễ dàng nuốt xuống, ngay cả vấn đề tiêm vài mũi này cũng không là gì. Nhưng mà bởi vì có Trình Kiệt ở bên cạnh, cộng thêm thân thể vốn mệt mỏi cho nên khi bị tiêm liền cảm thấy khó chịu, lúc tiêm xong còn ô ô khóc ở trong lòng ngực hẳn:

“Trình Kiệt, đau quá, đau quá xoa đi”

Trình Kiệt vội vã đưa tay tới chỗ vừa tiêm kia của Tiêu Dật xoa xoa:

“Được được anh xoa”

Trình Kiệt vừa xoa được một chút liền cảm thấy chỗ đó của Tiêu Dật bị cứng lại thành một mảng nhot, hẳn giật mình ngẩng đầu lên nhìn Tống Tâm Lan:

“Sao chỗ này lại cứng thế?”

Tống Tâm Lan thu dọn đồ đạc vừa làm vừa nói:

“Không vấn đề gì, là do thuốc vẫn chưa kịp tan mà thôi”

Trình Kiệt nhíu mày nhìn chăm chăm Tống Tâm Lan không tin tưởng, Tống Tâm Lan tức giận:

“Cậu nhìn tôi như vậy là sao, nghi ngờ trình độ của tôi hả? Tôi nói cho cậu biết bây giờ muộn rồi đấy, anh không cảm ơn tôi lấy một câu còn tỏ thái độ đó”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cô nhỏ tiếng một chút đi, em ấy bị bệnh đó”

Tống Tâm Lan tức muốn bốc hỏa không nói gì nữa nhanh chóng mang theo hộp thuốc của mình trở về. Tiêu Dật nước nỡ ảm ức thỉnh thoảng còn nắc lên một cái đến đáng thương, Trình Kiệt lo đến nỗi không tài nào ngủ được chỉ biết như vậy ôm người ta ở trong lòng hết xoa xoa chỗ này lại vuốt vuốt chỗ kia, mãi cho đến khi cảm nhận được hơi thở trầm ổn của ai đó thì hẳn mới có thể yên tâm được một chút khẽ đặt người ta nằm xuống giường. Trình Kiệt nằm ở bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật vừa cảm nhận được hơi ấm quen thuộc liền tự động vùi mình vào trong lòng ngực của hắn, Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo của cậu, ở dưới mông cậu khẽ vỗ nhẹ theo nhịp, tiểu tổ tông này nhà hắn thật sự là muốn dọa chết hắn đêm nay rồi, sau này nhất định không thể chiều theo ý của cậu được, cũng là do vừa rồi Tiêu Dật kiên quyết đòi đi tắm cho nên mới bị sốt cao đến như thế, nếu như hắn lúc đó cứng rắn một chút đã không ra nông nỗi này rồi.

Tiêu Dật nửa đêm mới hạ sốt, Trình Kiệt cũng chỉ chợp mắt được một lúc trời liền sáng, việc đầu tiên hắn làm khi mở mắt ra chính là đưa tay lên trán của Tiêu Dật kiểm tra lại một chút, đến khi xác nhận được nhiệt độ nơi đó đã bình thường rồi hắn mới yên tâm bước xuống giường đi vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt. Trình Kiệt ngày hôm nay không đến công ty, tuy rằng công ty hiện tại vẫn còn có việc cần phải giải quyết nhưng về cơ

bản nhưng việc quan trọng không còn nữa, xem như giao cho Tống Ngộ Phàm cùng Tiểu Khiết giúp hẩn làm cũng yên tâm được. Tống Ngộ Phàm nhận được điện thoại của Trình Kiệt nói hôm nay không đến công ty, cậu ta ngay lập tức quát mắng nhưng mà mới chỉ mở miệng lớn tiếng được hai câu thôi thì người ở đầu dây bên kia đã tự động tắt máy rồi.

Trình Kiệt chậm rãi đóng cửa phòng ngủ lại đi ra bên ngoài phòng bếp nấu một chút cháo cho Tiêu Dật, lát nữa hồ ly nhỏ nhà hẩn tỉnh lại liền sẽ có cháo để ăn. Bây giờ là hơn 8 giờ sáng một chút nhưng ở bên ngoài cửa nhà của Tiêu Dật đã reo lên tiếng chuông, Trình Kiệt nhanh chóng bước ra mở cửa, hẩn không muốn tiếng chuông cửa kia làm cho hồ ly nhỏ nhà hẩn thức giấc. Cánh cửa vừa mở ra, hai người đàn ông đứng đối diện đồng dạng nhú mày nhìn chằm chằm đối phương không lên tiếng, mãi cho đến khi Trình Kiệt khôi phục lại tinh thần lạnh giọng hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Đỗ Thư Cách ngày hôm qua biết tin Tiêu Dật bị ốm liền lo lắng, ngày hôm nay mới cố tình đến nhìn xem cậu một chút, vốn định đợi đến buổi trưa sẽ tới nhìn Tiêu Dật nhưng mà hẩn trước sau vẫn cảm thấy bất an không thôi cho nên sớm như vậy đã đi tới đây rồi, nhưng mà không ngờ người mở cửa ra lại không phải là cậu mà là một người đàn ông khác, xem cách ăn mặc cùng mái tóc vẫn còn ẩm ướt kia liền có thể đoán ra người này nhất định là buổi tối hôm qua ngủ lại đây:

“Tôi tìm Tiêu Dật, em ấy có nhà hay không?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 116: Chúng Ta Hẹn Hò Đi

Không phải Trình Kiệt đối với ai đến tìm Tiêu Dật cũng đều sẽ vô lý mà tỏ thái độ với người ta, nhưng mà đối với người đàn ông trước mặt này tuy rằng nhìn dáng vẻ có thể xác định được rằng đó là một người đứng đắn, có điều hăn từ đầu đến cuối vẫn luôn cảm thấy người này đối với hồ ly nhỏ nhà hăn có ý đồ:

“Em ấy vẫn còn đang ngủ, có chuyện gì hay không?”

Đỗ Thư Cách nhìn Trình Kiệt, trong lòng chẳng hiểu sao đối với người phía trước vô cùng không không vừa lòng, xem thái độ của người đàn ông này cũng vô cùng kiêu ngạo, Tiêu Dật rõ ràng nói cậu sống một mình, cứ cho là người này ngày hôm qua ngủ lại đây đi chẳng nữa cũng không thể là chủ nhà được, theo phép lịch sự thì hăn ta phải mời mình vào nhà mới đúng, đằng này lại giống như là lính canh giữ cửa cứ đứng chắn ở phía trước:

“Tôi đến thăm em ấy, nghe nói em ấy bị ốm”

Trình Kiệt vẫn không có ý định để cho Đỗ Thư Cách vào trong nhà:

“Em ấy đang ngủ, anh là ai lát nữa em ấy tỉnh tôi sẽ nói với em ấy”

Đỗ Thư Cách thật cũng muốn biết đối phương là ai lại ở nhà Tiêu Dật như vậy:

“Anh là ai, Tiêu Dật nói em ấy sống một mình”

Bạn bè của Tiêu Dật, Trình Kiệt đều đã được nghe cậu kể qua, tuy rằng có một vài người hẳn chưa gặp mặt nhưng cũng chắc chắn được rằng không có ai giống như người đàn ông phía trước này cả:

“Nếu như không nói thì về đi, tôi có việc bận”

Đỗ Thư Cách nhanh tay chặn lại cánh cửa, ánh mắt mang theo tia kiên quyết bắn thẳng về phía Trình Kiệt:

“Tôi muốn vào nhà đợi đến khi em ấy tỉnh”

Trình Kiệt vốn định không cho người đàn ông kia bước vào trong nhà, xem thái độ này của hắn ta tám chín phần là có ý với hồ ly nhỏ nhà hắn, chỉ bằng hắn hiện tại đánh đòn phủ đầu trực tiếp chặt đứt con đường kia của hắn ta miễn cho hắn ta sau này làm phiền hồ ly nhỏ nhà hắn nữa. Trình Kiệt để cửa ở đó xoay người đi vào trong bếp. Đỗ Thư Cách theo đó cũng bước vào bên trong nhà ngồi xuống ghế sofa im lặng đợi.

Trình Kiệt đối với bài trí trong căn nhà này vô cùng thành thạo, ở trong bếp chuẩn bị băm băm nấu nấu chậm rãi bỏ gạo vào trong nồi cơm điện, tiếp sau đó liền mang thịt xào lên. Tuy rằng Trình Kiệt trước đây thường xuyên ăn ở bên ngoài, nhưng đối với việc nấu ăn lại đặc biệt rất khéo léo, một nồi cháo nhỏ đơn giản này căn bản không làm khó được hắn. Trình Kiệt thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn về phía Đỗ Thư Cách, xem xem hắn ta rốt cuộc có thể cứ ngồi đợi như thế được đến bao giờ, bởi vì điện thoại di động kia của hắn không ngừng vang lên, hình như là có người gọi về làm việc. Trình Kiệt ngày hôm nay có đủ thời gian ngồi chơi trò kiên trì với Đỗ Thư Cách, cho dù Tiêu Dật có muốn ngủ đến tối mới tỉnh hẳn cũng không nề hà gì, bởi vì ngày hôm nay công việc ở công ty đã có người thay hắn giải quyết rồi.

Đỗ Thư Cách ngồi một lúc cuối cùng vẫn là nhin không được lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Anh là bạn cùng phòng của Tiêu Dật hả?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp lại:

“Đâu chỉ là bạn cùng phòng”

Đỗ Thư Cách giật mình quay sang nhìn về phía Trình Kiệt, vốn định lên tiếng hỏi tiếp thì Trình Kiệt đã xoay người rời khỏi phòng bếp đi tới phía một căn phòng khác rồi đóng cửa lại. Đỗ Thư Cách đoán đó là phòng ngủ của Tiêu Dật, nhưng mà hăn ngồi đợi đã mười phút rồi vẫn không thấy căn phòng đó có ý định mở ra, thư ký của hăn liên tục gọi điện thúc giục hăn mau trở về chủ trì cuộc họp, chính vì thế Đỗ Thư Cách không còn cách nào khác đành trở về trước. Đỗ Thư Cách trong lòng ngổn ngang, người đàn ông ở nhà của Tiêu Dật có thái độ rất kỳ lạ, hơn nữa... hình như thật sự có gì đó với Tiêu Dật, nếu không vì sao lại kỳ quái như thế.

Ở bên này Trình Kiệt lại nâng chân nằm xuống bên cạnh Tiêu Dật, cẩn thận giúp cậu kiểm tra nhiệt độ một lần nữa. Tiêu Dật có lẽ bị làm phiền cho nên liên nhú mày chăm chăm mở mắt ra, kết quả lại lười biếng vùi đầu vào lồng ngực của Trình Kiệt làm nũng. Trình Kiệt đưa tay vuốt mái tóc của Tiêu Dật khẽ nói cho cậu biết:

“Tiêu Dật, vừa mới rồi có người đến tìm em”

Tiêu Dật ừm một tiếng hỏi lại cho có lệ:

“Ai thế?”

Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc cậu:

“Anh có hỏi nhưng không nói”

Tiêu Dật đưa tay ôm lấy eo của Trình Kiệt thở dài:

“Ai mà kỳ quái như thế, là nam hay nữ vậy?”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật:

“Là nam”

Buổi sáng là thời điểm đặc biệt dễ khơi dậy ham muốn, Tiêu Dật tuy rằng rất mệt mỏi nhưng đối với ham muốn của bản thân vô cùng không có một chút suy giảm gì, hơn nữa cậu cũng thật rất nhớ Trình Kiệt:

“Vậy người đó đến có việc gì?”

Trình Kiệt đưa tay kéo quần của Tiêu Dật xuống, bàn tay to lớn xoa nắn cặp mông vểnh tròn kia của cậu, trước tiên vẫn là kiểm tra xem chỗ bị tiêm ngày hôm qua còn bị sưng hay không, nếu chưa tan thuốc hẳn nhất định phải mang cậu tới bệnh viện tái khám, cũng may nơi đó hoàn hảo mềm mại đàn hồi lại rồi:

“Cũng không nói”

Tiêu Dật đưa tay gãi gãi trước ngực của Trình Kiệt khàn giọng cảnh báo với hắn:

“Em bị ốm, không cẩn thận sẽ lây sang anh đó”

Trình Kiệt nhếch môi cười, ngón tay đưa tới khẽ vuốt ve cửa động của Tiêu Dật:

“Không sao, sức đề kháng của anh rất tốt, mà nếu như bị lây thật cũng không có vấn đề gì”

Tiêu Dật bị ốm, sức lực cũng bị giảm đi vài phần, cả người mềm nhũn vô lực tùy theo ý của Trình Kiệt. Trình Kiệt hết vuốt ve Tiêu Dật rồi lại

trêu chọc hai điểm nhỏ mẩn cảm trước ngực cậu, Tiêu Dật cả người nhiễm dục vọng da thịt cũng ửng đỏ đến quấy rầy, lại thêm tiếng rên rỉ phóng túng kia càng khiến cho Trình Kiệt bị trầm mê:

“Ừm... đừng vậy nữa... khó chịu a”

Trình Kiệt cúi đầu dùng lưỡi liếm tới một bên điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, thỉnh thoảng còn khẽ cắn lấy nó mút mát một chút:

“Tại sao anh mới đi có một tuần thôi liền có đàn ông đến tận cửa tìm em rồi?”

Tiêu Dật cong người thở dốc, đầu ngón tay luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt:

“Đừng mà... ừm... em chịu không được”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật cầu xin như vậy cũng không có ý định vờn cậu quá lâu, dù sao thì sức khỏe của Tiêu Dật bây giờ cũng không tốt, để cho cậu mệt mỏi quá sức bao nhiêu thì hẳn sẽ càng đau lòng bấy nhiêu. Trình Kiệt ngồi dậy, hẳn để Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của mình, trước là thỏa mãn Tiêu Dật của cậu một chút, vừa giúp cậu vượt vẻ nơi đó vừa hỏi:

“Nói đi, có phải nhân lúc anh đi liền ở nhà trêu chọc người khác hay không?”

Tiêu Dật ừm ừm a a rên rỉ, hơi thở không theo nhịp lúc nhanh lúc chậm, khuôn ngực phập phồng kích thích tình dục:

“Thế còn anh... có phải ở đó không gọi điện cho em là vì dành thời gian cho người khác rồi đúng không? Hừ hừ...”

Trình Kiệt nghe thấy lời ghen tuông trách móc kia chẳng hiểu sao trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ:

“Em nói xem?”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu đưa một tay lên đặt ở trên cổ hắn:

“Anh nếu như dành thời gian cho người khác, vậy thì sau này không cần tới tìm em”

Trình Kiệt cười ha ha cúi đầu hôn vào môi của Tiêu Dật:

“Thời gian của anh dành cho em vẫn còn chưa đủ đâu”

Tiêu Dật khẽ cắn môi mỏng khăn khăn nói với hắn thế này:

“Trình Kiệt... tiến vào... ân...”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại đối diện mình, để cho cậu ngồi lên đùi hắn, tư thế này chính là tư thế làm cho cậu ít tổn sức nhất, Tiêu Dật cả người mềm nhũn chao đảo theo từng cử động của Trình Kiệt, cậu đặt tay lên vai hắn, cố gắng mở lớn mắt hỏi:

“Trình Kiệt... anh vì sao lại thích em?”

Tiêu Dật muốn biết lý do tại vì sao Trình Kiệt lại thích mình, cậu muốn biết hắn thích cậu ở điểm nào để cậu có thể phát huy triệt để điểm đó, để cho hắn không thể nào không có cậu được, nhưng mà câu trả lời của Trình Kiệt lại chẳng khác nào không trả lời cả, hắn nói thế này:

“Anh đều thích, chỗ nào của em cũng đều thích”

Tiêu Dật không bắt kịp nhịp độ của Trình Kiệt, cả người mềm nhũn gục ở trên vai của hắn, tùy ý để cho hắn điều khiển mình:

“Không được, anh phải nói là thích nhất điểm nào mới được”

Trình Kiệt cười khở, tính cách bướng bỉnh này đến cuối cùng hẳn là do hẳn tạo ra đây mà:

“Như vậy là... thích nhất đôi môi đi”

Tiêu Dật ngẩng đầu đối diện với Trình Kiệt:

“Là thích đôi môi này sao?”

Trình Kiệt gật đầu ừ một tiếng, giây tiếp theo Tiêu Dật liền nghiêng đầu hôn lấy đôi môi của hắn, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt hắn nhẹ nhàng mà hôn tới. Trình Kiệt rất nhiệt tình mà đáp lại nụ hôn chủ động kia của Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hắn lúc trước rất hay xấu hổ ngượng ngùng, đến hiện tại ngượng ngùng hoàn toàn không còn nữa rồi:

“Trình Kiệt, một lát nữa chúng ta hẹn hò đi”

Trong khoảng thời gian Trình Kiệt đi công tác, Tiêu Dật đột nhiên nhớ đến vấn đề này, hai người bọn cậu chưa có cuộc hẹn hò chính thức nào cả, chỉ là đơn giản đi ăn cơm cùng nhau, dạo khu trung tâm thương mại mua một vài vật dụng, cậu muốn mình cũng có một buổi hẹn hò giống như bao cặp tình nhân khác, có đi xem phim, có ăn tối lãng mạn, nếu như có điều kiện cậu thật sự còn muốn cùng Trình Kiệt đi dã ngoại. Trình Kiệt nghe Tiêu Dật đề nghị như vậy liền ngần ra:

“Em muốn hẹn hò sao, chúng ta trước đây không được coi là hẹn hò à”

Tiêu Dật ôm lấy cổ của Trình Kiệt thở dốc:

“Sao có thể coi là hẹn hò được, anh trước đây cùng với bạn gái cũ như thế nào?”

Trình Kiệt đỡ lấy eo của Tiêu Dật, ai đó đột nhiên nhắc tới bạn gái cũ của hắn hắn là sẽ ghen tuông nữa, chính vì thế Trình Kiệt rất nhanh lảng tránh khỏi vấn đề này:

“Được rồi, em muốn hẹn hò như thế nào?”

Tiêu Dật im lặng một chút giống như là đang suy nghĩ, sau đó cậu mới chậm rãi nói thế này:

“Thật ra điều em muốn nhất chính là chúng ta mặt đối mặt buộc chặt lấy nhau nhảy bungee”

Trình Kiệt hả một tiếng, hắn việc gì cũng có thể làm nhưng có một chứng sợ độ cao bẩm sinh, nói hắn nhảy bungee như vậy là làm khó hắn rồi, nhưng mà Bắc Kinh cũng không có chỗ nhảy bungee cho nên Trình Kiệt vẫn không nói ra điều xấu hổ này cho Tiêu Dật biết:

“Nhảy bungee phải đến Macao, hiện tại em đang bị ốm cho nên chúng ta vẫn là chọn chơi cái khác có được hay không?”

Tiêu Dật cũng biết việc này hiện tại không thể cho nên cũng không làm khó Trình Kiệt gì cả:

“Như vậy chúng ta đi khu vui chơi, sau đó đi xem phim thì thế nào?”

Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào trán của Tiêu Dật một cái, cảm thấy cậu vẫn chưa hạ sốt hắn nếu bây giờ lại đi ra ngoài chơi nữa không khéo sẽ bị ốm lại mất:

“Xem phim cũng được, em thích xem phim gì anh mua về cho em xem, nhưng đi khu vui chơi thì đợi đến khi em khỏe lại mới được”

Tiêu Dật bĩu môi thở dài, nói đi hẹn hò nhưng Trình Kiệt lại chỉ muốn ở nhà, không đi ra ngoài thì đâu còn gọi là hẹn hò nữa:

“Như vậy sao có thể gọi là hẹn hò chứ, em muốn ra ngoài”

Trình Kiệt nhú mày:

“Nhưng mà em hiện tại vẫn còn sốt, không thể ra ngoài được đâu”

Tiêu Dật cọ cọ đầu vào vai của Trình Kiệt nũng nịu:

“Không ra ngoài thì không được tính là hẹn hò đâu”

Trình Kiệt căn bản không thể nào nói không mỗi khi Tiêu Dật làm nũng như vậy, cho dù biết cậu căn bản chỉ giả bộ mà thôi nhưng mà cũng hết cách rồi, hăn đến cuối cùng vẫn là đồng ý để cho Tiêu Dật đi ra ngoài. Tiêu Dật thật ra đã chờ hơn rất nhiều, tuy rằng trong người vẫn còn một chút mệt nhưng sớm đã bị sự phấn khích đi hẹn hò cùng Trình Kiệt làm cho tiêu tan rồi. Hôm nay Tiêu Dật mặc một chiếc áo thun màu đỏ, mặc quần jean đen mang giày thể thao màu trắng nhìn vô cùng trẻ trung năng động, Trình Kiệt không mặc vest như thường ngày hăn đến công ty nữa mà cũng chọn một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu xanh nhạt, khí chất doanh nhân thành đạt sớm đã không còn, hiện tại hăn quả thật giống như một nam sinh vừa mới tốt nghiệp đại học mà thôi.

Tiêu Dật ngồi ở trên giường nhìn Trình Kiệt cười đến híp cả mắt lại:

“Trình Kiệt, anh mặc như vậy nhìn thật giống với sinh viên đại học”

Trình Kiệt cũng đã lâu không có mặc đồ như thế này rồi, trong tủ quần áo của hăn ngoài đồ thể thao thì chỉ có vest cùng sơ mi công sở, đồ này chính là đồ mà Tiêu Dật vừa mới rồi chọn mua ở trên mạng cho hăn, cậu nói đi hẹn hò phải mặc như vậy mới có thể không bị bất tiện lúc đi chơi.

“Tiêu Dật, anh đột nhiên phát hiện ra một điều, có phải là em thích những nam sinh trẻ tuổi hay không?” Trình Kiệt quay lại trêu chọc Tiêu Dật.

Tiêu Dật bấu môi định nói cái gì đó thì điện thoại của cậu ở bên giường liền reo lên, Tiêu Dật liếc mắt nhìn tới phát hiện ra người gọi là Đỗ Thư Cách.

“Cách ca, có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật gọi ai đó thân thiết như thế liền nhú mào dừng lại động tác một chút. Đỗ Thư Cách nghe thấy giọng nói của Tiêu Dật rất có sức lực không giống như người bị ốm nằm bẹp ở giường cho nên bất giác thở phào nhẹ nhõm một hơi:

“Tiêu Dật, em đã hạ sốt hay chưa?”

Tiêu Dật không nghi ngờ gì trước sự quan tâm này của Đỗ Thư Cách, ngày từ khi học đại học Đỗ Thư Cách đã đối với cậu nhiệt tình như vậy rồi:

“Phiền Đỗ tổng phải nhọc lòng rồi, em đỡ hơn nhiều rồi ha ha”

Trình Kiệt bắt đầu không được thoải mái, hẳn thật muốn nhanh chóng giật lấy điện thoại của Tiêu Dật xem xem là ai gọi tới cho cậu:

“Tiêu Dật, là ai gọi tới?”

Đỗ Thư Cách nghe thấy có một giọng nam ở bên kia đầu dây trong lòng liền khó chịu, hẳn nhú mào nghi ngờ hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, bên cạnh em có người sao?”

Tiêu Dật vốn chẳng có gì phải giấu giếm cả cho nên rất nhanh đáp:

“Đúng vậy Cách ca, anh gọi còn có việc gì nữa hay không? Em hiện tại có chút việc muốn ra ngoài”

Đỗ Thư Cách chẳng qua chỉ là muốn xem xem Tiêu Dật đã hết sốt hay chưa, cậu lúc này có vẻ như rất gấp gáp muốn đi ra ngoài, hơn nữa bên

cạnh còn có giọng nam, người đàn ông này hẳn là người mà vừa mới rồi hẳn gặp ở nhà cậu, xem ra đến tám chín phần là Tiêu Dật có hẹn đi chơi với người đàn ông đó, Đỗ Thư Cách đương nhiên không muốn Tiêu Dật đi chơi cùng với người khác cho nên cho dù không có việc gì cả hẳn cũng muốn làm trễ thời gian của cậu:

“Tiêu Dật, thật ra trong hợp đồng có một chút vấn đề cần em đến xem qua”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Cần phải đến luôn bây giờ sao?”

Đỗ Thư Cách nhanh chóng đáp:

“Đúng thế, em qua xem lại một chút thôi sẽ không mất thời gian đâu”

Tiêu Dật nhú mày nhìn Trình Kiệt một lúc rồi thở dài đồng ý:

“Như vậy cũng được, em bây giờ sẽ qua”

Tiêu Dật cúp điện thoại rồi đi về phía Trình Kiệt:

“Hợp đồng lần này của em xảy ra một chút vấn đề, em phải qua đó xem thử, sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, đợi em xem xong hợp đồng thì chúng ta tiếp tục hẹn hò có được không?”

Trình Kiệt đương nhiên là vô cùng mất hứng, nhưng hẳn cũng không biểu lộ khó chịu quá nhiều:

“Như vậy anh đưa em đi, anh đợi em ở đó luôn”

Tiêu Dật cười cười:

“Như vậy cũng được”

Sau đó Tiêu Dật liền chủ động khoác tay Trình Kiệt đi ra thang máy, lúc đứng ở trong thang máy còn không quên trêu chọc hắc một chút, có lẽ cậu cũng nhận ra được hắc không vui.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến Đỗ thị, hắc đỗ xe ở bên ngoài đợi Tiêu Dật, nhân tiện điều tra một số thông tin về Đỗ thị, rất nhanh sau đó hình ảnh người đàn ông buổi sáng ngày hôm nay hiện lên trên màn hình điện thoại của hắc, Đỗ Thư Cách 26 tuổi tổng giám đốc Đỗ thị. Trình Kiệt lạnh lùng lướt thông tin mình tìm được trên điện thoại, cuối cùng mất kiên nhẫn đập mạnh điện thoại sang một bên, bởi vì hắc vừa đọc được một thông tin rằng trường đại học mà Đỗ Thư Cách theo học chính là trường mà Tiêu Dật học, hai người họ nhất định là có quen biết từ trước.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 117: Độc Chiếm

Tiêu Dật dừng lại ở chỗ lễ tân nói:

“Tôi là Tiêu Dật, tôi đến gặp Đỗ tổng”

Thư ký sớm đã được nhắc nhở từ trước cho nên khi nghe thấy Tiêu Dật nói tên của mình liền vô cùng nhanh nhẹn mà đáp lại:

“Tiêu tiên sinh phải không, Đỗ tổng hiện tại vẫn còn đang họp cậu cứ vào văn phòng của anh ấy đợi một chút đi”

Tiêu Dật hả một tiếng, công ty lớn như thế này không có lý nào lại không có phòng chờ cho khách, hơn nữa cậu không phải là người của Đỗ thị sao có thể vào văn phòng làm việc của tổng giám đốc lớn ngồi đợi được, không sợ cậu động tay động chân vào giấy tờ quan trọng gì đó hay sao:

“Văn phòng của Đỗ tổng?”

Thư ký vẫn giữ thái độ hòa hoãn mỉm cười gật đầu:

“Đúng vậy, Đỗ tổng có cuộc họp đột xuất nói cậu cứ vào trong phòng của anh ấy ngồi đợi, còn có cậu cần gì cứ nói với tôi”

Tiêu Dật nhú mày, kết quả vẫn là đi theo người dẫn đường bước vào trong thang máy. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng làm việc của Đỗ Thư Cách im lặng chờ đợi, căn phòng này so với phòng làm việc của Trình Kiệt không hề bé hơn, tiện nghi đều đầy đủ, bất quá chỗ này không có tường

kính có thể nhìn thấy quang cảnh của thành phố, trước sau như một là bốn bức tường được sơn màu trắng mà thôi. Tiêu Dật có điểm sốt ruột chờ đợi, đã mười phút rồi vẫn không thấy Đỗ Thư Cách xuất hiện, nhân viên bên ngoài có mang vào cho Tiêu Dật một đĩa bánh ngọt cùng ly cà phê sữa nhìn vô cùng đẹp mắt. Ly cà phê sữa ở trên bề mặt có hình một chiếc lá cây được làm bằng sữa, Tiêu Dật vốn không có thói quen uống cà phê nhưng do ngồi đợi Đỗ Thư Cách lâu quá cho nên thỉnh thoảng có uống một chút, cứ một chút rồi lại một chút như thế đến cuối cùng liền uống hơn nửa ly.

Tiêu Dật định mang điện thoại ra gọi cho Trình Kiệt, đúng lúc này hắn đã là người gọi đến trước cho cậu rồi:

“Tiêu Dật, công việc gặp vấn đề sao?”

Tiêu Dật ngáp một cái, hai khóe mắt theo đó ướm ướm ửng hồng, người ta uống cà phê sẽ tỉnh táo, cậu uống cà phê liền buồn ngủ lắm luôn:

“Trình Kiệt, phía bên này có cuộc họp đột xuất đến hiện tại vẫn chưa xong, hay là anh đi mua vé xem phim trước đi, lát nữa làm xong việc rồi em sẽ đến đó ngay”

Trình Kiệt nhú mày, quả nhiên trong chuyện này có quỷ, không lý nào lại trùng hợp như thế được:

“Không cần đâu, anh vừa mới rồi gọi điện nói Phó Thiến qua đó rồi, vấn đề hợp đồng này cứ giao cho cô ấy giải quyết đi”

Tiêu Dật quả thật không nghĩ tới Phó Thiến, năng lực làm việc của cô ấy rất tốt, hơn nữa hợp đồng của cậu đều là do cô ấy xem qua, nếu như có cô ấy thay cậu xem bản hợp đồng này hắn cũng không có vấn đề gì cả:

“Ừm, vậy cũng được, em xuống ngay đây”

Thư ký ở bên ngoài văn phòng của Đỗ Thư Cách thấy Tiêu Dật mở cửa bước ra ngoài định đi đâu đó liền nhanh chóng đứng dậy hỏi:

“Tiêu tiên sinh, cậu định đi đâu thế?”

Tiêu Dật quay sang phía cô gái kia đáp:

“Đúng rồi, phiền cô nói lại với Đỗ tổng rằng tôi có việc cần phải đi trước, trợ lý của tôi đang trên đường tới đây, lát nữa chuyện hợp đồng sẽ là cô ấy thay tôi giải quyết”

Thư ký được Đỗ Thư Cách đặc biệt căn dặn nói phải giữ chân Tiêu Dật lại cho nên khi cậu có ý định rời đi liền vội vàng ngăn cản:

“Tiêu tiên sinh, Đỗ tổng sắp họp xong rồi, chi bằng cậu đợi ngài ấy một chút đi”

Tiêu Dật do dự:

“Này... như vậy Đỗ tổng khi nào mới họp xong?”

Thư ký úp úp mở mở nói:

“Đỗ tổng họp cũng được một lúc rồi, chi bằng cậu cứ đợi một chút nữa đi”

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật liền vang lên, Trình Kiệt ở bên này thúc giục cậu:

“Tiêu Dật, có phải muốn anh lên bế em xuống hay không, Phó Thiển đến rồi mau xuống đây đi”

Tiêu Dật ừm một tiếng rồi cúp máy, cậu ngẩng đầu gấp gáp nói với thư ký kia:

“Trợ lý của tôi đến rồi, nói với Đỗ tổng giúp tôi rằng tôi có việc gấp phải đi trước”

Tiêu Dật nói rồi liền nhanh chóng bước về phía thang máy đi xuống đại sảnh. Tiêu Dật rất nhanh đi tới phía chiếc xe quen thuộc ngồi vào trong, biết bản thân mình có lỗi để cho Trình Kiệt phải đợi lâu cho nên khi Tiêu Dật vừa ngồi vào trong xe liền quay sang hôn Trình Kiệt một cái:

“Đợi lâu rồi phải không?”

Trình Kiệt ngửi thấy được mùi cà phê từ trong khoang miệng của Tiêu Dật, hẳn biết hồ ly nhỏ nhà hắn uống cà phê sẽ buồn ngủ cho nên liền nhú mày nghi ngờ:

“Tiêu Dật, em uống cà phê sao?”

Tiêu Dật nghe thấy hai từ cà phê liền tự động ngáp một cái rồi gật đầu:

“Vừa mới rồi có uống một chút, được rồi chúng ta đi đến rạp chiếu phim thôi”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật một lúc, hẳn đối với những người xung quanh Tiêu Dật đặc biệt cảnh giác, nhất là những người có ý đồ với cậu, chuyện ngày hôm nay nhất định là cố ý, không lý nào lại trùng hợp như thế hẹn cậu đến xem hợp đồng rồi để cho cậu đợi rất lâu, sau đó còn để cho cậu uống cà phê, Trình Kiệt ánh mắt chợt chuyển tia lạnh lẽo nhanh chóng khởi động xe rời khỏi chỗ này.

Lúc Trình Kiệt lái xe vào bãi đỗ xe của rạp chiếu phim thì Tiêu Dật đã an ổn ngủ ở ghế lái bên cạnh, điện thoại trong túi quần của Tiêu Dật chợt vang lên, Trình Kiệt nhanh chóng luồn tay vào trong túi quần cậu lấy điện thoại ra nghe, đầu dây bên kia là một giọng nam:

“Tiêu Dật, xin lỗi anh có cuộc họp đột xuất, như vậy chuyện hợp đồng buổi trưa chúng ta bàn được hay không, nhân tiện anh đưa em đi ăn trưa coi như là chuộc lỗi”

Trình Kiệt hí mắt bước xuống xe đóng cửa lại rồi đi đến một chỗ yên tĩnh đáp lại người ở phía bên kia đầu dây:

“Ngày hôm nay em ấy không rảnh, chuyện hợp đồng kia cứ bàn với trợ lý của em ấy là được rồi”

Đỗ Thư Cách giật mình khi nhận ra được người nói chuyện với mình không phải là Tiêu Dật, giọng nói dịu dàng lúc trước lúc này liền trở nên lạnh lẽo:

“Anh là ai, mau đưa điện thoại cho Tiêu Dật”

Trình Kiệt đương nhiên khi thế cũng không kém, đối phương lạnh lùng thế nào hẳn cũng có thể cùng người đó tiếp tục, huống hồ vị trí trong lòng Tiêu Dật của hắn so với người đàn ông kia nhất định hơn, xem biểu hiện ngu ngơ kia của cậu khẳng định là không nhận ra người ta có ý đồ với mình:

“Nếu như không thể bàn chuyện hợp đồng với trợ lý của em ấy vậy thì hủy hợp đồng đi, tiền vi phạm hợp đồng sẽ do tôi bồi thường”

Đỗ Thư Cách nắm chặt tay rét lạnh hỏi:

“Anh là ai?”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Anh nói xem”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, từng giây từng phút của cuộc gọi cứ như vậy trôi đi lãng phí, Đỗ Thư Cách cuối cùng vẫn là người

lên tiếng trước, hơn nữa trong giọng điệu cũng không còn kích động như trước nữa ngược lại vô cùng bình thản nói thế này:

“Cũng không quan trọng, tôi và em ấy quen biết nhau từ lúc học đại học, hơn nữa hiện tại em ấy còn đang ký hợp đồng với công ty của tôi, lấy quan hệ cùng thời gian làm việc chung tiếp theo, tôi tùy tiện hỏi em ấy là được”

Trình Kiệt rất dễ kích động, đối với vấn đề liên quan đến Tiêu Dật sẽ càng kích động, người đàn ông kia công khai khiêu khích hằn như vậy chính là muốn đối đầu với hắn. Lấy điểm yếu trong lòng hắn ra làm mục tiêu công kích, Trình Kiệt khó mà có thể nhẫn nhịn được, nhưng mà hắn cũng chưa phải đánh mất hết lý trí, hiện tại vẫn có thể cố gắng bình tĩnh mà đáp lại:

“Anh chỉ có thể gặp em ấy trong thời gian làm việc, thời gian khác của em ấy căn bản vẫn là dành cho tôi... ngay cả lúc em ấy đi ngủ rồi cũng không loại trừ đâu”

Đỗ Thư Cách kích động nâng giọng:

“Ý của anh là gì?”

Trình Kiệt nở nụ cười rét lạnh:

“Ý của tôi là gì... anh tốt nhất không nên tìm hiểu kỹ thì hơn, tránh cho đến lúc đó cảm thấy tức giận đến phát điên”

Nói rồi Trình Kiệt liền tự động tắt máy, hơn nữa còn cẩn thận mang cuộc gọi kia xóa đi, cuối cùng tắt nguồn điện thoại của Tiêu Dật. Trình Kiệt đi tới phía xe ô tô của mình, hắn nghiêng người mang ghế ngồi của Tiêu Dật hạ thật thấp xuống, giây tiếp theo liền mang áo của cậu cởi ra vứt sang một bên. Tiêu Dật giật mình tỉnh giấc hốt hoảng đẩy cái đầu lớn đang cúi lấy cấn mút điểm nhỏ trước ngực của mình:

“Trình Kiệt, anh làm gì vậy, người khác sẽ nhìn thấy đó”

Trình Kiệt không quan tâm Tiêu Dật nói cái gì cả, việc hắn phát hiện ra có người theo đuổi Tiêu Dật khiến cho hắn không thể nào bình tĩnh được. Trình Kiệt không phải là người bình thường, hắn có chứng bệnh gia tộc di truyền, chỉ cần gặp một chút kích động nào đó sẽ phát tác khó lường. Trình Kiệt dùng sức kéo khóa quần của Tiêu Dật xuống, mang quần jean của cậu cởi ra, Tiêu Dật cố gắng muốn níu kéo quần áo trên người nhưng vô ích, Trình Kiệt giống như là bị ai chọc tức, hiện tại lại vô cùng điên cuồng cắn mút cơ thể cậu:

“Trình Kiệt... a... anh làm gì thế?”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi quét tới lấp đầy khoang miệng nhỏ nhắn kia của cậu, Trình Kiệt điều khiển đầu lưỡi nhanh đến mức khiến cho Tiêu Dật không thể thích nghi được, hắn liên tục đẩy lưỡi vào bên trong khoang miệng cậu, Tiêu Dật không tài nào bắt kịp tiết tấu kia của hắn cuối cùng chỉ còn biết há miệng thở dốc, nước miếng cũng theo khóe miệng chảy xuống dưới cằm nhìn vô cùng khiêu khích.

Tiêu Dật cả người không có gì che chắn, Trình Kiệt đè ở trên người cậu, một tay khóa chặt hai cổ tay cậu bẻ ngược lên phía trên đầu, một tay lại mạnh mẽ tiến vào bên trong động nhỏ của cậu không ngừng mở rộng nó. Tiêu Dật vừa đau vừa sợ hãi, không rõ Trình Kiệt rốt cuộc vì sao lại đột nhiên như vậy:

“Trình Kiệt... anh sao thế... a”

Trình Kiệt muốn trừng phạt Tiêu Dật, cho dù lỗi này không phải là do cậu trực tiếp gây ra, nhưng mà cậu lại chính là nguyên nhân khiến cho người đàn ông khác gọi điện cho hắn để khiêu khích. Đôi mắt của Trình Kiệt lạnh lẽo, ba ngón tay ở phía dưới mông cậu cố tình mở rộng ra một

chút, Tiêu Dật ngay lập tức đau đến há miệng thở dốc, đôi mắt xinh đẹp ẩm ướt hốt hoảng:

“A... không... đừng như vậy”

Trình Kiệt chợt nhớ tới lời nói của Đỗ Thư Cách vừa mới rồi, hẳn ta nói thời gian làm việc Tiêu Dật sẽ là ở bên hẳn ta, Trình Kiệt hẳn đương nhiên không thể chịu được việc này, hẳn không muốn bất cứ kẻ nào khác có được thời gian của Tiêu Dật, hẳn muốn tất cả thời gian của cậu đều là của hẳn. Trình Kiệt cúi xuống cắn vào cần cổ của Tiêu Dật, vừa cắn vừa mút mạnh mẽ đến mức Tiêu Dật phải sợ hãi giãy giụa muốn đẩy hẳn ra:

“A... đừng... đau... hức”

Trình Kiệt đã nghe thấy tiếng khóc nho nhỏ của Tiêu Dật, nhưng hẳn vẫn muốn trừng phạt cậu một chút, không gian trong xe rất chật chội, so với giường lớn ở nhà dĩ nhiên không thể thoải mái bằng, đối với điều kiện hạn chế như thế này cộng thêm với việc Trình Kiệt cố tình mạnh bạo càng khiến cho Tiêu Dật thêm đau đớn khó chịu hơn rất nhiều. Trình Kiệt nâng hai chân Tiêu Dật lên, buộc hai chân cậu ép vào đùi lên cao, hẳn ngoài khóa quần kéo xuống một chút những chỗ còn lại vẫn như cũ không lộ ra một chút nào. Tiêu Dật bị đau đớn lấp đầy, nơi đó nóng bừng đau rát, chân bị ép đến mức mỗi nhử, mỗi lần Trình Kiệt đẩy mạnh tới khiến cho cả người Tiêu Dật bị dịch chuyển theo.

Trình Kiệt lúc này mới khàn giọng:

“Tiêu Dật, nói cho anh biết giữa em và Đỗ Thư Cách kia rốt cuộc là có quan hệ gì hả?”

Tiêu Dật trong mơ hồ nghe được Trình Kiệt nhắc đến tên của Đỗ Thư Cách thì bất ngờ:

“A?”

Trình Kiệt thúc mạnh về phía trước khàn giọng:

“Mau nói đi”

Tiêu Dật một tay giữ ở phía sau thành ghế, một tay chống đỡ trước ngực Trình Kiệt:

“Anh... sao lại đột nhiên... a...”

Trình Kiệt mạnh tay nắm chặt eo nhỏ của Tiêu Dật húc mạnh tới, Tiêu Dật có cảm giác như mình vừa bị Trình Kiệt chạm tới nơi cực hạn liền ô ô thở dốc, khoe mắt ẩm ướt ửng hồng. Trình Kiệt không có buông tha của Tiêu Dật, hấn liên tục dùng sức lao về phía trước khiến cho cậu không ngừng lắc qua lắc lại cái đầu nhỏ kia:

“Không... không nên... ha...”

Trình Kiệt dừng lại một chút để cho Tiêu Dật kịp thở dốc:

“Em mau nói đi, em rốt cuộc và anh ta là thế nào?”

Tiêu Dật không rõ tại sao Trình Kiệt lại biết Đỗ Thư Cách, cũng không rõ tại sao hấn đột nhiên hỏi đến vấn đề này:

“A, anh ấy học cùng trường đại học với em”

Trình Kiệt hí mắt nhìn Tiêu Dật, trong ánh mắt kia ngập tràn tia chiếm hữu đến đáng sợ:

“Anh ta có ý đồ với em, em sau này đừng nên tiếp xúc với anh ta nữa”

Tiêu Dật chống hai tay ở trước ngực Trình Kiệt nhú mày nhịn đau:

“Không có đâu... ha... đừng như vậy, không nên đâu... a”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã lập tức dùng sức đẩy mạnh về phía trước, Tiêu Dật đau đến mức muốn ngất ngay tại chỗ, nhưng Trình Kiệt rất biết cách hành hạ người khác, hắn néo lấy điểm nhỏ trước ngực cậu chậm rãi xoay một vòng, Tiêu Dật cả người kích động lập tức thở dốc vô lực.

“Tiêu Dật, em là của anh, người khác cho dù có thích đến mấy cũng đừng hòng có được” Trình Kiệt lạnh giọng, trong ánh mắt giống như có ngọn lửa giận giữ, hắn gằn từng chữ nói ra câu này.

Tiêu Dật gương mặt ửng đỏ, mái tóc bết dính lại với nhau, không rõ là mồ hôi hay nước mắt mà hai má cậu lúc này vẫn còn đọng lại những giọt nước trong suốt. Trình Kiệt cố gắng điều chỉnh lại tâm lý của bản thân, không phải hắn không phát hiện ra hành động thô bạo của hắn đối với Tiêu Dật, mà là hắn không có cách nào tự điều chỉnh lại ngay được. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hơi thở của hắn cũng có chút hỗn loạn, vật nhỏ trong lòng sớm đã mềm nhũn đến đáng thương, Trình Kiệt bắt đầu chuyển hô hấp dồn dập, cuối cùng ngay ở trong Tiêu Dật bắn ra mọi thứ mà hắn đã đè nén bấy giờ.

Tiêu Dật xác định được đã tới thời điểm cậu được nghỉ ngơi, lưng của cậu như muốn rụng rời, hai chân mỏi nhừ khó chịu, rõ ràng ngày hôm nay phải là ngày vui vẻ, nhưng đến cuối cùng Trình Kiệt lại biến nó thành ra thế này. Tiêu Dật không còn sức lực để đẩy Trình Kiệt ra nữa, thân thể đau nhức dính nháp, Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu rời khỏi cậu, hắn hiện tại đang nằm đè lên người cậu im lặng không lên tiếng, chỉ có duy nhất tiếng thở dốc hỗn hển kia. Không gian chật trội trong xe ngập tràn mùi vị của cuộc hoan ái kịch liệt, quần áo của Tiêu Dật vứt ngổn ngang ở dưới sàn xe, không rõ sự tỉnh mạch đó duy trì trong bao lâu đến khi tiếng nức nở khe khẽ của Tiêu Dật vang lên, Trình Kiệt mới chịu buông Tiêu Dật ra ngồi sang ghế lái chính. Trình Kiệt nhắc Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, hắn bắt lực đưa tay lên giúp cậu lau đi gương mặt có nước mắt kia:

“Bởi vì anh thích em đến phát điên rồi...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 118: Em Là Tất Cả Của Anh

Tiêu Dật có nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt, nếu như trước đây nghe được sẽ thật vui vẻ, nhưng hiện tại nghe được chỉ cảm thấy tủi thân muốn khóc mà thôi. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang rất ảm ức, hẳn cũng biết cậu nhất định là tức giận với hắn, nhưng mà hắn cũng không có cách nào khác cả, giống như câu nói hắn nói ở phía trên... bởi vì hắn thích Tiêu Dật đến phát điên rồi, hắn không thể nhẫn nhịn được khi biết tin có người để ý cậu, không thể nào bình tĩnh được khi cậu hàng ngày vẫn cùng người kia gặp mặt qua lại, cho dù hắn có đúng hay là sai đi chăng nữa chỉ cần hắn có cảm giác người nào đó có ý đồ với Tiêu Dật là hắn nhất định sẽ phải ngăn cản ngay lập tức.

Từ trước đến giờ Trình Kiệt quen bạn gái, hắn chưa bao giờ kích động đến như vậy cả, nhưng cô gái đó đều rất bình thường mà chia tay, không có một chút may mắn duyên kiếp nào. Nhưng từ sau khi có Tiêu Dật, Trình Kiệt hẳn giống như là rơi vào một cái vòng tròn luẩn quẩn, chỉ cần hắn còn ý thức là khi đó hắn liền suy nghĩ tới Tiêu Dật, hắn muốn cậu chỉ ở trong tầm mắt của hắn, để cho hắn có thể dễ dàng nhìn thấy được những kẻ mang ý đồ muốn tiếp cận cậu.

Đồng ý cho Tiêu Dật rời khỏi Trình thị, nhắm mắt cho cậu dọn ra ngoài ở riêng chính là quyết định rất khó khăn đối với hắn, bởi vì khi đó việc kiểm soát cậu sẽ khó khăn hơn. Hắn không cần biết Tiêu Dật có thích hắn hay không, cũng không cần biết cậu có đối tượng để ý hay chưa, trong tâm trí hắn luôn tâm niệm một điều rằng chính là, Tiêu Dật là của hắn, những

người khác cho dù có thích đến đâu cũng đừng hòng cướp đi, ngay cả nếu như cậu có ý định chạy trốn khỏi hắn, hắn cũng có thể bắt cậu lại buộc chặt bên cạnh mình, chỉ cần cậu ở trước tầm mắt của hắn, ở bên cạnh hắn đến khi hắn mất đi ý thức, những việc khác đối với hắn không quan trọng.

“Xin lỗi Tiêu Dật, buổi hẹn hò này của chúng ta để ngày mai đi có được không?” Trình Kiệt hôn nhẹ vào trán của Tiêu Dật khẽ nói

Tiêu Dật có chuyện rất khó hiểu, Trình Kiệt rất quan tâm cậu, cũng rất cưng chiều cậu, nhưng cậu luôn cảm thấy hắn hình như đã thái quá rồi. Trình Kiệt rất kỳ quái, sự chiếm hữu của hắn thật sự rất cao, Tiêu Dật lúc trước muốn Trình Kiệt chỉ quan tâm mình mà thôi, nhưng sự quan tâm này không phải là sự quan tâm mà cậu muốn, hắn chẳng khác gì một con thú cứng đầu chưa được thuần hóa, chỉ cần gặp chuyện gì đó liền sẽ phô trương sức lực mạnh mẽ đạt được điều hắn muốn, không cần biết người khác sẽ bị hắn dọa cho hoảng sợ như thế nào, ngay cả là người kề cận bên cạnh hắn là cậu đây cũng bị dọa cho hốt hoảng.

“Tiêu Dật đừng khóc nữa được không?” Trình Kiệt ôn nhu lau nước mắt cho Tiêu Dật

Tiêu Dật nghiêng đầu né tránh hành động kia của Trình Kiệt, Trình Kiệt thở dài thu tay lại, hắn giúp Tiêu Dật lấy áo thun mặc lại vào người. Tiêu Dật dù giận đến mấy cũng muốn mặc lại đồ, cả người cậu đau nhức cho nên cúi người xuống có điểm bất tiện, Trình Kiệt hiện tại giúp cậu mặc đồ vào người cậu cũng rất phối hợp nghe theo hắn.

“Anh xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật cắn cắn môi vốn định không nói chuyện với Trình Kiệt nữa nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định nói ra:

“Anh đừng như vậy nữa có được hay không, nếu như anh cứ làm ra những chuyện như ngày hôm nay nữa em thật sự sẽ nghĩ rằng anh không

thích em, còn có chuyện về Đỗ Thư Cách em không biết anh vì sao lại biết anh ấy, cũng không biết anh đã nghe ai nói cái gì nhưng mà giữa em và anh ấy chỉ đơn giản là tình sư huynh học đệ mà thôi, cũng chẳng thể nào là người học chung một trường đại học đến bây giờ liền làm như không quen biết gì được”

Trình Kiệt tin tưởng Tiêu Dật không có ý gì với Đỗ Thư Cách, nhưng mà hồ ly nhỏ nhà hắn rất chậm hiểu, việc Đỗ Thư Cách thích cậu chắc chắn phải đợi đến khi chính miệng hắn ta nói ra thì cậu mới biết, thế cho nên chỉ bằng lúc này hắn tự mình nói cho cậu biết, cũng là muốn xem phản ứng của cậu ra sao:

“Vừa mới rồi anh ta gọi điện tới cho em, anh ta nói với anh rằng khoảng thời gian lúc em đi làm chính là khoảng thời gian của anh ta”

Thật ra Đỗ Thư Cách không có nói như vậy, việc này là do Trình Kiệt tự mình thôi phòng lên mà thôi:

“Anh ta thích em đó, buổi sáng hôm nay anh ta có đến nhà của em, lúc đấy em đang ngủ, anh ta đã ngồi đợi em một lúc rồi. Sau đó chuyện hợp đồng kia căn bản chỉ là do anh ta cố tình làm trễ nải thời gian của chúng ta mà thôi, em không nhận ra hay sao?”

Tiêu Dật nhú mày tức giận, cậu nghĩ Trình Kiệt nhất định là ghen đến phát điên lên rồi:

“Anh nói cái gì thế hả? Hai người bọn em đã bốn năm không gặp mặt nhau, hơn nữa lúc còn ở trong trường đại học cũng chỉ coi như là có quen biết mà thôi, cũng chẳng phải giống như trong phim nhìn thấy nhau là yêu nhau ngay được”

Trình Kiệt biết mình không có bằng chứng để chứng minh những điều hắn nói, cho nên việc Tiêu Dật không tin tưởng hắn cũng có thể hiểu được:

“Được rồi, em không chịu tin lời anh nói cũng được, cho dù anh có nói đúng hay không em sau này cũng nên duy trì khoảng cách với anh ta”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, cố gắng nín nhịn đau đớn trên người ngồi xuống ghế bên cạnh, cậu nghiêng đầu nhìn về phía cửa kính, cả một quá trình không có ý định muốn nhìn Trình Kiệt:

“Anh đừng có vô lý như vậy, anh ở công ty chạm mặt rất nhiều nghệ sĩ trẻ, hơn nữa trong số đó còn có bạn gái cũ của anh, em đã khi nào nói anh cái gì hay chưa. Em hiện tại nhận được hợp đồng quảng cáo, anh nói em sao có thể giữ khoảng cách với người ký hợp đồng với em đây, hơn nữa giữa em và Đỗ Thư Cách căn bản chỉ có cái gọi là bạn bè mà thôi”

Trình Kiệt thở dài:

“Em đối với anh ta chỉ là bạn bè, nhưng anh ta đối với em còn trên cả bạn bè”

Tiêu Dật mím môi không muốn nói chuyện với Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt nhìn cậu một lượt rồi khởi động xe muốn về nhà.

“Tiểu Dật, những việc anh làm đều là muốn em mãi ở bên cạnh anh, anh sẽ không làm ra những việc tổn hại đến em. Lúc trước anh quả thật đã có một vài bạn gái, số nữ nghệ sĩ trong Trình thị quả thật cũng có một số người đã từng là bạn gái của anh, nhưng anh hiện tại căn bản không còn tình cảm gì với bọn họ nữa, những điều anh nói đều là sự thật em tin tưởng thì tốt, không tin cũng chẳng sao, anh chỉ nói một lần này thôi... anh thật sự rất thích em, cho nên những người khác cho dù có thích em đến mấy cũng không thể chạm vào em được”

Trình Kiệt vừa lái xe vừa nói chuyện với Tiêu Dật, hẳn không biết người ngồi bên cạnh có nghe thấy những lời mà hắn nói hay không, nhưng cậu từ đầu đến cuối không có ý định đáp lại, chỉ thấy đôi mắt kia nhắm nghiền, khuôn ngực phập phồng mang theo hơi thở bình ổn.

Trình Kiệt là người lăn lộn trên thương trường đã nhiều năm, cho nên những loại người mà hắn gặp chỉ sợ còn nhiều hơn là những bước chân mà Tiêu Dật đã từng đi, hắn chỉ cần nhìn lướt qua một chút là có thể đánh giá được đối phương là người ra sao, mang theo ý đồ gì, huống hồ Đỗ Thư Cách kia lại đánh chủ ý lên người hồ ly nhỏ nhà hắn cho nên hắn càng phải cảnh giác hơn, dù sao đối với hắn chỉ có một đạo lý rằng thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Trình Kiệt mang Tiêu Dật trở về nhà của mình, người nọ vừa mới trải qua một hồi hoan ái mãnh liệt cho nên lúc này đã sớm ngủ say rồi, khi hắn bế cậu vào trong nhà cậu ngay cả một cái nhú mày cũng không có. Trình Kiệt rất thích Tiêu Dật, thực sự rất thích, thích nhất từ trước cho đến bây giờ, thế cho nên hắn mới có thể lo lắng cho cậu đến như vậy, chỉ cần cậu biến mất khỏi tầm mắt của hắn là hắn sẽ đứng ngồi không yên, chỉ cần cậu buồn bã là trái tim hắn sẽ tự động giống như một thiết bị cảm ứng nhạy bén mà đau nhói, chỉ cần cậu mỉm cười là hắn có thể vui vẻ mãi nguyện trong lòng.

Giống như một món đồ chơi mà mình yêu thích, người ta sẽ vô cùng nâng niu, cho dù có đi đâu đó cũng muốn phải mang theo ở bên cạnh. Nhưng một khi có một người nữa xuất hiện, đối phương cũng thích món đồ chơi đó của bạn, hỏi mượn bạn không cho, đối phương sẽ tìm cách tranh giành cướp lấy, bạn sẽ dùng sức mà giằng co lại, giằng co bất chấp hết mọi thứ chỉ cần món đồ chơi đó vĩnh viễn ở trong tầm tay của mình, bất chấp hết tất cả kể cả khi món đồ chơi đó trong khi hai người tranh chấp có bị hư hỏng hay là không. Trình Kiệt chính là như vậy, còn Tiêu Dật chính là thứ mà hắn cực kỳ yêu thích kia, nếu như không xuất hiện một người khác muốn cướp lấy cậu thì hắn sẽ đối với cậu vĩnh viễn ôn nhu cưng chiều, nhưng một khi có người khác xuất hiện rồi, sự chiếm hữu kia lại biến thành mãnh liệt, điên cuồng, độc đoán, mặc kệ là cậu có đồng ý hay không đồng ý, mặc kệ là cậu có vui vẻ hay không vui vẻ, cho dù có phải dùng biện pháp

xấu xa đến thế nào đi chăng nữa, hắn cũng phải giữ được cậu ở trong tầm tay.

Người ta nói nếu như yêu thích một người chính là chỉ cần người khác được vui vẻ, đôi khi buông tay để người đó rời đi lại có thể đổi được hạnh phúc cho người đó. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của người ta mà thôi, đối với Trình Kiệt mà nói không có ai khác ngoài hắn có thể cho Tiêu Dật được sự vui vẻ cả, cho nên bởi vì yêu thích cậu hắn mới muốn buộc chặt cậu ở bên cạnh như thế, cái gọi là buông tay chính là sự hèn nhát không tự tin mang lại được hạnh phúc cho người mình yêu. Trình Kiệt biết sự yêu thích này của mình có một chút tiêu cực, nhưng lại chẳng có cách nào hạn chế sự tiêu cực đó, cái gọi là thích một người đến phát điên lên chính là như vậy.

Trình Kiệt nhớ lần đầu tiên hắn gặp Tiêu Dật là lúc cậu lên đi thang máy dành cho tổng giám đốc, nhưng lúc ấy hắn không để ý đến cậu quá nhiều. Hắn đối với Tiêu Dật không phải là thứ tình yêu sét đánh thần thánh, nhìn thấy cậu lần đầu tiên không có một chút ấn tượng gì quá sâu sắc, chỉ đến khi gặp lại cậu lần thứ hai, hắn phát hiện ra cậu là đang diễn trò muốn hắn có ấn tượng tốt đối với cậu. Trình Kiệt là tổng giám đốc lớn của câu ty giải trí, những mảnh khoe lấy lòng của các nghệ sĩ cho dù có điều luyện đến mấy hắn cũng đều nhìn ra được, huống chi Tiêu Dật căn bản chỉ là người bình thường mà thôi. Trình Kiệt không thẳng thắn vạch trần cậu, nhưng lại có thể cùng cậu diễn qua diễn lại một chút, cái gọi giống như là thứ thuốc an thần vậy, mệt mỏi liền uống một viên, uống đến mức chỉ cần hơi mệt mỏi một chút liền mang ra uống, Tiêu Dật chính là thuốc an thần của Trình Kiệt, cùng cậu diễn trò một chút, vui vẻ một chút liền muốn nhiều hơn nữa, mức độ cứ như vậy tăng lên, tăng đến mức hắn hiện tại phải có cậu mới được.

Tiêu Dật tỉnh dậy đã là buổi chiều, sắc trời không sáng không tối chính là kiểu lơ mơ chuyển giao, căn phòng lớn quen thuộc đã một thời gian rồi cậu không nằm ở trên chiếc giường này, mọi đồ đạc bày trí trong phòng không

có một chút thay đổi nào cả, nhắm mắt cậu cũng có thể lấy được đồ vật mà cậu muốn lấy. Trình Kiệt không có ở trong phòng, thân thể cậu cảm giác rất khó chịu, trên người cũng có thể ngửi thấy được mùi vị hoan ái đặc trưng. Tiêu Dật có chứng sạch sẽ nhưng không đến mức thái quá, mức độ chỉ là cao hơn người bình thường một chút mà thôi, đối với việc cả người không được tắm rửa khi trải qua chuyện đó rất không vừa lòng chính vì thế cậu liền cố gắng nén đau nhức trên người bước tới phía phòng tắm.

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Tiêu Dật có một chút giật mình khi thấy Trình Kiệt đang nằm ngâm mình ở trong bồn nước lớn, cậu thất thần không biết nên phản ứng ra sao thì hắn đã thản nhiên nhìn về phía cậu trầm giọng nói:

“Qua đây đi”

Giống như một mệnh lệnh mà Tiêu Dật cứ như vậy ngây ngốc nghe theo, cậu chậm rãi bước tới phía Trình Kiệt, Trình Kiệt đưa tay kéo lấy bàn tay của Tiêu Dật, cậu theo đó cũng ngồi xuống trên thành của bồn tắm, hắn khẽ nắm lấy cổ tay phải của cậu cúi đầu dịu dàng hôn lên đó:

“Đã dậy rồi sao?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt ừ một tiếng, Trình Kiệt chuyển hướng hôn lên mu bàn tay của cậu, hôn đến từng ngón tay thon dài kia:

“Em vẫn còn giận sao?”

Trình Kiệt là một người đàn ông xuất sắc, hắn xuất sắc trên mọi phương diện, Tiêu Dật là một chàng trai bình thường, gương mặt có một chút dễ nhìn hơn người thường, dáng người cũng có một chút tốt hơn người ta, nhưng lại không có việc gì được coi là làm đến mức xuất sắc cả. Đôi khi Tiêu Dật nghĩ, Trình Kiệt hoàn hảo như thế nhưng lại rất cứng chiều một người bình thường như cậu, cậu cảm nhận được sự chiếm hữu của hắn đối

với cậu cho nên cậu biết tình cảm hẳn dành cho cậu nhiều hơn là cậu dành cho hẳn.

Trình Kiệt cởi áo trên người của Tiêu Dật, sau đó lại cởi quần giúp cho cậu, dĩ nhiên tiếp theo liền ôm cậu vào trong bồn tắm ngồi ở đó. Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt khẽ cúi đầu hôn lên mái tóc cậu:

“Đừng giận anh nữa, nếu không anh cũng không biết mình nên phải làm gì tiếp theo”

Tiêu Dật cũng không biết mình nên phải làm gì tiếp theo, hiện tại không biết, tương lai lại càng không biết, lúc đầu chỉ là muốn dựa vào Trình Kiệt để vào Trình thị, nhưng không ngờ chuyện lại phát sinh ra đến tình huống này, một tình huống mà cậu tiến không được, lùi cũng không được, ở lại chẳng được mà rời đi cũng không xong.

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, cằm đặt ở trên vai cậu nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cậu:

“Tiêu Dật, em chính là tất cả của anh, cho nên chỉ cần là những chuyện liên quan đến em anh sẽ không thể nào mà bình tĩnh được”

Tiêu Dật giật mình quay lại nhìn Trình Kiệt, nhìn tới ánh mắt chân thành kia của hẳn cậu liền hốt hoảng đứng hình, cậu không hy vọng mình là tất cả của Trình Kiệt, cũng không hy vọng hẳn lại coi cậu quan trọng như thế. Không phải Tiêu Dật không thích Trình Kiệt, mà là cậu lo lắng chuyện này rồi sẽ chẳng đi đến đâu cả, mà nếu như cho dù cậu có muốn mơ mộng về chuyện này đi chẳng nữa thì ba mẹ cậu cũng sẽ không đồng ý, cứ cho cậu không quan tâm đến việc người khác nói mình ra sao, nhìn mình thế nào thì cậu cũng không thể không quan tâm đến việc người đã sinh thành ra mình nói cái gì.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 119: Hẹn Hò Không Thành

Tiêu Dật muốn mở miệng nói với Trình Kiệt rằng đừng để cậu trở thành tất cả của hắn, nhưng mỗi khi lời nói định phát ra ngoài miệng rồi lại bị cậu nuốt trở về vào trong, đến cuối cùng cậu chỉ có thể im lặng. Có một sự thật rằng, cho dù Tiêu Dật có nói hay không nói thì Trình Kiệt cũng sẽ bỏ ngoài tai mà thôi, trong bộ não của hắn sẽ tự động thu nhận những lời nói hắn thích nghe, còn những lời mà hắn không thích sẽ tự động bị xóa sạch.

“Anh rất thích em, cực kỳ thích em, thích em đến mức không thể không có em được...” Trình Kiệt nói

Tiêu Dật không muốn nghe thêm nữa, cậu sợ mình càng nghe sẽ càng thấy đau lòng mà luyến tiếc, cuối cùng liền đưa tay bao lấy gương mặt của Trình Kiệt, ngẩng đầu hôn vào môi hắn, muốn mang nụ hôn này ngăn cản lời nói kia. Nước trong bồn trải qua một thời gian đã không còn nóng nữa, nhưng điều đó cũng không cản trở được việc có hai người đang quấn quýt lấy nhau, Trình Kiệt đỡ lấy cần cổ phía sau của Tiêu Dật, đầu lưỡi mềm mại chậm rãi kiên định tiến vào trong khoang miệng cậu, hôn đến khi bên khóe miệng cậu cũng có một dòng nước nhỏ trong suốt chảy ra, hôn đến khi hô hấp hai người trở nên gấp gáp, hôn đến khi thần trí mê muội, hôn đến khi Tiêu Dật cả người mềm nhũn, nhưng nụ hôn này lại chẳng thể có cách xóa tan đi được sự ngổn ngang trong lòng cậu.

Cái gì gọi là nhất kiến chung tình, cái gì gọi là tình yêu sét đánh, thế gian này rốt cuộc có bao nhiêu người có được thứ tình yêu dễ dàng như thế. Nếu

như chỉ vì một cái lãng mạn nhất thời, nếu như chỉ vì một cái bông bột thoáng qua, liệu đã đủ để gọi là tình yêu hay chưa, tình yêu đích thực chính là thứ tình yêu bền vững nhất, chính là thứ tình cảm mà Tiêu Dật đang dần vật đau đớn, chính là cái sự bận lòng vướng víu một cứ tự nhiên ập tới thế này.

Tiêu Dật cậu cũng thích Trình Kiệt, thích đến mức cậu rất đau lòng thương tâm, thích đến mức không dám tưởng tượng ra việc nếu như sau này không có hân nữa thì sẽ thế nào. Khóe mắt Tiêu Dật bất giác ẩm ướt, Trình Kiệt cảm thấy được vị mặn ấm nóng hòa vào trong khoang miệng liền giật mình buông Tiêu Dật ra, hân phát hiện ra hồ ly nhỏ của mình thế nhưng đang khóc, chỉ cần cậu khóc hân sẽ đau lòng vô lực, chỉ cần cậu khóc hân sẽ lo lắng gấp gáp. Trình Kiệt đưa tay lên chạm vào khóe mắt của Tiêu Dật dịu giọng hỏi:

“Em sao thế, tại vì sao đột nhiên khóc?”

Tiêu Dật lắc đầu không nói, Trình Kiệt không có cách nào khác cả chỉ biết ôm lấy cậu khẽ vuốt nhẹ sống lưng nhỏ kia:

“Em đừng khóc có được không, em khóc lòng anh sẽ đau theo”

Cái gọi là đàn ông không nên rơi lệ trước mặt người khác đối với Tiêu Dật mà nói giữa người khác và Trình Kiệt là hai đối tượng hoàn toàn khác nhau. Trình Kiệt là người mà khi cậu ở bên có thể tùy ý muốn làm gì thì làm, ngay cả khóc trước mặt hân cũng cảm thấy tự nhiên mà không cần phải che giấu cái gì cả. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật, ở bên cạnh cậu dỗ dành:

“Em sao thế, có phải cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào hay không?”

Tiêu Dật bảo trì im lặng, cả người mệt mỏi cứ như vậy tựa vào vai Trình Kiệt, cảm nhận sự cưng chiều, lo lắng từ hân. Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiêu Dật:

“Đừng khóc nữa, lát nữa chúng ta còn phải đi hẹn hò nữa, anh đã chuẩn bị hết tất cả mọi thứ rồi, chỉ cần có em là trọn vẹn thôi”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Anh chuẩn bị sao?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Như vậy mặc quần áo thôi”

Trình Kiệt cùng Tiêu Dật bước ra khỏi bồn tắm, khăn lông vắt ở trên giá được Trình Kiệt mang đến giúp Tiêu Dật lau khô nước ở trên người. Trình Kiệt cực kỳ quan tâm Tiêu Dật, chỉ thông qua những hành động nhỏ mà hẳn làm cho Tiêu Dật thôi cũng đủ biết cậu đối với hẳn quan trọng như thế nào. Tiêu Dật làm sao có thể không nhận ra điều này, đáng tiếc hẳn lại là một người đàn ông mà cậu cũng là một người đàn ông. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt, muốn tại thời điểm này ghi nhớ thật kỹ gương mặt của hẳn, cho dù sau này hẳn và cậu không có kết quả đi chăng nữa thì chí ít trong ký ức vẫn luôn tồn tại một người vì cậu mà chăm sóc tận tình chu đáo đến thế.

Phòng ngủ của Trình Kiệt ở tầng hai, Tiêu Dật mặc quần áo xong liền đi qua chỗ cửa sổ nhìn một chút, vốn chỉ muốn quan sát xem sắc trời ngày hôm nay thế nào, đã tối hay vẫn còn sáng mờ, lúc cậu đưa mắt nhìn xuống phía dưới sân cỏ, nơi có dàn hoa tử đằng màu tím nở rộ kia thì bất ngờ, bởi vì phía dưới đó được trang trí rất nhiều đèn nháy, có rất nhiều ngôi sao được thắp sáng từ những bóng điện nhỏ, còn có một cái lều đã được dựng sẵn ở đó. Trình Kiệt không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau Tiêu Dật, hẳn đưa tay ôm lấy eo cậu khẽ hỏi:

“Có thích không, em có thích buổi hẹn hò như thế hay không?”

Tiêu Dật nhìn bài trí bên dưới vô cùng công phu, một khoảng sân rộng như vậy đều được thắp sáng bởi những dây đèn lấp lánh:

“Anh một mình làm hả?”

Trình Kiệt ừ nhẹ, Tiêu Dật chăm chú nhìn xuống phía dưới:

“Có phải mất rất nhiều thời gian hay không?”

Trình Kiệt đặt cằm của mình lên vai Tiêu Dật:

“Chỉ cần em thích là được rồi”

Tiêu Dật lúc này mới để ý bàn tay phải của Trình Kiệt có một vết xước rất dài, cậu nhú mày gỡ tay của hắn trên eo cậu ra rồi cầm lấy bàn tay đó nhú mày hỏi:

“Là vì làm những thứ đó sao?”

Trình Kiệt chỉ nhìn Tiêu Dật mỉm cười thôi, một vết thương nhỏ này đối với hắn căn bản không có một chút đau đớn nào. Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt đi tới phía tủ thuốc, mở ngăn tủ đó ra tìm kiếm một hồi cuối cùng cầm tới một miếng băng dán cá nhân, cậu cẩn thận mang miếng băng dán đó dán lên vết thương của Trình Kiệt:

“Anh sau này không cần làm như thế, hơn nữa bị thương rồi tại sao không biết dán băng cá nhân vào chứ”

Đợi Tiêu Dật dán băng cá nhân xong cho Trình Kiệt, hắn liền kéo lấy cậu vào lòng rồi bước đi:

“Được rồi, chúng ta bây giờ có thể hẹn hò rồi”

Vốn dĩ muốn dành nguyên một ngày để hẹn hò, nhưng cả ngày hôm nay lại xảy ra một chút sự cố cho nên Trình Kiệt mới cố gắng bài trí chỗ này công phu như vậy, muốn cho Tiêu Dật một buổi tối lãng mạn. Tiêu Dật thích ăn thịt nướng, Trình Kiệt đặc biệt vì cậu mà chuẩn bị một cái bếp nướng nhỏ, hơn nữa còn ướp sẵn thịt bỏ vào trong hộp, chỉ cần mang thịt bỏ lên bếp nướng nướng chín là có thể ăn. Tiêu Dật đứng ở bên cạnh Trình Kiệt nướng thịt, thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn tới khung cảnh ở chỗ này một chút, cuối cùng khóe miệng bất giác mỉm cười, đầu nhỏ cũng tự động tựa lên vai của Trình Kiệt:

“Anh cũng thật là biết dỗ dành người khác mà, có phải lúc trước cũng như vậy rồi hay không?”

Trình Kiệt bình thản đáp lời:

“Lúc trước căn bản không cần nhọc lòng như vậy, cũng chỉ có em mới khiến cho anh phải tốn nhiều tâm tư như thế mà thôi”

Đúng lúc này có một người đàn ông lù lù từ bên ngoài bước vào trong sân, mãi cho đến khi người đó nâng giọng nói lớn thì Tiêu Dật mới giật mình đứng ngay ngắn lại.

“Cái gì thế này, tôi đúng là có lộc ăn mà”

Tiêu Dật đứng cách xa Trình Kiệt một chút, cậu xoay người phát hiện ra người tới là Tống Ngộ Phàm, hiện tại cậu có một chút luống cuống không biết nên phải nói cái gì mới phải. Trình Kiệt liếc mắt nhìn Tống Ngộ Phàm, hắn còn tưởng về đến nhà của hắn rồi là sẽ không có bất cứ ai làm phiền không khí hạnh phúc này của hắn và Tiêu Dật nữa, không ngờ Tống Ngộ Phàm kia lại như âm hồn không tan mang theo một chai rượu lớn đi tới chỗ này:

“Cậu đến có việc gì thế?”

Tống Ngộ Phàm bước về phía Trình Kiệt:

“Cậu có phải là biết hôm nay bọn tôi sẽ tới cho nên mới chuẩn bị hết mọi thứ như thế này rồi hay không?”

Trình Kiệt nhú mào:

“Bọn tôi? Là ý gì đây?”

Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Mấy ngày nay nhân viên trên dưới Trình thị đều phải tăng ca, đến ngày giải quyết xong mọi chuyện rồi thì tổng giám đốc lại không có khen thưởng gì cả, ngay cả một bữa cơm cảm ơn cũng không có. bọn họ là gào thét cùng với tôi, cho nên tôi mới bất đắc dĩ nói bọn họ đến nhà cậu tiệc tùng một bữa”

Trình Kiệt lập tức đen mặt:

“Nói cái gì thế hả? Nói với bọn họ không cần tới, ngày mai tôi đến công ty sẽ phát tiền thưởng là được rồi”

Tống Ngộ Phàm bước về phía Tiêu Dật:

“Này sao mà được chứ, hẹn cũng đã hẹn rồi, bây giờ lại nói bọn họ không cần tới thì còn ra thể thống gì nữa, cậu nói xem có phải không hả Tiêu Dật?”

Tiêu Dật bị gọi tên liền giật mình há một tiếng lúng túng gật đầu:

“Đúng... đúng vậy”

Tống Ngộ Phàm rất thích trêu chọc Tiêu Dật, bởi vì cậu ta không thể làm gì được Trình Kiệt cho nên cậu chỉ có thể quay sang trêu chọc với Tiêu Dật

mà thôi, chỉ cần làm cho Tiêu Dật lúng túng luống cuống, người nào đó sẽ tự động tức giận gấp gáp.

“Đúng rồi Tiêu Dật, cậu sao lại tới đây thế, hơn nữa chỗ này còn...”

Tiêu Dật khó xử, nghĩ nghĩ một hồi liền giải thích thế này:

“Là anh ấy hôm nay biết mọi người sẽ tới, cho nên mới gọi tôi tới giúp một tay”

Tống Ngộ Phàm cũng không có ý định đùa dai nữa, xem sắc mặt thối của Trình Kiệt khẳng định đã muốn đánh người rồi:

“Thì ra là thế hả ha ha”

Tống Ngộ Phàm rất thức thời, đứng một lúc liền kiếm cớ đi vào trong nhà, Tiêu Dật thấy Tống Ngộ Phàm đi vào trong rồi liền quay sang nói với Trình Kiệt:

“Hay là em về trước”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Không cần, ở lại đây đi”

Tiêu Dật do dự:

“Nhưng mà...”

Trình Kiệt bất ngờ kéo Tiêu Dật vào trong lòng mình:

“Không nhưng mà gì cả”

Tiêu Dật lo lắng sợ Tống Ngộ Phàm sẽ nhìn thấy cảnh này thì không hay, thế cho nên cậu giãy giụa muốn đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút:

“Anh đừng như vậy mà, để Tống Ngộ Phàm thấy được sẽ không biết phải giải thích sao đâu”

Trình Kiệt thở dài, dùng sức ôm chặt lấy Tiêu Dật hơn:

“Không sao đâu, ôm một chút rồi anh sẽ bỏ ra”

Tiêu Dật biết mình có phản kháng cũng không có cách nào khác, chỉ bằng cứ đứng im ở một chỗ cho người ta ôm thì hơn, đúng lúc này ngoài sân lại có tiếng bước chân của rất nhiều người, hơn nữa còn kèm theo tiếng nói chuyện qua lại, Tiêu Dật nhanh chóng nhéo vào tay của Trình Kiệt một cái rồi nhú mào:

“Có người tới đây”

Người tới là nhân viên được Tống Ngộ Phàm sắp xếp mang đồ ăn cùng rượu tới, mọi thứ sớm đã có nhân viên làm cho nên chỉ trong khoảng mười phút một dãy bàn dài toàn đồ ăn cùng rượu đã được sắp xếp xong, cái lều nhỏ mà Trình Kiệt dựng lên ở chính giữa cho nên sẽ cản trở lối đi một chút thế vì thế một người nhân viên liền quay sang hỏi hẵn:

“Chiếc lều có cần dọn đi hay không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Không cần đâu, cứ để ở chỗ đó cho tôi là được rồi”

Sau khi nhóm nhân viên kia ra về Tiêu Dật liền khó hiểu hỏi Trình Kiệt:

“Tại sao không để bọn họ dọn cái lều này đi?”

Trình Kiệt bước gần về phía Tiêu Dật, hẵn cầm lấy bàn tay của cậu để ở phía trên đùi quần của hẵn, nơi đó không rõ tại vì sao lại hơi nhô lên một chút, hơn nữa nhiệt độ cũng là nóng khác thường:

“Lều này phải là em dọn mới được”

Tiêu Dật đen mặt thu tay lại:

“Anh đừng dẫn một chút không được sao, nếu không em sẽ trở về đây”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Được rồi, lều để ở chỗ này đợi đến khi bọn họ về rồi chúng ta vào trong đó một chút, anh có cái này muốn cho em xem”

Lần này Tống Ngộ Phàm thay Trình Kiệt mời toàn bộ nhân viên trên dưới của Trình thị tới nhà của hắn, khoảng sân rộng lớn nhà Trình Kiệt lúc này có rất nhiều người, tiếng nói cười nói vang vọng. Tiêu Dật đứng ở một góc âm thầm quan sát Trình Kiệt đang bị nhóm lãnh đạo trong công ty vây quanh nói chuyện, đúng lúc này Tiểu Khiết liền đi tới bên cậu nói:

“Lâu lắm rồi không thấy cậu tới công ty nữa”

Tiêu Dật giật mình quay sang nhìn Tiểu Khiết, vừa mới rồi cậu đứng ở chỗ nhìn Trình Kiệt đến ngây ngốc rồi thế cho nên có người đi tới cạnh mình cũng không phát hiện ra:

“Tôi tìm được công việc mới rồi”

Tiểu Khiết bất ngờ:

“Công việc mới? Cậu không có ý định làm nghệ sĩ nữa hả?”

Tiêu Dật chậm rãi nướng mấy miếng thịt ở trên bếp:

“Gần đây ký được một hợp đồng quảng cáo rồi cho nên làm sao có thể rảnh rỗi nữa, hơn nữa tôi cũng không phải là nghệ sĩ của Trình thị”

Tiểu Khiết há một tiếng:

“Cậu không phải là nghệ sĩ của Trình thị, như vậy cậu là nghệ sĩ của công ty nào?”

Tiêu Dật thản nhiên đáp:

“Là nghệ sĩ tự do, không có ý định ra nhập công ty giải trí”

Tiểu Khiết im lặng một chút rồi mới nói:

“Có phải cậu và Trình tổng xảy ra vấn đề gì rồi hay không? Tại sao Trình thị điều kiện tốt như thế, hơn nữa lấy quan hệ giữa cậu và anh ta không lý nào lại gặp bất lợi gì tiếp theo được”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt ở phía xa rồi lại quay sang trả lời Tiểu Khiết:

“Nếu như sau này chúng tôi không còn gì nữa cả, đến lúc ấy tôi không phải lại trở về con số không hay sao. Chỉ bằng lúc này tự mình tạo dựng, tuy rằng có vất vả một chút nhưng tương lai cũng không cần phải dựa dẫm vào anh ấy nữa”

Nếu như để Trình Kiệt nghe được lời nói này của Tiêu Dật hẳn nhất định sẽ không vui, nghiêm trọng hơn nữa còn có thể nổi giận với cậu, bởi vì điều mà Trình Kiệt muốn chính là sự dựa dẫm vào mình của Tiêu Dật, hẳn muốn cậu vĩnh viễn coi hắn là chỗ dựa, chỉ cần cậu có việc gì sẽ chủ động chạy tới nói hắn giúp đỡ, đối với vấn đề đó hẳn không những không phiền ngược lại còn cảm thấy được vô cùng vui vẻ, cảm giác được một điều rằng Tiêu Dật không có hắn thì sẽ không được.

Tiểu Khiết gật đầu:

“Cậu nói cũng có chỗ đúng, nhưng mà theo tính cách của Trình tổng thì anh ta sau khi chia tay đối tượng sẽ có một khoản bồi thường vô cùng hậu hĩnh, cậu không cần lo lắng anh ta gây khó dễ cho cậu đâu”

Đúng lúc này ở phía trước liền có một giọng nói âm trầm lạnh lẽo cắt ngang lời nói của Tiểu Khiết:

“Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tiêu Dật theo phía phát ra tiếng nói kia liền giật mình, Trình Kiệt không biết từ khi nào đã đứng ở chỗ này, cậu cũng không biết hẳn đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người bọn cậu hay chưa, chỉ thấy được gương mặt của hẳn hình như đang không vui. Lúc Tiêu Dật quay sang bên cạnh định nói với Tiểu Khiết thì đã thấy cô ấy đang xoay người bước tới chỗ khác rồi, Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật rồi khàn giọng nói với cậu:

“Đi theo anh”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt xoay người bước vào trong nhà, cậu đứng ở chỗ này đợi một chút mới dám bước vào trong bởi vì cậu sợ người khác sẽ nghi ngờ không tốt, thật ra thì trong Trình thị nhân viên nào nhiều chuyện một chút liền có thể biết được Trình tổng của bọn họ đối với một nghệ sĩ thực tập gọi là Tiêu Dật có mối quan hệ không tầm thường, việc Trình tổng mỗi lần đi làm liền mang theo nghệ sĩ thực tập họ Tiêu kia đi làm cùng, hơn nữa mỗi ngày còn ở trên tầng thứ 49 không biết làm cái gì.

Đèn trong phòng khách không mở, lúc này ánh sáng duy nhất chỉ có từ phía bên ngoài sân chiếu vào trong, Tiêu Dật vừa mở cửa tiến một chân vào liền có một bàn tay kéo lấy cổ tay của cậu. Tiêu Dật giật mình khẽ quát:

“Đừng làm loạn, nếu có người đột nhiên vào sẽ không tốt đâu”

Trình Kiệt kéo theo Tiêu Dật đi tới phía hồ bơi, hồ bơi này cũng có cánh cửa phòng ngăn cách cho nên khi hẳn vừa kéo cậu vào trong liền mang cửa phòng đóng lại.

“Em sao lại hay nói chuyện với Tiểu Khiết thế hả?” Trình Kiệt ép sát Tiêu Dật vào bức tường phía sau khàn giọng hỏi cậu.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 120: Em Còn Quan Trọng Hơn Chính Bản Thân Anh

Tiêu Dật cảm nhận được sự tức giận từ trên người của Trình Kiệt, mỗi khi Trình Kiệt ghen tuông hơi thở sẽ trở nên khô nóng âm trầm, giọng nói khàn khàn giống như một con thú đang gầm ghe. Tiêu Dật đưa tay trống ở ở trước ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Không có gì đâu, chỉ là nói vài chuyện linh tinh mà thôi”

Trình Kiệt tiến sát mặt về phía Tiêu Dật:

“Chuyện linh tinh? Chuyện linh tinh mà em nói rồi cuộc là chuyện gì?”

Không gian xung quanh rất tối, hồ bơi cũng không mở đèn cho nên Tiêu Dật không thấy được ánh mắt có tia chiếm hữu bá đạo kia của Trình Kiệt:

“Cô ấy chỉ tùy tiện hỏi em tại sao gần đây không tới công ty nữa...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cắt ngang lời của cậu, bàn tay di chuyển xuống phía dưới eo cậu khẽ siết chặt hơn:

“Tại sao cô ấy lại quan tâm em như vậy hả, có phải là cô ấy cũng có ý gì đó với em hay không?”

Tiêu Dật đôi khi rất không thích tính cách này của Trình Kiệt, hằn ghen tuông đến mức giống như là muốn xung quanh cậu không được có ai ngoài một mình hằn vậy:

“Đừng có như vậy mà, cũng coi như là chỗ quen biết cho nên gặp mặt dĩ nhiên sẽ phải nói vài câu khách sáo rồi”

Trình Kiệt im lặng, bàn tay của hắn đột nhiên tiến vào trong áo của cậu, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng vội vã cản lại Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, nếu như anh cứ ở trong này mãi nhất định sẽ có người đi tìm đó”

Nếu như Trình Kiệt chỉ là một nhân viên bình thường đến chỗ này thì không có gì đáng để nói, nhưng hắn lại đường đường là Trình tổng, buổi tối ngày hôm nay chính là thời gian để mọi người tiếp cận hắn để thăng tiến trong công ty, nếu như hắn đột nhiên vắng mặt ắt sẽ có người đi tìm.

Trình Kiệt nghiêng đầu hôn lên cần cổ của Tiêu Dật, bàn tay kiên quyết muốn tiến càng lên cao trên khuôn ngực cậu xoa nắn:

“Không được, anh bây giờ rất muốn em”

Không thể không nói lời này của Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật trong lòng có một chút kiêu ngạo cùng vui sướng, nhưng mà Trình Kiệt đã tùy ý như vậy thì cậu cũng không nên nghe theo hắn, nếu như quả thật muốn làm cái gì đó cũng phải đợi đến khi mọi người trở về hết rồi mới được:

“Đừng như vậy, anh đột nhiên vắng mặt mọi người sẽ đi tìm anh, chúng ta không nên ở chỗ này... ngay bây giờ được”

Trình Kiệt nhắc bổng Tiêu Dật lên, hai tay đỡ lấy hông của cậu, Tiêu Dật thuận thế trống tay ở trên vai hắn khẽ quát:

“Trình Kiệt, anh đừng như vậy mà”

Trình Kiệt vốn định đưa Tiêu Dật tới chỗ ghế ngồi ở cách đó không xa, đúng lúc này cánh cửa phòng bơi lại mở ra, theo sau đó là hai giọng nam

nữ xen lẫn nhau cười đùa đưa tình.

“Chỗ này có được không?”

“Được”

“Nếu lỡ như Trình tổng đột nhiên tiến vào”

“Không sao, cậu ta sẽ không vào đâu”

“Anh vì sao chắc chắn như thế chứ?”

“Ha ha, nếu như vị kia nhà cậu ta không tới chỗ này thì cậu ta cũng sẽ không tới đâu”

“Người anh nói có phải là cậu ta hay không?”

“Hừm? Em ngay cả chuyện này cũng biết sao?”

“Không muốn biết cũng không được, cả công ty mỗi ngày đều bàn chuyện này, em còn có thể không biết hay sao”

Người vừa vào trong chính là Tống Ngộ Phàm cùng với một nữ tiếp tân mới chuyển tới Trình thị, bởi vì đèn trong hồ bơi không mở cho nên hai người bọn họ không hề phát giác ra được nơi này còn có Tiêu Dật và Trình Kiệt. Tiêu Dật nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của hai người, hơn nữa cũng hiểu được rằng người kia trong lời nói chính là cậu, cô gái kia nói cả công ty mỗi ngày đều bàn chuyện này, như vậy không phải một trăm người trên dưới Trình thị đã biết cả rồi hay sao.

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng kéo khóa cùng tiếng thở gấp ở trong hồ bơi liền nghiêng đầu khẽ nói vào tai Trình Kiệt:

“Bọn họ có phát hiện ra chúng ta không?”

Trình Kiệt cảm nhận được hơi thở nóng ấm phả vào vành tai mình liên khản giọng, bàn tay cũng không kiểm soát được mà siết chặt eo nhỏ của Tiêu Dật hơn:

“Như vậy chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ở lại chỗ này đến khi bọn họ xong việc mà thôi”

Tiêu Dật không dám phản kháng mạnh bởi vì cậu sợ hai người đang làm chuyện không đứng đắn kia sẽ phát hiện ra cậu, cậu cũng không muốn sẽ đứng ở chỗ này nghe lén chuyện đó của hai bọn họ thế cho nên Tiêu Dật liền nhúu mày nói nhỏ vào tai Trình Kiệt:

“Anh nghĩ cách rời khỏi chỗ này đi”

Trình Kiệt nghiêng đầu vươn đầu lưỡi ra liếm lấy vành tai của Tiêu Dật:

“Cách để rời khỏi chỗ này thì không có... anh chỉ có cách để bọn họ tự động rời khỏi đây mà thôi”

Tiêu Dật bị nhột khẽ thu cổ lại:

“Anh nếu như ra đó nói bọn họ rời đi, bọn họ nhất định sẽ phát hiện ra chúng ta cũng ở chỗ này mất”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật, thỏa thích xoa nắn vùng bụng mềm mại kia của cậu:

“Anh có cách không cần phải tự mình nói bọn họ cũng rời đi được, hơn nữa còn sẽ không phát hiện ra chúng ta cũng ở đây”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay đang làm loạn dưới bụng kia của Trình Kiệt:

“Đừng như vậy, trước hãy giải quyết vấn đề làm thế nào để bọn họ rời đi đi”

Trình Kiệt đột nhiên cởi khóa quần của Tiêu Dật ra:

“Anh không phải đang giải quyết đây hay sao”

Nói rồi hắn liền đưa bàn tay luồn vào trong quần lót của cậu nắm lấy vật cứng nóng ở giữa hai chân cậu kia, Tiêu Dật không kịp chuẩn bị gì cả liền rên lên một tiếng, giây tiếp theo liền hoảng sợ vội vã cúi đầu mang miệng của mình ngậm chặt vai của Trình Kiệt:

“Ha... ừm”

“Tiếng gì vậy?” Cô gái nọ nâng giọng giật mình

Trình Kiệt tà ác nói khẽ vào tai Tiêu Dật thế này:

“Em nếu như không kêu lên một chút, rất có thể bọn họ sẽ mở đèn lên đấy”

“Tiếng gì thế, anh có nghe thấy hay không?” Cô gái có vẻ gấp gáp hỏi Tống Ngộ Phàm.

Trình Kiệt một tay bóp lấy mông của Tiêu Dật, ngón tay cũng muốn luồn sâu vào trong kẽ mông ấm nóng kia, tay còn lại của hắn liên tiếp khiêu khích lấy Tiêu Dật Dật của cậu. Tiêu Dật hai chân run rẩy, bên tai liên tiếp có tiếng công kích của cả Trình Kiệt và cô gái kia, nếu như cô gái đó thật sự muốn mở đèn lên nhất định sẽ có thể thấy được bộ dạng đáng xấu hổ này của cậu mất.

“Anh thì không cảm thấy ngại cái gì cả, nếu như em cũng giống như anh vậy thì...” Trình Kiệt nói đến đây liền dừng lại, bởi vì hắn nghe thấy được tiếng rên rỉ kích tình khe khẽ kia của Tiêu Dật, rên cực kỳ ngọt, xem ra hai người kia cũng hời quá rồi lại có thể dễ dàng như thế nghe được điểm tốt này của hồ ly nhỏ nhà hắn.

“Xem ra chỗ này có người đến trước chúng ta rồi, như vậy chúng ta đành phải rời đi thôi” Tống Ngộ Phàm nhận ra được là tiếng của Tiêu Dật, hơn nữa vừa mới rời hẳn cũng thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật ở bên ngoài, như vậy chắc đến tám mươi phần trăm rằng bọn họ nhìn không được đến khi khách về mà phải trốn vào đây quan tâm nhau một chút.

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng đóng cửa lại liền thở nhẹ một hơi, hai tay nắm lấy vai Trình Kiệt, hơi thở càng lúc càng nóng rực hơn:

“Tống Ngộ Phàm anh ta biết chuyện rồi hay sao?”

Trình Kiệt đã cởi được quần của Tiêu Dật xuống, hẳn để cậu xoay người lại phía sau, mang hai tay cậu chống đỡ ở trên bước tường trước mặt, còn hẳn ở phía sau tùy ý trêu chọc động nhỏ kia, ngón tay thon dài ra vào nơi đó càng lúc càng nhanh:

“Ừ”

Tiêu Dật hơi cong mông đẩy về phía trước, giống như là một màn nghênh đón muốn Trình Kiệt yêu thương:

“Ừm... ô ô... có phải người trong công ty cũng đều biết hết rồi sao... ha”

Trình Kiệt cảm thấy đã chuẩn bị tốt rồi liền kéo khóa quần của mình xuống, từ trong đó lấy ra Tiểu Kiệt Kiệt căng thẳng muốn bùng phát kia nhét vào trong động nhỏ yêu mị của Tiêu Dật, hẳn nắm lấy eo của cậu thúc vào thật mạnh, cả người Tiêu Dật theo đó cũng lao về phía trước, gương mặt áp sát vào mặt tường mát lạnh:

“Chuyện anh thích em, anh còn muốn cho cả thế giới biết”

Tiêu Dật mơ hồ theo từng nhịp khoái cảm, tiếng rên rỉ phóng túng truyền khắp cả hồ bơi, cậu cơ hồ còn cảm nhận được mồ hôi trên cơ thể của hai

người đang hoàn quyền lấy nhau, một câu nói kia của Trình Kiệt làm cho cậu chợt nhớ tới một vấn đề đối lập giữa cậu và Trình Kiệt đó là, Trình Kiệt đối với chuyện này không hề có ý định giấu giếm ai cả, nhưng mà cậu từ trước đến giờ lại không muốn người ngoài phát hiện ra, lúc trước còn có lý do là vì ở trong Trình thị cho nên không muốn để mọi người biết mối quan hệ thân thiết này, nhưng mà hiện tại đã không còn là nghệ sĩ Trình thị nữa, cậu vẫn không có ý định muốn để người khác phát hiện ra. Trình Kiệt biết Tiêu Dật còn đang e ngại vấn đề này, nhưng đối với hắn chỉ cần là ý muốn của Tiêu Dật hắn đều có thể chiều theo, chỉ cần cậu ở bên cạnh hắn vĩnh viễn là được rồi.

Phía sau của Tiêu Dật liên tiếp được lấp đầy, phía trước cũng được bàn tay lớn kia của Trình Kiệt bao lấy vuốt ve, Tiêu Dật hiện tại chính là sướng muốn phát điên, cơ thể theo đó cũng càng ngày càng mềm nhũn dẻo dai, tiếng rên rỉ không một chút kiêng dè càng giống như là cổ vũ Trình Kiệt, làm cho hắn không ngừng tiến tới thật sâu vào trong cơ thể cậu.

“Ừm... Trình Kiệt... em sắp đứng không vững mất”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại, mang tay của cậu vòng lên cổ hắn, giây tiếp theo liền đưa hai tay đỡ lấy hông cậu, Tiêu Dật hiện tại chẳng khác gì một con khỉ nhỏ bám chặt lấy người của Trình Kiệt, từng đợt ra vào mãnh liệt lắc lư liên tiếp truyền tới khoái cảm buộc cậu không có cách nào khác ngăn chặn được tiếng rên rỉ đứt quãng:

“A... Trình Kiệt... ôm...”

Tiêu Dật cả người đổ mồ hôi, cậu cảm nhận được áo thun phía sau lưng của mình đang dính sát vào da thịt, không khí ngập tràn một mùi ái muội cùng dục vọng. Tư thế quần quít này luôn làm cho Tiêu Dật cảm nhận được rõ ràng sự cứng chiều mà Trình Kiệt dành cho cậu, cũng là tư thế mất sức nhất bởi vì cậu nghe thấy được tiếng thở càng ngày càng gấp gáp kia của hắn, Tiêu Dật khẽ cứng người giây tiếp theo từ trong cơ thể giống như có

một luồng điện chạy tới, miệng nhỏ khê a lên một tiếng, rất nhanh liền có thể cảm nhận rõ ràng được thứ chất dịch ấm nóng kia đang dính ở trên bụng cậu.

“Trình Kiệt... qua phía kia ngồi xuống đi”

Thị lực của Tiêu Dật không tốt nhưng vẫn có thể nhớ được trong hồ bơi này có hai chiếc ghế dài có thể nằm được ở trên đó, Trình Kiệt chuẩn xác đặt Tiêu Dật xuống chiếc ghế đó rồi lại tiếp tục công việc còn đang dang dở của mình, hần miệt mài đâm tới trong cơ thể mê người kia mà không có cách nào dừng lại được.

Tiêu Dật ngâm nga rên rỉ, không gian tồn tại hai thứ âm thanh chính là tiếng ưm a đứt quãng của cậu cùng tiếng da thịt va chạm ba ba, Tiêu Dật bị Trình Kiệt làm cho đến mức cả người mất hết sức lực, hai chân vốn đang quặp chặt lấy eo hần cũng phải mềm nhũn mà buông ra, cậu nức nở nhỏ giọng thủ thủ:

“Trình Kiệt... ưm... không sợ bọn họ... ở bên ngoài sẽ tìm anh sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không quan trọng”

Tiêu Dật lại hỏi, trong giọng nói không hiểu sao lại mềm nhũn đi rất nhiều:

“Thích em đến như vậy sao?”

Trình Kiệt không lên tiếng trả lời, thay vào đó hần trực tiếp dùng hành động của mình để chứng minh cho Tiêu Dật thấy, hần cúi người hôn xuống cần cổ của cậu, bàn tay đưa vào bên trong áo cậu xoa nắn hai bên ngực hơi nhô lên kia, da thịt mềm mịn như nhung càng làm cho hần chìm sâu vào khoái cảm, khiến cho hần không có cách nào khác có thể dứt ra được. Tiêu

Dật cong người, thật rất biết câu dẫn Trình Kiệt, cơ thể vừa nhỏ nhắn lại mềm dẻo đàn hồi, hai tay giống như dải lụa mà quần lấy người hảnh nhẹ nhàng nhưng vô cùng có lực.

Trình Kiệt giải phóng bản thân, mang tất cả bắn vào phía trong cơ thể của Tiêu Dật, hảnh rời khỏi ghế dài cúi đầu hôn lên vùng bụng của Tiêu Dật, mang toàn bộ dịch trắng vẫn còn vương lại trên bụng cậu kìa trải đầy phần da thịt đó, Trình Kiệt mang đầu mình chui vào trong áo của Tiêu Dật, dùng đầu lưỡi khẽ gãi lấy hai điểm nhỏ mẫn cảm của cậu, Tiêu Dật bị kích thích đến mức đầu ngón chân cũng co lại khe khẽ ừm a:

“Ừm... đừng như thế mà...”

Một tiếng đừng như thế mà mềm mỏng kia chẳng khác nào nói với Trình Kiệt rằng cứ tiếp tục như thế, hảnh mang áo trên người của cậu cởi ra vứt xuống sàn, lại mang hai tai của cậu đưa lên, bàn tay hảnh nắm lấy bàn tay cậu đan xen vào từng kẽ ngón tay:

“Tiêu Dật, em chính là bảo bối duy nhất của anh”

Hai từ duy nhất càng làm tăng thêm sự quan trọng, khiến cho Tiêu Dật lại một lần nữa khó xử, trong bóng tối ánh mắt cậu có một tia u buồn, Trình Kiệt cứ như vậy sẽ khiến cho cậu không có cách nào lạnh nhạt với hảnh được, càng không nói đến chuyện đột nhiên rời khỏi hảnh. Tính ra hai người bọn cậu cũng quen nhau được bốn tháng rồi, bốn tháng không phải là khoảng thời gian ngắn, nhưng nó lại trôi qua rất nhanh khiến cho Tiêu Dật phải giật mình bởi vì cậu cảm nhận được mỗi ngày Trình Kiệt lại yêu cậu nhiều hơn một chút, cậu cũng mỗi ngày lại càng muốn mặc kệ không cần suy nghĩ cái gì cả mà đắm chìm vào sự cưng chiều kia của hảnh.

“Àn... là thế sao?” Tiêu Dật mỏng nhẹ hỏi lại

Trình Kiệt ừ một tiếng chắc nịch:

“Đúng thế, cho nên anh sẽ càng bảo hộ em thật kỹ càng hơn”

Tiêu Dật lảng tránh vấn đề đang nói:

“Chúng ta... vẫn là nên ra ngoài thôi”

Trình Kiệt vẫn như trước ở trên người Tiêu Dật găm cần, còn cổ tình mót thật mạnh ở trên cần cổ của cậu, Tiêu Dật đương nhiên cũng nhận ra việc lát nữa vị trí đó rất khó che giấu, nhưng chẳng phải mọi người trong Trình thị đều biết cậu và Trình Kiệt có quan hệ mờ ám rồi hay sao, thế cho nên Tiêu Dật lần đầu tiên thả lỏng hơn một chút nhắm mắt để cho Trình Kiệt làm hành động xấu xa kia.

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, anh muốn cùng em cả đời này có được không?”

Tiêu Dật im lặng, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện Trình Kiệt sẽ lại thẳng thắn hỏi cậu câu hỏi này, cậu bây giờ nên trả lời như thế nào đây, nếu như nói được sẽ khiến cho hân hy vọng, nhưng nếu như nói không được thì cậu lại không hề muốn.

“Tiêu Dật, em có thể ở cùng với anh cả đời này được không?” Trình Kiệt ngẩng đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng ở trên môi của Tiêu Dật.

Tiêu Dật rơi vào hoang mang, cậu có một chút hy vọng nhưng lại có một chút thất vọng, có một chút vui vẻ nhưng lại có một chút thương tâm, giống như trong bảng màu có tông sáng và tối một bức tranh hoàn chỉnh không thể chỉ có một mình tông sáng hoặc tông tối hiện hữu trên đó, Tiêu Dật cậu cũng vậy đâu thể nhắm mắt nghĩ mọi chuyện đều sẽ diễn ra suôn sẻ, bây giờ cậu chỉ cần gạt đầu một cái mọi chuyện sẽ giống như theo ý muốn của cậu hay sao.

“Tiểu Dật, em chỉ cần vĩnh viễn ở bên cạnh anh, những chuyện khác cứ để anh lo”

Trình Kiệt biết hồ ly nhỏ nhà mình vẫn chưa thật sự đủ lớn để giải quyết được hết tất cả mọi chuyện, cũng biết được quãng thời gian hai người quen biết nhau cậu vẫn còn có một chút tâm tư tính toán, cũng cảm nhận được cậu sẽ lựa chọn một thời điểm thích hợp mà rút êm khỏi hẳn. Tiểu Dật giống như một tên trộm nằm vùng vậy, cẩn trọng ở bên cạnh hẳn, đến một ngày hẳn buông lỏng để cho cậu lấy được trái tim của hẳn rồi thì cậu sẽ rời đi:

“Tiểu Dật, anh thật sự rất thích em, thật sự coi em còn quan trọng hơn chính bản thân của anh... cho nên nếu như sau này người nào khác có ý định cướp em đi cũng không thể, anh sẽ không tha thứ cho người đó, cho dù người đó cũng là em đi chăng nữa... anh cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 121: Đại Nhân

Câu hỏi của Trình Kiệt tính đến thời điểm hiện tại Tiêu Dật không thể nào cho hắn được một đáp án, thật ra chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu thôi thì rất dễ dàng nhưng mà cậu chính là muốn trả lời chính xác cho Trình Kiệt, thế cho nên lúc đó cậu chỉ im lặng mà thôi.

Trình Kiệt ra ngoài nói chuyện với người trong công ty, Tiêu Dật lên phòng ngủ ở tầng hai đứng trong bóng tối nhìn xuống phía dưới, ánh mắt quan sát nhất cử nhất động của hắn, người đàn ông này cực kỳ ưu tú, sự ưu tú cường đại đến mức không thể dùng cách nào che giấu hết được, ưu tú như thế nhưng lại nói trên đời này chỉ cần một mình cậu, khiến cho cậu cũng không nỡ có thể rời xa hắn được.

Hôm nay trời rất nhiều sao, Tiêu Dật rất thích nhìn một bầu trời có nhiều sao như vậy, còn nhớ lần ấy có một lần cậu nhìn thấy sao băng rất nhanh vụt qua đã kinh ngạc đến mức đứng hình vài giây, mãi cho đến khi sao băng vụt qua một lúc rồi cậu mới giật mình nhắm hai mắt lại tự ước ở trong lòng rằng sau này muốn vào Trình thị, không ngờ đến bây giờ cũng xem như là linh nghiệm rồi.

Bữa tiệc ngoài trời rất nhanh kết thúc, Tiêu Dật đứng ở trên tầng thấy người phía dưới đã về hết rồi liền xoay người đi xuống, cậu chậm rãi bước tới phía sau lưng của Trình Kiệt, vòng tay ôm lấy eo hắn, đầu nhỏ cũng tự động tựa vào tấm lưng rộng lớn kia:

“Chúng ta bây giờ có thể hẹn hò được hay chưa?”

Trình Kiệt quay lại phía sau khoác lấy vai của Tiêu Dật:

“Được rồi, anh có cái này muốn để em nhìn thấy”

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào trong chiếc lều kia, khi hai người đã ngồi vào bên trong rồi Trình Kiệt liền nghiêng người nhấn vào một công tắc ở phía dưới, ánh sáng trong lều lập tức được mở lên. Bên trong là vô số những ngôi sao nhỏ phát sáng, hơn nữa ở khắp mọi nơi đều là hình ảnh của cậu, có những tấm hình nhìn qua giống như là bị lén chụp bởi vì đến chính bản thân cậu cũng không biết mình rốt cuộc có tấm hình này lúc nào. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật bất ngờ như vậy thì khẽ mỉm cười:

“Đợi anh một chút”

Trình Kiệt rời khỏi lều, Tiêu Dật ngồi ở bên trong nhìn những bức ảnh của mình khoe mắt bất giác cũng có một chút nóng bừng lên, rất cảm động, thật sự rất cảm động, những bức ảnh này đều là chụp lại gương mặt của cậu lúc đang nhìn về phía khác, biểu hiện cho việc Trình Kiệt dường như lúc nào cũng để ý tới cậu, hửn để ý đến cậu nhiều đến mức ngay cả chính bản thân cậu cũng không thể phát hiện ra được. Trình Kiệt trở lại với một con poodle màu nâu vàng rất nhỏ ở trên tay, Tiêu Dật rất thích giống chó nhỏ này còn nhớ lần trước cũng từng vô tình nói với Trình Kiệt rằng mình thích, không nghĩ tới hửn hiện tại mua cho cậu một con thật. Trình Kiệt vừa đưa poodle tới trước Tiêu Dật, chú chó nhỏ kia liền lập tức quấn lấy cậu, mang đầu lưỡi nhỏ kia liếm tới ở trên mặt cậu, Tiêu Dật cười híp mắt né tránh rồi trêu đùa cùng với nó:

“Chó nhỏ này anh để ở đâu thế, nó vừa rồi nhất định rất sợ hãi đi”

Trình Kiệt cười cười:

“Vốn định đưa cho em luôn nhưng người trong công ty lại đột nhiên kéo tới cho nên bây giờ mới đưa cho em được”

Tiêu Dật xoa xoa đầu poolde nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn vào con chó lông xoăn vàng nâu này:

“Như vậy khẳng định rất sợ hãi, ở một chỗ lâu như vậy rồi...”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Tiểu Dật, nếu như em đột nhiên rời đi rồi anh cũng sẽ rất sợ hãi đấy”

Tiêu Dật giật mình một chút, sau đó rất nhanh mang tầm chú ý đặt ở trên poolde nhỏ trong lòng mình kia:

“Vậy đặt tên cho nó là gì đây?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng nhận ra được hắn đang nhìn mình nhưng mà cậu từ đầu đến cuối cố gắng mang mọi sự tập trung đặt ở trên người con chó nhỏ này:

“Nên đặt là gì đây...”

“Gọi là Đại Nhân đi” Trình Kiệt nói

Tiêu Dật ngẩng đầu khó hiểu:

“Gọi là Đại Nhân?”

Trình Kiệt khoác lấy vai của Tiêu Dật:

“Thì chính là nhân lớn của hai chúng ta”

Tiêu Dật a một tiếng, thì ra là Trình Kiệt có ý như vậy, cậu còn hiểu theo nghĩa đại nhân trong quan phủ nữa:

“Gọi Đại Nhân có kỳ quái hay không?”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Vậy em muốn gọi là cái gì, gọi là Cúc Hoa thì thế nào?”

Tiêu Dật đưa tay tát vào má Trình Kiệt:

“Cúc bà nội anh”

Đại Nhân ở trong lòng của Tiêu Dật cũng sủa lớn một tiếng, Tiêu Dật thấy vậy liền cười khúc khích, hai mắt nheo lại vô cùng đáng yêu:

“Có phải anh vẫn chưa cho nó ăn hay không?”

Trình Kiệt đáp:

“Lúc mới mua về có cho uống một chút sữa rồi”

Tiêu Dật đặt Đại Nhân nằm ngửa ở trên đùi mình, cậu đưa tay xoa xoa bụng nhỏ của nó một chút, Đại Nhân có vẻ rất thích được xoa bụng cho nên nằm im cho Tiêu Dật xoa:

“Nhà chúng ta còn có gì ăn không?”

Một câu nhà chúng ta này làm cho Trình Kiệt bỗng chốc cảm thấy ấm áp trong lòng, không biết Tiêu Dật có để ý hay không nhưng mà Trình Kiệt hãnh lại vô cùng để ý:

“Được rồi, anh đi lấy cho em”

Trình Kiệt rất nhanh mang vào một đĩa thịt nhỏ, Đại Nhân vốn đang nằm ngửa ở trên đùi của Tiêu Dật vừa ngửi thấy mùi thức ăn liền ngồi dậy, gấp gáp vẫy cái đuôi nhỏ nhìn theo Trình Kiệt, Trình Kiệt ngồi xuống ở bên cạnh Tiêu Dật, Tiêu Dật từ trong đĩa lấy ra một miếng thịt xé nhỏ đút vào trong miệng của Đại Nhân:

“Trình Kiệt, Đại Nhân có vẻ như rất đói”

Tiêu Dật xé hết miếng này đến miếng kia, Đại Nhân ăn cực kỳ nhanh, nhanh đến mức Tiêu Dật cũng không kịp xé ra để bỏ vào trong miệng cho nó nữa:

“Trình Kiệt, cảm ơn anh”

Trình Kiệt trêu chọc Tiêu Dật:

“Một lát nữa lên phòng liền dùng hành động để cảm ơn anh đi”

Tiêu Dật không thèm liếc nhìn Trình Kiệt, mọi tập trung đều đặt vào việc xé thịt cho Đại Nhân ăn. Đại Nhân ăn no rồi liền năn ra ngủ ngay ở bên cạnh Tiêu Dật, có lay nó thế nào nó cũng không chịu cử động mở mắt ra, Tiêu Dật vô cùng thích thú cứ cười mãi không thôi cuối cùng liền ôm nó vào trong lòng đứng dậy đi vào trong nhà. Trình Kiệt bị bỏ rơi lại liền đen mặt, kết quả liền cảm thấy hối hận khi mua cho Tiêu Dật con chó nhỏ này.

Trình Kiệt kiên quyết để cho Đại Nhân ngủ ở ngoài phòng khách, hẳn đã mua cho nó một cái nệm nhỏ đặt ở một góc rồi, nhưng mà Tiêu Dật cứ ngồi xổm mãi ở bên cạnh cái ổ nhỏ kia nhìn chăm chăm Đại Nhân không chịu vào phòng đi ngủ với hẳn, Trình Kiệt bức bối thúc giục:

“Tiêu Dật, để nó ở đây chúng ta đi ngủ thôi”

Tiêu Dật chống hai tay lên cằm:

“Hay là để nó vào trong phòng ngủ có được không?”

Trình Kiệt hết cách trực tiếp bế hồ ly nhỏ nhà mình vào trong phòng ngủ:

“Không được, chúng ta còn có chuyện phải làm nữa đó”

Trình Kiệt đặt Tiêu Dật lên giường xong liền tức tốc mang quần áo trên người mình cởi ra toàn bộ, kể đó hẳn liền đè lên người Tiêu Dật, bàn tay không biết xấu hổ kia dùng sức kéo quần cậu xuống:

“Chúng ta có nhiều chuyện phải giải quyết lắm”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt hôn vào cần cổ liền hơi ngẩng đầu lên;

“Trình Kiệt, anh rốt cuộc có bệnh rối loạn ham muốn hay là đại loại như thế hay không?”

Trình Kiệt găm cần khấp người của Tiêu Dật, bây giờ đã muộn rồi, trong nhà cũng không có ai, không có bất cứ ai phá hỏng được thời gian riêng của hắn và Tiêu Dật được, hắn phải tận tình chăm sóc thật tốt cho hồ ly nhỏ này:

“Có... vừa nhìn thấy em liền không thể khống chế được ham muốn rồi”

Tiêu Dật vừa buồn cười vừa tức giận:

“Đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy cái chuyện đó...ừm... anh không thể đứng đắn một chút hay sao... hừ”

Trình Kiệt tách hai chân của Tiêu Dật ra, hắn mang đầu ngón tay tiến vào bên trong động nhỏ của cậu, cần thận hết mức nơi lỏng nơi đó rộng ra, Tiêu Dật bật ra tiếng ngâm nga nho nhỏ, Trình Kiệt hôn tới bắp đùi của cậu, nụ hôn mang theo sự kiểm soát ham muốn. Không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng của nụ hôn mát mẻ kia, Tiêu Dật cong người khó lòng kiểm soát khoái cảm, đầu ngón tay cậu luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt nắm chặt lấy:

“Ừm...”

Trình Kiệt hơi dừng lại một chút:

“Tiêu Dật, thích anh hôn ở chỗ đó sao?”

Tiêu Dật chỉ khẽ ngâm nga, Trình Kiệt kéo dài nụ hôn của mình theo đôi chân của Tiêu Dật, hắn hôn lên đầu gối cậu, bàn chân của cậu, ngay cả đến

đầu ngón chân cũng hôn vô cùng nhẹ nhàng mang theo sự tôn sùng khao khát. Tiêu Dật bất chợt ngồi dậy lao về phía Trình Kiệt, cậu hôn vào môi của hắn, đầu lưỡi thuần thực đưa vào trong khoang miệng của hắn, hai người triền miên dây dưa không muốn tách rời:

“Kiệt... yêu em”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Dật gọi Trình Kiệt thân mật như vậy, một tiếng Kiệt kia chẳng khác nào hồi trống cổ vũ tinh thần của hắn cả, Trình Kiệt nhanh chóng đẩy Tiêu Dật nằm xuống giường, mang Tiêu Kiệt Kiệt tiến sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, xúc cảm sung sướng nhanh chóng chiếm lấy hai người, cảm giác muốn thật nhiều hơn nữa, muốn đổi phương ôm chặt lấy mình.

Trình Kiệt yêu Tiêu Dật nhiều đến mức coi trên thế giới này chỉ tồn tại duy nhất một mình cậu, coi cậu chính là thứ mà hắn nâng niu nhất, trân trọng nhất và muốn độc chiếm nhất, thế cho nên mới có chuyện một khoảng thời gian rất nhanh thôi khi Tiêu Dật rời đi, Trình Kiệt phải mất một năm điều trị chấn động tâm lý trước mắt, thế cho nên mới có chuyện khi hắn gặp lại cậu liền muốn trừng phạt cậu, muốn cậu phải sợ hãi hắn, muốn mang thứ quan trọng nhất đối với cậu nắm lấy để cho cậu không có khả năng rời bỏ hắn nữa, dĩ nhiên chuyện này vẫn là để nói sau đi.

Điện thoại của Tiêu Dật nhấp nháy, cậu không có để chuông cho nên không gian lúc này vẫn một mảnh yên tĩnh. Tiêu Dật mặc kệ điện thoại kia là ai gọi tới, mọi tâm trí của cậu hiện tại đã đặt hết ở trên người của Trình Kiệt rồi.

“Kiệt... anh thích em đến mức nào rồi?”

Trình Kiệt nắm chặt lấy eo nhỏ của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Nhiều đến mức chính bản thân em cũng không ngờ tới”

Tiêu Dật nắm lấy vai của Trình Kiệt:

“Không có gì là em không ngờ tới cả”

Trình Kiệt đáp:

“Thích đến mức không thể không có em được nữa rồi”

Tiêu Dật nhắm mắt:

“Không thể nào đâu... có thể không nhất thời thích nghi được... nhưng một thời gian sẽ tốt lại thôi”

Trình Kiệt ôm chặt lấy Tiêu Dật:

“Tất cả những điều anh từng nói em có thể tin hay không tin cũng được, nhưng mà chuyện anh không thể không có em thì em nhất định phải tin tưởng”

Tiêu Dật do dự một chút rồi nói thế này:

“Như vậy em muốn thử, muốn thử một chút”

Đôi mắt của Trình Kiệt lóe lên tia khác lạ, mọi tức giận của hắn đều thông qua hơi thở dồn dập hiện giờ mà biểu hiện ra. Trình Kiệt nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật đưa lên trên đỉnh đầu cậu, kể đó cúi đầu cắn mạnh vào vai cậu khàn giọng:

“Em muốn thử? Em tốt nhất đừng nên mang chuyện này ra thử, nếu như em quả thật sẽ rời khỏi anh thì tốt nhất nên phải có một kế hoạch thật trọn vẹn, bởi vì tới khi anh tìm lại được em rồi, em nhất định sẽ không còn cảm thấy tự tại thoải mái như thế này nữa đâu”

Tiêu Dật đang cố gắng thử thăm dò Trình Kiệt một chút, chuyện cậu rời khỏi hắn cho dù sớm hay muộn thì chắc chắn cũng diễn ra:

“Anh không phải nói em muốn cái gì đều có thể sao? Anh không phải nói đau lòng em sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Đúng vậy, nhưng nếu như em cố ý muốn thoát ly khỏi anh rồi... anh nhất định sẽ làm cho em phải cảm thấy sợ hãi anh đấy”

Tiêu Dật nghe ra được sự nghiêm túc trong lời nói của Trình Kiệt, có lẽ hẳn cũng đoán ra được rằng cậu đang cố ý thăm dò hẳn, chính vì thế hẳn mới muốn trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của cậu như vậy.

“Trình Kiệt... em nghĩ sau này mình sẽ lấy một người vợ, sau đó sẽ có một hoặc hai đứa con” Tiêu Dật nhỏ giọng

Trình Kiệt lúc này muốn phát điên, trong đầu của hẳn luôn ý thức một điều rằng Tiêu Dật chính là của hẳn rồi, chuyện cậu cùng bất cứ người nào khác phát sinh quan hệ đều khiến cho hẳn không thể bình tĩnh được:

“Anh sẽ khiến cho cô gái đó phải hối hận, cũng khiến cho em phải hối hận”

Tiêu Dật thở dài:

“Nhưng mà Trình Kiệt... em thật sự... em còn có ba mẹ của em nữa... ba em đã không tán thành việc em theo đuổi con đường diễn xuất này... nếu như để cho ba biết em và anh như thế này... ba em là một người rất phong kiến, ba sẽ không thể chấp nhận được đâu”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em chẳng phải cho dù ba em không đồng ý đến hiện tại vẫn kiên quyết theo con đường nghệ thuật này hay sao?”

Tiêu Dật nhú mày:

“Chuyện đó và chuyện kia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”

Trình Kiệt cố gắng bình tĩnh lại một chút:

“Đừng lo lắng quá, anh sẽ giúp em giải quyết mọi vấn đề”

Tiêu Dật im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Anh không nên thích em nhiều đến như vậy, lỡ như sau này... a...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì khuôn ngực phía trước của cậu đã bị Trình Kiệt mạnh tay nhéo chặt lấy giống như là đang trừng phạt cậu vậy, hắn nhân lúc cậu mở miệng liền cúi đầu mang đầu lưỡi luồn vào bên trong khoang miệng cậu kia, phần nộ mang cậu hôn thật mạnh mẽ, lực ở hai bàn tay cũng không ngừng ra tăng.

Không biết Trình Kiệt ở trên người Tiêu Dật kịch liệt bao lâu, chỉ biết được cả người cậu hiện tại giống như bị tê liệt, cổ họng vì liên tục rên rỉ cũng có điểm khô khốc, Trình Kiệt vẫn cứ như vậy không biết mệt đều đặn luật động ở trên người của cậu.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh dậy rất sớm, lúc mở mắt ra vẫn thấy Trình Kiệt đang nằm ở bên cậu ngủ, Tiêu Dật vòng tay qua ôm lấy Trình Kiệt, đầu nhỏ tự động gối ở trên ngực hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không có ý định mở mắt, Tiêu Dật liền nghịch ngợm trèo lên người hắn nằm:

“Trình Kiệt trời sáng rồi, còn ngủ nữa sẽ không kịp đi làm đâu”

Trình Kiệt đưa tay ôm lấy Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Không phải nói hôm nay em vẫn được nghỉ sao, tại sao lại thức dậy sớm như vậy?”

Tiêu Dật cọ cọ vào người Trình Kiệt:

“Em đi làm với anh”

Tiêu Dật cả người không mặc đồ, hiện tại còn cố tình nằm ở trên người Trình Kiệt như thế này khiến cho hần cho dù có buồn ngủ đến mấy cũng phải tỉnh ngủ, hơn nữa Tiểu Kiệt Kiệt cũng tỉnh ngủ theo rồi. Trình Kiệt thản nhiên đưa tay đặt ở trên hông của Tiêu Dật tùy ý xoa nắn nó, Tiêu Dật không tức giận ngược lại còn làm như không mấy quan tâm nhiều gì, cậu nghiêng người từ trên người hần lăn xuống. Đúng lúc này Đại Nhân không biết từ lúc nào đã ngồi ở dưới giường của bọn họ kêu lên vài tiếng, Tiêu Dật xoay người đưa tay nhắc nó lên giường, Đại Nhân mừng quýnh, đuôi nhỏ ở phía sau lắc qua lắc lại, nó không ngừng vươn đầu lưỡi kia liếm vào mặt của Tiêu Dật, Trình Kiệt sáng sớm không biết ăn phải thứ thuốc nổ gì đã mạnh tay đẩy Đại Nhân qua một bên, Tiêu Dật còn chưa kịp hỏi tội Trình Kiệt thì Đại Nhân đã xù lông sữa inh ỏi gầm ghè với hần rồi.

“Trình Kiệt, sao lại mạnh tay như vậy chứ, Đại Nhân vẫn còn non anh lần sau chú ý một chút, nếu lỡ như gãy cái xương nào của nó thì tính làm sao đây?” Tiêu Dật nghiêm giọng nhắc nhở Trình Kiệt.

Trình Kiệt mặc kệ Đại Nhân kia, hần đưa tay ôm lấy hồ ly nhỏ của mình lại vào trong lòng, chân còn gác lên người cậu, cố tình đẩy Đại Nhân cách xa hồ ly nhỏ nhà mình càng xa càng tốt. Đại Nhân vòng lên phía trước, cố gắng chui vào giữa khe hở mà hai người tạo ra, Trình Kiệt tức giận quát một tiếng:

“Đi xuống ngay”

Tiêu Dật dùng sức đẩy Trình Kiệt ra hừ hừ nói:

“Anh mau dậy đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 122: Anh Ấy Rất Tốt

Trình Kiệt ngồi dậy, hẩn nhẹ nhàng mang Đại Nhân nhấc lên rồi đặt qua một bên, hơn nữa còn cố tình vuốt ve đầu nó một cái, vừa làm vừa nói với Tiêu Dật:

“Anh sẽ yêu thương nó”

Tiêu Dật buồn cười nhấc Đại Nhân đặt lại ở trên đùi mình:

“Được rồi, mau dậy đi tắm đi”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rồi lại nhìn Đại Nhân:

“Chúng ta cùng nhau tắm đi”

Tiêu Dật đẩy vai Trình Kiệt:

“Anh vào chuẩn bị nước đi”

Trình Kiệt đành rời giường trước, hẩn đi vào trong phòng tắm xả nước đầy vào bồn, trong lòng hẩn bắt đầu hối hận càng sâu chính là biết trước thế này sẽ không mua Đại Nhân cho Tiêu Dật nữa. Lúc Trình Kiệt còn đang thất thần suy nghĩ thì phía sau lưng đã có một vòng tay ôm lấy eo hẩn rồi:

“Anh đang nghĩ cái gì? Không phải Đại Nhân cũng sẽ ghen chứ”

Trình Kiệt quay lại phía sau ôm lấy Tiêu Dật vào trong bồn tắm:

“Đã nói chó mèo anh cũng đều ghen mà”

Tiêu Dật không muốn cùng Trình Kiệt cọ lửa, cậu là người biết rõ hơn ai hết người đàn ông này lúc nào cũng dồi dào ham muốn, bất kể vào thời điểm nào, địa điểm ở đâu đi chăng nữa hẳn đều sẽ hừng hực giống như một con bò đến mùa xuân phát tình. Tiêu Dật kiên quyết tách Trình Kiệt cách xa mình một chút nghiêm giọng nhắc nhở hẳn:

“Chúng ta chỉ tắm thôi”

Trình Kiệt giống như một cái lò xo bị đẩy ra lại lập tức thu vào, hẳn đưa tay ý muốn chạm vào người của Tiêu Dật:

“Chúng ta cùng nhau một chút”

Tiêu Dật vẫn đẩy Trình Kiệt ra:

“Không được, nếu như anh còn vậy sẽ muộn giờ đi làm”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo mạnh về phía mình, hẳn hôn lên cổ tay của cậu rồi đến lòng bàn tay đó, đầu lưỡi vươn ra quét đều từng kẽ ngón tay một. Tiêu Dật cũng bắt đầu bị khơi dậy ham muốn, có điều cậu vẫn phải cứng rắn thu tay lại trừng mắt liên nhìn:

“Trình Kiệt, chúng ta chỉ tắm thôi, nếu anh còn như vậy nữa thì em đi ra ngoài đấy”

Trình Kiệt cười xấu xa vươn tay về phía trước xoa xoa nắn nắn khắp người của Tiêu Dật:

“Được rồi, chỉ tắm thôi”

Trong phòng tắm một lúc sau truyền ra một cuộc đối thoại ám muội như thế này.

“Trình Kiệt... a... đã nói không được”

“Không phải... là vô tình cái của anh bị chạy vào trong đó mà thôi, xà phòng trơn quá mà”

“Thật đáng ghét mà... anh cố tình hừ”

“Được được, là anh cố ý đó”

“A... anh còn nói... thật đáng ghét mà”

“Được, anh không nói”

...

Hai ngày sau đó Tiêu Dật phải đi chụp hình quảng cáo cho Đỗ thị, lúc đi làm còn đặc biệt ôm theo Đại Nhân đi bởi vì nếu như để ở nhà cậu lại không nở, mà mang đến công ty của Trình Kiệt cũng không được. May mắn Đại Nhân đặc biệt thông minh, biết đi vệ sinh đúng chỗ, nếu muốn đi sẽ gặm lấy ống quần cậu sữa lớn hai tiếng, trong lúc cậu phải chụp hình sẽ rất ngoan ngoãn ngồi ở dưới chân của Phó Thiến mà lim dim ngủ.

Lại nói đến Đỗ Thư Cách, hẳn sau khi gặp Trình Kiệt liền trở về điều tra một chút, thì ra Trình Kiệt chính là Trình tổng của Trình thị, mà Tiêu Dật cũng có thời gian là nghệ sĩ thực tập của Trình thị, xem ra hai người họ hẳn là phát sinh quan hệ trong khoảng thời gian đó. Đỗ Thư Cách sau khi biết chuyện này liền có một chút vui vẻ, vui vẻ chính là thì ra Tiêu Dật đối với vấn đề tình yêu đồng giới không có ghét bỏ, nếu hẳn biết được chuyện này sớm một chút khẳng định Trình Kiệt sẽ không có khả năng mà quen biết được Tiêu Dật, cũng không phải làm cho hẳn từng ấy năm trời dẫn vật nhớ nhung.

Buổi trưa hôm ấy Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật đi ăn trưa, dĩ nhiên thì Phó Thiến cũng đi theo, từ lần ấy Trình Kiệt đã đặc biệt dặn dò Phó Thiến

không cho Đỗ Thư Cách và Tiêu Dật có cơ hội ở chung một chỗ, cô là người của Trình Kiệt đương nhiên sẽ nghe theo lời của hắn, mà ngấm lại một chút những hành động quan tâm kia của Đỗ Thư Cách đối với Tiêu Dật quả thật có điểm hơi quá, đến người ngoài như cô còn có thể nhìn ra được nhưng mà Tiêu Dật hình như là không hề phát giác ra.

Lúc ngồi ở trên bàn ăn Đỗ Thư Cách nhìn Đại Nhân ở trong lòng của Tiêu Dật liền hỏi:

“Tiêu Dật, em cũng thích poodle sao?”

Tiêu Dật cười cười gật đầu:

“Đúng vậy, mấy con chó nhỏ đều rất thích”

Nhà của Đỗ Thư Cách có nuôi một con mèo ba tư mà trắng, xem Tiêu Dật yêu thích thú cưng như vậy cho nên hắn liền nảy ra ý định muốn kéo gần mối quan hệ với cậu từ vấn đề này:

“Em có thích mèo không, nhà của anh cũng nuôi một con mèo ba tư màu trắng rất đáng yêu”

Tiêu Dật bất ngờ:

“Vậy sao? Không ngờ anh cũng nuôi thú cưng”

Đỗ Thư Cách lấy điện thoại của mình ra làm một vài thao tác rồi đưa cho Tiêu Dật xem:

“Đã được bốn năm rồi, em xem có phải rất đáng yêu hay không?”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu:

“Đúng là rất đáng yêu”

Lần ấy Đỗ Thư Cách tình cờ nhìn thấy con mèo nhỏ này ở trong cửa hàng bán vật nuôi, lúc đầu hẳn không có để ý nhiều cho lắm nhưng khi hẳn đi qua chuồng nuôi màu hồng kia liền bị con mèo đó kêu meo meo hai tiếng gọi lại, sau đó Đỗ Thư Cách cảm thấy mèo nhỏ này rất giống với Tiêu Dật, đôi mắt lớn kia cũng tinh nghịch giống như cậu vậy, thế cho nên hẳn liền quyết định thu nhận con mèo nhỏ này.

“Nó mới sinh mèo con cách đây một tuần thôi, đều rất đáng yêu, em có muốn đến nhà của anh xem không?”

Tiêu Dật hả một tiếng, sau đó lại nghĩ rằng Đỗ Thư Cách vốn nhiệt tình như thế cho nên cậu không suy nghĩ nhiều nữa:

“Mới sinh sao? Nhưng mà em nghe nói không nên nhìn mèo con, nếu không mèo mẹ sẽ đem chúng giấu đi”

Đỗ Thư Cách mỉm cười:

“Mèo nhà anh rất quăn người, sẽ không có chuyện đó đâu”

Tiêu Dật khéo léo từ chối:

“Là vậy sao, em cũng rất muốn đến xem thử nhưng bây giờ mang theo Đại Nhân có vẻ không tiện rồi”

Đỗ Thư Cách có một chút buồn phiền, nhưng mà nghĩ lại có lẽ hẳn đã quá mạnh động rồi:

“Phải rồi Tiểu Dật, em lúc trước bị ốm đã khỏi hẳn hay chưa?”

Tiêu Dật đang chậm rãi gấp vài miếng thịt bỏ vào trong đĩa nhỏ để lát nữa cho Đại Nhân ăn:

“Cám ơn anh đã quan tâm, em đã khỏe lại rồi”

Đỗ Thư Cách có chút đau lòng:

“Tiểu Dật, dạo gần đây đang giao mùa cho nên thời tiết thay đổi, em nhớ chú ý tới sức khỏe của mình một chút, nếu như cảm thấy trong người không khỏe cứ nói với anh, không cần phải đi làm cứ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt là được rồi”

Tiêu Dật lại hạ một tiếng:

“Không sao đâu, hơn nữa cũng sắp đến ngày ra mắt sản phẩm mới lần này rồi, nếu như còn muốn em nghỉ ở nhà chỉ sợ công ty anh sẽ gặp tổn thất mất”

Đỗ Thư Cách khẽ đáp lại một câu thế này:

“Sức khỏe của em là quan trọng nhất, tiền bị tổn thất vẫn có thể kiếm lại được”

Ở bên này, Trình Kiệt vừa vặn có thể nghe được cuộc đối thoại kia từ Phó Thiến, cô ấy từ lúc đến nhà hàng này đã nhấn vào số của Trình Kiệt để báo cáo cho hắn mọi hành động của Tiêu Dật rồi. Trình Kiệt nghe thấy cuộc đối thoại kia đương nhiên không thể nào bình thường được, hắn vô cùng tức giận, nhưng thiết nghĩ người đơn phương chỉ có một mình Đỗ Thư Cách kia mà thôi, xem ra sau này hắn nên trông chừng hồ ly nhỏ nhà mình một chút, tránh để cho người ta đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Trình Kiệt gọi điện thoại cho Tiêu Dật, đầu dây bên kia rất nhanh bắt máy, hắn ở bên này bình thản hỏi:

“Tiểu Dật, đã ăn cơm hay chưa?”

Tiêu Dật không phát giác gì bất thường cả, ngược lại còn vui vẻ trả lời Trình Kiệt:

“Đang ăn”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Là cùng với ai thế?”

Tiêu Dật nhìn Đỗ Thư Cách một cái rồi mới trả lời:

“Là một người bạn học cũ”

Trình Kiệt sớm biết là Tiêu Dật đang ngồi ăn cùng Đỗ Thư Cách rồi, hẳn cũng không có ý định cố gắng hỏi thêm vào vấn đề này tránh cho Tiêu Dật không vui:

“Khi nào xong việc anh sẽ qua đón em”

Tiêu Dật từ chối:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt kiểm soát:

“Đột nhiên nhớ ra Đại Nhân vẫn chưa tiêm phòng dại, người bên đó gọi điện nhắc nhở anh rằng phải mang nó qua tiêm”

Tiêu Dật a một tiếng:

“Là vậy sao, như vậy lát nữa 5 giờ đi”

Trình Kiệt nhếch môi:

“Được”

Tiêu Dật vừa cúp điện thoại Đỗ Thư Cách liền trầm giọng hỏi cậu:

“Là ai vậy?”

Tiêu Dật hả một tiếng, Đỗ Thư Cách phát hiện ra mình có một chút không đúng liền nhanh chóng sửa lời:

“Ý của anh là lát nữa em có việc quan trọng gì hay sao, nếu như có việc thì cứ đi cũng được”

Tiêu Dật cười cười:

“Cũng không có việc gì quan trọng cả, một lát nữa em mang Đại Nhân đi tiêm một mũi ngừa dại mà thôi”

Đỗ Thư Cách nhấp một ngụm rượu ở trên bàn:

“Tiêu Dật, lần trước anh có đến nhà của em nhưng lại phát hiện ra còn có một người khác nữa, anh ta lúc đó nói em vẫn chưa ngủ dậy cho nên anh không gọi em, nhưng mà sau này lúc về nhà anh mới nhớ ra người đàn ông kia là Trình tổng của Trình thị, em quen với anh ta sao?”

Đỗ Thư Cách đột nhiên hỏi tới Trình Kiệt khiến cho Tiêu Dật cũng phải lúng túng một chút:

“À, đúng vậy”

Đỗ Thư Cách ngừng một lúc mới nói tiếp:

“Anh có từng nghe qua danh tiếng của Trình Kiệt, về vấn đề công việc thì không sao nhưng về đời sống tinh thần của anh ta có điểm phức tạp, em nếu như thân thiết với anh ta thì nên đề phòng một chút”

Tiêu Dật nhú mày không hài lòng khi nghe Đỗ Thư Cách nói Trình Kiệt như thế, Trình Kiệt đối với ai thì không biết nhưng đối với cậu hẳn cực kỳ tốt:

“Cách ca, anh là nghe được tin đồn nhảm gì vậy, anh ấy rất tốt”

Đỗ Thư Cách quả thật không bịa đặt, hẳn tìm hiểu được rất nhiều tin tức không tốt về Trình Kiệt:

“Anh ta trong giới chính là nổi tiếng phong lưu, quan hệ bừa bãi...”

Tiêu Dật nghe Đỗ Thư Cách nói đến đây liền lạnh giọng ngăn lại:

“Cách ca, đây cũng là chuyện bình thường mà thôi, anh ấy có điều kiện tốt như vậy việc có một vài bạn gái cũng là điều dễ hiểu, anh cũng là người đứng đầu Đỗ thị, anh chẳng lẽ chưa từng phát sinh quan hệ với cô gái nào hay sao?”

Đỗ Thư Cách ngưng trọng, hai gần ba mươi tuổi rồi, điều kiện lại tốt như thế sẽ không có khả năng chưa cùng một người phụ nữ phát sinh quan hệ:

“Tiêu Dật, ý của anh không phải như vậy”

Tiêu Dật cúi đầu gấp thức ăn bỏ vào bát, tuy rằng ngoài miệng cậu nói như vậy nhưng trong lòng của cậu vô cùng khó chịu, cậu sao có thể bình tĩnh được khi nhắc đến chuyện trước cậu Trình Kiệt đã từng có rất nhiều người chứ:

“Cách ca cảm ơn anh đã có ý tốt nhắc nhở em, nhưng em quen biết anh ấy cũng được một thời gian rồi, anh ấy là người tốt cho nên em không muốn cùng anh đề cập đến vấn đề này nữa”

Đỗ Thư Cách vừa đau lòng vừa tức giận, không có bất cứ ai vui vẻ khi nghe thấy người mình thích khen một người khác trước mặt của mình cả:

“Được rồi Tiêu Dật, em đừng tức giận”

Tiêu Dật im lặng ngồi ăn không nói gì cả, Đỗ Thư Cách thở dài nhìn chăm chăm đỉnh đầu kia của cậu, cuối cùng vẫn là không lên tiếng trầm mặc ngồi ăn. Không phải Tiêu Dật tức giận Đỗ Thư Cách, mà tâm trạng của

cậu rất không thoải mái khi đột nhiên nhớ đến chuyện Trình Kiệt có rất nhiều bạn gái cũ.

Buổi chụp hình ngày hôm ấy của Tiêu Dật diễn ra không mấy thuận lợi, khi mà cả một quá trình cậu bị lão sư chụp hình quát mắng rất nhiều lần, kết quả Tiêu Dật liền cảm thấy rất mệt mỏi không thể tiếp tục được nữa liền nói mọi người kết thúc sớm hơn nửa tiếng. Tiêu Dật nói Phó Thiển về nhà trước, bản thân cậu đi đến Trình thị đợi Trình Kiệt, lúc Tiêu Dật đến Trình thị là bốn giờ bốn mươi phút, cậu không gọi điện báo trước cho Trình Kiệt mà cứ như vậy ôm theo Đại Nhân bước vào trong thang máy nhấn lên tầng 49.

Tiểu Khiết đang thu dọn văn kiện chuẩn bị ra về, vừa thấy Tiêu Dật ôm theo một con chó nhỏ tới liền có điểm phấn khích:

“Tiêu Dật, chó của ai thế?”

Tiêu Dật cười cười đáp thế này:

“Trình Kiệt mua”

Tiểu Khiết bĩu môi:

“Ai nha, thì ra là vậy”

Tiêu Dật hỏi:

“Cô chuẩn bị về rồi sao?”

Tiểu Khiết gật đầu:

“Đúng vậy, dạo gần đây không có nhiều việc cho nên rất thường xuyên được về sớm”

Tiêu Dật cười cười:

“Được rồi, vậy cô về trước đi”

Tiểu Khiết do dự một chút liền nói nhỏ với Tiêu Dật một chuyện:

“Nói cho cậu biết chuyện này, gần đây trong công ty đang đặc biệt chú ý bồi dưỡng một nữ nghệ sĩ, cô ta chính là người trong đợt thực tập với cậu đó, gọi là Ân Tố Di, tôi nghĩ cô ta đang cố gắng tiếp cận Trình tổng đây, hiện tại vẫn đang ở trong phòng của Trình tổng nói cái gì mà trao đổi chuyện quan trọng, nói cho cậu biết để cậu đề phòng”

Tiêu Dật nhú mày im lặng không nói, Tiểu Khiết nhìn thấy sắc mặt khó coi kia liền nhanh chóng rời đi, trước khi rời đi vẫn còn không quên để lại một câu:

“Là tôi nhiều chuyện thôi, cậu nhớ đừng nói cho Trình tổng biết là tôi nói cho cậu đó”

Tiểu Khiết đi rồi, Tiêu Dật liền mang Đại Nhân đặt lên bàn làm việc của cô ấy, còn cậu thì kéo ghế ngồi xuống, Trình Kiệt đang bàn bạc công việc với nhân viên, cậu vẫn là phải nên ngồi ở chỗ này đợi hẵn. Tiêu Dật trong lòng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra dáng vẻ không sao cả, nghiêng đầu cùng Đại Nhân trêu đùa một chút. Tiêu Dật ngồi một lúc thì cánh cửa phòng cũng mở ra, theo sau đó là tiếng cười khẽ của Ân Tố Di:

“Trình tổng, thì ra là như vậy, chuyện này em sẽ ghi nhớ kỹ”

Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật ngồi ở chỗ của Tiểu Khiết liền có chút bất ngờ:

“Tiêu Dật, sao em lại tới đây?”

Tiêu Dật ngồi thẳng dậy cười mỉm một cái hướng Ân Tố Di chào hỏi:

“Tố Di”

Ân Tố Di cũng có điểm bất ngờ khi thấy Tiêu Dật xuất hiện ở chỗ này:

“Anh Tiêu Dật, anh sao lại ở chỗ này thế?”

Tiêu Dật bình tĩnh trả lời:

“Gặp Trình tổng, có vài vấn đề cần trao đổi”

Ân Tố Di nghi ngờ quay sang nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại Tiêu Dật không biết nói cái gì tiếp cả. Trình Kiệt lúc này mới trầm giọng nhắc nhở Ân Tố Di còn đang đứng ngây ở chỗ này:

“Cô về trước đi”

Ân Tố Di hả một tiếng sau đó cũng rời đi, Trình Kiệt không rõ vì sao Tiêu Dật lại đến chỗ này, hơn nữa không trực tiếp tiến vào còn ngồi ở ngoài đợi như vậy:

“Em đã đến lâu hay chưa, tại sao không vào trong?”

Tiêu Dật ngồi đùa nghịch với Đại Nhân:

“Cũng vừa mới đến, nhưng mà Tiểu Khiết nói anh đang bàn bạc công việc nên không vào, anh cùng cô ấy bàn việc gì thế?”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Là vấn đề bộ phim sắp tới đây của cô ta, Ân Tố Di là nghệ sĩ mới có tiềm năng được Trình thi cất nhắc”

Tiêu Dật bữu môi nâng giọng hỏi lại:

“Trình thị không tìm cho cô ấy một người quản lý tốt được hay sao, tại sao chuyện này lại phải đích thân cô ấy lên trên đây, hơn nữa anh từ khi nào thì giải quyết chuyện con con như thế này chứ?”

Trình Kiệt buồn cười, Tiêu Dật nói quả thật đúng:

“Em cũng không phải không nhận ra, cô ta là đang cố gắng tiếp cận anh”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt hừ một tiếng, kể đó liền đứng dậy xoay người hướng về phía thang máy:

“Như thế cũng tốt, sau này không cần em nữa”

Trình Kiệt đuổi theo kéo lấy tay Tiêu Dật lại:

“Em nói cái gì thế, anh chỉ là muốn chọc em một chút thôi, sau này không cho cô ta lên đây nữa là được chứ gì”

Tiêu Dật nhú mày:

“Em không có nói như vậy nha, là tự anh nói đó”

Trình Kiệt cười khố, hần thế nhưng lại dễ dàng bị Tiêu Dật xoay vòng vòng như thế:

“Được rồi, tất cả đều chiều theo em”.

—

Dạo này có nhiều thời gian rảnh rồi nhưng lại không biết viết cái gì, đang loay hoay không biết lấy lý do gì để cho Tiêu Dật rời xa Trình Kiệt, ai có ý tưởng gì về vấn đề này nói cho tôi tham khảo với.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 123: Tiêu Dật Gặp Sự Cố

Thời gian cứ như vậy vui vẻ trôi qua, cho đến một tuần sau đó khi Tiêu Dật tham dự cuộc họp báo chính thức của Đỗ thị liên xảy một sự cố, khi Tiêu Dật đang đứng ở trên bục trả lời phỏng vấn thì cột đèn chiếu sáng bên cạnh bất chợt đổ xuống, Tiêu Dật lúc phát giác ra ngẩng đầu lên là bị cột đèn kia làm cho bất tỉnh ngất ngay tại chỗ rồi.

Khi Tiêu Dật tỉnh dậy ở trong bệnh viện liền thấy Trình Kiệt mặt mũi thâm tím giống như vừa mới xô xát với ai đó liền giật mình hết hoảng:

“Anh làm sao thế?”

Trình Kiệt nhú mày:

“Câu này anh phải hỏi em mới đúng”

Cậu rõ ràng nhớ ở hiện trường lúc đó chỉ có một mình cậu bị cột đèn kia rơi trúng người, hơn nữa Trình Kiệt cũng không có mặt ở đó như thế nào hẳn lại mang một bộ dạng thế này. Tiêu Dật nghe thấy có tiếng gõ cửa liền nhìn qua, cửa phòng bệnh viện có một tấm kính có thể nhìn thấy được người ở phía bên ngoài, Tiêu Dật nhìn thấy Đỗ Thư Cách đứng ở bên ngoài đó liền khó hiểu không rõ người này còn gõ cửa làm cái gì, tại sao không trực tiếp tiến vào luôn đi. Tiêu Dật đẩy tay của Trình Kiệt một cái nói:

“Anh ra mở cửa đi”

Trình Kiệt cả một quá trình chỉ giúp Tiêu Dật xem vết thương trên trán không có để ý tới người khác:

“Đừng quan tâm, em mau nghỉ ngơi đi”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp kia liền thúc giục Trình Kiệt

“Anh mau ra mở cửa đi”

Lúc Trình Kiệt ra mở cửa, Đỗ Thư Cách bước vào trong phòng rồi cậu mới nhìn rõ gương mặt của Đỗ Thư Cách, hẳn ta hiện tại cũng không khác Trình Kiệt là mấy cả, một bên khóe miệng bị rách ra. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt rồi lại nhìn Đỗ Thư Cách nhú mày hỏi:

“Hai người sao thế? Gương mặt vì sao lại thành ra thế này?”

Trình Kiệt và Đỗ Thư Cách đồng dạng im lặng không nói, Đỗ Thư Cách bước gần về phía Tiêu Dật đau lòng hỏi:

“Tiêu Dật, em cảm thấy trong người thế nào?”

Tiêu Dật cảm thấy đầu óc vẫn còn hơi choáng, nhìn xuống tay phải của mình còn đang bị bó bột liền thở dài một hơi:

“Cách ca, em như vậy hẳn là không thể tiếp tục như theo kế hoạch rồi, thật là xin lỗi anh”

Tiêu Dật là đang lo lắng sự cố lần này sẽ khiến cho Đỗ thị bị chịu tổn thất, nhưng mà Đỗ Thư Cách ngay cả nửa khắc nhớ tới cũng chưa từng có, từ đầu đến cuối chỉ quan tâm tới sức khỏe của Tiêu Dật mà thôi:

“Tiêu Dật bác sĩ nói em bị gãy tay rồi, phải bó bột một khoảng thời gian mới có thể bình thường trở lại, khoảng thời gian này em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt những chuyện khác cứ để anh giải quyết được rồi”

Trình Kiệt đứng nghe này giờ cũng không thể nhịn thêm được nữa, hắt lạnh giọng lên tiếng:

“Như vậy anh còn không mau trở về giải quyết đi”

Quay trở lại với vài tiếng đồng hồ trước đó, hiện trường của buổi họp báo vô cùng hỗn loạn, Tiêu Dật ngất xỉu trên mặt đất, người xung quanh nhốn nháo xô đẩy. Đỗ Thư Cách ngày hôm nay đương nhiên không thể vắng mặt, hắn chỉ đứng cách xa Tiêu Dật có vài bước chân mà thôi nhưng lúc đó lại không thể kéo cậu thoát khỏi sự cố nghiêm trọng kia, sau khi cột đèn kia đổ xuống người của Tiêu Dật, Đỗ Thư Cách mới hoảng hồn chạy tới bế cậu tới bệnh viện, dọc đường đi hắn không ngừng gọi tên của cậu nhưng từ đầu đến cuối người nọ vẫn cứ như vậy nhắm nghiền hai mắt.

Tin Tiêu Dật xảy ra sự cố rất nhanh được Phó Thiên thông báo đến Trình Kiệt, Trình Kiệt vừa nhận được tin tức này ngay lập tức buông bỏ toàn bộ công việc chạy tới bệnh viện, lúc hắn tìm được phòng bệnh của hồ ly nhỏ nhà mình thì liền thấy Đỗ Thư Cách đang chuẩn bị cúi đầu hôn cậu, Trình Kiệt khi ấy không cần xác định rằng mình có nhầm lẫn gì hay không đã ngay lập tức lao tới túm lấy cổ áo của Đỗ Thư Cách rồi vung nắm đấm đầm đầm vào mặt đối phương. Đỗ Thư Cách loạng choạng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một cú đấm như trời giáng nữa đã tiếp tục hạ xuống, Đỗ Thư Cách phát hiện ra người trước mặt chính là Trình Kiệt thế cho nên cũng không buồn dừng lại nói lý lẽ rõ ràng đã đánh lại rồi, hai người cứ đánh qua đánh lại như vậy trong phòng bệnh của Tiêu Dật khiến cho y tá cũng phải vội vàng chạy tới xem xem có chuyện gì xảy ra, y tá cùng bác sĩ lao vào tách hai người ra quát:

“Hai người làm cái gì thế? Đây là bệnh viện chứ không phải là nơi để đánh nhau, muốn đánh nhau thì đi ra ngoài mà đánh”

Ánh mắt tức giận của hai người đàn ông cũng khiến cho bác sĩ nọ vừa mới lên tiếng nói cũng phải im bặt một lúc, khi y tá cùng nhau kéo Trình

Kiệt và Đỗ Thư Cách rời khỏi phòng bệnh thì Trình Kiệt liền vung tay ra, nhân lúc Đỗ Thư Cách bị đẩy ra khỏi cửa cùng với đám y tá kia rồi hăn liền đóng cửa lại khóa trái ở bên trong, thế cho nên mới có tình trạng khi Tiêu Dật tỉnh dậy liền thấy Đỗ Thư Cách đang gấp gáp gõ cửa, còn có gương mặt hai người đều biến dạng.

Tiêu Dật luôn cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó cho nên mới im lặng suy nghĩ một lúc, kết quả liền nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn với Đỗ Thư Cách:

“Cách ca cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng mà cuộc họp báo xảy ra sự cố như vậy nhất định sẽ rất loạn, anh vẫn là nên trở về giải quyết một chút thì hơn”

Đỗ Thư Cách không muốn rời khỏi chỗ này, nhất là khi Trình Kiệt vẫn còn ở đây:

“Không sao, chuyện đó anh đã thu xếp ổn thỏa rồi”

Đỗ Thư Cách vừa nói xong thì điện thoại của bản thân liền vang lên, Tiêu Dật ở bên nghe thấy cuộc nói chuyện kia liền đoán ra được nhất định có liên quan đến cuộc họp báo lần này cho nên cậu kiên quyết nói Đỗ Thư Cách trở về:

“Cách ca, anh không cần lo cho em, anh cứ trở về trước đi”

Đỗ Thư Cách nhận được cuộc gọi của thư ký nói hiện trường rất phức tạp cần hăn trở về giải quyết gấp, Đỗ Thư Cách tuy rằng không muốn rời khỏi đây nhưng cũng chẳng còn cách nào khác cả, hăn chỉ có thể quay trở về.

Đỗ Thư Cách đi rồi, Tiêu Dật lúc này mới hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì hả?”

Trình Kiệt một bên rót nước cho Tiêu Dật, một bên lại nhúu mày bức bối:

“Anh nên hỏi em mới đúng, rốt cuộc em bị làm sao đây?”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt

“Trình Kiệt, có phải anh đánh nhau với anh ấy hay không?”

Trình Kiệt đặt ly nước xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh:

“Em rốt cuộc là lo lắng cho ai đây, em nhìn xem giữa anh và hấn ta ai có nhiều thương tích hơn hả?”

Tiêu Dật nhìn khoeo mắt của Trình Kiệt bị rách ra liền đau lòng, cậu dùng tay không bị thương kia của mình khẽ chạm vào vết thương của Trình Kiệt rồi nhẹ giọng khiển trách:

“Nhưng mà anh sao lại tự nhiên đánh nhau chứ?”

Trình Kiệt nghiêng đầu đưa tay lấy ly nước đưa cho Tiêu Dật:

“Được rồi Tiêu Dật, em uống nhiều nước một chút, bác sĩ nói uống nhiều nước sẽ không bị mất nước, nhanh chóng khỏe lại”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt cũng nhìn Tiêu Dật lại rất lâu, không gian rơi vào một mảnh yên tĩnh, kết quả hấn vẫn là người phải xuống nước trước nói:

“Anh nói em cũng sẽ không tin, anh vừa mới tới liền thấy hấn ta suýt chút nữa nhân lúc em bất tỉnh mà định hôn em”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn Trình Kiệt không nói, Trình Kiệt dùng ánh mắt nghiêm túc đối diện với Tiêu Dật:

“Nếu không phải việc liên quan đến em thì anh cũng sẽ không dễ kích động như thế”

Tiêu Dật im lặng, Trình Kiệt vốn tưởng rằng Tiêu Dật sẽ tức giận la mắng hằn một trận nhưng mà ai đó từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm hằn như thế. Tiêu Dật chậm rãi đưa tay lên chạm nhẹ chỗ vết thương ở khóe mắt Trình Kiệt rồi nhẹ giọng nói với hằn:

“Anh sau này đừng như vậy, nếu như để cho nhân viên ở công ty anh nhìn thấy bộ dạng của anh như thế, bọn họ nhất định sẽ lại ở sau lưng anh bàn tán đoán mò”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật đặt xuống dưới giường:

“Được rồi, em đừng nói nữa nghỉ ngơi đi, trên người có chỗ nào không khỏe hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu cố gắng nói tiếp:

“Hơn nữa Cách ca và em sẽ không thể có gì được đâu, anh ấy từ lúc học đại học luôn đối xử với mọi người nhiệt tình như thế”

Trình Kiệt nhíu mày cố gắng kìm nén tức giận trong lòng, hồ ly nhỏ nhà hằn rất ngốc, khẳng định phải đợi đến khi người đàn ông kia nói thẳng cho cậu biết thì cậu mới chịu tin tưởng:

“Cách ca? Xưng hô này cũng thật là thân thiết đấy, em trước giờ chỉ gọi anh là Trình Kiệt, như thế có phải là anh so với bạn của em cũng không bằng hay không?”

Tiêu Dật dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng về phía Trình Kiệt, người đàn ông này giống như tồn tại hai nhân cách vậy, lúc thì cho cậu cảm giác an toàn muốn ỷ lại dựa vào, lúc thì lại giống như một đứa nhỏ so đo những chuyện vụn vặt:

“Trình Kiệt, em cho dù có gọi anh như thế nào đi chăng nữa cũng đâu có thể thay đổi được tình cảm của em đâu”

Trình Kiệt trong lòng vui vẻ hơn được một chút:

“Như vậy trong lòng em có phải anh vẫn hơn Đỗ Thư Cách kia hay không?”

Tiêu Dật đáp:

“Chuyện này anh còn phải hỏi nữa hay sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Như vậy lời anh nói có phải cũng đáng tin hơn?”

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đi một vòng cuối cùng vẫn trở lại vấn đề này:

“Được rồi, sau này ngoài giờ làm việc ra thì em sẽ không cùng anh ấy tiếp xúc quá nhiều”

Trình Kiệt hài lòng, hắn đưa tay lên chỗ vết thương bị băng bó của Tiêu Dật ở trán, ngón tay thon dài cẩn thận chạm vào đó kiểm tra xem có gì bất ổn hay không:

“Tiêu Dật, em sao lại không cẩn thận như vậy hả, lúc nhận được điện thoại báo em gặp sự cố, anh thật sự lo lắng đến phát điên lên được”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Không sao cả, không có vấn đề gì”

Trình Kiệt nghiêm giọng nói thế này:

“Tiểu Dật, bác sĩ nói truyền hết chai nước biển này có thể trở về nhà, thời gian này em phải ở nhà của anh, anh sẽ chăm sóc cho em”

Tiêu Dật biết có từ chối cũng không thể được cho nên đành gật đầu đáp ứng. Buổi tối ngày hôm ấy khi Tiêu Dật vừa tắm xong thì điện thoại của cậu reo lên, là mẹ Tiêu gọi điện tới.

“Tiểu Dật, con có sao không hả?”

Tiêu Dật bất ngờ, mẹ Tiêu đột nhiên gọi điện tới hỏi vấn đề này, cậu không thể đoán ra được là người nào nói cho mẹ mình biết:

“Hả? Con không sao!”

Mẹ Tiêu ở bên này nâng giọng:

“Không sao là không sao thế nào, mẹ thấy trên ti vi người ta còn quay lại được cảnh con bị cột đèn lớn đè ngã bất tỉnh”

Thì ra là tin tức này bị đưa lên ti vi, Đỗ thị là công ty lớn việc hợp báo xảy ra sự cố lớn như vậy cũng khó trách người ngoài không biết được:

“Con không sao”

Mẹ Tiêu sớm đã thu xếp xong một số đồ đạc cần thiết để ngày mai lên Bắc Kinh xem Tiêu Dật, cho dù bà có giận con trai về việc cố chấp theo con đường nghệ thuật này đi đến đâu chẳng nữa cũng chẳng thể nhẫn tâm không quan tâm đến con trai được:

“Ngày mai mẹ sẽ lên đó, một lát nữa nhắn tin gửi lại địa chỉ nhà của con cho mẹ”

Tiêu Dật nhú mảy:

“Không cần đâu mẹ, con thật sự không có gì nghiêm trọng”

Mẹ Tiêu kiên quyết:

“Không nhưng nhị gì cả, ngày mai mẹ phải lên xem con thế nào”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi đồng ý:

“Được rồi mẹ, một lát nữa con sẽ nhắn địa chỉ cho mẹ”

Trình Kiệt bước ra từ phòng tắm liền nhìn thấy Tiêu Dật ngồi thất thần ở trên giường, hần chập rã bước đến phía cậu hỏi:

“Tiêu Dật sao thế?”

Tiêu Dật giật mình quay trở về thực tại, vừa thấy Trình Kiệt liền nói cho hần biết chuyện của mẹ Tiêu:

“Trình Kiệt, ngày mai mẹ em sẽ lên đây cho nên ngày mai em sẽ ở nhà”

Trình Kiệt đương nhiên không muốn cho Tiêu Dật về nhà:

“Không cần về nhà, không phải lúc trước mẹ của em cũng ở nhà của anh hay sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không được Trình Kiệt, lúc đó là bất đắc dĩ mới như vậy, hiện tại đã có chỗ ở cho nên không muốn làm phiền anh nữa”

Trình Kiệt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật:

“Em nói cái gì thế? Anh không phiền, nếu như em rời đi rồi anh mới cảm thấy phiền đó”

Tiêu Dật vẫn kiên quyết muốn trở về nhà:

“Đợi mẹ trở về rồi, lúc đó em sẽ lại tới đây”

Dĩ nhiên thì trong một cuộc tranh luận Tiêu Dật luôn là người giành phần thắng, Trình Kiệt không thể nào nói không với cậu được. Bởi vì Tiêu Dật bị thương ở tay phải cho nên việc cầm đũa ăn cơm đều rất khó khăn, Trình Kiệt hiện tại ngồi sát ở bên cạnh cậu, giúp cậu đút cơm gấp thịt, cả một quá trình đều vô cùng vui vẻ mà làm.

“Trình Kiệt, anh không định ăn cơm hả, đừng chỉ đút em ăn như vậy”
Tiêu Dật thấy Trình Kiệt không có ý định ăn cơm liền nhắc nhở hăng

Trình Kiệt nửa đùa nửa thật đáp thế này:

“Em thành ra như thế này rồi ngay cả cơm anh cũng không thiết ăn nữa”

Tiêu Dật nghe thấy thế liền buồn cười:

“Anh cũng ăn đi”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt đi ngủ, Trình Kiệt muốn ôm Tiêu Dật ngủ nhưng lại sợ chạm vào chỗ tay đau của cậu, muốn đỡ chần cho cậu nhưng lại sợ chần sẽ đè vào cánh tay kia. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt cứ loay hoay mãi không chịu nằm xuống liền nhíu mày hỏi:

“Anh lại sao nữa thế?”

Trình Kiệt đáp:

“Tay của em có đau hay không? Nếu như đau thì nói với anh”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không sao cả”

Trình Kiệt cẩn thận đỡ chần lên người cho Tiêu Dật, bởi vì sợ chần sẽ đè vào cánh tay kia của cậu cho nên hắn căn bản chỉ đỡ chần đến bụng của cậu mà thôi. Lúc đèn trong phòng ngủ đã tắt rồi, Tiêu Dật cảm giác như là Trình Kiệt đang nằm rất xa mình liền hỏi hắn:

“Anh sao thế? Tại vì sao nằm cách xa em như vậy?”

Trình Kiệt thở dài:

“Anh sợ sẽ chạm vào vết thương của em”

Tiêu Dật hiểu ra liền buồn cười:

“Không sao cả, anh nằm gần vào đây đi, nếu không sẽ bị lăn xuống đất đó”

Trình Kiệt quả thật nằm sát về phía Tiêu Dật, nhưng mà hắn không có vòng tay ôm lấy cậu như mọi khi nữa, Tiêu Dật nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt kéo lên đặt ở trên bụng mình, Trình Kiệt thấy được hành động nhỏ kia của cậu liền khẽ mỉm cười, trong bóng tối khóe miệng cũng nhếch lên tạo ra một độ cong hoàn mỹ.

...

Mọi sinh hoạt cá nhân của Tiêu Dật đều do Trình Kiệt phụ trách, thật ra Tiêu Dật vẫn có thể làm được chỉ là có một chút bất tiện chậm chạp mà thôi, nhưng mà Trình Kiệt từ đầu đến cuối đều không cho cậu làm gì cả. Lúc Tiêu Dật đứng để cho Trình Kiệt đóng cúc áo sơ mi của mình liền dùng tay không bị thương đưa lên nghịch tóc của hắn:

“Trình Kiệt, một lát nữa anh nhớ thoa thuốc vào vết thương có biết chưa?”

Trình Kiệt ừ một tiếng, Tiêu Dật thu tay lại đứng nghiêm túc:

“Trình Kiệt, một lát nữa đưa em qua nhà Phó Thiến đón Đại Nhân có được không? Em thấy nhớ nó!”

Trình Kiệt nhú mào:

“Tay như vậy còn muốn đón nó về, nếu như không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến tay của em đấy”

Tiêu Dật cười cười:

“Không sao đâu, em đã nói với Phó Thiến rằng lát nữa qua đón Đại Nhân rồi”

Trình Kiệt mặc áo xong cho Tiêu Dật rồi liền không vui nhìn cậu:

“Em rốt cuộc là không chuyện nào chịu nghe theo anh cả”

Tiêu Dật nghiêng đầu hôn vào má Trình Kiệt một cái:

“Đều là mấy chuyện nhỏ mà thôi, chuyện lớn không phải đều nghe theo anh hay sao”

Trình Kiệt nào chịu nộ hôn kia của Tiêu Dật, hấn giữ lấy cần cổ của cậu cúi đầu hôn xuống đôi môi kia, đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng cậu mút mát trên đầu, hôn đến mức Tiêu Dật nhin không được phải khẽ đẩy hấn ra:

“Đi thôi, nếu không sẽ muộn giờ đến công ty của anh mất”.

...

Mẹ Tiêu xuống xe khách, từ trong túi áo lấy ra mảnh giấy ghi lại địa chỉ mà ngày hôm qua Tiêu Dật gửi tới xem một lượt, lúc đang mãi tìm kiếm xe có chiếc taxi nào không thì đột nhiên có một chiếc ô tô bóng loáng nhìn qua vô cùng đắt tiền dừng ở phía trước mặt của mẹ Tiêu. Từ bên cửa kính xe ô

tô đó dần dần hạ xuống, ở bên trong là một người đàn ông nhìn qua cũng cỡ khoảng hai sáu hai bảy tuổi, thần thái trên gương mặt vô cùng thân thiện, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu liền mỉm cười hỏi:

“Bác Tiêu có phải không ạ?”

Mẹ Tiêu chẳng có ấn tượng gì về người đàn ông này cả, nhưng khi nghe cậu ta gọi tên của mình cũng gật đầu:

“Đúng thế, cậu là?”

Người đàn ông kia bình tĩnh đáp:

“Cháu là bạn của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhờ cháu đến đón bác”

Mẹ Tiêu cũng không nghi ngờ gì nữa cả, chỉ có điều vẫn là hơi bất ngờ một chút vì xem ra người này rất giàu có, lại nghĩ tới người bạn tên Trình Kiệt của con trai mình cũng đồng dạng là người có tiền như vậy, trong lòng bà lại bắt đầu suy nghĩ không rõ con trai vì sao lại quen được nhiều người có tiền như thế.

Mẹ Tiêu ngồi vào trong xe rồi liền hỏi:

“Cậu tên gì vậy?”

Người đàn ông kia khẽ nhếch khóe môi, trong nụ cười ẩn chứa một tia quỷ dị bình thản đáp:

“Cháu gọi là Thẩm Đào”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 124: Em Xin Lỗi Trình Kiệt

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến nhà Phó Thiển đón Đại Nhân rồi lại chở cậu về khu nhà ở, lúc xe dừng lại ở trước cửa khu chung cư rồi ai đó còn luyến tiếc lôi lôi kéo kéo không muốn cho Tiêu Dật rời đi.

“Tiêu Dật, nếu như trong người không khỏe phải gọi điện cho anh ngay đã biết chưa?” Trình Kiệt một bên đưa tay xoa xoa trán của Tiêu Dật, một bên lại cẩn thận kiểm tra xem chỗ bó bột của cậu có gì bất thường hay không.

Tiêu Dật nhìn người không có chuyên môn y tế nào đó cứ sờ qua sờ lại chỗ vết thương của mình liền buồn cười, giả bộ kêu đau:

“Anh đừng chạm, anh chạm đúng chỗ đau của em rồi”

Trình Kiệt gấp gáp thu tay lại:

“Em đau ở chỗ nào? Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra”

Tiêu Dật cười khúc khích:

“Là đùa thôi, không sao cả”

Trình Kiệt nhú mày vẫn không tin tưởng:

“Có thật là không sao hay không, hay là anh đưa em đến bệnh viện xem thử mới yên tâm được”

Tiêu Dật lắc đầu, tuy rằng trong người có vết thương vẫn đau nhức nhưng mà thấy ai đó hết lòng quan tâm cho mình như thế cậu liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào:

“Không sao, anh còn không định đi làm là sẽ muộn đó”

Trình Kiệt nghiêng đầu qua hôn nhẹ vào môi của Tiêu Dật, đôi môi này rất nhanh thôi phải mất một khoảng thời gian khá lâu hẳn mới có thể gặp lại, nếu như biết trước phải mất một khoảng thời gian dài nữa hẳn đã chẳng nhanh chóng rời ra như thế này, nhất định phải hôn thật sâu, thật lâu...

Tiêu Dật nhú máy khẽ quát Trình Kiệt:

“Đừng có lúc nào cũng như vậy nữa, để người khác nhìn thấy thì biết làm sao đây”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, dùng ánh mắt cưng chiều nhìn Tiêu Dật:

“Được rồi, buổi tối gặp”

Tiêu Dật nghịch ngợm đáp thế này:

“Không gặp”

Tiêu Dật bước xuống xe đứng đợi ở đó một lúc nhìn theo chiếc xe quen thuộc rồi đi mới chịu quay trở lại vào nhà. Đại Nhân cực kỳ thông minh, nhìn thấy Tiêu Dật một tay không thuận cũng không bắt cậu bế nữa, cả một đường luôn theo sát cậu bước vào trong nhà.

Mẹ Tiêu ngày hôm qua nói sẽ đón chuyển xe lúc tám giờ, bây giờ gần mười giờ rồi hẳn là sắp lên tới nơi. Tiêu Dật lấy điện thoại nhấn vào số của mẹ Tiêu gọi nhưng không có ai nghe máy cả, Tiêu Dật trong lòng cũng có một chút sốt ruột, đúng lúc này ngoài cửa liền truyền tới tiếng chuông, Tiêu

Dật nhanh chóng bước ra ngoài mở cửa, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu cậu liền nói:

“Mẹ...”

Lời vẫn còn chưa kịp nói hết đã bị mẹ Tiêu đưa tay tát mạnh vào má, Tiêu Dật ngây ngốc giật mình đứng im một chỗ, sau đó cậu phát hiện ra bên cạnh mẹ Tiêu còn có một người đàn ông nữa, người này cậu mới chỉ gặp qua một lần thôi nhưng vẫn còn có ấn tượng, bởi vì lần ấy cậu cùng Trình Kiệt gây nhau chính là vì người đó, người đó không ai khác là Thẩm Đào.

“Tiêu Dật, thằng nghịch tử này!” Mẹ Tiêu lại tát vào má Tiêu Dật thêm vài cái nữa.

Thẩm Đào ở bên cạnh lúc này mới miễn cưỡng kéo mẹ Tiêu ngăn lại:

“Bác Tiêu, có gì cứ từ từ nói”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hiểu chuyện gì cả, nhưng khi cậu nhìn thấy Thẩm Đào đứng cạnh mẹ Tiêu trong lòng cậu đã có dự cảm không tốt rồi:

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

Mẹ Tiêu trợn lớn hai mắt, trong đôi mắt cũng chứa đựng tơ máu đáng sợ:

“Mày còn hỏi có chuyện gì? Mày chẳng lẽ không biết có chuyện gì hay sao? Mày và cái người tên Trình Kiệt đó rốt cuộc có quan hệ gì hả?”

Tiêu Dật nghe thấy mẹ Tiêu nhắc đến tên Trình Kiệt liền giật mình lùi lại một bước, ánh mắt chứa mười tia hoảng sợ không thể che giấu nổi. Thẩm Đào lúc này lại lên tiếng:

“Bác Tiêu, có gì cứ từ từ vào trong rồi hãy nói”

Mẹ Tiêu vùng ra kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật:

“Không nói gì nữa cả, mau thu dọn đồ đạc trở về nhà ngay”

Tiêu Dật không nghĩ tới chuyện này lại xảy đến nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới chuyện mẹ Tiêu lại biết được, cậu liếc nhìn về phía Thẩm Đào dò xét, Trình Kiệt nói không thích Thẩm Đào, chuyện này hẳn là do Thẩm Đào gây lên, nhưng mà cậu lại không hiểu Thẩm Đào vì sao lại biết được chuyện giữa cậu và Trình Kiệt, cứ cho như là Thẩm Đào có biết đi chẳng nữa thì hẳn ta nhất định cũng không thể có chứng cứ chứng minh:

“Mẹ à, mẹ có lẽ hiểu lầm gì rồi, Trình Kiệt anh ấy...”

Mẹ Tiêu một lần nữa từ trong túi xách lấy ra vài tấm ảnh đập thẳng về phía Tiêu Dật:

“Mày giải thích đi, số hình ảnh này là sao hả?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống tấm ảnh rơi ở trên sàn nhà liền hoảng sợ, số ảnh này vì sao lại có ở đây, đây đều là ảnh cậu cùng Trình Kiệt đang hôn nhau ở bên ngoài:

“Mẹ... cái này... chỉ là hiểu lầm mà thôi”

Mẹ Tiêu quát lớn:

“Đừng nói nhiều nữa, mau thu dọn đồ đạc trở về nhà ngay”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy vô lực, cậu không biết nên phải giải quyết chuyện này như thế nào nữa, nó đến quá nhanh, nhanh đến mức cậu còn chưa kịp định hình được cái chuyện gì đang xảy ra thế này. Tiêu Dật cúi đầu im lặng, không gian theo đó cũng giống như dừng lại, ngưng đọng lại, mọi thứ giống như đảo lộn, tất cả đều xảy ra cùng một lúc, rất nhanh, rất bất ngờ. Có lẽ đã đến thời điểm cậu nên dừng lại, dù sao cậu cũng có suy

ngã sẽ dừng lại rồi, may mắn quá cuối cùng cũng có một lý do để cho cậu kiên quyết thực hiện quyết định đó:

“Mẹ, được rồi... con muốn nói chuyện với anh ta một lúc, sau đó chúng ta sẽ trở về”

Mẹ Tiêu nghe thấy Tiêu Dật nói sẽ trở về liền đồng ý để cho cậu nói chuyện, Tiêu Dật cùng Thẩm Đào đi xuống dưới vườn lớn của khu chung cư, đi đến một chỗ vắng người cậu liền dừng lại hỏi:

“Anh theo dõi tôi sao? Chúng ta thậm chí còn không quen biết nhau”

Thẩm Đào nhếch môi, hắn vẫn giữ một nụ cười trào phúng trên gương mặt:

“Thật ra tôi còn có thứ đáng sợ hơn nữa, chỉ sợ mang cho bác gái xem bác gái sẽ chịu không nổi”

Tiêu Dật nhú mày:

“Anh việc gì phải làm như thế chứ?”

Thẩm Đào chột nghiêm mặt, trong ánh mắt chứa tia đáng sợ cùng tức giận:

“Trình Kiệt giết người, hắn giết mẹ của tôi, tôi chỉ làm như vậy với người hắn yêu thích có gì không đúng sao? Có trách cũng nên trách cậu lại là người xấu số đó, bị một tên ác ma đó yêu thích mà thôi!”

Tiêu Dật nghe thấy vậy thì giật mình không thể tin tưởng được:

“Anh nói láo, anh ấy sao có thể giết người được”

Thẩm Đào cố gắng bình tĩnh lại:

“Tôi sẽ không cùng cậu giải thích vấn đề này, tôi vẫn còn có một chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Tôi sẽ không bao giờ giúp đỡ anh hại anh ấy”

Thẩm Đào từ trong túi quần lấy ra điện thoại của mình làm một vài thao tác rồi đưa cho Tiêu Dật xem, trong điện thoại là một đoạn video ghi lại hình ảnh cậu cùng Trình Kiệt đang ân ái, nhưng mà đoạn video này là giả:

“Anh lấy thứ này ra cho tôi xem làm cái gì, tôi chẳng lẽ hồ đồ đến mức ngay cả chính mình đã từng làm ở đâu cũng không nhớ ra hay sao?”

Thẩm Đào vẫn chậm rãi mỉm cười:

“Đương nhiên là như thế, nhưng mẹ của cậu hiện tại đang kích động như vậy rồi, nếu như tôi đưa cho bà ấy xem đoạn ghi hình này, mẹ cậu có hay không sẽ đột nhiên cao huyết áp, hoặc là đau tim, hoặc là đại loại như vậy, nhẹ thì có thể vài ngày được xuất viện, nặng thì có thể hay không... giống như mẹ của tôi?”

Tiêu Dật nghe vậy thì sợ hãi đứng ngậy người ra, Thẩm Đào ở bên cạnh lại tiếp lời:

“Hơn nữa nếu như cậu cứ vậy mà rời đi, Trình Kiệt khẳng định sẽ đi tìm cậu, cậu nghĩ cậu trốn được hắn ta hay sao? Hắn ta là người không biết nói lý lẽ, nếu như cậu cứ như vậy rời khỏi hắn, hắn nhất định sẽ nhốt cậu lại một chỗ, ba mẹ cậu lúc đó có thể đấu lại được Trình Kiệt hay sao? Cơ ngơi của hắn đủ để giải quyết được vấn đề này, cậu cũng không phải là không biết”

Tiêu Dật lùi lại một bước, Trình Kiệt quả thật đã từng nói với cậu điều này, hắn nói nếu như cậu rời khỏi hắn, hắn sẽ làm cho cậu khiếp sợ, lấy cá

tính của Trình Kiệt hẳn cũng sẽ không dễ dàng nghe lời cậu nói, sẽ không để cho cậu có thể rời đi:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào khoanh tay trước ngực:

“Rất là dễ thôi, cậu chỉ cần làm cho hắn chết tâm đi là được, cậu gọi cho hắn một cú điện thoại, nói cậu ghê tởm hắn, nói cậu không thể nào có thể ở bên cạnh một người như hắn được, nói cay nghiệt một chút, sau đó tôi có thể đảm bảo được việc hắn không tìm ra cậu nữa, gia đình của cậu cũng sẽ không bị hắn uy hiếp”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, cậu muốn gặp Trình Kiệt, muốn có một ngày ở bên cạnh hắn, ít nhất cậu muốn lưu giữ lại khuôn mặt hạnh phúc của hắn, mọi chuyện diễn ra nhanh quá, nhanh đến mức cậu vẫn còn chưa kịp lên kế hoạch chuẩn bị cái gì cả:

“Tôi sẽ gặp mặt anh ấy để nói chuyện này”

Thẩm Đào trực tiếp từ chối:

“Không được, cậu không được gặp mặt Trình Kiệt”

Tiêu Dật hai mắt đỏ lên nói lớn:

“Tôi chỉ muốn gặp mặt anh ấy một lần cuối cùng mà thôi”

Thẩm Đào cũng quát lại:

“Tôi cũng không được gặp mặt mẹ tôi lần cuối đâu”

Tiêu Dật không có bất cứ một sự lựa chọn nào cả, cậu quả thật không hề muốn làm tổn thương Trình Kiệt, nếu như được chọn lựa cậu sẽ chọn cách ít làm tổn thương đến hắn nhất, cậu là người không có dũng khí, ngay cả

một chút suy nghĩ đấu tranh vì Trình Kiệt cũng không có, nhưng mà cậu biết làm cái gì được đây, ba mẹ cậu sẽ không chấp nhận chuyện này, chỉ bằng cứ để cho Trình Kiệt hận cậu, tốt nhất để cho hận cậu nhất trên đời này, hận đến mức cả đời không muốn gặp mặt cậu nữa, chỉ có như vậy cậu mới không nhìn thấy được gương mặt của hắn, không vì thế mà đau lòng luyến tiếc, không vì thế mà thương tâm.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật không cùng mẹ Tiêu trở về Thiên Tân, nhìn điện thoại ở trên bàn reo lên, trên màn hình hiển thị tên người gọi đến là Trình Kiệt, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Thẩm Đào một cái rồi mới nhắc điện thoại đưa lên tai nghe. Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói quen thuộc đó, nhưng mà mang theo tia lo lắng rõ ràng:

“Tiêu Dật, em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật cắn chặt môi, có lẽ trên thế giới này không có ai quan tâm cậu như thế đâu:

“Trình Kiệt, chúng ta chia tay đi, anh sau này đừng gọi cho tôi nữa”

Đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau mới có giọng trầm khàn đáp lại:

“Tiêu Dật, em làm sao thế?”

Thẩm Đào vừa mới rồi đã nói cho cậu biết những lời mình nên nói với Trình Kiệt, nhưng mà những lời nói đó quả thật cậu không thể nói ra được, những lời nói đó khi cậu nghe cũng khiến cho trái tim mình bị tổn thương, Trình Kiệt mà nghe được cũng nhất định sẽ đau như thế. Thẩm Đào ngồi bên cạnh mang đoạn ghi hình kia mở ra đưa đến trước mặt Tiêu Dật, Tiêu Dật nhắm mắt cố gắng kìm nén không bật khóc, nếu như cậu giống Trình Kiệt, ba mẹ đều đã không còn, cho dù cả thế giới này có quay lưng lại với cậu, cho dù ai đó có cầm dao uy hiếp tính mạng của cậu, cậu cũng sẽ không nói ra những lời nói kia với hắn:

“Trình Kiệt, tôi rất bình thường, chưa bao giờ tôi cảm thấy tỉnh táo như lúc này cả, anh nghe cho rõ đây...” Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, bàn tay nắm chặt lấy, móng tay cũng đâm vào da thịt đau đến rỉ máu: “Tôi ghê tởm anh, trên thế giới này người tôi ghê tởm nhất là anh”

“Tiêu Dật...” Trình Kiệt đứng không vững nữa ngồi phịch xuống ghế sofa.

Tiêu Dật vốn muốn tắt máy liền bị Thẩm Đào ngăn lại, ép buộc cậu tiếp tục nói:

“Khoảng thời gian vừa qua chính là khoảng thời gian tôi cảm thấy ghê tởm nhất, tôi chịu đựng anh chẳng qua là do anh có nhiều tiền mà thôi, không nghĩ tới anh lại cứ quẩn lầy tôi như vậy, khiến cho tôi không thể chịu đựng được nữa rồi, anh sau này đừng làm phiền tôi nữa, tôi không muốn gặp lại một người... như anh”

Tiêu Dật vội vàng tắt máy điện thoại, cậu bật khóc đến thương tâm, Trình Kiệt nhất định sẽ rất đau lòng, hẳn nhất định sẽ phát điên lên, hẳn cũng có thể sẽ tự làm tổn hại đến chính bản thân mình, hẳn khẳng định sẽ điên cuồng đi tìm cậu. Tiêu Dật nhớ tới lần ấy khi Trình Kiệt vì đi tìm cậu mà đâm xe vào cột đèn đường, hẳn có hay không lần này sẽ lại như thế nữa, Tiêu Dật nhịn không được liền đứng bật dậy muốn chạy ra ngoài đi tìm hẳn thì bị Thẩm Đào ở phía sau gọi lại:

“Cậu muốn đi đâu, cậu không thể rời khỏi chỗ này nếu không Trình Kiệt sẽ tìm thấy cậu”

Đêm hôm đó chính là một đêm lạnh lẽo nhất đối với Tiêu Dật, lời cậu vừa mới nói qua điện thoại với Trình Kiệt cho đến hiện tại chính bản thân cậu vẫn còn nhớ như in, cậu cầu mong Trình Kiệt đừng giống cậu, đừng nhớ lời nói này, đừng đau lòng. Nhưng mà Trình Kiệt yêu thương cậu nhiều như thế, hẳn quan tâm cậu nhiều như thế, hẳn nói cả thế giới này chỉ cần

một mình cậu là đủ, người quan trọng như vậy nói ra những lời tổn thương hằn như thế, hẳn có thể không nhớ được hay sao.

Tiêu Dật thừa nhận mình là một kẻ xấu xa, một kẻ ích kỷ, cậu xấu xa như thế làm sao có thể thích hợp với Trình Kiệt được đây. Trình Kiệt ưu tú, mọi thứ đều tốt toàn diện, ngay cả tình cảm của hắn cũng toàn diện đến mức không có một chút méo mó nào, nhưng còn cậu thì sao? Ngay từ đầu tiếp cận hắn vì có mục đích, ở bên cạnh hắn lúc nào cũng có tâm tư tính toán chuyện này chuyện kia, đến lúc muốn rời đi còn nói ra những lời gay gắt như thế, cậu rốt cuộc đã trở thành một kẻ xấu xa nhất trên đời này rồi.

Tiêu Dật sẽ chấp nhận sự trừng phạt nhằn tâm nhất, cậu sẽ tình nguyện cả đời này không quên được Trình Kiệt, tình nguyện để cho đến khi hết cả cuộc đời này cũng không thể quên chuyện mình đã gây ra sự tổn thương sâu sắc cho một người như thế nào. Thứ đáng sợ nhất không phải là cái chết mà chính là sự ăn năn hối hận, cảm giác tội lỗi ngay cả đến khi chết rồi cũng không thể xóa bỏ, Tiêu Dật cậu sẽ chịu hình phạt tàn nhẫn đó.

“Trình Kiệt ơi... em xin lỗi Trình Kiệt”

Tiêu Dật nhìn bức ảnh của Trình Kiệt trên điện thoại của mình, “Anh xin lỗi Tiểu Dật” là câu nói hắn rất hay nói với cậu, cho dù cậu có là người quá đáng đi chăng nữa hắn cũng vẫn có thể hướng cậu nói ra lời xin lỗi này. Nhưng mà bây giờ cậu thì sao, lần đầu tiên nói ra câu này lại chỉ có thể hướng hình ảnh của hắn trên điện thoại mà nói.

Ở bên này Trình Kiệt giống như chết lặng khi nghe thấy câu nói kia của Tiêu Dật, hắn điên cuồng nhấn lại số điện thoại của cậu rất nhiều lần, nhưng những lần đó đồng dạng đều có tiếng nói của nữ nhân viên tổng tài mà thôi. Trình Kiệt nói Tiêu Dật chính là tất cả của hắn, hắn hiện tại đã mất tất cả rồi, hắn không rõ Tiêu Dật tại sao lại nói như vậy, hắn lúc này không có đủ bình tĩnh để nghĩ lại mọi chuyện nữa. Đồ đạc trong phòng đều vỡ vụn, ngay cả ghế sofa chắc chắn như vậy cũng bị Trình Kiệt đá hỏng đến

biến dạng, hai mắt hần có tơ máu đỏ ngầu đến đáng sợ, phòng bên cạnh báo nhân viên bảo vệ lên xem vì sao có tiếng đập phá đồ đạc lâu như vậy, nhân viên bảo vệ vừa gõ cửa phòng hần liền tưởng Tiêu Dật trở về vội vã chạy ra mở cửa.

“Tiểu Dật”

Bên ngoài là một nam nhân viên mặc đồng phục bảo an còn khá trẻ, cậu ta vừa nhìn thấy được tình cảnh trong nhà có điểm lộn xộn liền nhíu mày hỏi:

“Xin lỗi tiên sinh, ngài đang gặp vấn đề gì hay sao? Hàng xóm của ngài...”

Nhân viên bảo an còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã mất hết khống chế lao về phía trước túm lấy cổ áo của cậu ta nhấc lên rồi hét lớn:

“Tiểu Dật đâu?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 125: Kịch Bản Của Trình Kiệt

Tống Ngộ Phàm vừa bước ra khỏi quán bar thì điện thoại trong túi quần liền reo lên, cậu từ trong túi móc ra điện thoại đời mới kia nhú mày nhìn dãy số lạ trên màn hình một lượt mới chậm rãi bắt máy.

“Xin hỏi có phải Tống Ngộ Phàm tiên sinh hay không?”

“Đúng vậy ai thế?”

“Bạn của anh Trình Kiệt tiên sinh đang ở sở cảnh sát, phiền anh tới chỗ này một chuyến...”

Tống Ngộ Phàm kết thúc cuộc điện thoại trong lòng liền truyền tới dự cảm không lành, cậu nhanh chóng đi vào bãi đỗ xe lấy xe lái tới sở cảnh sát. Lúc Tống Ngộ Phàm tới nơi liền nhìn thấy Trình Kiệt đang ngồi im lặng trong phòng tạm giam, áo sơ mi trên người nhăn nhúm còn có vài vết máu rất đáng sợ, Tống Ngộ Phàm trước vẫn là đến chỗ cảnh sát trực chào hỏi một tiếng:

“Chào đồng chí cảnh sát, tôi là Tống Ngộ Phàm”

Tống Ngộ Phàm vừa nói đến đây thì có một người đàn ông trên đầu quần băng gạc chạy tới hét lớn:

“Anh là bạn của anh ta có phải không, tôi nói cho anh biết chuyện này tôi sẽ không để yên đâu, tôi sẽ kiện anh ta”

Viên cảnh sát liếc nhìn về phía người đàn ông kia ho nhẹ một tiếng:

“Yêu cầu anh giữ im lặng”

Tống Ngộ Phàm nhìn người đàn ông kia rồi lại nhìn Trình Kiệt đang ngồi trong trại tạm giam, xem hoàn cảnh này chắc chắn là do Trình Kiệt đánh người. Tống Ngộ Phàm rất nhanh giải quyết êm xuôi vụ việc này, hào phóng đền bù cho người đàn ông kia mấy trăm nghìn liền có thể để cho người đàn ông đó im miệng trở về nhà, sau đó Tống Ngộ Phàm làm thủ tục bảo lãnh cho Trình Kiệt, lúc cửa phòng tạm giam được mở ra cậu bước vào trong đứng ở trước mặt Trình Kiệt âm trầm hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Trình Kiệt chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt hằn đều là vết thương, cũ mới cũng đều cả có cả, hắn cúi xuống đưa hai tay ôm lấy đầu của mình lẩm bẩm nói:

“Tiểu Dật đi đâu rồi?”

Tống Ngộ Phàm nhìn hoàn cảnh hiện giờ của Trình Kiệt cũng cảm thấy rất lo lắng, cậu cúi người kéo lấy Trình Kiệt đi ra khỏi sở cảnh sát. Trình Kiệt dọc đường đi chỉ hỏi duy nhất một câu hỏi kia khiến cho Tống Ngộ Phàm cũng phải sốt ruột, cậu đưa tay vào trong túi gọi điện cho chị họ của mình báo cho chị cậu biết tình hình hiện tại của Trình Kiệt một lượt sau đó liền trở hân về nhà.

Lúc Tống Tâm Lan đến thấy Trình Kiệt như vậy liền nhíu mày nghiêm trọng, Tống Ngộ Phàm này giờ cũng thử gọi cho Tiểu Dật mà không được, kết quả cậu liền đi tới túm lấy cổ áo của Trình Kiệt nhắc lên hét lớn vào mặt hân:

“Trình Kiệt, rốt cuộc cậu bị làm sao thế hả?”

Trình Kiệt hai mắt vô hồn nhìn về phía Tống Ngộ Phàm, nhìn một lúc liền giống như nhớ đến chuyện gì đó đưa tay túm lấy cổ áo của người phía trước rất mạnh:

“Tiểu Dật, tôi phải đi tìm Tiểu Dật”

Tống Ngộ Phàm dùng sức đâm thẳng vào mặt của Trình Kiệt:

“Bộ dạng của cậu như vậy mà còn đi tìm người ta sao?”

Trình Kiệt bị đánh ngã nhào xuống ghế sofa, hấn bật khóc cúi đầu đưa hai tay vò lên mái tóc mình:

“Cậu giúp tôi đặt vé máy bay đến Thiên Tân đi, em ấy nhất định đã về quê rồi”

Tống Ngộ Phàm quát lớn:

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?”

Trình Kiệt lắc đầu, hấn hiện tại rất hoảng loạn, Tiểu Dật chính là tất cả của hấn, hấn không thể để mất cậu được, hấn nhất định sẽ phát điên lên mất:

“Tôi không biết, tôi không biết tại sao lại như thế...”

Tống Tâm Lan từ trong hộp thuốc của mình lấy ra một mũi tiêm, cô làm một vài động tác bơm thuốc vào trong ống tiêm kia rồi đi tới phía Trình Kiệt:

“Tôi sẽ tiêm cho cậu một mũi an thần, cậu hiện tại cứ hoảng loạn như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe”

Trình Kiệt cảm thấy rất mệt mỏi, Tiểu Dật đột nhiên biến mất như vậy khiến cho hấn lâm vào trạng thái mất thăng bằng, hấn không rõ vì sao Tiểu

Dật lại đột nhiên như thế, hắn cũng không biết cậu tại vì sao lại có thể nói ra những lời nói nhân tâm kia, hắn cái gì cũng không thể suy nghĩ được, hắn hiện tại chỉ muốn có cậu, chỉ muốn có cậu ở bên cạnh mà thôi.

Thật ra đối với Trình Kiệt thứ đáng sợ nhất trên đời này không phải là sự cô đơn, trước khi gặp Tiêu Dật hắn cũng đã cô đơn những từng ấy năm trời rồi, hắn vẫn có thể bình thường mà trải qua, thứ mà sợ nhất đối với hắn chính là thói quen, thói quen cho dù có cố gắng đến mấy cũng không thể thay đổi được, giống như cơ thể người có từng ấy tế bào, thiếu đi một vài thứ tuy rằng vẫn có thể sống nhưng lại sống không thể khỏe mạnh. Tiêu Dật chính là trái tim của Trình Kiệt, là tâm hồn của hắn, là động lực, là lý tưởng, là lẽ sống, là tất cả những gì quan trọng nhất mà hắn có, cậu đối với hắn có nhiều vị trí quan trọng như vậy, hiện tại cậu lại đột nhiên rời đi thử hỏi hắn có thể hay không bình tĩnh lại được.

Cho dù Tiêu Dật có thật sự chỉ lừa dối hắn đi chăng nữa, cho dù có thật sự giống như lời cậu nói cậu chỉ thích tiền của hắn thôi đi chăng nữa hắn cũng chấp nhận hết, hắn đều chấp nhận cả chỉ cần cậu đừng đột nhiên rời bỏ hắn như vậy. Nếu như cậu ở trước mặt hắn nói rằng hắn phải trả một khoản tiền cho cậu để cậu ở bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ vui vẻ mà tình nguyện chi trả, cho dù cậu có muốn ngôi sao trên trời, có muốn trái tim này của hắn đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ lấy ra dâng lên cho cậu, nhưng mà Tiêu Dật đến rồi cuộc cần cái gì? Cậu cần cái gì tại vì sao lại không chịu nói ra, cậu nếu như nói ra thì đến ngay cả mạng sống này hắn cũng không tiếc gì mà cho cậu.

...

Trình Kiệt mất khoảng thời gian 1 năm ở Nhật Bản để điều trị tâm lý, mọi công việc ở Trình thị đều do một tay Sử Linh điều hành. Kể từ lần ấy Trình Kiệt đến Thiên Tân cũng không tìm thấy Tiêu Dật, Tiêu Dật giống như là bốc hơi khỏi hắn, Trình Kiệt biết phía sau Tiêu Dật nhất định là có người giúp đỡ thế cho nên hắn mới không thể tìm ra được cậu, khi mọi đau

lòng đều hóa thành thù hận Trình Kiệt mới chịu buông xuống việc tìm kiếm, theo lời của người xung quanh bay tới Nhật Bản trị bệnh mất một năm.

Mùa hè của 5 năm sau đó

Bắc Kinh tầng 49 có một người đàn ông đứng ở bên cạnh cửa kính sát đất, gương mặt hờ hững, không có một chút biểu cảm nào đang đứng nghe điện thoại, cả một khoảng thời gian ấy rất khó có thể nhìn thấy được nét cười bên khóe miệng, hay là ý tứ gì trong đáy mắt của hắn, tất cả chỉ là một bộ dáng lạnh lùng mẫn cảm, cho dù nắng gắt có chạm tới gương mặt cương nghị kia cũng không thể làm cho hắn có nổi một cái nhú mày.

Người trong phòng gõ máy tính lạch cạch, văn kiện chồng chất xếp từng tầng cao, cánh cửa phòng làm việc cứ như vậy tự động mở ra không hề báo trước, theo sau đó là một chàng trai nhìn qua chỉ giống như sinh viên mới ra trường tinh nghịch bước vào trong rồi ngồi xuống phía dãy ghế sofa kia:

“Trình Kiệt, anh khi nào mới làm việc xong thế? Hôm nay Hách Bá nói em diễn xuất tầm thường, giọng hát tầm thường, căn bản không thích hợp để làm một nghệ sĩ, em rất là không vui”

Vẫn là tiếng lạch cạch của máy tính truyền ra, cậu thanh niên nọ lại một mình nói:

“Trình Kiệt, cậu ta gọi là Hách Bá, anh phải nhớ tên của cậu ta nhé, em rất không thích cậu ta”

Lâm Chí Huyền là sinh viên mới ra trường, tuy rằng không học về diễn xuất từ đầu nhưng lại vô cùng thích trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng. Trình Kiệt gặp Lâm Chí Huyền tại tiệm ăn cơm gà phổ tây, lúc ấy cậu ta là nhân viên bán thời gian ở đó. Lâm Chí Huyền có đôi mắt hai phần giống Tiêu

Dật, ngoại hình ba phần giống, tính cách cũng đang bắt chước Tiêu Dật rất giống, hiện tại có lẽ giống được nửa phần rồi.

Lâm Chí Huyền trở thành nghệ sĩ thực tập của Trình thị là do Trình Kiệt đề nghị, cậu muốn để cho đám nghệ sĩ thực tập kia biết là cậu có quan hệ với Trình Kiệt, để cho bọn họ gặp cậu không dám hống hách nữa, nhưng mà Trình Kiệt lại có một đề nghị chính là không được để cho ai biết cả, nếu như để cho bất cứ người nào phát hiện ra mối quan hệ này thì hẳn sẽ lập tức bỏ rơi cậu.

“Trình Kiệt, anh không nghe em nói sao? Một lát nữa chúng ta đi ăn, em muốn ăn tôm sú mập”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, trong không gian không còn tiếng gõ lách cách đó nữa mà thay vào sự trầm mặc tĩnh mịch. Lâm Chí Huyền ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, hẳn mỗi lần đưa cậu đi ăn đều sẽ bắt cậu ăn thịt, cũng đều bắt cậu nói rằng cậu thích nhất ăn thịt, Lâm Chí Huyền tuy rằng không ghét bỏ thịt nhưng cậu vẫn thích ăn hải sản hơn, cậu bị Trình Kiệt ép ăn thịt đến mức bị nóng trong táo bón rồi.

“Hôm nay tôi bận, cậu tự đi ăn một mình đi” Trình Kiệt trầm giọng nói

Lâm Chí Huyền biết Trình Kiệt không vui liền đứng dậy đi về phía hăn sửa lời:

“Lát nữa chúng ta đi ăn thịt, em rất muốn ăn thịt có được không?”

Lâm Chí Huyền thấy Trình Kiệt không nói gì nữa liền chủ động cúi người hôn xuống môi của hăn, khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau rồi Trình Kiệt liền giật mình dùng sức đẩy mạnh Lâm Chí Huyền ra khàn giọng nói:

“Cậu đi ăn cơm đi”

Trình Kiệt cho dù quá khứ hay là thực tại vẫn luôn nhớ đôi môi của Tiêu Dật, không có bất cứ một ai có thể cho hắn cảm nhận được dư vị ngọt ngào đó cả, hắn nhớ nụ hôn của cậu giống như một lời nguyện vạ, khiến cho hắn trong suốt cả một quãng thời gian dài dầy dụa, không thể xoay chuyển hay xóa bỏ được lời nguyện đó, thế cho nên khi những người khác muốn cùng hắn hôn môi hắn liền không thể dễ dàng tiếp nhận được.

Lâm Chí Huyền biết tính cách cùng sở thích của mình được xây dựng dựa trên khuôn mẫu của một người đàn ông, Trình Kiệt là người dạy cho cậu những biểu hiện, những thói quen đó, ép buộc cậu phải làm theo. Lúc đầu Lâm Chí Huyền cảm thấy rất sợ hãi Trình Kiệt, nghĩ hắn là một kẻ biến thái mới có thể làm ra được những chuyện như thế này, nhưng sau đó Lâm Chí Huyền phát hiện ra khi cậu làm theo như những lời hắn nói, có thể sẽ thu lại được một chút dịu dàng của hắn, cho dù trong ánh mắt kia của hắn khi nhìn cậu vẫn luôn lãnh cảm không thật lòng.

Ngày đó Lâm Chí Huyền cùng Trình Kiệt có một cuộc trao đổi rất điên rồ, hắn nói với cậu rằng sẽ cho cậu một khoản tiền, cho cậu sự nổi tiếng chỉ cần cậu làm theo lời của hắn nói. Trình Kiệt vẽ ra cho cậu một kịch bản, nói cậu phải diễn theo như vậy, muốn cậu mang theo tư tưởng tiếp cận hắn vì muốn vào Trình thị, phải làm cho hắn không biết rằng cậu có tư tưởng này, nhưng mà Trình Kiệt chẳng phải là người viết ra kịch bản này hay sao, hắn sao có thể không biết được cơ chứ. Trình Kiệt nói sở thích của cậu phải là thích ăn thịt nhất, thích ăn đồ ngọt, thích những thứ thức ăn có nhiều sắc màu, thời gian đầu Trình Kiệt còn bắt cậu phải dùng đồ trang điểm chấm một nốt ruồi nhỏ bên khóe mắt trái, sau đó một thời gian cậu kịch liệt không đồng ý về chuyện nốt ruồi này cho nên Trình Kiệt mới tạm thời chấp nhận việc cậu không cần vẽ.

Lâm Chí Huyền đã thử tự mình thay đổi cách xưng hô với Trình Kiệt, thay vì gọi hắn là Trình Kiệt thì cậu lại gọi hắn một tiếng Kiệt, cậu cảm thấy nếu như gọi vậy sẽ thân thiết hơn, nhưng mà Trình Kiệt lúc ấy liền nổi

giận quát cậu rằng phải gọi hần là Trình Kiệt, hần khi đó còn nói một câu khiến cho cậu rất đau lòng, hần nói cho dù có xưng hô như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được tình cảm.

Trình Kiệt có nuôi một con poodle màu nâu vàng gọi là Đại Nhân từ rất lâu rồi, chỉ ít thì trước khi hần gặp cậu đã có. Hần khi ấy mang con chó này đến trước mặt cậu nói với cậu rằng cậu phải hỏi hần chó nhỏ này nên đặt tên là gì bây giờ, hần trả lời là Đại Nhân, Lâm Chí Huyền khi ấy cũng không có hứng thú đến chuyện này cho lắm liền lảng sang vấn đề khác, Trình Kiệt nhú mày âm trầm bắt cậu hỏi hần tại sao lại gọi là Đại Nhân, cậu hỏi hần tại sao lại gọi là Đại Nhân, hần liền nói chính là nhân lớn của hai người.

Kể từ lần ấy cho dù Trình Kiệt có bắt cậu phải nói cái gì với hần, cậu cũng đều nhanh chóng nghe theo, bởi vì chỉ khi cậu nghe theo hần thì cậu mới cảm thấy được hần đang rất dịu dàng với mình, một sự dịu dàng diễn xuất.

Lâm Chí Huyền không có lỗi tai để đeo khuyên, Trình Kiệt nói cậu đi xỏ lỗ, sau đó hần lại dẫn cậu đến cửa tiệm trang sức nói cậu chọn khuyên tai, Lâm Chí Huyền chọn rất kỹ càng, chọn trúng một đôi khuyên tai khá là đắt ở trong đó, nhưng mà đối với kinh tế của Trình Kiệt hiện tại thì đôi khuyên tai đó chẳng đáng là gì cả. Có điều Trình Kiệt lúc ấy lại nhú mày bảo cậu chỉ vào đôi khuyên tai rẻ nhất trong đó, kết quả cậu nghe theo lời hần chỉ vào đôi khuyên tai rẻ kia hần lại mua cho cậu đôi đắt nhất trong cửa hàng.

Lại có một lần Trình Kiệt bảo cậu phải trốn đi không cho hần thấy, nhưng hần lại là người chỉ trốn cho cậu, cậu ở trong đó từ sáng đến tận tối mới thấy hần đến tìm, lúc hần tìm được cậu liền ngay lập tức ôm trầm lấy cậu rất lâu rồi nói chúng ta về nhà thôi, nhưng mà kể đó hần liền đưa cậu về ký túc xá dành cho nghệ sĩ thực tập, còn hần thì quay trở về.

Cậu cứ cùng Trình Kiệt diễn qua diễn lại như vậy được vài tháng rồi, cậu chẳng biết hẳn có cảm thấy mệt mỏi hay không nữa nhưng mà cậu cũng cảm thấy bắt đầu chán ghét rồi, làm gì có ai muốn bắt chước hình mẫu của người khác để sống trong từng ấy thời gian, có điều cậu lại không muốn nói cho Trình Kiệt biết, bởi vì cậu sợ hẳn sẽ rời bỏ cậu, cậu sẽ không còn cảm nhận được sự dịu dàng dù chỉ là giả dối của hẳn nữa. Trình Kiệt bắt cậu nói cậu là của một mình hẳn, nhưng hẳn lại coi cậu như một người thể thân vậy, mỗi lần cậu nói ra câu đó hẳn lại nở một nụ cười trào phúng chua chát rồi rời đi.

Nhà trẻ nhỏ sơn màu hồng, hai cây nấm xanh đỏ làm bằng nhựa rất lớn dựng ở hai bên của cánh cổng. 5 giờ chiều không bớt nắng, gió có thổi nhưng nóng vẫn còn, Tiêu trưởng thôn một thân quần áo đơn giản đứng ở trước cửa nhà trẻ đợi người, xung quanh là mấy người phụ nữ trẻ có, già có đang cùng nhau trò chuyện năm ba câu qua lại.

“Tiêu trưởng thôn, lần này may nhờ có Tiêu trưởng thôn mà thôn ta mới phát triển như vậy”

Tiêu trưởng thôn khẽ nở nụ cười lắc đầu:

“Công sức đều là do người trong thôn cùng nhau bỏ ra”

Một bà cụ khoảng bảy mươi tuổi tóc đã bạc trắng:

“Tiêu trưởng thôn, nếu như không có Tiêu trưởng thôn thì nhà tôi vẫn quanh năm vật lộn trồng lúa lợi ruộng, nào có nghĩ đến trồng mía lại kiếm ra nhiều tiền như thế đâu”

Tiêu trưởng thôn rất khiêm tốn, cho dù công lao này có thật sự là của mình đi chăng nữa cũng không nhận:

“Nào có, nào có đâu đều là người trong thôn cùng nhau cố gắng mới được”

Nhà trẻ nhỏ bắt đầu có nhiều đứa trẻ chạy ra, trong đám đông có một đứa bé trai đeo cặp sách màu vàng trên vai, nhóc mở đôi mắt to nhìn về phía trước, dò xét một lượt liền cười lớn chạy thẳng về phía trước. Tiêu trưởng thôn ngồi xổm xuống lấy cặp sách từ trên vai đứa bé trai kia hỏi:

“Khi con, hôm nay ở lớp cô giáo dạy con những gì?”

Bé trai có mái tóc ngắn, tóc mái phía trước được cắt bằng nhìn thập phần đáng yêu:

“Cô giáo dạy quả táo thì màu đỏ, công vòng thì bảy màu”

Tiêu trưởng thôn một bộ dáng bất ngờ tán thưởng:

“A, con biết nhiều như vậy rồi sao”

Bé trai kia vênh mặt cười khanh khách, Tiêu trưởng thôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia cùng nhau bước trở về nhà:

“Bà nội hôm nay nấu thịt kho trứng cút rất ngon”

Bé trai kia nhảy lên một cái:

“Ba à, con thích ăn nhất là thịt kho trứng cút”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 126: Uẩn Khúc

“Xin chào, con là Tiêu Kỳ Mặc năm nay 4 tuổi, nhà con ở số 4 đường X Thiên Tân, ba của con là Tiêu trưởng thôn, người trong thôn đều gọi ba một tiếng là Tiêu trưởng thôn nghe rất oách, ông bà nội gọi ba là Tiểu Dật, con gọi ba chỉ một tiếng ba mà thôi, nhưng mà tên của ba con đầy đủ là Tiêu Dật. Ba nói tên của con là Tiêu Kỳ Mặc, Kỳ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, sau đây con xin kể cho mọi người nghe câu chuyện con cáo và chùm nho...”

Tiêu Kỳ Mặc đứng ở trước mặt ba mẹ Tiêu cùng Tiêu Dật thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng gương mặt non nớt kia sẽ làm sẽ làm ra một vài biểu cảm thái quá khiến cho ba người trong nhà cũng phải bật cười ha ha.

Sau khi ăn cơm xong Tiêu Dật dắt Tiêu Kỳ Mặc trở về nhà, Tiêu Dật có một ngôi nhà nhỏ cách nhà ba mẹ Tiêu một đoạn đường, từ sau khi kết hôn với Thẩm Tiểu Thúy hai người bọn cậu liền dọn ra ở riêng. Thẩm Tiểu Thúy mặc dù biết Tiêu Dật thích Trình Kiệt, cậu thích một người đàn ông nhưng vẫn kết hôn cùng với cậu, hơn nữa cũng không hề ép buộc cậu phải yêu cô ấy, sau khi cô ấy sinh Tiêu Kỳ Mặc được 1 năm liền có một cơ hội tốt được một tổ chức nào đó tài trợ toàn bộ chi phí cho đi du học ở Pháp. Tuy rằng Thẩm Tiểu Thúy không muốn một mình bay đến nơi xa lạ đó học tập công tác, nhưng mà cô quả thật cũng muốn cho bản thân mình một cơ hội mới, cũng là muốn cho Tiêu Dật và cô có khoảng không gian riêng biệt.

Có lẽ cuộc đời này người mà Tiêu Dật muốn nói tiếng xin lỗi nhất chính là Thẩm Tiểu Thúy, nhưng người cậu muốn dành toàn bộ cuộc đời này để chuộc lỗi lầm của mình không phải cô ấy mà chính là Trình Kiệt. Ngày ấy Tiêu Dật nói muốn đặt tên khi con này là Tiêu Kỳ Mặc, Thẩm Tiểu Thúy nửa lời cũng không hỏi đã gật đầu đồng ý luôn, Tiêu Dật quả thật cảm thấy rất có lỗi với Thẩm Tiểu Thúy vì lấy tên con trai cô ấy để nhớ đến Trình Kiệt. Kỳ Mặc chính là kỷ niệm trầm mặc, một quãng kỷ niệm mà cậu hẳn đến khi nhắm mắt rời xa nhân thế rồi cũng chưa chắc có thể quên được.

“Ba, hôm nay cô giáo lại hỏi mẹ khi nào thì trở về”

Tiêu Dật giật mình trở lại thực tại, cậu cúi người xuống nhắc bóng Tiêu Kỳ Mặc đặt lên vai, vừa đi vừa nói với nó:

“Mẹ của con sao, có lẽ tết này sẽ trở về”

Thẩm Tiểu Thúy đã rời khỏi Tiêu Kỳ Mặc được ba năm rồi, từ lúc cô ấy đi Tiêu Kỳ Mặc mới được 1 tuổi, cho nên cậu căn bản không có một chút ấn tượng gì với mẹ của mình cả:

“Ba, mẹ là người thế nào? Tại sao mẹ không chịu về thăm con?”

Tiêu Dật trầm mặc, lý do vì sao Thẩm Tiểu Thúy không trở về nhìn Tiêu Kỳ Mặc là có nguyên do, mà nguyên do này cậu hiện tại không tiện nói ra:

“Mẹ của con, cô ấy là một người phụ nữ rất tốt, cực kỳ bao dung”

Tiêu Kỳ Mặc thở dài một tiếng, Tiêu Dật nghe vậy thì nhú mày:

“Mới nhỏ tuổi như vậy đã học cách thở dài từ ai hả?”

Tiêu Kỳ Mặc lại thở dài thêm một tiếng nữa:

“Ba không phải cũng rất hay như vậy sao?”

Tiêu Dật ngăn người, thì ra cậu thở dài nhiều đến mức ngay cả Tiêu Kỳ Mặc cũng phát hiện ra được. Tiêu Dật khẽ mỉm cười kiêu Tiêu Kỳ Mặc ở trên cổ ngâm nga hát:

“Từng ánh sáng lấp lánh lấp lánh

Cả bầu trời đầy ngôi sao nhỏ...”

Tiêu Kỳ Mặc nhanh chóng hát theo Tiêu Dật:

“Treo lơ lửng tỏa sáng trên bầu trời

Y hệt như đôi mắt của cậu”

Tiêu Dật và Tiêu Kỳ Mặc đã sống như vậy được 4 năm rồi, cuộc sống rất là bình thản, tuy rằng Tiêu Kỳ Mặc coi như không có mẹ nhưng nhóc có một người cha vĩ đại, tuy rằng Tiêu Dật không có Trình Kiệt nhưng có Tiêu Kỳ Mặc, có một kỷ niệm trầm mặc.

Tiêu Dật làm theo tất cả mọi ý muốn của ba mẹ Tiêu, khi cậu từ Bắc Kinh trở về, mẹ Tiêu liên tục hối thúc cậu lấy vợ, Tiêu Dật gật đầu đáp ứng lấy Thẩm Tiểu Thúy, ba Tiêu muốn cậu trở thành cán bộ làm trong xã phường, cậu gật đầu đáp ứng trở thành trưởng thôn, hai người còn muốn có một đứa cháu bế bồng, Tiêu Kỳ Mặc cứ như vậy xuất hiện. Mọi thứ dường như là đã mãn nguyện với hai người, duy chỉ có một mình Tiêu Dật lại cảm thấy mình đến tột cùng chẳng có sở thích gì để theo đuổi cả.

...

Văn phòng ở xã là mà khu nhà cấp bốn đã cũ kỹ, ngày nào Tiêu Dật cũng đúng giờ đến đó ngồi, hết giờ trở về nhà, dù nắng hay mưa người ta cũng đều thấy Tiêu trưởng thôn đến đó ngồi. Tiêu Dật mới trở thành trưởng thôn cách đây được hai năm, vừa trở thành trưởng thôn liền có thể giúp cho thôn nhỏ này phát triển, cả thôn đều nhổ lúa trồng mía, có một nhà máy sản xuất

đường ăn vẫn luôn ký hợp đồng thu mua dài hạn với thôn của Tiêu Dật. Tiêu Dật cũng không biết tại sao công ty đó lại nhìn trúng thôn nhỏ này, nhưng mà cậu đã nghiên cứu hợp đồng rất kỹ, xem đi xem lại nhiều lần không có vấn đề gì mới mang ra bàn bạc với người trong thôn, đến cuối cùng hai năm nay thôn nhỏ của cậu mọi người đều làm ăn rất phát đạt.

Đó là một ngày nổi giông mùa hè, Tiêu Dật ngồi ở trong phòng làm việc của mình ở trong thôn thất thần đợi hết giờ, sắc trời âm u tối sầm, cát bụi bay tứ tung, cây cổ thụ lớn ở trước cửa cũng vì đợt gió này làm chao đảo. Bỗng có một người đàn ông trung niên hốt hải chạy vào bên trong hướng Tiêu Dật gấp gáp nói:

“Không xong rồi Tiêu trưởng thôn, Lý Lợi ôm tiền bỏ trốn rồi”

Tiêu Dật bị tiếng gió làm cho nghe không rõ lời người đàn ông kia nói:

“Hả, Chu thúc có gì cứ từ từ nói”

Chu Thế Vinh vẫn không thể bình tĩnh được, ông nắm lấy tay của Tiêu Dật gấp rút kể lại mọi chuyện:

“Bên công ty kia đưa tiền nói chúng ta ba ngày nữa thu hoạch mía chờ tới, mía của chúng ta mùa này chất lượng không được tốt, phía bên công ty đó nói mía của chúng ta không hợp tiêu chuẩn yêu cầu đưa lại số tiền lúc đó đã trả, nhưng mà Lý Lợi hiện tại đã cầm số tiền kia bỏ trốn rồi”

Tiêu Dật nhú mày, ngoài trời đột nhiên đổ xuống một cơn mưa rất lớn, một vệt sét xé ngang bầu trời kéo theo đó là tiếng sấm nổ đến đình tai:

“Phía công ty kia đưa cho chúng ta bao nhiêu tiền?”

Chu Thế Vinh đáp:

“Bọn họ lúc trước thường chỉ đưa một nửa số tiền mà thôi, sau khi lấy được mía mới trả phần còn lại của số tiền, nhưng đợt này bọn họ lại đưa cả, tổng cộng hơn hai trăm vạn tệ”

Tiêu Dật giật mình:

“Hơn hai trăm vạn? Trước giờ phía bên bọn họ không phải chỉ trả hơn một trăm vạn hay sao?”

Chu Thế Vinh cũng cảm thấy trong chuyện này có uẩn khúc, nhưng tiền thì đã đưa rồi, có giấy tờ biên lai nhận tiền rõ ràng cho nên phía bên mình vẫn là không có gì để bàn cãi cả:

“Hơn nữa bọn họ còn lấy việc đó ép giá chúng ta, nói số mía lần này không đủ tiêu chuẩn, muốn bọn họ thu mua bọn họ cũng chỉ trả chúng ta 5 vạn tệ mà thôi”

Tiêu Dật lại hả một tiếng:

“Cái gì, chỉ trả chúng ta 5 vạn tệ sao? Số mía đó tuy rằng có không đạt tiêu chuẩn đi chăng nữa cũng phải hơn 5 vạn tệ”

Chu Thế Vinh thở dài:

“Tiêu trưởng thôn, hết cách rồi, chúng ta không bán cho họ thì cũng không biết bán cho ai nữa cả”

Tiêu Dật im lặng một lúc, trong lòng cậu rối bời không tìm ra cách nào giải quyết ổn thỏa cả, trong chuyện này nhất định phía bên công ty kia dở trò, nếu không tại sao lại đột nhiên đưa cho bên cậu nhiều tiền như thế, lại còn một lần đưa liền đưa hết cả luôn:

“Chu thúc, lát nữa cháu sẽ tới nói chuyện với người bên công ty đó một chuyến, trong chuyện này nhất định có uẩn khúc”.

Tiêu Dật đợi mưa tạnh liền đi tới phía bên công ty kia, nói là công ty nhưng đây thực chất chỉ là một chi nhánh nhỏ mà thôi, bọn họ có tổng công ty đặt trụ sở Bắc Kinh. Lệnh Bắc Hải là người phụ trách chi nhánh này, ông ta năm nay cũng phải gần 50 tuổi rồi, thân hình tròn trịa, ánh mắt ranh ma lơ lửng, Lệnh Bắc Hải vừa nhìn thấy Tiêu Dật tới liền đứng dậy bước ra hỏi:

“Tiêu trưởng thôn là mang tiền tới trả cho chúng tôi hay sao?”

Tiêu Dật trước vẫn là không kích động, cố gắng nở nụ cười hòa hoãn thương lượng:

“Lệnh giám đốc, số mía của chúng tôi sắp đến thời gian thu hoạch rồi, tuy rằng lần này mía không được tốt, nhưng cũng không phải là quá kém chất lượng, cái giá 5 vạn tệ đó đưa ra thật sự là không được thỏa đáng cho lắm”

Lệnh Bắc Hải cũng vẫn điềm đạm đáp lại:

“Tiêu trưởng thôn, trong hợp đồng đã ghi rõ nếu như mía không đạt chất lượng mà bên chúng tôi đưa ra, chúng tôi có thể không thu mua, hiện tại chúng tôi là đang giúp bên các cậu tiêu thụ số mía kém chất lượng kia đây”

Tiêu Dật trầm giọng:

“Chúng tôi mang số mía đó ra bên ngoài bán khẳng định sẽ thu về hơn 5 vạn tệ rất nhiều lần”

Lệnh Bắc Hải khẽ mỉm cười:

“Như vậy bên của cậu lấy đâu mía ra cung cấp cho chúng tôi đây, nếu như mía không được cung cấp đúng thời hạn phía bên công ty tôi sẽ tổn thất rất lớn, tiền vi phạm hợp đồng, tiền mà tôi đã đưa cho bên cậu, phiền

cậu ngày mai đưa đến cho tôi, tổng thiệt hại tôi đã tính rồi tất thấy là hai mươi triệu”

Tiêu Dật nâng giọng giật mình:

“Hai mươi triệu?”

Lệnh Bắc Hải gật đầu:

“Tiền đền bù đều tăng lên theo cấp số nhân, bên tôi nể giao tình hai năm nay của chúng ta đã tự động lược bỏ những con số lẻ ở phía sau rồi”

Tiêu Dật muốn thử lấy cứng chọi cứng:

“Ông như vậy là ép người quá đáng, thôn chúng tôi lấy đâu ra nhiều tiền như thế”

Lệnh Bắc Hải lạnh giọng:

“Không có tiền thì đi tù, cả thôn đều đi tù”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Lệnh Bắc Hải, mọi thiệt thòi hiện tại đều thuộc về phía bên thôn cậu cho nên cậu không thể nào kích động ở chỗ này được tránh làm cho mọi chuyện hỏng bét:

“Lệnh giám đốc, chúng ta dù gì cũng đã hợp tác với nhau hai năm rồi, không còn cách thương lượng nào khác hay sao?”

Lệnh Bắc Hải xoay người đi về phía bàn làm việc của mình ngồi xuống:

“Tiêu trưởng thôn, cậu cũng biết chỗ chúng tôi chỉ là một chi nhánh nhỏ của công ty mà thôi, tôi cũng chẳng phải là cấp trên, cho dù có muốn nể tình giúp đỡ cậu cũng không có cách nào khác cả”

Tiêu Dật nghĩ một hồi liền nói tiếp:

“Như vậy có thể để chúng tôi thử thương lượng với cấp trên của ông hay không?”

Lệnh Bắc Hải bật cười ha ha:

“Tổng giám đốc lớn ngay cả tôi cũng chưa từng diện kiến, cậu nói xem người ta có chịu dành thời gian cho cậu hay không?”

Tiêu Dật cũng nghĩ khả năng tổng giám đốc lớn chịu gặp mình là rất khó, dù sao người ta bận trăm công ngàn việc như thế nào có dễ gì chịu cho cậu mười phút gặp mặt đâu:

“Lệnh giám đốc, thôn chúng tôi quả thật không có nhiều tiền như vậy, ông xem có cách nào có thể làm cho hai bên cùng đều tốt hay không?”

Lệnh Bắc Hải cứng rắn lắc đầu:

“Tôi nói số mía lần này kém chất lượng như vậy, ngay cả chính bản thân tôi cũng bị liên lụy, có thể sẽ bị cắt chức cũng nên, cậu hỏi tôi tôi cũng không biết nên làm như thế nào được”

Tiêu Dật cùng Lệnh Bắc Hải lời qua tiếng lại rất lâu, cuối cùng cũng không có cách giải quyết nào khác cả, Tiêu Dật đành cứ như vậy quay trở về bàn bạc với người trong thôn một lượt.

“Tiêu trưởng thôn, 5 vạn tệ để mua số mía kia của chúng ta là chuyện không thể nào, cậu xem công sức chúng tôi bỏ ra mấy tháng nay lại chỉ có thể đáng 5 vạn tệ thôi hay sao” Một bác gái tức giận nói lớn

Tiêu Dật nhú nhú mày, chuyện lần này nhất định là có quỷ, có thể Lệnh Bắc Hải cùng Lý Lợi đã lên kế hoạch với nhau từ trước rồi, có trách cũng chỉ trách cậu đã quá tin tưởng giao việc quan trọng như thế cho người ta mà thôi:

“Vấn đề ở chỗ là chúng ta bán hay không bán cũng chẳng thể nào có đủ tiền trả cho người ta, việc trước mắt vẫn nên là đi tìm Lý Lợi để đòi lại số tiền kia”.

...

Trình Kiệt mất 5 năm để tìm ra những người có ngoại hình giống như Tiêu Dật, lại mất từng ấy thời gian để bồi dưỡng những người đó sao cho giống tính cách của cậu nhất, dĩ nhiên thì trước Lâm Chí Huyền hẳn đã có vô số những tình nhân nam khác, số người đó đều sợ hãi tự động rời khỏi hẳn vì nghĩ hẳn có chứng bệnh tâm thần.

Trình Kiệt vẫn không ngừng tìm kiếm Tiêu Dật, hẳn cũng chẳng biết nếu như tìm được cậu về rồi hẳn có thể đủ nhẫn tâm trừng phạt cậu hay không, nhưng công việc hàng ngày của hẳn mỗi khi mở mắt ra chính là chờ đợi điện thoại từ những người mà hẳn thuê tìm cậu. Cho đến khoảng hai tháng trở về trước, có người nói nhìn thấy Tiêu Dật ở Thiên Tân, còn chụp lại được hình ảnh của cậu để gửi cho hẳn. Trình Kiệt vừa nhìn thấy tấm hình kia liền chấn động, trái tim bỗng chốc đập nhanh hơn rất nhiều, trong lòng hẳn ngổn ngang không rõ là vui hay buồn, là yêu hay hận. Trình Kiệt hẹn người đưa tin kia gặp mặt, cậu ta nói mình là người cùng thôn với Tiêu Dật, còn nói Tiêu Dật ở thôn cậu ta trở thành trưởng thôn rồi. Trình Kiệt vừa lướt nhìn qua liền có thể biết được người đàn ông trước mặt là kẻ hám tiền, nụ cười nịnh bợ trên môi cậu ta đã tố cáo tất cả, hẳn cười thầm trong lòng nghĩ những kẻ thế này là dễ dàng mua chuộc nhất, chẳng phải chỉ cần cho một số tiền liền có thể đồng ý làm việc cho hẳn hay sao.

Trình Kiệt biết thôn của Tiêu Dật ký hợp đồng cung cấp mía dài hạn với một công ty bánh kẹo, trùng hợp hơn nữa chính là ông chủ của công ty bánh kẹo kia hẳn xem như cũng quen biết, hẳn không ngại bỏ ra một khoản tiền chỉ để muốn làm cho Tiêu Dật thất bại, thế cho nên mới có chuyện công ty đã cùng hợp tác hai năm nay với Tiêu Dật lại tự động trở mặt như thế.

“Trình Kiệt, ngày mai chúng ta hẹn hò đi” Lâm Chí Huyền ngồi ở trong phòng làm việc của Trình Kiệt lên tiếng nói

Trình Kiệt từ trong suy nghĩ giật mình bước ra;

“Hẹn hò?”

Lâm Chí Huyền gật đầu:

“Ngày mai thời tiết rất đẹp, lại là thứ bảy chúng ta hẹn hò đi”

Trình Kiệt gõ ngón tay trên mặt bàn bình thản hỏi lại:

“Cậu muốn đi đâu?”

Lâm Chí Huyền nghĩ nghĩ một hồi liền mạnh dạn nói thế này:

“Chúng ta đi trung tâm thương mại mua sắm, sau đó đi ăn tối ở nhà hàng sang trọng... kể đó liền trở về nhà của anh có được không?”

Lâm Chí Huyền là người kiên nhẫn nhất trong số những người Trình Kiệt được chọn để đào tạo làm tình nhân, cậu có thể cùng hân diễn xuất, lại có thể sống theo sở thích của một hình mẫu mà hân đặt ra, lý do Lâm Chí Huyền đối với Trình Kiệt kiên nhẫn lâu như vậy chính là cậu cảm thấy thật sự có cảm giác với Trình Kiệt. Nhưng mà có một điều khiến cho Lâm Chí Huyền cảm thấy rất buồn phiền, Trình Kiệt quen cậu được vài tháng rồi, thời gian tuy không dài nhưng cũng chẳng thể coi là ngắn, bất quá hân chẳng khi nào để cho cậu ở lại nhà hân cả, cũng chưa hề chân chính chạm vào cậu.

“Ngày mai thứ bảy? Thời tiết lại sẽ rất đẹp sao?” Trình Kiệt trầm mặc hỏi lại

Lâm Chí Huyền mỉm cười gật đầu, ánh mắt mang theo tia mong chờ nhìn về phía người đàn ông cường đại đang ngồi phía trước.

“Ngày mai tôi có chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết” Trình Kiệt nhìn về phía Lâm Chí Huyền một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu nhìn màn hình máy tính làm việc.

Lâm Chí Huyền thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền giả bộ hờn dỗi:

“Còn có chuyện quan trọng hơn em sao?”

Trình Kiệt nhếch môi cười ẩn ý:

“Cậu muốn hẹn hò còn cần đợi đến ngày mai sao, đợi tôi làm xong việc buổi tối chúng ta liền hẹn hò”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 127: Ba Nhất Định Phải Tới Nhé

Buổi chiều tan tầm, Trình Kiệt quả thật đưa Lâm Chí Huyền đến trung tâm thương mại mua sắm, mua cho cậu rất nhiều đồ hiệu đắt tiền, sau đó đưa cậu tới một nhà hàng sang trọng để ăn tối. Hôm nay có lẽ Trình Kiệt tâm trạng khá tốt, cho nên khi cậu gọi nhiều hơn hai đĩa tôm sú hấp cũng không nói cái gì cả:

“Trình Kiệt, tôm này ăn quả thực rất ngon”

Trình Kiệt này giờ cũng không có hứng thú ăn, hăn ăn cực kỳ ít, đa phần đều là ngồi im lặng đợi Lâm Chí Huyền ăn:

“Cậu thích ăn tôm sao?”

Lâm Chí Huyền ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt âm trầm kia của Trình Kiệt thì giật mình, cậu vội vã gắp một miếng thịt vào trong bát rồi sửa lời:

“Em đương nhiên là thích ăn thịt nhất, Trình Kiệt lát nữa gọi thêm một ly kem bảy màu có được không?”

Trình Kiệt nói sở thích của cậu phải là thích ăn thịt, những thứ thức ăn nhiều màu sắc đều đặc biệt thích ăn, tuy rằng đó không phải là sở thích của cậu, nhưng bất quá nếu như để cho Trình Kiệt hài lòng cậu đều có thể ăn.

“Lát nữa tôi có hẹn với đối tác bàn bạc công việc, cậu ăn xong thì tự trở về ký túc xá đi”

Lâm Chí Huyền có chút bất ngờ:

“Trình Kiệt, anh không phải nói là hôm nay chúng ta hẹn hò sao?”

Trình Kiệt nhú mào:

“Cậu không phải nói muốn đi mua sắm rồi ăn tối sao?”

Lâm Chí Huyền cúi đầu im lặng một lúc mới lên tiếng:

“Em còn nói muốn về nhà của anh”

Trình Kiệt bình thản đáp thế này:

“Tôi lời nào thì nói đồng ý?”

Trình Kiệt từ trong ví rút tiền ra đặt ở trên bàn, đây là tiền trả cho bữa ăn sang trọng này, hắn làm xong liền đứng dậy rời đi trước. Lâm Chí Huyền xoay đầu nhìn theo bóng lưng của Trình Kiệt, đến khi bóng dáng cao lớn kia biến mất liền thở dài buồn bã. Lâm Chí Huyền không biết mình rốt cuộc là kiên trì theo đuổi cái gì, khi mà Trình Kiệt không hề dành cho cậu bất cứ sự quan tâm nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Trình Kiệt rất kích động, rất gấp gáp, hắn cảm thấy vui vẻ lúc ngồi trong xe khóa miệng cũng bất giác có độ cong nhẹ, sau đó hắn nhìn tới bản thân trong gương chiếu hậu kia liền giật mình phanh gấp lại, may mắn phía sau không có phương tiện giao thông nào nếu không khẳng định sẽ xảy ra một vụ tai nạn. Ánh mắt của Trình Kiệt trùng xuống, trong lòng tự ép buộc mình không được phép vui vẻ như thế, lời nói mà Tiêu Dật nói với hắn 5 năm trước, cho đến hiện tại khi ngủ hắn vẫn còn mơ đến nhớ rõ như in, cậu nói hắn chính là người ghê tởm nhất mà cậu gặp, vậy thì khi gặp lại cậu hắn cũng không nên làm cho cậu thất vọng không phải sao.

Quán bar xa hoa nhất trong thành phố là quán bar Trình Kiệt rất thường xuyên ghé qua, thậm chí hẳn mỗi lần ra vào cũng không cần phải đưa thẻ hội viên ra cho nhân viên gác cửa xem. Trình Kiệt một đường đi đến phòng vip cuối hành lang, đó là phòng riêng biệt được cách âm với tiếng nhạc xập xình đình tai bên ngoài, hẳn vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi bia rượu cùng nước hoa ngọt ngào, một người đàn ông trung niên vừa thấy hẳn liền nhanh chóng đứng dậy chào hỏi:

“Trình tổng, cậu đến rồi”

Trình Kiệt đóng cửa lại dùng ánh mắt ra hiệu cho người đàn ông kia, người đàn ông kia hiểu ý nhanh chóng hướng những cô gái mặc váy ngắn đang ngả ngón ngồi trên ghế nói thế này:

“Mấy người tạm thời tránh mặt một chút đi”

Bốn nữ tiếp viên trẻ nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi phòng, người đàn ông kia gọi là Hàn Chí Bảo, là Hàn tổng của công ty bánh kẹo Gia Bảo, cũng là công ty cùng thôn nhỏ của Tiêu Dật ký hợp đồng thu mua mía dài hạn:

“Trình tổng, người phía bên tôi đã đưa ra sức ép với thôn nhỏ kia, bọn họ trước mắt vẫn chưa tìm ra được phương hướng giải quyết”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Tốt lắm, chuyện lần này phiền Hàn tổng rồi”

Hàn Chí Bảo rót rượu vào trong ly cho Trình Kiệt:

“Không phiền, Trình tổng sau này có gì cứ nói với tôi”

Trình Kiệt cầm lấy ly rượu đưa lên miệng nhấp một ngụm:

“Hàn tổng đã nói như vậy rồi tôi đây cũng không vòng vo nữa, chuyện lần này của thôn nhỏ kia có thể giao cho tôi toàn quyền giải quyết hay không?”

Hàn Chí Bảo đương nhiên cũng không phải là người ngu ngốc gì, số tiền tổn thất từ vụ việc lần này ông chắc chắn phải kiếm lại được:

“Trình tổng việc này có chút không thỏa đáng cho lắm...”

Trình Kiệt thẳng thắn nói luôn:

“Số tiền tổn thất lần này cứ tính vào tôi”

Hàn Chí Bảo cười ha ha rót thêm một chút rượu nữa vào trong ly của Trình Kiệt:

“Ý của tôi là Trình tổng bận bịu công việc như thế, lại đứng ra giúp chúng tôi giải quyết vụ việc lần này như vậy là làm phiền Trình tổng quá rồi”

Trình Kiệt nhắc ly rượu cùng nhẹ vào ly rượu trước mặt mình của Hàn Chí Bảo:

“Chuyện này cứ tính như vậy đi”.

—

Trước ngày thu hoạch lúa một ngày, người trong thôn của Tiêu Dật vẫn chưa tìm ra được Lý Lợi, đồng nghĩa với việc số tiền lớn kia mọi người cũng không biết xoay sở ra sao. Lệnh Bắc Hải buổi chiều hôm ấy đích thân tới gặp Tiêu Dật gây sức ép một lần nữa:

“Tiêu trưởng thôn, ngày mai là hạn thu hoạch lúa, tôi đến là để xác nhận lại một lần nữa”

Tiêu Dật vốn định trở về đi đón Tiêu Kỳ Mặc liền bị Lệnh Bắc Hải chặn lại:

“Ngày mai chúng tôi sẽ đưa mía tới, có điều số tiền kia lớn như vậy thôn của chúng tôi vẫn không thể có cách nào đưa đủ ngay được”

Lệnh Bắc Hải nhú mày khó xử nói thế này:

“Chuyện này e rằng rất khó, ngày mai cấp trên của tôi về đây khảo sát, khoản tiền bị thiếu hụt thế này cậu bảo tôi phải ăn nói với cấp trên sao đây?”

Tiêu Dật vừa nghe thấy cấp trên sẽ về chỗ này cậu liền nhanh chóng hỏi lại:

“Cấp trên của ông đến đây sao?”

Lệnh Bắc Hải gật đầu:

“Đúng thế, hay là cậu tự mình cùng cấp trên của tôi giải thích đi, nếu như cấp trên đồng ý tôi đương nhiên cũng sẽ không làm khó cho cậu nữa, dù sao chúng ta cũng cùng nhau hợp tác đã hai năm rồi, đều là người một nhà cả tôi cũng không muốn gây khó dễ gì”

Tiêu Dật không suy nghĩ nhiều liền đồng ý, cho dù cậu không chắc có thể thương lượng được chuyện này nhưng chỉ cần có cơ hội cậu nhất định sẽ không bỏ qua:

“Được, ngày mai tôi sẽ tự mình nói chuyện với cấp trên của ông, như vậy cấp trên của ông khi nào thì tới?”

Lệnh Bắc Hải lắc đầu:

“Không có nói mấy giờ sẽ tới, tin này cũng là do tôi nghe được mà thôi, cấp trên khảo sát hoạt động kinh doanh đương nhiên là muốn tới bất ngờ”

Tiêu Dật nhú mào, thì ra tin này cũng chưa chắc là sự thật:

“VẬY PHÌEN LỆNH GIÁM ĐỐC LÚC ẤY GỌI ĐIỆN CHO TÔI, TÔI SẼ ĐÍCH THÂN ĐẾN GIẢI THÍCH CHUYỆN NÀY VỚI CẤP TRÊN CỦA ÔNG”

Lệnh Bắc Hải gật đầu cười ha ha rồi trở về.

Còn 5 phút nữa mới tới giờ tan học của Tiêu Kỳ Mặc, Tiêu Dật đứng đợi một chút liền thấy Tiêu Kỳ Mặc chậm rãi đi ra, hôm nay Tiêu Kỳ Mặc hình như có chuyện buồn bực cho nên không giống như mọi ngày chạy thật nhanh về phía cậu. Lúc Tiêu Kỳ Mặc đi tới chỗ Tiêu Dật, cậu liền ngồi xổm xuống lấy cặp sách nhỏ đeo ở trên lưng con trai:

“KHỈ CON, NGÀY HÔM NAY KHÔNG VUI SAO?”

Tiêu Kỳ Mặc nhìn Tiêu Dật, hai mắt rưng rưng chuẩn bị khóc, nhóc đưa tay ôm chầm lấy Tiêu Dật nói:

“BA À, NGÀY MAI CÔ GIÁO NÓI CÁC BẠN TRONG LỚP ĐƯA MẸ TỚI, NGÀY MAI SẼ TỔ CHỨC NGÀY HỘI, NHƯNG MÀ KỶ MẶC KHÔNG CÓ MẸ VẬY NGÀY MAI KỶ MẶC SẼ KHÔNG ĐƯỢC THAM GIA SAO?”

Tiêu Dật vỗ vỗ vào lưng của Tiêu Kỳ Mặc dỗ dành:

“KHÔNG SAO CẢ, SAO KỶ MẶC LẠI KHÔNG ĐƯỢC THAM GIA CHỨ, NGÀY MAI HAI BA CON MÌNH SẼ LÀ MỘT CẶP, CHÚNG TA CÙNG CHƠI NHẤT ĐỊNH SẼ ĐỪNG NHẤT”

Tiêu Kỳ Mặc nức nở ở trên vai của Tiêu Dật:

“BA ƠI, BA GỌI CHO MẸ NÓI MẸ VỀ ĐI, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

Tiêu Dật cũng đau lòng đành lấy điện thoại ra tìm số của Thẩm Tiểu Thúy, nhưng mà chắc giờ này ở bên đó đã khuya rồi cho nên đầu dây bên kia không có ai nhắc máy cả, Tiêu Dật cúp điện thoại nhìn thấy ánh mắt mong chờ kia của Tiêu Kỳ Mặc đành nói dối cậu:

“Kỷ Mặc, mẹ còn đang làm việc, con không phải là muốn tết này mẹ sẽ về hay sao, nếu như chúng ta làm phiền mẹ, mẹ sẽ không hoàn thành công việc, không hoàn thành công việc thì sẽ không thể trở về tết này”

Tiêu Kỷ Mặc lại òa khóc, Tiêu Dật đành bế lấy nhóc đi về nhà, dọc đường đi vẫn không quên ôn nhu dỗ dành cậu:

“Kỷ Mặc, Kỷ Mặc, khóc rất là xấu, không ai muốn chơi với người thích khóc nè đâu... Kỷ Mặc, thôn chúng ta bắt đầu thu hoạch mía rồi, ba đưa con ra ngoài xin Chu thúc một cây mía, hai ba con mình về bóc mía ăn”

Tiêu Kỷ Mặc nín khóc nhưng vẫn còn nức nở, đầu nhỏ đặt ở trên vai Tiêu Dật:

“Ba ời, ngày mai ba nhất định phải tới, nếu không Kỷ Mặc sẽ không được tham gia”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Đương nhiên rồi, ngày mai ba con mình nhất định sẽ đứng nhất”

Chiếc xe ô tô sang trọng vẫn duy trì tốc độ chậm chạp đi ở phía sau hai ba con, kính xe bên cạnh ghế lái đã hạ xuống, ánh nắng chiều chiếu lên sườn nhan gương mặt góc cạnh kia, người đàn ông trong xe ánh mắt chứa tia phức tạp.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật vốn định đưa Tiêu Kỷ Mặc đi học nhưng mà lại nhận được cuộc gọi của Lệnh Bắc Hải nói cấp trên sắp tới, Tiêu Dật không còn cách nào khác đành nói với Tiêu Kỷ Mặc thế này:

“Khi con, ba hiện tại có chút việc, lát nữa ba nhờ cô Hạ đưa con đi học, sau đó ba rất nhanh sẽ giải quyết công việc xong rồi chúng ta cùng nhau chơi trò chơi nhé”

Tiêu Kỳ Mặc tuy rằng không muốn, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn gật đầu:

“Ba à, ba nhất định phải tới nhé”

Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỳ Mặc đi sang nhà hàng xóm, hướng cô Hạ kia nhờ vả một tiếng, sau đó Tiêu Dật liền chào tạm biệt Tiêu Kỳ Mặc rồi gấp gáp rời đi.

Tiêu Dật tới văn phòng làm việc của Lệnh Bắc Hải ngồi đợi, đợi lâu thật lâu vẫn chưa thấy cấp trên của ông ta tới, bởi vì Tiêu Dật đã hứa với Tiêu Kỳ Mặc sẽ cùng cậu chơi trò chơi cho nên hiện tại liền có điểm sốt ruột hỏi Lệnh Bắc Hải:

“Lệnh giám đốc, cấp trên của ông khi nào mới tới?”

Lệnh Bắc Hải bình thản đáp thế này:

“Cấp trên đi khảo sát kinh doanh đương nhiên là muốn tới bất ngờ, tôi cũng không rõ khi nào mới tới”

Tiêu Dật nhú mày:

“Như vậy tôi hiện tại có chút việc, nếu như cấp trên của ông tới phiền ông gọi điện cho tôi có được không?”

Lệnh Bắc Hải làm ra dáng vẻ khó xử:

“Như vậy cũng được thôi, nhưng mà thường thì cấp trên đi khảo sát kinh doanh sẽ về rất nhanh, tôi chỉ sợ là lúc tôi gọi cho cậu, cậu trên đường đến thì người ta cũng về rồi”

Tiêu Dật cuối cùng vẫn là lựa chọn ngồi lại chỗ này đợi người. Lúc này ở bên kia nhà trẻ cuộc thi đã bắt đầu rồi, Tiêu Kỳ Mặc đang đợi Tiêu Dật tới nhưng mà đợi lâu thật lâu vẫn không đợi được, Tiêu Kỳ Mặc đi tới một góc

ngồi ở đó buồn bã nhìn bạn mình cùng với ba mẹ chơi trò chơi, có một đứa nhỏ chạy tới chỗ của Tiêu Kỳ Mặc hỏi:

“Khi con, cậu không chơi sao?”

Tiêu Kỳ Mặc ngồi ở trên ghế đá đáp thế này:

“Ba của mình vẫn chưa tới”

Đứa nhỏ kia nghiêng đầu nói tiếp:

“Cậu cùng mẹ chơi cũng được mà”

Tiêu Kỳ Mặc cúi đầu nhỏ giọng:

“Mẹ của mình đi làm rồi”

Đứa nhỏ kia bỏ lại một câu rồi nhanh chóng chạy đi:

“Như vậy cậu không thể chơi rồi”

Tiêu Kỳ Mặc cảm thấy vô cùng tủi thân, nước mắt rất nhanh liền không kìm nén được mà rơi xuống, cậu khóc lớn một lúc cũng không ai thấy, thật ra thì tiếng khóc đó đã bị tiếng nói cười nô đùa kia lấn áp hết cho nên không ai phát hiện ra được ở trên ghế đá có một đứa nhỏ đang khóc ngoại trừ một người đàn ông từ nãy tới giờ vẫn luôn để ý đến nhất cử nhất động của đứa nhỏ kia.

Trình Kiệt đến Thiên Tân từ hôm qua, âm thầm đi theo phía sau Tiêu Dật quan sát cả một ngày, biết được hoạt động thường ngày của cậu, biết được ngôi nhà cậu đang ở cũng biết luôn được thì ra cậu quả thật giống như lời mà cậu lúc trước nói... cậu sẽ lấy vợ rồi sinh một hoặc một vài đứa con. Trình Kiệt đương nhiên muốn phát điên, căn bệnh của hắn chính là không thể điều trị tận gốc được cho nên khi hắn biết được Tiêu Dật cùng người phụ nữ khác có con hắn liền muốn dằn vò cậu, muốn dằn vò luôn cả con

của cậu, chính vì vậy Trình Kiệt mới cố tình để cho Lệnh Bắc Hải giữ Tiêu Dật ở lại một chỗ, không cho cậu tới trường mẫu giáo của con trai. Nhưng mà khi Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Kỳ Mặc khóc đáng thương như thế lại không sao nhẫn tâm đứng nhìn được, hắn chậm rãi bước tới trước mặt Tiêu Kỳ Mặc trầm giọng nói:

“Cháu không biết đã là đàn ông là không được khóc nè hay sao?”

Tiêu Kỳ Mặc ngẩng đầu, gương mặt lấm lem nước mắt nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt ngồi xuống bên cạnh Tiêu Kỳ Mặc hỏi:

“Cháu tên gì?”

Tiêu Kỳ Mặc nức nở, cậu đưa tay qua loa lau nước mắt trên mặt:

“Chú là ai thế?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Bảo vệ”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu:

“Cháu biết bác Tổng bảo vệ, chú sao có thể là bảo vệ được?”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Kỳ Mặc một lượt, hắn cảm thấy Tiêu Kỳ Mặc chẳng có nét gì giống Tiêu Dật cả, hoặc có thể như hắn không không hy vọng Tiêu Kỳ Mặc nhìn giống Tiêu Dật:

“Hôm nay người đến đông như vậy, đương nhiên phải có thêm một bảo vệ nữa”

Tiêu Kỳ Mặc thành thật nói một câu thế này:

“Bảo vệ cũng có thể ăn mặc đẹp như vậy sao? Ba của con có một bộ vest cũng giống như của chú vậy, nhưng mà chỉ khi nào ba có việc quan trọng mới mặc mà thôi”

Trình Kiệt chợt nghĩ tới Tiêu Dật quả đúng là không thích mặc vest, cậu nói mặc vest sẽ không thoải mái cho nên nếu như không có việc quan trọng thì cậu sẽ không mặc.

“Cháu vẫn chưa nói cháu tên gì” Trình Kiệt lặp lại câu hỏi lúc trước

Tiêu Kỳ Mặc học được cách giới thiệu tên rất đặc biệt, lúc nào người khác hỏi tên cậu cậu đều sẽ nói thế này:

“Cháu tên Tiêu Kỳ Mặc, Kỳ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, tên ở nhà là khi con”

Trình Kiệt nghe vậy liền thất thần một chút, tên gọi rất có ý tứ:

“Mẹ của cháu đâu?”

Tiêu Kỳ Mặc buồn bã lắc đầu nhỏ giọng:

“Ba nói mẹ đi làm tết mới trở về, nhưng mà năm nào ba cũng đều nói đến tết mẹ sẽ về cuối cùng mẹ lại không về”

Trình Kiệt lại hỏi tiếp:

“Mẹ cháu tên gì?”

Thứ mà Tiêu Kỳ Mặc ghi nhớ về mẹ của mình chỉ có duy nhất một cái tên:

“Mẹ gọi là Thẩm Tiểu Thúy”

Trình Kiệt hơi bất ngờ một chút sau đó liền cười lạnh, thì ra là Thẩm Tiểu Thúy:

“Vì sao lại ngồi khóc ở chỗ này”

Thật ra Trình Kiệt sớm đã biết lý do rồi nhưng vẫn cố tình hỏi, Tiêu Kỳ Mặc khẽ đáp:

“Ba của cháu nói sẽ tới cùng cháu chơi trò chơi, nhưng mà ba lại không đến cho nên cháu không được chơi”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Ba của cháu là người xấu đều thích lừa gạt”

Tiêu Kỳ Mặc trợn lớn hai mắt hừ hừ tức giận:

“Ba của cháu là người tốt”

Trình Kiệt lặp lại lời của mình:

“Là người xấu, nếu không tại sao luôn nói mẹ cháu tốt sẽ về nhưng lại không về, lại hứa với cháu sẽ tới đây nhưng sao lại không đến?”

Tiêu Kỳ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi cho nên không thể có được một suy nghĩ sâu sắc, cậu nghe thấy Trình Kiệt nói thế liền im lặng, kể đó liền cúi đầu nhỏ giọng:

“Ba thật xấu”

Trình Kiệt có điểm chột dạ, hẳn không nên tiêm nhiễm vào đầu một đứa trẻ suy nghĩ thế này:

“Phía trước có bán kem ốc quế, cháu thích ăn nhất là vị gì?”

Tiêu Kỳ Mặc nghe thấy có kem hai mắt tự động sáng lên:

“Sô cô la đi ạ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 128: Không Còn Tình Yêu Của Hãn

Tiêu Dật nhìn đồng hồ ở trên điện thoại đã tới 11 giờ trưa, vị cấp trên kia vẫn không xuất hiện hơn nữa cậu cũng lỡ mất lời hứa với Tiêu Kỳ Mặc, khi con khẳng định sẽ rất buồn. Tiêu Dật lấy điện thoại gọi cho mẹ Tiêu, nói mẹ Tiêu đi đón Tiêu Kỳ Mặc giúp mình, bởi vì hôm nay nhà trẻ tổ chức hoạt động nửa ngày cho nên sẽ không tiếp tục nhận trông nữa.

Thời gian rất nhanh trôi qua, chớp mắt một cái cậu đã dành cả nửa ngày để ngồi ở chỗ này đợi vị cấp trên kia, đợi lâu thật lâu vẫn không thể đợi được. 5 giờ chiều tan tầm, Lệnh Bắc Hải nói với Tiêu Dật thế này:

“Cấp trên đã tới rồi, nhưng mà đang đi dùng bữa với đối tác, lát nữa dùng bữa xong sẽ ghé qua đây xem sổ sách một lúc rồi rời đi luôn, cậu nếu như muốn đợi ở đây cũng được, muốn về nhà cũng được, tôi hiện tại cũng trở về nhà đây’

Tiêu Dật nghĩ mình ngồi đợi ở đây cả nửa buổi rồi bây giờ mà trở về nhà ăn uống lỡ như đúng thời điểm vị cấp trên kia tới thì rất phí thể cho nên liền quyết định ngồi lại đây đợi:

“Lệnh giám đốc, nếu như tôi ở lại đây đợi có được hay không?”

Lệnh Bắc Hải gật đầu, từ trong túi áo lấy ra một chùm chìa khóa:

“Như vậy cũng được đây là chìa khóa phòng, cậu bàn chuyện xong trở về liền khóa cửa phòng làm việc giúp tôi, sau đó để chìa khóa ở dưới chậu

lan cảnh bên ngoài. Kia là tủ để sổ sách, cấp trên đã có chìa khóa rồi, cậu chỉ việc giúp tôi chỉ chỗ để cho cấp trên mở kiểm tra mà thôi”

Lệnh Bắc Hải trở về trước, cả một khu làm việc nhỏ chỉ còn mỗi Tiêu Dật. Tiêu Dật vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái. Lệnh Bắc Hải này làm việc không phải rất cẩn thận hay sao, tại sao lại có thể để cho cậu một mình ở tại chỗ này, còn giao chìa khóa cho cậu, còn chỉ cho cậu chỗ để giấy tờ quan trọng, không sợ cậu nhân lúc ông ta rời đi phá khóa lấy giấy tờ gì đó hay sao.

Thời tiết dạo gần đây có phần ẩm ướt, mưa rơi rả rích đến nỗi, buổi sáng khô ráo một chút đến chiều tối là y như rằng lại mưa. Tiêu Dật ngồi trong phòng làm việc đợi đến bảy giờ tối rồi vẫn không thấy có người nào tới cả, cậu thở dài đi ra ngoài nhìn xem mưa đã ngớt hay chưa để chuẩn bị ra về, nhưng mà mưa không những không ngớt mà lại còn lớn hơn lúc đầu. Tiêu Dật loay hoay một lúc kết quả vẫn là ngồi lại đợi thêm một chút nữa, đợi đến mức ngủ gục ở trên bàn làm việc của người ta lúc nào không hay.

Trình Kiệt đã ở chỗ này rất lâu rồi, nhưng hắn lại vẫn chưa chịu tiến vào, từ đầu đến cuối vẫn âm thầm quan sát Tiêu Dật ở một góc bí mật. Không thể không thừa nhận rằng khi hắn nhìn thấy Tiêu Dật trái tim lại bắt đầu kích động, mọi mạch máu dây thần kinh trên người cũng chuyển động nhanh rõ ràng hơn, hắn không rõ mình rốt cuộc yêu hay là hận, là đau lòng hay vui vẻ, mọi cảm giác đều không thể tách rời xác định, tất cả đều lẫn lộn ngổn ngang.

8 giờ tối mưa rơi nặng hạt, gió trời mát mẻ, Trình Kiệt một thân tây trang lịch lãm, giày da màu đen nện xuống nền gạch men sứ phát ra tiếng kêu cộp cộp đơn điệu. Tiêu Dật trong giấc mộng bừng tỉnh, cậu theo hướng tiếng động kia nhìn tới, lúc nhìn tới người đàn ông đang từng bước tiến gần mình kia liền cứ ngỡ ảo giác, cậu thất thần ngây người hoảng sợ không nói ra câu.

Trình Kiệt lãnh đạm trầm tĩnh, hay nói đúng hơn là hản so với Tiêu Dật che giấu cảm xúc hoàn hảo hơn nhiều:

“Tiêu trưởng thôn phải không?”

Hốt hoảng, hoang mang, tội lỗi, xấu hổ, kích động,... trong lòng Tiêu Dật có vô số cảm xúc đang trộn lẫn vào nhau, từ trong cổ họng bất giác bật ra một tiếng:

“Trình Kiệt...”

Giây phút ấy Trình Kiệt cũng chấn động, lúc hản ngồi xuống ghế cũng run rẩy một chút. Trình Kiệt là tên của hản, mọi người đều gọi hản là Trình Kiệt, duy chỉ có người này gọi tên hản lại khiến cho hản kích động đến như thế, hản 5 năm rồi chưa nghe được một tiếng Trình Kiệt có trọng lượng như vậy. Trình Kiệt không để biểu lộ quá nhiều cảm xúc:

“Hừm?”

Tiêu Dật thấy ánh mắt xa lạ kia của Trình Kiệt liền giật mình lảng tránh, thái độ của hản đối với cậu hiện giờ cũng là dễ hiểu thôi, cậu chẳng phải đã từng hướng hản nói ra những lời rất nhẫn tâm hay sao, hản bây giờ làm như không quen biết cậu cũng là đúng. Tiêu Dật khàn giọng cố gắng khắc chế mọi hỗn loạn trong lòng, cậu đưa tay về phía trước ý muốn bắt tay xã giao với hản:

“Tôi là Tiêu Dật”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi:

“Chúng ta còn cần phải giới thiệu tên nữa hay sao? Hay là cậu nhanh như vậy đã quên mất tôi rồi?”

Tiêu Dật giật mình vội vã thu tay lại không biết nên nói gì tiếp theo, không gian cứ như vậy rơi vào trầm mặc cho đến khi Trình Kiệt lên tiếng nói tiếp:

“Được rồi, nếu như cậu quên rồi thì tôi giới thiệu lại, tôi là Trình Kiệt, lần này đến đây chính là để xem qua một chút công tác làm việc của chi nhánh tại Thiên Tân, Lệnh giám đốc cũng nói với tôi về chuyện số mía kia rồi, cậu bây giờ có gì muốn nói hay không?”

Tiêu Dật tuy rằng trong lòng muốn hỏi Trình Kiệt tại sao lại đột nhiên có liên quan đến việc này, hẳn rõ ràng là Trình tổng của công ty giải trí Trình thị, như thế nào lại đột nhiên chuyển sang lĩnh vực thực phẩm rồi. Nhưng mà Tiêu Dật cũng không dám nhiều lời nữa, cậu chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này để rời khỏi đây mà thôi bởi vì cậu căn bản không còn mặt mũi nào để mà đối diện với Trình Kiệt nữa:

“Thật ra phía thôn của chúng tôi hiện tại vẫn đang nợ công ty anh một khoản tiền, sau đó...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì Trình Kiệt đã cắt ngang lời nói của cậu:

“Chúng ta chỉ nợ tiền thôi sao? Vậy còn món nợ tình cảm thì nên tính thế nào?”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, môi mím lại cúi đầu không biết nói cái gì nữa cả. Không gian không biết nặng nề như vậy trong bao lâu, Tiêu Dật quả thật muốn hướng Trình Kiệt nói một tiếng xin lỗi nhưng mà cậu sợ một lời xin lỗi đó chẳng đáng là gì, cậu muốn đứng dậy rời đi khỏi chỗ này nhưng đôi chân chẳng hiểu sao lại không thể di chuyển nổi. Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật rất lâu, lâu đến mức hẳn quên mất rằng mục đích hẳn đến đây chính là dày vò Tiêu Dật, thế mà hẳn lúc này lại không thể nói ra được một lời nhảm tâm nào:

“Thôn của cậu thiếu chúng tôi bao nhiêu tiền?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt không hỏi đến chuyện kia nữa thì thầm thở phào một hơi:

“Là thế này, người phụ trách nhận tiền bên thôn chúng tôi...”

Tiêu Dật vốn định trình bày thật rõ ràng nguyên do tại sao không thể trả tiền ngay được, nhưng cậu mới chỉ nói được một câu đã bị Trình Kiệt nâng giọng cắt ngang rồi:

“Tôi chỉ cần biết là bao nhiêu tiền thôi, không cần ở đây vòng vo với tôi”

Tiêu Dật trái tim đau quá, trước đây cậu không thể hiểu được câu nói trái tim tan vỡ ra thành từng mảnh là như thế nào, hiện tại liền có thể chân chính cảm nhận được sự thống khổ đó rồi. Thật ra không thể trách cứ được Trình Kiệt, bởi vì cậu chính là người quay lưng lại với hắn trước, cậu không cầu Trình Kiệt lại đối xử với cậu ân cần như trước nhưng khi hắn lạnh nhạt với cậu thế này trong lòng cậu liền giống như sụp đổ, khóe mắt muốn nóng lên nhưng cậu nhanh chóng nắm chặt bàn tay kìm nén lại mọi thứ:

“Hai trăm vạn”

Trình Kiệt hờ hững nói một câu thế này:

“Hai trăm vạn số tiền không nhỏ đâu, nhưng có một điều tôi không thể hiểu được chính là cậu chẳng phải thích tiền nhất hay sao, số tiền lớn như thế lại có thể giao cho người khác nắm giữ?”

Tiêu Dật giống như đứng ở bên bờ vực thẳm, sau đó lại bị người ta nhấn tâm đẩy xuống, cậu trống rỗng vô lực không muốn hay nói đúng hơn là không biết làm cái gì tiếp theo mới được, Trình Kiệt lại hỏi cậu:

“Như vậy ý của cậu là bây giờ không muốn trả tiền cho chúng tôi sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không phải như vậy, chỉ là chúng tôi trước mắt chưa thể có số tiền lớn như vậy được, cho nên...”

Trình Kiệt ồ một tiếng:

“Cho nên cậu muốn chúng tôi cho cậu một khoảng thời gian để thu xếp?”

Tiêu Dật trầm khàn đáp lời:

“Đúng thế”

Trình Kiệt nhếch môi nở một nụ cười không rõ tâm tư:

“Thật ra nếu như là người khác thì tôi có thể suy nghĩ đến chuyện này, nhưng đối với cậu thì tôi sẽ trực tiếp từ chối luôn, bởi vì cậu căn bản không cho tôi được sự tin cậy, ai mà biết được cậu một ngày nào đó có bí mật bỏ trốn khỏi khoản nợ này hay không”

Tiêu Dật không thể chịu đựng thêm được nữa, xem ra lần này gặp phải Trình Kiệt đúng là do số phận, lấy thái độ của hắn hiện tại cậu có muốn cầu xin hắn cũng sẽ vô ích mà thôi. Tiêu Dật nắm chặt hai tay muốn đứng dậy ra về, Trình Kiệt ở phía sau có chút gấp gáp gọi cậu lại, khi hắn thấy cậu chuẩn bị rời đi nữa hắn liền hoảng sợ kích động, có lẽ rằng hắn thật sự sợ lại phải chịu đựng cảm giác không có cậu suốt 5 năm qua:

“Khoan đã, nếu như cậu trình bày ra được một kế hoạch rõ ràng có thể thuyết phục tôi, tôi có thể suy nghĩ lại”

Tiêu Dật dừng bước hít một hơi thật sâu, đây không phải là lúc cho cậu lấy chuyện cá nhân làm ảnh hưởng tới việc công, nếu như Trình Kiệt chịu cho cậu một cơ hội để giải trình thì cậu cũng không nên từ bỏ cơ hội này,

huống chi số tiền hai trăm vạn kia cũng không phải là nhỏ. Tiêu Dật kiên nhẫn quay trở lại một lần nữa, cố gắng không để cảm xúc cá nhân xen vào việc này:

“Số mía của chúng tôi tuy rằng đợt này có không tốt như những lần trước, nhưng mà nếu như bán cũng nhất định hơn con số 5 vạn tệ kia...”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy tiến về phía cậu, cậu bắt đầu có chút gấp rút lo lắng, đến khi hắn đột nhiên cúi người xuống chỗ cậu, khoảng cách gần đến mức cậu có thể cảm nhận được hơi thở trầm khàn vừa quen thuộc vừa xa lạ kia. Tiêu Dật cảm thấy ngọt ngào bí bách, cảm thấy đau lòng đến mức không thở nổi khi hắn đưa ra cho cậu một đề nghị thế này:

“Tôi từng chơi qua giáo viên, bác sĩ, sinh viên, công chức, ngay cả những người thất nghiệp, người đứng đắn hay không đứng đắn tôi cũng từng chơi qua hết rồi, chỉ có mỗi trưởng thôn là chưa từng thử, cậu chỉ cần ở với tôi một đêm thôi hai trăm vạn tệ kia căn bản là chuyện rất dễ giải quyết”

Tiêu Dật cảm thấy mình bị xúc phạm, cũng cảm thấy vô cùng tức giận cho nên muốn vùng ra rời khỏi chỗ này, có điều khi cậu chỉ vừa mới đứng dậy thôi đã ngay lập tức bị Trình Kiệt dùng sức ấn lại xuống ghế ngồi:

“Tiêu trưởng thôn, cậu là người rõ hơn ai hết tôi là người ghê tởm như thế nào có đúng hay không, cậu yên tâm đi sau khi xong việc tôi sẽ không nói cho ai biết, không làm cho thanh danh trưởng thôn tốt của cậu bị vấy bẩn đâu”

Tiêu Dật cố gắng không khóc ở trước mặt Trình Kiệt, hai từ ghê tởm là hai từ mà cậu không muốn nghe thấy nhất trong cuộc đời này, thế nhưng hiện tại lại bị Trình Kiệt cứ như vậy dễ dàng nói ra:

“Tôi nghĩ chuyện này không cần bàn bạc nữa, về vấn đề số tiền kia thôn chúng tôi nhất định sẽ tìm một thời gian nhanh nhất có thể trả lại cho quý công ty”

Trình Kiệt nắm lấy cằm của Tiêu Dật xoay trở lại về phía mình:

“Tiêu trưởng thôn, cậu không phải thích tiền nhất sao, hay là cậu chê hai trăm vạn không đủ, tôi cho cậu hai mươi triệu thì thế nào? Cậu tuy rằng không đáng hai mươi triệu đâu nhưng mà trước giờ tôi chưa từng chơi qua trưởng thôn, xem như bỏ ra hai mươi triệu để mua sự mới mẻ này vậy”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt muốn đẩy hăn ra nhưng không được, sức lực của hăn từ trước đến nay cậu vẫn không thể đấu lại được. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh trở lại, cậu nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu nho nhỏ theo đó trơn trượt một chút, Trình Kiệt vừa nhìn thấy hành động kia liền trầm mặc, trong đầu hăn nghĩ hăn nhất định lại phải có được người này, cho dù cậu có tình nguyện hay là không tình nguyện đi chăng nữa:

“Vậy anh ký séc đi, tôi cần phải có sự đảm bảo”

Trình Kiệt giật mình một chút, hăn không hy vọng Tiêu Dật sẽ đồng ý nhận tiền, cũng không nghĩ cậu là người ham tiền như thế, nhưng bây giờ nghe chính miệng cậu thừa nhận trong lòng hăn lại cảm thấy thật chua xót, hóa ra Tiêu Dật thật sự có năng khiếu diễn xuất thiên bẩm, lừa hăn suốt một khoảng thời gian dài như thế, hóa ra thứ tình cảm ngày ấy đều không phải là cậu thật lòng. Trình Kiệt ánh mắt chợt lóe lên tia lạnh lùng, hăn thu tay lại định vòng về phía ghế ngồi lấy ra tấm séc ký xuống. Tiêu Dật nhân lúc Trình Kiệt mất cảnh giác liền vội vã đứng dậy chạy ra phía cửa, bất chấp ngoài trời vẫn còn mưa cũng một mực chạy nhanh rời khỏi chỗ này.

Trình Kiệt giật mình, hăn một lần nữa lại để cho Tiêu Dật chạy trốn ngay trước mắt hăn. Trình Kiệt có thể lừa dối tất cả mọi người nhưng lại không thể lừa dối chính bản thân mình, hăn không thể không thừa nhận việc khi

hắn gặp lại Tiêu Dật một lần nữa, sự ham muốn chiếm hữu của hắn không thay đổi, không những không giảm bớt người lại còn tăng cao đến mức chính bản thân hắn cũng phải cảm thấy tức giận. Nhưng có một điều hắn chắc chắn rằng cho dù Tiêu Dật có đứng ở trước mặt hắn nói ra một vạn lời xin lỗi hắn cũng nhất định không tha thứ cho cậu, hắn muốn cậu phải làm ra hành động để chuộc lỗi với hắn, mà những hành động đó không phải chỉ kéo dài một thời gian mà phải dùng cả đời này để trả.

Tiêu Dật chạy rất nhanh, những hạt mưa va vào gương mặt cậu đến đau rát, may mắn trời đang mưa cho nên người ở trong thôn không có ai ra đường, cũng may mắn rằng không ai có thể nhìn thấy cậu đang khóc. Cậu không còn sự ôn nhu dịu dàng của Trình Kiệt nữa, không còn tình yêu của hắn nữa, cậu ước gì hắn không còn quan tâm cậu, ước gì hắn có nhìn thấy cậu cũng coi như người xa lạ đi, cậu không muốn hắn nói chuyện với cậu, không muốn hắn kể cho cậu nghe cuộc sống của hắn khi không có cậu diễn ra như thế nào, không muốn hắn thể hiện sự ghét bỏ căm hận cậu cho cậu thấy, cậu chỉ muốn có một Trình Kiệt của 5 năm về trước mà thôi... nhưng mà Trình Kiệt đó chẳng phải đã bị chính bản thân cậu hủy hoại rồi hay sao.

Hôm đó Tiêu Kỳ Mặc ngủ ở nhà của ba mẹ Tiêu, Tiêu Dật cũng không có tâm trạng để gọi điện dỗ dành Tiêu Kỳ Mặc nữa, cậu quên mất việc mình hôm nay đã thất hứa với con trai thế cho nên Tiêu Kỳ Mặc lúc này mới vô cùng tức giận với Tiêu Dật. Buổi sáng ngày hôm ấy mẹ Tiêu mặc quần áo cho Tiêu Kỳ Mặc chuẩn bị đưa đến nhà trẻ, Tiêu Kỳ Mặc nửa lời cũng không nói, không có hoạt bát như ngày thường nữa, mẹ Tiêu cũng biết Tiêu Kỳ Mặc vì sao lại có thái độ này cho nên thỉnh thoảng sẽ ở bên cạnh dỗ dành vài câu, có điều đến khi tới nhà trẻ rồi Tiêu Kỳ Mặc cũng không chịu mở miệng nói chuyện nửa lời.

“Tiêu Kỳ Mặc”

Tiêu Kỳ Mặc một mình bước vào trong lớp, lúc đi được nửa đường rồi liền nghe thấy có người gọi mình, cậu nghiêng đầu nhìn một lúc mới nhận

ra người nọ là chú bảo vệ hôm qua đã mua kem cho mình ăn, cậu xoay người bước về phía đó:

“Chú gọi cháu sao?”

Trình Kiệt ngồi xổm xuống nhìn Tiêu Kỳ Mặc một lượt, hần lại muốn xác nhận xem gương mặt này có chỗ nào giống Tiêu Dật nữa hay không, nhưng mà không rõ là do suy nghĩ của hần hay là gì, hần nửa phần cũng không tìm ra được có chỗ nào tương đồng giữa hai người:

“Cháu có muốn cưỡi ngựa gỗ không?”

Tiêu Kỳ Mặc là một đứa trẻ thông minh, nhưng cũng không thể nào đủ sáng suốt trước một lời đề nghị thú vị như vậy:

“Ở đâu ạ?”

Trình Kiệt trả lời:

“Khá là xa nhà của cháu, ngựa gỗ ở Bắc Kinh”

Tiêu Kỳ Mặc mở lớn hai mắt một bộ dạng suy nghĩ:

“Bắc Kinh là chỗ nào, có bằng từ đây đến nhà Diễm Diễm hay không, từ đây tới nhà của Diễm Diễm phải đi mất một trăm bước chân”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Bằng một trăm lần của một trăm bước chân, nhưng mà chúng ta không cần đi bộ, chúng ta sẽ đi xe, xe của chú dừng ngay trước cổng rồi”

Tiêu Kỳ Mặc nhìn tới chiếc xe kia, cậu từ trước tới này chưa bao giờ được ngồi trong chiếc xe oách như vậy cả, nhìn rất giống với xe đua nhỏ trên phim hoạt mà cậu xem, Tiêu Kỳ Mặc vui vẻ định gật đầu nhưng chợt nghĩ đến Tiêu Dật:

“Cháu cần xin phép ba của cháu”

Trình Kiệt nói với Tiêu Kỳ Mặc thế này:

“Ba của cháu cũng sẽ cùng đi, nhưng là vào ngày mai, chúng ta hôm nay đến đó trước”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 129: Tiêu Kỳ Mặc Mất Tích

Tiếng điện thoại liên tục réo vang, căn phòng nhỏ có một người nằm ngủ trên giường nhú mào, phải mất một lúc người nọ mới có thể nặng nề với tay lấy điện thoại ở trên đầu giường đưa lên tai nói chuyện.

“Tiêu Dật, Kỳ Mặc mất tích rồi”

Tiêu Dật vẫn còn dư âm của việc ngày hôm qua dầm mưa, đầu óc choáng váng đau ê ẩm vừa nghe thấy lời mẹ Tiêu nói liền ngay lập tức ngồi dậy khiến cho tầm nhìn phía trước cũng bị vô số những đốm đen che phủ, trong nhất thời vẫn chưa thể nhìn rõ được cảnh vật trong phòng:

“Mẹ nói cái gì?”

Mẹ Tiêu vừa mới nhận được điện thoại của cô giáo ở nhà trẻ của Tiêu Kỳ Mặc hỏi tại sao hôm nay không thấy Tiêu Kỳ Mặc tới lớp liền hốt hoảng ngay lập tức gọi báo ngay cho Tiêu Dật:

“Ngày hôm nay mẹ đưa Kỳ Mặc tới cổng trường, nó nói muốn tự mình đi vào lớp học, vừa mới rồi cô giáo lại gọi nói không có Kỳ Mặc ở trong lớp... này là lỗi của mẹ... là lỗi của mẹ, nếu Kỳ Mặc có chuyện gì...”

Mẹ Tiêu ở bên này vừa khóc vừa tự trách cứ bản thân, Tiêu Dật trong lòng cũng rối như tơ vò:

“Mẹ à, không có chuyện gì đâu, con sẽ đi tìm Kỳ Mặc”

...

“Kỷ Mặc mau thức dậy đi”

Trình Kiệt đưa tay sang bên cạnh khẽ lay Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy, Tiêu Kỷ Mặc khẽ co người lại nhú mào chậm rãi mở mắt ra, cậu phát hiện không gian xung quanh rất xa lạ không có một bóng người, tâm hồn bé nhỏ nhanh chóng nhảy lên một cái đột nhiên nghĩ ngay đến Tiêu Dật, cậu bây giờ muốn về nhà với ba của mình:

“Cháu muốn về”

Trình Kiệt không trả lời Tiêu Kỷ Mặc, hần mở cửa xe bước xuống sau đó liền vòng sang bên cạnh mở cửa xe cho Tiêu Kỷ Mặc:

“Tại sao đột nhiên lại đòi về nhà?”

Tiêu Kỷ Mặc bắt đầu cảm thấy rất lo lắng, cậu chưa bao giờ đi tới nơi xa lạ mà không có Tiêu Dật đi cùng cả. Tiêu Kỷ Mặc đợi Trình Kiệt tháo dây an toàn cho mình rồi chậm nhảy bước xuống xe:

“Cháu nhớ ba của cháu”

Trình Kiệt ngẩn người nhìn Tiêu Kỷ Mặc rất lâu, đứa nhỏ này dường như không thể rời xa Tiêu Dật được, ngay cả bản thân hần lúc trước cũng nghĩ không thể nào không có cậu, Tiêu Kỷ Mặc đã có Tiêu Dật trong vòng 4 năm còn hần đã không thể ở bên cạnh cậu 5 năm rồi, đứa nhỏ này sao có thể thản nhiên đòi Tiêu Dật dễ dàng như vậy được. Trình Kiệt nghiêm mặt xoay người bước đi trước:

“Mau đi thôi, chú có một số công việc cần giải quyết, đợi chú giải quyết xong rồi sẽ đưa cháu đến cưỡi ngựa gỗ”

Tiêu Kỳ Mặc ngồi xồm xuống ngay tại chỗ, cậu đưa đôi tay bé nhỏ lên che mặt khóc oa oa:

“Cháu muốn về với ba của cháu hu hu”

Trình Kiệt nhú mày dừng bước, hần quay lại phía sau nhìn đứa nhỏ đang ăn vạ kia rất lâu, hần muốn cùng Tiêu Kỳ Mặc đo độ gan lì, xem hần và cậu ai chịu lên tiếng trước, nhưng mà đến cuối cùng Trình Kiệt vẫn là sợ hãi, sợ đứa nhỏ kia vì khóc mà có mệnh hệ gì thì hần sẽ không thể dùng nó để uy hiếp Tiêu Dật được. Trình Kiệt bước tới, hần cúi người bế lấy Tiêu Kỳ Mặc ở trên tay:

“Ngày mai ba cháu nhất định sẽ tới, mau nín khóc đi”

Tiêu Kỳ Mặc giãy giụa gào thét:

“Cháu muốn về với ba cháu ngay bây giờ”

Trình Kiệt trầm giọng:

“Cháu ở nhà đều hư như vậy hay sao? Chẳng trách mẹ cháu lại không cần cháu nữa”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy thì giật mình ngừng khóc, Trình Kiệt thấy có chuyển biến tốt liền tiếp tục nói thế này:

“Nếu như cháu ngoan ngoãn chú sẽ đưa cháu đi cưỡi ngựa gỗ, ngày mai ba cháu cũng nhất định sẽ lên đây, nhưng nếu cháu hư như vậy ba của cháu cũng nhất định không cần cháu nữa đâu’

Tiêu Kỳ Mặc nức nở, tuy rằng cậu có muốn không khóc nữa nhưng nhất thời vẫn chưa thể nào dừng ngay được. Trình Kiệt nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ đang cắn chặt môi cố gắng không khóc to kia một lúc rồi đưa tay còn lại lên giúp nó lau nước mắt:

“Được rồi, bây giờ chú đưa cháu lên chỗ làm việc của chú, sau đó đợi chú giải quyết xong công việc rồi sẽ đưa cháu đi cưỡi ngựa gỗ, buổi tối còn cho cháu gọi điện về cho ba”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu, giọng nói vẫn còn nức nở khẽ nói:

“Buổi tối... chú cho cháu gọi cho ba... nha...”

Trình Kiệt đáp một tiếng được rồi bế theo Tiêu Kỳ Mặc tiến vào Trình thị. Nữ tiếp tân ở bên ngoài vừa thấy Trình Kiệt bế theo một đứa nhỏ trên tay thì giật mình ngây người, đợi đến khi hần bước vào trong thang máy rồi liền vội vã nhấn điện thoại bàn gọi đi cho ai đó.

Tiêu Kỳ Mặc lần đầu tiên được đi thang máy vừa sợ hãi lại vừa tò mò, tay nhỏ nắm chặt lấy vai áo của Trình Kiệt, ánh mắt mở lớn nhìn xung quanh chiếc thang máy này. Tiểu Khiết nghe thấy chuông thang máy liền đứng bật dậy, ngày hôm nay có cuộc họp quan trọng mà Trình Kiệt vẫn chưa thấy mặt, cô bận tìm hần suốt cả buổi nay rồi.

“Trình tổng, cuộc họp còn ba phút nữa sẽ bắt đầu...”

Tiểu Khiết vừa nhìn thấy đứa nhỏ trên tay của Trình Kiệt liền bất ngờ đứng ngây ra một lúc. Trình Kiệt đi vào trong phòng làm việc đặt Tiêu Kỳ Mặc ngồi xuống ghế sofa, hần nhanh chóng chuẩn bị một số giấy tờ cần thiết để đi họp:

“Tiểu Khiết, gọi một người lên đây giúp tôi để mắt tới đứa nhỏ này”

Tiểu Khiết nhanh chóng làm theo lời của Trình Kiệt, cô gọi một nữ nhân viên ở phòng nhân sự lên tầng 49, lúc nữ nhân viên đó lên thì Trình Kiệt cũng chuẩn bị rời đi, Tiêu Kỳ Mặc thấy vậy lại nhảy xuống ghế chạy tới bên Trình Kiệt nắm lấy ống quần của hần.

Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống dưới trầm giọng:

“Chú hiện tại cần phải đi họp, cháu ở lại chỗ này đợi chú một chút, cần gì cứ nói với cô ấy”

Tiêu Kỳ Mặc không quen biết ai cả, cậu xem Trình Kiệt là người quen duy nhất ở chỗ này cho nên cậu không muốn một mình ở lại đây với người khác. Tiêu Kỳ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia là nói muốn đi theo hẳn. Trình Kiệt nghiêm khắc cứng rắn nói thế này:

“Chú phải đi làm, cháu ngồi lại chỗ này đợi chú một lúc”

Tiêu Kỳ Mặc cúi đầu xuống, tuy rằng cậu không nói gì cả nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy ống quần của Trình Kiệt không có ý định bỏ ra. Tiểu Khiết cùng với nữ nhân viên nọ thấy Tiêu Kỳ Mặc chuẩn bị khóc liền cảm thấy rất đáng thương, hai người họ vốn định nói gì đó nhưng lại thôi. Trình Kiệt thở dài một hơi:

“Được rồi, lát nữa vào trong không được làm loạn có biết chưa”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy liền nhanh chóng gật đầu:

“Được ạ”

Thế là Trình Kiệt cứ như vậy mang theo Tiêu Kỳ Mặc vào trong phòng họp. Trình Kiệt cho Tiêu Kỳ Mặc ngồi ở ngay bên cạnh mình, các trưởng phòng ban trong công ty nhìn thấy có một đứa nhỏ ở chỗ này liền nhú mày nhưng không dám hỏi nhiều. Tổng Ngộ Phàm đợi đến khi kết thúc cuộc họp liền đi tới nựng má Tiêu Kỳ Mặc một cái rồi hỏi Trình Kiệt:

“Nhóc này là ai thế này, đừng nói là con trai của cậu nhé”

Tiêu Kỳ Mặc đưa tay kéo tay của Tổng Ngộ Phàm xuống rồi nhú mày đáp:

“Không phải, ba của cháu là Tiêu Dật”

Tống Ngộ Phàm vốn còn đang vui vẻ nói đùa một chút nhưng khi nghe thấy Tiêu Kỳ Mặc nhắc đến tên của Tiêu Dật liền giật mình, gương mặt trở nên ngưng trọng nhìn chăm chăm Tiêu Kỳ Mặc một lúc rồi lại nhìn về phía Trình Kiệt. Tống Ngộ Phàm biết Trình Kiệt mấy năm nay luôn tìm kiếm những người có ngoại hình giống như của Tiêu Dật, lại dạy dỗ bọn họ từng thói quen cho đến cá tính đều phải bắt chước Tiêu Dật, nhưng mà hiện tại Trình Kiệt còn kiếm về một đứa bé, dạy đứa bé đó phải nói như vậy hình như cũng hơi quá rồi:

“A Kiệt, cậu đến bao giờ mới có thể ngừng lại việc này đây?”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế đưa tay chỉ về phía Tiêu Kỳ Mặc rồi bình thản nói cho Tống Ngộ Phàm biết:

“Đứa nhỏ này là con trai của Tiêu Dật đó”

Tống Ngộ Phàm cười khở:

“Lại là Tiêu Dật nào nữa đây, cậu đối với những người đã trưởng thành kia làm như vậy thì được nhưng đối với một đứa trẻ thì không nên đâu”

Trình Kiệt im lặng không muốn giải thích với Tống Ngộ Phàm, Tống Ngộ Phàm quay sang phía Tiêu Kỳ Mặc hạ giọng hỏi:

“Nhóc này cháu tên gì, ba của cháu là ai, chú sẽ đưa cháu về”

Tiêu Kỳ Mặc thành thật đáp:

“Cháu tên là Tiêu Kỳ Mặc, Kỳ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, ba của cháu tên là Tiêu Dật, nhà của cháu ở số 4 đường X Thiên Tân”

Tống Ngộ Phàm nửa tin nửa ngờ, không rõ đứa nhỏ kia có phải là bị Trình Kiệt tẩy não rồi hay không nhưng mà nhìn qua biểu hiện của Tiêu Kỳ Mặc không giống như đang nói dối”

Trình Kiệt đứng dậy muốn rời đi:

“Được rồi Kỷ Mặc, chúng ta đi thôi”

Tống Ngộ Phàm vốn định hỏi thêm nữa nhưng Trình Kiệt đã nhanh chóng dẫn Tiêu Kỷ Mặc rời đi rồi. Trình Kiệt đưa Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng làm việc của mình, hẳn vẫn còn một số chuyện cần phải giải quyết nữa, Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở trên ghế sofa nhỏ giọng nói với Trình Kiệt:

“Chú gọi điện thoại cho ba cháu được không, cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Trình Kiệt không nhìn Tiêu Kỷ Mặc, hẳn còn đang bận giải quyết công việc trước mắt:

“Buổi tối sẽ gọi, hiện tại ba của cháu đang làm việc cho nên không thể gọi”

Tiêu Kỷ Mặc rất nhớ Tiêu Dật, cậu cũng rất sợ Trình Kiệt, bởi vì Trình Kiệt lúc nào cũng nghiêm khắc với cậu, hẳn chưa bao giờ mỉm cười thân thiện với cậu. Đúng lúc này cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt mở ra, Lâm Chí Huyền tự nhiên tiến vào bên trong:

“Trình Kiệt chúng ta...”

Lâm Chí Huyền nói đến đây liền dừng lại vì cậu thấy trong phòng còn có một đứa nhỏ khác:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này là ai đây?”

Trình Kiệt không nhìn Lâm Chí Huyền lấy một cái, hẳn vẫn tập trung muốn giải quyết công việc thật là nhanh, ngẫm lại cả cuộc đời này người khiến cho Trình Kiệt dừng lại toàn bộ công việc để ngẩng đầu nhìn tới cũng chỉ có duy nhất Tiêu Dật mà thôi:

“Hôm nay tôi không đi ăn cùng cậu được, tôi có việc bận rồi”

Lâm Chí Huyền cảm thấy mấy ngày nay Trình Kiệt rất lạnh nhạt với cậu, hẳn hôm trước không biết biến đâu mất cả một ngày, ngay cả điện thoại cũng không chịu mở máy. Lâm Chí Huyền trong lòng bắt đầu lo lắng, cậu nhìn đứa nhỏ ngồi trên ghế sofa kia rồi lại nhìn Trình Kiệt hỏi:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này là ai thế?”

Trình Kiệt không cảm xúc đáp:

“Con của một người quen”

Lâm Chí Huyền gấp gáp:

“Trình Kiệt có phải anh có người khác rồi hay không?”

Trình Kiệt nhú mày hơi dừng lại động tác một chút ngẩng đầu nhìn Lâm Chí Huyền. Lâm Chí Huyền giật mình khi nhìn thấy ánh mắt không vừa lòng kia của Trình Kiệt, cậu vội vã điều chỉnh lại cảm xúc, cố gắng nở nụ cười sửa lời:

“Trình Kiệt, ý của em là gần đây chúng ta không cùng nhau dùng bữa, cho nên ngày hôm nay hai chúng ta đi ăn được hay không?”

Trình Kiệt im lặng một lúc rồi gật đầu:

“Được rồi, một lát nữa tôi sẽ đưa cậu đi ăn”

Lâm Chí Huyền kiên nhẫn ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Tiêu Kỳ Mặc, cậu muốn lên tiếng nói chuyện với Tiêu Kỳ Mặc nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến Trình Kiệt cho nên trước sau vẫn ngồi im lặng không dám nhiều lời.

Ba người trong phòng làm việc bảo trì im lặng, ngoài tiếng lách cách phát ra từ bàn phím máy tính thì không có bất cứ tiếng động gì nữa cả. Tiêu Kỳ Mặc muốn đi tè nhưng lại không dám nói với ai, sau đó cậu nhịn không nổi nữa liền lên tiếng:

“Cháu buồn tè”

Trình Kiệt nhìn về phía Lâm Chí Huyền:

“Cậu giúp tôi đưa nó đi đi”

Lâm Chí Huyền dắt Tiêu Kỳ Mặc đến nhà vệ sinh, lúc chỉ có hai người ở đó Lâm Chí Huyền liền hỏi Tiêu Kỳ Mặc:

“Cháu tên gì?”

Tiêu Kỳ Mặc đang đợi Lâm Chí Huyền cởi quần giúp cho mình:

“Cháu tên Tiêu Kỳ Mặc, Kỳ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc”

Lâm Chí Huyền cúi người kéo quần xuống cho Tiêu Kỳ Mặc:

“Ba mẹ cháu tên gì?”

Tiêu Kỳ Mặc vừa đứng tè vừa trả lời:

“Ba cháu tên Tiêu Dật, mẹ cháu tên Thẩm Tiểu Thúy”

Lâm Chí Huyền nghe vậy thầm thở phào một hơi, đứa nhỏ này có cha có mẹ cho nên không thể nào có chuyện nó là con của Trình Kiệt được. Tiêu Kỳ Mặc đi tè xong liền kéo lấy tay của Lâm Chí Huyền:

“Chú có thể gọi điện cho ba của cháu được không, cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Lâm Chí Huyền từ trong túi quần lấy ra điện thoại của mình:

“Vậy đọc số của ba cháu qua đây”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu:

“Cháu không biết”

Lâm Chí Huyền hả một tiếng:

“Nếu như cháu không biết thì làm sao chú có thể giúp cháu đây”

Tiêu Kỳ Mặc cúp mắt buồn bã, Lâm Chí Huyền đành dắt tay Tiêu Kỳ Mặc trở vào trong nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, đứa nhỏ này nói muốn gọi điện thoại cho ba của nó, anh giúp nó gọi đi”

Trình Kiệt dừng lại động tác nhú mào nhìn về phía Tiêu Kỳ Mặc, Tiêu Kỳ Mặc bắt gặp ánh mắt đáng sợ kia của Trình Kiệt liền cúp mắt nhanh chóng chạy về phía sau lưng Lâm Chí Huyền trốn tránh. Lâm Chí Huyền vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Trình Kiệt đã lạnh giọng nói với cậu một câu thế này:

“Cậu ít lo chuyện bao đồng thôi”

Trình Kiệt ngồi làm việc một lúc liền đưa Tiêu Kỳ Mặc và Lâm Chí Huyền đi ăn. Tiêu Kỳ Mặc vẫn chưa thể dùng bữa, ngay cả việc tự xúc cơm cũng gặp khó khăn, Trình Kiệt vốn định mặc kệ đứa nhỏ này nhưng mà hăn cuối cùng vẫn ngồi ở một bên giúp Tiêu Kỳ Mặc một tay.

“Qua đây, chú giúp cháu” Trình Kiệt cầm lấy thìa nhỏ xúc một chút cơm rồi đặt ở bên miệng của Tiêu Kỳ Mặc.

Tiêu Kỳ Mặc từ trước đến giờ chưa có ăn thức ăn ngon như thế này cho nên hôm nay ngồi ăn cũng đặc biệt ngoan ngoãn, lúc Trình Kiệt đút cơm cho cậu ăn còn cố gắng há miệng thật lớn, nhai nhai nuốt nuốt trôi xuống

cổ họng. Lâm Chí Huyền này giờ vẫn luôn âm thầm quan sát thái độ cùng hành động của Trình Kiệt, bản thân cậu cũng bắt đầu có một dự cảm gì đó không lành.

Buổi chiều ngày hôm ấy sau khi tan tầm, Trình Kiệt quả thật đúng như lời hứa đưa Tiêu Kỳ Mặc đến công viên giải trí cưỡi ngựa gỗ. Tiêu Kỳ Mặc nắm tay Trình Kiệt đứng ở trước vòng xoay lớn kia một hồi cũng không chịu ngồi lên đó, Trình Kiệt cảm thấy kỳ quái liền hỏi cậu:

“Không muốn cưỡi ngựa gỗ sao?”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu, Trình Kiệt thấy Tiêu Kỳ Mặc có vẻ như sợ mình liền ngồi xổm xuống bên cạnh cậu hạ giọng nói:

“Vậy có muốn chơi cái gì khác ở chỗ này hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc lại lắc đầu, trời càng tối thì cậu lại càng nhớ Tiêu Dật hơn, cậu từ trước đến nay chưa bao giờ xa ba của mình lâu như thế. Trình Kiệt có lẽ đoán ra được Tiêu Kỳ Mặc đang nhớ tới Tiêu Dật cho nên liền dẫn cậu rời khỏi công viên giải trí, lúc hai người ngồi vào trong xe rồi Trình Kiệt liền mang điện thoại ra gọi cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật ở bên này chạy khắp nơi tìm Tiêu Kỳ Mặc, cậu có nhờ một số người trong thôn đi tìm giúp cũng không có tin tức gì cả, nếu như Tiêu Kỳ Mặc quả thật có việc gì cậu cũng không biết phải ăn nói sao với Thẩm Tiểu Thúy nữa. Tiêu Dật tự trách bản thân mình ngày hôm qua đã không đến đón Tiêu Kỳ Mặc, nếu như cậu đến đón Tiêu Kỳ Mặc trở về, đỡ dành khi con kia một chút thì Tiêu Kỳ Mặc sẽ không đột nhiên mất thích như thế này. Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa mệt mỏi thất thần, đúng lúc này điện thoại của cậu liền reo lên, Tiêu Dật không cần xem là ai gọi tới đã ngay lập tức bắt máy, đầu dây bên kia rất nhanh truyền tới tiếng khóc của trẻ con:

“Ba ơi...”

Tiêu Dật gấp gáp đến độ đứng bật dậy:

“Khi con, con đang ở đâu thế?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 130: Nhà Cháu Ở Số 27 Đường Z Bắc Kinh

Tiêu Kỷ Mặc vừa nghe thấy giọng nói của Tiêu Dật liền không kìm được xúc động, cậu rất nhớ ba của mình từ đó đến giờ cậu chưa rời xa ba của mình lâu như thế cả:

“Ba ơi, khi nào ba mới tới?”

Tiêu Dật ở bên này sốt ruột lo lắng:

“Khỉ con, con đang ở đâu thế?”

Tiêu Kỷ Mặc liên tục hỏi Tiêu Dật sắp lên với cậu hay chưa, thế cho nên những lời Tiêu Dật hỏi cậu đều không trả lời. Tiêu Dật cố gắng trấn an Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, con đừng khóc, con hiện tại đang ở đâu?”

Tiêu Kỷ Mặc nước mắt, giọng nói nghẹn ngào nhìn về phía vòng xoay ngựa gỗ kia:

“Ngựa gỗ...”

Tiêu Dật không hiểu Tiêu Kỷ Mặc nói gì cả, cậu cố gắng hỏi lại thật kỹ:

“Kỷ Mặc, con đi cùng ai thế?”

Tiêu Kỷ Mặc liếc nhìn sang phía Trình Kiệt:

“Là chú bảo vệ ở trường a”

Tiêu Dật nhú mày:

“Bảo vệ ở trường?”

Tiêu Kỳ Mặc mếu máo:

“Ba ơi ngày mai ba lên sớm có được không, con rất nhớ ba”

Trình Kiệt đưa tay giật lấy điện thoại của Tiêu Kỳ Mặc đưa lên tai nghe:

“Tiêu trưởng thôn...”

Tiêu Dật giật mình khi nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy đối phương đột nhiên im lặng liền nhếch môi tiếp lời:

“Đứa nhỏ này tôi vừa nhìn liền cảm thấy thích thú nên đưa nó đi chơi một chút, đến bây giờ mới chợt nhớ ra rằng còn chưa nói cho Tiêu trưởng thôn một tiếng”

Tiêu Dật có dự cảm không lành, Tiêu Kỳ Mặc vừa mới rồi gọi điện cho hắn cứ khóc mãi như vậy, hơn nữa Trình Kiệt không có cái gì là không dám làm cả cho nên Tiêu Dật hiện tại vô cùng gấp gáp, tay nhỏ nắm chặt lấy điện thoại cũng tự động run rẩy:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lạnh giọng không còn mang theo sự châm biếm như lúc đầu nữa:

“Gọi Trình tổng”

Tiêu Dật ngừng lại, trong giây phút kia trái tim cậu giống như không hoạt động nữa vậy, cậu đến bây giờ cũng không được phép gọi tên của hắn

nữa rồi:

“Trình tổng, anh rút cuộc muốn gì, anh muốn gì cứ nói thẳng ra đi”

Trình Kiệt đáp thế này:

“Đương nhiên tôi muốn cậu...”

Tiêu Dật im lặng, Trình Kiệt ở bên này cũng im lặng, sự im lặng đó không biết duy trì trong bao nhiêu lâu, đầu dây bên kia chỉ nghe thấy được tiếng thở nhẹ của đối phương.

“Muốn cậu không bỏ trốn trước khi trả đủ số tiền kia cho công ty chúng tôi” Vế sau của Trình Kiệt vốn không phải như vậy, nhưng hăn hiện tại lại chính miệng nói ra những lời như thế.

Tiêu Dật có vẻ rất ngượng ngùng, không phải là vẻ ngượng ngùng khi cậu và hăn từng quen biết nhau, mà là vẻ ngượng ngùng khi cậu nghe thấy được hăn nói ra câu đó, ngượng ngùng khi nghĩ rằng chuyện cậu và hăn có thể hay không sẽ trở về tốt đẹp giống như lúc trước:

“Chúng tôi sẽ trả đủ số tiền đó cho nên anh có thể yên tâm, còn về Kỷ Mặc ngày mai tôi sẽ lên đón nó về”

Tiêu Dật còn đang định nói tiếp thì đầu dây bên kia đã ngắt rồi, Tiêu Kỷ Mặc này giờ luôn ngoan ngoãn ngồi đợi Trình Kiệt nói chuyện xong để cho cậu có thể tiếp tục nói chuyện với ba mình một chút, nhưng mà Trình Kiệt thế nhưng lại rất nhanh đã tắt điện thoại cất vào trong túi áo. Tiêu Kỷ Mặc lại òa khóc:

“Cháu muốn nói chuyện với ba của cháu”

Trình Kiệt nhú mày, đứa nhỏ này tại sao lại khóc nhiều như vậy, khóc đến mức hăn cũng phải đau đầu rồi:

“Ngày mai nói, ba cháu nói ngày mai lên”

Tiêu Kỳ Mặc đưa hai tay lên mặt nước nở:

“Cháu muốn nói chuyện với ba của cháu thêm một chút nữa hu hu”

Trình Kiệt trực tiếp đánh gãy lời nói kia, hằn nghiêm giọng:

“Không được!”

Tiêu Kỳ Mặc khóa oa oa đến đáng thương, cả ngày hôm nay khóc nhiều đến mức đôi mắt kia cũng lớn hơn một chút rồi. Trình Kiệt trực tiếp khởi động xe rời khỏi công viên giải trí trở về nhà của mình, Tiêu Kỳ Mặc rất sợ Trình Kiệt, khóc loạn một lúc không thấy hấn để ý đến mình liền phải ngừng khóc, thân thể bé nhỏ nước nở ngời co lại một chỗ. Trình Kiệt lúc này mới chịu lên tiếng:

“Kỳ Mặc, chuyện ngày hôm nay không được kể cho ba cháu biết, coi như là bí mật của chúng ta đi”

Tiêu Kỳ Mặc quay lưng lại với Trình Kiệt, giọng nói khàn khàn vì cổ họng đau rát:

“Cháu sẽ nói với ba của cháu chú là người xấu”

Trình Kiệt dừng xe lại trước một cửa tiệm bán kem nổi tiếng trong thành phố, hấn không muốn để cho Tiêu Dật biết hấn ngày hôm nay bị coi là ngược đãi con trai cậu:

“Nếu như cháu không nói như vậy chú sẽ mua cho cháu thật nhiều kem ngon, nếu như cháu nói chú nhất định sẽ bỏ cháu lại chỗ này mặc kệ cháu, cháu sẽ không gặp được ba của cháu đâu”

Tiêu Kỳ Mặc nghe thấy bị bỏ rơi liền sợ hãi khóc lớn lên nữa:

“Ô ô... chú là người xấu”

Trình Kiệt vươn tay về phía Tiêu Kỳ Mặc mở cửa xe ra giả bộ nhắc cậu xuống, Tiêu Kỳ Mặc thấy vậy thì nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt lắc đầu nức nở:

“Cháu sẽ không nói... không nói cho ba...”

Trình Kiệt thở dài, hẳn không cố ý dọa nạt Tiêu Kỳ Mặc nhưng chẳng qua là vì hẳn từ trước tới nay không biết dỗ dành trẻ con cho nên hiện tại đành phải dùng phương pháp cứng rắn như thế:

“Được rồi, chú sẽ mua cho cháu một ly kem”

Tiêu Kỳ Mặc bây giờ không có hứng thú ăn kem nữa, cậu rất sợ Trình Kiệt chỉ muốn thật nhanh được ba của mình ôm lấy mà thôi. Trình Kiệt mở cửa xe cho Tiêu Kỳ Mặc, đưa nhỏ kia đi được vài bước lại nắc lên một cái đến đáng thương, cuối cùng Trình Kiệt vẫn là phải thở dài một hơi trực tiếp cúi người bế cậu trên tay tiến vào cửa hàng kem lớn phía trước mặt. Trình Kiệt trầm tĩnh bước đi, Tiêu Kỳ Mặc một đường nức nở, khóc đến mức Trình Kiệt cũng phải cảm thấy phiền phức:

“Kỳ Mặc, cháu rốt cuộc khóc cái gì mà khóc hả?”

Tiêu Kỳ Mặc mím chặt hai môi lại cố gắng không cho tiếng khóc kia phát ra, Trình Kiệt lại bế Tiêu Kỳ Mặc đi đến đứng ở trước một quầy kem rất lớn, trong tủ kính trưng bày vô số những ly kem lớn nhỏ đủ màu sắc, hương vị khác nhau, nhân viên bán hàng là một người phụ nữ còn trẻ vừa thấy bộ dạng của hai người liền nghĩ là bố con, xem đứa trẻ kia đang nức nở liền tưởng rằng nó đang giận dỗi bố mình:

“Tiên sinh, tôi có thể giúp gì cho anh?”

Trình Kiệt vẫn bế Tiêu Kỳ Mặc ở trên tay, nếu như đứa nhỏ này không phải là con trai của Tiêu Dật thì hẳn đã không phí sức đón cậu về, còn cố gắng chịu đựng sự phiền phức này rồi:

“Kỳ Mặc, cháu muốn ăn cái gì?”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu không nói, nữ nhân viên bán hàng có lẽ đã gặp qua nhiều tình huống như vậy cho nên dễ dàng xử lý tình huống:

“Người bạn nhỏ này, cửa hàng chúng tôi ngày hôm nay có kem mặt gấu ăn rất là ngon, cháu có muốn nhìn thử hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc không có ý định quay lại nhìn tủ kính kem kia đã lắc đầu miễn cưỡng, nhân viên bán hàng giữ thái độ hòa nhã kiên nhẫn chờ đợi Tiêu Kỳ Mặc:

“Như vậy kem bảy màu có kẹo dẻo cháu có muốn xem hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc lại lắc đầu, cậu hiện tại chỉ muốn về nhà cùng ba của mình mà thôi. Nhân viên bán hàng nâng giọng hỏi tiếp:

“Vậy có một loại kem bảo bối, nhìn giống như là đám mây vậy, cháu nhất định là chưa từng nhìn thấy đâu”

Tiêu Kỳ Mặc lắc một cái cằm chậm quay đầu lại phía sau liếc nhìn, lúc nhìn thấy một tủ kính có rất nhiều kem liền vô cùng bất ngờ, cậu từ đó đến giờ chưa từng thấy chỗ nào bán nhiều kem như vậy:

“Kem bảo bối... là như thế nào a?”

Nữ nhân viên bán hàng hạ thấp giọng giả bộ như là chỉ nói cho một mình Tiêu Kỳ Mặc biết thôi:

“Là kem đám mây bảo bối, nhưng chỉ dành cho những đứa trẻ ngoan mà thôi, ai khóc nhè kem đám mây liền sẽ tự động trốn đi”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy lại tò mò, mọi sự chú ý của cậu dễ dàng bị nữ nhân viên bán hàng kia thu hút, lúc này cậu liền làm ra một hành động rất tự nhiên chính là cúi đầu xuống mang nước mắt cùng nước mũi lau ở trên áo sơ mi của Trình Kiệt:

“Cháu không khóc...”

Trình Kiệt trợn trừng mắt nhìn Tiêu Kỳ Mặc chăm chăm, có điều đứa nhỏ kia từ đầu đến cuối lại chỉ luôn để ý tới lời nói của nữ nhân viên bán hàng kia mà thôi. Trình Kiệt đặt Tiêu Kỳ Mặc đứng xuống dưới sàn, theo sự chỉ dẫn của nhân viên bán hàng kia đi tới nơi làm kem, Tiêu Kỳ Mặc đứng ở trước người đang làm kem hai mắt mở lớn, gương mặt cũng dán sát vào mặt kính ngăn cách phía trước kia, xem ra đứa nhỏ này đang rất hứng thú.

Trình Kiệt đưa Tiêu Kỳ Mặc ra bàn ngồi, lúc ly kem kia được mang lên Tiêu Kỳ Mặc liền vô cùng phấn khích cứ ngồi nhấp nhồm không an phận, ly kem căn bản không nhìn thấy kem đâu cả chỉ có một tầng hơi dày bốc lên. Trình Kiệt nhân cơ hội này liền nhắc nhở Tiêu Kỳ Mặc một chút:

“Kỳ Mặc, ngày mai ba của cháu tới cháu phải nói cháu ở chỗ này rất vui”

Tiêu Kỳ Mặc lén nhìn Trình Kiệt, sau một hồi do dự cuối cùng cũng chịu nói ra:

“Cô giáo dạy nói dối là không tốt đâu”

Trình Kiệt trầm giọng dọa nạt Tiêu Kỳ Mặc:

“Nếu như cháu không nghe lời chú liền mang ba của cháu thả vào ly kem này, sau đó cháu không thể gặp ba của cháu nữa”

Tiêu Kỳ Mặc giật mình ngồi lúi vào trong góc, một bộ dáng sợ sệt nhìn ly kem đang bốc ra khói trắng kia:

“Chú đừng làm như vậy, ngày mai cháu sẽ nói theo lời chú”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Kỳ Mặc dò xét:

“Cháu mà lén nói cho ba cháu biết, chú cũng sẽ biết đấy, nếu như cháu mà nói ra thì chú sẽ thả ba cháu vào ly kem này”

Tiêu Kỳ Mặc lại chuẩn bị mếu máo:

“Cháu đã biết”

Trình Kiệt thấy Tiêu Kỳ Mặc lại muốn khóc nữa liền ngăn lại:

“Được rồi đừng có khóc nữa, ăn kem đi”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu, cậu là bị Trình Kiệt làm cho sợ hãi ly kem này rồi. Trình Kiệt hướng phục vụ đổi cho Tiêu Kỳ Mặc một ly kem hình mặt gấu nhỏ rất đáng yêu:

“Kỳ Mặc, sau này chúng ta sẽ sống cùng nhau cho nên cháu không cần phải sợ hãi chú”

Tiêu Kỳ Mặc nhú mày:

“Sống cùng nhau?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đúng thế, ngày mai chú sẽ làm thủ tục nhập học cho cháu, cháu sẽ chuyển tới trường mẫu giáo ở gần nhà chú”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu:

“Không thể nào, nhà của cháu ở số 4 đường X Thiên Tân, từ nhà của cháu tới trường mẫu giáo sẽ đi mất bốn mươi sáu bước chân nhỏ”

Trình Kiệt nhắc lại:

“Nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh, từ nhà cháu tới trường mẫu giáo không cần phải đi bộ, ngồi xe ô tô chớp mắt 10 lần là tới nơi”

Tiêu Kỳ Mặc vẫn không thể hiểu được, Trình Kiệt ở bên này tiếp tục dụ dỗ:

“Cháu có thích hồ bơi hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu, Trình Kiệt lại nói tiếp:

“Nhà chú có một hồ bơi rất lớn, cháu có thích phòng chơi game hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc hai mắt sáng lên, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết đứa nhỏ này khẳng định thích:

“Nếu cháu tới chú sẽ cho cháu một phòng chơi game, cháu có thích chó nhỏ hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc reo lên:

“Chó nhỏ sao? Nhà cháu lúc trước có nuôi một con chó nhỏ nhưng nói đột nhiên đi mất không về, sau đó ba cháu liền nói không muốn nuôi nữa”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Nhà chú có một con chó nhỏ gọi là Đại Nhân cực kỳ đáng yêu, hơn nữa cũng rất quăn người”

Tiêu Kỳ Mặc cúi đầu ngẫm nghĩ:

“Có thể cho cháu nhìn xem được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Ăn xong kem chúng ta liền trở về nhà xem Đại Nhân”

Tiêu Kỳ Mặc giống như nghĩ ra điều gì đó, gương mặt vốn có một nụ cười hiểm hoi lúc này liền sụp xuống nhỏ giọng:

“Cháu muốn ba của cháu”

Trình Kiệt ngẩn người, cho đến tận cùng Tiêu Dật có cái gì lại khiến cho ai cũng cần có cậu như vậy. Tiêu Kỳ Mặc trước sau vẫn luôn nhớ tới Tiêu Dật, mặc cho Trình Kiệt có đưa ra lời dụ dỗ thú vị đến bao nhiêu. Bản thân Trình Kiệt hẳn cũng đã từng nói Tiêu Dật chính là tất cả của hắn, ngay cả cho đến hiện tại hắn vẫn chưa thể nào buông tha được Tiêu Dật.

“Sẽ như thế nào nếu như cháu ở trong một ngôi nhà có hồ bơi lớn, phòng chơi game, có chó nhỏ lại có luôn ba của cháu, cháu có thích hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc nhanh chóng gật đầu:

“Nếu như có ba của cháu, cháu liền thích”

Trình Kiệt nhắc lại một lần nữa:

“Cho nên nhà của cháu sau này phải là số 27 đường Z Bắc Kinh đã nhớ rõ hay chưa?”

Tiêu Kỳ Mặc vẫn là muốn chắc chắn thêm một lần nữa:

“Sẽ ở cùng ba của cháu sao?”

Trình Kiệt rất nhanh đáp:

“Đúng thế, nói đi nhà của cháu ở đâu?”

Tiêu Kỳ Mặc đồng dặc đáp lại:

“Nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Trình Kiệt đưa Tiêu Kỳ Mặc về nhà của mình, Đại Nhân sớm đã không còn là con chó nhỏ nhanh nhẹn năm nào, lúc này nó vừa mập lại vừa chậm chạp, ngay cả khi nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt nó cũng chỉ hơi ngẩng đầu dậy nhìn rồi lại tiếp tục nằm dài ở trên ghế sofa. Đại Nhân phải phải mất một lúc mới có thể nhận ra được có người lạ tiến vào nhà của mình, nó ngồi dậy gâu gâu liên hồi, Tiêu Kỳ Mặc bị tiếng sủa của Đại Nhân làm cho giật mình nhanh chóng đứng lách ở phía sau Trình Kiệt, gương mặt non nớt ngó đầu ra nhìn với ánh mắt thích thú nhưng lại e dè không dám tiến lại gần. Trình Kiệt lên tiếng nhắc nhở Đại Nhân:

“Đại Nhân!”

Đại Nhân tuy rằng dáng vẻ chậm chạp nhưng cực kỳ thông minh, Trình Kiệt vừa lên tiếng nó liền ngừng lại không kêu nữa, tiếp tục xoay xoay hai vòng trên ghế sofa rồi lười biếng nằm xuống chuẩn bị ngủ. Tiêu Kỳ Mặc lách sau lưng của Trình Kiệt lúc này mới từ từ bước ra ngoài, một bộ dáng e dè muốn tiến lại gần Đại Nhân nhưng không dám, Trình Kiệt nhìn thấy hành động nhỏ kia của Tiêu Kỳ Mặc liền hỏi cậu:

“Có phải rất thích hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu, cậu từ trước đến nay luôn yêu thích những vật nuôi như chó mèo, lúc trước nhà cậu có nuôi một con chó bình thường thôi đã khiến cho cậu thích thú chơi cả ngày với nó mà không chán, huống hồ lúc này trước mặt cậu lại là giống chó tây cực kỳ đáng yêu. Trình Kiệt lợi dụng điều này ra điều kiện với Tiêu Kỳ Mặc:

“Ngày mai ở trước mặt ba của cháu tuyệt đối không được nói cháu nhớ ba của cháu, phải nói rằng ở trên đây rất vui vẻ, muốn ở lại đây, nếu như

cháu nói như thế thì đêm nay chú sẽ cho cháu ôm Đại Nhân đi ngủ, sau này cũng đều cho cháu ôm nó ngủ”

Tiêu Kỳ Mặc nhìn Đại Nhân rồi lại nhìn về phía Trình Kiệt hai mắt mở lớn ánh lên sự phấn khích:

“Chú nói thật sao?”

Trình Kiệt gật đầu, kế đó Tiêu Kỳ Mặc lại bắt đầu e ngại:

“Cháu không dám đến gần nó, sợ nó không vui”

Trình Kiệt tiến về phía Đại Nhân ngồi xuống bên cạnh nó, Đại Nhân vốn đang nằm ngủ ngon liền lập tức leo lên đùi của hắn nằm xuống:

“Yên tâm, nó không cắn người, cháu có thể lại đây sờ thử”

Tiêu Kỳ Mặc chậm rãi bước tới, lúc đứng ở trước mặt Trình Kiệt rồi vẫn còn phải cẩn thận đánh giá một hồi mới dám đưa tay lên chạm thử vào người của Đại Nhân. Đại Nhân quả thật như lời của Trình Kiệt nói, nó rất ngoan ngoãn không cắn người, lúc Tiêu Kỳ Mặc chạm vào người nó nó chỉ xoay đầu lại nhìn một chút rồi mặc kệ cậu. Tiêu Kỳ Mặc thích thú ngồi xuống ghế sofa vuốt ve đám lông mềm mượt trên người Đại Nhân, Trình Kiệt nhắc nó qua đặt ở trên đùi cậu chậm rãi hỏi lại một lần nữa:

“Ngày mai cháu nên nói với ba cháu những gì?”

Tiêu Kỳ Mặc từ từ đáp lời:

“Cháu sẽ nói ở trên đây rất vui, muốn ở lại đây”

Trình Kiệt dừng lại một lúc đợi xem Tiêu Kỳ Mặc có nói gì tiếp hay không:

“Vẫn còn thiếu”

Tiêu Kỳ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nhỏ giọng:

“Nhưng cháu nhớ ba của cháu, cháu không muốn nói cháu không nhớ ba”

Trình Kiệt nhìn đứa nhỏ bên cạnh, nhìn một lúc lâu vẫn không tìm ra được điểm nào giống với Tiêu Dật cả, ngoại trừ đôi mắt lớn linh động kia, ngoại trừ khuôn miệng nhỏ nhắn kia, ngoại trừ... rất rất nhiều cái ngoại trừ chỉ là hắn không muốn dùng từ ngữ hai người thật sự có điểm giống nhau mà thôi.

“Nói nhà của cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh, cháu nên ghi nhớ địa chỉ này để sau này có bị lạc cũng có thể tự tìm đường về nhà được” Trình Kiệt trầm giọng

Cho đến thời điểm hiện tại Trình Kiệt vẫn chưa thể trả lời được lý do mà hắn muốn giữ Tiêu Dật ở lại bên cạnh mình là cái gì, hắn luôn tự lừa dối bản thân là hắn muốn cậu phải bồi thường cho hắn, mặc kệ nguyên nhân vì sao Tiêu Dật đột nhiên như vậy hắn cũng sẽ không muốn tìm hiểu nữa, dù sao thì những lời nói vô tình kia cũng là do chính miệng cậu nói ra rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 131: Nuối Tiếc

Trình Kiệt ngay buổi tối ngày hôm ấy đã có thể hoàn thiện thủ tập nhập học cho Tiêu Kỳ Mặc, thật ra nếu như người khác sẽ phải mất một khoảng thời gian, hơn nữa hẳn cũng không có bất cứ giấy tờ gì của Tiêu Kỳ Mặc cả cho nên về lý mà nói sẽ không thể nào tự ý nhập học cho cậu được, nhưng mà Trình Kiệt là ai chứ hẳn đường đường là tổng giám đốc lớn của Trình thị, vấn đề này nếu như không giải quyết được thì quá là nực cười rồi.

Về phía Tiêu Dật sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Trình Kiệt liền nhanh chóng báo tin cho ba mẹ Tiêu biết, có điều cậu không nói là Tiêu Kỳ Mặc đã đi cùng với Trình Kiệt lên Bắc Kinh mà chỉ giải thích vòng vo một hồi không nói rõ ràng, mẹ Tiêu gắng hỏi rất nhiều nhưng kết quả vẫn không có câu trả lời thích đáng chỉ có thể âm thầm lo lắng trong lòng mà thôi.

Kể từ lần ấy của 5 năm về trước Tiêu Dật không lần nào tới Bắc Kinh nữa, có rất nhiều lý do Tiêu Dật không muốn quay trở lại Bắc Kinh nhưng lý do lớn nhất của cậu chính là nơi đó có Trình Kiệt, có khoảng thời gian hạnh phúc cũng có khoảng thời gian đau đớn nhất cuộc đời. Tiêu Dật không khi nào ngừng nhớ tới Trình Kiệt, ngay cả lúc đi ngủ nhắm mắt lại ý thức cũng không thể nguôi ngoai về hẳn. Ngày mai Tiêu Dật tới Bắc Kinh rồi cho nên tâm trạng hiện giờ tránh không được vô cùng hồi hộp, có một chút mong chờ cũng có một chút thất vọng, cậu không dám nghĩ đến những điều mà mình mong chờ kia nhưng thất vọng thì đã như hiện ra rõ ràng trước mắt. Tiêu Dật rất thích Trình Kiệt, sự yêu thích đó đến bây giờ cũng không hề bị giảm đi một chút nào cả, ngay cả từng ấy năm rồi không gặp

mặt cậu vẫn luôn nhớ đến hần, nhưng mà Trình Kiệt có còn nhớ cậu hay không, cuộc sống của hần sau khi không có cậu có vẻ trôi qua rất vui vẻ thoải mái, những lời hần hôm ấy nói ở trong phòng làm việc của Lệnh Bắc Hải cậu không sao quên được, nhớ lại vẫn còn cảm thấy tâm can khó chịu vô cùng.

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật đón chuyển xe sớm nhất tới Bắc Kinh, cậu không mang theo bất cứ đồ đạc gì cả bởi vì nghĩ mình chỉ lên đón Tiêu Kỳ Mặc sẽ trở về ngay. Tiêu Dật trải qua gần ba tiếng đồng hồ liền xuống xe, cậu đi tới Trình thị đứng ở trước cánh cửa lớn này một lúc lâu vẫn không có đủ can đảm để bước vào, hình ảnh trong quá khứ giống như một cơn sóng đánh ập tới đại não của cậu, quá mức hỗn loạn cùng bất ngờ khiến cho cậu không sao phòng bị được. Tiêu Dật nhớ Trình Kiệt mỗi buổi trưa đều phải dùng bữa cùng với cậu, cậu nhớ hần sẽ cố tình muốn cùng cậu bước ra ngoài nhưng cậu lại kiên quyết nói muốn hần đi trước, một lúc sau cậu mới bước theo bởi vì cậu e sợ những người trong công ty sẽ biết mối quan hệ giữa cậu và hần. Tiêu Dật cứ thất thần đứng ở đó rất lâu, đến khi có một cậu thanh niên đi qua còn ngoái lại phía sau nhìn cậu giống như nghĩ cậu là một người xấu, Tiêu Dật giật mình nhanh chóng mang điện thoại ra hít một hơi nhấn tới số của Trình Kiệt, giây phút chuông điện thoại vang lên những tiết tót tút tút báo hiệu cho việc cuộc gọi đang được kết nối, Tiêu Dật lúc ấy như ngừng thở kiên nhẫn đợi người bên kia đầu dây bắt máy, nhưng mà gọi một cuộc ai đó cũng không có ý định tiếp nhận cuộc gọi này. Tiêu Dật khó xử cậu sợ Trình Kiệt đang họp hoặc có việc bận gì quan trọng nên không dám gọi thêm, cậu tiến lên đi về phía quầy tiếp tân hướng nữ nhân viên kia nói:

“Xin hỏi Trình tổng có ở đây không?”

Nữ tiếp tân kia nhìn Tiêu Dật một lượt sau đó hỏi:

“Anh có hẹn trước hay không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không có, nhưng mà phiền cô nói với Trình tổng một tiếng tôi là Tiêu Dật thì anh ấy sẽ biết”

Nếu như là lúc trước cậu cho dù không có thẻ nhân viên cũng có thể tự ý ra vào nơi này, thân nhiên sử dụng thang máy của tổng giám đốc lớn kia, nhưng bây giờ thì khác rồi mấy đặc quyền đó không dành cho cậu nữa. Nữ tiếp tân nhấn điện thoại bàn trao đổi một chút, sau đó rất nhanh cô ấy liền cúp máy nói với Tiêu Dật thế này:

“Trình tổng hiện tại đang có việc bận nói cậu ngồi đợi anh ấy một chút”

Tiêu Dật gật đầu đi tới ghế sofa ở phía trước ngồi đợi.

...

“Trình Kiệt, gọi em tới có việc gì sao?” Lâm Chí Huyền mở cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bước vào

Trình Kiệt vẫn đang xem một số văn kiện:

“Ngồi đó đi, hôm nay không cần xuống phòng tập”

Lâm Chí Huyền nghe vậy trong lòng rất vui vẻ, rất ít khi Trình Kiệt chủ động nói cậu ở trong phòng hầy cả ngày như thế:

“Là thật sao... anh không sợ người khác sẽ nghi ngờ hả?”

Trình Kiệt liếc nhìn Lâm Chí Huyền một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu xem văn kiện:

“Ngày hôm nay có tiệc mừng công ở khách sạn Hoa Lợi, tôi dẫn cậu đến chỗ đó để cho cậu tạo lập quan hệ một chút”

Lâm Chí Huyền mỉm cười:

“Cám ơn anh”

Kế đó bầu không khí lại trở về sự im lặng nguyên trạng, Lâm Chí Huyền nằm ở trên ghế sofa nghịch điện thoại chán rồi liền buồn ngủ, cuối cùng cứ như thế mà thoải mái nhắm mắt mê man.

Ba tiếng trôi qua rồi Tiêu Dật sốt ruột đứng dậy đi về phía tiếp tân nọ hỏi một lần nữa:

“Xin lỗi, phiền cô có thể báo lại cho Trình tổng một lần nữa được hay không?”

Nữ tiếp tân gật đầu, mang điện thoại bàn nhấn ba dãy số thông báo lại với người bên kia đầu dây rồi lại cúp điện thoại:

“Trình tổng đã xong việc, cậu hiện tại có thể trực tiếp lên văn phòng của anh ấy”

Tiêu Dật bước vào trong thang máy, cậu đi thang máy dành cho nhân viên, một lát nữa thôi là cậu sẽ phải đối diện với Trình Kiệt, đối diện với sự lạnh nhạt của hắn, Tiêu Dật cậu không dám hy vọng gì nhiều cả chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đón Tiêu Kỷ Mặc rồi trở về mà thôi.

Không biết Tiểu Khiết có còn làm ở đây hay không nhưng mà vị trí thư ký của cô ấy hiện tại không có ai ngồi cả, Tiêu Dật hít một hơi rồi đưa tay lên khê gõ cửa, khoảng vài giây sau đó bên trong liền có tiếng trầm khàn truyền ra:

“Vào đi”

Tiêu Dật mở cửa tiến vào, có năm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có ngày cậu một lần nữa tiến vào căn phòng này, có điều trong căn phòng này lại

không chỉ có riêng mình Trình Kiệt mà còn có một người khác đang nằm ngủ trên ghế sofa. Hình ảnh này thật là quen thuộc, đáng tiếc rằng người nằm ở trên ghế sofa năm nào không phải là cậu nữa mà là một người thanh niên khác rồi, Tiêu Dật cố gắng không muốn để ý tới người đang ngủ kia cậu hướng Trình Kiệt nói:

“Tôi tới để...”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, đôi mắt ấy hiện rõ sự thăm dò đánh giá, sau đó hẳn không để cho cậu nói hết câu đã trực tiếp cắt ngang lời nói của cậu rồi:

“Nhỏ tiếng một chút, trong phòng có người đang ngủ”

Tiêu Dật cõ lòng chưa sốt, sống mũi cũng cay cay, cậu nắm chặt hai tay rồi hít một hơi thật sâu, bản thân cậu hiện tại ngay cả tư cách để khó chịu cũng không có chứ đừng nói là tức giận. Tiêu Dật cố gắng hạ thấp giọng xuống khe khẽ:

“Tôi tới để đón Kỷ Mặc”

Trình Kiệt ngoắc tay:

“Phiền Tiêu trưởng thôn tới gần đây một chút, bởi vì trong phòng có người rất quan trọng với tôi đang ngủ cho nên chúng ta cần nói chuyện với nhau nhỏ một chút”

Tiêu Dật trái tim đau quá, cậu chỉ muốn mở cửa chạy thật nhanh khỏi chỗ này, tưởng chừng rằng cậu có thể chịu đựng được sự lạnh nhạt của hắn, chịu đựng được sự ghét bỏ của hắn đã là cực hạn rồi, nhưng không ngờ hiện tại vẫn còn phải chịu đựng thêm sự quan tâm của hắn dành cho người khác, vì người khác mà không cần quan tâm đến cậu. Tiêu Dật chậm rãi bước tới trước bàn làm việc của Trình Kiệt kiên nhẫn lặp lại một lần nữa:

“Kỷ Mặc...”

Trong ánh mắt của Trình Kiệt có một tia phức tạp thoáng qua, Tiêu Dật cũng nhận ra được điều này nhưng cậu đến tột cùng luôn trốn tránh ánh nhìn của hắn cho nên cậu không thể biết được hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì trong đầu:

“Tiêu trưởng thôn cứ yên tâm, đứa nhỏ kia tôi chăm sóc rất tốt, có điều Tiêu trưởng thôn cũng nên cảm ơn tôi vì đã chăm sóc con trai cậu thời gian này chứ, cứ như vậy mà rời đi có phải là không được đúng cho lắm nhỉ?”

Tiêu Dật có điểm bối rối, bởi vì cậu không muốn làm phiền Trình Kiệt và người kia cho nên mới nhanh chóng nói vào vấn đề chính để rời đi ngay, xem ra người đàn ông này thật sự muốn làm khó cậu:

“Cám ơn Trình tổng đã giúp tôi chăm sóc Kỷ Mặc”

Trình Kiệt đứng dậy bước tới gần về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật bất an muốn trốn tránh cậu lùi lại phía sau một bước, Trình Kiệt lại tiến lên phía trước một bước, đến khi Tiêu Dật bị ép vào góc tường không có đường lui rồi thì Trình Kiệt liền đưa hai tay chống ở trên tường chặn cậu lại ở giữa. Trình Kiệt nghiêng đầu ghé sát vào cần cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật vội quay đầu sang một bên gấp gáp muốn ngăn lại:

“Trình tổng, anh muốn làm gì?”

Trình Kiệt dừng lại tham luyện hít một hơi thật sâu ở trên cổ của Tiêu Dật, từng mùi hương từng hơi thở này khiến cho hắn rơi vào mê loạn nhưng nhớ, hắn đã nói Tiêu Dật giống như một thứ thuốc an thần của hắn, nếu như có cậu ở bên cạnh liền có thể bình ổn, nhưng không có cậu liền sẽ nổi tung, quãng thời gian 5 năm nay hắn chưa từng uống thêm bất cứ một viên thuốc an thần nào cả, đến hiện tại quả thật nhớ đến cả người bức bối rồi:

“Tôi hôm nay có một buổi tiệc mừng công, nhưng trong người có chút mệt, thư ký của tôi lại không đi làm, em ấy lại không uống được rượu, chỉ bằng Tiêu trưởng thôn tối nay đi cùng tôi, thay tôi đỡ rượu có được không?”

Trình Kiệt đương nhiên phải biết rằng cậu không uống được rượu, thế mà hiện tại hắn liền đưa ra một lời đề nghị như thế, hơn nữa còn nhắc đến một người khác nữa khiến cho trái tim cậu giống như là có vô số mũi dao đâm tới. Tiêu Dật cố gắng khắc chế mọi thứ, cậu chậm rãi lên tiếng khước từ:

“Trình tổng, tôi cũng không thể uống rượu”

Trình Kiệt lại ép chặt Tiêu Dật vào góc tường, Tiêu Dật giật nảy cả người khi cảm nhận được thứ nóng cứng đang chạm vào đùi quần của mình, hơn nữa trong hơi thở kia của đối phương cũng mang theo sự khô nóng. Trình Kiệt mang gương mặt mình sát gần gương mặt của Tiêu Dật, giọng nói trầm khàn từ từ nói ra:

“Cậu sao lại không uống được rượu chứ? Đến chính bản thân tôi đây cũng bị say trước cậu cơ mà”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, khoảng cách này quá mức gần gũi rồi, trong phòng làm việc này còn có thêm một người thứ ba nữa, nhưng cậu lại muốn cho người đó nhìn thấy khung cảnh này, cũng muốn Trình Kiệt sẽ hôn mình. Cậu đúng là một kẻ điên, cậu rất cuộc mong chờ điều gì đây, mong chờ Trình Kiệt và cậu sẽ lại trở về giống như lúc trước sao, trong lòng của hắn hiện tại nhất định là hận cậu còn không hết. Tiêu Dật muốn có thêm một chút thời gian nữa ở cạnh Trình Kiệt, cậu đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy gương mặt này của hắn, lâu lắm rồi không được nghe thấy giọng nói của hắn, cũng đã lâu lắm rồi không cảm nhận được sự thân mật kia. Tiêu Dật biết đó thực chất không phải là sự thân mật đâu, nhưng cậu muốn tự nghĩ rằng là như thế, không ai có thể biết được rằng ngay tại lúc

này đây cậu muốn ôm lấy hân nhiều đến chừng nào, muốn ở trong lòng hân nói ra toàn bộ lý do tại vì sao cậu lại như thế, nhưng mà cậu sợ Trình Kiệt sẽ không tin tưởng mình, sợ hân nghĩ cậu đang nợ hân một khoản tiền lớn như vậy cậu làm thế là muốn lừa tiền của hân, sợ hân nghĩ cậu là một người vì tiền mà bất chấp tất cả, sợ hân nói ra một câu rằng cậu không xứng,

“Thế nào Tiêu trưởng thôn? Cậu giúp tôi chuyện này tôi liền để cậu đi gặp con trai” Trình Kiệt sắp nổ tung mất rồi, khi đối diện với gương mặt này, đối diện với ánh mắt kia, đối diện với đôi môi mà hân yêu thích nhất, hân không nào kiềm chế được lâu, hân sợ hân sẽ lại một nữa quỳ gối trước cậu, sợ lại một lần nữa không thể nào nhẫn tâm trị cậu được.

Tiêu Dật muốn ở bên cạnh Trình Kiệt, cậu là một người ích kỷ, cho dù cậu và hân vĩnh viễn không thể nào đâu nhưng cậu cũng không muốn hân cùng một người khác ở bên nhau, cậu sẽ không tự động đi tìm hiểu những người ở bên cạnh Trình Kiệt là ai, nhưng nếu như để cậu bắt gặp được, cậu sẽ từng người từng người mà phá hỏng mối quan hệ đó:

“Được, xem như để cảm ơn Trình tổng thời gian qua đã chăm sóc cho Kỷ Mặc”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Tiêu thưởng thôn quả thật là người có ơn biết báo, nhưng mà trí nhớ lại hình như không được tốt cho lắm thì phải, không biết món nợ lúc trước cậu nợ tôi nên trả thế nào đây?”

Tiêu Dật biết không thể làm cách nào để cho Trình Kiệt ngừng nhớ tới chuyện trước kia, nhưng mà cậu mỗi lần khi nghe Trình Kiệt nhắc lại tâm trạng không khỏi bất ổn một phen. Lúc Tiêu Dật còn đang vật lộn với đồng suy nghĩ ngổn ngang trong đại não kia thì Lâm Chí Huyền liền ở phía sau lên tiếng:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lập tức thu tay lại xoay người bước tới phía ghế tổng giám đốc của mình, Tiêu Dật khó xử nhanh chóng sửa lại quần áo trên người một chút.

“Là ai thế hả Trình Kiệt?” Lâm Chí Huyền nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật rồi lại nhìn tới Trình Kiệt hỏi.

Trình Kiệt vẫn là một bộ dạng điềm tĩnh nhàn nhạt đáp:

“Là ba của đứa nhỏ kia”

Tiêu Dật không lên tiếng, người kia có thể gọi một tiếng Trình Kiệt ở trước mặt hẳn nhưng cậu lại không được hẳn cho phép gọi như thế. Cậu đã từng có hết tất cả những phúc lợi này, đã từng ở trên ghế sô pha kia thoải mái đi ngủ, đã từng có được sự ôn nhu của hẳn, nhưng bây giờ cái gì cậu cũng không có được dù chỉ một phần nhỏ thôi, tất cả hình như là đã ở trên người cậu thanh niên kia mất rồi. Tiêu Dật xoay người muốn rời khỏi đây, cậu không muốn đứng ở đây chứng kiến những điều này, cậu đang định nói muốn rời đi thì Trình Kiệt đã lên tiếng trước rồi:

“Ra ngoài đi, ở bên ngoài đợi tôi”

Tiêu Dật ước rằng những lời nói đó là do hẳn nói với cậu thanh niên kia chứ không phải là với cậu, ai mà biết được sau khi cậu bước ra khỏi căn phòng này, khi cánh cửa kia đóng lại bên trong phòng sẽ xảy ra những chuyện gì, có thể là Trình Kiệt sẽ lại một hồi sốt sắng giải thích, có thể Trình Kiệt sẽ lại ôm lấy cậu ta, hôn lấy cậu ta dỗ dành, có thể...

Tiêu Dật ngồi ở dưới sảnh công ty chờ đợi, cậu chán nản buồn bã, cậu có cảm giác rằng mình bị người khác cướp mất tất cả rồi, nhưng thực chất cậu chính là tự mình bỏ lại mấy thứ đó, cậu bây giờ có tư cách gì mà tức giận đây. Tiêu Dật muốn có tình yêu của Trình Kiệt nhưng cậu lại không biết làm cách nào để có lại một lần nữa, nếu như bây giờ ba mẹ cậu có ngăn cản, nếu như bây giờ cả thế giới có ngăn cản, ngay cả Thẩm Đào kia có uy

hiếp cậu, cậu cũng sẽ không từ bỏ hẳn nữa, cậu hối hận rồi nhưng có còn kịp nữa hay không.

Trình Kiệt có người khác rồi, cậu thậm chí không có đủ tư cách để tức giận bởi vì cậu còn đã kết hôn cùng với một người phụ nữ khác. Tiêu Dật cậu muốn lại có Trình Kiệt như trước, muốn có một Trình Kiệt lúc nào cũng ghen tuông vô cớ, muốn có một Trình Kiệt nói trên thế giới này chỉ cần có cậu là đủ, muốn có một Trình Kiệt cho dù cậu có cố chấp, làm sai cái gì đi chăng nữa cũng đều được hẳn bao che. Không biết Trình Kiệt có còn chấp nhận cậu nữa hay không, nếu như hẳn đồng ý thì cậu nhất định sẽ dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho hẳn, dùng cả cuộc đời này để yêu hẳn không hối tiếc.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 132: Kích Động

Tiêu Dật vừa rời khỏi không lâu thì Lâm Chí Huyền đã bị Trình Kiệt đuổi ra ngoài, Lâm Chí Huyền bắt đầu lo lắng, lo sợ Trình Kiệt thích người vừa mới rời, sau đó khi cậu xuống dưới đại sảnh nhìn thấy gương mặt của người kia liền giật mình hốt hoảng bởi vì người đó có một nốt ruồi lệ bên khóe mắt trái. Lâm Chí Huyền cứ đứng ngây tại chỗ như một pho tượng đá, không dám bước lại gần cũng không dám xoay người rời đi, người nọ hình như cũng đang suy nghĩ gì đó cho nên không phát hiện ra cậu, Lâm Chí Huyền cố gắng bình tĩnh trở lại, cậu bước tới phía ghế sofa ở đại sảnh kia ngồi xuống, cố gắng bình tĩnh làm như không có việc gì cả:

“Xin chào, tôi là Lâm Chí Huyền”

Tiêu Dật giật mình đưa mắt nhìn về phía người đối diện, cậu ta chính là người ở trong phòng của Trình Kiệt, cậu ta chính là người có hết tất cả những phúc lợi mà cậu trước đây từng có. Tiêu Dật có một chút do dự, cậu không thể đối với cậu ta bình thường được cho nên chỉ có thể gật đầu đáp lại một câu cho có lệ:

“Tôi là Tiêu Dật”

Lâm Chí Huyền quan sát gương mặt của Tiêu Dật, dáng người này, ngũ quan này quả thật là có nét tương xứng giống như những gì Trình Kiệt vẽ ra trong kịch bản kia nói muốn cậu phải diễn sao cho thật giống:

“Anh thì ra là ba của Kỷ Mặc, đứa nhỏ đó thật đáng yêu”

Tiêu Dật nghe thấy Lâm Chí Huyền nhắc tới Tiêu Kỳ Mặc liền gấp gáp:

“Cậu gặp Kỳ Mặc rồi sao?”

Lâm Chí Huyền gật đầu:

“Đúng thế, ngày hôm qua Trình Kiệt có đưa nó đến công ty, chúng tôi còn đi ăn cùng với nhau”

Tiêu Dật hệt hắng:

“VẬY HẢ”

Lâm Chí Huyền chắc chắn rằng người ngồi trước mặt mình đây chính là người mà Trình Kiệt không thể nào ngừng nhớ nhung, cậu tuy rằng không biết giữa hắn và người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì nhưng mà cậu dám chắc người này đã khiến cho Trình Kiệt đau khổ, nếu không hắn vì sao lại muốn cậu diễn lại cho giống với người đó nhất.

“Anh vì sao lại quen biết Trình Kiệt?” Lâm Chí Huyền hỏi

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Lâm Chí Huyền sau đó lại cúi đầu chậm rãi đáp:

“Chúng tôi tình cờ gặp mặt thôi”

Lâm Chí Huyền còn đang định nói chuyện gì đó thì điện thoại trong túi quần liền reo lên, cậu ta nói chuyện với người trong điện thoại một lúc rồi cũng nhanh chóng rời đi. Tiêu Dật ngồi ở dưới đại sảnh rất lâu, ngồi đến chiều tan tầm cũng không hề đi ăn một chút gì cả, cậu không có tâm trạng hay hứng thú gì để ăn, cậu còn phải suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì cho phải. Tiêu Dật cứ ngây ngốc như thế cho đến khi Trình Kiệt kết thúc công việc đi xuống dưới sảnh:

“Đi thôi”

Tiêu Dật ngẩng đầu, rồi đứng dậy đi theo phía sau Trình Kiệt vào trong gara ô tô. Trình Kiệt dọc đường đi đưa cho cậu một túi nhỏ, không biết hẳn từ lúc nào mà mua được chỗ quần áo này:

“Quần áo của cậu”

Tiêu Dật tiếp nhận túi đồ kia, lúc ngồi vào trong xe rồi Trình Kiệt vẫn chưa chịu khởi động xe, Tiêu Dật ngồi ở phía sau cố gắng thật bình tĩnh lên tiếng:

“Chúng ta còn đợi người sao?”

Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn tới phía Tiêu Dật:

“Thay đồ đi”

Tiêu Dật im lặng do dự, Trình Kiệt lại trầm giọng nói:

“Tiêu trưởng thôn thay đồ đi, cậu còn ngồi ngây ra đó làm gì?”

Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng:

“Một lát nữa tới nơi tôi sẽ vào trong phòng vệ sinh thay”

Trình Kiệt từ chối:

“Đều là đàn ông hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên, cậu còn ngại cái gì?”

Nếu như không phải ánh mắt kia cứ luôn nhìn chăm chăm mình thì cậu cũng sẽ không quá bất an, nhưng mà Trình Kiệt ở phía trước dường như không có ý định di chuyển tầm mắt, từ đầu đến cuối đều âm thầm quan sát cậu. Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên trước ánh nhìn kia của Trình Kiệt, cậu khẽ cúi đầu nhìn xuống túi quần áo kia do dự một hồi:

“Như vậy anh đợi tôi một chút, tôi mang quần áo vào trong phòng vệ sinh ở gần đây thay”

Tiêu Dật đưa tay muốn mở cửa xe bước xuống nhưng phát hiện cửa xe đã bị khóa rồi, cậu khó xử:

“Phiền Trình tổng giúp tôi mở khóa”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả cũng không có bất cứ hành động nào tiếp theo, không gian cứ như thế rơi vào trầm mặc rất lâu, lâu đến mức đến chính bản thân cậu ngồi một chỗ ở đây cũng bắt đầu cảm thấy rất áp lực. Tiêu Dật xem tình hình trước mắt nếu như mình không thay đồ thì Trình Kiệt khẳng định sẽ không chịu lái xe, thế cho nên cậu đành đưa tay lấy quần áo ở trong túi ra, chậm rãi mang áo thun trên người cởi xuống rồi mặc áo sơ mi vào người. Trong lúc Tiêu Dật thay đồ luôn cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng dõi theo mình, khi cậu ngẩng đầu lên liền chạm tới ánh mắt ấy của đối phương trên gương chiếu hậu, Tiêu Dật nhanh chóng mang cúc áo sơ mi đóng vào nhưng do quá mức gấp gáp nên cậu đã đóng lệch hàng cúc, đến cuối cùng lại phải mở ra đóng lại:

“Tiêu trưởng thôn muốn làm cái gì, muốn quyến rũ tôi sao?”

Tiêu Dật cố gắng đóng cúc áo trên người thật là ngay ngắn:

“Hả?”

Trình Kiệt vẫn nhìn chăm chăm về phía Tiêu Dật thông qua kính chiếu hậu trên xe:

“Tiêu trưởng thôn còn nhớ lời đề nghị của tôi lúc trước hay không? Tôi thật sự có hứng thú muốn một đêm phong lưu với trưởng thôn, chỉ bằng bây giờ chúng ta cùng nhau chơi trò xe rung một chút?”

Tiêu Dật dừng lại động tác, trong lòng chẳng hiểu sao lại rất khó chịu, cậu không thể thích ứng được đối với cách đối xử này của Trình Kiệt, cậu chỉ muốn hăn đối với cậu như trước mà thôi, tuy rằng mỗi lời nói đều chẳng khác gì một tên lưu manh nhưng mà khi ấy cậu vẫn có thể xem ra được sự coi trọng của hăn dành cho mình, còn bây giờ thì sao giống như là một người rẻ mạt vậy. Trình Kiệt có lẽ nhìn ra được trong ánh mắt kia của Tiêu Dật có tia mất mát cho nên liền lên tiếng:

“Tôi quên mất Tiêu trưởng thôn có vợ rồi”

Tiêu Dật nắm chặt lấy quần áo trên tay, khi cậu nghe thấy Trình Kiệt nói ra câu nói kia thì cậu liền gấp gáp đáp thế này:

“Chúng tôi ly hôn rồi”

Thật ra thì Tiêu Dật vẫn chưa ly hôn, nhưng mà cậu lại nói như vậy bởi vì muốn xem thái độ của Trình Kiệt thế nào, nếu như hăn biết cậu và Thẩm Tiểu Thúy đã không còn gì với nhau thì hăn có thể hay không cũng sẽ cần cậu, nhưng mà Trình Kiệt đến cuối cùng lại đáp thế này:

“Ly hôn rồi? Cô ấy hăn là không thỏa mãn được Tiêu trưởng thôn, hay là Tiêu trưởng thôn lại không thỏa mãn được cô ấy?”

Tiêu Dật cúi đầu thay quần không đáp lời Trình Kiệt nữa, mỗi lời nói của Trình Kiệt đều sắc bén giống như một lưỡi dao vậy, hăn mở miệng nói câu nào liền có thể khiến cho trái tim cậu rỉ máu. Trình Kiệt khởi động xe rồi đi, hăn không trực tiếp đến địa điểm diễn ra tiệc mừng công mà đi tới chỗ ký túc xá thực tập của Trình thị, Tiêu Dật ngồi ở phía sau vẫn một mực im lặng không lên tiếng, cậu biết rằng Trình Kiệt đến đây là để đón người hôm nay ngủ trong phòng làm việc hăn.

Lâm Chí Huyền lúc ngồi vào trong xe rồi mới phát hiện phía sau còn có Tiêu Dật, cậu ta cứng người một chút trong lòng có dự cảm không lành,

nhưng mà cậu vẫn cố tỏ ra bình thường quay lại phía sau chào Tiêu Dật một tiếng rồi quay sang mỉm cười với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hôm nay em mặc như vậy có được không?”

Trình Kiệt đáp:

“Cậu mặc như thế nào tôi cũng đều thấy đẹp cả”

Tiêu Dật nhìn ra bên ngoài cửa kính, ngay cả ký túc xá thực tập Lâm Chí Huyền cũng đang ở, không biết rằng cậu ấy có như cậu lúc trước cũng được tới nhà của Trình Kiệt hay không.

Lâm Chí Huyền cực kỳ vui vẻ, rất hiếm khi Trình Kiệt đối với cậu như thế:

“Trình Kiệt, khuyên tai Không Lối Thoát này nằm trong bộ sưu tập cách đây mấy năm trước của Sử Cát Cát rồi tại sao hôm nay lại muốn em đeo?”

Tiêu Dật bị lời nói của Lâm Chí Huyền thu hút liền hướng ánh mắt nhìn tới vị trí khuyên tai trên tai phải của Lâm Chí Huyền, nhớ tới ngày đó chính là ngày đầu tiên cậu cùng hân thật sự là của nhau, cũng là vì khuyên tai Không Lối Thoát này mà cậu giận hân mất vài ngày rồi lại tự động chạy tới nói chuyện với hân trước.

“Tôi cảm thấy cậu đeo nó rất hợp, hợp hơn cả so với những người khác” Trình Kiệt hướng ánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu quan sát sắc mặt của Tiêu Dật.

Tiêu Dật im lặng nhìn ra bên ngoài cửa kính, gương mặt không có quá nhiều cảm xúc nhưng trong lòng lúc này đây lại có vô vàn cảm xúc, cậu muốn chiếc khuyên tai kia chỉ dành cho một mình cậu, muốn Trình Kiệt cũng chỉ là của một mình cậu mà thôi.

Tiệc mừng công diễn ra tại một khách sạn lớn, có khoảng sân rộng ngoài trời vô cùng thoáng mát, đây là một bữa tiệc đứng ngoài trời cho nên không khí sẽ không còn ngột ngạt như ở trong xe ô tô của Trình Kiệt nữa. Tiêu Dật chậm rãi bước theo phía sau Trình Kiệt, Lâm Chí Huyền vẫn luôn đi ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng cậu có thể thấy được hành động làm nũng của Lâm Chí Huyền dành cho hắn, nội tâm lúc ấy lại một hồi dậy sóng. Nếu là cậu của 5 năm về trước thật sự sẽ không có can đảm như Lâm Chí Huyền, cậu không muốn làm ra những hành động thân thiết với hắn trước mặt nhiều người, cậu luôn luôn muốn che giấu mối quan hệ này, không muốn bất cứ ai khác biết cả, có lẽ chính vì điều này đã khiến cho cậu mất đi hắn.

Người tới rất nhiều, may mắn rượu vang này rất ngọt không đắng, có một chút chua chát ân ân, nồng độ không cao nên chẳng thể làm cho Tiêu Dật say đến bất tỉnh được.

“Trình tổng, tôi kính ngài một ly...”

“Trình tổng, chúng ta sau này nhất định sẽ lại hợp tác nữa”

“Trình tổng, sau này cần ngài giúp đỡ nhiều rồi”

“...”

Mỗi một người tới Tiêu Dật sẽ lại uống một ngụm rượu nhỏ, cậu muốn uống thật nhiều để say nhưng Trình Kiệt lại không để cho cậu được như ý nguyện, hắn không cho phép cậu uống liền một lúc mà để cậu uống từng ngụm nhỏ một, để cho cậu đến hiện tại vẫn còn tỉnh táo để chứng kiến hắn cùng với Lâm Chí Huyền vui vẻ.

“Trình Kiệt, em đói rồi qua kia ăn một chút được không?” Lâm Chí Huyền cố tình nghiêng đầu qua một bên nói với Trình Kiệt

Trình Kiệt gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật cậu cũng đói lắm, cậu cả ngày hôm nay chưa hề ăn cái gì cả, đói đến mức muốn khóc thật lớn rồi. Trình Kiệt không quan tâm cậu thì cậu sẽ tự động lấp đầy bụng mình, cậu uống rượu để no, uống cho thật say ngày mai tỉnh lại liền có thể gặp Tiêu Kỳ Mặc sau đó hai người cậu sẽ rời khỏi chỗ này, cậu không biết mình có thể chịu đựng được đến khi nào nữa rồi.

Trình Kiệt cùng Lâm Chí Huyền rời đi, Tiêu Dật liền đi về phía bồi bàn đang cầm khay rượu đi khắp nơi kia, Tiêu Dật tùy tiện chọn lấy một ly rượu ở đó, sau đấy liền cảm thấy ly rượu này vẫn chưa đầy liền mang chai rượu bên cạnh rót đến tràn. Tiêu Dật một mình loạng choạng rời khỏi nơi này, cậu muốn ở một chỗ không nhìn thấy Trình Kiệt và Lâm Chí Huyền nữa.

Tiệc mừng công hôm nay có Đỗ Thư Cách, Đỗ Thư Cách không thích ồn ào cho nên hiện tại đã đi ra phía hồ bơi chọn một vị trí ngồi cách xa nơi náo nhiệt bên trong kia. Tiêu Dật trùng hợp cũng đi đến đó, lúc Đỗ Thư Cách quay lại còn tưởng rằng mình đang gặp ảo giác, từ lần ấy Tiêu Dật đột nhiên biến mất khiến cho hắn đi tìm cậu một thời gian cũng không có kết quả, hiện tại gặp lại liền vô cùng bất ngờ:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật có chút say rồi, nghe thấy có tiếng gọi mình liền quay lại loạng choạng nhìn một hồi nhưng không biết là ai. Đỗ Thư Cách thấy Tiêu Dật sắp ngã xuống thì vội vã chạy tới đỡ lấy cậu:

“Cẩn thận”

Tiêu Dật ngã vào trong lòng của Đỗ Thư Cách nhúu mày nhìn, ly rượu trên tay cũng sánh ra một chút làm ướt khoảng ngực áo sơ mi trắng kia:

“Anh là ai thế?”

Đỗ Thư Cách phát hiện ra Tiêu Dật say liền muốn đỡ cậu đến ghế ngồi nhưng bị cậu năng nặc đẩy ra.

“Anh là Đỗ Thư Cách”

Tiêu Dật cố gắng mở lớn hai mắt nhìn gần hơn một chút:

“À, là Cách ca”

Đỗ Thư Cách vẫn đỡ lấy tay của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, lúc trước em đi đâu thế anh không thể tìm ra em được”

Tiêu Dật mơ mơ hồ hồ, lúc này liền bất ngờ bị kéo ngược về phía sau, cậu giật mình hốt hoảng la một tiếng, lúc cảm nhận được hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ kia liền muốn khóc, ly rượu vốn đầy trên tay lại đổ xuống một chút ở vị trí ngực áo kia.

“Muốn làm gì?” Trình Kiệt nhìn Đỗ Thư Cách giống như một con mãnh thú đang gầm ghe có thể chiến đấu bất cứ lúc nào

Đỗ Thư Cách cũng không kém, hắn ta nhanh tay nắm lấy cổ tay còn lại của Tiêu Dật muốn kéo ngược về phía mình:

“Mau buông em ấy ra”

Trình Kiệt vẫn giống như lúc trước, bất cứ ai chạm tới Tiêu Dật sẽ ghen tức đáng sợ, hắn không muốn có bất cứ ai khác được có ý nghĩ không đúng với cậu. Trình Kiệt dùng hết sức lực gỡ tay của Tiêu Dật ra khỏi tay của Đỗ Thư Cách, mang cậu kéo lại phía sau lưng mình.

Ánh mắt có lửa, không khí âm ỉ mùi thuốc súng, thời gian trôi qua vẫn không làm thay đổi được tính cách của con người, Trình Kiệt vẫn mạnh động như vậy khi thấy có người yêu thích Tiêu Dật, Đỗ Thư Cách vẫn chán ghét như thế khi gặp Trình Kiệt, chỉ có duy nhất một người là Tiêu Dật này

giờ vẫn muốn giả bộ say rượu chứng kiến hết tất cả những sự việc xảy ra phía trước. Tiêu Dật bắt đầu có một chút hy vọng trở lại bởi vì cậu nhìn thấy được sự gấp gáp năm nào của Trình Kiệt, sự gấp gáp này không phải dành cho bất cứ ai khác mà chính là dành cho cậu, nhưng bởi vì cậu không muốn hai người đàn ông kia sẽ lao vào đánh nhau cho nên cậu liền giả bộ lầu bầu xoay người rời đi:

“Đừng làm phiền tôi...”

Đỗ Thư Cách bị thư ký gọi rời đi, nếu như không phải có chuyện quan trọng thì hẳn nhất định sẽ không rời khỏi chỗ này, nhưng mà hẳn vẫn không cần vội vàng, Tiêu Dật hiện tại xuất hiện rồi hẳn sẽ tìm một thời điểm thích hợp, khi cậu tỉnh táo trở lại sẽ nói cho cậu biết tình cảm của hẳn.

Trình Kiệt nhanh chóng đi tìm Tiêu Dật, phát hiện ra cậu đang cầm một chai rượu đưa lên miệng uống, hẳn bước tới kéo lấy tay cậu ngăn lại, Tiêu Dật gạt tay Trình Kiệt ra cố tình muốn uống. Trình Kiệt nắm chặt cổ tay của Tiêu Dật, giọng nói rõ ràng đang vô cùng giận giữ:

“Tiêu trưởng thôn, tôi nói cậu đến đây là để đỡ rượu cho tôi chứ không mượn cậu đi câu dẫn hết người này đến người khác”

Tiêu Dật hơi choáng váng một chút, tầm nhìn phía trước cũng mờ ảo:

“Tôi này giờ vẫn đỡ rượu cho anh... nhưng mà tôi cũng phải biết tận dụng cơ hội chứ... ở đây nhiều doanh nhân thành đạt như vậy, không biết chừng có người giúp tôi trả được số tiền thôn tôi nợ của anh”

Trình Kiệt kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật gần về phía mình, giọng nói rét lạnh:

“Ý của cậu là gì?”

Tiêu Dật có men rượu vào liền phóng khoáng hơn thường ngày, lời nói cũng sẽ mạnh mẽ hơn:

“Ha ha... sao tôi lại không nghĩ ra Đỗ Thư Cách nhỉ, anh ấy là sư huynh của tôi lại tốt với tôi như vậy, ngày mai tôi sẽ tới mượn anh ấy một chút tiền, sau đó sẽ liền mang tiền trả đủ cho anh không thiếu một xu, chúng ta sau này không cần gặp mặt nhau”

Trình Kiệt nắm lấy tay còn lại của Tiêu Dật, dùng sức nắm chặt lấy khiến cho cả bản thân Tiêu Dật cũng phải khẽ kêu lên một tiếng vì đau đớn:

“Cậu thích rời khỏi tôi như vậy sao?”

Tiêu Dật bị đau đánh rơi chai rượu ở trên tay xuống dưới đám cỏ, chai rượu theo đó lăn một vòng chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ đẹp mắt giống như là gương mặt ửng hồng vì men rượu kia của cậu vậy. Tiêu Dật vùng vẫy cố gắng muốn thoát khỏi Trình Kiệt:

“Đúng vậy đấy, anh bỏ tôi ra”

Trình Kiệt kích động, hấn hiện tại lại muốn phát điên, hấn không thể chịu đựng được Tiêu Dật nói ra lời nói muốn rời xa hấn. Trình Kiệt mạnh tay kéo Tiêu Dật đến một góc kín, mang cậu đẩy mạnh vào góc tường rồi cúi đầu hôn lấy môi cậu. Nụ hôn nay mang theo sự giận giữ, Tiêu Dật cảm nhận được đau đớn trên môi, cảm nhận được sự giằng vò trên đôi môi cậu, cũng cảm nhận được vị tanh mặn của máu.

“Ừm...”

Trình Kiệt điên cuồng cười áo sơ mi trên người Tiêu Dật, Tiêu Dật hốt hoảng muốn đưa tay ngăn hấn lại:

“Làm gì... ừm”

Trình Kiệt không muốn cởi nữa hắn trực tiếp xé rách hàng cúc của áo sơ mi trên người Tiêu Dật, kế đó bàn tay liền đưa tới tháo thắt lưng trên người cậu, gấp gáp mang quần cậu kéo xuống. Tiêu Dật dùng sức cố gắng muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng càng đẩy thì hắn lại càng ép sát ôm chặt lấy cậu, ngón tay kia đã luồn vào trong quần lót của cậu sờ tới rãnh mô, Tiêu Dật theo đó liền thở gấp một phen.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 133: Em Là Tiểu Dật

Tiêu Dật đã 5 năm rồi không được gần gũi với Trình Kiệt như vậy, cũng 5 năm rồi nơi đó không được hân hạnh tới, Tiêu Dật run rẩy bám chặt lấy hai vai của Trình Kiệt, hơi thở mang theo hương vị rượu nho càng khiến cho Trình Kiệt say càng thêm say.

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, giọng nói trầm khàn nhiệm đầy dục vọng:

“Tiêu trưởng thôn, thật muốn cho cậu chứng kiến bộ dáng dâm dăng này của cậu”

Tiêu Dật rơi vào hố sâu dục vọng, cậu không thể nào tự kìm nén được sự ham muốn của chính bản thân mình. Đầu ngón tay của Trình Kiệt tuy vừa thô vừa lớn nhưng lại có thể khơi lên khoái cảm trong lòng cậu nhiều đến thế, động nhỏ phía dưới không dễ dàng thích nghi được hai ngón tay xa lạ, Tiêu Dật rên rỉ thở dốc, trong lòng có một suy nghĩ hư hỏng: Trình Kiệt sẽ thích bộ dạng này của cậu chứ?

Tiêu Dật tình cờ đưa mắt nhìn sang bên trái phát hiện ra ở phía trước một đoạn có một người đang thất thần đứng ngây ngốc nhìn, Tiêu Dật giật mình định đẩy Trình Kiệt ra nhưng khi tay của cậu vừa đặt lên trước ngực hắn thì cậu liền nghĩ lại bởi vì người đang đứng nhìn kia chính là Lâm Chí Huyền. Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có thật sự yêu thích Lâm Chí Huyền hay không nhưng cậu biết Lâm Chí Huyền là thật sự thích Trình Kiệt, không phải cậu không biết những hành động hôm nay là do chính cậu ta cố tình

biểu hiện cho cậu thấy, cậu ta là muốn nói cho cậu biết Trình Kiệt là của cậu ta, thời cơ hiện tại không phải là rất tốt hay sao, cậu không cần phải nói nhiều lời với Lâm Chí Huyền liền có thể chứng minh một điều rằng: ít nhất thì Trình Kiệt cũng không phải có riêng mình cậu ta.

Tiêu Dật vòng tay qua ôm lấy cổ của Trình Kiệt, hấn nhắc hai mông cậu lên mang thứ cứng nóng kinh người kia tiến vào, động nhỏ của cậu không thể nào thích nghi được sự bất ngờ này, nó quá lớn so với sức chịu đựng của cậu. Tiêu Dật nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt, móng tay theo đó cũng cắm sâu vào da thịt hấn, Trình Kiệt lúc này liên tục di động thân thể còn cố tình hỏi cậu một câu thế này:

“Tiêu trưởng thôn cậu thấy đủ lớn hay chưa?”

Tiêu Dật ánh mắt quan sát Lâm Chí Huyền, cậu ta này giờ không tiến đến cũng không rời đi, cứ như vậy đứng ngây tại chỗ nhìn cậu, cậu chắc chắn rằng Lâm Chí Huyền đã biết cậu phát hiện ra sự có mặt của cậu ta, bởi vì ánh mắt kia cũng đang bắn thẳng về phía cậu. Tiêu Dật không phải là kẻ biến thái thích người khác xem mình ân ái, nhưng mà vì mục đích chứng minh cho nên cậu không nói cho Trình Kiệt biết Lâm Chí Huyền đang nhìn, càng sợ hấn sẽ vì Lâm Chí Huyền mà ngay lập tức buông cậu ra. Tiêu Dật ôm chặt lấy Trình Kiệt, cổ họng liên tục phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng:

“Ừm... em không phải Tiêu trưởng thôn... em là Tiểu Dật... của Trình Kiệt”

Trình Kiệt nghe được câu nói kia liền chấn động đình chỉ động tác, không thể không thừa nhận rằng trong lòng hấn đang rất vui sướng, hấn chưa bao giờ nghe thấy Tiêu Dật nói câu nói đó cả, câu nói cậu là của hấn rất có sức sát thương đối với hấn. Trình Kiệt tiếp tục đưa đẩy, mỗi lần đâm tới liền đâm thật sâu thật mạnh khiến cho Tiêu Dật cũng phải kêu lên, hấn muốn nghe thấy câu nói đó một lần nữa, muốn nghe cậu nói ra câu nói kia:

“Tiêu trưởng thôn cậu...”

Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt gọi cậu là Tiêu trưởng thôn này Tiêu trưởng thôn nọ, hẳn chỉ muốn cậu gọi hẳn là Tiểu Dật như lúc trước mà thôi. Tiêu Dật hôn lấy đôi môi của Trình Kiệt, đầu lưỡi tách mở khoang miệng của hẳn ra tiến vào bên trong, Tiêu Dật tham lam muốn hôn hẳn thật nhiều hơn, muốn dùng nụ hôn này níu kéo tình yêu của Trình Kiệt, cậu hôn hẳn đến mỗi nhũ cả khoang miệng, hôn đến mức hơi thở bất ổn, hôn đến khi nước miếng làm ướt nhẹp cả đôi môi rồi chảy xuống mép cậu:

“Gọi em là Tiểu Dật có được không?”

Trình Kiệt rất khó cưỡng lại mỗi khi Tiêu Dật nhỏ giọng hỏi hẳn mang theo sự cầu xin kia:

“Hừm?”

Tiêu Dật gục đầu ở trên vai của Trình Kiệt, hơi thở nặng nề nóng bỏng:

“Trình Kiệt... em xin lỗi... em xin lỗi Trình Kiệt... em xin lỗi... xin lỗi”

Trình Kiệt nghe thấy rất nhiều câu xin lỗi từ trong miệng của Tiêu Dật, sau đó âm lượng cũng nhỏ dần rồi biến mất. Trình Kiệt trong lòng phức tạp, nếu như Tiêu Dật cứ như thế này liệu hẳn có thể nhẫn tâm đối xử lạnh lùng với cậu được hay không đây. Tiêu Dật không rõ là do rượu hay do tình mà ngất đi rồi, Trình Kiệt giúp cậu khoác áo vào người rồi đưa cậu rời khỏi chỗ này, chỉ đến khi Tiêu Dật nhắm mắt rồi Trình Kiệt mới có thể không cần che dấu sự ôn nhu trong đáy mắt của hẳn.

Lâm Chí Huyền đau lòng, giây phút cậu chính mắt chứng kiến Trình Kiệt cùng người khác thân mật cậu liền như muốn chết lặng đi, cậu cảm thấy sẽ rất nhanh thôi Trình Kiệt sẽ không cần cậu nữa, sẽ rất nhanh thôi hẳn liền bỏ rơi cậu, cậu không cam tâm như thế nào người đàn ông kia lại trở về hơn nữa vừa trở về liền cướp đi mất Trình Kiệt, quãng thời gian này cậu

vẫn luôn thay thế người đàn ông đó đối xử tốt với Trình Kiệt, cậu chịu đựng như vậy chính là chờ tới một ngày Trình Kiệt sẽ chịu nhìn về phía cậu.

Trình Kiệt vừa xoay người bước được vài bước liền phát hiện ra Lâm Chí Huyền đang đứng trước mặt, hắn có chút bất ngờ dừng lại một chút rồi rất nhanh làm như không có chuyện gì cả lướt nhanh qua cậu. Lâm Chí Huyền đứng ở phía sau gọi hắn lại:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không quay đầu mà chỉ dừng lại nói một câu:

“Tôi về trước, lát nữa tôi sẽ nói người đưa cậu về”

Trình Kiệt âm thầm rời khỏi bữa tiệc trở về nhà, hắn đặt Tiêu Dật vào băng ghế phía sau, lúc ngồi vào trong xe rồi vẫn chưa chịu khởi động xe ngay mà ngoái lại phía sau quan sát cậu một chút. Kể từ khi gặp lại Tiêu Dật đến hiện tại hắn mới có thể có đủ thời gian ngắm nhìn cậu như thế, Tiêu Dật có gương mặt rất nhỏ, cực kỳ nhỏ, ngũ quan mềm mại, lông mi tuy không dài nhưng lại rất dày, đôi lông mày rậm cân xứng, sống mũi thẳng, khuôn miệng kia, đôi môi kia ngay cả đến tư vị ngọt ngào cũng không hề thay đổi.

Tiêu Dật đột nhiên nhíu mày giống như là đang mơ thấy cái gì đó, gương mặt của cậu rất căng thẳng, khóe mắt cũng từ từ có dòng nước mắt chảy ra. Trình Kiệt rất muốn biết ai ở trong giấc mơ của Tiêu Dật lúc này, ai là người khiến cho cậu ngay cả khi nhắm mắt lại rồi vẫn còn có thể xuất hiện khiến cho cậu chảy nước mắt, ai là người có được sự yêu thương thật sự của cậu. Trình Kiệt ghen tức đối với chính giấc mơ của Tiêu Dật, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay của cậu nắm một lúc liền thấy người kia không còn khóc cũng không còn nhíu mày nữa, có lẽ là cậu đã thật sự ngủ rồi.

Tiêu Kỳ Mặc hôm nay không ở nhà của Trình Kiệt mà ở nhà của Tống Tâm Lan, con gái của Tống Tâm Lan học cùng trường mẫu giáo với Tiêu Kỳ Mặc, hai đứa nhỏ từ lần đầu tiên gặp mặt đã chơi với nhau rất tốt, nhưng mà Tiêu Kỳ Mặc đợi đến khi trời tối rồi vẫn không thấy Trình Kiệt hay là ba của cậu đến đón mình.

“Cô ơi, cô gọi cho ba của cháu có được không?” Lúc Tống Tâm Lan định tắt đèn ngủ thì Tiêu Kỳ Mặc liền meo meo nắm lấy tay của cô năn nỉ.

Tống Tâm Lan cũng cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương, bị Trình Kiệt bắt lên đây đã hai ngày rồi vẫn chưa thể gặp được ba của mình, tuy rằng cô biết Tiêu Dật là người không phải với Trình Kiệt trước nhưng cũng chẳng thể đối xử như vậy với một đứa nhỏ được.

Tống Tâm Lan lấy điện thoại gọi cho Trình Kiệt, Trình Kiệt đang lái xe trên đường trở về nhà:

“Có chuyện gì?”

Tống Tâm Lan nhìn Tiêu Kỳ Mặc đang dùng ánh mắt đáng thương kia nhìn cô:

“Kỳ Mặc nói nhớ ba của nó, cậu không nên đối xử với một đứa nhỏ như vậy đâu”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật một lúc rồi quyết định:

“Được rồi, 5 phút nữa tôi sẽ tới đón nó về”

Tống Tâm Lan cúp máy rồi vuốt tóc của Tiêu Kỳ Mặc:

“Chú ấy nói lát nữa sẽ tới đón con”

Tiêu Kỳ Mặc hỏi lại:

“Ba của con có tới không?”

Tống Tâm Lan quên mất không hỏi vấn đề này:

“Cô nghĩ là có”

Thời gian đã không còn sớm nữa nhưng Tiêu Kỳ Mặc cứ nằng nặc đòi xuống dưới đợi Trình Kiệt, cậu sợ Trình Kiệt không thấy cậu sẽ đi mất, cậu bây giờ nhớ ba của mình lắm rồi. Trình Kiệt dừng xe, Tống Tâm Lan giúp Tiêu Kỳ Mặc ngồi vào trong, lúc ấy cô phát hiện ra ở băng ghế phía sau còn có một người nữa, ánh mắt phức tạp do dự định nói điều gì đó lại thôi.

Tiêu Kỳ Mặc thấy Tiêu Dật nằm ở phía sau liền gọi vài tiếng nhưng không có động tĩnh gì, cậu hốt hoảng sợ hãi:

“Ba ơi...”

Trình Kiệt nhíu mày nghiêm giọng:

“Không có vấn đề gì, ba của cháu uống quá chén ngày mai sẽ tỉnh thôi”

Có lẽ do thời gian không còn sớm nữa nên Tiêu Kỳ Mặc cũng rất nhanh ngủ gục ở trên xe, Trình Kiệt thở dài nhìn một lớn một nhỏ, một sau một trước nằm ngủ trên xe của mình, hẳn thở dài một hơi rồi bế lấy Tiêu Kỳ Mặc vào trong nhà trước, mang cậu an ổn ngủ trên giường rồi đóng cửa rời đi.

Trình Kiệt lại ra ngoài bế lấy Tiêu Dật mềm nhũn toàn mùi rượu bước vào trong. Tiêu Dật theo phản xạ nhíu mày một chút rồi lẩm bầm cái gì đó. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật vào phòng ngủ của mình, giúp cậu tháo giày, lại giúp cậu cởi quần áo, nút sơ mi chậm rãi được mở ra phơi bày toàn bộ da thịt màu lúa mạch khỏe khoắn, bên trên ngực kia còn có vết hôn ngằn mà hẳn để lại. Trình Kiệt cảm thấy cả người khô nóng hẳn chuyển mình đè lên người của Tiêu Dật, cúi đầu hôn lên da thịt cậu, thân thể này hẳn đã nhiều

năm rồi không được chạm vào, không được âu yếm, vừa mới rồi chỉ có một chút thôi nào đâu khiến cho hắn cảm thấy mãn nguyện được. Trình Kiệt cởi quần áo, Tiểu Kiệt Kiệt cứng nóng chạm vào vào giữa bắp đùi của Tiêu Dật, Trình Kiệt mang quần lót của cậu vứt xuống giường, mang hai chân của cậu tách ra rồi nâng lên, hắn cúi đầu hôn vào kẽ mông cậu, đầu lưỡi ẩm ướt cũng như thế len lỏi vào trong động nhỏ vẫn còn thứ mùi vị của hắn vừa lưu lại.

Tiêu Dật mơ mơ màng màng, cả người nâng nâng, nơi mẫn cảm giống như có một thứ gì đó vừa mềm mại vừa ẩm ướt muốn tiến vào, Tiêu Dật khẽ bật ra tiếng rên rỉ nặng nề, Trình Kiệt nắm chặt lấy eo của cậu, mang đầu lưỡi của mình tiến vào càng sâu nơi kia:

“Ừm... ha... khó chịu quá”

Trình Kiệt dừng lại động tác hắn nhanh chóng bước xuống giường đi đến ngăn tủ lấy ra một vài món đồ chơi tình thú, hắn mang trứng rung cỡ lớn kia cắm sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, kế đó liền mở nút điều khiển chọn mức độ rung thấp nhất, Tiêu Dật cả người uốn éo, hai mắt khép hờ ô ô thở dốc:

“Ừm... nha...”

Tiêu Dật tuy rằng mê man nhưng vẫn ý thức được một điều rằng Trình Kiệt đang cầm máy quay, cậu biết nếu như hắn muốn quay thì đêm này cậu cũng không thể thoát khỏi được, thế cho nên Tiêu Dật liền tự động phối hợp cùng với hắn, hắn muốn xem cậu liền để cho hắn xem. Tiêu Dật khó chịu đưa tay kéo lấy chăn bên cạnh ôm lấy, cả người tựa hồ đều có một tầng mồ hôi mỏng tinh mịn:

“Ừm... ừm... Trình Kiệt... Trình Kiệt ơi”

Trình Kiệt yết hầu trơn trượt từ nãy tới giờ, phải nói bộ dạng của Tiêu Dật hiện tại không những không thô tục mà còn thập phần kích thích, thập

phần quyền rũ hẳn. Trình Kiệt vẫn ngồi ở một chỗ cầm chắc máy quay ở trong tay, hẳn muốn quay nhiều một chút, hẳn muốn quay cho thật rõ ràng, hẳn muốn dùng thứ này để khóa chặt Tiêu Dật ở bên cạnh mình, hẳn đã nói chỉ cần giữ được Tiêu Dật thì biện pháp nào hẳn cũng sẽ làm cho dù có dùng biện pháp của một kẻ tiểu nhân đi chăng nữa.

Tiêu Dật sắp chịu không nổi nữa, cậu co người ôm chặt lấy chân ở bên cạnh hơn, bàn tay nắm chặt lấy góc chăn làm cho nó nhăn thành từng đoạn:

“Trình Kiệt ơi...”

Trình Kiệt vẫn là không thể chịu đựng được nữa, hẳn đáp máy quay sang một bên rồi mang thứ kia rút ra khỏi động nhỏ của cậu. Trình Kiệt vốn chỉ mới nghiêng người định nằm xuống thôi đã bị Tiêu Dật đưa tay ôm chặt lấy cổ của hẳn, hai chân cậu tự động vòng qua eo của hẳn khóa chặt lại. Tiêu Dật hôn môi của Trình Kiệt, cậu muốn cho hẳn biết rằng trong suốt khoảng thời gian xa cách có thể vẻ bề ngoài của cậu đã không còn được trẻ như ngày xưa, nhưng nụ hôn này trước sau vẫn thế hơn nữa còn cuồng nhiệt hơn trước, tình yêu này của cậu cũng đủ lớn để chống lại mọi thứ rồi.

“Trình Kiệt... anh còn yêu em chứ?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi kia thì chấn động, hẳn đình chỉ động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt lớn xinh đẹp kia của Tiêu Dật vô cùng tỉnh táo, không còn mê man mang theo một chút tia dục vọng hay là của người say rượu nào cả. Trình Kiệt không biết khi nào Tiêu Dật nói thật khi nào cậu nói dối, hẳn không dám trả lời rằng hẳn vẫn còn yêu cậu rất nhiều, hẳn không dám nói nếu như không có cậu thì hẳn sẽ không thể sống nổi. Thời gian cứ thế trôi qua, không gian tĩnh lặng đến căng thẳng, Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt mong chờ câu trả lời của hẳn, hoặc chỉ cần hẳn gật đầu là cậu đã mãn nguyện rồi nhưng mà đến cuối cùng Trình Kiệt lại nói một câu thế này:

“Tiêu trưởng thôn...”

Tiêu Dật sợ hãi khi nghe thấy Trình Kiệt gọi mình như thế, cậu càng không muốn nghe thấy câu nói phía sau kia của hắn, mặc dù cậu không biết hắn sẽ nói cái gì nhưng mà hắn khẳng định sẽ không nói được lời nào hay ho cả đâu. Tiêu Dật vội vã mang đôi môi của mình dính chặt vào đôi môi của hắn, vội vã chặn đi lời nói tiếp theo kia trong câu nói của Trình Kiệt, vội vã ôm lấy cần cổ của hắn thật chặt, một lúc sau cậu mới chịu từ từ buông hắn ra:

“Em là Tiểu Dật, gọi em là Tiểu Dật có được không?”

Tiêu Dật nhận ra được ý cười trào phúng trong đôi mắt của Trình Kiệt, cậu biết hắn hẳn là đang suy nghĩ rằng cậu là một con người đáng khinh bỉ, biết trong đầu hắn nghĩ cậu trước đây đã nói ra những lời vô tình kia với hắn thế mà bây giờ còn xin hắn gọi cậu thân thiết như chưa hề xảy ra chuyện gì. Tiêu Dật mặc kệ Trình Kiệt có nghĩ mình ra sao, có ghét bỏ cậu như thế nào cậu cũng cứ muốn hắn gọi cậu là Tiểu Dật bởi vì cái tên này vốn chỉ dành cho một mình hắn mà thôi:

“Trình Kiệt, chuyện năm đó...”

Đúng lúc này điện thoại di động của Trình Kiệt chợt reo lên khiến cho cậu không thể tiếp tục nói ra hết câu, Trình Kiệt vừa hay không muốn nghe Tiêu Dật nhắc đến quãng thời gian điên cuồng hắn đi tìm cậu cho nên liền xoay người với lấy điện thoại nghe.

“Đúng, là tôi... có chuyện gì?... là thế sao... cậu ta đang ở chỗ nào?... được rồi tôi sẽ đến ngay”

Tiêu Dật có chút bất an, cho dù cậu không hề biết cuộc điện thoại Trình Kiệt nói mang nội dung gì nhưng mà linh cảm mách bảo cậu nhất định là chuyện liên quan đến cậu thanh niên ấy. Trình Kiệt bước xuống giường lấy quần áo mặc vào người, Tiêu Dật rất sợ hãi, có lẽ rằng cậu sợ một mình ở

trong căn phòng lớn này cũng có lẽ rằng cậu sợ Trình Kiệt nếu như đi rồi sẽ không thể nào quay trở về với cậu được nữa:

“Trình Kiệt, anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt nhanh chóng đóng cửa áo sơ mi vừa làm vừa nhàn nhạt đáp:

“Lâm Chí Huyền lái xe đâm vào cột mốc, tôi hiện tại qua đó xem thế nào”

Chưa bao giờ Trình Kiệt vì người khác mà bỏ cậu lại, hẳn trước đây luôn coi cậu là quan trọng nhất, đến bây giờ thì cậu cũng hiểu được cảm giác bị bỏ rơi là thế nào rồi. Tiêu Dật hoang mang, kích động, sợ hãi, bất an, cậu không muốn Trình Kiệt rời đi cho nên liền đưa tay nắm lấy cổ tay hắn lại:

“Anh đừng đi có được không? Em muốn nói cho anh biết chuyện năm đó...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 134: Phát Hiện

Chuyện năm đó chính là chuyện Trình Kiệt vĩnh viễn không quên nhưng hẳn lại không hề muốn ai nhắc lại cả, bây giờ Tiêu Dật đột nhiên lại nhắc lại liền làm cho hắn cảm thấy phần nộ câu hơn, Trình Kiệt gạt tay Tiêu Dật ra rồi bước ra khỏi phòng:

“Tôi không muốn nghe chuyện quá khứ”

Tiêu Dật tưởng chừng như là bị ngã xuống vực sâu vậy, khóe mắt nóng rực chậm rãi rơi nước mắt, cậu thừa nhận chuyện năm đó là cậu sai, tất cả lỗi đều do cậu, nếu như cậu không nhu nhược, nếu như cậu chịu mạnh mẽ một chút, chỉ một chút thôi thì chuyện giữa cậu và Trình Kiệt nhất định sẽ không giống như thế này. Tiêu Dật cậu thật sự hối hận rồi, Trình Kiệt thậm chí không để cho cậu giải thích, thậm chí không để cho cậu chuộc lỗi cho hắn, hẳn không cần cậu nữa rồi. Tiêu Dật buồn quá, thật ra thì cậu rất là đau, trái tim giống như có một quả bom đặt ở đó vừa mới nổ tung tan nát, giá như khi ấy cậu nhận ra được sự quan trọng của Trình Kiệt đối với mình là như thế nào, giá như...

Tiêu Dật cắn chặt môi, đôi môi nhỏ kia cũng bị hàm răng của cậu cắn đến rỉ máu, cậu không muốn sớm như vậy lại bỏ cuộc, cậu muốn tranh giành Trình Kiệt, cậu không muốn vì những khó khăn mà người khác gây ra sẽ khiến cho cậu chùn bước, ngay cả khi người gây khó dễ với cậu có là Trình Kiệt đi chăng nữa thì cậu cũng muốn tranh giành hắn đến cùng. Tính cách của cậu rất xấu, vừa trở về liền muốn cướp người đi, tình yêu là một

thứ không thể cưỡng cầu nhưng nếu không cố gắng thì sẽ vĩnh viễn không có tình yêu.

Tiêu Dật nằm một lúc thì trên bàn có tiếng chuông điện thoại reo, đây không phải là nhạc chuông điện thoại của cậu mà hình như là Trình Kiệt để quên rồi. Tiêu Dật ngồi dậy nhìn đến màn điện thoại đang phát sáng kia thấy ở đó hiện lên hai chữ Ngô Phàm, Tiêu Dật do dự không biết có nên bắt máy hay không nhưng cuối cùng vẫn quyết định tiếp nhận cuộc gọi đó.

Tống Ngô Phàm vừa mới rồi nghe Tống Tâm Lan nhìn thấy Tiêu Dật ở trong xe Trình Kiệt thế cho nên cậu liền lo lắng muốn gọi điện hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, Tiêu Dật quả thật trở về rồi sao?”

Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng bình tĩnh đáp lại:

“Là tôi...”

Tống Ngô Phàm giật mình:

“Tiêu Dật? Thật sự là cậu?”

Tiêu Dật im lặng một lúc, Tống Ngô Phàm cũng không biết phải nói cái gì cả, không biết qua bao lâu Tiêu Dật mới nói tiếp:

“Trình Kiệt đi ra ngoài rồi, anh ấy để quên điện thoại”

Tống Ngô Phàm trầm mặc:

“Tiêu Dật, ngày mai cậu có rảnh không? Tôi muốn gặp cậu một chút”

Tiêu Dật đáp:

“Được”

...

Người quan trọng nhất đối với Trình Kiệt không phải là Lâm Chí Huyền, hẳn đột nhiên nhanh chóng muốn rời đi như thế là bởi vì hẳn không muốn Tiêu Dật nhắc lại chuyện năm ấy, mỗi lần hẳn nghĩ tới chuyện đó trái tim lại giống như bị hàng ngàn mũi dao đâm xuống vậy. Tiêu Dật chính là điểm yếu của hẳn, là tâm can của hẳn, là hơi thở, là mạch máu, là tất cả những gì hẳn có. Bất cứ ai cũng không thể hình dung ra được Tiêu Dật có vị trí quan trọng đến như thế nào trong lòng hẳn, không có bất cứ một ai có thể biết được tình yêu, sự chiếm hữu của hẳn đối với cậu cao đến nhường nào, ngay cả chính bản thân Tiêu Dật cũng không thể biết được.

Trình Kiệt muốn Tiêu Dật phải đau khổ vì những chuyện mà cậu đã làm, nhưng hẳn cho đến hiện tại vẫn chưa thể cứng tâm mạnh tay một lần đối với cậu. Chỉ cần Tiêu Dật nhỏ giọng cầu xin hẳn, trong lòng hẳn sẽ không thể nào nói không, chỉ cần Tiêu Dật mỉm cười trong lòng hẳn sẽ tự động vui vẻ theo, chỉ cần Tiêu Dật đỏ mắt trái tim hẳn liền rung lên một nhịp, chỉ cần Tiêu Dật cùng người khác nói chuyện lâu một chút hẳn sẽ không thể kiềm chế được kích động của bản thân.

Trình Kiệt lái xe đến bệnh viện nhìn xem Lâm Chí Huyền một chút, dù sao hẳn hiện tại cũng không biết nên đi đâu cả. Lâm Chí Huyền trên trán dính một miếng băng gạc nhỏ, cậu vừa nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền đáng thương gọi hẳn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đứng ở một chỗ nhìn Lâm Chí Huyền rất lâu, Lâm Chí Huyền không thể đọc được suy nghĩ của Trình Kiệt, cậu chỉ có thể từ từ thăm dò hẳn:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói truyền xong chai nước này có thể xuất viện”

Trình Kiệt tìm một chỗ ngồi nhàn nhạt ừ một tiếng, Lâm Chí Huyền đã quen với sự lạnh nhạt này của Trình Kiệt rồi cho nên cũng không quá khó thích nghi:

“Trình Kiệt, anh lấy giúp em ly nước có được không?”

Trình Kiệt chậm rãi đứng dậy rót cho Lâm Chí Huyền một ly nước, lúc Trình Kiệt đứng gần phía cậu cậu liền đưa tay ôm chầm lấy eo của hắn:

“Trình Kiệt, anh lạnh lùng với em cũng được, không yêu thương em thật cũng được, nhưng mà anh đừng có rời khỏi em có được không? Trình Kiệt anh muốn em làm cái gì cũng được cả, anh muốn em nói cái gì cũng đều được, anh muốn em dùng đồ trang điểm chấm lên mắt một dấu nhỏ cũng được, ngày mai em sẽ làm, em sẽ làm như lời anh nói, anh đừng rời xa em có được không?”

Trình Kiệt trầm mặc, hắn trong khoảng thời gian 5 năm nay có rất nhiều Tiêu Dật nhân bản nhưng cho dù bọn họ có diễn đạt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào bằng người thật được, bây giờ Tiêu Dật trở về rồi nhưng hắn lại không cho phép mình dễ dàng tha thứ cho cậu, cũng không thể nào coi những chuyện trước đây cậu làm là chưa có được. Trình Kiệt cứ đứng im lặng như vậy suy nghĩ, hắn không có bất cứ động tĩnh nào càng làm cho Lâm Chí Huyền thêm hoảng sợ:

“Trình Kiệt, em yêu anh”

Trình Kiệt giật mình, trong trí nhớ của hắn chưa từng bao giờ nghe được câu nói kia phát ra từ trong miệng của Tiêu Dật cả nhưng mà đều là một ngôn từ, đều là một cách biểu đạt cố sao hắn lại không thể nào coi Lâm Chí Huyền là Tiêu Dật, cố sao trong trái tim hắn lại không hề có nửa phần rung động:

“Trình Kiệt, anh đừng không cần em nữa có được không?”

Trình Kiệt nhìn xuống Lâm Chí Huyền, đây là câu nói hăn dạy câu nói, cũng là câu nói Tiêu Dật đã từng nói qua ít nhất là một lần. Trình Kiệt có thể không cần cả thế giới nhưng hăn trước sau vẫn cần có một Tiêu Dật thật sự, chứ không phải là một Tiêu Dật nhân bản, hăn chẳng phải đã bỏ ra rất nhiều thời gian tiền của để tìm kiếm tin tức Tiêu Dật 5 năm nay hay sao, nếu như hăn không còn quan tâm đến cậu nữa vậy thì hăn hà cớ gì phải như thế, hăn hà cớ gì phải lấy Tiêu Kỳ Mặc ra để uy hiếp cậu, đi một vòng lớn đấu tranh tư tưởng rất lâu Trình Kiệt cuối cùng cũng nhận ra một điều rằng hăn từ trước đến nay chưa khi nào nghĩ rằng mình sẽ bỏ rơi Tiêu Dật để chọn người khác cả.

“Lâm Chí Huyền, cậu nghỉ ngơi đi”

Trình Kiệt gỡ tay Lâm Chí Huyền ra khỏi eo của mình, hăn lại xoay người đi đến phía ghế sofa ngồi xuống:

“Cậu cũng biết trước cậu tôi đã có rất nhiều tình nhân rồi, tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ dừng lại ở cậu, hơn nữa tôi không thể nào thích một con người lúc nào cũng diễn giống như người khác được, cậu có thể kiên trì diễn cả đời được hay sao? Rất giả tạo, rất mệt mỏi!”

Lâm Chí Huyền bật khóc, cậu đã quá mệt mỏi rồi nhưng chẳng phải cậu vẫn tiếp tục đó hay sao, bởi vì cậu biết Trình Kiệt chỉ thích một người đó cho nên cậu mới vì hăn mà diễn lại người đó cho hăn xem, hăn bây giờ lại nói cậu giả tạo:

“Trình Kiệt, không phải anh nói em diễn giống như vậy hay sao, không phải anh nói em phải làm như thế hay sao? Trình Kiệt anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em hay chưa?”

Trình Kiệt không biết nói câu gì khác ngoài lời xin lỗi, hăn đứng dậy xoay người rời khỏi phòng bệnh. Lâm Chí Huyền rơi vào hoang mang tuyệt vọng, khoảnh khắc khi Trình Kiệt rời đi chẳng khác nào mọi thứ của cậu

đều vụt mất, thừa nhận là lúc đầu cậu đồng ý quen với Trình Kiệt chính là muốn được nổi tiếng, muốn có thật nhiều tiền, cậu cũng không phải là người đàn ông ngay từ đầu đã cong, trước khi gặp Trình Kiệt cậu vẫn luôn cảm thấy có điểm không tự nhiên khi tiếp xúc gần với hắn, nhưng mà thời gian qua đi cảm xúc ấy liên thay đổi đến chóng mặt, cho dù Trình Kiệt chỉ là giả bộ quan tâm cậu, cho dù trong ánh mắt của hắn vĩnh viễn luôn ánh lên tia vô cảm nhưng cậu cũng cam lòng, cậu không nghĩ sẽ có một ngày người mà hắn yêu lại quay trở về, cũng không nghĩ cậu ta chỉ vừa mới quay trở về liền có thể lấy lại được trái tim của hắn nhanh đến như thế, nhanh đến mức ngay cả cơ hội tranh giành Trình Kiệt cậu cũng không có

Trình Kiệt lái xe trở về nhà, hắn về nhà đã khá muộn, căn nhà vẫn như thế im ắng như thường ngày. Khoảng thời gian khi Tiêu Dật mới rời khỏi hắn hắn còn bị mắc chứng sợ bóng tối, mỗi lần trở về nhà chỉ dám ngồi ở phòng khách mở điện sáng rồi ngủ ở trên ghế sofa, sau đó có một bóng đèn trong nhà hắn bị hỏng hắn liền như muốn phát điên lên, đến khi thợ điện tới sửa còn suýt chút nữa nổi giận đánh người ta, may mắn khi ấy Tống Ngộ Phàm có mặt đã cản hắn lại.

Trình Kiệt mở cửa phòng ngủ của mình thấy trên giường trống không, hắn giật mình vội vã chạy sang phòng của Tiêu Kỳ Mặc, lúc hắn nhìn thấy Tiêu Dật đang ôm Tiêu Kỳ Mặc ngủ, phía dưới chân còn có thêm Đại Nhân hắn mới thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Hắn rất sợ Tiêu Dật lại một lần nữa rời khỏi hắn, sợ cậu lần này sẽ trốn đi thật kỹ hơn, sợ cả cuộc đời này không thể tìm ra cậu được nữa. Trình Kiệt hắn yêu Tiêu Dật quá rồi, yêu đến phát điên, yêu đến từng mạch máu trong người cũng căng thẳng, yêu đến mức vũ trụ bao la như vậy cũng không thể chứa đủ tình yêu của hắn dành cho cậu. Lúc trước Trình Kiệt nghĩ hắn không cần quan tâm Tiêu Dật có yêu mình hay không, có tình nguyện ở bên cạnh hắn hay không hắn cũng sẽ buộc chặt cậu, nhưng mà bây giờ hắn lại sợ cậu không yêu hắn, sợ cậu luôn luôn ghét bỏ hắn, sợ cậu cảm thấy hắn ghê tởm.

Trình Kiệt tiến gần về phía giường lớn, Đại Nhân này giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm hắn không hề phát ra một tiếng động nào. Trình Kiệt ngồi xuống giường, ánh mắt chứa tia phức tạp, ngón tay hắn chạm nhẹ lên gò má của Tiêu Dật. Trình Kiệt không thể đếm được mình có bao nhiêu cuộc tình, nhưng lại có thể nhớ được Tiêu Dật có bao nhiêu sở thích, Trình Kiệt không thể nhớ mình lần đầu tiên quan hệ là năm bao nhiêu tuổi, nhưng lại nhớ được từng nơi mẫn cảm trên cơ thể của Tiêu Dật, Trình Kiệt quên hết toàn bộ những việc liên quan đến bản thân mình nhưng lại nhớ như in những chuyện liên quan đến Tiêu Dật.

Trình Kiệt rất nhớ Tiêu Dật, hắn nhớ Tiêu Dật đến mức trái tim căng thẳng, mọi dây thần kinh đều thắt chặt, nhớ cậu đến mức cả người cũng phát đau, cậu trở về rồi hắn lại sợ cậu rời đi, hắn sợ trong lúc hắn không để ý cậu sẽ bỏ trốn, sợ mình chỉ vừa nhắm mắt lại cậu sẽ biến mất. Trình Kiệt không thể nào bình thường được, không nhìn thấy cậu sẽ mất bình tĩnh, mà nhìn thấy cậu rồi lại căng thẳng.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật tỉnh lại thì đã không còn thấy Tiêu Kỷ Mặc nữa, cậu đưa tay với lấy điện thoại di động trên đầu giường xem đã mấy giờ rồi, trên màn hình hiển thị 8 giờ sáng Tiêu Dật ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng một hồi cuối cùng cậu liền bước xuống giường đi vào phòng vệ sinh. Tiêu Dật biết chắc rằng Trình Kiệt là người mang Tiêu Kỷ Mặc đi, ngày hôm qua lúc Tiêu Kỷ Mặc tỉnh giấc có nói với cậu rằng nó đang học ở nhà trẻ nào đó cách đây không xa, Tiêu Dật lúc đầu có điểm không thể tin tưởng được sau đó cậu lại nghĩ Trình Kiệt thừa sức làm được chuyện này, nhưng mà nếu như hắn làm vậy cậu cũng có một lý do ở lại chỗ này.

Tiêu Dật có hẹn với Tống Ngộ Phàm lúc 9 giờ sáng tại một quán cà phê ở gần nhà Trình Kiệt, cậu biết Tống Ngộ Phàm hẹn cậu tới nhất định là vì chuyện của 5 năm về trước, Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt là bạn bè thân thiết như vậy cho nên chuyện này cũng là dễ hiểu mà thôi. Tiêu Dật đến

sớm 10 phút, vốn tưởng rằng Tống Ngộ Phàm chưa đến nhưng ai ngờ người ta đã ngồi ở đó trước rồi. Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống màn hình điện thoại xem xét lại đồng hồ một lần nữa xác định vẫn còn chưa tới giờ hẹn, Tống Ngộ Phàm chẳng qua là đến sớm hơn cả cậu mà thôi.

Tiêu Dật kéo ghế ngồi xuống:

“Anh đến đã lâu chưa?”

Tống Ngộ Phàm nhìn tách cà phê đen đặc trên bàn rồi lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật:

“Tôi cũng vừa mới tới mà thôi”

Tiêu Dật gật đầu, cậu cũng chẳng còn tâm trạng nào mà nhìn thực đơn đồ uống trên bàn:

“Ngày hôm nay anh hẹn tôi ra đây là có chuyện gì vậy?”

Tống Ngộ Phàm trầm mặc một lúc giống như là đang ngẫm lại tất cả những điều mình chuẩn bị nói ra đây:

“Tiêu Dật cậu hiện tại là muốn cái gì ở Trình Kiệt vậy?”

Tiêu Dật cúi đầu, có lẽ Tống Ngộ Phàm cũng giống như Trình Kiệt nghĩ về cậu, đều nghĩ cậu là một kẻ ham tiền mà thôi. Tống Ngộ Phàm im lặng một lúc không thấy Tiêu Dật đáp lời liền nói tiếp:

“Có lẽ cậu không biết Trình Kiệt bị mắc chứng tâm thần phân liệt do gia tộc di truyền, cậu ta rất ít khi phát bệnh nhưng lại rất dễ phát bệnh, mỗi lần phát bệnh liền sẽ giống như trở thành một người khác vậy. Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy cậu ta mất khống chế như vậy ngoại trừ lúc cậu rời đi từ 5 năm về trước. Tôi không biết giữa cậu và Trình Kiệt đã xảy ra chuyện

gì, nhưng tôi nghĩ để tốt cho cậu và tốt cho cả cậu ấy thì cậu nên tránh xa cậu ấy càng xa càng tốt”

Tiêu Dật chưa từng nghe qua Trình Kiệt nói hần bị bệnh cả, tuy rằng thứ bệnh này không có ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe nhưng lại ảnh hưởng gián tiếp. Ngẫm lại một chút cậu cuối cùng cũng hiểu lý do tại sao Trình Kiệt lại có lúc kích động mạnh như thế, đôi lúc cậu cũng nghi ngờ rằng người đang đứng đối diện với cậu là một Trình Kiệt khác:

“Anh ấy bị mắc chứng bệnh này sao? Tôi thật sự không biết”

Tống Ngộ Phàm gật đầu:

“Cậu đương nhiên là không biết bởi vì Trình Kiệt không có ý định nói cho cậu biết, cậu chính là căn nguyên khiến cho cậu ta luôn trong tình trạng căng thẳng, chứng bệnh này nếu như thường xuyên bị căng thẳng thần kinh sẽ ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe rất nhiều”

Tiêu Dật không bao giờ nghĩ mình lại chính là nguyên nhân làm tổn hại đến sức khỏe của Trình Kiệt, cũng chưa từng nghĩ rằng hần lại bởi vì ở bên cạnh cậu mà chấp nhận nguy hiểm như thế, nếu như mọi chuyện liên quan đến cậu đều làm cho hần có thể kích động như vậy thì một cú huých mạnh năm đó có phải hay không khiến cho Trình Kiệt suyt chút nữa không thể bình thường lại:

“Tôi không biết chuyện này, tôi không thể ngờ được anh ấy lại bị mắc căn bệnh phức tạp như thế...” Nếu như để cậu biết Trình Kiệt như vậy thì cậu nhất định sẽ không làm như thế với hần, không ở trong điện thoại nói ra những lời vô tình kia.

Tống Ngộ Phàm bình tĩnh nói tiếp:

“Trình Kiệt hiện tại tuy rằng rất khác so với trước đây, nhưng mà cậu ấy vẫn có thể tìm những người có ngoại hình giống cậu, về phần tính cách cậu

ấy luôn ép buộc bọn họ phải có tính cách giống như của cậu vậy, có thể nói cậu ấy đang nhân bản ra rất nhiều Tiêu Dật cho đến khi cậu ấy cảm thấy hài lòng mới thôi. Cho dù cuộc sống như vậy thật sự rất nhàm chán nhưng mà thà cứ như vậy thì chứng bệnh kia của cậu ấy mới không bị phát tác, ai biết chắc được khi cậu trở về sau đó lại đột nhiên rời đi nữa Trình Kiệt có hay không lại phát bệnh, mà mức độ khẳng định sẽ nghiêm trọng hơn lần trước, cho nên nếu như cậu không thích cậu ấy thì cậu nên tránh xa cậu ấy một chút đừng cho cậu ấy hy vọng, còn nếu như cậu thích cậu ấy thì cậu làm ơn nên lường trước được mọi vấn đề một cách kỹ lưỡng rồi mới suy nghĩ xem có nên bước tiếp hay là không. Tôi chỉ nói như vậy mà thôi, tôi nghĩ cậu cũng không phải là người xấu cho nên mới cho cậu một lời khuyên như thế, tôi có việc phải đi trước đây”

Những lời mà Tống Ngộ Phàm ngày hôm nay nói ra khiến cho Tiêu Dật cảm thấy càng hận bản thân mình hơn, cậu rốt cuộc như thế nào có tư cách nói yêu Trình Kiệt khi mà ngay cả hẳn có một chứng bệnh nghiêm trọng như vậy mà không biết, cậu rốt cuộc như thế nào có tư cách tranh giành Trình Kiệt với người khác đây. Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng Trình Kiệt từ trước đến nay đã làm quá nhiều điều cho cậu, còn cậu thì luôn luôn chỉ biết tiếp nhận mà không biết hồi đáp, chính vì việc Trình Kiệt cưng chiều cậu như vậy luôn khiến cho cậu không thêm để mắt đến hẳn, không thêm quan tâm hẳn có hay không gặp vấn đề gì. Tiêu Dật giằng co giữa nên tiếp tục hay dừng lại, nên kiên trì hay buông xuôi, nên yêu Trình Kiệt hay là không dám yêu Trình Kiệt đây bởi vì trước một tình yêu hoàn mỹ của Trình Kiệt cậu sợ không thể nào đáp lại hẳn một cách hoàn mỹ trọn vẹn nhất, chỉ ít thì cậu đã kết hôn và có một đứa con rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 135: Anh Là Sinh Mệnh Của Em

Buổi sáng ngày hôm ấy Lâm Chí Huyền vẫn như thường lệ vào buổi trưa lên văn phòng của Trình Kiệt, cậu làm như mọi chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Lâm Chí Huyền ngày hôm nay trước khi rời khỏi cửa có dùng bút trang điểm chấm lên khóe mắt trái của mình một nốt ruồi, tuy rằng cậu rất gượng ép nhưng mà lúc cậu đối diện với Trình Kiệt thì lại không hề tỏ ra bất cứ thái độ nào, đáng tiếc cả buổi ngày hôm ấy Trình Kiệt không hề ngẩng đầu nhìn cậu nữa, cũng chẳng biết hẳn có nhận ra ngày hôm nay cậu đã thay đổi vì hẳn hay không.

“Trình Kiệt, không nghỉ trưa sao?” Lâm Chí Huyền ngồi ở trên ghế sofa lên tiếng hỏi

Trình Kiệt chăm chú cúi đầu nhìn tới bản hợp đồng trên bàn:

“Hôm nay tôi rất bận, cậu có thể đi ăn cơm trước”

Lâm Chí Huyền ngỡ tưởng rằng Trình Kiệt ngày hôm nay sẽ nói rõ mọi chuyện, nói rằng vở diễn này giữa cậu và hẳn nên kết thúc được rồi ai ngờ Trình Kiệt vẫn lẳng lặng như thế, ngồi cả buổi cậu hỏi gì hẳn sẽ thờ ơ đáp đầy, từ này tới giờ không hề đề cập tới vấn đề cậu sợ hãi nhất kia:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì chúng ta đặt đồ ăn mang tới đây ăn có được không?”

Trình Kiệt mang văn kiện gấp lại để ngay ngắn ở trên bàn rồi đứng dậy:

“Tôi có việc bận nên không thể ăn cùng với cậu được”

Lâm Chí Huyền cũng gấp gáp đứng bật dậy khỏi ghế sofa:

“Trình Kiệt, có phải anh đi tìm anh ta hay không?”

Trình Kiệt dừng bước, hần quay đầu nhìn chằm chằm Lâm Chí Huyền một lúc, trong ánh mắt kia vẫn như trước yên tĩnh lạnh lẽo càng làm cho Lâm Chí Huyền một phen lo lắng:

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì trước khi chúng ta quen nhau tôi có nói cậu không được hỏi tôi bất cứ điều gì cơ mà”

Lâm Chí Huyền cúi đầu:

“Em sẽ không hỏi, nhưng em chỉ muốn nói một điều thôi... em thật sự rất yêu anh, em không còn coi chuyện giữa hai chúng ta chỉ là chuyện để mang ra thương lượng trao đổi từ lâu lắm rồi”

Trình Kiệt nhíu mày:

“Vậy tôi nghĩ chuyện giữa hai chúng ta nên dừng lại ở đây đi, tôi không hy vọng một kết quả như cậu nói”

Lâm Chí Huyền bước nhanh tới gần Trình Kiệt, cậu lo lắng lao vào trong lòng của hắn, đưa tay ôm chặt lấy eo hắn, nước mắt cũng theo đó tự động rơi xuống:

“Trình Kiệt, hãy cho em một cơ hội có được không? Em nhất định sẽ cho anh thấy được em cũng rất tốt, tuy rằng em không biết anh ta cùng anh trước đây xảy ra chuyện gì, nhưng mà em sẽ không như anh ta, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng sẽ không rời khỏi anh”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hắn rất cần một người cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, hắn lúc trước phòng trừ trong

ngoài cũng vẫn để Tiêu Dật bị lọt lưới, cho dù hẳn có cẩn thận đến đâu đi chăng nữa thì Tiêu Dật cũng đã có suy nghĩ muốn rời đi trong đầu thế cho nên hẳn nhận ra một điều rằng muốn chiếm được người khác trước hết phải chiếm được suy nghĩ của họ. Nếu như Tiêu Dật cũng nói ra câu giống như của Lâm Chí Huyền lúc này thì tốt quá, hẳn rất muốn nghe lời nói này từ trong miệng của Tiêu Dật, muốn nghe thấy cậu nói yêu hẳn, có điều Tiêu Dật từ trước đến nay lại không hề chạm tới những câu nói thế này. Trình Kiệt gỡ tay của Lâm Chí Huyền ra khỏi eo của mình:

“Tôi phải đi gặp đối tác kinh doanh để ký hợp đồng”

Lâm Chí Huyền ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, có một điều mà Lâm Chí Huyền vĩnh viễn không thể bắt chước được Tiêu Dật chính là cậu không dám nhìn vào mắt của Trình Kiệt, mỗi khi hẳn nói ra một câu nào đó cậu không dám nhìn lâu vào ánh mắt hẳn để xem hẳn có nói thật hay là không, bởi vì cậu sợ mình sẽ nhìn ra được điều giả dối từ hẳn. Tiêu Dật thì khác, cậu luôn luôn dùng đôi mắt lớn kia nhìn vào mắt của Trình Kiệt thăm dò rất lâu, chỉ cần hẳn có ý đồ muốn che giấu là cậu có thể nhìn ra được, nếu như không nhìn ra được chính là do Trình Kiệt chợt dạ đột nhiên quay đầu đi chỗ khác không muốn để cậu xem.

Lâm Chí Huyền gật đầu, Trình Kiệt không nói đồng ý hay là không đồng ý cho nên cậu sẽ tự ngầm định là hẳn đã cho cậu một cơ hội, cậu nên tin tưởng hẳn tuy rằng chỉ là diễn ở ngoài mặt thôi cũng được bởi vì Trình Kiệt là một người không muốn giải thích nhiều với người khác:

“Được, buổi tối chúng ta cùng đi ăn tối có được không?”

Trình Kiệt đột nhiên nghĩ tới Tiêu Dật, ngày hôm qua nhân lúc Tiêu Dật ngủ say hẳn đã lấy hết toàn bộ giấy tờ tùy thân của Tiêu Dật giấu đi, hẳn sợ Tiêu Dật sẽ lại bỏ đi cho nên hẳn không còn có cách nào khác cả mới giữ lại giấy tờ quan trọng của cậu. Nếu như hẳn buổi tối hôm nay ở nhà rất có khả năng hẳn sẽ cùng Tiêu Dật ngồi ăn tối, nhưng mà ngầm lại việc làm

này là không nên, hấn sợ khi hấn ngồi ăn cơm cùng cậu hấn sẽ lại một lần nữa quỳ gối trước cậu, hấn sẽ lại không thể phân biệt được phải trái đúng sai trong những lời cậu nói, hấn không dám nói chuyện hay là tiếp xúc với cậu quá lâu ngoại trừ lúc thần chí cậu không được tỉnh táo bởi vì khi cậu tỉnh táo rồi hấn khẳng định sẽ lại không cứng rắn được với cậu. Trình Kiệt cũng chẳng biết mình muốn làm gì với Tiêu Dật nữa, trong đầu thì nghĩ muốn giữ cậu lại ở bên cạnh để cho cậu chuộc lỗi vì những chuyện mà cậu đã làm với hấn, nhưng khi đứng đối diện cậu rồi một chút nhần tâm cũng chẳng tại sao không còn.

Lâm Chí Huyền thấy Trình Kiệt rất lâu vẫn không trả lời mình thế cho nên cậu liền tự động nói trước một câu thế này rồi rời đi:

“Buổi tối lúc 8 giờ có được không, anh tới ký túc xá đón em nhé”

Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Lâm Chí Huyền một lúc rồi cũng rời đi. Buổi trưa ngày hôm đó Trình Kiệt tới bệnh viện của Tổng Tâm Lan làm một vài kiểm tra về tâm lý, Tổng Tâm Lan loay hoay một hồi cũng không dám hỏi chuyện của Tiêu Dật:

“Buổi tối ngày hôm nay cô đón Kỷ Mặc giúp tôi, nhân tiện cho nó ngủ ở nhà cô một đêm đi”

Tổng Tâm Lan nhú mày:

“Đứa nhỏ đó nhất định sẽ không chịu ngủ qua đêm đâu, tính khí của nó cậu cũng không phải không biết... hơn nữa cậu không nên đối xử với một đứa nhỏ như thế, chuyện giữa cậu và Tiêu Dật căn bản không liên quan đến nó”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hấn chậm rãi đứng dậy rời khỏi phòng bệnh của Tổng Tâm Lan. Điện thoại của Tiêu Dật có định vị, Trình Kiệt cũng buổi tối hôm qua đã bí mật cài đặt vào máy của cậu, hấn mang di động tới nhìn xem mới phát hiện ra Tiêu Dật đang ở rất gần nơi này, Trình

Kiệt theo định vị trên điện thoại lái xe tới nơi đó nhận ra đó là một quán cà phê. Trình Kiệt không xuống xe mà ngồi ở trong xe nhìn tới phía chiếc bàn cạnh cửa sổ nơi cậu đang ngồi ở đó, có vẻ như là Tiêu Dật đang đợi người cho nên hiện tại cậu mới liên tục nhìn vào điện thoại, Trình Kiệt hí hóp mắt quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của Tiêu Dật. Trời đã vào thu, khí trời se se lạnh, tia nắng yếu ớt len lỏi chiếu đến phía sau góc lưng của Tiêu Dật. Tiêu Dật không phải là một người quá mức đẹp trai nhưng lại khiến cho Trình Kiệt hấn hăng rơi vào một mớ hỗn độn đầu đầu, tính cách của cậu không phải dễ chịu nhưng lại vẫn có thể làm cho hấn tập trung kiên nhẫn mà chiều theo.

Trình Kiệt ngồi một lúc thì hấn phát hiện ra có một chiếc xe đi vào trong quán cà phê rồi dừng lại, có một người đàn ông quen mắt từ trong đó bước xuống, Trình Kiệt không cần phải xem xét điều gì cả đã trực tiếp mở cửa xe rồi nhanh chóng băng qua đường, hấn không thể nào bình tĩnh được khi thấy Đỗ Thư Cách xuất hiện ở nơi có Tiêu Dật như vậy. Đỗ Thư Cách vừa mới bước vào đến chỗ Tiêu Dật định ngồi xuống thì đã có một luồng gió lạnh ở phía sau lưng hấn, lúc hấn quay lại thì nhận ra Trình Kiệt đang nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật có ý định kéo đi. Đỗ Thư Cách phản ứng kịp thời cũng nắm lấy cổ tay còn lại của Tiêu Dật, Trình Kiệt mất kiểm soát trong chớp mắt cứ như thế vung nắm đấm đâm thẳng vào mặt của Đỗ Thư Cách. Tiêu Dật này giờ vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu đột nhiên thấy hai người này đánh nhau thì giật mình vội vã giật tay ở phía Đỗ Thư Cách lại rồi quay người ôm lấy Trình Kiệt kéo hấn ra xa. Đỗ Thư Cách cũng không chịu kém phần, hấn ta nhanh tay lao về phía trước túm lấy cổ áo của Trình Kiệt, nhân viên trong quán lúc này mới chạy ra ngăn hai người lại nhưng mà có vẻ như cũng không làm giảm bớt căng thẳng được.

Tiêu Dật bị Trình Kiệt đẩy mạnh sang một bên, hấn lao tới đánh Đỗ Thư Cách, Đỗ Thư Cách tránh được cú đấm kia của hấn rồi cũng vung tay đâm lại. Hai người bọn họ không hề hé răng bất cứ một lời nào cứ như vậy giống như hai con mãnh thú lao vào cắn xé nhau, mãi cho đến khi mọi đồ

đặc trong quán cũng bị hai người bọn họ làm lộn xộn đổ vỡ hết, mãi cho đến khi Tiêu Dật hét lên không biết bao nhiêu lần thì hai người họ mới chịu dừng lại:

“Dừng tay lại đi, Trình Kiệt!”

Trình Kiệt đột nhiên đưa mắt nhìn thẳng về phía Tiêu Dật, trong ánh mắt của hắn có tia phản nộ rất đáng sợ, Tiêu Dật giật mình lùi lại một bước, hành động này của cậu khiến cho Trình Kiệt tưởng nhầm là cậu chuẩn bị bỏ trốn chính vì thế hắn đã nhanh chóng tóm lấy tay của cậu rồi kéo cậu rời khỏi quán cà phê này thật nhanh. Đỗ Thư Cách ở phía sau đuổi theo nhưng lại bị toàn bộ nhân viên trong quán chặn lại muốn tính tiền tổn thất thế cho nên Đỗ Thư Cách một lần nữa lại để Trình Kiệt kéo Tiêu Dật đi.

Trình Kiệt kéo tay Tiêu Dật băng qua đường lớn, may mắn lúc hai người đi qua đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nếu không khẳng định sẽ rất nguy hiểm. Tiêu Dật bị đẩy mạnh vào trong xe, đầu nhỏ đập vào thành ghế phía sau khiến cho cậu có điểm choáng váng, Trình Kiệt tiếp theo sau đó liền ngồi vào ghế lái khởi động xe rời đi. Tiêu Dật lo lắng nhìn thấy trên gương mặt của Trình Kiệt vẫn còn đang chảy máu, lại nhìn thấy trên tay hắn có những vết thương thì giật mình:

“Trình Kiệt anh...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã hét lớn:

“Im miệng!”

Tốc độ lái xe của Trình Kiệt tăng lên, Tiêu Dật sợ sẽ gặp tai nạn cho nên không ngừng ở bên cạnh hắn hét lớn:

“Trình Kiệt, anh dừng lại đi”

Mọi lời nói của Tiêu Dật lúc này đều trở nên vô nghĩa, Trình Kiệt hoàn toàn không thể nghe thấy được những lời của cậu nói. Tốc độ xe di chuyển nhanh đến chóng mặt, trên đường có vài chiếc xe phải phanh gấp vì Trình Kiệt, mỗi lần như thế trái tim của Tiêu Dật lại suýt chút nữa nhảy ra ngoài. Trình Kiệt đưa Tiêu Dật trở về nhà của mình, hắn vẫn như thế nửa lời không nói kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật mở cửa rồi bước vào. Tiêu Dật vừa đi vừa cố gắng gỡ tay của Trình Kiệt ra:

“Trình Kiệt, chúng ta nói chuyện một chút...”

Kế đó Tiêu Dật bị đẩy mạnh vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt, sau đó thì cánh cửa kia đóng sập lại, Tiêu Dật bị Trình Kiệt nhốt lại ở trong phòng. Tiêu Dật đưa tay muốn thử mở cửa nhưng không được, rất nhanh sau đó phía bên ngoài phòng khách truyền ra tiếng đồ đạc đổ vỡ, cậu sợ hãi gõ cửa nói lớn:

“Trình Kiệt, anh mau thả em ra... Trình Kiệt...”

Mỗi lần có tiếng thủy tinh đổ vỡ thì trái tim của Tiêu Dật lại thót lên một nhịp, hai tay cậu đập mạnh vào cửa gỗ đến mức cũng bị đau, giọng nói ở bên trong xen lẫn tiếng khóc không ngừng gào lớn nói Trình Kiệt mở cửa ra. Tiêu Dật biết chuyện Trình Kiệt bị mắc bệnh, vừa mới rồi cũng chính mắt cậu chứng kiến được hắn điên rồi kích động đến nhường nào, không phải cậu sợ hắn sẽ làm gì mình mà là cậu sợ hắn sẽ tự làm tổn thương chính bản thân hắn. Những năm tháng cậu không có ở đây có lẽ thời gian đầu Trình Kiệt đã rơi vào trạng thái như thế, có lẽ hắn đã không quan tâm đến mạng sống của mình mà điên cuồng như thế, có lẽ hắn suýt chút nữa đã mất mạng rồi. Tiêu Dật bật khóc ngồi xuống dưới sàn, cứ nghĩ đến chuyện Trình Kiệt vì cậu mà có thể không còn cậu lại cảm thấy vô cùng đau khổ, cứ nghĩ đến chuyện vì những lời nói kia của cậu làm cho hắn chẳng khác nào rơi xuống vực thẳm tuyệt vọng khiến cho cậu cảm thấy cũng tự trách chính bản thân mình hơn. Tiêu Dật ngồi ở trong phòng không biết làm cái gì cả, cậu cảm thấy mình thật là vô dụng, tiếng đồ vỡ đã kết thúc Tiêu Dật

vẫn không thể ngừng khóc, bàn tay trầy xước vì nãy giờ đập mạnh vào cửa cũng không còn thấy đau đớn gì cả, cậu như thế nào lại trở thành một ác quỷ đã suýt chút nữa lấy đi mạng sống của Trình Kiệt rồi.

Cánh cửa phòng không mở, Tiêu Dật cũng không ngừng khóc, khóc đến mức hai mắt sưng đỏ lên, khóc đến mức nước mắt rơi xuống ướt đầm cả khuôn mặt, khóc đến mức cổ họng đau rát, khóc đến mức trái tim trong ngực như chết lặng đi. Chưa bao giờ Tiêu Dật lại cảm thấy hối hận như lúc này, chưa bao giờ cậu vì một người mà quên đi bản thân mình như thế và cũng chưa bao giờ cậu vì một người mà nghĩ tới việc sẽ mang cả sinh mệnh của mình tặng cho người đó. “Cách” một tiếng, Tiêu Dật mở mắt vội vã đứng dậy xoay nắm cửa mở ra, lúc cánh cửa kia mở ra cậu nhìn thấy Trình Kiệt đứng ở đó, cậu không quan tâm cái gì cả, cũng không trách mắng hấn mà đã trực tiếp lao vào lòng hấn rồi đưa tay ôm chặt lấy eo hấn:

“Trình Kiệt, cho em một cơ hội có được không?”

Chỉ trong một buổi sáng Trình Kiệt nghe thấy câu nói này hai lần của hai người, cũng chỉ trong một buổi sáng hấn lại dễ dàng bạo phát kích động không thể kiềm chế, lại chỉ trong một buổi sáng làm cho cả hai người đồng thời rơi nước mắt. Có điều xúc cảm trong lòng lại hoàn toàn khác nhau, Trình Kiệt đành chỉ toàn bộ động tác, hấn vốn định đợi đến khi Tiêu Dật mở cửa ra sẽ nói với cậu rằng hấn sẽ khóa cậu lại trong căn phòng này không cho cậu ra ngoài nữa, nhưng khi thấy Tiêu Dật hai mắt đỏ hoe lao vào trong lòng hấn ôm chặt nức nở nói ra câu nói kia khiến cho hấn ngã vào một khoảng trầm mặc. Tiêu Dật khóc đến mức ngực áo sơ mi trắng của Trình Kiệt cũng phải thấm đẫm nước mắt của cậu, khóc đến mức cả người cũng muốn mềm đi, nhưng mà vòng tay kia trước sau vẫn ôm chặt không có ý định buông hấn ra:

“Trình Kiệt sau này cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”

Quá mức bất ngờ khiến cho Trình Kiệt không thể nào thích nghi được, hẳn ngoài im lặng vẫn là im lặng, hẳn nghĩ Tiêu Dật không nói dối hoặc có thể là hẳn không đủ khả năng để phát hiện ra sự diễn xuất của cậu trong lúc này. Tiêu Dật ở trong lồng ngực của Trình Kiệt nức nở đến mức đôi vai run rẩy, giọng nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt, em rất yêu anh...”

Trình Kiệt giật mình, hẳn chưa bao giờ nghe được lời nói kia từ trong miệng của Tiêu Dật cả, hẳn đưa tay xuống dưới muốn đẩy Tiêu Dật ra một chút để nhìn cậu nhưng mà Tiêu Dật lại tưởng Trình Kiệt ghét bỏ cậu, không tin tưởng cậu cho nên lực tay ở phía dưới càng thêm siết chặt ôm lấy hẳn hơn, cậu vội vã nói tiếp:

“Em xin lỗi Trình Kiệt, lúc trước là em không đúng, em xin lỗi Trình Kiệt. Em không nghĩ đến chuyện anh lại dễ mất kiểm soát như vậy, càng không nghĩ đến chuyện anh sẽ tự làm tổn hại bản thân mình, em thật sự không nghĩ rằng anh sẽ như vậy, nếu như em biết được em nhất định sẽ không rời khỏi anh lâu như thế, em nhất định sẽ ở bên cạnh anh. Trình Kiệt em thật sự rất yêu anh, yêu anh đến mức có thể trao cho anh cả sinh mệnh này, Trình Kiệt hãy cho em một cơ hội có được không, em sẽ dành cả cuộc đời này để yêu anh, có được không?... Trình Kiệt cầu xin anh đừng kích động như vậy, đừng liều mạng như vậy, bởi vì anh là sinh mệnh của em...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 136: Cùng Nhau Quên Đi

Tiêu Dật kiễng chân hôn vào môi của Trình Kiệt, hai tay đưa lên bao lấy gương mặt của hắn, thật cẩn thận né tránh vết thương ở bên khóe miệng hắn. Tiêu Dật dùng đầu lưỡi tách mở khoang miệng của Trình Kiệt, đôi mắt của Tiêu Dật nhắm lại cậu muốn thông qua nụ hôn này mang tình yêu của mình dần dần truyền cho Trình Kiệt. Trình Kiệt không đẩy Tiêu Dật ra nhưng lại không đáp lại Tiêu Dật khiến cho cậu càng thêm hoảng sợ, cậu sợ ngay cả khi mình nói ra những lời nói thật lòng như vậy mà Trình Kiệt cũng không tin cậu. Tiêu Dật khẽ rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, cậu dùng ánh mắt ngập nước kia chân thành nhìn hắn lâu thật lâu.

Trình Kiệt nghe thấy rất rõ ràng lời nói kia của Tiêu Dật, cũng nhìn thấy được sự thành thật trong đôi mắt cậu, nhưng mà Trình Kiệt rất sợ một ngày Tiêu Dật sẽ nhân lúc hắn mất cảnh giác mà lại rời khỏi hắn như 5 năm về trước, thế cho nên ngay tại lúc này Trình Kiệt đang loạn đấu tranh tư tưởng trong đầu làm thế nào để giải quyết chuyện này tốt nhất, làm thế nào để cho Tiêu Dật sẽ ở bên cạnh hắn vĩnh viễn.

Tiêu Dật bắt đầu lo lắng bởi vì Trình Kiệt không hề có hành động gì tiếp theo cả, cậu lại khóc vì sợ hãi, ánh mắt ngập nước kia chưa bao giờ ngừng nhìn Trình Kiệt cả:

“Trình Kiệt, anh thật sự ghét bỏ em rồi sao?”

Trình Kiệt giật mình, mỗi lần Tiêu Dật rơi nước mắt liền có thể chạm tới nơi sâu thẳm nhất trong trái tim của hắn, mỗi lần cậu khóc hắn liền sẽ tự

động đau lòng. Trình Kiệt chậm rãi đưa tay lên gương mặt của Tiêu Dật giúp cậu lau nước mắt, nhưng mà hăn trước sau chỉ im lặng như vậy mà không hề hé răng nửa lời nào. Tiêu Dật kiễng chân hôn tới phía cần cổ của Trình Kiệt, đôi tay đưa tới muốn cởi ra cúc áo trên ngực hăn, cúc áo cởi tới đâu cậu sẽ hôn tới chỗ đó, cả người cậu luôn sát vào Trình Kiệt không hề có ý định rời ra. Cúc áo thứ hai của Trình Kiệt bị mở ra, hăn liền ngay lập tức ngăn chặn hành động kia của Tiêu Dật lại:

“Tiêu trưởng thôn, cậu là đang thương hại tôi có phải không?”

Tiêu Dật bật khóc, ai gọi cậu như thế nào cũng được nhưng mà riêng Trình Kiệt thì cậu chỉ muốn hăn gọi cậu là Tiểu Dật như lúc trước mà thôi. Tiêu Dật biết quá khó để Trình Kiệt chấp nhận chuyện này ngay lập tức, cậu vừa mới trở về liền nói yêu hăn như vậy ai mà tin được đây:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt xoay người đi tới phía ghế sofa muốn ngồi xuống, Tiêu Dật nhanh chóng đi theo hăn, cậu từ phía sau lưng đưa tay ôm lấy eo hăn, đầu nhỏ cũng ghé sát vào tấm lưng rộng kia:

“Trình Kiệt, em xin lỗi. Anh không còn thích em như trước nữa cũng được, nhưng mà anh đừng đẩy em ra có được không, Trình Kiệt đừng ghét bỏ em có được không?”

Câu nói cuối cùng kia mang theo tia cầu xin đáng thương khiến cho hàng phòng thủ cuối cùng trong lòng Trình Kiệt cũng bị đổ vỡ, hăn quay lại phía sau cúi đầu hôn lên đôi môi của Tiêu Dật, tay của hăn giữ chặt lấy cần cổ của cậu, tay còn lại hấp tấp muốn mang cúc áo sơ mi của cậu mở ra. Tiêu Dật nhắm mắt, nước mắt vẫn luôn tuôn rơi này giờ không sao dừng lại được, Trình Kiệt cảm nhận được vị mặn kia ở bên khóe môi mình liền hơi dừng lại một chút khe khẽ nói một câu thế này:

“Tiểu Dật đừng khóc”

Đã rất lâu rồi Tiêu Dật không nghe thấy được hai tiếng Tiểu Dật từ trong miệng của Trình Kiệt, bây giờ nghe được rồi trong lòng cậu liền kích động, cậu đưa tay ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt, Trình Kiệt thuận thế bế lấy cậu đi vào trong phòng ngủ.

Trình Kiệt một lần nữa vì Tiêu Dật mà buông xuống mọi nghi ngờ cảnh giác, hẳn không muốn nghĩ quá nhiều nữa, hẳn hiện tại chỉ muốn tin tưởng hoàn toàn vào lời nói kia của Tiêu Dật mà thôi. Trình Kiệt dùng chân đá cánh cửa phòng ngủ lại, rèm cửa màu tối trong phòng vẫn còn đang mở, từng tia nắng mùa thu chiếu vào bên trong làm sáng bừng một khoảng, Tiêu Dật nhắm mắt hẳn tưởng chừng còn nhìn thấy được trên đôi lông mi kia của cậu vẫn còn đọng lại giọt nước mắt chưa kịp khô. Trình Kiệt cúi đầu hôn lên đôi mắt của Tiêu Dật, sau đó liền nhanh chóng mang quần dài trên người cậu cởi ra. Tiêu Dật hơi căng thẳng một chút, lúc trước là do cậu mượn rượu làm càn, bây giờ là chân chính tỉnh táo cùng Trình Kiệt phát sinh quan hệ sau 5 năm, mọi động tác hành động hiện tại của cậu bắt đầu có chút luống cuống không biết phải nên phối hợp sao với hẳn. Trình Kiệt đè lên người Tiêu Dật, bàn tay hẳn luồn vào trong quần lót của cậu sờ lấy hai mông cậu, Tiểu Kiệt Kiệt sớm đã muốn vì xúc cảm sung sướng kia mà dựng thẳng, hẳn biết Tiêu Dật đang căng thẳng cho nên hẳn không muốn để mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Trình Kiệt ngồi dậy, chậm rãi mang quần lót của cậu cởi ra, ánh sáng ngoài trời khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy rõ ràng được thân thể mình đang phơi bày, ngay cả ánh mắt chứa đầy tình dục kia của Trình Kiệt cậu cũng đều nhìn thấy rõ:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt tách hai chân cậu ra, hẳn gục đầu vào giữa đùi cậu, đầu lưỡi bắt đầu vươn ra liếm lấy nơi những nơi mẫn cảm đó. Tiêu Dật run rẩy, hai chân cũng muốn tách rộng ra, mông hơi đẩy lên một chút ham muốn Trình Kiệt chạm vào những nơi sâu hơn. Tiêu Dật cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ, nhưng cuối cùng vẫn phải bật ra tiếng kêu rên nho nhỏ đó:

“Ừm...”

Trình Kiệt mang đầu lưỡi tiến vào bên trong động nhỏ của cậu, Tiêu Dật nức nở một chút gọi tên của hắn:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đưa lưỡi tiến càng sâu càng khiến cho Tiêu Dật run rẩy mất đi sức lực bấy nhiêu, Tiêu Dật cảm giác giống như sắp nổ tung bức bách, cậu đành đưa tay xuống nắm lấy nó bắt đầu vuốt ve thật mạnh bạo. Trình Kiệt phát hiện ra hành động kia của Tiêu Dật thì dừng lại, hắn đưa tay nắm lấy cổ tay của cậu kéo sang một bên không cho phép cậu tự thỏa mãn mình.

“Ừm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt bế Tiêu Dật ngồi ở trên đùi mình, quần áo trên người hắn vẫn còn nguyên vẹn nhưng Tiêu Dật hiện tại chỉ khoác một chiếc áo sơ mi ở trên người đã bị mở ra tất cả hàng cúc, phía dưới cậu trống không cho nên khi cậu ngồi ở trên đùi của Trình Kiệt cảm nhận được rất rõ ràng gậy lớn cứng nóng kia của hắn đang chọc ở mông của cậu. Tiêu Dật ôm lấy cần cổ của Trình Kiệt, khuôn miệng áp sát vành tai hắn thở dốc:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt xoa nắn cặp mông của Tiêu Dật nhưng lại không có ý định làm cái gì tiếp theo cả, thỉnh thoảng ngón tay thon dài của hắn sẽ cố tình đưa xuống trước cửa động của cậu khiêu khích một chút, mỗi lần như thế Tiêu Dật lại giật mình cứng người bật ra tiếng rên rỉ kiều mị cùng tiếng cầu xin tha thiết:

“Trình Kiệt... tiến vào... ừm...”

Trình Kiệt liên tục kích thích nơi mẫn cảm của Tiêu Dật, hắn muốn nhân lúc này hỏi cậu một vài chuyện:

“Tiêu Dật, ở lại Bắc Kinh với anh có được không?”

Tiêu Dật thở dốc ưm a, mông nhỏ cũng bắt đầu không chịu yên phận mà ở trên đùi của Trình Kiệt ma sát thật mạnh vào nơi đó:

“Trình Kiệt... em sẽ ở với anh mà...”

Trình Kiệt giữ lấy eo của Tiêu Dật, cố định vật nhỏ nghịch ngợm này ở trong lòng, hấn hôn vào vành tai của cậu một cái:

“Sau này đừng rời xa anh nữa có được không?”

Tiêu Dật khẽ gật đầu:

“Được... em sẽ không rời xa anh nữa”

Trình Kiệt lại vuốt ve gốc đùi non mềm của Tiêu Dật, vuốt đến nơi có hai viên bi nhỏ đang ngày một lớn lên cứng rắn kia. Tiêu Dật khẽ lắc đầu mê loạn không thể chịu được sự khiêu khích này của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... em... anh đừng như vậy nữa”

Trình Kiệt thu tay lại rồi nhắc mông Tiêu Dật để cậu ngồi xuống giường:

“Vậy em giúp anh mở khóa quần đi”

Tiêu Dật đỏ mặt không biết vì xấu hổ hay là vì cậu bị dục vọng lấp kín, Tiêu Dật đưa tay mang cúc quần của Trình Kiệt mở ra, sau đó kéo khóa quần của hắn xuống, từ trong quần lót kia lấy ra Tiểu Kiệt Kiệt cứng nóng đến kinh người. Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt, mắt thấy hắn không có ý định làm cái gì cả cho nên cậu liền e dè một hồi cầm lấy Tiểu Kiệt Kiệt kia chậm rãi xoa nắn:

“Trình Kiệt... anh giúp em có được không?”

Trình Kiệt nâng cằm Tiêu Dật lên một chút, đầu ngón tay đưa đến môi mỏng của cậu khẽ miết, kế đó hần liền dứt ngón tay trở vào trong miệng cậu, ngón tay kia ở trong khoang miệng cậu nghịch qua nghịch lại rất lâu, lâu đến mức nước miếng cũng phải chảy ra dính lại bên khóe miệng Tiêu Dật nhìn vô cùng đắm mê.

Trình Kiệt đẩy Tiêu Dật nằm ngửa xuống giường, thân thể mỏng manh nhỏ nhắn kia một lần nữa phơi bày trước mặt hần, Tiêu Dật ánh mắt mê man đắm chìm trong dục vọng, Trình Kiệt đưa tay sờ hết toàn bộ mọi nơi trên da thịt của cậu, mỗi lần đầu ngón tay của hần di chuyển đến đâu thì Tiêu Dật sẽ không ngừng bật ra tiếng rên rỉ bạo phát. Trình Kiệt nắm lấy cổ chân của Tiêu Dật, hần cúi đầu hôn lên cổ chân cậu, hần muốn vĩnh viễn giam giữ đôi chân này, nụ hôn đó sẽ giống như một lời nguyện khiến cho Tiêu Dật cho dù có ý định muốn đi đâu chẳng nữa cũng phải tự động quay trở về với hần.

“Tiêu Dật, nói em yêu anh đi”

Tiêu Dật nói, dùng cả sâu thẳm trái tim mình nói ra lời nói kia:

“Em yêu anh”

Trình Kiệt đã nghe thấy, hần đang ngồi trên đùi cậu chuẩn bị đưa Tiêu Kiệt Kiệt tiến vào cậu:

“Nói em sẽ ở bên cạnh anh, không rời xa anh... vĩnh viễn!”

Tiêu Dật bắt đầu cảm nhận được sự trướng đau phía dưới, cậu nắm chặt lấy ga trải giường cố gắng nói thật rõ ràng:

“Em sẽ luôn bên cạnh anh, không rời xa anh... vĩnh viễn”

Trình Kiệt gỡ tay của Tiêu Dật ra khỏi ga trải giường, hần đưa tay của mình luồn vào trong đầu ngón tay của Tiêu Dật, mười đầu ngón tay đan lấy

nhau siết chặt không có ý định buông lỏng suốt cả một quá trình. Tiêu Dật đau quá, phía dưới giống như bị dày vò đến chết đi sống lại, thứ kia của Trình Kiệt chẳng khác nào một thanh sắt vừa rút ra khỏi lò nung hiện tại cứ điên cuồng ra vào trong nơi đó của cậu. Tiêu Dật bị đau không nhịn được nữa, cậu lắc đầu cố gắng cầu xin:

“Trình Kiệt... em đau quá”

Trình Kiệt quả thật chậm rãi lại một chút, Tiêu Dật Dật của cậu không ngừng ma sát vào vùng bụng rắn chắc của Trình Kiệt, vất vả lắm cậu mới có thể giải phóng được những thứ nặng trĩu kìm nén này giờ ra ngoài. Tiêu Dật hiện tại mới bắt đầu cảm thấy được phía dưới có khoái cảm đang được lấp đầy, tiếng nước dâm mỹ phát ra từ nơi đó khiến cho cả căn phòng ngập tràn thứ âm thanh ái muội. Tiêu Dật gương mặt đỏ bừng, trên dưới thân thể đều có dấu vết hoan ái rõ ràng, cậu đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, người tên Lâm Chí Huyền... anh...”

Trình Kiệt khàn giọng cắt ngang lời của Tiêu Dật:

“Cậu ta là tình nhân”

Tiêu Dật trái tim run rẩy, tuy rằng vị trí tình nhân kia chỉ là tạm thời mà thôi nhưng mà cậu không muốn chia sẻ Trình Kiệt với bất cứ ai cả, cậu chỉ muốn Trình Kiệt dành hết sự quan tâm cưng chiều cho cậu mà thôi. Tiêu Dật đưa hai tay lên chạm vào má của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh hiện tại không cần tình nhân nữa rồi có phải không?”

Trình Kiệt không trả lời mà hôn lên đôi môi của Tiêu Dật, hân đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng cậu, phía dưới bắt đầu di động thân thể điên cuồng, chiếc giường chắc chắn vững chãi như thế cũng vì sức lực kinh người kia của Trình Kiệt làm cho dung chuyển thỉnh thoảng còn phát ra

tiếng kêu kéo kẹt của gỗ. Tiêu Dật vốn muốn kêu la nhưng lại bị Trình Kiệt dùng miệng chặn lại, cậu chỉ còn biết cố gắng há miệng thật lớn để đón lấy không khí vào trong phổi, Tiêu Dật càng mở miệng lớn bao nhiêu thì Trình Kiệt càng có thể tùy ý dày vò khoang miệng kia của cậu bấy nhiêu, hắn cắn lấy đầu lưỡi cậu mút mạnh, hắn mang đầu lưỡi của mình tiến thật sâu vào trong cổ họng cậu, hắn điên cuồng càn quét, hắn say mê đắm chìm, hắn cuối cùng lại có được Tiêu Dật, hắn cuối cùng lại có cơ hội cùng hồ ly nhỏ này ở cùng một chỗ ân ái triền miên.

Vốn tưởng rằng Trình Kiệt sau khi bắn ra mọi tinh túy vào người Tiêu Dật sẽ dừng lại, nhưng mà hắn lại tiếp tục xoay người cầu lại, để cho cậu quỳ xuống giường, cặp hông căng vênh nhắc lên cao. Tiêu Dật tuy rằng rất mệt mỏi nhưng cậu lại không muốn làm cho Trình Kiệt mất hứng, cậu muốn làm cho hắn cảm thấy thật sung sướng, muốn làm cho hắn không thể nào quên được cậu, muốn làm cho hắn chỉ cần cậu mà thôi.

“Trình Kiệt, trước đây anh nói trên đời này anh chỉ cần có em là đủ, em là tất cả của anh... bây giờ vị trí của em trong lòng anh còn được nguyên vẹn như vậy hay không?”

Trình Kiệt mang Tiểu Kiệt Kiệt cắm sâu vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật nắm chặt hai tay vào ga trải giường nhắm nhin:

“Trình Kiệt, anh cho dù có dạy dỗ người khác như thế nào cũng vĩnh viễn không thể biến họ thành em được đâu. Em trở về rồi, em nhất định sẽ dùng tất cả những gì em có để đánh đổi cho anh một tình yêu hoàn mỹ nhất, em nhất định sẽ yêu em, bù đắp những tổn thương mà em đã gây ra cho anh”

Trình Kiệt nhú mày đình chỉ động tác, Tiêu Dật vì sao lại biết chuyện hắn đào tạo người khác thành cậu. Tiêu Dật cảm nhận được người phía sau bị giật mình liền nói tiếp:

“Trình Kiệt, anh sau này có thể xóa đi toàn bộ đoạn ký ức 5 năm về trước hay không, từ chuyện lời nói năm ấy cho đến chuyện em đã kết hôn sinh con rồi. Em cũng sẽ không nhớ tới chuyện 5 năm trước đây nữa, cho dù anh có quen với bao nhiêu người tình, anh có cùng họ làm cái gì đi chăng nữa em cũng sẽ không tìm hiểu hay là suy nghĩ gì cả. Chúng ta cùng nhau bắt đầu lại được không, coi như chuyện 5 năm trước không hề tồn tại, chỉ cần nhắm mắt một cái liền cùng nhau quên đi”

Trình Kiệt điên loạn một lúc liền bắn ra ở trong mộng của Tiêu Dật, lúc hăn thu Tiểu Kiệt Kiệt lại còn nhìn thấy thứ chất dịch trắng kia tràn ra sau mộng cậu, hình ảnh này vô cùng mê hoặc khiến cho thần trí của hăn lại bắt đầu rơi vào tình dục. Trình Kiệt để Tiêu Dật nằm thẳng người xuống, hăn nằm xuống kế bên cậu ôm lấy cậu vào trong lòng, ngón tay không yên phận ở sau mộng cậu xoa xoa thứ chất dịch kia khắp da thịt sau mộng. Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang làm cái gì với mình nhưng mà cậu cứ mặc kệ, cậu thao thao bất tuyệt nằm trong lồng ngực hăn nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, chúng ta cùng nhau nuôi Kỳ Mặc có được không, mẹ của nó và em đã ly hôn rồi”

Tiêu Dật không muốn giải thích với Trình Kiệt quá nhiều chuyện trong quá khứ, cậu muốn hăn cùng cậu đều quên đoạn ký ức đau buồn kia. Tiêu Dật không nói cho Trình Kiệt biết tại sao cậu lại đột nhiên rời khỏi hăn, cũng không nói cho hăn biết vì sao cậu lại cùng Thẩm Tiểu Thúy kết hôn, những chuyện liên quan đến Tiêu Kỳ Mặc tất cả cậu đều không muốn nhắc tới nữa. Cậu muốn cậu và hăn cùng quên đi hết tất cả, cũng bắt đầu lại một cuộc sống mới, một cuộc sống chỉ có tình yêu hoàn mỹ của cậu và hăn mà thôi.

Trình Kiệt cũng không muốn hỏi Tiêu Dật thêm bất cứ điều gì cả, tuy rằng trong lòng hăn muốn hỏi cậu rất nhiều nhưng mà hăn quả thật muốn bắt đầu lại mọi thứ với cậu, hăn muốn cậu và hăn lại giống như trước đây

cùng nhau vui vẻ. Trình Kiệt hôn vào trán của Tiêu Dật, vòng tay cũng siết chặt lấy eo của cậu hơn, hân lên tiếng đáp ứng cậu:

“Được”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 137: Tiêu Dật Không Yên Tâm

Trình Kiệt buổi chiều có một cuộc họp cho nên không thể ở nhà cùng với Tiêu Dật được, Tiêu Dật thì lại muốn theo Trình Kiệt đi làm bởi vì cậu sợ Trình Kiệt đến công ty sẽ gặp mặt Lâm Chí Huyền, cậu không muốn để cho hai người bọn họ có thời gian ở cùng với nhau, cậu sợ Lâm Chí Huyền sẽ cướp đi Trình Kiệt của cậu, thế cho nên lúc này bồn tắm lớn nhà Trình Kiệt đang có hai người cùng nhau tắm rửa. Tiêu Dật tựa lưng vào lồng ngực của Trình Kiệt, Trình Kiệt thuận thế đặt tay lên ngực cậu, này giờ vẫn luôn khẽ trêu đùa điểm nhỏ mẩn cảm kia. Tiêu Dật thỉnh thoảng nhin không được phải nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt kéo xuống, nhưng mà chỉ được một lúc thôi ai đó lại vẫn như cũ không chịu yên phận:

“Trình Kiệt, Kỳ Mặc học ở đâu, buổi chiều hai chúng ta cùng đi đón nó nhé”

Trình Kiệt đang bận nghịch điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật chỉ ừm một tiếng, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ý muốn hãm dừng làm loạn:

“Trình Kiệt, vài ngày nữa em sẽ trở về Thiên Tân, Kỳ Mặc đi lâu như vậy rồi khiến cho ba mẹ em rất lo lắng, nhưng mà anh yên tâm em sẽ quay trở lại ngay”

Trình Kiệt không nói gì cả, hãm không đồng ý cũng không từ chối, trong đôi mắt kia của hãm có một tia lo lắng, đầu ngón tay cũng gấp gáp trên chọc điểm nhỏ ở trước ngực của Tiêu Dật:

“Trình Kiệt, đừng nghịch chỗ đó... rất không được a”

Trình Kiệt dừng lại động tác hắn đưa tay xuống dưới vùng bụng cậu bắt đầu vuốt ve, bụng dưới của Tiêu Dật cũng nhạy cảm không kém, Trình Kiệt xấu xa kia khẳng định là cố ý trêu chọc cậu. Tiêu Dật xoay người ngã vào vai của Trình Kiệt, cậu vòng tay ôm lấy eo hắn nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, tại sao anh có bệnh lại không nói cho em biết? Nếu như em biết thì em nhất định...”

Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, cậu vừa rồi đã nói với Trình Kiệt rằng cùng nhau xóa đi chuyện quá khứ của 5 năm về trước rồi. Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống vật nhỏ trong lòng, bàn tay ôm lấy vai cậu khẽ vuốt ve dọc sống lưng:

“Sao em biết?”

Tiêu Dật ngẩng đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn nhẹ nhàng phớt qua mang theo tia an ủi yêu thương:

“Là Tổng Ngộ Phàm nói cho em, Trình Kiệt anh sau này không cần kích động nhé, anh yên tâm em luôn ở bên cạnh anh”

Trình Kiệt khàn giọng hỏi lại:

“Là thế sao?”

Tiêu Dật có một chút thất vọng trong lòng, cậu không nghĩ Trình Kiệt chỉ thờ ơ hỏi một câu như vậy, có lẽ cảm tình của hắn dành cho cậu không còn nguyên vẹn giống như lúc trước, cũng phải thôi bọn cậu đã xa cách nhau những 5 năm trời rồi mà. Tiêu Dật vẫn như vậy tựa người vào trong lòng Trình Kiệt, cậu nhắm mắt mặc kệ cho những đầu ngón tay xấu xa kia đang ở dưới móng cậu làm loạn, một chốc trong phòng tắm lại bật ra thanh âm rên rỉ kích tình.

“Trình Kiệt... sẽ không kịp giờ mất”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt ép buộc làm thêm một lần nữa, nước trong bồn tắm cũng vì cử động điên cuồng làm cho bắn ra tung tóe, Trình Kiệt mang theo tiếng thở trầm khàn, ánh mắt không rõ tâm tư nhìn sâu vào trong đôi mắt của Tiêu Dật. Tiêu Dật nghĩ Trình Kiệt nhất định là nghĩ đến chuyện gì đó làm cho hắn kích động, thế cho nên cậu mới cảm thấy được có một con người khác trong hắn, vô cùng khác biệt. Tiêu Dật cố gắng trấn an Trình Kiệt, hai tay cậu đặt trên vai hắn:

“Trình Kiệt... ưm... em rất yêu anh”

Quả nhiên câu nói này rất có sức sát thương với Trình Kiệt, khi Tiêu Dật nói ra câu nói đó trong ánh mắt của hắn lóe lên tia ôn nhu, động tác cũng không còn điên cuồng như trước nữa. Tiêu Dật lại nỉ non nói tiếp:

“Em rất yêu anh... Trình Kiệt”

Chẳng ai có thể thay thế Tiêu Dật nói ra câu nói này với Trình Kiệt được, cũng ngoài Tiêu Dật ra chẳng ai có thể làm cho hắn dễ dàng phát bệnh như thế, đương nhiên cũng chẳng một ai có thể giúp hắn chữa trị căn bệnh này ngoại trừ Tiêu Dật. Tiêu Dật giống như một liều thuốc để duy trì mạng sống của Trình Kiệt, uống thuốc thường xuyên sẽ giúp hắn cảm thấy thoải mái, nhưng nếu dứt thuốc ra liền khiến cho hắn rơi vào đau đớn dày vò, Tiêu Dật là một thứ thuốc nguy hiểm của Trình Kiệt, nguy hiểm bởi vì hắn vĩnh viễn không thể cai được, vĩnh viễn không thể tìm ra được một thứ thuốc mới để thay thế, chỉ có thể cả đời gắn liền với cậu.

“Trình Kiệt... em sẽ luôn ở bên cạnh anh, dù cho có chuyện gì đi chăng nữa em cũng sẽ luôn bên cạnh anh... mãi mãi”

Lại một câu nói khiến cho Trình Kiệt bộc lộ điểm yếu của mình, hắn ôm chặt lấy Tiêu Dật, gương mặt vùi vào lồng ngực cậu, giọng nói mang theo tia gấp gáp lo lắng:

“Anh cần em, Tiêu Dật!”

Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt thật đáng thương, nhưng tình yêu của cậu đối với hắn không xuất phát từ lòng thương hại, mà xuất phát từ sâu thẳm trái tim. Tiêu Dật trước đây rất ngại nói ra câu nói em yêu anh với Trình Kiệt, bởi vì khi đó cậu vẫn còn lo lắng rất nhiều điều, cậu sợ mình không thể thực hiện được tình yêu đó đối với hắn cho nên cậu không nói, cậu dành thời gian 5 năm trời để sống theo sự mong muốn của ba mẹ, có lẽ cho đến thời điểm hiện tại cậu cũng nên sống cho chính bản thân mình, sống cho cả Trình Kiệt nữa, Trình Kiệt và cậu thật sự đã chịu đựng quá nhiều thương tổn rồi.

“Trình Kiệt anh yên tâm, sẽ không ai có thể lại xen vào giữa chúng ta nữa”

Lúc hai người rời khỏi bồn tắm, Tiêu Dật hai chân run rẩy bước không vững, Trình Kiệt bế lấy cậu đi vào trong phòng ngủ, nhìn cậu một lượt cuối cùng nói:

“Hay là em ở nhà nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa anh sẽ trở về đưa em đi đón Kỷ Mặc”

Tiêu Dật lắc đầu, cậu nhất định phải theo Trình Kiệt đi làm cho bằng được bởi vì trực giác của cậu luôn thôi thúc cậu thực hiện điều này:

“Không, em muốn đi cùng anh”

Tiêu Dật không có mang quần áo theo, bộ quần áo duy nhất của cậu sớm đã bị Trình Kiệt làm cho tan tành từ lúc này, Trình Kiệt đặt giúp Tiêu Dật một bộ quần áo, cho nên khi quần áo chưa đến Tiêu Dật vẫn ngồi ở trên giường đắp chăn, cậu có thể nghỉ ngơi được một lúc, sau đó bất giác nhắm chặt hai mắt lại ngủ thiếp đi.

Khi quần áo tới Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật đã ngủ rồi, hắn không muốn đánh thức cậu cho nên đành cúi đầu hôn xuống môi cậu một cái rồi lặng lẽ đóng cửa lại rồi đi. Hắn có rất nhiều chuyện cần giải quyết, hắn muốn sau khi Tiêu Dật ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không còn phải bận tâm bất cứ điều gì cả, dĩ nhiên chuyện trước mắt hắn cần giải quyết lúc này chính là Lâm Chí Huyền.

Tiêu Dật mơ một giấc mơ, trong giấc mơ cậu thấy Lâm Chí Huyền nắm tay Trình Kiệt rồi đi, hai người bọn họ bỏ lại cậu ở sau bức tường bằng vô cùng lạnh lẽo, cậu dùng sức phá vỡ bức tường bằng kia nhưng không thể, hai tay cậu đỏ ửng đau nhức vì hơi lạnh, cậu gọi Trình Kiệt rất lớn, gọi rất nhiều, gọi nhiều đến mức ngay cả cổ họng cũng đau rát, gọi đến mức mất đi tiếng nói không thể phát ra bất cứ âm thanh nào nữa, gọi đến khi hơi thở mất ổn định, gọi đến khi cậu mở mắt choàng tỉnh sau cơn mê mới phát hiện mình đang ở trong căn phòng quen thuộc. Tiêu Dật cả người đầy mồ hôi, cậu vội vã tìm kiếm xung quanh không thấy Trình Kiệt đâu cả, lúc lấy điện thoại mở lên nhìn phát hiện ra đã gần 4 giờ chiều rồi, Tiêu Dật lật chăn gấp gấp lấy quần áo gấp gọn gàng ở dưới cuối giường mặc lên người rồi rời đi. Tiêu Dật biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng mà cậu vẫn muốn gấp gấp chạy đi tìm Trình Kiệt, cậu muốn chắc chắn rằng mình luôn được nhìn thấy hắn, muốn chắc chắn rằng không ai có thể nhân lúc cậu không để ý mà cướp mất hắn đi.

Tiêu Dật vừa muốn chạy ra khỏi nhà thì Đại Nhân ở phía sau liền sửa lớn vài tiếng, cậu quay lại nhìn thấy nó đang đứng ở dưới chân dùng ánh mắt đáng thương nhìn cậu, phòng khách có lẽ đã được Trình Kiệt dọn dẹp lại, mấy mảnh đồ vỡ bữa bọn vừa rồi đã không còn, Tiêu Dật nhìn Đại Nhân một chút cuối cùng liền cúi người bế lấy nó mang đi theo cùng. Lúc Tiêu Dật tới Trình thị, nữ tiếp tân ở dưới sảnh không cho cậu vào bên trong, cô ấy nói nếu như không có hẹn trước với Trình Kiệt thì sẽ không được vào, Tiêu Dật có giải thích chỉ cần nói với hắn cậu là Tiêu Dật thì hắn nhất định sẽ để cậu vào, nhưng mà nữ tiếp tân kia vẫn rất cứng rắn lắc đầu xin lỗi.

Tiêu Dật gọi điện cho Trình Kiệt nhưng đều trong trạng thái tắt máy, cậu bắt đầu lo lắng đúng lúc này ở phía sau có một giọng nữ gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật xoay đầu lại phát hiện ra cô gái kia là Tiểu Khiết, Tiêu Dật có một chút lúng túng nhưng sau đó liền đi tới phía cô ấy:

“Tôi muốn lên gặp Trình Kiệt cô có thể giúp tôi được không?”

Tiểu Khiết nhìn Tiêu Dật một lúc cuối cùng cũng gật đầu nói với nữ tiếp tân kia vài câu rồi hai người chậm rãi bước vào trong thang máy đi lên tầng 49.

“Tiêu Dật, thời gian qua cậu đi đâu vậy?” Tiểu Khiết hỏi

Tiêu Dật cúi đầu vuốt ve đám lông mượt trên đầu Đại Nhân im lặng không nói, Tiểu Khiết không thấy Tiêu Dật trả lời mình lại nói tiếp:

“Thời điểm 5 năm về trước công ty suýt chút nữa là phá sản rồi, Trình tổng khi ấy đột nhiên bị bệnh phải sang Nhật Bản điều trị một năm, nếu như không phải có Sở tổng đứng ra lo liệu đảm bảo với tất cả các cổ đông trong công ty thì họ đã đồng loạt rút vốn đầu tư, chuyện đó có phải là liên quan đến cậu hay không?”

Tiêu Dật giật mình, cậu không nghĩ tới Trình Kiệt lại phải mất một năm để điều trị, cũng không biết sự nghiệp của hắn cũng suýt chút nữa vì cậu mà bị hủy hoại, Tiêu Dật lúc này đây chẳng biết nên nói gì mới phải:

“Tiểu Khiết, chúng tôi có một chút hiểu lầm nhưng đã giải quyết ổn thỏa hết rồi”

Tiểu Khiết đột nhiên rơi vào trầm mặc, nghĩ một lúc cô ấy mới nói:

“Trình tổng rất đáng thương, anh ta luôn tìm kiếm những người có ngoại hình giống cậu, sau đó lại dạy bọn họ có những hành động cử chỉ giống như cậu, anh ta cứ như thế trong suốt 4 năm rồi”

Tiểu Khiết có việc phải xuống phòng nhân sự cho nên cô ấy chỉ đi đến tầng thứ 20 liền dừng lại, một mình Tiêu Dật ở trong thang máy im lặng lên đến tầng thứ 49. Tiêu Dật không nghĩ khi mình rời đi Trình Kiệt lại xảy ra nhiều chuyện như thế, nếu như không phải người khác nói cho cậu biết thì cậu vĩnh viễn sẽ không hề phát giác ra được, Tiêu Dật đẩy cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt ra, trong phòng không có Trình Kiệt mà chỉ có một người thanh niên đang ngồi trên ghế giám đốc của hắn, Tiêu Dật giật mình một chút, cậu thanh niên kia cũng giật mình nhìn thẳng về phía cậu.

Lâm Chí Huyền biết Đại Nhân, đó chính là con chó nuôi ở nhà của Trình Kiệt, hiện tại trên tay của Tiêu Dật lại có nó cho nên cậu tránh không được có điểm khẩn trương, trái tim cũng như thắt lại. Lâm Chí Huyền cố gắng thật bình tĩnh, cố gắng loại bỏ những hình ảnh buổi tối hôm cùng Trình Kiệt đi tiệc mừng công, cố gắng làm như không có chuyện gì mà mỉm cười chào hỏi Tiêu Dật trước:

“Là anh sao? Trình Kiệt đang bận họp”

Tiêu Dật đóng cửa lại, cậu hiện tại rất khó chịu, tuy rằng cậu biết Lâm Chí Huyền chỉ là người mà Trình Kiệt tìm tới để thay thế cậu trong quãng thời gian trước mà thôi, nhưng mà cậu ta tùy tiện vào trong căn phòng này, tùy tiện ngồi lên vị trí quan trọng kia, trong lòng cậu lại bắt đầu trào lên xúc cảm không vui:

“Tôi biết”

Lâm Chí Huyền thấy Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa vẫn không có ý định đứng dậy:

“Anh đến có chuyện gì không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng hỏi:

“Cậu là thực tập sinh hả?”

Lâm Chí Huyền gật đầu ừ một tiếng, Tiêu Dật lại hỏi:

“Vậy sao cậu lại không ở phòng tập?”

Lâm Chí Huyền khe khẽ đáp:

“Trình Kiệt nói nếu như tôi không thích tập có thể lên đây tìm anh ấy”

Tiêu Dật đặt Đại Nhân ngồi xuống bên cạnh mình, cậu đưa tay vuốt ve đám lông mềm mượt của nó: “Thế hả...” Tiêu Dật nói đến đây liền ngừng đầu lên quan sát Lâm Chí Huyền, sau đó cậu đưa tay chỉ lên nốt ruồi của mình:

“Lúc trước gặp cậu hình như tôi nhớ là không có”

Lâm Chí Huyền bị đánh trúng điểm yếu liền xoay ghế ngồi nghiêng sang một bên, cậu xấu hổ vì Tiêu Dật nhận ra được điểm này:

“Anh để ý nhiều như vậy làm gì...”

Lâm Chí Huyền còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã trực tiếp cắt ngang lời nói đó rồi:

“Bởi vì tôi rất có ấn tượng với cậu, lần đầu gặp cậu đã phát hiện ra cậu có rất nhiều điểm giống tôi rồi, lúc đó tôi còn tưởng có ai đó nói cho cậu toàn bộ những đặc điểm, thói quen của tôi để cho cậu diễn lại”

Lâm Chí Huyền nắm chặt hai tay cố gắng kìm nén sự run rẩy vì tức giận:

“Tôi vốn dĩ như vậy, cho nên Trình Kiệt mới cùng tôi ở một chỗ”

Tiêu Dật nhúu mày, nghe câu nói cuối cùng kia vô cùng khó chịu, cậu đã nói cậu không muốn chia sẻ Trình Kiệt với bất cứ một ai khác. Tiêu Dật im lặng không muốn nói chuyện với Lâm Chí Huyền nữa, cậu tự hứa với bản thân rằng cậu không muốn tìm hiểu bất cứ những chuyện liên quan đến Trình Kiệt 5 năm về trước, mặc kệ hắn đã quen biết ai, cùng ai xảy ra chuyện gì cậu đều không muốn biết. Có điều Lâm Chí Huyền lại tưởng Tiêu Dật đang đui lý cho nên vẫn không quên cơ hội công kích:

“Trình Kiệt có lẽ phải họp rất lâu, nếu như anh có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ nói lại cho anh ấy”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu:

“Vậy làm phiền cậu nói với anh ấy giúp tôi rằng, lát nữa họp xong quay trở về đưa tôi đi mua một vài vật dụng cá nhân”

Lâm Chí Huyền chầm chậm đáp lại:

“Anh ấy nói lát nữa đưa tôi đi ăn tối, cho nên chuyện này anh tự mình lo liệu thì hơn”

Tiêu Dật đứng dậy không muốn cùng Lâm Chí Huyền nhiều lời nữa, cậu không có thời gian cùng cậu ta ở đây tự mình bực tức, lúc Tiêu Dật mở cửa ra liền nhìn thấy Trình Kiệt đang đứng bên ngoài, có lẽ hắn vừa mới họp xong. Trình Kiệt có điểm bất ngờ, hắn nhanh chóng đưa tay tính ôm lấy cậu nhưng bị cậu lùi lại né tránh:

“Tiêu Dật?”

Trình Kiệt lúc này phát hiện ra trong phòng làm việc của hắn còn có thêm một người nữa, chẳng trách Tiêu Dật lại đột nhiên phản ứng bực tức như vậy. Lâm Chí Huyền thấy Trình Kiệt nhìn thẳng về phía mình liền hoảng sợ đứng bật dậy:

“Trình Kiệt...”

Lâm Chí Huyền còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã trực tiếp cắt ngang lời cậu nói rồi:

“Cậu đi ra ngoài đi”

Lâm Chí Huyền vốn định lên tiếng nói cái gì đó thì Trình Kiệt đã cho cậu một ánh nhìn cảnh cáo, Lâm Chí Huyền theo đó liền giật mình cụp mắt bước ra khỏi phòng. Lâm Chí Huyền đi rồi Trình Kiệt liền hạ giọng hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật không phải nói em ở nhà nghỉ ngơi một chút đi sao, anh còn đang định trở về đưa em đi đón Kỷ Mặc”

Tiêu Dật xoay người ôm theo Đại Nhân đi về phía ghế sofa ngồi xuống, cậu im lặng không lên tiếng, Trình Kiệt bước tới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật dịu giọng giải thích:

“Tiêu Dật, sau này anh sẽ không để cậu ta vào đây nữa, sau này anh cũng sẽ không nói chuyện với cậu ta”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt, cậu nhìn hẳn thật lâu cuối cùng liền thở nhẹ một hơi nói thế này:

“Trình Kiệt, anh có thể nói chuyện với ai cũng đều được cả, nhưng mà trong trái tim anh chỉ có thể có một mình em mà thôi, có được không?”.

Trình Kiệt gật đầu vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, cảm giác này thật là tốt, Trình Kiệt đã lâu lắm rồi không có được sự vui vẻ hạnh phúc đó, có lẽ trên đời này chỉ có một mình Tiêu Dật mới có thể làm cho hẳn cảm nhận được tư vị của hạnh phúc mà thôi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 138: Từ Từ Tiếp Nhận

Thật ra thì Tiêu Dật không có tỏ ra khó chịu gì cả nhưng mà Trình Kiệt biết hồ ly nhỏ nhà mình không vui, điển hình là khi Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa đợi hần làm việc, hần hỏi cậu câu hỏi nào thì cậu sẽ im lặng hoặc là nói hần tập trung làm việc đi. Khi hần muốn giải thích với Tiêu Dật thì Tiêu Dật lại cắt ngang lời của hần, còn nói cậu không muốn nghe những chuyện đó, chuyện đó căn bản cậu sẽ không thêm quan tâm.

Trình Kiệt im lặng không nói gì nữa cả, Tiêu Dật nằm ở trên ghế sofa chơi một chút liền ngồi dậy đi về phía Trình Kiệt, chủ động đưa bàn tay nhỏ kia lên bóp vai cho hần:

“Trình Kiệt, em nghĩ kỹ rồi em muốn mở một tiệm cà phê”

Trình Kiệt hừm một tiếng, hần nhớ vị này nhà hần hể uống cà phê liền sẽ lăn ra ngủ bây giờ lại muốn trở thành ông chủ của tiệm cà phê:

“Đột nhiên lại muốn mở tiệm cà phê?”

Tiêu Dật bóp bóp vai cho Trình Kiệt chậm rãi giải thích:

“Sau này ở đây rồi đương nhiên phải có một công việc, em thấy mở một tiệm cà phê là ổn nhất, anh giúp em tìm một địa điểm giá cả tốt một chút, anh quen biết rộng rãi như vậy chuyện này hần là không khó đâu nhỉ”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo cậu ngồi xuống đùi mình:

“Không khó, nhưng mà em phải báo đáp anh thế nào đây”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt đang muốn mon men sờ lên đùi cậu:

“Ngày mai là cuối tuần, ngày mai em sẽ cùng Kỷ Mặc về quê, mẹ của em ở nhà gọi điện sốt ruột lắm rồi, nếu như em còn không về thì mẹ nhất định sẽ lên tận đây”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói muốn đi liền không yên tâm, bàn tay hắn đột nhiên siết chặt lấy eo cậu, cầm đặt ở trên vai cậu, hơi thở nặng nề không ổn định. Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang có biểu hiện kỳ lạ, cậu không cần quay lại nhìn hắn cũng biết là hắn đang kích động, Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt rồi nghiêng đầu hôn vào má hắn khẽ nói:

“Sau đó thứ hai em sẽ lại lên, Kỷ Mặc cũng cần phải đi học nữa mà”

Trình Kiệt bình tâm lại một chút vì nụ hôn kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật tuy rằng không muốn nhắc đến chuyện thôn mình lúc này bởi vì cậu sợ Trình Kiệt sẽ nghĩ cậu đang lợi dụng lừa dối hắn, nhưng mà sáng hôm nay cậu nhận được điện thoại của người trong thôn nói rằng phía bên công ty đang gây sức ép cho nên cho dù không muốn nói đi chăng nữa thì cậu cũng vẫn phải nói ra:

“Trình Kiệt, còn có một chuyện nữa... chính là chuyện số mía kia....”

Tiêu Dật vừa mới nói đến đây thì cậu cảm nhận được lực tay ở phía dưới eo mình càng thêm siết chặt hơn trước, Tiêu Dật giật mình nhú mày, cậu cố gắng không kêu lên mà vẫn bình tĩnh trấn an hắn:

“Trình Kiệt, em muốn trước khi em rời đi sẽ giải quyết xong chuyện số mía đó, anh có thể giúp em được hay không?”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, hắn đang nghiêng đầu hôn lấy cần cổ cậu, thỉnh thoảng còn mãnh liệt gặm cắn mút mát. Tiêu Dật biết hiện tại Trình Kiệt đang không được bình tĩnh, cậu cảm nhận được trong nụ hôn đó của hắn có sự bất an lo lắng:

“Trình Kiệt, em đã nói sẽ không rời xa anh thì sẽ không rời xa anh... em rất yêu anh mà...”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút, sau đó cường độ mạnh bạo vừa rồi cũng trở nên ôn nhu rất nhiều, hắn luồn tay vào trong áo thun của cậu bắt đầu xoa nắn hai bên ngực cậu, Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang cần được an ủi cho nên cậu liền để tùy ý hắn. Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, cố gắng nói thật rõ ràng:

“Trình Kiệt... ừm... giấy tờ tùy thân của em là anh đang giữ đúng không, lát nữa trở về lấy cho em, em cần rút tiền”

Trình Kiệt luồn tay xuống phía dưới cởi ra khuy quần của Tiêu Dật, sau đó hắn đưa tay vào trong quần lót cậu nắm lấy vật nhạy cảm kia:

“Tiêu Dật, đừng rời xa anh nữa có được không...”

Tiêu Dật trái tim run rẩy, cậu không thể ngờ rằng Trình Kiệt lại trở thành một con người yếu đuối như thế, lúc nào cũng không có cảm giác được an toàn, mà ngọn nguồn nguyên nhân gây nên điều này cho hắn lại chính là cậu. Tiêu Dật nghiêng đầu hôn vào môi của Trình Kiệt, bàn tay đưa về phía sau cần cổ của hắn ghì chặt, cậu biết những lời mình nói ra chỉ có thể làm cho yên tâm phần nhỏ, cậu cũng chẳng biết phải làm cách nào để cho hắn bình ổn được, chỉ còn biết dùng nụ hôn của mình chứng minh cho hắn.

“Trình Kiệt, em sẽ luôn ở cạnh anh mà...”

Cho dù Trình Kiệt có nghe hàng vạn lời nói của Tiêu Dật rằng cậu sẽ luôn ở cạnh hắn nhưng mà hắn không thể nào ngừng lo lắng được, không

thể nào bình tâm khi biết tin ngày mai cậu sẽ trở về quê. Lúc trước cũng là hấn đồng ý để cậu dọn ra ngoài ở riêng cho nên kết quả có được chính là 5 năm đau khổ, hiện tại đồng ý cho cậu trở về quê không biết cậu có lại cho hấn thêm 5 năm đợi chờ nữa hay không. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật, để cho cậu ngồi ở trên đùi hấn, để cho Tiêu Kiệt Kiệt kia tiến vào trong cậu. Tiêu Dật bị Trình Kiệt nắm chặt eo nhỏ, cả người cũng theo cử động của hấn mà đong đưa theo, Trình Kiệt cúi đầu hôn lên ngực của Tiêu Dật, đầu lưỡi hấn mềm mại ướm át liếm quanh điểm nhỏ đã sớm cứng rắn của cậu:

“Trình Kiệt... không nên để Kỷ Mặc đợi lâu a...”

Trình Kiệt ánh mắt có tia nguy hiểm, hấn hiện tại tâm trạng đang rất bất ổn chỉ có thể phụ thuộc vào Tiêu Dật giúp hấn bình tĩnh lại, hấn không muốn trong lúc này Tiêu Dật có tâm trí mà nhớ đến người khác nữa, cho dù hấn không có chán ghét gì đứa nhỏ kia nhưng mà trong suy nghĩ của hấn Tiêu Dật chỉ được có một mình hấn mà thôi.

“Trình Kiệt... nếu như Kỷ Mặc gọi anh là ba... có được không?”

Trình Kiệt chợt dừng lại động tác, hấn không thích trẻ con, tuy rằng tuổi tác của hấn cũng không còn nhỏ nữa, bà nội liên tục nhắc hấn lập gia đình hấn cũng chưa nghĩ đến chuyện sẽ có con, bây giờ Tiêu Dật đột nhiên hỏi hấn như vậy khiến cho hấn trong vài giây ngắn ngủi không thể nào trả lời cậu được. Tiêu Dật ngả đầu vào vai của Trình Kiệt khẽ nỉ non:

“Khi con rất đáng yêu, em mong anh cũng sẽ yêu thương nó”

Thật ra thì Trình Kiệt không thấy Tiêu Kỷ Mặc đáng ghét nhưng hấn cũng không thấy đứa nhỏ đó đáng yêu, dù sao trong lòng hấn vẫn duy trì một bức tường ngăn cách với Tiêu Kỷ Mặc bởi vì khi hấn nhìn thấy đứa nhỏ đó sẽ lại nhớ ngay đến chuyện Tiêu Dật đã kết hôn. Tiêu Dật biết đề nghị này của mình có hơi không công bằng với Trình Kiệt, nhưng mà Tiêu

Kỷ Mặc cũng là một phần quan trọng của cậu, nếu muốn cậu chọn lựa Tiêu Kỷ Mặc hoặc là Trình Kiệt thì cậu không thể làm:

“Trình Kiệt, nếu không thì để anh có thời gian từ từ tiếp xúc với nó cũng được... không sao cả”

Trình Kiệt hôn lấy cần cổ của Tiêu Dật, hẳn muốn lấy lòng cậu, bàn tay hẳn ở phía sau lưng cậu liên tục vuốt ve sống lưng căng thẳng kia:

“Tiêu Dật, anh trước mắt không thể nào tiếp nhận được chuyện nó gọi anh là ba... nhưng anh sẽ cố gắng từ từ tiếp nhận”

Tiêu Dật nghe vậy thì rất buồn, nhưng suy cho cùng Trình Kiệt chịu thẳng thắn nói ra với cậu những lời thật lòng đó thì cậu cũng yên tâm, cậu tin tưởng Trình Kiệt không phải là người nhỏ mọn đối với một đứa trẻ cũng so đo:

“Trình Kiệt, cảm ơn anh”.

Trình Kiệt tam tàm vừa đúng khoảng thời gian Tiêu Kỷ Mặc được trở về, buổi sáng hôm nay Trình Kiệt có nhờ Tống Tâm Lan đón Tiêu Kỷ Mặc, lúc Trình Kiệt tới có đưa mắt ra hiệu cho Tống Tâm Lan không cần đi đến chào hỏi hẳn. Tống Tâm Lan đứng nhìn Trình Kiệt rồi lại nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật có lẽ không biết cô cho nên hiện tại không hề phát giác ra bất cứ điều gì kỳ quái cả, Tống Tâm Lan thì lại biết Tiêu Dật, Tiêu Dật đột nhiên trở về thế này chẳng biết sẽ là phúc hay họa nữa.

Tiêu Kỷ Mặc chậm rãi đi ra ngoài cổng trường, cậu vừa nhìn thấy Tiêu Dật liền vui vẻ chạy thật nhanh về phía ba của mình, nhưng mới chạy được nửa đường liền bị ngã quỵ xuống đất, Tiêu Dật thấy thế thì giật mình nhanh chóng chạy ra đỡ Tiêu Kỷ Mặc lên còn cẩn thận ngồi xổm bên cạnh nó phải gấu quần dính cát:

“Khi con cẩn thận chứ”

Tiêu Kỳ Mặc không khóc, trên vai đeo một chiếc cặp màu xanh lá cây nho nhỏ, cậu đưa tay ôm lấy cổ của Tiêu Dật còn ghé miệng hôn vào má ba mình một cái:

“Ba tới đón con sao”

Tiêu Dật lấy ba lô nhỏ trên vai của Tiêu Kỳ Mặc rồi đưa tay dắt cậu đi:

“Đúng thế, ngày hôm nay cô giáo dạy con những gì?”

Tiêu Kỳ Mặc từ trong túi quần của mình rút ra một tấm giấy nhỏ, bên trên có in một vài hình ảnh ngộ nghĩnh:

“Hôm nay cuối tuần, cô giáo phát phiếu bé ngoan cho con”

Tiêu Dật làm ra bộ dáng bất ngờ ồ lên một tiếng:

“Khi con giỏi như vậy sao, hôm nay nhất định ba phải dẫn con đi ăn đồ ăn thật là ngon”

Trình Kiệt này giờ luôn đứng ở một quãng nhìn về phía Tiêu Dật, tuy rằng ở đây rất ồn ào huyên náo không thể nghe ra được bọn họ đang nói cái gì nhưng mà hắn nhìn thấy trong đôi mắt kia của Tiêu Dật có hạnh phúc, Trình Kiệt rất thích nhìn thấy sự hạnh phúc ở trên người Tiêu Dật, xem ra đứa nhỏ kia đã trở thành một phần của cậu mà hắn cũng phải từ từ thích nghi, từ từ quen với sự hiện diện của Tiêu Kỳ Mặc.

Lúc Tiêu Dật dắt Tiêu Kỳ Mặc đi về phía Trình Kiệt, Tiêu Kỳ Mặc vốn rất sợ Trình Kiệt cho nên cậu luôn có ý định né tránh đứng ở phía sau lưng Tiêu Dật. Tiêu Dật nhận ra hành động nhỏ kia liền kéo Tiêu Kỳ Mặc đứng sang bên cạnh mình nói:

“Kỳ Mặc, con không chào người lớn sao?”

Tiêu Kỳ Mặc nhìn Tiêu Dật rồi cúp mắt, cậu lén lén nhìn Trình Kiệt chào hỏi một câu:

“Chào chú ạ”

Trình Kiệt khẽ gật đầu không nói gì cả, hắn xoay người mở cửa xe phía sau cho Tiêu Dật rồi lại vòng sang bên kia ngồi vào trong ghế lái. Tiêu Dật bỗng chốc cảm thấy không khí có phần gượng ép, hai người quan trọng nhất với cậu đều không mấy muốn tạo mối quan hệ với nhau, Tiêu Dật thở nhẹ một hơi giúp Tiêu Kỳ Mặc ngồi lên xe. Dọc đường đi Trình Kiệt không nói bất cứ câu nào, hắn là người rất ít nói chỉ khi nào ở bên cạnh cậu hắn mới nói nhiều hơn, bây giờ ở trong xe có Tiêu Kỳ Mặc cho nên hắn vẫn bảo trì im lặng.

Tiêu Kỳ Mặc kéo kéo tay áo của Tiêu Dật, Tiêu Dật cúi đầu xuống một chút, Tiêu Kỳ Mặc nhanh chóng ghé miệng vào tai cậu nói khẽ:

“Ba ơi, chú ấy tên là gì?”

Tiêu Dật nghe thấy Tiêu Kỳ Mặc chủ động nhắc đến chuyện của Trình Kiệt thì vui vẻ, cậu khẽ nở một nụ cười đáp lại con trai:

“Gọi là Trình Kiệt”

Tiêu Kỳ Mặc không nghĩ Tiêu Dật sẽ nói to như vậy cho nên liền có một chút xấu hổ, ánh mắt lại lén lén nhìn về phía Trình Kiệt. Trình Kiệt chẳng có chuyện gì để nói cả, hắn cũng không để ý quá nhiều tới Tiêu Kỳ Mặc cho nên không biết đưa nhỏ kia đôi lúc cũng nhìn mình với ánh mắt tò mò muốn bắt chuyện.

Tiêu Dật quay sang Tiêu Kỳ Mặc chậm chậm nói:

“Khi con, sau này chúng ta sẽ ở nhà của chú ấy, con phải nhớ địa chỉ nhà để phòng trừ sau này có đi lạc còn biết đường trở về, địa chỉ là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Kỳ Mặc đã nhanh chóng đồng dục đáp lại rồi:

“Số 27 đường Z Bắc Kinh”

Tiêu Dật có điểm bất ngờ:

“Con đã biết rồi sao?”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu:

“Là chú ấy nói cho con”

Tiêu Dật thông qua kính chiếu hậu phía trên nhìn tới gương mặt của Trình Kiệt, bởi vì hiện tại hắn đang chú ý lái xe nên không thể phát hiện ra được Tiêu Dật đang nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào.

Trình Kiệt đưa hai người đến một nhà hàng truyền thống nổi tiếng, bởi vì hai người sợ Tiêu Kỳ Mặc vẫn còn nhỏ không quen ăn mấy món đồ tây cho nên mới đặc biệt chọn nhà hàng này. Trong nhà hàng có một con chó làm bằng sứ để ở bên cạnh một góc bàn, Tiêu Kỳ Mặc vừa vào liền bị con chó sứ đó thu hút, Trình Kiệt nhìn thấy trên bàn có đặt một tấm bảng đỏ đề chữ đã đặt trước, hắn nghĩ một hồi liền quay sang nói nhỏ với người phục vụ kết quả người phục vụ kia liền đưa bọn họ tới chiếc bàn ấy rồi lặng lẽ cất tấm bảng kia đi. Tiêu Kỳ Mặc đương nhiên là vô cùng thích thú ngồi vào bàn ăn, nhưng mà Tiêu Dật thì lại phát hiện ra thêm một điều nữa rằng Trình Kiệt quả giống như lời hắn nói đang từ từ tiếp nhận Tiêu Kỳ Mặc.

Thực đơn được mang lên, Tiêu Kỳ Mặc không biết quá nhiều mặt chữ chỉ biết xem hình, Tiêu Dật mở thực đơn ra nhìn một lượt rồi lại ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì?”

Trình Kiệt đáp lại:

“Tùy ý em”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt một cái rồi lại cúi đầu xem xét thực đơn thật cẩn thận. Tiêu Kỳ Mặc ngồi cạnh Tiêu Dật đưa cho hắn cuốn thực đơn kia rồi chỉ vào một hình ảnh:

“Ba à, ăn món này có được hay không?”

Tiêu Dật nhìn qua phát hiện đó là món vịt hầm thuốc bắc liên lắc đầu từ chối luôn:

“Không được, Trình Kiệt không thích ăn xuyên khung”

Trình Kiệt không nghĩ tới Tiêu Dật vẫn còn nhớ được sở thích của hắn, lại cũng không ngờ rằng cậu nhanh chóng gạt bỏ ngay ý muốn của con trai vì nhớ tới hắn. Trình Kiệt khẽ mỉm cười, hắn lên tiếng nói thế này:

“Không sao, nếu như Kỳ Mặc muốn ăn vậy để nó ăn đi”

Tiêu Dật lắc đầu tiếp tục tìm món ăn thích hợp:

“Không được, tuổi còn nhỏ đã ăn vịt hầm thuốc bắc sẽ không tốt, hơn nữa khi con này căn bản không biết món đó rất khó ăn, trẻ con ăn khẳng định sẽ không hợp khẩu vị đâu”

Tiêu Dật gấp thực đơn lại tự mình hướng phục vụ bàn gọi món:

“Cho tôi một vịt quay cả con, một canh bí đỏ hầm xương, một đĩa củ cải xào, một đĩa sủi cảo nhân tôm”

Phục vụ bàn nhanh chóng ghi lại mọi thứ, kể đó anh ta liền ngẩng đầu hỏi tiếp:

“Xin hỏi, anh muốn dùng đồ uống gì hay không?”

Tiêu Dật quay sang hỏi Trình Kiệt:

“Anh muốn uống cái gì?”

Trình Kiệt chậm rãi đáp:

“Một bình hoàng tửu đi”

Tiêu Kỳ Mặc kéo tay áo Tiêu Dật:

“Còn thì muốn uống coca”

Kết quả Tiêu Dật lại quay sang nói với phục vụ thế này:

“Chúng tôi muốn uống nước suối”

Phục vụ bàn khó xử nhìn ba người, Trình Kiệt đương nhiên cũng khó hiểu, Tiêu Kỳ Mặc thì khỏi phải nói, cậu sợ ba của mình nghe nhầm nên nhắc lại:

“Con muốn uống coca ba ời”

Tiêu Dật liếc nhìn Tiêu Kỳ Mặc: “Không được, uống đồ uống có ga sẽ no không ăn được cơm” nói rồi Tiêu Dật lại nhìn Trình Kiệt: “Còn uống rượu sẽ rất dễ bị nóng trong, gây ức chế thần kinh không tốt đâu”

Phục vụ bàn kết quả vẫn là phải nghe theo Tiêu Dật đi vào bên trong báo lại với nhà bếp. Trong lúc đợi phục vụ mang đồ ăn lên, Tiêu Dật vẫn không quên ở bên cạnh nhắc một lớn một nhỏ:

“Khi con, con không nên uống mấy thứ đồ uống không tốt đó, còn có Trình Kiệt anh sau này nếu như không phải là thật sự cần thiết cũng không nên uống rượu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 139: Trong Mắt Anh Chỉ Có Em

Sau khi ăn cơm xong Trình Kiệt liền đưa Tiêu Dật và Tiêu Kỳ Mặc tới trung tâm mua sắm mua cho hai người quần áo cùng một vài thứ vật dụng cá nhân, Tiêu Dật biết Trình Kiệt có rất nhiều tiền, số tiền hăn bỏ ra hôm nay chỉ là một số rất nhỏ mà thôi nhưng mà cậu vẫn không được thoải mái cho lắm, cậu không muốn tiêu quá nhiều tiền của Trình Kiệt nhất là khi hăn còn mua luôn cả đồ cho Tiêu Kỳ Mặc nữa. Trình Kiệt có lẽ phát hiện ra tâm tư kia của Tiêu Dật chính vì thế hăn liền nhân lúc Tiêu Kỳ Mặc đang say sưa chọn mấy món đồ chơi trong cửa hàng liền nói với cậu:

“Tiêu Dật, tiêu tiền cho em anh một chút cũng không đau lòng đâu”

Tiêu Dật vốn đã biết Trình Kiệt sẽ không để tâm đến số tiền kia, cũng biết luôn nếu như cậu có nói với hăn hăn cũng sẽ bỏ ngoài tai, chính vì thế lúc này cậu chỉ còn biết thở dài một hơi nói với hăn một tiếng cảm ơn:

“Cảm ơn anh”

Trình Kiệt nhận ra từ sau khi gặp lại Tiêu Dật cậu rất hay nói ra hai từ này, hăn không muốn cậu cứ khách sáo như vậy, hăn muốn hai người luôn thoải mái như trước đây:

“Sau này không nên nói như vậy, chi bằng nói em yêu anh đi”

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu lúc nào cũng hướng Trình Kiệt nói tiếng cảm ơn chính là cậu nhận ra được người đàn ông này quá tốt với cậu, quá

dung túng bao che mọi lỗi lầm của cậu, mà cậu cho dù có biết là hẳn tốt cũng lại không biết làm thế nào để báo đáp hẳn, cho dù có dành hết cả tình yêu để yêu thương hẳn cậu vẫn cảm thấy còn chưa đủ.

Tiêu Kỷ Mặc thích một chiếc xe ô tô điện dùng cho trẻ con lái, cậu cứ đứng nhìn mãi chiếc xe JEEP màu đỏ đỏ nhưng lại không dám lên tiếng đòi hỏi, có một đứa nhỏ cỡ tuổi cậu còn nói với ba mẹ đứa nhỏ đó cho ngồi lên xe thử, Tiêu Kỷ Mặc cũng muốn ngồi thử nhưng lại nghĩ chiếc xe đó rất đắt tiền cho nên chỉ đứng nhìn mà thôi.

“Tiên sinh, chiếc xe này là xe điện JEEP đời mới nhất, điện năng lại tiết kiệm rất an toàn cho bé” Một nữ nhân viên bán hàng điềm đạm ở bên cạnh giới thiệu sản phẩm với ba mẹ đứa nhỏ kia

Gia đình này nhìn qua chỉ là một gia đình tầm trung, khả năng mua chiếc xe này là có nhưng lại không thể nào bỏ ra số tiền lớn như vậy để mua đồ chơi cho con trai mình được, thế cho nên người mẹ kia liền trực tiếp xua tay ý nói cô sẽ không mua:

“Tiểu Đường, chúng ta đi thôi”

Đứa nhỏ kia xụ mặt không có ý định đứng dậy:

“Nhưng mà con rất thích chiếc xe này, mẹ cho con đi”

Mẹ đứa nhỏ kia cứng rắn liếc nhìn:

“Mau đi thôi Tiểu Đường, lát nữa qua kia mẹ sẽ mua cho con chiếc ô tô nhỏ có điều khiển từ xa”

Tiêu Kỷ Mặc này giờ đứng quan sát hết mọi chuyện, lúc này Tiêu Dật ở phía sau liền lớn tiếng gọi cậu:

“Khỉ con, mau đi thôi”

Tiêu Kỳ Mặc đáp một tiếng rồi nuối tiếc nhìn chiếc xe điện kia một lượt mới chạy về phía Tiêu Dật. Tiêu Kỳ Mặc đi đến một quán kem nhỏ trong trung tâm thương mại, khi Tiêu Dật đang đứng chọn kem thì cậu liền kéo lấy tay Tiêu Dật nhún nhún nói:

“Ba ơi, con muốn đi tè”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn Tiêu Kỳ Mặc, cậu định đưa nó đi vào nhà vệ sinh thì Trình Kiệt ở bên cạnh đã lên tiếng nói để hấn giúp Tiêu Kỳ Mặc. Tiêu Dật nghĩ muốn cho Trình Kiệt và Tiêu Kỳ Mặc có khoảng thời gian với nhau cho nên bất chấp ánh mắt ánh mắt không nguyện ý kia của Tiêu Kỳ Mặc đã gật đầu đồng ý. Trình Kiệt dắt tay Tiêu Kỳ Mặc đi vào nhà vệ sinh, Tiêu Kỳ Mặc không dám nói chuyện với Trình Kiệt một phần vì cảm giác hấn rất khó gằn, một phần vì cảm giác hấn không muốn nói chuyện với cậu. Lúc Trình Kiệt giúp Tiêu Kỳ Mặc cởi quần rồi nhắc lên bồn cầu ngồi, hấn lúc này mới lên tiếng hỏi cậu:

“Có phải cháu thích chiếc xe điện kia hay không?”

Tiêu Kỳ Mặc ngẩng đầu a một tiếng, Trình Kiệt lại tiếp lời:

“Chú sẽ mua cho cháu”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy hai mắt liền mở lớn sáng bừng lên, sau đó cậu giống như nghĩ ra điều gì đó liền do dự:

“Nhưng mà ba của cháu sẽ không đồng ý đâu”

Trình Kiệt giúp Tiêu Kỳ Mặc mặc lại quần:

“Yên tâm chuyện này chú sẽ giải quyết ổn thỏa, nhưng mà chú có một điều kiện”

Tiêu Kỳ Mặc liếc nhìn Trình Kiệt trong lòng thầm nghĩ người này lúc nào cũng đều đưa ra điều kiện với cậu cả:

“Là điều kiện gì ạ?”

Trình Kiệt hạ giọng:

“Ngày mai cháu cùng ba cháu sẽ trở về Thiên Tân, chú sẽ viết cho cháu số điện thoại của chú, nếu như ba cháu có ý định không quay về đây nữa thì cháu phải gọi báo ngay cho chú”

Tiêu Kỳ Mặc la lớn một tiếng:

“Ngày mai cháu cùng ba sẽ về nhà sao?”

Trình Kiệt nhú mào trầm giọng nhắc nhở:

“Không phải nhà mà là về quê, nhà của cháu là ở số 27 đường Z Bắc Kinh cháu quên rồi sao”

Tiêu Kỳ Mặc bắt gặp ánh mắt đáng sợ kia của Trình Kiệt liền cúi đầu xuống dạ một tiếng.

Lúc Tiêu Dật thấy Trình Kiệt dắt Tiêu Kỳ Mặc ra trên mặt đĩa nhỏ kia còn có nụ cười vui vẻ, nhưng mà người nào đó vẫn như vậy duy trì bộ mặt bình thản không có biểu hiện quá nhiều cảm xúc. Tiêu Dật rất thích quan sát nhất cử nhất động trên gương mặt cùng biểu hiện của Trình Kiệt và Tiêu Kỳ Mặc khi ở cạnh nhau, thật ra cho dù Trình Kiệt có vui hay buồn đi chăng nữa thì trước mặt người ngoài hẳn cũng không để lộ, ngược lại Tiêu Kỳ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi cho nên tâm trạng của nó Tiêu Dật rất dễ dàng có thể nhận ra được.

Tiêu Dật mang ly kem sô cô la đưa đến trước mặt Tiêu Kỳ Mặc hỏi:

“Khi con, có chuyện vui sao?”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu nhanh nhẹn đáp:

“Chú ấy mua cho con một chiếc xe”

Tiêu Dật vốn tưởng rằng Trình Kiệt mua cho Tiêu Kỳ mặc một chiếc xe đồ chơi nhỏ mà thôi cho nên cũng không có để ý đến nhiều:

“Là thế hả?”

Lúc Tiêu Dật trở về nhà mới biết được chiếc xe mà Trình Kiệt mua cho Tiêu Kỳ Mặc không chỉ đơn thuần là chiếc xe đồ chơi nhỏ mà đây là chiếc xe điện rất lớn, Tiêu Dật nhìn chăm chăm chiếc xe kia rồi lại quay sang nhìn Trình Kiệt trợn lớn hai mắt cảnh cáo, cuối cùng một lớn một nhỏ tự động bỏ Tiêu Dật đang không vui vẻ kia đi vào trong nhà.

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Kỳ Mặc một mực muốn ngủ cùng Tiêu Dật, Trình Kiệt đương nhiên cũng không thể làm gì cả chỉ còn biết bức bối vào phòng mình ngủ. Nửa đêm hăn cảm nhận được có một bàn tay đang từ phía sau lưng vòng lên trước ngực hăn, Trình Kiệt vừa mới xoay lưng lại liền bị ai đó nhanh chóng lật người nằm đè lên.

Trình Kiệt nhận ra một vấn đề chính là vị nào đó kia hình như đã cởi hết đồ rồi, hăn đi ngủ có thói quen không mặc đồ thể cho nên bụng hăn hiện tại cảm nhận rõ ràng được cây gậy nóng cứng kia đang chĩa thẳng tới. Tiêu Dật chẳng hiểu sao lại nhiệt tình khác thường như thế, hăn có hơi đẩy cậu ra một chút thì cậu lại tiến sát hơn, cậu cúi đầu hôn lên ngực hăn, tiếng hôn kia còn rõ ràng ở trong khoảng không gian tĩnh mịch này:

“Trình Kiệt... có yêu em không...”

Tiêu Dật vẫn luôn để ý đến việc này bởi vì từ khi cậu và Trình Kiệt gặp lại nhau hăn chưa nói rằng hăn yêu cậu, cậu bây giờ muốn nghe thấy hăn nói hăn yêu cậu. Trình Kiệt đặt tay trên mái tóc của Tiêu Dật, đèn điện

trong phòng tuy đã tắt nhưng ánh trăng bên ngoài vẫn có thể cho hắn nhìn thấy được mờ mờ hình ảnh của Tiêu Dật, hắn khàn giọng nặng nề đáp:

“Có!”

Tiêu Dật hôn xuống vùng bụng của Trình Kiệt:

“Nói yêu em đi... có được không?”

Trình Kiệt muốn Tiêu Dật dùng miệng ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt đang bị người nào đó trêu đùa kia:

“Yêu em”

Tiêu Dật biến mất ở trong chăn, Trình Kiệt bắt đầu cảm thấy thoải mái lúc đưa mắt xuống nhìn phát hiện ra chăn ở phía dưới nổi lên một đoạn nhưng lại không thấy Tiêu Dật đâu cả. Hắn nghe thấy tiếng nước từ trong miệng cùng tiếng ưm ưm của Tiêu Dật, cảm nhận được Tiểu Kiệt Kiệt đang được khuôn miệng nhỏ nhắn không ngừng hút lấy, vô cùng sung sướng.

Lý do Tiêu Dật đột nhiên lại mãnh liệt chạy sang phòng Trình Kiệt thế này chính là vừa mới rồi cậu vô tình thấy trong túi áo của Tiêu Kỳ Mặc có một mảnh giấy, trên đó ghi một dãy số vừa nhìn qua liền biết là số của Trình Kiệt, hơn nữa chữ viết này chính xác là chữ của hắn, có lẽ Trình Kiệt trong lòng không yên tâm cho nên mới muốn Tiêu Kỳ Mặc thay hắn giám sát cậu. Tiêu Dật phát hiện ra chuyện này không những không tức giận mà ngược lại còn quan tâm Trình Kiệt nhiều hơn, cậu biết mình đã để lại vết thương sâu trong lòng của Trình Kiệt cho đến thời gian dài như thế trôi đi qua vẫn không thể nào xóa nhòa được.

Trình Kiệt định ngồi dậy chiếm thế chủ động nhưng lại bị Tiêu Dật nhanh chóng cản lại, cậu ngồi trên đùi của Trình Kiệt, hai tay giữ lấy ngực hắn ấn xuống, giọng nói gợi tình giống như một con mèo nhỏ:

“Trình Kiệt đừng động...”

Tiêu Dật tự động lấy gel bôi trơn từ trong ngăn kéo tủ xoa lên cây gậy lớn kia của Trình Kiệt, sau đó lại tự mình xoa vào phía dưới động nhỏ của cậu. Tiêu Dật trước là dùng móng mình trượt qua trượt lại ma sát Tiểu Kiệt Kiệt một chút, vừa làm vừa nỉ non với hắn:

“Trình Kiệt sau này không cần phải vì em mà kích động nữa... bởi vì cho dù có thể nào đi chăng nữa em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt sợ nhất chính là cậu rời khỏi hắn, cho nên cậu mới không ngừng nói câu nói kia để trấn an hắn, tuy rằng cậu không biết có hiệu quả hay không nhưng mà cậu nghĩ cũng chỉ có cách đó mà thôi. Tiêu Dật nâng móng cầm lấy Tiểu Kiệt Kiệt rồi từ từ ngồi xuống, tuy rằng cả ngày hôm nay cậu cùng Trình Kiệt cùng nhau làm rất nhiều lần nhưng cho đến thời điểm hiện tại nơi đó của cậu vẫn như trước rất khó thích nghi với cây gậy lớn kia của hắn:

“Ừm... ừm... Trình Kiệt...”

Tiêu Dật rất ít khi chủ động nhưng mỗi lần chủ động lại khiến cho Trình Kiệt phải mở mang tầm mắt, ví như hiện tại người nào đó vô cùng uyển chuyển ở trên người hắn động thân, mỗi lần di động còn kèm theo tiếng kêu rên rỉ làm cho hắn ngứa ngáy nhột nhột. Thể lực của Tiêu Dật so với Trình Kiệt căn bản là không đáng nói, mới chỉ một chút thôi đã mệt mỏi muốn nằm gục xuống trên ngực hắn, cậu vẫn là thích Trình Kiệt giúp mình sẽ thoải mái hơn. Trình Kiệt vẫn để Tiêu Dật nằm ở trên người mình, hắn đưa tay xuống phía dưới đỡ lấy móng cậu đẩy lên đẩy xuống, Tiêu Dật chỉ việc thả lỏng tùy ý cho ai kia thao túng:

“Trình Kiệt... trong lúc em đi anh không được... động lòng với cậu ấy”

Tiêu Dật luôn coi Lâm Chí Huyền là người cần phải cảnh giác, dù sao cậu ta quả thật có điểm rất giống cậu, từ ngoại hình cho đến cử chỉ tất cả

đều rất giống, cậu sợ Trình Kiệt và Lâm Chí Huyền lúc trước đã từng quen nhau cho nên Trình Kiệt ít nhiều cũng vẫn có cảm giác với cậu ta.

“Trình Kiệt... anh có thấy em là một người ích kỷ hay không?”

Đến ngay cả chính bản thân của Tiêu Dật cũng nghĩ cậu là một người ích kỷ, khi cậu rời đi đến một chút cũng không chịu suy nghĩ thật kỹ cho Trình Kiệt, đến bây giờ cậu trở lại rồi, nhìn thấy Trình Kiệt ở bên người khác cậu lại không cam lòng, Lâm Chí Huyền có lẽ rất đáng thương bởi vì cậu biết cậu ta cũng yêu thương Trình Kiệt, cậu có thể nhìn ra được ánh mắt của cậu ta khi cậu nhắc đến Trình Kiệt, vô cùng lo lắng, vô cùng cảnh giác với cậu cũng giống như là ánh mắt của cậu khi nhìn cậu ta vậy.

“Trình Kiệt... nhưng mà em thật sự yêu anh”

Trình Kiệt là một người vô tâm, hẳn ngoài Tiêu Dật ra sẽ không quan tâm đến bất cứ ai khác cả, đối với Lâm Chí Huyền có lẽ rằng cậu ta giống với Tiêu Dật cho nên hẳn mới muốn cùng cậu ta ở chung một chỗ một thời gian, hay nói hẳn ra Lâm Chí Huyền chính là thể thân, đến bây giờ Tiêu Dật trở về rồi cho dù hẳn có áy náy đến mấy cũng không thể mặc kệ Tiêu Dật để tiếp tục ở cạnh cậu ta nữa:

“Tiêu Dật... anh cũng yêu em”

Ánh trăng trên cao xuyên qua từng kẽ lá của giàn hoa tử đằng chiếu đến đường cong từ sống lưng đến cặp mông của Tiêu Dật, chần đệm màu xám nhàu nát, trên chiếc giường có hai người quấn quít lấy nhau, thỉnh thoảng không gian tĩnh lặng lại truyền ra tiếng nức nở gọi tình cùng tiếng da thịt va chạm mãnh liệt.

Tiêu Dật cảm giác sâu bên trong động nhỏ của cậu chứa rất nhiều tình dịch của Trình Kiệt vô cùng khó chịu, biểu hiện cho việc suốt cả buổi tối ngày hôm ấy hai người bọn cậu đã làm không biết bao nhiêu lần. Trình Kiệt nghiêng người ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay tìm đến vị trí hai bên

mông vênh của Tiêu Dật mà hắn yêu thích nhất kia xoa bóp nhào nặn, xoa một chút từ trong động nhỏ đó sẽ lại chảy ra một chút dịch trắng:

“Trình Kiệt, em muốn đi tắm”

Trình Kiệt vẫn cố tình nhào nặn hai bên mông của Tiêu Dật, càng xoa bóp lại càng dùng sức mạnh hơn một chút:

“Đêm rồi, đi tắm sẽ bị cảm lạnh đó”

Tiêu Dật dụi đầu vào trong lồng ngực của Trình Kiệt khe khẽ nói:

“Nhưng bên dưới đó chứa rất nhiều... của anh...”

Trình Kiệt nghiêng người bật đèn ngủ lên:

“Vậy anh giúp em lau qua một chút, sáng mai rồi tắm”

Bởi vì vừa trải qua một hồi vật lộn cho nên chăn cơ bản đã bị bỏ quên xuống cuối giường, khi ánh điện vừa được mở lên Trình Kiệt có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể ngập tràn vết tích hoan ái mà hắn để lại trên người Tiêu Dật, hai bên bắp đùi cùng vùng bụng vẫn còn loang lổ dịch trắng khả nghi không biết là của ai.

Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, cậu muốn mang chăn lên đắp nhưng nó lại ở quá xa thế cho nên chỉ còn biết kéo lấy gối của Trình Kiệt che lên mặt của mình:

“Trình Kiệt... đã thấy chuyện tốt anh làm hay chưa, chỉ lau thôi làm sao mà được, em muốn đi tắm”

Trình Kiệt cũng biết thân thể kia căn bản sẽ lau không được sạch, hơn nữa lấy thói quen ưa sạch sẽ kia của hồ ly nhỏ nhà hắn nhất định sẽ không ngủ được nếu như không được đi tắm. Trình Kiệt buồn cười bước xuống giường đi vào trong phòng tắm chuẩn bị nước, Tiêu Dật vẫn nằm ở trên

giường lén lén lấy khăn giấy lau qua loa một chút nhưng mà người mới chỉ vừa cử động một chút thôi phía dưới động nhỏ kia lại vô cùng phối hợp chảy ra thứ nước ấm nóng, Tiêu Dật cứng người thầm oán trách không biết Trình Kiệt vì sao lại nhiều thứ đó như vậy.

Trình Kiệt trở lại giường, trước tiên là đưa tay xoa xoa mắt của Tiêu Dật một chút mới chịu, Tiêu Dật thấy nếu mình còn không lên tiếng thì kẻ nào đó sẽ không chịu dừng lại đâu:

“Đừng có sờ nữa, anh đúng là không biết xấu hổ mà”

Trình Kiệt cúi người bế Tiêu Dật vào trong phòng tắm, hắn chỉ vừa mới bước được ba bước liền có một giọt nước rơi xuống bàn chân hắn, Tiêu Dật có lẽ cũng biết được điều này liền xấu hổ đỏ bừng cả mặt lên, Trình Kiệt cố gắng nhịn cười nhưng mỗi bước chân mà hắn đi lại bị rơi xuống rất nhiều giọt nước nhỏ, Tiêu Dật cuối cùng không chịu được nữa liền nhéo vào ngực hắn một cái:

“Tại sao anh lại nhiều như thế hả”

Trình Kiệt đáp lại một câu thế này:

“Sao lại nói anh, là do nơi đó của em quá chặt nên mới giữ lại mà không chịu thoát ra”

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng ngồi vào trong bồn tắm, cậu tựa lưng vào phía trước Trình Kiệt, Trình Kiệt thì ở phía sau đưa tay khe khẽ làm sạch đi những thứ không cần thiết trên người cậu, thỉnh thoảng hắn sẽ lợi dụng một chút, bóp chỗ này một chút, sờ trớn chỗ kia một chút, Tiêu Dật làm sao mà không biết ý đồ này của Trình Kiệt nhưng mà cậu mệt quá rồi cho nên cứ nhắm mắt cho qua mà thôi.

“Trình Kiệt... em có đẹp hay không?”

Trình Kiệt đang bận trêu chọc hai viên ngọc nhỏ ở chỗ Tiêu Dật Dật:

“Đẹp”

Tiêu Dật cũng thoải mái tách hai chân rộng ra một chút:

“Thế Lâm Chí Huyền có đẹp hay không?”

Trình Kiệt cắn vào vành tai của Tiêu Dật:

“Anh không biết”

Tiêu Dật cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt đặt lên ngực mình khẽ oán trách:

“Sao anh có thể không biết được, cậu ta trẻ hơn em nhất định là anh sẽ thấy cậu ta đẹp hơn em rồi”

Trình Kiệt dùng hai đầu ngón tay gãi gãi điểm nhỏ mẫn cảm đang dần cứng lại của Tiêu Dật:

“Bởi vì trong mắt anh chỉ có em mà thôi cho nên không thể nhìn thấy người khác nữa, làm gì mà biết họ có đẹp hay không”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 140: Nhượng Bộ

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc trở về quê, lúc Tiêu Dật mặc quần áo chuẩn bị một vài đồ đạc Trình Kiệt có đứng bên cạnh nhìn cậu thật lâu, ánh mắt kia tưởng chừng như không hề chớp một giây phút nào cả, có lẽ Trình Kiệt sợ Tiêu Dật sẽ lại biến mất một lần nữa cho nên hẳn muốn nhìn cậu, nhìn đến khi nào không thể nhìn thấy nữa thì thôi. Tiêu Dật vừa xoay người liền bắt gặp ánh mắt của Trình Kiệt, cậu hơi giật mình một chút sau đó liền bỏ đồ đạc đang sắp xếp xuống dưới giường rồi đi đến phía Trình Kiệt nói với hắn:

“Em sẽ sớm quay trở về mà”

Trình Kiệt xoay người Tiêu Dật lại, hắn không muốn để cho cậu nhìn thấy bộ dạng đáng thương của hắn lúc này, nếu như hắn không đủ mạnh mẽ sẽ làm cho Tiêu Dật nghĩ rằng hắn không phải là chỗ dựa vững chãi cho nên cậu sẽ muốn rời bỏ hắn. Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật, hắn cúi đầu đặt cằm mình trên vai cậu hạ giọng nói một câu:

“Tiêu Dật, anh rất cần em cho nên em đừng để anh phải chờ đợi thêm nữa”

Tiêu Dật đưa tay vuốt nhẹ bàn tay của Trình Kiệt đang ôm lấy ở trước ngực mình kia:

“Sẽ không có chuyện đó đâu Trình Kiệt”

Đúng lúc này ở bên ngoài cửa phòng ngủ có tiếng gọi của Tiêu Kỳ Mặc:

“Ba ơ!”

Tiêu Dật nhìn về phía Tiêu Kỳ Mặc liền giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra, sau đó cậu giống như nhớ ra điều gì đó liền nhìn về phía Trình Kiệt phát hiện ra trong đôi mắt của hắn lóe lên một tia bất đắc dĩ. Tiêu Dật rất quan tâm đến cảm nhận của Trình Kiệt, chẳng qua là vừa mới rồi cậu bị giật mình cho nên mới dùng sức đẩy hắn ra như thế, hơn nữa ở trước mặt Tiêu Kỳ Mặc cậu vẫn còn chưa sẵn sàng. Trình Kiệt xoay người đi về phía giường giúp Tiêu Dật sắp xếp lại mấy món đồ.

Tiêu Kỳ Mặc vừa mới rồi đã nhìn thấy Trình Kiệt và Tiêu Dật ôm nhau, cậu vẫn còn quá nhỏ để suy nghĩ đến chuyện này cho nên chỉ đơn thuần hỏi một câu:

“Ba làm gì thế?”

Tiêu Dật im lặng nhìn Tiêu Kỳ Mặc, có lẽ trước khi cậu về quê cũng lên cho Trình Kiệt một chút cảm giác an toàn bởi vì cậu biết hắn không hề có cảm giác này. Tiêu Dật đi về phía Trình Kiệt chậm rãi nắm lấy bàn tay của hắn rồi quay sang Tiêu Kỳ Mặc gọi cậu tới:

“Kỳ Mặc qua đây”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật định làm gì, lúc hắn thấy Tiêu Dật đột nhiên nắm tay mình cũng rất bất ngờ. Tiêu Kỳ Mặc bước tới trước mặt của Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn:

“Sao vậy ba?”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt cho hắn một ánh mắt an tâm rồi lại tiếp tục nói chuyện với Tiêu Kỳ Mặc:

“Chú ấy là người rất quan trọng với ba, ba rất là yêu chú ấy”

Tiêu Kỳ Mặc bắt đầu sợ hãi, hai đôi lông mày nhú chặt vội vã ôm lấy chân của Tiêu Dật:

“Ba không yêu con nữa hay sao?”

Tiêu Dật thu tay lại, cậu ngồi xuống trấn an Tiêu Kỳ Mặc:

“Không phải, ba đương nhiên là vẫn yêu con, nhưng mà giữa ba và chú ấy có một kiểu tình yêu khác còn giữa ba với con lại có một kiểu khác”

Tiêu Kỳ Mặc ôm lấy cổ Tiêu Dật rất chặt, Tiêu Kỳ Mặc cũng giống như Trình Kiệt vậy, người mà hai người cần nhất chính là Tiêu Dật:

“Ba ơi, ba không cần con nữa hay sao”

Tiêu Dật đưa tay lau nước mắt giúp cho Tiêu Kỳ Mặc:

“Làm sao có thể chứ, ba đương nhiên cần con, nhưng mà khi con ba có chuyện muốn nói với con, sau này hai chúng ta cùng với cả chú ấy nữa sẽ sống cùng nhau”

Tiêu Kỳ Mặc lén nhìn Trình Kiệt, đối với cậu Trình Kiệt luôn là một người rất khó gần, hơn nữa hẳn dường như cũng không có hảo cảm với cậu bởi vì mỗi lần hẳn nói chuyện với cậu đều luôn bảo trì gương mặt nặng nề không chịu nở nụ cười. Vừa mới rồi ba của cậu nói cũng yêu cả Trình Kiệt nữa, cậu trước nay luôn có được hết sự quan tâm cùng yêu thương của ba mình bây giờ sự quan tâm yêu thương đó còn phải chia sẻ nữa, càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy buồn bã khóc lớn hơn:

“Như vậy sao này ba sẽ yêu Kỳ Mặc ít hơn một chút, sau đó để dành tình yêu kia cho chú ấy sao?”

Trình Kiệt cũng đã từng có suy nghĩ giống như Tiêu Kỳ Mặc vậy, ngay cả cho đến thời điểm hiện tại hắn vẫn còn tồn tại suy nghĩ đó, hắn nghĩ bây giờ Tiêu Dật có Tiêu Kỳ Mặc rồi sự quan tâm của cậu dành cho hắn sẽ không được trọn vẹn, không còn nhiều nữa, nhưng hắn nghĩ chỉ cần Tiêu Dật ở bên cạnh mình thì cho dù hắn có nhận ít tình yêu hơn vẫn được, sau đó hắn liền nghe Tiêu Kỳ Mặc vừa khóc vừa nói một câu khiến cho hắn chợt nhận ra rằng mình so với Tiêu Kỳ Mặc cũng có điểm chung, Tiêu Kỳ Mặc nói thế này:

“Ba ơi, ba yêu con ít hơn trước cũng được nhưng mà ba đừng rời xa con có được không ba”

Tiêu Dật bế lấy Tiêu Kỳ Mặc ngồi lên giường, cậu đưa tay vừa lau nước mắt cho Tiêu Kỳ Mặc vừa giải thích:

“Khi con đừng khóc, ba sau này vẫn yêu con nhiều như thế, thậm chí còn yêu nhiều hơn trước. Khi con, sau này ba người chúng ta ở cùng với nhau, chú ấy cũng sẽ yêu thương con, con nhất định sẽ còn có nhiều tình yêu hơn rất nhiều lần”

Tiêu Kỳ Mặc lại lén nhìn Trình Kiệt một cái, cậu từ khi gặp Trình Kiệt luôn không bao giờ dám quang minh chính đại nhìn hắn, có lẽ giữa cậu và Trình Kiệt luôn có một bức tường ngăn cách mà bức tường này không ai khác chính là Tiêu Dật. Tiêu Kỳ Mặc ôm lấy cổ của Tiêu Dật, cậu ghé miệng vào tai Tiêu Dật nói rất nhỏ:

“Chú ấy sẽ không thích con”

Lúc trước Trình Kiệt đã nói với Tiêu Dật rằng hắn không ghét bỏ Tiêu Kỳ Mặc nhưng hắn vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận đứa nhỏ này, Tiêu Dật lúc ấy cũng không ép buộc hắn, cậu biết rất khó để Trình Kiệt chấp nhận nhưng mà bây giờ Tiêu Kỳ Mặc lại nói với cậu câu nói đó cậu cũng chẳng còn

cách nào khác cả, cậu đưa tay nắm lấy bàn tay đang lạnh kia của Trình Kiệt nhìn hẳn một hồi mới hỏi:

“Anh hãy chấp nhận Kỷ Mặc có được không? Nó cũng là người rất quan trọng đối với em”

Trình Kiệt vì Tiêu Dật mà 5 năm sống trong đau khổ, hiện tại chịu đựng thêm một đứa nhỏ nữa suốt cả cuộc đời này vì để ở bên Tiêu Dật cũng không là gì nữa cả, huống hồ Tiêu Kỷ Mặc kia căn bản cũng là một đứa nhỏ rất nghe lời, huống hồ Tiêu Kỷ Mặc cũng giống hẳn... đều không thể nào không có Tiêu Dật được, có lẽ đã đến lúc hẳn cũng nên nhường bộ rồi.

Tiêu Dật nhận được cái gật đầu kia của Trình Kiệt trong lòng cũng vui vẻ hơn một chút, tuy rằng Trình Kiệt trước sau không lên tiếng nhưng điều hẳn đã đồng ý với cậu thì hẳn nhất định sẽ thực hiện, chuyện này Tiêu Dật luôn tin tưởng Trình Kiệt.

Tiêu Kỷ Mặc vẫn không thể ngừng khóc được, trước nay ba cậu chỉ là duy nhất của mình cậu, bây giờ ba cậu lại muốn yêu thêm một người nữa, càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy tủi thân đau lòng hơn.

“Khi con đừng khóc” Tiêu Dật cũng không biết phải làm thế nào nữa

Tiêu Kỷ Mặc khóc đến nấc cả lên:

“Ba ơi... con yêu ba”

Sau đó Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, cậu liếc nhìn màn hình điện thoại rồi lại nhìn Tiêu Kỷ Mặc, cậu không muốn để cho mẹ Tiêu nghe thấy tiếng khóc của Tiêu Kỷ Mặc cho nên đành để nó ở trong phòng với Trình Kiệt còn mình thì ra ngoài nghe điện thoại.

Lúc này ở trong phòng không khí có phần nặng nề, Trình Kiệt phát hiện ra mỗi lần Tiêu Kỷ Mặc khóc trước mặt hẳn đều là vì Tiêu Dật, có lẽ đứa

nhỏ này thật sự yêu Tiêu Dật rất nhiều. Trình Kiệt chậm rãi giúp Tiêu Kỳ Mặc cầm khăn giấy lau nước mắt, hẩn nhìn đứa nhỏ kia một hồi mới nói thế này:

“Chúng ta đều cần ba của cháu, chú cũng không thể nào không có ba của cháu được, chỉ bằng chúng ta vì ba của cháu mà tiếp nhận nhau”

Tiêu Kỳ Mặc không đủ lớn để hiểu được sâu xa những lời nói của Trình Kiệt:

“Cháu... yêu ba của cháu rất nhiều”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đây là nụ cười đầu tiên hẩn dành cho Tiêu Kỳ Mặc, tuy chỉ là một nụ cười rất nhẹ mà thôi nhưng cũng làm cho Tiêu Kỳ Mặc dần dần thay đổi suy nghĩ về hẩn:

“Chú cũng vậy, chúng ta đều yêu ba của cháu rất nhiều. Chú trước đây cũng từng nghĩ ba cháu bởi vì có cháu rồi thì sẽ yêu chú, quan tâm chú ít hơn trước, chú lúc đó cũng rất không vui”

Tiêu Kỳ Mặc cúi đầu im lặng cố gắng không khóc, Trình Kiệt lại chậm chậm nói tiếp:

“Sau đó chú chợt nhận ra rằng, nếu như hai người chúng ta cũng quan tâm lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, ví dụ như là ba cháu yêu thương cháu một nửa thì chú sẽ yêu thương cháu thêm một nửa còn lại kia, sau đó cháu cũng sẽ như vậy, ba người chúng ta đều tràn đầy tình yêu”

Tiêu Kỳ Mặc im lặng rất lâu một bộ dạng muốn nói lại không, Trình Kiệt vừa rồi đã nghe thấy Tiêu Kỳ Mặc nói nhỏ với Tiêu Dật lời gì cho nên hiện tại hẩn dễ dàng đoán ra được nhóc con này đang phân vân điều gì:

“Chú sẽ yêu thương cháu, chắc chắn đó!”

Tiêu Kỳ Mặc đưa mắt nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt non nớt kia rất dễ để nhận thấy được rằng cậu đang thật cẩn thận đánh giá sự tin cậy đối với hắn:

“Chú sẽ trở thành ba của cháu sao?”

Trình Kiệt nghe thấy câu hỏi này thì giật mình há một tiếng, trong cái đầu nhỏ của Tiêu Kỳ Mặc chứa những suy nghĩ vô cùng đơn giản:

“Có phải chú nói ba cháu yêu cháu một nửa thì chú sẽ yêu cháu nửa còn lại, như vậy phải có hai người mới có thể yêu cháu đủ được, như vậy chú là sẽ trở thành ba của cháu sao?”

Đến chính bản thân Trình Kiệt cũng không thể hiểu nổi suy nghĩ của Tiêu Kỳ Mặc, có lẽ đứa nhỏ này không biết cách thức trình bày nên Trình Kiệt nghe đi nghe lại vẫn hoàn không hiểu mà thôi. Nhưng mà hắn nghĩ sau này Tiêu Dật và hắn sẽ ở cùng nhau, Tiêu Kỳ Mặc chẳng thể nào cứ luôn gọi hắn là chú này chú nọ được, nếu như để cho Tiêu Dật nghe được có lẽ trong lòng cậu sẽ nghĩ hắn vẫn luôn không quá mức quan tâm tới Tiêu Kỳ Mặc:

“Như vậy cũng được đi”

Tiêu Kỳ Mặc nghiêng đầu nhú mày:

“Có thể có hai người ba được hay sao?”

Trình Kiệt ngẫm một lúc:

“Sẽ có nhiều hơn rất nhiều tình yêu, cháu không muốn hay sao?”

Tiêu Kỳ Mặc hỏi lại:

“Trong đó sẽ có tình yêu của ba cháu chứ... là ba Tiêu Dật”

Trình Kiệt gật đầu:

“Đương nhiên rồi”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy thì liền đồng ý luôn, sau đó cậu hỏi Trình Kiệt một câu thế này:

“Vậy cháu có thể gọi chú là ba luôn hay không?”

Trình Kiệt bắt đầu có một chút căng thẳng, nhưng mà hẳn không muốn để cho Tiêu Kỳ Mặc suy nghĩ nhiều nên liền đồng ý:

“Có thể!”

“Ba”

Tiêu Kỳ Mặc gọi một tiếng ba rất bình thường nhưng mà Trình Kiệt khi nghe thấy tiếng ba kia lại không thể nào bình thường nổi, chỉ mới vài giây trước thôi hẳn còn căng thẳng chưa sẵn sàng nhưng vài giây sau đó khi Tiêu Kỳ Mặc gọi một tiếng ba hẳn liền cảm thấy cũng không có gì là quá khó khăn cả, ngược lại cảm giác cũng có một chút vui vẻ, có một chút cảm thấy trên mình mang trọng trách nặng hơn, cần lại phải có trách nhiệm hơn một chút, có thêm nhiều tình yêu cần cho đi một chút.

Tiêu Kỳ Mặc do dự một lúc cũng đưa tay ôm lấy cổ của Trình Kiệt:

“Con yêu ba Tiêu Dật rất nhiều, nhưng mà con cũng sẽ cố gắng yêu ba thật nhiều như thế”

Trình Kiệt cảm thấy mình thật may mắn bởi vì Tiêu Kỳ Mặc khiến cho hẳn không cần cảm thấy khó xử hay tự trách gì cả, Tiêu Kỳ Mặc cần thời gian để thương yêu hẳn, hẳn cũng cần có thời gian để thương yêu cậu, hai người chỉ vừa mới chịu chấp nhận đối phương mà thôi làm sao có thể nhanh như vậy yêu thương nhau được. Trình Kiệt đưa một tay ôm lấy lại

Tiêu Kỳ Mặc, tuy rằng cái ôm này có một chút cứng ngắc, có một chút ngượng ngùng nhưng mà hẳn vì Tiêu Dật chuyện gì cũng đều có thể tập thích ứng cả:

“Ba cũng vậy!”

Tiêu Dật này giờ đứng ở bên ngoài đã chứng kiến thấy hết được chuyện bên trong, những lời mà Trình Kiệt nói cậu đều nghe rõ ràng cả, cậu quả thật không nghĩ Trình Kiệt cũng sẽ ghen tị với một đứa nhỏ vì sợ cậu không yêu hẳn nhiều. Tiêu Dật cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức nước mắt cũng chậm rãi xuất hiện ở bên khóe mắt, liệu trên đời này có mấy ai tìm được một người đối xử tốt với mình như thế, cậu là một trong số người liệu có mấy ai đó. Trình Kiệt rất tốt, bởi vì cậu mà không hề quan tâm đến chuyện quá khứ, bởi vì cậu mà suýt chút nữa táng gia bại sản, bởi vì cậu mà chấp nhận con trai cậu, bởi vì cậu đến ngay cả sinh mệnh của bản thân cũng đưa ra trêu đùa. Nếu như nói ra câu nói em là tất cả của anh thì quả thật rất dễ dàng nhưng mà để hành động chứng minh cho câu nói đó mới là một quá trình gian nan, người nào không kiên trì liền sẽ từ bỏ giữa chừng, tình yêu cũng sẽ không trọn vẹn, người nào kiên trì được đến cùng mới chính là người mà bản thân nên lựa chọn nắm giữ lấy thật chặt không buông. Trình Kiệt vì cậu mà làm nhiều thứ đến như thế, người đàn ông tốt như vậy không phải muốn có liền có thể có được, có lẽ cậu là người rất may mắn, may mắn vì ông trời đã cho cậu cơ hội lần thứ hai, may mắn để cậu lại một lần nữa có được Trình Kiệt.

Tiêu Dật lau nước mắt tiến vào bên trong phòng, cậu không muốn để cho Tiêu Kỳ Mặc phát hiện ra mình khóc bởi vì đứa nhỏ kia sẽ lo lắng đến loạn cả lên mất. Tiêu Kỳ Mặc thấy Tiêu Dật bước vào liền quay sang phía cậu nói luôn: “Ba, con vừa mới có thêm một người ba...” Tiêu Kỳ Mặc nói đến đây liền giống như nghĩ ra điều gì đó vội vã sửa lời: “Nhưng mà ba yên tâm, con vẫn sẽ yêu ba nhiều giống như trước”

Tiêu Dật giả bộ bất ngờ:

“Là thế sao?”

Tiêu Kỳ Mặc chỉ về phía Trình Kiệt cười cười:

“Là ba Trình Kiệt”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đang cúi người sắp xếp đồ đạc, có lẽ là ai đó đang rất ngại ngùng cho nên mới một mực không dám nhìn cậu như thế. Tiêu Dật đưa tay xoa xoa đầu Tiêu Kỳ Mặc:

“Khi con, con qua phòng mình xem xem còn có thứ gì muốn mang đi hay không, lát nữa ba sẽ qua đó bỏ vào túi giúp cho con”

Tiêu Kỳ Mặc nghe lời chạy đi, lúc Tiêu Kỳ Mặc đi rồi Tiêu Dật liền chậm rãi bước về phía Trình Kiệt vòng tay ôm lấy eo hắn:

“Trình Kiệt cảm ơn anh, anh thật sự là một người rất tốt, tốt đến mức em cũng không biết làm sao mới xứng với anh”

Trình Kiệt dừng lại động tác, hắn quay lại ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng trầm giọng:

“Trên thế giới này cũng chỉ có mình em là người thích hợp nhất với anh mà thôi, Tiêu Dật nhớ trở về sớm có được không”

Trình Kiệt luôn nói đến vấn đề đi ở của Tiêu Dật, hắn chưa giây phút nào có thể yên tâm được, có lẽ hắn đã phải chịu một gánh nặng tâm lý nặng nề từ 5 năm về trước thế cho nên lúc này vẫn chưa thể ngừng nguôi ngoai. Tiêu Dật kiễng chân hôn vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn dịu dàng đến mức khiến cho tâm trạng bất ổn kia của Trình Kiệt cũng dần dần buông lỏng, cậu nói

“Trình Kiệt yên tâm, cho dù có chuyện gì em cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 141: Trấn An

Lại một lần đánh đổi tất cả, Trình Kiệt mang toàn bộ ra để đặt cược, hẳn không chắc sau khi hắn giúp Tiêu Dật giải quyết vụ số mía kia, mang Tiêu Kỷ Mặc cùng toàn bộ giấy tờ tùy thân trả cho cậu, cậu có hay không sẽ lại giống như 5 năm về trước rời khỏi hắn. Khi Trình Kiệt xác định Tiêu Dật đã theo chiếc xe lớn kia biến mất vào trong mặt đường quốc lộ, hắn mới thở dài một hơi ngồi vào trong xe trở về công ty. Lúc Trình Kiệt về đến văn phòng thì nhìn thấy Lâm Chí Huyền đang ngồi ở chỗ dãy ghế sofa, hắn nhíu mày nhìn chăm chăm cậu:

“Lâm Chí Huyền sau này cậu không cần lên đây nữa, còn có tôi đã tìm cho cậu một bộ phim truyền hình, hơn nữa cũng đã chuyển vào tài khoản cho cậu một chút tiền”

Lâm Chí Huyền giật mình, cậu rất sợ nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt cho dù cậu biết hẳn nhất định sẽ nói ra câu đó với cậu, cậu vội vã đứng dậy bước nhanh về phía hắn ôm chặt lấy:

“Không, Trình Kiệt, em không cần những thứ đó, em chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi”

Trình Kiệt dùng sức đẩy Lâm Chí Huyền ra, hắn không muốn tiếp xúc thân mật với bất cứ ai hết ngoài Tiêu Dật:

“Lâm Chí Huyền tôi không yêu cậu”

Lâm Chí Huyền đến một câu anh yêu em của Trình Kiệt cũng chưa từng có cơ hội được nghe, hiện tại lại có thể trực tiếp nghe luôn câu tôi không yêu cậu thế này quả là vô cùng bi thảm. Lâm Chí Huyền rất yêu Trình Kiệt, cậu không biết người đàn ông kia yêu Trình Kiệt nhiều như thế nào khiến cho hắn có thể kiên quyết như thế nhưng mà cậu chắc chắn mình hơn người đàn ông kia một điều chính là cậu chưa bao giờ rời xa hắn cả:

“Trình Kiệt anh ngay cả một cơ hội cũng không thể cho em được hay sao? Trình Kiệt anh ta rời bỏ anh nhưng khi anh ta trở về rồi anh vẫn cho anh ta cơ hội, thế còn em thì sao, em ở bên cạnh anh lâu như thế, còn vì anh mà sống thành một người khác, anh ngay cả một cơ hội cũng không chịu trao cho em, anh làm như thế là rất không công bằng với em có biết không?”

Thật ra thì Tiêu Dật vẫn luôn là vị trí cao nhất trong lòng hắn, giống như là cái đỉnh của một tam giác vậy vừa cao lại vừa nhọn, có lẽ tình yêu mà hắn dành cho Tiêu Dật đã trở nên mù quáng mất rồi, cho dù hắn có bị cậu tạo ra tổn thương đau đớn thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng vĩnh viễn dính lấy cậu mà thôi. Đối với Trình Kiệt, Tiêu Dật căn bản sẽ không thể đem ra để so sánh công bằng với người khác được, cho nên hắn không cần sự công bằng gì cả, hắn chỉ cần có Tiêu Dật mà thôi:

“Lâm Chí Huyền tôi xin lỗi, sẽ không có bất cứ ai có thể thay thế được em ấy”

Lâm Chí Huyền hét lớn:

“Không tin, chỉ là anh không nhận ra là anh cũng có tình cảm với em mà thôi, nếu không tại sao ngày hôm đó ở tiệc mừng công em chính mắt nhìn thấy anh và anh ta ở một góc hồ bơi, sau đó em gọi điện nói em bị tai nạn anh vẫn bỏ anh ta để chạy tới chỗ em đấy thôi”

Trình Kiệt không muốn giải thích nhiều với Lâm Chí Huyền, hay nói đúng hơn là với bất cứ những người khác, cả cuộc đời này hẳn chỉ dành thời gian để giải thích tình yêu của mình với Tiêu Dật mà thôi:

“Cậu ra ngoài đi, tôi không muốn phải nói quá nhiều”

Lâm Chí Huyền lại chạy tới phía Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của hắn:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh làm ơn đừng như vậy có được hay không, em sẽ không để cho anh ta biết chuyện giữa hai chúng ta, chỉ cần anh cho em cơ hội ở bên cạnh anh mà thôi”

Trình Kiệt nhú mào thu tay lại:

“Lâm Chí Huyền cậu ra ngoài đi, ngay từ đầu tôi đã nói muốn cậu đi theo em ấy mà thôi chứ tôi chưa bao giờ hứa với cậu rằng tôi sẽ yêu cậu, cho nên không có chuyện tôi và cậu sẽ tiếp tục mối quan hệ lâu dài đâu”

Lâm Chí Huyền không muốn rời khỏi Trình Kiệt, tuy rằng cậu và hắn mới chỉ quen nhau mấy tháng mà thôi nhưng tình cảm của cậu dành cho hắn thật sự đã sâu đậm lắm rồi, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hắn sẽ nhanh chóng rời bỏ cậu như vậy, cậu luôn nghĩ nếu như mình ngoan ngoãn nghe theo lời hắn, ở bên cạnh hắn rồi cũng có một ngày hắn cũng sẽ để ý tới cậu:

“Trình Kiệt, anh có bao giờ nghĩ tới cảm nhận của em hay chưa, em luôn làm những điều mà em không thích chỉ vì muốn nhìn thấy anh được hài lòng, cứ coi như là anh thương hại em có được hay không, anh hãy cho em cơ hội ở bên anh”

Trình Kiệt lắc đầu, hắn hạ giọng nói Lâm Chí Huyền rời đi:

“Lâm Chí Huyền cậu ra ngoài đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ lên tiễn cậu đi đó”

Lâm Chí Huyền tức giận hét lớn:

“Trình Kiệt, anh ta rồi sẽ lại bỏ rơi anh nữa thôi cho mà xem”

Trình Kiệt không thể chịu được chuyện Tiêu Dật lại một lần rời bỏ mình, chuyện này giống như là chuyện mà hắn không muốn nhắc tới, hắn đã mang chuyện đó giấu sâu vào một góc kín trong tâm khảm mình rồi bây giờ lại có một người khác đào bới chuyện này ra chẳng khác gì muốn cầm dao đâm vào trái tim của hắn cả. Trình Kiệt mất bình tĩnh đôi mắt hắn lên tơ máu, hắn giống như biến thành một con người khác vậy, ngay cả trong hơi thở cũng nặng nề giống như một con thú dữ bị thương. Trình Kiệt đưa tay gạt bỏ toàn bộ mọi thứ ở trên bàn làm việc của hắn xuống, từ máy tính cho đến văn kiện quan trọng đều bị hắn làm cho thành một mớ lộn xộn, Lâm Chí Huyền lần đầu tiên thấy Trình Kiệt như vậy thì giật mình hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, ánh mắt mở lớn phi thường bất ngờ.

“Cút ngay cho tôi” Trình Kiệt lớn giọng

Thư ký Tiểu Khiết ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng đổ vỡ cùng tiếng la mắng của Trình Kiệt liền giật mình đi tới phía cánh cửa đưa tay gõ:

“Trình tổng, có chuyện gì sao?”

Trình Kiệt ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Lâm Chí Huyền, môi mỏng khẽ mấp máy rít ra từng chữ một:

“Cút ngay”

Lâm Chí Huyền không ngờ rằng Trình Kiệt cũng sẽ có bộ dạng như vậy, trong trí nhớ của cậu Trình Kiệt là người hỉ nộ bất lộ, là một người lạnh lùng rất khó nắm bắt tâm tư, thời gian cậu ở cùng với hắn tuy không ngắn không dài nhưng chưa bao giờ thấy hắn cười một nụ cười thật tâm hoặc là gặp một việc nào đó tức giận cả. Lâm Chí Huyền vừa sợ hãi vừa lo lắng, cậu muốn đi tới trấn an Trình Kiệt nhưng lại bị ánh mắt giống như một con

thú hoang làm cho giật mình lùi lại một bước, Lâm Chí Huyền xoay người nhanh chóng rời đi.

Thư ký Tiểu Khiết đứng ở bên ngoài nhìn thấy đồng hồ vỡ bên trong lại nhìn thấy Trình Kiệt một bộ dáng dọa người như thế liền nghĩ ngay đến Tiêu Dật, cô không biết chuyện này có liên quan đến Tiêu Dật hay không nhưng vẫn nhanh chóng chạy ra ngoài bàn tìm kiếm số điện thoại của Tiêu Dật gọi cho cậu.

Tiêu Dật ở bên này mới đi được hai mươi phút thôi liền nhận được điện thoại, cậu nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến liền nhú mày một lúc mới chịu nhấc điện thoại lên nghe:

“Tiểu Khiết à, có chuyện gì thế?”

Tiểu Khiết vội vàng đáp lại:

“Tiêu Dật cậu đang ở đâu thế, vừa mới rồi Trình tổng cùng Lâm Chí Huyền ở trong văn phòng cãi nhau rất lớn, tôi thấy Trình tổng rất dọa người, cậu đến ngay đây đi...”

Tiểu Khiết đang nói chuyện thì thấy cánh cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bật mở ra với một lực rất mạnh, cô hoảng sợ nhanh chóng cúp điện thoại phát hiện ra Trình Kiệt giống như là một con người khác vậy đặc biệt là đôi mắt kia nhìn vô cùng đáng sợ.

Sau khi Lâm Chí Huyền rời khỏi phòng Trình Kiệt liền ngay lập tức đi tìm điện thoại của mình gọi cho Tiêu Dật, hẳn muốn chắc chắn rằng cậu sẽ không giống như lời của Lâm Chí Huyền nói, nhưng mà khi hẳn tìm được điện thoại ở dưới sàn rồi nhấn số gọi cho cậu lại phát hiện ra máy điện thoại của cậu đang bận, Trình Kiệt lâm vào trạng thái mất kiểm soát hẳn bây giờ chỉ muốn ngay lập tức đi tìm cậu mà thôi.

Trình Kiệt vừa đến cửa thang máy liền nhận được điện thoại, mắt thấy người gọi tới là Tiêu Dật hẳn liền vội vã nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, bên kia đầu dây rất nhanh truyền đến giọng nói dịu dàng quen thuộc:

“Trình Kiệt, em quên mất không bỏ chăn từ máy giặt ra phơi, anh đi làm về nhớ mang ra ngoài phơi nhé”

Chỉ đến khi nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Tiêu Dật, Trình Kiệt mới dần dần lấy lại được bình tĩnh, hẳn không bước vào trong thang máy nữa mà dừng lại ở đó cố gắng điều chỉnh giọng nói:

“Được, Tiêu Dật”

Tiêu Dật ở bên này nhạy cảm nghe ra được giọng nói của Trình Kiệt có điểm khác thường, nhưng mà cậu lại cố tình vờ như không phát hiện ra, ngược lại vẫn vui vẻ nói vài chuyện nhỏ nhặt với hẳn:

“Trình Kiệt, còn có ngày hôm qua chúng ta có mua đồ ăn về để trong tủ lạnh, anh buổi tối nhớ trở về nấu ăn nhé nếu không thì đồ ăn sẽ không còn ngon nữa đâu”

Trình Kiệt giống như một đứa trẻ, một đứa trẻ ngang bướng chỉ chịu ngoan ngoãn trước một mình Tiêu Dật mà thôi. Trình Kiệt rất muốn nói với Tiêu Dật rằng cậu bây giờ quay trở lại có được hay không, hẳn không muốn rời xa cậu thêm bất cứ một giây phút nào nữa, nhưng mà Trình Kiệt lại không muốn bộc lộ yếu điểm của mình trước mặt Tiêu Dật quá nhiều, không phải hẳn sợ mất mặt mà là hẳn sợ Tiêu Dật sẽ nghĩ hẳn không phải là một người đàn ông đáng để cậu ở bên cạnh cả đời:

“Được Tiêu Dật, anh sẽ trở về nấu ăn”

Có trời mới biết được Tiêu Dật hiện tại lo lắng cho Trình Kiệt nhiều đến thế nào, vừa mới rồi nghe giọng nói của Tiểu Khiết hình như là rất gấp gáp, lại nghe thấy giọng nói khác lạ của Trình Kiệt hiện giờ khiến cho cậu

không thể yên tâm. Cậu sợ Trình Kiệt sẽ lại một lần nữa kích động mà gây nguy hiểm cho bản thân, cậu bây giờ chỉ muốn quay trở về với hân, muốn nhìn thấy hân ở trước mặt mình mới có thể yên tâm được. Tiêu Dật cố gắng lựa lời nhắc nhở Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh không được uống rượu, ăn đồ cay nóng nếu không sẽ nóng trong, sẽ rất dễ kích động... em không muốn nhìn thấy anh kích động đâu”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hân nghĩ có lẽ Tiêu Dật đã nhận ra được điều gì đó bất thường ở hân cho nên cậu mới nói như thế. Tiêu Dật ở bên này nhỏ giọng:

“Trình Kiệt, mới đi một chút thôi em đã thấy rất nhớ anh rồi, nếu như ở bên này giải quyết xong tất cả mọi chuyện có lẽ em sẽ quay trở về sớm. Trình Kiệt, nếu như có chuyện gì thì anh nhất định phải gọi điện cho em nhé”

Trình Kiệt nghe thấy những lời nói kia của Tiêu Dật liền an tâm hơn rất nhiều, nếu như Tiêu Dật có ý định rời khỏi hân thì cậu đã không gọi điện lại cho hân nói những câu này để làm cái gì, nếu như cậu muốn rời khỏi hân thì cậu đã trực tiếp cắt đứt liên lạc với hân ngay trong ngày hôm nay rồi. Trình Kiệt hạ giọng, trong giọng nói vừa có tia ôn nhu vừa có điểm gấp gáp:

“Anh rất muốn em trở về sớm, nhưng mà em phải chú ý sức khỏe, không cần cố gắng quá”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Trình Kiệt anh cũng vậy phải chú ý sức khỏe, được rồi anh làm việc đi, đến nơi em sẽ gọi điện báo cho anh biết”

Trình Kiệt tuy rằng không muốn cúp máy nhưng vẫn phải nghe theo lời của Tiêu Dật:

“Được”

Trình Kiệt sau khi cúp máy liền chậm rãi đi vào trong phòng làm việc, Tiểu Khiết thấy Trình Kiệt lại bình thường trở lại thì nhíu mày khó hiểu nhưng lại chẳng dám nhiều lời hỏi, rất nhanh sau đó cô liền nhận được tin nhắn từ Tiêu Dật.

[Trình Kiệt sao rồi?]

[Không sao cả, anh ta lại bình thường trở lại rồi]

[Tiểu Khiết, nếu như anh ấy có gì bất thường cô hãy nói với tôi nhé]

[Được]

[Cám ơn]

...

Lúc Tiêu Dật về đến Thiên Tân, ba mẹ Tiêu thậm chí còn ra tận ngoài đường lớn để đón hai ba con cậu. Mẹ Tiêu chạy nhanh về phía trước bế lấy Tiêu Kỷ Mặc chỉ thiếu mỗi điều khóc lớn mà thôi:

“Kỷ Mặc con đi đâu thế, bà rất lo cho con”

Tiêu Kỷ Mặc vừa bước xuống xe vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ, bây giờ bị mẹ Tiêu dùng sức nhắc bổng lên cao liền tỉnh táo trở lại:

“Bà nội, con cũng rất nhớ bà a”

Ba Tiêu cũng quan sát Tiêu Kỷ Mặc rất kỹ, phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc không sao mới chuyển hướng tới Tiêu Dật hỏi:

“Tiêu Dật, chuyện này là thế nào? Tại sao lại ở trên đó lâu như thế?”

Lần này Tiêu Dật trở về nhà vẫn chưa có ý định nói cho ba mẹ Tiêu biết về chuyện giữa mình và Trình Kiệt, cậu biết ba mẹ Tiêu sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này, bây giờ Trình Kiệt vẫn còn chưa thể nào bình thường được cho nên cậu muốn để cho chuyện này qua một thời gian nữa mới nói. Tiêu Dật ở trên xe cũng đã dặn dò rất kỹ với Tiêu Kỷ Mặc rằng không được nhắc đến chuyện của Trình Kiệt trước mặt ba mẹ Tiêu, Tiêu Kỷ Mặc nghe lời Tiêu Dật nhất, nếu như ba cậu đã nhắc cậu không được nói thì cậu nhất định sẽ ghi nhớ thật kỹ.

“Ba à, chúng ta trước vẫn là nên trở về nhà đi”

Tiêu Dật vừa đi vừa nhanh chóng mang điện thoại ra nhắn một tin cho Trình Kiệt.

[Trình Kiệt, em đến nơi rồi, anh phải tập trung làm việc đi, buổi tối em sẽ gọi điện cho anh]

Tiêu Dật không về nhà mà đi đến phòng làm việc ở thôn mình bàn bạc vụ số mía kia, Trình Kiệt quả thật là hành xử rất nhanh chỉ trong một buổi tối liền có thể giải quyết xong xuôi vụ việc này. Tiêu Dật thông báo với người trong thôn rằng sẽ không tiếp tục làm trưởng thôn nữa, mọi người nhận được tin này cũng vô cùng bất ngờ thay phiên nhau hỏi lý do thì Tiêu Dật cũng chỉ qua loa đáp rằng đã tìm được công việc thích hợp rồi.

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật trên đường trở về nhà ba mẹ mình để ăn cơm, trên đường đi cậu liền nhin không được phải lấy điện thoại ra gọi điện cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia có lẽ lúc nào cũng trong trạng thái chờ điện thoại của cậu cho nên không đây một tiếng chuông đợi đã có giọng nói trầm khàn quen thuộc đáp lại rồi:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật cũng hơi bất ngờ một chút vì nhanh như vậy Trình Kiệt đã bắt máy rồi:

“Trình Kiệt, anh đang làm gì?”

Trình Kiệt đang sắp xếp lại văn kiện mà chính mình vừa đảo lộn:

“Anh đang ở trong văn phòng nghỉ ngơi một chút”

Tiêu Dật tự động gật đầu:

“Trình Kiệt, chuyện số mía kia cảm ơn anh, nhanh như vậy đã giúp em giải quyết xong rồi. Nhưng mà Trình Kiệt, em muốn ở lại đây thêm một ngày nữa có được không, em muốn có thời gian để nói với ba mẹ mình chuyện quyết định chuyển tới Bắc Kinh”

Trình Kiệt im lặng một lúc rồi ừ nhẹ, Tiêu Dật có lẽ nhận ra được Trình Kiệt chỉ miễn cưỡng đồng ý cho nên cậu liền ở bên này nói tiếp:

“Trình Kiệt, anh không vui sao?”

Trình Kiệt chẳng qua là rất nhớ Tiêu Dật mà thôi, chứ việc cậu cùng với ba mẹ mình ở lâu thêm một chút cũng không sao cả:

“Anh không sao”

Tiêu Dật dịu giọng:

“Trình Kiệt, thứ hai em sẽ lên, anh đi đón em có được không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Được”.

Sau đó Tiêu Dật liền dừng lại cước bộ, ánh mắt mang theo tia cẩn trọng quan sát xung quanh rồi nhỏ giọng nói một câu rất ngọt ngào:

"Trình Kiệt, em yêu anh".

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 142: Trộm Ghé Thăm

Buổi tối ngày hôm ấy sau khi ăn cơm xong ba Tiêu có hỏi Tiêu Dật về chuyện số mía lần trước:

“Tiêu Dật, chuyện số mía của thôn ta con nghĩ nên giải quyết thế nào?”

Tiêu Dật vừa nhấp một ngụm trà liền đặt xuống chậm rãi đáp lời:

“Chuyện số mía đó con đã giải quyết ổn thỏa rồi”

Ba Tiêu có điểm bất ngờ quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Ổn thỏa rồi? Như vậy là tìm thấy Lý Lợi rồi sao?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Ba à, con có chuyện này muốn nói với ba”

Ba Tiêu im lặng đợi Tiêu Dật nói tiếp:

“Về chuyện số mía con đã thu xếp ổn thỏa với phía công ty đó rồi, công ty đó đồng ý thu mua số mía kia của chúng ta với giá gần như cũ, còn hỗ trợ cho chúng ta số tiền mà Lý Lợi đã mang đi. Còn có một chuyện quan trọng nữa là con đã nói với mọi người rằng con không làm trưởng thôn, sắp tới con sẽ chuyển lên Bắc Kinh”

Ba Tiêu bất ngờ:

“Bắc Kinh?”

Đúng lúc này liền có tiếng đồ sứ vỡ ở bên trong bếp, mẹ Tiêu đang rửa bát nghe thấy Tiêu Dật nói vậy liền bần thần cả người. Chuyện năm đó mẹ Tiêu vẫn giấu kín không nói cho ba Tiêu, lúc Tiêu Dật lên Bắc Kinh tìm Tiêu Kỳ Mặc có ở trên đó vài ngày không chịu về, trong lòng bà lúc ấy liền nóng như lửa đốt, bây giờ Tiêu Dật lại nói muốn chuyển hẳn lên Bắc Kinh thì bà ngay lập tức nghĩ tới Trình Kiệt.

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn mẹ Tiêu rồi lại tiếp tục đáp lời ba Tiêu:

“Đúng vậy ba, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi Bắc Kinh là nơi dễ làm ăn, con cũng đã nhìn trúng một mảnh đất ở trên đó rất thích hợp để mở tiệm cà phê”

Ba Tiêu nhú mày trầm mặc, Tiêu Dật mở miệng tiếp lời:

“Hơn nữa con cũng đã có xem qua trường học cho Kỳ Mặc rồi, điều kiện trên đó rất tốt”

Ba Tiêu mấy năm nay cũng biết Tiêu Dật không hề có hứng thú gì với chức vị trưởng thôn kia, tuy rằng cậu giúp thôn lấy về được hợp đồng lớn lâu dài ông cũng không hề thấy cậu cảm thấy quá mức vui vẻ thích thú gì. Ngẫm lại Tiêu Dật cũng đã gần ba mươi tuổi, ông luôn phản đối Tiêu Dật làm nghệ thuật bởi vì ông nghĩ người làm nghệ thuật sẽ không thể giữ mình trong sạch, Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn nghe theo ý ông trở về làm trưởng thôn những 5 năm nay, xem ra tới hiện tại cũng không nên quá khắt khe với con trai quá:

“Nếu như con đã có quyết định rồi thì ba cũng không ngăn cản, chỉ có điều là muốn kinh doanh cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, con nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ”

Tiêu Dật không nghĩ tới ba Tiêu sẽ nhanh như vậy đồng ý cho cậu lên Bắc Kinh, cậu vốn tưởng rằng ba Tiêu sẽ kịch liệt phản đối, thậm chí cậu đã nghĩ đến chuyện sẽ mình và ba Tiêu sẽ trở về với tình huống chiến tranh lạnh như trước đây giống như là khi cậu đăng ký chọn theo học ngành diễn xuất vậy:

“Cám ơn ba!”

Tối đó mẹ Tiêu nằm ở bên cạnh ba Tiêu cứ chuyển mình không ngủ được, ba Tiêu nhú mày hỏi:

“Bà sao thế?”

Khi Tiêu Dật nói với bà rằng sẽ chuyển lên Bắc Kinh, bà cũng không dám hỏi gì liên quan đến Trình Kiệt trước mặt con trai cả, bà tuy không nói đồng ý để con trai đi nhưng cũng không nói phản đối, dù sao thì con trai cũng đã lớn rồi, có vợ con rồi cũng không còn là đứa trẻ nữa cho nên bà căn bản không thể ngăn cản được:

“Ông tại sao lại để Tiểu Dật lên Bắc Kinh chứ? Tiểu Dật một mình nuôi con lại lên đó làm ăn khăng định sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nếu như Tiểu Dật ở đây rồi chúng ta còn có thể chạy sang giúp đỡ nó được”

Ba Tiêu thở dài:

“Tiểu Dật không còn nhỏ nữa, bà nghĩ tôi còn có thể ép buộc nó làm theo ý mình nữa hay sao?”

...

Tiêu Kỳ Mặc hôm nay đi đường mệt mỏi cho nên lúc trở về nhà đã ngủ gục trên vai của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng đặt Tiêu Kỳ Mặc xuống giường rồi đắp chăn thật cẩn thận cho nó, làm xong xuôi hết mọi chuyện cậu mới đi ra ngoài phòng khách cầm điện thoại gọi cho Trình Kiệt.

Bây giờ là gần 9 giờ tối, Trình Kiệt cả buổi chỉ ngồi một chỗ đợi điện thoại của Tiêu Dật mà thôi. Không phải Trình Kiệt không biết đường gọi điện cho Tiêu Dật mà là hắn sợ mình nếu như gọi nhiều quá sẽ khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái, Tiêu Dật lúc trước có nói với hắn rằng cậu thích tự do cho nên hắn mới lựa chọn việc kiên nhẫn ngồi đợi điện thoại của cậu. Khi màn hình điện thoại sáng lên, trên mặt kính cảm ứng kia hiển thị hai chữ Tiêu Dật quen thuộc hắn liền vui vẻ nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật đang pha sữa trong bếp, một tay cầm thìa nhỏ khuấy ly sữa đặc, một tay cầm điện thoại áp lên tai, nghe thấy giọng nói nam tính ôn nhu kia khóe miệng liền bất giác nở một nụ cười ngọt ngào, cậu khẽ hỏi:

“Trình Kiệt, vừa rồi quên hỏi anh đã phơi chăn hay chưa?”

Trình Kiệt nhẹ giọng đáp lại:

“Anh phơi rồi”

Tiêu Dật cầm sữa ra ngoài bàn:

“Như vậy ngày hôm nay có trở về nấu cơm ăn hay không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Có, Tiêu Dật cho anh nhìn thấy gương mặt em có được không?”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Anh đợi một chút”

Nói rồi Tiêu Dật liền cúp máy chuyển sang chế độ gọi video call với Trình Kiệt. Hôm nay Tiêu Dật mặc bộ quần áo ngủ bằng lụa bóng màu

xanh đen, cổ áo tuy rằng đều đóng cẩn thận nhưng vẫn lơ đãng để lộ xương quai xanh gợi cảm, Trình Kiệt ở bên này nhìn thấy Tiêu Dật trong lòng mới thêm yên tâm một chút, sau đó hắn phát hiện ra hắn nhìn thấy cậu rồi không những không yên tâm được mà còn nhột nhạt hơn.

“Trình Kiệt, hôm nay không tắm ca đấy chứ?” Tiêu Dật quan tâm hỏi

Trình Kiệt lắc đầu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đang ngồi ở phòng khách, hắn hiện tại chỉ quấn khăn tắm ngang hông, phần thân phía trên căn bản không có gì che đậy làm lộ rõ thân hình rắn chắc, cơ bụng sáu múi hoàn mỹ:

“Trình Kiệt anh vừa mới tắm xong sao?”

Trình Kiệt ừ nhẹ một tiếng, Tiêu Dật giả bộ không vui:

“Muộn như vậy mới đi tắm sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Thật ra anh đã tắm ngay khi về nhà, nhưng bởi vì quá mức nhớ em cho nên mới vừa đi tắm nữa”

Tiêu Dật hiểu ý của Trình Kiệt, cậu không những không tức giận mà còn tinh nghịch chọc lại hắn:

“Như vậy không biết cả đêm có ngủ được hay không?”

Trình Kiệt nở nụ cười:

“Tiêu Dật anh đã giúp em tìm được một mảnh đất rất khá, đợi đến lúc em lên chúng ta sẽ đi xem”

Tiêu Dật tựa người ở ghế sofa:

“Nhanh như vậy sao, anh vất vả rồi”

Trình Kiệt nhìn hồ ly nhỏ nhà mình có vẻ mệt mỏi liên nhú mày:

“Tiêu Dật, em mệt sao?”

Tiêu Dật nhìn ra phía cửa sổ, ngoài trời đang có cơn mưa lớn, thời tiết thay đổi chuyển sang lạnh hơn một chút, Tiêu Dật vừa mới rồi cùng Tiêu Kỷ Mặc trở về nhà bị dính mưa một chút cho nên đầu hơi hơi đau:

“Ừm, vừa mới rồi trở về có dính chút nước mưa, ở chỗ anh có mưa hay không?”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, hẳn rất lo lắng cho Tiêu Dật cho dù biết Tiêu Dật chỉ có một chút đau đầu rất bình thường mà thôi:

“Tiêu Dật, nhà có thuốc hay không? Em đã uống thuốc chưa?”

Tiêu Dật không có thói quen uống thuốc, nếu như thật sự bị nặng mới chịu chạy ra ngoài mua thuốc uống, thường thì mấy chứng đau đầu nhẹ thế này cậu không bao giờ phải dùng đến thuốc cứ để như vậy nó sẽ tự khỏi. Nhưng mà khi nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật liền mỉm cười đáp thế này:

“Vừa mới rồi lúc trở về đã đi mua thuốc uống rồi”

Trình Kiệt không tin tưởng:

“Mau lấy vỏ thuốc qua đây cho anh xem”

Tiêu Dật ngậy ngốc một hồi, cuối cùng đành phải cười cười nịnh nọt Trình Kiệt:

“Anh nhìn ra rồi sao, chỉ là đau đầu một chút mà thôi ngủ một giấc ngày mai sẽ không sao cả”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, thông qua màn hình điện thoại nhỏ kia cậu vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra tâm tư của hắn, có lẽ trên đời này ngoài Tiêu Dật ra thì không ai có thể biết được Trình Kiệt đang có tâm sự, hoặc có lẽ là trên đời này Trình Kiệt chỉ biểu hiện ở trước mặt Tiêu Dật cho cậu thấy mà thôi:

“Tiêu Dật, em đã nói với ba mẹ rằng em sẽ ở lại Bắc Kinh chưa?”

Tiêu Dật a một tiếng, cậu vốn định gọi điện báo cho Trình Kiệt biết chuyện này nhưng lại quên mất:

“Đã nói rồi, ba mẹ em đương nhiên không phản đối”

Trình Kiệt thầm thở phào:

“Tốt quá... Tiêu Dật, ngày mai có thể trở về với anh được không?”

Tiêu Dật theo dự kiến là sẽ để ngày kia mới trở về, nhưng bây giờ nghe thấy câu hỏi cùng bộ dạng thành khẩn kia của Trình Kiệt, Tiêu Dật cậu có lẽ sẽ thay đổi quyết định. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật trả lời thì nhanh chóng lên tiếng, hắn vừa mới rồi chỉ là nhớ cậu quá cho nên buột miệng nói ra thôi, hắn không muốn cậu nghĩ rằng hắn đang kiểm soát cậu:

“Tiêu Dật không sao, em cứ ở nhà vài hôm nữa cũng được”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười trêu đùa hắn:

“Thật thế sao? Như vậy em sẽ ở đây thêm một tuần nữa”

Trình Kiệt giật mình:

“Một tuần?”

Tiêu Dật cười lớn:

“Được rồi được rồi, anh không cần căng thẳng chỉ là đùa anh mà thôi, ngày mai em sẽ trở về”

Trình Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy thì rất vui vẻ nhưng ngoài miệng vẫn là phân vân:

“Tiểu Dật, nếu như em muốn ở thêm cũng không sao, anh cũng không...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong Tiêu Dật đã lên tiếng cắt ngang lời của hắn rồi:

“Em nhớ anh! Nhớ anh cho nên ngày mai sẽ về, ngày mai chủ nhật không phải đi làm, anh đến đón em có được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Được”

Tiêu Dật nghiêng đầu:

“Như vậy ngủ sớm một chút nha”

Trình Kiệt dịu dàng đáp lại:

“Được, em ngủ sớm một chút đi”.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Trình Kiệt, Tiêu Dật liền ngay lúc đó nhận được điện thoại của Đỗ Thư Cách, Tiêu Dật nhíu mày nhìn màn hình điện thoại một chút mới đưa tay nhấn nút tiếp nhận:

“Cách ca có chuyện gì sao?”

Đỗ Thư Cách sau khi gặp lại Tiêu Dật ở tiệc mừng công lần ấy liền đã nghĩ sẽ nhanh chóng nói ra tình cảm của mình cho cậu biết, hắn không

muốn cậu lại đột nhiên biến mất như 5 năm trước nữa, cũng không muốn để vuột mất cơ hội này huống chi bên cạnh cậu lúc nào cũng có Trình Kiệt kè kè bên cạnh:

“Tiêu Dật, ngày mai em có rảnh không?”

Tiêu Dật không hề phát giác hay nghi ngờ một chút gì đối với Đỗ Thư Cách, trong lòng cậu lúc nào cũng đều nghĩ tính tình của Đỗ Thư Cách vốn là nhiệt tình như thế:

“Ngày mai sao? Anh có chuyện gì quan trọng không thế?”

Đỗ Thư Cách năm nay đã hơn ba mươi tuổi rồi, đã lâu lắm rồi hẳn mới có cảm giác tim đập thình thịch rộn ràng thế này:

“Thật ra cũng không quá mức quan trọng, nhưng mà anh nghĩ phải gặp em mới nói được”

Tiêu Dật nhú mày sau đó liền mỉm cười:

“Là chuyện gì mà kỳ bí như thế, hay là Cách ca muốn phát thiệp cưới cho em hả?”

Đỗ Thư Cách giật mình ngưng lại một chút:

“Không phải Tiêu Dật, như vậy ngày mai em có rảnh hay không?”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một chút, tuy rằng ngày mai cậu căn bản sẽ không có chuyện gì bận cả nhưng mà cậu lại không muốn mình vừa mới quay trở lại liền bỏ Trình Kiệt một mình, tuy rằng gặp Đỗ Thư Cách chỉ mất vài tiếng đồng hồ để nói chuyện mà thôi nhưng cậu vẫn quyết định sẽ từ chối:

“Cách ca, nếu như không phải chuyện quá mức quan trọng thì để thứ hai được hay không? Ngày mai em có một số việc cần phải giải quyết”

Đỗ Thư Cách có một chút mất mát thất vọng, hẳn đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều để gọi cho Tiêu Dật nhưng cậu bây giờ lại từ chối tránh không được có điểm mất mát. Đỗ Thư Cách cười khố:

“Không sao Tiêu Dật, nếu như em có việc bận thì chúng ta thứ hai gặp cũng được”

Tiêu Dật ngáp một cái, cậu vừa mới rồi dính chút nước mưa cho nên buồn ngủ:

“Như vậy thời gian cùng địa điểm là khi nào?”

Đỗ Thư Cách nhanh chóng đưa ra một cái hẹn, buổi hẹn là vào buổi tối, Tiêu Dật tuy rằng không muốn cho lắm bởi vì buổi tối cậu muốn ở nhà nấu bữa tối cho Trình Kiệt ăn, nhưng mà cậu vừa rồi đã từ chối hẹn của Đỗ Thư Cách bây giờ lại muốn từ chối nữa e rằng không hay thế cho nên cậu liền đồng ý với Đỗ Thư Cách.

Đêm hôm ấy mưa rất lớn, gió thổi cũng đặc biệt mạnh, căn nhà của Tiêu Dật so với nhà của Trình Kiệt đương nhiên không thể mang ra để so sánh, bức tường kiên cố chắc chắn nhưng lại cách âm không tốt cho nên người bên trong có thể nghe được tiếng động ở phía bên ngoài. Tiêu Dật nghe thấy tiếng lạch cạch, lúc đầu cứ tưởng là tiếng mưa nhưng sau đó tiếng lạch cạch kia càng ngày càng rõ ràng, Tiêu Dật cảm thấy có gì đó không ổn liền ngồi dậy đi ra ngoài kiểm tra.

Hôm nay mưa lớn nên bị mất điện, Tiêu Dật cầm lấy đèn pin ở đầu giường đi ra khỏi phòng ngủ soi một lượt, cậu trước là soi ra ngoài phía cửa ra vào phát hiện ra cánh cửa đang mở hé, Tiêu Dật giật mình toát mồ hôi hột chẳng lẽ nhà mình lại bị trộm ghé thăm:

“Ai đó?”

Tiêu Dật bước ra phía cửa ra vào căn tròng mở cánh cửa đó ra xem xét bên ngoài, cậu nhìn một hồi không thấy có ai liền đóng cửa lại đi vào bên trong. Tiêu Dật cầm đèn pin soi đến phòng bếp, nhà vệ sinh đều không có gì khả nghi cả, cậu nghĩ có lẽ là tên trộm kia mới chỉ cạy được khóa còn chưa kịp vào bên trong đã bị cậu phát hiện cho nên chạy mất rồi.

Tiêu Dật bước lên lầu muốn trở về phòng ngủ, lúc cậu bước lên bậc thang liền bất ngờ bị một lực mạnh mẽ va phải, Tiêu Dật giật mình không kịp phòng bị đã bị đối phương đẩy ngã xuống lầu lăn một vòng, cuối cùng liền bất tỉnh không biết gì nữa cả.

...

Tiêu Dật cảm thấy cả người đau nhức, cần cổ truyền tới một hồi tê liệt, chân tay giống như là mất hết cảm giác không nghe theo sự chỉ dẫn của não bộ. Tiêu Dật chậm rãi mở mắt, người đầu tiên cậu nhìn thấy chính là Tiêu Kỷ Mặc.

“Bà, ba tỉnh rồi”

Mẹ Tiêu vốn đang rót nước nghe thấy tiếng của Tiêu Kỷ Mặc liền nhanh chóng dừng lại động tác chạy về phía giường bệnh:

“Tiêu Dật, con cảm thấy trong người thế nào rồi?”

Tiêu Dật hiện tại đang cảm thấy rất mờ lung, cậu nhìn khung cảnh lạ lẫm bên trong, lại nhìn xuống tay phải của mình phát hiện ra nó đang bị băng bó, cậu nhớ tới ngày hôm qua mình bị một lực đạo rất mạnh đẩy ngã xuống cầu thang:

“Mẹ, con sao vậy?”

Mẹ Tiêu ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, ngày hôm qua nhà có trộm, may mắn cô Hạ đi tập thể dục phát hiện ra con ngất xỉu ở dưới phòng khách nên đã đưa con đến bệnh viện đó”

Tiêu Dật không biết bây giờ là mấy giờ rồi, cậu nghĩ tới Trình Kiệt liền có chút gấp gáp:

“Mẹ, mấy giờ rồi?”

Mẹ Tiêu nhanh chóng đáp:

“Đã là hai giờ trưa”

Tiêu Dật hả một tiếng, như thế nào đã là hai giờ trưa rồi, Trình Kiệt ở bên kia khẳng định sẽ lo lắng cho cậu. Tiêu Dật cố gắng muốn nài dậy tìm điện thoại để gọi cho Trình Kiệt:

“Mẹ, điện thoại của con...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì mẹ Tiêu đã nhanh chóng cắt ngang lời cậu:

“Con nằm im đi, điện thoại của con có lẽ bị trộm lấy mất rồi không tìm thấy đâu cả”

Tiêu Dật sầu não, cậu bây giờ chỉ muốn nhanh chóng gọi điện báo cho Trình Kiệt một tiếng, Trình Kiệt rất dễ kích động, hễ lúc nào cũng luôn trong trạng thái căng thẳng nếu như hễ gọi điện cho cậu lại không thấy cậu bắt máy, lại cũng không thấy cậu trở về thì hẳn nhất định là sẽ lại làm ra những hành động gây nguy hiểm đến bản thân mất:

“Mẹ à, con muốn gọi điện thoại”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 143: Em Đừng Rời Đi Nhé

Buổi sáng ngày hôm ấy Trình Kiệt dậy rất sớm, khi mặt trời vẫn chưa xuất hiện hắn đã dậy rồi, hắn rất nhớ Tiêu Dật cho nên đêm đó hắn căn bản chỉ ngủ rất ít mà thôi. Trình Kiệt đã mặc quần áo chỉnh tề sẵn sàng đi đón Tiêu Dật, hắn cơ hồ đều không rời mắt khỏi màn hình điện thoại chỉ để chờ đến 8 giờ sáng để gọi cho cậu hỏi xem khi nào thì cậu về đến nơi.

Trình Kiệt kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng rất mong đợi để nghe thấy giọng nói của Tiêu Dật nhưng mà khi hắn đưa điện thoại lên tai nghe lại nhận được câu trả lời của một giọng nữ tổng đài quen thuộc. Giây phút đó khi nghe thấy tiếng đáp lời kia Trình Kiệt liền đình chỉ động tác, nụ cười trên khóe môi cũng như là đông cứng lại, kể đó hắn liền tự trấn an mình rằng Tiêu Dật vẫn đang ngủ cho nên tắt máy mà thôi. Nhưng mà một tiếng sau đó Trình Kiệt vẫn không thể nào liên lạc được với Tiêu Dật, hắn lúc đó liền không thể trấn an bản thân mình được nữa, hắn phát điên rồi.

Trình Kiệt mạnh tay mang điện thoại đập xuống dưới sàn, điện thoại đời mới đắt tiền va đập trên mặt bàn kính vỡ tung, ngay cả mặt bàn kính kia cũng bị vỡ đủ để thấy được sức lực của Trình Kiệt dồn nén trong cú đập này mạnh thế nào. Trình Kiệt điên cuồng phá vỡ mọi đồ đạc trong phòng khách, hắn tìm chìa khóa xe rồi nhanh chóng mở cửa nhà rời đi.

Trình Kiệt một lần nữa rơi vào vực sâu tăm tối, hắn cứ nghĩ Tiêu Dật là thật sự yêu thương hắn, thật sự sẽ không rời xa hắn nữa, hắn nói cậu là tất cả của hắn rồi, hắn vì cậu mà mang tất cả ra đặt cược bây giờ cậu lại muốn

rời khỏi hăn nữa, lại muốn bỏ rơi hăn, cậu có phải là muốn mạng sống của hăn mới mãn nguyện hay không đây. Trình Kiệt cứ như vậy điên cuồng dùng tốc độ nhanh đến chóng mặt lái xe đến Thiên Tân, hăn không biết có còn kịp nữa hay không nhưng hăn vẫn muốn đến đó, cho dù chỉ còn một tia hy vọng rất nhỏ thì hăn cũng muốn giữ chặt lấy cậu.

Chẳng biết Trình Kiệt đã vượt qua bao nhiêu ngã rẽ, cũng chẳng biết hăn đã mặc kệ bao nhiêu cột đèn tín hiệu giao thông báo đỏ, càng chẳng biết kim đồng hồ trên xe đã bao nhiêu lần dâng cao rồi vì phanh gấp mà hạ xuống. Trình Kiệt chỉ biết mục đích của hăn chính là tìm thấy Tiêu Dật mà thôi.

Tiêu Dật ở bên này đã tìm đủ mọi cách vẫn không thể nào liên lạc được với Trình Kiệt, cậu bắt đầu cảm thấy bất an, trong lòng cùng sốt ruột lo lắng, cậu sợ Trình Kiệt sẽ lại nghĩ rằng cậu đang bỏ trốn khỏi hăn, sợ hăn rơi vào trạng thái kích động mà điên cuồng làm loạn không để ý đến an toàn của bản thân. Tiêu Dật nằm trên giường bệnh nhú mào, kết quả vẫn là kiên quyết muốn xuất viện trở về nhà.

“Tiêu Dật, bác sĩ nói ngày mai mới có thể xuất viện, ngày hôm nay con cần ở lại đây theo dõi đã” Mẹ Tiêu nhú mào nói

Tiêu Dật lắc đầu ngời dậy:

“Không được mẹ, con muốn về nhà”

Mẹ Tiêu cũng không rõ tại sao Tiêu Dật lại sốt sắng muốn về nhà như thế:

“Tiêu Dật con muốn tìm cái gì sao, để mẹ trở về tìm cho con”

Tiêu Dật vẫn một lòng muốn quay trở về, cậu bây giờ cũng chỉ nghĩ được chuyện Trình Kiệt nhất định sẽ đi tìm cậu, mà nơi hăn tìm đến nhất

định sẽ là nhà của cậu, nếu bây giờ cậu vẫn còn ở trong bệnh viện Trình Kiệt mà tới nhà không thấy cậu khẳng định sẽ càng kích động hơn:

“Mẹ, mẹ giúp con làm thủ tục xuất viện có được không?”

Mẹ Tiêu thấy không còn ngăn cản được con trai nữa liền thở dài:

“Được rồi Tiểu Dật, nhưng mà con phải về nhà của mẹ, mẹ sẽ chăm sóc cho con”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỳ Mặc rồi lại nhìn sang mẹ Tiêu:

“Mẹ, ngày hôm nay cho Kỳ Mặc ở nhà mẹ có được không, con sẽ trở về nhà mình”

Tiêu Dật thấy mẹ Tiêu định nói gì đó thì cậu đã cứng rắn cắt ngang:

“Mẹ yên tâm, con sẽ chú ý nếu như có chuyện gì nhất định sẽ gọi cho mẹ”

Ba mươi phút sau Tiêu Dật liền có thể trở về nhà của mình, cậu trên dưới đau nhức, chân bên phải bị thương cho nên bước đi cũng không thể nhanh được. Nếu như có thể Tiêu Dật quả thật sẽ lên Bắc Kinh ngay lúc này nhưng mà cậu sợ khi mình lên Bắc Kinh thì Trình Kiệt cũng là đang trên đường đến Thiên Tân để tìm cậu, cậu sợ hắn sẽ xảy ra chuyện gì không hay cho nên chỉ còn biết ở tại chỗ này đợi hắn đến bởi vì điện thoại của hắn từ nãy tới giờ luôn trong trạng thái không thể liên lạc được.

Tiêu Dật vừa mới đóng cửa lại thì phía bên ngoài liền truyền tới tiếng chuông, cậu cố gắng bước ra ngoài mở cửa thật nhanh. Mẹ Tiêu vừa mới rời quên đưa thuốc cho Tiêu Dật cho nên hiện tại mới vội chạy lại, khi Tiêu Dật mở cửa ra thấy mẹ Tiêu trong lòng tránh không khỏi có điểm mất mát:

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu có lẽ vì lo lắng cho nên không nhận ra được điểm khác biệt của con trai:

“Tiểu Dật đây là thuốc, bên trong đã ghi rõ liều dùng cùng thời gian, con nhớ đọc kỹ hướng dẫn và uống thuốc đúng giờ có biết chưa?”

Tiêu Dật đưa tay cầm lấy túi thuốc khê gật đầu:

“Được rồi mẹ”

Mẹ Tiêu đưa thuốc xong liền rời đi, Tiêu Dật đứng ở trước cửa một lúc muốn nhìn xem Trình Kiệt có tới hay không nhưng mà đợi mãi vẫn không thấy hân. Tiêu Dật thở dài đóng cửa lại, chân của cậu vẫn bị đau cho nên đứng một lúc sẽ bị mỏi, cậu vừa xoay người bước đi được vài bước liền nghe thấy tiếng xe hơi, kể đó Tiêu Dật liền đình chỉ mọi động tác đứng im lại nghe ngóng xem, cuối cùng chuông cửa nhà cậu cũng vang lên kéo theo đó là tiếng đập cửa có điểm gấp gáp.

Tiêu Dật bước nhanh ra mở cửa, trên tay cậu vẫn còn cầm túi thuốc vừa mới rời vẫn chưa kịp đặt xuống. Tiêu mở cửa phát hiện ra trước cửa nhà mình quả nhiên là Trình Kiệt, Trình Kiệt một thân quần áo đơn giản nhưng nhìn qua liền có thể thấy được hân vừa trải qua một hồi gấp gáp cho nên dáng vẻ hiện tại mới có điểm phong trần mệt mỏi, đặc biệt là trên vùng trán của hân vẫn còn vết máu đang chảy ra, Tiêu Dật vừa nhìn thấy cảnh này thì ngây người, cậu vốn còn chưa kịp lên tiếng hay làm bất cứ điều gì cả thì Trình Kiệt đã ngay lập tức ôm chặt lấy cậu.

Tiêu Dật bị chạm vào vết thương ở tay bị đau đến nhú máu chảy mồ hôi lạnh, cậu vốn định theo phản xạ đẩy Trình Kiệt ra nhưng chợt cảm nhận được sự run rẩy của hân liền ngưng lại cố gắng chịu đau, Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt sẽ vì cậu mà bị tổn thương một lần nữa, không muốn hân phải chịu đựng thêm bất cứ một đau đớn nào, cậu muốn hân lúc nào cũng luôn được thoải mái mà không cần phải căng thẳng:

“Tiêu Dật, em đừng rời đi nhé”

Giây phút Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật ra mở cửa cho mình, hắn ngay cả vết thương trên người cậu cũng không kịp để ý đã ngay lập tức mạnh mẽ ôm chặt cậu vào lòng giống như là sợ cậu sẽ bỏ chạy. Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật rời bỏ hắn, hắn sợ hắn sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu nữa, càng sợ cậu ngay một lời giải thích cũng không nói cho hắn đã rời đi khiến cho hắn vĩnh viễn không biết được lý do.

Tiêu Dật đứng im lặng một lúc để cho Trình Kiệt bình tĩnh trở lại, trái tim của cậu cũng run rẩy theo từng sự sợ hãi biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài kia của Trình Kiệt, cậu không ngờ rằng Trình Kiệt sẽ có một bộ dạng yếu đuối như thế, có lẽ tổn thương cậu để lại cho hắn năm ấy thật sự rất sâu đậm, sâu đậm đến mức hắn khi nào cũng luôn ở trong trạng thái căng thẳng thế này. Tiêu Dật biết có lẽ Trình Kiệt yêu mình rất nhiều, giống như là lời hắn nói với cậu trước đây vậy, hắn yêu cậu nhiều đến mức ngay cả bản thân cậu cũng không thể tưởng tượng ra, hắn lúc nào cũng sợ cậu bỏ đi nhưng lại có thể đồng ý để cho cậu trở về quê giải quyết công việc, lại bởi vì cậu điện thoại không liên lạc được mà tức tốc lái xe hàng trăm cây số chỉ để ôm cậu vào lòng nói ra câu nói kia.

Tiêu Dật nhỏ giọng, trong giọng nói rất dễ nhận ra được tia ấm áp đau lòng:

“Trình Kiệt, trên trán của anh đang chảy máu”

Trình Kiệt vẫn như cũ ôm lấy Tiêu Dật ở trong lòng, cằm của hắn tựa lên vai cậu, hơi thở cố gắng bình ổn này giờ nhưng rất chậm:

“Tiêu Dật, đừng biến mất nữa có được không?”

Tiêu Dật dùng tay còn lại ôm lấy Trình Kiệt, cậu khẽ vuốt dọc sống lưng hắn thay cho mọi lời trấn an:

“Trình Kiệt, sẽ không đâu, em sẽ luôn ở bên cạnh anh mà”

Tiêu Dật đưa tay lên khẽ chạm vào vai Trình Kiệt liền thấy ở trên vai áo của hắn có phần ẩm ướt, cậu đưa mắt nhìn tới phát hiện ra ở đó cũng có vết máu, Tiêu Dật giật mình vội vã đẩy Trình Kiệt ra muốn hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh sao lại chảy máu ở chỗ này nữa?”

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng còi xe của cảnh sát, Tiêu Dật nhìn ra ngoài cửa thấy phía trước có hai xe cảnh sát trên nóc có ánh đèn xanh đỏ, từ trong xe có vài người đàn ông mặc cảnh phục bước xuống tiến thẳng vào trong sân nhà cậu.

“Có chuyện gì thế?” Tiêu Dật trước nay luôn là người chính trực, cậu nghĩ tới chuyện ngày hôm qua nhà mình bị trộm ghé thăm, cảnh sát như thế nào lại nhiệt tình đến thế điều động cả hai xe cảnh sát tới chỗ này.

Một viên cảnh sát từ trong túi quần móc ra chiếc còng số tám rồi nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật thấy thế liền ngay lập tức ngăn anh ta lại:

“Anh làm gì thế?”

Viên cảnh sát kia chỉnh lại mũ ở trên đầu nghiêm giọng đáp:

“Người này lái xe vượt quá tốc độ bị trạm kiểm soát chúng tôi giữ lại yêu cầu xuất trình bằng lái xe, anh ta không những không chịu xuất trình mà còn đánh bị thương một viên cảnh sát của chúng tôi, chúng tôi bây giờ cần áp giải anh ta về đồn”

Trình Kiệt lúc này có lẽ mới để ý tới vết thương trên người của Tiêu Dật, hắn hí hóp mắt đưa tay nắm lấy hai vai cậu xoay về phía mình:

“Tiêu Dật em bị làm sao thế này?”

Viên cảnh sát kia nhanh chóng mang còng số tám còng vào cổ tay bên trái của Trình Kiệt, Tiêu Dật nghe thấy tiếng cách một cái liền vội vã ngăn cản viên cảnh sát kia:

“Khoan đã, có chuyện gì từ từ nói được hay không?”

Trình Kiệt đột nhiên bị kéo tay ra khỏi Tiêu Dật liền kích động vùng tay đánh lại viên cảnh sát kia, số cảnh sát đi theo thấy vậy liền lao vào ngăn cản tách Trình Kiệt sang một bên, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt bị còng lại cũng vô cùng hoảng sợ vội đi đến phía hăn muốn kéo ra:

“Khoan đã, có gì chúng ta từ từ nói chuyện, anh ấy đang bị thương”

Viên cảnh sát nọ bị Trình Kiệt đâm một đâm liền vô cùng tức giận, anh ta nâng giọng nói với nhóm cảnh sát kia:

“Mau đưa người này về đồn đi”

Tiêu Dật bước nhanh theo sau, chân của cậu không được tốt cho nên mỗi bước đi nhanh như vậy liền ảnh hưởng đến vết thương ở dưới, đau đến mức toát mồ hôi lạnh này giờ:

“Khoan đã có được hay không, các anh muốn cái gì chúng ta có thể từ từ thương lượng mà”

Trình Kiệt nhìn thấy bộ dạng chật vật kia của Tiêu Dật lại càng kích động hơn, trên đời này việc đáng sợ nhất đối với hăn chính là không được nhìn thấy Tiêu Dật còn việc khiến cho hăn không thể bình tĩnh được chính là nhìn thấy cậu đau đớn, Trình Kiệt dùng hết sức lực đẩy đám người cảnh sát đang giữ chặt mình ra muốn chạy tới đỡ lấy Tiêu Dật nhưng vô ích, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt vùng vẫy như vậy thì trong lòng loạn hết cả lên:

“Khoan đã, có thể nào giải quyết ở đây ngay được hay không, chúng tôi sẽ bồi thường cho các anh”

Nhóm người cảnh sát kia nghe thấy sẽ bồi thường ngay tại chỗ này liền dừng bước, Tiêu Dật thấy thế thì nhanh chóng nói tiếp:

“Chúng tôi sẽ bồi thường, các anh nói đi các anh muốn bao nhiêu?”

Trình Kiệt có tiền cho nên Tiêu Dật cũng rất hào phóng mà hỏi ra câu hỏi này, cậu hiện tại không muốn để cho đám người kia đưa Trình Kiệt đi, hẳn vừa mới trải qua một hồi kích động tâm lý vẫn chưa thể nào bình ổn trở lại được.

Viên cảnh sát vừa mới bị Trình Kiệt đánh quay lại nhìn Tiêu Dật một hồi rồi nâng giọng hỏi:

“Ý của cậu là gì chứ?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Chúng tôi sẽ tiến hành nộp phạt và bồi thường ở chỗ này, không cần phải đưa anh ấy về đồn”

Viên cảnh sát kia có lẽ nhìn ra được điều không đúng cho nên cứ nhìn chăm chăm Tiêu Dật rồi lại nhìn về phía bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay kia của đối phương, cuối cùng anh ta liền nhếch môi cười khẩy:

“Bảy trăm giải quyết nhanh gọn”

Tiêu Dật cũng nhìn ra được nụ cười trên môi của viên cảnh sát kia, nếu là trước đây cậu sớm đã thu tay lại rồi lùi lại một bước cách xa Trình Kiệt một chút nhưng mà hiện tại thay vì làm như vậy thì cậu vẫn cứ nắm chặt lấy tay hắn không buông. Bảy trăm đối với Trình Kiệt không là gì cả, nhưng viên cảnh sát kia yêu cầu một số tiền lớn như vậy khẳng định là đang muốn nhân lúc người ta gấp gáp mà ra tăng sức ép, Tiêu Dật nhanh chóng gạt đầu:

“Trước thả anh ấy ra đã”

Viên cảnh sát kia từ trong túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa rồi mở khóa còng tay cho Trình Kiệt. Trình Kiệt đỡ lấy Tiêu Dật đưa cậu ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa.

“Trình Kiệt, anh đưa bọn họ bảy trăm đi”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Anh không mang tiền”

Tiêu Dật ngày hôm qua bị trộm vào nhà cho nên tiền mặt trong nhà đã bị lấy đi hết, hiện tại cậu cũng chỉ còn biết mang điện thoại của mẹ Tiêu từ trong túi quần ra đưa cho Trình Kiệt:

“Như vậy anh gọi điện nói người ta chuyển tiền cho bọn họ có được không?”

Trình Kiệt đưa tay tiếp nhận lấy điện thoại của Tiêu Dật rồi đưa mắt nhìn thẳng tới viên cảnh sát vừa nở nụ cười khẩy kia với Tiêu Dật, ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ. Trình Kiệt nhanh chóng đọc được tên cùng nơi làm việc trên ngực áo của viên cảnh sát kia, hắn cúi đầu nhấn ra một dãy số yên tĩnh rồi chờ điện thoại nối máy tới đối phương.

“Tiểu Khiết là tôi đây, giúp tôi liên lạc với lãnh đạo của đồn cảnh sát khu vực Thiên Tân, nói với ông ta dạy dỗ lại cấp dưới của mình là Thẩm Kính Bình”

Trình Kiệt trước đây vì tìm kiếm Tiêu Dật mà tạo lập mối quan hệ với cảnh sát khu vực Thiên Tân, lấy thế lực của Trình Kiệt mà nói thì việc khiến cho một đồn trưởng phải nể mặt cũng là điều hiển nhiên, hơn nữa Thẩm Kính Bình kia vừa rồi còn có ý cười nhạo Tiêu Dật, cho dù đồn

trường không giải quyết thì Trình Kiệt hẳn khẳng định cũng sẽ không để yên.

Sau khi Trình Kiệt cúp điện thoại, đám cảnh sát kia đều nghe thấy rõ ràng được lời hắn nói vừa mới rồi, mọi người tuy rằng không tin tưởng nhưng mà cũng dè chừng, Thẩm Kính Bình kia bị nhắc đích danh liền cười lớn vài tiếng:

“Dọa ai chứ, nếu như không có tiền nộp phạt thì mau về đồn”

Thẩm Kính Bình vừa mới nói xong câu này thì điện thoại trong túi cậu ta liền reo lên, lúc Thẩm Kính Bình nhìn vào điện thoại gương mặt liền ngưng trọng một lúc mới đi ra một chỗ nhắc điện thoại lên nghe.

Tiêu Dật không biết là Trình Kiệt muốn làm cái gì nữa, cậu chỉ muốn hắn đưa tiền cho bọn họ cho xong chuyện mà thôi, nhìn đến vết thương vẫn còn đang chảy máu ở trên trán Trình Kiệt cậu lại nhịn không được mà đau lòng. Tiêu Dật từ trong túi thuốc mà mẹ Tiêu đưa cho mình vừa mới rồi lấy ra một túi bông, cậu giúp hắn dùng bông lau đi máu trên trán:

“Trình Kiệt, có cần đến bệnh viện hay không?”

Thẩm Kính Bình kết thúc cuộc điện thoại nhanh chóng đi vào bên trong hướng Trình Kiệt hạ thấp giọng:

“Trình tổng, thật xin lỗi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 144: Tuân Lệnh Vợ Của Anh

Thẩm Kính Bình vừa mới nhận được điện thoại của cấp trên, cấp trên rất tức giận khiến trách cậu một hồi còn nói cậu đắc tội với ai không đắc tội lại đi đắc tội với đại nhân vật không nên chọc giận như thế. Cả Tiêu Dật và nhóm người cảnh sát kia đều vô cùng bất ngờ trước hành động cùng thái độ của Thẩm Kính Bình, Trình Kiệt thì ngược lại vẫn bình tĩnh như trước:

“Xin lỗi em ấy đi”

Thẩm Kính Bình kinh ngạc, Tiêu Dật thì cũng bất ngờ không kém, mọi người đều chẳng ai hiểu tại sao Trình Kiệt lại nói như thế, nhưng mà Thẩm Kính Bình cuối cùng vẫn hướng Tiêu Dật nói một tiếng xin lỗi đúng như yêu cầu của Trình Kiệt:

“Thành thật xin lỗi”

Trình Kiệt cũng không phải là người quá đáng, hắn làm sai thì hắn nhất định sẽ đứng ra chịu trách nhiệm, nhưng người nào chỉ cần có ý đồ muốn cười nhạo hay ức hiếp Tiêu Dật thì hắn cũng sẽ nhất định làm cho ra lẽ đến cùng. Mắt thấy Thẩm Kính Bình quả thật thành khẩn nói ra lời xin lỗi kia, Trình Kiệt cũng không làm khó cậu ta nữa, hắn từ trong túi quần lấy ra ví da đếm đủ bảy trăm đưa cho Thẩm Kính Bình, Thẩm Kính Bình nào dám nhận nhưng Trình Kiệt vẫn lạnh giọng ép buộc cậu ta nhận lấy:

“Cầm lấy đi”

Sau khi mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi, Tiêu Dật mới đau lòng nhìn vết thương ở trên vai của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh cởi áo ra đi”

Trình Kiệt nhú mào nhìn chăm chăm cánh tay đang băng bó của Tiêu Dật khàn giọng hỏi:

“Tay của em sao thế?”

Tiêu Dật thở dài giúp Trình Kiệt mở cúc áo:

“Ngày hôm qua nhà có trộm, kết quả liền thành ra như vậy”

Tiêu Dật nhìn thấy vết thương ở trên vai của Trình Kiệt liền giật mình, trên vai hẳn vừa có dấu hiệu sưng tím lại vừa có vết máu loang lổ, Tiêu Dật cũng không biết Trình Kiệt làm sao lại bị thành như vậy nữa, sống mũi cùng hốc mắt cậu cay xè nóng lên, nước mắt chậm rãi chảy xuống. Trình Kiệt lúc nào cũng đều như vậy cả, hẳn luôn khiến cho cậu phải tự trách chính bản thân mình, cậu không biết 5 năm trước đây trên người Trình Kiệt có những vết thương như vậy hay không.

Trình Kiệt có lẽ cảm nhận được trên vai mình có giọt nước nhỏ xuống liền quay lại phía sau nhìn Tiêu Dật, mắt thấy hồ ly nhỏ nhà mình đang đứng ở phía sau vừa lấy bông chấm trên vết thương cho hẳn vừa khẽ khóc liền đưa tay nắm lấy cổ tay cậu:

“Tiêu Dật, em sao thế?”

Tiêu Dật tức giận giật mạnh tay lại, cậu ném bông sang một bên rồi ngồi xuống ghế sofa:

“Anh sao thế? Tại sao anh lúc nào cũng như vậy hả?”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật tại sao lại tức giận, hăn cứ nghĩ Tiêu Dật là đang chán ghét hăn cho nên càng gấp gáp hơn, hăn nắm lấy cổ tay của cậu vội vã nói:

“Tiêu Dật nói cho anh biết, làm ơn nói cho anh biết em rốt cuộc không hài lòng chỗ nào?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt gấp gáp như vậy trái tim của cậu liền tự động run rẩy, Tiêu Dật cũng không biết mình phải làm gì mới có thể làm cho Trình Kiệt có lại được cảm giác an toàn, khước mắt cậu đỏ hoe, cậu đưa một tay không bị thương của mình ôm lấy cổ của hăn, giọng nói nức nở:

“Trình Kiệt em ở đây, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa cả, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, yêu anh. Trình Kiệt có phải bởi vì em mà anh mới luôn căng thẳng như vậy hay không, Trình Kiệt em xin lỗi, em phải làm sao anh mới có thể như lúc trước đây?”

Trình Kiệt giật mình thất thần, hóa ra không phải là Tiêu Dật chán ghét hăn, hóa ra cậu luôn quan tâm đến hăn như thế. Trình Kiệt không thích nhìn thấy Tiêu Dật đau lòng, huống hồ hiện tại cậu còn đang khóc như thế, mỗi lần Tiêu Dật như vậy trái tim của Trình Kiệt liền giống như gắn vào thiết bị cảm ứng khẽ rung lên bần bật đau nhói, có lẽ giữa hăn và cậu đã có một sợi dây liên kết không thể tách rời nữa rồi:

“Tiêu Dật em đừng khóc có được không?”

Tiêu Dật vẫn cứ gục đầu vào vai của Trình Kiệt khóc lớn, đây là lần đầu tiên kể từ sau 5 năm cậu mới làm nũng hăn như vậy, độ tuổi của cậu và hăn không còn thích hợp để làm ra những hành động trẻ con kia nhưng mà Tiêu Dật cậu cứ mặc kệ, ngay cả giới tính cậu cũng không màng tới huống chi là độ tuổi còn con này:

“Em sẽ khóc, sẽ khóc mãi thôi nếu như anh cứ tự làm bị thương chính bản thân mình như vậy”

Trình Kiệt vuốt lấy mái tóc đen mềm của Tiêu Dật rồi vuốt xuống sống lưng cậu đau lòng dỗ dành:

“Em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiếp đó Tiêu Dật không nói gì nữa cả, cậu chỉ ngồi khóc mà thôi, khóc đến nỗi bả vai của Trình Kiệt cũng ướt đầm một mảnh, khóc đến mức hai mắt mờ nước nhìn không rõ ràng. Câu nói cuối cùng kia của Trình Kiệt chẳng khác nào một mũi dao bén nhọn đâm thẳng vào trái tim của Tiêu Dật, Trình Kiệt nói nếu như cậu khóc lòng hắn cũng đau theo, vậy thì cậu nói mà cậu nói với hắn 5 năm trước đây sẽ đau như thế nào đây. Tiêu Dật không dám nhắc đến chuyện 5 năm về trước nữa, cậu sợ hãi cùng xấu hổ, cậu sợ Trình Kiệt sẽ dần dần nhận ra được cậu không xứng đáng với tình yêu hoàn mỹ này của hắn, Tiêu Dật nghĩ đến đó thôi liền tự động siết chặt lấy vòng eo của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em cũng cần anh, anh sau này cũng đừng rời khỏi em có được không?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn lên trán của Tiêu Dật rồi khe khẽ nói:

“Đương nhiên sẽ là như vậy... Tiêu Dật chúng ta về nhà đi”

Tiêu Dật ngồi thẳng dậy, cậu nhú mày nhìn bộ dạng chật vật của Trình Kiệt hiện tại:

“Vết thương của anh”

Trình Kiệt lắc đầu, hắn muốn đưa Tiêu Dật quay trở lại Bắc Kinh bởi vì nơi này giống như một địa phương kỳ bí vậy, 5 năm trước Tiêu Dật không có đi đâu cả mà trở về Thiên Tân, Trình Kiệt thế nhưng có cho người tìm kiếm cũng không tìm ra được cậu, hắn sợ nếu như hắn ở lại đây ngủ một giấc rồi tỉnh dậy ngày mai sẽ không nhìn thấy cậu nữa, cho nên Trình Kiệt mới muốn mang Tiêu Dật trở lại Bắc Kinh mới có thể yên tâm được:

“Không sao, chúng ta về nhà có được không?”

Tiêu Dật nhìn thấy trong đôi mắt của Trình Kiệt có tia mong chờ khẩn thiết, cậu không rõ tại sao Trình Kiệt lại muốn về lại Bắc Kinh như vậy, có điều chỉ cần hắn muốn đi thì nơi nào cậu cũng sẽ đi cùng với hắn. Tiêu Dật gật đầu đồng ý với Trình Kiệt:

“Như vậy qua nhà mẹ đón Kỷ Mặc”

Trình Kiệt đóng cúc áo sơ mi, cẩn thận đỡ lấy Tiêu Dật bước ra khỏi nhà. Tiêu Dật ngồi vào ghế lái phụ nhìn Trình Kiệt một hồi rồi nói:

“Anh có lái xe được hay không?”

Trình Kiệt mỉm cười trêu chọc:

“Tâm can bảo bối của anh ở bên cạnh, anh nào dám lơ là”

Tiêu Dật cúi đầu, cậu không vì lời nói kia của Trình Kiệt làm cho vui vẻ ngược lại không khí trong xe cũng vì gương mặt trầm mặc kia của cậu mà ngưng đọng:

“Cho dù có em ngồi cạnh hay không anh cũng phải lái xe cẩn thận, nếu không em sẽ rất lo lắng”

Trình Kiệt nâng giọng, hắn bắt đầu khởi động xe đi đến nhà của mẹ Tiêu:

“Tuân lệnh vợ của anh”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia của Trình Kiệt mới chịu mỉm cười, gương mặt nhỏ nhắn của cậu cũng tự nhiên đỏ ửng lên vì xấu hổ, Trình Kiệt thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy hồ ly nhỏ nhà mình như vậy vẫn không chịu buông tha:

“Tiêu Dật em đỏ mặt”

Tiêu Dật bị nói thế liền vừa xấu hổ vừa tức giận:

“Anh lại không chịu nhìn đường nữa”

Trình Kiệt ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía đường lớn, hắn mang theo cả sinh mệnh của mình đi trên đường cho nên tâm trạng sẽ vừa vui vẻ vừa căng thẳng hơn một chút chút:

“Tiêu Dật đỏ mặt lên nhìn càng đáng yêu”

Tiêu Dật hừ hừ quay sang nhìn Trình Kiệt, vốn là sẽ định tức giận quát hắn nhưng khi bắt gặp được sườn nhan cương nghị kia của Trình Kiệt, cậu liền ngây ngốc ngẩn nhìn đến thất thần một lúc mới mỉm cười hỏi lại một câu:

“Thật sao? Anh nhìn em lâu một chút cũng đều không thấy chán, đều thấy rất thuận mắt sao?”

Trình Kiệt gật đầu, ánh mắt của hắn vẫn nhìn về phía đường lớn trước mặt:

“Đúng thế, muốn nhìn thấy em cả cuộc đời này”

Lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt đi tới nhà của mẹ Tiêu là gần 4 giờ chiều, ba Tiêu vẫn chưa về nhà, mẹ Tiêu thì đang đi chợ, trong nhà chỉ có Tiêu Lãng và Tiêu Kỷ Mặc mà thôi. Tiêu Dật cảm thấy như vậy cũng tốt, nếu như để cho mẹ Tiêu nhìn thấy Trình Kiệt ở chỗ này thì bà nhất định sẽ làm loạn lên, mà Tiêu Dật thì lại không muốn cho mẹ Tiêu biết chuyện này tại thời điểm Trình Kiệt vẫn còn chưa hoàn toàn bình ổn trở lại.

Tiêu Lãng nghe thấy tiếng chuông liền chạy ra mở cửa, Tiêu Lãng hiện tại đã trở thành một thầy giáo đúng như ý nguyện của ba Tiêu, Tiêu Dật nghĩ có lẽ Tiêu Lãng cũng rất thích công việc này của mình, trong nhà cũng chỉ có cậu không hứng thú với ý nguyện của ba Tiêu mà thôi:

“Dật ca nhà của anh bị trộm hả?”

Tiêu Dật gật đầu, cậu muốn nhanh chóng rời đi nếu không mẹ Tiêu trở về nhìn thấy Trình Kiệt thì cậu cũng không biết nên giải thích ra sao, hơn nữa lấy cá tính hiện tại của Trình Kiệt mà nói thì hẳn nhất định sẽ kích động, đến khi ấy hình ảnh của hắn để lại cho ba mẹ cậu nhất định sẽ càng không tốt hơn:

“Kỷ Mặc đâu rồi?”

Tiêu Dật vừa hỏi xong thì Tiêu Kỷ Mặc ở trong nhà liền chạy ra chỗ cậu gọi lớn:

“Ba ơi, tay còn đau hay không?”

Tiêu Dật nhìn thấy Tiêu Kỷ Mặc liền mỉm cười: “Khỉ con, ba tới đón con đây” nói rồi Tiêu Dật liền nhìn Tiêu Lãng: “Tiểu Lãng, anh có việc quan trọng bây giờ phải lên Bắc Kinh, lát nữa ba mẹ về thì giúp anh nói với ba mẹ một tiếng nha”

Tiêu Lãng giật mình:

“Nhưng mà Dật ca anh như vậy sao mà đi được, còn dẫn theo cả Kỷ Mặc nữa”

Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỷ Mặc khẽ mỉm cười nhìn Tiêu Lãng:

“Không sao, bạn anh đợi ở trước cửa rồi”

Tiêu Lãng lúc này mới nhìn ra xem thử, phát hiện có một chiếc xe hơi sang trọng ở đó. Tiêu Dật cúi người nhắc nhở Tiêu Kỷ Mặc:

“Khỉ con, mau chào tạm biệt cậu đi”

Tiêu Kỷ Mặc hướng Tiêu Lãng vẫy vẫy cái tay nhỏ:

“Chào tạm biệt cậu”

Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc đi ra xe, Tiêu Dật giúp Tiêu Kỳ Mặc mở cửa xe sau đó Tiêu Kỳ Mặc leo lên xe, mắt thấy Trình Kiệt ngồi ở phía trước cậu liền thân nhiên nâng giọng gọi một tiếng:

“Bà Trình Kiệt tới đón chúng ta”

Tiêu Dật ngồi vào phía sau cùng Tiêu Kỳ Mặc, Trình Kiệt ở phía trước nghe thấy danh xưng ba kia vẫn còn chưa thể thích nghi ngay được, hần ngượng ngùng đơ lại vài giây kể đó hần nhìn thấy nụ cười khe khẽ kia của Tiêu Dật, hần liền nhếch môi cười mím đáp lại Tiêu Kỳ Mặc:

“Kỳ Mặc, buổi tối muốn ăn gì?”

Tiêu Kỳ Mặc nghiêm túc nghĩ thật kỹ mới trả lời:

“Móng heo bự a”

Trình Kiệt gật đầu nhanh chóng khởi động xe rời khỏi chỗ này. Tiêu Kỳ Mặc ngồi huyên thuyên một lúc cũng ngủ gật ở trên đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy Tiêu Kỳ Mặc ngủ say rồi mới tùy ý nói chuyện với Trình Kiệt, nói Tiêu Kỳ Mặc chỉ là đứa trẻ 4 tuổi mà thôi căn bản nghe không hiểu chuyện gì nhưng mà cậu và Trình Kiệt nói chuyện nhất định sẽ nói ra mấy lời lưu manh trẻ con không nên nghe, cho nên cả một quá trình khi Tiểu Kỳ Mặc còn thức hai người đều rất giữ ý không dám nói gì quá mức cả.

“Trình Kiệt chân của em đau lắm, buổi tối anh giúp em bóp một chút có được không?” Tiêu Dật chẳng qua là muốn thử Trình Kiệt một chút mà thôi, muốn xem xem Trình tổng giám đốc lớn có muốn bóp chân cho mình hay không

Trình Kiệt nét mặt có điểm nghiêm trọng, trong giọng nói cũng có thể dễ dàng nghe ra được hần rất lo lắng:

“Em đau chân sao, như vậy để Kỷ Mặc nằm xuống ghế đi, đợi về đến Bắc Kinh anh sẽ đưa em đi khám lại thật cẩn thận”

Tiêu Dật giả bộ:

“Nhưng mà em không muốn đi bệnh viện khám đâu”

Trình Kiệt cũng không cảm thấy có chút phiền phức nào:

“Được rồi, anh sẽ mời bác sĩ tới khám cho em thật cẩn thận”

Tiêu Dật cảm thấy chẳng vui gì, Trình tổng giám đốc lớn nhà cậu vẫn kiên quyết không chịu bóp chân cho cậu:

“Người ta chỉ là muốn thử anh một chút mà thôi, xem ra Trình tổng giám đốc lớn vẫn là giữ vững phong độ lắm nhất định không chịu bóp chân cho em đâu”

Trình Kiệt ngăn người trong giây lát, hóa ra hồ ly nhỏ nhà hắn lại đi để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như thế này, cuối cùng Trình sói lớn liền nói một câu khiến cho Tiêu hồ ly nhỏ phải ngay lập tức ngậm miệng im bặt, Trình sói lớn nói thế này:

“Anh đến nơi đó còn dám liếm nói gì đến chuyện bóp chân con con kia”

Bởi vì Tiêu Dật bị trộm lấy mất điện thoại cho nên ba mẹ Tiêu không có cách nào để liên lạc với Tiêu Dật ngay được, Tiêu Dật nghĩ mẹ Tiêu nhất định đang ở nhà lo lắng cho mình lắm vì thế liền mở miệng hỏi mượn điện thoại của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, cho em mượn điện thoại của anh đi”

Điện thoại của Trình Kiệt cũng bị hắn phá hỏng, Tiêu Dật nói đến chuyện này liền khiến cho hắn nhớ tới mấy đồng hồ vỡ trong nhà vẫn còn chưa dọn dẹp, nếu như lát nữa Tiêu Dật trở về nhà nhìn thấy khẳng định sẽ

lại nổi giận một phen. Trình Kiệt nghĩ nghĩ một hồi liền dừng xe đỗ lại bên một cửa hàng tiện lợi rồi nói với Tiêu Dật thế này:

“Tiêu Dật điện thoại của anh cũng hỏng rồi, em đợi anh một chút anh muốn đi vệ sinh”

Tiêu Dật cũng không nghi ngờ gì cả, cậu ngoan ngoãn ngồi ở trong xe đợi Trình Kiệt. Trình Kiệt vừa vào trong cửa hàng tiện lợi liền đi thẳng tới chỗ bộ điện thoại công cộng gọi điện cho người giúp việc nhà mình nói bà ấy mau chóng đến dọn dẹp nhà cửa giúp cho hắn, sau khi làm xong chuyện Trình Kiệt liền lấy một chai nước ép dâu đi đến quầy tính tiền, hắn muốn mang cho Tiêu Dật chai nước này sau đó hắn sức nhớ ra trong xe không chỉ có một mình Tiêu Dật thôi còn có cả Tiêu Kỳ Mặc nữa, có điều sở thích của Tiêu Dật hắn nắm rõ như trong lòng bàn tay nhưng Tiêu Kỳ Mặc thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì hắn lại không hề hay biết. Trình Kiệt phân vân một hồi cuối cùng lấy thêm một hộp bánh ngọt nhân nho khô hướng nữ thu ngân nợ tính tiền.

“Tiêu Dật cho em” Trình Kiệt ngồi vào ghế lái rồi xoay người đưa nước cùng bánh cho Tiêu Dật

Tiêu Dật đưa tay tiếp nhận, đúng lúc này Tiêu Kỳ Mặc cũng tỉnh giấc, mắt thấy có đồ ăn liền ngay lập tức sáng bừng đôi mắt a lên một tiếng vui vẻ:

“Bánh nho khô”

Trình Kiệt tuy rằng không nói nhưng hắn đều mang toàn bộ biểu cảm của Tiêu Kỳ Mặc vào trong đáy mắt, sau khi cẩn thận xác nhận chắc chắn Tiêu Kỳ Mặc thích ăn bánh nho khô kia thì trên khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ. Tiêu Dật này giờ không để ý nhiều đến Trình Kiệt nhưng khi ánh mắt cậu vô tình lướt qua gương chiếu hậu lại bắt gặp nụ

cười khe khẽ kia của hắn, tâm trạng chẳng hiểu sao cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

“Trình Kiệt, khi con này thích nhất là ăn bánh nho khô” Tiêu Dật có lẽ hiểu suy nghĩ của Trình Kiệt cho nên mới nói một câu như thế

Trình Kiệt thông qua gương chiếu hậu mang ánh mắt có ý cười kia thay cho câu trả lời của hắn, trong giây phút đó Tiêu Dật chợt nhận ra một điều rằng cậu thích một cuộc sống bình dị như vậy, thế mà tại vì sao lúc trước lại quá nhu nhược từ bỏ nó, có điều cậu cũng thật là may mắn, may mắn bởi vì lại một lần nữa có lại được, lần này cậu nhất định sẽ không buông tay từ bỏ nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 145: Cho Em Một Cơ Hội

Tiêu Kỳ Mặc tỉnh dậy thì đến lượt Tiêu Dật ngủ gật, Tiêu Kỳ Mặc ngoan ngoãn ngồi ở một chỗ ăn bánh lúc ăn xong quay sang đã thấy ba mình ngủ rồi. Tiêu Kỳ Mặc giống như Trình Kiệt vậy, người mà cậu yêu thương lo lắng nhất chính là Tiêu Dật cho nên khi thấy Tiêu Dật không được khỏe liền không dám làm phiền.

“Ba ời, nhà của ba sẽ không có trộm chứ?” Tiêu Kỳ Mặc mãi cho đến sáng tỉnh dậy mới phát giác ra được một điều rằng ba của mình bị trộm đánh bất tỉnh cho nên cậu mới lo lắng hỏi Trình Kiệt vấn đề này

Trình Kiệt vẫn chưa thể nào thích nghi được tiếng ba kia, mãi cho đến khi câu hỏi kết thúc khoảng vài giây hần mới giật mình nhận ra rằng Tiêu Kỳ Mặc đang hỏi mình:

“Không có”

Tiêu Kỳ Mặc đưa tay chạm vào vết thương ở trên trán Tiêu Dật xoa xoa nhẹ nhẹ:

“Nếu như có trộm, ba Trình Kiệt và con sẽ cùng nhau bảo vệ ba có được không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đứa nhỏ này không biết nói có thật hay không nhưng trước hần biết được nhóc con này vô cùng mạnh mẽ:

“Vậy tại sao con ngày hôm qua lại không bảo vệ em ấy?”

Tiêu Kỳ Mặc rầu rĩ đáp:

“Bởi vì con ngủ quên mất”

Trình Kiệt chợt nảy ra một ý tưởng, hắn nói với Tiêu Kỳ Mặc thế này:

“Con ngủ cạnh em ấy lại để em ấy thành ra như vậy, nếu không sau này để em ấy ngủ với ba, nếu như có trộm ba nhất định sẽ bảo vệ thật tốt cho em ấy”

Tiêu Kỳ Mặc chỉ muốn ngủ cùng với Tiêu Dật mà thôi, chính vì thế khi Trình Kiệt đưa ra lời đề nghị đó cậu liền từ chối luôn:

“Không đâu, con phải ngủ với ba mới được”

Trình Kiệt ở phía trước xấu xa dọa nạt Tiêu Kỳ Mặc:

“Để em ấy ngủ với con, con lại ngủ say như vậy nếu như nhà có trộm em ấy lại bị thế này nữa thì sao?”

Tiêu Kỳ Mặc một bộ dáng đăm chiêu giống như ông cụ non suy nghĩ một hồi:

“Con có cách, chúng ta ba người cùng ngủ một phòng, nhà của ba Trình Kiệt rộng như vậy nhất định sẽ ngủ đủ”

Trình Kiệt không đồng ý:

“Kỳ Mặc, con ngủ với em ấy 4 năm rồi, không thể để cho ba ngủ với em ấy được hay sao? Hay là thế này đi, bắt đầu từ bây giờ ba sẽ ngủ với em ấy 4 năm, sau đó 4 năm kế tiếp lại đến lượt con”

Trình Kiệt chính là đang lừa gạt trẻ con, đợi đến khi đó Tiêu Kỳ Mặc khẳng định đã quen với việc ngủ riêng đến lúc ấy Tiêu Dật có qua phòng cậu ngủ cũng nhất định bị đuổi ra.

“Không được, con quen ngủ với ba rồi, chính là không có hơi ba liền không thể ngủ” Tiêu Kỳ Mặc kiên quyết lắc đầu

Trình Kiệt kiên nhẫn tìm lời lẽ lừa gạt Tiêu Kỳ Mặc:

“Kỳ Mặc, em ấy chính là vợ của ba, vợ ngủ với chồng chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa”

Tiểu Kỳ Mặc nghiêng đầu:

“Cái gì gọi là thiên kinh địa nghĩa?”

Trình Kiệt đáp:

“Chính là đạo lý mà trời đất cũng không thể xoay chuyển được”

Tiêu Kỳ Mặc ồ một tiếng có vẻ hiểu:

“Như vậy ba chính là ba của con, con ngủ với ba chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa trời đất cũng thể xoay chuyển được, cho nên nếu như muốn chúng ta chỉ có thể cùng nhau ngủ mà thôi”

Trình Kiệt bắt đầu mất kiên nhẫn với ông cụ non ở ghế phía sau kia, Tiêu Dật này giờ chỉ nhắm mắt không hề ngủ say cho nên cuộc đối thoại giữa Trình Kiệt và Tiêu Kỳ Mặc cậu đều nghe thấy, khi nghe thấy Trình Kiệt dụ dỗ lừa gạt Tiêu Kỳ Mặc trong lòng cậu đã buồn cười rồi, thẳng đến khi Tiêu Kỳ Mặc đáp lại câu kia thì cậu liền mở mắt phì cười. Tiêu Kỳ Mặc thấy Tiêu Dật dậy rồi thì thân nhiên quay sang hỏi:

“Ba, có phải ba thích ngủ với con hơn hay không, ba yên tâm sau này nếu như có trộm vào nhà thì con sẽ bảo vệ ba”

Trình Kiệt cũng im lặng muốn nghe câu trả lời của Tiêu Dật, hắn rất coi trọng vấn đề hồ ly nhỏ nhà mình thích ngủ với ai hơn, tuy rằng hắn không có ghét bỏ gì Tiêu Kỳ Mặc nhưng tính khí của hắn đôi khi rất trẻ con muốn so đo với đứa nhỏ này. Tiêu Dật thì ngược lại, cậu không quá mức để ý đến vấn đề này thế cho nên khi Tiêu Kỳ Mặc hỏi cậu cậu liền đưa tay lên xoa đầu nó gật đầu sáng khoái đáp:

“Ba đương nhiên là thích ngủ với con nhất rồi”

Tiêu Kỳ Mặc nghe được câu trả lời kia thì vô cùng vui vẻ, Trình Kiệt thì ngược lại một bộ dáng đen mặt không vui. Kế đó quãng đường dài hơn trăm cây số cứ như thế rất nhanh đi hết, bởi vì trên xe luôn có tiếng nói pha lẫn tiếng cười giòn tan.

Tiêu Dật về đến nhà nhìn phòng khách một lượt liền phát hiện ra có một vài đồ vật trong nhà trống trải, đặc biệt là phòng khách dường như là biến mất rất nhiều thứ giống như căn nhà vừa mới bị một kẻ trộm ghé qua. Tiêu Dật nhảy cảm liếc nhìn sang Trình Kiệt, trong lòng cậu nghĩ chắc chắn Trình Kiệt đã đập phá đồ đạc nhưng nghĩ cho cùng hắn kích động cũng chính là vì cậu cho nên cơn giận rất nhanh tiêu tan thay vào đó là đau lòng, cậu thở dài đi về phía ghế sofa ngồi xuống, Đại Nhân giống như vừa trải qua một hồi sợ hãi liền nhảy ngay lên trên đùi của cậu xoay tròn rồi ngồi xuống.

“Nha nha, sau này đi chơi cũng sẽ cho Đại Nhân theo nha” Tiêu Dật xoa xoa cái đầu nhỏ lông xù của Đại Nhân nói với nó

Bởi vì hôm nay Tiêu Dật tay chân không thuận tiện cho nên Tiêu Kỳ Mặc đành để cho Trình Kiệt tắm. Một lớn một nhỏ ở trong phòng tắm, bồn tắm lớn nhà Trình Kiệt trên mặt nước có bốn con vịt cao su đang nổi ở trên, Tiêu Kỳ Mặc không chịu ngoan ngoãn tắm cứ nghịch mấy con vịt đồ chơi kia, Trình Kiệt nhú mày không hài lòng trầm giọng nhắc nhở cậu:

“Kỷ Mặc đã muộn rồi đó”

Tiêu Kỷ Mặc ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Ba Trình Kiệt ở lớp có một bạn học tên là Tây Tây, bạn ấy nói cũng thích vịt nhỏ này, ngày mai đi học con cầm cho bạn ấy xem có được không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Nhưng mà con phải ngoan ngoãn tắm”

Cuối cùng thì Trình Kiệt loay hoay một hồi cũng tắm xong cho Tiêu Kỷ Mặc, Trình Kiệt vốn định tắm xong cho quỷ nhỏ này liền sẽ cùng Tiêu Dật tắm, ai ngờ khi hẩn háo hức đi ra ngoài phòng khách tìm cậu thì đã thấy cậu một thân quần áo ở nhà đơn giản, mái tóc có điểm ẩm ướt, một bộ dạng vừa mới tắm xong đang ngồi ở phòng khách nghịch ngợm với Đại Nhân rồi:

“Tiểu Dật em tắm rồi sao?”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng Trình Kiệt liền quay sang nhìn hẩn:

“Ừ”

Trình Kiệt nhú mày:

“Nếu như để nước chạm vào vết thương thì biết làm sao?”

Tiêu Dật cười cười:

“Không sao cả, em rất cẩn thận”

Nói rồi Tiêu Dật liền dắt tay Tiêu Kỷ Mặc vào trong phòng ngủ để lại Trình Kiệt đang khó chịu kia ở bên ngoài. Tiêu Dật lấy một cuốn truyện ở

trên đầu giường rồi nằm xuống bên cạnh Tiêu Kỳ Mặc chậm rãi đọc truyện
dễ dành cậu đi ngủ:

“Khi con, hôm nay sẽ đọc cho con truyện hạt đậu thần nha”

Tiêu Dật đọc hết cuốn truyện kia thì Tiêu Kỳ Mặc cũng đi ngủ, cậu ước
chừng hiện tại Trình Kiệt chắc đã tắm xong rồi hẳn là đang nằm ở trên
giường đợi cậu, Tiêu Dật khẽ mỉm cười lật chăn bước xuống giường chậm
rãi muốn sang phòng của Trình Kiệt, nhưng mà khi cậu mở cửa ra định
bước lên lầu liền phát hiện ra Trình Kiệt thế nhưng lại đứng ở trước cửa ra
vào cùng một chàng trai nói chuyện, chàng trai đó không ai khác chính là
Lâm Chí Huyền.

Lâm Chí Huyền cả ngày hôm nay không liên lạc được với Trình Kiệt,
cậu giống như là phát điên lên vì lo lắng, cậu sợ hãi Trình Kiệt thật sự rời
bỏ mình. Lâm Chí Huyền đã thử không muốn nghĩ đến Trình Kiệt nữa
nhưng mà cậu làm không được, cậu rất mệt mỏi, rất đau khổ khi nhận ra
một điều rằng Trình Kiệt sẽ rời khỏi mình.

Lâm Chí Huyền ôm chặt lấy eo của Trình Kiệt vừa khóc vừa nói:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt em rất nhớ anh”

Trình Kiệt vừa mới tắm xong trên người chỉ tùy tiện mặc một bộ quần áo
ở nhà đơn giản, bây giờ đứng đối diện với Lâm Chí Huyền đang làm loạn
này liền cảm thấy vô cùng phiền phức, hần nhú mày muốn đẩy Lâm Chí
Huyền ra nhưng không được bởi vì người kia dường như đã dùng hết sức
lực vốn có ôm chặt cứng lấy eo của hắn:

“Lâm Chí Huyền cậu sao vậy? Cậu muốn cái gì đây?”

Lâm Chí Huyền đột nhiên chuyển hướng ngẩng đầu hôn vào môi của
Trình Kiệt, mặc kệ Trình Kiệt đang dùng lực đẩy cậu ra rất mạnh thì cậu
vẫn cứ cứng đầu giữ chặt lấy cần cổ của hắn, đây là nụ hôn đầu tiên của cậu

với Trình Kiệt từ khi hai người quen biết nhau, đã từ lâu lắm rồi cậu ao ước muốn cùng Trình Kiệt hôn môi, điều ước đơn giản như vậy mà thôi Trình Kiệt cũng không đáp ứng cậu trong khi đó cậu vì hấn mà diễn thành một người khác đến sắp phát điên rồi.

Trình Kiệt không muốn cho Tiêu Dật biết Lâm Chí Huyền xuất hiện ở chỗ này, phòng của Tiêu Kỳ Mặc ở dưới tầng một cho nên chỉ cần Tiêu Dật mở cửa ra là sẽ biết, chính vì vậy Trình Kiệt liền tức giận đẩy mạnh Lâm Chí Huyền ra rồi đóng cửa lại ý muốn cùng cậu đi ra ngoài nói chuyện.

Tiêu Dật đều chứng kiến hết, cũng đều nghe được hai người bọn họ nói cái gì, khoảnh khắc cậu nhìn thấy Lâm Chí Huyền hôn môi Trình Kiệt trái tim cậu liền như thắt lại, trong lòng quặn đau rất khó chịu, biết là Trình Kiệt không phải người chủ động, cũng biết hấn đã cự tuyệt Lâm Chí Huyền nhưng mà cậu vẫn rất sợ hãi Trình Kiệt sẽ mềm lòng, sợ hãi hấn nhận ra được một điều rằng cậu vốn đã từng tổn thương hấn sâu đậm như vậy bây giờ bên cạnh hấn có một Lâm Chí Huyền hết lòng thương yêu hấn, hấn sẽ không cần cậu nữa, hấn sẽ bỏ rơi cậu mà quay sang yêu thương Lâm Chí Huyền. Tiêu Dật rất sợ điều đó xảy ra cho nên khi cậu nhìn thấy cảnh vừa rồi mới không dám chạy ra tức giận quát mắng, đến cuối cùng chỉ còn biết ngây ngốc đứng ở đó nhìn mãi thôi. Tiêu Dật xoay người bước lên lầu đi vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt, từ ban công ở phòng ngủ của Trình Kiệt có thể nhìn thấy được quang cảnh phía dưới sân, căn phòng không mở điện nên Tiêu Dật không sợ Trình Kiệt sẽ phát hiện ra cậu đứng ở chỗ này, tuy rằng Tiêu Dật không thể nghe được hai người phía bên dưới kia nói cái gì nhưng cậu lại nhìn rất rõ, cậu nhìn thấy được Lâm Chí Huyền khóc đến đáng thương ôm chặt lấy Trình Kiệt, Trình Kiệt vẫn cứ đứng như vậy để cho cậu ta ôm, không cự tuyệt cũng không tiếp nhận, có phải Trình Kiệt mềm lòng rồi hay không, có phải hấn đang phân vân lưỡng lự rồi.

Tiêu Dật cả một quá trình tưởng chừng như không chớp mắt, một tay cậu nắm chặt lấy lan can phía trước kiên nhẫn quan sát nhất cử nhất động phía

dưới, cậu không thể nhìn thấy được gương mặt của Trình Kiệt lúc này bởi vì hắn đang đứng quay lưng lại với cậu, cậu rất sợ Trình Kiệt sẽ đưa tay ôm lại Lâm Chí Huyền cho dù rằng cậu không biết hắn có từ chối hay là đồng ý cái gì với Lâm Chí Huyền hay không, chỉ cần biết nếu như hắn ôm lại cậu ta thì hắn đã có một chút động tâm mềm lòng rồi.

“Trình Kiệt, em yêu anh, em rất yêu anh, anh nói em nên phải làm sao bây giờ?” Lâm Chí Huyền đau khổ tuyệt vọng

Trình Kiệt này giờ đối với cậu rất lạnh nhạt, hắn không hề hé răng nửa lời cũng không hề có phản ứng gì cả, Lâm Chí Huyền rất sợ mỗi khi Trình Kiệt như thế, thà rằng hắn cứ tức giận như vừa rồi mạnh mẽ đẩy cậu ra còn hơn, đằng này hắn lại làm như cậu không hiện diện, làm như cậu là người vô hình vậy:

“Trình Kiệt, anh tại vì sao lại không thích em? Anh ta có cái gì? Anh ta tốt cuộc có cái gì mà anh lại thích anh ta như vậy? Anh nói đi em sẽ diễn lại thật giống, em sẽ diễn giống như thật mà”

Thật ra trong thế giới của Trình Kiệt chỉ có duy nhất một mình Tiêu Dật tồn tại mà thôi, Tiêu Dật chính là chuẩn mực mà hắn yêu thích cho nên không có khả năng những người khác có thể cho hắn liếc mắt nhìn lấy một lần, thậm chí là thử liếc mắt nhìn đến. Lâm Chí Huyền rất là mệt mỏi, nếu là trước đây cậu vì tiền mà quen với Trình Kiệt nhưng bây giờ cậu cái gì cũng không cần nữa, cậu chỉ cần có Trình Kiệt mà thôi, cho dù Trình Kiệt có coi cậu là thể thân cả đời đi chăng nữa, hay là cho dù hắn chỉ coi cậu là nơi phát tiết mỗi khi không vui vẻ, hoặc là hắn coi cậu là tình nhân bí mật ở phía sau lưng không cho Tiêu Dật biết thì cậu cũng sẽ đồng ý, cậu đều đồng ý hết chỉ cần được nhìn thấy được nói chuyện với Trình Kiệt là cậu đã vui vẻ rồi:

“Trình Kiệt, có phải là biểu hiện trên giường của anh ta khiến cho anh yêu thích hay không? Trình Kiệt em cũng có thể, em cũng có thể khiến cho

anh yêu thích mà”

Trình Kiệt cuối cùng không nhận được nữa, người khác nói hắn sao hắn đều có thể trầm mặc không để ý nhưng khi ai đó chạm tới Tiêu Dật hắn lại không thể như trước bình tĩnh nổi:

“Lâm Chí Huyền cả đời này tôi chỉ yêu một mình em ấy, cả đời này sẽ không có chỗ trống dành cho người khác đâu, cậu nên đi tìm một người thích hợp với cậu, nếu sau này cậu gặp khó khăn gì tôi sẽ cố gắng giúp đỡ cậu”

Lâm Chí Huyền không muốn tiếp nhận câu nói cả đời chỉ yêu một mình Tiêu Dật kia của Trình Kiệt, cậu lắc đầu la khóc, khóc đến mức gương mặt toàn là nước mắt, khóc đến mức nốt ruồi lệ bên khóe mắt do dùng bút trang điểm tỉ mỉ chấm lên cũng bị nhòe đi:

“Trình Kiệt em bây giờ gặp phải một khó khăn rất lớn, chính là không biết phải làm sao để cho anh chịu tiếp nhận em, anh nói đi, anh nói sẽ giúp đỡ em mà”

Trình Kiệt đẩy mạnh Lâm Chí Huyền ra khỏi người mình, hắn giữ chặt lấy hai vai của cậu không cho cậu tiếp tục ôm lấy hắn nữa:

“Lâm Chí Huyền tôi hiện tại không muốn nói chuyện với người không tỉnh táo, cậu trở về đi nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới đưa cậu đi đó”

Lâm Chí Huyền khóc đến độ giọng nói cũng khàn đặc:

“Trình Kiệt làm ơn đi, cho em một cơ hội, chỉ một cơ hội mà thôi, nếu như anh không thể tiếp nhận em thì đến lúc đó em sẽ không làm phiền anh nữa. Anh ta có lỗi với anh nhiều năm như vậy anh vẫn có thể tha thứ cho anh ta, nhưng tại vì sao ngay đến cả một cơ hội nhỏ thôi anh cũng không thể cho em chứ? Có phải anh sợ anh sẽ yêu em hay không?”

Trình Kiệt không sợ bất cứ thứ gì cả, ngay cả đến mạng sống của chính bản thân hắn cũng không mảy may nghĩ đến, ngoại trừ Tiêu Dật, hắn chính là sợ Tiêu Dật sẽ khóc, sợ cậu sẽ đau khổ, sợ cậu rời khỏi hắn, sợ cậu ghét bỏ hắn cho nên hắn sẽ không cho người khác bất cứ một cơ hội nào để làm tổn thương cậu, ngay cả cơ hội để bản thân hắn thử tiếp nhận yêu thích một người khác cũng không được bởi vì hắn yêu cậu nhiều hơn chính sinh mệnh của mình rồi:

“Lâm Chí Huyền tôi sợ em ấy sẽ rời xa tôi, cho nên cậu về đi, chúng ta không nên làm mất thời gian của nhau nữa”

Trình Kiệt thu tay lại, Lâm Chí Huyền trái tim tan nát, hai mươi mấy năm nay chưa từng trải qua cảm giác đau đến tê tâm liệt phế như vậy, hóa ra Trình Kiệt trước sau chỉ vì một người khác, chỉ vì quan tâm đến cảm nhận của người khác mà từ chối cậu, hóa ra tháng ngày cậu kiên trì trở thành một người khác Trình Kiệt đều chưa bao giờ chịu nhìn tới, hóa ra cậu lại yêu phải một người đã mang trái tim của chính bản thân tặng cho người khác rồi, hóa ra từ đó đến giờ thời gian cứ như vậy bị cậu bỏ đi vô nghĩa, hóa ra cậu vứt bỏ hết mặt mũi đến cầu xin hắn cũng không thể làm hắn lay chuyển. Lâm Chí Huyền chợt nghĩ tới Tiêu Dật, Tiêu Dật có thể hay không thương hại cậu mà chia sẻ Trình Kiệt với cậu một chút thôi, cậu không cần Tiêu Dật phải nhường Trình Kiệt cho mình cậu chỉ cần Tiêu Dật chia sẻ Trình Kiệt với cậu một chút, chỉ một chút thôi cũng được.

Khi Lâm Chí Huyền xoay lưng bước đi, Trình Kiệt vẫn chưa trở vào nhà ngay, hắn đối với Lâm Chí Huyền có tồn tại áy náy nhưng tuyệt đối không phải là nuối tiếc yêu thương. Tiêu Dật đứng ở trên thấy Trình Kiệt cứ đứng mãi ở đó đợi đến khi Lâm Chí Huyền bước ra khỏi cửa mới chịu xoay người trở vào, Tiêu Dật trong lòng bất an có phải là Trình Kiệt hẫng mềm lòng rồi hay không, có phải là trong trái tim hắn lại thêm bận lòng với một người khác nữa rồi hay không.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 146: Mạch Máu Hơi Thở Cho Đến Suy Nghĩ Và Trái Tim Đều Vì Anh Chuyển Động

Trình Kiệt quay lại vào trong nhà, hẳn trước là ghé qua phòng của Tiêu Kỳ Mặc nhìn xem thử Tiêu Dật có ở đó hay không, mắt thấy chỉ có một mình Tiêu Kỳ Mặc đang ngủ liền biết được hồ ly nhỏ nhà mình có thể đã ở trên phòng hẳn rồi. Trình Kiệt bước vào trong phòng ngủ không thấy ánh điện, ban công mở, ánh sáng trắng chiếu tới trên thân ảnh nhỏ bé đang ngồi trên ghế giống như hóng gió, Trình Kiệt cảm thấy không khí có điểm kỳ quặc cũng không mở đèn lên nữa mà đi về phía bên ngoài ban công:

“Tiểu Dật, em đang làm gì thế?”

Ban công chỉ có một chiếc ghế, Tiêu Dật hiện tại liền đứng lên quay lại phía sau khẽ mỉm cười nhìn Trình Kiệt:

“Em đang ngắm sao, anh đến đây nói cho em biết ngôi sao nào tốt cuộc sáng nhất”

Trình Kiệt ngồi xuống chiếc ghế kia rồi thuận tay kéo Tiêu Dật ngồi lên đùi mình, hẳn cẩn thận không chạm vào vết thương ở tay của cậu, ôm cậu ở trong lòng giống như là một bảo bối không dám thương tổn. Tiêu Dật đưa tay chỉ lên trời, trời hôm nay có rất nhiều sao, trăng trên cao tuy hơi méo nhưng cũng không ảnh hưởng tới bầu trời đêm xinh đẹp này:

“Trình Kiệt, có hai ngôi sao sáng nhất, anh nói xem ngôi sao nào sáng hơn?”

Trình Kiệt theo phía chỉ tay của Tiêu Dật nhìn tới, hắn chỉ qua loa nhìn lên trời rồi tầm mắt lại rơi xuống đôi mắt so với sao trời còn lấp lánh tỏa sáng hơn gấp vạn lần kia của Tiêu Dật:

“Ngôi sao nào cũng sáng nhưng không sáng bằng đôi mắt em”

Tiêu Dật cúi đầu nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt đang ôm ở trước bụng mình, lời nói êm tai này của Trình Kiệt cậu chỉ muốn hắn nói cho một mình cậu nghe mà thôi, cậu chỉ muốn sự ôn nhu này cả đời dành cho một mình cậu mà thôi:

“Trình Kiệt mấy lời ôn nhu này lúc trước cũng nói cho người khác nghe sao?”

Trình Kiệt không nghe ra được tư vị ghen tuông giống như lúc trước nữa, hắn có cảm giác Tiêu Dật hình như có tâm sự, hắn đưa tay khẽ vuốt mái tóc cậu nhẹ giọng trả lời:

“Anh nói thật, đôi mắt của em thật sự rất đẹp, so với những ngôi sao kia đẹp hơn rất nhiều”

Tiêu Dật chạm vào chỗ ướt trên áo của Trình Kiệt, cậu biết đó là nước mắt của Lâm Chí Huyền, cũng biết luôn được đôi môi đang tán thưởng đôi mắt cậu kia vừa rồi đã hôn môi người khác, Tiêu Dật cố gắng không để lộ sự khó chịu ra bên ngoài, cậu không nên làm mình làm mẩy với Trình Kiệt, bởi vì cậu căn bản đã khiến cho hắn đau khổ suốt 5 năm rồi. Tiêu Dật thu tay né tránh vết ướt trên vạt áo của Trình Kiệt, cậu cúi đầu đưa đôi môi chạm vào cần cổ của hắn, hơi thở nóng rực nặng nề phát ra:

“Trình Kiệt, anh có trách em không?”

Tiêu Dật im lặng đợi câu trả lời của Trình Kiệt, kể đó ngoài im lặng cũng chỉ có tiếng hít thở bình ổn của hắn mà thôi:

“Trình Kiệt, anh có bao giờ có suy nghĩ sẽ không cần em nữa, sẽ tìm một người khác không?”

“Trình Kiệt, em đã nói rằng em sẽ bù đắp cho anh mà... em sẽ dành cả cuộc đời này để bù đắp cho anh mà...”

Tiêu Dật không nức nở nhưng giọng nói lại nghẹn ngào, nước mắt hối hận rơi xuống chạm vào da thịt cùng áo của Trình Kiệt. Có lẽ Trình Kiệt không thể biết được cậu hối hận nhiều đến thế nào giống như việc cậu vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra mức độ mà Trình Kiệt yêu cậu cao đến bao nhiêu, cậu hối hận vì đã làm tổn thương Trình Kiệt, hối hận vì không nghĩ đến cảm nhận và suy nghĩ của hắn, hối hận vì đã đánh rơi một tình yêu sâu đậm, Tiêu Dật hôn lên má của Trình Kiệt, hôn đến đôi mắt, sống mũi, trán cùng vành tai hắn nhưng cậu lại không hôn tới đôi môi hắn, cậu muốn nghe thấy câu trả lời của hắn mới có thể can đảm trao cho hắn một nụ hôn:

“Em cũng không biết mình sẽ bù đắp cho anh ra sao... bởi vì anh có lẽ đã không còn thiếu thứ gì nữa rồi, ngay cả tình yêu cũng có rất nhiều người sẵn sàng cho anh”

Tiêu Dật hôn lên trán của Trình Kiệt, nước mắt của cậu rơi xuống sống mũi hắn rồi chạm đến đôi môi giống như là muốn xóa đi hết những dấu vết mà Lâm Chí Huyền đã để lại ở đó:

“Anh có yêu một người đã từng làm cho anh tổn thương sâu đậm sau đó lại nói chẳng biết sẽ phải dùng cái gì, sẽ phải làm cách nào để bù đắp cho anh không?”

Tiêu Dật lại hỏi tiếp:

“Anh có yêu một người vốn dĩ không xứng đáng với anh nhưng lúc nào cũng đều luôn ích kỷ không muốn anh yêu ai khác ngoài người đó cả?”

Tiêu Dật nhắm mắt, giọt nước mắt lại chảy xuống đôi môi của Trình Kiệt, cậu mang trán của mình chạm vào trán của hắn, một tay cậu khẽ bao lấy má của hắn:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại im lặng, anh đang suy nghĩ, anh lưỡng lự rồi đúng không?”

Trình Kiệt hôn lấy đôi môi của Tiêu Dật, đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng cậu dễ dàng, có lẽ Tiêu Dật sẽ chẳng bao giờ cảm thấy an toàn bởi vì cậu lúc nào cũng luôn nghĩ Trình Kiệt rồi sẽ nhận ra cậu không xứng đáng với tình yêu của hắn, rồi rời bỏ cậu giống như chuyện Trình Kiệt luôn nghĩ Tiêu Dật sẽ một ngày nào đó bởi rơi hắn mà rời đi. Trình Kiệt cảm nhận được dư vị ngọt ngào khi ngậm lấy đôi môi kia, cảm nhận được tình yêu khi chạm vào đầu lưỡi đó, cảm nhận được sợi dây tuy mỏng manh nhưng lại khó đứt đoạn giữa mình và Tiêu Dật khi nước miếng của hai người hòa vào làm một không thể phân biệt. Có một cảm giác vĩnh viễn không thể thay đổi được cho dù là 5 năm trước hay là 5 năm sau, Trình Kiệt sâu sắc nhận thấy rằng trái tim của hắn, sinh mệnh của hắn, lý tưởng của hắn, cả cuộc đời này của hắn đều nằm gọn ở trong lòng bàn tay nhỏ bé kia của Tiêu Dật:

“Anh đang nghĩ nên dùng lời lẽ nào để em biết anh thực chất không thể rời xa em được”

Trình Kiệt quả thực suy nghĩ như vậy, hắn nghĩ mãi cũng không thể chọn được từ ngữ nào để nói cho Tiêu Dật biết rằng hắn cần cậu, yêu cậu nhiều đến bao nhiêu. Tiêu Dật không có cảm giác an toàn bởi vì cậu yêu Trình Kiệt quá nhiều rồi, bởi vì cậu yêu hắn cho nên lúc nào cũng sợ hắn bị người khác cướp đi, có điều Tiêu Dật hiện tại vẫn đang cố chấp ép buộc mình tin tưởng vào lời nói kia của Trình Kiệt, cố chấp ép buộc mình nghĩ rằng mọi chuyện thực chất không có gì đáng lo ngại cả, có lẽ Tiêu Dật đang tự ti với chính bản thân mình, một người không tài giỏi lại đã từng làm tổn thương hắn như thế thì lấy cái gì để cho hắn nuôi tiếc yêu thương đây. Tiêu Dật rồi

rít hôn lấy đôi môi của Trình Kiệt, tham luyến hôn liên tục vào nơi đó, giọng nói của cậu run rẩy nghẹn ngào:

“Trình Kiệt, anh cho dù sao cũng đừng không cần em nữa có được không? Trình Kiệt em nhất định sẽ bù đắp cho anh, em dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho anh”

Trình Kiệt nắm lấy hai vai của Tiêu Dật, hẩn dùng những ngón tay của bản thân mình lau đi những giọt nước mắt ở bên khóe mắt của Tiêu Dật, thật ra thứ hẩn cần không phải là sự bù đắp, cũng chẳng cần Tiêu Dật dùng cả cuộc đời này để bù đắp cho hẩn, thứ hẩn cần duy nhất chỉ có tình yêu của cậu mà thôi:

“Tiêu Dật, anh không cần em bù đắp”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này của Trình Kiệt thì ngây ngốc hoảng sợ, nước mắt cũng lặng lẽ tuôn rơi, có phải Trình Kiệt hẩn nhận ra rằng cậu không đáng để hẩn yêu thương hay không. Trình Kiệt nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt của Tiêu Dật, cả cuộc đời này cũng chỉ có một mình cậu làm cho hẩn đau lòng, làm cho hẩn bận tâm, làm cho hẩn không có cách nào mặc kệ được:

“Anh chỉ muốn tình yêu của em”

Tình yêu của Trình Kiệt dành cho Tiêu Dật nhiều đến mức lấp đầy toàn bộ bi thương mà cậu từng trao cho hẩn, lấp đầy đi ý chí của bản thân hẩn, lấp đầy đi những cản trở vướng bận. Tiêu Dật lại khóc, giọt nước mắt lăn xuống gò má xinh đẹp, cậu cúi đầu hôn vào môi hẩn, bàn tay chậm rãi mò vào trong áo của Trình Kiệt sờ lên da thịt rắn chắc trước bụng kia:

“Em sẽ cho anh... bởi vì thứ em có nhiều nhất cũng chỉ có tình yêu này mà thôi”

Tiêu Dật mặc một bộ pijama màu xanh tối bằng lụa, ở dưới bầu trời sao càng thêm bóng đến long lanh. Trình Kiệt vừa ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn của Tiêu Dật vừa nhanh chóng tháo bỏ từng cúc áo trên người cậu, năm hàng cúc rất nhanh đều được mở ra, màu da tiểu mạch khỏe khoắn như ẩn như hiện đến mê người. Hôm nay Tiêu Dật rất bạo dạn, áo ngủ đã được kéo ra làm lộ đôi vai mê hoặc quyến rũ cũng không mở miệng nói đi vào bên trong phòng. Thứ ánh sáng của bầu trời sao chính là thứ ánh sáng dễ chịu nhất, nó không làm cho người ta chói mắt nhưng lại vừa đủ làm cho người ta nhìn thấy hết được thân thể mị hoặc của đối phương, xương quai xanh ẩn hiện rõ ràng theo từng cử động hai vai của Tiêu Dật, yết hầu trơn trượt lên xuống qua mỗi nhịp hô hấp không đồng đều, quần dài của Tiêu Dật đã bị kéo xuống làm lộ ra cặp mông cong vênh dưới ánh trăng, Trình Kiệt dừng lại động tác khàn giọng hỏi Tiêu Dật:

“Có muốn vào trong phòng?”

Tiết trời vào thu có gió thổi nhẹ nhẹ, hơi lạnh vào ban đêm cũng sẽ rõ ràng hơn, nhưng mà Tiêu Dật lúc này đây chỉ cảm thấy khắp mọi nơi trên từng tấc da thịt có một dòng máu nóng sục sôi giống như dung nham trong lòng núi lửa, nôn nóng đến mức muốn cùng Trình Kiệt hòa vào làm một. Cậu cúi đầu chủ động hôn vào đôi môi của Trình Kiệt, nhanh chóng ngăn chặn lời nói vô nghĩa kia của hắn, đầu lưỡi của cậu uyển chuyển linh hoạt làm chủ nụ hôn ướt át này, bên khóe miệng Trình Kiệt có một dòng suối nhỏ chảy xuống không rõ là của ai lóng lánh đến kinh diễm.

Tiêu Dật rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, cậu đứng dậy cởi quần của mình xuống, dưới ánh trăng sáng thân thể kia càng thêm nhiễm đầy mị hoặc. Trình Kiệt nuốt một ngụm nước miếng, hắn cơ hồ có thể nghe thấy rõ ràng được tiếng ực phát ra. Tiêu Dật phía trên vẫn còn khoác áo lụa mỏng xanh tối xộc xệch, một bên vai trần bị lệch làm lộ ra, hàng cúc phía trước đã bị mở cho nên Trình Kiệt có thể nhìn thấy được nơi đầu ngực hồng hào kia đang bị dục vọng làm cho sưng lớn, phần eo nhỏ cơ hồ chỉ dùng sức

một chút có thể bẻ gãy, đôi chân dài thon gọn hoàn mỹ dẻo dai. Tiêu Dật quỳn rũ động tình, ngay cả trong hơi thở cũng dễ dàng tỏa ra được sự mê hoặc, cậu mang một bên đầu gối của mình lên vào giữa hai bắp đùi của Trình Kiệt, mạnh dạn ép chặt tới phía có dị vật nóng cứng trong quần hần, Tiêu Dật nắm lấy một tay của Trình Kiệt kéo hần đặt lên hông của mình, cậu đưa miệng tiến sát vành tai hần hơi thở có dục vọng mãnh liệt rõ ràng:

“Trình Kiệt, từng mạch máu hơi thở cho đến suy nghĩ và trái tim của em cũng đều vì anh mà chuyển động... em muốn cho anh cảm nhận được điều đó chân thực nhất, em muốn cùng anh hòa vào làm một...”

Lời nói xuất phát từ sâu thẳm trái tim của Tiêu Dật nhưng lại mang theo sự truyền đạt mời gọi, Trình Kiệt vốn không thể nào có đủ dũng cảm để từ chối hướng chỉ hần thật sự rất muốn điều này. Bàn tay của hần đặt phía sau hông cậu tự động dùng sức bóp mạnh lấy, Tiêu Dật theo đó liền giật mình rồi buông lỏng phối hợp với hần, nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ tốt, mềm dẻo căng mọng lại đàn hồi giống như một tấm đệm cao su cao cấp, Tiêu Dật bị Trình Kiệt kéo ngồi xuống đùi hần, bàn tay hần chưa khi nào ngừng xoa nắn lấy cặp hông kia của cậu, thỉnh thoảng sẽ tiến tới trêu chọc phía động nhỏ chật hẹp không ngừng co lại rồi giãn ra kia.

Trình Kiệt mút lấy từng tấc da thịt trên cần cổ của Tiêu Dật, đầu lưỡi chu du xuống phía dưới hai bên ngực có điểm nhỏ ửng hồng mẫn cảm kia, Tiêu Dật mềm mại giống như bị nhiễm mị tình không còn một chút sức lực nào cả tùy ý để cho Trình Kiệt thao túng yêu thương. Cách qua một lớp quần Tiêu Dật vẫn có thể cảm nhận được nơi đó của Trình Kiệt đang rất cứng chọc vào đúng động nhỏ căng thẳng kia của cậu, Trình Kiệt vẫn ham muốn hôn lên khắp mọi nơi trên cơ thể của Tiêu Dật, cảm nhận từng mạch máu mà cậu nói chỉ chảy vì một mình hần mà thôi. Trình Kiệt tuy rằng đắm chìm trong dục vọng nhưng vẫn phát giác ra được ở cơ thể của Tiêu Dật đang lạnh, từng đợt gió mùa thu thổi qua sẽ làm cho cậu khẽ run lên, hần

đứng dậy hai tay đỡ lấy hai hông cậu đi vào bên trong phòng ngủ rồi cẩn thận đặt cậu xuống giường lớn.

Tiêu Dật lồm thồm nằm ở trên giường dùng đôi mắt xinh đẹp quan sát từng cử chỉ cởi quần áo gấp gáp kia của Trình Kiệt, ánh mắt hai người chột giao nhau chung một nhịp giây tiếp theo trong đôi con ngươi đó chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của đối phương, phảng phất như trong thế giới này chỉ có duy nhất một người vậy.

Trình Kiệt cao lớn, cơ bắp săn chắc, hẳn là người rất chăm luyện tập thể thao cho nên dáng người cực kỳ tốt, một chút mỡ thừa cũng khó tìm ra được, đường cong hoàn hảo nhìn rất có lực không giống như sự mềm mại nhu nhu của Tiêu Dật. Nơi đó của Trình Kiệt cũng tỷ lệ thuận với dáng người của hắn, cực kỳ lớn thuộc vào dòng hàng ngoại cỡ, Tiêu Dật liếc mắt khẽ đỏ mặt xấu hổ kéo lấy chăn bên cạnh che đi phần eo của mình, Trình Kiệt hiểu ý Tiêu Dật liền buồn cười lao thẳng về phía cậu, bàn tay cũng tìm tới Tiêu Dật Dật nhỏ xinh kia xoa nắn vuốt ve:

“Vừa hay lại nhỏ xinh”

Tiêu Dật ửng hồng đôi má, cậu cắn môi mỏng kiều diễm, cổ họng bật ra tiếng rên rỉ kích tình, không biết có phải do vừa rồi ở bên ngoài cùng Trình Kiệt chơi đùa quá lâu hay không mà bây giờ khi hắn chỉ mới vuốt ve một chút cậu đã rung mình bắn ra thứ dịch nóng ấm kia, hơn nữa còn bắn đứt quãng thật lâu. Tiêu Dật không thể nào kiềm chế được, hai chân run rẩy liên tục bắn ra, Trình Kiệt ở bên cạnh an ủi dỗ dành vuốt ve vùng bụng cùng nơi đó của Tiêu Dật kiên nhẫn đợi cậu bắn ra tất thảy:

“Bảo bối, bảo bối...”

Tiêu Dật mất mặt quay mặt đi, Trình Kiệt nắm lấy cằm cậu xoay về phía đối diện mình khẽ mỉm cười:

“Tiêu Dật đỏ mặt nhìn càng đáng yêu”

Tiêu Dật kéo lấy cần cổ của Trình Kiệt xấu hổ nhỏ giọng:

“Trình Kiệt làm đi”

Trình Kiệt nhanh chóng nghe theo Tiêu Dật, hấn từ trong ngăn kéo tủ lấy ra một lọ gel bôi trơn bôi vào Tiểu Kiệt Kiệt cùng động nhỏ chật hẹp kia của Tiêu Dật, hấn kiên nhẫn làm một vài động tác chuẩn bị, trước mang từng đầu ngón tay tiến vào mở rộng, thỉnh thoảng sẽ không ngừng yêu thương hôn lên ngực, bụng của cậu, sau khi chắc chắn rằng cậu đã thích nghi được mới thật chậm rãi mang Tiểu Kiệt Kiệt ngoại cỡ kia tiến vào trong động nhỏ kia, Tiêu Dật không rõ là do đau đớn hay sung sướng mà khẽ kêu lên:

“Ừm... Trình Kiệt...”

Một chân của Tiêu Dật bị đau cho nên khi Trình Kiệt làm rất cẩn thận nâng lấy chân đau đó của cậu, cố gắng không vì dục vọng đáng sợ mà lộng thương nó. Trình Kiệt bắt đầu giống như một cái máy khoan, liên tục mạnh mẽ đưa đẩy, mỗi lần cử động phải bên dưới phát ra tiếng da thịt động chạm rõ ràng, tiếng nước ướt át đỏ mặt cũng theo đó truyền ra. Trình Kiệt bị sung sướng làm cho phấn khích, nơi chật hẹp nóng ẩm kia không ngừng mạnh mẽ cắn chặt giữ hấn lại, Tiêu Dật đưa tay không bị thương của mình bóp chặt lấy bả vai của Trình Kiệt, móng tay cắm xuống tạo ra vài vết cào đỏ hỏn loạn:

“Trình Kiệt rất yêu em sao?”

Trình Kiệt thúc mạnh, mồ hôi ở trên trán hấn nhỏ xuống đúng khoe mắt của Tiêu Dật:

“Yêu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 147: Trình Phu Nhân

Buổi sáng ngày hôm sau khi Tiêu Dật thức dậy đã là quá trưa, Tiêu Kỳ Mặc sớm đã được Trình Kiệt đưa đi học, Tiêu Dật cả người đau ê ẩm bước xuống giường đi vào trong phòng tắm nhìn đến trên thân thể ngập tràn vết hoan ái trong lòng Tiêu Dật lại tràn lên một xúc cảm vui vẻ, cậu đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào từng vết ửng đỏ kia, mỗi ấn ký này chính là tình yêu sâu đậm mà Trình Kiệt dành cho cậu. Tiêu Dật coi mỗi dấu vết kia là một niềm kiêu ngạo, dấu vết càng đậm càng lớn thì niềm kiêu ngạo của cậu càng cao. Khi Tiêu Dật tắm rửa xong đi ra bên ngoài phòng khách liền phát hiện ra được trên bàn để một chiếc hộp nhỏ, cậu ngồi xuống ghế sofa mở ra chiếc hộp kia thấy được đó là một chiếc điện thoại, nhìn qua liền biết đây là dòng điện thoại đời mới nhất trên thị trường. Tiêu Dật cầm điện thoại trong tay xem xét một vài chức năng trong đó, về cơ bản thiết bị này cũng giống như thiết bị lúc trước cậu sử dụng, khi Tiêu Dật mở danh bạ lên liền phát hiện ra trong đó có duy nhất một số điện thoại đã được lưu lại, hơn nữa còn đặt trong trạng thái quay số nhanh chỉ cần nhấn phím 1 sẽ tự động kết nối, điều đáng nói hơn cả chính là tên hiển thị rõ ràng hai chữ “Chồng em”.

Tiêu Dật bật cười khi nhìn thấy hai chữ kia, không cần suy nghĩ nhiều là có thể dễ dàng đoán ra được ai là người lưu giúp cậu, ngón tay trở thon dài nhấn vào nút kết nối với người đó, đầu dây bên kia giống như lúc nào cũng chờ điện thoại của cậu cho nên rất nhanh đã bắt máy:

“Tiêu Dật dậy rồi sao?”

Trình Kiệt cầm điện thoại đi vào trong bếp mở tủ lạnh ra xem ngày hôm nay có cái gì ăn hay không:

“Ừ, anh lưu số của em là gì?”

Trình Kiệt tựa người vào ghế tổng giám đốc thoải mái cùng vị kia nhà mình nói chuyện phiếm:

“Em đoán xem”

Tiêu Dật nhẹ giọng đáp lời, trong giọng nói ngập tràn hạnh phúc:

“Vợ anh”

Trình Kiệt bật cười ha ha tán thưởng:

“Tiêu Dật không những dễ thương còn rất thông minh nữa”

Thật ra thì những câu nói tương tự thế này Tiêu Dật rất hay nói với Tiêu Kỳ Mặc, không nghĩ tới bây giờ Trình Kiệt lại nói với mình, tâm trạng quả là vừa xấu hổ vừa không biết nói gì:

“Trình Kiệt, anh muốn ăn cái gì em nấu cơm mang tới công ty cho anh ăn”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, tay của em cử động không thuận tiện, đợi anh nghỉ trưa sẽ trở về đón em cùng đi ăn”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười kiên quyết không đồng ý:

“Được rồi Trình Kiệt, một lát nữa em tự mình tới”.

...

Buổi trưa hôm ấy Tiêu Dật khoan thai đi tới Trình thị, ngày hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đơn giản, quần jean xanh hơi rách, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, tuy rằng đã gần ba mươi tuổi nhưng bề ngoài của cậu hiện giờ quả thật trẻ hơn tuổi rất nhiều, có lẽ đây là một trong những điều khiến cho Trình Kiệt không có cách nào rời khỏi cậu.

Lúc Tiêu Dật xuống khỏi xe taxi định bước vào trong Trình thị thì bắt gặp Lâm Chí Huyền cùng một đám người có lẽ là thực tập sinh bước ra khỏi Trình thị, bọn họ hẳn là đi ăn cơm trưa. Tiêu Dật và Lâm Chí Huyền cùng nhau chạm tới ánh mắt của đối phương, sau đó Tiêu Dật cảm thấy mình và cậu ta căn bản chỉ là người qua đường cho nên không cần thiết phải chào hỏi nhau, khi Tiêu Dật bước lên bậc thang định đi lướt qua Lâm Chí Huyền thì cậu ta liền gọi cậu lại:

“Khoan đã, chúng ta nói chuyện một chút được hay không?”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ, cậu không nghĩ tới Lâm Chí Huyền sẽ mở miệng gọi cậu lại, Tiêu Dật dừng bước nghĩ một lát liền gật đầu đồng ý cùng cậu ta đi tới quán cà phê đối diện Trình thị trò chuyện, quán cà phê này 5 năm về trước do Lý Hoa làm chủ hiện tại không rõ cô ấy đã đi đâu rồi, Tiêu Dật cùng Lâm Chí Huyền tùy tiện ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa ra vào, Lâm Chí Huyền trước vẫn là nhìn qua Tiêu Dật một lượt có điều trong ánh mắt của cậu ta không còn có sự kiêu ngạo như lúc trước nữa:

“Tay của anh sao thế?”

Tiêu Dật không nóng không lạnh đáp:

“Không sao, không cần thận bị ngã”

Lâm Chí Huyền thở dài một hơi cậu không biết phải bắt đầu nói từ đâu mới được:

“Tôi...”

Lâm Chí Huyền còn chưa kịp nói xong thì điện thoại trong túi quần Tiêu Dật liền vang lên, Tiêu Dật cúi đầu đưa tay vào trong lấy điện thoại ra mắt thấy trên màn hình hiển thị người gọi tới là ai liền do dự một chút cuối cùng cũng bắt máy:

“Trình Kiệt”

Lâm Chí Huyền nghe được hai tiếng Trình Kiệt phát ra từ trong miệng của Tiêu Dật liền giật mình, cậu ta im lặng muốn nghe ngóng, bàn tay để ở dưới gầm bàn cũng tự động siết chặt lấy giống như là kìm nén sự khó chịu.

“Trình Kiệt em gặp lại một người bạn, hai bọn em đang nói chuyện một chút, một lát nữa em sẽ tới... không cần đâu Trình Kiệt, nơi này rất gần công ty anh không cần tới đón... được... được... được rồi một lát nữa gặp”

Tiêu Dật không cố ý khoe mẽ cái gì trước mặt Lâm Chí Huyền cả, nhưng mà cậu càng không cần phải giấu giếm cái gì cả, cậu và Trình Kiệt chính là quang minh chính đại, cậu sẽ không giống như trước đây luôn che giấu mối quan hệ giữa mình và hắn nữa. Lâm Chí Huyền nở một nụ cười lạnh, cậu ta cầm lấy ly cà phê nhấp một ngụm rồi đặt xuống:

“Tôi rất thích uống cà phê nhưng từ khi gặp Trình Kiệt tôi đã không uống nữa, bởi vì anh ấy nói anh ấy không thích nhìn thấy tôi uống cà phê”

Tiêu Dật im lặng, Lâm Chí Huyền lại tiếp tục:

“Nhưng mà Trình Kiệt chưa bao giờ nhắc đến anh ở trước mặt tôi cả”

Tiêu Dật không muốn dành nhiều thời gian cho Lâm Chí Huyền, cậu không muốn dành thời gian của mình cho bất cứ người nào khác ngoại trừ Trình Kiệt cả, Tiêu Dật không thể kiên nhẫn ngồi ở chỗ này cùng cùng Lâm

Chí Huyền chơi trò đi đường vòng nữa, cậu biết được hai người bạn cậu căn bản đều không thích gặp mặt cùng nhau nói chuyện phiếm như thế này:

“Cậu muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng đi”

Lâm Chí Huyền chán ghét Tiêu Dật, bởi vì vô cùng chán ghét cho nên cậu ta cũng không hề muốn cùng Tiêu Dật nói bất cứ điều gì cả, nhưng mà cậu ta lại có thể vì Trình Kiệt mà xuống nước cầu xin giống như là việc cậu đã diễn thành một người mà mình chán ghét nhất trong suốt một khoảng thời gian dài, tất cả chỉ là vì một người mang tên Trình Kiệt kia. Vì lý gì mà Tiêu Dật đã rời đi lâu như vậy khi trở về liền muốn cướp đi Trình Kiệt của cậu, vì lý gì mà Trình Kiệt ngay cả một cái liếc mắt cũng không dành cho cậu, vì lý gì mà Tiêu Dật có thể được Trình Kiệt yêu thương đến như thế:

“Tôi yêu Trình Kiệt, tôi yêu anh ấy rất nhiều, tôi không cần anh phải nhường anh ấy cho tôi, tôi chỉ cần anh cho tôi cơ hội gặp mặt anh ấy một chút, cho tôi có cơ hội cùng anh ấy nói chuyện, cho tôi có cơ hội để thể hiện tình yêu của mình trước mặt anh ấy mà thôi”

Tiêu Dật không vui vẻ gì cả, làm sao cậu có thể vui vẻ khi cùng tình địch của mình nói chuyện muốn chia sẻ người yêu như thế, Tiêu Dật lãnh đạm lạnh nhạt, không biểu hiện sự tức giận ra bên ngoài:

“Không thể, cho dù Trình Kiệt có muốn cho cậu một cơ hội đi chẳng nữa thì tôi cũng sẽ ngăn cản đến cùng, sẽ không có chuyện cậu được thể hiện tình yêu của mình cho anh ấy biết chứ đừng nói đến chuyện Trình Kiệt rồi sẽ yêu thương cậu, cho dù chỉ có một chút yêu thương thôi cũng tuyệt đối không có!”

Tiêu Dật giống như một người nắm giữ sinh mệnh, hiện tại tàn nhẫn bóp nát hy vọng của một kẻ hèn mọn. Đối với Lâm Chí Huyền tuy rằng cậu ta biết sự cầu xin này của mình sẽ khó được chấp nhận nhưng khi đối diện với dáng vẻ kiêu ngạo kia của Tiêu Dật, trong lòng cậu ta đột nhiên xuất hiện

một xúc cảm căm ghét, có điều Lâm Chí Huyền vẫn cố gắng kìm nén mọi thứ thấp giọng cầu xin:

“Anh muốn tôi phải làm cái gì, anh muốn tôi làm cái gì tôi cũng sẽ làm chỉ cần anh chịu cho tôi một cơ hội, coi như anh thương hại tôi đi, thương hại tôi trong suốt khoảng thời gian này đã khổ sở diễn thành anh trước mặt Trình Kiệt, bởi vì có tôi cho nên anh ấy mới có thể không quên anh được”

Tiêu Dật cảm thấy tình yêu của Lâm Chí Huyền so với mình thật khác, tình yêu của cậu ta là thứ tình yêu hèn mọn, cậu ta ngay cả đến phân biệt phải trái đúng sai cũng không biết, cái gì gọi là vì có cậu ta nên Trình Kiệt mới không quên được cậu, cái gì gọi là khổ sở diễn xuất thành cậu, tất cả đều là do Lâm Chí Huyền ảo tưởng, tất cả đều là do cậu ta tự chuốc lấy khổ mà thôi, việc này không thể trách cậu được. Tiêu Dật không hề có bất cứ một áy náy nào với Lâm Chí Huyền cả, cậu và cậu ta căn bản không hề quen biết cũng không hề có ràng buộc, cậu chỉ áy náy với Trình Kiệt mà thôi cho nên cậu không có trách nhiệm phải suy nghĩ đến Lâm Chí Huyền thậm chí là một chút thương hại cũng không cần cho cậu ta:

“Trình Kiệt vốn dĩ yêu tôi, cho nên vấn đề cậu tự mình tổn ngần ấy thời gian diễn thành tôi căn bản là do tự cậu làm uổng phí thời gian của mình”

Lâm Chí Huyền bật cười ha ha giống như một người điên:

“Nực cười, Trình Kiệt vốn dĩ không yêu anh, anh ấy chỉ là muốn có được anh mà thôi, anh ấy muốn có được anh để chứng minh một điều rằng trên thế giới này không có cái gì là anh ấy không thể chiếm được”

Tiêu Dật im lặng, đối phương cùng cậu bàn chuyện của Trình Kiệt cũng chẳng tự suy xét lại xem cậu ta hiểu Trình Kiệt được bao nhiêu phần. Trình Kiệt nói yêu cậu, không thể rời xa cậu, Trình Kiệt vì cậu mà ngay cả đến chính bản thân cũng không hề quan tâm, Trình Kiệt làm tất cả vì cậu như

vậy mà cho đến thời điểm hiện tại cậu vẫn không thể đồng ý nói với người ngoài rằng cậu hiểu Trình Kiệt, cậu đi guốc ở trong bụng hẳn rồi:

“Cậu hiểu được Trình Kiệt bao nhiêu?”

Câu hỏi của Tiêu Dật khiến cho Lâm Chí Huyền giật mình ngừng cười, đúng vậy cậu căn bản không hiểu nổi Trình Kiệt, tâm tư trái tim của hẳn cậu đều không thể nắm giữ. Tiêu Dật biết Lâm Chí Huyền sẽ không trả lời được câu hỏi này của cậu, cậu ta không trả lời được thì sẽ không có tư cách cùng cậu nói đến chuyện tình yêu của cậu ta dành cho Trình Kiệt nhiều đến bao nhiêu, Trình Kiệt còn đang đợi cậu cho nên cậu sẽ không tiêu tốn thời gian vô nghĩa ở đây nữa, cậu không muốn Trình Kiệt lại phải chờ đợi mình cho dù chỉ vài phút, Trình Kiệt đợi cậu 5 năm đã là quá đủ rồi.

Tiêu Dật đứng dậy rời khỏi quán cà phê, bỏ lại ánh mắt hận thù phía sau lưng của ai đó. Xe cộ bên đường tấp nập qua lại, ánh nắng mùa thu chiếu tới mái tóc đen nhánh của Tiêu Dật, trong nắng vàng càng khiến cho đáng vẻ cậu thêm phần bừng sáng nhưng trong đôi mắt kia lại có vài tia hỗn độn u sầu.

Tiêu Dật bước vào trong Trình thị không hề có bất cứ sự ngăn cản nào của tiếp tân dưới sảnh, có lẽ Trình Kiệt đã dặn dò rất kỹ nhân viên của hẳn rồi. Tiêu Dật đứng trước thang máy tổng giám đốc nhìn tới hộp số trên bức tường đang hiển thị dãy số từ 49 đếm ngược, có rất nhiều nhân viên từ trong thang máy bên cạnh đi ra, trong số họ có một người tốt bụng nhắc nhở cậu:

“Đó là thang máy dành cho tổng giám đốc, cậu nên dùng thang máy bên này”

Tiêu Dật quay đầu hướng nhân viên kia mỉm cười gật đầu:

“Tôi biết”

Người nhân viên đó đứng đợi một lúc không thấy Tiêu Dật có ý định xê dịch liền nhú mào:

“Nếu như để Trình tổng phát hiện ra cậu dùng trộm thang máy của anh ấy thì cậu nhất định sẽ bị đuổi việc đó”

Người nhân viên nợ vốn tưởng Tiêu Dật là thực tập sinh bởi vì dáng vẻ của Tiêu Dật rất có khí chất đó, vừa đẹp trai lại vừa trẻ trung, có lẽ là thực tập sinh nên không hiểu chuyện muốn nhanh chóng dùng thang máy không có ai đợi kia nên mới thế. Tiêu Dật nhìn tới hộp số trên thang máy đã hiển thị số 2, nụ cười trên khóe môi cậu càng hiện ra rõ ràng, cậu chậm rãi đáp một câu thế này:

“Trình tổng đang xuống đón tôi”

Nhân viên nợ vẫn không hiểu được ý trong lời nói của Tiêu Dật mãi cho đến khi thang máy bên cạnh vang lên một tiếng “tinh” Trình Kiệt một thân tây trang lịch lãm bước ra bên ngoài hướng thẳng tới chỗ Tiêu Dật nói một câu thì vị nhân viên kia mới tiếp thu được lời nói đó của Tiêu Dật, Trình Kiệt nói thế này:

“Tiêu Dật, em đến rồi sao”

Nhớ lại 5 năm trước Tiêu Dật không dám cùng Trình Kiệt sánh bước trong công ty bởi vì cậu sợ mọi người nhìn ra được mối quan hệ mờ ám của cậu và Trình Kiệt, nhưng 5 năm sau đó Tiêu Dật phát hiện ra rằng giữa cậu và Trình Kiệt chẳng có mối quan hệ nào gọi là mờ ám cả, chỉ có mối quan hệ gọi là quang minh chính đại mà thôi cho nên việc gì phải che che giấu giấu, việc gì sợ người khác phát hiện ra.

Tiêu Dật thấy cổ áo của Trình Kiệt không được ngay ngắn cho nên rất bình thường mà đưa tay không bị thương của mình lên giúp hắn chỉnh lại:

“Cổ áo của anh không ngay ngắn này”

Có một số nhân viên bước ra khỏi thang máy đều chứng kiến hết được cảnh này, có một số nhân viên lâu năm nhận ra được Tiêu Dật chính là cậu thực tập sinh được bàn tán nhiều nhất năm đó, có một số cảm khái, có một số giật mình bất ngờ đến há hốc miệng, một số lại ghen tị, tuy rằng có vô vàn ánh mắt khác nhau đang nhìn về phía hai người bọn họ, nhưng trong đôi con người kia chỉ vĩnh viễn tồn tại hình bóng của đối phương mà thôi căn bản không có thời gian mà để ý đến người khác.

Ngày hôm ấy trên dưới Trình thị đều bàn ra tán vào rất sôi nổi, có người còn chụp lại được hình ảnh của Tiêu Dật, trên nhóm bát quái của công ty đều đăng tải tấm hình đó ở dưới còn có rất nhiều dòng bình luận đoán già đoán non, đoán rằng Tiêu Dật chính là em trai họ của Trình Kiệt, lại đoán rằng cậu là người yêu của hắn, Tiểu Khiết lướt qua một hồi cuối cùng bình luận một câu rằng: “Đó là Trình phu nhân”

Lễ tân ở dưới sảnh chăm chú đọc bình luận khi lướt đến dòng bình luận của Tiểu Khiết liền dừng lại cảm cúi gờ chữ định trả lời: “Nói Trình phu nhân thì có hơi quá không?” Khi dòng chữ đó được viết ra còn chưa kịp gửi đi thì phía trên đỉnh đầu của cô đã có một giọng nam trầm thấp phát ra:

“Không quá đâu”

Lễ tân nọ ngẩng đầu phát hiện ra người đó là Trình tổng giám đốc lớn của mình liền hốt hoảng vội vã tắt trang bát quái kia đi, vốn tưởng rằng Trình tổng sẽ tức giận trừ lương vì trong giờ làm việc lại lên mạng nhưng không ngờ hắn ta lại có vẻ rất cao hứng nhún vai bỏ lại một câu kinh thiên động địa rồi rời đi:

“Lần sau Trình phu nhân tới không cần phải ngăn cản, trực tiếp để em ấy vào”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 148: Bày Tỏ Tình Cảm

Trình Kiệt hôm nay tăng cả, Tiêu Dật đi đón Tiêu Kỳ Mặc nhân tiện đi gặp mặt Đỗ Thư Cách luôn, Đỗ Thư Cách hẹn Tiêu Dật lúc 5 giờ chiều tại một quán cà phê cách trường học của Tiêu Kỳ Mặc cũng không xa, Tiêu Dật nghĩ mang Tiêu Kỳ Mặc đi theo hăn cũng không có vấn đề gì cả. Lúc Tiêu Dật tới tiệm cà phê này liền phát hiện ra đó là một tiệm cà phê rất lớn có ba tầng, Tiêu Dật dắt theo Tiêu Kỳ Mặc bước vào cửa liền có một nhân viên đi tới hỏi cậu:

“Xin hỏi có phải Tiêu tiên sinh hay không?”

Tiêu Dật bất ngờ một chút:

“Đúng vậy”

Nhân viên kia có vẻ rất chuyên nghiệp, ngay cả nụ cười của anh ta cũng có một vẻ gì đó vô cùng chuyên nghiệp:

“Đỗ tổng đợi tiên sinh ở trên tầng ba”

Tiêu Dật nghĩ nhà hàng này rất lớn cho nên cung cách phục vụ cũng có điểm sang trọng khác bình thường vì thế cậu không suy nghĩ gì nhiều cả mà gật đầu nói cảm ơn một tiếng. Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc bước lên tầng ba, cậu phát hiện ra nơi này có điểm kỳ quái, tất cả khăn trải bàn ở chỗ này đều được phủ một màu đỏ rực, ánh đèn lập lòe màu vàng, trên mỗi chiếc bàn có một khay nến nhỏ hình trái tim, kỳ lạ hơn nữa là cả một tầng này đều

không có ai khác ngoài Đỗ Thư Cách cùng một nam nhân viên phục vụ đứng ở cửa ra vào.

Bởi vì Tiêu Kỳ Mặc rất thấp cho nên Đỗ Thư Cách lúc mới đầu chỉ nhìn thấy mỗi Tiêu Dật mà thôi, hắn đứng dậy định gọi Tiêu Dật lúc này mới phát hiện ra bên cạnh cậu còn dắt theo một đứa nhỏ, trong giây phút đó hắn có một chút giật mình bất ngờ, tiếp theo hắn rất nhanh hồi phục tâm tình mỉm cười gọi Tiêu Dật:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật nhìn quang cảnh xung quanh, cậu chưa bao giờ đến quán cà phê này cho nên không biết có phải do tầng ba ở chỗ này thiết kế đặc biệt hơn so với hai tầng bên dưới hay không. Tiêu Dật dắt tay Tiêu Kỳ Mặc đi về phía Đỗ Thư Cách, lúc hai người bọn họ đứng ở trước mặt Đỗ Thư Cách rồi thì Tiêu Dật liền cúi người nhắc nhở Tiêu Kỳ Mặc:

“Khi con mau chào chú đi”

Tiêu Kỳ Mặc nâng giọng lễ phép hướng Đỗ Thư Cách:

“Chào chú ạ”

Đỗ Thư Cách rất thích trẻ con, hắn khác với Trình Kiệt rất biết cách bắt chuyện tạo cảm giác thích thú với những đứa nhỏ:

“Cậu bạn nhỏ này thật là lễ phép”

Tiêu Dật mỉm cười giúp Tiêu Kỳ Mặc ngồi xuống ghế, bởi vì đột nhiên có thêm một người nữa cho nên chuyện mà Đỗ Thư Cách muốn nói với Tiêu Dật cũng tạm thời chưa phải thời điểm thích hợp nhất.

“Cách ca, ngày hôm nay hẹn em ra đây có chuyện gì thế?”

Đỗ Thư Cách mang thực đơn đây về phía Tiêu Dật y nói cậu chọn đồ uống:

“Đứa nhỏ này...”

Tiêu Dật tiếp nhận lấy cuốn thực đơn kia cười cười:

“Là con trai của em”

Đỗ Thư Cách giật mình hoảng hốt, hai mắt cũng tự động mở lớn lên:

“Tiểu Dật, em kết hôn rồi sao?”

Tiêu Dật nhìn Đỗ Thư Cách cậu nghĩ rằng Đỗ Thư Cách bị mình làm cho bất ngờ vì việc kết hôn:

“Đúng vậy Cách ca, anh hôm nay hẹn em ra đây có phải là muốn đưa thiệp hồng hay không?”

Đỗ Thư Cách do dự, trong lòng hấn vô cùng hỗn loạn, hấn nghĩ rằng Tiêu Dật và Trình Kiệt có mối quan hệ mờ ám, cũng vẫn luôn nghĩ rằng cậu là thích đàn ông, bây giờ lại lòi ở đâu ra một đứa nhỏ lớn như thế này rồi.

Tiêu Dật nhú mày đợi mãi không thấy Đỗ Thư Cách có phản ứng gì tiếp theo cả:

“Cách ca làm sao vậy?”

Đỗ Thư Cách giật mình lấy lại tinh thần:

“Hả? Thì ra em đã kết hôn rồi sao, có thể nói cho anh biết đối tượng là ai hay không, khi nào rảnh rồi cũng nên giới thiệu em dâu với anh chứ”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỳ Mặc, chuyện tình cảm cho dù Tiêu Kỳ Mặc vẫn còn nhỏ chưa hiểu gì nhưng mà cậu cũng không muốn nhắc ở trước mặt

con trai:

“Cô ấy hiện tại đang ở bên nước ngoài công tác”

Đỗ Thư Cách cố ý muốn thăm dò thêm:

“Mỗi tháng đều sẽ về một lần chứ?”

Tiêu Dật chỉ mỉm cười không nói, Đỗ Thư Cách ngầm hiểu ý có lẽ quan hệ giữa hai người bọn họ không được tốt cho nên cũng không hỏi nhiều tránh làm mất vui:

“Tiểu Dật, em hiện tại đang ở chỗ nào”

Tiêu Kỳ Mặc ngồi nãy giờ luôn nghe ngóng lúc này mới xen vào đồng dạng đáp một câu:

“Nhà cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Đỗ Thư Cách nghe vậy thì cả kinh, hẳn từ khi gặp lại Tiêu Dật ở bữa tiệc mừng công lần đó có điều tra nghe ngóng tin tức của Trình Kiệt, chuyện địa chỉ nhà hay là số điện thoại của hắn đại loại đều có thể dễ dàng biết được:

“Sao cơ?”

Tiêu Kỳ Mặc tưởng rằng Đỗ Thư Cách nghe không rõ cho nên nâng giọng cao hơn một chút nói lại:

“Nhà cháu ở số 27 đường Z Bắc Kinh”

Đỗ Thư Cách giống như không thể tin tưởng được liền quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiểu Dật, em thật sự ở nhà của Trình Kiệt sao?”

Tiêu Dật nhúu mày, chuyện về Trình Kiệt luôn là chuyện nhạy cảm của Tiêu Dật, tất cả những chuyện khác Tiêu Dật có vẻ chậm hiểu một chút nhưng chuyện của Trình Kiệt thì lại rất nhạy bén:

“Anh sao lại biết đó là nhà của Trình Kiệt?”

Đỗ Thư Cách nghe ra được trong giọng nói của Tiêu Dật có tia lạnh lẽo liền giật mình, nhìn tới ánh mắt giống như đang tra hỏi kia của cậu càng làm cho hắn không được tự nhiên hơn:

“Hả? Công ty anh lúc trước có hợp tác với nghệ sĩ của Trình thị cho nên vô tình biết được địa chỉ nhà của Trình Kiệt mà thôi”

Tiêu Dật không tin tưởng, ánh mắt cậu mang theo tia dò xét cẩn trọng giống như một chiếc rada không hề bỏ qua một chút cảm xúc nào trên gương mặt của Đỗ Thư Cách. Đỗ Thư Cách ở trên thương trường nhiều năm, đối diện với những người khác không dễ gì để hắn có thể biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài, hiện tại đối diện với Tiêu Dật Đỗ Thư Cách có một chút bất ngờ nên bị Tiêu Dật nhìn ra, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền che giấu mọi thứ hoàn mỹ phía sau nụ cười của mình:

“Tiêu Dật, hôm nay anh hẹn em tới đây chính là có chuyện muốn nói”

Nói đến đây Đỗ Thư Cách liền nhìn sang phía Tiêu Kỳ Mặc, tuy rằng Tiêu Kỳ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi nhưng mà chuyện hắn muốn nói với Tiêu Dật là chuyện bày tỏ tình cảm, chuyện này có một chút nhạy cảm cho nên không thể dễ dàng nói ở trước mặt người thứ ba được.

Lúc Đỗ Thư Cách biết Tiêu Kỳ Mặc là con trai của Tiêu Dật, hơn nữa cậu cũng đã kết hôn hắn khi ấy quả thật có một chút do dự định không nói, nhưng sau khi biết được Tiêu Dật đang ở nhà của Trình Kiệt hắn liền nghĩ rằng Tiêu Dật rất có thể cũng thích đàn ông, lấy thái độ của Trình Kiệt đối với hắn, Đỗ Thư Cách biết được Trình Kiệt nhất định có tình cảm với Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng không có khả năng không biết được tình cảm của Trình

Kiệt cho nên cậu và hân mới ở chung một nhà như bây giờ. Nhưng mà cho dù Tiêu Dật thích Trình Kiệt thì có sao, hân vẫn muốn có một cơ hội để nói ra cho cậu biết rằng hân đã thích cậu từ rất lâu rồi, thích cậu ngay cả trước khi cậu gặp Trình Kiệt.

Tiêu Dật quay sang nhìn Tiêu Kỳ Mặc một cái rồi lại nhìn Đỗ Thư Cách, trong lòng cậu luôn nghĩ Đỗ Thư Cách hân sẽ không nói chuyện gì quá mức quan trọng đối với cậu, hơn nữa Tiêu Kỳ Mặc chỉ là một đứa nhỏ mà thôi cần gì phải giữ bí mật:

“Cách ca anh cứ nói đi”

Đỗ Thư Cách lên tiếng:

“Có thể để cậu bạn nhỏ này tránh đi một chút hay không?”

Tiêu Dật nhú mày nghi ngờ không rõ Đỗ Thư Cách muốn nói với mình chuyện gì mà quan trọng như thế, ngay cả một đứa nhỏ cũng không muốn để cho nghe:

“Chuyện này...”

Tiêu Dật do dự, Đỗ Thư Cách ở bên mỉm cười nhẹ nhàng:

“Không mất quá nhiều thời gian đâu, chỉ năm ba phút mà thôi”

Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi liền miễn cưỡng gật đầu, sau đó Đỗ Thư Cách búng tay một cái phục vụ bàn vốn đứng ở trước cửa tầng ba liền nhanh chóng bước đến:

“Giúp tôi mang cậu bạn nhỏ này xuống sảnh chọn vài ly kem”

Tiêu Dật quay sang nói với Tiêu Kỳ Mặc:

“Kỷ Mặc con đi theo chú này một chút nhé, ba nói chuyện với bạn xong liền xuống với con ngay”

Tiêu Kỷ Mặc rất ngoan lại vô cùng hoạt bát, tuy rằng đối với người lạ luôn giữ một khoảng cách nhất định nhưng tuyệt đối không phải là dạng nhút nhát không dám đến gần, hiện tại nghe Tiêu Dật nói thế liền ngoan ngoãn nghe lời đi theo nam phục vụ kia.

Sau khi Tiêu Kỷ Mặc đi rồi, Đỗ Thư Cách liền nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm giác được ánh mắt kia rất kỳ quái, ánh mắt này cậu chưa từng nhìn thấy ở Đỗ Thư Cách cả hoặc có thể là Tiêu Dật căn bản không bao giờ chịu nhìn tới Đỗ Thư Cách lâu một chút:

“Tiêu Dật anh rất thích em”

Tiêu Dật hạ một tiếng không hiểu nổi, Đỗ Thư Cách đột nhiên đưa tay chạm tới bàn tay của Tiêu Dật đang để ở trên bàn muốn nắm lấy:

“Tiêu Dật anh thích em từ rất lâu rồi, từ lúc chúng ta còn học đại học đã thích em”

Tiêu Dật giật mình khi bị chạm vào bàn tay, cậu theo phản xạ thu tay lại về phía sau né tránh Đỗ Thư Cách, nụ cười trên môi có phần gượng gạo nói thế này:

“Cách ca anh sao thế? Anh nói gì vậy? Chúng ta đều là...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì Đỗ Thư Cách đã nhanh chóng cắt ngang lời nói của cậu:

“Tiêu Dật anh trước đây chính là vì ngại vấn đề này, sợ rằng em chỉ thích phụ nữ mà không thích... cho nên mới không dám bày tỏ với em, nhưng mà bây giờ anh biết em như vậy vì thế mà anh mới phải nói ra cho em biết, anh thật sự thích em”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt, cậu cũng không quá bất ngờ khi Đỗ Thư Cách có thể suy luận ra chuyện cậu và Trình Kiệt có tình cảm, nhưng mà điều cậu bất ngờ nhất lại chính là Đỗ Thư Cách thế nhưng lại thích cậu, hơn nữa còn thích từ những năm đại học:

“Cách ca anh đang nói gì vậy?”

Đỗ Thư Cách muốn vươn tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật nhưng không thành, hắn nở một nụ cười bất đắc dĩ nhẹ giọng:

“Tiểu Dật em đừng giấu giếm anh nữa, anh biết em và Trình Kiệt kia có quan hệ, nhưng mà Tiểu Dật anh lúc đó ở tiệc mừng công đã nhìn ra được hắn ta không đối xử tốt với em. Tiểu Dật đều là anh ngu ngốc, anh quá nhút nhát cho nên mới chôn giấu tình cảm của mình nhiều năm như vậy”

Tiêu Dật có điểm không biết bây giờ nên đối diện với Đỗ Thư Cách ra sao nữa, cậu không ngại vấn đề hắn phát hiện ra mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, càng không ngại vấn đề hắn biết được cậu thích đàn ông, vấn đề mà cậu ngại ở đây chính là Đỗ Thư Cách đột nhiên nói thích cậu trong khi cậu vốn dĩ không hề có một chút tình cảm gì với hắn cả:

“Cách ca, chuyện giữa em và anh ấy lần đó chỉ là hiểu lầm thôi, hai người bọn em đã giải quyết ổn cả rồi. Nhưng mà chuyện anh nói anh thích em, em nghĩ rằng có gì đó nhầm lẫn ở đây, có lẽ anh là đang hiểu lầm rằng...”

Đỗ Thư Cách nhìn thẳng vào ánh mắt của Tiêu Dật, trong đôi mắt kia phảng phất sự nuối tiếc cùng yêu thương:

“Tiểu Dật anh thật sự rất thích em, anh thích em đã từ lâu rồi, lần ấy em đột nhiên biến mất 5 năm khiến cho anh càng nhận ra được tình cảm của mình đối với em rất sâu đậm, sau đó gặp lại em ở tiệc mừng công rồi anh chợt nhận thấy được mình nhất định phải mang những tình cảm này nói ra cho em biết, Tiểu Dật anh thích em”

Tiêu Dật nhìn không gian xung quanh một hồi, chẳng trách khi cậu bước lên tầng ba của quán cà phê này lại luôn có cảm giác có điểm gì đó không được đúng cho lắm. Tiêu Dật chợt nghĩ tới Trình Kiệt, nếu như để Trình Kiệt biết chuyện này hẳn nhất định sẽ lại mất bình tĩnh, cậu cũng không muốn hẳn sau này vào một ngày nào đó vì chuyện này mà không thể tự khống chế bản thân cho nên cậu ngay từ phút giây này luôn muốn mang một bức tường chắc chắn xây lại ngăn giữa mình và Đỗ Thư Cách:

“Cách ca chuyện anh thích em em cũng cảm ơn anh nhưng mà thật xin lỗi em từ trước đến giờ chỉ coi anh là đàn anh mà thôi, em mặc dù cũng rất quý mến anh nhưng đây tuyệt đối không thể được coi là tình yêu, cho nên anh nên tìm một người khác thích hợp với anh hơn em”

Tiêu Dật nói đến đây liền có ý định đứng dậy muốn rời đi, Đỗ Thư Cách nhìn cậu rồi nhanh chóng bước về phía trước muốn chặn cậu lại:

“Tiêu Dật đợi một chút đã, có phải là Trình Kiệt đang uy hiếp em cái gì hay không, anh lần ấy thấy thái độ của anh ta đối với em ở tiệc mừng công rất không tốt. Tiêu Dật anh nói cho em biết Trình Kiệt anh ta có rất nhiều lời đồn đãi không hay, nhất là trong những năm gần đây đều là...”

Đỗ Thư Cách còn chưa kịp nói xong thì Trình Kiệt đã nhíu mày nâng giọng ngăn hẳn lại, thật ra người khác nói cậu cái gì cũng được nhưng mà riêng chuyện của Trình Kiệt thì cậu không thể để cho hẳn chịu bất cứ một ủy khuất nào cả:

“Cách ca em biết anh muốn tốt cho em nhưng mà em không muốn anh nói Trình Kiệt như vậy, nếu như anh vẫn nói Trình Kiệt như vậy thì em nhất định sẽ không thể coi anh là Cách ca như trước nữa đâu”

Tiêu Dật rất cứng rắn, mỗi lần người khác có ý gì đó liên quan đến Trình Kiệt thì cậu đều giống như một con mèo nhỏ bị dẫm phải cái đuôi vậy. Đỗ Thư Cách cũng bất ngờ trước thái độ kiên quyết của Tiêu Dật như vậy, hẳn

giật mình đứng thất thần ngây ngốc ở một chỗ, Tiêu Dật nhanh chóng bước sang một bên rời khỏi quán cà phê này đi xuống tìm Tiêu Kỳ Mặc. Ngay khi Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc đi xuống dưới quán cà phê thì Tiêu Dật liền nhận được điện thoại của Trình Kiệt, cậu hít một hơi thật sâu rồi nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia rất nhanh đã truyền tới giọng nói nam tính trầm thấp mang theo sùng nịch quen thuộc:

“Tiêu Dật, anh vừa mới xong việc, em đã về nhà hay chưa?”

Tiêu Dật nắm tay Tiêu Kỳ Mặc đứng ở trước tiệm cà phê, khóe miệng cong cong cười đến ngọt ngào, ánh mắt lộ rõ tia hạnh phúc rõ rệt:

“Chưa về nhà, hay là anh qua đây đón em đi, chúng ta cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn cho bữa tối”

Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc đứng đợi Trình Kiệt tới đón, trong ánh nắng chiều chiều tới đáng người một lớn một nhỏ nhìn càng thêm thập phần đẹp mắt. Tiêu Dật đưa mắt nhìn vào trong tiệm cà phê phía sau, ánh mắt chợt dừng lại ở chiếc bàn nơi có đôi nam nữ đang ngồi, cậu giật mình trong ánh mắt chứa tia hoảng hốt, bàn tay vốn dĩ đang dịu dàng nắm lấy tay của Tiêu Kỳ Mặc cũng muốn thêm siết chặt hơn, bỗng người đàn ông ở chiếc bàn kia đột nhiên xoay đầu nhìn về phía cậu, giây phút đó hai người đều mang theo kinh sợ nhìn đối phương hồi lâu.

Tiêu Dật sửng sờ, người đàn ông kia chính là người cậu không hy vọng muốn gặp lại nhất nhưng người phụ nữ ngồi đối diện hẳn ta lại cùng cậu có một mối quan hệ xem như là thân thiết. Tiêu Dật không thể nào tưởng tượng ra được hai người đó thế nhưng lại cùng với nhau ngồi một chỗ trò chuyện, xem nét mặt kia của hai người giống như là có quen biết nhau từ trước rồi.

Tiêu Dật ngây ngốc đứng nhìn người đàn ông trong quán cà phê, khi cậu còn chưa biết nên phải làm cái gì tiếp theo thì Đỗ Thư Cách đã nhanh

chóng đi về phía cậu, gương mặt của Đỗ Thư Cách mang theo sự gấp gáp giống như là đã chạy xuống từ tầng ba rất nhanh để bắt kịp cậu vậy:

“Tiểu Dật chuyện vừa rồi xin lỗi em, chúng ta vẫn có thể giữ mối quan hệ như trước được hay không?”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn tới gương mặt của Đỗ Thư Cách, ánh mắt của cậu vẫn còn ẩn chứa sự sững sờ chưa thể nào mất đi.

“Tiểu Dật em sao thế” Đỗ Thư Cách lo lắng đưa gương mặt của mình tiến sát về phía Tiêu Dật một chút

Khoảng cách tuy không phải là quá gần gũi nhưng cũng làm cho Trình Kiệt vừa mới rồi đỗ xe lại ở trước cửa tiệm cà phê này nhìn thấy cảnh đó, hẳn vốn dĩ nhận định rõ ràng ở trong lòng là Đỗ Thư Cách luôn có ý đồ không đứng đắn với hồ ly nhỏ nhà hắn, hắn nhìn thấy Đỗ Thư Cách đứng bên cạnh Tiêu Dật nói chuyện đã khó lòng giữ bình tĩnh bây giờ lại thấy hắn ta đưa mặt tiến sát gần về phía Tiêu Dật như thế lửa nóng trong lòng liền bùng cháy dâng cao, hắn mạnh tay đóng cửa xe lại rồi lao về phía Đỗ Thư Cách dùng sức đẩy mạnh vai của hắn ta ra:

“Muốn làm cái gì?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 149: Xô Xát

Tiêu Dật giật mình khi nghe thấy giọng nói kia của Trình Kiệt, cậu xoay đầu đưa tay ngăn lấy Trình Kiệt lại, giống một phản xạ tự nhiên chỉ cần nghe thấy giọng nói của hắn là cậu sẽ ngay lập tức tự động hướng về hắn vậy:

“Trình Kiệt không có chuyện gì đâu”

Đỗ Thư Cách mỗi lần đều bị Trình Kiệt quá đáng động tay động chân, một hai lần thì có thể nhịn nhưng đến tận bây giờ hắn không thể nhịn được nữa, hoặc cũng có thể như hắn đang giận dữ vì việc vừa mới rồi Tiêu Dật đứng ra bênh vực Trình Kiệt cho nên lúc này Đỗ Thư Cách mới mặc kệ Tiêu Dật dùng sức gạt cậu sang một bên rồi vùng tay muốn đâm vào mặt của Trình Kiệt.

Tiêu Dật cả một quá trình luôn đặt sự chú ý của mình lên người Trình Kiệt cho nên khi Đỗ Thư Cách bất ngờ đẩy cậu ra cậu cũng không thể nào kịp phản ứng lại được, chỉ biết cả người lão đảo một chút giây tiếp theo liền chính mắt nhìn thấy cả người Trình Kiệt bị Đỗ Thư Cách đẩy mạnh về phía lòng đường phía sau, một tiếng còi xe vang vọng xé tan không gian hỗn loạn đó.

Thật ra thì Đỗ Thư Cách không hề có ý xấu gì cả, hắn chẳng qua chỉ là vì quá tức giận mà đẩy mạnh Trình Kiệt một cái mà thôi, không nghĩ tới phía sau kia đột nhiên có một chiếc xe taxi lao tới. Tiêu Dật giây phút đó trái tim như thắt lại, cậu chỉ vừa mới kịp thốt lên một tiếng may mắn là chiếc taxi

kia dừng lại kịp thời nếu không Trình Kiệt khẳng định không thể nào đứng vững ở tại chỗ này như thế kia.

“Muốn chết hả? Muốn chết thì về nhà các người mà chết đi” Người lái xe là một người đàn ông trung niên, ông ta rất tức tối mắng chửi một câu như vậy rồi rời đi ngay.

Tiêu Dật vội vã chạy tới kéo Trình Kiệt đứng lên phía trên vỉa hè, cậu đỏ mắt nhìn trước sau Trình Kiệt thật cẩn thận, vừa xem xét vừa gấp gáp nói:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, anh có sao hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc bị dọa cho đến mức mặt mũi trắng bệch cứ như vậy đứng ngây ngốc nhìn về phía Trình Kiệt kia.

Trình Kiệt đúng là đã yêu Tiêu Dật đến mức ngay cả sinh mệnh đứng trước nguy hiểm cũng không hề cảm thấy gì cả, ánh mắt của hắn hiện tại ngoại trừ thù hận căm phẫn nhìn về phía Đỗ Thư Cách cũng chỉ có hơi thở nguy hiểm quấn quanh trong không khí mà thôi.

Tiêu Dật bắt đầu không bình tĩnh nổi, cậu hết nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt rồi đưa tay bao lấy má của hắn nước mắt rơi:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, anh có bị thương chỗ nào hay không?”

Trình Kiệt nghe thấy được hồ ly nhỏ nhà mình giọng nói không bình thường liền cúi đầu xuống nhìn cậu, phát hiện ra trong đôi mắt lớn linh động ngày thường kia long lanh ngập nước đang lo lắng nhìn hắn, Trình Kiệt mới giật mình mang tầm chú ý của mình đặt ở trên người Tiêu Dật, hắn đưa tay lên chạm nhẹ vào khóe mắt cậu, trong lời nói mang theo tia lo lắng đau lòng vì cậu giống như là chuyện vừa rồi hắn suýt chút nữa bị xe đụng là chưa từng có vậy:

“Tiêu Dật tại sao em lại khóc?”

Đỗ Thư Cách cũng khó xử, hắn vốn định muốn tiến lên phía trước nhìn xem Tiêu Dật thế nào nhưng lại sợ bị cậu tức giận khước từ thế cho nên chỉ còn biết đứng ngây ngốc ở phía sau.

Tiêu Dật rất sợ mất Trình Kiệt, càng sợ hắn sau này sẽ không xuất hiện ở trước mặt cậu nữa, giây phút khi cậu nhìn thấy chiếc xe taxi kia chuẩn bị lao tới cậu liền hốt hoảng đến mức ngay cả trái tim cũng giống như ngừng đập vậy, bàn tay của cậu lạnh toát nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, trong ánh mắt kia ẩn chứa tia hoảng sợ:

“Trình Kiệt không sao, thật là may quá”

Đỗ Thư Cách đứng này giờ trong lòng rất khó chịu, tuy rằng hắn ta là người đẩy Trình Kiệt xuống dưới đường lớn khiến cho hắn suýt chút nữa bị chiếc taxi kia đâm vào, nhưng mà Trình Kiệt cũng là người sai ở đây, hơn nữa hắn cũng là người quá đáng gây chuyện trước, Tiêu Dật không những không thêm quan tâm đến Đỗ Thư Cách hắn còn ngang nhiên cứ như vậy dành hết lo lắng cùng quan tâm đặt ở trên người của Trình Kiệt. Đỗ Thư Cách tiến tới tính chạm vào vai của Tiêu Dật gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng gọi lại cảm nhận được trên vai của mình sắp sửa có người chạm tới, cậu liền theo phản xạ né tránh đứng gần với Trình Kiệt hơn một chút, cậu quay đầu nhìn tới phía Đỗ Thư Cách, ánh mắt không còn tia thân thiện như lúc trước nữa mà thay vào đó là sự tức giận, cậu vươn tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Kỳ Mặc ý định muốn rời đi:

“Em có việc phải đi trước”

Đỗ Thư Cách thất thần, trái tim giống như là có hàng vạn mảnh thủy tinh vỡ vụn ra, hắn ta không nghĩ tới rằng Tiêu Dật lại như vậy, càng không nghĩ tới rằng Tiêu Dật vì Trình Kiệt mà ngay cả phải trái đúng sai cũng đều không phân biệt được.

Sự việc kia đều lọt vào tầm mắt của người đàn ông ngồi trong tiệm cà phê dưới tầng một, này giờ hẳn ta luôn giữ vững một thái độ thản nhiên, ánh mắt tiêu ý lơ đãng liếc nhìn qua những con người đang làm loạn ở phía sau tấm kính này, bộ dạng xuất sắc đến mức cô gái ngồi đối diện hẳn cũng phải có một chút thất thần ngây ngốc:

“Thẩm Đào, anh có đang nghe em nói hay không?”

Thẩm Đào thấy Tiêu Dật mang theo một đứa nhỏ cùng với Trình Kiệt đã rời đi rồi, hẳn lúc này mới quay lại nhìn cô gái đối diện, độ cong hoàn mỹ bên khoe môi tưởng chừng như là không thể lay chuyển, lúc nào cũng luôn giữ một ý cười như vậy làm cho đối phương mỗi khi gặp mặt có cảm giác gần gũi si mê:

“Nghe, chúng ta lâu lắm rồi mới gặp lại, ba của em có khỏe không?”

Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào, hai cái tên này nhìn qua liền thấy có điểm giống nhau đó chính là đều mang họ Thẩm, tuy rằng hai người họ không hề có quan hệ huyết thống, nhưng trên một bình diện nào đó thì hai người họ chính là anh em.

Năm Thẩm Đào lên 5 tuổi, ba của hắn trong một lần đi công tác đã thích một phụ nữ có chồng, mẹ của hắn khi đó không hề hay biết gì cả, mãi cho đến khi ba hắn mang theo người phụ nữ bụng bầu 8 tháng kia trở về nhà mẹ hắn mới giật mình ngã ngửa ra.

Câu chuyện phải kể đến nhiều năm về trước, anh của Thẩm Đào là Thẩm Duy năm 15 tuổi đã biết lái xe hơi, mà người dạy cho anh hắn chính là mẹ Thẩm. Ba Thẩm khi ấy kiên quyết phản đối nói Thẩm Duy chưa đủ tuổi lái xe ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nhưng mà mẹ Thẩm khi đó cũng rất cứng đầu không những không hạn chế con trai lái xe còn mua hẳn cho Thẩm Duy một chiếc xe hơi làm quà sinh nhật. Thẩm Duy bản tính thiếu gia rất ưa thích các cuộc vui, vào độ tuổi 15 luôn rất bốc đồng tự ý tổ chức một cuộc

đưa xe sau đó kết quả liền lao xe xuống vực bỏ mạng. Ba Thấm vì việc này vô cùng tức giận đổ lỗi cho mẹ Thấm, tình cảm của hai người cũng kể từ đó lạnh nhạt dần, có lẽ đó chính là lý do vì sao ba Thấm sau này có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mà người phụ nữ đó lại chính là mẹ của Thấm Tiểu Thúy.

Mẹ của Thấm Tiểu Thúy đã có một người chồng ở dưới quê, nhưng do vì không thể chịu được cuộc sống khổ cực mà kiên quyết rời đi theo ba của Thấm Đào, lần ấy khi rời đi mẹ của Thấm Tiểu Thúy vẫn còn mang thai cô trong bụng đến tháng thứ 8, ba ruột của cô không phải là ba của Thấm Đào, nhưng khi mẹ cô sinh cô ra vẫn lấy họ của ba Thấm Đào đặt cho cô bởi vì bà muốn sau này Thấm Tiểu Thúy cũng sẽ được chia tài sản, hơn nữa người chồng cũ ở dưới quê của bà cũng trùng hợp họ Thấm, đặt tên của cô theo họ Thấm người ta cũng không thể nói gì được cả.

Thấm Tiểu Thúy ở trong nhà họ Thấm 10 năm, mẹ của Thấm Đào một chút cũng không thềm để tâm đến hai mẹ con cô, mẹ của cô ở trong nhà họ Thấm coi như là bà lớn, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ lên mặt với người trong nhà một chút nhưng tuyệt đối không dám làm quá bởi vì bà không sinh thêm được đứa con nào khác cho ba Thấm cả, mà Thấm Đào lại là huyết mạch độc đinh của nhà họ Thấm, bà cho dù có ngu ngốc đến đâu cũng biết không nên động vào Thấm Đào.

10 năm đó Thấm Tiểu Thúy đối với Thấm Đào luôn có một tình cảm sâu kín, nhưng ngại hai người họ là anh em, hơn nữa Thấm Đào giống như là không thích hai mẹ con cô ở chỗ này cho nên Thấm Đào luôn đối với cô rất lạnh lùng còn có thêm một chút ghét bỏ.

Hôm nay Thấm Tiểu Thúy được công ty cử về Bắc Kinh công tác một tháng, tình cờ gặp lại Thấm Đào ở chỗ này liền mạnh dạn gọi hân một tiếng, không ngờ người đàn ông kia thế nhưng còn chịu dừng lại ngồi ở chỗ này cùng cô uống cà phê, trong lòng cô tránh không khỏi có một chút xao xuyến:

“Ba của em vẫn khỏe, bác gái thế nào rồi?”

Ánh mắt của Thẩm Đào chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, nhưng chỉ là lướt qua cho nên Thẩm Tiểu Thúy không thể nào nhận ra được điểm gì kỳ quái cả:

“Mẹ của anh đã không còn”

Thẩm Đào nói rất nhẹ nhàng, trên khóe miệng vẫn duy trì độ cong hoàn mỹ, Thẩm Tiểu Thúy bất ngờ một chút rồi nhanh chóng nói tiếng xin lỗi:

“Xin lỗi lại khiến cho anh phải nhớ tới chuyện đau buồn”

Thẩm Đào chán ghét Thẩm Tiểu Thúy, mỗi lần nhìn thấy cô gái này liền khiến cho hần nhớ lại gương mặt của mẹ cô ta, mẹ cô ta rất giỏi diễn trò trước mặt ba của hần, cũng chính vì mấy trò đó mới khiến cho mẹ hần cùng ba hần vĩnh viễn không thể nào thu hẹp được khoảng cách, lại khiến cho hần luôn thiếu thốn tình cảm của ba:

“Không sao, nói chuyện của em đi, em đã kết hôn hay chưa?”

Thẩm Tiểu Thúy nghe Thẩm Đào hỏi vậy liền im lặng một chút để suy nghĩ, dù sao thì chuyện của hai người vĩnh viễn sẽ chẳng đi đến đâu cho nên cô cũng không cần phải giấu giếm vấn đề này:

“Em đã kết hôn rồi”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười, giọng điệu giống như là có tia nuối tiếc

“Kết hôn rồi hả? không nghĩ tới em lại kết hôn sớm như thế”

Thẩm Đào biết Thẩm Tiểu Thúy thích mình cho nên bây giờ hần mới muốn cùng cô gái này trêu đùa một chút, dù sao thì mẹ hần từng ấy năm bị lạnh nhạt bây giờ hần hướng con gái của tình địch với mẹ mình trả thù một chút coi như cũng không quá đáng gì cả.

Thẩm Tiểu Thúy tưởng mình nghe nhầm liền hả một tiếng, Thẩm Đào nhìn thẳng vào đôi mắt của Thẩm Tiểu Thúy, đôi mắt kia không nóng cũng không lạnh, không thân thiết cũng không quá xa lạ rất là khó để cho người ta nắm bắt được tâm tư. Thẩm Đào nhấp một ngụm cà phê rồi chậm rãi đặt xuống dưới bàn, hần trầm giọng nói tiếp:

“Nhớ năm đó em vẫn còn là một cô bé, hiện tại đã trưởng thành kết hôn rồi”.

...

Lúc này ở trong xe của Trình Kiệt duy trì một không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc ngồi ở ghế phía sau, Trình Kiệt nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai mắt của cậu ửng hồng đỏ hoe liên đau lòng nhưng mà hần lại không dám hỏi tới vì hần biết cậu đang tức giận chuyện vừa mới rồi.

“Tiêu Dật, có đi siêu thị nữa hay không?” Trình Kiệt cố gắng bình thường nhỏ giọng hỏi cậu

Tiêu Dật lắc đầu khàn giọng đáp:

“Không, em muốn về nhà”

Trình Kiệt nghe theo lời của Tiêu Dật đưa cậu trở về nhà, Tiêu Kỳ Mặc có lẽ cũng nhận ra được Tiêu Dật tâm trạng không tốt thế cho nên cậu không dám làm loạn hay nói cái gì cả.

Tiêu Kỳ Mặc vừa về đến nhà liền nhanh chóng ôm Đại Nhân vào trong phòng, Tiêu Dật im lặng đi vào trong phòng bếp mở tủ lạnh lấy ra thức ăn vẫn còn từ tối hôm qua chuẩn bị nấu bữa tối. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật chẳng nói chẳng rằng gì như thế thì rất lo lắng, hần đứng ở bên ngoài nhìn cậu một lúc mới tiến vào từ phía sau ôm lấy eo của cậu:

“Tiêu Dật, em không vui anh cũng không vui”

Tiêu Dật chợt dừng lại động tác, cậu cứ đứng im như vậy để cho Trình Kiệt ôm lấy eo mình. Vừa mới rồi khi cậu nhìn thấy chiếc xe kia suýt chút nữa đâm vào Trình Kiệt cậu rất sợ, cậu sợ hấn sẽ lại vì cậu mà bị thương, nghĩ đến đó sống mũi của Tiêu Dật liền cay xè, khóe mắt cũng nóng bừng đỏ hoe. Tiêu Dật vừa tức giận vừa lo lắng, lo lắng càng nhiều thì tức giận càng cao, cậu cũng không biết mình nên phải làm sao, phải nói cho hấn thế nào thì hấn mới có thể để ý đến chính bản thân của mình một chút. Tiêu Dật đột nhiên quay lại ôm chặt lấy eo của Trình Kiệt, cậu nức nở trách móc hấn:

“Anh có biết vừa mới rồi chiếc xe đó suýt chút nữa đâm phải anh rồi hay không? Anh có biết là nếu như chiếc xe đó không kịp thời dừng lại thì anh hiện tại không thể đứng lành lặn được như thế này hay không? Anh có biết nếu như anh thật sự bị chiếc xe đó đụng trúng, em sẽ như thế nào hay không? Anh không nghĩ tới em sao?”

Trình Kiệt ôm lấy cậu, vuốt ve sống lưng dỗ dành cậu:

“Tiêu Dật anh xin lỗi, anh xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu biết hấn sẽ chẳng bao giờ chịu chú ý tới sự an toàn, cậu biết hấn rất dễ kích động, cậu không biết mình phải làm sao mới có thể làm cho Trình Kiệt bình tĩnh lại nữa:

“Trình Kiệt anh đừng bao giờ như ngày hôm nay nữa, anh đừng vì em mà kích động như vậy có được không? Nếu như anh xảy ra chuyện gì... em cũng không muốn sống nữa đâu”

Trình Kiệt giật mình đưa tay chặn miệng của Tiêu Dật lại, hấn nhú mày khẽ oán trách:

“Em nói cái gì thế hả?”

Tiêu Dật cứng đầu gạt mạnh tay của Trình Kiệt ra:

“Em nói thật đấy, nếu như anh còn không chịu để ý đến an toàn của bản thân thì em cũng sẽ không để ý đến an toàn của bản thân mình nữa”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật hồi lâu, hần cúi đầu xuống trao cho cậu một nụ hôn, đầu lưỡi của hắn luồn vào bên trong khoang miệng cậu tách mở khớp hàm kia, hai người triền miên dây dưa, hôn đến mức Tiêu Kỷ Mặc đứng ở trước phòng bếp ngơ ngác nhìn này giờ cũng không hề phát hiện ra, mãi cho đến khi Tiêu Kỷ Mặc lên tiếng gọi thì hai người mới kết thúc nụ hôn đó vội vàng buông nhau ra:

“Ba”

Tiêu Dật xấu hổ xoay người lại, bàn tay có điểm run rẩy nhanh chóng cầm lấy mớ rau xanh ở trên kệ bếp chuẩn bị mang đi rửa. Trình Kiệt nhìn Tiêu Kỷ Mặc thản nhiên hỏi:

“Có chuyện gì thế Kỷ Mặc?”

Tiêu Kỷ Mặc trên tay cầm cuốn sách nhỏ vốn định khoe rằng cậu hôm nay nhận được điểm 10, Tiêu Kỷ Mặc nhớ mỗi lần mình khoe điểm 10 với Tiêu Dật thì ba mình sẽ rất vui, hôm nay bởi vì Tiêu Dật không được vui cho nên cậu mới muốn mang ra để cho Tiêu Dật tâm trạng tốt lên;

“Ba ơi, hôm nay cô giáo cho con điểm 10”

Tiêu Kỷ Mặc mang sách tới cho Tiêu Dật, bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo của cậu nói:

“Ba ơi, ba làm sao thế? Tại sao mặt lại đỏ như vậy?”

Tiêu Dật lắc lắc cái đầu:

“Không sao, ba hơi đau đầu một chút thôi”

Tiêu Kỳ Mặc nắm lấy hai cổ tay của Tiêu Dật kéo kéo ý nói cậu ngồi xuống đối diện mình, Tiêu Dật hiểu ý ngồi xổm xuống, Tiêu Kỳ Mặc nhanh chóng đưa trán của mình chạm vào trán của Tiêu Dật giống như là kiểm tra:

“Trán của ba đúng là hơi nóng một chút, hay là ba vào phòng nằm nghỉ ngơi đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 150: Tiền Của Anh Đưa Em Giữ

Tối hôm ấy Tiêu Dật đỡ Tiêu Kỳ Mặc đi ngủ xong liền ngủ quên lúc nào không biết, mãi cho đến nửa đêm cậu liền mơ một giấc mơ, trong giấc mơ xuất hiện Thẩm Đào, hắn ta cầm một sợi dây thừng buộc chặt lấy cổ chân cậu, một mực kéo cậu tách khỏi Trình Kiệt, cậu có gào thét gọi Trình Kiệt lớn như thế nào Trình Kiệt cũng không thể nghe thấy hay nhìn thấy được bởi vì bên cạnh hắn có Lâm Chí Huyền, cậu ta một tay che đi đôi mắt của hắn, một tay che đến bên tai, đôi môi cậu ta áp lên tai còn lại của Trình Kiệt. Tiêu Dật choàng tỉnh, cả người cậu ướt đẫm, cậu nhìn sang bên cạnh phát hiện ra Tiêu Kỳ Mặc đang an ổn ngủ, cậu lật chăn bước xuống giường nhanh chóng bước lên tầng tìm lấy phòng của Trình Kiệt.

Trình Kiệt đang ngủ, có lẽ hiện tại đã muộn rồi cho nên hắn đã ngủ say, cậu ngồi xuống bên cạnh hắn, đệm hơi lún xuống một chút người kế bên cũng không hề hay biết gì. Tiêu Dật tiến vào trong chăn gối đầu lên lồng ngực của Trình Kiệt, bàn tay vòng qua ôm lấy hắn. Có thể Trình Kiệt cảm nhận được hơi ấm cùng sức nặng cho nên chậm rãi mở mắt, bàn tay theo phản xạ ôm lại vật nhỏ mềm mại kia, giọng nói của hắn vẫn còn tia mơ màng khe khẽ gọi tên cậu:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật chỉ ưm một tiếng, đầu nhỏ vẫn gối ở trên lồng ngực Trình Kiệt bình ổn hít thở. Trình Kiệt xoay người sang bên cạnh để cho Tiêu Dật gối lên cánh tay mình, tư thế này hắn liền có thể bao bọc được người bên cạnh

kia, Trình Kiệt phát hiện ra lưng áo của Tiêu Dật hơi ẩm ướt, hắn xoa xoa một hồi như để xác nhận rồi mới nhú mày hỏi:

“Tiêu Dật, em sao thế?”

Tiêu Dật không kể cho Trình Kiệt chuyện giấc mơ của mình, càng không nói cho hắn ngày hôm nay cậu đã nhìn thấy Thẩm Đào, cậu rất sợ hãi Thẩm Đào sẽ làm hại Trình Kiệt, sẽ lại tìm cách phá hoại hai người bọn cậu nữa:

“Không sao, em chỉ hơi nóng một chút thôi”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra để cho cậu mát mẻ:

“Em nóng hả?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đột nhiên nói lỏng mình thì vội vã ôm chặt lấy hắn hơn:

“Trình Kiệt, chuyện mảnh đất anh lúc trước nói đã giúp em tìm được rồi, ngày mai có thời gian rảnh hay không? Anh đưa em đi xem nhé!”

Trình Kiệt cảm thấy Tiêu Dật rất kỳ quái, nhưng mà hắn cũng không hỏi cái gì thêm nữa bởi vì hắn biết nếu như cậu không muốn nói thì có làm cách gì đi chăng nữa cậu cũng không nói:

“Là tiệm cà phê ngay đối diện công ty, ngày mai em thích lúc nào xem cũng được cả”

Tiêu Dật có một chút bất ngờ:

“Là tiệm đó sao?”

Trình Kiệt vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tiêu Dật:

“Sao vậy em không thích hả?”

Tiêu Dật im lặng, lấy cá tính của Trình Kiệt nhất định là sẽ tìm cho cậu nơi càng gần hẳn càng tốt. dù sao thì nơi đó cũng là ở mặt đường lớn có nhiều người qua lại, hưởng hồ cậu cũng muốn ở gần Trình Kiệt một chút, một phần là muốn chăm sóc hẳn, một phần cũng là muốn xem xem hẳn cùng người khác có cái gì không đúng hay không:

“Em thích, ở chỗ đó rất gần anh”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Ngày mai anh sẽ liên hệ với nhà thiết kế nội thất, em muốn chỉnh sửa như thế nào liền cùng người đó bàn bạc”

Tiêu Dật có một khoản tiền tiết kiệm, tuy nói nhiều không nhiều nhưng mà cũng không ít, lần này muốn mở tiệm cà phê của chính mình cho nên sẽ dùng tiền của mình:

“Nơi đó giá cả thế nào?”

Trình Kiệt không tức giận, hẳn khe khẽ đáp thế này:

“Sau này tiền của anh sẽ đưa em giữ nhé”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không cần đâu, em...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã nhanh chóng cắt ngang lời của cậu:

“Không phải bình thường vẫn là do vợ thay chồng quản tiền hay sao?”

Thật ra thì ý của Trình Kiệt đã quyết rồi Tiêu Dật cũng chẳng thể làm thế nào khác được, hẳn cho dù có chiều chuộng nghe lời cậu bao nhiêu thì cậu

cũng không có khả năng làm lay chuyển quyết định của hấn nếu như đã muốn làm rồi.

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật cùng Trình Kiệt đưa Tiêu Kỳ Mặc đến nhà trẻ, sau đó Tiêu Dật đến Trình thị ngồi một lúc đợi đến giờ người thiết kế nội thất mà Trình Kiệt đã hẹn ngày hôm qua. Lúc Tiêu Dật ngồi ở ghế sofa chợt nghĩ tới Thẩm Đào, cậu nhớ rõ lần ấy Thẩm Đào nói Trình Kiệt đã hại chết mẹ của hấn ta, nhưng mà cậu đương nhiên là không tin có điều cậu vẫn giả bộ lơ đãng thăm dò Trình Kiệt một chút:

“Trình Kiệt, người tên Thẩm Đào đó... anh và anh ta trước đây xảy ra chuyện gì sao?”

Trình Kiệt đang xem văn kiện ở trên bàn, khi hấn nghe thấy cậu đột nhiên nhắc đến Thẩm Đào liền nhú mày dừng lại động tác ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật:

“Tại sao tự nhiên lại nhắc đến hấn ta?”

Tiêu Dật mắt vẫn nhìn tới trên màn hình điện thoại, ngón tay thon dài thỉnh thoảng sẽ khẽ di chuyển giống như là cậu đang xem thứ gì đó ở trên điện thoại rất nhập tâm vậy:

“Chỉ là tự nhiên nhớ đến chuyện lúc trước, anh nói là anh không thích Thẩm Đào”

Trình Kiệt im lặng trầm mặc, hấn nhìn cậu lâu thật lâu vẫn không lên tiếng, Tiêu Dật có lẽ cảm nhận được ánh mắt kia của hấn vì thế rất nhanh ngẩng đầu lên, cậu nở nụ cười dịu dàng khe khẽ nói:

“Anh không muốn nói cũng được, đến giờ gặp nhà thiết kế nội thất rồi em đi đây”

Trình Kiệt thở dài một hơi khàn giọng đáp:

“Tiêu Dật không phải là anh muốn giấu giếm em cái gì, chỉ là chuyện này một hai câu nói ra không thể nào cho em hiểu hết được, em nếu như sau này có gặp Thẩm Đào thì hãy tránh xa cậu ta một chút, cậu ta không phải là người tốt đâu”

Tiêu Dật đứng dậy mang điện thoại bỏ vào trong túi quần rồi gật đầu khẽ ừ một tiếng, kể đó cậu liền đi về phía bàn làm việc của hắn, đi tới phía sau ôm cổ hắn rồi hôn vào má hắn:

“Em đi đây, xong việc sẽ quay lại với anh”

Trình Kiệt có một chút luyến tiếc nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật hôn xuống, đây đưa một chút mới miễn cưỡng để cậu rời đi.

Người thiết kế nội thất mà Trình Kiệt mời đến tên là Joshua, là một nhà thiết kế có tiếng trong giới. Joshua năm nay 27 tuổi là người Anh quốc, lúc Tiêu Dật tới quán cà phê mà Trình Kiệt nói đã mua cho cậu liền nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng đang đi đi lại lại ở trong đó giống như là xem xét đánh giá rất tỉ mỉ, Tiêu Dật không khó để đoán ra được người đàn ông tóc vàng kia là người mà mình hen:

“Xin hỏi có phải anh là Joshua hay không?”

Người đàn ông tóc vàng kia quay lại, anh ta còn chưa kịp lên tiếng nói lời nào cả thì nữ trợ lý đi ở bên cạnh anh ta đã bất ngờ nâng giọng:

“Tiêu Dật là anh hả?”

Tiêu Dật theo tiếng nói nhìn về phía trước phát hiện ra người nọ chính là Thẩm Tiểu Thúy, cậu trước hết là ngăn người ra vì bất ngờ một lúc, không nghĩ tới là mình lại nhanh như vậy gặp lại cô ấy. Sau đó Tiêu Dật nghĩ gặp lại Thẩm Tiểu Thúy nhanh một chút cũng tốt bởi vì cậu cũng muốn hỏi cô ấy chuyện của Thẩm Đào và giải quyết chuyện ly hôn của hai người.

Joshua quay lại phía sau nhìn Thẩm Tiểu Thúy rồi lại nhìn Tiêu Dật, đôi lông mày hơi nhíu lên tỏ vẻ bất ngờ:

“Cô quen cậu ấy sao?”

Thẩm Tiểu Thúy bước lên một bước gật đầu:

“Đúng vậy Joshua, anh ấy chính là người chồng mà tôi hay nhắc tới”

Joshua nhìn Tiêu Dật đánh giá một chút mới gật đầu mỉm cười, Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, không phải là do đột nhiên bị người khác nhìn mà là do bị người khác giới thiệu mình rằng là chồng, thật ra thì Thẩm Tiểu Thúy nói cũng không sai cậu hiện tại vẫn là chồng của cô ấy, tuy rằng tình cảm của hai người có điểm khác so với cặp vợ chồng bình thường.

“Chúng ta nên ngồi xuống thôi” Tiêu Dật không nói tiếp vấn đề kia mà nhanh chóng tìm sang chuyện khác.

Thẩm Tiểu Thúy là trợ lý của Joshua, ngày hôm qua mới trở về Bắc Kinh công tác vốn định công việc xong xuôi sẽ quay lại Thiên Tân gặp Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc một chút, không nghĩ tới lại gặp cậu ở chỗ này.

“Tiêu Dật anh định mở tiệm cà phê ở Bắc Kinh à?”

Tiêu Dật gật đầu, Thẩm Tiểu Thúy vốn định hỏi thêm một vài câu hỏi nữa nhưng ngại Joshua vẫn ở đây cho nên cô không thể mang chuyện riêng nói ở trong giờ làm việc được. Joshua lúc này mới lên tiếng:

“Tôi vừa mới xem qua chỗ này một chút, cậu nghĩ muốn phong cách cổ điển hay hiện đại?”

Tiêu Dật đối với vấn đề này đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng rồi, cậu muốn quán cà phê của mình mang phong cách hiện đại một chút:

“Tôi nghĩ muốn hiện đại”

Thẩm Tiểu Thúy ngồi ở bên cạnh Joshua ghi chép lại, Joshua gật gật đầu đáp:

“Đối tượng khách hàng mà cậu muốn hướng tới là gì?”

Tiêu Dật đột nhiên chuyển hướng nhìn tới phía tòa nhà cao ốc 49 tầng kia rồi khẽ mỉm cười:

“Người văn phòng là chủ yếu bởi vì đối diện có một công ty”

Joshua khẽ mỉm cười:

“Tôi vừa rồi cũng đã để ý thấy có một công ty, khách hàng đến tiệm cà phê này hẳn là nên hướng tới dân văn phòng ở đó, như vậy tôi nghĩ nên hướng theo phong cách tối giản một chút, các vật liệu chủ đạo sẽ là kim loại, thép, thủy tinh, cậu thấy thế nào?”

Tiêu Dật nghiêm túc nghĩ thật kỹ càng rồi đồng ý:

“Được, tôi muốn có nhiều cây xanh một chút, ở phía đằng kia đặt một tủ kính để bánh ngọt”

Thẩm Tiểu Thúy lại miệt mài ghi chép. Joshua hướng Tiêu Dật hỏi:

“Vậy màu sơn cậu có đặc biệt thích màu sắc nào hay không?”

Tiêu Dật im lặng ngẫm nghĩ:

“Vậy anh thấy nên là màu nào thì hợp nhất?”

Joshua rất nhanh đáp:

“Màu trắng chủ đạo sẽ tạo cảm giác sạch sẽ cùng sang trọng, cậu thấy sao?”

Tiêu Dật lại gật gật đầu, cậu nghĩ màu trắng có lẽ là phù hợp nhất, Joshua tiếp tục đưa ra một vài gợi ý:

“Bàn ghế theo tôi thấy nên chọn hình dạng vuông vắn thay vì hình tròn, chất liệu sẽ là bàn gỗ cùng ghế đệm, sàn nhà theo tôi thấy nên chọn gỗ thay vì gạch đá hay gạch men, cậu thấy có được không?”

Joshua vừa nói vừa phác thảo hình dáng của quán cà phê ra một tờ giấy sau đó đưa cho Tiêu Dật xem thử:

“Nếu như cậu ưng ý với cái này, hai ngày sau tôi sẽ về đưa cho cậu xem bản thảo hoàn chỉnh”

Tiêu Dật thông qua bản nháp mơ hồ có thể nhìn ra được thiết kế của tiệm, cậu thấy cũng rất vừa ý thế cho nên liền gật đầu đồng ý. Sau khi Tiêu Dật đã thỏa thuận xong xuôi với Joshua rồi, Thẩm Tiểu Thúy liền nói với Joshua cho cô ở lại nói chuyện với Tiêu Dật một chút chính vì vậy lúc này hai người mới đang ngồi đối diện nhau trò chuyện.

“Tiêu Dật, anh là có ý định chuyển lên đây sống sao?” Thẩm Tiểu Thúy cũng có điểm bất ngờ nên hiển nhiên sẽ hỏi vấn đề này trước tiên

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, cậu không nói với Thẩm Tiểu Thúy biết chuyện cậu và Trình Kiệt có tình cảm, lúc trước cậu chỉ nói với cô ấy rằng cậu thích đàn ông mà không nói đối tượng của mình cho cô ấy biết:

“Đúng thế Tiểu Thúy, Kỷ Mặc cũng đang ở trên này, tôi đã tìm cho nó một trường mẫu giáo ở gần nhà”

Nhắc đến Tiêu Kỷ Mặc, Thẩm Tiểu Thúy cũng không biết nên phải làm sao để đối diện với đứa nhỏ này, nó cho dù là con do cô sinh ra nhưng cô lại không muốn nhìn thấy nó, vì thế mới có chuyện Tiêu Kỷ Mặc vừa tròn một năm cô đã rời đi rồi:

“VẬY HẢ”

Tiêu Dật biết chuyện của Thẩm Tiểu Thúy, cũng biết luôn được lý do Thẩm Tiểu Thúy vì sao lại lạnh nhạt với Tiêu Kỷ Mặc, cậu khẽ thở dài một hơi:

“Tiểu Thúy, nếu như Kỷ Mặc thấy cô nó nhất định sẽ rất vui”

Thẩm Tiểu Thúy cười nhạt:

“Đứa nhỏ đó cũng không biết còn nhớ mặt tôi hay không nữa, được rồi nếu như tôi có thời gian rảnh rồi đến lúc đó phiền anh đưa nó đến gặp tôi một chút có được không?”

Tiêu Dật biết đây chỉ là câu nói cho có lệ của Thẩm Tiểu Thúy mà thôi, dù sao thì cô ấy không muốn gặp con trai của mình thì cậu cũng không thể bắt ép được:

“Tiểu Thúy, tôi có chuyện muốn nhờ cô... chuyện là chúng ta tìm một thời gian thích hợp tiến hành thủ tục ly hôn đi”

Thẩm Tiểu Thúy tuy rằng không có tình cảm gì với Tiêu Dật cả nhưng mà Tiêu Dật đột nhiên đề cập đến vấn đề này khiến cho cô cũng phải bất ngờ một chút:

“HẢ? Ly hôn sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Đúng thế, tôi nghĩ cũng không muốn là trễ nải cô, chỉ bằng chúng ta tiến hành thủ tục ly hôn sớm một chút đi, về phần gia đình hai bên hay là người ngoài cứ nói là do tôi phụ bạc cô là được rồi”

Thẩm Tiểu Thúy ngây người ra một lúc, cô hiện tại đã gần ba mươi tuổi rồi, cô cùng một người đàn ông đã duy trì hôn nhân được 5 năm nhưng mà

đó chẳng qua chỉ là một cuộc trao đổi, cũng chẳng biết tại vì sao lần đó cô lại gật đầu đồng ý kết hôn nữa, bây giờ Tiêu Dật nói đến chuyện ly hôn cô mới giật mình nhận ra rằng cô đã kết hôn rồi.

“Tiểu Thúy, sao thế?” Tiêu Dật thấy Thẩm Tiểu Thúy im lặng ngần người liền lên tiếng hỏi

Thẩm Tiểu Thúy từ trong suy nghĩ của mình bừng tỉnh, cô hướng Tiêu Dật khẽ gật đầu:

“Được, như vậy đợi cuối tuần sau có được hay không? Giấy kết hôn của chúng ta tôi lại không mang về nước”

Tiêu Dật không quá vội, tuần sau tiến hành cũng vẫn được, chỉ là cậu muốn càng sớm càng tốt bởi vì cậu không muốn cho Trình Kiệt phát hiện ra được cậu vẫn chưa ly hôn:

“Được, khi nào được cô liên lạc lại với tôi... Tiểu Thúy, cảm ơn cô nhé!”

Thẩm Tiểu Thúy lắc đầu mỉm cười:

“Tiếng cảm ơn này vẫn là nên do tôi hướng anh nói”

Thẩm Tiểu Thúy ngồi vào trong taxi rời đi Tiêu Dật mới chợt nhớ ra rằng mình vẫn chưa hỏi cô ấy một vấn đề quan trọng khác đó chính là chuyện của Thẩm Đào, mỗi lần nhớ tới Thẩm Đào ánh mắt của Tiêu Dật lại lạnh lẽo đi, mỗi lần nhớ tới hắn ta trái tim cậu sẽ tự động mà run rẩy vì những lời nói mà hắn bắt cậu nói với Trình Kiệt. Lúc này bỗng có một bàn tay từ phía sau đặt mạnh lên vai cậu, Tiêu Dật giật mình bừng tỉnh quay trở lại phía sau nhìn xem là ai thì phát hiện ra được người đó là Lâm Chí Huyền.

Lâm Chí Huyền ánh mắt mang theo ý cười nồng đậm, từ khóe miệng chậm chậm phun ra rõ ràng từng chữ thế này:

“Thì ra anh vẫn chưa ly hôn”

Tiêu Dật cũng phải giật mình một chút trước ý cười trong ánh mắt kia của Lâm Chí Huyền, nhưng rất nhanh sau đó cậu liền lấy bình tĩnh lạnh lùng đáp lại lời nói kia của cậu ta:

“Chuyện này không liên quan đến cậu”

Lâm Chí Huyền đưa điện thoại tới trước mặt khe khẽ đung đưa:

“Nói không liên quan cũng không đúng lắm, nếu như Trình Kiệt biết được chuyện này, anh ấy nhất định sẽ lại nghĩ anh chẳng qua chỉ là đang lừa dối anh ấy thôi”

Tiêu Dật trong lòng hốt hoảng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không hề có vấn đề gì cả:

“Anh ấy vốn dĩ biết chuyện này rồi”

Lâm Chí Huyền đã quan sát rất kỹ sắc mặt của Tiêu Dật, cậu ta phát hiện ra được Tiêu Dật đang bất an gấp gáp vì thế càng chắc chắn hơn việc Tiêu Dật đang giấu giếm Trình Kiệt chuyện này. Lâm Chí Huyền thu điện thoại lại làm một vài thao tác, Tiêu Dật theo phản xạ muốn đưa tay giật lấy điện thoại của Lâm Chí Huyền nhưng lại bị Lâm Chí Huyền né tránh kịp thời:

“Ha ha, anh gấp gáp cái gì. không phải nói anh ấy vốn dĩ đã biết chuyện này rồi hay sao”

Tiêu Dật nhú mày:

“Lâm Chí Huyền cho dù cậu có nói chuyện này cho Trình Kiệt biết đi chẳng nữa thì anh ấy cũng sẽ không thích cậu”

Lâm Chí Huyền bật cười ha ha:

“Nhưng mà anh ấy cũng nhất định sẽ chán ghét anh, anh ấy không bao giờ thích bị lừa dối, huống chi lúc trước anh và anh ấy vốn dĩ có một đoạn quá khứ phức tạp rồi, anh ấy nhất định sẽ không tin tưởng anh nữa”

Tiêu Dật lo lắng, lời nói của Lâm Chí Huyền nói cũng rất đúng, Trình Kiệt là một người rất hay bị kích động, hẳn không thể nào tự mình kiềm chế được, nếu như bây giờ Lâm Chí Huyền nói cho Trình Kiệt biết chuyện hẳn có hay không sẽ lại ghét bỏ cậu. Lâm Chí Huyền cứng rắn phát đi đoạn video vừa mới rồi mình ghi lại được kể đó ngẩng đầu nói cho Tiêu Dật biết:

“Đoạn video này không quá dài nhưng vẫn cần một khoảng thời gian để chuyển đi, anh vẫn còn có thời gian đó”

Tiêu Dật hốt hoảng cậu nhanh chóng xoay người băng qua đường, một mạch chạy tới phía thang máy, thang máy tổng giám đốc từ tầng 49 chậm chậm đi xuống, Tiêu Dật gấp đến độ mãi mới có thể rút điện thoại của mình từ trong túi quần ra nhưng đáng tiếc điện thoại của cậu vừa thực hiện cuộc gọi đi liền sập nguồn vì hết pin. Tiêu Dật bước vào trong thang máy, tâm trạng kích động căng như dây đàn chỉ cần một va chạm nhỏ nào đó liền sẽ đứt đoạn, hai bàn tay để song song bên bắp đùi vì sốt ruột mà nắm chặt lại với nhau, khi thang máy mở ra ở tầng 49 Tiêu Dật liền nhanh như chớp chạy thẳng đến văn phòng của Trình Kiệt mở tung cánh cửa kia ra, mắt thấy hẳn đang cầm điện thoại trên tay thì hoảng sợ gọi tên hẳn thật lớn:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt ngẩng đầu, ánh mắt của hẳn rất kỳ lạ nháy mắt có một tia kỳ quái vụt lướt qua, kể đó hẳn liền nhú mày khàn giọng:

“Tiêu Dật anh cũng đang định đi tìm em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 151: Nói Ra Mọi Chuyện

Tiêu Dật đứng im ở một chỗ, ngay cả cánh cửa phía sau cũng vẫn chưa đóng lại, giọng nói của cậu hạ xuống nỉ non gọi tên của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... anh tìm em?”

Trình Kiệt đặt điện thoại di động xuống dưới bàn, màn hình vẫn còn phát sáng, hắn chậm rãi bước về phía Tiêu Dật nhú mày nhìn chăm chăm cậu: “Em bị làm sao thế?” giây tiếp theo hắn liền đưa tay phải của mình lên hướng trán Tiêu Dật chạm tới: “Tại sao đột nhiên gấp gáp như thế?”

Tiêu Dật ngây người, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Trình Kiệt, sau khi xác nhận trong đôi mắt kia của hắn không có gì khác lạ cậu liền khẽ thở nhẹ một hơi, lúc này trong phòng liền có tiếng chuông điện thoại ngăn truyền tới, đó giống như là tiếng nhạc chuông tin nhắn vậy, Tiêu Dật hiện tại đối với tiếng chuông điện thoại của Trình Kiệt rất nhạy cảm, cậu nhanh chóng vươn tay ôm lấy eo của Trình Kiệt, đầu nhỏ áp lên lồng ngực hắn nói:

“Anh tìm em làm gì?”

Trình Kiệt đưa tay về phía sau vuốt lấy lưng của Tiêu Dật:

“Đến giờ ăn trưa rồi, là muốn đưa em đi ăn nhưng mà em làm sao thế, không khỏe hả?”

Tiêu Dật không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Trình Kiệt, cậu vùi đầu vào trong lồng ngực của hắn, tìm tư thế thoải mái nhất lại có thể né tránh được ánh mắt của ai kia:

“Không phải, bởi vì em vui quá... cảm ơn anh nha Trình Kiệt vì tiệc cà phê kia”

Trình Kiệt rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật cũng không biết hắn tại sao lại im lặng, lúc cậu còn đang hoang mang với một mớ hỗn độn trong lòng thì Trình Kiệt liền lên tiếng:

“Tiêu Dật sau này không cần nói hai từ kia nữa”

Tiêu Dật thở nhẹ một hơi, hóa ra là Trình Kiệt nghĩ đến chuyện này, nghĩ cũng đúng nếu như hắn biết chuyện cậu đang giấu giếm hắn thì hắn khẳng định sẽ không thể nào bình tĩnh như vậy. Tiêu Dật bắt đầu do dự, cậu không biết có nên nói chuyện cậu chưa ly hôn cho Trình Kiệt biết hay không, nhưng mà suy cho cùng thì chuyện này đến cuối tuần sau hắn là sẽ xong xuôi rồi cho nên không cần phải nói cho hắn biết. Tiêu Dật kiễng chân hôn vào môi của Trình Kiệt, bàn tay tự động vòng lấy eo hắn siết chặt khe khẽ nói:

“Trình Kiệt, em vừa mới rời gặp Lâm Chí Huyền ở phía dưới, cậu ấy nói anh không yêu em”

Trình Kiệt đưa tay bao lấy hai bên má của Tiêu Dật nghiêm giọng đáp:

“Lời của cậu ta nói em không cần để tâm, anh yêu em chuyện này là thật”

Tiêu Dật mỉm cười gật đầu ưm một tiếng:

“Cho nên sau này những lời cậu ta nói anh cũng đừng nghe, em không muốn anh cùng cậu ta nói chuyện, anh đổi số điện thoại cũ đi có được

không?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật, ánh mắt kia như muốn xoáy sâu vào trong nội tâm của cậu vậy khiến cho Tiêu Dật trong bất giác cũng phải chột dạ, cậu muốn che giấu sự chột dạ này của mình bằng một nụ hôn vì vậy liền nghiêng đầu ngậm lấy đôi môi của Trình Kiệt hôn một lúc mới buông ra nỉ non hỏi hắn:

“Không được sao?”

Trình Kiệt khàn giọng đáp ứng:

“Được”

Tiêu Dật cảm thấy có một chút áy náy với Trình Kiệt vì cậu đang nói dối hắn, nhưng mà cậu nghĩ lời nói dối này của cậu cũng không có gì là nghiêm trọng cả, cho dù cậu có che giấu hắn bao nhiêu chuyện thì chuyện cậu yêu hắn vẫn là sự thật mà thôi:

“Trình Kiệt, em cũng yêu anh”

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt đi xuống dưới sảnh của công ty thì bắt gặp Lâm Chí Huyền đang ở bên ngoài có vẻ như đợi hai người, Tiêu Dật vừa nhìn thấy Lâm Chí Huyền liền giật mình hốt hoảng muốn tìm cách kéo Trình Kiệt đi sang phía khác nhưng có lẽ Trình Kiệt cũng đã nhìn thấy Lâm Chí Huyền rồi, Lâm Chí Huyền bước tới trước mặt của Trình Kiệt, ánh mắt trước là đảo qua gương mặt lo lắng của Tiêu Dật một chút rồi mới hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh đã xem thứ mà em gửi cho anh chưa?”

Trình Kiệt đối với người khác đều duy trì dáng vẻ lãnh đạm chỉ đối với duy nhất một mình Tiêu Dật là ôn nhu sủng nịch mà thôi:

“Cậu gửi cho tôi cái gì? Nếu như là chuyện công việc cứ trực tiếp trao đổi với người giám sát là được”

Lâm Chí Huyền mím môi, ánh mắt âm trầm xuống rất nhiều:

“Anh chưa xem cũng được, em bây giờ nói cho anh biết”

Tiêu Dật kéo lấy cổ tay của Trình Kiệt nhanh chóng nói:

“Trình Kiệt mình đi ăn thôi, em đói rồi”

Không đợi Tiêu Dật thực hiện được mục đích của mình, Lâm Chí Huyền đã đứng ra ở phía trước chặn Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt em nói cho anh biết bí mật của anh ta, anh ta thực chất vẫn còn chưa ly hôn đâu, anh ta buổi sáng nay còn cùng vợ cũ gặp mặt”

Tiêu Dật không biết nên nói cái gì nữa cả, Lâm Chí Huyền nói cậu ta có đoạn ghi hình vừa mới rồi, nếu như cậu nói cậu ta nói dối chẳng khác nào cậu đang chứng minh cho Trình Kiệt thấy cậu đang lừa dối hắn, sau đó hắn sẽ lại nghi ngờ cậu, hiểu lầm cậu, cậu và hắn mới chỉ quay lại với nhau một khoảng thời gian rất ngắn mà thôi, cậu không muốn nhanh như vậy chấm dứt hoặc nói đúng ra là cậu không hề muốn chấm dứt cuộc tình này.

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, dù cho xe cộ ở dưới lòng đường lớn vẫn không ngừng phát ra tiếng còi inh ỏi cũng không làm cho không khí ở nơi có ba người này xáo trộn. Lâm Chí Huyền đưa tay nắm lấy bàn tay còn lại của Trình Kiệt thấp giọng:

“Trình Kiệt, anh ta vẫn luôn lừa dối anh, anh ta có rất nhiều bí mật không nói cho anh biết, anh ta không yêu anh đâu”

Mắt thấy Lâm Chí Huyền nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật nhin không được nhanh chóng dùng hết sức lực gạt tay của Lâm Chí Huyền ra,

có điều cả một quá trình đó Tiêu Dật đều duy trì trầm mặc, ngay cả ánh mắt cũng luôn luôn né tránh Trình Kiệt.

Chẳng có ai có thể biết được trong khoảng thời gian kia trái tim của Tiêu Dật giống như bị bóp nghẹt bao nhiêu lần, cũng chẳng có ai hiểu được cậu có biết bao căng thẳng sợ hãi. Tiêu Dật rất sợ Trình Kiệt ở ngay chỗ này chất vấn cậu, cũng sợ hẳn sẽ gạt tay cậu qua một bên nhưng đến cuối cùng Trình Kiệt lại im lặng cứ như vậy chậm rãi dắt tay cậu rời khỏi chỗ này đi tới bãi đỗ xe mặc kệ sau lưng hẳn còn có tiếng gọi không ngừng của Lâm Chí Huyền.

Trình Kiệt đi được vài bước thì lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em muốn ăn gì? Anh thấy hay là đi xa một chút, ở cuối phố có một nhà hàng mới khai trương nghe nói rất được”

Tiêu Dật bất ngờ, cậu không nghĩ tới là trong hoàn cảnh này Trình Kiệt lại thản nhiên hỏi một câu không liên quan như thế càng khiến cho trong lòng Tiêu Dật tràn lên một cỗ hỏa thẹn:

“Được”

Khi hai người ngồi vào trong xe rồi, Tiêu Dật cuối cùng nhin không được nữa hai tay nắm chặt để ở trên bắp đùi, cậu nuốt một ngụm nước miếng lên tiếng hỏi Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh có tin lời của Lâm Chí Huyền không?”

Trình Kiệt thật sự đã xem được đoạn ghi hình kia, hẳn lúc ấy đã mở ra xem được một nửa thì Tiêu Dật đột ngột xông vào văn phòng hẳn, lúc hẳn xem đến đoạn Tiêu Dật đề nghị ly hôn hẳn lúc đó mới phát hiện hóa ra là Tiêu Dật trước giờ luôn nói dối hẳn, cậu nói cậu đã ly hôn rồi nhưng mà thực chất không phải, Trình Kiệt đương nhiên là tức giận, đương nhiên là rất khó kìm nén nhưng hẳn lại sợ một khi mình bùng phát sẽ làm cho Tiêu

Dật hoảng sợ mà rời khỏi hăn một lần nữa, hăn không muốn lại đánh mất cậu cho nên hăn liền vờ như không biết chờ đợi cậu nói ra chuyện kia, cho dù cậu có nói ra hay là không nói ra đi chẳng nữa thì đối với hăn cũng không có gì quá mức khác biệt, bởi vì điều hăn muốn chỉ là cậu ở bên cạnh hăn mà thôi:

“Tiêu Dật, em không phải vừa nói rằng những lời Lâm Chí Huyền nói anh không cần nghe hay sao? Anh đương nhiên là sẽ không nghe lời cậu ta nói rồi”

Tiêu Dật sống mũi cay xè, hốc mắt nóng lên, đôi mắt lớn xinh đẹp bắt đầu mờ ảo vì ngập nước, cậu quay sang nhìn Trình Kiệt thấy hăn vẫn giữ nét ôn nhu yêu thương trên gương mặt, nước mắt này giờ luôn kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống, cậu bây giờ mới chân chính hiểu được cái gì là hồ thẹn, quả thật hồ thẹn với sự tin tưởng này của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em chưa ly hôn, ngày hôm nay đúng là em có tình cờ gặp cô ấy... xin lỗi vì đã không nói chuyện này cho anh biết, lại phải để một người khác nói cho anh biết chuyện này... em xin lỗi Trình Kiệt”

Trình Kiệt hơi run sợ một chút, hăn im lặng chờ đợi, chờ đợi Tiêu Dật nói cái gì đó tiếp vào vế sau, sự im lặng này của hăn lại làm cho Tiêu Dật lầm tưởng rằng Trình Kiệt đang tức giận:

“Trình Kiệt nhưng mà em đã nói với cô ấy rồi, cuối tuần sau chúng em sẽ tiến hành thủ tục ly hôn, sau này hai người bọn em sẽ không có gì ràng buộc cả”

Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, cậu muốn hăn cũng sẽ nắm lấy tay của cậu, hoặc là ít nhất làm một hành động nhỏ nào cho cậu thấy hăn đang quan tâm cậu nhưng mà Trình Kiệt cả một quá trình không đẩy cậu ra cũng không ôm lấy cậu, hăn chỉ im lặng ngồi như vậy mà thôi:

“Trình Kiệt, lời nói năm đó em nói với anh là do Thẩm Đào mang chuyện sẽ nói cho ba mẹ em biết về mối quan hệ của chúng ta để uy hiếp em, em lúc ấy quả thật rất sợ hãi ba mẹ sẽ không chịu đựng được, Trình Kiệt xin lỗi anh vì lúc đó em lại không nghĩ đến cảm nhận của anh”

Trình Kiệt giật mình, hẳn không nghĩ tới chuyện này lại còn liên quan đến Thẩm Đào nữa:

“Em nói cái gì?”

Tiêu Dật bật khóc nức nở, cậu sẽ không giấu giếm hẳn cái gì nữa, hẳn muốn biết cái gì cậu đều sẽ nói cho hẳn nghe:

“Trình Kiệt em thật sự yêu anh, những năm rời xa đó cũng vẫn luôn nhớ đến anh, tên Kỷ Mặc chính là vì nhớ đến anh mà đặt ra, Kỷ trong kỷ niệm, Mặc trong trầm mặc, em vẫn không thể nào quên được những chuyện của hai chúng ta”

Lòng Trình Kiệt mềm nhũn, hẳn trước giờ vẫn luôn băn khoăn chuyện Tiêu Dật ghê tởm hẳn, bây giờ hẳn biết được sự thật rồi liền đau lòng hơn, hóa ra Tiêu Dật đã luôn khổ tâm như vậy suốt từng ấy năm. Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, hẳn ôm rất chặt, chặt đến mức nếu như bây giờ có thêm vài người nữa cũng không thể nào tách hẳn ra khỏi cậu được:

“Tiêu Dật em tại sao không chịu nói sớm một chút? Nếu như lúc đó em mang chuyện Thẩm Đào uy hiếp em nói cho anh biết, anh nhất định sẽ tìm cách giải quyết, chúng ta nhất định sẽ không phải lãng phí từng ấy thời gian trước kia”

Tiêu Dật cuối cùng cũng nhận được cái ôm của Trình Kiệt, đối với một người luôn thiếu cảm giác an toàn chỉ ưa mềm không ưa cứng như Tiêu Dật mà nói thì cái ôm kia chính là cái ôm cho cậu cảm nhận được sự an toàn:

“Trình Kiệt còn có một chút nữa, giữa em và Tiểu Thúy hoàn toàn không có tình cảm gì cả, ba mẹ muốn em nhanh nhanh kết hôn, cô ấy vốn dĩ là giáo viên lại chưa kết hôn đã mang thai cho nên hai chúng em chính là coi như giúp đỡ đối phương, Kỳ Mặc cũng không phải con ruột của em, nhưng mà anh đừng mang chuyện này nói cho Kỳ Mặc biết được không, đứa nhỏ đó thật sự rất đáng thương, sau này hai chúng ta cùng nhau nuôi nấng nó có được không Trình Kiệt?”

Lại thêm một bí mật động trời nữa, Tiêu Kỳ Mặc không phải là con ruột của Tiêu Dật, chuyện này có nghĩa là hồ ly nhỏ nhà hần và cô gái kia không hề tồn tại một chút ràng buộc nào cả. Lúc trước Trình Kiệt vẫn luôn khó xử với Tiêu Kỳ Mặc, giữa hần và Tiêu Kỳ Mặc luôn có một bức tường vô hình ngăn cách bởi vì hần vẫn luôn lầm tưởng rằng cậu là con trai của Tiêu Dật, nhưng bây giờ hần biết được rồi bức tường vô hình kia cũng dần dần biến mất, hần đến cuối cùng trong lòng không hề còn một chút trở ngại nào nữa cả. Trình Kiệt cũng chẳng biết nên phải làm như thế nào để cho vật nhỏ trong lòng ngừng khóc, mỗi lần cậu khóc trái tim hần liền sẽ tự động mà mềm nhũn:

“Tiêu Dật đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nghe thấy lời nói kia của Trình Kiệt liền biết được hần vẫn còn quan tâm đến mình thế cho nên cậu nhịn không được lại làm nũng khóc lớn hơn một chút:

“Trình Kiệt, nhưng mà em thật sự yêu anh, em yêu anh rất nhiều”

Trình Kiệt đưa tay vuốt nhẹ sống lưng của Tiêu Dật luống cuống nói:

“Anh biết rồi Tiêu Dật, em đừng khóc nữa”

Nếu như Tiêu Dật biết Trình Kiệt cho dù có phát hiện ra được những điều cậu đang che giấu này sẽ không giận thì cậu nhất định sẽ sớm một chút nói ra cho hần biết toàn bộ sự việc.

...

Xe của Trình Kiệt dừng lại trước một nhà hàng mới khai trương ở cuối phố, nhà hàng này có vẻ rất lớn, nhìn qua bên ngoài đều toát lên được vẻ sang trọng đắt đỏ, khi hai người bước vào trong nhà hàng liền rất nhanh được nhân viên chào hỏi giúp đỡ. Mặc dù nhân viên ở chỗ này rất chuyên nghiệp, cung cách phục vụ rất hợp với một nhà hàng sang trọng như thế này nhưng mà Tiêu Dật vẫn không thích kiểu quan tâm nhiệt tình như vậy cho lắm, Trình Kiệt ở bên cạnh Tiêu Dật lâu như vậy rồi cũng hiểu được thói quen của vị này nhà mình cho nên khi nam nhân viên phục vụ kia cất lời nói thứ hai hẳn đã đưa tay về phía trước ý muốn ngăn lại lời nói đó, phục vụ hiểu ý dừng bước không tiếp tục đi theo hai người họ nữa.

Tiêu Dật ngồi vào bàn ăn mang thực đơn mở ra chăm chú lựa chọn món, Trình Kiệt ngồi ở bên cạnh điềm tĩnh ngắm nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt hẹp dài tinh anh kia chỉ chứa duy nhất một bóng hình của người phía trước. Có lẽ Tiêu Dật cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia của Trình Kiệt liền ngẩng đầu lên nhìn hẳn, gương mặt cậu ửng hồng khi bắt gặp được ánh mắt như muốn ăn sạch cậu kia:

“Trình Kiệt anh muốn ăn gì?”

Tiêu Dật chỉ hỏi cho có lệ mà thôi, mỗi lần đi ăn chuyện gọi món đều là do cậu quyết định, nhưng mà hôm nay Trình Kiệt lại nói với Tiêu Dật thế này:

“Ăn em”

Tiêu Dật ngẩn người tưởng mình nghe nhầm, có điều khi bắt gặp được ánh mắt xấu xa không kiêng kị gì kia của Trình Kiệt thì cậu biết mình nghe rất chuẩn không nhầm một chút nào cả. Khi Tiêu Dật đang định nâng giọng quát hẳn thì Trình Kiệt lại có điện thoại, hẳn cúi đầu nhìn đến trên màn hình xem xem ai gọi sau đó liền ngẩng đầu:

“Là đối tác, anh ra ngoài nghe một chút”

Tiêu Dật có cảm giác rất hạnh phúc, chỉ một câu thông báo như thế liền làm cho cậu cảm thấy mãn nguyện, nét cười hiện lên rõ ràng ngay cả trong đáy mắt. Lúc Tiêu Dật đang cười ngốc lật mở từng trang thực đơn thì phía trên đỉnh đầu cậu có một giọng nam trầm thấp:

“Nhanh như vậy đã gặp lại cậu”

Tiêu Dật ngẩng đầu, người đàn ông phía đối diện mặc một thân quần tây màu đen cùng áo sơ mi trắng, phong cách ăn mặc này cũng là đồng dạng với Trình Kiệt, nói cách khác thì đây chính là cách ăn mặc của những tình anh trong thành phố. Áo sơ mi trắng kiểu dáng không mới mẻ chỉ là một kiểu truyền thống nhưng đối với một người không quá am hiểu hàng hiệu như Tiêu Dật mà nói thì cậu cũng nhìn ra được giá thành của nó không hề thấp. Người đàn ông này rất ma mị kỳ lạ, giống như hắc đã dùng một thứ thuốc gì đó khiến cho vẻ trẻ trung của 5 năm trước vẫn duy trì không hề phai tàn theo năm tháng, đặc biệt là khóe miệng cong cong lúc nào cũng mang theo nét cười kia vĩnh viễn không hề thay đổi. Tiêu Dật thất thần, cuốn thực đơn đang cầm trên tay cũng buông lỏng rơi xuống dưới bàn, trong nhất thời cậu vẫn không biết nên mở miệng nói câu gì tiếp theo.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 152: Tiểu Yếu Điểm

Hôm nay Thẩm Đào đến ăn mừng nhà hàng của em họ, vốn tưởng rằng sẽ vô cùng nhạt nhẽo chỉ đến cho có lệ mà thôi không ngờ lại gặp được Trình Kiệt và Tiêu Dật ở chỗ này. Hắn chọn một vị trí ở trong góc khuất, đôi mắt hẹp dài vẫn mang theo ý cười đó quan sát nhất cử nhất động của hai người, mắt thấy Trình Kiệt có vẻ đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại hắn liền muốn đi đến hỏi thăm người quen một chút, xem bộ dáng kinh ngạc cùng hoảng sợ kia của Tiêu Dật càng khiến cho tâm tình của hắn thêm vui vẻ, giống như là hắn rất thích nhìn thấy những người xung quanh Trình Kiệt hốt hoảng hoặc có thể chỉ đơn giản là mỗi lần Tiêu Dật mở lớn hai mắt không biết hành động gì tiếp theo như vậy liền gợi lên sự hứng thú tà ác trong lòng hắn.

Thẩm Đào cầm lấy cuốn thực đơn ở trên bàn đặt lại vào trong tay của Tiêu Dật rồi cười nhẹ:

“Quán này là của em họ tôi mới khai trương, mấy món ăn hôm nay cậu gọi sẽ không tính tiền”

Nếu như người ngoài cuộc nhìn thấy cảnh này liền cho rằng hai người bọn họ có quan hệ rất tốt bởi vì gương mặt của Thẩm Đào trước sau không bộc lộ một chút không thoải mái nào, trái lại hắn nhìn qua lại giống như là vô cùng phấn chấn. Tiêu Dật không muốn gặp lại Thẩm Đào, nhất là khi cậu còn đang đi cùng Trình Kiệt thế này, lấy cá tính của Trình Kiệt mà nói nếu như hắn trở vào nhìn thấy sự xuất hiện của Thẩm Đào ở đây, hắn nhất

định sẽ lại gây gổ đánh nhau. Tiêu Dật tính đứng dậy rời đi, mặc kệ Thẩm Đào có đang muốn làm gì đi chăng nữa, nhưng cậu mới chỉ có ý định đứng lên thôi thì một đôi tay đã đặt trên vai cậu ấn cậu ngồi xuống:

“Tại sao lại rời đi sớm như thế? Tôi vẫn còn chưa gặp mặt bạn học cũ của tôi”

Tiêu Dật kích động gạt mạnh tay của Thẩm Đào ra khỏi người mình, ánh mắt của cậu giận dữ mở lớn trừng trừng nhìn hăn:

“Anh muốn cái gì chứ?”

Thẩm Đào vẫn đứng ở đó mỉm cười tà tử, trong giọng nói mang theo âm hưởng uy hiếp rõ ràng:

“Ba mẹ của cậu hăn là...”

Không đợi Thẩm Đào nói hết câu thì Tiêu Dật cũng có thể nhận ra được ngụ ý trong lời nói của hăn, cậu cứng rắn chặn lại lời nói của đối phương:

“Ba mẹ của tôi chưa biết chuyện tôi và Trình Kiệt ở bên nhau, nhưng nếu như anh có ý tốt muốn nói cho ba mẹ tôi biết thì hoan nghênh, dù sao tôi cũng đang tìm một cơ hội thích hợp để nói, anh nếu như muốn nói tôi hăn cũng phải là cảm ơn anh đã thay tôi giải quyết vấn đề khó xử này”

Ánh mắt của Thẩm Đào mang theo tia hứng thú nhìn đến phía của Tiêu Dật, kể đó trong miệng hăn lại chậm rãi phun ra một câu nói thế này:

“Ý của tôi chính là chuyện cậu và vợ mình... hơn nữa còn có đứa nhỏ kia... a đứa nhỏ đó cũng thật đáng thương từ đó đến giờ vẫn không biết cha ruột của mình là ai”

Thẩm Đào muốn trả thù con gái tình địch của mẹ mình một chút, cho nên chuyện điều tra một vài thông tin cá nhân kia của Thẩm Tiểu Thúy là

chuyện không tránh khỏi, nhưng càng điều tra hẳn lại phát hiện ra càng nhiều chuyện thú vị, mà thú vị nhất chính là chuyện những người này lại móc nối với nhau như vậy càng khiến cho hẳn chỉ cần tung một mẻ lưới liền có thể gom cá về không cần phải tốn nhiều thời gian nữa.

Tiêu Dật giật mình, cậu không nghĩ tới rằng Thẩm Đào lại biết chuyện này, chuyện này cũng chỉ có mình cậu và Thẩm Tiểu Thúy biết mà thôi như thế nào Thẩm Đào có thể biết được:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào đưa mắt nhìn ra bên ngoài phát hiện Trình Kiệt dường như là đã nói chuyện điện thoại xong rồi, hẳn cũng chưa có ý định gặp mặt Trình Kiệt ở chỗ này cho nên liền đưa mắt nhìn xuống dưới Tiêu Dật:

“Bạn học cũ của tôi đến rồi, cậu nói xem tôi có nên chào hỏi cậu ta hay không?”

Tiêu Dật nhanh chóng quay lại phía sau, Trình Kiệt đã bỏ điện thoại vào trong túi, cậu không muốn Trình Kiệt sẽ kích động, cho dù Thẩm Đào có biết chuyện Trình Kiệt bị mắc chứng bệnh kia hay không nhưng mà cậu không muốn để cho Trình Kiệt bộc lộ điểm yếu của mình trước mặt Thẩm Đào, tránh để cho hẳn sẽ lợi dụng điều này:

“Anh mau đi đi”

Thẩm Đào ồ một tiếng:

“Nhưng mà cậu không phải hỏi tôi muốn làm cái gì hay sao? Hay là tôi ở bên trong đợi cậu”

Tiêu Dật khàn giọng, Thẩm Đào giống như một căn bệnh dai dẳng khó chữa vậy, cậu càng muốn tránh khỏi hẳn thì hẳn lại càng không chịu để yên cho cậu, nhưng biết làm sao được Thẩm Đào lại biết quá nhiều chuyện của

cậu, biết luôn được phương thức uy hiếp cậu cho nên cậu đến cuối cùng vẫn không thể nào coi hăn như là không khí được:

“Mau đi”

Thẩm Đào cười nhẹ xoay người rời khỏi bàn ăn của Tiêu Dật, khi Trình Kiệt bước lại vào trong vẫn chưa thấy thức ăn được đưa lên liền hỏi:

“Tiêu Dật vẫn chưa gọi món sao?”

Tiêu Dật mang toàn bộ lo lắng phiền não bỏ ra phía sau, cậu ngẩng đầu giả bộ nhú nhú mày:

“Trình Kiệt, món ăn chỗ này em không thích hơn nữa còn đắt quá, hay là chúng ta về tiệm cũ đi”

Trình Kiệt cầm lấy thực đơn trên bàn xem qua loa:

“Em không thích sao?”

Tiêu Dật gật đầu, cậu không muốn ngồi ăn cùng một tiệm với Thẩm Đào, Trình Kiệt là một người không dễ gạt, nếu như đang lúc ngồi ăn hăn đột nhiên nhìn thấy Thẩm Đào hoặc là Thẩm Đào cố tình để cho hăn nhìn thấy thì chuyện này sẽ đi vào trầm trọng hơn:

“Ừm, em muốn ăn ở tiệm cũ”

Trình Kiệt rất cứng chiều Tiêu Dật, dù cho đề nghị này của cậu có điểm vô lý khó chiều nhưng mà hăn cũng không hề có một chút tức giận nào mà vui vẻ gật đầu đáp ứng:

“Được, như vậy chúng ta về tiệm cũ ăn”

Tiêu Dật mỉm cười:

“Em đi vệ sinh một chút”

Trình Kiệt không có nghi ngờ gì nữa cả ngồi ở một chỗ đợi Tiêu Dật, khi Tiêu Dật đi về hướng nhà vệ sinh muốn tìm tới chỗ của Thẩm Đào thì một lực đạo liên bất ngờ kéo lấy cậu vào một góc, giây tiếp theo cả người cậu liền bị áp vào tường. Từ tiếp xúc da thịt cho đến hơi thở của Thẩm Đào, Tiêu Dật liền muốn tránh như tránh tà, hướng hồ hắc bây giờ lại đột nhiên tiếp xúc với cậu gần như thế, Tiêu Dật chán ghét dùng sức muốn đẩy Thẩm Đào ra:

“Anh muốn cái gì nữa hả?”

Thật ra dáng người của Thẩm Đào và Trình Kiệt chính là cùng một dạng, vừa nhìn qua liền biết là người chăm luyện tập thể thao, sức khỏe khổng lồ cậu cũng dễ dàng mà thực hiện được, Thẩm Đào chỉ dùng nửa phần sức lực đã có thể giữ chặt được hai vai Tiêu Dật ấn cố định vào góc tường, khoe môi của hắn cong cong hiện lên một nụ cười nhạt quen thuộc, có lẽ thứ không thể nào thay đổi được của Thẩm Đào chính là nụ cười không rõ tâm tư kia của hắn, nụ cười khiến cho cõi lòng của Tiêu Dật không tự chủ được mà rét lạnh run rẩy theo:

“Cậu này là đang giả bộ cái gì đây? Cậu chẳng phải thích đàn ông hay sao, có cần thiết phải làm ra bộ dạng tức cười như thế này hay không?”

Đối với Tiêu Dật thích đàn ông hay phụ nữ chẳng phải là cái gì to tát cả, nhưng trong lời nói trầm ổn của Thẩm Đào kia cậu có thể nghe ra được sự châm chọc của hắn. Tiêu Dật không thể nào giống như Trình Kiệt được, nếu như hắn chán ghét một ai đó hắn sẽ không thèm để ý đến người đó, cho dù bọn họ có nói gì làm gì đi chẳng nữa hắn cũng đều không thèm có hành động gì cả, nhưng mà Tiêu Dật lại chẳng thể đạt được đến cảnh giới này của Trình Kiệt, nếu như cậu chán ghét ai đó thì cậu nhất định sẽ soi người đó rất nhiều:

“Bộ dạng của tôi tức cười hay là sao cũng không liên quan đến anh, tôi gặp anh không phải là vì tôi sợ anh, hay là muốn cầu xin anh cái gì cả, tôi chỉ muốn nói cho anh biết rằng tôi bây giờ không còn ngu ngốc như trước đây nữa, tôi và Trình Kiệt dù sao cũng có hai cái đầu, hai cái đầu chắc chắn sẽ hơn một cái đầu của anh”

Từ này tới giờ Thẩm Đào vẫn giữ vững dáng vẻ lười nhác tà tứ kia, hẳn chẳng vì một câu nói nào của Tiêu Dật mà nhú mày hay là có bất cứ tia sáng khác thường nào trong ánh mắt vụt qua cả:

“Hóa ra Trình Kiệt lại thích một tiểu mèo hoang... khó trách mấy lời nói kia cũng không thể nào làm cho hắn ngừng thích cậu được ha ha. Tiêu Dật ơi Tiêu Dật cậu chính là cứu tinh của tôi, bởi vì cậu chính là điểm yếu của Trình Kiệt. Bởi vì cậu là cứu tinh của tôi cho nên tôi sẽ nói cho cậu nghe một chút kế hoạch nhỏ, tôi muốn Trình Kiệt trước hết là khuynh gia bại sản, tất cả mọi người đều quay lưng lại với hắn, khiến cho hắn phải lâm vào tình trạng sống không được mà chết cũng không xong...” Thẩm Đào nói đến đây liền đưa bàn tay lên vỗ vỗ vào một bên má của Tiêu Dật: “Kế đó liền sẽ mang Tiểu Yếu Điểm cậu đây rời khỏi hắn, kế đó liền cho hắn cảm nhận được cảm giác đau khổ là như thế nào ha ha”

Tiêu Dật dùng sức đẩy Thẩm Đào lùi lại phía sau một bước:

“Anh đừng ở đó nói nhăng nói cuội, tôi nói cho anh biết sẽ không ai có thể ngăn tôi ở bên cạnh Trình Kiệt nữa đâu”

Tiêu Dật xoay người muốn rời đi, nhưng mà cậu chỉ mới kịp xoay lưng một cái thôi liền bị Thẩm Đào một lần nữa kéo lại, giây tiếp theo còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đôi môi giống như là bị một cái gì đó cắn mạnh xuống, Tiêu Dật hốt hoảng khi nhìn thấy gương mặt phóng đại của Thẩm Đào, cũng hốt hoảng khi biết được hắn đang làm cái gì với mình, cậu không ngừng cào cấu ở trước ngực hắn, mặc kệ mỗi lần cậu dùng sức đẩy hắn ra bao nhiêu thì hắn càng cắn môi dưới của cậu mạnh bấy nhiêu, phải

mất một lúc sau khi Tiêu Dật cảm nhận được vị mặn của máu ở trong khoang miệng thì Thẩm Đào mới chịu buông cậu ra. Tiêu Dật vừa được buông ra liền ngay lập tức dùng hết sức lực của mình vào nắm tay bên phải đâm thật mạnh vào mặt của Thẩm Đào giận giữ:

“Đồ điên”

Thẩm Đào bị đánh đến mức khóe miệng cũng chảy một chút máu, có điều ánh mắt cùng nụ cười trên gương mặt hắn vẫn như trước không hề thay đổi một chút gì cả:

“Cậu yên tâm đi, tôi thích phụ nữ”

Tiêu Dật sôi máu nóng một lần nữa muốn vung tay lên đâm vào mặt của Thẩm Đào nhưng bị hắn nhanh chóng bắt lại được: “Anh thích cái gì cũng không liên quan đến tôi” nói đến đây cậu liền cúi đầu nhổ mạnh một bãi nước miếng xuống dưới sàn.

Thẩm Đào chỉ cười nhẹ, coi mọi hành động khinh bỉ của Tiêu Dật đối với mình không là gì cả, hắn đưa tay cầm lấy điện thoại di động của mình cho Tiêu Dật xem, trong màn hình kia chính là tấm hình hắn và cậu đang hôn nhau vừa mới rồi: “Lần này là ảnh thật, không phải là ghép nữa rồi” Thẩm Đào thu tay đang nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật lại, hắn dùng ngón tay của mình chạm nhẹ vào vết máu trên môi cậu: “Hay là bây giờ tôi đưa cậu ra gặp Trình Kiệt nhé, hai chúng ta đồng dạng đều bị thương ở trên miệng, thật là mong chờ biểu hiện của Trình Kiệt mà”

Tiêu Dật theo phản xạ muốn đưa tay cướp lấy điện thoại của Thẩm Đào nhưng bị hắn nhanh chóng né tránh được:

“Nhưng mà tôi còn muốn xem kịch vui một chút, muốn xem Tiểu Yếu Điểm cậu đây như thế nào giải thích với hắn vết tích rõ ràng này. Tôi nhớ không nhầm thì Trình Kiệt 5 năm trước có sang Nhật Bản trị bệnh mất một

năm, hình như có phải căn bệnh gọi là tâm thần phân liệt gì đó hay không nhỉ?”

Đúng lúc này điện thoại trong túi quần Tiêu Dật liền reo lên, cậu nhanh chóng đưa tay lấy điện thoại ra xem là ai gọi, đúng như dự đoán của cậu Trình Kiệt gọi tới. Tiêu Dật đang vô cùng hoảng loạn, chính vì thế khi cậu nhìn thấy màn hình hiện lên hai chữ chồng em cậu liền vội vã nhấn luôn nút tiếp nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến giọng nam trầm ấm ân cần:

“Tiêu Dật em có sao không, em đang ở chỗ nào?”

Tiêu Dật mở miệng, trong giọng nói vẫn còn một chút run rẩy khác thường:

“Trình Kiệt đợi em, em bây giờ ra đây”

Trình Kiệt nhận ra được Tiêu Dật khác thường, hấn ở bên này nhú mào trầm giọng:

“Tiêu Dật em sao thế? Em đang ở chỗ nào?”

Không rõ là Thẩm Đào muốn cái gì nữa, khi cậu đang nói chuyện với Trình Kiệt thì hấn liền đưa ngón tay lên môi cậu chạm vào chỗ vết rách trên môi, Tiêu Dật suýt chút nữa ngậm phải ngón tay của hấn may mắn cậu phản xạ kịp thời gạt tay của hấn ra rồi xoay người nhanh chóng rời khỏi chỗ này:

“Em không sao, em ra rồi đây”

Tiêu Dật nghe thấy được tiếng huýt sáo ở phía sau, tiếng huýt sáo chậm rãi điệu nghệ giống như là tiếng huýt sáo của kẻ giết người biến thái mà cậu lần trước xem được ở trên tivi vậy, Tiêu Dật nhin không được bước chân cũng ra tăng tốc độ hơn.

Lúc Tiêu Dật bước đến trước mặt của Trình Kiệt, cậu phát hiện ra gương mặt của hắn từ lo lắng chuyển sang âm trầm, ngay cả ánh mắt kia cũng không còn tia dịu dàng như vừa mới rồi mà thay vào đó là sự lạnh lẽo đáng sợ, hắn nhìn chăm chăm vào đôi môi cậu chậm rãi phun ra từng chữ rõ ràng:

“Miệng của em làm sao?”

Tiêu Dật trái tim nảy một cái, chỗ này là nhà hàng mới khai trương cho nên có rất nhiều người tới, cậu không muốn ở chỗ này làm loạn cái gì cả, cậu đưa tay lên bao lấy má của hắn, giọng nói sợ sệt nho nhỏ nỉ non:

“Đừng như vậy mà Trình Kiệt, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

Trình Kiệt cứ đứng như vậy nhìn Tiêu Dật rất lâu, ánh mắt của hắn giống như một tên sát nhân không kiêng kị gì mà nhìn chăm chăm vào đôi môi cậu, Tiêu Dật cũng không biết làm cách nào khác chỉ có thể đứng ở trước mặt hắn thấp giọng cầu xin:

“Đừng như vậy có được không Trình Kiệt?”

Không phải Tiêu Dật sợ Trình Kiệt đánh mình ngay tay chỗ này, cậu cũng không sợ mất mặt gì cả, cái cậu sợ ở đây chính là chuyện Trình Kiệt đang có dấu hiệu phát bệnh, cậu không muốn hắn sẽ phát bệnh nữa, cậu rất lo lắng cho sức khỏe của hắn. Tiêu Dật mặc kệ xung quanh có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía mình, cậu cứ đứng như vậy dùng tay bao lấy gương mặt của Trình Kiệt liên tục nỉ non với hắn. Không biết hai người họ đã đứng trong bao lâu, cũng không biết nhóm người ở nơi này đã đoán già đoán non ra bao như sự tình Trình Kiệt cuối cùng cũng chịu hoàn toàn đi một chút, hắn chớp đôi mắt lạnh lẽo kia rồi mạnh tay nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật đi ra khỏi nhà hàng này. Tiêu Dật cảm nhận được đau đớn ở cổ tay của mình, cũng cảm nhận rõ ràng được sự giận dữ của hắn, bước chân của

cậu tăng tốc để bắt kịp nhịp bước chân vội vã kia. Trình Kiệt nhanh chóng mở cửa rồi đẩy cậu thật mạnh vào trong xe sau đó đóng sập cửa lại rất mạnh, hần vòng về phía trước ngồi vào ghế lái, không gian rơi vào im lặng trong vài giây cần cổ của Tiêu Dật liền truyền tới một hồi nghẹn đau thiếu không khí, Trình Kiệt đưa tay bóp lấy cổ cậu hét lớn:

“Còn không chịu nói?”

Tiêu Dật hoảng sợ, không biết do đau đớn hay vì Trình Kiệt làm cho sợ mà hốc mắt của cậu liền nóng lên, cậu há miệng cố gắng muốn thu nhận không khí, cố gắng kéo tay hần ra khỏi cần cổ của mình khóc nhọc gọi tên:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... em đau”

Khi bàn tay của Tiêu Dật dần dần mất hết sức lực buông lỏng khỏi cổ tay của Trình Kiệt thì hần mới giật mình vội vã thu đôi tay lại, tiếp theo trong xe liền truyền đến một trận ho khan kịch liệt, Tiêu Dật vừa ho vừa nước nở đến đáng thương, tia lạnh lẽo trong đôi mắt của Trình Kiệt biến mất nhanh chóng thay vào đó là sự sợ hãi hồi hận giống như một đứa nhỏ làm sai vậy. Hần ôm lấy cậu, cúi đầu dùng đôi môi mình hôn vào cần cổ cậu, hôn đến khắp mọi dấu vết ngón tay mà hần lưu lại, giọng nói của hần khàn khàn run run luống cuống nói:

“Tiêu Dật... Tiêu Dật anh xin lỗi em... Tiêu Dật tha thứ anh... Tiêu Dật đừng sợ hãi... đừng rời khỏi anh... anh xin lỗi Tiêu Dật... đừng sợ hãi... đừng rời khỏi anh”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 153: Con Người Thứ Hai Của Trình Kiệt

Tiêu Dật cảm thấy vết hằn của mình giống như là bị bóp đến nhỏ đi, cơ ho khan không ngừng đánh tới tới, cần cổ đột nhiên truyền tới một hồi mơn trớn nhẹ nhàng, Trình Kiệt giống như một con chó nhỏ quẩn chủ kiên quyết không chịu tách ra khiến cho khuôn ngực của cậu càng thêm phập phồng khó khăn hít thở. Tiêu Dật không muốn đẩy Trình Kiệt ra bởi vì cậu biết chỉ một hành động nhỏ của cậu cũng sẽ khiến cho Trình Kiệt mất đi không chế, thế cho nên cậu chỉ còn biết ngồi im như vậy kịch liệt ho khan:

“Trình Kiệt... em không sao...”

Giọng nói của Tiêu Dật khàn khàn khác thường, Trình Kiệt cảm nhận được ý vị lừa gạt trong lời nói đó của cậu, giây phút hần nhìn thấy dấu vết khả nghi kia ở trên môi cậu hần liền bắt đầu có một câu hỏi to đùng rằng tại sao lại có dấu vết đó, hần không thể nào chịu đựng được việc người khác cũng sẽ có được những đặc quyền mà đáng lý ra chỉ một mình hần có thể. Trình Kiệt trong đầu một mực nghĩ rằng Tiêu Dật sẽ lại rời khỏi mình, bàn tay của hần từ ôn nhu đặt ở trước ngực cậu liền mạnh bạo di chuyển xuống phía dưới quần muốn cởi khóa quần cậu ra.

Bãi đỗ xe ở dưới hầm rất trống, cơ hồ chỉ có khoảng hai ba chiếc xe đang dừng ở chỗ này, Tiêu Dật biết Trình Kiệt chuẩn bị làm cái gì, nếu như hai người bọn họ còn muốn ở trong xe phát sinh sự tình có thể sẽ bị người ngoài bắt gặp được, cậu nghĩ thế liền nhanh tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt lại:

“Trình Kiệt đừng...”

Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt hẹp dài của hắn lại bắt đầu biến đổi, giống như một đợt sóng lớn cuộn cuộn trôi từng hồi hoàng mang đến sợ hãi, do dự rồi quyết liệt, kết quả liền dừng lại ở xúc cảm tức giận. Trình Kiệt không nói bất cứ một câu nói nào, hắn cũng không cho phép Tiêu Dật có cơ hội để mở miệng nói, hắn cúi đầu hướng phía môi dưới bị rách của cậu ngậm lấy mút mạnh, hàm răng như có như không khi thì cạ cạ khi lại cắn lấy. Tiếng áo sơ mi bị rách làm cho tâm trạng của Tiêu Dật càng thêm hoảng loạn, quần mặc trên người bị Trình Kiệt cưỡng ép tụt xuống đến ngang bắp đùi, Tiêu Dật dùng hết sức lực chống cự lại Trình Kiệt, không phải là cậu không muốn Trình Kiệt gần gũi mình mà là cậu muốn giải thích khuyên nhủ hắn, từ khi biết Trình Kiệt bị mắc căn bệnh dễ kích động kia cậu đã lên mạng xem qua rất nhiều những lưu ý, trong đó có nói không nên để cho người mắc căn bệnh này hiểu nhầm cái gì cả, càng không được để cho họ tùy ý mà phát bệnh.

Sự chống cự của Tiêu Dật càng giống như một chất xúc tác khiến cho sự quyết liệt của Trình Kiệt càng ngày càng lớn mạnh, Trình Kiệt khóa chặt hai tay của Tiêu Dật ở trên đỉnh đầu, xương ở cổ tay cậu bắt đầu truyền tới một hồi vụn vỡ đau đến mức suy yếu mềm nhũn.

Trình Kiệt cùng Tiêu Dật hôn môi, hôn rất lâu, một nụ hôn cuồng bạo giống như bão tố dai dẳng không chịu rời đi. Tiêu Dật cảm nhận được đôi môi của mình nóng lên, vị mặn lại một lần nữa lan tràn trong khoang miệng, lúc trước cùng Trình Kiệt trao đổi một nụ hôn dài bên khóe miệng của hai người sẽ như có như không chậm rãi chảy ra một dòng nước trong suốt, bây giờ bên khóe miệng của Tiêu Dật lại có một vệt máu đỏ, nếu như để người ngoài bắt gặp được cảnh tượng này bọn họ khẳng định sẽ nghĩ Trình Kiệt giống như một ma cà rồng đang hút lấy máu của Tiêu Dật vậy.

Trình Kiệt rời khỏi đôi môi của Tiêu Dật, sự đau đớn như những mũi kim nhỏ đâm tới đôi môi của cậu, bởi vì hai tay của Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt

giữ chặt cho nên cậu theo phản xạ liền dùng đầu lưỡi quét qua cánh môi một chút để làm giảm bớt sự đau đớn tê dại kia. Trình Kiệt cả người không nóng, máu huyết cũng vì hành động nhỏ kia của Tiêu Dật mà sục sôi giống như dung nham trong lòng núi lửa vậy, hần nhanh chóng kéo quần lót của Tiêu Dật xuống, Tiêu Dật lúc này mới lấy lại ý thức lên tiếng ngăn cản hẳn:

“Đừng...”

Nhưng miệng mới chỉ phát ra một chữ dừng kia, Tiêu Dật liền phát hiện ra ánh mắt của Trình Kiệt lạnh đi rất nhiều, trong đó phảng phất sự đau đớn cùng tức giận giống như một con sư tử đầu đàn bị sập bẫy đang vùng vẫy gầm thét khiến cho cậu hoảng sợ im bật. Tiêu Dật đưa mắt nhìn sang bên cạnh, ánh mắt lo lắng xem xét xem có người nào đi tới đây hay không nhưng trong mắt của Trình Kiệt lại hiểu thành cậu không muốn nhìn thấy hẳn, Trình Kiệt dùng sức kéo mạnh lấy Tiêu Dật lật úp lại phía sau, Tiêu Dật không kịp phản kháng gì cả trán bị va mạnh vào kính xe vang lên một tiếng cậu trong nhất thời choáng váng, nhưng sự choáng váng đó không là gì so với đau đớn phía dưới khi Trình Kiệt cứ như vậy bất ngờ mang vật nóng cực đại kia đâm tới sau mông cậu:

“A... hức”

Chiếc xe đất tiền rung chuyển theo từng cử động điên cuồng của Trình Kiệt, Tiêu Dật đau đến mức nước nở rên rỉ không nói thành câu. Trình Kiệt giống như là đánh mất hết lý trí, hần mặc kệ người phía dưới có bao nhiêu đau đớn cũng muốn kịch liệt chiếm lấy cậu, chỉ hận không thể mang cậu hòa vào thành một với hẳn, hận không thể làm cho thần trí của cậu mông mị để cho cậu sau này chỉ có thể nghĩ đến một mình hẳn mà thôi.

Tiêu Dật cảm nhận được nơi sâu thẳm phía dưới của mình bị Trình Kiệt chạm vào, mỗi lần nơi đó của Trình Kiệt chạm tới chỗ ấy liền làm cho cậu có khoái cảm mãnh liệt phi thường sung sướng, đau đớn cùng khoái cảm

hòa thành làm một khiến cho cậu không tự kiềm chế được bật ra tiếng rên rĩ đứt quãng không rõ là vì đau đớn hay vì sung sướng nữa.

“Trình Kiệt... làm ơn... làm ơn dừng lại có được không?”

Tiêu Dật giọng nói yếu ớt dần, ngay cả tiếng da thịt va chạm cũng có thể che lấp đi được giọng nói cầu xin này của cậu. Trình Kiệt mạnh tay nắm lấy eo của Tiêu Dật đặt cậu ngồi lên đùi mình, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, Trình Kiệt lúc này mới lạnh giọng hỏi:

“Tiêu Dật rất thích tiền của anh sao?”

Trình Kiệt vẫn đặt thứ đó trong cơ thể cậu nhưng hẳn không có cử động di chuyển, Tiêu Dật nghe thấy câu hỏi kia của hẳn cậu liền giật mình hoảng sợ, đôi mắt ngấn lệ rưng rưng nhìn hẳn:

“Không phải đâu Trình Kiệt”

Trình Kiệt vẫn như thế nhìn chăm chăm Tiêu Dật, có vẻ như con người thứ hai đáng sợ trong hẳn đã hoàn toàn chiếm hết thể xác này, vì thế cho nên Tiêu Dật khóc hẳn cũng không có bất cứ hành động gì muốn dỗ dành cả, ngược lại hẳn còn muốn dày vò cho cậu cảm nhận được đau đớn tác động trên cơ thể, hẳn đưa tay bóp mạnh lấy cánh móng của Tiêu Dật xoay nghiền đến mức cậu cũng phải hô hấp không thông:

“Thế Tiêu Dật rất thích anh làm tình sao?”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt ngăn cản hẳn, cậu lắc đầu nước nỡ:

“Trình Kiệt... em thật là yêu anh...”

Khóe môi của Trình Kiệt nhếch lên một nụ cười lạnh tà tử, nụ cười đó khiến cho Tiêu Dật nhìn thấy cũng phải run rẩy, cậu chậm rãi buông cánh

tay đang có ý định gỡ cổ tay của hắn ra:

“Tiêu Dật chính là thích nhất diễn kịch, cho nên mấy năm trước mới một lòng nói muốn vào Trình thị, muốn trở thành nghệ sĩ chính thức của Trình thị. Đáng tiếc em lại không thể trở thành nghệ sĩ nổi tiếng được, nếu như có cơ hội nổi tiếng em nhất định là một diễn viên có triển vọng đấy”

Tiêu Dật đau lòng, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, cậu đưa đôi tay bao lấy hai má của Trình Kiệt khẽ khàng nỉ non:

“Không phải đâu Trình Kiệt, em thật sự yêu anh mà”

Trình Kiệt vẫn giữ nụ cười khinh bỉ trên môi, hắn cũng không hiểu tại vì sao hắn lại có thể bất chấp tất cả để yêu một người ngay cả nói ra lời nói yêu cũng rất tùy tiện như thế này, hắn nghĩ Tiêu Dật rõ ràng vừa mới rồi ở sau lưng hắn hôn người khác, dấu vết trên môi kia chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Hắn không muốn nghe Tiêu Dật giải thích thêm bất cứ lời nói nào nữa bởi vì hắn cũng không biết cậu đang nói thật hay nói dối, dù sao thì Tiêu Dật cũng đã có quá nhiều bí mật che giấu hắn rồi, nói dối thêm một hai chuyện nữa cũng đâu là gì đối với cậu:

“Ừ, anh biết tất cả mà... anh biết Tiêu Dật là thật sự yêu anh”

Tiêu Dật giật mình thu tay lại, cậu nhìn về phía Trình Kiệt cho dù lời nói của hắn nói như vậy nhưng gương mặt, ánh mắt, nét cười của hắn lại muốn nói ra những điều ngược lại. Trình Kiệt buông lỏng hai bên má của Tiêu Dật, bàn tay ôn nhu khẽ vuốt ve cánh má đó giống như là muốn xoa dịu giảm đau:

“Tiêu Dật rất xinh đẹp, dáng người rất mê hoặc, mọi hành động đều có thể thu hút anh, cho nên em nói cái gì anh cũng đều tin tưởng...”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt giống như một người khác vậy, ánh mắt của hắn không thể nào khiến cho cậu phát hiện ra bất cứ một tia ôn nhu yêu thương

nào nữa, cậu hốt hoảng, cậu không muốn đánh mất đi Trình Kiệt một lần nữa, nhưng cậu lại chẳng dám nói ra chuyện Thẩm Đào vừa mới rồi ép hôn cậu bởi vì cậu sợ Trình Kiệt đang không được bình thường, mang chuyện này ra nói với hắn lại càng khiến cho hắn điên cuồng hơn, hơn nữa nếu như hắn không tin cậu mà nghĩ ra rằng cậu và Thẩm Đào thật sự có quan hệ bất chính sau lưng hắn thì mọi chuyện lúc đó cũng không biết phải giải thích ra sao:

“Trình Kiệt anh đừng như vậy mà, em thật sự rất yêu anh”

Trình Kiệt chạm vào giọt nước mắt chảy xuống cánh môi bị hắn cắn rách đang chảy máu của Tiêu Dật, đầu ngón tay còn cố tình hơi dùng sức ấn mạnh vào nơi đó khiến cho máu ở môi vốn đã sắp ngừng chảy rồi bây giờ lại chảy ra một chút nữa:

“Tiêu Dật cũng không cần phải khóc, em không cần khóc anh cũng tin em mà... bởi vì Tiêu Dật rất xinh đẹp, anh rất thích Tiêu Dật nên lời của Tiêu Dật nói anh đều tin”

Giọng nói của Trình Kiệt nhẹ nhàng, ánh mắt lại đối lập hoàn toàn, trong đôi con ngươi kia phảng phất sự lạnh lẽo hơn cả nhiệt độ ở Bắc Cực, đôi mắt hắn hoàn toàn không tìm thấy sự yêu thương lúc trước nữa rồi. Tiếp đó Trình Kiệt liền nhẹ nhàng dùng đôi môi mơn trớn trên xương quai xanh của Tiêu Dật, bàn tay đưa tới chỗ đùi non của cậu vuốt ve, mỗi hành động đều vô cùng chậm rãi nâng niu không gây ra bất cứ tổn thương nào nhưng mỗi lần hắn hôn đến đâu, di chuyển đến chỗ nào liền làm cho nơi đó của Tiêu Dật giống như rơi vào động băng lạnh lẽo, đau đớn đến thấu xương vậy, bởi vì cậu không còn cảm nhận được sự yêu thương lúc trước:

“Trình Kiệt, em thật sự yêu anh...”

Tiêu Dật nói khẽ trong sự vô vọng, ngoài câu nói này ra cậu cũng không biết nên nói với hắn cái gì cả, nhưng đáp lại lời nói của cậu chỉ là một câu

trả lời mang theo sự châm biếm của Trình Kiệt mà thôi:

“Ừ, anh biết Tiêu Dật thật sự yêu anh mà”.

...

Mọi thứ đều đảo lộn sau chuyện hôm đó, từ việc thủ tục ly hôn của Tiêu Dật gặp một số vấn đề phải hoãn lại một thời gian, cho đến chuyện cậu nhận được tấm hình từ Thẩm Đào, cậu không thể tưởng tượng ra được nếu như một ngày nào đó Thẩm Đào gửi cho Trình Kiệt tấm ảnh đó thì hẳn sẽ ra sao. Tiêu Dật giống như bị hoàn toàn cô lập vậy, chỉ cần Trình Kiệt quay lưng lại với cậu thì cả thế giới đối với cậu phía trước như là sụp đổ, không còn mỗi buổi tối được ngủ ở bên cạnh hắn nữa bởi vì cửa phòng của hắn lúc nào cũng sẽ khóa trái, không còn mỗi cuộc gọi thường xuyên của hắn, có lần Tiêu Dật hỏi Trình Kiệt rằng tại vì sao không gọi điện thoại cho cậu, hỏi hắn không nhớ cậu sao, Trình Kiệt lúc đó liền khẽ mỉm cười đi đến chỗ cậu vuốt ve gò má cậu, nhàn nhạt đáp:

“Không phải anh đang ở trước mặt Tiêu Dật rồi hay sao”

Đúng là Trình Kiệt đang ở trước mặt cậu, mỗi ngày cậu đều có thể nhìn thấy hắn, mỗi ngày đều có thể chạm vào hắn, nhưng có một thứ duy nhất Trình Kiệt lại mang giấu đi không cho cậu chạm vào, hắn chính là đã giấu đi trái tim của hắn, cậu không biết hắn đã mang trái tim đó để ở nơi nào nhưng mà cậu đã tìm đủ mọi cách cũng không thể nào nhìn thấy được chứ đừng nói là chạm vào.

Tiêu Dật phát hiện ra Trình Kiệt và Lâm Chí Huyền lại gặp gỡ nhau, ngày hôm ấy là buổi trưa cậu đến công ty tìm hắn, muốn cùng hắn đi ăn trưa thì Lâm Chí Huyền và Trình Kiệt cũng vừa mới bước ra khỏi thang máy, cậu thất thần đứng nhìn hai người bọn họ, Trình Kiệt khi ấy ngay cả một chút nhú mày bất ngờ gì cũng không có, chỉ mỉm cười nhìn cậu hỏi:

“Tiêu Dật đến tìm anh sao?”

Cậu nói cậu muốn đi ăn trưa cùng với hần, Trình Kiệt ồ một tiếng rồi quyết định cùng cậu đi ăn trưa, nhưng mà đi cùng hai người còn có thêm Lâm Chí Huyền nữa. Lâm Chí Huyền lúc nhìn thấy cậu cũng có bất ngờ một chút, nhưng sau đó cậu ta liền mỉm cười rất thân thiện, cậu biết cậu ta là đang làm trò ở trước mặt của Trình Kiệt, cậu ta cũng rất khôn ngoan lúc ngồi vào xe liền chủ động chọn vị trí ở phía sau, Tiêu Dật ngồi ở ghế lái phụ phía trước, Trình Kiệt ngồi bên cạnh cứ như vậy thản nhiên lái xe đi. Lúc đến nhà hàng, Lâm Chí Huyền cũng không ngồi cạnh Trình Kiệt, Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh hần trong lòng liền có một xúc cảm rất chán ghét, cậu rất mệt mỏi khi cùng hai người đang cố muốn diễn kịch này ngồi ăn cơm chung, nhưng mà cậu chỉ im lặng mà thôi bởi vì cậu không muốn rời xa Trình Kiệt, cậu chỉ có thể từ từ để cho hần hiểu được cậu là thật sự yêu hần mà thôi.

Tiêu Dật có một cảm giác rằng mình giống như một khán giả đang ngồi xem lại thước phim 5 năm về trước, khi mà Trình Kiệt không có cậu, hần đã tìm người đóng giả cậu như thế nào, bởi vì Lâm Chí Huyền chọn món ăn đều thản nhiên có thể đọc ra được món yêu thích của cậu, khéo môi của Trình Kiệt khi ấy lại nhếch lên khẽ mỉm cười, kể đó hần lại quay sang hỏi cậu:

“Tiêu Dật muốn ăn gì?”

Tiêu Dật hả một tiếng, nếu như lúc trước cậu sẽ là người chăm chú chọn món ăn, nhưng bây giờ cậu chẳng có tâm trạng gì nữa:

“Hả... gì cũng được”

Trình Kiệt hướng phục vụ bàn đứng kế bên nói:

“Cho em ấy những món giống cậu ta, còn tôi vẫn như cũ”

Bữa ăn này rất nặng nề, Tiêu Dật cũng chẳng thể hiểu được tại vì sao Lâm Chí Huyền lại có thể vui vẻ như vậy, cho dù sự giả dối của Trình Kiệt

hiện rất rõ ở trên gương mặt hắn, nhưng mỗi lần hắn hỏi cậu ta, cậu ta liền rất vui vẻ mà cười rất tươi.

Tiêu Dật nhìn xuống dưới bàn ăn thở một nhịp nặng nề, có lẽ Trình Kiệt trong khoảng thời gian đầu khi cậu rời khỏi hắn cũng sẽ có cảm giác nặng nề bức bách như cậu hiện tại, bởi vì làm gì có ai có thể suốt ngày diễn xuất giả dối trước mặt người khác như thế mãi.

Tiêu Dật đứng dậy đi vào trong phòng vệ sinh, lúc cậu đang rửa tay liền gặp một người quen, người quen kia vừa thấy cậu có vẻ như rất vui:

“Tiểu Dật”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía Đỗ Thư Cách, cậu hơi bất ngờ một chút nhưng kể đó cũng mỉm cười gật đầu chào hỏi:

“Anh Thư Cách”

Đỗ Thư Cách có một chút hụt hẫng khi không nghe thấy xưng hô Cách ca trước đây nữa:

“Tiểu Dật, em vẫn còn trách anh chuyện lúc trước sao?”

Tiêu Dật tắt vòi nước lắc đầu:

“Không có, anh cũng tới nơi này ăn trưa sao?”

Đỗ Thư Cách gật đầu ừ nhẹ:

“Tiểu Dật, chuyện lúc trước nhờ em thay anh nói với Trình Kiệt một câu xin lỗi”

Tiêu Dật nghe thấy tên của Trình Kiệt, trong ánh mắt của cậu lại tràn ngập sự thương tâm, cậu nở một nụ cười khổ, chỉ sợ rằng những lời cậu nói bây giờ Trình Kiệt cũng không để vào tai nữa rồi. Đỗ Thư Cách nhìn thấy

môi dưới của Trình Kiệt có vết rách liền có thể ngẫm hiểu ra được lý do tại sao lại có vết thương đó, hăn nở một nụ cười rồi chào tạm biệt Tiêu Dật ra khỏi phòng trước. Tiêu Dật muốn đợi Đỗ Thư Cách rời đi một lúc rồi mới bước ra, cậu không muốn để cho Trình Kiệt biết cậu vừa gặp hăn tránh để cho hăn hiểu lầm nữa.

Từ phòng vệ sinh phía sau mở ra, Tiêu Dật giật mình hốt hoảng quay lại phía sau nhìn, người đàn ông này giống như là âm hồn bất tan lúc nào cũng mang một nụ cười thản nhiên mà cậu vô cùng chán ghét.

“Tiểu Yếu Điểm chúng ta thật có duyên, lại gặp nhau nữa rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 154: Không Nghe Thấy

Thẩm Đào có một sự hứng thú đối với Tiêu Dật, đó không phải là sự hứng thú muốn trả thù giống như là đối với Trình Kiệt, sự hứng thú của hắn đối với cậu chính là sự kiểm soát, muốn trêu đùa cậu ở trong lòng bàn tay, mỗi lần hắn nhìn thấy Tiêu Dật giật mình hoặc cố tỏ vẻ cứng rắn, cho dù dáng vẻ nào của cậu cũng đều có thể gợi lên sự hứng thú trong hắn. Thẩm Đào bước về phía Tiêu Dật, thân nhiên muốn đưa tay chạm lên vết rách ở trên môi cậu nhưng rất nhanh bị cậu chán ghét gạt ra:

“Thì ra là nhìn nhầm, rõ ràng là lúc đó tôi không có dùng sức như vậy đâu”

Tiêu Dật không nói bất cứ một lời nào cả, cậu xoay người muốn rời khỏi chỗ này nhưng khi cậu vừa mở cánh cửa định bước ra liền nhìn thấy Trình Kiệt từ phía xa đi tới, cậu giật mình vội vã đóng cửa lại. Nếu như bây giờ Tiêu Dật từ trong này bước ra, sau đó Thẩm Đào cũng lại bước ra nữa thì Trình Kiệt không biết sẽ còn hiểu nhầm cậu như thế nào nữa đây.

“Trình Kiệt đang tới đây” Tiêu Dật nhìn chăm chăm Thẩm Đào

Thẩm Đào vẫn bình thản nở nụ cười:

“Sao tôi lại thấy hai chúng ta có gian tình thế này”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, dùng ánh mắt căm hận nhìn Thẩm Đào, Thẩm Đào vẫn đứng im một chỗ ngênh đón ánh mắt ấy, hắn vẫn giữ vững nụ

cười tà mị kia. Tiêu Dật không biết nên phải giải quyết ra sao cả, Thẩm Đào lúc này mới lên tiếng:

“Không nên nhìn tôi với ánh mắt như vậy, nếu không tôi sẽ làm cho Trình Kiệt khi mở cánh cửa này ra liền phải thật bất ngờ, dù sao tôi cũng rất hứng thú muốn nhìn thấy thật nhiều loại sắc mặt của cậu ta ”

Tiêu Dật nhượng bộ, cậu hoàn toàn không muốn Trình Kiệt lại bị tổn thương thêm một lần nữa. Thẩm Đào tiến về phía trước một bước, hần đưa tay chỉnh lại cổ áo của Tiêu Dật:

“Xem nào, cổ áo không thẳng sẽ làm cho cậu ta sinh nghi, làm cho cậu ta phát hiện ra chúng ta ở trong này tâm sự thì vết thương trên đôi môi này sẽ chưa kịp lành lại mà rách ra mất, đến lúc đó tôi lại sẽ đau lòng lắm đấy”

Tiêu Dật đứng im ở một chỗ, cho dù lời nói của Thẩm Đào có cực kỳ chán ghét đến đâu, cho dù cậu có không thích hần chạm vào cậu đi chăng nữa cậu cũng vẫn cam chịu, cậu không muốn Trình Kiệt bị kích động, nếu như Trình Kiệt trong một thời gian bị kích động quá nhiều sẽ rất nguy hiểm. Thẩm Đào hài lòng thu tay lại rồi xoay người bước vào trong một gian phòng vệ sinh đóng cửa lại, Tiêu Dật nhanh chóng xoay người muốn mở cửa bước ra, khi cánh cửa mở ra Trình Kiệt liền đã đứng ngay ở trước mặt của cậu, sắc mặt của cậu không giấu nổi sự bất ngờ hốt hoảng, chính cái biểu hiện này của cậu đã làm cho Trình Kiệt trong lòng một hồi dậy sóng bởi vì vừa mới rồi hần phát hiện ra Đỗ Thư Cách cũng ở trong nhà hàng này.

Tiêu Dật lùi lại một bước, Trình Kiệt theo đó cũng tiến vào đóng cửa lại, hần ôm lấy eo của cậu nhắc cậu đặt trên bồn rửa mặt kia:

“Tiêu Dật làm gì lâu thế?”

Trình Kiệt vẫn không biểu lộ sự tức giận gì cả, giọng nói của hần nhẹ nhàng chẳng khác gì gió xuân gió xuân nhưng đồng dạng giống như lúc

trước không mang theo tia ẩm áp nào cả. Tiêu Dật lo lắng không muốn hai người trong này quá lâu vì Thẩm Đào cũng ở nơi này:

“Em đi vệ sinh một chút thôi, chúng ta ra ngoài ăn đi”

Trình Kiệt đưa gương mặt mình sát tới cần cổ của Tiêu Dật khẽ hít hà, cậu theo đó cứng ngắc cả người lại, một suy nghĩ ngu ngốc hiện ra ở trong đầu cậu rằng vừa mới rồi Thẩm Đào có chạm vào áo cậu, Trình Kiệt bây giờ có ngửi ra mùi gì lạ hay không:

“Tiêu Dật nói xem bao lâu rồi chúng ta chưa ân ái?”

Tiêu Dật hơi hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút:

“Sẽ có người...”

Trình Kiệt đã luồn tay vào trong áo của Tiêu Dật vuốt ve da thịt cậu:

“Có phải Tiêu Dật cũng muốn anh hay không? Cho nên mới ở trong này lâu như vậy?”

Tiêu Dật có một chút mất tự nhiên, cậu không quen ở trước mặt người thứ ba nói ra mấy loại sự tình này:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta ra ngoài đi, Lâm Chí Huyền cậu ấy vẫn còn ở bên ngoài”

Trình Kiệt chen vào giữa hai chân của Tiêu Dật, khiến cho hai bên đùi của cậu cũng phải kẹp lấy eo của hắn, Tiêu Dật ngẩng đầu đưa tay lên chạm vào vết rách trên môi cậu đã gần một tuần rồi mà vẫn chưa chịu lành:

“Anh vừa mới rồi thấy Đỗ Thư Cách đã rời khỏi nhà hàng rồi, Tiêu Dật không phải gấp gáp đi ra nữa đâu”

Tiêu Dật lắc đầu phản bác:

“Không phải thế đâu Trình Kiệt”

Trình Kiệt khẽ nở nụ cười nhẹ gật đầu đáp:

“Ừ, anh tin Tiêu Dật mà”

Tiêu Dật rũ mắt xuống, trái tim cậu đau quá, mọi lời nói của cậu đều không còn một chút trọng lượng nào trong lòng Trình Kiệt nữa rồi. Trình Kiệt ôm eo của Tiêu Dật, hấn ngẩng đầu hôn lên má cậu, hôn lấy đôi môi cậu, đầu lưỡi mềm mại luồn vào bên trong khoang miệng cậu, ép buộc cậu phải cùng hấn đôi lưỡi với nhau:

“Tiêu Dật của anh hôn rất ngọt ngào, không giống với Lâm Chí Huyền kia”

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, đôi mắt hẹp dài giống như chim ưng quan sát hết tất cả những biểu lộ trên gương mặt cậu. Tiêu Dật sống mũi cay cay, khóe mắt nóng rực, nước mắt của cậu dễ dàng vì một câu nói của Trình Kiệt mà lặn lẽ lặn xuống dưới gò má. Trình Kiệt vuốt ve gương mặt Tiêu Dật, ngón tay hấn đặt ở dưới đôi mắt cậu để chặn đi những giọt nước mắt kia:

“Tiêu Dật lại khóc sao, được rồi sau này anh có hôn cậu ta cũng sẽ không nói ra cho Tiêu Dật biết nữa”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt có đang nói thật hay không, lúc trước hấn cũng thỉnh thoảng sẽ nói ra vài lời trêu chọc cậu khiến cho cậu ghen tuông, nhưng mà khi ấy cậu liền sẽ đối với hấn trừng mắt giận giữ, có điều hiện tại Tiêu Dật chẳng thể trừng mắt với hấn được nữa, đôi mắt kia nhắm lại lặn lẽ rơi xuống những giọt nước mắt trong suốt. Trong khoảnh khắc Tiêu Dật nhắm mắt lại, trong đôi mắt của Trình Kiệt có một tia đau lòng vụt qua, hấn hôn lên từng giọt nước mắt của của cậu, hôn lên đôi mắt ướm mi kia rồi khẽ nói:

“Tiểu Dật là đang muốn làm nũng anh sao?”

Nếu là trước đây Trình Kiệt sẽ nói với cậu rằng “em khóc anh lòng anh cũng đau theo”, câu nói đó luôn khắc sâu vào trong tâm trí cậu, khắc sâu vào trái tim cậu khiến cho cậu mỗi lần nghe thấy câu nói đó trái tim không tự chủ được mà rung lên một nhịp, nhưng mà bây giờ cậu lại không nghe thấy câu nói đó của hấn nữa rồi:

“Trình Kiệt, anh đừng như vậy nữa có được không?”

Trình Kiệt hôn nhẹ vào đôi môi Tiêu Dật:

“Hừm, Tiểu Dật không hài lòng anh ở điểm nào sao? Tiểu Dật trước giờ lại chẳng chịu nói cho anh biết khiến cho anh cũng không biết phải sửa sai thế nào”

Tiêu Dật vừa khóc vừa nhìn Trình Kiệt, cậu đưa tay nắm lấy bàn tay hấn, đôi mắt của cậu hiện rõ lên tia đau lòng:

“Trình Kiệt, em sẽ chết mất thôi, em sẽ không thể sống được nếu như anh cứ như vậy”

Trình Kiệt im lặng, đôi lông mày của hấn nhíu lại một chút, kể đó hấn liền rút tay mình rời khỏi bàn tay Tiêu Dật, hấn kéo cậu đứng xuống dưới sàn bàn tay di chuyển tới phía sau hông cậu khẽ nắm bóp:

“Tiểu Dật muốn cùng anh âu yếm sao, Tiểu Dật muốn cùng anh âu yếm liền trực tiếp nói với anh anh sẽ đáp ứng Tiểu Dật mà, Tiểu Dật không cần phải nói sẽ chết mất”

Tiêu Dật gục đầu tới trước ngực của Trình Kiệt, nước mắt của cậu thấm ướt áo sơ mi của của hấn, cậu nhỏ giọng bi thương:

“Trình Kiệt ơi... em mệt lắm bởi vì anh không thể hiểu được ý muốn của em hoặc là anh đang cố muốn không hiểu em nữa rồi”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt chợt reo lên, hắn đưa tay lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhìn xem là ai gọi tới, người gọi đến là Lâm Chí Huyền, hắn nhíu mày ấn vào nút từ chối cuộc gọi rồi đẩy Tiêu Dật ra, ánh mắt của hắn vẫn không hề thay đổi một chút nào cả, hắn xoay người cậu lại để cho cậu đứng đối diện trước gương rồi vòng tay lên phía trước giúp cậu lau nước mắt, chỉnh lại mái tóc hơi hỗn loạn:

“Công việc của anh gần đây có điểm bận cho nên không có nhiều thời gian quan tâm đến Tiểu Dật được, sau này anh sẽ cố gắng tìm ra thời gian rảnh để nói chuyện nhiều hơn với Tiểu Dật”

Tiêu Dật im lặng, từng lời của Trình Kiệt giống như là mũi dao nhọn, mỗi lần hắn mở miệng nói một câu thì mũi dao nhọn kia sẽ chậm chậm cắm sâu vào trái tim cậu một chút, Trình Kiệt bây giờ còn phải cố gắng tìm một thời gian để trò chuyện với cậu nhiều hơn, nhưng hắn lại vẫn có thể có thời gian đi ăn trưa với Lâm Chí Huyền.

“Nếu như Tiểu Dật còn không chịu ngừng khóc thì đôi mắt sẽ sưng lên, buổi tối ngày hôm nay anh phải tham dự một bữa tiệc, vốn sẽ định mang Tiểu Dật đi cùng, nhưng Tiểu Dật cứ khóc như thế này anh lại phải để Tiểu Dật ở nhà mang Lâm Chí Huyền đi cùng mất thôi” Trình Kiệt thông qua gương lớn phía trước lạnh lẽo nhìn Tiêu Dật.

Tiêu Dật kéo tay Trình Kiệt ra:

“Anh trước đây sẽ nói em khóc lòng anh cũng đau theo”

Trình Kiệt im lặng không mở miệng, Tiêu Dật nở một nụ cười chua xót:

“Anh biết chỉ cần nói như vậy là em sẽ không khóc nữa, nhưng mà anh lại không chịu nói bởi vì anh muốn em phải đau khổ đúng không? Tối nay

anh cứ mang Lâm Chí Huyền đi cùng anh cũng được, bởi vì đôi mắt của em chỉ sợ là sẽ không thể bình thường lại ngay được đâu”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, giọng nói nhẹ nhàng:

“Tiêu Dật đang giận dữ anh sao, anh sao có thể để Tiêu Dật của anh ở nhà được chứ, anh chỉ là nói đùa một chút mà thôi”

Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, cõi lòng của cậu giống như một tấm thủy tinh mong manh vậy, Trình Kiệt rõ ràng nhìn thấy cậu đang khóc nhưng hắn lại nói rằng hắn chỉ là đùa với cậu thôi, chẳng còn câu nói em khóc lòng anh cũng đau theo như trước mà chỉ có câu nói anh đùa một chút thôi, tấm thủy tinh kia bị chính Trình Kiệt dùng búa đập nát vỡ vụn, những mảnh nhỏ li ti ghim sâu vào trái tim này khiến cho cậu đau quá.

Trình Kiệt rất nhanh buông Tiêu Dật ra, hắn dùng tay nâng cằm cậu lên một chút nở nụ cười nhẹ nhàng, trong ánh mắt kia vẫn là như thế chỉ chứa đựng hình bóng của cậu nhưng lại mang theo tia lạnh lẽo hờ hững:

“Được rồi, nên ra ngoài đi thôi”

Trình Kiệt thản nhiên bước ra ngoài trước, bỏ lại Tiêu Dật đứng ở trong thất thần một hồi, hắn không đợi cậu mà cứ lạnh lùng xoay lưng bước đi như vậy. Cánh cửa trong phòng vệ sinh đối diện lại một lần nữa mở ra, từ trong đó một người đàn ông mang theo một nụ cười tà ác bước tới phía cậu, hắn đứng trước mặt cậu dùng ánh mắt giống như là thương hại đùa cợt, hắn đưa tay giúp cậu lau đi nước mắt:

“Tiêu Yếu Điểm cậu ta không cần cậu nữa rồi, nhưng mà bộ dáng này lại khiến cho tôi thật đau lòng mà”

Tiêu Dật chán ghét gạt tay của Thẩm Đào ra khỏi mình, cậu xoay người muốn bước đi nhưng chân vừa mới nâng lên liền bị một lực ở phía sau mạnh mẽ kéo lại, kể đó cậu liền bị hắn ép vào bức tường kia. Tiêu Dật thấy

Thẩm Đào cúi xuống định hôn mình cậu liền vô cùng hốt hoảng, bàn tay loạng choạng tìm kiếm phía sau bồn rửa mặt, nơi đó có một chậu hoa sứ nhỏ cậu nhanh chóng cầm lấy chậu hoa đó đập mạnh vào đầu của Thẩm Đào rồi đẩy hẳn ra, sau đó cậu liền vội vã bỏ chạy.

Thẩm Đào không đuổi theo Tiêu Dật nữa, hẳn đưa tay lấy đi những mảnh vỡ trên đầu, có vài miếng sứ dính một chút máu tươi, trên mái tóc hẳn cũng ướt một chút vì chảy máu. Có lẽ chẳng có việc gì khiến cho Thẩm Đào ngừng nở nụ cười trên khóe môi cả, cho dù đầu hẳn có đang chảy máu thì bên khóe miệng kia vẫn cứ cong cong.

Tiêu Dật vội vã chạy ra khỏi hành lang chật hẹp này, cậu sức nhớ đến giấc mơ buổi tối hôm ấy, cậu mơ thấy mình bị Thẩm Đào dùng dây thừng buộc vào cổ chân, lại thấy Trình Kiệt bị Lâm Chí Huyền che đi tai mắt, cậu càng muốn chạy gần đến hẳn càng muốn nói gọi lớn tên hẳn cũng vô ích, như vậy có phải giấc mơ đang trở thành sự thật hay không.

Trình Kiệt có bệnh tâm thần, Thẩm Đào cũng là một kẻ điên, việc này khiến cho Tiêu Dật vốn dĩ bình thường liền không thể nào bình thường được nữa. Khoảng thời gian sau đó Tiêu Dật đều không thể nào an ổn ngủ, mỗi lần nhắm mắt một chút liền sẽ giật mình, cậu bắt đầu sợ bóng tối, những thứ ánh sáng vô tình chiếu thẳng đến gương mặt cậu cũng khiến cho cậu phải hốt hoảng né tránh, cậu rất sợ những nơi chật hẹp nhưng cũng sợ luôn cả một khoảng không gian rộng lớn tĩnh lặng không có người thế cho nên mới có chuyện mỗi lần Tiêu Kỷ Mặc đi học, Trình Kiệt đi làm cậu sẽ nhanh chóng đi ra ngoài quán cà phê ngồi, ngồi ở đó ngây ngốc đến khi Tiêu Kỷ Mặc tan học mới về. Tiêu Dật bắt đầu phải tìm đến thuốc an thần để ngủ, thời gian đầu mỗi ngày đều uống một chút, cho đến hiện tại không có ngày nào là không thể không uống cả.

Trình Kiệt buổi tối nào cũng nhắc cậu làm cơm cho hẳn ăn, hẳn cũng quá thật mỗi buổi tối đều về nhà ăn cơm cậu nấu, trên bàn ăn sẽ cùng cậu mỉm cười trò chuyện một số việc, nhưng Tiêu Dật không khi nào nhìn thấy được

ánh mắt trước đây của hắn nữa, dần dần như vậy cậu không biết từ khi nào mình lại không chủ động nói chuyện với Trình Kiệt, chỉ có Trình Kiệt hỏi cậu thì cậu sẽ đáp lại mà thôi.

Tiêu Dật đi tới quán cà phê thỉnh thoảng sẽ bắt gặp Thẩm Đào, hắn tự ý ngồi xuống đối diện cậu, mang nụ cười mà cậu chán ghét kia nói với cậu vài câu đại loại như “Tiểu Yếu Điểm cậu ta vẫn ở cùng cậu sao?”. “Tiểu Yếu Điểm thật là đau lòng mà”... Tiêu Dật nhận ra người nói câu đau lòng vì cậu nhiều nhất trong khoảng thời gian này chính là Thẩm Đào, cậu đã bao lâu rồi không nghe thấy câu nói đó từ trong miệng của Trình Kiệt đây. Tiêu Dật nghĩ mình hình như bị điếc rồi, có đôi lúc Thẩm Đào ngồi nói chuyện với cậu, cậu chỉ ngồi nhìn hắn chăm chăm không hề nghe thấy hắn nói cái gì cả, chỉ nghe thấy tiếng vù vù bên tai thôi.

Quán cà phê của Tiêu Dật đã tu sửa xong hết rồi, nhìn rất đẹp nhưng cậu lại không có tâm trí kinh doanh cho nên quán đó vẫn cứ chưa đi vào hoạt động được. Chuyện ly hôn của cậu và Thẩm Tiểu Thúy đã làm xong, ba mẹ Tiêu ở dưới quê sau khi biết chuyện này rất tức giận, đặc biệt là ba Tiêu, còn nhớ lần ấy ba Tiêu gọi điện cho cậu quát mắng rất nhiều, cậu lúc đó chỉ im lặng rồi nói con biết rồi, sau khi cậu cúp điện thoại liền muốn nghĩ lại những lời ba Tiêu nói lúc nãy nhưng mà cậu lại không sao nhớ ra được ba Tiêu đã nói những gì với mình, hình như trí nhớ của cậu suy giảm rồi.

Tiêu Dật đứng ở trước quán cà phê của mình nhìn Trình thị ở đối diện, cậu không biết cậu đã đứng một tiếng hay là hai tiếng đồng hồ ở chỗ đó, chỉ biết rằng có một bác gái đã rất nhiều lần chạy tới hỏi cậu rằng cậu có việc gì hay không, cậu cứ đứng như vậy đợi mãi, đợi mãi cũng thấy Trình Kiệt bước ra. Trình Kiệt của cậu đi cùng với Lâm Chí Huyền và Tống Ngộ Phàm, cậu nghĩ rằng hắn không nhìn thấy cậu đâu, nhưng người đàn ông của cậu lại nhìn thấy cậu, hắn đang đi thì dừng lại đứng nhìn cậu một lúc có lẽ là hắn đang bất ngờ, hắn chờ đèn xanh bước sang đường đi tới chỗ cậu hỏi cậu cái gì đó mà cậu không sao biết được, giống như Trình Kiệt đang

dùng thứ ngôn ngữ của người ngoài hành tinh để nói với cậu vậy, cậu cứ đứng im lặng ngược nhìn hắn thôi sau đó hắn lại dắt tay cậu đi sang đường, hình như hắn muốn đưa cậu cùng đi ăn. Lúc ngồi vào trong xe cậu nghe thấy tiếng nói của Tống Ngộ Phàm cũng nghe thấy tiếng của Lâm Chí Huyền, cậu chỉ biết rằng hai người họ có đang nói nhưng lại không thể nào hiểu được họ đang nói cái gì, Tiêu Dật cậu có phải là đang ngốc đi rồi hay không.

Tiêu Dật nhận ra chuyện mình đã chậm chạp đi rất nhiều khi cậu ngồi nói chuyện với Tiêu Kỳ Mặc, Tiêu Kỳ Mặc phải nói thật chậm, lặp đi lặp lại từng lời nói đó rất nhiều lần cậu mới hiểu được nó đang nói cái gì. Cậu thấy Tiêu Kỳ Mặc mỗi lần phải lặp đi lặp lại như thế sẽ cười lớn, cậu không biết có phải Tiêu Kỳ Mặc đang cười mình hay không nhưng mà cậu cũng cười lại với nó... Tiêu Dật không biết mình bị trầm cảm rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 155: Nói Chậm

Buổi tối hôm ấy lúc Tiêu Kỳ Mặc đã ngủ Trình Kiệt liền mở cửa bước vào trong phòng, hắn thấy ánh điện trong phòng vẫn còn sáng, lúc bước vào liền thấy Tiêu Dật nằm thẳng, chần chập đến ngực, hai mắt mở lớn ngây ngốc nhìn lên trần nhà. Một tháng nay Trình Kiệt thấy Tiêu Dật thay đổi rất nhiều, dạo gần đây hắn không nghe thấy giọng nói của cậu nữa, hắn rất nhớ giọng nói của cậu. Trình Kiệt cúi người bế lấy Tiêu Dật bước ra khỏi phòng, Tiêu Dật vẫn im lặng chuyển ánh mắt chậm chạp không còn tỉnh nghịch như lúc trước nữa nhìn đến gương mặt hắn, hắn lúc này mới giật mình khi phát hiện ra cậu rất kỳ quái. Trình Kiệt bế Tiêu Dật vào trong phòng của mình, phòng của hắn không mở đèn cho nên khi Tiêu Dật vừa bị đưa vào trong đó liền giãy giụa hoảng sợ, Trình Kiệt thấy người trong lòng đang kịch liệt muốn trốn chạy cũng không hiểu tại sao:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Tiêu Dật muốn đứng xuống dưới chạy ra khỏi nơi tối tăm này nhưng cậu lại bị Trình Kiệt ôm rất chặt, cuối cùng cậu chỉ còn biết gào khóc liên miện nói:

“Tối quá... tối quá”

Trình Kiệt nhanh chóng bế Tiêu Dật đi về phía công tắc mở đèn lên, tất cả những bóng đèn trong phòng hắn đều phát sáng, trong phòng của Trình Kiệt có rất nhiều bóng đèn, từ những bóng đèn lớn cho đến những bóng đèn nhỏ, từ những bóng đèn sáng trắng cho đến những bóng đèn sáng vàng,

Tiêu Dật lại rất sợ bị ánh đèn chiếu vào mặt cho nên liền hốt hoảng giấu gương mặt của mình vào trong lồng ngực Trình Kiệt:

“Sáng quá... sáng quá”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật bị làm sao cả, chỉ biết người trong lòng mình đang không ngừng run rẩy như có vẻ rất sợ hãi, hắn lại tắt bớt đèn trong phòng đi chỉ để lại một bóng đèn lớn chiếu ra thứ ánh sáng màu vàng rất dịu:

“Anh tắt bớt đèn điện đi rồi”

Tiêu Dật lúc này mới từ trong lồng ngực của Trình Kiệt rụt rè đưa mặt ra, ánh mắt lo lắng sợ hãi giống như một con thỏ nhỏ vậy. Trình Kiệt đặt Tiêu Dật xuống dưới giường, đôi mắt của cậu chuyển động xung quanh căn phòng dường như là cảm thấy căn phòng này rất mới lạ với cậu. Trình Kiệt ngồi xuống trước mặt Tiêu Dật đưa tay chạm lên má cậu nhú mày hỏi:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt của cậu nói chuyện, nhưng mà cậu lại gặp khó khăn khi tiếp nhận câu nói đó, ánh mắt cậu chăm chú nhìn Trình Kiệt rất lâu giống như là muốn cố gắng hiểu lời của hắn nói vậy. Trình Kiệt giật mình khi nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Dật như thế, hắn không biết Tiêu Dật bị làm sao nữa, hắn không hề nhìn thấy sự lạnh lợi trong đôi mắt xinh đẹp kia:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Trình Kiệt nói rất nhanh, đối với tốc độ này khiến cho Tiêu Dật không thể nào bắt kịp tiết tấu để hiểu được, cậu nghiêng đầu nhìn hắn một hồi rồi chậm chậm nói, ba từ kia phát ra giống như là một đứa trẻ mới học nói cho nên không thể nói nhanh được:

“Nói nhanh quá”

Trình Kiệt vội vã đưa hai tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật, ánh mắt của hắn không còn tia lạnh lẽo giống như một tháng trước nữa mà thay vào đó là tia hốt hoảng lo lắng:

“Em sao thế Tiểu Dật?”

Trình Kiệt vẫn không điều chỉnh lại tốc độ câu nói của mình cho nên Tiêu Dật không thể nào hiểu được lời mà Trình Kiệt nói. Trình Kiệt nhìn tới đôi mắt ngây thơ giống như một đứa trẻ của Tiêu Dật liền nhẹ giọng nói thật chậm từng chữ một:

“Tiểu Dật em sao thế?”

Tiêu Dật vẫn nhìn chăm chăm Trình Kiệt, có lẽ cậu đang sắp xếp lại từng chữ một trong đầu, phải mất rất lâu cậu mới cho Trình Kiệt một câu trả lời chậm chạp:

“Không sao”

Trình Kiệt đau lòng cúi đầu muốn hôn xuống đôi môi của Tiêu Dật, lúc hắn vừa sắp chạm vào đôi môi cậu rồi liền bị cậu bất ngờ đẩy mạnh ra, cả người cậu run rẩy, ánh mắt giống như là rất cảnh giác với hắn vậy. Trong trí nhớ của Tiêu Dật, cậu nhận ra được Trình Kiệt chính là người mà cậu yêu, hắn chính là người đàn ông của cậu, nhưng mà khi Trình Kiệt định hôn cậu liền khiến cho cậu nhớ đến đoạn ký ức khi Thẩm Đào hôn cậu, khi ấy Trình Kiệt liền mất đi khống chế sau đó hắn liền trở nên rất lạnh lùng với cậu, thế cho nên Tiêu Dật hiện tại liền không muốn ai hôn vào môi của mình nữa cả, ngay cả đông chạm thân thiết một chút cũng rất khó tiếp nhận.

Trái tim của Trình Kiệt ngừng lại một nhịp, Tiêu Dật của hắn rất kỳ lạ, hắn biết cậu thay đổi từ một tháng trước rồi nhưng hắn lại không quá để tâm tới, hắn là muốn lạnh lùng với cậu để cho cậu nhận ra rằng hắn không

quá cần cậu, hắn nghĩ rằng trước đây bởi vì hắn thể hiện cho cậu thấy hắn rất cần cậu nên cậu mới có suy nghĩ cho dù cậu làm cái gì đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ vẫn mãi yêu cậu, cho dù cậu có rời xa hắn đi chăng nữa thì cậu cũng sẽ không bị hắn trừng phạt, thế cho nên Trình Kiệt mới muốn thể hiện cho Tiêu Dật thấy rằng hắn không yêu cậu quá nhiều để cho cậu luôn luôn phải ở bên cạnh hắn, tìm lấy cơ hội để ở bên cạnh hắn. Trình Kiệt lấy Lâm Chí Huyền ra để thực hiện mục đích của mình, hắn tin chắc rằng Lâm Chí Huyền cũng biết ý muốn của hắn, hắn không hề có một chút gì áy náy cả, hắn nghĩ rằng Lâm Chí Huyền có cơ hội từ chối nhưng cậu ta không từ chối, chuyện này là do cậu ta mà ra thôi, hắn chỉ quan tâm mục đích cuối cùng của hắn là Tiêu Dật, vĩnh viễn chỉ có một mục đích là Tiêu Dật.

Hắn không nói chuyện với cậu nhiều như lúc trước, bề ngoài của hắn đều tỏ ra rất bình tĩnh nhưng chỉ có một mình hắn mới biết rằng hắn có bao nhiêu đau khổ, hắn đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy nụ cười của Tiêu Dật, lâu lắm rồi không được nghe thấy cậu chủ động gọi hắn một tiếng Trình Kiệt ơi, lâu lắm rồi không ôm cậu vào trong lòng, hắn không nghĩ rằng những chuyện mình làm lại khiến cho Tiêu Dật trở thành như vậy.

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay vuốt ve sống lưng cậu như muốn xóa đi hết hoảng sợ kia. Hắn phát hiện ra trong miệng mình có vị mặn, hắn phát hiện ra mình thế nhưng lại rơi nước mắt thêm một lần nữa, hắn phát hiện ra mình lại chính là người biến Tiêu Dật thành ra như vậy. Hắn lúc nào cũng nói yêu Tiêu Dật, lúc nào cũng nói có thể vì cậu mà không cần cái gì cả, lúc nào cũng nói Tiêu Dật là tất cả của hắn, nhưng khi hắn một lần nữa có được cậu rồi hắn lại biến cậu thành cái gì thế này, hắn không ngừng tìm kiếm cậu trong suốt 5 năm chẳng phải là vì hắn muốn có tình yêu của cậu hay sao, đến cuối cùng người này lại sợ chính sự đụng chạm của hắn... hắn không biết mình rốt cuộc đã làm ra cái gì rồi.

“Tiêu Dật anh xin lỗi, anh xin lỗi Tiêu Dật, sẽ không có sau này nữa, sẽ không khiến em đau lòng nữa... anh yêu em Tiêu Dật”

Tiêu Dật chỉ nghe thấy được hai từ Tiểu Dật thôi, cậu không còn khái niệm tên tuổi nữa, cậu thấy trong phòng này chỉ có mình cậu và Trình Kiệt cho nên hẳn gọi Tiểu Dật hẳn là tên của cậu đi. Tiêu Dật ngày hôm ấy tiếp thu được từ Trình Kiệt hai tiếng Tiểu Dật, ghi nhớ được mình gọi là Tiểu Dật.

“Tiểu Dật... gọi là Tiểu Dật sao?”

Giọng nói non nớt chậm chạp giống như một đứa trẻ học nói vọng lên trong không gian yên tĩnh này, giọng nói đó rất nhỏ nhưng lại giống như một hồi sấm đánh thẳng đến trái tim của Trình Kiệt, hẳn ôm chặt lấy cậu hơn, nước mắt cũng vì cậu mà chảy xuống nhanh hơn, hẳn cúi đầu hôn vào mái tóc của Tiêu Dật, có lẽ đây chính là nơi mà hẳn có thể hôn xuống bởi vì nơi này có phần tóc che đi da thịt cho nên cậu sẽ không phát hiện ra được hẳn đã hôn cậu.

Đêm hôm đó Trình Kiệt ôm Tiêu Dật đi ngủ, nhưng mà Tiêu Dật không ngủ được bởi vì cậu vẫn chưa uống thuốc an thần, cậu nhanh chóng bật dậy đi xuống giường rời khỏi phòng của Trình Kiệt, chạy xuống dưới tầng đi vào trong phòng Tiêu Kỳ Mặc mở ra ngăn tủ cuối cùng lấy một lọ thuốc. Trình Kiệt này giờ vẫn chạy theo Tiêu Dật, hẳn thấy cậu có ý định uống thuốc gì đó liền cản cậu lại, Tiêu Dật giống như một người bị nghiện ma túy vậy ánh mắt trợn lớn vội vàng đưa tay muốn cướp lại lọ thuốc kia. Trình Kiệt không muốn Tiêu Kỳ Mặc thức dậy cho nên nhanh chóng mang lọ thuốc rời khỏi phòng, Tiêu Dật theo đó cũng đi theo muốn lấy lọ thuốc kia, Trình Kiệt nhú mào ngăn Tiêu Dật lại:

“Tiểu Dật đây là thuốc gì?”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt đang nói nhưng cậu không hiểu được hẳn nói cái gì bởi vì hẳn nói rất nhanh, Tiêu Dật không chăm chú nhìn Trình Kiệt để cố gắng hiểu nữa mà chỉ một lòng muốn lấy lại lọ thuốc kia. Trình Kiệt ném lọ thuốc sang một bên rồi bế lấy cậu đến ghế sofa trong phòng

khách, để cậu ngồi đối diện ở trên đùi mình, hẳn biết Tiêu Dật chỉ nói thật chậm mới có thể hiểu được:

“Tiêu Dật là thuốc gì thế?”

Tiêu Dật nghe hiểu được câu hỏi kia, cậu bắt đầu nhìn xung quanh phòng khách bằng ánh mắt sợ hãi, cậu nhìn thấy ở bên ngoài trời đã tối đen rồi, cậu rất sợ trời tối giống như là mỗi khi tối đến sẽ có một thứ gì đó rất đáng sợ mang đến cho cậu những ác mộng khi nhắm mắt vậy, cho nên cậu phải uống thuốc mới không gặp ác mộng nữa:

“Sợ... sẽ thấy... là ác mộng... Trình Kiệt không cần... người kia sẽ cướp Trình Kiệt”

Mặc dù lời nói của Tiêu Dật rất lộn xộn nhưng Trình Kiệt vẫn có thể hiểu ra được cậu muốn nói cái gì, có lẽ cậu đang nói đến Lâm Chí Huyền, hẳn là cậu muốn nói Lâm Chí Huyền sẽ cướp hẳn khỏi cậu. Trình Kiệt cảm thấy muốn đâm vào mặt của chính mình thật mạnh, hẳn rồi cuộc trước đây tại vì sao lại nghi ngờ tình yêu của Tiêu Dật chứ, cậu vì lo sợ hẳn sẽ bị người khác cướp đi mà biến thành như vậy rồi. Trình Kiệt đau lòng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lồng ngực, hẳn vuốt ve sống lưng cậu, thật là chậm rãi dịu dàng nói ra từng chữ một để cho cậu hiểu được:

“Không đâu Tiêu Dật, sẽ không gặp ác mộng nữa, hôm nay anh sẽ ôm em ngủ, không ai có thể tách anh khỏi em được, Tiêu Dật yên tâm”

Sau đó Tiêu Dật không được uống thuốc, cậu nằm ngủ ở trong vòng tay của Trình Kiệt trong căn phòng vẫn còn ánh đèn sáng vàng. Tiêu Dật nửa đêm giật mình tỉnh dậy rất nhiều lần, Trình Kiệt đêm đó thức trắng hẳn đếm được Tiêu Dật của hẳn thức dậy sáu lần rồi lại thiêm thiếp ngủ được một lúc, rồi lại thức dậy... cứ như thế mà trôi qua một đêm.

Buổi sáng hôm ấy Tiêu Dật ngồi ở trên ghế sofa nhìn theo Tiêu Kỳ Mặc cầm cặp sách chạy qua chạy lại, cậu đang đợi đến lúc Trình Kiệt đưa

Tiêu Kỳ Mặc đi học thì cậu sẽ mặc quần áo đi ra khỏi nhà đến ngồi ở tiệm cà phê quen thuộc. Hôm nay Trình Kiệt nhờ người đưa Tiêu Kỳ Mặc đến trường học, hẳn muốn đưa Tiêu Dật đi ăn sáng rồi sẽ mang cậu đến gặp Tống Tâm Lan để làm một vài kiểm tra tâm lý, đợi đến khi Tiêu Kỳ Mặc rời khỏi nhà Trình Kiệt liền ngồi xuống bên cạnh Tiêu Dật kiên nhẫn nói thật chậm:

“Tiêu Dật chúng ta ra ngoài ăn sáng nhé”

Tiêu Dật ngẩn người nhìn Trình Kiệt, lúc ngẩn người này là lúc cậu đang sắp xếp câu chữ ở trong đầu cho hoàn chỉnh:

“Không... một mình đến tiệm cà phê”

Trình Kiệt gật đầu:

“Em muốn đến tiệm cà phê hả, chúng ta cùng đi nhé”

Tiêu Dật lại cần có một chút thời gian sắp xếp câu chữ, cậu chăm chú nhìn vào đôi mắt của Trình Kiệt muốn từ chối:

“Không... đợi Trình Kiệt ra khỏi nhà mới đi”

Trình Kiệt im lặng, có lẽ đây là thói quen của Tiêu Dật dạo gần đây, hẳn nghĩ muốn xem xem khi hẳn đi làm Tiêu Dật sẽ làm cái gì thế cho nên liền giả bộ chậm rãi nói với Tiêu Dật rằng:

“Như vậy anh đi làm trước nhé”

Tiêu Dật lại ngồi trên ghế sofa nhìn theo bóng lưng Trình Kiệt rời đi, lúc hẳn nhìn thấy đôi mắt Tiêu Dật chăm chú dõi theo hẳn trái tim của hẳn đột nhiên run rẩy bởi vì ánh mắt đáng thương kia giống như là rất cô đơn. Trình Kiệt đóng cửa lại rồi Tiêu Dật liền cúi đầu buồn bã, cậu đi vào trong phòng thay một bộ quần áo mới bước ra khỏi nhà. Trình Kiệt ngồi trong xe

ô tô quan sát Tiêu Dật, nhìn thấy cậu đứng ở trước nhà đợi một chiếc taxi, hẳn đi theo chiếc taxi đó phát hiện cậu thì ra đến một tiệm cà phê gần Trình thị.

Trình Kiệt ngày hôm nay không làm việc, hẳn dành cả một ngày để xem thói quen của Tiêu Dật một tháng nay, hẳn chọn một góc khuất trong quán ngồi ở đó nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật không có hẹn ai cả cậu cứ ngây ngốc ngồi im như vậy rất lâu rồi. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... người cũ trong quán rời đi người mới lại vào, chỉ có riêng Tiêu Dật và Trình Kiệt vẫn không hề rời khỏi chỗ này.

Trình Kiệt nhú mày khi nhìn thấy Thẩm Đào bước vào trong tiệm cà phê, hẳn thấy hẳn ta đi tới chỗ bàn của Tiêu Dật ngồi xuống đối diện cậu. Trình Kiệt giống như một con báo đang âm thầm quan sát con mồi vậy, hẳn bình tĩnh ngồi ở chỗ này xem xem hai người bọn họ làm cái gì. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Thẩm Đào, vẫn là đôi mắt ngơ ngác chăm chú giống như là muốn nghe xem hẳn nói cái gì, nhưng mà Thẩm Đào có lẽ không biết chuyện Tiêu Dật sẽ không nghe hiểu những lời nói quá nhanh. Quán cà phê không có mấy người cho nên rất yên tĩnh, chính vì thế mà Trình Kiệt chỉ cần tập trung một chút liền có thể nghe thấy được Thẩm Đào nói cái gì với Tiêu Dật.

“Tiểu Yếu Điểm hôm nay Trình Kiệt đã bỏ cậu chưa?... Tiểu Yếu Điểm hay là tôi đón cậu về nhà nhé... Tiểu Yếu Điểm cậu hiện tại giống như một con búp bê sứ vậy... Tiểu Yếu Điểm mới chỉ hôn cậu một cái thôi liền khiến cho Trình Kiệt và cả người cậu ta yêu thương đều phải khổ sở, cậu đúng là đại phúc tinh của tôi mà”

Thẩm Đào chỉ nói bốn câu đó rồi ngồi một lúc lại rời đi, ánh mắt của Trình Kiệt chợt chuyển lạnh lẽo, hẳn nhanh chóng đứng dậy đi theo phía sau lưng của Thẩm Đào, đợi đến khi Thẩm Đào đi vào trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm hẳn liền nhanh chóng lao tới túm lấy cổ áo của Thẩm Đào vung nắm đấm xuống thật mạnh. Thẩm Đào không hề phát hiện ra này giờ

Trình Kiệt luôn đi theo mình cho nên khi hắn ta bất ngờ bị đánh liền không kịp phản kháng lại được, Trình Kiệt nhân cơ hội tiếp tục đánh thêm vào mặt của Thẩm Đào khiến cho hắn ta lảo đảo một hồi. Trình Kiệt không hề lưỡng tay một giây phút nào cả, đánh Thẩm Đào đến mức ngã lăn xuống đất rồi lại lồm lỏi lên đánh tiếp, những cú đấm như máy móc liên hoàn rơi xuống khuôn mặt hắn ta khiến cho hắn ta muốn trở tay một cái cũng không có cơ hội. Trình Kiệt lôi Thẩm Đào ném vào chiếc xe ô tô bên cạnh làm cho cửa kính của chiếc xe đó cũng bị vỡ, Thẩm Đào ngã xuống đất vẫn có thể duy trì nụ cười thường ngày trên môi, hắn ta nằm ở dưới đất bật cười ha ha giống như một kẻ điên:

“Môi của em ấy rất là ngọt, vừa chạm vào liền làm cho cả người tao phấn chấn cho nên tao mới nhịn không được cắn một ngụm”

Trình Kiệt lấy chân đá vào gương chiếu hậu của chiếc xe bên cạnh làm cho nó gãy ra, hắn cúi người cầm lấy chiếc gương đó đập vào đầu của Thẩm Đào giây tiếp theo hắn ta ngay lập tức ngừng nói... bất tỉnh tại chỗ.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 156: Cố Gắng

Trình Kiệt rời khỏi bãi đỗ xe dưới tầng hầm, hần lại bước vào trong tiệm cà phê đi tới chỗ bàn mà Tiêu Dật đang ngồi, hần nhận ra được đôi mắt ngây ngô kia của cậu lóe lên tia bất ngờ, cậu cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt hần mà im lặng không nói gì cả. Trình Kiệt hiện tại có một nỗi sợ đó chính là sợ nhìn vào mắt của Tiêu Dật, bởi vì mỗi khi hần nhìn thấy hình bóng của bản thân mình trong đôi mắt kia là hần sẽ hốt hoảng, giống như là nhìn thấy chính mình là kẻ đã làm cho Tiêu Dật thành ra như vậy.

Trình Kiệt ngồi xuống đối diện Tiêu Dật, hần cố gắng tỏ ra thật bình thường ôn nhu nói chuyện với cậu:

“Tiêu Dật, chúng ta đi ăn trưa nhé”

Trong suy nghĩ của Tiêu Dật có một đường thẳng, một chuỗi sự việc hàng ngày của cậu sẽ là đợi Trình Kiệt và Tiêu Kỷ Mặc rời khỏi nhà, đợi đến khi mặt trời màu đỏ hạ xuống lấp ló sau tòa nhà cao tầng đối diện kia thì cậu sẽ đến siêu thị, tùy ý chọn một vài thực phẩm tươi sống, kể đó mang thẻ thanh toán của mình đưa cho nhân viên thu ngân rồi quay lại trường học đón Tiêu Kỷ Mặc, chỉ đến khi nào không còn nhìn thấy mặt trời nữa thì cậu mới có thể thấy được gương mặt của Trình Kiệt, hiện tại mặt trời vẫn còn Trình Kiệt lại xuất hiện ở chỗ này khiến cho Tiêu Dật không thể nào kịp thích nghi, cậu nhú mày hồi lâu mới chậm chạp nói ra từng chữ một:

“Trình Kiệt phải đang ở công ty”

Trình Kiệt trái tim thất lại, hẳn thật sự sẽ mang tất cả những gì hắn đang có để đánh đổi hết chỉ muốn Tiêu Dật của hắn lại quay trở về như trước kia, tuy rằng hắn không ngại việc chăm sóc cậu nhưng mà hắn không bao giờ muốn cậu như vậy cả, hẳn thật sự hối hận lắm rồi. Trình Kiệt mỉm cười, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Tiêu Dật, hắn cố gắng tỏ ra thật bình thường nói chuyện với cậu:

“Ừ, nhưng anh đến giờ tan tầm rồi cho nên đến đón em đi ăn” Nói đến đây Trình Kiệt liền ngừng lại rồi vội vã thêm vào một câu: “Sau này đều sẽ đón em cùng đi ăn trưa”

Tiêu Dật rất chăm chú nghe Trình Kiệt nói chuyện, ngay cả Trình Kiệt cũng nhận ra rằng Tiêu Dật đang rất cố gắng để nghe hiểu lời hắn nói, nhưng mà Tiêu Dật vẫn không thể nào như trước đây, phản ứng của cậu rất chậm chạp cho nên một lúc Tiêu Dật mới chịu chậm chậm đáp lời:

“Không... Trình Kiệt đi làm đi... không cần ăn trưa”

Trình Kiệt nhíu mày khó hiểu, hắn nghĩ rằng Tiêu Dật một tháng nay đã luyện thành thói quen không ăn cơm vào buổi trưa rồi cho nên bây giờ mới từ chối hắn:

“Tiêu Dật, em phải ăn trưa, không nên nhịn có biết không, bây giờ anh sẽ đưa em đi ăn trưa”

Tiêu Dật ngây người, ánh mắt vốn đang tập trung nhìn vào gương mặt của Trình Kiệt một lúc sau ánh mắt đó đã thay đổi thành tia hoảng hốt, thân thể của cậu lại bắt đầu run rẩy vì hoảng sợ, mỗi lần Tiêu Dật bị hoảng sợ lời nói sẽ trở nên lộn xộn khó hiểu hơn:

“Không... ăn trưa... người đó... không muốn nhìn... người đó với Trình Kiệt”

Trình Kiệt phải mất một lúc mới hiểu ra được là Tiêu Dật muốn nói cái gì, nhưng sau khi hắn hiểu ra được ý nghĩa trong câu nói đó rồi, trái tim của hắn lại một lần nữa rỉ máu, hóa ra Tiêu Dật không muốn cùng hắn đi ăn trưa là bởi vì cậu sợ nhìn thấy Lâm Chí Huyền. Trình Kiệt thật muốn ngay tại chỗ này ôm Tiêu Dật vào trong lòng, nhưng khi hắn muốn đứng dậy đi qua chỗ cậu cậu liền đưa tay phản kháng xua đuổi hắn cho nên hắn chỉ có thể ngồi lại một chỗ kiên nhẫn giải thích với cậu:

“Không đâu Tiêu Dật, chỉ có hai chúng ta đi ăn mà thôi, sau này cũng chỉ có hai chúng ta ăn”

Trong suy nghĩ của Tiêu Dật đã tự động loại trừ những việc cậu không muốn nhìn thấy, cho nên khi Trình Kiệt nói muốn đưa cậu đi ăn trưa cậu liền sẽ nghĩ rằng Trình Kiệt lại mang Lâm Chí Huyền đi ăn cùng nữa, thế cho nên cậu không muốn đi để không phải nhìn thấy Lâm Chí Huyền đang dần dần cướp mất Trình Kiệt khỏi cậu. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật vẫn né tránh mình cho nên liền tìm cách khác để giải quyết:

“Như vậy anh gọi đồ ăn đến đây nhé, chúng ta cùng nhau ăn, chỉ hai chúng ta mà thôi”

Trình Kiệt đành mở di động ra đưa đến trước mặt của Tiêu Dật, trên màn hình là thực đơn của nhà hàng mà lúc trước hai người bọn họ hay tới ăn:

“Tiêu Dật, em nhìn xem em muốn ăn món nào”

Tiêu Dật hơi liếc nhìn vào trong điện thoại một chút, bởi vì Trình Kiệt đang để độ sáng ở mức cao nhất cho nên Tiêu Dật ngay lập tức hốt hoảng quay mặt đi, Trình Kiệt lúc đầu cũng không hiểu tại sao lại như vậy sau đó hắn mới chợt nhớ ra rằng ngày hôm qua Tiêu Dật nói sáng quá, có lẽ cậu sợ ánh đèn quá sáng thế cho nên Trình Kiệt liền chỉnh lại độ sáng thấp hơn một nửa rồi mới đưa lại cho Tiêu Dật xem. Tiêu Dật quả thật không còn sợ

hải nữa, cậu cúi đầu mở to đôi mắt nhìn vào màn hình điện thoại của Trình Kiệt, Tiêu Dật nhìn rất lâu thật là lâu mới chịu mở miệng nói hai chữ:

“Cơm gà”

Trình Kiệt nghe vậy thì vui vẻ lập tức thu điện thoại lại tính mở qua trang đồ tráng miệng cho cậu chọn, nhưng mà khi hắn mới chỉ định thu điện thoại lại thôi đã nghe thấy Tiêu Dật một lần nữa chậm rãi nói:

“Phố tây”

Trình Kiệt trầm mặc, Tiêu Dật là đang muốn nói cơm gà phố tây, đó là nơi Tiêu Dật lúc trước đã từng làm, cũng chính cậu nhân viên giao hàng năm đó đã làm cho hắn phải đặc biệt chú ý cho đến tận bây giờ:

“Cơm gà phố tây sao, được anh sẽ đặt cơm gà ở đó cho em ăn”

Trình Kiệt nhìn thấy trong đôi mắt của Tiêu Dật lại bắt đầu biến hóa, cậu ngẩng đầu đáng thương nhìn hắn, rõ ràng là cậu đang rất đau khổ:

“Xin lỗi... Trình Kiệt... là thật không phải diễn”

Lần trước ở trong nhà hàng đó Trình Kiệt có nói Tiêu Dật nếu như có cơ hội trở thành diễn viên nhất định sẽ nổi tiếng, ý của hắn là muốn nói rằng cậu chẳng qua chỉ là đang lừa dối hắn, không nghĩ tới câu nói này của hắn lại làm cho Tiêu Dật nhớ đến tận bây giờ. Trình Kiệt giờ phút này đây rất muốn đưa tay chạm vào gương mặt của Tiêu Dật, muốn ôm lấy cậu vào trong lòng nói xin lỗi cậu nhưng biết làm sao được đây, Tiêu Dật lại rất né tránh sự động chạm của hắn, mỗi lần hắn muốn chạm vào cậu liền sẽ bị cậu đẩy ra.

Sau đó cơm gà phố tây được giao đến quán cà phê này, Tiêu Dật mở hộp cơm kia ra rồi nhìn chăm chăm vào đó, cậu nhìn một lúc mới cầm lấy thìa xúc cơm lên đưa vào trong miệng nhai. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật chịu ăn

cơm rồi cho nên cũng vui vẻ hơn, hắn chỉ dành thời gian để nhìn cậu như thế nhưng Tiêu Dật chỉ ăn được sáu thìa cơm liền dừng lại không ăn nữa, Trình Kiệt muốn dứt cơm giúp cho Tiêu Dật nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu chậm rãi của cậu, Tiêu Dật quả thật đã no rồi bởi vì cậu một tháng nay không ăn trưa cho nên dạ dày cũng bé lại.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến bệnh viện của Tống Tâm Lan, Tiêu Dật không biết Trình Kiệt đưa mình đi đâu, bởi vì hắn nắm tay cậu dẫn đi cho nên cậu cứ thế ngây ngốc đi theo hắn, hắn dừng lại cậu sẽ dừng lại, hắn bước đi cậu sẽ bước đi, khi cậu thấy Tống Tâm Lan ngồi ở trong phòng liền nhìn cô ấy chăm chú, ánh mắt chính là không hiểu tại sao cô ấy lại ở chỗ này.

Tống Tâm Lan hỏi Tiêu Dật một vài câu hỏi, lúc đầu cô ấy nói rất nhanh cho nên Tiêu Dật không thể hiểu được, sau đó Trình Kiệt nói với cô ấy câu gì đó rất nhanh cậu cũng hoàn toàn không hiểu, cuối cùng Tống Tâm Lan hướng cậu nói chậm lại cậu mới có thể hiểu ra. Tống Tâm Lan đưa cho Tiêu Dật một tờ giấy chậm rãi hướng dẫn cậu:

“Cậu hãy dùng bút kẻ tờ giấy này ra làm đôi, bên trái ghi những điều khiến cho cậu lo lắng, bên phải ghi ra nguyên nhân”

Tiêu Dật tay cầm bút một lúc cũng không chịu chạm vào giấy, mãi cho đến khi Trình Kiệt lên nói rằng không sao cả thì cậu mới đặt bút kẻ dọc tờ giấy kia làm đôi.

Tiêu Dật đầu tiên ghi ở bên trái rằng [Bóng tối] bên phải ghi [Trình Kiệt]. Dòng thứ hai ghi là [Quá sáng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ ba ghi [Một mình] [Trình Kiệt]. Dòng thứ tư ghi [Ly hôn] [Trình Kiệt]. Dòng thứ năm ghi [Không tin tưởng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ sáu ghi [Ác mộng] [Trình Kiệt]. Dòng thứ bảy ghi [Lâm Chí Huyền] [Trình Kiệt]. Dòng thứ tám ghi [Thẩm Đào] [Trình Kiệt]. Dòng thứ chín ghi [Lừa dối] [Trình Kiệt]. Dòng thứ mười ghi [Trình Kiệt] [Trình Kiệt]...kể đó cột bên phải của tờ giấy đều

ngập tràn hai chữ Trình Kiệt kia, Trình Kiệt nhận ra bên cột nguyên nhân đều là tên của hắn thì giật mình hoảng sợ, hóa ra những thứ mà Tiêu Dật đang phải chịu đựng đều là do hắn gây lên.

Tống Tâm Lan nói với Trình Kiệt rằng Tiêu Dật đã sử dụng quá nhiều thuốc an thần cho nên bị trầm cảm, mọi biểu hiện chậm chạp hiện giờ là do cậu không muốn tiếp nhận quá nhiều đau khổ, nói với hắn nếu như muốn Tiêu Dật khỏe lại cũng chỉ còn có cách quan tâm đến cậu, cho cậu cảm thấy an toàn, thường xuyên nói chuyện thật nhiều với cậu.

Buổi tối hôm ấy Trình Kiệt nhờ Tống Tâm Lan cho Tiêu Kỳ Mặc ngủ lại nhà cô, Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến trung tâm mua sắm mua cho cậu rất nhiều quần áo cùng mỹ phẩm, Tiêu Dật không hề có một chút hứng thú nào cả. Hắn lại đưa Tiêu Dật đi đến nhà hàng ăn tối, để cho cậu đứng trước tủ toàn là bánh ngọt cùng kem nhiều màu sắc, Tiêu Dật vẫn không có hứng thú, hắn lái xe đưa Tiêu Dật trở về nhà, cùng cậu nắm tay đi bộ một đoạn đường. Ở khu nhà của Trình Kiệt có một trường đại học cách đó không xa, trong khuôn viên của trường đại học đó có một chiếc đàn piano màu đen, bởi vì bây giờ vẫn chưa muộn cho nên sinh viên tụ tập ở chỗ này cũng rất nhiều, từng tốp một đều ngồi nói chuyện rất vui vẻ, Trình Kiệt theo lời của Tống Tâm Lan muốn đưa Tiêu Dật đến chỗ nhiều người một chút chính vì thế hắn mới dẫn Tiêu Dật đến trước đại học này.

Trình Kiệt quay sang phía Tiêu Dật hỏi cậu:

“Chúng ta ngồi ở đây nghỉ một lúc có được không?”

Tiêu Dật ngược nhìn hắn rồi lại nhìn xung quanh cuối cùng liền gật đầu đồng ý. Trình Kiệt lấy một chiếc ghế để ở gần chỗ đàn piano để cho Tiêu Dật ngồi xuống, Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất thích hát cho nên hắn mới muốn cậu ngồi ở chỗ này đánh đàn ca hát, hắn ôn nhu cúi đầu hỏi cậu:

“Em có muốn đánh đàn hay không?”

Tiêu Dật im lặng không nói, Trình Kiệt kiên trì nói tiếp:

“Nếu không hát một bài cũng được”

Tiêu Dật vẫn im lặng, Trình Kiệt nghĩ rằng Tiêu Dật không muốn làm việc này cho nên cũng không bắt ép cậu nữa, hăn thử hỏi cậu:

“Vậy có muốn anh hát cho em nghe?”

Tiêu Dật quả nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt kia chứa đựng cái gì đó phức tạp rất khó nói. Tiêu Dật đứng dậy ý muốn nhường lại chỗ ngồi cho Trình Kiệt, Trình Kiệt hiểu ý liền lấy một chiếc ghế khác bê tới phía trước đối diện chiếc đàn piano đó để cho Tiêu Dật ngồi:

“Em ngồi ở chỗ này nhé”

Tiêu Dật ngồi xuống, Trình Kiệt xoay người bước tới chỗ đàn piano ngồi xuống ghế, hăn lâu lắm rồi không đánh đàn, cũng lâu lắm rồi không hát nhưng mà Tiêu Dật hiện tại lại có vẻ muốn nghe cho nên hăn liền mỉm cười nhìn cậu rồi đưa tay lướt trên những phím đàn.

Khi những phím đàn phát ra âm nhạc, những nam sinh cùng nữ sinh ngay lập tức quay lại nơi đó nhìn, có một vài người còn bước tới gần để xem. Trình Kiệt vừa đánh đàn vừa hát, một bài hát buồn trầm lắng, giọng hát của hăn không biết là hay hay dở nhưng lại khiến cho nhiều người đi đến im lặng đứng nghe.

- Sắc đêm lạnh lẽo, một mình anh bước đi rồi bỏ em... càng ngày càng xa.

- Ở thành phố xa lạ, chẳng cần phải dừng lại nữa, ánh đèn phía xa lúc mờ lúc tỏ, anh nghĩ có lẽ nên một mình rời đi.

- Còn quá nhiều điều chưa nói ra thành lời, anh càng muốn lại gần lại càng lùi bước, anh càng muốn mở lời nhưng lại càng trầm mặc.

- Có lẽ sẽ có ngày anh có thể đứng ở trước mặt em, chẳng còn phải cách một cái màn hình chờ em... càng muốn mở lời lại càng trầm mặc.

- Tin tức đưa tới, anh trống rỗng hốt hoảng, âm thầm chạy trốn, nhưng lại chẳng có đường nào để trốn. Lời nhắn của em, không tỉnh dậy được khỏi giấc mơ đến khi trời sáng...

Chính Trình Kiệt đã làm cho Tiêu Dật sợ bóng tối, cũng chính hắn là người càng ngày càng tự xa cách cậu. Trình Kiệt là người tìm đủ mọi cách để mang bằng được Tiêu Dật lên Bắc Kinh, tìm đủ mọi cách để cho cậu ở lại thành phố xa lạ này nhưng cuối cùng hắn lại khiến cho cậu trở thành như vậy. Hắn hiện tại chính là đã hối hận rồi, nhưng hắn lại chẳng thể nào nói ra câu nói đó với cậu, ngay cả tiếng xin lỗi nói ra cậu cũng chưa chắc đã hiểu hết ý nghĩa của nó.

Một tháng trước đó Trình Kiệt đều tỏ vẻ lạnh nhạt ở trước mặt Tiêu Dật, nhưng những lúc khi chỉ có một mình hắn thôi hắn liền nhin không được mở ra điện thoại của mình xem hình chụp cậu, hắn lúc đó thật sự rất ngu ngốc, rõ ràng hắn có thể tùy ý mà nói chuyện với cậu, cũng có thể thích nói chuyện với cậu nhiều bao nhiêu cũng được nhưng hắn lại chọn cùng chiếc điện thoại có hình cậu để nói chuyện với nó.

Mãi cho đến khi Trình Kiệt phát hiện ra được Tiêu Dật khác thường thì đã muộn, hắn đầu óc trống rỗng, hoảng hốt không biết nên phải như thế nào. Mãi cho đến khi Trình Kiệt biết Tiêu Dật chẳng khi nào có thể ngủ ngon, một đêm giật mình thức giấc những sáu lần nếu không được dùng thuốc an thần, Trình Kiệt hắn mới biết mình là một tên xấu xa ngu ngốc.

Nhóm nữ sinh dùng ánh mắt si mê nhìn Trình Kiệt, nhưng Tiêu Dật từ đầu đến cuối đều mang ánh mắt ngây ngốc như thường ngày nhìn chăm

chăm hẳn. Trình Kiệt nghĩ có lẽ Tiêu Dật không thể nghe hết được trọn vẹn lời bài hát này, bởi vì cậu cần phải nói rất chậm sau đó cần phải có thêm một thời gian để suy nghĩ mới có thể hiểu ra được. Tiếng vỗ tay làm cho Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh quan sát, có vài nữ sinh nói cái gì đó với cậu nhưng cậu nghe không hiểu vì bọn họ nói nhanh quá, Tiêu Dật vẫn ngồi ở chiếc ghế kia nhìn mọi người xung quanh đến khi Trình Kiệt bước tới nắm tay cậu rời khỏi đám đông, đám đông xung quanh rất ồn ào, có người còn la hét nhưng Trình Kiệt vẫn rất kiên nhẫn nói với Tiêu Dật rằng:

“Chúng ta ra phía đằng kia ngồi nhé”

Tiêu Dật không gật đầu cũng không lắc đầu, bởi vì Trình Kiệt hoàn toàn không để ý đến câu trả lời của cậu đã dẫn cậu rời khỏi đám đông, cậu đi theo ở phía sau hẳn, lại chủ động gọi tên của hẳn:

“Trình Kiệt”

Tuy rằng giọng nói kia vẫn chậm chạp như vậy nhưng nó khiến cho Trình Kiệt phải giật mình quay lại phía sau, hẳn quan sát cậu thật kỹ phát hiện ra ánh mắt cậu vẫn ngây ngô như thể liên trùng xuống một chút:

“Tiêu Dật có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật chớp mắt nói:

“Hát hay”

Trình Kiệt ngẩn người, hẳn không biết Tiêu Dật có thể nghe hiểu từng câu chữ trong lời bài hát hay không nhưng hẳn tự động nghĩ rằng cậu nghe được, tự động cảm thấy vui vẻ vì ngày hôm Tiêu Dật có vẻ tiến triển rất tốt, đã có thể nghe được lời nói ở mức độ nhanh hơn một chút rồi:

“Nếu em muốn thì sau này anh đều hát cho em nghe”

Trình Kiệt vì quá vui mừng mà nói ra câu nói duy trì ở mức độ như bình thường hẳn vẫn nói, Tiêu Dật nhú mày nghiêng đầu ngốc một hồi rồi chậm chạp mở miệng:

“Nói nhanh quá”

Trình Kiệt ôn nhu cười dịu dàng nói chậm lại:

“Sau này anh sẽ hát cho em nghe mỗi ngày”

Tiêu Dật mất ba giây suy nghĩ rồi khẽ gật đầu ừ một tiếng.

...

Mọi người ai muốn nghe anh Trình Kiệt hát cái bài ở trên thì lên youtube gõ từ khóa [Chần Chừ_ Vương Thanh] khuyến khích nghe bản vietsub nhé:D

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 157: Nỗi Nhớ Có Trọng Lượng

Có một vài nữ sinh chủ động đi về phía Trình Kiệt, cũng khó trách Trình Kiệt đẹp trai như vậy lại hát hay, thể hiện một bài hát ở chỗ này thôi liền có thể thu hút được rất nhiều ánh ngưỡng mộ mắt của nữ sinh trong trường. Có nữ sinh rất mạnh dạn tiến đến hỏi hắn đã có bạn gái chưa, có nữ sinh lại hơi một chút rụt rè hỏi hắn câu hỏi đó, nhưng cho dù mạnh dạn hay rụt rè đều nhận được một câu từ chối lịch sự của hắn:

“Xin lỗi, tôi đang bận”

Tiêu Dật không thể nghe người khác nói nhanh được, lấy tốc độ nói bình thường của một người thì cậu sẽ không thể nào hiểu ra, nhưng có rất nhiều người hỏi Trình Kiệt rằng hắn có bạn gái chưa cho nên Tiêu Dật mỗi người nghe một chút, chăm chú nghe thật kỹ sau đó ghép nối lại liền nghe ra được, Tiêu Dật khi ấy im lặng nhìn Trình Kiệt một lúc, cậu nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu cử động khẽ trợn trợt lên xuống, cậu muốn thử nói nhanh hơn một chút:

“Bọn họ đều thích ảnh hả?”

Trình Kiệt nghe thấy rõ ràng tốc độ nói của Tiêu Dật đã nhanh hơn, tuy rằng chỉ một chút thôi nhưng sự thay đổi nhỏ này của cậu cũng làm cho hắn vui đến muốn phát điên lên rồi. Trình Kiệt đưa tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, hắn nhìn cậu rồi thử đưa tay lên chạm vào má cậu, Tiêu Dật không đẩy hắn ra nữa, có điều hắn không dám để mọi chuyện đi quá nhanh

nếu không Tiêu Dật của hắn sẽ không kịp thích ứng, vì vậy hắn chỉ khẽ vuốt ve gò má đã gầy hơn so với lúc trước của cậu mà thôi:

“Không quan trọng vì anh chỉ thích em thôi”

Trình Kiệt không biết Tiêu Dật đang nghĩ cái gì cả, cậu không đáp lại hắn chỉ đưa mắt quan sát mọi thứ xung quanh, hắn để ý nơi cậu đưa mắt nhìn tới nhiều nhất là chỗ cây đàn kia. Hai người ngồi ở đó im lặng thật lâu, khoảng thời gian lâu bao nhiêu thì Trình Kiệt sẽ nhìn Tiêu Dật lâu bấy nhiêu, nhìn cậu lâu đến mức hắn chợt nhận ra rằng cậu đã gầy đi rất nhiều, mái tóc cũng dài ra, đôi mắt có điểm thâm quầng. Trình Kiệt thở dài đau lòng, thời gian cũng không còn sớm nữa, sinh viên tụ tập ở khuôn viên đã về gần hết chỉ còn lác đác vài người, Tiêu Dật có vẻ vẫn chưa muốn về cho nên khi Trình Kiệt hỏi cậu đã muốn về hay chưa cậu vẫn ngồi lại ở chỗ này.

Hai người cứ ngồi mãi cho đến đám sinh viên kia về hết, Trình Kiệt lại quay sang hỏi Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, đã muốn về hay chưa?”

Thật ra Tiêu Dật cũng muốn hát cho Trình Kiệt nghe, nhưng mà cậu sợ mình nói quá chậm không thể hát được, cậu muốn đợi cho mọi người ở chỗ này về hết rồi mới hát, nếu như cậu không thể hát thì bọn họ cũng không biết mà cười cậu, ít nhất nếu cười cũng chỉ có một mình Trình Kiệt cười cậu mà thôi. Tiêu Dật lại nuốt một ngụm nước miếng quay sang nói với Trình Kiệt, tốc độ không còn chậm chạp như hôm qua nữa, bây giờ nói cũng khá hơn trước rồi:

“Có thể đến chỗ cây đàn không?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng nói thật lưu loát, hắn tuy rằng rất vui nhưng hắn lại không muốn cậu quá sức quá, thế cho nên khi Tiêu Dật vừa nói xong hắn liền gật đầu đồng ý, trước khi đi với cậu qua chỗ cây đàn kia hắn có hỏi cậu rằng:

“Tiêu Dật, em có khát nước không?”

Tiêu Dật rất chăm chú nghe lời nói của Trình Kiệt, hắn nói thật chậm cho nên cậu nghe được, cậu nghĩ rằng mình muốn một mình ở chỗ này, muốn đi đến chỗ cây đàn kia đánh thử vài nốt nhạc, muốn thử xem cậu có thể hát được hay không trước khi biểu diễn trước mặt Trình Kiệt, cho nên liền gật đầu nói ngắn gọn:

“Có”

Bên ngoài cổng trường đại học này có một quán tạp hóa, Trình Kiệt nói với cậu đợi hắn một chút hắn sẽ đi mua nước cho cậu, Tiêu Dật thấy Trình Kiệt đi rồi thì bắt đầu hoảng sợ, cậu rất sợ bóng tối, lại càng sợ nhìn thấy bóng lưng Trình Kiệt đang gấp gáp rời đi, cho dù cậu biết Trình Kiệt chỉ đi mua chai nước mà thôi nhưng cậu vẫn nhìn không được lo lắng hắn sẽ rời khỏi cậu. Tiêu Dật nhìn xung quanh, cậu nắm chặt hai tay cố gắng không run rẩy, bước chân bước đến phía cây đàn cách đó một khoảng. Tiêu Dật lẩm nhẩm, không ai có thể biết cậu đang lẩm nhẩm cái gì, khỏe môi cậu mấp máy cử động nhưng lại không phát ra tiếng.

Khi Trình Kiệt cầm chai nước vào đã thấy Tiêu Dật ngồi ở trước cây đàn piano kia rồi, hắn nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé đơn bạc ở đó trái tim nhanh chóng vì cậu mà run rẩy. Tiêu Dật của hắn vốn dĩ là một người rất hoạt bát, hắn lúc nào cũng nhìn thấy nguồn năng lượng đó trong cậu, nhưng bây giờ hắn lại không hề nhìn thấy những thứ đó nữa ngoài sự mệt mỏi chiếm lĩnh hết tất cả. Tiêu Dật giống như một con sóc bị thương vậy, khi còn khỏe mạnh leo trèo chạy nhảy khắp nơi, nhưng khi bị thương liền ngồi im ở một chỗ, ngay cả ánh mắt cậu cũng không còn tinh nghịch nữa mà chỉ có cô đơn, lo lắng, hoảng sợ lấp đầy.

Trình Kiệt chậm rãi bước tới chỗ Tiêu Dật, thật chậm rãi ôn nhu nói:

“Tiêu Dật, em uống nước đi”

Chai nước suối đã được mở sẵn, Tiêu Dật cũng vừa vặn muốn uống một ngụm đủ cho cậu không có khát. Tiêu Dật uống một ngụm nước rồi để chai nước đó ở phía trên cây đàn, cậu chần chừ một hồi không biết có nên làm điều mình đang nghĩ hay không, cuối cùng cậu liền ngẩng đầu nói với Trình Kiệt rằng:

“Trình Kiệt... có muốn nghe hát không?”

Trình Kiệt bất ngờ, ngày hôm nay Tiêu Dật đã chủ động nói chuyện với hắn rất nhiều lần:

“Muốn”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống dưới những phím đàn cố gắng nói nhanh hơn một chút:

“Không chắc sẽ được”

Trình Kiệt ở bên cạnh khích lệ Tiêu Dật:

“Không sao, em thử xem”

Tiêu Dật hít một hơi, không quá khó để cậu đánh được một đoạn nhạc trôi chảy, nhưng để hát được một câu hát lại có vẻ như là một vấn đề đối với cậu. Tiêu Dật sẽ hát một câu rồi dừng lại, ngay cả tiếng đàn cũng sẽ dừng lại theo.

- Khi anh nói chuyện còn nhắc tới người khác

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật, hắn biết cậu đang cố gắng để hát một câu hoàn chỉnh. Trình Kiệt biết bài hát này, hắn biết đây không phải là câu hát đầu tiên trong bài hát đó, ngấm lại một chút liền giật mình hiểu ra được Tiêu Dật tại sao lại chọn bài hát này.

- Nụ cười tươi giống như hoa nở rộ

Tiêu Dật phải mất vài giây mới có thể hát tiếp được, cậu nhớ Trình Kiệt khi ấy nói chuyện với cậu luôn duy trì nụ cười trên môi, ngay cả khi ở trước mặt cậu nhắc tới Lâm Chí Huyền hẳn cũng cười. Trình Kiệt cười lên quả thực rất đẹp, cậu cũng muốn hẳn cười thật nhiều nhưng lại chẳng hiểu vì sao nụ cười một tháng gần đây của hẳn lại khiến cho cậu phải hoảng sợ.

- Trái tim em có chút chẳng cam lòng... đổi thành một chiếc vé đi hành trình cô độc ưu thương

Tiểu Dật cảm giác mình chỉ có một mình mà thôi, người quan trọng nhất đối với cậu cũng không cần cậu nữa, cậu biết mình có lỗi với Trình Kiệt rất nhiều nhưng cậu đang cố gắng để bù đắp lại những lỗi lầm này của mình, cậu không biết mình đã làm sai ở chỗ nào, càng không biết Trình Kiệt rốt cuộc không hài lòng cậu ở đâu, hẳn từ đầu đến cuối đều không nói cho cậu biết giống như là muốn bỏ lại cậu một mình vậy.

- Nào ai biết nỗi nhớ có trọng lượng... nhả lại so ra còn khó hơn cả buông tay... giống như một chiếc vali lúc nó quá đầy... một khi đã mở ra thì chẳng thể nào đóng lại

Tiêu Dật rất nhớ Trình Kiệt của trước đây, bởi vì cậu không muốn rời khỏi hẳn nữa cho nên cậu mới kiên trì nhả lại, nhả lại đến mức trong suy nghĩ của cậu liền cố gắng tự động loại bỏ đi việc mà Trình Kiệt lạnh lùng với cậu, Tiêu Dật không muốn nghe, không muốn thấy Trình Kiệt dùng bộ dáng lạnh lùng đó đối diện với mình, cho nên cậu học cách giả bộ không nghe thấy, giả bộ im lặng, dần dần những thứ đó liền không phải giả bộ nữa mà trở thành sự thật, cho đến hiện tại đã biến thành bộ dạng thế này.

- Anh có biết nỗi nhớ có trọng lượng... bỏ cuộc so với việc đóng băng mặt trời còn khó hơn...

Tiêu Dật hát đến đây liền dừng lại, cổ họng của cậu giống như bị thứ gì đó nút chặt vậy, nói quá nhiều hoặc quá nhanh liền sẽ không thể nào tiếp

tục được nữa. Tiêu Dật thu tay lại đặt ở trên đùi, cậu lấy chai nước uống thêm một ngụm nữa rồi khàn khàn nói:

“Về thôi...”

Trình Kiệt đột nhiên ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, giọng nói của hắn cũng khàn đi rất nhiều:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật... xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa”

Gió mùa thu mang mang theo hơi lạnh khiến cho Tiêu Dật bất giác run rẩy, dù chỉ là một chút run rẩy nhỏ thôi nhưng làm cho Trình Kiệt cảm thấy đau lòng, hắn phát hiện ra rằng Tiêu Dật của hắn rất nhỏ bé, rất mong manh, bất cứ một tác động nào cũng khiến cho cậu phải sợ hãi. Trình Kiệt luôn nói mình rất yêu Tiêu Dật, nhưng có lẽ hắn không biết cách thể hiện tình yêu này, hoặc là Tiêu Dật không thể nào thích ứng được với tình yêu đó của hắn. Trước đây Trình Kiệt vẫn luôn nói Tiêu Dật muốn cái gì hắn đều có thể cho cậu, giấu lại hắn nhận ra rằng những thứ hắn cho cậu lại chính là đau khổ thế này. Trình Kiệt chẳng biết nói câu nào khác ngoài câu xin lỗi, Tiêu Dật không ngăn cản lời xin lỗi của hắn, cũng không có ý định có bất cứ hành động gì tiếp theo cả.

Tiêu Dật nhận ra mình đang khóc, mãi cho đến khi cậu cảm nhận được áo của Trình Kiệt bị ướt thì cậu mới biết mình đã khóc, khoảng thời gian một tháng trước Tiêu Dật khóc rất nhiều nhưng chẳng có ai nhìn thấy cả, sau đó thì cũng không biết từ bao giờ thì cậu lại ngừng khóc, cũng không biết cậu ngừng khóc đã bao lâu rồi, đến bây giờ cậu khóc đến mức ướt đầm một mảng áo của Trình Kiệt thì cậu mới phát hiện ra rằng mình thế nhưng lại khóc nữa.

Trình Kiệt hơi buông Tiêu Dật ra một chút, ngón tay thon dài cố gắng ngăn lại những giọt nước mắt của cậu:

“Chúng ta về nhà nhé”

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt về đến nhà đã là 10 giờ đêm, Trình Kiệt đưa cậu vào trong phòng ngủ của hắn rồi mỉm cười ôn nhu:

“Ngày mai em cùng anh đi mua ga trải giường nhé, thay luôn cả rèm cửa thành màu em thích”

Tiêu Dật nhìn đến giường lớn rồi lại nhìn ra phía cửa sổ cuối cùng quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Khi con đâu rồi?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay Tiêu Dật nở nụ cười trấn an cậu:

“Yên tâm, hôm nay Kỳ Mặc ngủ ở nhà của Tống Tâm Lan”

Tiêu Dật dùng đôi mắt sâu thẳm nhìn Trình Kiệt, dạo gần đây cậu đều nhìn hắn rất nhiều, có lẽ Trình Kiệt không biết cậu nhìn hắn nhiều như thế đâu. Trình Kiệt có một chút hoảng hốt khi bị ánh mắt kia nhìn lâu như thế, hắn cố gắng tỏ ra rằng mình rất thoải mái chậm rãi hỏi cậu:

“Em có muốn đi tắm không?”

Tiêu Dật im lặng, cậu nghĩ cậu đã có thể nghe nhanh được rồi, vừa mới rồi đi ngang qua một cửa tiệm tạp hóa cậu còn nghe thấy được tiếng hai diễn viên trao đổi trong ti vi, cậu cảm giác mình hình như đang dần dần nhanh nhẹn trở lại, ngay cả lời nói của cậu hình như cũng có thể nhanh nhẹn được... nhưng mà Tiêu Dật vẫn chậm rãi nói ra một câu thế này:

“Cùng nhau...”

Trình Kiệt há một tiếng vì bất ngờ, hắn đã lâu lắm rồi không cùng Tiêu Dật ở cùng một chỗ, đã lâu lắm rồi không được ôm lấy thân thể dụ hoặc kia, hắn đương nhiên là rất muốn nhưng lại ngây ngốc đứng thất thần. Tiêu

Dật dùng ánh mắt mở lớn khó hiểu nhìn chăm chăm hăn, hăn ngốc một lúc liền giật mình vội vã đáp giống như là sợ Tiêu Dật sẽ đổi ý vậy:

“Được”

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật vào trong phòng tắm, hăn lần đầu tiên cảm thấy khó xử trước một người như vậy, cứ loay hoay mãi không biết nên phải làm gì tiếp theo bởi vì Tiêu Dật cứ đứng im bất động như thế. Nếu như là lúc trước cho dù Tiêu Dật có phản kháng không cho hăn cởi quần áo của cậu thì hăn cũng sẽ mặt dày mà cởi ra, nhưng mà bây giờ hăn lại không dám làm như thế, hăn sợ cậu sẽ bị hoảng sợ:

“Tiêu Dật... hay là anh giúp em cởi quần áo nhé”

Tiêu Dật nhìn hăn chớp mắt một cái, Trình Kiệt nín thở chờ đợi câu trả lời của Tiêu Dật, hăn đợi rất lâu không thấy cậu lên tiếng cho nên liền đánh bạo đưa tay về phía trước kéo áo của cậu lên cao, Trình Kiệt thở phào một hơi may mắn Tiêu Dật không nói gì cả.

Quần áo của của Tiêu Dật đã cởi xuống hết, Trình Kiệt hít một ngụm khí nóng, cảm giác như từng bắp thịt trên cơ thể bắt đầu co lại, mạch máu chảy khắp toàn thân đang sôi sục giống như nham thạch vậy. Điều Trình Kiệt muốn nhất bây giờ là ngay lập tức ôm lấy Tiêu Dật ân ái triền miên, nhưng hăn biết điều mà hăn không được phép làm hiện tại chính là điều đó, bởi vì hăn sợ Tiêu Dật của hăn sẽ bị hăn làm cho hốt hoảng. Trình Kiệt cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, phía dưới rất nhanh bị thân thể dụ hoặc của Tiêu Dật làm cho có phản ứng, hăn dẫn cậu đến phía bồn tắm khàn giọng nói:

“Anh giúp em gội đầu”

Trình Kiệt không dám cởi quần áo của bản thân, hăn sợ một khi trên người hăn không mảnh vải nào sẽ không kiềm chế được mà nổi lên thú tính lao vào chiếm lấy Tiêu Dật. Tiêu Dật vẫn là đáng vẻ ngây ngốc đó, cậu nằm xuống bồn tắm theo sự chỉ dẫn của Trình Kiệt mà gối đầu lên thành bồn.

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật nhắm mắt lại, bàn tay hấn ở trên mái tóc cậu gái nhẹ, trong đôi mắt của Trình Kiệt lúc này có một chút dục vọng, có một chút khổ sở, có một chút bí bách. Trình Kiệt cầm lấy vò sen xả đi bọt xà bông trên tóc Tiêu Dật, tóc Tiêu Dật thật sự đã dài ra một chút rồi, sau khi hấn giúp Tiêu Dật gội đầu xong cậu liền mở mắt ra, đôi mắt kia ngay lập tức nhìn thẳng vào gương mặt hấn khiến cho hấn cũng phải giật mình, Trình Kiệt hơi hơi mất tự nhiên một chút hấn vòng sang phía bên cạnh bồn tắm do dự đưa tay vào trong bồn muốn chạm lấy da thịt trên người Tiêu Dật, bất chợt hấn bị cánh tay cậu nhanh chóng chặn lại. Trình Kiệt nghĩ có lẽ Tiêu Dật vẫn còn chưa thể tiếp nhận được sự đụng chạm thân mật của hấn, nhưng hấn cũng tự cảm thấy mãn nguyện khi cậu đã chủ động nói hấn cùng tắm chung, Trình Kiệt vốn định bước ra ngoài phòng tắm nhưng Tiêu Dật lại chậm rãi nói với hấn thế này:

“Không cởi áo sẽ bị ướt”

Tiếp đó Trình Kiệt quả thật cởi quần áo ra, hấn không vào trong bồn tắm ngồi cùng cậu mà chỉ ngồi ở ngoài cẩn thận đưa bàn tay đặt lên vai cậu bắt đầu khẽ chạm tới, xúc cảm mềm mại quen thuộc này khiến cho hấn nhưng nhớ đến phát điên lên rồi, hấn không biết tại sao mình lại ngu ngốc tự làm cho mình lâu như thế mà không được chạm vào, Tiêu Dật chẳng phải chính miệng nói yêu hấn sao, hấn chỉ cần tin điều đó là được, chỉ cần tin Tiêu Dật yêu hấn hấn liền có thể ở bên cạnh cậu, cùng cậu vui vẻ hạnh phúc, cùng cậu mỗi đêm triền miên, phúc lợi tốt như thế hấn tại sao lại tự mình ngu ngốc không cần đây.

Trình Kiệt đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, đúng lúc này Tiêu Dật liền đột nhiên ngồi dậy khiến cho hấn cũng phải giật mình trở về thực tại, bàn tay hấn đang di chuyển trên ngực cậu vì thế mà đình chỉ động tác, hấn hít một ngụm khí lạnh cẩn thận quan sát Tiêu Dật, không biết tại sao Tiêu Dật đột nhiên lại rơi nước mắt khiến cho hấn lo lắng không thôi, hấn đưa hai tay bao lấy má cậu luống cuống hỏi:

“Tiêu Dật sao thế... sao thế Tiêu Dật?”

Bất giác gương mặt của Trình Kiệt đã đưa gần sát về phía gương mặt Tiêu Dật mà chính hắn cũng không nhận ra, mãi cho đến khi đôi môi mà cả tháng nay hắn luôn nhung nhớ kia chủ động chạm vào môi của hắn, chủ động trao cho hắn một nụ hôn, chủ động vươn đầu lưỡi ra bỏ vào trong khoang miệng hắn, chủ động tiếp nhận sự thân thiết của hắn thì hắn mới biết... Tiêu Dật hình như không né tránh sự đụng chạm của hắn nữa rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 158: Trạng Thái Cân Bằng

Nụ hôn kéo dài khiến thần trí của Trình Kiệt mơ màng trống rỗng, hắn không biết mình từ lúc nào đã đưa tay về phía sau nắm giữ lấy gáy của Tiêu Dật, từ bị động liên biến thành chủ động, điên cuồng ngậm lấy đôi môi cậu. Một tháng là thời gian không quá dài, so với 5 năm hắn chờ đợi cậu thì chẳng là gì cả, nhưng chẳng hiểu tại sao bây giờ hắn lại cảm thấy đôi môi này đã rời xa hắn giống như cả nửa đời người vậy, hắn mãi mới có thể một lần nữa chạm vào chính vì thế hắn liền muốn dây dưa triền miên không ngớt, hôn đến mức từng mạch máu tưởng chừng như ngừng lại, hôn đến khi bàn tay theo thói quen bắt đầu lần mò xuống phía dưới của Tiêu Dật.

Trình Kiệt rất khó khăn để kiềm chế dục vọng, nhất là đối với Tiêu Dật của hắn, khi hắn chạm đến vòng eo nhỏ kia của cậu, hắn nhận ra rằng Tiêu Dật đang cố muốn né tránh hắn, hắn biết là Tiêu Dật đang đẩy hắn ra nhưng hắn lại chẳng có cách khống chế được bản thân mình, giây phút đó hắn giống như là muốn cưỡng chế đoạt lấy Tiêu Dật vậy.

Tiêu Dật sợ hãi, lần cuối cùng khi hai người làm việc đó Trình Kiệt cũng ở trong trạng thái tương tự như vậy, hắn bá đạo lạnh lùng không hề để ý tới sự phản kháng của cậu, sau đó cậu nhớ rõ hắn còn hỏi cậu là có phải thích tiền của hắn không, có phải là vì thích sự làm tình này của hắn. Tiêu Dật bị chính hai câu hỏi đó của Trình Kiệt làm cho tổn thương sâu sắc cho nên cậu hiện tại không có cách nào có thể ngay lập tức tiếp nhận được sự tiến triển nhanh như thế này.

Trình Kiệt đưa bàn tay to lớn của mình vuốt ve tới đùi non của Tiêu Dật, từ trong làn nước vẫn có thể cảm nhận độ ấm khác biệt cùng sự mềm mại của da thịt, có lẽ chính vì xúc cảm thoải mái này khiến cho Trình Kiệt trong nhất thời đánh mất lý trí của bản thân, mãi cho đến khi hắn nhận ra được sự run rẩy cứng ngắc của người trong lòng hắn mới giật mình buông cậu ra.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật, cậu hiện tại giống như con mèo nhỏ bị dính nước vậy, toàn thân không thể ngừng rung lên. Trình Kiệt thật muốn hét vào mặt mình rằng mình rốt cuộc đã làm cái gì thế này, hắn thật sự đã quá gấp gáp rồi, nếu như hắn còn phạm phải sai lầm này một lần nữa sẽ khiến cho Tiêu Dật rất khó có thể bình phục trở lại. Trình Kiệt luống cuống không biết nên làm gì tiếp theo, hắn không dám chạm vào người của Tiêu Dật nữa, sau một hồi rối rít xin lỗi thì hắn cũng biết cầm lấy áo choàng tắm khoác vào người giúp cho cậu:

“Tiêu Dật... anh không cố ý”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật nói muốn uống một viên an thần, cậu bắt đầu nghiện thứ thuốc kia chẳng khác nào nghiện ma túy, cậu cũng ý thức được những viên thuốc đó đã bị mình lạm dụng khiến cho cậu trở nên chậm chạp thế này, nhưng cậu lại không thể nào ngừng uống thuốc được bởi vì nếu như cậu không uống thì cơn ác mộng sẽ đến với cậu vào mỗi đêm. Trình Kiệt không cho Tiêu Dật uống thuốc, Tống Tâm Lan đã dặn dò với hắn rằng tuyệt đối không thể để cho cậu uống, nhưng khi hắn nhìn thấy thân thể nhỏ bé kia bỗng chốc lại giật mình run rẩy hắn liền nhịn không được mà đau lòng đến chết đi.

Trình Kiệt không ngủ, hắn suy nghĩ qua lại để tìm cách giúp Tiêu Dật, hắn nghĩ chỉ có làm cho cậu thoải mái mới có thể để cậu chìm vào giấc ngủ sâu được nhưng Tiêu Dật lại sợ hãi hắn làm chuyện đó. Trình Kiệt nhìn người bên cạnh lại vừa mới tỉnh giấc, hắn đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo cậu, cảm nhận được cậu ngay lập tức cứng ngắc lại, hắn trong khoảnh khắc

đó muốn thu tay về nhưng hấn lại nhấn lại hơn một chút, thử nghiêng đầu nói khê vào tai cậu:

“Tiêu Dật... lại gặp ác mộng sao?”

Tiêu Dật vừa mơ tới Trình Kiệt không cần cậu nữa, mơ thấy hấn đẩy mạnh cậu ngã xuống một vực sâu tối đen, khước mắt trong bóng chốc lại nóng lên, một tay nắm chặt lấy ga trải giường cố gắng không khóc:

“Ừ”

Trình Kiệt không hỏi Tiêu Dật mơ thấy cái gì, hấn hôn nhẹ vào vành tai cậu, bàn tay đặt trên eo cậu cũng bắt đầu cử động vuốt ve:

“Chỉ là mộng không thể trở thành sự thật được”

Tiêu Dật cảm nhận được động tác mờ ám của Trình Kiệt, cảm nhận được dục vọng rõ ràng của hấn, cũng đoán ra được hấn đang muốn làm cái gì với cậu. Tiêu Dật bắt đầu khẩn trương, cả người bất động, bàn tay nắm chặt lấy gối mình đang nằm. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng nhẫn nhịn, từ ánh đèn vàng dịu trên trần nhà liền có thể nhìn thấy đôi lông mày cậu nhíu lại với nhau. Trình Kiệt đau lòng, dịu dàng hôn lấy cần cổ Tiêu Dật, bàn tay di chuyển đụng chạm đến phần bụng dưới của Tiêu Dật ngay lập tức Tiêu Dật liền co người muốn né tránh.

“Tiêu Dật, cầu xin em... đừng né tránh anh”

Tiêu Dật nghe được sự dẫn dắt, đau khổ, van xin trong giọng nói của Trình Kiệt, cậu muốn thật tự nhiên như lúc trước đáp lại sự thân thiết này của hấn nhưng mà cậu không rõ tại sao thân thể mình không ngừng run rẩy.

Trình Kiệt dịu dàng dùng sức muốn kéo chân Tiêu Dật xuống để mình thuận lợi đưa tay tiến vào nắm lấy vật nhỏ kia. Tiêu Dật đang nằm quay lưng lại với Trình Kiệt, hấn lúc này cảm thấy rất gian nan, đôi môi không

ngừng hôn lấy bờ vai của cậu, bàn tay đã nắm được vào nơi hăn muốn chạm tới. Tiêu Dật lại nhớ tới câu nói của Trình Kiệt, hăn nói bởi cậu rất xinh đẹp, đáng người mê hoặc... vì cái đó nên hăn mới tin lời cậu nói, cho nên cậu rất sợ Trình Kiệt nghĩ cậu không yêu hăn thật lòng, vì thế lúc này mới hoảng loạn khước từ hăn:

“Không...”

Đêm hôm ấy từ giây phút Trình Kiệt thu tay lại Tiêu Dật liền kéo lấy chăn đắp thật kín người của mình, muốn dùng chiếc chăn đó bao bọc lấy mình để ngăn cản cậu và hăn. Thời điểm ấy Tiêu Dật chưa bao giờ quay lưng lại nhìn Trình Kiệt dù chỉ là trở mình một chút thôi, Trình Kiệt cảm thấy thật đau khổ hăn cuối cùng chân chính nhận ra được mình đã có một quyết định sai lầm nhất cuộc đời này, quyết định sai lầm đó khiến cho hăn một lần nữa trở về vạch xuất phát bởi vì Tiêu Dật đang cần trọng xa cách với hăn hơn.

...

Trình Kiệt không yên tâm chuyện Tiêu Dật ở nhà một mình, cho nên sáng hôm sau hăn liền mang cậu đến công ty theo, mọi chuyện đêm hôm trước hai người đều hiểu ý không nhắc tới nữa, Trình Kiệt mở tủ quần áo giúp Tiêu Dật lấy ra một bộ quần áo mà ngày hôm qua hăn mới đưa cậu đi mua:

“Tiêu Dật, đi làm cùng anh nhé”

Tiêu Dật ngồi ngốc ở trên giường một lúc, sau đó cậu liền gật đầu cầm lấy quần áo kia đi vào trong phòng thay đồ. Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật, trong lòng âm thầm buồn bã bởi vì hăn cảm thấy giữa hăn và Tiêu Dật có một bức tường ngăn cách rất lớn.

Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đến một cửa tiệm để ăn sáng, hăn nói cậu nên ăn nhiều một chút nhưng bát cháo gà kia hiện tại vẫn còn hơn phân nửa. Tiêu

Dật nói rất ít, ngày hôm nay cậu căn bản không chủ động nói chuyện với hân nữa, chỉ khi hân hỏi cậu thì cậu mới trả lời. Trình Kiệt phát hiện ra Tiêu Dật đã có thể nói nhanh hơn, cậu dường như cũng có thể bắt kịp được tiết tấu nghe như bình thường, nhưng mà có vẻ cậu không thích nói chuyện quá nhiều như trước đây nữa.

Khi Tiêu Dật và Trình Kiệt đi vào trong Trình thị, lễ tân phía dưới ngay lập tức cúi đầu chào hân. Tiêu Dật liếc nhìn sang cô gái đó, cậu nhạy cảm nhìn ra được trong ánh mắt của cô gái kia có tia tò mò, cậu nghĩ có lẽ thường ngày Trình Kiệt sẽ cùng Lâm Chí Huyền đến công ty, ngày hôm nay hân lại đi cùng cậu cho nên cô ấy cảm thấy không đúng.

“Trình Kiệt”

Có tiếng gọi Trình Kiệt nhưng lại không phải là do Tiêu Dật gọi, hai người theo phản xạ tự nhiên quay lại phía sau nhìn phát hiện ra đó là Lâm Chí Huyền. Tiêu Dật vừa thấy Lâm Chí Huyền liền cứng ngắc, cậu lo sợ nhìn chăm chăm cậu ta, có lẽ Lâm Chí Huyền không để ý tới Tiêu Dật hoặc là cậu ta cố tình không để ý tới cậu, cậu ta từ phía xa bước nhanh hơn một chút tới chỗ này hướng Trình Kiệt mỉm cười thật hoạt bát.

“Trình Kiệt, tại sao ngày hôm qua anh không đến công ty?” Lâm Chí Huyền rất tự nhiên nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt.

Trong ánh mắt của Tiêu Dật hành động này vô cùng tự nhiên giống như là đã thường xuyên làm như thế, hơn nữa hai người bọn họ còn giống như là không sợ nhân viên ở chỗ này nhận ra. Tiêu Dật trái tim đau quá, cậu có cảm giác như là mọi thứ xung quanh đang dừng lại vậy, dừng lại ở hình ảnh Lâm Chí Huyền nắm lấy tay Trình Kiệt. Tiêu Dật hoảng sợ, cậu giống như phát điên lên, cậu không muốn nhìn thấy hình ảnh này, cậu không muốn nhìn thấy Trình Kiệt quan tâm đến người khác thế cho nên trong đầu cậu lúc này chỉ có suy nghĩ chạy trốn. Tiêu Dật vội vã chạy thật nhanh, cậu nghe thấy tiếng gọi lớn của Trình Kiệt nhưng cậu lại không dám dừng lại,

cửa kính xoay tròn ở Trình thị vì sự hốt hoảng của cậu giống như là cũng muốn cười nhạo cậu, cậu loay hoay mãi mới có thể thoát ra ngoài được. Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của cậu kéo lại, hăn rất là mạnh mẽ không dụa dàng như trước nữa cho nên cậu liền nghĩ hăn không quan tâm cậu nữa rồi. Tiêu Dật không muốn nghe những lời Trình Kiệt nói vì thế cậu lại chẳng thể tập trung để nghe những lời nói kia, một lòng muốn thoát khỏi vòng tay hăn để chạy đi thật xa. Chẳng biết Tiêu Dật đã làm cách nào lại có thể thoát được sự khống chế mạnh mẽ của Trình Kiệt, cậu không để ý thế giới xung quanh đang chuyển động, không để ý bất cứ thứ âm thanh nào, mãi cho đến khi cậu vấp ngã lăn từ bậc cầu thang xuống không thể chạy được nữa.

Trình Kiệt nhìn thấy Tiêu Dật chạy đi liền ngay lập tức gạt tay Lâm Chí Huyền ra đuổi theo cậu, hăn biết Tiêu Dật đang ở trong trạng thái mất cân bằng cho nên hăn muốn kéo cậu lại giải thích cho cậu hiểu, giây phút hăn một lần nữa để vượt mất cậu, chính mắt nhìn thấy cậu ngã xuống dưới đất hăn liền giật mình đau lòng, hăn vội chạy tới ôm lấy cậu:

“Tiêu Dật, em có sao không?”

Tiêu Dật cảm thấy cổ chân của mình đau nhức, ánh mắt ngược lên vừa vặn nhìn thấy Lâm Chí Huyền đang đứng ở phía trước, cậu lại nhịn không được mà rơi nước mắt, bàn tay cậu nắm lấy cánh tay của Trình Kiệt nức nở cầu xin hăn:

“Trình Kiệt, em sẽ không lừa dối anh nữa, em sẽ không... hức... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cảm nhận được sự run rẩy của Tiêu Dật, hăn chẳng biết làm gì cho cậu không run rẩy nữa, chỉ biết ôm chặt lấy cậu dỗ dành:

“Được, anh biết rồi, em không cần sợ hãi”

Trong ánh mắt của Lâm Chí Huyền lóe lên một tia sắc lạnh, cậu biết Tiêu Dật lại quay trở về, lại một lần nữa muốn cướp mất Trình Kiệt của cậu.

Lâm Chí Huyền nắm chặt bàn tay, môi mím lại vì tức giận, không biết trong đầu đang lên kế hoạch gì chỉ thấy cậu âm thầm xoay người bước vào trong Trình thị.

Chân của Tiêu Dật bị treo không thể đi, Trình Kiệt bế cậu vào trong thang máy dưới ánh mắt của rất nhiều nhân viên đang xếp hàng ở bên ngoài để đợi đến lượt đi thang máy. Nhân viên trên dưới Trình thị đều biết Trình tổng của bọn họ nam nữ đều ăn, còn biết người tình gần đây nhất của hắn là cậu thực tập sinh vừa mới chính thức trở thành nghệ sĩ của Trình thị Lâm Chí Huyền, nhưng lúc này trong lòng ngực của hắn lại là người khác, bởi vì người này mang toàn bộ gương mặt che giấu trong lòng ngực hắn cho nên bọn họ không biết là ai, chỉ có thể khẳng định được rằng cậu ta không phải Lâm Chí Huyền mà thôi.

Trình Kiệt gọi tới một bác sĩ giúp Tiêu Dật băng bó lại cổ chân, cậu ngồi ở trên ghế sofa bất động giống như một con búp bê sứ vậy, ánh nắng mặt trời chạm tới từng đường nét gương mặt cậu, chiếu thẳng vào ánh mắt cậu cũng không làm cho cậu cử động hoặc là có ý định ngồi lùi lại phía sau tránh nắng.

Trình Kiệt gọi Tiêu Dật, Tiêu Dật quay đầu lại nhìn hắn, Trình Kiệt bước tới ngồi cạnh cậu, cậu lại nhìn hắn, cứ nhìn như vậy lâu thật lâu Tiêu Dật lại chậm rãi rơi nước mắt. Trình Kiệt không thể biết được trong đầu Tiêu Dật đang nghĩ cái gì, hắn không thể biết được điều gì làm cho cậu đau lòng như vậy, hắn đưa ngón tay thon dài của mình lên chạm vào giọt nước mắt trên gò má kia khe khẽ nói:

“Em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật quả thực chính là đợi câu nói này của Trình Kiệt, chỉ đợi hắn nói câu nói này mà thôi, cậu vươn tay ôm lấy cổ hắn, gương mặt áp lên vai hắn... Tiêu Dật không thể ngừng khóc được.

...

Một cuối tuần của bảy ngày sau đó Trình Kiệt đưa Tiêu Dật đi cắt tóc, người thợ cắt tóc hỏi Tiêu Dật rằng cậu muốn cắt như thế nào, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương phát hiện ra tóc của cậu quả thực đã dài ra rất nhiều rồi, cậu ngẩn người nhìn tấm gương phía trước, đúng lúc này Trình Kiệt đi tới nói với người thợ cắt tóc kia rằng:

“Hãy cắt cho em một kiểu thật gọn gàng nhưng đừng quá ngắn”

Khi thợ làm tóc đi vào trong lấy bình xịt nước Tiêu Dật liền quay lại hỏi Trình Kiệt:

“Em rất không gọn gàng sao?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Không có, anh sợ tóc mái quá dài sẽ chạm vào mắt em”

Tiêu Dật nghe được câu trả lời kia thì mỉm cười, khóe miệng cong cong vô cùng đáng yêu.

Từ sau lần bị ngã ở Trình thị đó Tiêu Dật giống như là trở về trạng thái bình thường, nhưng có một điều vẫn không thể nào thay đổi được ở Tiêu Dật chính là thỉnh thoảng những lúc một mình cậu sẽ trầm mặc ngẩn người, và cậu vẫn không để cho Trình Kiệt làm đến bước cuối cùng kia. Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang cố gắng để trở về trạng thái cân bằng, hẳn tuy rằng mỗi buổi tối sẽ vô cùng gian nan nhưng chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Tiêu Dật hẳn liền có thể chịu đựng được tất cả... bao gồm cả sự mất ngủ hàng đêm khi mỗi lần đều phải trốn vào trong phòng tắm động thủ.

Cắt tóc nam không mất quá nhiều thời gian, Tiêu Dật cảm thấy người thợ kia chỉ đưa vài đường kéo liền có thể thu về mấy chục tệ cũng quá đắt rồi. Không biết là do lâu rồi cậu chưa cắt tóc hay là tay nghề của người thợ kia

quả thật cao mà hiện tại khi nhìn thấy bản thân mình trong gương cậu cũng phải ngẩn người suýt chút nữa không nhận ra, người ở trong gương chẳng khác nào một sinh viên năm ba năm bốn cả, mái tóc ngắn vừa vặn làm cho gương mặt của Tiêu Dật thêm phần cân xứng, đặc biệt đôi mắt lớn kia cũng thêm phần linh động nghịch ngợm hơn.

“Đẹp quá” Tiêu Dật bất giác thốt lên.

Người thợ cắt tóc rất vui vẻ khi nhận được câu này, Trình Kiệt đang ở ngoài nghe điện thoại cho nên không nhìn thấy, Tiêu Dật xoay đầu tìm kiếm Trình Kiệt phát hiện ra hắn đang đứng ở bên ngoài cửa tiệm, cậu quay lại hướng người thợ cắt tóc kia hỏi:

“Phòng vệ sinh ở chỗ nào vậy?”

Người thợ cắt tóc chỉ vào phía trong, Tiêu Dật theo hướng chỉ tay đó bước tới. Lúc Trình Kiệt nghe điện thoại xong đi vào thì không thấy Tiêu Dật đâu, hắn khó hiểu hỏi người thợ cắt tóc:

“Em ấy đi đâu rồi?”

Người thợ cắt tóc đang bận cắt cho một khách nữ khác:

“Cậu ấy đi vào phòng vệ sinh”

Trình Kiệt liền đi tìm phòng vệ sinh, hắn không có vội trở về nhưng hắn chẳng hiểu sao muốn nhìn thấy Tiêu Dật của hắn. Khi Trình Kiệt đang định mở cánh cửa của phòng vệ sinh thì ở phía sau liền có người gọi hắn lại:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt nhận ra giọng nói của người yêu, hắn nhanh chóng quay đầu lại nhìn phát hiện ra Tiêu Dật trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen không biết của ai:

“Tiêu Dật, mũ ở đâu thế?”

Tiêu Dật đưa tay hơi kéo chiếc mũ xuống một chút:

“Người thợ cắt tóc bồi thường cho em, nói em sau này đi ra đường chịu khó đội mũ vào, đợi đến khi tóc dài ra rồi quay trở lại đây anh ta sẽ giúp em sửa”

Trình Kiệt nhú mào ý muốn đưa tay lên tháo chiếc mũ ra thì bị Tiêu Dật né tránh kịp thời:

“Anh xem nào”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Rất không đẹp”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật là người rất để ý đến vẻ ngoài của bản thân, từ sau khi cậu trở lại trạng thái cân bằng liên càng chú ý đến hơn, bây giờ Tiêu Dật nói tóc mình bị cắt hỏng hẳn nhin không được có chút cảm thấy có lỗi vì hẳn là người đưa cậu tới chỗ này cắt tóc:

“Không sao, em như nào anh cũng thấy đẹp hết cả”

Tiêu Dật một tay hơi giữ lấy chiếc mũ ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Anh nói thật sao?”

Trình Kiệt gật đầu dùng ánh mắt chân thành nhìn cậu, Tiêu Dật hạ tay xuống đứng im một chỗ, Trình Kiệt đưa tay lên từ từ lấy chiếc mũ lưỡi trai kia xuống, hẳn vốn tưởng rằng sẽ rất kỳ quái nhưng thật sự khi nhìn thấy gương mặt cùng mái tóc kia của Tiêu Dật hẳn lại cảm thấy cả người mình có một ngọn lửa đang hừng hực nóng lên kỳ quái thì đúng hơn. Khi Trình Kiệt còn đang ngây ngốc thất thần đình chỉ mọi động tác thì Tiêu Dật liền cười lớn một tiếng rồi khoa chân múa tay ở trước mặt hẳn:

“Thế nào, có phải là bị dọa ngốc rồi không” Tiêu Dật đẩy đẩy ngực của Trình Kiệt: “Anh còn ngây ngẩn cái gì chứ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Trình Kiệt bị đẩy lùi lại một bước, Tiêu Dật của hắn thật sự đẹp quá, nhất là nụ cười kia càng khiến cho hắn tình nguyện ngốc cả một đời nhìn cậu. Tiêu Dật thấy có người đi vào trong liền không có ý định trêu đùa với Trình Kiệt nữa, cậu nhỏ giọng rồi kéo lấy cổ tay hắn:

“Được rồi, chúng ta ra ngoài trả tiền cho người ta thôi”

Tiêu Dật vừa nâng bước liền bị Trình Kiệt dùng sức kéo lại ngã vào lồng ngực hắn, hắn cúi đầu thủ thủ nói với cậu một câu rằng:

“Tiêu Dật, em đẹp quá”

Tiêu Dật sợ người khác sẽ nhìn thấy, không phải là cậu sợ người ta phát hiện ra mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt mà là cậu không quen để người khác nhìn thấy hai người tình tứ. Tiêu Dật gò má ửng hồng, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn xung quanh rồi hơi đẩy Trình Kiệt ra:

“Đừng như vậy, người khác sẽ thấy mất”

Sau đó Tiêu Dật lại giật mình, cậu sợ Trình Kiệt sẽ hiểu nhầm lời nói kia của cậu thế cho nên cậu liền hoảng hốt quay lại giải thích với hắn, trong ánh mắt kia hiện lên tia gấp gáp rõ ràng:

“Ý của em là em không quen thể hiện thân mật trước mặt người khác”

Trình Kiệt mới giây phút trước còn thấy được trong đôi mắt xinh đẹp kia lóe lên tia vui vẻ hoạt bát, lúc này liền biến thành lo lắng hoảng sợ, hắn không nhìn được đâu lòng không thôi. Trình Kiệt đưa tay bao lấy gương mặt của Tiêu Dật, hắn nhẹ giọng trấn an cậu:

“Anh hiểu, em không cần gấp gáp... Chúng ta ra ngoài trả tiền cho bọn họ nhé”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hắn biết cậu đang tạo cho hắn thấy một vỏ bọc bình thường giống như trước đây, nhưng mỗi khi buổi tối Tiêu Dật lại không bao giờ ngủ sâu được, cậu luôn giật mình thức dậy trong đêm, mỗi khi cậu ở một mình sẽ tự động ngồi ngây ngẩn, hay giống như hiện tại đây lại vì suy nghĩ quá nhiều mà thành ra gấp gáp như thế.

Trình Kiệt trả cho người thợ cắt tóc kia số tiền gấp đôi đáng lẽ ra anh ấy phải nhận, bởi vì anh ta khiến cho Tiêu Dật của hắn ngày hôm nay vui vẻ hơn, hơn nữa hắn cũng nhìn thấy được đâu đó bóng dáng của cậu thực tập sinh hoạt bát năm nào. Trình Kiệt mang ga giường màu xám của mình đổi thành màu xanh biển theo ý muốn của Tiêu Dật, lại mang rèm cửa màu tối kia của hắn thay bằng màu trắng, tất cả đều là do Tiêu Dật muốn.

Tiêu Kỷ Mặc thích một bé gái ở lớp học, ngày hôm ấy lúc hai người đến đón nó, nó còn đứng ngẩn ra nhìn theo bé gái đó mãi. Tiêu Dật lúc đầu không biết Tiêu Kỷ Mặc nhìn gì sau đó cậu phát hiện ra thì trêu chọc nó:

“Khi con đang yêu sao?”

Tiêu Kỷ Mặc rất ít khi xấu hổ, lúc này bị Tiêu Dật hỏi thế gương mặt liền tự giác đỏ bừng lên chối đây đây:

“Làm gì có ba”

Trình Kiệt thông qua gương chiếu hậu nhìn hai người một lớn một nhỏ vui vẻ trêu đùa nhau, trong lòng bất giác liền có cảm giác mãn nguyện, điều hắn muốn chỉ cần có như thế là đủ, thế mà hắn suýt chút nữa tự mình phá hủy rồi.

Lại nói mùa xuân không chỉ đến với Tiêu Kỳ Mặc mà còn cả Đại Nhân cũng có bạn gái luôn, là một con cún cùng giống với nó ở nhà hàng xóm mới chuyển đến bên cạnh nhà Trình Kiệt. Đại Nhân hiện tại rất ít khi về nhà, thời gian của nó hầu như đều ở bên nhà hàng xóm kia cùng với vợ con của nó. Tiêu Dật sau khi được cô hàng xóm thông báo rằng chó nhà cậu đã làm cho chó nhà cô ấy sinh ra ba cún nhỏ còn bất ngờ không thôi, cuối cùng nụ cười trên môi lại hiện lên, Trình Kiệt một lần nữa cảm thấy cuộc sống này không còn gì để hối tiếc nữa cả, chỉ có duy nhất một câu hỏi rằng mùa xuân của hắn khi nào thì đến lại đây?

Tiết trời đã vào đông, thời tiết cũng không còn se se lạnh như lúc trước mà thay vào đó là cảm giác rùng mình run rẩy mỗi khi cơn gió thổi đến, buổi tối hôm ấy Trình Kiệt ngồi ở trên giường đợi Tiêu Dật của hắn đi ra. Tiêu Dật vừa mới tắm xong, trên người mặc áo choàng tắm màu trắng, mái tóc hơi ẩm ướt, cậu vừa ngồi xuống giường liền có một bàn tay giống như con rắn quấn lấy eo cậu, người nọ đặt cằm lên vai cậu, từ từ phả ra hơi nóng mang theo giọng nói trầm khàn:

“Tiểu Dật, cuối tuần này chúng ta đi du lịch nhé”

Trình Kiệt có cuộc sống của một nhà tu hành mấy tháng nay rồi, hắn muốn trở thành người bình thường cho nên mới nhân cơ hội này hâm nóng tình cảm với Tiêu Dật, dĩ nhiên thì tình cảm của cậu và hắn không có nguội nhưng mà hắn chẳng hiểu tại sao cho đến bây giờ Tiêu Dật vẫn không chịu cho hắn làm tới bước cuối cùng kia.

Tiêu Dật ngây người há một tiếng:

“Đi du lịch?”

Trình Kiệt hôn hôn vào má Tiêu Dật:

“Ừ, chúng ta chưa bao giờ cùng nhau đi xa một chuyến cả”

Quả đúng như lời của Trình Kiệt nói, cậu và hân chưa từng cùng nhau đi xa, Tiêu Dật quay đầu lại phía sau nhìn Trình Kiệt:

“Đi đâu?”

Trình Kiệt lại hôn hôn đến bên má của Tiêu Dật, hân giống như một thanh sắt còn Tiêu Dật là một thỏi nam châm, từ này tới giới vẫn không thể nào cách xa cậu được:

“Em muốn đi đâu?”

Tiêu Dật hơi nhột nên né tránh hân một chút:

“Nhưng mà công việc của anh như vậy... chúng ta vẫn là nên đi gần gần một chút”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo choàng tắm của Tiêu Dật, vuốt ve lấy vùng ngực cậu, Tiêu Dật ngay lập tức nhận ra được ý đồ xấu xa của hân thế cho nên liền cương quyết kéo tay hân ra. Trình Kiệt bị kéo tay xuống có chút không cam lòng nhưng hân lại không dám dè người ta xuống giường, dùng dây thừng trói người ta lại thì hành cưỡng bức ngay bây giờ:

“Không bận, chúng ta đi nghỉ dưỡng một tuần, em muốn đi đâu cũng được”

Tiêu Dật bất ngờ mở lớn hai mắt:

“Nhưng một tuần? Còn công việc của anh thì tính sao đây?”

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật, hân hít hà hương thơm trên người cậu đến mức đầu óc cũng phải mê loạn quay cuồng:

“Tiêu Dật em thơm quá, chúng ta lâu lắm rồi chưa có làm”

Tiêu Dật giật mình đẩy Trình Kiệt ra rồi đứng dậy, cậu đi đến trước gương giả bộ lau tóc. Tiêu Dật cũng không biết tại vì sao mình lại có chứng sợ hãi này, có lẽ là từ sau lời nói lúc trước của Trình Kiệt. Trình Kiệt ngồi ở trên giường hơi mất hứng một chút, hân quan sát bóng lưng của Tiêu Dật khẽ thở dài một hơi:

“Để Kỷ Mặc ở nhà nhé, chỉ hai chúng ta thôi”

Tiêu Dật nghe Trình Kiệt nói vậy thì dừng lại động tác:

“Sao mà được, những một tuần liền đấy”

Trình Kiệt muốn sau chuyến đi này xóa bỏ hoàn toàn bức tường ngăn cách kia với Tiêu Dật, thế cho nên dĩ nhiên chỉ có hai người bọn họ đi mà thôi, hân mấy ngày trước đã thương lượng với Tiêu Kỷ Mặc rồi, đứa nhỏ ấy lúc đầu kiên quyết đòi đi theo nhưng sau đó hân liền nói sẽ mua đồ chơi cho cậu, còn mua luôn cho cậu món đồ chơi mà đứa bé gái kia thích để cậu mang đến tặng, Tiêu Kỷ Mặc khi ấy mới gật đầu đồng ý:

“Kỷ Mặc còn phải đi học nữa, anh đã nói với Kỷ Mặc, nó đồng ý rồi”

Tiêu Dật không tin tưởng, lấy cá tính của Tiêu Kỷ Mặc khẳng định sẽ không chịu rời xa cậu lâu như thế. Trình Kiệt đọc ra được sự do dự trong ánh mắt kia của Tiêu Dật thế cho nên hân liền nói một câu thế này:

“Nếu không tin thì em đến hỏi Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật lúc ấy mới chịu tin Trình Kiệt, cậu cũng nghĩ muốn hai người có không gian riêng cho nên lại hỏi hân:

“Như vậy chúng ta đi đâu?”

Trình Kiệt vẫy Tiêu Dật lại chỗ mình ngồi, hắn mở điện thoại của mình lên truy cập vào một trang chủ các địa điểm du lịch, Tiêu Dật chậm rãi đi tới ngồi xuống giường đưa mắt qua ngó nhìn. Trình Kiệt mang điện thoại bỏ vào tay của Tiêu Dật rồi cầm lấy khăn bông trên tay cậu giúp cậu lau khô mái tóc. Giọt nước trên mái tóc Tiêu Dật vô tình chảy xuống xương quai xanh tinh tế gợi cảm của cậu, sau đó liền biến mất dưới chỗ khe hở ngực của áo choàng tắm, Trình Kiệt một hồi nóng ran hết cả người, yết hầu khô nóng nuốt một ngụm nước miếng.

Tiêu Dật không hề biết mình bị người khác nhìn ngó một số chỗ nhạy cảm, cậu chỉ một lòng chăm chú xem các địa điểm du lịch trong mùa đông này mà thôi. Trình Kiệt sớm đã đình chỉ toàn bộ động tác, hắn ngăn người nhìn nơi giọt nước biến mất kia, nơi đó theo hơi thở phập phồng của Tiêu Dật sẽ ẩn hiện điểm nhỏ hồng hào trước ngực cậu, Trình Kiệt chỉ cảm thấy máu huyết thật khó lưu thông, từ da thịt hắn cho đến mạch máu, hơi thở đều nóng như bị đun sôi nấu chín. Tiêu Dật đúng lúc này ngẩng đầu lên hỏi Trình Kiệt:

“Hay là chúng ta đi Nhật Bản có được không?... Trình Kiệt anh làm sao thế?”

Trình Kiệt sau nhiều tiếng gọi của Tiêu Dật cùng động tác lay hắn thật mạnh, hắn cuối cùng cũng từ trong mộng tưởng kia bước ra thực tại:

“Hả?”

Tiêu Dật nhú mày đặt điện thoại xuống giường rồi đứng dậy đi đến phía ngăn tủ giống như đang tìm kiếm cái gì đó:

“Anh có khỏe không thế?”

Trình Kiệt không hiểu Tiêu Dật đang nói cái gì, mãi cho đến khi cậu cầm theo khăn giấy quay lại giúp hăn lau đi máu ở trên mũi hăn mới biết mình bị cảnh xuân làm cho xịt cả máu mũi ra. Trình Kiệt cảm thấy thật mất mặt, xem thái độ lo lắng kia của Tiêu Dật thì có lẽ cậu không biết hăn vì nhìn thấy ngực cậu mà bị như thế, thế cho nên Trình Kiệt mới giả bộ cầm lấy khăn giấy tự mình lau lau:

“Em vừa nói muốn đi đâu nhỉ?”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt rồi thở dài một hơi không rõ ý tứ:

“Đi Nhật Bản”

Thật ra thì Trình Kiệt đi đâu cũng đều được cả miễn là có Tiêu Dật của hăn cùng đi:

“Được, anh cũng thích đi Nhật Bản”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, không rõ là Trình Kiệt trong lòng có quỷ không dám nhiều lời hay là do Tiêu Dật đột nhiên không lên tiếng nữa mà lúc này không khí phảng phất sự ngượng ngùng nặng nề. Tiêu Dật ngồi một lúc liền đứng dậy đi đến phía ban công, cậu xoay lưng lại với Trình Kiệt, ngưng một lúc Tiêu Dật mới nói một câu thế này:

“Trình Kiệt, không phải là em không biết anh muốn cái gì... nhưng mà Trình Kiệt, em vẫn chưa sẵn sàng”

Tiêu Dật nói rất nhẹ nhàng, nếu như xung quanh ồn ào náo nhiệt khẳng định sẽ không thể nghe thấy lời cậu nói, nhưng mà bây giờ trong căn phòng này cũng chỉ có Trình Kiệt và cậu mà thôi cho nên Trình Kiệt nghiễm nhiên có thể nghe thấy rõ ràng. Trình Kiệt quả thật muốn hỏi Tiêu Dật lý do tại sao lại cự tuyệt mình, nhưng hăn lại không dám hỏi cậu bởi vì hăn sợ cậu nghĩ rằng hăn đang cố muốn thúc dục cậu cho nên hăn chỉ im lặng mà thôi.

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt, hân vốn tưởng cậu đã ngủ rồi nhưng một lúc sau liền nghe thấy tiếng nói khe khẽ ấm áp của Tiêu Dật, cậu hỏi hân:

“Trình Kiệt, anh muốn ở bên cạnh em bao lâu?”

Trình Kiệt giật mình, hân dùng bàn tay đang vòng qua eo cậu tự động siết chặt hơn một chút. Tiêu Dật cũng cảm nhận được biến chuyển này của Trình Kiệt, cậu không có ý định đẩy hân ra:

“Một năm?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không phải”

Tiêu Dật nhắm mắt:

“Năm năm?”

Trình Kiệt cúi đầu xuống nhìn Tiêu Dật, phát hiện ra đôi mắt kia vẫn nhắm chặt:

“Cũng không phải”

Tiêu Dật im lặng rất lâu, cuối cùng đưa thêm ra một con số:

“Vậy mười năm?”

Con số mười năm nói ra thì có vẻ rất lâu nhưng ngẫm lại chỉ là một phần mười của cuộc đời mà thôi, Trình Kiệt đã trải qua ba phần của đời người không có Tiêu Dật, hân sao có thể chỉ chấp nhận cùng cậu bên nhau một phần đời người thôi. Trình Kiệt cúi đầu hôn lên mái tóc của Tiêu Dật, nụ hôn không mang theo một chút dục vọng tình dục nào, nó hoàn toàn trong

sáng chỉ chứa đựng tình yêu, sự cưng chiều, Trình Kiệt dịu dàng cho Tiêu Dật một đáp án:

“Cả đời, anh muốn ở bên cạnh em cả đời”

Trình Kiệt ngược mắt nhìn Tiêu Dật, có quá nhiều chuyện để cậu phải lo lắng, quãng đường tiếp theo của cậu sau này có thêm một người nữa cùng đi, cậu đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà từ chối hưởng chi người đàn ông này lại là người cậu yêu hơn cả sinh mạng của mình:

“Chúng ta kết hôn đi”

Trình Kiệt bất ngờ há một tiếng, hẳn trước này chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện này cả, có lẽ tất cả thời gian của hắn chỉ để dành cho việc yêu thương Tiêu Dật cho nên chuyện kết hôn rườm rà này hẳn cũng chưa bao giờ bận tâm nhớ tới. Tiêu Dật mở mắt, dưới ánh đèn vàng dịu ở trên trần nhà cậu dùng đôi mắt lớn xinh đẹp nhìn hắn, ánh mắt gắt gao như muốn nhìn thấu trái tim này, ánh mắt ấy chưa một giây nào chớp xuống cả, cậu lo lắng hỏi hắn:

“Không được sao?”

Trình Kiệt giật mình trở lại thực tại:

“Được, em muốn gì cũng được hết”

Tiêu Dật rũ mắt buồn bã, Trình Kiệt đang do dự, hẳn mất thời gian do dự mới chịu đồng ý cậu, dù cho thời gian hắn do dự suy nghĩ không quá dài nhưng cậu sợ câu trả lời của hắn chỉ là trong phút bất chợt mà tùy tiện nói ra thôi:

“Trình Kiệt, em nghĩ em đã không còn gì để mất nữa rồi... nhưng mà anh thì khác, sự nghiệp của anh sau này có thể sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Trình Kiệt, anh nên suy nghĩ thật kỹ đi”

Trình Kiệt im lặng, có vẻ như là hắn đang suy nghĩ, nhưng hắn suy nghĩ không có nghĩa là hắn do dự, mà là hắn đang suy nghĩ nên nói như thế nào cho Tiêu Dật hiểu được hắn yêu cậu rất nhiều:

“Tiêu Dật, em là người quan trọng với anh, rất rất quan trọng... sự nghiệp anh có thể mất nhưng anh không thể mất em được, anh sẽ phát điên lên nếu như anh đánh mất em”

Tiêu Dật không nói gì nữa cả, cậu không muốn bất cứ một lời nói nào của mình làm ảnh hưởng quyết định của Trình Kiệt. Không phải là cậu không cảm động vì câu nói kia của hắn, nhưng cậu nghĩ giữa cậu và sự nghiệp đối với Trình Kiệt mà nói cái nào cũng đều quan trọng như nhau, dù sao thì trong lòng Tiêu Dật bất giác cũng cao hứng thêm một chút.

Chuyện Trình Kiệt coi trọng sự nghiệp hay coi trọng Tiêu Dật hơn rất nhanh liền có thể được hắn chứng minh rõ ràng. Ba ngày sau đó Tiêu Dật liền được trưởng bối nhà Trình Kiệt tìm đến tận nơi để gặp mặt, dĩ nhiên thì người đó đến không phải là vì chuyện kết hôn của hắn mà chính là vì chuyện Trình Kiệt đang làm giấy tờ chuyển giao toàn bộ cổ phần của hắn trong Trình thị qua cho Tiêu Dật, nếu như bà nội Trình không đến tìm Tiêu Dật nói chuyện thì cậu vĩnh viễn cũng không thể nào biết được.

Bà nội Trình đã gần bảy mươi tuổi, dáng người mập mạp quả đúng là tướng tá của người giàu có. Tiêu Dật ngày hôm đó gặp bà nội Trình còn ngẩn ra một hồi không biết là ai, sau khi bà nội Trình giới thiệu về mình cậu mới giật mình đến luống cuống tay chân, ấp úng nửa ngày mới mới nói ra được một câu rằng:

“Trình Kiệt đã đi làm rồi”

Bà nội Trình tìm đến tận nhà của Trình Kiệt, bà sớm đã biết thời gian này Trình Kiệt sẽ đến công ty cho nên mới cố ý lựa chọn cốt để gặp mặt Tiêu Dật:

“Tôi biết, tôi đến là để gặp cậu”

Tiêu Dật hạ một tiếng, sau đó cảm thấy mình đã thất lễ với trưởng bối rất nhiều cho nên nhanh chóng nghiêng người để bà nội Trình tiến vào trong. Bà nội Trình có vẻ như rất quen thuộc với ngôi nhà này, một đường liền có thể bước tới phòng khách không do dự ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn. Tiêu Dật bắt đầu gấp gáp, dù sao người tới chính là người nhà của Trình Kiệt, nếu như không cẩn thận làm sai cái gì đó có thể sẽ để lại ấn tượng không tốt:

“Bà muốn uống cái gì?”

Thật ra trong nhà chỉ có sữa, cà phê cùng một vài chai rượu, tất cả đều là thứ nước uống không thích hợp nhưng Tiêu Dật vẫn ân cần hỏi. Bà nội Trình liếc nhìn Tiêu Dật một cái, trong ánh mắt già nua kia hiện lên một tia lạnh lùng xa cách, cảm giác này khiến cho Tiêu Dật rùng mình... quả thật là rất giống với ai đó.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 160: Đang Ở Trong Trái Tim Em

“Ngồi đi, tôi cũng không muốn mất nhiều thời gian nữa cho nên tôi sẽ nói ngắn gọn thôi, chuyện giữa cậu và A Kiệt nên chấm dứt tại đây”

Tiêu Dật ngây người đứng im một chỗ, cậu cũng biết rồi sẽ có ngày nhận được câu nói này từ gia đình hai bên, đại loại là phản đối không tán thành, tuy rằng cậu sớm đã nghĩ qua đến chuyện này rồi nhưng hiện tại bắt gặp liền vẫn không biết phản ứng sao. Bà nội Trình có tính cách khá giống Trình Kiệt, đối với người ngoài luôn luôn lạnh lùng không muốn thân thiết, ngay cả ý muốn cũng trực tiếp nói ra tuyệt không vòng vo:

“Dĩ nhiên tôi cũng sẽ không để cho cậu thua thiệt, chuyện cậu muốn có cổ phần của Trình thị sẽ không thể nào được thực hiện, nhưng tôi sẽ cho cậu một phần ba cổ phần của Sử Cát Cát, số tiền cậu kiếm được sau này cũng đủ để cậu an nhàn cả đời”

Tiêu Dật vẫn không thể hiểu được những lời bà nội Trình nói, cái gì mà cổ phần của Trình thị với cổ phần của Sử Cát Cát, hơn nữa cậu là người trước nay chưa từng kinh doanh, cho cậu số cổ phần kia cậu cũng không dám nhận:

“Chuyện này...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì bà nội Trình đã dứt khoát vút lên bàn một tập giấy:

“Giấy tờ tôi đã mang đến đây đủ cả, cậu chỉ cần ký vào và rời khỏi căn nhà này thôi”

Tiêu Dật liếc nhìn xuống chỗ giấy tờ kia, trên bìa của tập giấy đó có ghi hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của công ty trang sức đá quý Sử Cát Cát:

“Chuyện này không thể được, cháu sẽ không rời khỏi anh ấy”

Bà nội Trình không tức giận. hoặc là cho dù có tức giận hay không cũng đều không lộ ra ngoài mặt:

“Được rồi, cũng không ngoài dự đoán của tôi. Số cổ phần ở Sử Cát Cát vốn chẳng thể nào so được với số cổ phần ở Trình thị, cậu cũng không phải là người ngốc, nhưng tôi còn có vấn đề nữa muốn nói cho cậu biết, nghe nói cậu có một đứa con trai mới bốn tuổi có phải không, nếu như sau này nó biết chuyện ba nó yêu một người đàn ông thử hỏi nó còn có thể gặp mặt bạn bè sao?”

Tiêu Dật im lặng, bà nội Trình lại tiếp lời:

“Hơn nữa tôi cũng đã tìm hiểu qua, ba cậu là chủ tịch xã đã về hưu, ông ấy coi như làm trong bộ máy chính quyền liệu có thể chấp nhận chuyện con trai mình không thích phụ nữ mà lại thích đàn ông. Tôi cũng không muốn ở đây cùng cậu nhiều lời nữa, hợp đồng này tôi sẽ để lại ở đây tùy cậu quyết định”

Bà nội của Trình Kiệt rất không đơn giản, nói câu nào liền khiến cho Tiêu Dật phải im lặng câu đấy, phải suy nghĩ rất nhiều. Thế là Tiêu Dật lại mất nửa ngày để ngồi ngốc một chỗ, đến khi cậu cúi đầu nhìn xuống điện thoại liền phát hiện ra đã quá 10 phút tới giờ Trình Kiệt về nhà rồi, cậu hốt hoảng sợ hãi sẽ rời đi cho nên liền gấp gấp gọi điện thoại cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia mất ba tiếng chuông chờ mới truyền tới giọng nam dịu dàng từ tính quen thuộc:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật nâng giọng gấp gáp:

“Trình Kiệt, anh đang ở đâu?”

Trình Kiệt hôm nay bận đi đón Tiêu Kỳ Mặc cho nên về trễ một chút, hăn nghe thấy Tiêu Dật của hăn có vẻ như đang rất lo lắng cho hăn, trong lòng hăn chẳng hiểu sao rất vui vẻ, hăn nhẹ giọng nói một câu trêu chọc cậu thế này:

“Đang ở trong trái tim em”

Tiêu Dật ngay lập tức ngẩn ra mà im lặng, sự lo lắng trong lòng đang dâng cao cũng đình chỉ toàn bộ, gò má ửng hồng nhìn vô cùng đáng yêu, cậu đang xấu hổ, một mình đứng ở nhà vì lời nói lấy lòng kia của Trình Kiệt mà xấu hổ, cậu hạ giọng nói với hăn:

“Anh sắp về đến nhà chưa?”

Trình Kiệt bật cười ha ha, hăn có thể tưởng tượng ra được gương mặt ửng hồng của Tiêu Dật, vừa nghĩ đến bộ dáng đáng yêu kia cả người liền muốn phát điên lên vì cậu:

“Anh đang ở trường của Kỳ Mặc, sắp về tới nhà rồi”

Tiêu Dật nghe thấy thế thì vội vàng đứng dậy, cậu vẫn còn chưa nấu cơm nữa, mắt thấy trong phòng bếp đã hết đường liền nhân tiện nhắc nhở Trình Kiệt mua giúp, cứ như thế chuyện của bà nội Trình bị Tiêu Dật quên sạch sẽ:

“Trình Kiệt, nhà hết đường rồi một lát nữa đi qua giúp em mua nhé”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Không cần thiết phải có đường, Tiêu Dật của anh ngọt ngào như vậy nếu còn bỏ thêm đường nữa anh sợ mình sẽ bị tiểu đường mất thôi”

Tiêu Dật ở bên này không giấu được nụ cười, cậu khẽ quát Trình Kiệt:

“Đừng nói nữa, có phải khi con đang ngồi bên cạnh anh không?”

Đúng lúc này Tiêu Kỳ Mặc liền ngô nghê lên tiếng:

“Sao có thể chứ, sao có thể bỏ ba vào nấu ăn được!”

Trình Kiệt bật cười ha ha, Tiêu Dật đỏ mặt quát Trình Kiệt:

“Sau này không cho phép nói như vậy trước mặt khi con”.

Buổi tối ngày hôm ấy lúc Trình Kiệt lấy quần áo chuẩn bị đi tắm liền nhìn thấy trong ngăn tủ có một số giấy tờ không được đúng cho lắm, hắn vừa nhìn qua hợp đồng chuyển nhượng cổ phần kia liền đoán ra được ngày hôm nay Tiêu Dật đã gặp ai. Trình Kiệt nhíu mày giống như là đang suy nghĩ, cuối cùng hắn lại bỏ số giấy tờ kia vào trong ngăn kéo làm như không biết gì cả.

Không biết có phải là Tiêu Dật nấu ăn càng ngày càng ngon hay là do hai ba con nhà nào đó ăn thức ăn cậu nấu đã quen rồi mà cứ vài ba phút một lớn một nhỏ sẽ thay nhau nâng giọng khen ngợi cậu.

“Ba nấu món thịt viên này thật là ngon”

“Tiêu Dật, món xào này ăn rất vừa miệng”.

“...”

Tiêu Dật mặc dù nghe nhiều lời khen đại loại như vậy nhưng kết quả vẫn là nhin không được phải nở nụ cười ho khan một tiếng nhắc nhở:

“Ăn cơm, ăn cơm”

Mỗi buổi tối Tiêu Dật sẽ giúp Tiêu Kỳ Mặc làm bài tập về nhà, hôm nay cũng không phải ngoại lệ nhưng chẳng hiểu sao khi con này lại luôn cố gắng kéo sự chú ý của cậu đến việc đưa bé gái mà nó thích, Tiêu Dật một hồi lại trầm mặc nghĩ đến chuyện mà bà nội Trình đã nói với cậu hôm nay.

“Ba ơi, Tiểu Mỹ ngày hôm nay cho con một cái kẹo, ngày mai có thể cho con cầm bánh vani nhà mình tặng lại cho bạn ấy được không ba?”

Tiêu Dật ngẩn người nhìn Tiêu Kỳ Mặc, kể đó liền làm ra một bộ dạng nghiêm khắc đưa ngón tay gõ vào bàn phát ra tiếng cộc cộc:

“Khi con, chúng ta đang làm bài tập cơ mà”

Tiêu Kỳ Mặc giả bộ chăm chú được một lúc lại quay sang đưa bé gái kia:

“Nhưng mà ba ơi, nhà của Tiểu Mỹ cách xa nhà mình lắm, con là...”

Tiêu Kỳ Mặc còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời cậu rồi:

“Khi con, ba nói rằng chúng ta phải học bài”

Sau khi cho Tiêu Kỳ Mặc đi ngủ Tiêu Dật liền quay trở lại phòng của Trình Kiệt, bây giờ đã là mười giờ đêm rồi nhưng Trình Kiệt vẫn ngồi ở trên giường đọc tạp chí đợi Tiêu Dật về phòng, hẳn biết rõ chính xác giờ giấc đi ngủ của Tiêu Kỳ Mặc cho nên hiển nhiên cũng biết được hồ ly nhỏ nhà hắn sẽ quay về phòng lúc mấy giờ. Trình Kiệt vừa thấy Tiêu Dật về liền cười cười:

“Tiêu Dật qua đây đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt một cái, trong ánh mắt cậu rõ ràng có rất nhiều tâm sự. Tiêu Dật không lại chỗ giường ngồi mà đi qua ban công đứng

hóng gió, gió mùa đông lại thêm thời gian đã là đêm rồi cho nên cực kỳ lạnh, Trình Kiệt thấy vậy liền bước xuống giường từ phía sau ôm lấy eo cậu, cầm đặt ở trên vai cậu thủ thủ:

“Tiêu Dật, có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mặc một chiếc áo hoodie màu hồng nhạt, cậu đã gần ba mươi tuổi rồi nhưng lúc nào cũng thích mặc mấy loại trang phục kiểu này, có lẽ chính vì thế Trình Kiệt mới cảm thấy Tiêu Dật thập phần đáng yêu. Tiêu Dật im lặng một chút, cậu vẫn còn chưa có ý định nói cho Trình Kiệt biết bà nội Trình đến đây, cậu lúc này chợt muốn thăm dò hẳn một chút:

“Trình Kiệt, sau này Kỷ Mặc lớn lên rồi... nó có hay không phát hiện ra chúng ta thật kỳ quái...”

Trình Kiệt ôm chặt Tiêu Dật hơn một chút, thật cẩn thận mang mũ áo phía sau đội lên đầu giúp cậu:

“Lời này là em nói hay người khác nói?”

Tiêu Dật bắt đầu có điểm bực bội, cậu biết mình đang vô lý khó chịu với Trình Kiệt nhưng vẫn là kìm không được mà nâng giọng với hẳn:

“Trình Kiệt anh trả lời đi”

Trình Kiệt đặt cầm trên vai Tiêu Dật, giọng nói của hẳn vẫn duy trì sự dịu dàng như trước, hẳn không vì bất cứ sự tác động nào mà nặng nhẹ với cậu:

“Cho dù có là ai nói đi chẳng nữa thì em vẫn là ba của Kỷ Mặc, vẫn là người mà anh yêu nhất”

Một câu nói này của Trình Kiệt lại làm Tiêu Dật ngẩn ra, nó giống như đáp số mà cậu mãi không thể nào giải ra được, nhưng khi Trình Kiệt nói thì

cậu lại nhận ra rằng nó thật sự rất dễ dàng. Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống hai tay đang đan chặt ở dưới bụng cậu, nụ cười ở trên môi bất giác nhếch lên một chút, cậu khẽ đáp:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật rất thích cảm giác được ôm từ phía sau lưng, nó giống như là tư thế cho cậu cảm nhận rõ ràng sự an toàn nhất, cảm nhận được sự bao bọc của Trình Kiệt dành cho mình:

“Trình Kiệt, chúng ta phải đấu tranh đến khi nào nhỉ?”

Tiêu Dật thủ thi hỏi Trình Kiệt, cậu cảm thấy phía trước mình có quá nhiều chướng ngại, có quá nhiều sự ngăn cản, cậu sợ mình có đấu tranh hết cả cuộc đời này cũng vẫn chưa thể qua hết. Cậu không muốn cùng Trình Kiệt đấu tranh đến hơi thở cuối cùng vẫn chưa đi tới được đích đến, cậu muốn có hạnh phúc, một hạnh phúc trọn vẹn. Tuy rằng vẫn luôn nói chỉ cần bên cạnh cậu có Trình Kiệt thì dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cậu cũng sẽ không ngại mệt mỏi, nhưng mà không ngại mệt mỏi ở đây cũng không có nghĩa là cậu muốn mệt mỏi cả cuộc đời này, có lẽ cậu nên tăng tốc một chút, nhanh một chút được thành thời thôi...

Trình Kiệt cảm thấy chẳng có gì cần phải đấu tranh cả, hẳn luôn nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau là đủ. Khó trách Trình Kiệt lại nghĩ như vậy, bởi vì hẳn được sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ đến lớn muốn có thứ gì đều sẽ được, trong suy nghĩ của hẳn luôn luôn nghĩ rằng không có cái gì là hẳn không thể có, hẳn bắt đầu gạt bỏ hết tất cả những cảm nhận của người khác, gạt bỏ hết mọi thứ cản đường hẳn, hẳn chỉ quan tâm đến thứ hẳn muốn mà thôi:

“Tiêu Dật, chỉ cần chúng ta yêu nhau là đủ”

Tiêu Dật cũng muốn nghĩ như Trình Kiệt vậy đó, nhưng cậu không làm được, cậu lo trước lo sau, lo từ trên xuống dưới, lo ngay cả những thứ

không liên quan đến mình. Cậu sợ gia đình hai bên sẽ không thể chấp nhận được, sợ sự nghiệp của Trình Kiệt sẽ vì cậu mà ảnh hưởng, sợ đến cả những ánh mắt của những người xa lạ kia:

“Trình Kiệt, hôm nay bà nội của anh đến tìm em... anh nói xem bà nội anh sẽ nói gì?”

Trình Kiệt chính là đang đợi Tiêu Dật nói ra điều này, hẳn bất ngờ xoay người cậu lại đối diện với mình, cúi đầu mang trán cùng chóp mũi của mình chạm vào cậu:

“Bà nội của anh nói cái gì em cũng không cần để tâm”

Tiêu Dật hơi nghiêng đầu né tránh sự đụng chạm thân mật này:

“Bà nội nói sẽ cho em một phần ba cổ phần của Sử Cát Cát, còn nói chuyện cổ phần Trình thị em nhất định sẽ không được, cuối cùng nói em nhận chỗ cổ phần kia rồi rời khỏi anh. Nhưng mà Trình Kiệt, có điều em không hiểu, tại sao bà nội anh lại có cổ phần ở Sử Cát Cát, còn đột nhiên nói đến chuyện cổ phần của Trình thị chứ?”

Trình Kiệt luồn tay vào trong áo hoodie của Tiêu Dật, gió lạnh nhanh chóng theo đó lùa vào khiến cho cậu cảm thấy run rẩy, bàn tay của Trình Kiệt bắt đầu ở phía sau lưng cậu sờ loạn, hơi lạnh kia cũng nhanh chóng chuyển thành nóng, Trình Kiệt cúi đầu hôn lên cần cổ của Tiêu Dật, đầu lưỡi chu du gặm cắn:

“Tiêu Dật, Sử Linh và ba của anh có tình cảm, trước khi ông ấy qua đời đã chuyển giao cho cô ấy cổ phần ở Sử Cát Cát, bà của anh cũng có một phần ba cổ phần trong đó”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy không ổn, vốn muốn đưa tay ngăn Trình Kiệt lại nhưng lại bị hấn bá đạo ra tăng sức lực hơn:

“Anh cũng đang làm giấy tờ chuyển giao cổ phần ở Trình thị cho em, cho nên sau này em đừng có rời khỏi anh nữa nhé, nếu không anh đến một xu cũng không còn đâu”

Tiêu Dật giật mình, đôi mắt vốn đã lớn bây giờ còn muốn lớn hơn, bất giác cậu liền quên mất phía sau mình có bàn tay đang cố tình làm càn:

“Trình Kiệt anh nói cái gì thế? Chuyển giao cổ phần Trình thị là sao?”

Trình Kiệt hôn vào cằm của Tiêu Dật, đầu lưỡi vươn ra liếm lấy khoe miệng cậu:

“Ừ, chính là như vậy”

Tiêu Dật vừa hé miệng định nói, đầu lưỡi chuyên nghiệp kia ngay lập tức tiến vào trong khoang miệng cậu, cậu muốn né tránh cùng hấn làm cho rõ chuyện này nhưng Trình Kiệt từ đầu đến cuối giống như một đứa trẻ cố chấp vậy, mang đầu lưỡi cho đến mọi góc ngách trong khoang miệng cậu khuấy đảo, một hồi càn quét khiến cho bên khoe miệng Tiêu Dật cũng có một dòng nước trong suốt chảy ra, dưới ánh trăng trên cao còn lung linh lấp lánh đến dụ hoặc yêu mị, chẳng trách Trình Kiệt từ lần đầu tiên nhìn thấy đã rất nhanh nhận ra được người này đúng là một con hồ ly nhỏ rất biết mê hoặc lòng người.

“Trình Kiệt, anh nói rõ ràng xem nào”

Sau khi Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra, cậu liền chống hai tay lên vai hấn tạo ra khoảng cách, vòng eo mảnh khảnh của cậu bị Trình Kiệt đưa ra ôm chặt lấy, Trình Kiệt đã sớm bị Tiêu Dật làm cho phát tán dục vọng khắp người, từ da thịt cho đến hơi thở của hấn đều nóng hơn bình thường, hấn chỉ muốn ngay tại lúc này đây cùng Tiêu Dật hợp thành làm một:

“Tiêu Dật... anh quả thật nhện không nổi mất”

Tiêu Dật giật mình, vật cứng nóng ở dưới chân Trình Kiệt đang đâm tới dừng quần cậu, Tiêu Dật không phải là lần đầu tiên cho nên dễ dàng biết được Trình Kiệt hiện tại đang trong trạng thái như thế nào, cậu vội vã dùng sức đẩy Trình Kiệt ra, mang áo hoodie trên người kéo xuống một chút:

“Trình Kiệt... chuyện cổ phần của Trình thị là sao?”

Trong đôi mắt của Trình Kiệt cho dù là lúc dự vọng bốc cháy hay là bình thường đều chỉ chứa duy nhất chọn một hình bóng của Tiêu Dật, cho nên những biểu cảm khác thường trên gương mặt cậu dù ít hay nhiều hẳn đều có thể nhìn ra được:

“Tiêu Dật, anh đang làm hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của anh sang tên em, cho nên sau này em đừng rời khỏi anh nhé, nếu không anh liền trở thành một kẻ không một xu dính túi đó”

Tiêu Dật nhú mày, cậu nâng giọng:

“Trình Kiệt anh đang nghĩ cái gì thế, anh không nên tùy hứng như vậy, dừng lại chuyện đó ở đây đi!”

Trình Kiệt lại vươn tay muốn ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng:

“Tiêu Dật, cho nên em sau này quan tâm đến anh nhiều một chút có được không, anh rất tùy hứng cho nên sẽ phá hỏng chuyện mất, cho nên em ở bên cạnh anh suốt cả cuộc đời này để nhắc nhở anh có được không”

Tiêu Dật lại bị ôm trở lại vòng tay của Trình Kiệt, cậu cảm nhận được bàn tay gấp gáp của hắn đang luồn vào trong áo của mình. Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt trao đổi thật nghiêm túc vấn đề này, chuyện cổ phần kia cậu nhất định sẽ không đồng ý:

“Trình Kiệt, anh nghe em nói đây...”

Trình Kiệt đã kéo áo hoodie của Tiêu Dật lên đến nửa người, bàn tay tham lam sờ loạn trước sau da thịt cậu:

“Tiêu Dật nói đi, anh vẫn đang nghe”

Tiêu Dật luống cuống muốn kéo áo của mình xuống:

“Chuyện cổ phần kia em sẽ không đồng ý cho nên anh dừng lại đi”

Trình Kiệt im lặng không nói gì cả, có lẽ bởi vì miệng của hắn lúc này còn bận ngậm lấy điểm nhỏ hồng hào trước ngực kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật lúc đầu kịch liệt muốn đẩy Trình Kiệt ra nhưng người nào đó giống như keo dán vậy, cố chấp mút mạnh lấy ngực cậu, đôi lúc còn phát ra tiếng nước mờ ám kia.

Đối diện nhà của Trình Kiệt có một nhà vẫn sáng đèn, cậu còn có thể nhìn thấy được ban công nhà đó vẫn đang mở, sau đó không rõ là ảo giác hay là thật cậu liền nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đứng đối diện căn nhà kia, bóng dáng đó bất động giống như là đang quan sát phía bên này vậy, bóng dáng kia thật sự rất quen thuộc... sự quen thuộc này khiến cho Tiêu Dật bất giác lạnh toát cả người, bởi vì người đó quả thật rất giống

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 161: Bùng Nổ

Trình Kiệt còn đang lo sợ vì người đàn ông nhà đối diện, một đợt gió nhẹ thổi tới luồn vào đuôi cậu, cậu cúi người liền phát hiện ra quần của mình thế nhưng đã bị Trình Kiệt kéo xuống dưới rất thấp rồi, Tiêu Dật đang loay hoay định cúi người kéo quần lên thì Trình Kiệt đã ngồi xuống dùng miệng ngậm lấy Tiểu Dật Dật cũng tưởng đau kia của cậu:

“Nha... Trình Kiệt... đừng vậy mà”

Trình Kiệt giống như một nhân viên chăm chỉ cần mẫn, hai tay hắn ôm lấy hông Tiêu Dật kéo về phía mình, miệng ngậm lấy Tiểu Dật Dật bắt đầu mút vào đẩy ra theo nhịp tiết tấu không quá nhanh cũng không quá chậm. Tiêu Dật run rẩy cả hai chân, thấp giọng rên rỉ, bàn tay cậu luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt, thỉnh thoảng vì quá kích thích mà nắm chặt lấy nó.

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật vang lên, tiếng chuông nhận nhịp kia khiến cho đầu óc cậu thanh tỉnh thêm vài phần:

“Trình Kiệt... điện thoại của em”

Trình Kiệt hôn lên bắp đùi của Tiêu Dật, khàn khàn đáp:

“Mặc kệ đi... muộn như vậy rồi còn có ai gọi chứ”

Một tia sáng nhấp nháy giống như là đèn pin từ phía nhà đối diện chiếu tới, bởi vì Trình Kiệt đang đặt tầm mắt ở phía dưới cho nên hắn không hề

phát hiện ra, còn Tiêu Dật thì nhận ra được nên quay lại phía sau, vẫn là bóng dáng người đàn ông quen thuộc kia nhưng tuyệt không nhìn thấy gương mặt, điện thoại trên bàn vẫn reo, Tiêu Dật không thể nào tập trung được, dự cảm không lành liên tục truyền tới, Tiêu Dật nhanh tay đẩy đầu của Trình Kiệt ra khỏi miệng:

“Trình Kiệt, điện thoại của em”

Trình Kiệt dùng ánh mắt nghiêm đầy dự cảm ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, ánh mắt kia rõ ràng nói lên một điều rằng rất khó kiềm chế được, hấn đứng dậy nhanh chóng cầm điện thoại bỏ vào trong tay Tiêu Dật rồi lại ngồi xuống tiếp tục trêu đùa cậu kia.

Tiêu Dật nhìn thấy màn hình di động hiển thị lên một dãy số lạ, cậu do dự một chút mới quyết định nhấn vào nút tiếp nhận. Cậu tiếp nhận cuộc gọi nhưng lại im lặng, đầu dây bên kia cũng im lặng, nhưng sự im lặng đó chỉ duy trì được vài giây thôi đã có một giọng nam trầm thấp vọng sang:

“Đã nhìn thấy tôi rồi phải không?”

Tiêu Dật giật mình cứng người, quả nhiên người đàn ông đối diện nhà bên chính là Thẩm Đào, tiếng cười nhẹ từ điện thoại lại phát ra:

“Tôi đang nhìn em, không nên ở sau lưng tôi làm chuyện đó”

Tiêu Dật tắt điện thoại, mỗi lần nói chuyện với Thẩm Đào sẽ khiến cho đầu óc của cậu căng thẳng, ánh sáng đèn pin đối diện lại nhấp nháy, Trình Kiệt ở phía dưới không hề phát giác ra được, hấn đã xoay người Tiêu Dật lại phía sau, dùng tay tách mở hai cánh móng cậu rồi mang đầu lưỡi tiến vào bên trong. Chuông di động của Tiêu Dật vang lên, có lẽ trong thế giới của Trình Kiệt hiện giờ không quan tâm bất cứ thứ gì khác nữa rồi, hấn chỉ một lòng muốn tiến tới vùng cấm địa kia.

Đèn pin nhấp nháy thẳng đến gương mặt của Tiêu Dật, nhạc chuông di động liên tục vang lên, mọi sự tập trung của cậu đều bị phân tán, kết quả Tiêu Dật liền một lần nữa cầm lấy điện thoại nhấn vào nút tiếp nhận cuộc gọi, khi Tiêu Dật tiếp nhận điện thoại thì ánh đèn kia liền chịu buông tha cậu:

“Có chuyện gì?”

Thẩm Đào có một chút bất ngờ, hẳn không nghĩ tới Tiêu Dật sẽ lên tiếng nói, ánh mắt hắn gắt gao âm trầm nhìn về phía bên kia, nhưng khóe miệng vẫn duy trì một đường cong giả tạo:

“Quả nhiên là dâm đảng, vừa có thể cùng đàn ông làm chuyện đó, vừa có thể nói chuyện điện thoại với tôi”

Tiêu Dật nghe cuộc điện thoại này chỉ muốn nói một câu rằng:

“Đúng vậy”

Tiêu Dật tắt điện thoại, chuyển di động sang chế độ máy bay. Cuộc nói chuyện của cậu có quá ít chữ cho nên Trình Kiệt không thể nào đoán ra được cậu đang nói chuyện với ai, sau khi hắn nghe thấy tiếng đặt điện thoại xuống liền ngẩng đầu lên hỏi Tiêu Dật:

“Là ai thế?”

Tiêu Dật quay lại phía sau nhìn Trình Kiệt, cậu kéo hắn đứng dậy, bàn tay ôm lấy eo hắn, gương mặt vùi vào căn cổ kia nhỏ giọng:

“Nhà đối diện có người”

Trình Kiệt nhìn qua không thấy ai cả, nhưng bây giờ cửa sổ phòng hắn vẫn đang mở cho nên hắn sợ gió lạnh sẽ thổi vào khiến cho Tiêu Dật của hắn bị cảm cho nên hắn mới đưa tay đóng cửa lại, tiện thể mang rèm cửa

kéo vào luôn. Tiêu Dật tham lam hôn tới cần cổ của Trình Kiệt, động tác cuống quýt tranh lấy không cho Trình Kiệt có một chút cơ hội nào được hôn lại cậu.

Tiêu Dật vừa hôn vừa mang áo len mỏng trên người Trình Kiệt cởi ra, lại giúp hắn cởi đi quần dài phía dưới, cuối cùng liền dừng lại nhìn hắn một chút:

“Hứa với em chuyện cổ phần kia dừng lại ở đây”

Trình Kiệt mê muội, mặc dù Tiêu Dật hiện tại mặc một chiếc hoodie vừa dài vừa rộng, vừa vặn che đi được điểm không nên nhìn phía dưới, nhưng khi Trình Kiệt mới chỉ nhìn thấy đôi chân dài mảnh khảnh kia liền nóng hết cả lên, bất cứ chuyện gì cũng có thể đáp ứng cậu dù cho yêu cầu của cậu có điên rồ đến đâu. Trình Kiệt mạnh mẽ đẩy tiêu Dật xuống dưới giường, hắn đè lên người cậu, mang hai chân cậu kéo rộng ra:

“Được, mọi chuyện đều nghe theo em”

Ánh đèn vàng vắn sáng trong phòng ngủ của Trình Kiệt, Tiêu Dật lại bắt đầu hô hấp không thông, cậu không biết cậu sợ hãi cái gì mà hai chân liền tự động khép lại, cả người cứng ngắc giống như bị chuột rút. Trình Kiệt nhận ra được sự thay đổi đột nhiên này của Tiêu Dật, hắn ngay lập tức dừng lại động tác ngẩng đầu lên quan sát cậu:

“Sao vậy?”

Tiêu Dật hai mắt long lanh lộ rõ tia hoảng sợ, ngay cả cánh môi cũng run rẩy bất an theo không nói lên lời. Trình Kiệt kéo cậu ngồi dậy rồi ôm lấy cậu:

“Tiêu Dật em sao thế?”

Những lời của Thẩm Đào vừa nảy cùng với lời nói của bà nội Trình hôm nay cứ quanh quẩn trong đầu cậu không cách nào đuổi đi được, cậu lại bắt đầu rơi vào trạng thái hoang mang lo lắng, miệng lắp bắp nói mãi mới ra được một câu:

“Thuốc... an thần... lấy cho em một viên an thần”

Trình Kiệt không biết tại sao Tiêu Dật đột nhiên lại căng thẳng như vậy, hẳn nghĩ rằng là do hắn đã quá hấp tấp cho nên mới khiến cậu thành ra bộ dạng này, Trình Kiệt đau lòng ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, bàn tay ôn nhu vuốt vuốt sống lưng cậu nặng nề trấn an:

“Tiêu Dật, không sao cả, không sao cả”

Tiêu Dật trong đầu toàn là mấy lời nói của bà nội Trình và Thẩm Đào, mồ hôi trên người bắt đầu toát ra, cậu run rẩy gấp gáp đưa tay ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt.

...

Buổi sáng ngày hôm sau Tiêu Dật thức dậy đã thấy bên giường trống không, bình thường khi Trình Kiệt rời giường Tiêu Dật sẽ biết, nhưng hôm qua có lẽ là cậu quá mệt mỏi cho nên hôm nay mới ngủ không biết gì như thế này. Nhìn đến trên đồng hồ mới có hơn 8 giờ một chút thôi, Trình Kiệt hẳn là mới rời đi khoảng mười phút. Tiêu Dật thở dài một hơi bước xuống giường đi vào trong phòng tắm, từ trong tấm gương trước mặt phản chiếu lại dấu vết hoan ái trên cổ, rất nhiều vết lưu lại ở nơi đó, nếu như cậu mặc một chiếc áo cao cổ mới có thể che đi hết được... ngày hôm qua Trình Kiệt và cậu vẫn không có làm...

Trình Kiệt đánh răng rửa mặt, trên người vẫn là chiếc hoodie hồng nhạt, phía dưới chỉ mặc duy nhất một chiếc quần lót tam giác, cậu cúi đầu nhìn đến bên đùi non của mình có một vết trắng khả nghi, Tiêu Dật vốn là định đi tắm nhưng bên ngoài lúc này lại có tiếng chuông. Tiêu Dật nhú mào

không biết giờ này rồi còn có ai đến, cậu nhanh chóng vớ đại một chiếc quần dài mặc lên người rồi vội vàng bước ra mở cửa.

Tiêu Dật bộ dáng ở nhà có điểm tùy tiện, đầu tóc vừa mới rời giường vẫn còn chưa kịp chải, tuy rằng lời thôi không chịu được nhưng nhìn sao vẫn thấy vô cùng đáng yêu, đặc biệt là dấu hôn ẩn hiện chói mắt trên cần cổ kia sẽ làm cho người ta nảy sinh tà tâm.

“Là ai vậy?”

Tiêu Dật mở cửa, lời vừa nói xong liền im bật, cậu ngây người mất ba giây rồi lấy lại tinh thần muốn đóng cánh cửa kia lại, nhưng mà người đàn ông phía trước kia phản ứng rất nhanh, hơn nữa sức lực kinh người càng làm cho cậu không có cách nào phản kháng, cứ như thế người đàn ông kia bước được vào nhà đóng cánh cửa lại.

“Không chào đón tôi sao?”

Tiêu Dật cảnh giác đứng giữ khoảng cách với Thẩm Đào, không biết là do ảo giác hay cậu quá mức nhạy cảm mà trong không khí lan tràn mùi hương nguy hiểm. Thẩm Đào duy trì nét cười nhẹ giả dối trên gương mặt, trong ánh mắt kia rõ ràng là đang nhìn thẳng về phía cần cổ cậu, Tiêu Dật giật mình vội vã đưa tay kéo áo cao lên một chút muốn che giấu vết hôn kia nhưng vô ích. Sau đó cậu liền nhận ra một điều rất nực cười ở đây, nhà này là nhà của Trình Kiệt và cậu, cậu vốn là có quyền đuổi người mình không thích rời đi, nghĩ vậy Tiêu Dật liền bước qua Thẩm Đào ý muốn mở cánh cửa kia ra nhưng bất ngờ eo nhỏ bị một lực đạo rất mạnh ôm chặt lấy, Thẩm Đào ghé sát môi vào tai Tiêu Dật, hắt hửi một hơi thật sâu rồi lên giọng châm chọc:

“Vừa rời giường sao? Vẫn còn mùi vị đó...”

Tiêu Dật chẳng hiểu sao mình luôn bị Thẩm Đào động tay động chân, cậu và hẳn rõ ràng đều là đàn ông, sức lực của cậu tuy không phải nhỏ

nhưng chẳng thể nào đẩy được hắn ra khỏi, Thẩm Đào rất biết cách khóa chặt người khác vào trong lòng, tuy không phải là dạng siết chặt chiếm hữu như Trình Kiệt nhưng lại vô cùng có lực mà tạo ra một khoảng trống vừa đủ:

“Anh muốn gì? Anh có thể nào đừng xuất hiện trước mặt tôi có được không?”

Người trong lòng không ngừng giãy giụa làm lộ ra thật nhiều dấu hôn trên cổ, Thẩm Đào âm trầm nhìn xuống chỗ đó, yết hầu bất giác trơn trượt chuyển động, Tiêu Dật nghe thấy được tiếng nước miếng chạy qua yết hầu của hắn liền càng dùng sức muốn thoát khỏi vòng tay hắn hơn. Thẩm Đào bất ngờ nhắc bổng Tiêu Dật đặt ở trên vai, cậu hoảng hốt không ngừng dùng tay chân đâm vào người hắn. Thẩm Đào đi đến phía sofa quăng mạnh cậu xuống đó, Tiêu Dật choáng váng đầu óc vẫn còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì trên người đã bị một sức nặng đè lấy, một bàn tay lạnh buốt luồn vào trong áo của cậu sờ soạng khắp người:

“Tránh ra, mau tránh ra...”

Tiêu Dật bắt đầu hoảng loạn, cậu sợ hãi Trình Kiệt sẽ hiểu nhầm cậu mất. Tiêu Dật không ngừng dùng tay chân đâm đá vào người của Thẩm Đào, cả người cậu run rẩy, nước mắt rất nhanh chảy ra, cậu muốn la hét thật lớn nhưng cổ họng chẳng hiểu sao lại nghẹn lại giống như là bị ai đó bóp nghẹt vậy.

“Để tôi xem xem rốt cuộc còn có chỗ nào có dấu nữa”

Thẩm Đào đưa tay xuống phía dưới quần của Tiêu Dật muốn kéo xuống, cậu hoảng loạn nắm chặt lấy tay hắn muốn ngăn cản...

Trình Kiệt hôm nay đưa Tiêu Kỳ Mặc đến trường rồi liền nhớ ra mình để quên tập tài liệu quan trọng ở nhà, hắn gọi điện cho Tiêu Dật nhưng không có ai bắt máy liền nghĩ rằng hồ ly nhỏ nhà hắn vẫn còn đang ngủ, thế cho

nên Trình Kiệt liền quyết định vòng xe trở về nhà. Thật ra đến buổi chiều mới có cuộc họp cần tập tài liệu kia nhưng mà Trình Kiệt đột nhiên rất nhớ Tiêu Dật của hắn, vừa hay có cái cơ này liền muốn quay về, nếu như cậu tỉnh dậy rồi liền ôm cậu đến công ty làm việc luôn, hắn chính là muốn nhìn thấy Tiêu Dật thôi, chỉ không nhìn thấy cậu liền sẽ không thể nào tập trung làm được cái gì.

Khi Trình Kiệt về nhà liền thấy cảnh Thẩm Đào đang cố muốn không chế Tiêu Dật, nụ cười trên môi của hắn liền cứng lại ngay lập tức lao tới tóm lấy cổ áo của Thẩm Đào kéo ra thật mạnh, sức lực của Trình Kiệt cực kỳ lớn làm cho Tiêu Dật cũng suýt chút nữa bị Thẩm Đào kéo theo. Tiêu Dật vừa nhìn thấy Trình Kiệt liền hoảng sợ, cậu vội vã ôm lấy eo hắn liền miệng giải thích:

“Không phải đâu Trình Kiệt... không giống như anh nghĩ đâu... em thật sự không có”

Tiêu Dật nức nở ôm rất chặt Trình Kiệt, cậu chỉ sợ hắn lại hiểu lầm mất thôi. Trình Kiệt đang dùng sức muốn kéo Tiêu Dật ra để lao vào đánh Thẩm Đào, nhưng mà Tiêu Dật lại tưởng rằng Trình Kiệt không cần mình nữa thế cho nên càng run rẩy kích động hơn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt”

Thẩm Đào từ trên mặt đất đứng dậy, hắn ngày hôm nay tìm đến tận nơi này chính là do hắn quá nóng nảy, bình thường cho dù có gặp bất cứ việc gì hắn cũng sẽ không quá mức manh động, có điều ngày hôm qua đứng ở bên căn nhà đối diện nhìn thấy cảnh kia, hắn thật sự là rất không vui, trong lòng hắn liền nổi lên đợt sóng muốn phá hủy, hắn muốn phá hủy Tiêu Dật, không biết có phải là vì Trình Kiệt hay là vì hắn đang ghen tức, không thể chấp nhận được Tiêu Dật cùng bất cứ một người nào khác thân mật.

Thẩm Đào không chế tâm trạng cùng nét mặt khá tốt, hắn vừa đứng dậy cũng không vội rời đi mà liếc nhìn về phía Trình Kiệt nhếch môi nở một nụ cười nhẹ như ngày thường:

“Trình Kiệt, em ấy cực kỳ mềm mại, mày thế nhưng lại làm hỏng việc tốt của tao nữa”

Trình Kiệt gầm lên một tiếng, hắn đẩy mạnh Tiêu Dật ra rồi lao về phía Thẩm Đào túm lấy cổ áo của hắn ta:

“Khốn nạn”

Cú đấm vừa rơi xuống gần sát mặt của Thẩm Đào liền bị hắn ta đưa tay chặn lại được, Trình Kiệt cũng không phải là dạng không biết một chút chiêu thức phòng thân nào, hắn nhanh tay buông cổ áo của Thẩm Đào ra dùng tay kia đấm vào miệng hắn ta. Thẩm Đào bị đánh rướm máu bên khóe miệng, nụ cười giả tạo trên môi cuối cùng cũng không thể duy trì được nữa, đôi mắt hắn ta trầm xuống, trực tiếp đưa tay đánh trả lại Trình Kiệt, Lần trước Thẩm Đào bị Trình Kiệt đánh gãy xương phải nằm viện một thời gian là do hắn ta bị Trình Kiệt tấn công bất ngờ từ phía sau, nếu như hai người hiện tại chân chính đối mặt hắn ta nghĩ mình cũng không phải sẽ thua Trình Kiệt.

Trình Kiệt đánh Thẩm Đào ngã vào bức tường phía sau, Thẩm Đào không chịu kém cạnh đẩy hắn ngã vào bàn kính phía trước, Tiêu Dật hốt hoảng muốn lao vào can ngăn nhưng không được chỉ còn biết đứng ở bên cạnh hét lớn nhưng vô ích:

“Đủ rồi... dừng lại đi... đủ rồi... Trình Kiệt...”

Đánh qua đánh lại thương tích đầy mình, áo của hai người đàn ông kia đều ướt đầm mồ hôi cùng máu đỏ thẫm, gương mặt cũng biến dạng thâm tím. Tiêu Dật chạy ra khỏi nhà tìm bảo an khu vực giúp đỡ, ba bảo an cùng

Tiêu Dật lao vào ngăn cản mới có thể tách được Trình Kiệt và Thẩm Đào khỏi nhau.

Trên trán của Trình Kiệt chảy máu, đường máu kia lăn dài xuống dưới cằm hăn, Tiêu Dật không biết chính xác vết máu đó ở chỗ nào chảy ra, cậu chỉ còn biết luống cuống tay chân đứng ở một bên khóc đến đáng thương:

“Trình Kiệt, em đưa anh đến bệnh viện”

Thẩm Đào bị thương cũng không hề nhẹ, Trình Kiệt bị thương bao nhiêu chỗ hăn ta cũng đồng dạng bị thương bấy nhiêu, đáng tiếc người nào đó từ đầu đến cuối đều chỉ dành sự quan tâm cho Trình Kiệt, ngay cả một cái liếc nhìn chán ghét căm hận cũng không dành cho hăn ta.

Tiêu Dật chạy vào trong phòng ngủ tìm điện thoại:

“Em gọi điện... em gọi điện, đợi em”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 162: Thiệp Cưới

Xe cấp cứu chỉ mất 5 phút để tới nơi, nhân viên hỗ trợ nhanh chóng đưa Trình Kiệt và Thẩm Đào vào trong xe, hai chiếc giường đơn được đặt song song ở phía sau xe, Tiêu Dật ngồi bên cạnh Trình Kiệt nắm lấy bàn tay hắn, cậu không dám làm loạn cái gì cả chỉ nóng ruột nhìn theo bác sĩ liên tục từ trong hộp thuốc lấy bông băng cầm máu cho hắn.

Trình Kiệt vừa mới rời bị Thẩm Đào liên tiếp lấy ghế đập vào người ba lần, sức lực của Thẩm Đào mỗi lần hạ xuống liền giống như một lòng muốn lấy mạng Trình Kiệt vậy, tuy rằng đầu óc của hắn hiện tại đang quay cuồng mơ hồ muốn ngủ một giấc, nhưng mắt thấy Tiêu Dật của hắn lo lắng khóc đến đáng thương như vậy hắn cuối cùng đành phải gắng gượng một chút khẽ mỉm cười nhẹ giọng:

“Tiêu Dật, anh không sao, em đừng khóc”

Đúng lúc này trong xe truyền tới một tiếng hét lớn tê tâm liệt phế, bác sĩ phía bên kia đang giúp Thẩm Đào cố định lại chân phải bị gãy, lần trước cũng là do Trình Kiệt đánh gãy chân hắn, lần này vết thương mới chỉ vừa ổn định lại thôi cho nên chân phải không thể chịu được va chạm quá mạnh mẽ. Tiêu Dật theo phản xạ muốn quay lại phía sau nhìn thì cảm nhận được bàn tay của cậu bị nắm chặt lại một chút, cậu lập tức nhìn về phía Trình Kiệt lo lắng hỏi:

“Trình Kiệt, anh đau ở chỗ nào sao?”

Trình Kiệt ánh mắt âm trầm, hình ảnh buổi sáng ngày hôm nay vẫn chưa thể nào thoát ra khỏi đầu óc của hắn được, tuy rằng hắn biết Thẩm Đào là người gây ra mọi chuyện nhưng hắn không thể nào thoải mái khi biết được Tiêu Dật của hắn bị người khác suýt chút nữa ăn mất:

“Không được nhìn, không cho phép nhìn”

Câu nói bá đạo này của Trình Kiệt khiến cho bác sĩ bên cạnh hắn cũng ngây người ra một chút nhìn về phía hai người, trong ánh mắt kia rõ ràng hiện lên tia bất ngờ, Tiêu Dật biết có người đang nghe hai bọn họ nói chuyện nhưng bây giờ cậu chẳng muốn bận tâm cái gì cả, bởi vì cậu biết nếu như Trình Kiệt càng dùng sức thì máu sẽ càng chảy ra nhiều hơn:

“Được, Trình Kiệt, anh đừng dùng sức sẽ ảnh hưởng đến vết thương mất”

Trình Kiệt bất tỉnh trên đường tới bệnh viện, Thẩm Đào ngược lại không thể nào nhắm mắt được, bác sĩ giúp hắn cố định xương ở dưới chân, cơn đau kia giống như là trải qua một hồi sinh tử. Thẩm Đào phát hiện ra Trình Kiệt thể nhưng lại bất tỉnh trước mình, gương mặt của hắn vốn dĩ tái nhợt lúc này liền hiện lên một nụ cười thỏa mãn, hắn khàn giọng nói:

“Tiểu Yếu Điểm, hắn ta so với tôi yếu đuối hơn nhiều”

Tiêu Dật im lặng, cậu hiện tại không muốn bị bất cứ lời nào của Thẩm Đào làm cho phải mất tập trung nữa, cả một quá trình đều coi Thẩm Đào không hề tồn tại.

Bà nội Trình biết chuyện Trình Kiệt đánh nhau với người ta đến mức phải nhập viện, lúc bà nội Trình đến bệnh viện Trình Kiệt vẫn còn hôn mê đang truyền nước, Tiêu Dật đang ở trong phòng bệnh chăm sóc hắn. Tiêu Dật không nghĩ tới nhanh như vậy bà nội Trình đã tìm được đến tận đây, mọi chuyện chỉ mới xảy ra được cách đây gần hai tiếng mà thôi.

“Bà...”

Bà nội Trình rất lạnh nhạt nhìn lướt qua Trình Kiệt một chút rồi hướng ánh mắt không quá thân thiện nhìn sang Tiêu Dật:

“A Kiệt tại sao lại như vậy?”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc, cậu cũng không thể nói rằng Trình Kiệt vì chuyện kia mà đánh nhau được:

“Anh ấy...”

Tiêu Dật không biết phải trả lời sao cả, có lẽ bà nội Trình cũng không muốn biết nguyên nhân vì thế mới cắt ngang lời nói của Tiêu Dật ngay lập tức:

“Chuyện mà lần trước tôi nói với cậu, cậu đã suy nghĩ kỹ hay chưa?”

Tiêu Dật rất bất ngờ, cậu nhìn về phía bà nội Trình đánh giá, cậu không thể nào nhìn ra được một chút lo lắng nào từ phía bà nội Trình cả, trước vào có lẽ chỉ là hỏi Trình Kiệt cho có lệ mà thôi:

“Cháu lần đó cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu như bà lo lắng vì chuyện Trình Kiệt sẽ chuyển cổ phần Trình thị cho cháu, cháu cũng đã nói rõ với Trình Kiệt rằng anh ấy không cần làm như vậy”

Bà nội Trình nhàn nhạt đáp:

“Nhà tôi cũng chỉ có một đứa cháu trai này, có phải cậu muốn làm cho nhà họ Trình tuyệt hậu hay không?”

Lời này của bà nội Trình khiến cho Tiêu Dật ngay lập tức cứng miệng, cậu quả thật không biết sẽ giải quyết chuyện đó như thế nào. Tiếng chuông điện thoại cắt ngang sự trầm mặc trong phòng bệnh vip, là điện thoại của bà

nội Trình, bà nội Trình nghe điện thoại một chút rồi rời đi luôn, Tiêu Dật nghĩ có lẽ bà nội Trình có việc quan trọng hơn nên rời đi rất nhanh.

Tiêu Dật tiễn bà nội Trình ra khỏi phòng bệnh, gương mặt của cậu mệt mỏi hao gầy, Trình Kiệt bị bệnh rồi bây giờ chỉ có một mình cậu phải đối mặt với mọi thứ mà thôi. Khi Tiêu Dật quay trở lại phòng bệnh, cậu phát hiện Trình Kiệt đang mở mắt nhìn về phía cậu, cậu mở lớn hai mắt nhanh chóng bước về phía hăn gấp gáp hỏi han:

“Trình Kiệt, anh có đau ở chỗ nào không?”

Trình Kiệt nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật, hăn thẽ nhưng lại nói một câu như thế này với cậu:

“Anh cho dù sau này không có con nối dõi cũng không thể không có em được”

Tiêu Dật ngây người, hóa ra là Trình Kiệt đã nghe thấy chuyện vừa mới rồi rồi. Tiêu Dật rất cảm động, cảm động đến mức rơi nước mắt, tuy rằng đời người không có cái gì là tồn tại vĩnh viễn được, tuy rằng lời nói của Trình Kiệt không có cái gì mang ra để chắc chắn rằng mọi chuyện sau này sẽ như hăn nói, nhưng mà Tiêu Dật lại tình nguyện tin tưởng, tình nguyện tin vào lời nói đó của Trình Kiệt. Giọt nước mắt chảy xuống gò má, rơi vào mu bàn tay của Trình Kiệt, Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Khi con cũng là con của anh mà, là con của chúng ta”

Trình Kiệt đưa tay lên phía trước, Tiêu Dật hiểu ý hơi cúi người xuống một chút, ngón tay thon dài của Trình Kiệt chậm rãi lau đi giọt nước mắt trên gương mặt cậu:

“Tiêu Dật, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật mỉm cười, kết quả vẫn là không thể cố gắng mỉm cười được nữa, cậu nước nở cúi người ôm lấy Trình Kiệt:

“Xin lỗi Trình Kiệt... em xin lỗi Trình Kiệt”

Trình Kiệt vòng tay ôm lại Tiêu Dật:

“Tại sao phải xin lỗi?”

Tiêu Dật khóc đến ướt đầm một mảng áo bệnh nhân của Trình Kiệt:

“Xin lỗi vì tất cả... xin lỗi Trình Kiệt”

Phòng bệnh của Thẩm Đào được xếp cạnh phòng bệnh của Trình Kiệt, Thẩm Đào so với Trình Kiệt bị thương nặng hơn, lý do bởi vết thương ở chân mới lần trước chỉ kịp lành lại, bây giờ lại tiếp diễn va chạm cho nên phải bó bột một thời gian. Lần đó Tiêu Dật đi mua đồ ăn cho Trình Kiệt, lúc đi ngang qua phòng hẳn liền thấy Lâm Chí Huyền ở bên trong, Tiêu Dật lúc đầu còn tưởng là mình nhìn lầm còn đứng lại để xác định, kết quả chắc chắn rằng cậu không nhìn nhầm. Tiêu Dật vốn định mang chuyện này nói cho Trình Kiệt biết, nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì để nói cả, không biết chừng sẽ khiến cho Trình Kiệt sinh hiểu lầm thì không hay.

Trình Kiệt nằm viện ba ngày thì cán bộ cấp cao ở Trình thị cũng đến thăm, Tiêu Dật mất cả một ngày bận rộn thu xếp quà cáp vào một chỗ, buổi tối liền ngồi ở trên ghế gọt hoa qua nói chuyện với hẳn thế này:

“Trình Kiệt, làm tổng giám đốc thật là tốt, ồm một cái liền có nhân viên đến thăm, số quà này tính ra cũng bằng tiền viện phí của anh rồi”

Trình Kiệt cười cười, hẳn vốn là không cần ai phải đến thăm hẳn cả, hẳn chỉ muốn mình và Tiêu Dật có không gian riêng mà thôi. Tiêu Dật mang một đĩa táo đã gọt sẵn đến cho Trình Kiệt ăn, ai đó hai tay rõ ràng không bị thương nhưng lại muốn cậu phải phục vụ tận tình hết mức:

“Tiêu Dật, giúp anh ăn táo đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, cậu chọn một miếng táo đưa tới trước miệng hắn:

“Tay của anh cũng đâu có bị đau đâu”

Trình Kiệt đáp lại:

“Nhưng anh là vì ai mà phải nằm ở trong này đây? Em phải đối xử thật tốt với anh!”

Tiêu Dật nhỏ giọng nói một câu thế này:

“Cả ngày chỉ nằm bẹp ở trên giường, tay rõ ràng không có sao nhưng lại không muốn cử động... anh cứ như vậy thì chúng ta sao có thể làm được cái kia chứ...”

Trình Kiệt nghe Tiêu Dật nói vậy hai mắt liền sáng lên, cái kia trong lời nói của Tiêu Dật làm sao mà hắn không hiểu cho được, huống hồ hắn ngày nhớ đêm mong chính là cái đó. Trình Kiệt vội vã ngồi dậy, thật ra sức khỏe của hắn cũng đã hồi phục khá rồi, ngoài vết thương ở trên đầu cần lưu ý thì tay chân đều có thể cử động linh hoạt:

“Tiêu Dật em nói sao? Anh thấy cả người mình bây giờ dư thừa sức mạnh!”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, người đàn ông này đúng là nên khinh bỉ, thế nhưng mặt lại dày như thế còn không biết xấu hổ nói ra câu kia:

“Như vậy hai ngày nữa là đến ngày chúng ta đi Nhật Bản rồi, anh có ổn hay không?”

Trình Kiệt hả một tiếng, thì ra là hồ ly nhỏ nhà hắn nhắc đến chuyện này, Trình Kiệt giống như một quả bóng xì hơi nằm lại xuống giường im lặng

không nói. Tiêu Dật thấy thế thì buồn cười, cậu để đĩa táo xuống bàn, cúi đầu hôn vào má của hắn:

“Anh đó, đã bao nhiêu tuổi rồi”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Em cũng biết độ tuổi này của anh chính là thời kỳ sung sức nhất mà, em lại hết lần này đến lần khác lãng sang chuyện khác”

Tiêu Dật hơi hơi đỏ mặt, tuy rằng cậu đã gần ba mươi nhưng khi nói đến chuyện này vẫn không thể nào giống như ai kia gương mặt không đỏ đăm đạo chuyện đó được:

“Cũng không phải lãng tránh được mãi mà, em có nói rằng... không được đâu, nhưng mà anh phải khỏe lại thật nhanh chuyện kia mới có thể nói”

Tiêu Dật cực kỳ ngọt ngào, không biết người khác có cảm thấy như vậy hay không nhưng Trình Kiệt thật sự cảm thấy như thế, hắn cảm thấy Tiêu Dật của hắn vừa ngọt ngào vừa mềm mại, nắm trong tay chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm cậu bị đau. Trình Kiệt cầm lấy bàn tay của Tiêu Dật hôn vào cổ tay cậu:

“Tiêu Dật, như vậy lần tới em nhất định không được né tránh anh nữa”

Tiêu Dật trái tim đập rộn ràng giống như một nam sinh mới đàm chuyện yêu đương lần đầu tiên, cậu phát hiện ra lúc trước mình không có hay bị Trình Kiệt làm cho xấu hổ như thế, không biết tại sao bây giờ lúc nào cũng đỏ mặt. Trình Kiệt nhận được cái gật đầu của người yêu liền hận không thể ngay bây giờ đè Tiêu Dật xuống dưới giường, nếu như không phải Tống Ngộ Phàm đột nhiên mở cửa bước vào thì Tiêu Dật khẳng định sẽ không thoát được hôm nay.

“A Kiệt, đánh nhau đến thành như vậy sao?”

Tống Ngộ Phàm mới đi công tác về liền đến thăm Trình Kiệt, vốn tưởng rằng người bạn kia của mình sẽ rất chào đón nhưng nghênh đón cậu lại là ánh mắt đăm đăm sát khí kia. Tống Ngộ Phàm quan sát sắc mặt của Tiêu Dật liền biết được lý do tại sao Trình Kiệt lại như thế, cậu ta cười ha ha nhân tiện trêu chọc Tiêu Dật một chút:

“Sao thế Tiêu Dật, nhiệt độ trong phòng nóng lắm hả?”

Tiêu Dật đứng dậy nhường chỗ cho Tống Ngộ Phàm, thật ra thì cậu muốn tránh mặt một chút bởi vì cậu cảm nhận được độ nóng đang lan rộng trên gương mặt mình:

“Anh ngồi đi, tôi đi gọt vài trái táo”

Tống Ngộ Phàm cười cười gật đầu, Trình Kiệt âm trầm hạ giọng nhắc nhở Tống Ngộ Phàm:

“Đừng trêu chọc em ấy”

Trình Kiệt nói rất bé nhưng Tiêu Dật vẫn có thể nghe thấy được, Tống Ngộ Phàm cười ha ha:

“Tôi có nói cái gì sao, được rồi ngày hôm nay tới ngoài xem cậu có bị đánh thành đầu heo hay không còn có việc nữa chính là muốn đưa cho cậu thứ này”

Tiêu Dật mang táo ra vừa vặn nhìn thấy thứ mà Tống Ngộ Phàm đưa cho Trình Kiệt, vừa nhìn qua liền có thể đoán được đó là thiệp mời cưới. Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút:

“Anh sắp cưới sao?”

Tống Ngộ Phàm không giấu được nụ cười hạnh phúc:

“Đúng vậy, cậu cũng nhất định phải đến nhé”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười:

“Đương nhiên rồi, tôi sẽ đến”

Tống Ngộ Phàm mới chỉ ngồi nói chuyện được một lúc thôi đã nhận được điện thoại của vị kia nhà hắc, Tiêu Dật nhận ra được nét hạnh phúc trong đôi mắt của cậu ta, tâm trạng cũng chẳng hiểu sao nâng cao một chút.

“Được rồi, tôi phải về trước đây, nếu không vị kia nhà tôi khẳng định sẽ tức giận”

Tiêu Dật tiễn Tống Ngộ Phàm ra khỏi phòng bệnh, cậu cầm lấy tấm thiệp cưới màu trắng trên bàn lật mở ra xem thử, trong thiệp cưới còn đặc biệt in hình ảnh của hai người, có điều Tiêu Dật vừa nhìn lại giật mình bởi vì hình chụp kia lại là hai người đàn ông. Người đàn ông kia là một người ngoại quốc nhưng dáng người lại rất nhỏ gầy, tên của anh ta là Vincent. Tiêu Dật bất ngờ đưa tấm thiệp cưới kia cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, anh nhìn thiệp cưới này đi”

Trình Kiệt không bị bất ngờ, hắc chỉ thờ ơ liếc nhìn qua một cái mà thôi. Vincent này chính là đối tác lần trước với công ty của hắc, Tống Ngộ Phàm lại nghiễm nhiên là người làm việc trực tiếp với cậu ta, cuối cùng liền bị cậu ta thu phục như thế này đây. Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt có gì bất ngờ cả liền hiểu rằng hắc có lẽ đã biết từ trước rồi, cậu thu tấm thiệp cưới kia lại cúi đầu đọc thật là cẩn thận, từ thời gian cho đến địa điểm, ngay cả chất liệu giấy cùng hình ảnh cũng xem qua rất kỹ... Tiêu Dật cũng muốn kết hôn rồi.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật cười đến ngốc liền biết ai đó đang mơ mộng, hắc lên tiếng hỏi Tiêu Dật:

“Là ngày mấy thế?”

Tiêu Dật vẫn cúi đầu xem xét tấm thiệp cưới kia:

“Là ngày hai mươi sáu, hôm nay là hai mươi một rồi còn năm ngày nữa thôi”

Trình Kiệt vẫn không thể lấy lại được sự chú ý từ Tiêu Dật, hăn nhanh tay giật lấy thiệp mời cưới kia vứt sang một bên, Tiêu Dật ngay lập tức nhíu mày khó hiểu. Trình Kiệt nhìn cậu hỏi:

“Tiêu Dật cũng thích làm đám cưới sao?”

Tiêu Dật từng làm đám cưới một lần rồi, là với Thẩm Tiểu Thúy, khi đó cậu ngay cả đi thử bộ vest cưới cũng không có tâm trạng chứ đừng nói là quan tâm đến việc chọn ngày đẹp, địa điểm diễn ra hợp lý. Trong ấn tượng của Tiêu Dật chỉ nhớ rằng Thẩm Tiểu Thúy lúc ấy mặc một bộ váy cưới màu trắng, còn cậu mặc một bộ vest màu đen, hai người còn quên mất việc lấy ảnh cưới khiến cho nhân viên ở tiệm đó còn phải thúc giục rất nhiều lần thì cậu mới chịu đi lấy. Tiêu Dật đáng lý ra phải không hào hứng với đám cưới cho lắm vì dù sao cậu cũng cưới một lần rồi, nhưng bây giờ Trình Kiệt đột nhiên hỏi câu này trái tim cậu lại nhộn nhịp hết cả lên, ngoài miệng thì lại tỏ vẻ chán ghét đáp:

“Làm gì có, tốn nhiều thời gian còn phiền phức nữa”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Anh cũng nghĩ vậy”

Tiêu Dật ngay lập tức nghiêm mặt nhìn Trình Kiệt giận dữ, cậu đứng dậy cầm lấy đĩa táo bỏ vào trong tủ lạnh cất đi. Trình Kiệt cưới cũng được, không cưới cũng được, chỉ cần Tiêu Dật của hăn vui vẻ hăn cái gì cũng cảm thấy được hết. Vốn chỉ là trêu chọc Tiêu Dật một chút thôi không nghĩ nhận

được biểu hiện hờn dỗi kia của cậu, Trình Kiệt ngay lập tức lên tiếng lấy lòng:

“Nhưng mà anh thật sự muốn nhìn thấy Tiểu Dật của anh mặc lễ phục, hay là chúng ta cũng chọn một ngày tốt kết hôn đi”

Tiểu Dật ngay lập tức dừng lại động tác, bởi vì hiện tại cậu vẫn đứng quay lưng lại với Trình Kiệt cho nên hẳn không thể nhìn thấy được nụ cười vui sướng của ai kia:

“Không thêm, anh chẳng phải chê phiền phức với tốn thời gian hay sao”

Trình Kiệt đợi Tiểu Dật đi về phía mình, hẳn kéo cậu ngồi lên giường, vòng tay ôm lấy eo của cậu dịu dàng đáp:

“Nếu như là Tiểu Dật thì cho dù có phiền phức hay là tốn thời gian cả đời anh cũng tình nguyện cả”

Tiểu Dật ở trong lồng ngực Trình Kiệt cười tươi như hoa nở rộ, cậu thật sự là rất thích cùng Trình Kiệt tay trong tay tiến vào lễ đường:

“Thế thì... thiệp cưới của chúng ta sau này màu đỏ có được không?”

Trình Kiệt cười ha ha hưởng thụ sự hạnh phúc:

“Được, thiệp cưới sẽ là màu đỏ”

Tiểu Dật lại chậm rãi nói tiếp:

“Lễ đường màu xanh tím nhé”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống mái tóc của Tiểu Dật:

“Ừ”

Tiêu Dật đang lên kế hoạch cho đám cưới của mình, cậu chính là thật sự muốn kết hôn với Trình Kiệt lắm rồi.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 163: Giường Bệnh Rung Chuyển

Hai ngày sau đó, Trình Kiệt vẫn chưa chịu xuất viện, Tiêu Dật không biết tại sao Trình Kiệt không chịu rời khỏi bệnh viện này, cậu rõ ràng là thấy hần chẳng còn vấn đề gì nữa cả, nhưng mỗi lần hỏi hần thì hần lại nói phải ở lại để bác sĩ theo dõi. Lý do mà Trình Kiệt muốn ở mãi trong bệnh viện chính là hần muốn có không gian riêng ở một chỗ với Tiêu Dật mà không ai làm phiền. Ngoại trừ những lúc Tiêu Dật đưa đón Tiêu Kỳ Mặc đi học thì lúc nào cậu cũng đều ở trong tầm mắt của hần, mỗi tối còn được thoải mái xoa xoa nắn nắn chỗ kia một chút mà không bị đẩy ra, nếu như Tiêu Dật đẩy hần ra hần liệu kêu đau, Tiêu Dật của hần khi đó sẽ lại mềm nhũn mà không phản kháng hần.

Bây giờ là thời điểm Tiêu Dật đưa Tiêu Kỳ Mặc đến trường, bởi vì không muốn để cho Tiêu Kỳ Mặc nghĩ rằng mình bỏ quên nó cho nên Tiêu Dật luôn cố gắng đưa nó đi học rồi đón nó về, sau đó liền để nó ở nhà nhờ người giúp việc trông giúp. Tiêu Kỳ Mặc lúc đầu rất nhớ Tiêu Dật, mỗi buổi tối đều phải gọi điện nhìn thấy mặt ba mình mới chịu, nhưng mà khi nghe Tiêu Dật nói Trình Kiệt đang bị bệnh cho nên không thể về được, Tiêu Kỳ Mặc lúc ấy mới chịu ngoan ngoãn không đòi Tiêu Dật nữa.

Lâm Chí Huyền thời gian gần đây phát triển rất ổn, Trình Kiệt cũng làm theo lời hứa giúp cậu ta bước đầu, tuy rằng vai nam chính vẫn chưa thể có được nhưng vai nam thứ chính của vài bộ phim nổi tiếng đều có thể được nhận vai. Ngày hôm ấy Lâm Chí Huyền đến thăm Trình Kiệt đúng vào lúc

Tiêu Dật đưa Tiêu Kỳ Mặc đi học, cậu ta kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh thấy sao rồi?”

Trình Kiệt nhú mào, hẳn không thích Lâm Chí Huyền xuất hiện ở đây:

“Cậu tới đây làm gì?”

Lâm Chí Huyền nhàn nhạt đáp:

“Em đang quay phim gần đây, nhân tiện ghé qua xem anh một chút”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Tôi không sao, cậu về đi”

Lâm Chí Huyền nhìn quanh phòng bệnh một hồi:

“Anh ta không ở đây chăm sóc anh sao?”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Lâm Chí Huyền không nói, Lâm Chí Huyền thở dài:

“Anh thật sự chán ghét em lắm sao, dù sao chúng ta trước đây cũng coi như là...”

Trình Kiệt nhanh chóng cắt ngang lời của Lâm Chí Huyền:

“Cậu hẳn là cũng biết quan hệ của chúng ta trước đây thật sự là thế nào”

Lâm Chí Huyền cười khố:

“Đúng vậy, anh chỉ là lợi dụng em mà thôi”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Cậu cuối cùng cũng chịu nhìn nhận sự thật này rồi sao”

Lâm Chí Huyền từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động của mình:

“Em đến chỉ là muốn cho anh xem cái này mà thôi”

Trình Kiệt nhìn xuống màn hình di động của Lâm Chí Huyền, trong đó là đoạn ghi hình không có tiếng chỉ có hình ảnh mà thôi, bối cảnh là trong phòng vệ sinh của một nhà hàng, Tiêu Dật đứng ở đó để im cho Thẩm Đào chỉnh lại cổ áo mà không có bất cứ phản kháng nào, đoạn video này cực kỳ ngắn chỉ diễn ra trong khoảng sáu bảy giây mà thôi, rất khó có thể hiểu hết được toàn bộ mọi chuyện nhưng Trình Kiệt lúc này đôi mắt rõ ràng lại hiện lên tơ máu vô cùng đáng sợ. Lâm Chí Huyền ở bên cạnh đưa tay chạm vào mái tóc của Trình Kiệt nhẹ giọng nói:

“Anh ta không phải chuyện gì cũng nói cho anh biết đúng không...”

Đúng lúc này ở phía sau lưng của Lâm Chí Huyền liền bất ngờ bị một lực đạo mạnh mẽ túm lấy cổ áo kéo ngược về phía sau, kể đó là tiếng nói mất bình tĩnh của Tiêu Dật:

“Làm cái gì thế?”

Tiêu Dật vừa trở về phòng bệnh liền nhìn thấy Lâm Chí Huyền đang làm ra hành động rất thân mật với Trình Kiệt, cậu không cần biết cậu ta muốn làm cái gì, không cần phải cẩn thận xem xét mọi chuyện đã không kiềm chế được mà ngay lập tức dùng sức túm lấy cổ áo của Lâm Chí Huyền kéo ra. Lâm Chí Huyền không kịp phòng bị bất ngờ bị kéo mạnh như vậy lưng liền đập vào bức tường phía sau đầu đến nhú mào, Tiêu Dật giống như một con mèo nhỏ bị dẫm trúng đuôi vậy, bây giờ đang xù lông hỏi Lâm Chí Huyền:

“Cậu đến đây làm cái gì?”

Lâm Chí Huyền rất bất ngờ trước bộ dáng này của Tiêu Dật, tuy rằng Lâm Chí Huyền gặp mặt Tiêu Dật không nhiều, nhưng mỗi lần gặp Tiêu Dật đều luôn có dáng vẻ thờ ơ xa cách, chưa khi nào lại kích động như thế. Thật ra Tiêu Dật ngoài việc ghen tuông còn có vấn đề nữa, bởi vì mấy ngày hôm trước cậu chính mắt nhìn thấy Lâm Chí Huyền xuất hiện ở phòng bệnh của Thẩm Đào, dù không thể biết được bọn họ có ý đồ gì hay chỉ đơn thuần là quen biết thông thường thôi nhưng cậu vẫn không thể nào bình tĩnh được.

“Tôi đến thăm Trình Kiệt, nhân tiện cho anh ấy xem một số thứ” Lâm Chí Huyền lúc đầu tức giận nhưng sau đó liền khẽ mỉm cười hòa nhã.

Tiêu Dật xoay đầu nhìn đến Trình Kiệt đang ngồi trên giường bệnh, cậu phát hiện ra trên tay hắn cầm một chiếc điện thoại lạ, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đó là điện thoại của Lâm Chí Huyền. Ngoại trừ Thẩm Đào giữ trong tay tấm ảnh hắn hôn cậu lần đó thì cậu hoàn toàn không có gì phải sợ hãi cả, nhưng mà Trình Kiệt đã biết chuyện này rồi hắn nhất định sẽ không hiểu lầm cậu.

Trình Kiệt ánh mắt chứa đầy tơ máu thẳng tắp nhìn đến phía Tiêu Dật, hắn vẫn là không thể nào khống chế được bản thân khi nhìn thấy Tiêu Dật cùng người khác thân thiết. Tiêu Dật hơi giật mình trước ánh mắt kia của Trình Kiệt, cậu vốn định đưa tay giật lấy điện thoại trên tay của Trình Kiệt thì hắn đã nhanh hơn cậu một bước chậm rãi mang đoạn ghi hình kia mở lên.

Đối với dáng vẻ này của Trình Kiệt, Lâm Chí Huyền chính là vô cùng hài lòng, lại nhìn sang vẻ lúng túng không biết nói cái gì của Tiêu Dật khiến cho cậu ta càng hài lòng hơn. Tiêu Dật biết đoạn ghi hình kia đã bị người ta đụng tay đụng chân, vừa vặn cắt bỏ cảnh phía trước cùng chính im lặng, nếu chỉ nhìn vào sáu bảy giây kia liền rất dễ sinh hiểu lầm:

“Không phải đâu Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đáp mạnh điện thoại xuống dưới sàn nhà, chiếc điện thoại kia ngay tức khắc bị vỡ màn hình, Lâm Chí Huyền cũng không tiếc gì chiếc điện thoại kia cả, một chiếc điện thoại đổi ra cục diện tốt thế này có đáng gì. Tiêu Dật hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, hai mắt ửng đỏ sắp khóc. Trình Kiệt lúc này liền lạnh mặt liếc nhìn sang phía Lâm Chí Huyền quát:

“Cút ra ngoài đi”

Đối với tính khí này của Trình Kiệt, Lâm Chí Huyền lúc trước đã từng chứng kiến một lần rồi, cậu ta rất thức thời mà rời đi, tuy rằng luyến tiếc muốn ở lại xem Tiêu Dật sẽ bị Trình Kiệt xử lý như thế nào cũng không thể làm cách gì khác cả.

Lâm Chí Huyền rời đi, phòng bệnh lại trở về trạng thái trầm mặc ngột ngạt, Tiêu Dật đứng im ở đó không dám bước gần về phía Trình Kiệt, cậu cố gắng không khóc muốn giải thích thật rõ ràng cho Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không nói không rằng bước xuống giường bệnh đi về phía cửa phòng bệnh kia khóa lại, rồi lại nhanh chân bước tới phía Tiêu Dật cúi đầu hôn lấy cần cổ cậu. Tiêu Dật không dám phản kháng, có điều Trình Kiệt lại không giống như trong tưởng tượng của cậu, hẳn hiện tại lại dịu dàng khác thường, tuy rằng những vết müt kia lại rất có lực. Trình Kiệt kéo áo len của Tiêu Dật lên cao, tay còn lại luồn vào trong quần cậu mò xuống giữa bắp đùi sờ soạng vuốt ve. Tiêu Dật không hiểu Trình Kiệt đang suy nghĩ cái gì, cậu rất lo lắng hẳn sẽ hiểu lầm chuyện đoạn ghi hình kia, khóe mắt đỏ hoe long lanh ngấn nước:

“Trình Kiệt, chuyện không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt cắn một ngụm vào cần cổ của Tiêu Dật, khàn giọng hỏi:

“Thế là như thế nào, tại sao em lại có nhiều chuyện giấu giếm anh đến thế, tại sao lại luôn là người khác nói ra mọi chuyện?”

Tiêu Dật luôn cảm thấy mấy chuyện kia không quan trọng, cũng không nhất thiết phải nói cho Trình Kiệt biết, Trình Kiệt rất dễ kích động, có một số chuyện nói ra sẽ làm cho hắn hiểu lầm kích động hơn, mà cậu lại không muốn làm ảnh hưởng đến sức khỏe của hắn:

“Trình Kiệt, em mấy ngày trước nhìn thấy Lâm Chí Huyền ở trong phòng bệnh của Thẩm Đào... hai người bọn họ đều không có chuyện gì tốt đẹp cả”

Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, hắn dùng đầu lưỡi quần lấy trên đầu, lại cố tình dùng hàm răng của mình cắn vào đó một chút, những hành động này rõ ràng là đang khiêu khích Tiêu Dật:

“Bọn họ không tốt đẹp gì, em cũng không tốt với anh”

Tiêu Dật đỏ mắt, nước mắt cũng đã rơi xuống gò má:

“Không phải đâu Trình Kiệt, chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu”

Trình Kiệt bế lấy Tiêu Dật lên trên giường bệnh, nhanh chóng đặt cậu nằm xuống giường rồi đè lên cậu, hắn dùng tay chân mình khóa chặt cả người cậu khiến cho quần áo trên người cậu cứ như thế bị Trình Kiệt từng lớp, từng lớp một cởi ra. Trình Kiệt ánh mắt nóng rực, ngay cả lời nói cũng mang theo hơi thở nóng rực:

“Nếu em bây giờ còn né tránh anh, anh lập tức nghĩ rằng em không tốt với anh!”

Tiêu Dật có cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là ngữ điệu trong giọng nói của Trình Kiệt giống như là đang dụ dỗ cậu, không có một chút gì gọi là tức

giận cả, Tiêu Dật mất vài giây để suy nghĩ qua loa cuối cùng đưa ra một suy nghĩ rằng hẳn bị tâm thần phân liệt cho nên suy nghĩ sẽ hơi thất thường.

Chẳng biết Trình Kiệt chuẩn bị gel bôi trơn từ lúc nào, hẳn lại nhanh tay mở ngăn kéo tủ phía trước lấy ra thứ đó, xem động tác bóp lọ gel kia cậu cảm giác Trình Kiệt dường như đang rất vội vàng, một ít gel còn bị rơi khỏi tay hẳn chảy xuống bắp đùi cậu, cảm giác lạnh lạnh xấu hổ. Tiêu Dật muốn khép chân lại:

“Trình Kiệt”

Nhưng chân của Tiêu Dật vừa mới chỉ cử động mà thôi đã bị Trình Kiệt dùng sức một chút kéo rộng hai chân cậu ra, giây tiếp theo hẳn liền mang thứ gel mát lạnh kia tiến vào trong động nhỏ của cậu:

“Đừng nhiều lời, có phải em cũng giống như Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào hay không”

Tiêu Dật thật lâu không bị chạm vào nơi đó, bây giờ Trình Kiệt vừa đưa ngón tay vào liền hít một ngụm khí lạnh, gương mặt nhỏ nhắn nhú lại cố gắng chịu đau. Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lợi dụng lúc Tiêu Dật còn đang khó khăn hô hấp không thông liền kín đáo nhếch một, một nụ cười tà ác hiện lên trên gương mặt hoàn mỹ của hắn.

Gel bôi trơn cực nhiều, mang theo mùi vị nước biển, bóng loáng cả một vùng mông của Tiêu Dật cùng hai bắp đùi non ở háng cậu. Tiêu Dật nhìn thấy Trình Kiệt đang cố tình muốn bôi gel ra cả những chỗ không cần thiết liền hơi hơi khép chân lại:

“Trình Kiệt... chuyện kia...”

Trình Kiệt làm sao có thể bỏ phí cơ hội này, hẳn muốn nhìn cho nên lại một lần nữa tách rộng hai chân Tiêu Dật ra. Tiêu Dật cảm giác giống như là mình bị Trình Kiệt lừa vậy, bây giờ là ban ngày cho dù trong phòng không

mở đèn cũng sẽ vẫn sáng, cậu rất xấu hổ khi bị Trình Kiệt nhìn chăm chăm như vậy, hơn nữa cả người cậu hiện tại chẳng khác gì một đứa nhỏ sơ sinh không mặc đồ cả. Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật sẽ đổi ý cho nên không kéo dài thời gian làm mấy cái màn dạo đầu thật kỹ càng, một người mấy tháng nay không làm như Tiêu Dật mà nói nếu như đối phương hấp tấp khẳng định là sẽ hỏng bét, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa đưa Tiểu Kiệt Kiệt tiến vào trong chỉ một chút thôi, Tiêu Dật đã đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, phòng bệnh rộng lớn càng thêm vang vọng tiếng la thất thanh của cậu.

“Chát”

Tiêu Dật chuẩn xác in năm đầu ngón tay trên vùng ngực bên phải của Trình Kiệt, cậu vốn là định đánh vào mặt hắn nhưng lại không nỡ cho nên mới chuyển hướng đến ngực, dù sao thì ngực của hắn phi thường rắn chắc cho nên sẽ không quá đau.

Trình Kiệt biết là Tiêu Dật bị đau nhưng hắn vẫn muốn cố chấp mang Tiểu Kiệt Kiệt cắm thật sâu vào bên trong cậu, mới chỉ để ở ngoài như này sẽ rất là nguy hiểm, chưa biết chừng Tiêu Dật sẽ phản kháng không cho hắn làm, cho nên Trình Kiệt mặc kệ Tiêu Dật cứ muốn đưa Tiểu Kiệt Kiệt cắm vào thật sâu trước đã.

Tiêu Dật há miệng thở dốc, hai mắt trợn lớn:

“Đau quá... đau chết mất”

Trình Kiệt đạt được mục đích liền giữ nguyên tư thế này không cử động, hắn khàn giọng cúi đầu nhìn Tiêu Dật dùng lời đường mật dụ dỗ cậu:

“Đau sao, được rồi anh không động”

Tiêu Dật lại chuẩn xác đánh xuống trước ngực Trình Kiệt nữa:

“Tránh ra đi, tránh ra đi”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật khóa chặt lên đỉnh đầu cậu, hăn lại không biết xấu hổ chuyển động một chút;

“Tiêu Dật nhin một chút... rất nhanh liền thoải mái rồi”

Cơn đau liên tục truyền tới phía dưới Tiêu Dật, quả đúng là không nên để cho hăn nhin quá lâu, người nào đó hiện tại khỏe giống như một con bò tốt vậy, điên cuồng chuyển động thân mình, ngay cả giường bệnh kia cũng theo đó rung chuyển va vào vách tường phát ra tiếng kêu đều đặn theo nhịp tiết tấu, người nào mà nghe thấy khẳng định sẽ tự giác đỏ mặt xấu hổ.

Đúng lúc này trong phòng liền truyền tới một giọng nữ phát ra từ loa nhỏ gắn vào bức tường bên cạnh phòng bệnh:

“Trình tổng, ngài có gì cần giúp đỡ sao?”

Phòng bệnh Trình Kiệt ở là phòng bệnh vip cho nên có lắp loa trợ giúp, chỉ cần bệnh nhân yêu cầu liền sẽ có y tá đi đến mà không cần phải bước xuống giường đi tìm. Tiêu Dật đang rên rỉ dưới thân Trình Kiệt liền ngay lập tức im bật, nhưng mà không biết có phải Trình Kiệt bị dục vọng làm che mất âm thanh hay không mà hăn không những không tắt loa còn điên cuồng húc tới. Tiêu Dật cố gắng vươn tay nhấn vào nút tròn ở phía đầu giường, khó khăn lắm mới có thể với tới tắt đi được loa trợ giúp kia, vài giây sau bên ngoài cửa phòng bệnh liền có tiếng gõ, kéo theo đó là giọng nói có phần gấp gáp của nữ y tá:

“Trình tổng, Trình tổng ngài có sao không?”

Phòng bệnh cách âm vào mức độ khá, nếu như im lặng nghe ngóng khẳng định sẽ nghe thấy được tiếng giường va vào vách tường,, Tiêu Dật không muốn bị người khác phát hiện ra hai người bọn họ ban ngày làm chuyện mờ ám cho nên nhéo vào tay Trình Kiệt một cái:

“Trình Kiệt, bên ngoài có người gọi”

Cái gì gọi là chỉ được thử một lần liền nghiện chính là như Trình Kiệt hiện tại đây, hăn lâu lắm rồi mới được ăn thịt trở lại cho nên đầu óc bây giờ chỉ toàn thịt là thịt thôi, nào có thời gian mà để ý đến việc khác nữa.

“Trình tổng, tôi mở cửa vào đây nhé”

Tiêu Dật trợn lớn hai mắt, tuy rằng Trình Kiệt vừa rồi đã khóa cửa rồi nhưng bệnh viện khẳng định sẽ có chìa khóa dự phòng, Tiêu Dật hiện tại không tiện lớn tiếng nói bởi vì cậu mà nói người ta khẳng định sẽ nhận ra giọng nói này rất kỳ quái. Tiêu Dật bắt đầu luống cuống tay chân, bàn tay sờ loạn lên phía đầu giường, bất chợt liền chạm vào một cái khay sắt lòi ra ngoài, cậu không biết đó là cái gì nhưng phía dưới cậu liên tiếp bị Trình Kiệt công kích đau quá liền dùng sức kéo mạnh, kể đó phía trên đầu giường liền bất ngờ rơi mạnh xuống phát ra một tiếng động rất lớn, y tá vừa rồi còn đang do dự liền vội vã muốn mở cửa hơn:

“Trình tổng, ngài có sao hay không, tôi lập tức lấy chìa khóa mở cửa”

Tiêu Dật hơi choáng váng một chút nhưng nghe thấy lời nói của cô y tá kia liền khôi phục tinh thần:

“Không được Trình Kiệt, mau ngăn cô ấy lại đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 164: Cải Thiện Đời Sống 1

Tiêu Dật phát hiện ra một điều rằng Trình Kiệt không những thần kinh khác biệt mà ngay cả tâm cơ cũng không giống người bình thường, có lẽ hẳn leo lên được vị trí cao này còn duy trì được sự hưng thịnh của Trình thị ngoài sự lớn mạnh của gia tộc hẳn ra hẳn còn có tố chất của một gian thương, nếu không tại sao Tiêu Dật cậu cũng bị lừa thảm đến như thế. Vừa mới rồi Trình Kiệt ở trước mặt Lâm Chí Huyền làm ra bộ dáng tức giận như vậy là vì muốn giữ lại điện thoại của cậu ta, hẳn nghi ngờ Lâm Chí Huyền đang ở sau lưng hẳn tiết lộ bí mật của công ty cho Hợp Cảnh, tuy rằng Lâm Chí Huyền không có khả năng biết được bí mật gì quá quan trọng gì nhưng mấy lần Trình thị đã bị Hợp Cảnh cướp đi mất đối tác ngay trong phút chót.

Trình Kiệt mặc áo bệnh nhân hơi khom người đưa tay bôi thuốc ở phía sau hông của Tiêu Dật, Tiêu Dật nằm nghiêng người trên giường bệnh một lời cũng không thêm nói, vừa mới rồi nữ y tá kia quả thật đã mở cửa xông vào, lại vừa vặn nhìn thấy chuyện đáng xấu hổ kia của hai người, cậu lúc ấy chỉ muốn đào một cái hố chui xuống đó mà thôi, thế mà Trình Kiệt không những không biết xấu hổ còn ở phút đó nói nữ y tá kia mang cho mình một chút thuốc mỡ.

Trình Kiệt nhân cơ hội thoa thuốc cho Tiêu Dật còn muốn sờ sờ chỗ này một chút, nắn nắn chỗ kia một chút, phải biết hông của Tiêu Dật cực kỳ tốt, so với một chiếc gối ngủ cao cấp còn đàn hồi thoải mái hơn:

“Tiêu Dật, thuốc này rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi một chút thôi liền sẽ không sao cả”

Tiêu Dật không mặc quần chỉ mặc duy nhất một chiếc áo len mỏng, điều đáng hận hơn là Trình Kiệt không cho cậu mặc quần, hắn nói cần phải bôi thuốc cho cậu nhưng đã hơn mười phút rồi ngón tay nào kia vẫn ở sau nơi đó của cậu làm loạn. Tiêu Dật một bụng tức giận ôm chần mím chặt môi không nói chuyện, sau đó Trình Kiệt lại càng trắng trợn hơn mà đưa tay xuống đùi Tiêu Dật vuốt ve cứ như là điều hiển nhiên vậy. Tiêu Dật cuối cùng nhịn không được nữa liền mang chần đắp lại phía dưới mình:

“Trình Kiệt, anh có biết xấu hổ không thế?”

Trình Kiệt cười cười đến đáng ghét, hắn chính là không biết xấu hổ, hoặc có thể là hắn coi Tiêu Dật quan trọng hơn tất cả cho nên phần xấu hổ kia cứ như vậy bị hắn xem thường không để tâm tới:

“Có chứ”

Nếu như Trình Kiệt nói rằng hắn không biết xấu hổ thì còn đỡ nhưng đằng này ai đó lại trưng ra gương mặt cột nhả không biết xấu hổ kia nói rằng mình biết xấu hổ. Tiêu Dật tức giận xoay lưng lại với Trình Kiệt không tiếp lời hắn nữa, Trình Kiệt nhanh chóng nhảy lên giường bệnh nằm cùng với Tiêu Dật, còn lớn mật hơn nữa nhắc chần của cậu lên chui vào nằm cùng:

“Trình Kiệt, anh đi ra đi”

Trình Kiệt mặc kệ sự ghét bỏ kia của Tiêu Dật, hắn đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cậu, ôm thật chặt liền miệng nói:

“Được rồi được rồi mà, anh chính là bị em làm cho thần trí điên đảo nên mới nhất thời không làm chủ được bản thân như thế”

Tiêu Dật nghĩ phải thật nghiêm túc nói Trình Kiệt hiểu chuyện thân mật kia của hai người không nên làm ở nơi công cộng, có người tới liền phải biết dừng lại:

“Trình Kiệt, em không muốn bị người khác nhìn thấy mình đang làm chuyện đó!”

Trình Kiệt hôn vào phía sau hõm cổ của Tiêu Dật lấy lòng, bàn tay lại như vô tình sờ xuống phía đùi cậu:

“Anh biết rồi, anh sau này sẽ lưu ý”

Tiêu Dật đẩy tay Trình Kiệt ra hừ hừ tức giận, nhưng Trình Kiệt lại giống như có keo 502 vậy dính chặt lấy người Tiêu Dật không thôi. Thật ra thì Tiêu Dật rất thích Trình Kiệt không biết xấu hổ như vậy, cho dù cậu có đẩy hăn ra hăn cũng cố chấp dính chặt lấy cậu đến cùng, cậu cũng thích thỉnh thoảng bất ngờ bị sờ chỗ kia một chút, nắn chỗ nọ một chút, việc này không phải rõ ràng rằng Trình Kiệt rất mê đắm cậu hay sao. Cuối cùng Trình Kiệt được sự ngầm đồng ý của Tiêu Dật, bàn tay thỏa thích chu du khắp người cậu, muốn bóp chỗ nào liền bóp, muốn trêu chọc chỗ nào liền trêu chọc. Tiêu Dật ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của Trình Kiệt, bàn tay đưa lên ngực hăn gãi gãi:

“Trình Kiệt, vừa mới rồi em lại tưởng anh sẽ hiểu lầm nữa, lại tưởng sẽ ghét bỏ em”

Trình Kiệt hôn hôn vào má của Tiêu Dật:

“Anh chưa khi nào ghét bỏ em cả”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, đầu nhỏ càng thêm dán sát vào hăn hơn, áo len của cậu bị Trình Kiệt làm cộn lên rất cao rồi, móng nhỏ đàn hồi của cậu lại bị hăn mát xa vô cùng thoải mái:

“Trình Kiệt, ngày hôm nay là tết Trùng Cửu, hay là chúng ta... cải thiện đời sống một chút đi”

Trình Kiệt hửm một tiếng, hẳn không quá quan tâm đến lời nói này của Tiêu Dật bởi vì thân thể mềm nhũn nhu nhu đang nằm trong lòng hắn đây mới là thứ mà hắn để ý nhất:

“Cải thiện đời sống thế nào?”

Tiêu Dật mang gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ vùi vào trong lồng ngực của Trình Kiệt, nghĩ đến việc làm trong ngày tết này là phải ngắt hoa cúc, uống rượu hoa cúc, đầu óc đen tối của cậu lại tự động nghĩ đến mấy cái không trong sáng:

“Chính là lúc trước anh sống như thế nào... hôm nay liền sống khác biệt mới mẻ một chút, ví như là chúng ta trước giờ đều làm cái đó truyền thống... hôm nay liền có thể thêm một vài đồ chơi này đó... Sau đó, chính là... em nghĩ rằng mỗi buổi tối em đều phải dỗ khi con đi ngủ... hôm nay chúng ta liền đổi chỗ ở một chút... thuê khách sạn tình nhân chẳng hạn...”

Trình Kiệt ngay lập tức dừng lại động tác xoa bóp hông của Tiêu Dật, hắn thốt lên một tiếng:

“Cái gì?”

Tiêu Dật xấu hổ chôn mặt vào trong lồng ngực Trình Kiệt nhỏ giọng:

“Cái gì là cái gì... không muốn thì thôi”

Trình Kiệt đương nhiên là muốn, hắn vui đến muốn phát điên rồi:

“Muốn, anh đương nhiên là muốn rồi”

Tiêu Dật giống như một con mèo nhỏ nũng nịu đến cõng lòng Trình Kiệt phải mềm nhũn:

“Như vậy liền làm những chuyện của cặp tình nhân nhưng mà chúng ta từ trước đến nay chưa từng làm nhé, hẹn gặp mặt, đi xem phim, dạo khu mua sắm, tặng quà, ăn tối,... sau đó anh liền nghĩ tiếp đi”

Xem bộ dạng ngoan ngoãn đến động lòng kia của Tiêu Dật, Trình Kiệt chính là có thể tưởng tượng ra được buổi tối ngày hôm nay chính là buổi tối dành riêng cho hắn, nhưng mà hắn vẫn muốn phải xác nhận lại thật chắc chắn tránh trường hợp hồ ly nhỏ nhà hắn đến phút chót sẽ thay đổi quyết định:

“Mọi chuyện sau đó liền theo ý anh hết cả đúng không?”

Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt hẹn hò, lại muốn cùng hắn rút ngắn quãng thời gian mấy tháng thậm chí là mấy năm của một cặp tình nhân bình thường xuống còn một ngày. Cậu muốn cùng Trình Kiệt lúc đầu là gặp mặt, sau đó tiến triển, sau đó liền tiến tới kết cục hạnh phúc, dù cho tương lai phía trước vẫn còn có rất nhiều trở ngại chưa giải quyết hết:

“Trình Kiệt, chúng ta giả bộ như là chưa quen biết nhau nhé”

Trình Kiệt nhú mày kích động, vòng tay lại siết chặt lấy Tiêu Dật hơn:

“Em đừng mơ”

Tiêu Dật cảm nhận được sự khác lạ của Trình Kiệt liền nhanh chóng giải thích:

“Ý của em là chúng ta ngày hôm nay sẽ gặp mặt hẹn hò, từ từ tìm hiểu đối phương, buổi sáng sẽ là giai đoạn gặp mặt làm quen, buổi trưa liền tăng thêm một bước đi xem phim, buổi chiều sẽ là đi mua sắm tặng quà cho đối phương, đến buổi tối liền... cái đó. Chúng ta vẫn chưa có một buổi hẹn hò được tính là chính thức nào”

Thì ra Tiêu Dật của hần muốn như vậy, Trình Kiệt cũng không cảm thấy việc này phiền phức, ngược lại còn có thêm chút hứng thú:

“Được”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra ngồi dậy muốn mặc quần:

“Bây giờ là tám giờ hơn rồi, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau, nhớ kỹ phải là chúng ta vẫn chưa hiểu hết về đối phương đấy nhé”

Trình Kiệt luyến tiếc nhìn theo bóng dáng nhỏ bé kia rời đi, hần vẫn còn vuốt ve chưa đủ đâu, bất quá nghĩ đến buổi tối cả người liền nóng hết cả lên. Trình Kiệt không ngay lập tức làm thủ tục xuất viện, trở về nhà thay quần áo này nọ mà vẫn ung dung nằm ở trên giường mang điện thoại lên mạng, Tiêu Dật chẳng phải nói buổi tối đều theo ý hần hay sao, vừa mới rồi hần cũng nghe thấy rõ ràng ý nghĩa trong cái thiện đời sống kia của Tiêu Dật là cái gì, thế cho nên hần không thể nào làm cậu thất vọng được.

Khi Trình Kiệt còn đang nhếch môi xem xét mấy món đồ trên di động, điện thoại của hần liền truyền tới một tin nhắn ngắn gọn, đối tượng gửi tin nhắn kia được lưu tên “Vợ anh”

[9 giờ tại tiệm X]

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, hần nhanh chóng làm một vài thao tác mua mấy món đồ trên mạng, chọn thời gian cùng địa chỉ đưa tới, sau đó cũng lật chăn bước xuống giường đi làm thủ tục xuất viện.

...

“Xin chào, em là Tiêu Dật”

Tiêu Dật ngày hôm nay ăn mặc chẳng khác gì một nam sinh, vừa trẻ trung lại vừa năng động, nếu như là người ngoài nhìn thấy cậu nhất định sẽ

còn tưởng rằng là một sinh viên năm cuối chính hiệu, bởi vì cậu hiện tại có đeo thêm một chiếc túi chéo.

Trình Kiệt hơi bất ngờ một chút khi nhìn thấy Tiêu Dật ăn mặc như vậy, hồ ly nhỏ nhà hắn mặc một chiếc áo hoodie màu đen hiệu Supreme, khoác bên ngoài là chiếc áo phao màu bạc hiệu Starter, khóa áo không kéo mà để thả ra, quần jean đen hiệu INXX, giày Moschino kiểu dáng mới nhất trên thị trường. Từ trên xuống dưới một thân hàng hiệu đắt tiền lại không khiến cho người ta lóa mắt thì quá phí rồi, huống chi Tiêu Dật lại vô cùng đẹp trai, không phải là vẻ đẹp trai băng lãnh giống như Trình Kiệt mà chính là vẻ đẹp trai đáng yêu nghịch ngợm. Đối với trang phục ngày hôm nay của Tiêu Dật mà nói để bước vào một nhà hàng sang trọng vốn chỉ nên mặc đồ tây như thế này là hoàn toàn không thích hợp, nhưng Tiêu Dật chính là muốn không thích hợp như vậy, cậu muốn đám người kia để ý đến chỗ này một chút, tốt nhất nhìn ra được người đàn ông đang mặc áo măng tô màu xám vô cùng xuất sắc kia đã là của cậu rồi.

“Anh là Trình Kiệt” Trình Kiệt khẽ mỉm cười phối hợp với Tiêu Dật hoàn thành buổi gặp mặt này

Tiêu Dật mang túi chéo để xuống ghế bên cạnh, nam viên phục vụ mang theo thực đơn đi tới, đây là một nhà hàng món tây dùng dao đĩa, tuy rằng việc dùng dao đĩa đối với Tiêu Dật không gặp vấn đề gì cả, hơn nữa địa điểm cũng là do Tiêu Dật cố tình chọn, thế mà lúc này Tiêu Dật nhìn một hồi liền đóng thực đơn kia lại ngẩng đầu nói với Trình Kiệt:

“Nơi này toàn món tây, vừa đắt lại vừa ít, hay là em dẫn anh đến một nơi, đồ ăn vừa ngon lại vừa nhiều”

Trình Kiệt bật cười ha ha gật đồng đồng ý, hai người bọn họ lại rời đi bỏ lại sau đó là ánh mắt của những khách hàng phía sau, cậu thiếu niên giống như sinh viên kia tuy rất đẹp trai nhưng chỉ có thể được coi là em trai mà yêu chiều, còn người đàn ông mặc áo măng tô kia rất có hơi hướng của một

vị doanh nhân thành đạt, khiến cho phần lớn thực khách là phụ nữ ở nhà hàng này đều ôm mộng tiếc nuối.

Tiêu Dật đưa Trình Kiệt đến một quán đồ nướng ở trong một góc khá khó tìm, quán đồ nướng này rất bình dân nhưng lại có rất nhiều người ở bên trong. Tiêu Dật và Trình Kiệt phải chờ một lúc mới có bàn trống để ngồi. Không gian xung quanh vô cùng ồn ào náo nhiệt, muốn nói chuyện cho đối phương nghe thấy cũng phải nói lớn hơn bình thường.

“Trình Kiệt, anh hiện tại đang làm công việc gì?” Tiêu Dật vừa cho thịt lên bếp nướng vừa hỏi

Trình Kiệt đáp:

“Anh là tổng giám đốc của Trình thị”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn hắn:

“Vậy hả, lúc trước em cũng học diễn xuất còn muốn ôm mộng là nghệ sĩ chính thức của Trình thị nữa, nhưng mà cuối cùng lại không làm nữa, đúng rồi sắp tới đây quán phê của em sẽ khai trương, anh lúc đó cũng phải đến nhé”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười được một tiếng, Tiêu Dật gắp một miếng thịt đã chín vào trong bát của Trình Kiệt:

“Ăn thử đi, tuy rằng không được đẹp mắt giống như những món ăn trong nhà hàng trước, nhưng chắc chắn sẽ rất ngon”

Trình Kiệt không ngại đồ ăn ở mấy quán bình dân như thế này, dù cho đã lâu lắm rồi hắn không có ăn, nhưng mà chỉ cần Tiêu Dật đích thân nướng thịt cho hắn, hắn nhất định sẽ ăn không bỏ sót cái gì:

“Rất ngon!”

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt vui vẻ ngồi ăn, Tiêu Dật và Trình Kiệt trao đổi chuyện từ trên trời dưới đất, cậu phát hiện ra hần và cậu có rất nhiều điểm khác nhau, từ nhân sinh quan cho đến triết lý trong tình yêu đều hoàn toàn khác, không có cái gì là giống nhau cả, cuối cùng Tiêu Dật liền thở dài một tiếng, Trình Kiệt nói một câu thế này:

“Anh cảm thấy chúng ta rất hợp, nếu tiến tới khẳng định sẽ rất mới mẻ”

Tiêu Dật biết mấy bàn xung quanh mình có rất nhiều người đang nghe chuyện của hai người bọn cậu, cậu lướt nhìn một lượt còn bắt gặp được ánh mắt hâm mộ si mê của một vài cô gái dành cho Trình Kiệt, trong lòng tránh không khỏi có một chút khó chịu, chính vì thế Tiêu Dật liền mở miệng nói:

“Thật sao, nhưng mà anh là tổng giám đốc lớn của một công ty không nhỏ, liệu sau này có thời gian để quan tâm em hay không?”

Trình Kiệt sáng khoái đáp:

“Toàn bộ thời gian đều dành để quan tâm em”

Tiêu Dật nói tiếp:

“Như vậy vấn đề tiền bạc, chính là em sợ anh có nhiều tiền như vậy liền sẽ có mối nói cũ, đi ra ngoài tùy tiện cho người kia một ít, người này một ít, trở về nhà liền chán ghét em, khinh thường em có hay không?”

Trình Kiệt cười ha ha:

“Sau này tài sản của anh, từ tiền gửi ngân hàng cho đến bất động sản đều do em nắm giữ, nếu muốn sẽ đều chuyển sang em là chủ nhân đứng tên sở hữu”

Tiêu Dật nhấp một ngụm nước khoáng:

“Như vậy còn vấn đề con nối dõi, anh có công ty lớn như thế hẳn là rất quan trọng vấn đề này đi”

Trình Kiệt rõ ràng đáp:

“Mọi vấn đề đều không quan trọng bằng em”

Tiêu Dật cúi đầu mỉm cười thật tươi, sau đó lại giả bộ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, đã nói ngày hôm nay diễn một chút cùng Trình Kiệt liền phải làm đến cùng luôn. Tiêu Dật ngẩng đầu gương mặt bối rối:

“Em vào nhà vệ sinh một chút”

Tiêu Dật vào nhà vệ sinh chính là muốn kiểm tra lại món quà mà mình sắp tới định tặng cho Trình Kiệt, không nghĩ tới cậu vừa rời đi liền có một cô gái xinh đẹp từ bàn bên cạnh chủ động bắt chuyện với Trình Kiệt:

“Xin chào, anh thấy tôi thế nào?”

Trình Kiệt quay sang nhìn cô gái kia, hẳn nhận nhận đáp một câu khiến cho mấy cô gái khác từ nãy đến giờ nghe chuyện hai người cũng phải cười hả hê trong lòng:

“Bình thường”

Cô gái kia hơi xấu hổ một chút nhưng vẫn cố gắng tiếp cận Trình Kiệt, người đàn ông này vừa đẹp trai, gia tài lại kịch xù như vậy đương nhiên cô rất thích:

“Thật ra tôi vẫn chưa có bạn trai, vẫn còn đang trong giai đoạn lựa chọn đối tượng, anh có muốn làm bạn trai của tôi hay không?”

Trình Kiệt là một người đàn ông chung thủy, hẳn hiện tại giống như một gốc cây cổ thụ không bị lung lay bởi gió bão, ánh mắt lạnh nhìn về phía trước không hề cho cô gái kia dù chỉ một cái liếc mắt nào thêm nữa:

“Không muốn”

Lời nói nói ra thản nhiên đến mức không cần phải suy nghĩ một chút nào, nhóm người xung quanh lại được phen cười nhạo cô gái kia. Cô gái kia thẹn đến mức đỏ mặt vội vã cầm lấy túi xách trên tay rời khỏi quán ăn này, trước khi rời đi còn không quên bỏ lại một câu:

“Tổng giám đốc lớn gì chứ, tổng giám đốc lớn sẽ đến một quán ăn bình dân như vậy sao”

Đúng lúc này Tiêu Dật bước ra, cậu không hề biết vừa mới rời phát sinh ra chuyện gì cho nên lúc này vẫn bình thường ngồi xuống, tiếp tục cùng Trình Kiệt diễn trò gặp mặt kia:

“Em vừa rồi đã suy nghĩ rồi, chúng ta có thể tiến tới”

Trình Kiệt không phải là một người khoa trương, nhưng mà hẳn lại rất muốn khoa trương cho cả thế giới biết rằng hẳn và Tiêu Dật là một đôi, thế cho nên lúc này Trình Kiệt liền phóng khoáng nâng giọng:

“Ông chủ, tiền ăn của tất cả mọi người đang ngồi đây ngày hôm nay tôi sẽ trả”

Đột nhiên được ăn miễn phí, mọi người đương nhiên là vui vẻ, có một số người còn không tiếng nói thêm vài lời dễ nghe:

“Cậu sinh viên này thật đúng là tốt số đấy”

Tiêu Dật gần ba mươi tuổi rồi lại bị người ta tưởng nhầm là sinh viên, tâm trạng không khỏi kích động sung sướng, nụ cười tươi giống như hoa nở rộ càng khiến cho Trình Kiệt si mê.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 165: Cải Thiện Đời Sống 2

Buổi gặp mặt coi như đã xong, Tiêu Dật và Trình Kiệt liên tục tự động ngầm định mức độ tình cảm tăng thêm một bậc, chính vì vậy khi đi đến rạp chiếu phim liền thân nhiên mà xưng hô thân thiết như trước.

“Tiêu Dật, em muốn xem phim gì?” Trình Kiệt đứng ở trước chỗ quầy của rạp chiếu phim hỏi Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhìn lướt qua một hồi cuối cùng liền chọn một bộ phim được sản xuất từ năm 1997 có tên là Happy Together. Bởi vì bây giờ mới chỉ là buổi trưa cho nên không có nhiều người tới xem phim, bộ phim mà Tiêu Dật chọn vì năm sản xuất có chút lâu cho nên ánh sáng không được tốt, hơn nữa thể loại phim đó còn có chút đặc biệt chính vì thế lúc này trong rạp chiếu phim rộng lớn chỉ có lác đác vài người đến xem.

Hàng ghế mà Tiêu Dật và Trình Kiệt ngồi là hàng ghế cuối cùng, ánh sáng trong rạp rất tối cho nên hai người họ có làm một vài hành động gì đó cũng không bị ai để ý. Thật ra thì cả Trình Kiệt và Tiêu Dật đều không có hứng thú xem phim cho lắm, nhưng mà Tiêu Dật lại muốn thử cảm giác cùng Trình Kiệt ở trong rạp chiếu phim tựa lên vai hắn. Tiêu Dật nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt, đầu nhỏ tự động ngả vào vai của Trình Kiệt khẽ nói:

“Trình Kiệt, anh nhớ tắt điện thoại đi nhé”

Trình Kiệt khàn giọng đáp:

“Anh tắt rồi”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười, ngồi được một lúc Tiêu Dật liền nghiêng đầu chủ động hôn vào môi của Trình Kiệt. Trình Kiệt cũng bất ngờ một chút nhưng sau đó hắn liền đáp lại nụ hôn kia của cậu. Tiêu Dật biết ở trong rạp chiếu phim hôn nhau là không nên, nhưng trong phòng này không có nhiều người cho nên cậu mới đánh liều muốn hôn xuống một phen, đầu lưỡi hai người triền miên giao hợp, bàn tay của Trình Kiệt cũng không chịu yên phận mà mò vào trong áo hoodie của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức đẩy hắn ra nghiêm mặt khàn giọng:

“Không nên như vậy”

Sau đó Tiêu Dật và Trình Kiệt quả thật cứ như thế im lặng tựa vai nhau ngồi xem hết bộ phim đó. Tuy rằng Happy Together có chất lượng ánh sáng không mấy tốt, diễn viên cũng không có long lanh nhưng mấy nam diễn viên hiện tại, còn phần nội dung thì hai người họ căn bản không có quá chú tâm xem cho nên không thể đánh giá, nhưng Tiêu Dật cảm thấy cùng người yêu lén lút thân mật trong rạp chiếu phim quả thật là rất kích thích.

Tiêu Dật và Trình Kiệt đến một trung tâm mua sắm xa hoa bậc nhất giữa lòng thành phố, đối với vấn đề kinh tế của Trình Kiệt thì đến những nơi như thế này hiển nhiên không làm khó được hắn. Hai người bọn họ đi đến một cửa tiệm trang sức, Tiêu Dật nói thích một đôi khuyên tai nhưng đôi khuyên tai đó lại là hàng mẫu không bán.

“Trình Kiệt, đôi khuyên tai này có đẹp hay không?” Tiêu Dật chỉ về phía chiếc khuyên tai đơn giản ở dưới tủ kính

Trình Kiệt cúi đầu nhìn xuống:

“Em thích sao?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt rồi gật đầu đáp:

“Ừ, em thích”

Nữ nhân viên bán hàng nhanh chóng đi tới giới thiệu một chút:

“Đôi khuyên tai này chính là kiểu dáng mới nhất ở tiệm của chúng tôi, nếu như anh thích thì có thể để lại số điện thoại, ba ngày sau hàng về rồi chúng tôi sẽ thông báo”

Tiêu Dật nhìn nữ nhân viên bán hàng khó hiểu:

“Phải đợi ba ngày sao?”

Nữ nhân viên cười cười:

“Đúng vậy, đây chỉ là hàng mẫu cho nên không thể bán, cửa tiệm chúng tôi đã đặt mua với số lượng lớn, dự kiến ba ngày sau sẽ về tới Bắc Kinh”

Tiêu Dật nghe vậy có một chút nuối tiếc, cậu bây giờ thích đôi khuyên tai này nhưng ba ngày sau chưa chắc cậu đã thích: “Là vậy sao...” nói rồi Tiêu Dật liền kéo tay Trình Kiệt đi qua tủ kính khác xem thử: “Chúng ta xem cái khác đi”

Hành động kéo tay kia nếu như là một người nam một người nữ, hoặc là hai người nữ cùng làm sẽ không khiến cho mọi người quá chú ý, nhưng đằng này lại là hai người nam, hơn nữa hai người đàn ông này đồng dạng lại vô cùng dễ nhìn cho nên tránh không được ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hai người nhiều một chút. Tiêu Dật còn nghe được tiếng nói của mấy nữ nhân viên bán hàng kia.

“Cô nói xem, hai người kia có phải là một cặp hay không?”

“Lúc đầu mới bước vào tôi liền nghi ngờ rồi, nhưng vừa mới rồi còn kéo tay nhất định là chắc chắn”

“Trên người toàn là một thân đồ hiệu đắt tiền, cô nói xem cậu sinh viên kia có phải là được bao nuôi hay không?”

“Tôi thấy người đàn ông mặc áo măng tô kia rất quen nha, có phải là người nổi tiếng hay không nhỉ?”

“...”

Tiêu Dật thu toàn bộ lời nói vào trong tai, cậu chính là rất để ý đến chuyện người khác ở sau lưng mình nói cái gì. Tiêu Dật kiễng chân nói nhỏ vào tai Trình Kiệt:

“Bọn họ đều nghĩ em là sinh viên”

Trình Kiệt đưa tay nựng cằm Tiêu Dật:

“Đúng vậy, em nhìn trẻ hơn tuổi rất nhiều mà”

Tiêu Dật vui vẻ lại cười một cái rồi cúi đầu nhìn xem có món đồ trang sức nào đẹp hay không. Cô nhân viên bán hàng kia một lần nữa bước tới tư vấn cho bọn họ:

“Đây là mẫu nhẫn đôi mới nhất của cửa tiệm chúng tôi, nếu hai người đều thích phong cách tối giản có thể xem thử cặp nhẫn này, vừa sang trọng lại rất thời trang”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn cặp nhẫn kia một cái rồi lắc đầu:

“Chúng tôi không mua nhẫn”

Cô gái kia vẫn mỉm cười:

“Vậy có thể đổi qua mẫu dây chuyền đôi này, mặt dây chuyền hình nửa trái tim tuy là thiết kế rất truyền thống nhưng những viên pha lê đính ở trên đó lại tạo cho người ta thấy cảm giác vô cùng mới mẻ”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn cô gái đang thao thao bất tuyệt tư vấn, cậu không biểu lộ ra ngoài mặt biểu cảm gì cả khiến cho người đối diện cũng không biết cậu đang nghĩ cái gì:

“Chúng tôi rất giống một cặp sao?”

Bởi vì người phía trước không cười cho nên cô gái nọ không biết Tiêu Dật đang vui hay là đang tức giận, nếu như có một cặp nam nữ đến đây mua hàng bị hiểu lầm là tình nhân sẽ không sao, nhưng đây lại là một cặp nam nam vấn đề này cũng không thể nói liều được. Cô gái phía trước nhất thời cứng miệng, sau đó liền cười trừ nói tiếng xin lỗi:

“Xin lỗi, hai người...”

Cô gái kia còn chưa kịp nói xong, Tiêu Dật đã mỉm cười cúi đầu nhìn xuống tủ kính đựng trang sức khê đáp:

“Không giống sao, là bởi vì anh ấy nhìn hơn tôi rất nhiều tuổi cho nên liền giống chú cháu hơn sao?”

Cô gái kia ngầm hiểu ý chắc chắn hai người là một cặp cho nên bớt căng thẳng hơn, nhưng mà vừa mới rồi cậu thanh niên kia nhìn cô không cười liền cho cô cảm thấy có cảm giác lạnh buốt sống lưng, nhưng bây giờ cậu ấy vừa mỉm cười một chút cô liền liên tưởng đến một đóa hoa nở rộ trong sương sớm, xinh đẹp đến ngây ngẩn vài giây:

“Hai người thật sự rất hợp đôi, hơn nữa tôi đọc rất nhiều truyện đam mỹ chính là thích thể loại trâu già gặm cỏ non thế này”

Tiêu Dật vừa nghe thấy câu cuối kia liền phì cười, như thế nào lại biến thành trâu già gặm cỏ non rồi, hai người bọn cậu tuy không bằng tuổi nhưng cũng là trong cùng một độ tuổi không chênh nhau quá nhiều đâu. Tiêu Dật tinh nghịch hỏi cô gái bán hàng:

“Anh ấy nhìn rất là già sao?”

Trình Kiệt không già mà là do cách ăn mặc của Tiêu Dật khiến cho cô ấy hiểu lầm độ tuổi của hai người, cũng chẳng thể nào ở trước mặt khách hàng nói họ thật già, huống chi người đàn ông ít nói đứng bên cạnh kia không những không già mà lại chuẩn cao phú soái nữa:

“Không có, vị tiên sinh này có nét rất thâm trầm từng trải, cậu thì lại có một chút ngây ngô, chính là kiểu của thiếu niên vậy đó”

Trình Kiệt trong lòng thầm nghĩ, hồ ly nhỏ nhà hắn không phải ngây ngô mà vô cùng mưu mẹo, nếu không sao có thể mang về bề ngoài kia của biến thành một sinh viên, khiến cho không có ai nhận ra được độ tuổi thật của cậu chứ.

Tiêu Dật kéo lấy cổ tay của Trình Kiệt nói với hắn:

“Chính là chiếc này”

Trình Kiệt cúi đầu xuống nhìn đôi khuyên tai mà Tiêu Dật chọn liền thấy hàng chữ đang giảm giá, bao nhiêu tuổi giảm giá bấy nhiêu phần trăm, Trình Kiệt vừa nhìn qua liền biết hồ ly nhỏ nhà mình muốn cái gì thế cho nên cũng nhắm mắt bao che gật đầu đồng ý. Trình Kiệt nói cô gái kia lấy cho Tiêu Dật đôi khuyên tai ấy, lại hỏi cô gái đó một câu thế này:

“Tôi muốn tìm mua một chiếc lắc chân cho em ấy, tốt nhất phải là loại có thật nhiều chuông một chút, sau này em ấy đột nhiên muốn trốn đi tôi liền có thể biết chỗ tìm về được”

Đám nhân viên phía sau nghe thấy câu kia liền ồ lên một tiếng:

“Thật bá đạo”

Cô gái tư vấn bán hàng cho bọn họ cười khúc khích:

“Chỗ chúng tôi có mẫu lắc chân cho nam giới, nhưng lại không có gắn chuông, nếu như anh muốn gắn thêm chuông chúng tôi có thể gắn cho anh”

Trình Kiệt chọn một chiếc lắc chân đắt nhất trong cửa tiệm, cô gái bán hàng lại cầm ra một khay chuông nhỏ làm bằng vàng, cô ấy lắp một chiếc chuông nhỏ vào chiếc lắc chân rồi lắc lắc thử:

“Như thế này đã được hay chưa?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Vẫn chưa đủ”

Cô gái kia lại lắp thêm một chuông vàng nhỏ nữa:

“Như vậy đã được hay chưa?”

Trình Kiệt vẫn lắc đầu:

“Lắp thêm vào đi”

Tiêu Dật nhéo nhéo cánh tay của Trình Kiệt:

“Nếu như kêu quá lớn sẽ gây chú ý đó, hơn nữa cũng không còn nhỏ nữa rồi... có phải muốn người khác chê cười em hay không”

Cuối cùng Trình Kiệt liền lắp thêm ba chiếc chuông vàng nhỏ, nếu như không gian yên tĩnh nhất định sẽ nghe thấy rõ ràng mỗi khi Tiêu Dật của hần bước đi, nếu như ồn ào một chút sẽ không nghe thấy rõ được. Trình Kiệt nghĩ như vậy cũng tốt, hần mua lắc chân cho hồ ly nhỏ nhà hần là chỉ để cho một mình hần ngắm mà thôi, người khác không được phép nhìn.

Tiêu Dật ngồi xuống ghế rồi ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Vậy giúp em mang thử đi”

Trình Kiệt ngồi xổm xuống, thật tự nhiên giúp Tiêu Dật mang vào chiếc lắc chân kia, hành động này của bọn họ khiến cho đám người trong cửa hàng đều phải chạy đến nhìn xem rồi trầm trồ ghen tị. Tiêu Dật lắc lắc cổ chân trái, chuông nhỏ liền phát ra tiếng ding ding, cậu cười cười hỏi Trình Kiệt:

“Anh nghe rõ hay không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rõ”

Tiêu Dật nhìn hắn, trong ánh mắt đều không thể che giấu được sự yêu thương:

“Rõ là tốt rồi”

Cuối cùng khi hai người ra tính tiền, Tiêu Dật nói ra số tuổi của mình thì cô gái kia lại không tin:

“Phiền cậu đưa tôi xem chứng minh thư có được không?”

Tiêu Dật mở ví lấy ra chứng minh thư của mình, cô gái kia vừa nhìn chứng minh thư vừa đối chiếu gương mặt, trong ánh mắt kia vẫn là không thể tin tưởng nổi. Tiêu Dật 08.27.1992:

“Cậu... cậu đã 27 tuổi rồi hay sao?”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười không nói, cậu rất thích nhìn thấy sự bất ngờ của người nhân viên bán hàng này, còn gì tuyệt vời hơn chuyện mình là một người đàn ông gần 30 tuổi lại bị người ta hiểu lầm thành sinh viên chứ. Trình Kiệt thấy cô nhân viên bán hàng kia cứ nhìn Tiêu Dật mãi cho nên liền cảm thấy không được vui vẻ cho lắm, hắn lạnh giọng nhắc nhở:

“Phiền tính tiền giúp tôi”

Cô gái kia biết mình thất thố rồi liền nhanh chóng tính tiền cho hai người phía trước, lúc Tiêu Dật và Trình Kiệt rời khỏi cửa tiệm, đám nhân viên lại một lần nữa túm lại với nhau bàn tán.

“Không thể tin được, người kia thế nhưng 27 tuổi rồi”

“Nghĩ cũng đúng thôi, anh ta nhìn đáng yêu như thế cho nên mới kiếm được người đàn ông tốt như vậy”

“Nhìn thật sự còn nghĩ chỉ trong độ tuổi của em trai tôi mà thôi, không nghĩ lại bằng tuổi của tôi”

“Bảo dưỡng thật là tốt, chẳng trách, chẳng trách... ai nha...”

Tiêu Dật ngồi vào trong ghế lái phụ liền nghiêng đầu hôn vào má Trình Kiệt một cái, cậu hôm nay tâm trạng cực kỳ tốt, nụ cười trên môi chưa khi nào khép lại được:

“Trình Kiệt, bọn họ đều tưởng nhầm em là sinh viên, còn nói anh trâu già thích gặm cỏ non nữa ha ha”

Trình Kiệt ngay lập tức vươn tay túm lấy eo của Tiêu Dật đặt cậu ngồi lên đùi của mình, bàn tay nhanh chóng mò lấy eo cậu gãi gãi:

“Tiêu Dật, chơi rất vui sao?”

Tiêu Dật bị nhột cười đến mềm nhũn cả người, cậu cố gắng muốn trốn khỏi ma trảo của Trình Kiệt nhưng không thể được đành lên tiếng cầu xin:

“Trình Kiệt, đừng chạm vào đó rất là nhột, đừng mà... ha ha...”

Trình Kiệt phía dưới có phản ứng rồi, nhìn sắc trời bên ngoài cũng đã ngả về chiều, hẳn thật sự rất chờ mong mặt trời kia biến mất, đến lúc đó Tiêu Dật của hắn liền có thể thay thế mặt trời thiêu đốt hắn rồi:

“Tiêu Dật, buổi tối thật sự sẽ là nghe theo anh sao?”

Tiêu Dật hai má ửng hồng giống như là hai đóa hoa nhỏ nở rộ trên đó vậy, ánh mắt cậu hơi né tránh hẳn một chút, cuối cùng đầu nhỏ liền tự động gật xuống. Bộ dạng này của Tiêu Dật cực kỳ đáng yêu, Trình Kiệt chỉ muốn ngay tại lúc này đây cắn một ngụm rồi nuốt người này vào trong bụng mà thôi:

“Tiêu Dật, em thật sự rất đáng yêu”

Tiêu Dật nhận lúc Trình Kiệt không để ý liền kéo tay hắn ra rồi ngồi xuống bên cạnh ghế lái:

“Được rồi, chúng ta đi ăn tối đi”

Bây giờ là sáu giờ, nhà hàng ăn tối lần này do Trình Kiệt chọn, đó là một nhà hàng sang trọng, tông màu đen trắng là chủ đạo, cung cách phục vụ của nhân viên ở đây cực kỳ chuyên nghiệp, ngay cả âm thanh bên trong cũng là tiếng nhạc du dương êm tai. Hai người chọn món, đồ ăn trên bàn chỉ là hai đĩa bít tết cao cấp cùng hai ly rượu vang đỏ, dao đĩa sáng bóng xếp bên cạnh chiếc đĩa lớn kia. Một nam phục vụ mặc đồng phục lịch sự bước tới, trên tay anh ta còn cầm một túi đồ giống như là hàng chuyển phát nhanh vậy:

“Xin lỗi Trình tổng, có người giao hàng tới cho ngài”

Trình Kiệt nhận tới hộp đồ được bọc kín đóng hộp kia rồi ký nhận, hắn đưa tiền cho nam phục vụ, dĩ nhiên trong đó còn có tiền boa cho anh ta:

“Giúp tôi đưa lại cho họ”

Sau khi nam phục vụ kia rời đi rồi, Tiêu Dật liền muốn vươn tay cầm lấy chiếc hộp nhỏ thần bí kia hỏi hắn:

“Cái gì vậy Trình Kiệt?”

Trình Kiệt cũng không có ý định lấy lại, hắn khẽ mỉm cười nói một câu thế này:

“Là dành cho em... của buổi tối ngày hôm nay”

Tiêu Dật nhìn hộp đồ còn có tờ giấy dán ở trên đó, nơi đó ghi một dòng chữ “Love toys”, cậu hơi đỏ mặt một chút nhưng cố gắng giữ bình tĩnh đặt chiếc hộp kia lại về phía Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hôm nay cô nhân viên ở cửa hàng giới thiệu nhẫn cho em, em nói em sẽ không mua nhẫn đôi, anh có biết vì sao hay không?”

Trình Kiệt im lặng, gương mặt của hắn có một chút lo lắng, ngày hôm nay là một ngày đặc biệt của hắn bởi vì Tiêu Dật của hắn rất khác ngày thường, hắn trong lòng có dự cảm không lành giống như là luôn luôn lo lắng quá nhiều cho nên hiện tại mới nghi ngờ hết chuyện này đến chuyện khác, chỉ đến khi Tiêu Dật từ trong túi chéo của mình lấy ra một chiếc hộp nhỏ mở ra trước mặt hắn thì hắn mới có thể yên tâm:

“Bởi vì em mua rồi”

Tiêu Dật vừa cười vừa nói, còn mang một chiếc nhẫn đưa ra giúp Trình Kiệt đeo vào ngón tay áp út. Đây là cậu lấy tiền của Trình Kiệt để mua nhẫn, hết cách rồi bởi vì cậu căn bản không có nhiều tiền, một cặp nhẫn này cũng phải đến mấy vạn, chính vì thế Tiêu Dật liền không khách khí lấy tiền của Trình Kiệt mua nhẫn cho cả hai, dù sao thì Trình Kiệt cũng có rất nhiều tiền, mấy vạn này hắn tuyệt sẽ không để ý đâu.

“Đây là nhẫn em tự mình thiết kế rồi mang cho người ta làm đấy, tuy rằng không thể so được với nhà thiết kế nổi tiếng đâu nhưng mà đây chính là tâm ý của em, anh không được ghét bỏ đâu”

Cho dù Tiêu Dật có mang một chiếc nhẫn cỏ đeo vào tay cho hăn thì hăn cũng cảm thấy vui vẻ, huống chi chiếc nhẫn này cậu lại bỏ công sức như vậy đủ để thấy nó rất ý nghĩa với cậu, Trình Kiệt hăn làm sao có thể ghét bỏ đây. Chiếc nhẫn vừa như in được luồn vào ngón tay thon dài của Trình Kiệt, Tiêu Dật hài lòng khẽ mỉm cười:

“Là nhân lúc anh ngủ, lén lấy thước dây đo đó”

Trình Kiệt nhìn chiếc nhẫn, trên chiếc nhẫn gắn hai viên đá quý nhỏ, còn có chữ được khắc tinh tế phủ đều mặt nhẫn, trên đó khắc chữ Tiêu Dật cùng một dàn số đếm từ một đến ba mươi, đặc biệt số 8 và số 27 lại được khắc thật là đậm, phía trên còn có dòng chữ tiếng anh là My Husband. Chiếc nhẫn của Tiêu Dật cũng có thiết kế giống y hệt như vậy, chỉ khác trên đó khắc chữ Trình Kiệt cùng in đậm số 3 và 10, đặc biệt hơn cả chữ tiếng anh lại là My Wife. Trình Kiệt biết hồ ly nhỏ nhà mình lại muốn tạo phản nữa, hăn trong lòng tự nói sẽ cho Tiêu Dật đêm nay biết tay, hăn lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón tay của cậu ôn nhu nói:

“Em vui là được, em vui anh cũng vui”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 166: Cải Thiện Đời Sống 3

Hai người kết thúc bữa ăn tối trong khung cảnh lãng mạn vào lúc 8 giờ tối, bọn họ nắm tay nhau đi dạo ở quảng trường gần nhà hàng. Quảng trường này mỗi tối vẫn duy trì việc tập luyện sức khỏe của các bà các chị, cụ thể là sẽ bật nhạc sau đó xếp thành hàng nhảy, không phân biệt thân quen hay xa lạ, nếu như muốn đều có thể nhập hội. Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở ghế đá xem đám người phía trước luyện tập, cậu vừa xem vừa nói chuyện với Trình Kiệt:

“Em cũng biết nhảy cái này đó”

Trình Kiệt từ nãy tới giờ luôn nhìn Tiêu Dật không rời mắt, hẳn cảm thấy Tiêu Dật của hắn đẹp quá, đẹp đến mức không thể có thứ gì để mang ra so sánh được với cậu cả. Tiêu Dật đột nhiên quay sang bên cạnh nhìn Trình Kiệt, ánh mắt sáng lấp lánh còn xinh đẹp hơn bầu trời sao trên cao, cậu hỏi hắn:

“Trình Kiệt, anh sao lại cứ nhìn em mãi thế?”

Trình Kiệt thành thật đơn giản trả lời Tiêu Dật, một câu nói của hắn liền khiến cho cậu vừa vui vẻ vừa xấu hổ, Trình Kiệt nói thế này:

“Em đẹp quá”

Tiêu Dật đưa tay đẩy má của Trình Kiệt ý muốn hắn nhìn qua chỗ khác:

“Anh này giờ có nghe em nói hay không thế, em nói là em cũng biết nhảy cái kia”

Trình Kiệt nhìn đến nhóm người trung tuổi đang xếp hàng tập ở quảng trường, hần khê ừ một tiếng:

“Ừ, sau này già rồi chúng ta cũng như bọn họ ra quảng trường tập thể dục nhé”

Viễn cảnh tuy rằng giản dị nhưng đối với Tiêu Dật lại cảm thấy quá xa vời với cậu, sau này già rồi là mười năm, hai mươi năm, hay là ba mươi năm nữa, mối quan hệ của bọn họ liệu có đến được cái gì gọi là đầu bạc răng long, thiên trường địa cửu. Tiêu Dật ngả đầu vào vai của Trình Kiệt, cơn gió lạnh thổi lướt qua bọn họ, mái tóc mềm mại của Tiêu Dật khẽ lay chuyển, bàn tay của cậu lạnh toát thò vào trong bàn tay của Trình Kiệt muốn hẩn sưởi ấm cho mình:

“Anh phải yêu em đến khi răng rụng tóc bạc thì chúng ta sau này mới có thể ra quảng trường tập thể dục”

Trình Kiệt nhìn người trong lòng khẽ mỉm cười:

“Đến khi anh ngừng thở cũng vẫn sẽ yêu em”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt nửa đùa nửa thật hỏi:

“Chúng ta bao giờ thì kết hôn?”

Trình Kiệt cũng không có suy nghĩ nhiều mà đáp:

“Ngày mai kết hôn luôn”

Tiêu Dật lắc đầu không đồng ý:

“Nhanh quá, có rất nhiều việc cần phải chuẩn bị cho hôn lễ nữa... Năm sau nhé, chúng ta sẽ kết hôn vào năm sau!”

Tiêu Dật thật sự muốn cùng Trình Kiệt kết hôn, nhưng mà cậu vẫn còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết xong, ví như sắp tới đây quán cà phê của cậu sẽ đi vào hoạt động chính thức, lúc đó hẳn là rất bận rộn, hay ví như còn chuyện của ba mẹ Tiêu nữa, cậu cũng không thể cứ như vậy không nói chuyện quan trọng này với ba mẹ Tiêu, cậu thật mong những người quan trọng nhất với mình cũng sẽ có trong ngày trọng đại đó.

Trình Kiệt vuốt mái tóc mềm mượt của Tiêu Dật, hẳn cưng chiều đáp ứng cậu:

“Được, vậy thì năm sau chúng ta sẽ kết hôn”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn tới hai chiếc nhẫn đang đeo ở trên tay hai người bọn cậu, cậu đưa tay vuốt nhẹ chiếc nhẫn của Trình Kiệt hỏi:

“Trình Kiệt, anh có muốn kết hôn không?”

Trình Kiệt nhanh tay nắm lấy bàn tay của Tiêu Dật:

“Đương nhiên là anh muốn, anh rất muốn cùng Tiêu Dật của anh kết hôn”

Tiêu Dật khẽ mỉm cười nhẹ giọng đáp:

“Em cũng thế!”

Trình Kiệt và Tiêu Dật ngồi ở quảng trường một lúc cũng quyết định đứng dậy rời đi, bây giờ là gần chín giờ, cũng đến thời điểm mà Trình Kiệt mong muốn nhất, chính là muốn cùng hồ ly nhỏ nhà hắn thân thiết.

Ở Bắc Kinh có một khách sạn tình nhân rất nổi tiếng, Tiêu Dật buổi sáng ngày hôm nay đã lên mạng tra qua thử một lượt, sau khi xem qua liền ngay

lập tức muốn đến thế cho nên lúc này liền quay sang nói với Trình Kiệt:

“Em muốn vào Lost of love hotel”

Thật ra từ chỗ này đi tới khách sạn kia cũng không phải gần, hơn nữa khách sạn đó nếu như không hẹn trước sẽ hiếm khi còn phòng, nhưng mà bây giờ không phải cuối tuần vì thế cho nên phòng còn hay không còn cũng chưa thể nói trước được. Trình Kiệt khoác vai của Tiêu Dật, nhân lúc đi vào chỗ tối liền nghiêng đầu hôn vào má cậu một cái rồi xấu xa trêu chọc:

“Còn biết cả khách sạn đó nữa, có phải là đã tìm hiểu từ trước rồi hay không?”

Bởi vì ánh sáng có chút tối cho nên Trình Kiệt hiện tại không thể nhìn thấy được gương mặt ửng hồng của Tiêu Dật:

“Em đã đặt phòng trước rồi”

Trình Kiệt ngăn người bất ngờ, sau đó hân hoan bật cười ha ha:

“Em cũng thật là chu đáo đó”

Lost of love hotel có khoảng 50 phòng, mỗi phòng lại có một tên gọi khác biệt, trong mỗi căn phòng lại được lấy một chủ đề riêng biệt cho nên bài trí không hề giống nhau, phải biết Lost of love hotel này chính là khách sạn dành cho những cặp đôi yêu nhau, chi phí thuê một đêm hưởng thụ cũng vô cùng đắt đỏ, có điều đổi lại mọi dụng cụ giống như đồ chơi, hay là một vài thứ sữa tắm, gel bôi trơn kích thích gì đó lại là hàng tốt cả.

Trình Kiệt và Tiêu Dật đến Lost of love hotel là 10 giờ đêm, Tiêu Dật mang chứng minh thư rồi làm một vài thủ tục rất nhanh liền nhận được chìa khóa. Phòng của hai người nằm ở tầng sáu, là một phòng được thiết kế giống như phòng giam giữ tù nhân. Trình Kiệt vừa bước vào phòng liền thấy một song sắt màu đen, bên trong đó lại có cả một chiếc lồng sắt màu

hồng, ánh điện màu hồng mờ mờ ảo ảo, nghe nói nhiệt độ ở đây sẽ tự động cảm ứng theo thân nhiệt, đồng nghĩa với việc trong người cảm thấy nóng thì nhiệt độ cũng lại tăng theo.

Tiêu Dật hiện tại hơi ngượng ngùng một chút, từ ánh sáng cho đến bài trí cùng vật dụng trong căn phòng đều không phải bình thường, cậu vừa quay sang liền bắt gặp được ánh mắt nóng rực của Trình Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu gọi cảm trơn trượt nhẹ nhàng:

“Có thích không?”

Trình Kiệt nhanh chóng ném túi quà nhỏ trên tay xuống dưới sàn rồi quay sang ôm lấy eo Tiêu Dật siết chặt, hắn cúi người gặm cắn cần cổ của cậu, đầu lưỡi cùng nhanh chóng lướt tới phía yết hầu kia:

“Thích, anh thật thích đến phát điên lên rồi”

Tiêu Dật hơi né tránh một chút, cậu chống tay ở trước ngực Trình Kiệt đẩy hắn ra:

“Khoan đã, em còn muốn tắm rửa... còn muốn xem xem trong hộp quà kia có cái gì nữa”

Trình Kiệt đã cởi được áo khoác ngoài của Tiêu Dật ra vứt xuống sàn, hiện tại còn muốn mang hoodie của cậu kéo lên thật cao, bàn tay mất đi khống chế đang không ngừng xoa nắn da thịt cậu. Tiêu Dật cả người khô khốc, ngay cả giọng nói cũng biến thành trầm khàn khác thường, có điều cậu vẫn muốn phải tắm rửa một chút, cũng đã bỏ tiền ra thuê một đêm ở đây không thể nào cứ như vậy mà xong được, cậu chính là muốn chơi mấy cái thứ này một chút:

“Trình Kiệt... đợi một chút đi”

Trình Kiệt dừng lại động tác một chút, trong đôi mắt kia của hắn ngoài dục vọng ra cũng chỉ có dục vọng. Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút, cúi người cầm lấy hộp quà đã được gói kín kia đi vào trong phòng tắm, trước khi đóng cửa còn không quên nhắc nhở hắn:

“Đừng nên nóng vội, chờ em một chút đã”

Tiêu Dật đóng cửa phòng tắm, còn thật cẩn thận mang khóa kia ấn lại tránh cho người nào đó đột nhiên mở cửa xông vào bên trong. Tiêu Dật nhìn phòng tắm một lượt, vẫn là tường được sơn màu hồng phấn, ánh điện mập mờ không sáng rõ, ngay cả sữa tắm cho đến dầu gội đầu cũng là một cặp chai thủy tinh màu hồng trong suốt không có nhãn mác gì cả. Tiêu Dật bắt đầu thử mở hộp quà kia ra, bên trong phụ kiện cũng không phải quá là phong phú, bất quá càng ít thì lại có nghĩa rằng càng hời hang. Tiêu Dật vừa nhìn thứ trong hộp kia liền đỏ mặt, bên trong chính là một cái đuôi thỏ trắng chỉ có một cục bông tròn tròn, lại có thêm một cặp tai nhỏ đồng màu, thứ đồ này nếu như bỏ linh tinh không cẩn thận sẽ bị Tiêu Kỳ Mặc tìm ra được, kể đó khẳng định sẽ không hiểu chuyện mà tưởng là đồ hóa trang đóng kịch. Bên dưới hộp còn có một chiếc áo sơ mi màu trắng mỏng manh, vừa rộng lại vừa mỏng như vậy khẳng định chính là cố tình đây, hơn nữa dưới đáy hộp còn có hướng dẫn sử dụng chi tiết, từ cách đóng nút áo sao cho gợi cảm, cho đến cầm cái đuôi giả kia vào như thế nào.

Trong bồn tắm màu hồng có cánh hoa hồng màu đỏ, trên bức tường sơn màu hồng kia có treo một tấm gỗ ở đó ghi dòng chữ: [Tắm sữa tắm trên giá sau đó ngâm mình trong nước hoa hồng này 5 phút sẽ làm tăng kích thích cho đối phương]

Khi Tiêu Dật còn đang ngây ngốc ngắm nhìn mọi thứ xung quanh thì bên ngoài liền có tiếng gõ cửa gấp gáp:

“Tiêu Dật, em làm cái gì mà lâu như thế?”

Tiêu Dật giật mình sau đó liền buồn cười, cậu mới chỉ vào trong có một chút chút thôi thế mà người nào đó đã nóng vội đến nhin không được rồi:

“Tiêu Dật, anh nóng quá, anh cũng muốn vào tắm cùng”

Tiêu Dật ở bên trong đáp ra:

“Không được, anh đợi một chút đi”

Trình Kiệt ở bên ngoài chờ thề một câu, hăn không sao tìm thấy điều khiến điều hòa để ở chỗ nào, nhiệt độ trong phòng hiện tại quả thật nóng đến muốn bức bối hăn rồi, hơn nữa hăn còn để ý nhiệt độ thế nhưng lại càng ngày càng tự nảy số. Trình Kiệt cuối cùng không nhin được nữa đành mở cửa bước ra khỏi căn phòng này.

Tiêu Dật ở bên trong tắm rửa rất kỹ, thật cẩn thận mang sữa tắm xoa lên khắp người, mùi hương này rất kỳ lạ, cậu trước nay chưa từng ngửi thấy hương thơm này bao giờ, mùi hương thơm rất mạnh cũng chẳng biết là thứ hoa gì cả, xoa xoa một chút quả thật thấy da thịt mềm mại hơn rất nhiều, lại xoa xoa một chút liền thấy mùi hương dường như càng ngày càng ngấm vào da thịt. Sữa tắm không tạo quá nhiều bọt, dưới ánh điện mờ ảo kia làn da của Tiêu Dật càng thêm sáng bóng bất thường, cậu vừa liếc nhìn tới trong gương liền phải giật mình xấu hổ quay sang phía khác, sau đó lại quả thật lén lén quay đầu nhìn mình trong gương. Tiêu Dật ở trong bồn tắm thư thái ngâm mình, không hề biết người bên ngoài đã đi một dọc hành lang hóng gió vẫn không thể nào cảm thấy thoải mái chút nào.

Khi Trình Kiệt mở cửa phòng bước vào liền thấy một khung cảnh khiến cho hai lỗ mũi hăn nóng lên, kể đó liền có cái gì đó từ nơi đấy chảy ra từ từ. Tiêu Dật không có đóng cúc áo sơ mi chỉnh tề mà lại cố tình đóng lệch hàng cúc, áo sơ mi mỏng manh kia lại càng được hồi thêm xộc xếch, trên đầu gấn hai cái tai nhỏ màu trắng nhìn chẳng khác nào một con hồ ly nhỏ vẫn chưa biến hết thành hình người, đôi chân dài mềm mại thon gọn, eo

nhỏ giấu sau vạt áo rộng, mỗi bước đi liền sẽ như ẩn như hiện cái nơi không có quần lót che đậy kia.

Tiêu Dật bước tới phía Trình Kiệt, thuận tiện lấy vạt tờ giấy ăn trên bàn lau máu mũi cho hắn:

“Anh sao thế? Cũng không đến mức thành ra như vậy chứ?”

Trình Kiệt mang xấu hổ mất mặt gì đó dẫm nát dưới chân, hắn lập tức ôm lấy Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, cúi người hít hà hương thơm trên cần cổ cậu, khi cánh tay theo thói quen chạm tới hai bên hông kia liền chạm phải một thứ mới mẻ, đưa tầm mắt hạ xuống mới biết nơi đó có một cục bông nhỏ nhỏ tròn tròn.

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra nói hắn nên đi tắm trước:

“Anh đi tắm đi”

Trình Kiệt ngửi thấy mùi hương trên người Tiêu Dật liền giống như hóa sỏi vậy, không rõ là mùi hương này hay là cơ thể kia làm cho hắn dục vọng dâng cao mà hiện tại hắn liền không thể nào tự ép buộc mình cách xa Tiêu Dật được. Tiêu Dật hôm nay cực kỳ nhẹ nhàng ôn nhu, ngay cả trong giọng nói cũng mềm mại giống như da thịt cậu vậy:

“Trình Kiệt đi tắm đi... em ở chỗ này đợi anh”

Trình Kiệt cúi đầu hôn vào miệng của Tiêu Dật, mang đầu lưỡi luồn vào trong khoang miệng cậu, trêu đùa đưa đẩy thỏa thích:

“Tiêu Dật, anh không muốn tắm, anh chỉ muốn bây giờ nuốt em vào trong bụng thôi”

Tiêu Dật nhẹ giọng, giống như vô cùng ngoan ngoãn nghe lời Trình Kiệt, lấy khung cảnh hiện tại lại thật giống như một tù nhân lấy lòng quản giáo:

“Đi tắm trước đi... sau đó liền quay lại có được không?”

Chớp chớp hai mắt lớn xinh đẹp, trên đầu gắn đôi tai nhỏ đáng yêu, ai đó khiến cho Trình Kiệt tự động mềm nhũn, tuy rằng trong lòng ngàn vạn lần không muốn đi tắm nhưng lại chẳng thể nào có đủ sức lực mà từ chối hồ ly nhỏ kia được.

Trong phòng ngủ có một chiếc gương cực kỳ lớn, Tiêu Dật nhìn mình ở trong gương cũng thừa nhận rằng bộ dạng mình hiện tại cực kỳ không đứng đắn nếu không muốn dùng từ hư hỏng. Tiêu Dật đột nhiên cười nhẹ một tiếng, Trình Kiệt nhìn cậu đến mức máu mũi cũng tuôn ra, như vậy cũng không phải cậu đang tự kiêu tự thấy mình quyến rũ nữa. Tiêu Dật phát hiện nơi này có rất nhiều đồ chơi tình thú, cậu từ trên giá nhìn thấy hai quả tạ lớn bằng nắm đấm tay, thứ đồ này giống như là để mang vào chân giống như tội nhân thời xưa vậy. Tiêu Dật thử cầm hai quả tạ đó lên, phát hiện thì ra là đồ giả, căn bản bên trong là rỗng không hề nặng một chút nào cả, nghĩ nghĩ một hồi Tiêu Dật liền cúi người tự động mang hai quả tạ kia khóa vào chân của mình, hiện tại mỗi bước đi của cậu liền sẽ kéo theo quả tạ đó. Tiêu Dật lại phát hiện còn có một chiếc vòng đeo cổ có một quả chuông nhỏ ở phía trước, nhìn tới cái này thật sự giống với cái vòng cổ của Đại Nhân, trong lòng cậu lại nghĩ chẳng lẽ nào cũng đã đến đây rồi làm cho Trình Kiệt vui vẻ một chút cậu cũng sẽ vui vẻ, thế cho nên Tiêu Dật liền mang chiếc vòng cổ kia đeo vào.

Lúc Trình Kiệt ra ngoài liền thấy hồ ly nhỏ nhà mình ngồi ở giữa lồng sắt, trên cổ mang vòng da màu đen, dưới cổ chân lại đeo hai quả tạ liền giật mình ngây người, sau đó hần liền gấp gáp đi tới phía đó muốn mở cửa lồng sắt kia ra nhưng phát hiện lại khóa rồi:

“Tiêu Dật, chìa khóa ở chỗ nào?”

Tiêu Dật ngồi ở bên trong nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia chính là có tia ôn nhu dịu dàng, tuy rằng mềm yếu nhưng hiện tại lại tuyệt không mềm yếu

chút nào mà nói:

“Phải trả lời được câu hỏi của em, em mới nói cho anh biết chìa khóa ở đâu”

Trình Kiệt trên người chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm ngang eo, bây giờ nhìn thấy bộ dạng quyến rũ của Tiêu Dật, Tiểu Kiệt Kiệt liền tự động ở sau chiếc khăn tắm chĩa thẳng như muốn đâm thủng chiếc khăn này mà thoát ra ngoài vậy:

“Em mau nói đi”

Tiêu Dật mỉm cười kiêu ngạo, ngón tay để ở trên bắp đùi của bản thân gãi gãi khiêu khích:

“Em có đẹp không?”

Trình Kiệt cố gắng bình tĩnh gật đầu khàn giọng đáp:

“Đẹp”

Tiêu Dật lại xoay đầu khẽ bữu môi không thềm nhìn Trình Kiệt:

“Vậy có thích em không?”

Trình Kiệt ở bên ngoài bước sang bên phải vài bước để đứng đối diện với tầm mắt của Tiêu Dật:

“Thích”

Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt khẽ mỉm cười dụ hoặc:

“Có yêu em không?”

Trình Kiệt gật đầu lia lịa, bộ dạng một đời bình thản lạnh lùng của Trình tổng giám đốc lớn cũng chỉ trong vài giây ở trước mặt Tiêu Dật mà sụp đổ:

“Yêu, đương nhiên là yêu em rất nhiều, em mau nói chìa khóa để ở chỗ nào đi”

Tiêu Dật hơi nâng chân lên một chút, chiếc chìa khóa nhỏ chính là để ở phía dưới đó:

“Chìa khóa để ở chỗ này, nhưng mà em vẫn còn chưa hỏi xong nữa. Còn muốn hỏi anh sau này có ghét bỏ em hay không, có vì chuyện gì đó mà không cần em hay không?”

Tiêu Dật vừa nâng chân, thứ Trình Kiệt nhìn không phải là chìa khóa mà lại là vật nhỏ ở giữa hai bắp đùi cậu:

“Không, sau này em nói gì anh liền sẽ nghe theo”

Tiêu Dật lại bấu môi:

“Vậy em nói anh không yêu em nữa là anh sẽ không yêu em nữa sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Ngoại trừ việc đó ra, anh cái gì cũng đều nghe theo lời em cả”

Tiêu Dật đứng dậy, cậu bước gần về phía cánh cửa, từ bên trong vươn tay cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt kéo vào bên trong chạm đến trước ngực mình:

“Vậy Trình Kiệt giúp em cài lại cúc áo đi, em vừa mới rồi vội quá nên đóng lệch rồi”

Trình Kiệt vừa chạm được vào người Tiêu Dật liền ngay lập tức dùng sức sờ soạng nắn bóp ngực cậu, hấn ở bên ngoài hừ hừ khó nhin:

“Tiêu Dật em mở cửa ra có được không, anh phát điên lên mất”

Tiêu Dật xấu xa ở bên trong dẫn dụ:

“Nhưng mà nếu như em mở cửa, Trình Kiệt lại phát điên lên thì làm sao đây?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 167: Cải Thiện Đời Sống 4

“Cách”

Chỗ thanh ngang khóa cửa của chiếc lồng này chỉ là một thanh thép rất mảnh, nó thẽ nhưng bị Trình Kiệt dùng sức một chút liên tục rơi ra, chiếc khóa nhỏ đồ chơi ở trên đó thì khỏi phải nói, hiện tại cũng cùng thanh ngang kia rơi ở dưới sàn. Tiêu Dật vừa nhìn thấy cảnh này thì nụ cười trên môi chợt cứng lại, bước chân tự động lùi về phía sau vài bước. Trình Kiệt hiện tại giống như một con mãnh thú vậy, hấn bước thật nhanh về phía Tiêu Dật rồi vòng tay siết chặt lấy eo cậu. Tiêu Dật vẫn còn chưa kịp phản ứng gì liền đã bị Trình Kiệt cúi đầu ngoạm một ngụm ở trên cần cổ thơm mùi sữa tắm kia:

“Ừm...”

Trình Kiệt cả người nóng như lửa đốt, hấn khàn giọng chẳng khác gì một con sói đang gầm gừ:

“Em chết chắc rồi”

Tiêu Dật hồi phục lại tinh thần đẩy Trình Kiệt cách xa mình một chút, mắt thấy người nào đó không vui muốn tức giận liền nhanh tay nắm lấy cổ tay của hắn kéo ra ngoài:

“Ngày thường đều là anh giúp em... hôm nay để em giúp anh có được không”

Bên ngoài có một chiếc ghế da đơn màu đen cao cấp rất lớn, Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ngồi xuống chiếc ghế đó rồi ngay lập tức ngồi lên đùi hắn. Phải biết Tiêu Dật hiện tại có bao nhiêu quyến rũ, da thịt mềm mại mát lạnh kia đang không ngừng chạm vào người hắn, hơn nữa bàn tay không yên phận kia cũng như một con rắn nhỏ quấn chặt lấy cần cổ hắn không buông. Trình Kiệt gấp đến mức muốn đảo thế, hắn bây giờ muốn cởi khăn tắm quấn quanh hông mình ra ngay lập tức. Tiêu Dật vừa đoán ra được hành động kia của Trình Kiệt thì lên tiếng chặn lại:

“Trình Kiệt, ở đây có rượu vang... chúng ta uống một chút đi”

Tiêu Dật đưa tay sang bên cạnh, trên bàn nhỏ có hai ly thủy tinh cùng một chai rượu vang đỏ, khi thứ chất lỏng đỏ rực giống như máu nóng trong người Trình Kiệt được chạm rãi rót vào một ly rượu, Tiêu Dật liền dừng lại nhỏ giọng nũng nịu:

“Nhưng mà tửu lượng của em không được tốt, em sợ mình uống vào rồi liền không còn tỉnh táo bởi anh được... hay là anh uống giúp em đi”

Tiêu Dật nói xong lời này liền đưa tay cầm lấy ly rượu cho vào miệng uống một ngụm, ánh mắt dụ hoặc quét qua ánh mắt dục vọng kia của Trình Kiệt một lượt, cuối cùng cậu liền cúi đầu hôn xuống miệng của hắn, mang thứ chất lỏng vừa ngọt vừa chát kia chuyển hết qua cho Trình Kiệt. Trình Kiệt trước giờ chưa được hưởng sự phục vụ kích thích như vậy, rượu vang vừa đưa vào trong miệng hắn liền cảm thấy ngon ngọt vô cùng, bàn tay cũng tự giác vòng lấy eo của Tiêu Dật tiến vào trong áo sơ mi mỏng manh kia vuốt ve mạnh mẽ.

Tiêu Dật chậm rãi rời khỏi đôi môi của Trình Kiệt, bên khóe miệng còn dính một chút rượu vang càng làm cho bộ dạng hiện tại của cậu thêm phần hư hỏng. Tiêu Dật đột nhiên a lên một tiếng yếu ớt rồi vòng tay xuống phía dưới hông mình lấy ra cái cục bông trắng trắng tròn tròn kia, cậu nháu mày nũng nịu: “Hàng nhân tạo không thể so sánh với hàng tự nhiên được...”

Nói rồi mang đầu phía sau đó bỏ vào trong miệng chai rượu vang, cứ như vậy biến nó thành một cái nút chai.

Tiêu Dật cảm nhận được rõ ràng vật cứng phía dưới đang không ngừng đâm vào mông mình, cậu cúi đầu hôn xuống cần cổ của Trình Kiệt, mút ở chỗ kia một chút, cắn ở chỗ này một chút, cả người mềm nhũn dẻo dai không ngừng kích thích ham muốn của hắn:

“Trình Kiệt... ngày hôm nay có thích không?”

Ngón tay của Trình Kiệt đã ở bên trong động nhỏ chật hẹp của Tiêu Dật không ngừng đâm tới, hắn thỏa mãn hưởng thụ vật nhỏ nũng nịu trong lòng:

“Thích!”

Tiêu Dật hơi rời khỏi cần cổ của Trình Kiệt, cậu đưa tay cởi ra từng nút của chiếc áo sơ mi trên người mình, cuối cùng cởi xong liền ngồi dậy kéo lấy bàn tay của Trình Kiệt đang ở dưới mông mình đặt lên trước ngực cậu:

“Ly rượu vừa rồi là của em, anh vẫn còn chưa uống rượu của mình đâu”

Nói rồi Tiêu Dật liền cầm lấy chai rượu bên cạnh, ánh mắt tinh nghịch chạm vào đôi mắt kiêu ngạo giống như một vị đế vương đang hưởng thụ của Trình Kiệt, cậu nhếch môi khẽ mỉm cười, mang cốc bông nhỏ kia lấy ra để ở trên bàn, sau đó đưa chai rượu vang lớn đó lên trước mặt Trình Kiệt khẽ lắc lư:

“Tửu lượng của em không tốt cho nên chỉ có thể uống một ly, nhưng tửu lượng của Trình Kiệt tốt như vậy, nhất định phải uống một chai này mới được đi”

Nói rồi Tiêu Dật liền cứ như thế mang toàn bộ rượu vang đặt tiền đồ lên người mình, thứ chất lỏng màu đỏ kia giống như một dòng suối nhỏ chảy từ

trên vai của cậu đi qua ngực rồi chuẩn xác chảy xuống chỗ vật đang cứng như sắt nung của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... uống đi”

Đây chính là thứ rượu tuyệt hảo nhất đối với Trình Kiệt, hần vờn đầu lưỡi liếm tới hai bên ngực của Tiêu Dật, liếm tới căn cổ mảnh khảnh kia. Có một thứ uống vào liền cả đời không thể thanh tỉnh, say sấn mơ màng suốt cả cuộc đời này. Có một thứ đã dính vào rồi liền không thể dứt ra, đã nếm thử một lần liền nhận định không thể rời xa. Tiêu Dật chính là thứ đó, chính là thứ mà cả cuộc đời này Trình Kiệt chỉ muốn biến nhỏ để ở trong túi mình, không muốn mang ra ngoài cho ai khác có bất cứ cơ hội nào nhìn thấy cậu để nảy sinh tà tâm, không cho ai khác có bất cứ cơ hội nào mà làm tổn thương cậu được.

Tiêu Dật đứng dậy, quỳ gối ở trước Trình Kiệt, ánh mắt phong tình liếc nhìn hần, cuối cùng liền mang miệng của mình cưỡi ra khăn tắm quấn quanh hông kia của hần ra. Vật dựng thẳng được giải phóng, Trình Kiệt ngay lập tức thở dốc một hơi, gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Dật cọ cọ vào nơi đó của Trình Kiệt, đầu lưỡi vờn ra liếm lấy nó một chút:

“Trình Kiệt thích như thế nào, muốn như thế nào... em sẽ làm cho anh”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Hôn nó đi”

Tiêu Dật hôn nhẹ xuống nơi đó từ phía gốc cho đến đỉnh, hôn đến mức ngay cả cái đó của Trình Kiệt cũng nổi lên từng đường gân xanh tím gồ ghề. Tiêu Dật há miệng ngậm lấy Tiểu Kiệt Kiệt, miệng nhỏ kia phải thật cố gắng mới có thể dung nạp được vật ngoại cỡ nóng phỏng này của hần. Tiêu Dật rất biết cách làm cho Trình Kiệt sung sướng, cũng hiểu hết được những điểm nhạy cảm trên cơ thể hần, hai người bọn họ quen nhau lâu như

vậy rồi, nếu như ngay cả vài điều nhỏ nhỏ này cậu cũng không biết thì sao có thể được cơ chứ.

Trong phòng nhiệt độ càng lúc càng tăng cao, tiếng nước phát ra từ trong miệng không ngừng dừng lại. Không biết qua bao lâu, trong miệng của Tiêu Dật đột nhiên có một tia nước mạnh mẽ bắn tới, cậu trước là ngây người một chút sau đó lại tích cực di chuyển cái miệng nhỏ kia nhanh hơn. Sau khi xác định Trình Kiệt vừa giải phóng xong thứ kia, cậu liền đứng dậy ngồi lại lên đùi của hắn mở miệng nói:

“Trình Kiệt cố ý đúng không?”

Miệng nhỏ vừa mở ra, bên trong liền có một dòng dịch trắng chảy xuống vương vào bên khóe miệng của Tiêu Dật. Trình Kiệt vừa nhìn thấy một màn này liền vô cùng thỏa mãn, chính là kiểu đánh dấu lãnh thổ vậy, trên người của người này có thứ quan trọng của hắn.

Trình Kiệt đưa tay lau đi vết dịch còn dính ở trên miệng của Tiêu Dật, hắn yêu thương cưng chiều nói với cậu rằng:

“Tiêu Dật thật giỏi”

Yết hầu của Tiêu Dật chuyển động trơn trượt, Trình Kiệt hai mắt sáng lên hôn tới yết hầu của Tiêu Dật, thứ này thật sự quyến rũ đến ngợp thở, quyến rũ đến mức nhất là khi Tiêu Dật vừa mới rồi chưa có uống qua rượu vang hay nước đã tự động nuốt xuống rồi.

Tiểu Kiệt Kiệt vì hành động câu dẫn trắng trợn kia của Tiêu Dật mà lại tỉnh dậy, nó nhanh chóng muốn dương cung đâm thẳng vào trong hồng tâm của Tiêu Dật. Tiêu Dật xấu xa quyến rũ di chuyển lắc lắc cái mông nhỏ, Trình Kiệt không sao có thể được như ý nguyện cho nên liền đưa tay cố định eo của Tiêu Dật giữ lại, kế tiếp hắn liền mang Tiểu Kiệt Kiệt kia sát nhập vào trong thân thể của Tiêu Dật.

Tiêu Dật phóng đăng, Trình Kiệt phóng túng, một hồi da thịt va chạm cùng tiếng ngâm nga rên rỉ càng khiến cho không gian nóng bỏng đến phát điên. Chiếc ghế da đơn may mắn là hàng tốt, đổi lại nếu là hàng kém chất lượng sẽ không thể chống đỡ được cân nặng của hai người đàn ông cùng sức nhún nhảy ở trên đó. Thân thể của Tiêu Dật vô cùng dẻo dai lại mềm nhũn, Trình Kiệt ôm ở trong lòng vừa đau lòng vừa ham muốn, siết chặt một chút lại sợ làm người ta tổn thương, mà không siết chặt thì lại không có cách nào giảm bớt dục vọng trong người.

Tiêu Dật cúi đầu hôn xuống đôi môi của Trình Kiệt, đầu lưỡi vươn ra muốn hằn quấn lấy, hôn rất cuồng nhiệt, ngay cả bộ dạng của bản thân dù có biến thành hư hỏng xấu hổ đến đâu cũng không quản, cho dù cậu có phóng thích bản thân biến thành bộ dạng như thế nào thì Trình Kiệt cũng không có ghét bỏ cậu, hằn ngược lại còn yêu cậu đến chết.

Tiêu Dật cắn một ngụm vào vai của Trình Kiệt, một dòng nước từ trong người của cậu bắn thẳng ra trước bụng của hắn, cả người liên tục bị nhấp nhô không yên cho nên việc phóng thích cũng có chút khó khăn bị đứt quãng, Tiêu Dật khó nhọc cầu xin:

“Chậm đã... em không được... a”

Mọi động tác của Tiêu Dật cho dù từng cái nhúu mày nhướn môi cũng khiến cho Trình Kiệt yêu thương, Tiêu Dật của hắn đáng yêu như vậy càng khiến cho hắn không thể nào kiềm chế được bản thân, hắn mạnh bạo đảo thể bế lấy Tiêu Dật ép cậu vào trong góc tường kính tiếp tục di chuyển mạnh bạo.

Bắc Kinh vào ban đêm vẫn rực rỡ ánh đèn, tuy rằng mặt đường quốc lộ phía dưới vắng bóng người, lác đác có vài chiếc xe chạy qua cũng không thể nào giảm bớt đi phần xa hoa tấp nập ở thành phố này. Hôm nay Bắc Kinh có tuyết, mấy cành lá đều phủ một màu tuyết trắng xóa, một nền trời đen lại giống như càng tăng thêm phần nổi bật của những bông tuyết này,

giống như là Tiêu Dật vậy, trước kia ở xung quanh Trình Kiệt có bao nhiêu người cho dù có xinh đẹp động lòng đến đâu, sự xuất hiện của bọn họ cũng chỉ là làm nền cho Tiêu Dật mà thôi, đối với Trình Kiệt căn bản chỉ để ý duy nhất một người là cậu.

Hai bàn tay bị ép lên mặt kính, mười đầu ngón tay đan chặt, người phía sau không ngừng cử động thân thể, mặt kính rung chuyển kéo theo đó là thanh âm thập phần dụ hoặc, tiếng ưm a không ngớt, tiếng da thịt va chạm chẳng những giảm đi mà còn theo nhịp tiết tấu càng ngày càng nhanh.

Tiêu Dật cảm nhận trong người có một dòng điện mạnh mẽ, khiến cho thể lực của cậu cũng như muốn dốc sạch sẽ vì Trình Kiệt. Một dòng nhiệt nóng nhanh chóng bắn thẳng chạy nhanh vào sâu trong thành ruột của Tiêu Dật, Tiêu Dật hai chân mềm nhũn suy yếu ngã vào trong lồng ngực rắn chắc của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt... hôm nay có vui không?”

Vật nhỏ trong lòng lúc nào cũng đẹp, lúc nào cũng đáng yêu, ngay cả khi hai mắt mê man, đầu tóc hỗn loạn vẫn không thể nào làm cho cậu bớt xinh đẹp. Trình Kiệt cúi đầu hôn vào đôi môi của Tiêu Dật, cưng chiều yêu thương bế cậu ở trên tay chuyển hướng đến phía giường lớn đặt cậu ở trên đó:

‘Vui, em mệt mỏi rồi’

Tiêu Dật đúng là mệt mỏi rồi, cậu giống như dùng một thứ thuốc kích thích, khi thứ thuốc kích thích đó hết tác dụng liền trở vào trạng thái bủn rủn tay chân, Tiêu Dật an ổn mơ màng cứ như vậy ôm chặt lấy Trình Kiệt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sau khi xác định Tiêu Dật đã ngủ rồi, Trình Kiệt liền mang toàn bộ mấy vật dụng gì đó trên người cậu tháo hết ra, từ tai nhỏ cho đến hai cái xích chân rồi vòng cổ, lại ngắm nhìn thân thể tràn ngập vết hoan ái, lại chạm vào

da thịt mềm mại ngon ngon kia một chút, lại trầm mê cúi đầu hôn đến từng tấc da thịt cậu, lại yêu thương cưng chiều nắm lấy bàn tay cậu, lại đau lòng hăm sâu cậu vào trong lồng ngực mình, Trình Kiệt nhắm mắt cùng Tiêu Dật đi ngủ.

Đêm hôm đó Tiêu Dật đột nhiên tỉnh giấc, phát hiện ra người bên cạnh không có ôm mình ngủ liền vội vã lao vào tìm kiếm lồng ngực hắn, cầm lấy cánh tay của hắn đặt ở trên eo mình giống như là tư thế ôm lấy cậu. Trình Kiệt mơ màng cảm nhận được hành động kia của Tiêu Dật thì mở mắt khàn giọng:

“Anh sợ em nóng, em vừa rồi còn không chịu đắp chăn nữa”

Trình Kiệt không muốn Tiêu Dật đắp chăn ra sẽ bị cảm lạnh, cho nên hắn mới đắp chăn lên người cho cậu rồi không ôm cậu nữa, hắn sợ cậu nóng vì cậu cứ liên tục đắp chăn ra.

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia của Trình Kiệt liền cố chấp ôm chặt lấy hắn, vẫn cố chấp phải là hắn ôm cậu mới được, cho dù nóng đến đâu cũng phải là hắn ôm cậu. Có lẽ do Trình Kiệt không có ôm cậu cho nên nửa đêm cậu mới giật mình tỉnh giấc như thế:

“Trình Kiệt, nói yêu em đi”

Trình Kiệt nhú mày, Tiêu Dật của hắn vẫn chưa có được cảm giác an toàn sao:

“Anh yêu em, Tiểu Dật”

Tiêu Dật nhắm mắt:

“Nói là sẽ luôn ở bên cạnh em”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, không rời khỏi em”.

...

Thời gian cứ thế trôi qua, tết dương lịch đã tới, nhìn lại một năm cũ trôi qua Tiêu Dật vẫn có rất nhiều chuyện chưa thể hoàn thành, ví như lần ấy hai người đã lên kế hoạch nói muốn đi du lịch Nhật Bản, nhưng kết quả lại vì đám cưới của Tống Ngộ Phàm mà hoãn lại, hay ví như chuyện cậu muốn nói ra toàn bộ chuyện của mình và Trình Kiệt cho ba mẹ Tiêu biết, cậu vẫn chưa thể làm. Ngày đầu tiên của năm mới, Tiêu Dật ngồi lo lắng thời gian sao lại trôi qua nhanh đến như thế, liệu cậu có giữ được lời hứa với Trình Kiệt rằng trong năm nay hai người sẽ kết hôn hay không.

Ngày mùng 10 tháng 1 là ngày quán cà phê của Tiêu Dật chính thức khai trương, bởi vì chuyện cậu bất ngờ ly dị với Thẩm Tiểu Thúy làm cho ba Tiêu tức giận cho nên ngày hôm đó chỉ có mẹ Tiêu đến ăn mừng khai trương quán mà thôi. Có điều lần này mẹ Tiêu lên liền phát hiện ra một chuyện lớn, mà chuyện lớn này liền khiến cho quan hệ mẹ con của hai người trở nên căng thẳng.

Buổi tối trước ngày trương quán một ngày, Tiêu Dật ngồi ở trên đùi Trình Kiệt khẽ thở dài, Trình Kiệt biết người trong lòng đang suy nghĩ cái gì cho nên chỉ biết im lặng, đưa tay nghịch đầu ngón tay thon dài kia của cậu.

Tiêu Dật nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, em thật lo lắng”

Trình Kiệt hôn vào cổ tay của Tiêu Dật:

“Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng vẫn luôn ở bên cạnh em”

Tiêu Dật hôn nhẹ vào môi của Trình Kiệt khẽ khàng ừ một tiếng:

“Em cũng vậy!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 168: Tiệm Cà Phê Khai Trương

Mẹ Tiêu đối với chuyện con trai kinh doanh mở quán cà phê trên thành phố thì rất là hãnh diện, lại nhìn thấy hình chụp quán cà phê trong điện thoại liền phát hiện quán đó cũng không phải tầm thường, bà vừa mang hình chụp trên điện thoại đưa cho ba Tiêu xem vừa cảm thán:

“Ông xem, quán cà phê của Tiểu Dật nhà chúng ta cũng không phải tầm thường đâu”

Ba Tiêu đang ngồi uống trà, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không đã đứng dậy rời khỏi phòng khách đi ra ngoài sân rồi. Ba Tiêu vốn là một người cổ hủ lại cứng đầu, chuyện Tiêu Dật ly hôn quả thật không thể nào chấp nhận nổi, ông vẫn luôn muốn con trai cùng con dâu cho dù có không còn tình cảm đi chăng nữa cũng phải duy trì mối quan hệ vợ chồng, bây giờ ly hôn rồi không phải khiến cho người ngoài dị nghị nói ra nói vào hay sao, người ta nói Thẩm Tiểu Thúy đi nước ngoài nhiều năm liền có người đàn ông khác, há chẳng phải là nói con trai ông không có mắt nhìn lại cưới phải người phụ nữ không đứng đắn. Người ta nói lỗi là tại con trai ông, có người phụ nữ khác bên ngoài cho nên vợ mới chịu không được muốn ly hôn, này lại chẳng phải bàn là đang trực tiếp chửi vào mặt ông rồi, há chẳng phải nói ông không biết dạy con hay sao.

Mẹ Tiêu từ bên trong nói vọng ra:

“Ông đứng đó làm cái gì hả? Trời lạnh như vậy còn không mau vào nhà, tháng trước bác sĩ Lý nói bệnh lao phổi của ông thời tiết này nên phải chú ý

một chút đấy”

Ba Tiêu đứng bên ngoài ho một tiếng rồi lại xoay người bước vào bên trong, mẹ Tiêu nhú mày trách móc:

“Con trai cũng đã ly hôn rồi, ông nói xem Tiểu Thúy cũng ở bên nước ngoài 5 năm, chưa có lần nào về nhìn mặt Kỷ Mặc lấy một lần chứ đừng nói là quay trở về, ông còn muốn Tiểu Dật nhà chúng ta phải đợi nó đến bao giờ mà còn chấp nhận chuyện chúng nó ly hôn đây. Tôi thấy ly hôn rồi cũng là chuyện tốt, Tiểu Dật nhà chúng ta bây giờ là ông chủ rồi còn sợ gì không kiếm được một người vợ nữa chứ”

Ba Tiêu nhú mày nghiêm giọng:

“Bà sao lại có cái suy nghĩ này hả?? Như thế nào lại tán thành chuyện con trai ly hôn, còn có nếu như Tiểu Dật cưới vợ mới như vậy thì Kỷ Mặc biết phải làm sao, cũng không biết người kia có quan tâm đến Kỷ Mặc hay không, lại nhớ sau này cô gái đó sinh thêm đứa con khác cho Tiểu Dật thì thế nào, đến lúc đó con ruột và con vợ trước biết tính làm sao?”

Mẹ Tiêu bĩu môi không nhắc đến chuyện đó nữa:

“Ông định không tới xem con trai một chút hay sao? Hôm qua nó còn gọi điện cho tôi nói muốn ông tới, nó có chuyện quan trọng muốn nói với ông”

Ba Tiêu trầm giọng:

“Không đi”

Buổi sáng ngày hôm sau mẹ Tiêu cùng với mẹ con nhà thím Trân hàng xóm cùng nhau lên Bắc Kinh, con của thím Trân lên Bắc Kinh khám bệnh, đang không biết hai ngày nay ở chỗ nào, bây giờ vừa biết được tin tức Tiêu

Dật cũng ở trên đó cho nên vô cùng cảm thấy may mắn. Mẹ Tiêu ngồi bên thím Trân một bộ dạng tự hào nói:

“Thím Trân à, nói phải là khoe khoang chứ Tiểu Dật nhà chúng tôi mở tiệm cà phê trên thành phố rất là lớn, nhà chúng ba đời cũng không có làm kinh doanh lớn gì thế mà Tiểu Dật nhà chúng tôi không biết là di chuyển từ ai lại làm, mà đã làm liền mở một quán cà phê lớn như thế, là ba tầng lầu đó”

Thím Trân ở bên cạnh cười cười niềm nở:

“Tiểu Dật đúng là rất tài giỏi, lúc trước làm trưởng thôn đã có thể giúp cho thôn chúng ta kiếm rất nhiều tiền, bây giờ lại mở một tiệm cà phê lớn trên thành phố như thế”

Mẹ Tiêu gật đầu:

“Tôi nói lão Tiêu nhà tôi không thích con trai kinh doanh, nhưng mà Tiểu Dật vẫn còn trẻ như vậy lại bắt nó ở mãi trong vùng quê làm cái trưởng thôn gì gì đó cũng thật là không được, vẫn là nên để nó tự mình thực hiện sở thích, thím thấy tôi nói có đúng không?”

Thím Trân gật đầu:

“Đúng vậy chị Tiêu, em thấy Tiểu Dật nếu như thích kinh doanh liền để cho nó kinh doanh đi”

Bởi vì thím Trân không có người quen ở trên này cho nên cũng chẳng biết làm cái gì cả, thế cho nên mẹ Tiêu đành ở trong bệnh viện cùng thím Trân một lúc, con gái thím Trân đến khoảng 10 giờ trưa sẽ khám xong, lúc đó ba người tới quán của Tiêu Dật hẳn là vẫn được.

Hôm nay Tiêu Dật khai trương cửa tiệm, đặc biệt mặc cho Đại Nhân một chiếc áo hoàng thượng màu vàng rồi ôm nó đến quán luôn. Tiêu Dật thuê 1

người phụ trách thu ngân, hai người pha chế, 3 nhân viên phục vụ, hôm nay khai trương quán liền đặt ở bên ngoài một tấm biển lớn nói giảm giá một nửa tất cả các loại đồ uống trong quán. Ở bên ngoài cửa hàng để rất nhiều lẵng hoa lớn nhỏ, đến hiện tại đã là 9 giờ rồi hoa vẫn đang được đưa tới, trong quán đến ngoài cửa đều muốn chật ních toàn là lẵng hoa chúc mừng. Hoa nhiều như vậy chính là do nhân viên trong Trình thị đặt đưa tới, mỗi phòng ban liền sẽ đặt một lẵng đưa tới chúc mừng, đây là còn chưa kể các cán bộ cấp cao vì muốn lấy lòng Trình Kiệt mà tự mình tặng một lẵng hoa. Khắp trên dưới Trình thị ai cũng biết ông chủ của cửa tiệm cà phê hôm nay khai trương kia là đại nhân vật không tầm thường, Trình tổng giám đốc lớn ba ngày trước đã ra chỉ thị ngày mùng 10 tháng 1 nhân viên sẽ được nghỉ trưa sớm một tiếng, toàn bộ nhân viên nhất định phải đến quán cà phê đối diện uống ít nhất một ly cà phê. Cái này chính là lạm dụng chuyên quyền, vốn là nên khiến cho nhân viên trên dưới công ty oán hận, nhưng mà Trình Kiệt lại cho đám nhân viên buổi chiều được nghỉ mà ngày nghỉ đó vẫn được tính lương cho nên mọi người không những không oán hận mà còn vô cùng háng hái tích cực đến quán, đám phụ nữ trong công ty còn giống như là nghỉ hôm nay đi dự tiệc mà mặc đẹp một chút, trang điểm xinh một chút để qua đó.

Đúng 10 giờ tòa nhà 49 tầng đối diện bên đường giống như là xảy ra hỏa hoạn, một đám người tràn xuống đi ra khỏi công ty hướng quán cà phê bên đường đối diện mà bước tới, thế nhưng vì sự đông đảo này còn làm cho giao thông công cộng tắc nghẽn một chút. Đại Nhân mặc long bào màu vàng ngồi ở bên ngoài cửa đón khách rất có duyên, từ này tới giờ cũng có nhiều khách tới quán còn khen đồ uống ở đây rất ngon hứa sẽ tới quán ủng hộ thường xuyên. Đại Nhân đang ngồi đón khách liền nhìn thấy bên đường đối diện có một đám người đang bước về chỗ này thì hoảng sợ sủa lớn một tiếng, kể đó liền nhanh chóng chạy vào trong quán đi tìm Tiêu Dật. Tiêu Dật đang ở trong quán tính tiền, Đại Nhân vừa nhảy lên đùi của cậu thì cậu liền đưa tay vuốt ve lấy đầu của nó một chút rồi lại tiếp tục tính toán. Tiêu

Dật nghe thấy có tiếng bước chân vào trong quán liền dừng lại động tác đứng dậy lớn tiếng hoan nghênh:

“Hoan nghênh mọi người tới...”

Lúc cậu vừa bước ra cửa liền phát hiện một đoàn người phía sau đông đảo, Tiêu Dật ngây người bất ngờ, nhìn tới có một số gương mặt quen thuộc liền biết được đây hẳn là nhân viên ở Trình thị, bây giờ mới chỉ có 10 giờ vẫn còn chưa tới giờ nghỉ trưa, nhân viên Trình thị không hiểu sao lại đồng loạt trốn việc chạy qua đây thế này.

Tiểu Khiết là người dẫn đầu đám người kia, vừa thấy Tiêu Dật liền nâng giọng nói:

“Chúng tôi làm việc căng thẳng quá, hôm nay muốn trốn việc ra ngoài thư giãn một chút, vừa hay hôm nay quán của cậu mới khai trương cho nên chúng tôi liền đến ủng hộ, nhưng mà cậu nhớ lát nữa nhất định phải ở trước mặt Trình tổng nói đỡ cho chúng tôi đó nhé”

Tiêu Dật biết là Tiểu Khiết đang nói đùa cho nên chỉ cười lớn một tiếng rồi nâng giọng mời khách:

“Mọi người vào cả đi đừng đứng đó mãi thế”

Nhân viên trên dưới Trình thị cũng phải đến cỡ trên dưới trăm người, bọn họ ngồi kín cả tầng một, còn phải lên cả tầng hai tầng ba. Bởi vì chỉ thuê có hai người pha chế cho nên lúc này từ nhân viên bồi bàn cho đến chính bản thân Tiêu Dật cũng phải đích thân xuống bếp phụ giúp. Đại Nhân lảng xảng chạy khắp các bàn muốn xin miếng bánh ngọt để ăn, bởi vì Đại Nhân vô cùng đáng yêu cho nên rất nhận được sự cưng chiều của mọi người, có điều từ này tới giờ vẫn không có ai có thể chạm vào người nó được.

Phải mất một tiếng đồng hồ mọi người cùng làm mới có thể phục vụ hết được đám nhân viên của Trình thị. Tiêu Dật đứng ở quầy nhìn thấy Trình Kiệt bước vào liền hướng hẳn nở một nụ cười ngọt ngào, đặc biệt pha cho hẳn một ly sữa nóng. Trình Kiệt thường ngày uống rất nhiều cà phê, uống nhiều cà phê như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe cho nên Tiêu Dật ở nhà luôn không cho phép hẳn uống cà phê, mỗi buổi tối đều sẽ pha cho hẳn một cốc trà hoặc một cốc sữa, ép buộc hẳn phải uống xuống thì cậu mới chịu buông tha.

Ông chủ Tiêu của chúng ta đích thân cầm ly sữa tình yêu ra cho Trình Kiệt, đám nhân viên Trình thị vừa thấy ly sữa kia liền nhao nhao cả lên:

“Ông chủ Tiêu, có phải pha nhầm đồ uống rồi hay không?”

Trình Kiệt thản nhiên cầm lấy ly sữa kia uống một ngụm, Tiêu Dật cười cười không nói tiếp bận rộn một hồi. Tiệm cà phê được sửa sang lại một chút, phía trên có một sân khấu nhỏ, cũng có sẵn luôn loa cùng mic, Tiêu Dật nhận thấy hôm nay là một ngày vui cho nên tâm trạng cũng dâng cao một chút, cuối cùng liền lấy một cái ghế gỗ đặt ở trên sân khấu nhỏ đó rồi ngồi xuống, cậu cầm lấy mic nói:

“Mọi người, cảm ơn mọi người ngày hôm nay đã tới ủng hộ tiệm của tôi, hôm nay rất vinh hạnh được đón tiếp mọi người, cũng mong mọi người sau này chiếu cố tới đây nhiều một chút ha ha”

Một cô gái ở phía dưới nâng giọng nói lớn:

“Rất muốn đến tiệm ủng hộ thường xuyên, đồ uống ở đây vừa ngon, ông chủ lại đáng yêu như vậy, nhưng mà có điều chúng tôi chính là ngại Trình tổng nha...”

Tất cả mọi người ở đây đã biết quan hệ của cậu và Trình Kiệt, thế cho nên bây giờ Tiêu Dật cũng không có né tránh nữa mà chỉ cười ha ha đáp lại:

“Mọi người ngoài giờ làm việc có thể thường xuyên tới đây, anh ấy không thể quản được đâu”

Một cô gái khác lại nói:

“Nhưng mà chúng tôi chính là muốn đến quán để ngắm ông chủ, ngoài giờ làm việc rồi ông chủ liệu có phải trở về nấu cơm hay không?”

Tiêu Dật cười đến vui vẻ:

“Giờ mà mọi người nấu cơm thì tôi cũng phải trở về nấu cơm, đương nhiên khi mọi người về nhà nấu cơm rồi thì không thể ghé qua quán của tôi được, cho nên cho dù tôi có ở đây hay không cũng không thể gặp có đúng hay không”

Kể đó Tiêu Dật liền hát cho mọi người nghe một bài, Tiêu Dật hát quả thực rất hay, hay đến mức đám nhân viên Trình thị ở phía dưới cũng mê mẩn, mọi người ở phía dưới liên tục hô Tiêu Dật hát tiếp đi, Tiêu Dật cười cười lên tiếng:

“Bài hát tiếp theo đây tôi muốn tặng cho một người rất quan trọng đối với tôi, cũng muốn cảm ơn người đó đã luôn ở bên cạnh tôi, tha thứ cho những ngu ngốc, cố chấp của tôi, quan tâm tôi, bận tâm tôi, đối xử tốt với tôi. Nhiều lúc tôi cảm thấy có phải mình là gánh nặng của người ấy rồi hay không ha ha...”

- Chúng ta cùng nhau học được trưởng thành, chúng ta cùng nhau xây dựng ước mơ, nhìn thấy hy vọng.

- Chúng ta cùng nhau cất cao giọng hát, ca hát thuộc về sự dũng cảm xông pha của anh, những nơi phương xa ngập tràn cảm giác thuộc về.

- Em là ánh sáng nở rộ của anh, mang lại cho anh tràn đầy năng lượng, chiến thắng những mệt mỏi chưa biết của cuộc sống.

- Em trở thành tham vọng xa vời của anh, đồng hành bên cạnh anh, từ từ dung hòa ánh mắt của người khác, đừng tiếp tục sợ hãi... hãy yêu đi...

(Bài hát: Yêu đi_ Phùng Kiến Vũ)

“Cám ơn anh nhé, Trình Kiệt!”

Lời nói kia của Tiêu Dật vang vọng trong tiệm cà phê, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy được cái tên Trình Kiệt trong miệng của Tiêu Dật, tất cả mọi người đều la lối ầm ĩ vui vẻ, nhưng trong đám đông lại có một người như chết lặng đi, biểu cảm gương mặt cực kỳ xấu, ngay cả cử động đang thực hiện cũng đồng loạt đình chỉ.

“Chị Tiêu, chị sao thế?”

Mẹ Tiêu cùng với mẹ con nhà thím Trân vừa chen được vào trong quán, vẫn còn đang cảm thán trong lòng kinh doanh thật tốt, khách tới đông như vậy, khó khăn lắm mới vào đến cửa quán được thì mẹ Tiêu ở phía trước liền dừng lại, hai mẹ con thím Trân ở phía sau lại bị đẩy ngược ra ngoài.

Tiêu Dật dùng mic nói rất lớn, mẹ Tiêu từ ở bên ngoài đã nghe thấy được giọng con trai đang hát, vốn là vui mừng thay con trai vì hôm nay khai trương lại đông như thế này, nhưng khi vừa nghe con trai nhắc đến tên Trình Kiệt kia liền hoảng sợ. Từ lúc Tiêu Dật đưa ra đề nghị nói muốn tới Bắc Kinh làm ăn thì bà đã lo sợ con trai sẽ gặp lại người đàn ông kia, nhưng khi con trai thông báo khai trương cửa tiệm bà cũng bớt lo đi một chút, vốn nghĩ con trai mục đích chỉ có một là tu chí làm ăn, không nghĩ tới hiện tại quả thật là đi gặp người kia.

Mẹ Tiêu quay lại nhìn thím Trân, một cảm giác xấu hổ bắt đầu dâng lên, chuyện khiến bà mất mặt nhất chính là chuyện con trai tính hướng không bình thường, vừa mới rồi còn luôn miệng khoe khoang con trai mình tài giỏi, bây giờ nếu như bị người ta phát hiện ra điều kia thật sự không biết nên giải thích sao. Mẹ Tiêu đẩy mẹ con thím Trân ra ngoài kiểm soát:

“Thím Trân, hay là chúng ta lát nữa rồi vào nhé, bên trong nhiều người như vậy rất không tốt cho sức khỏe của Tiểu Thi”

Thím Trân vốn muốn vào trong nhưng bây giờ nghe mẹ Tiêu nói thế cũng chẳng biết làm gì, chỉ còn biết nghe theo lời mẹ Tiêu mà tìm một chỗ nào đó đứng tạm.

Tiêu Dật bước xuống khỏi sân khấu nhỏ, qua loa nói với mọi người cứ tiếp tục vui vẻ, trong lúc đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài liền phát hiện thấy bóng dáng người phụ nữ quen thuộc, cậu vui vẻ nhanh chóng lách qua đám đông đi ra ngoài:

“Mẹ à, mẹ tới rồi sao... Thím Trân, chào thím”

Đáng lẽ ra mẹ Tiêu phải thật là phấn khởi khi gặp con trai, nhưng bây giờ lại là bộ mặt ngượng ngùng. Thím Trân thì ngược lại hăng hái rất nhiều:

“Tiểu Dật à, vừa mới rồi chúng ta không thể chen được vào bên trong cho nên đứng ở ngoài đợi, tiệm cà phê này khai trương đúng thật là đông giống như phụ huynh đưa con tới trường vậy”

Tiêu Dật cười ha ha:

“Hai người vào trong thôi, đợi một chút con sẽ đưa hai người đi ăn”

Thím Trương gật đầu nắm lấy tay con gái nhỏ muốn vào trong quán, đứng ở bên ngoài hóng gió thế này thật muốn lạnh cóng cả người rồi. Đúng lúc này mẹ Tiêu liền lên tiếng bảo với thím Trân:

“Thím Trân cứ vào trong trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Tiểu Dật”

Thím Trân cũng không nghi ngờ gì cả mà cùng con gái vào trong quán trước. Mẹ Tiêu xác định thím Trân đã vào trong rồi liền dùng gương mặt

âm trầm nhìn tới Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng hơi giật mình một chút không biết mẹ Tiêu tại sao lại tức giận như vậy:

“Mẹ à, có chuyện gì sao?”

Mẹ Tiêu lạnh giọng bỏ lại một câu rồi bước đi đến một cái ngõ nhỏ bên cạnh quán:

“Con ra đây với mẹ”

Tiêu Dật và mẹ Tiêu bước vào trong ngõ nhỏ, mẹ Tiêu ngay lập tức chất vấn Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, con hiện tại thành thật nói cho mẹ biết con và người tên Trình Kiệt kia có đang qua lại với nhau hay không?”

Tiêu Dật ngẩn người, ngày hôm qua vốn đã chuẩn bị hết tất cả lời lẽ nói với mẹ Tiêu về chuyện này, không ngờ bây giờ mẹ Tiêu lại chủ động hỏi cậu vấn đề này, thật sự khiến cho Tiêu Dật không thể nhớ ra được những lời nói mà tối hôm qua mình đã lập lên sẵn trong lòng, chỉ có thể ấp úng trong vài phút mới nói ra một câu thế này:

“Con yêu Trình Kiệt”

Tiêu Dật nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai, gió mạnh đến mức sắc bén như là cắt đứt da thịt, chát một tiếng năm đầu ngón tay đỏ rực in trên má phải của cậu. Tiêu Dật không cảm thấy đau đớn, chỉ cảm thấy trống rỗng, đã sớm nghĩ tới sẽ nhận được kết cục này nhưng khi đối diện với nó cậu lại không thể nào thích nghi được, nhất là hiện tại ở bên cạnh cậu đây không có ai cả, cậu muốn chạy đi tìm Trình Kiệt nhưng người đối diện cậu lại chính là mẹ của cậu, cậu không thể cứ như vậy chạy đi, chỉ còn biết nghẹn ngào nói:

“Con xin lỗi...”

Mẹ Tiêu trừng mắt nâng giọng quát:

“Nếu con đã biết lỗi rồi thì ngay lập tức cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia cho mẹ!”

Tiêu Dật hai mắt ngập nước, mọi người đều muốn ngăn cản cậu với Trình Kiệt, từ người ngoài cho đến người trong nhà, tất cả bọn họ đều không biết được Trình Kiệt mới là người tốt nhất với cậu, mới là người quan trọng với cậu biết bao nhiêu:

“Con không thể, mẹ à...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì một cái tát mạnh mẽ nữa lại giáng thẳng vào chỗ cũ trên gương mặt cậu, đau rát đến mức choáng váng trong vài giây:

“Tôi không có đứa con đồng tính luyện ái như cậu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 169: Trình Kiệt Hãy Bảo Vệ Em Nhé

Đối với mẹ Tiêu đồng tính luyến ái là một cái gì đó rất là khủng khiếp, là việc khiến cho bà cảm thấy xấu hổ không thể nào mà chấp nhận được, ánh mắt của bà hiện tại khi nhìn con trai còn giống như muốn xa cách cậu, bước chân tự động lùi lại một bước. Tiêu Dật nhận ra được điều này liền hoảng sợ, cậu vội vã bước tới gần mẹ Tiêu, đưa tay nắm lấy cổ tay bà:

“Mẹ à, con xin lỗi, con thật sự xin lỗi”

Mẹ Tiêu dùng sức gạt mạnh tay Tiêu Dật ra, ánh mắt lạnh lùng xa cách:

“Nếu như cậu không cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia, vậy thì sau này đừng gọi tôi là mẹ nữa, tôi chỉ có một đứa con trai là Tiêu Lãng mà thôi”

Đối với Tiêu Dật, mẹ Tiêu cũng rất quan trọng, nhưng Trình Kiệt cũng đã đợi cậu 5 năm rồi, cậu sợ nếu như mình rời khỏi hân, hân sẽ lại không chịu được đả kích này, huống hồ ngay cả chính bản thân cậu cũng sẽ không chịu được việc phải rời xa Trình Kiệt nữa. Tiêu Dật bộ dáng chật vật, nước mắt làm ướt đầm hai má, cậu nghẹn ngào:

“Mẹ, đừng như vậy có được không, đừng như vậy...”

Mẹ Tiêu vẫn đứng yên ở đó, lạnh giọng nói:

“Đừng nói đến chuyện tôi không chấp nhận, ngay cả bố của cậu cũng không thể chấp nhận được, có phải cậu muốn hai ông bà già này phải chết thì cậu mới vừa lòng hay không, chúng tôi chết rồi thì cậu thích yêu ai thì yêu, muốn làm cái gì thì làm, chúng tôi cũng không quản!”

Tiêu Dật từng bị trầm cảm, từ sau đợt chấn động tâm lý đó vẫn chưa thể nào hồi phục lại như bình thường. Đối với việc chọn lựa một trong hai khiến cho Tiêu Dật bắt đầu rơi vào trạng thái tiêu cực, tâm lý muốn nổi loạn phản kháng lại tất cả, cậu ngây người thất thần nhìn mẹ Tiêu, nhìn một lúc lại trầm giọng đáp thế này:

“Mọi người ai cũng đều nghĩ cho bản thân cả”

Mẹ Tiêu vung tay tát thêm một cái nữa vào má của Tiêu Dật, cái tát này thật sự rất đau, đau đến mức bàn tay của ba cũng đau rát, trái tim nhói lên một nhịp. Bà thật sự không ngờ con trai vốn ngoan ngoãn của mình lại dùng bộ dạng kia cãi lại lời bà, thế nhưng lại còn vì một người đàn ông mà cãi lại bà. Trong tâm trí của mẹ Tiêu, chuyện đồng tính luyện ái là chuyện mà cả xã hội này không thể chấp nhận được, bà là muốn tốt cho con trai thế nhưng con trai lại không thể hiểu bà, còn nói là do bà đang nghĩ cho bản thân mình.

Tiêu Dật ánh mắt trống rỗng, cái tát cho dù đau đớn đến thế nào cũng không thể cho cậu thức tỉnh được, cậu giống như lại bắt đầu rơi vào trạng thái mất đi cảm giác rồi, giống như là bị đánh quá nhiều lần không cảm thấy đau nữa. Thật sự là đúng như lời của Tiêu Dật nói, tất cả đều là suy nghĩ cho bản thân của mình cả mà thôi, từ mẹ Tiêu cho đến cậu đều suy nghĩ cho bản thân của mình. Mẹ Tiêu xấu hổ với hàng xóm vì chuyện mình có một đứa con trai đồng tính luyện ái cho nên không thể chấp nhận được chuyện Tiêu Dật ở bên cạnh Trình Kiệt. Tiêu Dật lại chẳng thể nào chịu được cảm giác phải rời xa Trình Kiệt thêm một lần nữa, 5 năm vô vọng trong quá khứ đối với cậu mà nói nếu như lặp lại thật sự rất đáng sợ.

Không gian nặng nề vô cùng, có tiếng gió rít gào, có một trận mưa bay, có xe cộ tấp nập... có một giọng nói trầm thấp của một người đàn ông gọi tên cậu:

“Tiêu Dật...”

Tiêu Dật quay sang bên cạnh nhìn phát hiện ra đối phương là người mà cậu không muốn gặp nhất hiện giờ, người đó giống như là cố tình không để ý tới không khí căng thẳng ở chỗ này mà hướng mẹ Tiêu cúi đầu mỉm cười chào hỏi:

“Chào bác gái”

Mẹ Tiêu nhớ ra gương mặt đã từng gặp, gương mặt tuy rằng vẫn giữ biểu cảm tức giận nhưng cũng hòa hoãn đi một chút, bà nghĩ cần phải giữ thể diện cho con trai, cũng là phải giữ thể diện cho bà:

“Chào cậu”

Tiêu Dật bắt đầu hoảng sợ, không được, cậu muốn đi tìm Trình Kiệt, mọi chuyện giả dối ở chỗ này thật sự khiến cho cậu sắp không thể thở nổi mất rồi. Tiêu Dật vừa có suy nghĩ muốn trốn chạy liền bị mẹ Tiêu phía sau gọi lại:

“Tiêu Dật!”

Tiêu Dật giật mình dừng bước, mẹ Tiêu không muốn Tiêu Dật trở lại trong quán với bộ dạng này, nếu để thím Trân nhìn thấy khẳng định sẽ nghi ngờ, bà không muốn sau khi cùng thím Trân trở về quê, dưới quê lại truyền ra tin tức con trai mình bị đồng tính luyến ái.

Thẩm Đào vẫn như trước kia, nụ cười trên môi chẳng khi nào có thể thu lại, mấy tháng nay ở trong bệnh viện điều trị thật tốt cái chân bị gãy của mình, vừa vặn nhận được tin tức ngày hôm nay quán cà phê của Tiêu Dật

sẽ khai trương, Thẩm Đào lại có hứng thú muốn đến nhìn qua một chút, thế nhưng lại may mắn nghe được câu chuyện khó xử của hai mẹ con này:

“Bác gái, nếu có chuyện gì thì bác cứ vào trong trước đi, cháu có chuyện muốn nói với Tiêu Dật”

Lời nói này hàm ý thật rõ ràng, mẹ Tiêu giống như vớ được một sợi dây cứu hộ, những tưởng rằng Thẩm Đào này là người tốt muốn khuyên nhủ con trai bà cho nên mới gật đầu một cái rồi rời đi, dù sao thì cậu ta cũng chính là người thông báo tin tức con trai có mối quan hệ mờ ám với Trình Kiệt cho bà biết, so với Trình Kiệt bà nghiễm nhiên nhận định Thẩm Đào này là người tốt.

Mẹ Tiêu rời đi rồi, Tiêu Dật cảm thấy giống như là người thân thiết đối với cậu đang cố đẩy cậu vào chỗ nguy hiểm vậy. Tiêu Dật thật sự chẳng còn sức lực nào để chống đỡ nữa, tất cả mọi người đều muốn xây lên một bức tường thật cao để ngăn cách cậu với thế giới hạnh phúc bên kia, biết đến khi nào, đến khi nào thì cậu mới có thể được vui vẻ, cậu đã sống gần nửa đời người rồi, cậu chỉ mong muốn được ở cạnh Trình Kiệt mà thôi, đâu phải là cậu cần một thứ gì đó quý giá xa vời, cũng chỉ cần một cái gật đầu của người thân thôi sao mà khó khăn đến thế.

Thẩm Đào đứng ở trước mặt Tiêu Dật, mang toàn bộ biểu cảm kia thu vào trong đáy mắt, trong đôi mắt vụt qua một tia phức tạp rồi hoàn toàn biến mất:

“Mọi người không ai muốn em ở bên cạnh cậu ta, tức là ai cũng biết cậu ta là người xấu xa, em còn không hiểu sao?”

Giọng nam rất là trầm ấm có từ tính, giống như một nhà thơ miên có thể khiến cho thần trí người ta mụ mị. Thẩm Đào nâng cằm của Tiêu Dật lên, đánh giá vết thương trên gương mặt nhỏ nhắn này một hồi cuối cùng liền cúi đầu muốn hôn xuống. Khi đôi môi kia sắp đạt được mục đích, một lực

đạo mạnh mẽ liên đẩy hẳn ra, Thẩm Đào không kịp phản ứng cho nên lưng còn đập vào bức tường phía sau. Tiêu Dật không nói gì cả, chỉ mang ánh mắt tức giận cùng phần nộ kia nhìn thẳng hẳn, cả thế giới này cậu chỉ muốn có Trình Kiệt mà thôi, bởi vì cậu muốn đến điên cuồng rồi cho nên cậu nhất định phải dùng mọi cách, dùng mọi cách để nhận được sự chấp thuận của mọi người.

Tiêu Dật xoay người muốn rời đi lại bị người đàn ông phía sau dùng sức kéo tay cậu lại, sức lực của Thẩm Đào so với Tiêu Dật mạnh hơn một phần, cậu kịch liệt giãy giụa muốn thoát khỏi hẳn thì Thẩm Đào cũng lại kịch liệt nắm giữ cậu lại hơn, đến khi cổ tay cậu dường như là truyền tới tiếng xương vỡ vụn rắc một cái, Tiêu Dật khẽ a một tiếng, Thẩm Đào theo đó giật mình nổi nóng ra hơn. Tiêu Dật nhân cơ hội này cố gắng muốn thoát khỏi đây, tuy rằng cậu biết chắc chắn cổ tay mình đã gãy rồi, nhưng cậu vẫn không muốn quản đau đớn chỉ một lòng muốn thoát khỏi đây. Thẩm Đào phản ứng rất nhanh, hẳn nhận ra người phía trước muốn bỏ trốn liền dùng sức hơn giữ lại, một hồi tiếng rắc kia lại càng rõ ràng, gương mặt người đối diện trắng bệch cắn chặt môi vẫn không ngừng giãy giụa phản kháng. Kết quả một hồi vật lộn kia, Thẩm Đào vẫn là buông tay Tiêu Dật ra, Tiêu Dật vội vã xoay người bước nhanh rời khỏi ngõ nhỏ này, mắt thấy Trình Kiệt đang đứng ở bên ngoài cửa quán một bộ dạng muốn tìm kiếm cậu, cậu liền nhanh chóng bước về phía hẳn hơn.

Đám nhân viên Trình thị đã ra về, Trình Kiệt vừa mới rời có nhìn thấy mẹ Tiêu, hẳn có chào hỏi nhưng chỉ nhận lại được ánh mắt căm hận phần nộ của bà, cuối cùng bà cùng hai người một lớn một nhỏ kia không biết đã đi đâu. Trình Kiệt cảm thấy lo lắng, hẳn ngồi đợi một lúc vẫn không thấy Tiêu Dật của hẳn trở về, điện thoại của cậu lại để cho quán, vì thế hẳn chỉ còn biết đứng ở đây lo lắng đợi cậu.

“Trình Kiệt”

Mắt thấy bóng dáng bé nhỏ hốt hải kia chạy về phía mình, Trình Kiệt trong ánh mắt lộ lên tia vui mừng, sau đó xác nhận một bên má của cậu có vết sưng đỏ, ánh mắt ngập nước giống như là vừa mới khóc, hắn liền trở nên âm trầm hơn:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật bất ngờ ôm chặt lấy Trình Kiệt, ở dưới ban ngày như vậy ôm chặt lấy hắn, cũng chẳng cần để ý ánh mắt của ai nữa cả, mọi người nghĩ cái gì cũng đâu phải là nghĩ cho cậu, cậu việc gì cần phải để ý tới người khác đây:

“Em rất không ổn!”

Tiêu Dật nghẹn giọng, đáng lẽ ra ngày hôm nay khai trương quán cà phê phải thật là vui vẻ, thế nhưng hiện tại lại trở thành như thế này. Bầu trời âm u có mưa bay, gió rét từng đợt thổi tới, mái tóc Tiêu Dật có dính bọt nước mưa, tâm trạng của cậu rất không ổn, ngay cả ông trời cũng trở nên khắc nghiệt đối với cậu như thế, suy đi tính lại cũng chỉ có một người ở bên cạnh cậu trong bất cứ mọi hoàn cảnh mà thôi.

Trình Kiệt hơi đẩy Tiêu Dật ra một chút, hắn nắm lấy tay cậu muốn đưa cậu trở về nhà, nhưng lúc này khi hắn chạm vào cổ tay kia liền thấy cậu kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện cổ tay bên phải của Tiêu Dật rất kỳ quái, hắn giật mình buông tay cậu ra gấp gáp hỏi:

“Tay em sao thế?”

Tiêu Dật lại khóc đến đáng thương, giống như là một đứa trẻ bị tủi thân khi được người lớn phát hiện lại muốn càng khóc lớn hơn. Nhìn Tiêu Dật khóc, Trình Kiệt càng hốt hoảng, hắn vội vã nắm lấy tay bên kia của cậu đưa cậu băng qua đường, đi tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm của Trình thị, vật nhỏ đáng thương phía sau cứ khóc mãi không ngừng, mưa bay trên trời

càng muốn lớn hơn một chút, bước chân phía dưới gấp gáp di chuyển, người phía trước một hồi hỗn loạn đau lòng:

“Tiểu Dật, em đừng khóc, anh sẽ đưa em đến bệnh viện kiểm tra, sẽ không sao cả”

Tiêu Dật không phải vì đau tay mà khóc, cậu là vì bản thân mình mà khóc, tại sao cậu và Trình Kiệt rõ ràng là yêu nhau nhưng lại mãi không thể nào được bình yên, cậu đợi lâu như vậy cũng là đợi tháng ngày hạnh phúc, cậu đợi lâu lắm rồi, khi mà hạnh phúc kia dường như tưởng rằng không có cái gì cản trở, đến cuối cùng lại có nhiều thứ cản trở bọn cậu đến thế.

Một hồi trải qua đau đớn từ vết thương, Tiêu Dật trấn tĩnh ngồi ở trên giường bệnh hỏi Trình Kiệt:

“Anh có biết tại sao cổ tay của em lại bị gãy hay không?”

Trình Kiệt đoán ra được vết sưng đỏ trên gương mặt Tiêu Dật là do mẹ Tiêu làm, nhưng hắn vẫn không tin được mẹ Tiêu làm gãy tay cậu, thế cho nên Trình Kiệt trầm mặc một hồi thì lắc đầu.

Tiêu Dật nhẹ giọng nói cho Trình Kiệt biết:

“Thẩm Đào làm”

Trình Kiệt trợn lớn hai mắt nâng giọng:

“Cái gì?”

Tiêu Dật chớp mắt, giống như là chuyện cậu bị gãy tay không hề quan trọng:

“Cho nên sau này Trình Kiệt hãy bảo vệ em nhé, bảo vệ em thật là tốt”

Trình Kiệt ngồi lên giường bệnh ôm lấy Tiêu Dật, đau lòng nói:

“Anh xin lỗi, sau này anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo vệ em cả đời này”

Tiêu Dật đưa một tay ôm lại Trình Kiệt, cậu bật khóc, nước mắt vốn dĩ từ nãy tới giờ luôn kìm nén không rơi xuống, nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nào ngăn được dòng nước mắt kia. Cậu bây giờ rất lo lắng, lo lắng không biết rồi mọi chuyện sẽ như thế nào nữa:

“Phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ hả Trình Kiệt?”

Trình Kiệt không biết làm gì khác ngoài ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay phía sau đưa lên vuốt ve sống lưng cậu dỗ dành:

“Anh sẽ nghĩ cách, anh sẽ giải quyết chuyện này thật tốt, Tiêu Dật em yên tâm... chúng ta nhất định sẽ được chấp thuận”

Đối với Trình Kiệt mà nói, bên phía gia đình hắn đã chẳng còn ai có thể quản hắn nữa, ba mẹ của hắn đã mất, bà nội và hắn cũng không có quá nhiều tình cảm gì. Nhưng đối với Tiêu Dật thì lại khác, hắn biết Tiêu Dật của hắn rất yêu quý ba mẹ mình, cậu không thể nào không quan tâm đến cảm nhận của bọn họ được. Tiêu Dật ghen ngào khóc trên vai Trình Kiệt, tầm mắt phía trước mờ nhạt không rõ ràng vì nước mắt, người ta nói càng khóc sẽ càng nhẹ lòng, nhưng mà cậu càng khóc lại càng thấy trống rỗng hoang mang, khóc đến khi thần trí nặng nề, hai mắt sưng đỏ mệt mỏi nhắm lại ngủ thiếp đi trên vai của Trình Kiệt, Tiêu Dật khi ấy mới tạm thời đình chỉ mọi suy nghĩ, khó khăn lắm mới có thể tạm thời bỏ những chuyện rối rắm kia sang một lúc.

Tiêu Dật mơ một giấc mơ, trong giấc mơ cậu đang đứng dưới Trình thị với đám đông nhân viên ở đó, người ta nói Trình Kiệt bị mắc kẹt trên tầng cao nhất, lại bị mắc kẹt cùng với một quả bom hẹn giờ cho nên không ai dám vào bên trong cả. Tiêu Dật ở trong giây phút đó vùng vẫy muốn chạy lên, vùng vẫy một hồi cũng có thể lách qua đám đông tiến vào trong Trình thị, thang máy lại không biết tại sao thì không hoạt động được, cậu chỉ còn

cách chạy bộ, nhưng mà mới chỉ chạy lên đến tầng năm thôi thì “đùng” một tiếng cả người cậu liền chao đảo vỡ vụn. Tiêu Dật giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mơ, mồ hôi chảy ra ướt đầm cả lưng áo, phòng bệnh xung quanh trống không không thấy bóng dáng của Trình Kiệt đâu, Tiêu Dật hô hấp loạn nhịp lo lắng tìm kiếm xung quanh, cậu bước xuống giường bệnh, đi về phía cánh cửa phòng bệnh mở ra. Hành lang bệnh viện là một nơi yên tĩnh rất đáng sợ, tưởng chừng như là cứ kéo dài, dài mãi không có điểm dừng, Tiêu Dật hoang mang đi tìm Trình Kiệt, phòng bệnh của cậu ở tầng bốn, cậu thấy thang máy vừa mới đi qua tầng bốn liền xoay người chạy về phía cầu thang, nhưng mà khi chân vừa bước xuống một bậc cầu thang thôi thì liền thu lại, cậu sợ sẽ lại giống như ở trong giấc mơ ấy... hai người tới lúc sinh ly tử biệt rồi vẫn không thể gặp được mặt nhau.

Khi Tiêu Dật còn đang hoang mang sợ hãi, thì phía dưới cầu thang kia có một giọng nam quen thuộc gọi cậu:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn qua đó, ánh mắt lộ lên tia vui mừng, bước chân lại định đi xuống bậc cầu thang nhưng không được, kết quả chỉ còn biết đứng ở một bên nắm chặt lấy tay vịn đợi Trình Kiệt đi tới. Trình Kiệt bước tới phía Tiêu Dật, cậu ngay lập tức ôm chặt lấy hắn, cảm nhận được người phía trước có hơi ấm bằng xương bằng thịt liền càng ôm chặt hơn, cậu hỏi hắn:

“Anh đi đâu thế?”

Trình Kiệt nhận ra được người trong lòng run rẩy liền đưa tay lại phía sau vỗ vỗ lưng Tiêu Dật:

“Anh đi trả tiền viện phí, bác sĩ nói em có thể về nhà”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 170: Em Ấy Là Tất Cả Của Cháu

Buổi tối ngày hôm ấy Tiêu Dật nhận được điện thoại của mẹ Tiêu, ngồi ở trong phòng ngủ thất thần một chút mới dám tiếp nhận cuộc điện thoại này. Bây giờ Trình Kiệt đang ở trong phòng tắm, cậu thật muốn mang điện thoại này vào trong phòng tắm cùng với hắn để nghe, cậu dường như bắt đầu trở nên yếu đuối hơn rất nhiều, mọi chuyện đều muốn phải có Trình Kiệt ở bên cạnh giải quyết.

Tiêu Dật cầm lấy điện thoại bước xuống chỗ phòng tắm, cậu đứng ở trước cửa phòng tắm rồi mới dám tiếp nhận cuộc gọi của mẹ Tiêu:

“Mẹ...”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc mới có tiếng người vọng sang:

“Ngày mai mang Kỷ Mặc tới gặp tôi, tôi muốn nhìn nó một chút”

Tiêu Dật cắn chặt môi, xưng hô kia thật sự rất là xa cách, cậu lạc giọng đáp lại một tiếng:

“Vâng”

Giây tiếp theo điện thoại liền tự động truyền tới tiếng tí tí đơn điệu, cánh cửa phòng tắm lúc này đột nhiên mở ra, theo sau đó là gương mặt người đàn ông quen thuộc, ánh mắt kia vẫn ôn nhu chứa đựng tình yêu như vậy:

“Tiêu Dật, em muốn đi tắm sao?”

Tiêu Dật tay cầm điện thoại ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, cậu nhìn hẩn rất lâu, lâu thật lâu giống như sợ phải một thời gian dài nữa cậu sẽ không được nhìn thấy hẩn vậy. Trình Kiệt nhú mày nghi ngờ hỏi:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật đột nhiên ôm lấy Trình Kiệt, mang đầu nhỏ ngả vào lồng ngực hẩn, cảm nhận hơi ấm cùng tiếng tim đập trầm ổn kia, cậu khẽ hỏi:

“Sao anh tắm lâu thế?”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang lảng tránh, hẩn cũng không ngay tại chỗ này chất vấn cậu luôn chỉ ừ một tiếng rồi ôm lấy eo cậu đi về phía giường ngủ:

“Tiêu Dật, cổ tay cảm thấy thế nào rồi?”

Tiêu Dật đáp:

“Vẫn như vậy”

Trình Kiệt cẩn thận cầm lấy bàn tay đang bị băng bó kia của Tiêu Dật, hẩn đau lòng không dám chạm mạnh, chỉ có thể khe khẽ vuốt ve trên miếng vải trắng đó:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật nhé, cũng tại anh không tốt”

Tiêu Dật nằm xuống giường, Trình Kiệt theo đó giúp cậu đắp chăn lên người thật cẩn thận, Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, trong ánh mắt kia rõ ràng chứa đựng tia phức tạp cùng buồn bã, cuối cùng Tiêu Dật bởi vì không muốn nhắc đến chuyện đau lòng ngày hôm nay cho nên liền kéo lấy tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt hiểu ý cúi đầu xuống hôn môi Tiêu Dật, nụ hôn nhẹ nhàng nhưng kéo dài, đầu lưỡi mềm mại ôn nhu tách mở khoang miệng cậu tiến vào bên trong. Tiêu Dật nhắm mắt, há miệng phối hợp, muốn dùng nụ hôn này để quét sạch đi hết mọi phiền não trong đầu, bàn tay cậu bất giác đưa lên luồn vào trong áo của Trình Kiệt, ham muốn mãnh liệt vuốt ve da thịt hắn.

Trình Kiệt lật chăn chui vào bên trong, bàn tay di chuyển xuống phía dưới muốn cởi quần của Tiêu Dật. Tiêu Dật cực kỳ phối hợp, khi chiếc quần bị dừng lại ở chỗ mông còn hơi đẩy lên một chút để cho Trình Kiệt dễ dàng cởi ra:

“Trình Kiệt rất thích em sao?”

Tiêu Dật hỏi câu này rất nhiều lần, giống như là trong lòng Tiêu Dật chẳng bao giờ có cảm giác an toàn vậy, Trình Kiệt hôn xuống khắp mọi nơi trên thân thể Tiêu Dật, nụ hôn đặt xuống đều vạn phần ôn nhu nâng niu:

“Ừ”

Tiêu Dật ghen ngào, không rõ Tiêu Dật đang nghĩ đến chuyện gì mà khóe mắt đỏ hoe, đôi mắt lớn xinh đẹp ngày thường rất tinh nghịch kia cũng chứa nước mắt:

“Cho nên sau này Trình Kiệt hãy bảo vệ thật là tốt nhé”

Tiêu Dật có một suy nghĩ điên rồ ở trong đầu, cậu nghĩ tới chuyện tìm mua một cái còng tay chắc chắn sau đó liền còng cậu với Trình Kiệt ở lại một chỗ, mang chiếc chìa khóa duy nhất của chiếc còng đó ném sâu xuống đáy biển, kể đó liền không ai có thể tách cậu khỏi Trình Kiệt được nữa, bọn họ có muốn ngăn cản cũng không thể nào làm được gì.

“Ừ... anh sẽ bảo vệ em thật tốt, không để cho em phải đau lòng”

Chưa bao giờ Tiêu Dật cảm thấy mình lại cần có một người bảo vệ như lúc này, cậu bắt đầu sợ hãi tất cả mọi thứ, mỗi khi không nhìn thấy Trình Kiệt sợ hãi đó sẽ càng tăng lên rõ ràng hơn. Tiêu Dật muốn cùng Trình Kiệt hòa hợp thành một thể, giống như là mang nước từ hai dòng sông đổ vào một biển vậy, đến khi đó rồi ai có thể phân biệt được đâu là nước của dòng sông nào nữa mà tách ra.

Trình Kiệt biết Tiêu Dật đang rất hỗn loạn cùng một mối, thế cho nên vấn đề kia hẳn cũng không muốn ép buộc cậu, cùng cậu triển miên hôn một hồi, giúp cậu giải quyết thứ đó liền nằm xuống bên cạnh cậu muốn ôm cậu đi ngủ, nhưng mà Tiêu Dật lúc này đây lại nhú mào kích động hỏi hẳn rằng:

“Trình Kiệt không yêu em nữa sao?”

Trình Kiệt ngẩn người, hẳn hôn nhẹ vào môi cậu, trong lòng thầm nghĩ hẳn sao có thể không yêu Tiêu Dật cho được:

“Không phải, bởi vì...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã giãy nảy lên:

“Bởi vì anh không yêu em nữa rồi có đúng không?”

Trình Kiệt chưa bao giờ nhìn thấy Tiêu Dật kích động như vậy, hẳn cũng có điểm bất ngờ một hồi, sau đó liền vội vã ôm chặt lấy người cậu dỗ dành:

“Không phải, anh rất yêu Tiểu Dật của anh, anh yêu Tiểu Dật của anh nhất trên đời”

Tiêu Dật trong lòng luôn có một trạng thái tâm lý nổi loạn, chỉ đợi khi Trình Kiệt đột nhiên rời xa cậu, hoặc là nói không cần cậu nữa, hoặc là để

cho cậu cảm thấy hắn không yêu cậu thì cái nổi loạn trong lòng kia sẽ bùng phát, giống như hiện tại vậy liền gấp gấp leo lên người Trình Kiệt, gấp gấp hôn hắn:

“Trình Kiệt yêu em, yêu em nhất trên đời... không thể nào rời bỏ em được”

Trình Kiệt rất sợ Tiêu Dật bị mắc bệnh tâm lý, cậu lúc trước cũng từng mắc phải căn bệnh đó rồi, hắn biết nếu như bị mắc bệnh tâm lý sẽ rất khó kiểm soát, cũng rất khó trị liệu dứt điểm, bởi vì hắn cũng là người bị tâm thần phân liệt cho nên hắn hiểu nếu như bị mắc phải sẽ nguy hiểm đến thế nào:

“Tiêu Dật, em bình tĩnh lại nghe anh nói này...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã nhanh chóng cắt ngang lời hắn, một tay của cậu cũng gấp gấp tìm kiếm xuống phía dưới muốn kéo quần của Trình Kiệt ra:

“Không... hãy nói anh yêu em, nói Trình Kiệt yêu em nhiều như thế nào đi”

Trình Kiệt vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật trấn an cậu:

“Được được, anh yêu em, anh yêu em rất nhiều”

Tiêu Dật giống như vẫn không thể tin tưởng được lời nói đó của Trình Kiệt, cả người dính sát lấy hắn, bàn tay cũng càng muốn gấp gấp cởi quần áo trên người hắn ra. Trình Kiệt không dám mạnh tay, hắn sợ sẽ chạm vào vết thương ở trên tay của Tiêu Dật thì nguy, thế cho nên chỉ còn biết vừa phối hợp vừa hơi đẩy Tiêu Dật ra:

“Tiêu Dật”

Tiêu Dật bị đẩy ra liền muốn như phát điên lên, cậu không thể chấp nhận được chuyện ngay cả Trình Kiệt cũng không cần cậu, bỏ rơi cậu. Tiêu Dật gấp gáp hôn vào môi của Trình Kiệt, hôn vào cần cổ, mở miệng ngậm lấy ngực của hắn, lại gấp gáp muốn chạm vào Tiểu Kiệt Kiệt kia:

“Không được Trình Kiệt... anh nói yêu em... mau nói yêu em”

Tiêu Dật điên cuồng cuống quýt ngẩng đầu lên nhìn về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là thở mạnh một hơi, hắn dùng sức chuyển mình đè Tiêu Dật xuống dưới giường, nhanh chóng mang quần của cậu cởi xuống, kế đó liền mang ngón tay trượt xuống kẽ hông cậu bắt đầu kích thích nơi đó:

“Tiêu Dật, đừng lo lắng, anh sẽ không rời xa em đâu”

Không gian trầm mặc đến nặng nề, tiếng va chạm da thịt từ trong phòng ngủ rộng lớn phát ra, Tiêu Dật nước nức nở rên rỉ, cơn khoái cảm cùng sự sợ hãi giống như một đợt sóng liên tục đánh về phía cậu, muốn bức ép cậu đến phát điên mới chịu.

Tiêu Dật ôm lấy Trình Kiệt, đôi chân thon dài cũng quặp chặt lấy eo hắn, cả người Tiêu Dật mềm nhũn giống như là mất đi hết sức lực, đôi mắt đầm nước mắt kia cũng mờ đi, sau đó Tiêu Dật liền không biết gì nữa, chỉ cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của đối phương cùng với cảm giác bên trong thân thể liên tục có dị vật xâm chiếm.

...

Ngày hôm sau Tiêu Dật bị sốt nhưng Trình Kiệt không biết, lúc hắn rời đi Tiêu Dật vẫn đang ngủ cho nên hắn không muốn đánh thức cậu, Trình Kiệt đưa Tiêu Kỳ Mặc đến trường học rồi đi tới một tiệm cà phê gặp một người quan trọng.

Mẹ Tiêu đêm hôm qua nhận được một cuộc điện thoại lạ, đang kỳ quái không biết là ai thì đầu dây bên kia liền truyền tới một giọng nam xa lạ. Mẹ Tiêu thất thần một chút mới đoán ra được đó là Trình Kiệt, tâm trạng của bà khi ấy vô cùng tức giận, không đợi Trình Kiệt ở bên kia nói cái gì thì đã mở miệng tuôn ra rất nhiều từ ngữ đả kích hằn, Trình Kiệt lúc đấy cũng chỉ im lặng lắng nghe. Thật ra thì những lời nói kia của mẹ Tiêu căn bản không làm cho ý chí trong lòng hằn bị lung lay, hằn đã đợi Tiêu Dật 5 năm rồi bây giờ làm sao có thể vì vài lời nói khó nghe kia mà rút lui đây.

Trình Kiệt hẹn mẹ Tiêu đến tiệm cà phê nói chuyện, mẹ Tiêu cũng quá thật muốn gặp Trình Kiệt nên đã đồng ý. Ngày hôm ấy Trình Kiệt là người tới trước, mẹ Tiêu sau vài phút mới đến nơi. Tiệm cà phê mà Trình Kiệt chọn cách khá xa Trình thị, hằn không muốn xảy ra bất cứ khả năng nào có thể cho Tiêu Dật vô tình biết được chuyện hằn và mẹ Tiêu ngồi nói chuyện với nhau.

Trình Kiệt vừa thấy mẹ Tiêu bước vào liền đứng dậy, mẹ Tiêu quét ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng tới phía Trình Kiệt rồi bước về chỗ hằn.

“Chào bác gái” Trình Kiệt vẫn bình thản chào hỏi mẹ Tiêu thật lễ độ

Mẹ Tiêu ngồi xuống ghế ngồi đối diện Trình Kiệt lạnh giọng hỏi:

“Cậu muốn gặp tôi để làm gì?”

Trình Kiệt trước là hỏi mẹ Tiêu muốn uống cái gì nhưng mẹ Tiêu từ chối nói sẽ không ở chỗ này lâu, thế cho nên hằn liền tự ý quyết định, khi phục vụ đi ra hỏi hằn nhân nhậ đáp một câu:

“Một ly trà cửu khúc hồng mai”

Nhân viên phục vụ đi rồi, Trình Kiệt mới mang vấn đề chính ngày hôm nay nói ra với mẹ Tiêu:

“Bác gái, chuyện của Tiểu Dật và cháu, mong bác chấp nhận”

Mẹ Tiêu trừng mắt, nếu là lần gặp đầu tiên của 5 năm về trước mẹ Tiêu còn cảm thấy Trình Kiệt rất tốt, nhưng bây giờ khi bà đã biết chuyện con trai và hắn, bà liền cảm thấy hắn rất không vừa mắt:

“Cậu đừng có mơ tưởng, tôi nói cho cậu biết cậu đồng tính luyện ái thì được chứ đừng có kéo con trai tôi giống như cậu”

Mẹ Tiêu nói rất nhỏ, bà không muốn để cho mọi người ở xung quanh biết được chuyện con trai mình tính hướng không bình thường, cho dù bà biết mọi người ở chỗ này sẽ chẳng thể nào mà biết được con trai bà là ai. Trình Kiệt có thể tiếp nhận được mọi lời sỉ vả khó nghe của mẹ Tiêu, ngay cả tất cả mọi người hắn cũng đều không để tâm tới, việc quan trọng đối với hắn cũng chỉ có là Tiêu Dật và hắn sẽ ở bên nhau mà thôi:

“Bác gái, lấy điều kiện kinh tế của cháu, cháu nhất định sẽ lo cho Tiểu Dật và Kỷ Mặc một cuộc sống hạnh phúc, sẽ không để cho ai có thể làm tổn hại đến hai người ấy, ngay cả gia đình bác cũng sẽ không ai làm phiền cả”

Mẹ Tiêu trừng mắt tức giận, trong suy nghĩ của bà hiện tại chính là Trình Kiệt đang mang tiền bạc ra để nói chuyện, đây há chẳng phải là muốn làm cuộc trao đổi buôn bán với bà về việc mua con trai cùng cháu trai của bà hay sao:

“Tôi nói cho cậu biết nhé, cho dù cậu có làm cái gì, có bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cậu cũng không thể mua được Tiểu Dật đâu, tôi cũng sẽ không có bán cho cậu”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Tình cảm của bác gái và em ấy vẫn rất là tốt, bác hắn là yêu quý em ấy rất nhiều, thế cho nên chẳng phải chỉ cần em ấy hạnh phúc là bác cũng sẽ

mãn nguyện rồi hay sao? Em ấy vẫn luôn muốn bác sẽ chấp thuận!”

Mẹ Tiêu luôn nghĩ nếu như để cho con trai đến với Trình Kiệt sẽ chẳng có hạnh phúc gì được lâu, cứ cho như là hai người bọn họ bây giờ thật sự yêu nhau đi chẳng nữa thì thời gian sau này trôi qua đi, hai người con trai thì có cái gì ràng buộc, ngay cả giấy tờ đăng ký kết hôn cũng sẽ vĩnh viễn không được cấp, hơn nữa cũng sẽ chẳng thể nào sinh con cái gì, còn có chuyện người ngoài dị nghị, người ngoài nhất định sẽ nói ra nói vào cho đến khi hai người không thể nào chịu được, đến khi ấy con trai bà cũng nhất định sẽ lựa chọn rời đi mà thôi. Nếu đã như vậy tại sao bà lại không ngăn cấm Tiêu Dật cùng Trình Kiệt từ bây giờ, vừa có thể ngăn cản chuyện đau lòng sẽ xảy ra, lại vừa có thể khiến cho người ngoài không biết chuyện con trai bà là đồng tính luyến ái, là tính hướng không bình thường, là thích đàn ông. Nếu như lúc trước bà còn có suy nghĩ con trai ly hôn với Thẩm Tiểu Thúy sẽ nhanh chóng kết hôn với người phụ nữ khác, thì bây giờ bà không cần có con dâu cũng được, chỉ cần Tiêu Dật của bà sống như vậy nuôi nấng Tiêu Kỷ Mặc cũng chẳng sao.

Thật ra thì mẹ Tiêu cho đến hiện tại không thể biết được suy nghĩ của mình có bao nhiêu phần ích kỷ, bà chỉ muốn con trai mình sống cô độc suốt đời, không cho con trai được đến với người mình thích, luôn muốn con trai mình hy sinh mọi thứ chỉ để nuôi nấng một đứa con mà không phải là máu mủ ruột thịt, dĩ nhiên thì chuyện Tiêu Kỷ Mặc không phải là cháu ruột của bà thì cho đến thời điểm hiện tại bà vẫn không biết:

“Tôi nói cho cậu biết nhé, quán cà phê kia có phải là cậu cho tiền Tiêu Dật nhà chúng tôi mở lên hay không, tôi sẽ nói nó bán quán cà phê đó đi trả tiền lại cho cậu, nếu như vẫn còn thiếu thì tôi sẽ trở về nhà vay mượn, thậm chí bán cả căn nhà ở dưới quê, cho dù chúng tôi có phải sống ở ngoài đường đi chẳng nữa thì chúng tôi cũng sẽ không nợ cậu bất cứ một thứ gì, thế cho nên cậu sau này buông tha cho Tiêu Dật đi”

Trình Kiệt trầm mặc nhìn mẹ Tiêu, nếu như người trước mặt không phải là mẹ của Tiêu Dật thì hẳn đã sớm không có khả năng ngồi ở đây cùng nói chuyện rồi, nếu như là người khác dám ngăn cản hẳn với Tiêu Dật thì hẳn đã dùng mọi phương thức cho dù có là bỉ ổi nhất hay là đâm sau lưng, vu oan giá họa đi chẳng nữa thì hẳn cũng nhất định sẽ làm cho người đó vĩnh viễn không thể xuất hiện được ở trước mặt của Tiêu Dật, cũng giống như Thẩm Đào và Lâm Chí Huyền vậy, hẳn phát hiện ra hai người họ ở sau lưng có qua lại cho nên hiện giờ đang âm thầm làm một số chuyện:

“Bác cho dù có bán cả nhà đi cũng không thể trả đủ cho cháu được, cháu đợi em ấy đã 5 năm rồi, hơn nữa cũng đã cho em ấy quá nhiều thứ, nhiều đến mức bác cho dù có làm mọi cách cũng không thể nào trả lại cho cháu”

Mẹ Tiêu giận giữ, đôi lông mày nhíu chặt lại với nhau:

“Nó thiếu cậu bao nhiêu tiền?”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Không chỉ là thiếu tiền, còn thiếu rất nhiều thứ, nhiều đến mức chỉ có thể dùng cả cuộc đời này của em ấy để trả cho cháu mà thôi. Cháu là người làm kinh doanh, cho nên sẽ không có chuyện chấp nhận làm một vụ kinh doanh thua lỗ, cho dù bác có muốn hay là không muốn đi chẳng nữa thì con trai bác cũng phải dùng cả cuộc đời này để trả cho cháu”

Mẹ Tiêu đập bàn:

“Vô lý, cậu đừng có mà vô lý, nếu như cậu dám bắt giữ người trái phép thì tôi sẽ kiện cậu, cho dù cậu có giàu có đến đâu đi chẳng nữa, có nhiều mối quan hệ đến đâu đi chẳng nữa cũng không thể nào một tay che trời”

Trình Kiệt nhìn thẳng về phía mẹ Tiêu, cho dù hẳn có chút ngang ngược nhưng hẳn tuyệt không nói bất cứ một lời thiếu tôn trọng nào, cũng không tỏ một chút thái độ thất lễ nào. Từ lời nói cho đến dáng vẻ của hẳn khi nói

ra câu nói kia chính là vô cùng thân nhiên, giống như chuyện này là chuyện hiển nhiên sẽ phải thế vậy:

“Cháu đến đây cũng chỉ là nói những lời này mà thôi, thật sự muốn mong bác đồng ý cho cháu và Tiểu Dật ở bên nhau, nhưng nếu như bác không đồng ý thì cháu cũng sẽ cương quyết không rời khỏi Tiểu Dật”

Mẹ Tiêu đập bàn:

“Tôi là mẹ nó, tôi nuôi nó đã gần 30 năm rồi, cậu là cái gì mà có thể nói muốn nó là có thể được, đừng nghĩ cậu có nhiều tiền liền có thể mua được tất cả, Tiểu Dật nhất định sẽ chọn ba mẹ của nó mà thôi”

Trình Kiệt đứng dậy cúi đầu muốn chào tạm biệt, trước khi rời đi hẳn có bỏ lại một câu thế này:

“Cháu chẳng là cái gì cả nhưng em ấy là tất cả của cháu”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 171: Tha Thứ Cho Ba Được Không

Sau khi Trình Kiệt rời đi mẹ Tiêu tức giận đến mức hô hấp cũng không thông, bàn tay run rẩy đưa vào trong túi xách của mình lấy ra điện thoại nhấn vào số của Tiêu Dật, bà gọi rất nhiều cuộc gọi nhưng đầu dây bên kia lại không chịu bắt máy khiến cho bà càng tức giận hơn.

Buổi chiều hôm ấy Trình Kiệt đón Tiêu Kỷ Mặc về nhà, vào trong phòng khách không thấy bóng dáng Tiêu Dật đâu, bình thường thời gian này Tiêu Dật của hắn đang ở trong phòng khác ngồi xem ti vi đợi hắn về hoặc là loay hoay ở dưới phòng bếp nấu cơm tối, Trình Kiệt bước vào phòng bếp phát hiện ra mọi đồ đạc vẫn ngăn nắp không có dấu hiệu có hoạt động nấu ăn nào. Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên cạnh Trình Kiệt nhú mày hỏi hắn:

“Hôm nay chúng ta ăn gì vậy ba Trình Kiệt?”

Trình Kiệt nhú mày cúi đầu nhìn xuống phía Tiêu Kỷ Mặc, hắn cầm lấy cặp sách trên vai Tiêu Kỷ Mặc rồi nói:

“Hôm nay chúng ta sẽ ra nhà hàng ăn tối, con vào trong phòng tắm rửa mặt đi nhé!”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy sẽ được đi ra ngoài liền vui vẻ, nhanh chóng chạy vào trong phòng. Trình Kiệt không rõ Tiêu Dật đã đi đâu cho nên bước chân cũng có độ gấp gáp đi vào trong phòng ngủ xem thử, vừa mở cửa phòng ngủ ra liền thấy Tiêu Dật đang ở trên giường định ngồi dậy, sắc mặt của cậu rất kém, ngay cả giọng nói cũng khàn đặc:

“Anh về rồi sao, đã là mấy giờ rồi?”

Trình Kiệt vừa thấy gương mặt trắng bệch không một chút huyết sắc của Tiêu Dật liền nhanh chóng đưa tay chạm vào trán của cậu, quả nhiên nơi đó vô cùng nóng, không chỉ có thế mà cả người cậu đều nóng đến đáng sợ. Trình Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại gọi điện cho ai đó, vừa nhấn số vừa nói với Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em bị sốt rồi, tại sao không nói cho anh biết hả?”

Tiêu Dật cảm thấy cả người mệt mỏi khó chịu, ngay cả sức lực cũng giống như bị hút cạn, nhưng mà nhìn người đàn ông phía trước một lòng lo lắng cho cậu, nụ cười trên môi cậu lại yếu ớt hiện lên, cậu không nói gì cả chỉ im lặng ngắm nhìn Trình Kiệt mà thôi. Khi Trình Kiệt đang gọi điện cho bác sĩ đến nhà thì Tiểu Kỳ Mặc đã chạy lên phòng ngủ, Tiểu Kỳ Mặc nhanh chóng nhảy lên giường ngồi lên đùi của Tiêu Dật:

“Ba à, hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn cơm sao?”

Trình Kiệt vừa thấy Tiêu Kỳ Mặc ngồi lên người Tiêu Dật liền nhanh tay túm lấy cổ áo của cậu kéo sang một bên:

“Kỳ Mặc, em ấy đang bị bệnh con không thấy sao?”

Trình Kiệt nói rất lớn, hẳn chính là quan tâm cho Tiêu Dật rất nhiều cho nên có phần nóng nảy, Tiêu Kỳ Mặc đột nhiên bị quát như vậy liền hốt hoảng sợ hãi, ngay cả đứng dậy cũng không dám, hai mắt đỏ hoe như sắp khóc. Không gian theo đó rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật trong nhất thời cũng không biết phải làm sao cả, đúng lúc này tiếng khóc của trẻ con liền vang vọng trong phòng ngủ, Trình Kiệt ánh mắt trầm xuống, Tiêu Dật nhanh chóng cúi người lau nước mắt cho Tiêu Kỳ Mặc:

“Khi con đừng khóc, ba Trình Kiệt là sợ con bị lây bệnh từ ba cho nên mới nóng nảy như vậy”

Tiêu Kỳ Mặc được đà liền lao vào lồng ngực của Tiêu Dật ôm lấy cậu khóc càng dữ dội hơn. Tiêu Dật cả người đã không còn sức, hiện tại bị Tiêu Kỳ Mặc đột nhiên ôm lấy cũng phải mất thăng bằng ngã người về phía sau, Trình Kiệt vừa nhìn thấy động tác nhỏ kia thì đôi lông mày nhíu lại càng chặt, nhưng mà hắn lại không dám kéo Tiêu Kỳ Mặc ra một lần nữa, càng không biết nên nói cái gì lúc này mới được.

“Được rồi khi con, ba hiện tại sốt rất cao thật sự rất sợ lây sang con, hay là con xuống dưới phòng mở máy tính lên chơi có được hay không?” Tiêu Dật vẫn cố gắng dịu dàng dỗ dành.

Tiêu Kỳ Mặc ôm một hồi mới chịu rời khỏi Tiêu Dật, thời gian gần đây Trình Kiệt phải nằm trong bệnh viện cậu đã không thể gặp ba của mình nhiều, sau đó tiệm cà phê của ba cậu khai trương cho nên ba cũng rất bận rộn, cậu chính là rất nhớ ba, chỉ muốn ôm ba mình một cái không ngờ lại bị mắng cho một trận như vậy, thế cho nên bây giờ trong lòng mới tránh không được rất tủi thân.

Tiêu Kỳ Mặc trốn tránh ánh mắt của Trình Kiệt, cúi đầu rời khỏi phòng ngủ bước xuống tầng. Bác sĩ nhanh chóng tới khám bệnh cho Tiêu Dật, nói cậu là do dính nước mưa cộng với suy nhược thần kinh cho nên mới bị sốt cao, bác sĩ cẩn thận truyền cho Tiêu Dật một chai nước biển, kể đó để lại cho cậu một số thuốc rồi trở về.

Khi bác sĩ rời đi rồi, Trình Kiệt liền im lặng ngồi ở bên cạnh Tiêu Dật, hắn là đang bị ảnh hưởng của cuộc nói chuyện với mẹ Tiêu lúc sáng nay, mẹ Tiêu nói hắn chẳng là cái gì cả cho nên Tiêu Dật nhất định sẽ chọn bà thay vì chọn hắn, vừa mới rời nhìn thấy Tiêu Kỳ Mặc lao vào lòng của Tiêu Dật hắn lại bắt đầu có một suy nghĩ rằng Tiêu Kỳ Mặc sẽ cướp mất Tiêu Dật rời khỏi hắn, bởi vì cậu chính là con trai của Tiêu Dật, Tiêu Dật đã nuôi cậu từ nhỏ đến giờ rồi, còn hắn lại chẳng phải là người chảy chung dòng máu với cậu, nói ra cũng chỉ là một người có quen biết với cậu mà thôi.

Tiêu Dật không biết suy nghĩ mà Trình Kiệt hiện tại đang nghĩ, chỉ đơn giản hiểu là Trình Kiệt lo lắng cậu mệt mỏi nên mới gấp gáp thế mà thôi:

“Trình Kiệt, anh vừa mới rồi không nên lớn tiếng với khi con như thế”

Trình Kiệt nhú mày nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ sợ hãi Tiêu Dật rời khỏi mình càng nhiều hơn. Tiêu Dật đưa tay chạm vào má hấn khẽ nói:

“Em cũng không có việc gì, khi con vẫn còn là một đứa trẻ, nó vừa mới rồi không nhận ra em đang không khỏe, nó thật sự là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn”

Nghe Tiêu Dật khen ngợi Tiêu Kỳ Mặc trước mặt mình, Trình Kiệt càng nhú chặt đôi lông mày hơn. Tiêu Dật đưa tay xuống nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt: “Không phải nói sau này chúng ta sẽ cùng nhau nuôi nấng nó sao, lát nữa anh xuống dưới nói chuyện với nó một chút có được không...” Nói rồi Tiêu Dật liền cúp mắt buồn bã: “Mẹ em nói không có đứa con như em... em bây giờ cũng chỉ còn có anh và khi con mà thôi... em không muốn có thêm bất cứ ai nữa rời khỏi em”

Trình Kiệt ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hấn cứ im lặng ôm cậu như vậy suốt một khoảng thời gian, giống như là thế giới đang tĩnh lặng lại vài phút vậy. Tiêu Dật cảm nhận được bản thân đang được đối phương bao bọc thật kỹ, cậu rất thích cảm giác an toàn này, nhất là khi người mang cho cậu cảm giác an toàn lại là Trình Kiệt:

“Tiêu Dật, anh nên nói như thế nào với Kỳ Mặc đây?”

Trình Kiệt đối với trẻ con không quá gần gũi, hấn không biết làm sao có thể khiến cho đối phương thích mình, cũng càng không biết làm cách nào để dỗ dành một đứa nhỏ cả. Nếu như Tiêu Kỳ Mặc cũng là một phần không thể thiếu đối với Tiêu Dật, vậy thì hấn cũng không thể nào cùng đứa nhỏ kia thiết lập khoảng cách được. Tiêu Dật ngấn người, người đang ôm

cậu đây rõ ràng rất to xác nhưng hiện tại lại như một đứa nhỏ làm sai không biết nên làm cái gì tiếp theo cả, Tiêu Dật khẽ mỉm cười nhỏ giọng đáp:

“Nếu như anh yêu quý khi con, khi con nhất định sẽ cảm nhận được”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra một chút, ánh mắt bất an đối diện cậu, hần đưa tay vuốt lấy mái tóc của cậu nhẹ giọng nói:

“Xin lỗi Tiểu Dật, anh không cố ý mắng Kỷ Mặc”

Tiêu Dật đưa tay lên nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt:

“Em biết”

Khi Trình Kiệt bước xuống nhà liền không thấy bóng dáng của Tiêu Kỷ Mặc đâu, hần đi vào trong phòng ngủ cũng không tìm thấy, cuối cùng phát hiện ra Tiêu Kỷ Mặc đang ngồi ở ngoài sân vườn tay sang phía hàng rào nhà hàng xóm chơi với mấy con cún nhỏ ở bên đó, Đại Nhân ngồi ở bên cạnh Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy tiếng bước chân của Trình Kiệt liền ngay lập tức quay lại phía sau chạy về phía hần. Tiêu Kỷ Mặc cả một quá trình đó cũng không phát hiện ra, cứ như vậy ngồi đưa tay sang khe hở của hàng rào chơi với đám cún nhỏ nhà bên, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là đứng ở cửa nâng giọng gọi:

“Kỷ Mặc”

Tiêu Kỷ Mặc theo phản xạ quay đầu lại nhìn, phát hiện ra người gọi mình là Trình Kiệt liền hơi sợ một chút, vừa mới rồi ba Trình Kiệt tức giận mắng cậu, cậu liền sợ ba Trình Kiệt sẽ không cần mình nữa, sau đó ba cậu hần là sẽ càng ít quan tâm cậu hơn. Trình Kiệt thấy Tiêu Kỷ Mặc đứng dậy nhìn mình mà không chạy vào liền nâng giọng gọi thêm một câu nữa:

“Đừng đứng ở đó, bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Kỳ Mặc do dự một chút rồi cũng chạy tới chỗ Trình Kiệt, lúc Tiêu Kỳ Mặc đứng ở trước mặt Trình Kiệt, hắn liền ngồi xổm xuống đưa tay giúp cậu lấy đi vài bông tuyết nhỏ còn vương trên cổ áo lông:

“Kỳ Mặc, chuyện vừa mới rồi tha thứ cho ba có được không?”

Tiêu Kỳ Mặc nghe thấy vậy thì ngẩn người, Trình Kiệt ngẩng đầu nhìn cậu khẽ nói:

“Ba không cố ý lớn tiếng với con, nhưng mà Tiểu Dật em ấy đang bị ốm rất là mệt, cho nên ba mới nóng nảy như vậy”

Tiêu Kỳ Mặc giống như là đang suy nghĩ những lời nói của Trình Kiệt cho nên này giờ vẫn im lặng, thật ra thì ba Trình Kiệt đối với cậu cũng rất là tốt, mua cho cậu rất nhiều đồ chơi, đến lớp còn luôn nhận được lời khen của cô giáo rằng quần áo cậu mặc trên người thật là đẹp, mấy món đồ đó đều là do ba Trình Kiệt mua cho cậu, tuy rằng cậu không biết mấy thứ đồ đó đắt tiền bao nhiêu nhưng cô giáo thỉnh thoảng vẫn luôn cảm thán rằng chiếc áo cậu mới mặc tới ngày hôm nay bằng cả một tháng lương của cô giáo, hay là cảm thán đôi giày cậu mang mấy ngày trước cô giáo mới nhìn thấy trên tạp chí gì đó rất rất nổi tiếng. Tiêu Kỳ Mặc suy nghĩ một hồi liền gật đầu, Trình Kiệt khẽ thở dài một hơi:

“Hôm nay chúng ta không thể ra ngoài ăn được, bởi vì Tiểu Dật em ấy bị sốt cao, ba sẽ gọi đồ ăn tới nhà, sau đó đợi vài ngày sau em ấy khỏi rồi chúng ta sẽ ra ngoài ăn có được không?”

Tiêu Kỳ Mặc gật đầu một cái, Trình Kiệt cũng cảm thấy giữa hai người vẫn còn ngượng ngùng cho nên liền nở một nụ cười:

“Có phải sắp đến sinh nhật của Kỳ Mặc nhà chúng ta rồi hay không? Đến lúc đó ba liền dẫn con đi công viên giải trí nhé”

Tiêu Kỳ Mặc nghe vậy hai mắt liền sáng lên, còn hào hứng đáp lại một câu thế này:

“Sinh nhật năm ngoái ba có đưa con đi chơi thế giới băng tuyết ở dưới quê, nơi đó vừa lớn lại vừa đẹp, có thể nào năm nay ba Trình Kiệt dẫn con trở về quê rồi tới đó chơi hay không, hơn nữa con cũng nhớ ông bà nội nữa”

Trình Kiệt nghe đến đây nụ cười trên gương mặt liền cứng lại, sau đó hần liền đứng dậy đóng cửa ra vào lại:

“Được rồi, cũng không thể hứa trước với con việc này, nhưng ba sẽ cố gắng đưa con đi, bây giờ con muốn ăn cái gì?”

Tiêu Kỳ Mặc hơi buồn một chút nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều tới tâm trạng:

“Mc Donald’s ạ!”

Trình Kiệt nhú mày:

“Không được, nếu như để Tiểu Dật phát hiện ra thì em ấy nhất định sẽ tức giận, em ấy ốm rồi cho nên không thể chọc giận em ấy”

Tiêu Kỳ Mặc xụ mặt nhỏ giọng:

“Như vậy ăn cái gì cũng được, vậy nên hỏi ba muốn ăn cái gì thì chúng ta sẽ ăn cái đó”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, đứa nhỏ này cũng thật giống hần, đều coi Tiêu Dật là trung tâm:

“Được rồi, buổi tối ba sẽ gọi thứ đó cho con ăn, nhưng mà con không được để cho em ấy biết, còn có ba cũng chỉ gọi cho con duy nhất lần này mà thôi”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thấy sẽ được ăn thứ mình yêu thích kia liền vui vẻ nhảy lên, sau đó giống như nhớ ra điều gì đó liền tự động đưa một ngón trỏ lên trước miệng mình khẽ nói:

“Được ạ”.

Lúc này ở trên phòng, Tiêu Dật vừa bị mẹ Tiêu mắng cho một hồi, bởi vì cậu ngủ quên mất không để ý tới điện thoại cho nên liền không nhớ ra chuyện ngày hôm nay đã hẹn gặp mẹ Tiêu. Cậu không nói mình hôm nay bị sốt mà chỉ dám nói rằng mình ngày hôm nay có việc bận mới quên mất, hẹn mẹ Tiêu ngày mai nhất định sẽ đưa Tiêu Kỷ Mặc tới. Mẹ Tiêu có vẻ rất tức giận, nói rằng cậu là đứa con bất hiếu, còn nói rằng cậu không muốn cho bà gặp cháu trai mình, cũng nói cho cậu biết chuyện ngày hôm nay Trình Kiệt đến gặp bà. Cả một cuộc nói chuyện đó Tiêu Dật nói rất ít, căn bản phần lớn thời gian cầu đều dùng ngồi nghe mẹ Tiêu la lối, sau khi mẹ Tiêu tự mình tắt điện thoại rồi cậu mới khẽ thở dài đặt điện thoại xuống giường.

Đúng lúc này Tiêu Kỷ Mặc liền vui vẻ chạy vào trong phòng, theo sau đó còn có cả Trình Kiệt, xem sắc mặt của hai người khẳng định là đã làm lành với nhau rồi, Tiêu Dật liền cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút. Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên giường hỏi cậu:

“Ba à, ba thấy thế nào rồi?”

Tiêu Dật cười lớn:

“Rất tốt”

Tiêu Kỷ Mặc lại hỏi:

“Như vậy ba muốn ăn cái gì?”

Tiêu Dật xoa xoa đầu Tiêu Kỷ Mặc:

“Khi con muốn ăn cái gì thì ba ăn cái đó”

Tiêu Kỳ Mặc lắc đầu:

“Ba muốn ăn cái gì? Chúng ta sẽ ăn thứ gì đó làm cho ba mau chóng khỏe lại”

Thế là buổi tối hôm ấy, một nhà ba người đều vì Tiêu Dật mà ăn cháo dinh dưỡng. Ở cách không xa nhà Trình Kiệt có một tiệm bán cháo dinh dưỡng rất nổi tiếng, Trình Kiệt dẫn Tiêu Kỳ Mặc đi mua cháo dinh dưỡng, lúc đến cửa tiệm Tiêu Kỳ Mặc còn nhìn thật kỹ mấy hình ảnh treo ở trên tường, cẩn thận chọn ra bát cháo đủ dinh dưỡng nhất cho Tiêu Dật. Trình Kiệt cũng không kém Tiêu Kỳ Mặc là mấy, tuy rằng hắn không có nhìn mấy hình ảnh treo trên tường nhưng lại liên miêng hỏi nhân viên bán hàng rằng món đồ này người ốm ăn có tốt hay không, món đồ nào thì người bị ốm không nên ăn, cuối cùng một lớn một nhỏ đây đưa một hồi sau nửa tiếng cũng mang về được hắn mười bát. Thật ra chỉ có ba bát là cháo mà thôi, bảy bát còn lại đều là thực phẩm dinh dưỡng được băm nhỏ, bởi vì Trình Kiệt yêu cầu cho quá nhiều loại thực phẩm dinh dưỡng vào trong cháo mà nhân viên lại nói rằng nếu cho nhiều loại như thế vào ăn sẽ không ngon, cuối cùng liền đề xuất cho hắn nên mua mấy thứ đồ dinh dưỡng riêng biệt này, đến lúc ăn chỉ cần bỏ trong bát trộn lên là có thể ăn. Tiêu Dật xuống nhà nhìn một bàn toàn là mấy thứ băm nhỏ được bày ra từng đĩa riêng biệt kia liền hơi giật mình một chút, còn tưởng rằng người bán hàng đang lừa gạt Trình Kiệt, muốn hắn mua nhiều thế này để kiếm tiền, sau đó hỏi ra mới biết rằng người nào đó vì muốn mua hết toàn bộ món ăn trong cửa hàng của người ta cho cậu ăn nên mới bày vẽ thế này.

Sau khi ăn cơm xong Tiêu Dật và Trình Kiệt liền trở về phòng ngủ, Tiêu Kỳ Mặc cũng ôm Đại Nhân trở về phòng. Trình Kiệt đi tắm, Tiêu Dật ngồi trên giường xem điện thoại, lúc Trình Kiệt đi tắm xong ra liền nhìn thấy cảnh này thì nhú mày không vui:

“Tiêu Dật, đừng xem điện thoại nữa”

Tiêu Dật cười cười mang điện thoại tắt đi để ở trên bàn sau đó liền vẫy vẫy Trình Kiệt về phía mình:

“Qua đây, em giúp anh lau khô tóc”

Trình Kiệt bước qua ngồi xuống cạnh Tiêu Dật nhưng lại từ chối:

“Không cần, em đang ốm”

Thật ra thì Tiêu Dật đang khỏe hơn rất nhiều rồi, chỉ là cổ tay bên phải có phần không thuận tiện mà thôi, chính vì vậy khi Trình Kiệt từ chối Tiêu Dật không có đề cập đến vấn đề kia nữa. Tiêu Dật ở phía sau lưng Trình Kiệt đưa đầu nhỏ áp vào đó, một bàn tay lại ôm lấy eo hân khê thủ thỉ hỏi:

“Hôm nay anh đi gặp mẹ em sao?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 172: Hồ Ly Nhỏ Đến Mùa Phát Tình

Trình Kiệt ngừng lại động tác trong vài giây rồi lại tiếp tục lau khô tóc của mình, hần nhàn nhạt ừ một tiếng. Tiêu Dật ở phía sau lưng của Trình Kiệt hôn nhẹ, nụ hôn liên tục áp lên lưng của hần, cách qua một lớp áo nhưng Trình Kiệt vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm cùng độ mềm mại của đôi môi kia:

“Tiêu Dật, nếu như ba mẹ em không chấp thuận chuyện của chúng ta thì cũng sẽ không có khả năng anh buông tha cho em đâu, cho nên anh muốn thông báo cho em biết trước chuyện này”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói kia liền há miệng cắn một ngụm vào lưng của Trình Kiệt khẽ quát: “Bá đạo...” Nói đến đây lại đưa môi hôn hôn xuống chỗ vừa cắn kia của hần nhỏ giọng: “nhưng mà em thích”.

Trình Kiệt một tay dùng khăn lau khô tóc, một tay lại đưa xuống nắm lấy tay của Tiêu Dật đang đặt ở trên bụng mình kia. Ngồi một lúc Trình Kiệt liền bắt đầu cảm nhận được có một bàn tay nào đó đang càng ngày càng di chuyển xuống dưới đũng quần mình, còn cảm nhận rõ ràng được hơi thở nóng rực gấp gáp của người phía sau kia, Trình Kiệt bắt đầu có suy nghĩ có phải vị này nhà mình ham muốn rất cao hay không, ồm đến mức khò khè rồi vẫn còn muốn làm chuyện này. Trình Kiệt không phải không muốn ăn Tiêu Dật, nhưng ngại nổi thân thể của cậu hiện tại có điểm không được tốt, hần vẫn là lo lắng cho sức khỏe của Tiêu Dật cho nên liền nói thế này:

“Tiêu Dật, cũng muộn rồi nên nghỉ ngơi sớm đi”

Tiêu Dật quả nhiên dừng lại động tác, bởi vì bây giờ Trình Kiệt đang quay lưng lại với cậu cho nên không thể nhìn thấy được sự hệt hẳng mất mát kia trong đôi mắt xinh đẹp, Tiêu Dật chậm rãi thu tay lại rồi nằm xuống giường xoay lưng với Trình Kiệt. Trình Kiệt vẫn không hề phát hiện ra được bất cứ chuyện không đúng nào, hăn cất khăn rồi lấy máy tính đặt ở trên đùi, lưng tựa vào thành giường phía sau tìm kiếm một tư thế thích hợp nhất giải quyết công việc. Không gian im lặng chỉ có tiếng gõ cách cách của máy tính phát ra, Tiêu Dật dạo gần đây tâm trạng rất thất thường lúc nào cũng ảo não u sầu, bây giờ lại nghĩ Trình Kiệt không còn quan tâm nhiều đến mình nữa, bắt đầu từ sau chuyện mẹ Tiêu hăn luôn tỏ ra lạnh nhạt hơn với cậu rất nhiều, Tiêu Dật cũng không thể hiểu nổi tại sao Trình Kiệt lại làm thế, kết quả chỉ còn biết ôm chăn lặng lẽ rơi nước mắt mà thôi.

Trình Kiệt ngồi một lúc mới phát hiện ra vật nhỏ bên cạnh có điểm không đúng, hăn nhanh chóng để máy tính lên trên bàn rồi đưa tay nắm lấy vai Tiêu Dật muốn xoay lại, quả nhiên gương mặt nhỏ nhắn kia bây giờ nhìn cực kỳ đáng thương, hai tròng mắt đỏ hoe ân ần ướt lệ, Trình Kiệt lại xoắn hết cả lên không hiểu vì sao Tiêu Dật của hăn đột nhiên lại khóc, lại tưởng rằng cậu bị đau ở chỗ nào nên cuống quýt lật chăn lên xem thử:

“Sao thế Tiêu Dật, em đau ở chỗ nào sao?”

Tiêu Dật không nói chỉ quay người lại với Trình Kiệt, cậu không muốn để cho hăn nhìn thấy bộ dạng khóc lóc kia của cậu. Trình Kiệt nhảy sang bên cạnh đối diện với Tiêu Dật nhú mày hỏi cậu:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật không nói mình bị làm sao, cũng không nói cậu muốn cái gì cho nên Trình Kiệt không thể nào đoán ra nổi. Hăn cẩn thận xem cánh tay của cậu, lại đưa tay lên chạm vào trán cậu, chạm đến gương mặt nhỏ nhắn kia phát hiện ra thân nhiệt vẫn hoàn toàn bình thường, tuy rằng vẫn hơi

nóng sốt một chút nhưng cũng không tới mức đau đến phải khóc như vậy. Một hồi loạn thất bát nháo, Tiêu Dật cuối cùng cũng ầm ỨC nói thế này:

“Trình Kiệt, anh trước đây không như vậy... có phải anh có người khác ở bên ngoài rồi hay không?”

Trình Kiệt mất vài giây mới có thể hiểu ra được lý do, hẳn vốn là lo lắng cho sức khỏe của Tiêu Dật không nên vận động tổn sức, không nghĩ tới hồ ly nhỏ kia lại vì chuyện này mà nghĩ rằng hẳn có người khác ở bên ngoài:

“Không phải, anh là lo lắng cho sức khỏe của em”

Tiêu Dật xoay đầu lại nhìn Trình Kiệt, kết quả lại nhăn mặt muốn khóc một phen:

“Anh rõ ràng còn không chịu cứng nữa, anh có phải là không còn yêu thích em nữa rồi hay không?”

Trình Kiệt thật là muốn ngẩng mặt khóc ròng với trời cao, Tiêu Dật của hắn đáng yêu như vậy hắn liền không cứng có mà được hay sao, chẳng qua là lo cho sức khỏe của cậu nên mới không dám cứng quá mà thôi, lúc mang khăn vào phòng tắm cất đã tự mình động thủ giải quyết ổn thỏa rồi:

“Không phải Tiêu Dật, anh vừa mới rồi còn ở trong phòng tắm giải quyết”

Tiêu Dật ngồi dậy dùng ánh mắt ầm ỨT kia ái muội nhìn hắn, sau đó đưa bàn tay xuống chạm vào đùi quần hắn hỏi:

“Có thật không?”

Tiêu Dật rất biết cách khiến cho Trình Kiệt phải khổ sở, ví như lúc này đây bàn tay nhỏ kia chỉ vừa chạm đến đùi quần hắn liền làm cho Tiểu Kiệt Kiệt cường ngạo kia rục rịch một phen, giống như là núi lửa nhỏ chỉ

chờ sức vận động phun lửa mà thôi. Tiêu Dật xác nhận một hồi mới chịu thu tay lại, gương mặt ửng hồng xấu hổ nhỏ giọng:

“Ngốc! tại sao có em rồi còn phải tự mình động thủ?”

Trình Kiệt cả người cứng ngắc nóng nảy:

“Là vì lo lắng cho sức khỏe của em”

Tiêu Dật nhìn chăm chăm Trình Kiệt rồi liền di chuyển thân thể dán sát người về phía hắn:

“Chỉ là cảm mạo thông thường, không có gì nghiêm trọng cả”

Người trong lòng đã nói đến như vậy rồi Trình Kiệt còn có thể không chịu hiểu hay sao, huống chi hồ ly nhỏ kia mềm nhũn nhu nhu phụ thuộc hắn như vậy, hắn còn muốn tha cho cậu đêm nay chính là tự làm khó mình, hơn nữa không biết chừng người ta còn sẽ nghĩ linh tinh thì không nên.

Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn cực kỳ thích màn dạo đầu, đối với vấn đề này Trình Kiệt luôn rất lưu tâm, ôm vật nhỏ trong lòng xoa nắn vuốt ve một hồi, bàn tay to lớn cách qua lớp áo bắt đầu trêu chọc điểm nhỏ trước ngực cậu. Tiêu Dật hưởng thụ thở dốc, thân thể được Trình Kiệt chăm sóc trở thành vô cùng nhạy cảm, mới chỉ một chút thôi đã biến thành cơ khát thấp giọng cầu xin:

“Trình Kiệt... được rồi...”

Trình Kiệt nhìn thấy đầu lưỡi hồng hào ẩn hiện trong miệng nhỏ của Tiêu Dật, kể đó dục vọng lại càng muốn bùng cháy mãnh liệt hơn, hắn cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ kia, vươn đầu lưỡi chu du ở trong đó. Thật ra thì Trình Kiệt không có cách nào có thể rời xa Tiêu Dật được, bởi vì Tiêu Dật rất biết cách nắm giữ Trình Kiệt, cậu biết cách khi nào thì cần mạnh mẽ, khi nào thì cần yếu đuối, khi nào cần khước từ, khi nào cần chủ động, càng

biết cách nắm được điểm yếu của Trình Kiệt, biết được cách phát huy thế mạnh của bản thân, dùng thế mạnh đó khắc chế điểm yếu kia của hắn, khiến cho hắn không thể nào không ở bên cậu được.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, theo sau đó là tiếng gọi lớn của Tiêu Kỳ Mặc:

“Ba ơi ba, ba đã ngủ hay chưa?”

Tiêu Dật giật mình đẩy Trình Kiệt ra, cuống quýt chỉnh lại quần áo trên người mới nhanh chóng nói:

“Sao thế khi con?”

Hôm nay thời tiết rất xấu, buổi tối có bão về cho nên bây giờ ngoài trời sấm chớp đùng đoàng, Tiêu Kỳ Mặc bình thường ngủ một mình thì không sao, hôm nay có bão về cho nên rất sợ không thể ngủ được, chính vì thế lúc này mới ôm theo Đại Nhân đáng thương đứng ở cửa cầu cứu:

“Ngoài trời mưa lớn lắm, hôm nay cho con ngủ với ba được không?”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt xuống giường ý nói hắn ra mở cửa cho Tiêu Kỳ Mặc, Trình Kiệt thở mạnh một hơi bước xuống giường đi ra bên ngoài mở cửa, Tiêu Kỳ Mặc thuận thế chen vào bên trong nhảy lên giường lớn của hai người:

“Cho con ngủ ở đây có được không, con sợ sấm”

Tiêu Dật khó xử nhìn Trình Kiệt, sau đó liền phải gật đầu đáp ứng, cũng không thể nào không cho Tiêu Kỳ Mặc ở lại được, dù sao thì nó vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà thôi:

“Được, nhưng mà ba sợ sẽ lây bệnh cho con mất, cho nên con nằm ở bên cạnh ba Trình Kiệt nhé”

Tiêu Kỳ Mặc cùng Đại Nhân đã ngồi sẵn ở trên giường, tuy rằng cậu có một chút thất vọng nhưng cũng không sao cả, bởi vì ba cậu bị ôm cho nên cậu cực kỳ ngoan ngoãn hơn ngày thường:

“Được ạ”

Giường của Trình Kiệt thuộc dạng king size rất lớn, có thêm Tiêu Kỳ Mặc nằm cùng cũng không có vấn đề gì, có điều có thêm trẻ nhỏ trong phòng thì vấn đề trẻ con không nên nhìn kia lại không thể thực hiện. Tiêu Kỳ Mặc rất nhanh đã ngủ say, Trình Kiệt nằm ở giữa lúc này liền vòng tay sang bên cạnh luồn vào trong áo của Tiêu Dật treu đùa vuốt ve khuôn ngực bằng phẳng của cậu, Tiêu Dật thấy vậy liền nhỏ giọng quát:

“Không nên, bên cạnh có khi con”

Trình Kiệt không nói gì cả, mang chân gác lên người của Tiêu Dật khóa chặt lấy cậu không cho cậu giãy giụa, Tiêu Dật cảm nhận được vật cứng nóng đang cọ cọ vào hông mình thì giật mình. Người phía sau liên tục dành cho cậu những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống cần cổ mẫn cảm kia, vươn đầu lưỡi ẩm ướt liếm lấy vành tai cậu, một tay ở trên ngực cậu vuốt ve nắn bóp, một tay lại ở phía dưới nhanh chóng cởi quần cậu ra. Tiêu Dật vốn đã xuôi xuôi rồi nhưng lúc này Tiêu Kỳ Mặc ở bên kia giường liền trở mình, cậu ngay lập tức hốt hoảng dùng sức đẩy Trình Kiệt ra nhưng mà bất thành:

“Trình Kiệt!”

Trình Kiệt nói khẽ vào tai của Tiêu Dật:

“Xuống nhà đi”

Nói rồi Trình Kiệt liền thu chân lại đẩy Tiêu Dật xuống giường, Tiêu Dật đang định sửa sang lại quần áo xộc xệch trên người, còn muốn kéo quần lên cẩn thận thì đã bị con sói đuôi lớn nào đó nhanh như chớp ôm lấy eo, vừa

hôn vừa dẫn cậu đi ra khỏi phòng ngủ này. Trình Kiệt vừa ra đến cửa phòng ngủ liền đóng cửa phòng ngủ lại đến cách một tiếng, Tiêu Dật nhú mày hoảng hốt khê quát:

“Khi con tỉnh dậy mất”

Trình Kiệt há miệng ngậm môi dưới của Tiêu Dật, bàn tay gấp gáp muốn cởi quần của cậu ra ngay tại chỗ này, Tiêu Dật khổ sở lo lắng sợ Tiêu Kỳ Mặc ra ngoài này thì nguy:

“Khoan đã Trình Kiệt, chúng ta xuống dưới đi”

Quần dài cùng quần lót của Tiêu Dật được vứt ngay ở trước cửa phòng ngủ của Trình Kiệt, Tiêu Dật trên người chỉ mặc một chiếc áo thun dài tay mỏng manh, Trình Kiệt để cho Tiêu Dật tựa lưng vào cánh cửa đó, hấn nhắc một chân cậu lên bắt đầu muốn thực hiện ý đồ của mình, Tiêu Dật không muốn ngay ở chỗ này làm, nếu như trong nhà chỉ có hai người thì không sao, đằng này còn có thêm một đứa nhỏ nữa, tuy rằng Tiêu Kỳ Mặc vẫn còn nhỏ chưa thể nghĩ được cái gì nhưng những chuyện như vậy vẫn không nên để nó nhìn thấy:

“Chậm đã Trình Kiệt”

Trình Kiệt dùng ánh mắt có lửa bắn thẳng vào con người xinh đẹp của Tiêu Dật, hấn khàn giọng:

“Không thể chậm được, là người nào vừa mới rồi quyến rũ anh chứ, bây giờ lại né tránh anh là sao?”

Tiêu Dật hơi mất tự nhiên, gương mặt ửng hồng đến đáng yêu:

“Xuống dưới đi, nếu như để khi con thấy được... ân”

Trình Kiệt miết mạnh ngón tay vào trong khe hở dưới mông Tiêu Dật, cứ dùng sức miết đi miết lại như vậy khiến cho nơi đó của cậu cũng như muốn tóe lửa nóng rát:

“Ừm... chờ đã Trình Kiệt”

Trình Kiệt vẫn cố tình trêu chọc Tiêu Dật như vậy, ngón tay xấu xa kia chỉ ở bên ngoài đùa nghịch người ta tuyệt đối không chịu cho Tiêu Dật được như ý nguyện:

“Gọi ông xã đi”

Tiêu Dật thấp giọng rên rỉ, một chân run rẩy làm trụ cũng sắp đứng không vững:

“Àn ông xã...”

Trình Kiệt hài lòng nói khẽ, hẳn cũng sợ Tiêu Kỳ Mặc sẽ tỉnh dậy phá hỏng chuyện tốt của hắn nên tuyệt nhiên sẽ không nói lớn:

“Nói muốn ông xã làm thật nhiều đi”

Thật ra thì từ trước đến nay Tiêu Dật có mặc qua mấy cái thứ đồ nóng bỏng, cũng từng gợi ý Trình Kiệt làm mấy chuyện không đứng đắn, nhưng mà mấy cái câu nói đáng xấu hổ kia cậu lại chưa từng dám nói ra, cho dù ý muốn chính là như thế nhưng sẽ tìm kiếm những lời lẽ đỡ xấu hổ hơn để nói, chưa bao giờ chịu nói thẳng thừng như thế cả. Trình Kiệt lại dùng sức miết nhanh hơn chỗ nếp nhăn hồng hồng ở dưới động nhỏ của Tiêu Dật, Tiêu Dật nức nở a lên một tiếng, đôi tay vòng lên bám chặt lấy cổ hắn:

“Không nên, chúng ta đi xuống nhà đã có được không... a...”

Sự thật chứng minh câu nói này vốn không phải là mật khẩu chính xác để cho Trình Kiệt chịu ngừng lại động tác, Tiêu Dật một hồi khổ sở cũng

phải thấp giọng nghe lời hăn:

“Ân... muốn ông xã... làm thật nhiều... xuống phía dưới... ông xã làm thật nhiều”

Trình Kiệt cười xấu xa, đưa tay vỗ vào mông của Tiêu Dật đến bốp một cái, kể đó hăn liền ôm lấy eo của cậu bước xuống từng bậc cầu thang. Sau đó chính là một hồi ở phòng khách hỗn chiến, ghế sofa cũng bị làm cho không ngay ngắn, Tiêu Dật ngã xuống ghế sofa bị Trình Kiệt tách hai bên đùi ra, cậu lo lắng nhìn lên lầu trên rồi muốn đứng dậy:

“Trình Kiệt vào trong phòng đi, ở chỗ này nếu như khi con thấy sẽ không hay...”

Trình Kiệt len người vào giữ hai chân của Tiêu Dật, khiến cho cậu hiện tại chỉ còn biết nằm ở đó không thể cử động được:

“Gọi là ông xã...”

Tiêu Dật ân một tiếng, cậu cũng không cùng Trình Kiệt tranh chấp cái vấn đề này, dù sao hai tiếng ông xã này nói ra cũng cảm thấy có chút thuận tai:

“Ân ông xã, vào bên trong phòng có được không?”

Trình Kiệt cười cười xấu xa, nụ cười xấu xa đó cực kỳ tương xứng với lời nói xấu xa hăn chuẩn bị nói tiếp ra đây:

“Hồ ly nhỏ đến mùa phát tình rồi đúng không, ồm đến khò khè vẫn muốn ông xã mang em vào trong phòng, muốn ông xã mang em vào trong phòng làm cái gì hả?”

Tiêu Dật nghe thấy những lời nói kia thì vừa tức giận vừa xấu hổ, cậu mím môi không nói chuyện với Trình Kiệt, Trình Kiệt thấy thế thì vén áo

cậu lên cao, mang toàn bộ khuôn ngực bằng phẳng có hai điểm nhỏ hồng hào đã sưng đỏ đến không chịu nổi kia lộ ra bên ngoài, hắc tà ác đưa tay nhéo mạnh kéo lấy điểm nhỏ kia:

“Ai nha, kiều ngạo không chịu nói chuyện với ông xã sao?”

Tiêu Dật miễn cảm rên rỉ, cậu đưa tay nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt, sự kích thích đáng sợ này vốn là không nên thử nhiều thì hơn, thật sự là tê tê giống như bị điện giật vậy:

“Đừng mà Trình Kiệt... ần”

Trình Kiệt quả thật không kéo nữa, hắc dùng hai ngón tay niết lấy điểm nhỏ kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật ngay lập tức ngứa ngáy khó chịu, đỏ mặt nói một câu thế này:

“Ông xã... ở bên ngoài này lạnh...”

Vẫn là Trình Kiệt khuất phục trước Tiêu Dật, vừa nghe thấy người ta nói lạnh liền ngay lập tức bế cậu vào trong phòng ngủ dành cho khách ở bên cạnh phòng của Tiêu Kỳ Mặc. Trình Kiệt bật đèn đặt Tiêu Dật xuống dưới giường, kể đó còn tìm điều khiển muốn mở điều hòa lên trước, Tiêu Dật nằm ở trên giường vốn chẳng cần làm cái gì cả đã cực kỳ quyến rũ rồi, đôi chân thon dài không có gì che đậy, áo thun xộc xệch, ánh mắt động tình bắn thẳng về phía Trình Kiệt, Trình Kiệt nhanh chóng nhảy lên giường đè lên người Tiêu Dật, muốn tách mở hai chân cậu ra ngay lập tức tiến vào. Tiêu Dật vẫn còn ghi thù chuyện vừa rồi nên không để cho Trình Kiệt được như ý nguyện, cậu đưa tay chống đỡ lấy ngực của Trình Kiệt khẽ nói:

“Khoan đã, mấy món đồ lần trước có phải để trong phòng này hay không?”

Trình Kiệt gấp gáp muốn tách hai chân của Tiêu Dật:

“Món đồ nào?”

Tiêu Dật chống cự kiên quyết không chịu mở chân ra:

“Món đồ lần đó anh mua đấy... lấy ra chơi một chút có được không?”

Trình Kiệt chính là bị ánh mắt câu dẫn của Tiêu Dật hút hồn rồi, hần bật cười ha ha:

“Ha ha, đã nói hồ ly nhỏ đến mùa phát tình rồi mà, được rồi anh đến lấy cho em”

Lúc Trình Kiệt xoay người đi lấy mấy thứ đồ kia, trong ánh mắt của Tiêu Dật chợt lóe lên tia nguy hiểm.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 173: Thu Phục Hồ Ly Nhỏ

Trình Kiệt hào hứng lấy ra rất nhiều thứ đồ chơi linh kinh kia, toàn bộ đều ôm trong lòng ngực rồi bỏ xuống giường, có một chiếc doi da rơi ở trên đùi của Tiêu Dật, Tiêu Dật cúi xuống nhìn rồi lại đưa mắt lên nhìn Trình Kiệt ý tứ không rõ ràng. Trình Kiệt cười ha ha, hẳn đang định cúi người xuống ôm vật nhỏ kia vào trong lòng thì ai đó đã nhanh hơn hẳn một bước đưa tay kéo mạnh hẳn xuống dưới giường, kế đó liền chuyển mình ngồi ở trên người của hắn. Trình Kiệt thấy Tiêu Dật gấp gáp như thế, cái miệng không biết kiềm chế kia vẫn thản nhiên nói ra mấy lời xấu xa:

“Hồ ly nhỏ đến mùa phát tình rồi”

Tiêu Dật cười lạnh, trong ánh mắt kia có tia mờ ám, cậu nhanh chóng với tay cầm lấy còng tay kia đưa lên trước mặt lắc lắc, Trình Kiệt cười ha ha:

“Em muốn chơi cái đó hay sao, vật nhỏ ốm đến mức thở khò khè rồi vẫn còn muốn chơi”

Tiêu Dật nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt cười cười, mang chiếc còng kia đeo vào cổ tay bên phải của Trình Kiệt, Trình Kiệt nhạy cảm có điều gì đó không đúng liền thu cổ tay lại nhưng đã bị Tiêu Dật nhanh chóng thành công còng lại một bên tay. Trình Kiệt ngồi dậy muốn lật người đổi thế, Tiêu Dật dùng sức đẩy người Trình Kiệt xuống, bàn tay gấp gáp cởi áo của hắn ra, lại mang hai tay của hắn đè ở trên đỉnh đầu. Trình Kiệt vẫn không mất cảnh giác, hắn vẫn ý thức được chuyện gì đang xảy ra với mình, nhưng mà

khi Tiêu Dật há miệng ngậm lấy ngực của hắn, mang đầu lưỡi liếm qua liếm lại điểm nhỏ kia thì hắn liền thở dốc một phen:

“Em muốn làm gì?”

Tiêu Dật chuyển đôi môi lên cằm của Trình Kiệt, cuống quýt hôn hắn thật nhiều, vừa làm vừa khàn giọng nói:

“Còn hỏi muốn làm gì? Đương nhiên là đến mùa phát tình rồi!”

Vừa nói xong câu nói đó thì cổ tay còn lại của Trình Kiệt đã bị Tiêu Dật khóa lại thật cẩn thận rồi. Không phải là Trình Kiệt không biết Tiêu Dật đang loay hoay cố muốn khóa hai tay hắn lại, nhưng mà hắn nghĩ hồ ly nhỏ kia cực kỳ mềm yếu cho dù hắn có bị khóa hai tay vào đi chăng nữa vẫn có thể thoải mái chế ngự cậu được, có điều người tính không bằng trời tính, Trình Kiệt lại quên mất rằng giường này là kiểu giường có song sắt, Tiêu Dật khôn ngoan mang đoạn dây kia mắc vào trong song sắt đó rồi mới còng hai tay hắn lại, hắn bây giờ căn bản hai tay bị khóa chặt với thanh sắt kia rồi.

Tiêu Dật nhìn thấy sắc mặt biến đổi kia của Trình Kiệt liền nở nụ cười lạnh, lại ở trên người hắn bắt đầu dùng móng khê đưa đẩy cọ cọ vào Tiểu Kiệt Kiệt vẫn đang bị hai lớp quần kia cản trở:

“Tiêu Dật em muốn làm gì thế?”

Tiêu Dật vẫn cọ cọ càng bức người hơn, vừa cọ vừa muốn mang áo của mình cởi ra, có điều Tiêu Dật chỉ trêu đùa Trình Kiệt một chút mà thôi, áo nhất định sẽ không dễ như vậy cởi cho hắn nhìn:

“Sói đuôi lớn đến mùa phát tình rồi”

Tiêu Dật vừa nói vừa dùng một ngón tay khê chạm vào yết hầu đang không ngừng chuyển động lên xuống kia của Trình Kiệt. Tiêu Dật mang bites

mắt mang vào cho Trình Kiệt, lúc bịt mắt còn cố ý để hở một chút ở phía dưới, khiến cho đối phương tuy không thể nhìn thấy rõ ràng nhưng cũng có thể nhìn thấy được hình ảnh ở bên ngoài nếu như dùng sức căng mắt muốn nhìn ra. Thực tế chứng minh thì đây chính là hình phạt đáng sợ nhất với Trình Kiệt bởi vì mỹ cảnh trước mắt rất muốn nhìn nhưng lại không tài nào nhìn rõ được.

Tiêu Dật đưa ngón tay chạm vào bịt mắt của Trình Kiệt khẽ hỏi:

“Trình Kiệt đây là số mấy?”

Trình Kiệt cả người bứt rứt thật muốn ngay bây giờ ôm lấy vật nhỏ nghịch ngợm kia trừng phạt một phen:

“Tiêu Dật”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời của hắn:

“Đoán đi, đoán đúng em liền cởi áo ra”

Trình Kiệt đúng là không có thể diện khàn giọng đáp:

“Số 1”

Thật ra thì Tiêu Dật còn không có đưa ngón tay ra nhưng Trình Kiệt nói thế cậu vẫn khẽ mỉm cười đáp rằng hắn trả lời đúng:

“A đoán đúng rồi, vậy em phải cởi áo”

Nói rồi Tiêu Dật cởi áo ra, cởi xong liền cúi người dán sát lên người hắn giống như là chứng minh:

“Em đã cởi áo rồi, anh lại đoán tiếp đây là số mấy đây, đoán đúng em liền giúp anh cởi quần”

Trình Kiệt lại đáp:

“Số 3”

Tiêu Dật đưa tay xuống cởi quần dài cho Trình Kiệt:

“Tại sao lại đoán trúng như vậy chứ”

Kế đó Tiêu Dật liền mang mộng ngồi ở trên chỗ Tiểu Kiệt Kiệt vẫn còn đang bị quần lót ngăn cản:

“Trình Kiệt lại đoán xem đây là số mấy, đoán đúng rồi người ta sẽ... có thích không?”

Tiêu Dật vừa nói vừa di chuyển mộng một chút, Trình Kiệt thử dùng sức muốn thoát ra khỏi còng tay kia. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt sẽ thoát khỏi cho nên vội ngăn hẳn lại:

“Không được, chúng ta phải chơi đoán số, đoán đúng rồi mới được”

Trình Kiệt cương quyết dùng sức kéo tay mình:

“Anh không chơi, nếu để anh thoát được thì em chết chắc đó, mau tháo còng tay ra cho anh”

Tiêu Dật nằm ở trên người Trình Kiệt nắm chặt lấy cánh tay của hắn ý muốn không cho hắn giãy giụa, còng tay kia dù sao cũng chỉ là đồ chơi thôi, sức khỏe của Trình Kiệt tốt như vậy nếu cứ dùng sức thế này không thoát ra được mới lạ, kể đến Tiêu Dật liền âm ỉ nói một câu thế này:

“Người ta đang bị đau tay đó”

Trình Kiệt nhớ ra tay của Tiêu Dật vẫn còn đang bị băng bó cho nên liền dừng lại động tác, Tiêu Dật cười mãn nguyện lại tiếp tục đốt lửa ở trên người của người ta. Trình Kiệt thở dốc, cả người cứng ngắc không dám cử

động, tình thế này mà cử động loạn một chút thôi khẳng định sẽ thống khổ khôn lường, Tiêu Dật nằm trên người Trình Kiệt dùng ngón tay gãi gãi điểm nhỏ trước ngực kia của hắn, vừa gãi loạn vừa khàn giọng trêu chọc:

“Sói đuôi lớn đến mùa phát tình”

Trình Kiệt nghe thấy câu này liền biết con hồ ly nhỏ kia lòng dạ hẹp hòi, này là đang muốn ăn miếng trả miếng với hắn đây mà. Trình Kiệt im lặng không nói, Tiêu Dật lại cọ cọ mông trêu chọc Tiểu Kiệt Kiệt:

“Anh nói anh đến mùa phát tình rồi em liền cưỡi trói cho anh”

Trình Kiệt lại im lặng, không chỉ miệng không mở mà ngay cả người vẫn cứ bất động, có điều vật ở dưới chân hắn kia vẫn dựng thẳng ham muốn mà thôi. Tiêu Dật thấy Trình Kiệt một bộ dạng giả chết liền cọ a cọ mãnh liệt hơn, cọ đến mức cả người cậu muốn khó chịu nóng nảy thì người bên dưới cũng không có phản ứng gì. Tiêu Dật cảm thấy kỳ quái liền mở bịt mắt của Trình Kiệt ra, phát hiện thấy ai đó nhắm mắt liền nhú mày cúi xuống dùng đầu lưỡi mềm mại hồng hồng kia liếm liếm gương mặt hắn, liếm một hồi vẫn thấy Trình Kiệt bất động không chịu mở mắt, Tiêu Dật liền giật mình có chút lo lắng gọi hắn:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh đang giả bộ sao?”

Tiêu Dật vỗ vỗ hai má của Trình Kiệt gọi hắn:

“Trình Kiệt, anh còn giả bộ em liền tức giận anh”

Đối phương phía dưới vẫn im lặng không lên tiếng, Tiêu Dật hết hoảng lo sợ cậu nghĩ có phải Trình Kiệt là vì khó nhịn mà nguy hiểm đến tính mạng hay không, kể đó cậu luống cuống mang còng tay phía trên kia tháo ra cho hắn, vừa làm vừa gấp gáp:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt anh có sao không?”

Ngay tại lúc Tiêu Dật nói xong câu nói kia thì khóa còng tay của Trình Kiệt cũng được tháo ra, cậu chỉ cảm thấy được một hồi trời đất xoay chuyển, rõ ràng là vừa mới rồi còn ngồi trên người của người ta bây giờ lại bị người ta đè xuống giường, cả một quá trình đó diễn ra rất nhanh nhưng có thể cảm nhận được người nào đó vô cùng cẩn thận không làm ảnh hưởng tới cổ tay bị đau đang băng bó kia của cậu:

“Ông xã em thân thể rất cường tráng, cho dù bây giờ có cái gì đi chăng nữa cũng có thể thu phục được hồ ly nhỏ đã thành tinh như em”

Tiêu Dật biết mình bị lừa rồi liền muốn đẩy Trình Kiệt ra, nhưng mà nào dễ như thế Trình Kiệt không có đông dài trêu đùa với Tiêu Dật nữa, hắn ngay lập tức cởi quần lót của bản thân mang Tiểu Kiệt Kiệt nóng nảy tiến nhập vào bên trong Tiêu Dật. Tiêu Dật ưm một tiếng, bàn tay nắm chặt lấy vai của Trình Kiệt, cơ hồ còn có dấu vết cào đỏ ở trên da thịt kia:

“Ừm...”

Trình Kiệt mạnh mẽ cử động eo khiến cho cả người Tiêu Dật cũng rung chuyển theo đó:

“Cái miệng nhỏ đúng thật là đáng yêu”

Tiêu Dật nức nở đến quỵến rũ động lòng, cả người mềm nhũn, cái eo nhỏ đang đưa bức người, từng đầu ngón chân cũng vì sung sướng mà co lại:

“Trình Kiệt, chậm... chậm a”

Tiêu Dật nói chậm thì Trình Kiệt lại càng cố tình tăng tốc nhanh hơn:

“Không được, anh phải dạy dỗ hồ ly nhỏ nhà em mới được”

Tiêu Dật lắc đầu, hai mắt khép hờ ô ô thở dốc:

“Không... Trình Kiệt... chậm ô... chậm một chút a”

Tiêu Dật để Trình Kiệt nằm úp người lại, tiếp tục nắm chặt lấy eo cậu mạnh mẽ đâm tới, đâm thẳng tới điểm mẫn cảm kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật nhanh chóng tiếp nhận được khoái cảm liền mềm nhũn, cậu xụi lơ xuống giường:

“Trình Kiệt... ôm em...”

Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn mỗi khi làm đều muốn ngồi ở trên đùi hắn, muốn hắn ôm vào lòng đâm tới, tư thế đó chính là tư thế khiến cho người nào kia không cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn lại phi thường tốn sức, hại hắn mỗi lần làm xong thắt lưng cũng không phải không mỏi. Trình Kiệt chiều theo ý của Tiêu Dật ôm hồ ly nhỏ kia vào trong lòng, mang tư thế thật thoải mái nhất cho cậu, Tiêu Dật ngả vào vai Trình Kiệt liên tục thở ra hơi nóng dục vọng ô ô:

“Trình Kiệt... ừm... ha...”

Một hồi trò hay vẫn còn ở phía sau, mang Tiêu Dật đến sung sướng khoái cảm cực đỉnh, Trình Kiệt làm đến mức cả người cậu mềm nhũn, ngay cả sức lực mở miệng cầu xin cũng không có, chỉ còn biết ô ô nói không rõ ràng:

“Trình Kiệt... ô ô...”

Bên trong của Tiêu Dật vừa nóng vừa chặt chội, hại Trình Kiệt mỗi lần cắm vào liền muốn di chuyển thật là nhanh, tình thế hiện tại có thể ví như một cái máy khoan mạnh mẽ liên tiếp khoan tới muốn đâm thủng cậu.

Giường lớn hỗn loạn, hai người trên giường còn muốn hỗn loạn hơn nữa, tuy rằng vừa mới kết thúc một hồi hoan ái kịch liệt, nhưng hiện tại Tiêu Dật cho dù có mệt mỏi đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngủ nổi, bởi vì người dư thừa sức lực kia không cho cậu ngủ, cậu vừa mới chỉ nhắm mắt vào thì hắn sẽ lại dùng lực bóp chỗ này một chút, nhéo chỗ kia một chút:

“A... Trình Kiệt... em muốn ngủ”

Trình Kiệt tay đặt ở giữa hai móng Tiêu Dật xoa xoa chỗ nếp nhăn hồng hào sưng đỏ kia:

“Không cho ngủ, hôm nay phạt em không thể ngủ”

Tiêu Dật bị đau liền nắm lấy cổ tay của Trình Kiệt:

“Đừng... đau...”

Trình Kiệt nhẹ nhàng thu lại sức lực, nhưng ngón tay kia vẫn ở nơi đó xoa xoa vuốt vuốt:

“Nơi này phải chăm sóc thật tốt”

Tiêu Dật chậm rãi nhắm mắt, người nằm bên cạnh ngay lập tức nhéo lấy đùi non của cậu:

“A... Trình Kiệt... em thật sự muốn ngủ”

Trình Kiệt xoa xoa bắp đùi non mịn kia của Tiêu Dật:

“Không cho ngủ, anh vẫn còn chưa muốn ngủ đâu, nghỉ một lát chúng ta liền tiếp tục”

Tiêu Dật mệt mỏi vươn tay ôm lấy eo Trình Kiệt, chân cũng gác lên người hắn, cả người cậu nhào sang ôm hắn nũng nịu mơ màng:

“Trình Kiệt... người ta muốn ngủ... muốn ngủ rồi”

Trình Kiệt xoa xoa cánh móng vênh kia của Tiêu Dật khản giọng:

“Xấu xa”

Tiêu Dật ân ân nhắm nghiền mắt, cuối cùng liền ngủ lúc nào cũng không hay.

Ngày hôm nay là cuối tuần, Trình Kiệt không phải đến công ty nhưng Tiêu Dật đã hứa buổi sáng sẽ mang Tiêu Kỷ Mặc đến gặp mẹ Tiêu thế cho nên lúc này cậu vẫn còn chưa biết mở lời nên nói với Trình Kiệt ra sao. Trình Kiệt bị đánh thức vì vật nhỏ bên cạnh trở mình rất nhiều, hần nhủu mà vòng tay ôm lấy eo cậu kéo vào trong lòng, giọng nói vẫn còn mang theo tia ngái ngủ:

“Sao thế Tiểu Dật, ngủ thêm một chút đi”

Tiêu Dật bị kéo vào trong lòng liền đưa ngón tay lên vẽ vẽ trước ngực Trình Kiệt, do dự một hồi vẫn là nói ra:

“Trình Kiệt, lát nữa em sẽ cùng khỉ con đi gặp mẹ một chút, mẹ em nói nhớ khỉ con”

Trình Kiệt vẫn nhắm mắt, nhưng hần nghe thấy lời nói kia thì đã tỉnh ngủ rồi, hần thật sự không muốn để cho Tiêu Dật của hần rời khỏi nhà có điều dù sao hần cũng không thể cấm cản cậu không được gặp mẹ mình:

“Ừ, lát nữa anh đưa em và Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật sợ mẹ Tiêu nhìn thấy Trình Kiệt sẽ tức giận, loay hoay một hồi vẫn không dám nói ra lời này, Trình Kiệt tuy rằng hai mắt vẫn nhắm lại nhưng vẫn có thể biết được người bên cạnh đang nghĩ cái gì, hần nghiêng người ôm lấy eo cậu chặt hơn một chút, bàn tay kia tìm kiếm đến hai cánh móng mềm mại kia mà hần yêu thích nhất bắt đầu vuốt ve:

“Anh đưa em đến chỗ đó, sau đó sẽ ở bên ngoài đợi em”

Tiêu Dật không có phản kháng, cả người mềm nhũn để cho Trình Kiệt vuốt ve, phải biết buổi sáng so với tối dễ nổi lên dục vọng hơn rất nhiều, sờ

qua sờ lại một hồi thế này rất nhanh lại khiến cho thân thể hai người trở lên nóng:

“Ừm... không cần đâu... lát nữa đưa em đến đó rồi anh trở về nhà đi... khi nào em xong rồi sẽ lại gọi anh ra đón”

Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống ngực của Tiêu Dật, nụ hôn như mưa phùn nhẹ nhàng mà mà tới tấp liên tục rơi xuống da thịt cậu:

“Tiêu Dật... Tiêu Dật của anh, anh thật sự chỉ muốn em không rời khỏi tầm mắt của mình mà thôi”

Tiêu Dật im lặng không nói gì cả, dùng cánh tay kia đáp lại hắn, ôm chặt hắn ý muốn nói rằng cậu sẽ không rời khỏi hắn.

...

Mẹ Tiêu hẹn Tiêu Dật lúc 10 giờ trưa, hai ngày nay bà vẫn luôn ở trong khách sạn, mẹ Tiêu ưa sĩ diện lại nói với thím Trân rằng con trai bà thuê khách sạn cho bà, thế cho nên hai ngày nay vẫn là do bà bỏ tiền túi mình ra trả tiền phòng khách sạn cho cả hai, tuy rằng phòng có chút giá tiền cao nhưng cũng may hai người lớn cùng một đứa trẻ chỉ cần ở một phòng đôi là đủ.

Tiêu Dật mặc một chiếc áo phao dáng dài hiệu Divilnut kiểu dáng thời thượng nhất hiện nay, Tiêu Kỷ Mặc đồng dạng cũng có một chiếc áo giống như thế, hai chiếc áo này chính là lần mới nhất Trình Kiệt đi qua trung tâm thương mại nhìn thấy ở bên ngoài có treo chiếc áo này liền nghĩ rằng Tiêu Dật của hắn mặc sẽ rất đẹp, sau đó còn nhìn thấy ở bên trong thế nhưng còn có cả áo dành cho trẻ con, Trình Kiệt không suy nghĩ nhiều trực tiếp bỏ ra gần mười vạn mua hai chiếc áo này về, hôm nay ngồi ở dưới phòng khách mới phát hiện ra hai người một lớn một nhỏ này đi chơi mặc áo cặp với nhau lại dễ nhìn như thế, Trình Kiệt ngăn người chột nghĩ mình hình như vẫn chưa có một chiếc áo nào giống hai người kia:

“Tiêu Dật, chỉ muốn bỏ em vào trong túi áo thôi”

Tiêu Dật nắm tay Tiêu Kỳ Mặc nhú mào liếc nhìn Trình Kiệt quát hẳn:

“Nói bậy cái gì thế”

Tiêu Dật chính là ở trước mặt Tiêu Kỳ Mặc không muốn dạy hư nó, trẻ con nghe mấy cái chuyện yêu đương này vẫn là không nên đâu. Rất nhanh sau đó Tiêu Dật trong một lần đi đón Tiêu Kỳ Mặc liền nghe thấy nó nói chuyện với một bé gái thế này: “Tiểu Mỹ, chỉ muốn mang cậu bỏ vào trong túi áo của tớ thôi” Tiêu Dật lúc ấy đen mặt còn trở về nhà oán trách Trình Kiệt một phen, nói hẳn dạy hư con của bọn họ rồi, mới có tí tuổi như vậy đã yêu đương còn nói ra mấy cái lời không biết xấu hổ kia.

Hôm nay tuyết rơi rất dày, Tiêu Dật lúc bước ra khỏi cửa còn cẩn thận cúi người xuống đội mũ áo lên cho Tiêu Kỳ Mặc, sau đó Trình Kiệt đứng bên cạnh liền vươn tay ra giúp Tiêu Dật mang mũ áo lên, Tiêu Dật quay sang lại phát hiện ra người đàn ông bên cạnh hiện giờ đang mặc áo măng tô không có mũ áo liền cũng không thể giúp hẳn đội lại mũ áo được, chỉ còn biết mang bao tay ở trong túi áo khoác của mình đưa cho hẳn:

“Mang bao tay vào đi”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, em mau mang vào đừng để cảm lạnh”

Áo khoác của Tiêu Dật đã dài hơn tay của cậu một chút rồi, căn bản là che hết được cả bàn tay, huống hồ một tay của cậu cũng đang băng bó không thể mang được:

“Một tay của em đang băng bó không thể mang, anh mau mang bao tay vào đi”

Trình Kiệt theo đó mới chịu cười cười cầm lấy bao tay của Tiêu Dật mang vào tay của mình, hần nhanh chóng đi lấy xe rồi đưa hai người đến chỗ hẹn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 174: Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Con

Đây là khách sạn mà mẹ Tiêu đang ở, ở dưới cũng là nhà hàng luôn, chính vì thế lúc này còn có cả thím Trân cùng con gái. Thím Trân thấy Tiêu Dật cùng Tiêu Kỷ Mặc bước xuống từ một chiếc xe hơi sang trọng liền bất ngờ vội vã kéo mẹ Tiêu:

“Chị Tiêu, kia có phải là Tiểu Dật hay không?”

Mẹ Tiêu nhìn sang thì thấy Tiêu Dật đang bước xuống từ một chiếc xe sang trọng đắt tiền liền trầm mặc, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết người trong xe kia chắc chắn là Trình Kiệt, nhưng mà khi thím Trân quay sang nhìn bà, bà liền nhanh chóng nở một nụ cười che giấu tâm sự:

“Ừ, là Tiểu Dật”

Thím Trân cảm thán:

“Tiểu Dật đúng là thật giỏi, lên thành phố mở một tiệm cà phê lớn như thế lại mua được xe hơi, em thấy chiếc xe hơi kia cũng không phải rẻ tiền đâu”

Mẹ Tiêu rất thích nghe thấy người khác khen ngợi con trai mình, nhưng bây giờ lại chẳng thể nào có tâm trạng mà tiếp lời đối phương nữa chỉ có thể cười cười cho qua chuyện. Tiêu Dật dắt theo Tiêu Kỷ Mặc vào trong, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu cùng thím Trân liền cúi đầu chào hỏi lễ phép:

“Mẹ, thím Trân”

Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy mẹ Tiêu liền ngay lập tức sà vào trong lòng bà nâng giọng vui vẻ:

“Bà nội a, cháu chào bác Trân, chào chị Thi Thi”

Mẹ Tiêu vui vẻ ôm lấy cháu trai, thím Trân ngồi ở đối diện cũng mỉm cười thân thiện, dù sao thì Tiêu Dật hiện tại cũng là người có tiền rồi, bà cũng muốn thân thiết tạo một chút quan hệ để sau này có gì còn nhờ vả:

“Ai nha, Kỷ Mặc hình như mập lên rồi”

Tiêu Kỷ Mặc nghe thím Trân nói thế thì cúi đầu nhìn mình một lượt:

“Là thế sao, cháu lại mập lên nữa à?”

Ba người lớn thấy Tiêu Kỷ Mặc phản ứng như vậy cũng thật buồn cười, tự động cười lên một tiếng. Tiêu Dật kín đáo liếc nhìn sang phía ngoài phát hiện ra chiếc xe của Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu rời đi nữa, cậu vừa ngồi xuống ghế liền bỏ điện thoại ra nhả một tin cho hân rồi ngẩng đầu nói phục vụ mang thực đơn lên để chọn món: [Trình Kiệt đi ăn cơm đi, một lát nữa xong rồi liền sẽ gọi ăn đến đón, nhớ phải đi ăn cơm đó]

Trình Kiệt này giờ vẫn ở bên ngoài quan sát nhất cử nhất động của Tiêu Dật, nhìn thấy vật nhỏ kia cũng chịu mỉm cười mới an tâm hơn một chút, lại nhận được tin nhắn quan tâm kia của người ta Trình Kiệt liền ấm lòng khẽ mỉm cười, hân khởi động xe nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Ở trên bàn ăn cơm, mẹ Tiêu không tỏ ra tức giận với Tiêu Dật nhưng lại không hề quan tâm đến cậu, cả một quá trình đều cùng Tiêu Kỷ Mặc nói chuyện hỏi này hỏi kia, chỉ có thím Trân là hình như đối với cậu rất nhiệt tình, còn có ý định giới thiệu con gái thứ hai vẫn còn đang học cuối cấp cho cậu. Tiêu Dật chính là vẫn còn chưa muốn vào tù, thím Trân này muốn cậu

lấy một cô gái còn chưa 18 tuổi, huống chi cả đời này cậu cũng chỉ cần có Trình Kiệt mà thôi, chính vì thế liền nhanh chóng từ chối khéo léo lảng sang chuyện khác. Bữa ăn coi như là không có gì căng thẳng, nhanh chóng kết thúc chóng vánh, thím Trân mang theo con gái cùng Tiêu Kỳ Mặc ra bên ngoài chơi, lúc này trên bàn ăn chỉ có một mình mẹ Tiêu và Tiêu Dật đang ngồi đối diện nhau.

“Mẹ à, ba ở nhà có khỏe không” Tiêu Dật chậm rãi mở lời trước

Mẹ Tiêu đối với Tiêu Dật vẫn không thay đổi thái độ lạnh nhạt:

“Ông ấy bị lao phổi, nếu như phát hiện ra chuyện tốt cậu làm còn không tức đến chết mới lạ”

Tiêu Dật cúi đầu trầm mặc, mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi hạ thấp giọng hơn một chút:

“Cậu tính thế nào?”

Tiêu Dật ngẩng đầu, xưng hô này của mẹ Tiêu cậu trước nay chưa từng nghe qua bao giờ, cho dù lần đó cậu có cứng đầu kiên quyết đăng ký theo học diễn xuất mẹ Tiêu cũng không có lạnh nhạt với cậu như vậy:

“Mẹ à, Trình Kiệt anh ấy thật sự rất tốt với con...”

Mẹ Tiêu trừng mắt:

“Không nói đến chuyện nó là đàn ông, ngày hôm qua tôi đã nói chuyện với nó rồi, nó một hai câu đều nhắc tiền tiền với tiền trước mặt tôi, còn nói cậu thiếu nợ nó rất nhiều, cho dù cậu có dùng cả đời cũng không thể trả hết được số nợ đó, người như vậy cậu còn nói đối xử tốt với cậu sao?”

Tiêu Dật không nghe thấy cuộc nói chuyện khi đó của mẹ Tiêu và Trình Kiệt, nhưng có một điều cậu biết Trình Kiệt không phải có ý khoe khoang

tiền bạc gì cả, tính cách của hắn rất bá đạo cứng rắn, ở trước mặt người lớn đôi khi sẽ không được từ tốn, hắn là mẹ Tiêu vì thế mà hiểu nhầm ý nói của hắn. Còn chuyện hắn nói cậu thiếu nợ hắn rất nhiều, phải dùng cả đời để trả nợ cho hắn, Tiêu Dật tin tưởng Trình Kiệt hắn là sẽ nói ra câu nói kia, nhưng mà cậu biết hắn không có ý xấu, chỉ là hắn đang muốn nói cho mẹ Tiêu biết rằng hắn sẽ không chịu để cậu đi mà thôi:

“Mẹ à, anh ấy có phần thẳng thắn, nhưng anh ấy thật sự không có ý xấu”

Mẹ Tiêu vẫn còn tức giận mỗi khi nhớ đến cuộc nói chuyện lần đó:

“Còn nói không có ý gì đó, mở miệng ra là nhắc đến tiền với tôi”

Tiêu Dật cố gắng ở trước mặt mẹ Tiêu kéo về một chút mặt mũi cho Trình Kiệt:

“Anh ấy quả thật không phải người như thế, nếu như mẹ tiếp xúc với anh ấy nhiều rồi sẽ có cái nhìn khác về anh ấy”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái rồi trầm mặc một lúc:

“Nó đối xử với Kỳ Mặc thế nào? Nó chẳng lẽ không có ý định muốn có một đứa con ruột hay sao?”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi, cậu quyết định sẽ không nói chuyện Tiêu Kỳ Mặc không phải là con ruột của mình cho mẹ Tiêu biết:

“Anh ấy rất tốt với khi con, đều coi khi con giống như con trai ruột của mình mà đối xử”

Mẹ Tiêu nhếch môi:

“Nó bây giờ thích cậu thì giả bộ như thế, đợi lúc sau lưng cậu nó đối xử với cháu trai tôi như thế nào thì cậu biết được chắc, còn có sau này nó chán

ghét cậu rồi nhất định sẽ đuổi hai người ra khỏi nhà, cậu lúc đó thì đừng có chạy về nhà tôi oán khóc cái gì”

Tiêu Dật nhú mày, thứ mà cậu cảm thấy không vừa lòng nhất, không thể nghe được chính là bị người ta nói Trình Kiệt rồi sẽ chán ghét cậu, không cần cậu. Tiêu Dật vẫn còn bị ảnh hưởng về chuyện của 5 năm về trước, chuyện năm đó là do cậu có lỗi với Trình Kiệt, cho nên cậu rất sợ mình không thích hợp với Trình Kiệt, sợ Trình Kiệt vào một ngày nào đó sẽ nhận ra được chuyện đó mà bỏ rơi cậu. Tiêu Dật ánh mắt trầm xuống giống như là biến thành một con người khác vậy, trong giọng nói cũng lạnh lẽo khàn đặc cố gắng khắc chế cơn giận giữ trong lòng:

“Anh ấy sẽ không rời bỏ con”

Mẹ Tiêu vẫn không để ý đến sắc mặt khó coi của con trai, thản nhiên nói tiếp:

“Ai mà biết được, cậu nghĩ xem...”

Mẹ Tiêu còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã đập mạnh xuống bàn giận dữ nói lớn:

“Anh ấy sẽ không rời bỏ con”

Tiêu Dật nói rất lớn, lại kèm theo cả tiếng đập bàn kia làm cho mọi người trong quán đều hướng ánh mắt về chỗ này. Mẹ Tiêu cũng có điểm giật mình hoảng sợ, thấy con trai tức giận như muốn đánh người thì ngay người ra một lúc, kể đó bà liền lấy lại tinh thần ho nhẹ một tiếng rồi trừng mắt quát:

“Cậu giỏi lắm, cậu có phải không còn coi tôi là mẹ nữa hay không?”

Tiêu Dật hai tay nắm chặt để ở trên đùi, cậu hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng:

“Mẹ, con xin lỗi”

Mẹ Tiêu cũng không muốn người xung quanh chú ý về phía mình cho nên im lặng một lát, đợi đến khi mọi người quay đi rồi mới hạ giọng:

“Tôi nói cho cậu biết, ba của cậu sức khỏe hiện tại không tốt, nếu như cậu để cho ông ấy biết chuyện này thì ông ấy nhất định sẽ bị cậu làm cho tức chết, tôi cho cậu thời gian giải quyết mọi chuyện với người đàn ông kia, sau đó liền thu dọn đồ đạc trở về quê ngay lập tức”

Tiêu Dật bề ngoài vẫn giữ một thái độ bình tĩnh nhưng trong lòng của cậu hiện tại lại hỗn loạn rối bời:

“Mẹ, chuyện này còn sẽ đợi qua một thời gian sẽ giải thích cho ba hiểu, còn chuyện rời xa anh ấy con sẽ không làm”

Mẹ Tiêu tức giận:

“Hay cho cậu giải thích cho ba cậu hiểu, đến tôi còn không thể hiểu nổi cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì thì ông ấy có thể hiểu hay sao? Nếu cậu không chịu cắt đứt mọi quan hệ với người đàn ông đó thì đừng gọi tôi làm mẹ nữa, tôi không có đứa con đồng tính luyến ái như cậu”

Tiêu Dật im lặng, cậu biết hiện tại mình có nói gì nữa thì cũng vô ích mà thôi. Mẹ Tiêu là người đứng dậy rời đi trước, Tiêu Dật theo hướng rời đi của mẹ mình quan sát bóng lưng đơn bạc kia, cậu biết mẹ mình là đang muốn tốt cho mình mà thôi, tuy rằng bà có chút cố chấp nhưng cậu vẫn không oán trách mẹ của mình. Ba mẹ Tiêu đều là người ưa sĩ diện, chuyện con trai mà mình vẫn luôn tự hào vì giới giang như vậy đột nhiên tính hướng không bình thường, thích một người đàn ông hẳn là chuyện không thể tiếp nhận được ngay, Tiêu Dật nhìn ra phía ngoài thấy Tiêu Kỷ Mặc đang cùng mẹ mình chơi đùa, trong lòng lại một hồi rối loạn.

“Xin chào”

Tiêu Dật theo tiếng nói của người đàn ông phát ra bên cạnh mình liền ngẩng đầu xem đó là ai, người phía trước có phần quen thuộc nhưng cậu lại không thể nhớ ra được mình đã gặp ở đâu, hơn nữa gương mặt cùng dáng vẻ này thật sự có điểm rất giống cậu, đặc biệt là nốt ruồi lệ bên khóe mắt kia.

“Tôi ngồi được chứ?”

Tiêu Dật không biết đối phương có ý đồ gì nhưng mà hiện tại cậu cũng chẳng có tâm trạng đâu mà suy đoán kỹ càng cẩn thận nữa. Tiêu Dật khẽ gật đầu đồng ý, dù sao thì cậu hiện tại vẫn chưa cần phải trở về ngay, nếu như bây giờ mà lập tức trở về thì mẹ Tiêu khẳng định sẽ nói rằng cậu không muốn cho bà ở cùng cháu trai.

“Tôi là Triệu Tử Thiêm, lần trước có gặp qua cậu ở Đỗ thị đó”

Tiêu Dật ngẩn người một hồi, phải mất một khoảng thời gian ngắn thì cậu mới có thể nhớ ra được người này bởi vì lần trước trong lời nói của anh ta cũng là 5 năm về trước rồi:

“Là anh sao, tôi nhớ ra rồi, anh có chuyện gì không?”

Triệu Tử Thiêm nhìn qua cùng lắm cũng chỉ hơn Tiêu Dật một hai tuổi, hai người họ không quen biết gì nhưng hiểu tại sao Tiêu Dật lại có một cảm giác rất muốn làm bạn với người này, có lẽ rằng cậu và anh ta có dáng vẻ rất giống nhau chẳng.

“Tôi vừa mới ở ngay phía sau cậu đã nghe thấy hết được cuộc nói chuyện giữa cậu và mẹ cậu rồi, cậu cũng đừng hiểu lầm tôi chỉ là tình cờ nghe thấy mà thôi. Tôi lúc trước cũng giống như cậu bị gia đình kịch liệt cấm cản, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, cậu có muốn tôi cho cậu một vài lời khuyên hay không?”

Tiêu Dật nhú mảy, nếu như cậu đoán không nhầm thì người đàn ông lần đó đi cùng với Triệu Tử Thiêm ở Đồ thị chính là Lương Đông, anh ta lúc ấy còn khoe với cậu về Lương Đông, cậu cũng biết Lương Đông là người đứng đầu công ty tài chính Lương thị, bây giờ đột nhiên có người nói muốn giúp cậu, Tiêu Dật đương nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, cậu vốn đang rất sầu não về vấn đề này:

“Có thể sao?”

Triệu Tử Thiêm cười cười gật đầu, vốn định nói cái gì đó tiếp theo thì phía sau lại truyền tới một giọng nam từ tính trầm thấp, còn nghe ra được bên trong lời nói kia có phần lạnh lẽo, độc chiếm:

“Đại Thiêm”

Hai người theo tiếng nói đó đều quay lại nhìn tới đối phương, người đàn ông mặc một chiếc áo khoác dạ dài màu xám, hăn ta rất cao, gương mặt cương nghị, ánh mắt chim ưng hẹp dài đang bắn thẳng về phía này không một chút che đậy, hăn bước đến phía hai người bọn cậu, lúc đầu chính là đảo mắt lướt nhìn qua cậu một hồi sau đó liền thu tầm mắt đặt ở trên người của Triệu Tử Thiêm, ánh mắt đó quả thật rất giống khi Trình Kiệt nhìn cậu vậy, trong đôi mắt chỉ có duy nhất hình bóng đối phương tồn tại:

“Em đang làm gì thế?”

Triệu Tử Thiêm thật sự rất bình tĩnh, hơn nữa nụ cười trên môi lúc nào cũng luôn hiện hữu khiến cho đối phương khó có thể đối xử với anh ta lạnh nhạt được:

“Nói chuyện với bạn, anh xong việc rồi sao?”

Người đàn ông kia bá đạo kéo lấy cánh tay của Triệu Tử Thiêm rồi thản nhiên ôm lấy eo của cậu đứng dậy:

“Xong rồi, chúng ta về nhà thôi”

Triệu Tử Thiêm có điểm gấp gáp nhanh chóng mang điện thoại của mình ra đưa cho Tiêu Dật:

“Cho tôi số điện thoại của cậu đi, sau này rảnh rồi chúng ta lại nói chuyện”

Người đàn ông nọ nhíu mày nhìn chăm chăm chiếc điện thoại đang ở trên tay Tiêu Dật, Tiêu Dật cũng cảm nhận được sát khí cực kỳ mạnh đang phảng phất xung quanh đây, cậu mau chóng nhấn số điện thoại của mình rồi trả lại điện thoại cho Triệu Tử Thiêm:

“Đây là số điện thoại của tôi”

Nhưng mà khi Tiêu Dật vừa mới đưa điện thoại ra giữa không trung thì chiếc điện thoại kia đã rơi vào tay người đàn ông bên cạnh Triệu Tử Thiêm, hẳn ta một lời không nói bỏ chiếc điện thoại đó vào trong túi áo kể đó liền ôm lấy eo Triệu Tử Thiêm rồi khỏi khách sạn. Tiêu Dật khẽ thở dài một hơi, người đàn ông bên cạnh Triệu Tử Thiêm kia thật sự rất kỳ quái, cậu cũng không có ý đồ với người của hắn có cần thiết phải thái quá như vậy hay không, hơn nữa ánh mắt kia của hắn khi nhìn cậu giống như là có thâm thù từ lâu lắm rồi vậy. Thật ra thì Tiêu Dật chưa bao giờ bị người khác nhìn với ánh mắt như vậy cả, hơn nữa đối với Trình Kiệt tuy rằng là một người vô cùng bá đạo cũng chưa bao giờ nhìn cậu như vậy, điều này cũng là đúng mà thôi bởi vì Trình Kiệt chỉ nhìn những người cố ý muốn tiếp cận cậu như thế, có điều cậu từ đầu đến cuối đều không hề phát hiện ra người đàn ông của mình cũng luôn thái quá như thế.

Tiêu Dật mang điện thoại nhắn tin cho Trình Kiệt, nói rằng cậu đã xong việc rồi, sau khi nhắn xong tin nhắn đó điện thoại của cậu còn chưa kịp tới đèn đã nhanh chóng truyền đến tin nhắn của đối phương: [Anh đang tới, đợi anh ba phút]. Tiêu Dật khẽ mỉm cười mang điện thoại đút vào trong túi

áo, gọi phục vụ tính tiền rồi bước ra ngoài. Tiêu Dật thấy mẹ Tiêu đang ngồi nói chuyện với Tiêu Kỷ Mặc liền do dự một hồi mới dám gọi:

“Khi con, chúng ta phải về nhà rồi”

Tiêu Kỷ Mặc và mẹ Tiêu đồng loạt quay đầu về phía Tiêu Dật, Tiêu Kỷ Mặc đứng dậy chạy về phía cậu, Tiêu Dật theo đó cũng chậm rãi bước về hướng mẹ Tiêu: “Mẹ, khi nào thì mẹ về quê...” Tiêu Dật nói đến đây liền do dự một chút: “Nếu không thì mẹ đến nhà con chơi vài ngày đi”

Bởi vì thím Trân đang ở bên cạnh cho nên mẹ Tiêu cũng không thể nào tỏ thái độ gì với Tiêu Dật được, bà ngồi xồm xuống giả bộ chỉnh lại áo khoác trên người Tiêu Kỷ Mặc cười cười nói:

“Kỷ Mặc, có muốn cùng về quê với bà hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc một tay nắm tay của Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó lại cúi xuống nhìn mẹ Tiêu:

“Bà nội, ba Trình Kiệt nói đợi đến sinh nhật của Kỷ Mặc sẽ dẫn Kỷ Mặc về quê, con lúc đó sẽ về chơi với ông bà nội”

Mẹ Tiêu vừa nghe thấy câu nói này thì hết hoảng, ngại thím Trân vẫn đứng bên cạnh cho nên liền nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy:

“Được rồi được rồi, mau trở về nhà đi”

Tiêu Dật đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đỗ ở phía bên đường, cậu hướng mẹ Tiêu chào tạm biệt một tiếng rồi lại mỉm cười bình tĩnh hướng thím Trân chào hỏi:

“Mẹ à, như vậy con về trước. Thím Trân nếu như còn ở trên này liền đến tiệm cà phê của cháu chơi nhé”

Mẹ Tiêu nhìn theo bóng dáng của con trai rời đi, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi hỗn loạn, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi xoay người bước vào trong khách sạn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 175: Có Chút Thất Vọng

Thời gian gần đây Trình Kiệt rất bận rộn chuyện công ty, Tiêu Dật cơ hồ lúc nào cũng thấy Trình Kiệt ôm theo máy tính làm việc, bởi vì Trình Kiệt một khi làm việc sẽ quên ăn quên uống, Tiêu Dật lại không muốn hăn như vậy cho nên mỗi buổi trưa đều ở tiệm cà phê của mình làm một vài món đơn giản mang đến Trình thị cùng Trình Kiệt dùng bữa trưa. Nhân viên trong tiệm đều muốn ăn cơm Tiêu Dật làm nhưng bởi vì nấu thêm phần thì thời gian sẽ lâu, trong tiệm lại có những sáu người cho nên Tiêu Dật hết lần này đến lần khác từ chối.

“Ông chủ, anh mỗi lần đều ở trong tiệm nấu đồ ăn mùi thơm không chịu được, nói anh nấu cho mọi người một bữa cũng khó khăn như vậy sao?”

Khổng Tinh Tinh là thu ngân trong tiệm, mỗi lần đến giờ nghỉ trưa đều sẽ đứng ở trước gian bếp nhỏ này chống tay lên cằm oán thán. Tiêu Dật đang chiên trứng, vừa làm vừa mỉm cười:

“Cơm tôi làm không ngon đâu”

Trương Hình Nhi bỏ tạp dề ra treo lên bếp, gương mặt ai oán liếc nhìn Tiêu Dật:

“Ông chủ, nếu như anh không cho chúng tôi ăn thì có thể đừng làm đồ ăn trong tiệm nữa được không, thật là khiến chúng tôi phải chảy nước miếng mà”

Tiêu Dật mang trứng đã chiên thành cuộn bỏ vào trong cặp lồng giữ nhiệt, lại tiếp tục mang hành tỏi vào trong chảo phi lên thật vàng:

“Hình Nhi, cô không phải nói tháng này giảm cân hay sao, đồ tôi làm có nhiều dầu mỡ lắm”

Tôn Ân đang rửa chén ở phía sau Tiêu Dật cũng bất mãn thay:

“Ông chủ, tại sao anh không cùng người ấy của anh ra ngoài ăn cơm, người ấy của anh mỗi lần đều bắt anh phải nấu cơm mang tới thế này thật sự không sợ anh bị mệt hay sao?”

Tiêu Dật mang thịt heo đổ vào chảo, tiếng xè xè vang lên theo sau đó là mùi thơm nức mũi, thật sự là khiến cho đám nhân viên bụng rỗng trong này thêm một hồi đau lòng:

“Không sao, sắp cuối năm rồi cho nên anh ấy gần đây rất bận rộn không có thời gian ra ngoài ăn cơm, nếu tôi còn không mang cơm đến anh ấy nhất định cũng sẽ quên mất luôn là phải ăn cơm”

Âu Mỹ Lệ ngồi ở trên ghế đợi Lại Tiểu Tiểu mua cơm hộp từ bên ngoài trở về lúc này liền cười hắc hắc:

“Ông chủ, bận rộn đến mức cơm cũng không nhớ ăn thế anh ấy có nhớ ra rằng buổi tối sẽ phải ăn thịt hay không?”

Tiêu Dật mang trứng chiên, thịt heo xào tiêu, đồ xào tỏi, canh củ cải sắp xếp thật cẩn thận vào trong cặp lồng cơm, lại múc thêm hai phần cơm trắng vào một chiếc hộp giữ nhiệt khác, cuối cùng mang toàn bộ bỏ vào trong một cái túi nhỏ chuẩn bị đến Trình thị:

“Tôn Ân, giúp tôi rửa chỗ chén đĩa này nhé”

Tiêu Dật mỉm cười nhanh chóng bước ra khỏi cửa tiệm cà phê, đám nhân viên trong cửa tiệm sớm đã biết mối quan hệ giữa cậu và Trình Kiệt, cậu cũng chẳng việc gì phải che giấu bọn họ cả, may mắn các cô gái kia cũng không cảm thấy có cái gì không đúng cả, ngược lại còn hòa với nhau trêu chọc cậu. Lời của Âu Mỹ Lệ Tiêu Dật đã nghe thấy rồi, không phải là cậu quá chú trọng chuyện này, nhưng mà thời gian gần đây Trình Kiệt quả thật ăn rất là ít thịt, nghĩ lại có phải là hắn quên mất phải ăn thịt rồi hay không. Trình Kiệt mỗi buổi tối đều làm việc tới tận đêm, tuy rằng giờ tan tầm luôn đúng giờ trở về nhà ăn cơm tối không có tăng ca ở bên ngoài khiến cho cậu không có gì nghi ngờ hắn có người khác, nhưng mà mỗi buổi tối đều nhất quyết ôm máy tính những mấy tiếng đồng hồ, đối vật vô tri vô giác lạnh lẽo kia hình như là còn yêu thích hơn cả cậu nữa rồi.

Đúng 11 giờ 10 phút, Tiêu Dật đẩy cửa phòng làm việc của Trình Kiệt bước vào, quả nhiên người nào đó vẫn tập trung dán tầm mắt vào máy tính chỉ lên tiếng nói với cậu một câu:

“Tiểu Dật, em đến rồi sao?”

Tiêu Dật không vui Trình Kiệt cũng chẳng biết, cậu đóng cửa phòng đi tới chỗ bàn uống nước kia mang thức ăn xếp ra trên bàn, xếp xong hết cả rồi lại gọi hắn:

“Trình Kiệt, anh ra ăn cơm đi”

Trình Kiệt mang một cặp kính trắng tập trung nhìn màn hình máy tính khẽ ừ ừ:

“Em ăn trước đi, anh sắp xong rồi”

Tiêu Dật đang cầm đũa liền đặt mạnh xuống bàn bực bội:

“Lát nữa mới ăn thì đồ ăn nguội mất rồi, anh có biết là em phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể nấu ra được những món này hay không, nấu

xong rồi còn phải nhanh chóng mang tới cho anh bởi vì để chúng lâu trong hộp sẽ ảnh hưởng tới màu sắc cùng độ giòn đó”

Trình Kiệt lúc này mới chịu dừng lại công việc nhìn qua Tiêu Dật, phát hiện ra tiểu tổ tông của mình một mặt đen thui tức giận liền nhanh chóng bỏ cặp kính trắng kia ra rồi đứng dậy bước nhanh về phía cậu:

“Được được, anh đến đây, vợ của anh bỏ công sức nhiều như thế thì anh nhất định phải anh thật sạch sẽ”

Tiêu Dật mang cơm trắng lấy vào bát cho Trình Kiệt rồi đặt ở trước mặt hắn không thèm nói nửa lời, Trình Kiệt thấy vậy lại rồi rít lấy lòng:

“Tiêu Dật, Tiêu Dật của anh hôm nay tâm trạng không tốt hay sao?”

Tiêu Dật đặt bát cơm trên tay xuống bàn rồi lại thở dài một hơi:

“Anh rốt cuộc là gần đây bận rộn cái gì thế?”

Trình Kiệt gần đây quả thật rất bận rộn, nội bộ công ty của hắn có người mang tin tức mật nói ra bên ngoài, hắn thời gian gần đây đang phải liên hệ lại với khách hàng giải quyết mọi chuyện, còn phải thanh lọc sạch sẽ đám cán bộ cấp cao một lượt, chuyện của Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào vẫn còn chưa giải quyết xong, hắn muốn thật nhanh giải quyết xong số chuyện đau đầu kia, sau đó đến tết liền cùng Tiêu Dật của hắn và Tiêu Kỳ Mặc đi Nhật Bản du lịch:

“Ừ, gần cuối năm rồi cho nên công việc nhiều một chút, anh muốn giải quyết xong sớm, sau đó đến tết một nhà ba người chúng ta sẽ đi du lịch Nhật Bản nhé”

Tiêu Dật nghe thấy chủ ý kia của Trình Kiệt liền trầm mặc một phen, ba tuần nữa là đến tết rồi, mẹ Tiêu có gọi điện cho cậu nói tết này phải đưa Tiêu Kỳ Mặc về quê ăn tết, cậu cũng đã đồng ý rồi. Bây giờ nhìn Trình Kiệt

một bộ dáng vui vẻ tính toán vì cậu như thế nhất thời lại cảm thấy không biết nên mở lời ra sao. Trình Kiệt không thấy Tiêu Dật nói chuyện liền nghĩ rằng cậu vẫn đang giận dữ, hắn vòng tay qua ôm lấy cậu vào trong lòng cứng chiều hỏi:

“Hay là em không thích đi Nhật Bản nữa, không sao chúng ta đi chỗ khác cũng được”

Tiêu Dật im lặng một lúc rồi chậm rãi nói thế này:

“Trình Kiệt, mẹ em nói tết này đưa khi con về quê ăn tết, em cũng đã đồng ý rồi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, Trình Kiệt quả thật là không nghĩ đến khả năng này, khi nghe Tiêu Dật nói hắn mới giật mình nhớ ra, Tiêu Dật thời gian gần đây đều ở trên đây bận rộn công việc không có về quê, tết này nếu như cậu không về nhà thì cũng không đúng cho lắm, dù sao hai người bọn họ cũng vẫn chưa được gia đình cậu chấp thuận. Trình Kiệt buồn rầu khẽ nói:

“Là vậy sao, không sao ra tết chúng ta đi cũng được”

Thật ra thì Tiêu Dật cũng không muốn bỏ Trình Kiệt ăn tết một mình, nhưng mà mẹ Tiêu đã nói cậu nhất định tết này phải về nhà, cậu cũng chẳng phải là con gái đã gả đi, cậu là con trai mà cho nên cũng không có lý do gì nói rằng mình tết nay không về được, nếu như nói với mẹ Tiêu rằng cậu muốn ăn tết cùng Trình Kiệt, mẹ Tiêu khẳng định sẽ càng ghét bỏ Trình Kiệt hơn nữa, mà cậu lại không muốn để lại ấn tượng xấu với mẹ mình về Trình Kiệt. Tiêu Dật nắm lấy bàn tay Trình Kiệt khe khẽ nỉ non:

“Nhưng mà em sẽ cố gắng về sớm một chút, cuối tuần chúng ta đi mua đồ sắm tết nhé”.

...

Thời gian rất nhanh trôi qua, Trình Kiệt cảm thấy khi không có Tiêu Dật thì thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến mức hắn còn tưởng rằng một ngày có bốn mươi tám tiếng đồng hồ vậy, nhưng khi có Tiêu Dật ở bên thì chớp mắt một cái đã qua bảy ngày rồi, lại thêm vài ngày nữa là hắn sẽ không còn được nhìn thấy Tiêu Dật của hắn một thời gian.

Trình Kiệt mười mấy năm nay đều không có quan trọng ngày lễ tết, ngoài mười năm đầu tiên tính từ lúc hắn sinh ra còn cảm thấy hào hứng thì dần dần lớn lên hắn cũng không có quá coi trọng gì cả. Nhưng mà năm này chẳng hiểu sao trong lòng lại có một chút nuối tiếc buồn bã, nhìn Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc đứng ở bên ngoài sân mang dây điện nhấp nháy trang trí ở bên ngoài, lại thấy hai người bận rộn ngồi ở bên trong nhà xếp cái này, treo cái kia, Trình Kiệt thật sự chỉ muốn được cùng hai người họ trải qua mấy ngày tết tới mà thôi.

“Trình Kiệt, tới đây đi, giúp em treo cái đèn lồng này ở trước cửa” Tiêu Dật cầm lồng đèn lớn màu đỏ cười cười gọi hắn.

Trình Kiệt giật mình bước ra khỏi suy nghĩ, hắn đi tới cầm lấy chiếc đèn lồng kia rồi trèo lên ghế để treo cái đó lên, treo xong rồi liền đi xuống. Tiêu Dật đứng ở bên dưới bật công tắc, chiếc đèn lồng đó lập tức sáng lên, Trình Kiệt đứng ở bên cạnh Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn, Tiêu Dật hỏi hắn:

“Có đẹp không?”

Trình Kiệt quay sang nhìn Tiêu Dật, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt của cậu cũng đang nhìn về phía mình, trong ánh mắt kia có tia cười cùng yêu thương, Trình Kiệt thất thần hắn còn giống như là có cảm giác đôi mắt xinh đẹp kia biết phát sáng vậy, hại hắn giống như là đang lơ lửng mơ màng giữa một bầu trời sao.

“Ba, chiếc áo này của Đại Nhân hình như hơi nhỏ rồi”

Tiêu Kỳ Mặc bế theo Đại Nhân đứng ở trước hai người ngậy thơ lên tiếng, Tiêu Dật nhanh chóng quay sang nhìn Tiêu Kỳ Mặc rồi cười cười:

“Ừ, đúng là hơi nhỏ rồi, ngày mai ba sẽ đi đổi lại cái lớn hơn một chút”

Tiêu Kỳ Mặc một tay bế Đại Nhân, một tay lại nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật kéo đi:

“Ba lại đây đi, con muốn cho ba xem cái này”

Trình Kiệt nhìn theo bóng lưng của Tiêu Dật, hắt thở dài chua xót một hơi, trong lòng quả thật không nỡ để cho Tiêu Dật của hắn rời đi chuyến này, hắn cũng muốn cùng cậu đón tết nữa.

Tối đó Trình Kiệt không ôm máy tính nữa, hắn hiện tại cũng không còn tâm trạng đâu mà giải quyết công việc, lúc trước hắn muốn nhanh một chút hoàn thành công việc chính là vì muốn cùng Tiêu Dật và Tiêu Kỳ Mặc đi du lịch Nhật Bản, nhưng mà tết này hai người họ lại không có ở bên cạnh hắn, hắn còn ước gì mình làm chậm lại số công việc kia một chút để khi tết còn có việc mà làm, giảm bớt thời gian mà nhớ nhung Tiêu Dật. Tiêu Dật bình thường đều ngủ trước Trình Kiệt bởi vì hắn làm việc đến tận khuya mới chịu ngủ, không nghĩ tới hôm nay lại kỳ lạ như thế mới chỉ có hơn chín giờ một chút thôi đã nằm ở bên cạnh ôm cậu vào trong lòng rồi, Tiêu Dật kỳ quái hỏi Trình Kiệt:

“Sao thế, anh hôm nay không phải làm việc hay sao?”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, cằm đặt ở trên mái tóc mềm mại vẫn còn hương thơm dầu gội thoang thoảng kia của cậu, hắn im lặng hít thở hương thơm dễ chịu kia rồi khàn giọng đáp:

“Tiêu Dật, tết năm sau em nhất định phải ở cùng anh nhé”

Tiêu Dật nghe thấy trong giọng nói kia của Trình Kiệt có điểm buồn bã, trái tim cậu cũng vì hẫng lại khẽ rung lên nhói một nhịp, cậu quả thật cũng không muốn để Trình Kiệt ăn tết một mình, dù sao thì hẫng cũng chỉ có một mình mà thôi, Tống Ngộ Phàm lần trước còn nói với cậu rằng tết này sẽ đi sang Úc du lịch cùng với Vincent, Trình Kiệt tết này khẳng định là không có ai ở cùng:

“Ừm, em sẽ cố gắng lên sớm”

Trình Kiệt trang trọng đặt một nụ hôn lên trán của Tiêu Dật, đôi môi kia cũng chậm chậm di chuyển xuống sống mũi cậu, hôn tới hai bên má cậu, cuối cùng dừng lại ở cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh kia của cậu, đầu lưỡi của hẫng vươn ra dễ dàng luồn được vào trong khoang miệng của đối phương, dây dưa triền miên ngậm lấy đôi môi mềm mại của Tiêu Dật, mút lấy đầu lưỡi hồng hồng kia của cậu, hôn đến mức khuôn ngực cậu cũng bắt đầu dồn dập gấp gáp vì thiếu dưỡng khí, hôn đến mức đôi mắt kia rơi vào trạng thái mê man hẫng vẫn còn chưa muốn buông cậu ra. Trình Kiệt luôn tay vào trong áo của Tiêu Dật, hẫng và cậu đã lâu lắm rồi chưa có cùng nhau làm, bởi vì khoảng thời gian gần đây hẫng đều làm việc tới muộn mới chịu dừng lại, khi xong việc thì Tiêu Dật của hẫng đã ngủ mất rồi, hẫng lại không muốn làm phiền cậu cho nên chỉ có thể ở bên cạnh ôm cậu vào lòng chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Da thịt của Tiêu Dật mềm mại, cả người cũng mềm nhũn nhu nhu, hơi thở nóng rực ngập tràn dục vọng, trong đôi mắt xinh đẹp kia còn lóe lên một tia khẩn cầu. Tiêu Dật của hẫng là có sức hút nhất, giống như một thỏi nam châm tốt liên tục hút chặt lấy hẫng, khiến cho hẫng không có cách nào có thể tách rời cậu. Tiêu Dật của hẫng cực kỳ động lòng, cực kỳ xinh đẹp làm cho hẫng trầm mê không lối thoát, khiến cho hẫng lúc nào cũng có tư tưởng mang cậu bỏ vào trong túi áo của mình, bảo vệ cậu thật tốt để không ai có thể phát hiện ra bảo bối nhỏ này của hẫng.

Chiếc giường lớn king size có thể khiến cho hai người đàn ông to lớn nằm cách xa nhau mỗi người một góc, nhưng lúc này trên chiếc giường đó lại có hai thân thể quấn chặt vào nhau, ánh sáng của trăng bên ngoài chiếu vào trong phòng ngủ của Trình Kiệt làm nổi bật lên đường nét mềm mại trên gương mặt của Tiêu Dật, ngũ quan này không phải phi thường hoàn mỹ nhưng tổ hợp đó ở cùng một chỗ lại tạo nên một gương mặt hài hòa đến kiệt tác. Quần áo trên người Tiêu Dật bị Trình Kiệt lột bỏ vứt hỗn loạn ở dưới sàn, cả người cậu lúc này ở trong trạng thái giống như một đứa trẻ mới sinh, Trình Kiệt ngậy người ngắm nhìn thân thể tuyệt mỹ, ánh mắt của hắn chỉ hận không thể dính chặt lấy từng đường nét trên cơ thể cậu, Tiêu Dật có một chút bất an, cậu khàn giọng xấu hổ gọi hắn:

“Trình Kiệt...”

Đèn trong phòng tuy đã tắt, nhưng rèm cửa căn bản còn chưa kéo lại, ánh trăng sáng bên ngoài chiếu tới bóng lưng của Trình Kiệt làm khuất đi gương mặt hắn, Tiêu Dật lờ mờ có thể nhìn ra được ánh mắt dục vọng bức người kia, cũng cảm nhận được vật nam tính của Trình Kiệt chạm vào bắp đùi cậu, nhưng hắn từ nãy tới giờ đều không có hành động gì cả chỉ tĩnh lặng nhìn cậu mà thôi:

“Trình Kiệt, anh... đừng nhìn nữa”

Đối với phong cảnh tuyệt hảo thế này Trình Kiệt hận cho dù có dùng cả đời này để ngắm nhìn cũng không biết chán, hắn bắt đầu đưa bàn tay to lớn của mình chạm lên da thịt mềm mỏng của Tiêu Dật, da thịt mát mẻ lại vô cùng đàn hồi, cảm nhận được độ cong của từng đường nét cơ thể, cảm nhận được thân thể sống động phập phồng của cậu theo mỗi nhịp di chuyển bàn tay của hắn, Trình Kiệt vừa thỏa mãn lại vừa không thỏa mãn, thân thể xinh đẹp như vậy đến cuối cùng phải làm cách nào mới có thể bảo vệ cậu thật tốt, để cho không có bất cứ ai có cơ hội đến gần cậu thưởng thức cái tốt đẹp này đây.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 176: Chỉ Cần Em Vui Là Được

Trình Kiệt nâng lên hai chân của Tiêu Dật, hắn đưa tay tiến vào trong kẽ móng cật, đầu ngón tay vuốt nhẹ những nếp nhăn ở phía dưới kia một vòng rồi mới cẩn thận đâm một ngón tay vào, Tiêu Dật quả nhiên bắt đầu hít thở nặng nề. Trình Kiệt tiến sâu vào bên trong hơn một chút, động tác phi thường dịu dàng từ từ quan sát sắc thái trên gương mặt cật, hắn thấy hai tay cật nắm chặt lấy ga trải giường, lại thấy cật nhú mào cam chịu khoái cảm, thấy cái miệng nhỏ hơi hé ra, đôi mắt kia cũng phiêu hồn mà khép hờ. Trình Kiệt mang thêm một ngón tay nữa tiến vào, cảm giác chật hẹp cùng chật chẽ liên tục hút lấy ngón tay hắn, Tiêu Dật của hắn cũng bắt đầu hô hấp nhanh hơn vài phần, ngay cả đôi chân cũng bắt đầu run run một chút. Trình Kiệt vuốt ve phần bụng dưới của Tiêu Dật, quả nhiên đối phương ngay lập tức bật ra tiếng rên rỉ kêu mị gọi tên của hắn. Trình Kiệt cảm thấy vô cùng phấn chấn bởi vì Tiêu Dật gọi tên của hắn, Tiêu Dật của hắn chỉ luôn gọi tên của hắn mà thôi, không phải bất cứ người nào khác cả. Ngón tay thứ ba chậm rãi tiến vào bên trong, phía trong của Tiêu Dật chân thực mềm nóng, giống như là một thế giới hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, có điều ở phía bên ngoài kia lại giống như một cái dây thun chặt chẽ buộc chặt lấy ba đầu ngón tay của hắn, Trình Kiệt muốn di chuyển nhanh hơn một chút, muốn nghe thấy Tiêu Dật của hắn gọi hắn nhiều hơn một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối mềm mại kia của cật, muốn nhìn thấy cật vĩnh viễn phụ thuộc vào hắn.

“A... ừm... Trình Kiệt”

Cái tên gọi Trình Kiệt này không có bất cứ ai gọi hay giống Tiêu Dật của hắn gọi cả, cũng không có bất cứ ai ngoài cậu có thể khiến cho hắn thật chú ý mà lắng nghe. Chỉ cần Tiêu Dật của hắn gọi tên hắn, thì cho dù hắn có đang làm cái gì đi chăng nữa, hắn cũng có thể vẫn nghe thấy được mà chạy về phía cậu, lắng nghe lời thỉnh cầu của cậu.

“A... Trình Kiệt... đau...”

Ba ngón tay của Trình Kiệt không là cái gì so với vật nam tính kia của hắn, nhưng ba ngón tay đó hôm nay lại phi thường xấu xa mà khuấy đảo bên trong cậu, vừa nhanh lại vừa mạnh mẽ muốn tách mở cử động đến đau rát. Trình Kiệt vòng tay về phía sau Tiêu Dật, nâng người cậu lên để cho cậu tựa lưng vào lồng ngực hắn, một bàn tay khác bắt đầu đưa tới trước ngực cậu khẽ gãi gãi vuốt ve hai điểm nhỏ mẫn cảm kia.

Nơi đó của Tiêu Dật cực kỳ mẫn cảm, kích thích nhẹ như vậy đã có thể khiến cho cả người cậu mềm nhũn vô lực, tiếng rên rỉ bật ra, Tiêu Dật lại gọi tên của Trình Kiệt nữa. Trình Kiệt muốn hôn lấy đôi môi nhỏ nhắn của Tiêu Dật, nhưng hắn lại luyến tiếc giọng nói của cậu, nếu như hắn hôn xuống rồi khẳng định sẽ không thể nghe được cậu gọi tên của hắn nữa.

“Trình Kiệt... tiến vào... tiến vào đi...”

Trình Kiệt nhắc eo của Tiêu Dật ngồi lên đùi của mình, vật nam tính nóng cứng kia chuẩn xác tiếp nhập vào thân thể cậu, Tiêu Dật bị Trình Kiệt dùng hai tay khi thì xoa nắn vuốt ve, khi thì niết chặt lấy điểm nhỏ đáng thương của cậu đến mức vặn vẹo cả người:

“A... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt không động eo, Tiêu Dật khó chịu, trên dưới đều khó chịu, đầu óc khó chịu đến muốn phát điên lên rồi. Trình Kiệt chính là thích nhìn thấy bộ dáng lực bất tòng tâm này của Tiêu Dật, muốn nhìn thấy cậu trong

trạng thái khổ sở như thế, muốn nghe thấy cậu gọi tên hắn nỉ non cầu xin, có lẽ hắn yêu Tiêu Dật đến mức tiêu cực mất rồi.

“Trình Kiệt... động... động được không?”

Trình Kiệt có thể làm bất cứ thứ gì vì Tiêu Dật, ngay cả những thứ điên rồ nhất hắn cũng có thể vì cậu mà thực hiện, hắn cứng chiều cậu đến vô pháp vô thiên, nhưng không phải lúc nào hắn cũng đều nghe theo lời của cậu, hắn muốn Tiêu Dật của hắn cũng phải đáp lại hắn, tuy rằng hắn luôn muốn cậu mất đi toàn bộ phương hướng để cho cậu chỉ có thể bám víu vào hắn, coi hắn chính là phương hướng lớn nhất cuộc đời cậu, nhưng hắn lại không muốn cậu trở thành yếu đuối, hắn muốn cậu chỉ có thể yếu đuối trước mặt hắn còn đối với người ngoài lãnh đạm càng nhiều thì càng tốt, hắn muốn trong suy nghĩ của cậu chỉ có thể tồn tại duy nhất một mình hình bóng của hắn, muốn cả thế giới này cậu cũng chỉ coi trọng một mình hắn mà thôi.

Mơ mộng trôi dạt, bỏ qua mất tiếng cầu tình nước nở đáng thương. Trình Kiệt bừng tỉnh nhìn người trong lòng có đôi mắt xinh đẹp ướt át, hắn nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy đôi môi cậu, cũng nhanh chóng bắt đầu di động thân mình, hắn thế nhưng lại làm cho Tiêu Dật của hắn đợi lâu đến như vậy rồi. Tiếng da thịt va chạm chính là tiếng kích thích thính giác của Trình Kiệt nhất, càng tuyệt vời hơn cả là đi theo cùng với tiếng rên rỉ kiều mị kia luôn luôn là tiếng cậu gọi tên của hắn. Trình Kiệt cảm thấy hắn làm như vậy vẫn còn chưa đủ, chưa đủ để chứng minh rằng Tiêu Dật là của hắn, chưa đủ để cho người khác biết được cậu là của hắn, nhưng Trình Kiệt đến cuối cùng lại chẳng biết mình phải làm thêm cái gì nữa mới chứng minh được điều đó, mạnh mẽ xâm chiếm cậu, điên cuồng chiếm lấy cậu, làm cho cậu khóc lóc cầu xin cũng không thể làm cho hắn thỏa mãn, hắn chỉ muốn biến thành một cái gì đó chui vào trong não bộ của cậu, đọc hết được những suy nghĩ trong đầu cậu, muốn xem xem những lời mà cậu nói kia có thật sự hay là không.

“Tiêu Dật, gọi tên của anh đi”

Tiêu Dật nức nở, cả người chao đảo:

“Ân... Trình Kiệt...”

Giống như là một hồi trống cổ vũ tinh thần vậy, Trình Kiệt theo đó càng lúc càng đậm mạnh lấy Tiêu Dật hơn, ngay cả bàn tay đặt trên eo cậu cũng như muốn bóp vụn:

“Nói yêu anh... nói yêu anh đi...”

Tiêu Dật xụi lơ, cậu sớm đã đạt đến cao trào đỉnh điểm rồi nhưng người phía dưới lại không ngừng thúc tới chạm vào điểm khoái cảm của cậu:

“Ân... ân... Trình Kiệt... yêu anh... em yêu anh...”

Trình Kiệt rất yêu Tiêu Dật, yêu cậu nhiều đến mức muốn độc chiếm cậu, yêu cậu nhiều đến mức ngay cả suy nghĩ muốn hủy hoại cậu, giết chết cậu cũng đã từng xuất hiện trong đầu của hắn rồi. Trình Kiệt là kẻ điên, tình yêu biến thái tiêu cực, chỉ có điều là hắn che giấu rất kỹ càng, cũng không tùy tiện để lộ ra cho đối phương nhìn thấy, giống như là bông hoa độc có vẻ bề ngoài đẹp mắt, khi có côn trùng bay tới liền đóng lại toàn bộ cánh hoa bóp ngạt con côn trùng đó. Trình Kiệt biết tình yêu này của mình rất nguy hiểm, giống như là mang đối phương đi trên một chiếc xe đua đẹp mắt, chạy với một vận tốc lớn nhất, phân tâm một cái liền không thể khống chế được tay lái mà lao xuống vực, Tiêu Dật chính là người ngồi ở vị trí ghế lái phụ đó, còn hắn chính là người điều khiển xe. Trình Kiệt biết hết tất cả những điều xấu xa nguy hiểm đó, nhưng hắn lại ích kỷ cứ muốn giữ chặt Tiêu Dật ở bên cạnh mình, muốn phải là Tiêu Dật cùng hắn trải qua hết cả phần đời còn lại, muốn phải là cậu, phải là cậu nếu không hắn sẽ phát điên lên mất.

Bởi vì hắn thích Tiêu Dật nên hắn nghĩ ai cũng sẽ thích cậu, mà chuyện hắn không thể chấp nhận được chính là có thêm một người khác nảy sinh tà tâm với cậu, chính vì thế hắn ngầm định tất cả những người nào muốn cậu phải rời xa hắn, muốn ngăn cản cậu và hắn, hắn đều nghĩ bọn họ yêu thích Tiêu Dật của hắn, vì thế hắn phải trước một bước giải quyết đám người đó, không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào đến gần Tiêu Dật của hắn.

Thời gian gần đây hắn có điều tra Lâm Chí Huyền biết được cậu ta đang thuê người điều tra Tiêu Dật, cho dù hắn không biết đối phương muốn làm cái gì nhưng hắn vẫn là không cần quan tâm tìm hiểu nữa, một bước ra tay trước với cậu ta, tuy rằng thủ đoạn này có một chút không quân tử nhưng hắn chẳng quan tâm, cái hắn quan tâm chính là kết quả chứ không phải là quá trình. Lần trước chính là do Lâm Chí Huyền mang đoạn ghi hình của Tiêu Dật và Thẩm Đào cho hắn xem, hắn dễ dàng có thể đoán ra được giữa Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào có mối liên hệ, lại trùng hợp công ty hắn gần đây luôn bị phía bên Hợp Cảnh cướp mất nhà đầu tư tốt. Trình Kiệt trước hết khiến cho sự nghiệp của Lâm Chí Huyền lên như điều gặp gió, ở thời điểm sự nghiệp tỏa sáng nhất liền thuê người tới bỏ thuốc cậu ta, mang một đám phụ nữ ở bên cạnh cậu ta chụp vài tấm ảnh không được tốt cho lắm. Khi báo chí đồng loạt tung ra những tấm ảnh đắt giá kia, phía bên công ty chủ quản là hắn cũng tuyệt đối không nhúng tay giúp đỡ, hơn nữa còn ở thời điểm đó hủy bỏ hợp đồng với cậu ta, khiến cho cậu ta hiện tại đành phải quay sang Thẩm Đào nhờ vả sự giúp đỡ. Mục đích của Trình Kiệt chính là như vậy, mang hai hắn muốn hạ cho vào tầm ngắm tập hợp lại cùng một chỗ, hắn lúc đó chỉ cần một viên đạn là có thể bắn trúng cả hai mục tiêu.

Trình Kiệt nhìn vật nhỏ mềm nhũn an ổn ngủ trong vòng tay của mình, trong lòng dâng lên một chút dễ chịu, cúi người hôn tới đôi môi nhỏ nhắn mềm mại kia hắn khẽ mãi cảm thán, cả thế giới này cũng chỉ có một mình Tiêu Dật của hắn là đơn thuần trong sáng nhất.

...

Rất nhanh liền tới hai mươi tư tết, Tiêu Dật trải qua ngày lễ ông công ông táo cùng Trình Kiệt rồi ngày hôm sau liền trở về Thiên Tân. Ngày đi Thiên Tân, Trình Kiệt còn nắm chặt lấy bàn tay của Tiêu Dật luyến tiếc không muốn rời xa, càng đến tết hẳn liền cảm thấy trống vắng vô cùng, hẳn cũng muốn cùng với Tiêu Dật của hắn trải qua ngày tết này.

“Trình Kiệt ở nhà nhớ chú ý một chút nhé, ngày tết ra đường sẽ nhiều xe cộ hơn, anh nhất định phải chú ý đó. Còn có không được phép bỏ bữa đâu, nếu như em gọi điện phát hiện ra anh vẫn chưa ăn cơm thì em nhất định sẽ tức giận, nếu như rảnh rỗi liền ghé qua tiệm cà phê xem nhân viên làm việc giúp em, sau đó còn có thời tiết sẽ càng ngày càng lạnh cho nên anh nhớ giữ ấm, không được phép mặc phong phanh đâu”

Trình Kiệt lại ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, thật sự muốn ôm ngất cậu đi để cho cậu không thể về quê ăn tết được:

“Em nếu như lo lắng cho anh như vậy thì đừng về nữa, ở lại với anh đi”

Tiêu Kỷ Mặc lúc này đã mặc áo phao lớn chỉnh tề ấm áp đứng ở một bên nhíu mày:

“Tại sao ba Trình Kiệt không cùng con và ba về quê đi?”

Trình Kiệt lúc này mới chịu buông Tiêu Dật ra ngồi xổm xuống giúp Tiêu Kỷ Mặc chỉnh lại áo khoác phao màu bạc một chút:

“Kỷ Mặc, chờ về nhớ coi chừng em ấy giúp cho ba, không được cho người lạ đến gần em ấy, có chuyện gì nhất định phải gọi điện cho ba có biết chưa?”

Tiêu Kỷ Mặc cảm thấy trong trách của mình vô cùng lớn, trong lòng lại càng phần chấn hơn, cậu gạt mạnh cái đầu rồi vỗ ngực:

“Ba Trình Kiệt cứ tin ở con, con nhất định sẽ chăm sóc cho ba thật là tốt”

Trình Kiệt đứng dậy khẽ thở dài một hơi, hẳn thật sự là không muốn rời xa một lớn một nhỏ đáng yêu như vậy mà.

Ngày đó Tiêu Dật trở về nhà, mẹ Tiêu vẫn không có thay đổi thái độ với cậu, nhưng mà khi ở trước mặt của ba Tiêu bà lại không có tỏ thái độ gay gắt gì cả, có lẽ mẹ Tiêu cũng là muốn giấu chuyện của cậu với ba Tiêu. Ba Tiêu đã nguôi giận chuyện cậu ly hôn với Thẩm Tiểu Thúy, thỉnh thoảng vẫn có thể chủ động hỏi chuyện cậu vài câu, đại loại như chuyện cửa tiệm cà phê kia thế nào, Tiêu Kỳ Mặc đã thích nghi được với trên đó hay chưa. Thật ra thì Tiêu Dật ở nhà cũng cảm thấy rất nặng nề, đối diện với mẹ Tiêu luôn lạnh nhạt, lại đối với ba Tiêu vốn kiệm lời, không khí ngày tết cũng trầm mặc đi vài phần.

Buổi tối hôm ấy ba Tiêu nói cậu không cần trở về ngôi nhà riêng kia, cứ ngủ luôn ở nhà này, Tiêu Dật ngẫm nghĩ một hồi liền đồng ý, dù sao lần này về quê ăn tết cũng chính là muốn ở cùng với người nhà, nếu như còn muốn trở về nữa căn bản là rất buồn chán.

Tiêu Kỳ Mặc ngủ cùng với ba mẹ Tiêu, trước khi cho nó qua bên đó Tiêu Dật còn cẩn thận dặn dò rất kỹ với nó rằng không được nhắc đến Trình Kiệt trước mặt của hai người, Tiêu Kỳ Mặc lúc đó liền nhú mày hỏi vì sao, Tiêu Dật liền khẽ khàn giọng nói rằng vẫn chưa phải lúc thích hợp. Tiêu Dật biết Tiêu Kỳ Mặc sẽ không hiểu hết được lời nói kia của cậu đâu, nhưng dù sao thì những lời cậu đang nói với nó cũng là sự thật. Tiêu Kỳ Mặc mơ hồ đồng ý rồi nhanh chóng chạy qua phòng của mẹ Tiêu để ngủ.

Tiêu Dật cùng Tiêu Lăng ở một phòng, em trai cậu cao hơn cậu một cái đầu, thân hình có thuộc dạng to lớn, hai người ra đường lúc nào cũng luôn bị hiểu lầm rằng cậu mới là em trai. Tiêu Lăng nói thích một nữ sinh trong trường, Tiêu Dật nhú mày nói với em trai rằng chuyện này rất quan trọng vì nữ sinh kia căn bản vẫn chưa 18, nếu như phát sinh ra chuyện không nên

khẳng định sẽ ảnh hưởng đến thanh danh thầy giáo của em trai, Tiêu Lãng gật đầu nói sẽ cẩn thận, nằm nói chuyện một hồi thì điện thoại của Tiêu Dật liền rung lên, cậu phát hiện đối phương gọi tới là Trình Kiệt thì nhanh chóng ngồi dậy mang điện thoại đi ra ngoài ban công, còn cẩn thận đóng cửa lại không muốn để cho Tiêu Lãng nghe thấy.

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ở bên này rất trống trải, vốn đã quen ăn đồ ăn Tiêu Dật làm, lại quen luôn mỗi buổi tối sẽ ôm cậu vào trong lòng để ngủ, cho nên bây giờ khi trở về thấy căn nhà lớn trống vắng không có hơi ấm gia đình kia liền nhớ cậu kinh khủng. Trình Kiệt nhẫn nhịn đợi đến khi trời tối muộn một chút mới dám gọi cho Tiêu Dật, bởi vì hắn biết cậu ban ngày sẽ ở cùng một chỗ với ba mẹ Tiêu, hắn lại không muốn làm cho cậu khó xử:

“Tiêu Dật, em biết không hôm nay anh về nhà ngay cả Đại Nhân cũng bỏ sang nhà hàng xóm rồi”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói khàn khàn kia của Trình Kiệt liền hơi buồn, cậu biết hắn là nhớ cậu nhưng lại không dám nói thẳng ra, chỉ có thể giả bộ trêu chọc cậu như vậy:

“Trình Kiệt, hôm nay anh có nhớ ăn trưa hay không?”

Trình Kiệt ngồi ở trên ghế sofa ngoài phòng khách nhìn căn phòng được Tiêu Dật trang trí một vài đồ tốt:

“Anh có ăn”

Tiêu Dật ừ nhẹ:

“Nhớ ăn là tốt rồi, công ty đến ngày bao nhiêu thì cho nghỉ?”

Trình Kiệt thật sự còn muốn không cho công ty nghỉ tết, bởi vì hẳn không có cậu ở bên cho nên hẳn cũng chẳng thiết tha gì nghỉ làm:

“Đến hai mươi tám”

Tiêu Dật đứng ở ngoài ban công, một đợt gió nhẹ thổi tới khiến cho thân thể cậu bất giác run nhẹ, cậu kéo khóa áo cao lên một chút, lúc này quả thật chỉ muốn được Trình Kiệt ôm vào trong lòng:

“Anh đang làm gì thế? Có phải đang làm việc hay không? Nhớ ngủ sớm một chút đừng thức quá muộn”

Trình Kiệt thành thật trả lời:

“Anh không có em thì không muốn làm việc gì cả”

Tiêu Dật nghe vậy trong ánh mắt cũng có tia nhưng nhớ:

“Trình Kiệt, hay là tết này anh có thể về thăm họ hàng đi”

Đối với một gia tộc lớn như nhà họ Trình thì tình cảm trong gia đình vốn đã nguội lạnh, cho nên mấy năm nay Trình Kiệt cũng không có hứng thú qua đó, ngay cả bà nội Trình hay là cô dì chú bác của hẳn cũng không có điện thoại qua hỏi hẳn, nếu như muốn họ chủ động nói chuyện với hẳn khẳng định là phải có việc gì nhờ vả mà thôi:

“Tiêu Dật, chơi tết vui vẻ nhé”

Tiêu Dật kín đáo thở nhẹ một nhịp, vốn dĩ là cậu cũng không cảm thấy quá vui vẻ gì cả, nếu như được lựa chọn thì cậu cũng muốn trải qua cái tết này cùng Trình Kiệt:

“Ừm, anh cũng thế nhé”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp lại:

“Chỉ cần em vui vẻ là được rồi”

Không gian tiếp theo liền rơi vào trầm mặc, không biết qua bao lâu Trình Kiệt vẫn là người nhịn không được mà cúp máy trước, Tiêu Dật ngăn người vốn là còn định suy nghĩ xem có nên nói với hân rằng hay là hân qua đây đi, nhưng cậu vẫn còn ngại chuyện ba mẹ Tiêu, cũng không thể nói Trình Kiệt tới đây rồi lại nói hân ở tạm trong khách sạn tránh gặp mặt ba mẹ Tiêu được.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 177: Dự Định Đêm Giao Thừa Của Hãn

Nhờ vào miệng của thím Trân mà từ đầu xóm đến cuối xóm đều biết Tiêu Dật ở trên thành phố mở một tiệm cà phê ba tầng rất lớn, còn có xe hơi sang trọng, nói chúng trở thành người có tiền rồi cho nên mấy ngày nay cậu ở nhà thỉnh thoảng sẽ lại có vài người lân la đến nhà chơi, đến chơi không còn không nói đằng này còn dẫn theo cả con gái rồi cháu gái, cũng khó trách bây giờ cậu là người đã ly hôn rồi, lại có điều kiện tốt như thế, mấy người này không tranh thủ một chút mới là lạ đó.

Tiêu Dật lười tiếp khách cho nên sáng hôm đó liền dắt Tiêu Kỳ Mặc đi ra ngoài chợ chơi, bây giờ là hai mươi tám tết rồi Trình Kiệt cũng đã được nghỉ làm, cậu không biết hãn hiện tại đang làm cái gì nên mới vừa dắt tay Tiêu Kỳ Mặc vừa gọi điện cho Trình Kiệt. Đối phương bên kia có lẽ vẫn còn đang ngủ vì thế lúc này trong giọng nói còn mang theo tia ngái ngủ rõ ràng.

“Trình Kiệt anh vẫn còn ngủ sao, mấy giờ rồi còn không thức dậy đi” Tiêu Dật ở bên này phải nói lớn hơn một chút vì không khí ở đây rất náo nhiệt.

Trình Kiệt nghe được giọng nói của Tiêu Dật trong lòng vô cùng ấm áp, vốn dĩ vẫn còn đang trong trạng thái buồn ngủ cũng phải tỉnh táo hơn:

“Tiêu Dật, em đang ở đâu thế?”

Tiêu Dật nắm chặt tay Tiêu Kỳ Mặc chậm rãi bước đi:

“Đang ở chợ tết, anh cũng nên dậy đi ra ngoài chơi đi, không nên ngủ mãi như thế”

Hôm nay đã là 28 tết, công ty của hắn toàn bộ đã được nghỉ, Trình Kiệt không có việc gì làm chỉ còn biết ở một chỗ mà ngủ thôi, bây giờ lại nghe ra được giọng điệu vui vẻ kia của Tiêu Dật, tuy rằng hắn thật sự muốn ngay bây giờ đi tới chỗ cậu nhưng biết cậu vui vẻ như vậy hắn cũng cảm thấy an tâm rồi:

“Tiêu Dật, anh nhớ em nhiều lắm”

Một câu nói này của Trình Kiệt nếu như để ai nghe được cũng đều khiến đối phương phải mềm nhũn, huống chi Tiêu Dật vẫn luôn đau lòng vì người này đến vậy. Tiêu Dật chợt nhớ rằng mình không nên gọi điện cho Trình Kiệt vào lúc này, bởi vì hắn chẳng phải chỉ đón tết một mình thôi hay sao, cậu hiện tại còn gọi vui vẻ nói chuyện với hắn như thế. Tiêu Dật nhỏ giọng đáp lại Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em cũng vậy, xin lỗi... Trình Kiệt”

Trình Kiệt nằm ở trên giường, hắn cũng muốn kể khổ với cậu một chút, bỏ hết mặt mũi lãnh đạm của một vị tổng tài lãnh đạm mà làm nũng với cậu:

“Anh cũng muốn đón tết với Tiêu Dật của anh nữa”

Tiêu Dật nghe vậy liền trùng xuống, cậu dịu dàng dỗ dành Trình Kiệt:

“Năm sau nhé... năm sau chúng ta nhất định phải ở bên cạnh nhau, em sẽ sớm trở về”

Trình Kiệt nghe ra giọng nói buồn bã của Tiêu Dật, hắn thật sự là không cố ý làm cho cậu phải buồn, chính vì thế lúc này hắn liền lảng sang chuyện khác:

“Cho anh nói chuyện với Kỷ Mặc đi”

Tiêu Dật đưa di động bỏ vào tay của Tiêu Kỷ Mặc, nói rằng Trình Kiệt muốn nói chuyện với nó. Tiêu Kỷ Mặc là một đứa trẻ rất đáng yêu, quần áo mặc trên người cũng là hàng hiệu cho nên lúc này càng thêm nổi bật hơn giữa chợ lớn:

“Ba Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cũng có một chút nhớ đứa nhỏ này, thường ngày đều nghe thấy giọng nói léo nhéo ở trong nhà, bây giờ mỗi lần về nhà lại thấy im ắng đến lạ thường:

“Kỷ Mặc, có thay ba bảo vệ em ấy thật tốt hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc nắm chặt tay của Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn cậu, kể đó liền cúi đầu xuống gật mạnh:

“Rất tốt ạ”

Trình Kiệt còn muốn thăm dò xem Tiêu Dật của hắn ở dưới đó làm cái gì, có đi trêu hoa ghẹo bướm hay không, dù sao nếu như Tiêu Dật có làm thì hắn hỏi cậu cũng nhất định không nhận, chỉ bằng hỏi Tiêu Kỷ Mặc, lời nói của một đứa nhỏ rất đáng tin:

“Kỷ Mặc, ở đó có ai muốn tiếp cận em ấy hay không?”

Tiêu Kỷ Mặc ngẫm nghĩ thật kỹ càng rồi trả lời:

“Rất nhiều ạ, mấy bác hàng xóm lúc nào cũng mang theo mấy cô sang nhà chỉ để gặp ba thôi”

Tiêu Dật vốn đang bình thản nghe Tiêu Kỷ Mặc nói chuyện, khi nghe thấy con trai nói ra những lời kia liền ngay lập tức giật mình giật lấy điện thoại lại tắt đi. Tiêu Dật vẫn còn nhớ lần ấy khi mình về quê, Trình Kiệt

còn gán cả phần mềm định vị trên máy điện thoại của cậu, khiến cho cậu cho dù có đi từ đầu ngõ xuống cuối ngõ thì hẳn cũng biết được cậu đang đi chơi, sau đó liền nghi ngờ cậu đi chơi với người khác, hẳn chính là cực kỳ ghen tuông. Còn nhớ vì tấm hình chụp chung mà Thẩm Tiểu Thúy đưa lên trang cá nhân, cậu còn phải giải thích lấy lòng đủ kiểu với hẳn thì hẳn mới chịu xuôi xuống, bây giờ Tiêu Kỳ Mặc lại nói như thế với Trình Kiệt, cậu cảm tưởng xung quanh có mùi chua rõ rệt rồi. Quả nhiên điện thoại của Tiêu Dật rất nhanh được Trình Kiệt gọi lại, Tiêu Dật nuốt một ngụm nước miếng mới chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Em vì sao lại cúp máy hả?”

Tiêu Dật ho nhẹ một cái:

“A? không phải là do phía bên anh sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Tiêu Dật, em tốt nhất nên thành thật một chút cho anh, nếu như em...”

Tiêu Dật ở bên này nhanh hơn một bước a a chặn lời của hẳn:

“Trình Kiệt, đều là do mấy bác gái trong xóm đến nhà chơi tết mà thôi, anh đừng có mà nghe khỉ con nói bậy, hơn nữa em cũng không để ý đến ai cả, em chỉ để ý tới một mình anh mà thôi”

Trình Kiệt ở bên này giống như là ngồi trên đồng lửa vậy, hẳn muốn ngay lập tức đi tới khóa chặt lấy hồ ly nhỏ kia vào bên người mình, để cho không có ai dám nảy sinh ý đồ không tốt với cậu:

“Tiêu Dật, nếu như để anh phát hiện ra em dám trêu hoa ghẹo bướm bên ngoài, anh nhất định sẽ cho em biết tay”

Tiêu Dật nhỏ giọng đáng thương:

“Anh nỡ đánh em sao?”

Trình Kiệt quả nhiên cõi lòng mềm nhũn, hắn sao lại nỡ đánh cậu chứ:

“Anh sẽ làm cho em không thể xuống được giường”

Tiêu Dật ở bên này biết sói đuôi lớn nhà mình chính là thùng rỗng kêu to, tuy rằng tức giận với cậu nhưng không thể nào làm đau cậu được:

“Đã biết rồi, Trình Kiệt... như vậy em cúp máy đây, buổi tối lại gọi cho anh”.

Ngày 29 tết mọi người đều bận rộn mua sắm, chỉ có duy nhất Trình Kiệt ở trong nhà không biết làm cái gì cả, ngây ngốc ngồi nhìn đèn lồng đỏ treo ở trước cửa. Cũng phải đến một tuần rồi hắn không được ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, hắn thật sự nhớ cậu đến mức chân tay cũng phát run. Trình Kiệt chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế, nhưng mà bởi vì sự cô đơn này hắn mới phát hiện ra được một điều rằng hắn cần Tiêu Dật đến như thế nào, hắn không thể để cậu rời xa mình thêm một lần nào nữa.

Trình Kiệt im lặng ngồi ở trên ghế sofa cúi đầu xem mấy tấm ảnh chụp Tiêu Dật mà cậu gửi cho hắn, Tiêu Dật chụp rất nhiều ảnh, đều là mấy tấm lúc đang chuẩn bị sửa soạn để đón tết, hắn lại nhìn căn nhà lớn tuy đã được Tiêu Dật trang trí rất có không khí tết rồi nhưng hắn lại không thể nào vui vẻ được, hắn rất là nhớ Tiêu Dật của hắn.

Tiêu Dật nói tết nên ăn bánh sủi cảo, Trình Kiệt đặt ở bên ngoài về một lồng hấp sủi cảo còn nóng nguyên, cũng thử ăn một chiếc nhưng lại cảm

thấy vô cùng nhạt nhẽo không có mùi vị gì, hắn ném chiếc đĩa qua một bên không ăn nữa, vẫn là đồ ăn do Tiêu Dật của hắn làm ngon hơn hết thảy.

Tối đó Tiêu Dật gọi điện cho hắn, hỏi hắn ngày mai là giao thừa rồi có dự định gì, Trình Kiệt căn bản chẳng quan tâm giao thừa hay cái gì cả, hắn chỉ quan tâm đến việc Tiêu Dật của hắn khi nào thì trở về, thế cho nên hai người cứ trầm mặc một lúc Trình Kiệt cũng chẳng thể nói ra cái dự định gì được, Tiêu Dật ở bên cạnh gợi ý cho hắn, nói hắn có thể đến quảng trường lớn ở trung tâm thành phố xem pháo hoa, lại nói hắn nếu như không thích ra ngoài thì có thể mua một bánh pháo tét về tự treo ở trước cửa nhà rồi đốt, còn nói hắn nếu không thì thử qua nhà bà nội Trình một chuyến, ở bên đó trải qua đêm giao thừa cũng tốt. Trình Kiệt lúc đó chỉ nói một câu thôi, hắn nói thế này:

“Anh chỉ muốn đón tết cùng Tiểu Dật của anh thôi”

Tiêu Dật vẫn là hết cách rồi, chỉ còn có thể đau lòng mà đáp:

“Như vậy thì đến giao thừa chúng ta lại gọi điện thoại nhé, em cũng có thể quay một vài khung cảnh ở chỗ em cho anh xem”

Trình Kiệt ừ nhẹ rồi cúp máy, dự định đêm giao thừa của hắn là gì? Hắn đến bây giờ mới biết được ngày mai đã là giao thừa rồi.

Tiêu Dật kết thúc cuộc nói chuyện với Trình Kiệt, vừa mới xoay người định bước vào trong phòng liền thấy gương mặt phóng đại của em trai ngay phía sau:

“Anh nói chuyện với ai thế?”

Tiêu Dật giật mình, suýt chút nữa mang điện thoại đánh rơi xuống dưới sàn, cậu ấp úng một hồi vẫn không biết nên trả lời với Tiêu Lăng ra sao cả. Tiêu Lăng nhú mày quan sát Tiêu Dật, ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới cậu một lúc mới lên tiếng:

“Em phát hiện anh nghe điện thoại đều lén lén lút lút, có phải là anh ở trên đó kinh doanh không được tốt, chủ nợ gọi thúc giục hay không?”

Tiêu Dật ngẩn người, thì ra Tiêu Lăng vẫn còn chưa biết được chuyện gì cả, cậu nhanh chóng ho nhẹ một tiếng, kéo cao khóa áo lên trên cổ rồi bước đi:

“Không có, anh nói chuyện với bạn thôi, mẹ đã gói sủi cảo hay là chưa?”

Tiêu Dật nhanh chóng đi qua Tiêu Lăng bước xuống nhà, Tiêu Kỳ Mặc đang ngồi chơi với ba Tiêu, mẹ Tiêu thì đang bận rộn trong bếp làm rất nhiều sủi cảo, tối nay cả nhà sẽ có một bữa tất niên. Tiêu Dật nhìn sắc trời bên ngoài đã ngả về chiều, nhìn một màn bình yên như thế này trong lòng bất giác lại có cảm xúc rất nhớ Trình Kiệt, dù cho cậu mới gọi điện thoại cho hân vừa xong. Mẹ Tiêu ở trong bếp nói vọng ra:

“Kỳ Mặc, bà làm sủi cảo sẽ cho một đồng tiền xu, lát nữa Kỳ Mặc nhớ chọn đúng chiếc bánh đó nhé”

Tiêu Kỳ Mặc đang ngồi bên cạnh ba Tiêu nghe thấy lời này liền chạy vào trong bếp lấy cái ghế nhỏ đứng lên đó chăm chú xem mẹ Tiêu làm bánh:

“Bà nội, một lát nữa Kỳ Mặc nhất định sẽ chọn trúng bánh có đồng bạc”

Bữa tối ngày hôm đó mẹ Tiêu làm rất thịnh soạn, một chiếc bàn ăn bày biện toàn là đĩa sứ cùng bát thủy tinh, từ đầu đến cuối đều không có chỗ trống nào. Đĩa sủi cảo đặt ở chính giữa, sủi cảo hấp trắng trắng mịn mịn tỏa ra mùi hương thơm ngon ngọt, người ta nói tết nhất định phải ăn sủi cảo để đoàn viên, Tiêu Dật lại nghĩ đến Trình Kiệt không biết hân ở nhà có ăn sủi cảo hay không. Tiêu Dật thở dài cầm đũa gắp một chiếc sủi cảo bỏ vào trong miệng, cẩn thận nhai nhai một hồi quả nhiên cậu chưa năm nào chọn trúng được chiếc bánh có đồng xu. Tiêu Dật đột nhiên nghĩ tới lúc lên Bắc Kinh sẽ nhất định làm sủi cảo cho Trình Kiệt ăn, chiếc nào cũng sẽ bỏ vào trong đó một đồng xu, để cho mọi người đều có thể gặp may mắn, nghĩ vậy

khỏe môi của Tiêu Dật bất giác cong cong, nếu như có Trình Kiệt ở chỗ này khẳng định sẽ nhận ra được tâm tư nhỏ kia của Tiêu Dật, đáng tiếc hiện giờ không có hẳn, cậu cho dù có làm ra biểu hiện gì khác thường chút cũng sẽ không ai để ý.

Mẹ Tiêu làm rất nhiều sủi cỏ, cả nhà đều ăn nhưng vẫn chưa ăn được chiếc sủi cỏ may mắn đó, Tiêu Kỳ Mặc là trẻ con nên dạ dày chứa được rất ít, thế cho nên Tiêu Dật chỉ cho Tiêu Kỳ Mặc ăn ba chiếc bánh sau đó liền bắt cậu phải ăn cơm. Cả nhà thấy Tiêu Kỳ Mặc buồn bực vì không ăn được sủi cỏ có đồng xu liền đồng loạt không ăn món đó nữa, nói ngày mai sẽ để cậu tiếp tục ăn, ăn đến khi nào ăn trúng đồng xu mới thôi.

Đêm hôm ấy Tiêu Dật không ngủ được. bình thường cậu sẽ gọi điện cho Trình Kiệt trước khi đi ngủ, nhưng hôm nay cậu gọi rất nhiều cuộc điện thoại rồi nhưng đối phương bên kia lại không thấy bắt máy. Tiêu Lăng bị Tiêu Dật làm cho khó ngủ theo, giọng nói mệt mỏi hỏi cậu:

“Dật ca, có việc gì sao?”

Tiêu Dật nằm im ở một chỗ khẽ nói:

“Không sao đâu, chỉ là hôm nay ăn hơi nhiều nên khó chịu một chút”

Tiêu Lăng rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ, Tiêu Dật liên tục kiểm tra đồng hồ trên điện thoại, bởi vì sợ Tiêu Lăng sẽ bị thức giấc còn phải chồm chần lên đầu để xem điện thoại, tránh ánh sáng phát ra từ trong màn hình điện thoại kia. Bây giờ đã là gần mười hai giờ đêm rồi, Trình Kiệt rốt cuộc có sao hay không, Tiêu Dật vì lo lắng mà suy nghĩ lung tung lo sợ giao thông ngày tết sẽ đông đúc, hẳn có hay không mà lái xe không cẩn thận đây. Tiêu Dật cuối cùng vẫn là không ngủ được, cẩn thận lật chăn ngồi dậy với lấy chiếc áo khoác mặc lên người, cậu mở cửa ra ngoài ban công hít thở không khí, gió trời về đêm rất lạnh, Tiêu Dật theo đó cũng hơi run rẩy một

chút, cậu lại lấy điện thoại nhấn vào số của Trình Kiệt một lần nữa, đầu dây bên kia vẫn như vậy chỉ có tiếng tút tút đơn điệu mà thôi.

Không rõ Tiêu Dật đã đi đi lại lại ở ngoài ban công mấy vòng, sương ở bên ngoài đã làm ướt bao nhiêu phần áo khoác của cậu, cái nhú mày cũng chưa từng giãn ra, Tiêu Dật thở dài thật nhiều, nhiều đến mức ngay cả sống mũi cũng đỏ ửng không biết là vì lạnh hay là nãy giờ hắt xì liên tục.

Nhà của Tiêu Dật ở trong một ngõ nhỏ, một căn nhà hai tầng bình thường, phía trước có một khoảng sân rộng, từ đầu ngõ đến cuối ngõ đều có đèn điện vẫn bật sáng, Tiêu Dật nheo mắt nhìn bóng dáng người đi bộ ở phía xa, dáng vẻ kia càng ngày càng hiện rõ, là một người đàn ông mặc một chiếc áo dạ dài màu xanh tối, bên trong còn có một chiếc áo len cao cổ màu trắng, không biết chất liệu của đồ đang mặc có ấm áp hay không nhưng mà ở cái thời tiết này mặc phong phanh như vậy liền sẽ khiến cho người ngoài nhìn vào tự động phát run theo.

Dáng người cao lớn di chuyển ở trong ngõ, bước chân không gấp gáp nhưng lại rất nhanh, Tiêu Dật giật mình hoảng hốt, cậu là nhìn lầm hay là sự thật, người đàn ông kia thế nhưng dừng bước ở trước nhà của cậu, còn ngẩng đầu lên thẳng tắp nhìn về phía cậu. Trời đột nhiên lại có tuyết rơi, tuyết rơi rất mỏng không dày, từng bông tuyết lưa thưa rơi ở trong không trung, Tiêu Dật trái tim kích động, cậu vẫn chưa thể nào xác định được người phía dưới là ảo giác hay thật, có phải rằng cậu rất nhớ Trình Kiệt cho nên lúc này liền nhìn thấy hắn xuất hiện ở đây hay không.

Chẳng biết Tiêu Dật đã đứng ở trên tầng bao nhiêu lâu, cũng chẳng biết từ khi nào tuyết trắng đã phủ trên vai áo của người đàn ông đứng dưới nhà, cả thế giới giống như dừng lại ngừng chuyển động, chỉ có ánh mắt trao đổi của hai người im lặng đến xuất thần. Tiêu Dật vội vã cầm lấy điện thoại của mình, một lần nữa nhấn vào số điện thoại của Trình Kiệt, cậu vừa muốn Trình Kiệt xuất hiện ở chỗ này lại vừa không mong muốn, nếu như chỉ là

ảo giác thôi cậu khẳng định sẽ hối tiếc, nhưng nếu như là sự thật cậu liền sẽ
lâm vào lo lắng, bất an.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 178: Chảy Nước

Tiêu Dật vội vã lấy điện thoại, ngón tay cuống quýt mở khóa màn hình, lại nhanh chóng di chuyển tới số điện thoại quen thuộc kia nhấn gọi, quả nhiên người đàn ông đứng trước cửa nhà cậu lúc này đã bắt máy. Tiêu Dật gấp gáp, trái tim run rẩy, ngay cả giọng nói cũng bộc lộ rõ ràng theo:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại ở chỗ này?”

Trình Kiệt khàn giọng, hắn vẫn chưa khi nào thay đổi tầm nhìn của mình cả, từ đầu đến cuối đều chăm chú quan sát cậu:

“Bởi vì... anh rất nhớ em”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình, không nghĩ tới sẽ có một người đàn ông vì nhớ cậu mà nửa đêm đứng ở trước cửa nhà cậu thế này, phải biết chặng đường từ Bắc Kinh đến Thiên Tân cũng không phải gần, nếu như bây giờ mới tới thì hắn đã lái xe đi từ lúc nào chứ, thật sự nghĩ đến đây trái tim cậu cũng phải run rẩy một phen:

“Trình Kiệt đợi em, em xuống đây”

Tiêu Dật nói xong câu đó liền cúp điện thoại, cậu nhanh chóng xoay người bước nhanh xuống dưới lầu, Tiêu Dật không dám mở đèn lên vì sợ ba mẹ Tiêu sẽ tỉnh giấc, nếu như họ tỉnh giấc rồi mà phát hiện ra Trình Kiệt khẳng định sẽ lâm vào thế khó xử. Tiêu Dật tìm một hồi cũng không thể tìm thấy chìa khóa để mở cửa, cậu nghĩ chìa khóa hiện giờ đang ở trong

phòng của mẹ Tiêu, Tiêu Lăng cũng có một chùm chìa khóa nhưng cậu lại không biết em trai để ở đâu, cũng chẳng thể gọi Tiêu Lăng dậy để đưa chìa khóa cho cậu được. Tiêu Dật loay hoay một hồi lại chạy lên phòng ngủ mình, bước ra ngoài ban công vẫn thấy Trình Kiệt đứng ở đó, cậu lấy điện thoại gọi điện cho hắn:

“Trình Kiệt, em không tìm thấy chìa khóa mở cửa”

Trình Kiệt quả thật rất muốn ôm Tiêu Dật của hắn vào trong lòng, nhưng hắn lại không muốn làm khó cậu, nhìn thấy cậu hắn cũng đã mãn nguyện được một phần rồi:

“Em đi vào ngủ đi, anh trở về đây”

Tiêu Dật nghe vậy lại hoảng hốt:

“Anh bây giờ quay về Bắc Kinh sao?”

Trình Kiệt đúng là sẽ làm một việc điên rồ như thế vì Tiêu Dật, hắn lái xe một đoạn đường xa như vậy chỉ để gặp mặt cậu mà thôi, gặp mặt cậu rồi hắn liền sẽ mãn nguyện trở về. Thật ra thì Trình Kiệt rất muốn ở lại nơi này cùng Tiêu Dật của hắn đón tết, nhưng mà hắn lại ngại chuyện ba mẹ Tiêu, hắn không muốn Tiêu Dật của hắn vì hắn mà không được vui vẻ:

“Anh sẽ tìm một khách sạn, ngày mai trở về”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt chỉ nói như vậy để cho cậu đỡ lo lắng, nơi này không giống như Bắc Kinh, đêm 29 tết rồi vẫn có khách sạn mở cửa. Trình Kiệt khẳng định là sẽ lại làm điều điên rồ kia, nếu như hắn lái xe về lúc này, trên đường buồn ngủ, có hay không sẽ vừa lái xe vừa ngủ gật, như thế sẽ rất là nguy hiểm. Tiêu Dật quan sát phía bên dưới một chút, nếu như bây giờ cậu từ chỗ này leo xuống cũng không phải là không thể, chẳng qua là cậu trước giờ chưa từng thử mà thôi:

“Trình Kiệt đợi em, em ở chỗ này trèo xuống”

Trình Kiệt nghe vậy thì nhú mào, tuy rằng ban công nhà Tiêu Dật không có cao cho lắm, nhưng mà bây giờ tuyết đang rơi khiến cho mọi thứ đều ẩm ướt trơn trượt, nếu như Tiêu Dật của hắn không cẩn thận trượt tay ngã xuống khẳng định sẽ gãy tay gãy chân. Trình Kiệt còn đang định nói không cần thì Tiêu Dật đã cúp điện thoại, giây tiếp theo hắn liền nhìn thấy thân thể nhỏ bé treo khỏi ban công tầng hai, Trình Kiệt theo đó gấp gáp bước nhanh hơn về phía trước nhà của Tiêu Dật.

Nhà của Tiêu Dật có một khoảng sân rộng nhưng lại không làm cổng, cũng may mắn nhà cậu không nuôi chó, nếu không con chó đó sẽ nghĩ Trình Kiệt là một kẻ trộm mà sủa inh ỏi lên mất. Tiêu Dật từ nhỏ rất nghịch ngợm, trèo cây hay là trèo tường gì đó đều đã từng thử qua, tuy rằng hiện tại đã không còn trẻ nữa, xương cốt cũng đang dần lão hóa cả rồi, hơn nữa với độ cao như vậy cũng chưa từng trèo thử, nhưng mà ở phía dưới cậu kia còn có Trình Kiệt, cậu chính là vì hắn mà chịu đựng một chút khó khăn này thì có là gì. Tiêu Dật không có mang bao tay, trên người cũng chỉ khoác thêm một cái áo phao cổ lông, quần ngủ ở nhà chất liệu cotton mỏng manh, chân vẫn còn mang tất sọc cùng với đôi dép đi trong nhà. Tiêu Dật mới chỉ trèo xuống được một chút, bàn tay buốt lạnh không cẩn thận trượt ra khỏi thanh cầm suýt nữa là ngã xuống, Trình Kiệt chứng kiến một màn kia thì hoảng hốt khê kêu:

“Cẩn thận”

Tiêu Dật cảm thấy hai tay mình tê cứng giống như ở trong tủ lạnh vậy, nhưng mà cậu vẫn cắn chặt răng cố gắng thật là cẩn thận từ từ leo xuống. Khi một chân của Tiêu Dật vừa chạm xuống dưới đất liền được một vòng tay ấm áp vươn ra ôm lấy cậu vào trong lòng. Trình Kiệt cúi đầu hôn xuống trán của Tiêu Dật gấp gáp nói:

“Lần sau không cho phép em làm những việc nguy hiểm như vậy nữa”

Tiêu Dật vừa mới rồi cũng thật là rất sợ, nhưng trải qua một hồi nguy hiểm như thế mới cảm giác được sự phấn khích vô hình. Tiêu Dật hăm sâu vào trong lồng ngực của Trình Kiệt, tận hưởng hơi ấm quen thuộc từ hân, cậu nhỏ giọng nỉ non:

“Trình Kiệt, tại sao anh lại mặc phong phanh như vậy nữa?”

Thật ra thì Trình Kiệt đa số đều ngồi ở trong xe hơi cho nên lúc rời khỏi nhà hân cũng không mặc quá nhiều đồ, khi ra khỏi xe thì cảm thấy hơi lạnh một chút nhưng bây giờ ôm Tiêu Dật của hân ở trong lòng thế này thì hân một chút cũng không cảm thấy lạnh. Nhắc đến lạnh, Trình Kiệt lúc này mới nhận ra hồ ly nhỏ nhà mình mới là người mặc phong phanh, hân nhanh chóng ôm chặt lấy cậu hơn một chút:

“Em xuống đây làm gì chứ, bây giờ thì làm sao lại leo lên đây?”

Tiêu Dật cười thầm, cả gương mặt đều vui ở trong áo dạ kia của Trình Kiệt:

“Anh đi đâu thì em đi đấy, bây giờ làm sao còn muốn em quay lại nữa chứ?”

Trình Kiệt chấn động một chút, câu nói anh đi đâu em theo đấy kia với hoàn cảnh này thật sự là giống như việc Tiêu Dật của hân trốn nhà bỏ theo chồng mất rồi. Trình Kiệt sáng khoái đáp một tiếng:

“Được”

Xe hơi của Trình Kiệt dừng ở đầu ngõ, cả một đường đi Tiêu Dật đều nép ở trong lòng của Trình Kiệt, đến khi hai người vào trong xe rồi thì Trình Kiệt nhìn không được nữa ngay lập tức áp sát cậu, mang hơi thở nóng rực kia phả vào gương mặt cậu, ngay cả bàn tay cũng muốn gấp gáp mò vào trong áo cậu luôn:

“Anh thật sự rất nhớ em”

Tiêu Dật khẽ cong người, nơi này không tiện làm ra chuyện như vậy, tuy rằng bây giờ đã muộn lắm rồi, ngoài đường không có ai cả, nhưng nếu như đột nhiên xuất hiện người thì phải làm sao:

“Đừng mà Trình Kiệt... không nên ở chỗ này, đến nhà của em đi”

May mắn là Tiêu Dật ngày hôm trước mới trở về căn nhà riêng kia của cậu để dọn dẹp, chính vì thế lúc này sẽ không có bụi bặm gì cả. Trình Kiệt nhanh chóng lái xe đi tới trước cửa nhà của Tiêu Dật, Tiêu Dật thuận thực lật chậu cây nhỏ ở bên góc tường lấy ra một chiếc chìa khóa, cậu rất hay đánh mất chìa khóa cho nên lúc nào cũng sẽ có một chiếc chìa khóa dự phòng giấu ở đây, thật may mắn bây giờ lại có cơ hội để dùng đến nó nữa.

Khi Tiêu Dật vừa bước vào trong nhà thì người ở phía sau ngay lập tức đã lao về phía cậu, lật người cậu qua một bên ép cậu vào góc tường, cánh cửa kia cũng bị người đó nhanh chân đá vào. Tiêu Dật đón nhận từng đợt hôn mãnh liệt từ Trình Kiệt, Trình Kiệt hôn lên trán của cậu, đôi mắt cậu, sống mũi, hai bên má, khuôn miệng, tất cả hân đều hôn hết không bỏ sót:

“Tiêu Dật, anh nhớ em nhiều lắm”

Tiêu Dật cũng vậy, cũng nhớ Trình Kiệt thật nhiều, lần về quê ăn tết này cậu lúc nào cũng đều dành phần lớn thời gian để nghĩ về hân, nghĩ xem tết này hân sẽ trải qua thế nào, nghĩ xem hân có ăn sủi cảo hay không, nghĩ xem hân có vui vẻ hay buồn bã:

“Anh là lái xe trong đêm sao?”

Bởi vì Trình Kiệt rất nhớ Tiêu Dật, hân không thể kiềm chế được nỗi nhớ này cho nên hân mới không có quản thời gian gì cả, muốn đến xem cậu liền đến xem cậu, cho dù trời đã tối rồi hân cũng không để tâm. Trình Kiệt vốn là định đứng ở trước nhà của Tiêu Dật rồi gọi điện nghe giọng nói của cậu,

bởi vì như vậy hẳn sẽ cảm nhận được rằng hẳn đang ở gần cậu, hẳn không có ý định để cho Tiêu Dật phát hiện ra hẳn đã đến tránh cho cậu phải khó xử, nhưng mà Tiêu Dật của hẳn giống như là có một sợi liên kết thần giao cách cảm với hẳn vậy, muộn như vậy vẫn còn đứng ở bên ngoài ban công.

Trình Kiệt mang theo hơi thở dồn dập, động tác cũng gấp gáp hơn rất nhiều, hẳn đưa tay cởi quần của cậu xuống, từng đầu ngón tay tiếp xúc với da thịt cậu một cách chân thực. Tiêu Dật vòng hai tay lên cổ của Trình Kiệt ôm lấy hẳn, giọng nói trầm khàn chứa đầy dục vọng:

“Đừng ở chỗ này... vào phòng được không...”

Không, Trình Kiệt không thể đợi được nữa, hẳn đã lâu lắm rồi không có cùng hồ ly nhỏ của hẳn quấn quít. Trình Kiệt luồn tay xuống mông của Tiêu Dật xoa nắn, đầu ngón tay cũng muốn tiến sâu hơn vào kẽ mông kia của cậu, Tiêu Dật khẽ nức nở, cả người mềm nhũn ôm chặt lấy hẳn:

“Ừm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt ghé sát vào tai Tiêu Dật thở ra từng hơi thở nóng rực:

“Tiêu Dật, anh rất nhớ em, rất là nhớ em”

Đèn điện trong phòng vẫn còn chưa mở lên, Tiêu Dật không thể nhìn thấy được gương mặt của Trình Kiệt lúc này, chỉ chân chính cảm nhận được nhiệt độ nóng tỏa ra từ cơ thể hẳn cùng hơi thở chứa đầy dục vọng kia:

“Ừm... Trình Kiệt...”

Cái cảm giác ban đêm lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ chỉ để đến ôm lấy người yêu vào trong lòng thế này thật sự khiến cho Trình Kiệt vô cùng thỏa mãn, hẳn ngậm lấy vành tai non mềm của Tiêu Dật, ngậm lấy cần cổ mềm mại kia, Tiêu Dật giống như nhớ ra điều gì đó liền đẩy hẳn ra một chút:

“Ừm... không nên... nếu như để lại dấu vết sẽ khiến cho ba mẹ nghi ngờ”

Không thể ngờ được rằng Tiêu Dật cậu hiện tại đã gần 30 tuổi rồi nhưng vẫn phải trải qua cảm giác nơm nớp lo sợ hồi thiếu niên, khi làm một việc gì đó lén lút liền không thể tự nhiên đứng trước mặt ba mẹ mình được, dù cho vấn đề sinh lý này rất là bình thường. Trình Kiệt quả thật nghe lời Tiêu Dật hẳn di chuyển đầu xuống phía ngực cậu rồi hé miệng ngậm lấy điểm nhỏ mẩn cảm kia mát mát, cạ cạ, Tiêu Dật hơi cong người, từng đầu ngón tay luồn vào trong mái tóc của Trình Kiệt nắm lấy:

“Ừm... Trình Kiệt... ha...”

Trình Kiệt bất chợt lật người Tiêu Dật lại, để cho cậu mặt trước của cậu dán vào bức tường lạnh giá kia, giây tiếp theo hẳn liền có điểm gấp gáp đưa một đầu ngón tay vào trong động nhỏ của cậu. Tiêu Dật cảm thấy phía dưới ẩm ướt trơn trượt, ngón tay của Trình Kiệt phi thường trơn mát, cậu khẽ mím môi hỏi hẳn:

“Anh chuẩn bị?”

Trình Kiệt lúc đầu tới luôn chỉ nghĩ rằng sẽ âm thầm nhìn Tiêu Dật mà thôi, nhưng chẳng hiểu sao lúc rời đi lại mang theo thứ gel bôi trơn này bỏ vào trong túi áo, có lẽ rằng chính là thần giao cách cảm đoán chắc là sẽ gặp được cậu đi:

“Ừ”

Tiêu Dật vô cùng mị hoặc, từng tiếng rên rỉ cho đến hơi thở, từ đầu ngón chân cho đến ngón tay đều toát lên sức hút khó cưỡng nổi. Trình Kiệt rất gấp gáp khai mở động nhỏ của Tiêu Dật bằng ngón tay, kể đó liền ngay lập tức kéo khóa quần mang Tiểu Kiệt Kiệt chuẩn xác tiến vào trong. Cảm giác phía dưới có dị vật tiến vào ngay lập tức lấp đầy khoảng trống trong đại não của Tiêu Dật, cậu nắm chặt hai tay để ở trên tường, nức nở kiêu mị:

“A... ừm... Trình Kiệt...”

Trình Kiệt cảm nhận được vách thịt chặt hẹp nóng bỏng kia không ngừng bao lấy vật nam tính của hắn, hút vào mời gọi hắn, giống như là muốn nói hắn đừng nên lấy ra. Trình Kiệt cắn vào vai của Tiêu Dật, bàn tay mạnh mẽ chế trụ eo cậu bắt đầu điên cuồng luật động. Không gian tĩnh mịch phát ra tiếng da thịt va chạm vào nhau, còn có tiếng nước mờ ám, Trình Kiệt giống như một con dã thú cắn lấy con mồi, Tiêu Dật cảm nhận bả vai mình đau rát nhưng không có né tránh, ngược lại còn cảm thấy kích thích vạn phần.

Giống như là phát hiện ra đối phương trong lòng sắp đi trước mình một bước, Trình Kiệt nhanh chóng luồn tay xuống phía dưới nắm lấy vật nam tính nhỏ nhắn kia của Tiêu Dật. Tiêu Dật quả nhiên ngay lập tức nức nở cầu xin:

“Không nên... Trình Kiệt... em muốn ra...”

Bây giờ mới đến lúc phải trừng phạt con hồ ly nhỏ này một chút, Trình Kiệt phía sau mạnh mẽ chiếm lấy Tiêu Dật, phía trước cũng mạnh mẽ bóp chặt lấy vật nam tính kia của cậu:

“Chuyện mấy người hàng xóm mang con gái cùng cháu gái qua gặp em là sao?”

Tiêu Dật trên người vẫn còn mặc áo, cậu hiện tại cảm thấy thật nóng, mồ hôi ở phía sau lưng cũng đã chảy ra;

“A... không được... buông tay... Trình Kiệt buông tay... cầu xin a”

Trình Kiệt vừa buông tay thả lỏng một chút lại ngay lập tức dùng sức bóp thật chặt lấy, hại Tiêu Dật một hồi khó chịu đến bứt rứt cả người:

“Mau giải thích rõ ràng, nếu không anh liền không buông”

Tiêu Dật lắc lắc đầu nhỏ đáng thương:

“A... Trình Kiệt... không có... em không có để ý đến bọn họ... thật không có...”

Trình Kiệt càng lúc càng đâm mạnh hơn, tiếng da thịt va chạm vào nhau cũng càng lúc càng lớn, Tiêu Dật liên tục bị đẩy vào bức tường phía trước, gương mặt nhỏ nhắn cũng dính chặt lấy mặt tường kia, cậu khổ sở muốn được giải phóng nhưng người phía sau lại giống như một ác ma không cho cậu thoải mái được:

“A Trình Kiệt... em muốn... xin anh... buông tay được không”

Tiêu Dật bị Trình Kiệt trêu ghẹo đến hai chân vô lực, cả người cũng run rẩy, căn phòng bỗng nhiên bừng sáng, Trình Kiệt một tay nắm lấy vật nam tính của Tiêu Dật, một tay lại nhanh chóng mò được phía công tắc đèn mà mở lên. Tiêu Dật giật mình hoảng sợ, lại tưởng là có người thứ ba xuất hiện ở chỗ này, sau đó mới phát hiện ra kẻ đầu sỏ kia làm. Trình Kiệt quan sát gương mặt đáng thương, hai mắt ửng hồng, ngay cả sống mũi cũng hồng hồng của Tiêu Dật, hẳn chính là thích nhất nhìn Tiêu Dật lúc như vậy, vô cùng mềm yếu đáng yêu

“Tiêu Dật... thật sự nhịn không được nữa sao?”

Tiêu Dật ô ô nước nở:

“Không được nữa rồi... ân... cầu xin Trình Kiệt... ô ô”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi, hẳn cũng đạt đến cao trào rồi mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, hẳn buông tay đang nắm lấy vật nam tính kia của cậu rồi ôm lấy cậu lùi lại một bước, giúp cậu đứng thẳng lên, kể đó hẳn liền ở phía bên trong cậu mà bắn ra, Tiêu Dật khẽ thở dốc đỏ mặt bởi vì người nào đó tuy rằng đã buông tha cậu nhưng vẫn cầm lấy phía gốc kia của cậu hơi nâng lên. Sau đó thì một sự kiện khiến cho Tiêu Dật cảm thấy cực kỳ xấu hổ, xấu

hồ đến mức không có mặt mũi nào mà đối diện với Trình Kiệt nữa, cậu vừa bắn ra xong mấy thứ dịch trắng kia, ngón tay ma quái của Trình Kiệt lại cố tình gãi gãi phía gốc đó, hại cậu không thể kiềm chế được mà... a... chính là chảy nước đi. Tiêu Dật nhìn thứ nước đang không ngừng chảy xuống từ phía giữa hai chân mình thì đỏ bừng mặt mũi, cậu hóp bụng muốn nhịn kiềm chế nhưng lại không thể kiềm chế được, lại nghe thấy Trình Kiệt ở bên cạnh tà ác nói ra câu kia với cậu:

“Ông xã làm cho em sướng đến như vậy sao?”

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 179: Quà Tết

Tiêu Dật không thể nhất thời dừng ngay được dòng nước kia, ngón tay ở phía dưới đó của Trình Kiệt lại vẫn cứ không ngừng kích thích cậu, thật ra triệu chứng này cũng rất là bình thường mà thôi, khi xuất ra xong cái thứ đó liền sẽ có cảm giác muốn tiểu, là tại Trình Kiệt xấu xa trêu ghẹo cậu cho nên cậu mới không kiềm chế được mà tiểu ra. Tiêu Dật bây giờ thật sự rất muốn khóc, chính là bị Trình Kiệt làm cho xấu hổ cùng tức giận đến muốn khóc, Trình Kiệt đây là đang ức hiếp cậu. Khi Tiêu Dật đã xong rồi, Trình Kiệt vẫn không chịu thu tay lại, lại cứ đứng nguyên tư thế như vậy mà buông lời xấu xa:

“Tiểu Dật có muốn nữa không? Anh buông tay ra đã được chưa? Tiểu Dật vẫn còn muốn đi sao?”

Tiêu Dật xấu hổ gương mặt đỏ bừng, chẳng biết ở hoàn cảnh này nên nói cái gì là hợp lý nhất nữa:

“Anh... anh... không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Trình Kiệt cười tà, dùng đầu ngón tay miết nhẹ lên cánh môi giống như một thứ quả chín mọng của Tiêu Dật:

“Tiểu Dật của anh rất đẹp”

Sau đó Tiêu Dật liền nghiêng đầu không muốn đối diện với bãi chiến trường ở dưới chân mà mình vừa mới gây ra. Trình Kiệt cúi người nhắc

bồng Tiêu Dật lên trên tay, gương mặt của hắn bây giờ cực kỳ đáng ghét, đáng ghét hơn nữa là lời nói kia của hắn:

“Tiêu Dật của anh khắp người đều là bảo, ngay cả những thứ này nọ bắn ra cũng đều là bảo, anh đều yêu thích cả”

Tiêu Dật nhú mày gấp gáp chặn lại lời kia của Trình Kiệt:

“Đừng nói... đừng nói mà...cần phải lau đi chỗ ấy”

Đương nhiên thì người phụ trách lau dọn chỗ kia chính là đầu sỏ gây ra sự việc đó, Trình tổng giám đốc lớn của chúng ta phải đích thân xắn tay áo mà tẩy uế. Làm xong xuôi mọi việc Trình Kiệt liền đưa Tiêu Dật vào trong phòng tắm, nước nóng trong phòng tắm phải đợi một lúc mới có thể tắm, lúc này đây Tiêu Dật lại bị hắn đẩy ngồi ở trên thành bồn đợi nước tắm, Trình Kiệt cảm thấy nếu để Tiêu Dật ngồi sẽ không thể nào quan sát hết được thân thể xinh đẹp của người ta, hắn lại bắt Tiêu Dật phải đứng lên, bắt cậu quay người về phía sau, mặt đối diện với bức tường, Tiêu Dật đương nhiên là không chịu làm nhưng bằng một cách nào đó Trình Kiệt vẫn có thể áp chế được Tiêu Dật đi vào khuôn khổ.

“Trình Kiệt, anh không cảm thấy mình rất biến thái sao?”

Trình Kiệt ngồi ở trên thành bồn tắm đưa tay xoa xoa cánh móng cong vênh, lại thỏa thích nhào nặn chúng trong lòng bàn tay:

“Đây chính là đang trừng phạt em, dám ở phía sau lưng anh lén lút gặp gỡ người khác”

Tiêu Dật tức giận:

“Em mới không có làm ra mấy cái chuyện như vậy đâu”

Trình Kiệt đưa tay vạch hai cánh lông của Tiêu Dật ra, bên trong hồng hào xinh đẹp còn có dịch trắng hăn vừa mới để lại:

“Đừng im nào, bên trong còn rất nhiều chưa chịu thoát ra đây”

Tiêu Dật xấu hổ mím môi không lên tiếng, sau đó Trình Kiệt liền thu tay lại nghiêm túc nói chuyện với cậu:

“Tiêu Dật, tặng anh một món quà tết có được không?”

Tiêu Dật thấy Trình Kiệt tự nhiên trầm mặc như vậy liền cũng có chút giật mình, có phải là Trình Kiệt trước đây đều trải qua tết một mình cho nên hiện tại hăn mới đột nhiên nghiêm túc như thế. Tiêu Dật nghĩ nghĩ một hồi, cậu biết Trình Kiệt sẽ chẳng đòi cái gì cao sang đâu, hơn nữa cả người cũng đều đã cho hăn ăn hết rồi, cậu bây giờ làm gì có cái nuôi tiếc nữa, ngẫm nghĩ một hồi Tiêu Dật quả thật còn có chút đau lòng thương cảm cho Trình Kiệt:

“Được, anh muốn cái gì?”

Trình Kiệt dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Tiêu Dật:

“Em thật tốt, đã lâu lắm rồi anh chưa được ai tặng quà tết cả”

Tiêu Dật nghe vậy càng mềm lòng hơn:

“Không sao, em sẽ tặng anh, anh muốn cái gì em cũng sẽ tặng cho anh”

Tiêu Dật còn đi về phía Trình Kiệt đưa tay sờ vào mái tóc của hăn, Trình Kiệt hiện tại vẫn mặc quần áo chỉnh tề, trong phòng này cũng chỉ có Tiêu Dật là không mặc đồ mà thôi, hăn đứng dậy nhìn phòng tắm một lượt sau đó phát hiện ra chiếc áo choàng tắm liền lấy ra khoác vào người cho cậu, Tiêu Dật thấy thế thì càng cảm động. Kể đó Tiêu Dật liền thật sự hối hận

rồi, cậu đáng lẽ ra không nên tin lời nói của con sói đuôi lớn kia, bởi vì lúc này đây hẳn liền lấy ra điện thoại di động trong túi áo:

“Tiểu Dật, anh hỏi em trả lời thôi, rất là dễ, anh chỉ muốn sau này những lúc không có em liền mang đoạn ghi hình này ra xem, chứ không cần phải lái xe một chặng đường thế này để đến tìm em, có được không?”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, cậu biết Trình Kiệt có sở thích ghi lại mấy hình ảnh không được nghiêm túc của cậu, còn biết luôn trong máy tính của hắn có một thư mục riêng chỉ để lưu những đoạn ghi hình đó của cậu, không phải Tiêu Dật không muốn xóa bỏ mấy cái thứ xấu xa kia đi mà là thư mục đó của Trình Kiệt lại được cài mã số bảo vệ rất nghiêm ngặt:

“Nói cái gì?”

Trình Kiệt bình thản đáp:

“Đơn giản lắm, anh hỏi em cái gì thì em liền thành thật trả lời mà thôi, anh rất muốn lưu lại hình ảnh Tiểu Dật của anh”

Tiêu Dật nhú mày định từ chối, có điều Trình Kiệt đã đưa di động của hắn lên trước mặt cậu rồi:

“Tên là gì?”

Tiêu Dật hơi mất tự nhiên né tránh máy điện thoại kia, nhưng mà Trình Kiệt ngay sau đó liền di chuyển điện thoại tới trước mặt cậu, căn bản là không cho cậu nhìn đi hướng khác:

“Tiêu Dật”

Trình Kiệt lại khàn giọng hỏi:

“Ngày sinh nhật?”

Tiêu Dật khó hiểu không biết Trình Kiệt muốn làm cái gì, nhưng mấy vấn đề hắc hủi cũng coi như không có gì xấu đi, hơn nữa bây giờ cậu cũng đang mặc áo choàng tắm rồi:

“Ngày 27 tháng 8”

Trình Kiệt:

“Năm sinh? Hiện tại bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Dật nhìn vào máy điện thoại đáp:

“Sinh năm 1992, đã 27 tuổi”

Trình Kiệt lại đưa máy điện thoại tiến sát gần gương mặt của Tiêu Dật hơn:

“Số đo ba vòng”

Tiêu Dật mất tự nhiên lảng tránh:

“Chưa từng đo qua”

Trình Kiệt đưa máy điện thoại quét dọc từ trên xuống dưới của Tiêu Dật:

“Đặc điểm nhận dạng”

Tiêu Dật ngưng một lúc mới đáp:

“Là nốt ruồi lệ bên dưới khóe mắt trái đi”

Trình Kiệt quay gần về phía nốt ruồi trên gương mặt của Tiêu Dật, hắc hủi chính là rất thích nốt ruồi này, cảm thấy phi thường không được đứng đắn đâu:

“Thời gian rảnh thích làm gì?”

Tiêu Dật bắt đầu cảm thấy càng mờ ám rồi:

“Xem phim, chơi game, lên mạng”

Trình Kiệt nhìn chăm chăm Tiêu Dật hỏi:

“Đã có mấy người bạn gái?”

Tiêu Dật lại chợt dạ liếc mắt sang phía khác, máy điện thoại của Trình Kiệt cũng liền di chuyển theo:

“Ba hay bốn gì đó”

Trình Kiệt đưa sát máy điện thoại vào gương mặt Tiêu Dật:

“Là ba hay bốn?”

Tiêu Dật lùi lại phía sau một bước:

“Là bốn”

Trình Kiệt âm trầm:

“Có mấy người bạn trai?”

Tiêu Dật đáp:

“Chỉ có một”

Trình Kiệt:

“Tên là gì?”

Tiêu Dật nhìn về phía Trình Kiệt:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt hài lòng:

“Nói số lần quan hệ trong một tuần cùng bạn trai”

Tiêu Dật đỏ mặt:

“Không có tính qua”

Máy điện thoại ngay lập tức lại đưa sát đến phía gương mặt đang ửng đỏ của Tiêu Dật:

“Trung bình sẽ là năm đến sáu lần một tuần”

Trình Kiệt tà ác:

“Có hài lòng hay không?”

Tiêu Dật cắn cắn cánh môi mỏng:

“Có”

Trình Kiệt:

“Lấy thang điểm 10 tính mức độ hài lòng”

Tiêu Dật lại né tránh máy điện thoại nhỏ giọng:

“10 điểm”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Lần quan hệ với bạn trai gần đây nhất?”

Tiêu Dật lại bước sang bên trái muốn né tránh máy điện thoại nhưng không được:

“Vừa mới xong”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Dùng vài từ để diễn tả đi”

Tiêu Dật liếc nhìn Trình Kiệt:

“Rất cuồng nhiệt, mạnh mẽ, còn có... sung sướng”

Trình Kiệt cố tình hỏi thêm:

“Sung sướng đến mức tiểu ra hay không?”

Tiêu Dật chỉ muốn độn thổ ngay lúc này thôi:

“Có...”

Trình Kiệt vẫn còn chưa chịu buông tha:

“Có nhiều không?”

Tiêu Dật quay mặt không muốn trả lời, Trình Kiệt vẫn là quay đến cùng tới khi cậu chịu trả lời mới thôi:

“Nhiều”

Trình Kiệt lúc này mới chịu đưa máy điện thoại cách xa Tiêu Dật hơn một chút:

“Kể ra những bộ phận mãn cảm trên người đi”

Tiêu Dật:

“Tai...”

Điện thoại của Trình Kiệt liền quay sát cái tai hồng hồng của Tiêu Dật.

“Hết rồi”

Trình Kiệt một tay cầm điện thoại, một tay kéo vạt áo choàng tắm của Tiêu Dật ra thật rộng, xấu xa đến mức mang điện thoại quay gần chỗ đó hơn:

“Điểm nhỏ trước ngực có hay không?”

Tiêu Dật xấu hổ nhưng không có đẩy Trình Kiệt ra, dù sao cũng hứa sẽ tặng quà cho hẳn rồi, cũng là quay được một nửa rồi:

“Ừm... có”

Trình Kiệt gãi gãi điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, ngay lập tức nơi đó liền cương lên ửng hồng:

“Thích niết, gãi hay là dùng miệng ngậm lấy hơn?”

Tiêu Dật đỏ bừng cả mặt:

“Đều thích”

Trình Kiệt cười hắc hắc:

“Cảm thấy bản thân có dâm dăng hay không?”

Tiêu Dật khẽ đáp:

“Không”

Trình Kiệt lại chuyển hướng quay tới phía bụng dưới của Tiêu Dật, còn là cầm lấy Tiêu Dật đặt ở trước máy điện thoại nữa:

“Chiều dài nơi này?”

Tiêu Dật thật là muốn đẩy Trình Kiệt ra luôn mà, cậu chưa có bao giờ quay mấy cái thứ kỳ quái như vậy cả:

“Chưa từng đo qua”

Trình Kiệt:

“Cảm thấy kích thước lớn hay nhỏ?”

Tiêu Dật khản giọng:

“Vừa đủ”

Trình Kiệt nâng điện thoại lên ghi lại gương mặt xấu hổ của Tiêu Dật:

“Là lớn hay nhỏ?”

Tiêu Dật đỏ mặt quay đi:

“Lớn”

Trình Kiệt cười tà:

“Bạn trai em cảm thấy nhỏ nhỏ xinh xinh đặc biệt hài lòng”

“Thích chơi tư thế nào nhất?”

Tiêu Dật mím môi:

“Truyền thống”

Trình Kiệt lại đưa máy điện thoại tiến gần về phía Tiêu Dật, mỗi lần cậu nói dối thì Trình Kiệt sẽ lại tự động làm như thế khiến cho cậu phải nói ra sự thật mới thôi:

“Thích đối phương ôm vào lòng, đặt ở trên đùi... ngồi làm như vậy không có tổn sức”

Trình Kiệt lại đáp:

“Bạn trai em lại cảm thấy rất tổn sức, mỗi lần đều bị em hại đến đau thắt lưng”

“Dùng vài từ để miêu tả phía sau đi”

Tiêu Dật nóng hết cả mặt thật sự không biết bao giờ Trình Kiệt mới chịu kết thúc đây:

“Không biết”

Trình Kiệt lần này lập tức vòng về phía sau Tiêu Dật, nâng áo choàng tấm của cậu lên rồi tách hai cánh mỏng cong vênh kia ra: “Rất hồng, chặt, để xem bên trong...” nói rồi Trình Kiệt liền đút ngón tay vào trêu đùa một chút: “bên trong còn chặt hơn nữa, rất ấm nóng, đây là cái gì đây?”

Trình Kiệt vòng về phía trước mặt Tiêu Dật, đưa đầu ngón tay của mình lên trước mặt cậu hỏi:

“Đây là cái gì, bên trong còn rất nhiều”

Tiêu Dật vội vã kéo tay Trình Kiệt xuống, Trình Kiệt lại đưa lên ý muốn cậu phải trả lời mới được:

“Là... của bạn trai vừa rồi để lại”

Trình Kiệt tà ác:

“Rất thích sao? Cho nên mới không chịu lấy ra cứ muốn giữ mãi như vậy?”

Tiêu Dật im lặng không đáp, Trình Kiệt lần này cũng không có truy hỏi đến cùng nữa:

“Cởi áo choàng tắm ra đi”

Tiêu Dật do dự một hồi, cậu biết bây giờ mình không cởi thì Trình Kiệt cũng sẽ có cách để cậu phải cởi mà thôi. Sau khi Tiêu Dật cởi áo choàng tắm xong, Trình Kiệt còn tiến tới quay thật kỹ từng nơi mẫn cảm trên người Tiêu Dật, từ đầu ngón tay đến ngón chân đều không bỏ sót:

“Làm một vài động tác quyền rũ bạn trai đi”

Tiêu Dật đưa tay che đậy trên dưới, còn muốn đứng nghiêng người đi một chút:

“Không biết làm”

Trình Kiệt:

“Cái gì đang chảy ở dọc bắp đùi kia?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xem, phát hiện ra thứ đó chính là từ bên trong kẽ móng cậu chảy xuống, nhưng mà cái đó không phải là của cậu, cái đó là của tên đại xấu xa nào đó kia:

“Không biết làm động tác quyền rũ thì nói vài lời mời gọi đi”

Tiêu Dật bực bội mím chặt môi:

“Không biết”

Trình Kiệt đặt điện thoại xuống một chỗ thích hợp, sau đó liền đi về phía Tiêu Dật ôm lấy người ta khẽ cắn cắn vành tai mềm mọng:

“Nói dối, em nếu như không biết quyền rũ mời gọi anh thì anh sẽ dính chặt em như thế này sao?”

Tiêu Dật xoay người, cậu quả thật là không có quen bị ghi hình trong hoàn cảnh này:

“Anh tắt điện thoại đi đi”

Trình Kiệt ôm lấy eo của Tiêu Dật từ phía sau, ép buộc cậu đứng đối diện với máy điện thoại:

“Không tắt, đã nói hứa sẽ tặng quà tết cho anh, bây giờ sao có thể tắt chứ”

Trình Kiệt nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật, từ từ khóa chặt hai tay cậu về phía sau, khiến cho thân thể trần trụi lúc này lại một lần nữa lộ ra trước máy điện thoại để ở phía xa:

“Đừng Trình Kiệt... em không quen như vậy”

Trình Kiệt liếm vào vành tai của Tiêu Dật:

“Không sao, sẽ không có ai được nhìn thấy sự tuyệt vời này của em ngoại trừ anh”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt sẽ không mang thứ đó cho người khác xem, nhưng mà cậu vẫn là cảm thấy mất tự nhiên khi biết mình đang bị điện thoại ghi hình lại. Tiêu Dật xoay người muốn trốn tránh, cậu nhỏ giọng nói với Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em không muốn đâu...”

Giọng nói của Tiêu Dật cực kỳ dễ thương, bình thường nghe đã êm tai rồi bây giờ lại nhỏ giọng mềm nhũn như vậy thật khiến cho Trình Kiệt không thể nào mà từ chối cậu được:

“Như vậy em qua đó tắt điện thoại đi”

Tiêu Dật nghe lời bước nhanh về phía trước, cậu nhanh chóng cầm điện thoại tắt đi rồi đặt xuống một chỗ, kể đó lại thật là ngoan ngoãn bước tới phía Trình Kiệt nỉ non:

“Muộn rồi, ngày mai em phải trở về nhà sớm một chút”

Trình Kiệt nghe thấy Tiêu Dật nói sẽ phải trở về nhà liền thở dài một hơi, hẩn nhanh chóng cởi quần áo của mình rồi bế cậu vào trong bồn tắm, cẩn thận xả nước ấm đầy vào trong bồn. Trình Kiệt ở phía sau ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa vuốt ve da thịt cậu:

“Ngày mai anh ở lại được không?”

Đây cũng là vấn đề mà Tiêu Dật đang phải đau đầu, cậu vừa muốn Trình Kiệt ở lại lại vừa không muốn, nếu như Trình Kiệt ở lại đây thì đêm mai lúc giao thừa cậu cũng không thể đi gặp hẩn được, nếu muốn phải đợi qua giao thừa một thời gian thì mới có thể. Nếu như để cho Trình Kiệt ở lại cũng thật sự là ủy khuất cho hẩn, mà không để cho hẩn ở lại thì lại càng ủy khuất hơn, Tiêu Dật tựa người vào lồng ngực Trình Kiệt khẽ nói:

“Nhưng mà lúc giao thừa diễn ra em không thể ở cùng anh được...”

Trình Kiệt đặt cằm ở trên vai Tiêu Dật:

“Anh biết, đều không sao cả”

Tiêu Dật quay lại phía sau ngẩng đầu hôn Trình Kiệt, người đàn ông này điều kiện tốt như thế, hẩn chỉ cần nói một tiếng liền sẽ có rất nhiều người tự động tới ở bên cạnh hẩn, nhưng chẳng hiểu sao từ đầu đến cuối lại vì cậu chịu thiệt thòi thế này. Không phải là Tiêu Dật không muốn bù đắp cho Trình Kiệt, mà là cậu không biết làm sao để bù đắp cho hẩn cả, vốn đã tự ở

trong đầu nói rằng sẽ mang mọi thứ tốt nhất để cho hăn, đến cuối cùng từ đó đến giờ vẫn chưa dành cho hăn được thứ tốt nào cả.

Đêm hôm ấy Trình Kiệt cứ ôm Tiêu Dật ở trong lòng mãi không muốn buông, thật ra hăn cảm thấy đây chính là cái tết viên mãn nhất của hăn từ nhỏ đến giờ. Ba mẹ của Trình Kiệt vì lợi ích của gia tộc mà kết hôn, tuy rằng có với nhau một đứa con trai là hăn cũng không thể nào kéo gần khoảng cách của hai người lại với nhau, Trình Kiệt tuy rằng vật chất không bao giờ thiếu thốn, nhưng thứ hăn không có nhất chính là tình yêu, khi con nhỏ mỗi dịp tết đến hăn đều háo hức mong muốn ba mẹ mình có thể về nhà ăn tết, nhưng mỗi năm một trong hai người đều bận rộn, nếu như không phải vì đi công tác thì cũng là vì đi nghỉ dưỡng, căn bản là chỉ có duy nhất một người thay phiên nhau ở nhà đón tết cùng hăn mà thôi. Dần dần Trình Kiệt coi ngày tết cũng giống như ngày bình thường, đối với dịp đoàn viên như vậy căn bản đã sớm lãnh đạm rồi, nhưng mà tết năm nay thì khác, cho dù hăn và Tiêu Dật còn phải lén lút nhưng hăn vẫn cảm thấy vui vẻ, vui vẻ vì được trải qua tết cùng với Tiêu Dật của hăn.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 180: Mẹ Tiêu Nhìn Ra

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật dậy từ rất sớm, cơ hồ ngoài trời vẫn còn mờ chưa sáng tỏ thì cậu đã tỉnh rồi. Tiêu Dật sức nhớ ngày hôm qua mình vừa mới làm một hành động có chút điên rồ, chính là lén lút treo từ trên ban công tầng hai xuống để gặp người đàn ông này, cũng có bị người này làm cho đến mức phải tiểu ra, còn có cùng hắn quay một đoạn video rất là xấu hổ nữa. Tiêu Dật cảm thấy mình đúng thật là điên cuồng, gần ba mươi tuổi rồi vẫn có thể làm ra những chuyện trẻ con như thế.

Tiêu Dật khẽ mỉm cười đưa tay vuốt ve gương mặt của Trình Kiệt, người đàn ông này cũng thật là đẹp trai, lại tự cảm thấy mình còn có thể chứng kiến hết được mọi biểu cảm gương mặt nhiễm đầy dục vọng của hắn, cũng là chỉ có một mình cậu mới được thấy thôi, người khác căn bản là không có cơ hội. Tiêu Dật nhẹ nhàng ngồi dậy muốn im lặng rời khỏi chỗ này, cậu phải sớm một chút trở về nhân cơ hội mẹ Tiêu mở cửa mà lén vào trong nhà, nhưng mà mới chỉ ngồi dậy được một chút thôi đã bị cánh tay người phía sau túm lấy kéo cậu ngã xuống giường, giây tiếp theo đối phương liền dùng cả tay và chân ôm chặt lấy cậu:

“Vẫn còn sớm, lát nữa anh đưa em về”

Tiêu Dật vừa mới nhìn đồng hồ trong phòng ngủ, đã là năm giờ rưỡi sáng rồi, mấy ngày tết này mẹ Tiêu đều dậy rất sớm để chuẩn bị này kia:

“Anh ngủ thêm đi, lát nữa em tự mình đi bộ về cũng được”

Trình Kiệt mang cả gương mặt của mình dụi dụi vào hõm cổ của Tiêu Dật, tham luyến hít lấy hương thơm đặc biệt của người yêu:

“Tiêu Dật, anh lại muốn cùng em một lần nữa”

Tiêu Dật ngay lập tức trợn trắng mắt, nếu như cùng Trình Kiệt làm thêm một lần nữa cả người khẳng định phải nằm ở trên giường dưỡng sức vài tiếng đồng hồ:

“Không được Trình Kiệt, em phải trở về sớm”

Trình Kiệt lại dùng tay chân ôm chặt lấy cả thân thể nhỏ nhắn kia hơn, bàn tay cũng bắt đầu tà ác mà xoa nắn cánh hông cậu:

“Tiêu Dật, anh rất muốn cùng Tiêu Dật của anh làm thêm một lần nữa”

Trình Kiệt dạo gần đây không biết học từ ai cái kiểu làm nũng nịu ép như thế này, khiến cho Trình Kiệt cũng phải lâm vào nhất thời khó xử:

“Không nên...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong, Trình Kiệt đã ngay lập tức cắt ngang lời cậu nói rồi, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu hành động chọc chọc vào cái lỗ nhỏ phía dưới kia:

“Anh sẽ nhẹ nhàng thôi, anh sẽ thật nhẹ nhàng với Tiêu Dật của anh”

Đây chính là câu nói không bao giờ có thể trở thành sự thật từ trong miệng của Trình Kiệt, mỗi lần cậu không muốn làm hẳn đều sẽ nói ra câu nói đó, kết quả thì hay rồi, một lần làm liền giống như một con trâu đi cày vậy, nhiều lúc cậu còn nghĩ rằng có phải Trình Kiệt đã dùng thuốc kích thích hay không nữa. Nếu như Tiêu Dật cậu không phải trở về nhà để tránh mẹ Tiêu nghi ngờ thì cậu khẳng định sẽ cho Trình Kiệt làm tới, nhưng mà

cậu hiện tại cần phải trở về cho nên không thể nào đồng ý cho con sói đuôi lớn này làm càn được:

“Không được Trình Kiệt, em phải về nhà”

Trình Kiệt hé miệng gặm cắn cần cổ của Tiêu Dật, giọng nói nhỏ nhẹ cầu xin:

“Anh rất muốn Tiêu Dật của anh...”

Tiêu Dật là người rất dễ động lòng, lại bị những lời nói xấu xa kia của Trình Kiệt quyến rũ, hơn nữa điều quan trọng là buổi sáng rất dễ nảy sinh ham muốn, người đàn ông xấu xa kia lại không ngừng ôm chặt lấy cậu, hôn cậu, kích thích cậu như vậy, tâm hồn bé nhỏ này chẳng phải là bị hấn dễ dàng phá vỡ rồi hay sao:

“Như vậy... đừng làm quá, em còn phải về nhà”

Trình Kiệt khẽ nhếch môi nở một nụ cười tà ác, hấn chuyển mình làm đè lên người cậu, cúi đầu hôn xuống từng tấc da thịt trên thân thể kia, da thịt mềm mại mỏng manh vẫn còn đọng lại dấu hôn xanh tím kịch liệt ngày hôm qua hấn cố tình để lại. Trình Kiệt dạo gần đây rất thích vừa cùng Tiêu Dật làm vừa nói ra những lời xấu xa chọc cho cậu đỏ mặt:

“Tiêu Dật, xoay người lại nâng mông lên để cho anh có thể nhìn thấy phía sau rõ ràng được hay không”

Quả nhiên Tiêu Dật ngay lập tức đỏ mặt, vẫn giữ nguyên một tư thế giả ngu giống như là không nghe thấy lời nói đó của Trình Kiệt, Trình Kiệt tà ác:

“Như vậy tách rộng hai chân ra cũng được, bắp đùi của em thật gợi cảm”

Tiêu Dật mím mím môi quay sang một bên, Trình Kiệt này lại rất như là bình tĩnh mãi vẫn không chịu có chút hành động nào, nếu hắn còn cố ý như vậy nữa cậu sẽ liền cương quyết không cho hắn làm luôn.

“Tiêu Dật, tại sao da thịt lại mềm mịn như thế chứ?”

Tiêu Dật nhìn đến lần thứ ba rồi, kể đó liền một bộ tức giận ngồi dậy đẩy Trình Kiệt qua một bên:

“Em muốn về nhà, đã nói rằng em rất gấp trở về nhà, anh còn muốn ở đó nói nhảm cái gì chứ”

Trình Kiệt nhanh chóng nắm lấy cổ tay của Tiêu Dật lại:

“Được được, anh không nói nhảm, anh không nói nhảm nữa”

Tiêu Dật kiên quyết gạt tay Trình Kiệt ra rồi đứng dậy muốn mặc quần áo vào:

“Không”

Thật ra thì Trình Kiệt đang cố ý muốn kéo dài thời gian, hắn không muốn để cho Tiêu Dật về bên kia, trước đêm hôm qua hắn còn nghĩ giao thừa không cùng cậu trải qua cũng không sao, qua giao thừa là cậu sẽ ở bên cạnh hắn, nhưng hôm nay buổi sáng thức dậy hắn liền thay đổi ý muốn rồi, hắn cũng muốn ở cùng với Tiêu Dật của hắn trong đêm giao thừa nữa. Trình Kiệt ngồi ở trên giường nhìn Tiêu Dật đang bận rộn mặc quần áo vào người, khi quần áo trên người của cậu đã mặc vào thật chỉnh tề rồi hắn lại bắt đầu có điểm sâu não, bây giờ không biết có nên nói với cậu hay là không, nhưng mà nếu như nói cũng không có giải quyết được vấn đề gì cả mà đúng không. Tiêu Dật không để tâm tới sắc mặt khó coi của Trình Kiệt, cậu ngồi xuống giường mang tất vào chân vừa làm vừa nói:

“Trình Kiệt, anh cứ ở đây nhé, em trở về nhà một chút sau đó sẽ lại qua”

Nhà riêng của Tiêu Dật không cách quá xa nhà của mẹ Tiêu là bao, nếu như đi bộ cũng chỉ mất cùng lắm là 10 phút, cậu nghĩ rằng sẽ về nhà thay một bộ quần áo khác, sau đó lại đường đường chính chính mà rời đi, dù sao thì ba mẹ Tiêu cũng sẽ không quản cậu đi ra ngoài nghiêm ngặt làm cái gì.

“Trình Kiệt?”

Tiêu Dật không thấy Trình Kiệt trả lời liền quay lại nhìn hắn, phát hiện ra đôi mắt hẹp dài kia đang dán chặt lấy cậu, ánh mắt kia giống như một con thú đang bị thương vậy, vô cùng là đau lòng:

“Sao thế?”

Tiêu Dật đưa tay lên bao lấy má của Trình Kiệt. Trình Kiệt khàn giọng:

“Không sao”

Tiêu Dật im lặng một lúc rồi lên tiếng:

“Em trở về đổi bộ quần áo khác, sau đó sẽ lại qua, chúng ta cùng nhau đi chợ tết nhé”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Ừ”

Trình Kiệt đang nghĩ mình và Tiêu Dật có quá nhiều trắc trở, nếu như cứ tiếp tục giấu giếm thế này quả thật không phải là cách tốt, hắn chính là muốn để cho ba mẹ Tiêu đều biết mối quan hệ của hắn và cậu, muốn để cho bọn họ biết hắn yêu Tiêu Dật nhiều đến nhường nào, muốn bọn họ có thể chấp nhận hắn, để cho hắn và Tiêu Dật không cần rơi vào tình trạng như thế này nữa. Nhưng mà Trình Kiệt lại không dám thúc giục Tiêu Dật, hắn không muốn Tiêu Dật của hắn phải khó xử, vấn đề nói ra sự thật này khẳng

định sẽ phải um xùm một thời gian, bây giờ đang tết vẫn là để việc đó qua một bên rồi nói sau đi.

Tiêu Dật đi bộ về nhà, lúc về tới nhà ba mẹ Tiêu đã thấy cửa mở rồi, cậu nhanh chóng nhìn trước ngó sau một hồi rồi nhẹ nhàng bước vào bên trong, vừa đi tới bậc thang liền bị mẹ Tiêu lạnh giọng hỏi:

“Mới đi đâu về?”

Tiêu Dật ngay lập tức dừng bước, theo phản xạ kéo cao cổ áo lên một chút tránh cho mẹ Tiêu nhìn thấy được mấy dấu vết khả nghi:

“Con vừa mới ra ngoài...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói xong thì mẹ Tiêu đã cắt ngang lời của cậu rồi:

“Vừa mới ra ngoài?”

Tiêu Dật chợt dạ né tránh ánh mắt dò xét của mẹ Tiêu:

“Dạ, mới vừa ra ngoài hít thở một chút”

Mẹ Tiêu nhú mào bước gần về phía Tiêu Dật hơn, con trai bà nói thật hay nói dối bà chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra ngay, huống hồ bà chỉ vừa mới mở cửa ra thôi, không có lý nào Tiêu Dật lại có khả năng mới ra ngoài, chỉ có thể là đã đi từ đêm hôm qua. Mẹ Tiêu giật mình khi nhìn thấy vết đỏ ở phía sau tai của Tiêu Dật liền chấn động, bà sống đến từng tuổi này rồi còn không biết cái dấu vết kia tượng trưng cho cái gì hay sao, lại nghĩ đến chuyện Trình Kiệt có thể tìm về đến tận đây liền hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, Tiêu Dật không để ý quá nhiều tới mẹ Tiêu, một lòng muốn chạy lên lầu cho nên nhanh chân bước:

“Vậy con lên phòng một lát”

Tiêu Dật không biết mẹ Tiêu có nhận ra cái gì hay không nhưng linh cảm của cậu nói cho cậu biết, mẹ Tiêu nhất định là phát hiện ra chuyện gì đó, chỉ không biết là bà có nghĩ tới chuyện Trình Kiệt sẽ về đây hay không. Tiêu Dật vào phòng ngủ phát hiện ra Tiêu Lăng đang nằm ở trên giường xem điện thoại, vừa thấy cậu vào Tiêu Lăng liền liếc nhìn cậu từ trên xuống dưới rồi hỏi luôn:

“Dật ca, hôm qua anh đi đâu thế?”

Tiêu Dật giật mình, sau đó rất nhanh liền lấy lại trạng thái bình tĩnh:

“Không có”

Tiêu Lăng nhìn Tiêu Dật chăm chăm một lúc rồi lại tiếp tục cúp mắt xem điện thoại:

“Không có sao?”

Tiêu Dật nhanh chóng đổi một bộ đồ khác, cậu muốn sớm một chút đi qua chỗ Trình Kiệt, nếu như đợi đến khi Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy rồi khẳng định sẽ lại theo chân cậu đi mất, cậu không phải là ngại Tiêu Kỷ Mặc phiền mà cậu chính là muốn cùng Trình Kiệt ở chung ngày hôm nay, chỉ hai người bọn cậu mà thôi. Tiêu Dật rất nhanh lại chạy xuống lầu, mẹ Tiêu đang làm cái gì đó trong bếp nghe thấy tiếng bước chân của cậu cũng đi ra:

“Lại muốn đi đâu nữa thế?”

Tiêu Dật sớm đã nghĩ được lý do lúc ở trên rồi, chính vì thế hiện tại liền trôi chảy mà nói ra:

“Mẹ à, con muốn ra ngoài chợ mua một vài món đồ mới cho khi con”

Mẹ Tiêu nhìn chăm chăm Tiêu Dật rồi nói:

“Đi cùng đi, tôi cũng phải mua một số thứ”

Tiêu Dật hạ một tiếng, không đợi Tiêu Dật kịp nói cái gì thì mẹ Tiêu đã xoay người đi vào trong phòng mặc đồ rồi. Thế là Tiêu Dật vẫn chưa thể tới nhà của mình ngay được. Cùng mẹ Tiêu đi một vòng quanh chợ, đi lâu thật lâu hai người vẫn không lên tiếng nói với nhau bất cứ lời nào. Tiêu Dật đã lâu lắm rồi không cùng mẹ Tiêu ở chung một chỗ thế này, cơ hồ từ lúc cậu chuyển lên Bắc Kinh chính là bắt đầu có khoảng cách, hiện tại mẹ Tiêu lại phát hiện ra chuyện giữa cậu và Trình Kiệt nữa cho nên khoảng cách kia xa lại càng xa hơn.

“Có phải cậu ta đến tận đây rồi hay không?” Mẹ Tiêu đi được một đoạn liền lên tiếng hỏi Tiêu Dật như thế, nhưng mà ánh mắt kia không có nhìn cậu mà đang tập trung chọn mấy trái cà chua ở dưới sạp hàng.

Tiêu Dật bắt đầu lo lắng, mẹ Tiêu có phải là biết rồi hay không, nếu như cậu bây giờ vẫn cố giấu giếm mẹ Tiêu thì hình như là vô ích:

“Anh ấy... đêm qua mới tới”

Mẹ Tiêu đặt trái cà chua xuống sạp hàng rồi đi sang chỗ khác:

“Cậu ta không ăn tết cùng người nhà còn chạy tới đây làm cái gì?”

Tiêu Dật im lặng đi theo mẹ Tiêu, mẹ Tiêu đột nhiên quay lại nhìn cậu, ánh mắt có điểm không đành lòng, Tiêu Dật chẳng biết tại sao mình lại nghĩ rằng ánh mắt đó của mẹ Tiêu là ánh mắt không đành lòng cả, chỉ là trong lòng cậu tự cảm thấy thế mà thôi:

“Nếu đã tới rồi thì gọi nó tối nay qua nhà ăn cơm... coi như là bạn bè đến chơi đi”

Mẹ Tiêu còn nhấn mạnh câu cuối coi như là bạn bè, Tiêu Dật đương nhiên hiểu ý mẹ Tiêu chính là ám chỉ cậu không được để cho ba Tiêu biết chuyện, nhưng mà mẹ Tiêu đột nhiên nói Trình Kiệt tối nay qua nhà ăn cơm, coi như cũng là một bước tiến quá tốt rồi. Tiêu Dật bây giờ chỉ hận

không thể chạy thật nhanh về với Trình Kiệt nói cho hẳn biết tin này, nếu như hẳn biết chuyện khẳng định sẽ rất vui, hơn nữa hẳn và cậu còn có thể cùng nhau trải qua đêm giao thừa nữa.

“Thật sao?...” Tiêu Dật kích động nói, sau đó lại cảm thấy mình có chút thất thố rồi liền hạ giọng hỏi mẹ Tiêu: “Anh ấy có thể tới sao?”

Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Dật một cái, một cái liếc kia liền thu chọn toàn bộ vẻ mặt kia của con trai vào trong đáy mắt. Bà im lặng không đáp lại mà tiếp tục bước đi, thật ra từ khi trở về bà đã suy nghĩ rất nhiều rồi, suy nghĩ lại toàn bộ lời nói của Trình Kiệt khi ấy nói với bà, có thể là khi ấy ba đang bị sự tức giận chi phối cho nên mới luôn cảm thấy Trình Kiệt là một người xấu. Bà phát hiện ra chuyện con trai với Trình Kiệt từ 5 năm về trước, 5 năm ấy bà liền bắt buộc Tiêu Dật phải trở về quê, thúc ép con trai chuyện lấy vợ, lại thúc ép con trai nhanh một chút có cháu cho bà bế bồng, bà biết Tiêu Dật không thích làm trưởng thôn nhưng 5 năm đó con trai vẫn là nghe lời ba Tiêu mà làm công việc ấy. Trình Kiệt cũng đợi con trai bà những 5 năm, nếu như cậu thanh niên kia chỉ là nhất thời hứng thú sẽ không đợi con trai bà lâu như thế, Trình Kiệt nói cũng đúng cậu ta có rất nhiều tiền, vật chất đầy đủ liền có thể sống thoải mái, vui vẻ, con trai bà ở bên cạnh cậu ta điều kiện tốt như thế, hơn nữa con trai bà cũng không thể rời xa cậu ta được, bà có cấm cản chỉ sợ cũng là lực bất tòng tâm. Mẹ Tiêu là người dễ mềm lòng, nhưng ba Tiêu mới là người khó đối phó nhất, nếu như để cho ba Tiêu biết chuyện này khẳng định sẽ tức giận đến mức muốn đánh gãy chân Tiêu Dật, bà không muốn Tiêu Dật lập tức nói chuyện này cho ba Tiêu, vẫn là để cho ba Tiêu gặp Trình Kiệt trước, coi như là bạn bè của Tiêu Dật xem thái độ của ông đối với cậu ta thế nào.

“Muốn mua cái gì cho Kỳ Mặc thì đi đi”

Mẹ Tiêu thật sự là không đành lòng để con trai đi theo một người đàn ông, nhưng mà con trai đã thích rồi, lại thích rất thích đến mức không thể tách ra được rồi, bà có đành lòng hay không đành lòng cũng có quan trọng

hay sao. Mẹ Tiêu còn sớm lên toàn bộ kế hoạch ở trong đầu, nếu như ba Tiêu không thể nào chấp nhận được chuyện này, thì bà sẽ giấu chuyện này đến lúc chết, nói Tiêu Dật cũng không được phép nói ra, trước đây sống thế nào cứ sống như vậy đi, cứ để hàng xóm xung quanh nghĩ rằng bà có một đứa con trai thật tài giỏi.

Tiêu Dật hiểu ý của mẹ Tiêu, cậu khẽ mỉm cười, dưới ánh nắng vàng nhạt nụ cười ấy càng thêm phần hạnh phúc hơn:

“Cám ơn mẹ”

Đây là câu nói mà rất ít những người con có thể tự mình đứng ở trước mặt mẹ mà nói, bọn họ có thể nói cám ơn người ngoài một cách tự nhiên nhưng lại luôn mất tự nhiên khi nói ra câu đấy với mẹ mình, có lẽ rằng mẹ mình đã hy sinh thật nhiều cho mình, nhiều đến mức một tiếng cám ơn kia đều sẽ khiến cho bản thân tự mình cảm thấy thật hổ thẹn, mẹ Tiêu cũng vậy chính là vì suy nghĩ cho Tiêu Dật mà gặt đầu đồng ý tất cả.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 181: Anh Đợi Em Cả Đời Nếu Được

Tiêu Dật nhanh chóng xoay người rời đi, vừa đi vừa lấy điện thoại từ trong túi áo ra gọi cho Trình Kiệt, đầu dây bên kia không biết bận cái gì mà một lúc mới chịu bắt máy:

“Tiểu Dật...”

Giọng nói gọi Tiểu Dật này thật sự rất ấm áp, cực kỳ ấm áp, ấm đến mức ngay cả trong tiết trời khắc nghiệt có tuyết rơi mỏng này cũng khiến cho Tiêu Dật ấm áp tận từ trong đáy lòng:

“Trình Kiệt, em muốn nói cho anh nghe một tin rất là vui”

Trình Kiệt dịu giọng trái ngược với người đang phấn khích giống như một đứa trẻ bên kia:

“Là chuyện gì thế?”

Tiêu Dật hai mắt mở lớn linh động, trong đôi mắt kia còn chứa cả tia nghịch ngợm:

“Đợi một chút em sẽ qua đó, anh nghe được nhất định sẽ rất vui”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, kể đó Trình Kiệt mới chậm rãi nói một câu thế này:

“Anh đang trên đường về Bắc Kinh”

Tiêu Dật nghe vậy thì nụ cười trên môi chợt cứng lại, giây tiếp theo cậu liền có điểm gấp gáp hỏi:

“Anh sao lại về Bắc Kinh? Có chuyện gì sao? Không thể ở lại hả?”

Trình Kiệt cũng không có chuyện gì quan trọng cả, hẳn không muốn ở lại đây chính là bởi vì không muốn để cho Tiêu Dật phải khó xử, không muốn cậu lại phải nửa đêm trèo từ trên ban công tầng hai xuống. Trình Kiệt khẽ mỉm cười đáp lại:

“Không có việc gì, em ăn tết vui vẻ nhé... Sớm một chút quay về Bắc Kinh với anh được không...”

Câu nói cuối cùng kia của Trình Kiệt thật sự thấm đượm chân tình, hẳn thành khẩn muốn cậu sớm một chút quay trở về, mỗi ngày không ở cùng với cậu đều giống như cả một năm với hẳn vậy, rất là lâu. Tiêu Dật còn đang vui sướng vì sẽ được cùng Trình Kiệt trải qua đêm giao thừa, hẳn cũng sẽ không cần phải đón tết một mình nữa:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết mẹ em nói rằng buổi tối anh đến nhà ăn cơm, anh có thể đừng trở về được hay không?”

Đầu dây bên kia ngay lập tức rơi vào im lặng, đối phương đang lái xe cũng phải phanh lại đỗ ở bên đường, hẳn đã đi cách nhà Tiêu Dật gần 20km rồi. Tiêu Dật rất muốn Trình Kiệt sẽ cùng mình trải qua đêm giao thừa, cậu im lặng chờ đợi nghe câu trả lời của hẳn, nhưng mà hẳn không lên tiếng càng khiến cho cậu thêm sốt ruột hơn:

“Trình Kiệt, anh có thể quay xe lại được không? Ở Bắc Kinh có chuyện gì gấp sao?... Em rất muốn cùng anh trải qua đêm giao thừa...”

Khi Trình Kiệt gấp lại Tiêu Dật là gần một giờ sau đó, Tiêu Dật mặc một chiếc áo phao lớn có cổ lông màu trắng, cậu đứng ở ngay đầu đường quốc lộ chờ đợi xe bus để chờ hẳn, có lẽ rằng Tiêu Dật đã đứng đây khá lâu rồi

cho nên cái mũi nhỏ nhắn cũng ửng đỏ sục sục, vừa nhìn thấy hấn liền bước tới giống như là rất chờ mong hấn vậy:

“Trình Kiệt, em nói cho anh biết mẹ em nói anh tối nay đến nhà để ăn cơm đấy”

Trình Kiệt đau lòng đội mũ áo khoác lên trên đầu cho Tiêu Dật, hấn đưa tay khẽ nhéo lấy cái mũi đỏ ửng kia:

“Ngốc, em đứng ở đây làm gì?”

Tiêu Dật rất là vui vẻ, cậu cuối cùng có thể cùng Trình Kiệt trải qua đêm giao thừa rồi:

“Đợi anh, anh tại sao lại đột nhiên muốn về chứ, còn không có nói cho em biết”

Trình Kiệt mở cửa xe rồi đẩy Tiêu Dật vào trong:

“Vào trong xe đi, ở bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Dật ngồi vào trong xe rồi vẫn cứ loì nhoì, cậu kéo lấy cánh tay của Trình Kiệt rồi tựa đầu vào vai hấn, cái miệng nhỏ nhắn kia cơ hồ vẫn chưa thể khép lại được:

“Anh vui không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười đưa tay búng nhẹ vào trán của Tiêu Dật:

“Em vui là được”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt nhú mày hỏi:

“Anh không vui hả?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Vui”

Tiêu Dật nghiêng đầu qua hôn vào môi của Trình Kiệt, nụ hôn phớt nhẹ giống như chuồn chuồn đập nước rồi rời ra luôn:

“Em cũng thế, nhưng mà chuyện của chúng ta... tạm thời chưa nói cho ba em biết có được không?”

Trình Kiệt gật đầu ừ một tiếng, Tiêu Dật thật sự cũng cảm thấy rất có lỗi với Trình Kiệt, cậu vẫn là sợ hãi chưa tìm ra được cách giải quyết ra sao, cho nên chuyện này vẫn là phải đợi thêm một thời gian nữa:

“Xin lỗi Trình Kiệt... để qua một thời gian nữa em nhất định sẽ tìm cách nói với ba chuyện hai đứa mình”

Trình Kiệt đưa một tay qua chạm vào má của Tiêu Dật, má của Tiêu Dật lạnh toát có lẽ là vì vừa mới rồi người nào đó đứng ở bên ngoài đợi hắn, nghĩ vậy Trình Kiệt lại đau lòng đưa cả hai tay của mình lên bao lấy gương mặt cậu:

“Không sao, không cần vội, anh đợi em cả đời đều được”

Tiêu Dật ngậy người khi nghe thấy câu nói đó của Trình Kiệt, hắn trước nay chưa từng nói với cậu lời này, cậu chợt nhận ra rằng hóa ra Trình Kiệt vẫn luôn đợi cậu như thế, suýt chút nữa là cậu quên mất hắn vẫn còn đang đợi cậu:

“Cám ơn Trình Kiệt, em sẽ nhanh chóng tìm một thời điểm thích hợp... anh không cần phải đợi lâu đến như vậy đâu”

Sau đó Trình Kiệt quả thật được trải qua một cái tết đúng nghĩa, có đi chơi, có mua sắm, còn có được mua cả quà tặng, tất nhiên điều quan trọng hơn tất cả chính là bên cạnh hắn có một người đặc biệt cùng hắn trải qua cái tết này. Tiêu Dật và Trình Kiệt không trở về nhà ba mẹ Tiêu ăn cơm

trưa, bọn họ cùng nhau lang thang ở từng ngõ ngách, hễ có chỗ nào đông vui bày bán nhiều hàng hóa liền sẽ ghé qua, Tiêu Dật nói muốn mua cho Trình Kiệt một món quà, hỏi hân thích cái gì, nhưng hân đều trả lời cậu mua cho hân cái gì hân cũng sẽ thích, Tiêu Dật cũng chẳng biết mua cái gì cho Trình Kiệt cả, hân cái gì cũng đều không có thiếu, cuối cùng liền để ý thấy có một xe đẩy nhỏ dựng ở ven đường bán sủi cỏ có rất nhiều người vây quanh để mua. Mỗi lần tết đến nhà nhà đều nhất định sẽ tự làm sủi cỏ, nhưng mà xe đẩy nhỏ kia lại có một chút đặc biệt, phía trên đó treo một tấm bìa cát tông cứng có ghi chọn sủi cỏ may mắn ba đồng một chiếc, chính vì thế mà lúc này mới có rất nhiều người xung quanh vây lại muốn mua, dù sao thì bà chủ quán này cũng đánh trúng tâm lý muốn được may mắn của mọi người, mỗi người đến đều chỉ mua một hai chiếc, nhiều nhất là ba chiếc mà thôi. Tiêu Dật kéo Trình Kiệt qua đó chen vào bên trong đám đông để mua sủi cỏ, cậu nghĩ Trình Kiệt hân là vẫn chưa ăn sủi cỏ trong tết này đâu thế cho nên mới muốn mua cho hân, vất vả lắm Tiêu Dật mới mua được hai chiếc sủi cỏ mang ra cho Trình Kiệt, cậu cầm lấy que xiên, xiên vào trong chiếc sủi cỏ đó rồi đưa đến trước miệng hân:

“Há miệng, tết nhất định phải ăn sủi cỏ cho may mắn”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười há miệng ăn lấy chiếc sủi cỏ kia, Tiêu Dật ở một bên chăm chú quan sát Trình Kiệt, sủi cỏ cũng không phải là do cậu làm, Trình Kiệt chẳng thể hiểu nổi người này rốt cuộc có chuyện gì, sau đó Tiêu Dật nói một câu thế này thì Trình Kiệt mới hiểu:

“Em trước giờ chưa bao giờ chọn trúng sủi cỏ có đồng bạc cả”

Trình Kiệt không để ý vấn đề này, hân mỉm cười nhìn vào chiếc sủi cỏ còn lại trên tay Tiêu Dật:

“Em ăn đi”

Thật sự là Tiêu Dật rất muốn chọn cho Trình Kiệt chiếc sủi cỏ có đồng bạc, cậu cầm lấy xiên que xiên chiếc còn lại đưa đến trước miệng của Trình Kiệt nữa:

“Anh ăn đi”

Trình Kiệt từ chối:

“Không cần, em ăn đi”

Tiêu Dật lắc đầu, Trình Kiệt tự động dứt tay vào trong áo dạ của mình rồi há miệng ăn lấy chiếc sủi cỏ còn lại kia. Tiêu Dật lại chăm chú nhìn Trình Kiệt ăn, đôi mắt kia mở lớn thật lớn như là muốn dán chặt lên người hắn vậy. Trình Kiệt nhai nhai hai cái liền kêu lên một tiếng, Tiêu Dật ngay lập tức kích động hỏi:

“Sao thế, có gì sao?”

Trình Kiệt bỏ tay trong túi áo của mình ra đưa lên miệng, kể đó hắn liền đưa ra một đồng tiền xu đến trước mặt của Tiêu Dật. Tiêu Dật vừa nhìn thấy đồng bạc nhỏ kia thì lóa cả mắt, hai tay còn đặt ở trên bàn tay lớn của hắn:

“Thật sự là chọn trúng luôn rồi sao, anh nhất định phải giữ lại nhé, cái này là may mắn đó, rất là may mắn...”

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật vui vẻ như thế cũng buồn cười, hắn gật đầu ừ một tiếng mang đồng tiền xu kia bỏ lại vào đúng vị trí ban đầu trong túi áo của hắn. Đối với mấy mảnh khoe bán hàng rong này, Trình Kiệt nắm chắc trong lòng bàn tay, người bán hàng khẳng định chỉ bỏ duy nhất một đồng xu vào trong chiếc sủi cỏ, người mua đông như thế sớm đã bị người ta chọn đi rồi, không đến lượt Tiêu Dật ngốc nghếch của hắn chọn trúng đâu.

Trình Kiệt chọn mua một số đồ tết cùng thực phẩm bổ dưỡng, tất cả đều gói lại thành một giỏ quà tết rất lớn, chút tiền này đối với Trình Kiệt không là gì cả nhưng người bán hàng mỗi lần nhặt ra những thực phẩm kia đều thông báo giá cho hẫng giống như là sợ hẫng không có đủ tiền để trả. Tiêu Dật ở một bên đợi Trình Kiệt mua đồ lại cứ cười mãi không thôi, người đàn ông của cậu giống như là có điểm không kiên nhẫn rồi, Tiêu Dật lúc này mới chịu bước lên nói với bà chủ đang có điểm lo sợ rằng đối phương không trả nổi tiền, đến khi tốn công tốn sức gói lại thành giỏ quà tết rồi lại phải gỡ ra, tết nhất rất là bận rộn bà đã gặp phải nhiều khách hàng như vậy rồi.

“Bà chủ, có phải là sợ không đủ hàng bán hay không?” Tiêu Dật cười cười nói

Bà chủ quán là một người phụ nữ trung niên mập mạp, còn có một mụn ruồi thịt ngay ở trước trán càng làm cho tướng thêm dữ dằn hơn:

“Tôi còn đang lo không bán hết hàng đây, mấy thứ đồ này lúc trước nhập vào giá quá đắt cho nên rất ít người mua, đều là cứ chọn vào bắt tôi gói lại kết quả không đủ tiền mua lại không chịu lấy, bắt tôi phải bỏ ra gọi lại mất mấy lần”

Tiêu Dật cười ha ha nói một câu thế này:

“Bà chủ yên tâm, anh ấy là mang đồ tết đến nhà ba mẹ vợ, đương nhiên phải chọn vài món đắt tiền một chút rồi”

Bà chủ quán cũng liếc nhìn qua Trình Kiệt một lần nữa rồi yên tâm chọn đồ gói quà. Lúc Trình Kiệt trả tiền cho bà chủ quán, bà ta còn hận không được mình vừa rồi nên giới thiệu thêm vài món nữa với người này có phải là kiếm thêm một khoản kha khá rồi hay không. Mang giỏ quà tết lớn để ở phía sau xe, Trình Kiệt lúc này liền nhéo má Tiêu Dật một cái:

“Vật nhỏ, miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru rồi”

Tiêu Dật bữu môi quay sang phía khác:

“Em nói sai sao?”

Trình Kiệt bật cười ha ha:

“Vợ của anh nói cái gì cũng đều đúng cả”

Khi Trình Kiệt và Tiêu Dật đến nhà ba mẹ Tiêu là 3 giờ chiều, ba Tiêu đã mang Tiêu Kỷ Mặc ra ngoài chơi, trong nhà chỉ có mẹ Tiêu cùng Tiêu Lãng. Tiêu Lãng ở trên phòng, mẹ Tiêu ở trong bếp bận rộn nấu ăn, Tiêu Dật bắt đầu có một chút căng thẳng gọi mẹ mình:

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu nghe thấy tiếng Tiêu Dật liền quay ra ngoài xem thử, Trình Kiệt nhìn thấy mẹ Tiêu thì gật đầu khẽ chào hỏi:

“Chào bác gái”

Mẹ Tiêu vốn là không định lên tiếng nói gì cả nhưng khi nhìn thấy gương mặt con trai đang có điểm chờ mong cũng đành lên tiếng:

“Cậu đến rồi hả, tôi đang bận một chút việc trong bếp”

Đối với thái độ này của mẹ Tiêu tuy rằng không được coi là niềm nở nhưng như vậy cũng là tốt hơn rồi, Tiêu Dật quay sang quan sát sắc mặt của Trình Kiệt, cậu hiện tại còn nghĩ mình có phải hay không không nên gọi Trình Kiệt lại, cậu thật sự không muốn hấn không thoải mái nếu như ở lại đây. Trình Kiệt chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, người hấn coi trọng cũng chỉ có một mình Tiêu Dật, những người khác không thích hấn hấn cũng sẽ không để tâm.

“Không sao” Trình Kiệt khẽ nói một tiếng trấn an Tiêu Dật.

Tiêu Dật đi vào trong bếp:

“Mẹ, khi con và ba đâu rồi?”

Mẹ Tiêu đang bận gói sủi cảo:

“Đã đi ra ngoài hội trường xã xem biểu diễn”

Chiều nay có một buổi biểu diễn ca nhạc ở hội trường xã để mừng xuân, Tiêu Kỷ Mặc tỉnh dậy không tìm thấy Tiêu Dật liền buồn bã u sầu thế cho nên ba Tiêu đang dẫn Tiêu Kỷ Mặc ra ngoài chơi. Tiêu Dật bước đến bên cạnh mẹ Tiêu nhỏ giọng nói:

“Mẹ à, cảm ơn mẹ”

Mẹ Tiêu nhú mày trầm mặc, không biết bà đang suy nghĩ cái gì cuối cùng thở nhẹ một hơi, bà thật sự cũng không muốn kéo dài khoảng cách với con trai thêm nữa, một tiếng cảm ơn này quả thật nghe rất xa lạ, dù sao cũng chính mình là người nói để cho Trình Kiệt tới nhà ăn cơm, bây giờ cũng không thể tỏ ra thái độ lạnh nhạt quá được:

“Cậu ta mang theo cái gì đến vậy?”

Tiêu Dật hơi bất ngờ một chút, mẹ Tiêu chủ động hỏi chuyện của Trình Kiệt khiến cho cậu rất vui vẻ:

“Là một vài thực phẩm bổ dưỡng mà thôi”

Mẹ Tiêu vừa gói sủi cảo vừa tự nhiên nói chuyện với Tiêu Dật:

“Là con trả tiền hay nó trả tiền”

Tiêu Dật liếc mắt ra bên ngoài cho Trình Kiệt một cái nhìn yên tâm:

“Là anh ấy trả”

Mẹ Tiêu lại hỏi:

“Vừa mới nhìn qua giỏ quà đó hẳn là cũng không nhỏ đâu, vẫn chưa hỏi con cậu ta làm nghề gì?”

Tiêu Dật mỉm cười vui vẻ:

“Anh ấy là tổng tài của công ty giải trí”

Mẹ Tiêu nghe vậy liền nhú mày dừng lại động tác, bà vốn là không thích người trong giới giải trí lắm, bởi vì giới giải trí rất phức tạp, còn có mối quan hệ không được lành mạnh đứng đắn:

“Trong giới giải trí sao?”

Tiêu Dật cũng biết suy nghĩ của mẹ Tiêu thế cho nên nhanh chóng nói thêm vào:

“Anh ấy không phải là diễn viên ca sĩ gì cả, mẹ yên tâm”

Mẹ Tiêu nhìn Tiêu Dật thở dài, bà vốn là chẳng thể yên tâm nổi được với con trai, đối tượng thích là nam đã đành thế nhưng còn ở trong giới giải trí phức tạp như vậy, liệu cậu ta có thật lòng đối xử tốt với con trai bà hay không.

Tiêu Dật đứng nói chuyện một lúc với mẹ Tiêu rồi lại đi ra ngoài với Trình Kiệt, cậu ngồi xuống bên cạnh hẳn nhỏ giọng kể lại những chuyện mình đã nói với mẹ Tiêu ở bên trong:

“Trình Kiệt, vừa mới rồi mẹ đã chủ động hỏi chuyện của anh, nhưng mà em nói anh làm trong giới giải trí mẹ liền im lặng, anh cũng biết đó mẹ em lúc trước cũng không muốn cho em theo đuổi diễn xuất”

Trình Kiệt gật đầu khẽ mỉm cười:

“Anh hiểu rồi”

Kể đó Trình Kiệt liền đứng dậy đi vào trong bếp, Tiêu Dật có điểm lo lắng nhưng không có can hấn lại, kết quả chỉ còn biết bất an ngồi ở chỗ này dõi theo bóng lưng của hấn mà thôi.

“Bác gái”

Mẹ Tiêu không có quay lại nhìn chỉ nhàn nhạt đáp:

“Cậu nếu như không phải trở về thì có thể ở lại đón giao thừa với chúng tôi”

Trình Kiệt đứng ở bên cạnh mẹ Tiêu, giọng nói không nhanh không chậm cũng không có một chút khẩn trương nào:

“Lời nói lần đó cháu nói với bác có chút nóng nảy, mong bác lượng thứ”

Mẹ Tiêu dừng lại động tác quay sang nhìn Trình Kiệt, phòng bếp và phòng khách nhà Tiêu Dật cách nhau khá xa, ở ngoài phòng khách chỉ có thể nhìn thấy được người bên trong chứ rất khó nghe được hai người trong đó đang nói cái gì:

“Tôi thật sự là không thích cậu đâu, nhưng Tiểu Dật nhà chúng tôi lại cố chấp, cho nên cũng chỉ coi như là tôi bị nó ép buộc mà thôi”

Nếu để cho Tiêu Dật biết mẹ Tiêu nói ra lời này với Trình Kiệt cậu nhất định sẽ rất buồn, cũng rất hối hận vì chuyện đã gọi Trình Kiệt quay lại, nhưng lời này ở trong tai của Trình Kiệt lại chẳng hề có một phần thương tổn nào, có lẽ rằng cả thế giới này cũng chỉ có một người duy nhất là Tiêu Dật có thể ảnh hưởng đến mọi thứ của hấn mà thôi:

“Cháu biết, nhưng bác yên tâm cháu nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Dật thật tốt”

Mẹ Tiêu khẽ thở dài:

“Tôi nghĩ rằng cậu không thể chăm sóc tốt cho nó được”

Trình Kiệt chậm rãi nói:

“Cháu có thể chăm sóc tốt cho em ấy, nếu cháu không có khả năng này thì cháu đã không dám giữ em ấy ở bên mình rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 182: Khi Con Của Chúng Ta

Tiêu Kỷ Mặc và ba Tiêu một lúc sau cũng trở về, Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy bóng dáng của Trình Kiệt từ phía ngoài cửa đã chạy thật nhanh tới chỗ hắt nắng giọng gọi:

“Ba Trình Kiệt”

Một tiếng ba Trình Kiệt này khiến cho cả Tiêu Dật và mẹ Tiêu đều chấn động đình chỉ lại mọi động tác, ba Tiêu đi ở phía sau cũng nhú mào khó hiểu. Trình Kiệt ngược lại vô cùng tự nhiên cúi người bế Tiêu Kỷ Mặc ở trên tay:

“Mới đi đâu về vậy?”

Tiêu Kỷ Mặc đối với Trình Kiệt tình cảm rất tốt, tuy rằng thường ngày không có đến mức thật thân mật như thế này nhưng mà mấy ngày nay cậu rời xa ba Trình Kiệt của mình cũng thấy thật nhớ, thế cho nên hiện tại mới phấn khích như vậy:

“Con với ông nội đi xem biểu diễn ca nhạc”

Ba Tiêu sớm đã được thông báo rằng sẽ có bạn của Tiêu Dật đến chơi, nhưng mà hiện tại nghe Tiêu Kỷ Mặc gọi như thế lại có chút bất ngờ:

“Kỷ Mặc, sao cháu lại gọi như thế?”

Trình Kiệt cúi đầu chào ba Tiêu:

“Chào bác trai, cháu là Trình Kiệt”

Ba Tiêu nhìn thấy người thanh niên trước mặt chừng chạc đang hoàng cũng nảy sinh hảo cảm:

“Chào cậu, đứa nhỏ này cũng thật là lại xưng hô tùy tiện”

Trình Kiệt đặt Tiêu Kỳ Mặc xuống dưới rồi cười cười:

“Không sao bác trai, cháu rất thích Kỳ Mặc”

Ba Tiêu nhú mày rồi bước lên phía trước một bước:

“Ngồi xuống đi, cậu là bạn tốt của Tiểu Dật nhà chúng tôi sao?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười im lặng không nói, ba Tiêu rót một ly trà cho Trình Kiệt, bộ dáng này chính là rất giống với một lão cán bộ nghiêm khắc đúng nghĩa:

“Cậu làm công việc gì nhỉ?”

Trình Kiệt biết ba Tiêu không thích những người làm trong giới giải trí cho nên cố tình nói tránh ra vấn đề này:

“Cháu học chuyên ngành kinh tế, hiện tại đang giữ chức vụ giám đốc điều hành ở công ty”

Ba Tiêu đối với mấy cái cấp độ này không có hiểu biết lắm, nghe thấy hai từ giám đốc thôi đã thấy giỏi giang rồi, lại chẳng biết Trình Kiệt chính là ông chủ lớn đứng đầu một công ty:

“Vậy hả, thật là giỏi, chẳng giống như Tiểu Dật nhà chúng tôi cứ thích kinh doanh gì gì đó, đến tuổi này rồi vẫn còn học đòi người ta mở quán cà phê”

Trình Kiệt liếc nhìn Tiêu Dật đang rửa bát ở trong bếp, hồ ly nhỏ nhà hắn hiện tại còn cho hắn một nụ cười thật ngọt ngào:

“Không có đâu bác trai, Tiểu Dật rất có trí tiến thủ”

Ba Tiêu và Trình Kiệt ngồi nói chuyện một lúc thì ba Tiêu liền cảm thấy có chút mệt đã đi vào trong giường nghỉ, mẹ Tiêu thì chạy ra ngoài chợ mua thêm một số thực phẩm. Tiêu Lăng lúc mới rồi đã đi chơi với bạn, trong nhà lúc này chỉ còn có ba người Trình Kiệt mà thôi. Tiêu Dật nhân lúc Tiêu Kỳ Mặc đang nghịch điện thoại của mình liền trộm đi ra ngoài hôn nhẹ vào má của Trình Kiệt một cái:

“Đợi ăn cơm xong, chúng ta lại đi ra ngoài chơi nữa nhé”

Trình Kiệt lúc này liền nghiêm mặt nhìn chăm chăm Tiêu Dật:

“Sao em lại hôn anh?”

Tiêu Dật hả một tiếng, kể đó người nào đó kia liền xấu xa hôn vào miệng nhỏ của cậu rồi cười cười. Tiêu Dật đánh nhẹ một cái vào lồng ngực Trình Kiệt khẽ quát:

“Người khác thấy thì sao...”

Trình Kiệt đưa tay điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Cũng biết người khác sẽ thấy còn hôn anh, là em tự làm loạn trước đó”

Tiêu Dật rất đẹp, có lẽ đó là lý do khiến cho Trình Kiệt không thể nào rời mắt được khỏi cậu. Tiêu Dật có gương mặt rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả một bàn tay của cậu cũng đều che hết đi được gương mặt đó, điều này cũng không biết là nên nói do mặt Tiêu Dật nhỏ hay là bàn tay của cậu lớn, đôi mắt của Tiêu Dật khi nhìn vào sẽ khiến cho đối phương giống như là nhện không được bị xoáy sâu vào đôi con ngươi đen tuyền kia, mọi thứ trên

gương mặt của Tiêu Dật đều nhỏ ngoại trừ đôi mắt ấy lúc nào cũng luôn mở lớn chớp động nghịch ngợm. Thật ra thì Tiêu Dật của hắc gần đây có một thói quen, thói quen này cũng không có gì ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của hai người, nhưng mà Trình Kiệt cảm thấy Tiêu Dật càng ngày càng mất đi sự nam tính rồi, bởi vì Tiêu Dật rất hay dùng son dưỡng, trên chiếc bàn gỗ ở trong phòng ngủ của bọn họ có rất nhiều son dưỡng, Tiêu Dật không có sử dụng son môi tạo màu giống như các cô gái ở bên ngoài mà chỉ sử dụng son dưỡng khiến cho đôi môi nhỏ nhắn kia càng ngày càng muốn căng mọng giống như một thứ quả chín, hơn nữa mỗi khi hôn môi Trình Kiệt cơ hồ còn ngửi thấy được mùi vị hoa quả ngọt ngào từ nơi đó. Có lần Trình Kiệt nói không muốn Tiêu Dật dùng son dưỡng, Tiêu Dật lúc đó liền im lặng ngồi một chỗ rất lâu rồi hỏi hắc có phải cảm thấy cậu không bình thường hay không, Trình Kiệt khi ấy trả lời rằng bởi vì hắc không muốn cho bất cứ ai có thể nhìn thấy những điểm tốt này của cậu, tránh cho người khác nảy sinh tâm tư đen tối, Tiêu Dật lại nói cậu bảo dưỡng tốt như vậy chính là để cho hắc nhìn. Có một điều Trình Kiệt không biết, việc Tiêu Dật sử dụng son dưỡng môi không phải tự nhiên mà có, chuyện này là do trong một lần nói chuyện trên điện thoại với Triệu Tử Thiêm, anh ta chính là bày cách cho cậu làm như thế nào mới có thể khiến Trình Kiệt không thể nào có thể rời xa cậu được.

Buổi tối hôm ấy, bữa ăn thịnh soạn vui vẻ trải qua, Trình Kiệt không nói quá nhiều lúc ăn cơm nhưng hắc lúc nào cũng sẽ mỉm cười phụ họa, đối với thái độ này của hắc không khiến cho người khác cảm thấy xa cách, cũng không khiến cho người ta cảm thấy quá thân cận. Năm nay Tiêu Dật vẫn không chọn trúng được sùi cảo có chứa đồng bạc, là Tiêu Lăng chọn đúng chiếc sùi cảo may mắn đó, kể đó Tiêu Lăng liền thông báo với cả nhà rằng mình được thăng lên làm giáo viên chủ nhiệm của một lớp chuyên, tiền lương đương nhiên sẽ là khá hơn một chút, Tiêu Dật vì chuyện này càng tin tưởng hơn việc người nào ăn trúng sùi cảo có đồng bạc sẽ may mắn, lại mơ hồ nghĩ tới chuyện Trình Kiệt hôm nay cũng ăn trúng đồng

bạc, có phải hay không chuyện năm nay của hai người bọn họ sẽ có tiến triển tốt.

Ăn cơm xong, Trình Kiệt và Tiêu Dật đưa Tiêu Kỳ Mặc đi chơi, bởi vì càng về tối tuyết rơi càng dày cho nên mặt đường rất trơn trượt. Tiêu Dật sợ Tiêu Kỳ Mặc sẽ bị ngã liền kiên quyết ra đến đầu ngõ đòi quay trở về nhà, Tiêu Kỳ Mặc vì chuyện này mà ảo não u sầu, Trình Kiệt bế cậu ở trên tay cũng không nói cái gì cả, dĩ nhiên thì mệnh lệnh của vợ hãnh trong nhà chính là thánh chỉ.

Ngần ngợ một hồi ngồi nói chuyện với người trong nhà, chớp mắt một cái liền sắp tới giao thừa, Tiêu Kỳ Mặc ngủ gà ngủ gật ở trên ghế cũng muốn đợi đến thời khắc đó để xem pháo hoa. Nhà của Tiêu Dật cũng mua hai dây pháo tét, Tiêu Dật đi ra ngoài treo hai dây pháo đó lên trước cửa, Trình Kiệt đứng ở phía sau khoanh tay trước ngực nhìn bóng dáng bận rộn kia kiễng chân vươn tay, Tiêu Dật loay hoay một hồi liền có thể treo xong hai dây pháo đó, cậu quay lại phía sau vừa đúng lúc bắt gặp được ánh mắt mang theo ý cười của Trình Kiệt. Tiêu Dật bước đến phía Trình Kiệt, một tay chống ở trên tường đối diện hẳn, gương mặt lưu manh hỏi:

“Có vui không?”

Trình Kiệt nhếch môi cười:

“Đêm nay anh cũng muốn khai pháo”

Tiêu Dật hôm nay có lẽ là rất vui cho nên đối với mấy lời không đứng đắn kia của Trình Kiệt cũng không đỏ mặt xấu hổ, hai người bọn họ hiện tại đang đứng ở phía ngoài, ngay sau bức tường cách với phòng khách, Tiêu Dật chủ động đưa gương mặt gần sát tới phía Trình Kiệt hé miệng hôn môi của hẳn. Trình Kiệt ngay lập tức ôm lấy eo của Tiêu Dật đáp lại nụ hôn kia, đầu lưỡi nhanh chóng luồn vào trong khoang miệng của Tiêu Dật trêu đùa quần quít, Tiêu Dật cảm thấy rất có sự phấn khích, cho dù biết không nên ở

chỗ này hôn Trình Kiệt nếu không sẽ bị người trong nhà nhìn thấy, nhưng mà cậu chính là rất khó cưỡng lại sự cảm dỗ của người đàn ông kia, hôn đến mức đầu óc cũng trống rỗng điên cuồng, hôn đến khi cả người mất đi sức lực phụ thuộc hoàn toàn vào hắn, hôn đến khi một tiếng vỡ choang của đồ sứ rơi xuống sàn mới làm cho Tiêu Dật ngừng lại hoảng hốt lùi ra. Pháo hoa trên trời rực sáng thành từng chùm, tiếng pháo tết của nhà hàng xóm cũng rất tai vang lên, bình rượu sứ nhỏ trên tay ba Tiêu cũng ở thời điểm đó đổ vỡ, tiếng vỡ kia cơ hồ thật sự rất giống với tiếng pháo hoa lúc này.

“Hai người làm cái gì thế?” Ba Tiêu chấn động một hồi mới giận dữ quát

Trình Kiệt khác với Tiêu Dật, trên đời này ngoại trừ Tiêu Dật thì không ai có thể khiến cho hắn lúng túng được, mắt thấy cậu còn đang mấp máy cánh môi không biết nên phải giải thích sao thì Trình Kiệt đã tiến lên một bước:

“Bác trai, chuyện này là do cháu...”

Khi Trình Kiệt vốn định mang toàn bộ lỗi lầm nhận về mình, vốn định nói là do hắn bức ép hôn Tiêu Dật, cho dù ba Tiêu có tức giận đuổi hắn đi thì hắn cũng nhất định sẽ đi, hắn chỉ muốn Tiêu Dật của hắn có thể cùng gia đình vui vẻ trải qua cái tết này. Nhưng mà lúc này ở dưới tay của hắn đã có một bàn tay nắm lấy, Tiêu Dật trong giọng nói có phần run rẩy nhưng lại tuyệt không có ý định sẽ tiếp tục che giấu nữa, dù sao cũng bị ba Tiêu bắt gặp rồi, xem như đây cũng là cơ hội để cậu có thể nói ra mọi chuyện:

“Ba à, con yêu anh ấy”

Ba Tiêu lùi lại một bước, vẻ già nua trên gương mặt càng hiện rõ khi ông tức giận:

“Súc sinh”

Nói rồi ba Tiêu liền quay trở vào trong nhà, Tiêu Dật lúc này rất sợ hãi, bàn tay kia vẫn nắm chặt lấy tay của Trình Kiệt giống như là sợ hấn sẽ bỏ rơi cậu ngay lúc này, khước mắt cậu nóng ẩm ẩm ướt, cậu ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt khước miệng run rẩy không thể phát ra bất cứ câu nói nào ngay tại lúc này. Trình Kiệt đau lòng vội vã đưa tay lên ngăn chặn không muốn cho giọt nước mắt nào của Tiêu Dật rơi xuống:

“Tiêu Dật đừng khóc, đừng khóc... anh sẽ nói chuyện với ba của em”

Trình Kiệt muốn đi vào trong, Tiêu Dật liền ngay lập tức kéo hấn lại rồi ôm chặt lấy eo của hấn, cậu hiện tại rất là sợ, từ nhỏ cậu đã rất sợ ba của mình, ba của cậu luôn rất nghiêm khắc, nếu bây giờ Trình Kiệt vào trong đó rồi cậu liền không có ai ở bên cạnh nữa, cậu chỉ muốn hấn ôm lấy cậu mà thôi.

Đúng lúc này trong nhà liền có tiếng nhốn nháo, là tiếng của ba và mẹ Tiêu, còn có tiếng của Tiêu Lăng, tiếng nói ấy rất nhanh liền truyền đến gần chỗ này hơn, Tiêu Dật buông Trình Kiệt ra đứng ở phía trước hấn. Ba Tiêu mang ra một cây gậy rất là lớn, cũng chẳng biết lấy được từ đâu, ông cầm chiếc gậy đó chỉ vào Tiêu Dật:

“Súc sinh, mày vừa nói cái gì?”

Mẹ Tiêu ở bên cạnh liên tục kéo lấy tay của ba Tiêu, Tiêu Lăng cũng cố gắng muốn khuyên ngăn ba của mình:

“Ba à, có chuyện gì thì từ từ nói, sức khỏe của ba không nên kích động như vậy”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay khàn giọng:

“Ba à, mong ba có thể chấp nhận”

Một cái tát thật mạnh rơi xuống gương mặt của Tiêu Dật khiến cho cậu cũng phải ngây ngốc một hồi, Trình Kiệt vội vã kéo lấy Tiêu Dật quay về phía mình nhú mày xem xét vết ửng đỏ trên mặt cậu. Ba Tiêu không biết lấy đâu ra sức lực liền vùng ra khỏi được tay của mẹ Tiêu mang cây gậy lớn kia đánh xuống chân của Tiêu Dật, một gậy này liền khiến cho Tiêu Dật bị đau phải giật mình kêu lên một tiếng, ngay sau đó là tiếng khóc của Tiêu Kỳ Mặc. Trình Kiệt ngưng trọng, trong ánh mắt liền bộc phát một ngọn lửa vô hình, hắn đưa tay nắm lấy cây gậy lớn đang chuẩn bị đánh xuống Tiêu Dật một lần nữa dùng sức đẩy thật mạnh về phía sau, cả ba người nhà họ Tiêu theo đó cũng phải lão đảo lùi lại vài bước:

“Tránh ra đi”

Tiếng quát này của Trình Kiệt cực kỳ lớn, Tiêu Kỳ Mặc cũng chạy tới chỗ Tiêu Dật muốn xem, nhưng mà Trình Kiệt lúc này lại đẩy Tiêu Kỳ Mặc ra khiến cho cậu liền ngã xuống đất. Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy thế liền chạy tới đỡ cháu trai, ba Tiêu cũng tức giận vung cây gậy đánh vào phía sau lưng của Trình Kiệt thật mạnh. Kể đó Trình Kiệt liền giống như là biến thành một con người khác vậy, ánh mắt của hắn vô cùng đáng sợ, may mắn ánh mắt này cũng chỉ có Tiêu Dật nhìn thấy được bởi vì hắn không nói một lời liền cúi người xuống bế lấy cậu rời đi, bỏ lại sau lưng là tiếng chửi bới cùng tiếng la khóc gọi ba của Tiêu Kỳ Mặc.

Tiêu Dật nhú mày hoảng hốt, cậu chính là rất lo lắng cho Tiêu Kỳ Mặc, mỗi tiếng gọi ba kia của Tiêu Kỳ Mặc liền giống như rất đau khổ vậy:

“Trình Kiệt, bỏ em xuống... Trình Kiệt”

Tuyết vẫn rơi, pháo vẫn nổ, hàng xóm nhanh chóng chạy ra ngoài xem náo nhiệt, chỉ thấy được đứa con trai lớn giỏi giang nhà họ Tiêu bị một người đàn ông cao lớn cứ thế bế đi bước băng băng lao về phía trước. Trình Kiệt không thể nghe được bất cứ thứ âm thanh gì nữa cả, hắn một lòng

muốn đưa Tiêu Dật của hắn trở về nhà, hắn không muốn cậu ở chỗ này bởi vì có người muốn làm đau cậu:

“Trình Kiệt, bỏ em xuống đi... Trình Kiệt khỉ con...”

Xe của Trình Kiệt đỗ ở ngay bên ngoài đầu ngõ, hắn đặt cậu vào trong ghế lái phụ phía trước rồi nhanh chóng vặn chìa khóa khởi động xe rồi đi. Tiêu Dật ở bên cạnh hắn gấp gáp khàn giọng khóc lóc:

“Trình Kiệt anh dừng lại có được không, Trình Kiệt còn có khỉ con nữa”

Tiêu Dật vô vọng lớn giọng gọi tên Trình Kiệt:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt lúc này mới dừng xe lại quay sang nhìn Tiêu Dật, hắn đưa tay lên lau nước mắt trên gương mặt của cậu, cuống quýt dùng môi mình hôn lên từng giọt nước mắt đó:

“Tiêu Dật đừng sợ, anh sẽ đưa em trở về Bắc Kinh, sẽ không ai lại làm đau em nữa”

Tiêu Dật đẩy Trình Kiệt ra, ở bên má phải vẫn còn in rõ năm đầu ngón tay mà ba Tiêu để lại, cậu nức nở nói:

“Trình Kiệt, còn có khỉ con của chúng ta nữa”

Trình Kiệt giật mình sức nhớ ra vẫn còn Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Dật của hắn rất yêu thương Tiêu Kỷ Mặc, hắn như thế nào vừa mới rồi lại mất hết ý thức đẩy ngã cậu. Trình Kiệt vội vã lái xe quay lại đầu ngõ, hắn mở cửa xe nhanh chóng bước xuống hướng ngôi nhà của Tiêu Dật đang có rất nhiều hàng xóm vây quanh, Tiêu Kỷ Mặc ở trong nhà nhìn thấy bóng dáng của Trình Kiệt quay trở lại liền nhanh chóng nhảy xuống khỏi ghế chạy ra ngoài, lúc chạy xuống sân còn bị ngã, trên gương mặt nhỏ nhắn còn dính cả

tuyệt. Trình Kiệt một đường bước tới bế lấy Tiêu Kỳ Mặc ở trên tay rồi lại quay đi.

“Ba ở chỗ nào? Ba ở chỗ nào a?” Tiêu Kỳ Mặc vừa khóc vừa hỏi Trình Kiệt.

Trình Kiệt gương mặt rất đáng sợ khiến cho những người hàng xóm xung quanh cũng không dám lại gần hắn, ba mẹ Tiêu khi ấy lại không có phát hiện ra Tiêu Kỳ Mặc đã bị Trình Kiệt bế đi rồi.

“Xin lỗi Kỳ Mặc, ba đưa con đi gặp em ấy”

Tiêu Kỳ Mặc nhỏ bé gục đầu ở trên vai của Trình Kiệt khóc đến nước mắt, cõi lòng Trình Kiệt rối bời, hắn hiện tại cũng không biết nên phải làm sao nữa rồi, nhưng mà hắn lại không cho phép bản thân mình được nao núng bởi vì hắn không muốn Tiêu Dật và Tiêu Kỳ Mặc bị mất đi phương hướng, hắn muốn mình chính là người có thể để cho bọn họ tin tưởng vào những lúc như thế này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 183: Anh Cũng Cần Có Em

Trình Kiệt trực tiếp mở cửa xe phía sau để cho Tiêu Kỳ Mặc ngồi vào trong đó, hẳn không muốn để cho Tiêu Kỳ Mặc ngồi lên đùi của Tiêu Dật bởi vì cậu vừa mới rồi bị đánh rất đau ở chân. Tiêu Kỳ Mặc khóc đến đáng thương đứng dậy vòng cánh tay ngăn kia đến phía trước chỗ Tiêu Dật:

“Ba ơi ba... ông nội vì sao lại đánh ba? Ba có đau hay không?”

Tiêu Dật cũng đỏ mắt nhưng vẫn cố gắng mỉm cười quay lại phía sau lau nước mắt cho Tiêu Kỳ Mặc:

“Ba không sao, con ngồi xuống ghế đi”

Tiêu Kỳ Mặc vừa mới rồi nhìn thấy Trình Kiệt cứ như vậy đưa Tiêu Dật rời đi còn bỏ cậu lại, cậu hiện tại không muốn cách xa Tiêu Dật nữa, cậu sợ mình vừa ngồi xuống thì hai người sẽ liền rời đi. Tiêu Kỳ Mặc vẫn đứng ở phía sau ôm lấy cổ của Tiêu Dật, Tiêu Dật thấy như vậy đành phải xuống xe vòng về phía sau ngồi với cậu.

Đi được một đoạn điện thoại của Tiêu Dật liên vang lên, cậu mang điện thoại từ trong túi áo ra xem phát hiện là số của Tiêu Lăng.

“Dật ca, ba ngất xỉu rồi”

Tiêu Dật nghe vậy thì giật mình vội vã hỏi đến bệnh viện nào rồi cúp máy, cậu lại bắt đầu hoảng loạn nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, ba em ở trong bệnh viện anh mau lái xe đến đó đi”

Trình Kiệt im lặng khởi động xe đi đến bệnh viện mà Tiêu Dật nói, cả một quá trình đó hẳn không nói bất cứ một lời nào cả, hẳn rất sợ bởi vì ba của mình mà Tiêu Dật sẽ lại rời xa hẳn, hẳn trong đầu còn có ý định ngay bây giờ lái xe quay trở về Bắc Kinh nhưng mà nghe thấy tiếng khóc bất an ở phía sau kia liền không kìm lòng được mà lái xe đến bệnh viện. Lúc vào trong bệnh viện Trình Kiệt đều theo sát Tiêu Dật, Tiêu Kỳ Mặc cũng nắm lấy tay cậu, Tiêu Dật bị đau chân bước đi cũng có phần chậm chạp, đi một hồi mới đến được phòng cấp cứu, vừa thấy mẹ Tiêu và Tiêu Lãng đứng ngoài liền gọi:

“Mẹ, ba có ổn không?”

Mẹ Tiêu vốn định lớn tiếng la mắng Tiêu Dật nhưng nhìn thấy Tiêu Kỳ Mặc còn đang nức nở khóc bên cạnh liền kìm lại quay đi không nói gì cả, Tiêu Lãng nhìn ba người phía trước mặt khẽ thở dài:

“Ba vừa mới được đưa vào phòng cấp cứu, còn chưa biết tình hình bên trong thế nào”

Tiêu Dật lùi lại một bước ngồi xuống hàng ghế chờ bên ngoài, Trình Kiệt thấy vậy lại đi đến bên cạnh cậu nắm chặt lấy cổ tay kia của cậu. Trình Kiệt rất sợ nếu như ba Tiêu xảy ra vấn đề gì thì Tiêu Dật sẽ rời xa hẳn. Có một ý tá đi ngang qua phòng cấp cứu nhìn thấy vết thương đang chảy máu ở phía sau đầu của Trình Kiệt, một mảng áo dạ xanh tối phía sau cũng bị ướt một chút liền nhú mày bước về phía hẳn:

“Anh này, phía sau của anh đang chảy máu, anh có muốn băng bó vết thương hay không?”

Vừa mới rời Trình Kiệt bị ba Tiêu dùng cây gậy lớn đánh vào phía sau đến mức chảy máu, nhưng mà hẳn ngay cả đau đớn cũng không quản luôn im lặng đứng ở bên cạnh nắm chặt lấy cổ tay của Tiêu Dật giống như sợ

cậu sẽ chạy mất. Tiêu Dật lúc này mới để ý thấy gương mặt có điểm trắng bệch của Trình Kiệt mới hốt hoảng đứng dậy nhìn về phía sau hẳn, quả nhiên ở phần phía trên gáy kia có một mảng tóc ướt đẫm vì máu đang chảy, Tiêu Dật muốn rút tay ra liền bị Trình Kiệt dùng sức nắm càng chặt lấy:

“Trình Kiệt, anh sao vậy, anh đi băng bó vết thương đi, y tá phiên cô đưa anh ấy đi băng bó vết thương”

Y tá gật đầu:

“Phiên anh đi theo tôi”

Nhưng mà Trình Kiệt vẫn đứng nguyên ở một chỗ không có ý định rời đi, Tiêu Dật nhú mày lo lắng nhìn hẳn:

“Trình Kiệt anh sao thế, anh mau đi băng bó vết thương lại đi”

Tiêu Dật nhìn xuống phía cổ tay của mình phát hiện ra Trình Kiệt này giờ vẫn nắm chặt không chịu buông ra. Tiêu Dật nhú mày khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt?”

Đúng lúc này trong phòng cấp cứu có một vị bác sĩ trung niên bước ra, sắc mặt của ông không được tốt cho lắm:

“Bệnh nhân tình trạng không ổn, cần tiến hành làm phẫu thuật gấp”

Tiêu Dật nghe thấy câu kia thì giật mình lùi lại phía sau một bước, tiếp sau đó mẹ Tiêu cũng ngồi phịch xuống băng ghế, lúc này có lẽ chỉ có duy nhất Tiêu Lăng còn giữ được sáng suốt:

“Bác sĩ, mong bác sĩ cứu ba tôi”

Bác sĩ căng thẳng, động tác nhanh gọn dứt khoát xoay người rời đi, trước khi rời đi còn không quên để lại một câu:

“Người nhà bệnh nhân theo tôi đi làm thủ tục”

Trình Kiệt im lặng quay sang bên cạnh nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt của hắn lúc này cũng chứa đựng sự hoảng loạn, không phải hắn lo sợ việc ba Tiêu còn đang nằm ở phía trong phòng bệnh mà việc hắn lo sợ lại chính là Tiêu Dật sẽ vì việc này mà rời bỏ hắn nữa, hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng luôn nghĩ rằng là vì hắn cho nên mới trở thành cơ sự này. Nữ y tá lúc này mới ở bên cạnh lên tiếng một lần nữa:

“Vậy anh có muốn đi băng bó vết thương hay không?”

Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn Trình Kiệt, tay còn lại muốn gỡ lấy bàn tay đang dùng lực nắm chặt cổ tay cậu:

“Trình Kiệt anh theo cô ấy đi băng bó vết thương trước đi”

Trình Kiệt nửa lời không nói, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người của Tiêu Dật, hắn sợ một khi hắn buông tay rồi thì người này lại chạy mất nữa, đến lúc đó hắn biết tính làm sao đây. Tiêu Dật lúc này rất hỗn loạn, trong lòng rối như tơ vò, tránh không được có chút xúc động dùng sức thu tay lại rồi quát lớn:

“Trình Kiệt, anh đi băng bó trước đi!”

Một lời này của Tiêu Dật khiến cho cả một dãy hành lang cũng phải vang vọng lại giọng của cậu, may mắn hiện tại là tết trong bệnh viện chẳng có mấy bệnh nhân nếu không khẳng định cả cái dãy hành lang này đã bị cậu làm cho giật mình rồi.

Trình Kiệt lúc này mới chịu lên tiếng, hắn khàn giọng:

“Tiêu Dật, đi cùng anh đi”

Tiêu Dật lúc này giống như là bị bức ép đến phát điên vậy, không phải là cậu tức giận Trình Kiệt mà là cậu không thể kiềm chế được cảm xúc của mình lúc này, ba của cậu đang ở trong phòng cấp cứu, Trình Kiệt lại đang chảy máu nữa, ai cũng đều rất quan trọng đối với cậu nhưng mà hai người này hình như đang muốn bắt ép cậu phải chọn lựa một trong hai vậy, cậu biết muốn có cả hai là rất tham lam nhưng mà ai cậu cũng không muốn bị bỏ lại. Tiêu Dật xét thấy tình trạng của ba Tiêu nặng hơn, hiện tại chỗ này cũng chỉ có một mình mẹ Tiêu đang thất thần ngồi ở một chỗ, còn có cả Tiêu Kỳ Mặc nữa, cậu không thể nào bỏ bọn họ ở đây để cùng đi với Trình Kiệt bằng bó được. Tiêu Dật nhắm mắt cố gắng kiềm chế cảm xúc, cậu nhẹ giọng kiên nhẫn nói:

“Trình Kiệt, anh đi bằng bó trước đi”

Trình Kiệt vẫn không muốn đi, hắn chỉ muốn ở trong thời khắc này nhìn thấy được Tiêu Dật, nếu lúc hắn đi bằng bó trở ra phát hiện cậu biến mất một lần nữa thì phải tính sao:

“Tiêu Dật...”

Lời của Trình Kiệt còn chưa kịp nói ra thì Tiêu Dật đã một lần nữa mất hết lý trí quát lớn:

“Trình Kiệt, anh làm ơn đi đi có được hay không?”

Một lời này của Tiêu Dật chỉ có ý muốn hắn nhanh một chút đi bằng bó vết thương lại nhưng mà ở trong tai của Trình Kiệt lại nghe ra được ý vị khác, hắn hơi giật mình lùi lại một bước, kể đó chỉ nghe thấy Tiêu Dật hướng nữ y tá kia nói:

“Xin lỗi, phiền cô đưa anh ấy đi bằng bó cẩn thận”

Nữ y tá kia này giờ cũng bị bộ dạng của Tiêu Dật dọa cho đến kinh hách ngây người, vốn nên là phải nghiêm khắc nhắc nhở cậu không được to tiếng nhưng chẳng hiểu sao lại bị cậu dọa cho đến nửa lời không thể nói. Cuối cùng nữ y tá nọ cũng lôi kéo được Trình Kiệt đi băng bó, khi Trình Kiệt băng bó trở ra liền phát hiện không thấy Tiêu Dật đâu cả, hắn nhanh chóng rút điện thoại ra gọi cho cậu nhưng mà điện thoại của Tiêu Dật căn bản vừa mới rời lại để trên xe của hắn, Trình Kiệt cũng chẳng muốn nán lại nơi này quan tâm cái gì, hắn chạy ra ngoài tìm Tiêu Dật, mặc dù hắn cơ bản không biết Tiêu Dật hiện tại ở chỗ nào.

Giao thừa sớm đã qua, thời điểm cũng đã muộn, tuy rằng mấy ngôi nhà bên ngoài vẫn còn treo đèn điện nhấp nháy sáng trưng nhưng không thể nào còn nhìn thấy được sự náo nhiệt nữa. Bầu trời tối đen, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Trình Kiệt âm thầm phát hiện ra một điều rằng Tiêu Dật rất có khả năng sẽ lại rời đi nữa, nhưng mà hắn ngàn vạn lần không muốn cậu rời đi, cậu muốn cái gì hắn cũng đều có thể cho cậu, nếu như bây giờ cậu nói hắn ở trước mặt ba Tiêu diễn một đoạn hai người chia tay, cứ như vậy giấu giếm ba Tiêu cả đời này hắn cũng chấp nhận hết, hắn không quan tâm đến người khác có đồng ý hay là không đồng ý, hắn cũng chỉ muốn có Tiêu Dật ở bên cạnh mà thôi. Tâm tình của Trình Kiệt kích động, hắn chưa khi nào có thể tự mình không chế sự kích động này của bản thân, một đường chạy khắp cả dãy hành lang bệnh viện đều tìm không thấy bóng dáng Tiêu Dật, hắn thể nhưng còn mất hết lý trí đến độ lái xe quay trở lại nhà của ba mẹ Tiêu, đến nhà cậu, rồi lại một lần nữa vòng trở lại bệnh viện này.

Khi Trình Kiệt trở lại thì cuộc phẫu thuật của ba Tiêu sớm đã kết thúc tốt đẹp, vừa mới rời số lượng máu không đủ cung cấp cho nên Tiêu Dật phải đi làm xét nghiệm đúng quy trình rồi hiến máu, một hồi loanh quanh bận rộn tâm tình cũng giống như đông cứng lại vì căng thẳng, đến cuối cùng liền bỏ quên mất Trình Kiệt. Thẳng đến hiện tại khi ở trong phòng bệnh của ba Tiêu, nói chuyện với ba Tiêu cậu mới nhớ đến hắn, cũng không biết hắn đang ở đâu.

“Súc sinh này, mày còn tới đây làm cái gì hả?” Ba Tiêu vừa mới hết thuốc mê tỉnh dậy liền nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dật thì suy yếu quất

Tiêu Dật ngoài lời nói xin lỗi ba của mình cũng không dám nói thêm lời nào cả. Ba Tiêu tức giận đến mức cả người rung chuyển, hai mắt trợn lớn khó thở một phen, mẹ Tiêu ở bên cạnh thấy vậy lại bị dọa khóc một hồi:

“Ông đừng kích động, mới vừa làm phẫu thuật xong đó”

Ba Tiêu đưa tay đập vào trên giường quát:

“Súc sinh này, tôi không có đứa con như nó”

Tiêu Dật không muốn ba Tiêu tức giận sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe cho nên liền cố gắng muốn đi tới nói:

“Ba à, ba đừng kích động, con xin lỗi, con đã biết lỗi rồi”

Mẹ Tiêu ở bên cạnh cũng giữ lấy người ba Tiêu ngăn không cho ba Tiêu giãy giụa:

“Ông đừng kích động, có chuyện gì để sau rồi hãy nói, Tiểu Dật chỉ là nhất thời hồ đồ mà thôi”

Ba Tiêu trừng mắt:

“Súc sinh, mày còn không mau cắt đứt quan hệ với thằng đó tao liền không có đứa con như mày”

Theo sau đó là một trận ho dữ dội của ba Tiêu, Tiêu Dật hoảng sợ đỏ cả mặt không có suy nghĩ cái gì nhiều cả cũng liên tục gật đầu đáp ứng đại, chỉ sợ ba Tiêu bệnh lại tái phát nữa thì nguy:

“Ba à con biết rồi, ba nghỉ ngơi cho thật tốt đi”

Trên cánh cửa phòng bệnh có một tấm kính nhỏ có thể nhìn vào bên trong, hơn nữa tường cách âm ở đây cũng cực kỳ kém, Trình Kiệt vừa mới rồi không muốn vào trong sợ ảnh hưởng tới ba Tiêu cho nên liền kiên nhẫn đứng ở ngoài đợi, đợi tới một hồi liền có thể nghe được tất cả, hẳn nghe được Tiêu Dật đáp ứng lời nói kia của ba Tiêu, tâm tình một hồi nảy nên xúc động, hẳn nếu như lại không còn cậu nữa hẳn cũng không thể nào chịu đựng được, cậu là tất cả của hắn rồi.

Tiêu Dật vừa mở cửa bước ra ngoài liền nhìn thấy dáng người cao lớn quen thuộc đứng dựa vào tường, người nọ nghe thấy tiếng bước chân của cậu liền quay người lại nhìn tới cậu, trong ánh mắt kia thể hiện một tia bi thương hoảng loạn mà trước nay cậu chưa thấy bao giờ. Trình Kiệt nhanh chóng ôm Tiêu Dật vào trong lòng, hẳn cũng muốn có cậu ở bên cạnh hắn nữa, tại sao hết lần này đến lần khác hắn cứ luôn bị người khác cướp mất cậu đi:

“Tiêu Dật, anh cũng muốn có em nữa, anh cũng muốn có em”

Một lời nói này của Trình Kiệt ngay lập tức chạm tới nơi sâu thẳm nhất trong cõi lòng của Tiêu Dật, có lẽ hắn vừa mới rồi đứng ở ngoài đã ngay thấy được một số chuyện vốn dĩ không nên nghe. Tiêu Dật đương nhiên sẽ không rời khỏi Trình Kiệt, nhưng tình trạng hiện tại của ba Tiêu không được tốt, cậu nghĩ vẫn là nên để phải ở lại đây thêm một thời gian nữa mới có thể cùng Trình Kiệt quay trở về Bắc Kinh, đợi đến lúc ba Tiêu có thể xuất viện rồi, sức khỏe hồi phục thì cậu sẽ lên đó sau:

“Trình Kiệt, ngày mai anh trở về trước đi”

Lời nói này chẳng khác gì sấm đánh bên tai Trình Kiệt cả, hẳn muốn Tiêu Dật cũng sẽ trở về cùng hắn, hẳn cũng cần có cậu ở bên cạnh:

“Tiêu Dật, anh cũng cần có em, anh cũng cần có em...”

Chuyện này đáng lý ra Trình Kiệt phải hiểu cho Tiêu Dật, nhưng đầu óc của hắn vốn dĩ thông minh mỗi khi đối diện với cậu liền sẽ tự động biến thành ngu ngốc cố chấp. Trình Kiệt ôm Tiêu Dật ở trong lòng rất là chặt, cậu cảm nhận được trong giọng nói của hắn còn phát run, vừa mới rồi cậu còn lớn tiếng với hắn, có lẽ khiến cho hắn vốn dĩ không bình thường liền suy nghĩ thêm loạn:

“Trình Kiệt, ba của em vẫn còn đang trong tình trạng phải theo dõi. Trình Kiệt, anh đừng như vậy được không, Trình Kiệt em hiện tại cũng không biết phải làm sao...”

Tiêu Dật vốn đã quen Trình Kiệt giống như một cây cổ thụ lớn, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đều có hắn giữ được bình tĩnh đứng ra giải quyết mọi chuyện thay cho cậu, nhưng bây giờ Trình Kiệt lại lâm vào hoang mang mất rồi khiến cho Tiêu Dật cậu đây càng thêm bế tắc hơn. Tiêu Dật lúc này đây cũng chỉ muốn được Trình Kiệt ôm vào trong lòng mà thôi, muốn hắn nói cho cậu nghe câu nói quen thuộc đại loại như: Tiêu Dật không sao cả, anh sẽ giải quyết chuyện này.

Trình Kiệt cường đại nhưng chẳng phải là thần thánh, hắn cũng sẽ có chuyện không thể giải quyết được, hắn cũng sẽ có những phút giây rơi vào lúng túng hoang mang. Trình Kiệt hiện tại giống như một đứa nhỏ cố chấp cứ giữ khư khư lấy Tiêu Dật liền miệng nói:

“Anh cũng cần có em, anh cũng cần có em...”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút, bắt gặp được ánh mắt yếu đuối khác thường kia của hắn cậu liền giật mình. Có lẽ Trình Kiệt nhận ra được sự giật mình kia của Tiêu Dật cho nên hắn lại ngay lập tức ôm lấy cậu vào trong lòng, không cho cậu nhìn thấy ánh mắt đó của hắn;

“Tiêu Dật anh xin lỗi, lỗi là ở anh... anh xin lỗi”

Tiêu Dật biết cơ sự thành ra như thấy này không phải là do lỗi của Trình Kiệt, cậu cũng chẳng muốn đổ lỗi cho bất cứ ai cả, cũng chẳng có thời gian mà nghĩ xem ai là người có lỗi nhiều nhất ở trong đây. Tiêu Dật vòng tay ôm lấy eo của Trình Kiệt, ngó tay khi di chuyển đưa lên trên lưng hắn, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy vết máu đã khô trên cổ áo dạ kia, nhin không được một hồi tự trách móc bản thân, Trình Kiệt cũng cần có được sự quan tâm, hân trên người cũng đang mang thương tích vì cậu:

“Đầu có đau không?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Không đau”

Tiêu Dật lặng lẽ rơi nước mắt, may mắn lúc này Trình Kiệt đang ôm cậu cho nên không thể nhìn thấy gương mặt này của cậu:

“Anh vì em chịu khổ nhiều như vậy...”

Trình Kiệt lại đáp:

“Không khổ”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 184: Nhập Viện

Trình Kiệt lúc trước chỉ có một thói quen xấu là uống cà phê rất nhiều, uống nhiều đến mức Tiêu Dật phải mang toàn bộ cà phê ở trong nhà giấu đi, nhưng mà sau khi Trình Kiệt trở về từ Thiên Tân tính đến nay đã là một tuần rồi, hẳn không những không giảm đi thói quen xấu mà còn tăng lên nhiều hơn, lúc trước Trình Kiệt không hay hút thuốc, ngay cả rượu cũng chỉ khi đi xã giao mới uống nhiều hơn vài ly, nhưng mà hiện tại mỗi ngày hẳn đều mang thuốc và rượu ra giống như là dùng thay cơm vậy. Tiêu Dật ở dưới quê không biết Trình Kiệt lâm vào tình trạng này, mỗi ngày đều đặn gọi điện thoại cho hắn ít nhất một cuộc cũng không hề phát giác ra điều gì không đúng cả.

“Trình Kiệt, anh đã ăn cơm chưa?” Tiêu Dật ở bên ngoài ban công nhỏ giọng nói chuyện điện thoại với Trình Kiệt.

Trình Kiệt ngồi trong phòng khách, điều thuốc vẫn còn cháy để ở trên gạt tàn, trong chiếc gạt tàn đó cơ hồ còn có rất nhiều xác thuốc ngấm ngấm:

“Anh ăn rồi”

Tiêu Dật khẽ thở nhẹ một hơi cũng chẳng biết nên nói cái gì nữa cả, ba Tiêu đã xuất viện rồi, sức khỏe cũng đã khá hơn, nhưng mà ba Tiêu lại không cho phép cậu lên Bắc Kinh nữa. Tiêu Dật nhiều lần lấy lý do công việc của cửa tiệm còn đang dang dở, nếu như không lên thì sẽ không có ai đứng ra xử lý, ba Tiêu khi ấy còn nghiêm mặt dùng tay đập mạnh xuống bàn nói cậu đi thì đừng có trở về. Tiêu Dật mỗi lần như thế lại im lặng trở

lại phòng ngủ, cậu không muốn chọc ba Tiêu tức giận, dù sao sức khỏe của ông vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

“Trình Kiệt, anh đừng làm việc quá nhiều nhé, đừng để bị bệnh”

Trình Kiệt mấy ngày nay giống như một bức tranh không có màu sắc, nhịp sống vô cùng chán nản nhạt nhẽo, chỉ mỗi lần ngồi nói chuyện với Tiêu Dật như thế này hẳn mới có thể phấn chấn lên một chút:

“Tiêu Dật, sức khỏe của ba em đã tốt hơn chưa?”

Trình Kiệt ngày nào cũng sẽ hỏi câu đó, kiên trì hỏi đã được hai tuần rồi, nhưng mà Tiêu Dật lại không dám nói rằng ba cậu đã hồi phục rất tốt, chỉ có thể nói rằng tiến triển hồi phục của ba rất chậm. Trình Kiệt mỗi lần nhận được đáp án liền tự động châm lửa tìm thuốc lá hút hoặc là rót cho mình một ly rượu đầy, hẳn nghĩ rằng Tiêu Dật đang cố ý không muốn trở về, bởi vì thời gian cũng đã được gần nửa tháng rồi ba Tiêu hẳn đã hồi phục tám chín phần.

“Trình Kiệt...”

Tiêu Dật muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, Trình Kiệt ở phía bên kia cũng im lặng chờ đợi, hai người bọn họ đều không muốn mở lời nhắc đến chuyện quay trở về, Tiêu Dật không muốn nhắc là bởi vì cậu vẫn chưa có cách nào có thể giải quyết được chuyện ba Tiêu, Trình Kiệt không muốn nhắc là bởi vì hẳn không muốn thúc giục cậu, nếu như hẳn thúc giục cậu sẽ làm cho cậu tức giận, cậu mà tức giận rồi liền sẽ không muốn quay trở lại với hẳn nữa.

Tiêu Dật nghe thấy tiếng mở cửa, cậu quay người phát hiện ra Tiêu Lăng đang bước vào thế cho nên liền muốn dừng lại cuộc trò chuyện với Trình Kiệt ở đây:

“Trình Kiệt, như vậy em cúp máy trước, anh cũng đi ngủ sớm đi”

Trình Kiệt trầm mặc cầm lấy điều thuốc lá vẫn còn đang cháy dở đặt ở trên gạt tàn đưa lên miệng bắt đầu chầm chậm thưởng thức tư vị nhàn nhạt kia. Trình Kiệt lần ấy trở về từ Thiên Tân liền rất tiêu tụy, lúc đến công ty tuy rằng vẫn như thường ngày không cười nói quá nhiều luôn giữ một bộ dáng lãnh đạm, nhưng hiện tại khi hân tới công ty liền làm cho đám nhân viên cấp dưới cũng nghi hoặc không dám đến gần.

Mãi cho đến hôm sinh nhật của Trình Kiệt, Tiêu Dật lại gọi điện cho hân nhưng lần này đầu dây bên kia đều truyền tới tiếng tút tút đơn điệu, gọi bao nhiêu cuộc cũng không chịu bắt máy. Tiêu Dật bắt đầu sốt ruột, trong lòng nóng ran như lửa đốt, cậu có dự cảm không lành.

“A Kiệt, lại cãi nhau với Tiểu Dật sao?” Tống Ngộ Phàm lớn tiếng nói, bởi vì hiện tại hai người đang ở trong quán bar cho nên nhạc đập rất lớn.

Trình Kiệt nhú mày nhấp một ngụm rượu, Tống Ngộ Phàm biết tửu lượng của Trình Kiệt cực kỳ tốt, mắt nhìn thấy năm sáu ly rượu trông không xếp bên cạnh hân cũng không có ý định ngăn cản, số ít này vốn không nhằm nhò gì với Trình Kiệt cả.

Tống Ngộ Phàm hôm nay trốn Vincent ra ngoài chơi, từ sau khi kết hôn liền cảm thấy bị đối phương quản rất chặt khó khăn lắm mới được lúc ở một mình như thế này:

“A Kiệt... này...”

Tống Ngộ Phàm còn chưa kịp nói hết câu đã thấy Trình Kiệt nằm gục xuống bàn, cậu đưa tay lay người hân mấy cái cũng không thể có động tĩnh gì cả, kết quả liền lắc đầu khinh thường nghĩ trong lòng mới như thế liền đã say. Nhưng mà khi Trình Kiệt ra xe, Tống Ngộ Phàm liền phát hiện ra có điều gì đó không đúng cho lắm, cậu có gọi thế nào thì Trình Kiệt cũng không cử động, kết quả liền một đường nhanh chóng đưa hân đến bệnh

viện. Nhận được thông báo của bác sĩ nói Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày, Tống Ngộ Phàm lúc đó nhú mày ở bên giường bệnh hỏi Trình Kiệt:

“Có cần gọi Tiêu Dật đến hay không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Không cần đâu”

Trình Kiệt đương nhiên rất nhớ Tiêu Dật nhưng mà hắn lại không muốn vì chuyện này bức ép cậu quay trở về. Tống Ngộ Phàm khi ấy im lặng, cho dù không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Trình Kiệt.

Ngày đầu tiên Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huyền lại đột nhiên đến thăm, lúc hắn đưa mắt nhìn thấy Lâm Chí Huyền liền có một chút bất ngờ, không phải là hắn bất ngờ vì sự xuất hiện của cậu ta mà là vì hắn bất ngờ bởi người này có ba phần rất giống Tiêu Dật, hắn rất nhớ Tiêu Dật của hắn. Lâm Chí Huyền kéo ghế ngồi xuống, sau một thời gian trốn tránh sự truy đuổi của giới báo chí, Lâm Chí Huyền cũng nhẫn nhịn đợi được vụ này chìm xuống, dĩ nhiên thì từ sau sự kiện đó sự nghiệp của cậu ta vĩnh viễn không thể chuyển mình được nữa. Lâm Chí Huyền lần này đến đây cũng chỉ muốn hỏi lý do tại vì sao Trình Kiệt lại nhẫn tâm như vậy, Trình Kiệt khi ấy chỉ đáp một câu rằng bởi vì cậu ta có thể là mối nguy hại cho Tiêu Dật.

Ngày thứ hai Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huyền lại đến thăm hắn, Lâm Chí Huyền giúp hắn mua tới một bát cháo thanh đạm không quá nhiều thịt, cẩn thận mang bát cháo đó đặt ở bên cạnh giường, mặc kệ hắn có ăn hay không cũng đều đặt ở đó. Lâm Chí Huyền lại hỏi Tiêu Dật đến tột cùng có cái gì tốt, Trình Kiệt khi ấy chỉ đáp cái gì cũng đều tốt cả.

Ngày thứ ba Trình Kiệt nằm viện, Lâm Chí Huyền vẫn đến thăm hắn, lần này Lâm Chí Huyền mang tới một giỏ trái cây, ngồi ở bên cạnh giúp hắn

gọt một trái táo, cẩn thận tỉ mỉ mang trái táo đó bổ làm sáu xếp ra đĩa đặt ở bên cạnh Trình Kiệt, mặc kệ Trình Kiệt có ăn hay không cũng vẫn đặt ở đó. Lâm Chí Huyền hỏi nếu như Tiêu Dật chết rồi hắn có yêu cậu ta hay không, Trình Kiệt khi ấy nhú mày giận giữ, bàn tay vẫn còn cầm ống tiêm truyền nước đưa tới bóp cổ cậu ta, hắn nói chi bằng hắn giết cậu ya trước. Lâm Chí Huyền một hồi vùng vẫy, cầm lấy con dao gọt hoa quả rạch vào mu bàn tay của hắn một đường dài, máu tươi khi ấy lại chảy ra mới có thể làm cho hắn thất thủ khiến cho Lâm Chí Huyền thoát được.

Ngày thứ tư Trình Kiệt nằm viện, Tiêu Dật của hắn cuối cùng cũng xuất hiện, hơn nữa trên gương mặt nhỏ nhắn kia còn đầm lệ đáng thương, cậu thật gầy, dáng vẻ cũng phong trần giống như là mới chạy ở bên ngoài về tới chỗ này vậy. Tiêu Dật lặng người đứng ở trước cửa phòng bệnh nhìn Trình Kiệt tự động rơi nước mắt, hai chân giống như bị chôn chặt xuống đất không thể cử động, Trình Kiệt gương mặt nhợt nhạt, râu cũng mọc ra rồi, nhưng ánh mắt kia lại thủy chung không thay đổi vẫn nhìn cậu đầy yêu thương như vậy. Nếu như không phải Tiểu Khiết nhắn tin cho Tiêu Dật nói cho cậu biết Trình Kiệt đang ở trong bệnh viện thì cậu cũng không có liều mạng mà cãi nhau với ba Tiêu một trận, còn bị ba Tiêu dọa từ mặt cũng kiên quyết phải lên đây cho bằng được.

Tiêu Dật run rẩy bước tới, bước chân không gấp gáp mà cẩn thận dè chừng, cậu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Trình Kiệt, lúc này thật muốn ôm hắn nhưng sợ hắn không còn có sức ôm lấy cậu nữa, cậu rút cuộc tại sao hết lần này đến lần khác biến Trình Kiệt trở nên như vậy.

Trình Kiệt đưa tay lau nước mắt cho Tiêu Dật, hắn đau lòng khẽ thở nhẹ một hơi:

“Em sao lại biết anh ở đây thế? Sức khỏe của ba em thế nào rồi?”

Tiêu Dật ghen ngào, Trình Kiệt rút cuộc vẫn muốn mang một bộ dáng cây đại thụ lớn không bị gió làm rung chuyển thể hiện trước mặt cậu. Tiêu

Dật nắm lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình kia của Trình Kiệt, cậu hỏi hần:

“Anh có nhớ em không?”

Trình Kiệt gật đầu:

“Rất nhớ”

Tiêu Dật nhìn miếng băng cá nhân ở trên mu bàn tay của Trình Kiệt, lại nhìn thấy ông kim tiêm truyền nước vẫn đang ghim trên tay hần kia, đến cuối cùng vẫn không dám nhào vào lòng hần mà chỉ có thể kiềm chế ngồi bên cạnh:

“Anh sao lại ở trong đây?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười, kiên nhẫn lau đi nước mắt trên mặt Tiêu Dật, hần thế nhưng còn nở một nụ cười trêu chọc cậu:

“Bởi vì anh nhớ em quá”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày, việc này cũng là do Tiểu Khiết nói cho cậu biết, hiện tại lúc gặp mặt này cậu còn phát hiện ra hình như sức khỏe của Trình Kiệt rất không ổn, người cũng gầy đi một chút, nhìn hần mặc áo bệnh nhân càng khiến cho cậu trái tim một hồi run rẩy đau đớn. Tiêu Dật đưa ngón tay vuốt nhẹ chỗ có dán băng cá nhân trên tay của Trình Kiệt:

“Chỗ này là bị làm sao?”

Trình Kiệt trực tiếp bóc miếng băng cá nhân đó ra vứt ở một bên, vết thương kia cũng không sâu đến mức dọa người:

“Chỉ là ngoài da thôi, không có gì nghiêm trọng”

Một câu không có gì nghiêm trọng này của Trình Kiệt lại làm cho Tiêu Dật phải nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu khô khốc cố gắng khắc chế không khóc. Tiêu Dật lại đưa tay chạm vào bụng của Trình Kiệt:

“Bụng còn đau không?”

Trình Kiệt lắc đầu:

“Lúc trước quả thật có đau một chút, nhưng em đến rồi liền không cảm thấy gì”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn xuống né tránh ánh mắt của Trình Kiệt:

“Thế tại sao không gọi cho em, tại sao lại một mình nhịn đau?”

Trình Kiệt vẫn mỉm cười, giống như việc hăn nằm viện bốn ngày nay rồi vẫn chẳng là vấn đề gì đáng lo ngại:

“Không sao, cũng chỉ là đau một chút”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, Tiêu Dật im lặng một hồi liền chậm rãi đứng dậy, gương mặt cũng thật chậm rãi tiếng càng ngày càng sát với gương mặt của Trình Kiệt hơn. Đôi môi ấm áp quen thuộc áp lên đôi môi nhợt nhạt của hăn, cảm nhận được sự mềm mại kia liền khiến cho Trình Kiệt tìm kiếm ra được sự thân thiết đã thất lạc hăn gần một tháng nay rồi, Trình Kiệt đáp lại nụ hôn của Tiêu Dật, đầu lưỡi tách mở vươn vào bên trong khoang miệng của cậu, nơi đó vẫn là một thế giới nhỏ khiến cho hăn phải mê muội ngẩn ngơ. Tiêu Dật có lẽ không muốn làm cho Trình Kiệt tổn sức nên liền nhanh chóng rời khỏi Trình Kiệt, cậu đứng bên cạnh hăn nhìn xuống gương mặt tiêu tụy điển hình của một người bệnh, lại đau lòng đưa ngón tay chạm lên chỗ đã mọc râu lún phún kia nhẹ giọng nói:

“Trình Kiệt, đã mấy ngày chưa có cạo râu rồi?”

Đây chính là lần đầu tiên Tiêu Dật bắt gặp được bộ dạng không chín chu của Trình Kiệt, mới chỉ có gần một tháng không gặp mặt thôi hắn đã biến thành bộ dạng như vậy rồi, thế nhưng còn đến mức phải nhập viện. Tiêu Dật đôi mắt đỏ hoe, trong đôi mắt kia giống như một hồ chứa nước đầy vậy, chỉ cần một cử động rất nhẹ thôi thì nước trong hồ sẽ bị tràn ra. Trình Kiệt biết Tiêu Dật của hắn đang đau lòng, nhưng mà hắn lại chính là không muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng của cậu, hơn nữa cậu còn muốn chuẩn bị khóc lại nữa, Trình Kiệt mỉm cười nửa đùa nửa thật sờ lên chỗ râu mọc lún phún của mình:

“Em không ở đây thì anh chín chu cho ai xem, sao nào có phải là mất hình tượng lắm hay không?”

Tiêu Dật tiến lên một bước, đứng ở bên cạnh Trình Kiệt vươn tay ôm hắn vào trong lòng, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật bao bọc hắn, cơ hồ từ đó đến giờ đều là hắn đứng ra che chở cho cậu, cũng đã là quen cảm giác ỷ lại vào hắn rồi, bây giờ đột nhiên phải đóng vai người cứng rắn liền cảm thấy không thể nào quen thuộc được, lại nghĩ đến chuyện Trình Kiệt dù có một mối bao nhiêu cũng cố luôn ở trước mặt cậu vững chãi như một cây cổ thụ lớn, Tiêu Dật lúc này mới hiểu hóa ra Trình Kiệt cũng phải có lúc sẽ một mối:

“Trình Kiệt... một lát nữa em giúp anh cạo râu”

Trình Kiệt thỏa mãn cảm nhận cái ôm ấp quen thuộc, hắn lúc này vẫn là nhịn không được phải hỏi ra vấn đề mình muốn hỏi suốt nửa tháng nay, hắn muốn hỏi cậu rằng:

“Tiêu Dật, em lên đây mấy ngày, có cần phải trở về nữa không?”

Tiêu Dật cúi đầu hôn vào mái tóc của Trình Kiệt, nước mắt vì hành động cúi đầu này của cậu mà dễ dàng rơi xuống hai giọt lăn dài trên bờ má:

“Em cũng đưa theo khi con lên nữa, bởi vì sợ anh còn mệt mỏi cho nên liền gửi nó ở nhà cho người giúp việc trông giúp rồi”

Trình Kiệt vẫn chưa nhận được câu trả lời chính xác lại muốn kiên trì hỏi thêm:

“Gần một tháng rồi Kỳ Mặc không có đến lớp... phía bên đó cũng cần phải liên hệ lại nói qua phải không?”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng, giống như là sợ Trình Kiệt vẫn chưa thể nào ngừng đau buồn còn cố tình nói thêm:

“Sau này em ở với anh, sức khỏe của ba em đã tốt rồi”

Trình Kiệt ngay lập tức ôm Tiêu Dật vào trong lòng, bởi vì ống tiêm vẫn ghim trên tay của Trình Kiệt cho nên lúc hăn không để ý vườn tay ống tiêm kia liền rơi ra khỏi tay hăn, còn có để lại theo sau vài giọt máu. Tiêu Dật thấy thế liền hốt hoảng cúi người cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt, ngón trỏ đặt lên chỗ mà kim tiêm ghim vào vừa mới rồi như muốn cầm máu, tuy rằng chỗ vết thương này chẳng là cái gì cả nhưng mà cậu vẫn không thể nào thôi kích động được:

“Trình Kiệt, anh đừng động”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật hốt hoảng như vậy cũng đành chỉ mọi động tác, ngồi ở trên giường dùng ánh mắt yêu thương nồng đượm nhìn cậu:

“Anh không sao cả”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật đón Tiêu Kỳ Mặc vào trong bệnh viện xem Trình Kiệt, Tiêu Kỳ Mặc ở bên cạnh Trình Kiệt lú lú liên hồi, Tiêu Dật sợ Tiêu Kỳ Mặc làm cho Trình Kiệt mệt thế cho nên liền chỉ cho nó ngồi chơi một lúc rồi nhờ người đưa nó trở về. Tiêu Dật gọi người giúp việc lúc trước trong nhà nhờ trông nom Tiêu Kỳ Mặc, còn cậu thì ở trong bệnh viện với

Trình Kiệt. Ngày đó lúc Tiêu Kỳ Mặc về, Tiêu Dật liền nói muốn cạo râu cho Trình Kiệt, cậu mang kem cạo râu phun trắng xung quanh miệng của hắn, rồi lại cúi người cẩn thận dùng dao cạo cạo đi lớp bọt trắng kia. Tiêu Dật vừa làm vừa nghiêm khắc trách cứ Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói là do anh uống rượu hút thuốc quá nhiều, còn có cộng thêm việc suy nhược nữa, anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế hả?”

Trình Kiệt lợi dụng lúc Tiêu Dật cạo râu cho mình không thể nói liền hoàn hảo im lặng. Tiêu Dật hơi dừng lại động tác nhìn thẳng về hắn:

“Trình Kiệt, chuyện ở bệnh viện lần đó xin lỗi anh”

Tiêu Dật xin lỗi vì chuyện ở bệnh viện đã lớn tiếng với Trình Kiệt, từ sau khi hắn trở về cậu vẫn luôn áy náy chuyện này không dám mở lời:

“Trình Kiệt, em rất muốn anh nhanh chóng khỏe lại, anh còn phải bảo vệ em nữa...” Sau đó Tiêu Dật nói đến đây liền dừng lại, cậu hạ giọng sửa lời: “Anh lại sẽ bảo vệ cho em giống như lúc trước nữa... có được không?”

Tiêu Dật đã giúp Trình Kiệt cạo râu xong, cậu cần lấy khăn bông bên cạnh lau đi những bọt trắng dư thừa trên miệng hắn, kể đó chỉ một cái nháy mắt thôi liền trả lại cho cậu một Trình Kiệt sáng lạn như thường ngày, tuy rằng gương mặt của hắn vẫn còn hơi tái nhợt. Trình Kiệt mỉm cười kéo lấy tay của Tiêu Dật:

“Anh đương nhiên sẽ lại bảo vệ cho em, cũng chỉ là đột nhiên bị ốm phải nằm viện vài ngày mà thôi, không có cái gì lớn cả”.

Ngày thứ năm Trình Kiệt liền xuất viện, quả nhiên Tiêu Dật vừa tới liền chính là liều thuốc tốt nhất cho hắn. Lúc Trình Kiệt bước ra khỏi bệnh viện còn đưa mắt nhìn tới chiếc xe đỗ ở đối diện bệnh viện một đoạn, ánh mắt âm trầm một lúc rồi rời đi bước vào trong xe của mình. Tiêu Dật không

phát hiện ra được có cái gì đó không đúng cả, ở bên cạnh nắm lấy tay của Trình Kiệt cùng hấn vào trong xe.

Tiêu Dật tự ý thay đổi toàn bộ bố trí trong nhà của Trình Kiệt, mang bộ ghế sô pha màu nâu đổi thành một bộ màu kem tươi sáng, rèm cửa lúc trước cũng là màu xám lúc này liền tự động chuyển đổi thành màu trắng, trên cái kệ tủ kính mới kia còn đặt một vài những đồ trang trí nhỏ xinh tinh tế, đặc biệt hơn cả giường của hấn cũng thay hết thành một bộ chăn ga màu xanh. Tiêu Dật nói rằng trước tết rồi đi chưa kịp tân trang lại nhà cửa, bây giờ trở về rồi liền muốn đổi mới lại hết, nhưng mà trong lòng Trình Kiệt hiểu Tiêu Dật là muốn hấn dừng lại nghĩ đến chuyện lúc trước, có lẽ lúc Tiêu Dật về đây đã thấy được nhà cửa bừa bộn đầy xác thuốc cùng chai rượu vứt ngổn ngang.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 185: Tâm Tư Sâu Kín

Khi Trình Kiệt xuất viện ngày hôm sau liền đến công ty giải quyết công việc, lúc trở về nhà cũng sẽ mang theo công việc về nhà xử lý, Tiêu Dật thấy vậy chỉ im lặng ngoan ngoãn ngồi im ở một chỗ nhìn hẩn. Không biết dạo gần đây công ty của Trình Kiệt xảy ra chuyện gì mà mọi người trong công ty rất bận rộn, khi cậu đến đưa cơm cho hẩn còn thấy một đám nhân viên chạy toán loạn dưới sảnh giống như là rất gấp gáp.

Tiêu Dật mang ba món thanh đạm đặt lên trên bàn ở trong văn phòng của Trình Kiệt, sắp xếp cẩn thận rồi liền nhẹ giọng gọi hẩn:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi”

Trình Kiệt khi ấy sẽ dừng lại động tác không làm việc nữa mà bước tới phía Tiêu Dật ngồi xuống ăn cơm. Tiêu Dật sợ Trình Kiệt mới xuất viện ra liền làm nhiều việc như vậy sẽ không thể nào bình phục tốt được, nhưng mà mỗi lần nói hẩn làm việc ít thôi hẩn chỉ mỉm cười nói đã biết sau đó lại đầu vào đầy cả.

“Trình Kiệt, công ty của anh dạo gần đây rất nhiều công việc sao?”

Trình Kiệt ừ một tiếng:

“Vốn dĩ không có nhiều nhưng thời gian anh nằm viện không có ai giải quyết nên bây giờ liền bận rộn một chút, sao thể có phải cảm thấy anh dạo gần đây lạnh nhạt em không?”

Tiêu Dật lắc đầu, Trình Kiệt đặt bát cơm xuống bàn rồi vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng dịu dàng nói:

“Tiêu Dật, đợi anh giải quyết xong công việc thì chúng ta sẽ đi Nhật Bản chơi nhé”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt cầm lấy bàn tay của Tiêu Dật tùy ý nghịch ngợm đầu ngón tay thon dài của cậu:

“Tiêu Dật, đã hứa với em sẽ đưa em đi Nhật Bản chơi nhưng hết lần này đến lần khác lại thất hứa, xin lỗi em...”

Tiêu Dật lại lắc đầu:

“Không sao cả”

Một thời gian sau đó, vào một buổi tối Tiêu Dật ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, thời điểm này là thời điểm trên ti vi chiếu tin tức trong và ngoài nước, Tiêu Dật ngồi ở bên cạnh Trình Kiệt xem liền phát hiện ra tin tức mình đang xem liên quan đến Hợp Cảnh, có rất nhiều nhà báo vây xung quanh tòa nhà lớn ở Hợp Cảnh, người đưa tin nói Hợp Cảnh trốn thuế, hiện tại vẫn chưa thể gặp mặt được tổng giám đốc lớn của công ty. Khi Tiêu Dật nghe đến đây liền quay sang nhìn Trình Kiệt, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt nóng bỏng của hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt này quả thật vô cùng nóng bỏng, giống như là hắn muốn...

Tiêu Dật ngay lập tức ngây ngốc ngồi ở bên cạnh nhìn Trình Kiệt, chuyện cậu vốn định hỏi hắn hiện tại cũng đều rơi vào quên lãng. Trình Kiệt đột nhiên đưa tay luồn vào trong áo của Tiêu Dật, bàn tay nóng bỏng chạm vào da thịt mềm mịn ở dưới vùng bụng cậu kia. Tiêu Dật không biết Trình Kiệt đột nhiên bị làm sao, hắn thường ngày tuy rằng sẽ tự động nổi lên thú tính với cậu, nhưng mà đối diện với ngọn lửa nóng bỏng hiện tại chính là chưa từng có, giống như là hắn đã uống một loại thuốc kích thích cực kỳ mạnh vậy.

“Trình... Kiệt...”

Trình Kiệt đề Tiêu Dật ở trên ghế sofa, hần hé miệng gặm cắn cần cổ cậu:

“Ừ...”

Tiêu Dật cảm thấy ở đây không tiện cho lắm, phòng của Tiêu Kỳ Mặc ở dưới lầu, nếu như cậu hiện tại mà đột nhiên đi ra sẽ không hay:

“Ở đây không tiện cho lắm...”

Trình Kiệt cả người nóng bỏng đề sát Tiêu Dật, bàn tay giống như mang theo đốm lửa nhỏ muốn thiêu đốt da thịt cậu:

“Tiêu Dật, anh phát hiện ra em... càng ngày càng hấp dẫn...”

Kể từ khi xuất viện đến giờ Trình Kiệt và cậu chưa từng thân thiết qua, lại là hôm nay có một chút đặc biệt, Trình Kiệt sau khi ăn cơm xong không có lập tức lên phòng làm việc mà còn kéo cậu ra phòng khách ngồi xem tivi, kênh tin tức này cũng là do hần tự mình lựa chọn mở lên. Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt để ở trên bàn liên vang lên, tiếng chuông điện thoại mặc định đơn điệu cắt ngang không khí nóng bỏng hiện tại, Trình Kiệt vẫn đề ở trên người Tiêu Dật chưa có ý định ngồi dậy, ngay cả điện thoại cũng dường như chưa muốn tiếp nhận ngay. Tiêu Dật ho nhẹ một tiếng liếc nhìn điện thoại vẫn đang đổ chuông trên bàn:

“Trình Kiệt, có nghe điện thoại không?”

Kết quả Trình Kiệt liền ngồi dậy buông tha cho Tiêu Dật, hần đưa tay với lấy điện thoại rồi đi ra khỏi phòng khách, tùy tiện bước vào chỗ phòng có hồ bơi kia đóng cửa lại để nghe máy. Tiêu Dật cảm thấy kỳ quái, còn có một chút thất vọng nữa, không biết thời gian gần đây Trình Kiệt muốn làm cái gì lại cứ giấu giấu giếm giếm cậu, Tiêu Dật đưa mắt nhìn về phía hồ

bơi, ở trong đó có một tấm tường kính cho nên cậu có thể nhờ ánh sáng bên ngoài hắt vào để nhìn bóng lưng cao lớn đang nói chuyện điện thoại kia của Trình Kiệt. Sau khi xác nhận Trình Kiệt đã mang điện thoại tắt đi rồi, Tiêu Dật lúc này mới mở cửa phòng hồ bơi bước vào:

“Trình Kiệt, anh nói chuyện với ai vậy?”

Trình Kiệt xoay người lại khẽ mỉm cười, một nụ cười giống như là rất thỏa mãn còn có một chút đáng sợ chết chóc, hắn bước tới ôm lấy eo của Tiêu Dật:

“Anh nói chuyện với cấp dưới, chỉ là chuyện công việc thôi”

Tiêu Dật lại nhận được nụ hôn nóng bỏng của Trình Kiệt ở trên cần cổ của mình:

“Chúng ta hẳn là nên tiếp tục nhỉ?”

Tiêu Dật hơi đẩy Trình Kiệt ra một chút, ánh mắt nghiêm nghị nhìn hắn:

“Trình Kiệt, có phải anh đang giấu em chuyện gì hay không?”

Trình Kiệt lại tiến tới ôm lấy Tiêu Dật, bàn tay luồn vào trong áo của cậu kéo nó lên muốn cởi ra:

“Không có”

Tối hôm ấy hai người ở ngay tại hồ bơi phát sinh chuyện đó, Trình Kiệt cuồng nhiệt, Tiêu Dật lo lắng nhưng lại bị dục vọng cuốn theo, khi Tiêu Dật rơi vào trạng thái mê man mất hết ý thức có nghe thấy giọng nói trầm khàn của Trình Kiệt ở bên tai mình nói rằng:

“Tiêu Dật, anh phải nhanh một chút, nhanh một chút giải quyết hết tất cả những chuyện rối rắm này sau đó sẽ cùng em đi Nhật Bản”

...

Buổi sáng hôm sau Tiêu Dật nhận được thư mời từ tòa án thành phố, phía bên trong nói ba ngày sau mời cậu đến tòa án để giải quyết vụ kiện liên quan đến Tiêu Kỳ Mặc. Tiêu Dật lúc đấy nhìn thấy tờ giấy kia liền hốt hoảng ngồi phịch xuống ghế, cậu nhanh chóng tìm điện thoại muốn gọi điện cho Trình Kiệt nhưng điện thoại của hắn lại tắt máy, khi cậu đến công ty tìm hắn thì Tiểu Khiết nói rằng hắn đang ở trong phòng họp khoảng ba mươi phút sau sẽ họp xong. Tiêu Dật khóc đỏ cả mắt, một bộ dáng hoảng loạn đứng ngồi không yên thấp thỏm lo âu, quả nhiên ba mươi phút sau Trình Kiệt một thân tâm trạng thản nhiên bước vào trong phòng, hắn vừa nhìn thấy bộ dạng kia của cậu liền ngay lập tức nhíu mày, mang công văn bỏ xuống dưới bàn rồi đi đến cạnh cậu:

“Em sao thế?”

Tiêu Dật đưa cho Trình Kiệt tờ giấy mời của tòa án kìa:

“Trình Kiệt, sao thế này, tại sao tòa án đột nhiên lại mời em tới, trong thư còn ghi rõ là chuyện liên quan đến quyền giám hộ của khi con. Em có gọi cho Tiểu Thúy rất nhiều lần rồi nhưng mà cô ấy không có nghe máy. Trình Kiệt, làm sao vậy, tại sao đột nhiên lại như thế, em không muốn phải rời xa khi con”

Trình Kiệt đưa tay vỗ vỗ lưng của Tiêu Dật:

“Không sao, họ mời em tới thì em cứ tới đi”

Tiêu Dật lo sợ:

“Không được Trình Kiệt, khi con không phải là con ruột của em, tòa án nhất định sẽ không để cho em nuôi nó”

Trình Kiệt hí mắt vẫn một bộ dáng bình tĩnh:

“Tiêu Dật, vậy em có biết nó là con của ai không?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không biết, Tiểu Thúy chỉ nói rằng do cô ấy trong một lần ngu ngốc liền có mà thôi, không có nhắc đến chuyện ba khi con”

Sau khi từ Thiên Tân trở về Trình Kiệt điều tra ra được giữa Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào có mối quan hệ với nhau, bọn họ chính là anh em tuy rằng khác cha khác mẹ nhưng Thẩm Tiểu Thúy vẫn được mang họ Thẩm, còn được ghi trong gia phả của Thẩm gia. Thẩm Đào biết được chuyện Tiêu Kỳ Mặc là con trai của Thẩm Tiểu Thúy liền bắt đầu có ý muốn dành lại, lấy danh phận cậu ruột mà đón nó về, Trình Kiệt biết mục đích của Thẩm Đào không có tốt đẹp gì, hơn nữa Thẩm Tiểu Thúy cũng đã giao toàn quyền ủy thác cho Thẩm Đào nếu như ra tòa thì Thẩm Đào khẳng định sẽ nhận được quyền giám hộ hợp pháp với Tiêu Kỳ Mặc, mà Tiêu Dật của hắn dĩ nhiên là không có khả năng thắng vụ kiện này.

Bà nội của Trình Kiệt đánh chủ ý lên người Tiêu Dật, việc này Trình Kiệt sớm đã nhận ra, vụ việc kia cũng là do bà nội Trình ở phía sau ngấm ngấm thúc đẩy tiến trình, vốn là Thẩm Tiểu Thúy không đồng ý ủy thác cho Thẩm Đào việc giám hộ hợp pháp với Tiêu Kỳ Mặc, nhưng không biết bằng một cách nào đó, bà nội Trình liền đứng ra thương lượng với cô ấy, kết quả Thẩm Đào thân nhiên tiếp nhận ý tốt này từ người thân của kẻ thù.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, Thẩm Đào vốn mang tâm thế há hê đợi vỡ kịch hay tiếp diễn thì công ty của hắn liền phát hiện ra có kẻ bị mua chuộc, cuối cùng bí mật hắn trốn thuế liền bị phanh phui, công ty lâm vào bước đường phá sản, hiện tại bây giờ Thẩm Đào cho dù có danh chính ngôn thuận lấy thân phận cậu của Tiêu Kỳ Mặc đứng ra nhận nuôi đi chăng nữa thì tòa án cũng sẽ không đồng ý, bởi vì hắn ta chính là đứng trước nguy cơ phải vào tù.

Trình Kiệt đã làm thì làm cho triệt để, động tay động chân vào số tài sản ít ỏi kia của Tiêu Dật, còn ở sau lưng cậu làm một vài động tác với tiệm cà phê kia, kết quả liền biến Tiêu Dật thành một kẻ nợ nần chồng chất, không có việc làm lại phải trả nợ cho tiệm cà phê kia nữa, tuy rằng cậu nuôi Tiêu Kỳ Mặc từ nhỏ thì tòa án cũng sẽ không tiếp tục cấp cho cậu việc giám hộ Tiêu Kỳ Mặc bởi vì điều kiện kinh tế không đủ. Kết quả người đủ khả năng đứng ra nuôi dưỡng, nhận được quyền giám hộ hợp pháp chính là Trình Kiệt hẳn, hẳn muốn dành quyền giám hộ hợp pháp Tiêu Kỳ Mặc để buộc Tiêu Dật thật chặt hẳn hơn, vĩnh viễn không thể nào có khả năng rời xa cậu được, cho dù có là vì lý do gì đi chăng nữa. Trình Kiệt biết Tiêu Dật rất yêu thương mình, cậu cũng nói là sẽ không rời xa hẳn, ở bên hẳn cả đời nhưng mà đời này chính là không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn mà thôi, Trình Kiệt làm như vậy cũng chính là muốn có sự đảm bảo chắc chắn, có Tiêu Kỳ Mặc rồi thì Tiêu Dật có muốn rời xa hẳn đi nữa cũng không thể.

Tâm tư sâu kín này của Trình Kiệt, Tiêu Dật không thể nào đoán ra được, cậu ngược lại còn không biết tại sao tòa án tự nhiên lại gửi thư mời cậu tới. Trình Kiệt cũng không nói cho Tiêu Dật biết chủ ý của mình, hẳn không phải là không muốn nói, mà là hẳn không biết hẳn nên nói như thế nào với cậu, Tiêu Dật của hẳn rất thông minh nếu như hẳn nói ra thì cậu sẽ đoán ra được hẳn đang âm thầm tính kế cậu, chỉ bằng cứ như vậy đợi đến khi cùng cậu đến tòa án diễn một vở kịch ngẫu nhiên trở thành người giám hộ hợp pháp của Tiêu Kỳ Mặc thì hơn.

Tiêu Dật trải qua một ngày thấp thỏm, sang đến ngày thứ hai người cậu muốn tìm cũng tự động gọi điện cho cậu, có điều Thẩm Tiểu Thúy lại chỉ để lại một câu rồi cúp máy, căn bản không có cho cậu cơ hội hỏi thêm bất cứ một câu hỏi nào. Thẩm Tiểu Thúy nói cô ấy đã ủy thác hết mọi quyền lợi của mình cho Thẩm Đào, còn nói Thẩm Đào chính là cậu của Tiêu Kỳ Mặc. Tin tức này chẳng khác gì sấm đánh bên tai, Tiêu Dật sau khi biết chuyện này liền mang toàn bộ nói cho Trình Kiệt biết, nhưng mà hẳn lại giống như không quan tâm cái gì cả, chỉ nói cậu lúc đó cứ mang Tiêu Kỳ

Mặc đến tòa án. Buổi tối trước hôm đến tòa án một ngày, Tiêu Dật cũng vẫn chưa dám nói cho Tiêu Kỳ Mặc biết chuyện, cứ ngồi ở bên cạnh cậu ôm chặt mãi không thôi, Tiêu Kỳ Mặc cảm thấy hôm nay ba của mình rất kỳ quái thế nhưng lại không sang phòng ba Trình Kiệt ngủ còn muốn nói phải đọc truyện cho cậu:

“Ba à, hôm nay ba ngủ với con sao?”

Tiêu Dật ừ một tiếng nằm xuống giường ôm lấy Tiêu Kỳ Mặc:

“Ngày mai cho con nghỉ một buổi, chúng ta đến nơi này một chút”

Tiêu Kỳ Mặc nghe thấy được nghỉ liền hưng phấn:

“Đi công viên giải trí phải không ạ?”

Tiêu Dật nhìn Tiêu Kỳ Mặc muốn nói lại thôi, kết quả đành gật đầu:

“Được, chúng ta sau đó sẽ đến công viên giải trí”

Đêm hôm ấy khi Tiêu Kỳ Mặc đã ngủ rồi Tiêu Dật liền ngồi dậy bước lên lầu đi đến phòng ngủ của Trình Kiệt, mắt thấy Trình Kiệt vẫn còn chưa đi ngủ, hắn đang ôm máy tính xử lý công việc giống như là rất nhập tâm, ngay cả lúc cậu vào cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn cậu lấy một cái rồi thôi. Tiêu Dật mấy ngày nay rất lo lắng nhưng Trình Kiệt dường như lại không hề có chút lo lắng nào vậy, cậu bước đến ngồi bên cạnh hắn hỏi hắn:

“Trình Kiệt, ngày mai anh cùng đi với em có được không?”

Trình Kiệt dừng lại động tác đưa tay vuốt một bên má của Tiêu Dật:

“Ngày mai anh có cuộc họp quan trọng cho nên không thể đưa em đi được, nhưng mà anh họp xong sẽ ngay lập tức đến với em”

Tiêu Dật đôi mắt hệt hắc, cậu bây giờ trong lòng thật tức giận Trình Kiệt, cậu cảm thấy thái độ của Trình Kiệt mấy ngày nay rất kỳ lạ, giống như là muốn Tiêu Kỳ Mặc rơi vào tay của người khác vậy. Tiêu Dật mím chặt môi khàn giọng hỏi hằn:

“Trình Kiệt, em có nói với anh rằng đối tượng muốn nhận nuôi khi con là Thẩm Đào hay chưa?”

Trình Kiệt bình tĩnh gật đầu, Tiêu Dật đối với cái bình tĩnh này của Trình Kiệt càng thêm tức giận:

“Trình Kiệt, anh có phải là không cần khi con nữa hay không? Em nói cho anh biết khi con cũng là người rất quan trọng với em, nếu như anh...”

Tiêu Dật nói đến đây thì dừng lại, Trình Kiệt cũng vẫn muốn nghe câu nói tiếp theo của cậu. Thật ra thì Tiêu Dật cũng không biết nếu như Trình Kiệt không quan tâm tới Tiêu Kỳ Mặc nữa thì cậu sẽ làm sao, nhưng mà Trình Kiệt lúc này lại hỏi cậu một câu rằng:

“Nếu không thì em cũng sẽ rời khỏi anh sao?”

Tiêu Dật thất thần nhìn hằn, Trình Kiệt cực kỳ khác thường, bộ dạng này giống như là con người thứ hai đáng sợ của hằn trước đây vậy. Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật lâu thật lâu cuối cùng vẫn là cúi đầu nhìn xuống máy tính, từng ngón tay thon dài lướt nhẹ trên bàn phím gõ gõ ra một đoạn văn bản:

“Em yên tâm, Thẩm Đào hiện tại đang có nguy cơ phải vào tù, hằn ta căn bản sẽ không thể nào dành được quyền giám hộ hợp pháp với Kỳ Mặc, còn có Thẩm Tiểu Thúy kia cô ta đương nhiên không đủ tư cách bởi vì em chính là người nuôi Kỳ Mặc suốt năm năm nay chứ không phải là cô ta. Người dành được quyền giám hộ hợp pháp Kỳ Mặc đương nhiên sẽ là em, không thể là ai khác được”

Tiêu Dật nghe thấy Trình Kiệt nói ra lời nói kia mới giật mình hiểu ra, Trình Kiệt nói rất có lý nhưng mà nếu như hắn đã sớm biết được rồi tại sao cứ im lặng không chịu nói cho cậu biết, hắn rốt cuộc là đang nghĩ đến cái gì trong đầu vậy. Lại nghĩ đến chuyện vừa rồi cậu có nặng lời với hắn, Tiêu Dật cảm thấy mình cũng quá thiên vị rồi, chính vì thế Tiêu Dật liền hạ thấp giọng nói thành thật xin lỗi:

“Trình Kiệt, em xin lỗi, là do em quá gấp gáp...”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Không sao, dù sao anh cũng muốn nghe những lời em nói”

Tiêu Dật giật mình, cậu thật sự là không muốn Trình Kiệt đáng sợ kia quay trở về. Tiêu Dật đưa tay nắm lấy bàn tay của Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em thật sự không có suy nghĩ sẽ rời bỏ anh”

Trình Kiệt quay lại nhìn Tiêu Dật, nhìn lâu thật lâu, đôi mắt hẹp dài tinh anh kia như muốn xuyên sâu vào trong con người của cậu, Tiêu Dật nhận ra được rằng đôi mắt của Trình Kiệt biến đổi rất khác thường, lúc thì lạnh lẽo lúc lại hốt hoảng, lúc thì đau thương lúc lại đáng sợ, kể đó hắn liền mang máy tính ở trên đùi đặt xuống bàn, hắn vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật đè cậu xuống giường, nụ hôn nóng bỏng ngay lập tức rơi trên gương mặt cậu, từng chút từng chút một mà nâng niu giống như sợ làm cậu đau vậy:

“Tiêu Dật, em yên tâm ngày mai anh sẽ đến tòa án với em...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 186: Người Giám Hộ Hợp Pháp

Trình Kiệt muốn xác định sự quan trọng của Tiêu Kỳ Mặc trong lòng Tiêu Dật, nếu như Tiêu Dật quan trọng Tiêu Kỳ Mặc như vậy thì cậu nhất định sẽ không có khả năng rời xa hẳn được, nhưng mà nhận ra Tiêu Dật rất quan tâm Tiêu Kỳ Mặc, Trình Kiệt lại tránh không được có điểm thất vọng. Đứa nhỏ Tiêu Kỳ Mặc kia luôn là một cái gì đó khó nói trong lòng Trình Kiệt, khiến cho hẳn không thể nào thành thật thân cận được nhưng cũng không thể nào buông bỏ cậu, không phải bởi vì có Tiêu Kỳ Mặc là có được Tiêu Dật nên Trình Kiệt mới một lòng dành lấy Tiêu Kỳ Mặc cho bằng được, mà là hẳn cũng có một chút thích đứa nhỏ kia, nhưng mà không thể phủ nhận việc hẳn muốn có Tiêu Kỳ Mặc chính là để ràng buộc Tiêu Dật. Trình Kiệt luôn muốn tìm ra được đáp án rằng đối với Tiêu Dật hẳn và Tiêu Kỳ Mặc ai là người có chỗ đứng cao hơn trong lòng cậu, Trình Kiệt điên cuồng tìm kiếm câu hỏi này đến mức hẳn mãi mà không nhận ra được một điều rằng tình cảm của Tiêu Dật dành cho hẳn và tình cảm của Tiêu Dật dành cho Tiêu Kỳ Mặc căn bản không cùng chung một mục tiêu thì làm sao có thể so sánh được. Nếu như Trình Kiệt mang toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình ra hỏi Tiêu Dật, Tiêu Dật nhất định sẽ cho hẳn một đáp án hợp lý, nhưng mà Trình Kiệt lại không có hỏi cậu, chính vì vậy cậu lại không thể biết được Trình Kiệt rốt cuộc là đang phân vân cái gì.

Buổi sáng ngày hôm sau là thời gian tòa án hẹn Tiêu Dật, Trình Kiệt quả thật không có đưa cậu và Tiêu Kỳ Mặc đi, Tiêu Dật tuy rằng có chút thất vọng nhưng dù sao đối với lời nói của Trình Kiệt ngày hôm qua cũng khiến cho cậu bớt lo lắng đi rất nhiều. Tòa án nói người đệ đơn lên tòa chính là

Thẩm Tiểu Thúy, Thẩm Tiểu Thúy ủy quyền cho anh trai mình là Thẩm Đào muốn Tiêu Dật trả lại quyền giám hộ cho mình, mà người được ủy quyền kia nghiêm nhiên trở thành người giám hộ hợp pháp. Có điều phiên tòa hôm ấy từ người đệ đơn đến người được ủy quyền đều không ai tới cả, nhưng mà trong tòa lại xuất hiện một người đáng lý ra không có liên quan - Bà nội Trình.

Tòa án sau khi nói Thẩm Tiểu Thúy và Thẩm Đào không đến tòa án liền tự động hủy đi việc nhận được quyền giám hộ hợp pháp, vốn tưởng rằng sẽ kết thúc ở đây nhưng tòa án lại đưa ra được giấy tờ kê khai tài sản của Tiêu Dật và thu nhập lương mỗi tháng của cậu. Lần ấy sửa sang lại tiệm cà phê kia Tiêu Dật dùng chính tiền tiết kiệm của mình cho nên cậu hiện tại không còn tiền nữa, lại nói tiệm cà phê kia là Trình Kiệt mua cho cậu, khi ấy Trình Kiệt nói sẽ lấy tên cậu đứng tên cho mảnh đất này nhưng mà cậu nhất quyết không chịu, một lòng muốn hẳn là người đứng tên, kết quả hiện tại hẳn vẫn chưa xuất hiện, bà nội Trình liền nói rằng đó là tài sản của nhà họ Trình, số tiền thu được mỗi tháng Tiêu Dật phải trả nợ cho cháu trai bà, số tiền trả nợ đó trong nhất thời không thể nào trả ngay được, cho nên Tiêu Dật cậu sẽ không có đủ khả năng để nhận nuôi Tiêu Kỷ Mặc, bởi vì cậu hiện tại chính là nợ nần chồng chất, tòa án nói Tiêu Kỷ Mặc tạm thời sẽ được đưa vào viện cô nhi đợi người có đủ khả năng nhận nuôi, Tiêu Dật nghe thấy phán xét này liền giật mình hoảng hốt, cứ như vậy Tiêu Kỷ Mặc liền bị một nhân viên bảo vệ trong tòa án dẫn đi, Tiêu Kỷ Mặc gào khóc muốn ở lại, Tiêu Dật cũng làm loạn một hồi nhưng tất nhiên không có khả năng làm gì được cả, cậu vội vã mang điện thoại gọi cho Trình Kiệt, hẳn nói rằng hẳn sẽ tới tại sao bây giờ vẫn còn chưa tới nữa.

“Tiêu Dật?”

Đầu dây bên kia vẫn như trước có một giọng nam trầm khàn từ tính trả lời cậu, Tiêu Dật ghen ngào nói không rõ ràng, ở trước cửa lớn tòa án đỏ mắt nói chuyện với hẳn:

“Trình Kiệt... Trình Kiệt... anh đến... đến chưa?”

Đối diện bên đường có một chiếc xe quen thuộc đã đỗ ở đó rất lâu rồi, đỗ ở đó từ khi phiên tòa bắt đầu cho đến khi phiên tòa kết thúc, mọi biểu hiện hốt hoảng của người nào đó đều thu hết vào trong đáy mắt của hắn. Trình Kiệt vẫn là như vậy, khi thấy người đó khóc liền không thể nhẫn tâm được, hắn mở cửa xe bước xuống. Hôm nay Trình Kiệt mặc một chiếc măng tô dài màu đen, cả người đều toát ra khí chất giàu có cao ngạo, hắn đứng ở bên đường đợi tín hiệu giao thông, điện thoại vẫn áp ở trên tai nhưng ánh mắt đều thẳng tắp nhìn về phía Tiêu Dật, hắn giống như một phép màu dành cho Tiêu Dật lúc này vậy:

“Anh đang ở trước mặt em”

Tiêu Dật đưa mắt tìm kiếm, quả nhiên người đàn ông của cậu đứng ở trước mặt của cậu thật, Tiêu Dật khi đó liền cảm thấy có hy vọng trở lại, cũng thật gấp gáp muốn người đó mau mau đến đây:

“Trình Kiệt, anh cuối cùng cũng đến rồi, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giống như một thiên thần xuất hiện ở tại chỗ này, Tiêu Dật vừa nhìn thấy hắn liền có cảm giác trên người hắn còn phát ra vầng sáng của hy vọng, nếu như Trình Kiệt hiện tại mà mặc đồ trắng thì thật sự vô cùng giống, có điều hắn hiện tại lại mặc một bộ đồ màu đen... hắn vốn dĩ là một ác quỷ đến từ thiên đường.

“Trình Kiệt, tòa án nói sẽ cho khỉ con của chúng ta vào cô nhi viện, Trình Kiệt anh mau mau nghĩ cách, Trình Kiệt”

Giống như là một thói quen rồi, thói quen này của Tiêu Dật khiến cho Trình Kiệt rất hài lòng, bởi vì cậu chính là muốn phụ thuộc vào hắn, không có hắn thì cậu sẽ không giải quyết được chuyện gì cả. Trình Kiệt đưa tay lên lau nước mắt cho Tiêu Dật, cảm giác gần đây Tiêu Dật của hắn khóc thật nhiều:

“Đừng lo, anh sẽ giải quyết”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói này của Trình Kiệt liền ngay lập tức ôm chầm lấy hắn, cậu rất có niềm tin vào Trình Kiệt, chỉ cần hắn nói hắn sẽ giải quyết là hắn nhất định sẽ giải quyết được:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt nắm lấy tay của Tiêu Dật, bước đi tuy rằng không gấp gáp nhưng lại nhoáng một cái đã tới trước cửa văn phòng tòa án, đó là một gian phòng họp dành cho quan tòa cùng nhau bàn bạc đưa ra quyết định. Trình Kiệt gõ cửa, người bên trong nói mới vào, Trình Kiệt mở cửa mang theo Tiêu Dật của hắn bước vào, Tiêu Kỳ Mặc một bộ dạng khóc đến đáng thương đang ngồi ở trong một góc chờ làm thủ tục, Tiêu Kỳ Mặc vừa thấy Tiêu Dật liền ngay lập tức chạy về phía cậu ôm chặt lấy chân cậu:

“Oa oa, ba ơi, ba đi đâu thế?”

Tiêu Dật cũng ngồi xổm xuống ôm lấy Tiêu Kỳ Mặc vào trong lòng, bàn tay ở phía sau đưa lên lưng vuốt ve trấn an:

“Ba xin lỗi, ba bây giờ đến đón con về, chúng ta cùng nhau đến công viên giải trí”

Tiếp đó kế hoạch chính là giống như Trình Kiệt dự đoán, không có bất cứ một ai khác có thể đứng ra là người giám hộ hợp pháp cho Tiêu Kỳ Mặc ngoài hắn cả. Tiêu Dật cũng không có phát hiện ra chuyện gì không đúng, ngược lại còn vô cùng biết ơn Trình Kiệt, đối với chuyện mình đã không còn quyền giám hộ cũng không quan tâm. Một nhà ba người cùng nhau bước ra khỏi tòa án, Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc đồng dạng đỏ mắt, Trình Kiệt thì vẫn chậm rãi bước bên cạnh hai người.

Tiêu Dật bế Tiêu Kỳ Mặc ở trên tay, một bộ dáng xúc động quay sang nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, may mà có anh”

Trước cửa tòa án Trình Kiệt đứng đối diện Tiêu Dật, hấn cúi xuống đặt vào trán cậu một nụ hôn nhẹ giống như là thay cho lời xin lỗi, ánh nắng vàng chiếu qua kẽ hở giữa hai người tạo ra, xe cộ ở dưới lòng đường cũng không có vì cảnh tượng này mà di chuyển chậm hơn một chút nào, chỉ có người đi bộ thỉnh thoảng sẽ đưa mắt nhìn về phía bọn họ lâu thật lâu:

“Anh xin lỗi Tiêu Dật”

Tiêu Dật không biết Trình Kiệt tại sao lại nói lời xin lỗi với mình, sau đó cậu nghĩ có lẽ Trình Kiệt tưởng rằng mình đến tòa án muện cho nên mới làm cho cậu khóc, hấn trước đây có nói không muốn nhìn thấy cậu khóc, chính vì thế lúc này hấn mới nói lời xin lỗi với cậu. Tiêu Dật lắc đầu thành khẩn nhìn hấn, trong đôi mắt lớn xinh đẹp kia còn chứa rất nhiều tia yêu thương cùng cảm kích:

“Anh không có lỗi, may mắn còn có anh”.

...

“Lâm Chí Huyền, cậu rốt cuộc có muốn làm hay không?”

Trong một quán cà phê ở trên tầng ba rộng lớn, xung quanh quán chỉ có duy nhất hai người đàn ông đang ngồi ở chiếc bàn đôi đặt trong góc. Đây chính là quán cà phê quen thuộc của Thẩm Đào, hiện tại hấn đang phải lẩn trốn giới truyền thông cùng cảnh sát, tuy rằng tình thế hiện tại không được khả thi cho lắm nhưng trên gương mặt của người đàn ông này vẫn chưa khi nào chịu ngừng lại nụ cười mỉm kia.

“Tôi, chuyện này... chuyện này nếu như bị phát giác, anh có chắc chắn sẽ không khai ra tôi hay không?”

Thẩm Đào nói muốn trả thù Trình Kiệt, nhưng mà Lâm Chí Huyền lại không muốn Trình Kiệt phải chết, cậu tuy rằng có hận hấn nhưng cậu chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ giết hấn cả. Lâm Chí Huyền luôn nghĩ mọi lỗi lầm đều là do Tiêu Dật gây lên, nếu như Tiêu Dật không có trở về thì mọi chuyện sẽ không thành ra bước đường này, cậu và Trình Kiệt vẫn có thể ở bên cạnh nhau.

“Cậu nghĩ cậu hiện tại còn cái gì để mất sao?”

Thứ mà Thẩm Đào giỏi nhất chính là thôi miên người khác, dùng lời nói của bản thân để kích động người khác, Lâm Chí Huyền hiện tại vẫn còn dựa vào số tiền của Thẩm Đào để sống tiếp, hấn hiện tại đang đứng trước nguy cơ công ty bị phá sản liền không thể cấp tiền cho cậu được nữa. Thẩm Đào nói hấn muốn nhờ cậu lừa Tiêu Dật ra bên ngoài, sau đó hấn sẽ bắt cóc Tiêu Dật, đến lúc đó liền mang Tiêu Dật ra đòi tiền chuộc với Trình Kiệt, nhưng mà Lâm Chí Huyền trong một lần tình cờ nghe được Thẩm Đào nói chuyện điện thoại, cậu phát hiện ra thứ mà hấn ta muốn không phải là khoản tiền chuộc kia mà chính là mạng của Trình Kiệt, việc này liên quan đến đến mạng người cho nên cậu không thể nào dửng dưng cảm có thể quyết định nên làm hay không nên làm.

“Lâm Chí Huyền, tiền cậu nợ tôi cũng không ít đâu” Thẩm Đào nhấp một ngụm cà phê nhàn nhạt nói.

Lâm Chí Huyền nhíu mày:

“Anh phải hứa với tôi không được làm quá, giết người nhất định sẽ phải đền mạng, tôi không muốn dính dáng gì đến chuyện đáng sợ này”

Thẩm Đào nhếch môi cười, ánh mắt thâm trầm bắn thẳng về phía Lâm Chí Huyền:

“Tôi cũng chỉ cần cậu hẹn Tiêu Dật ra gặp mặt thôi, cậu chỉ cần hẹn cậu ta ra gặp mặt những chuyện khác căn bản sẽ không liên quan đến cậu”

...

Tối hôm ấy ti vi đưa tin ngày hôm nay tuyết đột nhiên rơi rất nhiều khiến cho giao thông liền trở nên tắc nghẽn, Tiêu Dật và Tiêu Kỳ Mặc ngồi ở nhà đợi Trình Kiệt về ăn cơm, Tiêu Dật xem được tin tức kia trong lòng liền càng nóng ruột hơn, mới vừa rồi gọi điện thoại cho Trình Kiệt hân nói hân đang trên đường trở về, nói giao thông ở đây tắc nghẽn nghiêm trọng cho nên cậu ăn cơm trước đi. Tiêu Dật cho Tiêu Kỳ Mặc ăn cơm trước, lại theo thường lệ 8 giờ liền cho Tiêu Kỳ Mặc vào trong phòng tô tô vẽ vẽ một chút, cậu sốt ruột đi đi lại lại ở ngoài phòng khách, một lúc sau liền ở trong nhà nghe thấy được tiếng xe hơi quen thuộc, cậu vội vã mở cửa chính rồi bước ra ngoài ba bước, người đàn ông quen thuộc mặc một chiếc áo dạ màu xám bước xuống từ chiếc xe hơi hiệu range rover màu đen. Trình Kiệt bước lên bậc thang của cửa chính nhú mày nhìn Tiêu Dật:

“Em ở đây làm gì? Bên ngoài lạnh lắm”

Tiêu Dật giúp Trình Kiệt cầm lấy chiếc cặp máy tính ở trên tay của hân, còn cẩn thận đưa tay lấy đi tuyết còn đọng lại ở trên vai áo kia:

“Trình Kiệt, anh có đói không?”

Trình Kiệt khoác eo Tiêu Dật bước vào trong nhà:

“Vào nhà thôi, em đã ăn cơm chưa?”

Tiêu Dật ở trong bếp bận rộn hâm nóng lại thức ăn cho Trình Kiệt, Trình Kiệt đi tắm xong liền thấy được một bàn đồ ăn quen thuộc thơm ngon đã bày sẵn, cảm giác này chính là cảm giác của một gia đình thực thụ mà từ nhỏ hân chưa bao giờ có cơ hội được trải qua. Tiêu Dật đang ở trong bếp rửa nồi, cậu có thói quen vừa nấu vừa rửa, lúc này liền cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy eo của mình, cảm của đối phương cũng đang đặt lên vai cậu:

“Tiêu Dật, em đợi anh về ăn cơm hả?”

Tiêu Dật vừa rửa nồi vừa đáp:

“Em cũng chưa có đói cho nên đợi anh về ăn cơm cùng”

Trình Kiệt gục đầu vào hõm cổ của Tiêu Dật, tham luyến hít một hơi thật sâu vào nơi đó, cảm nhận được mùi hương sữa tắm nhàn nhạt thơm mát, trong đầu lại có một trận mê mê:

“Tiêu Dật, thời gian gần đây công việc của anh có hơi nhiều... đợi anh giải quyết xong rồi thì chúng ta cùng nhau đi Nhật Bản nghỉ dưỡng nhé”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng, Trình Kiệt ở phía sau vẫn không có ý định buông cậu ra, ngược lại còn liên tục ôm lấy cậu hôn lấy cằm cổ, má cậu, tai cậu:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi...”

Trình Kiệt luồn tay vào bên trong áo hoodie của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Anh vẫn chưa đói”

Tiêu Dật muốn kéo cổ tay của Trình Kiệt tách khỏi người mình:

“Trình Kiệt...”

Người phía sau đột nhiên dùng sức xoay người cậu lại thật mạnh, để cậu đối diện với hắn, hắn cúi đầu hôn lấy môi cậu, đầu lưỡi tách mở khoang miệng cậu ra, thần tốc tiến vào bên trong khám phá thế giới nhỏ ngọt ngào trong đó. Tiêu Dật hai tay để ở trước ngực của Trình Kiệt chống đỡ, dần dần cậu liền di chuyển đến trên cằm cổ hắn ôm lấy. Trình Kiệt cắn môi dưới của Tiêu Dật, mút lấy cánh môi mềm mại căng mọng kia, trêu đùa đầu lưỡi của cậu, mang nước miếng của cậu cuốn vào trong khoang miệng mình, kết

quả ở bên khóe miệng của Tiêu Dật cũng có một dòng nước nhỏ trong suốt còn đọng lại không rõ là của ai.

“Trình Kiệt, chúng ta ra ăn cơm...”

Trình Kiệt nhắc bổng Tiêu Dật trên tay đặt cậu trên bàn bếp, bàn bếp làm bằng đá cẩm thạch màu đen óng ánh, nhìn qua liền có cảm giác gồ ghề nhưng đó lại chính là một mặt phẳng. Tiêu Dật hơi e ngại địa phương này một chút, cho dù biết Tiêu Kỳ Mặc trong khoảng thời gian này sẽ ở trong phòng tô vẽ rất nhập tâm nhưng mà cũng không có chắc chắn được rằng Tiêu Kỳ Mặc sẽ không bước ra ngoài. Hoodie của Tiêu Dật hôm nay thật rộng, là một chiếc áo màu trắng đơn giản, Tiêu Dật của hắn rất thích những màu sắc tươi sáng, cũng giống như cảm nhận của cậu trong lòng hắn vậy, chính là người đơn thuần tốt đẹp nhất thế gian này.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 187: Hạnh Phúc Cả Đời Của Anh

Vài ngày sau đó Tiêu Dật ở dưới sảnh của Trình thị gặp được Lâm Chí Huyền, cậu không biết Lâm Chí Huyền đã không còn là nghệ sĩ của Trình thị nữa bởi vì Trình Kiệt chưa bao giờ ở trước mặt của cậu nhắc đến cậu ta cả.

“Tiêu Dật...” Lâm Chí Huyền gọi

Tiêu Dật cầm trên tay cặp lồng cơm quen thuộc đang định đi đưa cơm cho Trình Kiệt, mắt thấy Lâm Chí Huyền lại đột nhiên gọi mình thì cậu cũng có chút bất ngờ, bước chân liền tự động dừng lại:

“Có chuyện gì sao?”

Lâm Chí Huyền một bộ dạng lén lén lút lút hơn nữa còn mang kính râm, Tiêu Dật nghĩ rằng cậu ta sợ có nhà báo theo đuôi nên mới vậy. Lâm Chí Huyền bước đến gần Tiêu Dật:

“Tôi có chuyện muốn nói với anh, chúng ta có thể đi ra tiệm cà phê đằng kia ngồi nói chuyện được không?”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Lâm Chí Huyền liền phát hiện ra đó là tiệm cà phê của mình, nhưng mà cậu hiện tại còn phải mang cơm lên cho Trình Kiệt nữa, nếu như giữ thức ăn ở trong cặp lồng quá lâu sẽ ảnh hưởng tới màu sắc cùng độ giòn của nó, sẽ không còn ngon nữa:

“Hiện tại tôi bận rồi”

Lâm Chí Huyền nhìn xuống cặp lồng cơm trên tay của Tiêu Dật cũng đoán được phần nào việc bận trong miệng Tiêu Dật là cái gì:

“Vậy khi nào anh rảnh, một tiếng sau có thể gặp mặt được hay không?”

Tiêu Dật nhú mày, Lâm Chí Huyền là người cậu không muốn gặp mặt nói chuyện, lại nghĩ đến giữa cậu và cậu ta căn bản là không có chuyện gì để nói cả:

“Cậu có chuyện gì thì cứ nói luôn đi, chúng ta cũng hẵn là không có chuyện gì quan trọng để nói cả đúng không?”

Lâm Chí Huyền vòng vo một hồi, may mắn hiện tại bản thân còn mang một cặp kính râm nếu không Tiêu Dật khẳng định là sẽ nhìn thấy sự bối rối bất an trong mắt của cậu ta, bởi vì đây cũng coi như là lần đầu tiên cậu ta làm chuyện xấu:

“Tôi có một số chuyện muốn nói với anh, không thể nào một câu nói hết được”

Tiêu Dật im lặng nhìn Lâm Chí Huyền một lượt từ đầu tới chân, trong lòng nghĩ có phải người này vẫn chưa chết tâm hay không, cậu nhớ rõ lần ấy cậu ta còn đến nói muốn chia sẻ Trình Kiệt với cậu:

“Được rồi, vậy thì 2 giờ gặp đi”

Tiêu Dật nói rồi liền định xoay người bước đi, nhưng mà Lâm Chí Huyền ở phía sau lại gọi cậu lại:

“Khoan đã, anh có thể đừng nói với Trình Kiệt là anh đã gặp tôi ở dưới này được không”

Tiêu Dật nghi ngờ nhìn chăm chăm Lâm Chí Huyền, ánh mắt của Tiêu Dật thật sự rất có lực sát thương khiến cho Lâm Chí Huyền cũng phải chột dạ:

“Chỉ là tôi không muốn Trình Kiệt lại suy nghĩ xấu về tôi nữa”

Tiêu Dật nhú mày không muốn cùng ở đây so đo với Lâm Chí Huyền:

“Tôi sẽ không nói cho anh ấy”

Sau đó Tiêu Dật liền một đường bước vào trong thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc lớn, thật thuận lợi tiến vào bên trong phòng làm việc của hắn, vẫn như thường ngày chăm sóc hắn cực kỳ tốt, thức ăn đều bố trí dinh dưỡng rất hợp lý, từng món một đặt ở trên bàn thật ngay ngắn:

“Trình Kiệt, ăn cơm thôi”

Trình Kiệt không có cố làm thêm việc nữa, thức ăn Tiêu Dật của hắn nấu cực kỳ ngon, mùi hương bay tới khiến cho hắn có muốn làm tiếp cũng không thể tập trung được, Trình Kiệt nhìn đĩa súp lơ xanh xào cà rốt với gà liền quay sang nhìn Tiêu Dật khổ sở nói:

“Tiêu Dật, anh không thích ăn súp lơ mà”

Tiêu Dật cứng rắn gắp một miếng súp lơ vào trong bát của Trình Kiệt, từ khi biết Trình Kiệt bị xuất huyết dạ dày cậu liền sợ chăm sóc hắn không tốt có thể dẫn đến ung thư dạ dày, ở trên mạng đọc được ăn súp lơ rất tốt cho sức khỏe còn phòng chống bị ung thư cho nên cậu kiên quyết muốn Trình Kiệt phải ăn thứ rau xanh này:

“Không được, anh đều phải ăn hết cho em”

Trình Kiệt đột nhiên vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật, bàn tay xấu xa nhanh chóng luồn vào trong áo của cậu khẽ nhéo nhéo vùng bụng săn

chắc không có chút mỡ thừa nào kia. Tiêu Dật ngay lập tức trợn mắt gạt tay hẳn ra nghiêm khắc nói:

“Trình Kiệt, ăn cơm đi”

Trình Kiệt lại tiếp tục vòng tay qua ôm lấy eo của Tiêu Dật, nhưng mà lần này hẳn không có làm xằng bậy muốn cho vào trong áo cậu nữa:

“Anh không thích ăn súp lơ nhưng mà em đút cho anh ăn anh sẽ ăn”

Tiêu Dật thản nhiên lấy đũa gắp một miếng súp lơ lên định đưa cho Trình Kiệt, có điều Trình Kiệt hẳn lại không đơn thuần muốn như vậy:

“Đút bằng miệng của em”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, mang miếng súp lơ mình vừa gắp lên bỏ vào trong bát của hẳn, lại cố tình gắp thêm vào miếng cà rốt, vài miếng gà, lại thêm ba miếng súp lơ lớn cứng rắn nói:

“Trình Kiệt, nếu như anh không ăn hết chỗ này, buổi tối hôm nay trở về sẽ không cho anh chạm vào em”

Trình Kiệt đưa tay nhéo vào cái eo nhỏ của Tiêu Dật sau đó liền cầm đũa lên ăn:

“Cũng biết lấy thứ quan trọng ra uy hiếp anh rồi”

Bữa ăn ngày hôm ấy Tiêu Dật bị Trình Kiệt ép buộc phải đút cho Trình Kiệt ăn, sau đó lại bị con sói đuôi lớn kia mang móng sói xấu xa sờ soạng khắp cả người, hẳn hết vuốt ve vùng bụng cậu rồi lại đến khuôn ngực cậu, kết quả áo ngoài liền bị hẳn cởi ra ném xuống sàn, áo trong thì xộc xệch thật đúng là thảm liệt. Trình Kiệt không biết rốt cuộc nổi hứng cái gì ở ngay trong văn phòng đè cậu xuống ghế sofa, cưỡng ép bị lột sạch quần áo cùng hẳn lẫn lộn một hồi:

“Ừm... Trình Kiệt... anh rất cuộc...”

Tiêu Dật còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã ở trên người cậu xấu xa nói thay:

“Không biết, ăn súp lơ của em liền phát điên rồi hắc hắc”

Nói rồi người nào đó liền há miệng cắn một ngụm xuống ngực của Tiêu Dật, đầu lưỡi treu đùa điểm nhỏ mẫn cảm của cậu, hại cậu cũng phải bật ra tiếng rên rĩ liên hồi:

“Ừm... Trình Kiệt... bây giờ là ban ngày đó”

Trình Kiệt nhéo eo của Tiêu Dật một cái, lại vuốt ve vùng bụng dưới của cậu một cái, lại ép buộc cậu ngồi dậy mang chân quỳ ở trên ghế sofa, lát sau trong văn phòng lớn trên tầng 49 liền truyền tới một tiếng bộp thật thâm thúy:

“A... Trình Kiệt, anh làm cái gì?”

Trình Kiệt chính là ngựa tay cho nên mới vỗ vào mông của Tiêu Dật, hơn nữa cái mông kia thật sự nhìn rất treu người. Trình Kiệt cười lạnh, hắc đứng dậy kéo khóa quần, sau đó liền mang vật nam tính ngoại cỡ kia ra ngoài, sau đó liền cứ như vậy tách hai cánh mông của Tiêu Dật ra tiến vào. Tiêu Dật không nghĩ tới Trình Kiệt sẽ trực tiếp tiến vào như vậy, phía sau cậu còn chưa có được chuẩn bị tốt, hại cậu hiện tại liền cảm thấy đau như muốn chết ngất đi:

“A... đau quá”

Trình Kiệt nắm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật, ở phía sau mang gel bôi trơn bóp xuống chỗ mông cậu, chất gel màu trắng đục kia ngay lập tức chảy xuống giữa kẽ mông chạm vào vật nam tính của hắn, Trình Kiệt bắt đầu

thúc mạnh tới, người phía trước mềm yếu đến mức cũng bị hấn làm cho trượt tay ngã khụy:

“Trình Kiệt... anh phát điên cái gì vậy hả?”

Trình Kiệt điên cuồng đưa đẩy, hấn hé miệng cắn vào vành tai mềm mọng của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“Là bởi vì súp lơ xanh của em đó”

Tiêu Dật vòng tay ra phía sau muốn đẩy người của Trình Kiệt ra:

“Đau quá, anh đi ra ngoài đi... đau...”

Trình Kiệt nhiều lúc sẽ tự nhiên tùy ý như vậy, nhìn thấy Tiêu Dật thật đẹp liền muốn đè cậu ra làm sự tình kia, bởi vì muốn tăng độ tinh thú mà sẽ cố tình không muốn làm mấy cái bước chuẩn bị gì cả, cứ như vậy trực tiếp tiến vào. Kết quả người nào đó không những không ra mà còn cố tình cắn vào thật sâu, mãnh liệt như cuồng phong bão tố, hại Tiêu Dật cả người mềm nhũn nằm cheo veo ở trên thành ghế, hai chân vô lực ngay cả lớn tiếng quát mắng Trình Kiệt cũng không còn sức nữa rồi.

Trình Kiệt bế lấy Tiêu Dật vào trong phòng nghỉ, mang cậu đặt lên trên giường, gương mặt cực kỳ thỏa mãn cầm lấy gói giấy ướt lau lau chỗ vừa mới rồi bị hấn làm cho sưng đỏ lên giống như trái cherry mọng nước vậy:

“Tiêu Dật, hôm nay ở chỗ này đi, buổi chiều anh cùng em đi đón Kỳ Mặc”

Tiêu Dật nằm úp sấp ở trên giường hừ hừ tức giận, Trình Kiệt cẩn thận mang khăn giấy lau thật sạch sẽ chỗ đó của cậu, lau từ trong ra ngoài, không rõ là vô tình hay cố ý còn muốn mang hai ngón tay thô lớn kia cắn vào bên trong nơi đó của cậu nữa. Trình Kiệt kéo ngăn tủ bên cạnh mang ra một hũ nhỏ rồi lấy ra một ít vào đầu ngón tay, kẻ đó liền theo rãnh

mông của cậu đưa vào khe khàng mát xoa. Tiêu Dật cảm thấy thuốc mỡ thật mát, thật là dễ chịu, trước giờ cậu đều được Trình Kiệt giúp thoa thuốc ở chỗ đó nhưng mà chưa bao giờ cảm thấy thứ thuốc dễ chịu thế này:

“Trình Kiệt... là thuốc mỡ gì vậy?”

Trình Kiệt ở phía sau thỏa thích ăn đậu hũ của Tiêu Dật:

“Cảm thấy thế nào? Có tốt hơn loại thuốc lần trước không?”

Tiêu Dật ừ một tiếng:

“Rất mát”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh cảm thấy thuốc mỡ mua ở bên ngoài không có tốt, dù gì cũng sẽ có một số thành phần hóa học cho nên anh liền thay đổi, cái này đều là thành phần tự nhiên đó”

Tiêu Dật xoay người nhìn về phía hũ nhỏ trên tay của Trình Kiệt, cậu phát hiện ra đó không phải là thuốc mỡ mà là thứ chất lỏng màu đỏ, cậu nhú mày nghi ngờ:

“Là cái gì đó?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Nước ép lựu anh tự làm”

Ngày trước Tiêu Dật mới ở siêu thị mua một cân lựu nhập khẩu từ Ấn Độ, giá lại cực kỳ đắt, một cân chỉ được có hai trái mà thôi. Tiêu Dật mang lựu nhập khẩu kia bỏ vào trong tủ lạnh, vốn là định ăn cơm xong sẽ bỏ ra cho cả nhà ăn nhưng lại quên mất, sáng ngày hôm sau tỉnh dậy đã không thấy hai trái lựu kia ở trong tủ lạnh rồi. Tiêu Dật cũng không hỏi là ai đã ăn,

nhưng hôm nay nghe Trình Kiệt nói như thế liền giật mình hoảng hốt, hai trái lựu hẵn một cân kia không phải là chỉ được một hũ nhỏ trên tay Trình Kiệt chứ:

“Anh nói cái gì? Nước ép lựu anh tự làm, chỗ này là hai trái lựu nhập khẩu ở Ấn Độ mà em mua đúng không?”

Trình Kiệt nhìn hũ nhỏ ở trên tay mình liền đáp:

“Lựu nhập khẩu ở Ấn Độ sao, thật sự là không nhìn ra đó, cũng giống như lựu ở nước ta thôi”

Tiêu Dật trợn lớn mắt:

“Trình Kiệt, anh có biết hai trái lựu này đắt cỡ nào không hả, anh rốt cuộc sao lại thế hả, chỗ này là anh mới làm một trái thôi đúng không, còn một trái nữa đâu rồi?”

Trình Kiệt thản nhiên trả lời:

“Là hai trái đó, anh còn bỏ hạt ra cho nên chỉ thu lại được bằng đây thôi”

Tiêu Dật tiếc tiền la lớn:

“Trình Kiệt, anh mắc bệnh rồi phải không, ai bảo anh làm mấy cái thứ này chứ hả?”

Trình Kiệt lại tiếp tục mang ngón tay luôn vào trong kẽ móng của Tiêu Dật xoa xoa:

“Đây chính là hạnh phúc cả đời của anh, còn cần phải ai bảo anh sao, anh đương nhiên là phải chăm nó cho thật tốt. Bây giờ anh sẽ mỗi ngày ép cho em một loại, nhất định còn phải là hàng nhập khẩu có tem kiểm định nữa mới tin tưởng được, để em dùng mấy thứ thuốc mỡ có thành phần hóa học kia là không được”

Tiêu Dật bực bội:

“Em không muốn”

Trình Kiệt cứng rắn:

“Không được, anh đã quyết rồi ngày mai liền mua trái cherry, thoa những thứ màu hồng thì nơi này của em đã hồng càng muốn hồng hơn nữa”

Không thể phủ nhận rằng Trình Kiệt mát xoa ở chỗ đó cho cậu thật sự rất sướng, thoải mái đến mức Tiêu Dật cũng phải ngủ quên mất, cứ như vậy cuộc hẹn với Lâm Chí Huyền liền bị lãng quên. Trình Kiệt nằm ở bên cạnh Tiêu Dật xoa xoa vuốt vuốt da thịt trơn bóng của cậu, Tiêu Dật của hắn thật sự rất đẹp, đẹp đến mức hắn chỉ muốn giấu cậu đi không cho ai nhìn thấy cậu mà thôi.

Trình Kiệt nằm ở bên cạnh ngắm Tiêu Dật ngủ một lúc liền luyến tiếc rời giường bước ra khỏi phòng nghỉ, hắn vừa đóng cửa phòng ngủ lại thì điện thoại của Tiêu Dật ở trên ghế sofa liền vang lên, Trình Kiệt thần nhiên bước về phía đó, mắt thấy trên màn hình điện thoại là một dãy số lạ, Trình Kiệt nhíu mày một chút rồi cũng cầm lấy điện thoại nhấn nút tiếp nhận. Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền tới một giọng nam có điểm sốt ruột:

“Anh đến chưa? Tôi đang ở trên tầng ba của tiệm cà phê”

Trình Kiệt im lặng, hắn nhận ra giọng nói này, là giọng của Lâm Chí Huyền, nhưng mà Lâm Chí Huyền tại vì sao lại gọi điện cho Tiêu Dật, còn nói cậu ta đang ở trong tiệm cà phê.

“Tiêu Dật? Anh có ở đó hay không?”

Trình Kiệt lập tức cúp điện thoại, ánh mắt hẹp dài thâm trầm nhìn tới trên màn hình điện thoại vẫn còn phát sáng kia. Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào có quan hệ, hiện tại Lâm Chí Huyền lại đột nhiên muốn hẹn gặp Tiêu

Dật, lại nhớ lần trước ở trong bệnh viện Lâm Chí Huyền có hỏi hắn là nếu như Tiêu Dật chết rồi...Trình Kiệt càng nghĩ tới đây càng thêm nghi ngờ sâu sắc, vốn biết hiện tại là xã hội pháp quyền, giết người phải đền mạng sẽ không có ai ngu ngốc muốn giết người cả, nhưng mà Thẩm Đào chẳng phải đã lâm vào bước đường cùng rồi hay sao, hắn ta cũng là một kẻ điên không có gì là hắn ta không làm được, còn về Lâm Chí Huyền hắn là bị Thẩm Đào tác động. Trình Kiệt không biết suy nghĩ này của mình có đúng hay không, nhưng hắn vẫn muốn phòng trừ trước tiên, mang Tiêu Dật của hắn bảo vệ thật kỹ càng. Trình Kiệt không có nghĩ nhiều, hắn không biết Lâm Chí Huyền hẹn Tiêu Dật ở tiệm cà phê nào, nhưng cậu ta vừa rồi nói là đang ở trên tầng ba của tiệm cà phê, vừa vặn tiệm cà phê của Tiêu Dật đối diện Trình thị cũng có ba tầng, hắn nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc đi vào trong thang máy xuống sảnh, một đường nhanh nhẹn bước tới tiệm cà phê đối diện.

Nhân viên trong tiệm không thấy ông chủ của mình trở về, nhưng lại nghênh đón nhân vật lớn ở tầng 49 kia, mọi người nhìn không được có điểm giạt mình, vốn định chạy tới chào hỏi một tiếng thì người ta đã lạnh mặt bước lên lầu trên rồi. Trình Kiệt lên đến tầng ba, tầng ba của tiệm cà phê bình thường rất ít người chọn ngồi, cho nên lúc này chỉ có duy nhất một chàng trai trẻ đang ngồi quay lưng lại với cửa. Trình Kiệt hí mắt, trong lòng nổi lên một trận lạnh lẽo, không cần biết Lâm Chí Huyền có ý tốt hay là xấu nhưng mà cậu ta dám hẹn gặp Tiêu Dật riêng như vậy liền làm cho hắn nảy sinh nghi ngờ cũng cảnh giác:

“Lâm Chí Huyền!”

Lâm Chí Huyền nghe thấy giọng nói kia cũng phát run, lần đó ở trong bệnh viện Trình Kiệt xúc động cầm dao muốn giết cậu liền làm cho cậu ba ngày mất ngủ, hơn thế còn phải tới bệnh viện xin bác sĩ một liều thuốc an thần, hiện tại hắn đột nhiên tới đây còn gọi cậu giống như muốn đòi mạng

vậy. Lâm Chí Huyền cố gắng thật bình tĩnh xoay người lại, cậu giả bộ bất ngờ, hơn nữa cậu cũng chính xác là đang bất ngờ:

“Trùng hợp...”

Lâm Chí Huyền còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đã bước về phía cậu, lạnh giọng cắt ngang lời cậu nói:

“Có ý gì?”

Lâm Chí Huyền hả một tiếng, bởi vì trong câu nói kia của Trình Kiệt nếu như người tình cờ gặp mặt sẽ nghe vô cùng khó hiểu, nhưng một người trong lòng có quỷ như cậu đây lại nghe vô cùng dễ hiểu, có điều Lâm Chí Huyền vẫn giữ một bộ dạng bình tĩnh vô tội:

“Trình Kiệt, anh có ý gì?”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 188: Bắt Cóc

Lâm Chí Huyền bởi vì chột dạ cho nên muốn đứng dậy rời đi, mọi lời nói giấu giếm của cậu ta lại bị chính hành động của cậu ta phản nghịch lại, cậu ta run rẩy khi bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trình Kiệt, trong bất giác không tự chủ được mà vội vã cầm lấy điện thoại rút vào trong túi áo. Trình Kiệt để ý thấy được hành động nhỏ kia của Lâm Chí Huyền liền nhanh chóng vươn tay với lấy chiếc điện thoại nọ, quả nhiên trên màn hình điện thoại của Lâm Chí Huyền hiện tại đang nhấp nháy biểu trưng cho việc có người gọi điện tới. Trình Kiệt vừa nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình kia ánh mắt liền ngưng trọng, hắn không trực tiếp ném vỡ chiếc điện thoại này mà chỉ đưa lên trước mặt nhìn chằm chằm Lâm Chí Huyền.

“Trình Kiệt, trả điện thoại cho tôi, tôi có việc phải rời đi”

Trình Kiệt nhanh tay đẩy người Lâm Chí Huyền ngồi lại xuống ghế, muốn đi cũng không thể kịp nữa rồi. Trình Kiệt im lặng đợi chuông điện thoại kết thúc, Lâm Chí Huyền một bộ dạng mờ hồ lạnh đến phát run:

“Trình Kiệt, anh này là có ý gì, tôi rất bận...”

Lời nói của Lâm Chí Huyền một lần nữa bị Trình Kiệt đánh gãy, hắn cũng không có gì quá bất ngờ chuyện Lâm Chí Huyền và Thẩm Đào thông đồng với nhau, từ sau khi phá vỡ sự nghiệp của Lâm Chí Huyền thì hắn đã biết cậu ta quay sang cầu cạnh sự giúp đỡ từ Thẩm Đào:

“Hai người muốn làm gì Tiểu Dật?”

Lời nói của Trình Kiệt vẫn giữ vững nét trầm ổn, không nghe ra được sự giận giữ gì. Lâm Chí Huyền vẫn muốn giữ một bộ dạng trong sạch, lời vừa mới chỉ hé ra chưa thành câu hoàn chỉnh đã bị một tiếng đập bàn thật lớn ngăn lại:

“Đừng có lòng vòng với tôi, tôi có thể làm ra những chuyện cậu không ngờ tới được đâu”

Lâm Chí Huyền hít một ngụm khí lạnh, bề ngoài vẫn muốn tỏ ra thật bình tĩnh:

“Trình Kiệt, anh đang nói cái gì thế?”

Trình Kiệt rút điện thoại từ trong túi áo, vừa làm một vài thao tác vừa mở miệng nói chuyện:

“Cậu khiến cho công ty của tôi bị tổn thất cũng không nhỏ đâu, vốn định sẽ im lặng bỏ qua chuyện này cho cậu nhưng tôi nghĩ có lẽ không cần rồi, để cậu tự do tự tại bên ngoài liền sẽ ảnh hưởng đến em ấy, chi bằng tôi liền sẽ đệ đơn lên tòa án, tố cáo hết tất cả những gì cậu đã làm ở công ty của tôi, tôi cũng thật có nhiều chứng cứ chứng minh cậu tiết lộ bí mật của công ty tôi cho Hợp Cảnh, số tiền vi phạm nếu như cậu không trả đủ thì chỉ có vào tù, hơn nữa tôi cũng sẽ biến một vài tội danh vốn dĩ không có của cậu thành có, cậu biết tôi có thể làm có phải hay không?”

Lâm Chí Huyền hốt hoảng đưa tay ra ngăn cản Trình Kiệt, cậu ta biết Trình Kiệt có thể làm được giống như những gì hắn nói:

“Trình Kiệt khoan đã, Thẩm Đào nói muốn tôi hẹn Tiêu Dật ra ngoài nói chuyện, anh ta muốn bắt cóc Tiêu Dật để tống tiền anh”

Trình Kiệt híp mắt, trong lòng lan tràn một hồi tức giận:

“Chỉ thế?”

Lâm Chí Huyền không dám nói ra chuyện Thẩm Đào có ý định hại chết Trình Kiệt:

“Đúng đúng... anh tin tôi đi”

Trình Kiệt ánh mắt lạnh lẽo quét thẳng về phía Lâm Chí Huyền:

“Thẩm Đào hiện tại đang ở chỗ nào?”

Lâm Chí Huyền lắc đầu:

“Tôi không biết, tôi quả thật không biết”

Đúng lúc này điện thoại của Trình Kiệt liên vang lên, mắt thấy trên màn hình điện thoại hiển thị tên người quen thuộc ánh mắt hắn liền hòa hoãn đi một chút, ngay cả biểu cảm gương mặt vốn dĩ đang căng cứng cũng phải dịu dàng lại, hắn tiếp nhận điện thoại dịu giọng nói:

“Tiểu Dật...”

Đầu dây bên kia im lặng ba giây, kế tiếp liền có một tiếng cười lạnh lẽo:

“Muốn gặp em ấy sao? Thật là đáng tiếc, em ấy hiện tại vẫn còn đang ngủ, hay là đợi đến khi em ấy tỉnh rồi, tao cho em ấy ăn một vài thứ, lại tắm rửa ha ha... cuối cùng lại cho mày nói chuyện với em ấy”

Trình Kiệt kích động, điện thoại trong tay bị hắn nắm thật chặt, hắn cố gắng khắc chế sự giận dữ ở trong lòng trầm khàn đáp lại:

“Mày muốn gì?”

Vừa mới rồi Tiêu Dật tỉnh dậy liền đi tìm điện thoại, mắt thấy điện thoại có tin nhắn của Lâm Chí Huyền nói rằng vẫn đang ở tiệm cà phê đợi cậu, Tiêu Dật không nghĩ gì liền rời khỏi phòng làm việc, nhưng khi cậu vừa mới đứng ở bên đường đợi tín hiệu đèn giao thông liền có một chiếc xe ô tô

bảy chỗ đỗ ở trước mặt cậu, kế đó có một đám người từ bên trong xông ra kéo cậu vào trong xe, Tiêu Dật cảm thấy một hồi choáng váng, chiếc khăn có mùi lạ bị một người đàn ông dùng sức rất lớn bịt chặt mũi cậu khiến cậu khó thở, cuối cùng Tiêu Dật liền không biết gì nữa cả.

Thẩm Đào ngồi ở hàng ghế phía sau, Tiêu Dật đang ngủ tựa đầu vào cửa kính, mắt thấy gương mặt nhỏ nhắn kia nhắm nghiền hai mắt, hàng mi dài rủ xuống, khóe miệng của hắn bất giác mím cười, lại đưa tay kéo lấy một tay của cậu khẽ khàng nghịch ngợm một đầu ngón tay kia. Cảm giác thoải mái này làm cho Thẩm Đào càng thêm vui vẻ khi nói chuyện với Trình Kiệt:

“Mày muốn cái gì thì tao muốn cái đó”

Trình Kiệt lạnh giọng:

“Thẩm Đào, nếu như mày dám làm tổn hại em ấy...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì bên kia lại truyền tới một tiếng cười thỏa mãn:

“Vốn là không có định làm gì cả, nhưng mà xem mày gấp gáp như vậy, tao lại muốn động tay động chân một chút. Được rồi, nhớ kỹ không được báo cảnh sát, tao vẫn còn nhiều chuyện phải làm cùng em ấy cho nên không có thời gian nói chuyện với mày nữa”

Thẩm Đào kết thúc cuộc trò chuyện, Trình Kiệt ngay lập tức bộc phát, hắn đập mạnh điện thoại xuống dưới sàn, giây tiếp theo liền bất ngờ vươn tay tới bóp cổ của Lâm Chí Huyền:

“Tôi cho cậu ba giây, nếu như cậu không nói ra chỗ ở của hắn thì tôi lập tức bóp chết cậu”

Lâm Chí Huyền một hồi hô hấp không thông, cổ họng bị đè chặt đến mức như yết hầu muốn lòi ra ngoài, không rõ đã qua ba giây hay chưa nhưng cậu ta chính xác là không thể gắng cự chống đỡ được nữa, cứ như vậy rơi vào hôn mê chỉ trong một cái chớp mắt.

Tiêu Dật tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên giường lớn trong một căn phòng xa lạ, mọi ký ức hỗn loạn lúc chiều khiến cho cậu càng thêm một hồi bất an lo lắng, không lẽ nào ở giữa ban ngày ban mặt cậu lại bị bắt cóc. Tiêu Dật cố gắng bình tĩnh trở lại, nhìn một hồi căn phòng xa lạ một lượt, nếu như là bắt cóc tổng tiền thì dễ giải quyết, Trình Kiệt nhất định sẽ chuộc cậu ra. Cánh cửa phòng chậm rãi mở ra, gương mặt của một người đàn ông mà cậu không muốn gặp nhất xuất hiện, Thẩm Đào lúc đầu có vẻ hơi bất ngờ một chút nhưng sau đó hắn liền huyết sát thành thoi bước vào:

“Xem nào, bọn họ nói thuốc mê này phải mười phút nữa mới tỉnh cơ mà”

Tiêu Dật cảm thấy nguy hiểm ngập tràn, Thẩm Đào như thế nào có thể ở giữa ban ngày bắt được cậu thế này:

“Đây là chỗ nào?”

Thẩm Đào dang tay đứng ở giữa căn phòng lớn xoay một vòng:

“Thế nào, nơi này có vừa ý em hay không?”

Tiêu Dật nhú chặt hàng lông mày:

“Anh muốn cái gì đây, tôi muốn về nhà!”

Thẩm Đào bật cười ha ha:

“Muốn về nhà? Đã đến rồi còn có thể nói ra câu nói đó. Có điều nếu như em muốn về nhà cũng được, đợi đến khi Trình Kiệt...” Nói rồi Thẩm Đào lại huyết một hồi sát cao vút.

Tiêu Dật giật mình nhìn bộ dạng đáng sợ kia của Thẩm Đào, tuy rằng hắn hiện tại vẫn giữ vững nụ cười giả dối thường ngày đó nhưng trong ánh mắt kia của hắn lại vô cùng lạnh lẽo. Tiêu Dật nhìn về phía cửa phòng, cậu nhanh chóng đứng dậy chạy về phía đó nhưng vừa mở cửa ra liền phát hiện có hai người đàn ông cao lớn đứng chặn ở cửa, Tiêu Dật thử cố muốn thoát ra trong vô vọng nhưng vô ích, cánh cửa đó lại một lần nữa bị đóng lại. Thẩm Đào ngồi trên một cái ghế đơn, hai chân thon dài bắt chéo, một bộ dáng vô cùng thư thái mà thường thức sự gấp gáp của Tiêu Dật:

“Vội như vậy làm gì? Em có muốn nói chuyện một chút với hắn ta hay không?”

Tiêu Dật im lặng, tuy rằng trong lòng cậu hiện tại rối như tơ vò nhưng cậu biết việc mình hiện tại không nên làm nhất chính là gọi điện cho Trình Kiệt. Không biết Trình Kiệt đã biết cậu bị Thẩm Đào đưa đi hay chưa, nhưng hắn có chứng dễ kích động, nếu như bây giờ để hắn biết rồi hắn khẳng định sẽ không thể kiềm chế được mà tự mình làm tổn hại bản thân. Thẩm Đào im lặng một lát rồi hỏi tiếp:

“Không muốn gọi cũng được, chúng ta cùng nhau ăn tối một chút đi”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Thẩm Đào:

“Anh muốn cái gì thì nói thẳng đi”

Thẩm Đào khẽ mỉm cười:

“Ăn tối, sau đó đi ngủ, thời gian gần đây em cũng không thể ra ngoài được, đành phải ủy khuất em vậy”

Thức ăn rất nhanh liền đưa vào tận trong phòng, ở đây có một chiếc bàn nhỏ cùng hai chiếc ghế, xem ra Thẩm Đào sớm đã chuẩn bị sẵn hết mọi thứ. Không rõ tình trạng kinh tế của Thẩm Đào hiện tại như thế nào, nhưng một bàn đồ ăn ở chỗ này rất phong phú, còn có hắn một chai rượu vang đỏ

thượng hạng được ướp lạnh trong một xô đá. Tiêu Dật im lặng ngồi ở trên giường không muốn ăn, Thẩm Đào thản nhiên ngồi vào bàn chậm rãi ăn uống:

“Ăn đi, hay là muốn tôi gọi cho Trình Kiệt để cho hắn nói em ăn, em cũng biết tôi giỏi nói chuyện như thế nào rồi đó”

Tiêu Dật hiện tại có điểm khát, bụng cũng có một chút đói, cậu cũng cần phải ăn lấy sức để tiếp tục chống cự. Vừa mới rồi cậu thông qua cửa kính sát đất liền biết được mình giống như là đang ở trong khách sạn, còn ở trên một tầng rất cao, vẫn còn may cậu không bị đưa ra khỏi khu vực ngoại thành vì ở đây có rất nhiều tòa nhà cao tầng san sát nhau, buổi tối còn có ánh điện nhấp nháy xem ra đây cũng là một nơi phồn hoa, hơn nữa hắn là cũng gần với Trình Kiệt.

Thẩm Đào dễ dàng nhận ra được ánh mắt lén lút nhìn về phía cửa kính sát đất thăm dò chỗ ở của Tiêu Dật, hắn khẽ mỉm cười lên tiếng:

“Nơi này không cách quá xa chỗ của Trình Kiệt, vốn định đưa em tới khu vực ngoại thành yên tĩnh một chút nhưng cảnh sát dạo gần đây làm quá gay gắt cho nên không được”

Tiêu Dật đặt đĩa xuống dưới bàn nhìn Thẩm Đào:

“Anh đầu thú đi, hà cớ gì anh lại muốn phá Trình Kiệt như vậy chứ?”

Thẩm Đào vẫn chậm rãi ăn, hắn cầm lấy chai rượu vang trong xô đá rót ra một chút vào ly thủy tinh bên cạnh:

“Chuyện của Tiêu Kỳ Mặc, em hắn là vẫn chưa biết rõ đi”

Tiêu Dật nhíu mày tức giận, Thẩm Đào còn dám đánh chủ ý lên người của Tiêu Kỳ Mặc, may mắn khi ấy còn có Trình Kiệt đứng ra giải quyết ổn

thỏa giúp cho cậu. Thấm Đào nhìn Tiêu Dật một hồi rồi chậm chậm giải đáp:

“Hắn ta hẳn là đã trở thành người giám hộ hợp pháp của Tiêu Kỳ Mặc rồi, em cảm thấy mọi chuyện đều bình thường hay sao? Người đưa đơn kiện lên tòa án chính là do hắn làm, em nghĩ rằng công ty của tôi gặp trục trặc như vậy rồi mà tôi còn muốn đưa đơn kiện sự việc này hay sao? Hắn ta rất thông minh, muốn nhân cơ hội này có một cái ràng buộc giữa em và hắn, mà cái ràng buộc này không ai khác chính là Tiêu Kỳ Mặc, nếu như em đột nhiên muốn trốn đi cũng không thể được có đúng hay không?”

Tiêu Dật giật mình ngây ngốc, lời nói của Thấm Đào không phải là hoàn toàn không đúng, nhưng mà cậu vẫn lựa chọn tin tưởng Trình Kiệt:

“Anh đừng nói bậy, những lời anh nói tôi sẽ không tin tưởng”

Thấm Đào nhàn nhạt đáp lời:

“Em nghĩ rằng tòa án đột nhiên đã chuẩn bị sẵn giấy tờ kê khai tài sản của em hay sao? Hơn nữa tiệm cà phê kia không phải chỉ cần sang tên cho em, em liền sẽ vẫn còn quyền giám hộ hợp pháp hay sao? Điều này vốn rất dễ dàng giải quyết, lấy năng lực của Trình Kiệt còn có thể khó hả?”

Tiêu Dật trong lòng bắt đầu có tia thất vọng, đến cuối cùng Trình Kiệt vẫn lựa chọn lấy Tiêu Kỳ Mặc ra để ràng buộc hắn và cậu, nếu như Tiêu Kỳ Mặc vào một ngày nào đó biết được chuyện này thì nó có hay không sẽ thật thất vọng, đứa nhỏ kia đối với Trình Kiệt quả thật rất thật tâm:

“Tôi sẽ không tin những lời anh nói”

Thấm Đào đọc ra được suy nghĩ của Tiêu Dật thông qua gương mặt của cậu, cậu tin hay không tin hẳn đều đọc ra được hết. Thấm Đào nhếch môi lấy điện thoại nhanh chóng nhấn vào số của Trình Kiệt, mở lên loa ngoài thật lớn mới đặt ở trước mặt Tiêu Dật:

“Như vậy em tự mình hỏi hấn đi”

Tiêu Dật vốn định đưa tay tắt điện thoại đi, cậu lúc này không muốn nói chuyện với Trình Kiệt, một phần là giận hấn, một phần là lo lắng cho hấn nhiều hơn. Nhưng mà đầu dây bên kia lại không đợi đến một hồi chuông chờ đã bắt máy rồi:

“Thẩm Đào, mày rốt cuộc muốn cái gì hả?”

Tiêu Dật nghe thấy giọng nói kích động của Trình Kiệt liền không tự chủ hít vào một hơi thật sâu, không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc cơ hồ chỉ có tiếng nhai thức ăn khe khẽ phát ra từ miệng của Thẩm Đào. Trình Kiệt không thấy người bên kia lên tiếng thì cũng âm thầm đoán định ra được, hấn hạ giọng:

“Tiểu Dật?”

Tiêu Dật liếc nhìn Thẩm Đào, mắt thấy người đàn ông kia một bộ dạng thư thái ngồi xem kịch vui, trong lòng cậu cũng bắt đầu trào lên một cảm giác khó chịu:

“Là em, Trình Kiệt...”

Trình Kiệt sắp phát điên rồi, may mắn là hấn nghe được giọng nói của Tiêu Dật lúc này nếu không hấn sẽ muốn giết người:

“Tiểu Dật, em đang ở chỗ nào? Hấn ta có làm cái gì em không?”

Tiêu Dật nhẹ giọng cố gắng muốn trấn an Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em không sao... Em cũng không biết mình ở chỗ nào, nhưng mà vẫn trong khu vực nội thành...”

Tiêu Dật vừa nói đến đây liền bị Thẩm Đào mạnh tay lấy lại điện thoại, kể đó hấn liền áp điện thoại ở trên tay đứng dậy đi về phía cửa kính sát đất,

ánh mắt âm trầm nhưng nụ cười trên môi vẫn luôn ẩn hiện giả tạo:

“Nói như vậy cũng đủ rồi, nếu như tâm trạng tao tốt thì tao sẽ cho mày nói chuyện với em ấy nhiều một chút”

Chuyện Tiêu Dật mất tích Tiêu Kỳ Mặc vẫn chưa biết, Trình Kiệt đã nhờ Tống Tâm Lan trông giúp Tiêu Kỳ Mặc một thời gian, hiện tại một mình hắn ở nhà đồ đạc trong phòng khác cũng đều bị hắn phá hỏng hết không có bất cứ thứ gì còn nguyên vẹn. Thẩm Đào nói một câu kia ánh mắt của Trình Kiệt liền phần nộ nhìn xung quanh như muốn tìm đồ vật để đập phá, nhưng mà mọi thứ trong căn phòng này đã bị hắn phá nát hết rồi. Tống Ngộ Phàm cùng Vincent đứng bên cạnh một bộ dạng ngưng trọng, đưa mắt ra hiệu cho hắn không nên bị Thẩm Đào kích động:

“Mày muốn cái gì, nếu như muốn cái gì liền đến tìm tao, không liên quan đến em ấy”

Thẩm Đào cười ha ha:

“Tao chính là không muốn tìm mày, tao lại thích tính sổ nên những người mà mày yêu thích”

Choang một tiếng, điện thoại của Thẩm Đào bị Tiêu Dật giật mạnh lấy đáp xuống dưới sàn vỡ tung. Tiêu Dật không muốn Thẩm Đào nói ra mấy lời kích động đến Trình Kiệt, Trình Kiệt một khi kích động nhất định sẽ gây nguy hại đến chính bản thân hắn, nếu như hắn không tỉnh táo chỉ sợ không những không cứu được cậu ra ngoài còn bị Thẩm Đào hãm hại. Thẩm Đào cũng phải bất ngờ trước hành động kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật giống như là rất tức giận, hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm hắn, Thẩm Đào ngẩn người nhìn người trước mặt, bản thân hắn cũng bất ngờ không biết mình rốt cuộc bị thu hút bởi cậu vì cái gì nữa.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 189: Động Lòng

Có lẽ bản thân Thẩm Đào cũng có một phần yêu thích Tiêu Dật, giống như trong thế giới của hắn đột nhiên xuất hiện một người khác biệt làm cho hắn nhìn không được phải đưa mắt để ý tới cậu nhiều hơn. Không rõ là bởi vì Thẩm Đào muốn phá hủy tất cả mọi thứ của Trình Kiệt hay là trong lòng hắn không thoải mái khi Tiêu Dật kích động vì Trình Kiệt nhiều đến như thế. Thẩm Đào dùng sức kéo lấy Tiêu Dật ép cậu vào cửa kính sát đất phía sau lưng, giây tiếp theo hắn liền cúi đầu hôn xuống miệng của Tiêu Dật. Tiêu Dật hết hoảng, trong suy nghĩ không muốn Thẩm Đào đến gần mình, thế cho nên cậu không cần phải bất ngờ thất thần đã ngay lập tức đẩy mạnh Thẩm Đào ra rồi.

Thẩm Đào lần đầu tiên bị mất khống chế như vậy, vốn định buông tha cho Tiêu Dật nhưng khi bắt gặp thấy ánh mắt phẫn nộ cùng căm thù kia của cậu, trong lòng hắn liền không thoải mái lại tiếp tục muốn cúi đầu há miệng ngậm lấy đôi môi muốn mím chặt kia. Hai tay của Tiêu Dật bị Thẩm Đào khóa chặt không có cách di chuyển, ngay cả đôi chân cũng bị hắn dùng tư thế khó cử động, kể đó ngoài mím chặt môi đến chảy máu cũng cương quyết không chịu mở miệng của mình ra thì Tiêu Dật căn bản là chẳng biết làm cái gì cả. Nhưng mà Thẩm Đào cũng không chịu nhượng bộ, hắn đưa một tay bóp mạnh lấy má của Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy quai hàm của mình giống như bị bóp vụn, nhìn không được mà phải hé miệng ra, đầu lưỡi của Thẩm Đào thành công luồn vào bên trong khoang miệng của Tiêu Dật, bàn tay hắn vẫn dùng sức bóp lấy hai má của cậu không cho cậu có cơ hội cắn bị thương cả hai. Tiêu Dật sau một hồi chật vật cũng thoát được

khỏi tay của Thẩm Đào, cậu nhanh chóng dùng hết sức lực của mình đẩy mạnh hẳn ra:

“Anh điên rồi”

Thẩm Đào hơi ngẩn người, cho dù nụ hôn này là nụ hôn cưỡng chế nhưng vẫn có thể cảm giác được sự mềm mại ngọt ngào từ khuôn miệng của đối phương, hẳn nở một nụ cười thỏa mãn, sau đó không biết hẳn nghĩ đến cái gì đột nhiên thâm trầm lại, chậm rãi từng bước một tiến về phía Tiêu Dật. Tiêu Dật hoảng sợ lùi lại phía sau, lùi đến giường lớn liền không cẩn thận ngã ngửa lên giường, Thẩm Đào thuận thế nằm đè lên người cậu, bàn tay nhanh chóng muốn mở khóa áo khoác trên người cậu, Tiêu Dật cảm giác được nguy hiểm ngập tràn, ngoài việc dùng tay chân đạp loạn ra thì cũng chỉ còn biết cố sức hét lớn vào mặt của Thẩm Đào:

“Anh muốn làm cái gì, muốn làm cái gì hả... mau tránh ra...”

Một cú đấm thật mạnh giáng thẳng vào mũi của Thẩm Đào, quả nhiên trên gương mặt thì nơi đó vẫn là vị trí yếu đuối nhất. Thẩm Đào chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng mất vài giây, sống mũi cay xè như muốn hồng. Tiêu Dật chuyển người dùng cả tay chân đạp mạnh Thẩm Đào xuống giường còn mình thì vội vã nhảy sang một bên đứng dậy kéo lại khóa áo lên thật cao:

“Thẩm Đào tôi nói cho anh biết...” Tiêu Dật vốn định nói rằng Trình Kiệt nhất định sẽ không tha cho hẳn nhưng mà cậu đột nhiên khựng lại, người đàn ông này đối với Trình Kiệt căm thù có thừa, cậu bây giờ mà nhắc đến Trình Kiệt khẳng định sẽ làm cho đối phương càng tức giận hơn: “Chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói”

Thẩm Đào từ trên mặt đất đứng dậy, hẳn xoa xoa sống mũi thẳng tắp hoàn mỹ của mình. Mắt thấy con mèo nhỏ phía trước run rẩy, hai mắt mở lớn đến hoang mang, ngay cả đôi môi kia cũng bị hắn làm cho sưng đỏ,

Thẩm Đào vẫn là nhẫn nhịn một chút không nỡ để cho người ta bị kinh sợ. Vừa mới rồi có một suy nghĩ kéo tới lấp kín ý thức của Thẩm Đào, hẳn cảm thấy nơi tốt đẹp ngọt ngào kia không biết bị Trình Kiệt hưởng dụng biết bao nhiêu lần rồi, cho nên hẳn tức giận, hẳn ghen tị đến muốn nổ tung. Thẩm Đào nhìn chăm chăm Tiêu Dật một lượt, ánh mắt có tia phức tạp mà Tiêu Dật không sao hiểu được, cuối cùng Tiêu Dật cũng thở dài một hơi khi thấy Thẩm Đào nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng này.

Cửa phòng đóng lại, Tiêu Dật nhanh chóng ngồi mạnh xuống giường thở dốc một hơi, cậu vội vàng đi tìm phòng tắm muốn rửa lại miệng của mình, mắt thấy người trong gương mộ bộ dạng chật vật, ngay cả khóe miệng cũng hơi sưng, Tiêu Dật liền bất động hoảng sợ, Trình Kiệt không biết bao giờ mới đến đón cậu về đây. Tiêu Dật ở trong phòng tắm rất lâu, cậu quả thật chỉ muốn ở trong này khóa trái cửa lại, đợi đến khi Trình Kiệt tới thì cậu mới mở cửa ra, nhưng mà cậu biết việc này là không thể. Tiêu Dật vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy dưới sàn vẫn còn điện thoại của Thẩm Đào vừa mới rồi bị mình ném vỡ, cậu vội vã chạy tới ngồi xổm xuống muốn mở điện thoại lên xem thử, lúc nhấn vào nút nguồn thầm cậu mong điện thoại phát sáng, cậu có thể bí mật giữ lại chiếc điện thoại này để liên lạc với Trình Kiệt, nhưng mà điện thoại hình như bị hỏng rồi, vừa mới rồi cậu thật sự đập rất mạnh tay.

Cánh cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, Tiêu Dật hốt hoảng đứng bật dậy, theo bản năng cầm lấy điện thoại bị vỡ màn hình tan nát kia đưa về phía sau lưng muốn giấu đi. Một động tác nhỏ này của Tiêu Dật căn bản không thể nào thoát được khỏi ánh mắt tinh tường của Thẩm Đào, Thẩm Đào bước tới một bước, Tiêu Dật lùi lại phía sau một bước, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại kia cũng muốn run rẩy không dám làm cái gì.

“Phía sau giấu cái gì?” Thẩm Đào thản nhiên hỏi

Tiêu Dật im lặng không nói, cậu không nói thì Thẩm Đào cũng có thể biết được, hẳn quay lại nơi này chính là muốn thu lại chiếc điện thoại kia,

thuận tiện kiểm tra xem điện thoại có thể dùng được nữa hay không, nếu như còn dùng được mà lại rơi vào trong tay của Tiêu Dật thì không tốt. Tiêu Dật âm thầm tính toán, tính toán trong đầu một hồi cũng loạn cả lên, Thẩm Đào nhanh tay dùng sức kéo lấy tay của Tiêu Dật, ngay lập tức chiếc điện thoại hồng kia cũng rơi xuống sàn, Thẩm Đào khẽ nhếch môi cười, Tiêu Dật dùng sức muốn thu tay lại nhưng không được ngược lại cổ tay cậu liên tục truyền tới cảm giác đau đớn, còn nhớ lần trước bị Thẩm Đào bẻ gãy cổ tay cũng là cổ tay bên này, bây giờ hẳn có phải là muốn bẻ tay của cậu nữa hay không đây. Tiêu Dật chợt nghĩ tới Trình Kiệt, nhớ tới sự dịu dàng ôn nhu của hắn, lại chẳng biết hắn hiện tại bây giờ thế nào rồi, thầm cầu mong bên cạnh hắn lúc này còn có người để ngăn cản hắn đừng kích động, nếu hắn có bị làm sao thì cậu cũng không biết phải làm cái gì nữa.

Thẩm Đào thấy Tiêu Dật thất thần liền mạnh tay kéo cậu về phía mình, hắn cúi đầu hôn xuống cổ tay của Tiêu Dật, sau đó cũng thật chậm rãi nói lỏng ra hơn một chút, giọng nói ôn nhu giả dối thật khiến cho cõi lòng cậu lạnh lẽo:

“Không nên có suy nghĩ trốn khỏi đây nếu không tôi sẽ có cách làm cho cả em và Trình Kiệt cùng phải hối hận đó”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật và Thẩm Đào cùng nhau ngủ trên chiếc giường lớn này, giường này cũng tương đối lớn thuộc dạng king size, hai người đàn ông to lớn nằm ở trên giường cũng sẽ không thể chạm vào nhau được, nhưng mà Thẩm Đào lại một mực ôm lấy cậu, khi cậu vừa mới kịch liệt muốn đẩy hắn ra thì hắn liền nói:

“Nếu như không muốn phải hối hận thì nằm im”

Tiêu Dật nhớ tới ánh mắt cùng hành động kỳ quái kia của Thẩm Đào, nếu như hắn dám chạm vào cậu cùng lắm thì cậu sẽ liều cái mạng này với hắn, nhưng mà cậu vẫn còn chưa muốn liều mạng, chưa đến phút chót cậu thật sự muốn đợi Trình Kiệt tới đón mình về. Tiêu Dật vẫn không cởi áo

khoác, nằm thẳng tưng căng thẳng ở giữa giường, Thẩm Đào vòng tay qua ôm lấy eo của cậu, còn đưa tay giữ đầu của cậu ép vào lồng ngực của hần, mộ bộ dạng thoải mái thường thức, hần không khỏi cảm thán:

“Trình Kiệt đi ngủ cũng sẽ ôm em như vậy sao, chẳng trách hần lại luyến tiếc như thế, hóa ra là một cái gối ôm rất kỳ diệu”

Tiêu Dật vẫn không buông lỏng cảnh giác, tuy rằng cả một ngày hôm nay cậu rất mệt mỏi, vừa mới rồi ăn cũng rất ít nhưng hiện tại vẫn không thể nào nhắm mắt ngủ được, có lẽ rằng Trình Kiệt và Thẩm Đào có khác biệt thật lớn, một người có thể khiến cho cậu an ổn ngủ ngon còn một người thì lại khiến cho cậu giống như đang đi trên lan can của một tòa nhà cao tầng vậy:

“Tôi là Trình Kiệt đã dùng qua rồi, anh còn muốn dùng lại của anh ấy sao?”

Tiêu Dật chính là muốn khích tướng Thẩm Đào, mong hần cảm thấy bởi vì căm ghét Trình Kiệt mà cũng cảm thấy căm ghét những gì mà hần đã chạm vào, có điều Thẩm Đào ngược lại lại thật thoải mái, bàn tay đặt ở trên eo cậu cũng dùng sức cử động một chút:

“Dùng qua rồi nhưng hần chẳng phải suốt năm năm vẫn muốn tìm về được hay sao, em ngược lại chính tiểu yếu điểm của hần, có em ở trong tay rồi còn sợ hần không làm theo lời tôi sao?”

Tiêu Dật cảm thấy khích tướng thất bại liền chuyển sang hướng khác:

“Anh muốn làm gì anh ấy, hai người đấu qua đấu lại nhiều năm như vậy không cảm thấy mệt mỏi hay sao?”

Thẩm Đào thở nhẹ một hơi sau đó liền đưa tay luồn vào trong mái tóc của Tiêu Dật, hần nghĩ có lẽ người này được Trình Kiệt chăm sóc thật tốt cho nên tóc cũng mềm mượt như thế. Tiêu Dật một hồi căng thẳng đến toát

mồ hôi hột, không thấy đối phương có ý định vượt quá liền im lặng không cử động, cậu biết nếu như mình loạn cử động sẽ làm cho đối phương bị kích động, Thảm Đào mà kích động rồi thì sẽ thật không tốt:

“Chúng tôi là đối thủ, sẽ đấu đến lúc người sống ta chết, nhưng mà nếu như hân chết rồi tôi có thể sẽ giúp hân hoàn thành được một tâm nguyện... sẽ là tiếp tục thay hân chăm sóc tốt cho em”

Tiêu Dật cảm thấy da gà trên người cũng nổi hết cả lên, nhưng mà câu nói người sống ta chết kia khiến cậu quả thật cũng rất lo lắng, nếu như Trình Kiệt chết cậu đương nhiên là không muốn, nhưng nếu như Thảm Đào chết rồi nhất định sẽ liên quan đến Trình Kiệt, cậu không muốn Trình Kiệt phải vào tù:

“Không có cách nào hóa giải sao?”

Thảm Đào gác một chân lên người của Tiêu Dật, tham luyện ngữ lấy hương thơm mới lạ từ thân thể của cậu:

“Em nói xem?”

Tiêu Dật im lặng một lúc lâu:

“Tôi không biết, nhưng nếu anh chịu thả tôi đi thì tôi sẽ nói với Trình Kiệt không tiếp tục đấu với anh nữa, hơn nữa từ đó đến giờ đều là anh đơn phương tự đấu với anh ấy, anh ấy căn bản không muốn chấp nhất với anh. Sau đó tôi sẽ nói với Trình Kiệt giúp anh trốn ra nước ngoài một thời gian...”

Tiêu Dật có suy nghĩ thật đơn giản, nếu như Thảm Đào muốn trốn sang nước ngoài né tránh cảnh sát thì hân đã trốn lâu rồi, nhưng mà một vũ sự nghiệp bị hủy hoại trong tay của Trình Kiệt này càng làm cho hân thêm quyết tâm muốn giết chết Trình Kiệt hơn, dù sao trên đời này cũng không có gì làm cho hân còn phải luyến tiếc nữa cả:

“Em nghĩ rằng một mình tôi không thể trốn khỏi nơi này sao?”

Tiêu Dật thử đẩy chân của Thẩm Đào ra nhưng không được, cậu không muốn tiếp xúc quá thân mật với người này, ngoài Trình Kiệt ra cậu không muốn ai chạm vào người cậu như vậy cả:

“Tôi nói cho em biết, tôi là định để một đám đàn ông vào cùng chơi với em, sau đó quay phim lại, sau đó lại gửi cho Trình Kiệt xem...”

Tiêu Dật nghe Thẩm Đào nói vậy thì trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tuy rằng cậu không phải liệt nữ trung trinh gì cả, nhưng nếu cậu thật sự bị như vậy khẳng định cậu sẽ liều mạng với họ. Thẩm Đào đưa một ngón tay lên chạm vào môi của Tiêu Dật, Tiêu Dật theo đó liền nghiêng đầu né tránh:

“Nhưng mà tôi lại không nỡ làm như vậy, thật là hối tiếc, tôi có ý định để tôi tự mình làm, coi như để cho Trình Kiệt được lợi một chút nhìn thấy thân thể tôi”

Tiêu Dật lạnh giọng, trong lòng sớm đã âm thầm hạ quyết tâm:

“Anh nếu như dám làm tôi thì tôi sẽ giết chết anh”

Thẩm Đào bật cười ha ha, trong phòng sớm đã tắt điện rồi đột nhiên có một tiếng cười lớn của hắn khiến cho không gian cũng phải rơi vào một mảnh kỳ quái:

“Hay là chúng ta thử đi”

Tiêu Dật giật mình khi cảm nhận được bàn tay của Thẩm Đào đang luồn vào trong áo khoác của mình, cậu vội vã nắm chặt lấy tay của hắn. Thẩm Đào cũng chỉ là muốn dọa nạt Tiêu Dật một chút mà thôi, hắn cảm thấy ôm vật nhỏ mềm mại này trong lòng cũng thật tốt, còn có thể cùng cậu thủ thủ tâm tình:

“Được rồi, tôi vẫn còn chưa muốn chết sớm như vậy, ít nhất cũng phải để Trình Kiệt chết trước tôi”

Không gian im lặng tĩnh mịch, Tiêu Dật mở lớn hai mắt nhìn vô định vào khoảng không, cảm thấy mình hiện tại cùng người đàn ông khác ôm ấp nằm ở trên giường thế này thật là có lỗi với Trình Kiệt, Tiêu Dật khẽ đưa tay nhắc lấy tay của Thẩm Đào ra, lại cẩn thận đẩy chân hắn xuống, kể đó liền lấy gối trên đầu để ra giữa còn bản thân mình thì nằm sát ra mép giường, ngay cả chân cũng không muốn đắp chung với Thẩm Đào. Thẩm Đào ngủ rất tỉnh, cảm nhận được động tác kia của Tiêu Dật cũng không có hành động gì chỉ coi như là mình đã ngủ say, tuy rằng có một chút luyến tiếc khi bị tách khỏi thân thể mềm nhũn kia nhưng hắn vẫn là không muốn để cho Tiêu Dật thức trắng đêm này.

Lại nói đến Trình Kiệt, hắn một đêm không thể nào ngủ nổi, ngay cả nằm ngả lưng cũng không nằm, một bộ dạng đáng sợ ngồi ở trên ghế sofa ngoài phòng khách, xung quanh là mọi đồ vật đổ nát bừa bộn, ánh mắt của hắn có tơ máu một phần vì tức giận, một phần vì không ngủ. Vincent đã trở về nhà, lúc này cũng chỉ có Tống Ngộ Phàm ở lại mà thôi, mắt thấy bản thân của mình một bộ dạng như vậy trong lòng không khỏi một hồi lo lắng. Nếu như Trình Kiệt là một người bình thường giống người ta thì không sao, đằng này hắn lại là kẻ bị bệnh tâm thần phân liệt, một khi kích động liền trở nên đáng sợ giống kẻ điên, Tống Ngộ Phàm e dè khẽ thở dài một hơi:

“A Kiệt, nếu không thì chợp mắt một chút đi, Tiểu Dật...”

Tống Ngộ Phàm còn chưa kịp nói hết câu thì Trình Kiệt đột nhiên đứng dậy bước nhanh vào bên trong, Tống Ngộ Phàm thấy thế vội vã theo sau Trình Kiệt:

“A Kiệt...”

Bên trong phòng ngủ dành cho khách là Lâm Chí Huyền đang hoảng sợ, bộ dạng chật vật ngay cả bên mắt cũng bị đấm đến sưng tím, Lâm Chí Huyền vừa thấy động liền đưa tay che đầu trốn tránh, Trình Kiệt đá mạnh cánh cửa đến bốp một tiếng rồi lao đến kéo lấy áo của Lâm Chí Huyền:

“Còn không mau nói, nói cho tôi biết Thẩm Đào hắt ta rồi cuộc ở chỗ nào?”

Tống Ngộ Phàm kéo Trình Kiệt ra nhưng vẫn không thể nào làm lay chuyển được sức lực của hắt, cũng chỉ làm cho hắt tạm thời không thể ra tay được với Lâm Chí Huyền mà thôi:

“A Kiệt, cậu bình tĩnh lại có được không!”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 190: Luyện Tiếc

Thật ra Lâm Chí Huyền biết chỗ ở của Thẩm Đào, cậu cũng không chắc Thẩm Đào đã chuyển đi chưa vì hẳn là một người rất thông minh, hẳn nhất định đã biết cậu đã rơi vào trong tay của Trình Kiệt, nhưng mà cho dù là Thẩm Đào vẫn còn ở đó hay không ở thì cậu cũng nhất định không mở miệng nói cho Trình Kiệt biết, cậu ước rằng Tiêu Dật chết đi, nếu không phải bởi vì Tiêu Dật thì cậu và Trình Kiệt sẽ không phải đến mức như thế này. Lâm Chí Huyền là một kẻ sinh tình tiêu cực, đáng tiếc đối tượng lại bị cậu chọn sai, nếu như là người khác có lẽ đã bị sự si tình này của cậu làm lay chuyển, nhưng đối với một kẻ tâm thần cố chấp như Trình Kiệt thì một khi hẳn đã nhận định được người quan trọng sẽ không bị bất cứ một tác động nào khiến cho hẳn có thể từ bỏ hay lùi bước.

“Tôi không biết, anh cho dù có đánh chết tôi thì tôi cũng không biết!”

Lâm Chí Huyền cõi lòng lạnh lẽo, dù sao đánh thì cũng bị đánh rồi, cậu nói ra thì cũng không thể nào làm cho những vết thương trên mặt này và trong lòng lành lại, thế cho nên Lâm Chí Huyền lại càng cố chấp nói lớn hơn.

Trình Kiệt vung tay lên định đánh Lâm Chí Huyền, không cần biết Lâm Chí Huyền là nói thật hay nói dối thì hẳn cũng xác định được một điều chắc chắn rằng người này tuyệt không có ý tốt với Tiêu Dật của hẳn. Tống Ngộ Phàm bên cạnh thấy thế thì dùng sức kéo Trình Kiệt ra:

“A Kiệt, cậu bình tĩnh lại ngay đi, nếu như cậu cứ kích động như thế này thì không thể tìm thấy được Tiểu Dật đâu”

Nghe thấy hai từ Tiểu Dật, ánh mắt của Trình Kiệt chợt đại ra, trong đôi con người kia vô cùng bi thương kể đó hần liền lạnh mặt đẩy mạnh Lâm Chí Huyền xuống dưới sàn. Cách một tiếng, cánh cửa phòng ngủ lại một lần nữa được khóa trái, Trình Kiệt bước vào trong phòng tắm muốn rửa mặt, hần biết được rằng cơn phần nộ của mình đang sắp đạt đến cao trào, nhưng mà hần hiện tại phải cực lực tỉnh táo, không thể vì kích động mà làm hỏng chuyện, Tiêu Dật của hần còn đang đợi hần tới đón cậu về, hần đã hứa với cậu rằng trong năm nay hai người sẽ kết hôn, sau đó sẽ đi du lịch Nhật Bản, còn rất là nhiều chuyện hần phải thực hiện cùng với cậu thế cho nên Trình Kiệt hần phải thật sự tỉnh táo. Trình Kiệt một bộ dạng phong trần bước ra khỏi phòng tắm, trên mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt vì bị nước dính vào, hần đưa mắt nhìn sang phía Tống Ngộ Phàm khàn giọng:

“Ngộ Phàm, đã có tin tức gì hay chưa?”

Tống Ngộ Phàm nhìn Trình Kiệt một hồi cũng không dám chậm trễ, nhưng mà cậu cũng không dám nói thẳng;

“Người của tôi vẫn đang cố gắng tìm, tin chắc rất nhanh sẽ có manh mối”

Trình Kiệt nắm chặt điện thoại ở trong tay, bây giờ hần chỉ còn chờ mong vào việc Thẩm Đào sẽ liên lạc với hần, đợi Thẩm Đào yêu cầu hần làm cái gì đó mà thôi.

“A Kiệt, hay là ăn một chút gì đi, từ chiều tới giờ cậu chưa ăn rồi”

Trình Kiệt liếc nhìn Tống Ngộ Phàm, hần vốn định từ chối nhưng hần chợt nghĩ đến câu nói của Tiêu Dật, cậu vẫn luôn nhắc nhở hần rằng hần không được bỏ bữa nếu không cậu sẽ giận. Trình Kiệt kết quả vẫn là gật đầu, trong nhà không có cái gì nhiều cả, Tống Ngộ Phàm cũng chỉ biết nấu

một vài món cơ bản nhất, cuối cùng chỉ có thể mang ra một bát mì gạo cùng mấy miếng thịt bò. Tống Ngộ Phàm và Trình Kiệt cùng nhau ngồi ăn, hai người đồng loạt im lặng, Trình Kiệt nhìn mì thịt bò trong bát lâu thật lâu, nếu là Tiêu Dật của hắn thì mì thịt bò sẽ không chỉ đơn giản là mang mì cùng thịt bò cho vào nước sôi trần như thế này, cậu nhất định sẽ mang thịt bò xào lên thơm phức, sau đó lại cẩn thận trần mì, mì sẽ không quá nhũn cũng sẽ không quá dai, ăn cực kỳ ngon, tiếp đó lại bỏ thêm một chút nấm, một chút hành lá, hình thức so với một bát mì ngoài cửa tiệm còn muốn bắt mắt hơn, dĩ nhiên thì khi hắn ăn cũng cực kỳ vừa miệng. Trình Kiệt trầm ngâm ngồi nhìn bát mì trước mặt, Tống Ngộ Phàm sớm đã ăn hết rồi, lúc quay lại liền nhìn thấy bát mì thịt bò kia trương phềnh hết cả lên mới thấy Trình Kiệt cầm đũa gấp lấy đưa vào trong miệng.

Thời gian cứ thế trôi đi, ba ngày kế tiếp Thẩm Đào vẫn cùng Tiêu Dật ở chung một chỗ, cùng cậu dùng ba bữa ăn, buổi tối lại đều đặn ôm cậu ngủ. Tiêu Dật không biết Thẩm Đào muốn cứ như vậy trong bao lâu, cậu thật muốn hỏi hắn đã gọi điện cho Trình Kiệt hay chưa, nhưng nghĩ đến Trình Kiệt sẽ gặp nguy hiểm lại nhịn xuống. Thật ra thì Thẩm Đào sớm đã lên kế hoạch hoàn hảo từ khi chưa bắt cóc Tiêu Dật rồi, nhưng mà mấy ngày nay ở cùng một chỗ với Tiêu Dật hắn lại luyến tiếc một chút cho nên cứ muốn kéo dài thời gian như vậy, vừa vặn có thể chậm rãi tra tấn Trình Kiệt hơn.

Buổi tối hôm ấy Thẩm Đào chuẩn bị một bàn đồ ăn rất thịnh soạn, Tiêu Dật có cảm giác giống như là bữa ăn cuối cùng của tội phạm trước khi lên đài xử bắn vậy. Thẩm Đào ngồi đối diện với Tiêu Dật, nụ cười không rõ tâm tư giả tạo kia vẫn như vậy không hề biến mất, hắn không ăn mà chỉ nhìn Tiêu Dật chăm chăm, Tiêu Dật cũng cảm nhận được ánh mắt kỳ quái kia của hắn, nhưng cậu vẫn lựa chọn vờ như không biết gì cả:

“Tiêu Dật, em có muốn tôi cho em nói chuyện với Trình Kiệt không?”

Tiêu Dật trong vài giây ngắn ngủi hai mắt liền sáng lên, ngày trước cậu đứng ở trong phòng áp tai vào cánh cửa liền có thể nghe thấy hai người

đứng canh ngoài cửa kia gọi đồ ăn tối, bọn họ đọc địa chỉ thật rõ ràng, cậu biết được nơi này cũng không cách nhà của Trình Kiệt quá xa, cậu vẫn luôn muốn tìm cách báo cho Trình Kiệt biết chẳng qua là cậu không sao có điện thoại để liên lạc, bây giờ Thẩm Đào đột nhiên lại hỏi vậy trong lòng của Tiêu Dật lại nảy lên một cái, có điều lúc ngẩng đầu lên đối diện với Thẩm Đào cậu vẫn không dám biểu hiện ra ngoài mặt quá nhiều, chỉ là lạnh nhạt nói một chữ muốn mà thôi.

Thẩm Đào bật cười ha ha, hẩn tự tay rót cho mình một ly rượu, Tiêu Dật vừa nhìn thấy Thẩm Đào rót rượu liền nhíu mày, ba ngày nay Tiêu Dật đều ngăn cản không muốn cho Thẩm Đào uống rượu, không phải là cậu lo lắng cho sức khỏe của hẩn mà là cậu đang lo lắng cho chính bản thân mình, cậu sợ Thẩm Đào mà uống rượu vào sẽ loạn tính làm ra cái gì đó không hay với cậu:

“Muốn sao? Như vậy tôi lại càng không cho em nói chuyện với hẩn”

Tiêu Dật trầm mặc đặt đĩa xuống bàn, Thẩm Đào dùng tay gõ lên mặt bàn chậm rãi nói:

“Nhưng mà, ngày mai liền cho em gặp hẩn ta”

Tiêu Dật trong lòng kích động, cậu không biết Thẩm Đào rốt cuộc có mục đích gì nhưng chỉ cảm thấy nguy hiểm ngập tràn, cậu nhíu mày nhìn chăm chăm về phía Thẩm Đào:

“Anh muốn làm cái gì?”

Thẩm Đào lắc đầu mỉm cười, ánh mắt lại lướt nhìn qua phía Tiêu Dật:

“Đến lúc đó em liền biết, chỉ là tôi lúc đó mong em có thể chạy thật nhanh, nếu không tôi sẽ thật sự có một chút tiếc nuối”

Tiêu Dật ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên nói với Thẩm Đào rằng:

“Có thể cho tôi nói chuyện với anh ấy được hay không?”

Thẩm Đào thoải mái tựa vào thành ghế phía sau:

“Làm cho tôi vui đi, làm cho tôi vui không biết chừng tôi sẽ cho em nói chuyện với hắn một lúc”

Tiêu Dật lẳng lẳng hỏi:

“Anh muốn cái gì?”

Thẩm Đào khàn giọng:

“Tôi muốn chúng ta cùng vui vẻ, tôi muốn chơi em”

Tiêu Dật chấn động, cũng không quá mức khó nhận ra Thẩm Đào có ý gì với cậu, nhưng hắn chưa khi nào thẳng thắn nói rõ ràng ra như vậy, Tiêu Dật nghĩ rằng hay là cứ thôi đi, đến khi gặp Trình Kiệt cậu liền sẽ tùy cơ ứng biến, Trình Kiệt nhất định sẽ đón cậu về, hai người bọn cậu còn phải kết hôn, còn phải đi du lịch Nhật Bản, hơn nữa cậu còn muốn hỏi tội hắn chuyện về Tiêu Kỳ Mặc, Trình Kiệt nợ cậu rất nhiều. Thẩm Đào vẫn mong chờ Tiêu Dật, ngày mai đối với Tiêu Dật chính là một cuộc chơi sinh tử, hắn hôm nay cho cậu một cơ hội, nếu như cậu cùng hắn rồi không biết chừng hắn sẽ mềm lòng mà không làm nguy hiểm cậu, nhưng mà Tiêu Dật cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ qua cơ hội này, cậu ngay cả liếc nhìn hắn một cái cũng không có chỉ lạnh nhạt cúi đầu tiếp tục chậm rãi ăn cơm.

Tối hôm ấy Thẩm Đào nằm ở trên giường ôm Tiêu Dật vào trong lòng, đối phương vẫn là phòng bị hắn như thế, nếu không phải hắn hỏi thì cậu sẽ trả lời thì hắn còn tưởng mình đang ôm một người không còn sống nữa:

“Em không thích tôi ôm em hả?”

Thẩm Đào nghĩ tới chuyện mỗi buổi tối Tiêu Dật sẽ chậm rãi đẩy người hẳn ra rồi mang cái gối đặt ở giữa, kể đó ngay cả chăn cũng không cần đắp liền co người nằm ở bên ngoài mép giường:

“Không thích”

Thẩm Đào cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc của Tiêu Dật, cậu buổi tối mới gội đầu liền càng làm cho hẳn cảm thấy thật là dễ chịu hơn, cảm nhận từng sợi tóc mềm mại chạm vào má hẳn giống như là gãi ngứa vậy:

“Em chỉ thích Trình Kiệt ôm em thôi sao?”

Tiêu Dật cẩn thận ừ một tiếng, quả nhiên người bên cạnh liền muốn luôn bàn tay vào trong áo của cậu, Tiêu Dật hốt hoảng vội vã nắm chặt lấy cổ tay của Thẩm Đào, Thẩm Đào khàn giọng cúi đầu hôn vào tóc của Tiêu Dật:

“Em không thử thì làm sao biết được, không biết chừng tôi còn có thể hơn Trình Kiệt”

Tiêu Dật gạt mạnh tay Thẩm Đào ra, dĩ nhiên đối phương vẫn không có ý định buông tha cậu, nhưng mà hẳn cũng nhượng bộ không có tiếp tục muốn cởi áo của cậu:

“Thẩm Đào, ngày mai anh sẽ làm gì?”

Thẩm Đào im lặng trầm ngâm, sau một lúc mới mở miệng đáp:

“Không phải ngày mai em sẽ biết sao, ngủ đi ngày mai tôi sẽ đưa em đến một nơi”

Tiêu Dật nắm chặt hai tay, có lẽ đêm nay đối với cậu sẽ là một đêm thức trắng, cậu có dự cảm chẳng lành.

Lại nói đến Trình Kiệt suốt ba ngày nay vẫn im lặng, Tống Ngộ Phàm thấy được vẻ bề ngoài trầm ổn kia của Trình Kiệt cũng biết trong lòng hẳn hiện tại khẳng định đã dậy sóng, đáng sợ nhất chính là Trình Kiệt im lặng, năm năm trước Tống Ngộ Phàm cũng nhìn thấy Trình Kiệt im lặng như thế này, còn tưởng rằng là hắn đang cố gắng điều hòa tâm lý, không ngờ suýt chút nữa hắn còn mang công ty hủy luôn. Hiện tại Trình Kiệt lại im lặng như thế, Tống Ngộ Phàm tránh không được phải mở miệng khuyên nhủ Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta báo cảnh sát đi”

Trình Kiệt đang ngồi ăn cơm với Tống Ngộ Phàm, nghe thấy Tống Ngộ Phàm nói như vậy hắn liền dừng lại mọi động tác ngẩng đầu lên nhàn nhạt đáp:

“Cậu dám báo tôi liền giết cậu”

Trình Kiệt chính là lo lắng cho sự an toàn của Tiêu Dật, hắn nhận được cuộc hẹn với Thẩm Đào rằng ngày mai sẽ gặp hắn ở trường đua xe gần trường đại học trước đây của hắn, còn nói nếu như hắn báo cảnh sát thì Tiêu Dật nhất định sẽ không thể sống sót. Cả Trình Kiệt và Tống Ngộ Phàm đều biết rõ được ý đồ của Thẩm Đào, cũng biết địa điểm kia vào thời điểm Trình Kiệt còn học đại học đã xảy ra những chuyện gì.

“Như vậy cậu tính sẽ thế nào?” Tống Ngộ Phàm lo lắng hỏi: “Hay là ngày mai tôi cùng cậu đi”

Trình Kiệt im lặng rồi gật đầu:

“Ngày mai cậu tới đưa em ấy về, cứ mặc kệ tôi cùng Thẩm Đào, tôi sẽ giải quyết triệt để chuyện này”

Tống Ngộ Phàm không yên tâm:

“Trình Kiệt, cậu định sẽ làm thế nào?”

Trình Kiệt lạnh lẽo, hắn cũng chưa có bất cứ kế hoạch nào cả nhưng hắn nhất định phải đưa Tiêu Dật trở về:

“Tùy cơ ứng biến”

Tổng Ngộ Phàm chợt nghĩ tới Lâm Chí Huyền vẫn còn đang ở trong phòng ngủ, mấy ngày nay Trình Kiệt đều nhốt cậu ta ở trong phòng không cho ra:

“Trình Kiệt, Lâm Chí Huyền kia cậu định làm thế nào?”

Trình Kiệt từ tốn ăn uống, hắn không dừng lại động tác chỉ nhàn nhạt bỏ lại một câu:

“Chỉ hận không thể giết chết cậu ta”

Trình Kiệt luôn căm ghét tất cả những người làm thương tổn hoặc là có ý đồ xấu với Tiêu Dật, Lâm Chí Huyền kia dĩ nhiên không ngoài vòng đó, hắn cũng chẳng quan tâm tình nghĩa trước đây, dù sao cả đời này thời gian mà hắn dành để quan tâm Tiêu Dật cũng vẫn chưa đủ. Đêm hôm ấy Trình Kiệt mở cửa phòng, Lâm Chí Huyền đang lơ mơ ngủ liền nhìn thấy một bóng đèn cao lớn đứng ở trước cửa, cậu giật mình định hét lên một tiếng thì đèn điện trong phòng liền bừng sáng, quả nhiên là Trình Kiệt đang đứng ở đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu. Lý do Trình Kiệt không chịu thả Lâm Chí Huyền ra chính là bởi vì cậu ta có vẻ bề ngoài ba phần giống Tiêu Dật của hắn, Trình Kiệt tâm thần không bình thường cho nên hắn luôn có những suy nghĩ khác thường, hắn đương nhiên là yêu Tiêu Dật của hắn nhất nhưng không nhìn thấy cậu hắn liền sẽ nổi điên lên, thế cho nên hắn liền muốn giữ Lâm Chí Huyền lại ba ngày này, ngày nào cũng sẽ vào bên trong nhìn cậu ta một chút, nhìn xong rồi liền sẽ tức giận có xúc cảm muốn giết chết cậu ta, nếu không phải cậu ta có nét giống Tiêu Dật thì hắn đã giết chết cậu ta rồi.

“Đi đi”

Lâm Chí Huyền ngồi dậy hả một tiếng, Trình Kiệt khàn giọng cố gắng kiềm chế sự tức giận trong lòng;

“Đi!”

Lâm Chí Huyền không nghĩ gì cả ngay lập tức vọt ra ngoài, sau đó đến cả quay đầu lại cũng không muốn liên xông ra khỏi cửa chính biến mất dạng.

...

Sáng ngày hôm sau Thẩm Đào gọi Tiêu Dật thức dậy từ rất sớm, lúc mở màn nhìn sang phía cửa kính sát đất còn nhận ra được trời vẫn còn chưa sáng tỏ. Tiêu Dật mặc rất nhiều lớp quần áo, cả người thật giống như một cục bông nhỏ đứng ở giữa trời tuyết, Thẩm Đào liếc mắt nhìn qua cậu một chút, ánh mắt lại bắt đầu có tia phức tạp, kể đó hắn liền khẽ mỉm cười, vẫn là nụ cười nhẹ giả tạo mà hắn ngày xưa cho bản thân:

“Đi thôi”

Tiêu Dật ngồi vào trong xe của Thẩm Đào, trong xe chỉ có một mình cậu và hắn, hắn mang còng tay còng một tay cậu vào bên xe, Tiêu Dật nhú mày nhìn chăm chăm chiếc còng tay kia, Thẩm Đào vòng sang bên cạnh mở cửa xe ngồi vào ghế lái chính:

“Ngủ một chút đi, còn vài tiếng nữa mới đến nơi”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc mới hỏi:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Thẩm Đào khởi động xe hơi, ánh mắt vẫn nhìn về phía đường lớn trước mặt:

“Chúng ta đi đến trường đại học lúc trước của tôi”

Tiêu Dật im lặng không nói nữa, đầu óc của cậu hiện tại rất loạn, cậu muốn yên tĩnh suy nghĩ xem nên làm cái gì tiếp theo.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 191: U Âm

Tiêu Dật nghĩ muốn cầu cứu người xung quanh, dù sao đối với tình trạng của cậu hiện tại bị còng tay thế này nhất định sẽ rất gây chú ý, vốn định đợi Thẩm Đào dừng xe lập tức la lớn cầu cứu nhưng mà người đàn ông kia cả một đường đều vô cùng cảnh giác, không khi nào dừng xe lại ngoại trừ đèn đỏ.

“Thẩm Đào, tôi muốn đi vệ sinh”

Thẩm Đào vẫn bình ổn lái xe, hẳn không có bất cứ hành động nào gọi là đồng ý Tiêu Dật cả:

“Không phải buổi sáng đã đi rồi hay sao?”

Tiêu Dật đã đi được gần một tiếng đồng hồ rồi, trời cũng bắt đầu sáng tỏ, cậu để ý hai người đang đi trên một khu phố tấp nập, tuy rằng hiện tại vẫn còn sớm chưa có nhiều người qua lại nhưng hàng quán ven đường căn bản đã có người mở:

“Tôi chưa đi”

Thẩm Đào thản nhiên đáp:

“Đợi đến nơi rồi đi, không phải em rất muốn nhanh gặp Trình Kiệt hay sao?”

Tiêu Dật để ý thấy nơi này có rất nhiều người bán hàng rong, trong lòng cậu chợt nghĩ đến một kế hoạch:

“Nếu không thì mua cho tôi một cái bắp ngô có được không?”

Thẩm Đào làm sao mà không biết suy nghĩ nhỏ nhen kia trong đầu Tiêu Dật, hắn hơi nghiêng đầu đưa mắt nhìn về phía cậu khẽ mỉm cười:

“Không được, đợi đến nơi rồi ăn”

Tiêu Dật bắt gặp ánh mắt trào phúng nhìn rõ tâm tư kia của Thẩm Đào liền chột dạ quay người nhìn về phía khác, Thẩm Đào là một người thông minh như vậy thật sự sẽ không có khả năng là hắn nhìn không ra, chỉ là hắn muốn để cho cậu làm hay là không mà thôi.

“Tôi có thể nói chuyện với Trình Kiệt được không?”

Đã nhiều ngày rồi Tiêu Dật không được nghe thấy giọng nói của Trình Kiệt, cũng thật muốn biết tình hình hiện tại của hắn như thế nào, nếu được cậu còn muốn an ủi hắn một chút, nói hắn không được phép kích động. Thẩm Đào lắc đầu đáp:

“Không nên, hắn hiện tại hắn là đang lái xe rồi, nghe thấy giọng của em không biết chừng còn kích động đâm vào đâu đó”

Tiêu Dật khẽ thở dài, thật sự cậu biết mọi mong muốn của mình đều vô ích mà thôi, nhưng mà cậu chẳng qua vẫn muốn thử một lần. Tiêu Dật nhắm mắt dưỡng thần, im lặng không lên tiếng nữa, trong lòng của cậu vô cùng hỗn loạn, cảm giác bất lực giống như là biết Trình Kiệt sẽ gặp nguy hiểm nhưng cậu lại chỉ có thể đứng nhìn hắn tự lao vào nguy hiểm mà thôi.

Tiêu Dật bất giác ngủ một giấc ở trên xe, khi tỉnh lại liền phát hiện ra đây là một trường đua rất lớn, xung quanh đều trống không không có một bóng người. Tiêu Dật chưa bao giờ tìm hiểu về các trường đua trong nước cả cho

nên cũng mơ hồ không thể đoán ra được đây là nơi nào. Thầm Đào xuống xe nói chuyện điện thoại với ai đó, Tiêu Dật nhìn xung quanh xe cũng không thấy có cái gì có thể giúp ích được cho mình, kết quả đang lúc hoảng loạn thì đối phương lại một lần nữa mở cửa xe, còn mở luôn cả khóa còng tay ra cho cậu. Tiêu Dật vốn định sẽ nhân cơ hội chạy trốn, lúc bước khỏi xe mới phát hiện ra một nhóm người toàn là đàn ông thân hình cao lớn không biết từ đâu đang tiến về phía bọn họ, Tiêu Dật nghĩ mình có lẽ chạy cũng không thoát được. Đám người kia gọi Thầm Đào một tiếng đại ca, Thầm Đào cũng chỉ ừ một tiếng qua loa rồi kéo tay Tiêu Dật bước về phía trước:

“Em có muốn đi tham quan chỗ này một chút hay không?”

Tiêu Dật nhìn xung quanh khoảng đất rộng lớn này một hồi liền biết được đây giống như là khu vực ngoài trung tâm thành phố, còn đường như cách rất xa nhà của Trình Kiệt. Tiêu Dật nhớ Thầm Đào và cậu đi từ lúc trời còn chưa sáng tỏ, hiện tại hẳn cũng gần trưa rồi, nơi này nhất định rất xa, có khi hai người họ đã rời khỏi Bắc Kinh rồi.

Thầm Đào kéo Tiêu Dật đi vào trong một tòa nhà duy nhất ở chỗ này, đây chính là nơi cao nhất, chỗ này hẳn là đài quan sát cho nên thật sự rất cao, Tiêu Dật cũng chẳng biết nơi này phải cao đến bao nhiêu tầng lầu, chỉ biết hai người bọn cậu cứ đi, bước từng bậc thang chậm rãi đến khi cậu cảm thấy đầu gối cũng muốn chùn xuống thì hai người cũng tới nơi. Phía trước mặt là một tấm kính lớn có thể nhìn ra được quang cảnh cả trường đua, Thầm Đào đứng ở phía sau lưng của Tiêu Dật, hẳn đặt tay lên vai cậu, cổ tình cúi đầu xuống thật thấp ghé sát tai cậu khẽ hỏi:

“Có nhìn thấy chiếc xe kia không?”

Tiêu Dật theo phản xạ tự động né tránh, mắt của Tiêu Dật không được tốt, cậu bị cận thị vì thế chỉ có thể xác định được có một chấm đen ở phía tít đằng xa, có lẽ đó là chiếc xe mà Thầm Đào muốn nói với cậu. Thầm Đào

lại kéo Tiêu Dật sang bên cạnh, ở đó có một bệ để ống nhòm cao ngang tầm mắt cậu, Thẩm Đào nói:

“Lát nữa em sẽ được nhìn thấy Trình Kiệt từ chỗ này”

Tiêu Dật nheo mắt nhìn về phía chỗ ô tô ở phía xa, cậu thấy ở dưới đó có chấm đen di chuyển, hẳn là người, có khoảng ba bốn người gì đó đang tiến về phía chiếc xe đó, Tiêu Dật có dự cảm không lành ngay lập tức tiến đưa mắt nhìn vào trong ống nhòm, ống nhòm này quả thật là nhìn rất rõ, xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy được quang cảnh phóng đại phía trước. Tiêu Dật giật mình nhìn thấy trên tay một người đàn ông cầm theo một cái hộp gì đó tiến vào bên trong xe, lại có một người đàn ông đang nằm ở dưới gầm xe giống như đang sửa chữa cái gì đó:

“Bọn họ đang làm cái gì?”

Thẩm Đào cười nhẹ giống như gió xuân:

“Đương nhiên là kiểm tra lại mọi thứ trước giờ đua”

Tiêu Dật nhìn thế nào cũng chỉ thấy có một chiếc xe, cậu vốn tưởng nếu như Thẩm Đào muốn đua xe cùng Trình Kiệt thì phải có hai chiếc, nhưng mà ở đây lại chỉ có một chiếc, nếu như chỉ có một chiếc thì đám người kia sẽ không đơn giản đi tới đơn thuần kiểm tra thôi như vậy, Thẩm Đào cũng sẽ không dễ dàng đối với Trình Kiệt như thế, trừ khi đám người ở dưới kia động tay động chân vào chiếc xe. Tiêu Dật đang định lớn tiếng hỏi Thẩm Đào thì điện thoại của hắn đột nhiên reo lên tiếng chuông đơn điệu, Thẩm Đào cố tình để mở loa ngoài cho Tiêu Dật nghe thấy:

“Mọi thứ đã xong hay chưa?”

Đối phương bên kia là một người đàn ông:

“Đại ca, mọi chuyện đã ổn thỏa, bọn em đã làm nóng bộ chuyển đổi chất xúc tác, lắp đặt một số thiết bị tiêu tốn nhiều điện ở trên xe, phanh xe cũng bị cắt chỉ cần va chạm mạnh liền rất dễ gây nổ, đảm bảo cảnh sát có đến điều tra cũng không thể nào nhìn ra được một chút nghi ngờ nào, chỉ là nghĩ chiếc xe này rất lâu không đi bảo dưỡng cho nên mới như vậy”

Tiêu Dật nghe đến đây liền muốn như rụng rời cả chân tay, cậu quay lại phía sau liền bắt gặp nụ cười giống như ma quỷ trên khóe môi của Thẩm Đào, ánh mắt hai người vừa vặn chạm đến nhau, Thẩm Đào khẽ mỉm cười, Tiêu Dật không biết hắn đang cười với cậu hay là đang nở nụ cười hài lòng với người bên kia điện thoại nữa:

“Tốt lắm”

Tiêu Dật chỉ cho phép mình ba giây thất thần run sợ kể đến cậu liền nhanh chóng tiến về phía trước túm lấy cổ áo của Thẩm Đào hét thẳng vào mặt của hắn:

“Thẩm Đào anh muốn làm cái gì? Anh điên rồi...”

Nói rồi Tiêu Dật liền đẩy mạnh Thẩm Đào ra chạy tới phía cửa phòng muốn mở nhưng phát hiện ra cửa phòng đã bị khóa rồi, căn bản không thể mở được:

“Mau mở cửa, mau mở cửa cho tôi”

Thẩm Đào kéo lấy cổ tay của Tiêu Dật thật mạnh, hắn lại nhẹ giọng nói:

“Đến rồi...”

Tiêu Dật vội vã đẩy Thẩm Đào ra, cậu nhanh chóng đi tới phía ống nhòm cúi đầu nhìn vào trong đó, người đàn ông của cậu đứng thật đến rồi, mấy ngày này cậu luôn hy vọng hắn nhanh một chút đến đón cậu về nhưng ở ngay tại khắc này cậu chỉ muốn Trình Kiệt quay trở về đi. Hôm nay Trình

Kiệt không mặc đồ giống như thường ngày mà lại mặc một bộ đồ bảo hiểm như một vận động viên đua xe chuyên nghiệp trong các giải đấu vậy, một bộ đồ màu đỏ trắng, ngay cả chiếc mũ bảo hiểm mà hắn cầm ở bên tay cũng cũng màu. Thẩm Đào muốn tạo một hiện trường giả, đây là trường đua cho nên hắn cũng muốn Trình Kiệt phải mặc vào đồ bảo hộ chuyên dụng kia, chỉ là cho dù Trình Kiệt có mặc hay không mặc thì đối với một vài động tác hắn đã làm ở trên xe kia cũng không thể tránh được kết cục thịt nát xương tan.

Tiêu Dật hoảng hốt chạy ra phía cửa dùng sức muốn vịn tay nắm cửa, có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay của cậu kéo cậu quay lại, giây tiếp theo Tiêu Dật liền bị đẩy mạnh vào cánh cửa đó, lại là một cảm giác chán ghét khi đôi môi của mình bị đối phương ngậm lấy, Tiêu Dật điên cuồng dùng sức muốn đẩy Thẩm Đào ra, nhưng mà càng đẩy thì đối phương lại càng dùng sức, hắn mạnh mẽ kinh người giống như một lực sĩ có thể dễ dàng khóa trụ cậu được.

Thẩm Đào ép buộc Tiêu Dật há miệng, giây tiếp theo đầu lưỡi của hắn liền lườn vào trong khoang miệng cậu, một tư vị xa lạ không có cách nào có thể thích ứng được càng khiến cho sự phản kháng trong đầu Tiêu Dật thêm kích động muốn thoát ra. Tiêu Dật muốn cắn xuống nhưng khớp hàm đã bị Thẩm Đào bóp chặt cắn bản không có cách nào có thể cắn xuống được, Tiêu Dật bị hôn đến khi hô hấp loạn nhịp phập phồng, hôn đến khi hai mắt cũng muốn mơ màng vì thiếu dưỡng khí, Thẩm Đào khi ấy mới chậm rãi buông cậu ra, đầu lưỡi của hắn trước khi rời đi còn lưu luyến liếm một vòng trên môi của cậu, Thẩm Đào nói một câu khiến cho Tiêu Dật vốn muốn xụi lơ liền bừng tỉnh, hắn nói:

“Trình Kiệt nhìn thấy rồi”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt không biết nên nói cái gì thì Thẩm Đào lại nói tiếp:

“Hắn đang ở phía dưới đó quan sát chúng ta”

Tiêu Dật theo hướng chỉ tay của Thẩm Đào liền phát hiện ở góc phía trên có gắn một chiếc camera nhỏ, cậu giật mình ngây ngốc nhìn thẳng vào camera, nếu như Trình Kiệt nhìn thấy rồi hẳn có hay không sẽ tức giận mà kích động, Tiêu Dật bần thần cả người, môi mỏng mấp máy nói một tiếng xin lỗi.

Thẩm Đào không có lừa gạt Tiêu Dật, Trình Kiệt quả đúng ngồi trong xe đã nhìn thấy tất cả, ánh mắt của hắn chưa đầy những tơ máu, sau khi đối diện với gương mặt nhỏ nhắn có khóe môi sưng đỏ kia của Tiêu Dật, lại đọc ra được khẩu hình miệng của cậu, Trình Kiệt liền hít một hơi thật sâu âm thầm hạ quyết tâm nắm thật chặt vô lăng phía trước, hắn nhất định phải mang Tiêu Dật của hắn về nhà, hai người bọn họ vẫn còn chưa kết hôn, còn chưa đi du lịch Nhật Bản.

Nơi này rất rộng, Trình Kiệt không biết Thẩm Đào để Tiêu Dật ở chỗ nào, hắn biết chắc chắn đây không chỉ là một lần đua xe bình thường, cũng ngầm hiểu được ý đồ của Thẩm Đào là muốn cái gì, Tổng Ngộ Phàm đang bí mật cho người tìm kiếm xung quanh, Trình Kiệt hẳn bây giờ cũng chỉ còn cách kéo dài thời gian một chút. Điện thoại trong túi của Trình Kiệt vang lên, hắn chậm rãi áp điện thoại lên tai nghe, đầu dây bên kia phát ra tiếng nói trầm khàn của Thẩm Đào:

“Chỉ được phép năm phút thôi, nếu như mày không đi thật nhanh sẽ không còn nhìn thấy được Tiêu Dật nữa đâu”

Trình Kiệt không đáp lại mà trực tiếp tắt máy, chiếc xe rất nhanh nổ máy, giống như là đối phương trong xe không có một chút chần chừ gì cả mà tiến lên. Tiêu Dật trong giây phút đứng ở phía trên nhìn thấy chiếc xe kia chuyển bánh, hơn nữa còn với vận tốc khá này nhanh, trái tim của cậu liền ngay lập tức thắt lại, cậu điên cuồng chạy về phía cửa vận năm cửa kia ra, lại liên tục dùng vai húc vào cánh cửa đó. Chẳng biết Tiêu Dật đã điên

cuồng như vậy trong bao lâu, Thẩm Đào cuối cùng cũng tới mang chìa khóa chậm rãi thả vào trong bàn tay của cậu, hân nả một nụ cười khiến cho cõi lòng cậu lạnh lẽo:

“Lát nữa nhớ phải chạy thật là nhanh nhé”

Tiêu Dật không quan tâm lời cảnh báo này của Thẩm Đào, cậu vội vã chạy xuống từng bậc cầu thang, có một nhóm người cũng đang từ ở phía dưới chạy lên, Tiêu Dật còn tưởng là người của Thẩm Đào đang định rẽ sang hướng khác thì nhìn thấy Tống Ngộ Phàm ở trong đám người kia, cậu không nghĩ quá nhiều liền hét lớn:

“Tống Ngộ Phàm, mau mau đi cứu Trình Kiệt, chiếc xe kia không có phanh!”

Tống Ngộ Phàm thấy Tiêu Dật từ trên chạy xuống liền đỡ lấy cậu:

“Cậu không sao chứ?”

Tiêu Dật đẩy mạnh Tống Ngộ Phàm ra chạy xuống thật nhanh:

“Mau lên, mau đến cứu anh ấy”

Tiêu Dật giống như kẻ điên vậy, chạy nhanh đến mức lăn từ phía trên tầng lầu xuống cũng muốn chật vật đứng dậy chạy tiếp, trái tim của cậu giống như hàng vạn mũi tên đâm tới, mọi mạch máu dây thần kinh đều muốn tê liệt căng thẳng theo. Trên trán của Tiêu Dật bị chảy máu, vừa mới rồi chạy quá nhanh bị ngã xuống cũng mặc kệ, máu nóng vương vào tầm mắt vừa vịn có cảm giác ấm ướt nóng nóng khiến cho Tiêu Dật không phát hiện ra được sự yếu đuối của bản thân trong giây phút này, bởi vì cậu hiện tại đang khóc thật là nhiều. Trong đầu của Tiêu Dật bắt đầu hiện lên một loạt những hình ảnh của Trình Kiệt, lại hiện lên hình ảnh chiếc xe kia vọt nhanh về phía trước, Tiêu Dật không muốn Trình Kiệt sẽ lại một lần nữa rời xa mình, cậu cảm thấy tại sao mọi thứ lại khó đến như vậy chứ, cậu cũng

chỉ cần hấn và cậu ở bên cạnh nhau mà thôi, tại sao hết lần này đến lần khác đều bị rất nhiều ngăn cản. Tiêu Dật tức giận, Tiêu Dật phẫn hận, nếu như ông trời đã để cho cậu gặp lại hấn, để cho cậu quyết tâm ở bên hấn, tại sao ông trời còn muốn cướp hấn khỏi cậu một lần nữa, đến tốt cùng cậu đã làm gì sai, nếu như cậu thật sự đã làm sai thì xin ông trời chỉ cần trừng phạt một mình cậu, không cần trừng phạt Trình Kiệt của cậu.

Tiêu Dật chạy xuống dưới, chiếc xe màu đen vẫn còn ở phía xa nhưng tốc độ di chuyển lại nhanh như một cơn gió, bỗng có một bàn tay phía sau kéo cậu lại không cho cậu chạy tiếp, ngẩng đầu liền phát hiện ra đó là một người hoàn toàn xa lạ, hấn ta mang biểu cảm lạnh lùng không một chút cảm xúc, khi cậu còn đang không biết đây là thế nào, khi tiếng bước chân hỗn loạn của nhóm người Tống Ngộ Phàm đang chạy xuống, khi âm thanh của chiếc xe kia càng ngày càng đến rất gần, Tiêu Dật liền bị người đàn ông xa lạ kia đẩy mạnh ngã về phía trước, Tiêu Dật vẫn còn chưa nhìn lên phía trước chỉ nghe thấy một tiếng rầm rất lớn, quay lại liền thấy chiếc xe kia đã đâm vào bức rào chắn kiên cố bên cạnh. Tiêu Dật giống như chết lặng đi, tứ chi hình như bị tê liệt rồi, ngay cả yết hầu cũng giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, trong không khí chỉ còn một mùi xăng nồng đậm, có tiếng nói nhốn nháo của nhiều người, tầm mắt của Tiêu Dật mờ đi không rõ là vì nước mắt và máu hay là vì Tiêu Dật không muốn nhìn thấy quang cảnh phía trước mặt. Tiêu Dật cảm thấy thật nóng, rõ ràng trời hôm nay còn có tuyết nhưng cậu cảm thấy thật là nóng, nóng giống như là ở bên cạnh cậu có thứ gì đó đang bùng cháy mãnh liệt vậy, có phải hay không chiếc xe kia đã phát nổ rồi, một bầu trời u ám trước mặt cậu cũng dần tối sầm lại... Tiêu Dật không muốn tỉnh táo nữa, nếu được liền mong bản thân mình đừng tỉnh lại, cậu muốn chết.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 192: Tỉnh Lại

Ngày an táng cho Trình Kiệt, Tiêu Dật ngây ngốc bị người ta dắt tới, cậu chẳng biết ai đã đưa cậu tới chỗ này, đầu óc cũng giống như một mớ hỗn độn không thể nào bình thường được. Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra chỗ này có thật nhiều người, mọi người đều mặc đồ đen, cậu hôm nay cũng mặc một bộ vest màu đen. Tiêu Dật nghĩ mình hình như cạn nước mắt rồi, đôi mắt khô khốc đau mỗi không muốn mở ra, cậu ngồi ở dưới hàng ghế nhìn từng người qua lại, mọi người đều rất lặng lẽ, không có bất cứ tiếng nói chuyện nào, chỉ có tiếng bước chân mà thôi. Có rất nhiều tiếng bước chân, nhưng trong hàng trăm đôi chân ở đây không có đôi chân nào phát ra tiếng bước chân quen thuộc cả, có phải hay không Trình Kiệt của cậu mệt rồi, hẳn không còn đủ sức để đi nữa, hẳn không còn muốn chạy ngược chạy xuôi vì cậu nữa... Trình Kiệt đúng là đã mệt mỏi rồi.

Một cái tát thật mạnh rơi xuống trên má phải của cậu, nóng ran, cậu đưa mắt nhìn tới đối phương phát hiện ra đó là bà nội Trình. Bà nội Trình trợn mắt hung hăng quát cậu, bà nội Trình nói tại vì cậu mà Trình Kiệt mới chết, cậu là gánh nặng của hẳn nhưng lúc nào cũng muốn ích kỷ bám lấy hẳn không rời, Tiêu Dật ngẩn ra cậu nghĩ đúng là như vậy rồi, đúng là do cậu ích kỷ, do cậu hại chết Trình Kiệt, nhưng mà cậu nhận ra rồi, cậu đã biết lỗi rồi, Trình Kiệt tại sao vẫn chưa tỉnh lại nữa.

Lễ nhập táng cho Trình Kiệt bắt đầu ngay sau hai tiếng kể tiếp, Tiêu Dật rất muốn nhìn thấy gương mặt của Trình Kiệt, nhưng cậu lại không muốn nhìn thấy hẳn cứ bất động nhắm mắt như vậy, Tiêu Dật ngồi ở trên ghế nhìn

chăm chăm về phía trước mặt, trong đầu bắt đầu quẩn quanh suy nghĩ nên bước tới hay là không bước tới, cứ quẩn quanh như vậy mãi không thể đứng lên được, đến lúc cậu hạ quyết tâm muốn bước ra nhìn mặt của Trình Kiệt thì cậu nhận ra rằng mình bị bất động, hai chân không nghe theo sự chỉ dẫn của bản thân cậu nữa, muốn đứng dậy nhưng lại cứ ngồi ở đó. Tiêu Dật hoang mang khi nghe thấy người xung quanh nói Trình Kiệt sẽ được đưa ra ngoài để nhập táng, cậu thấy có rất nhiều người đang đi về phía quan tài kia, cậu vốn muốn gào thét nói bọn họ đợi cậu một chút, cậu muốn nhìn thấy mặt của Trình Kiệt, nhưng chẳng thể nào mở miệng phát ra tiếng nói.

“Tiêu Dật...”

Có người gọi cậu, cậu quay lại phía sau nhìn nhưng chẳng thể thấy ai, chỗ này có nhiều người quá, bọn họ đang hỗn loạn muốn đi ra ngoài địa điểm nhập táng.

“Tiêu Dật...”

Có phải là mẹ Tiêu đang gọi cậu hay không, cậu bắt đầu kích động đưa mắt muốn tìm kiếm bóng dáng của mẹ Tiêu, nhìn không thấy được mẹ Tiêu đứng ở chỗ nào trong đám đông, cậu không thể đứng dậy bước đi, cũng không thể nào mở miệng gọi lớn. Tiêu Dật thấy quan tài đã được một nhóm người khiêng lên, cậu hốt hoảng rơi nước mắt, hai tay nắm chặt lấy thành ghế muốn đứng dậy nhưng không được, không ai để ý đến cậu, không ai đau lòng vì cậu đang khóc, không còn ai lau nước mắt cho cậu, cũng không còn ai nói em khóc lòng anh cũng đau theo với cậu nữa... bởi vì Trình Kiệt mệt mỏi rồi.

“Tiêu Dật... Tiêu Dật...”

Tiêu Dật cảm thấy lòng ngực đau nhức giống như có thứ gì đó bị đè nén rất nặng nề, cậu muốn vùng vẫy đứng dậy chạy thật nhanh tới chỗ Trình Kiệt, cậu còn muốn nhìn thấy gương mặt của hắn. Tiếng gọi Tiêu Dật càng

lúc càng rõ ràng hơn, cậu xác định đó là tiếng gọi của mẹ Tiêu, cậu cố gắng mở mắt thật lớn, cố gắng... cố gắng... cậu cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt của mẹ Tiêu đang đầm nước mắt lo lắng phóng đại trước mặt của cậu.

“Mẹ...”

Mẹ Tiêu kích động:

“Tiểu Dật, con tỉnh rồi, mẹ tới gọi bác sĩ...”

Mẹ Tiêu vội vã bước khỏi căn phòng đi tìm bác sĩ, Tiêu Dật nhìn xung quanh phát hiện ra trần nhà màu trắng, cố gắng bình tĩnh xem xét một lúc liền phát hiện ra đây là phòng bệnh, cậu hiện tại đang nằm trên giường bệnh, cánh tay còn cắm ống tiêm truyền nước, thử cử động chân một chút liền phát hiện ra nó vẫn có thể hoạt động được bình thường. Tiêu Dật vội vã kéo mạnh ống kim tiêm kia vứt sang một bên, cậu nhanh chóng bước xuống khỏi giường bệnh chạy ra ngoài, đúng lúc này mẹ Tiêu cùng một nam bác sĩ cũng nhanh chóng tiến về phía cậu:

“Tiểu Dật con sao lại ra ngoài này, con mau trở về giường đi”

Tiêu Dật nắm lấy hai cánh tay của mẹ Tiêu, hốt hoảng hỏi:

“Mẹ, Trình Kiệt, Trình Kiệt anh ấy thế nào rồi?”

Mẹ Tiêu muốn kéo Tiêu Dật trở lại phòng bệnh:

“Con cứ vào phòng bệnh đi đã”

Tiêu Dật vùng vẫy, thật ra cậu chẳng bị thương ở chỗ nào cả cho nên sức lực cũng vẫn rất khỏe:

“Không được, mẹ mau nói cho con biết Trình Kiệt ở chỗ nào? Anh ấy có sao hay không?”

Mẹ Tiêu thấy Tiêu Dật cương quyết như vậy cũng đành phải nói cho Tiêu Dật biết:

“Cậu ấy đang trong phòng cấp cứu vẫn chưa ra”

Tiêu Dật ngăn người, Trình Kiệt vẫn còn trong phòng cấp cứu, vẫn còn có cơ hội, hai người bọn cậu nhất định vẫn còn có cơ hội. Tiêu Dật chuyển hướng sang phía bác sĩ, cậu nắm lấy tay của bác sĩ:

“Phòng cấp cứu ở chỗ nào, phòng cấp cứu ở chỗ nào?”

Bác sĩ vẫn muốn khuyên bảo Tiêu Dật, cho dù trên người cậu nhìn có vẻ không có gì đáng ngại nhưng vẫn phải kiểm tra kỹ càng lại một lần nữa:

“Hay là cậu cứ vào...”

Bác sĩ còn chưa kịp nói hết câu thì Tiêu Dật đã kích động muốn quát lên rồi:

“Không được, mau nói cho tôi biết phòng cấp cứu ở đâu?”

Bác sĩ cũng bị Tiêu Dật dọa cho hoảng sợ, kết quả vẫn là phải nói cho cậu biết:

“Là phòng cuối cùng ở hành lang tầng 4”

Chỗ này là tầng hai, Tiêu Dật vội vã chạy lên tầng bốn, một đường chạy thẳng tới phía cuối hành lang, cậu nhìn thấy bóng dáng của Tống Ngộ Phàm ngồi ở bên ngoài dãy ghế đợi, bước chân liền tự động chạy tới thật nhanh:

“Ngộ Phàm, Trình Kiệt anh ấy thế nào rồi? Anh ấy thế nào rồi?”

Tống Ngộ Phàm ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật một hồi rồi im lặng lắc đầu, cái lắc đầu này làm cho Tiêu Dật cũng phải sợ hãi, Tiêu Dật xoay người

bước về phía phòng cấp cứu đẩy mạnh cánh cửa ra, các y tá cùng bác sĩ ở bên trong đang làm phẫu thuật nghe thấy tiếng mở cửa mạnh như vậy cũng phải giật mình dừng lại động tác một chút, Tổng Ngộ Phàm vội vã chạy đến cản Tiêu Dật lại, có hai nữ y tá cũng nhanh chóng bước ra đẩy Tiêu Dật ra ngoài:

“Tiêu Dật, cậu đừng làm loạn, cậu mau bình tĩnh lại đi”

Tiêu Dật vùng vẫy, bên trong bác sĩ đứng kín cả xung quanh Trình Kiệt khiến cho cậu không thể nhìn thấy gương mặt của hắn, cậu muốn nhìn thấy hắn, cậu phải nhìn thấy hắn thì cậu mới có thể yên tâm được:

“Không được, anh mau thả tôi ra, tôi muốn xem Trình Kiệt”

Hai y tá đã nhanh chóng bước vào trong phòng cấp cứu đóng cửa lại, Tổng Ngộ Phàm ôm lấy eo của Tiêu Dật kéo cậu rời khỏi chỗ này, đi một nửa đường rồi Tiêu Dật vẫn cứ cố chấp muốn đi vào trong, cuối cùng Thẩm Đào đành phải vung tay cho cậu ăn một đấm rồi quát:

“Tiêu Dật, cậu bình tĩnh lại có được không, cậu cứ như vậy vào bên trong không những không thể cứu được Trình Kiệt mà còn hại chết Trình Kiệt đó”

Tiêu Dật ngã xuống dưới sàn, sau khi bị ăn một đấm kia của Tổng Ngộ Phàm cậu mới giật mình ngẩng đầu lên nhìn người đang giận dữ đứng phía trước cậu. Tính cả giấc mơ vừa mới rồi cho đến hiện tại thì cậu hôm nay đã nghe thấy hai lần câu nói này, câu nói cậu là người hại chết Trình Kiệt. Tiêu Dật không muốn, không muốn bị người khác nói mình như vậy, cậu không phải hại chết Trình Kiệt, cậu rất yêu hắn, thật sự rất yêu hắn, tại sao mọi người đều không ai có thể nhìn ra, tại sao không để cho cậu được yêu hắn:

“Không phải, tôi yêu Trình Kiệt... rất yêu anh ấy!”

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, cả Tiêu Dật và Tống Ngộ Phàm đều đồng loạt quay lại nhìn về phía đó, Tống Ngộ Phàm bước lên phía trước, Tiêu Dật cũng nhanh chóng đứng dậy, cậu không quản đau đớn ở bên khóe miệng vội vã đi tới phía phòng cấp cứu.

“Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi?” Tống Ngộ Phàm tuy rằng gấp gáp nhưng cũng không có kích động giống như Tiêu Dật lúc vừa rồi.

Vị bác sĩ trung niên tháo khẩu trang y tế chuyên dụng xuống, gương mặt lạnh lẽo không có chút cảm xúc, giống như là từng mấy năm nay đã trải qua mấy cảnh như thế này rồi:

“Phẫu thuật thành công, cậu ta bị phỏng ở cánh tay và lưng, tuy nhiên có thể từ từ hồi phục, một chân của cậu ta bị gãy, trong não có máu bầm cần phải cẩn thận quan sát, lát nữa cậu ta sẽ được chuyển vào phòng bệnh người nhà có thể vào thăm”

Tống Ngộ Phàm nói một tiếng cảm ơn, Tiêu Dật lúc này đã dán mặt vào cửa kính của phòng cấp cứu, cậu không dám vào bên trong khi không được sự cho phép của bác sĩ nữa, chỉ còn biết đứng ở chỗ này gấu gao muốn được nhìn thấy Trình Kiệt, tuy nhiên cậu không thể nhìn thấy gương mặt hẳn bởi vì mấy y tá đang loay hoay làm cái gì đó khiến cho cậu không thể nhìn thấy hẳn được.

“Cậu ta không sao” Tống Ngộ Phàm nhìn Tiêu Dật khẽ thở dài một tiếng

Tiêu Dật ừ nhẹ, ánh mắt vẫn không có ý định nhìn sang phía khác, một lòng muốn nhìn thấy Trình Kiệt cho bằng được. Rất nhanh Trình Kiệt cuối cùng cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Tiêu Dật nhìn gương mặt tái nhợt của hẳn, lại nhìn thấy cánh tay cùng trên người hẳn bị quấn băng trắng, băng trắng còn ẩn hiện một chút máu đang thấm đỏ ra. Tiêu Dật đau lòng lặng lẽ rơi nước mắt, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt chứ không hề dám khóc to, cậu không muốn quấy nhiễu Trình Kiệt nghỉ ngơi. Tiêu Dật một đường

đi theo giường bệnh của Trình Kiệt, y tá đẩy Trình Kiệt vào một phòng bệnh rất tiện nghi, đợi đến khi y tá bước ra ngoài rồi Tiêu Dật lại đứng ở bên cạnh giường bệnh nhìn hẩn, Tống Ngộ Phàm thấy vậy cũng không muốn làm phiền nữa mà đi ra ngoài đóng cửa lại.

Trình Kiệt đã ngủ một ngày, Tiêu Dật cũng ngồi ở bên giường bệnh của hẩn không rời đi bất cứ một giây phút nào cả. Bác sĩ nói may mắn chiếc xe kia có hệ thống túi khí được bật ra đúng lúc, hơn nữa trên người hẩn cũng mặc qua đồ bảo hộ, nếu không Trình Kiệt e rằng còn nghiêm trọng hơn nữa, nhưng mà Tiêu Dật cảm thấy Trình Kiệt hiện tại rất là nghiêm trọng rồi, không biết nếu như không có túi khí cùng đồ bảo hộ kia thì hẩn còn có thể nghiêm trọng đến mức độ nào nữa. Mẹ Tiêu có khuyên Tiêu Dật trở về phòng bệnh nghỉ ngơi kiểm tra lại một chút, nhưng Tiêu Dật kiên quyết không nghe, cậu muốn phải ở chỗ này cùng Trình Kiệt mới được, cậu muốn hẩn mở mắt ra liền sẽ nhìn thấy cậu. Phòng bệnh của Trình Kiệt cũng có y tá đặc biệt chăm sóc coi chừng hẩn, Tiêu Dật lo sợ y tá sẽ nhân lúc Trình Kiệt vẫn đang ngủ mà chăm sóc qua loa cho hẩn, vì thế Tiêu Dật luôn gắt gao quan sát nhất cử nhất động của nữ y tá kia khiến cho cô ấy cũng có chút căng thẳng, ngoài lúc đến kiểm tra cho Trình Kiệt thì cô ấy cũng không có xuất hiện nữa, chỉ nói Tiêu Dật nếu như thấy Trình Kiệt có biểu hiện gì thì gọi cho cô ấy đến xem.

Đêm hôm ấy Tiêu Dật lại ngồi nhìn Trình Kiệt lặng lẽ rơi nước mắt, tuy rằng biết hẩn sẽ tỉnh dậy nhưng cậu vẫn lo sợ hẩn cứ như vậy nhắm mắt mãi, cậu sợ hẩn không mở mắt ra nhìn cậu nữa, cậu rất sợ. Cô y tá kia có nhắc nhở Tiêu Dật rằng nếu như thấy môi của hẩn khô thì hãy lấy nước chấm vào môi của hẩn, Tiêu Dật rất nghiêm túc mà quan sát, cứ ngồi một lúc lại lấy nước chấm vào môi của Trình Kiệt, còn nghen ngào một mình ngồi nói chuyện cho hẩn nghe:

“Trình Kiệt, anh sớm tỉnh dậy nhé...”

“Trình Kiệt, có đau hay không?”

“Trình Kiệt em không phải hại anh, em rất yêu anh, rất yêu anh...”

Tiêu Dật đưa tay khẽ vuốt mái tóc của Trình Kiệt, cậu hiện tại chỉ dám chạm nhẹ vào mái tóc của hấn mà thôi, khắp người hấn đều bị thương cho nên cậu không dám chạm loạn:

“Trình Kiệt, ngày mai tỉnh dậy nhé, em muốn anh cũng nhìn em nữa...”

"Trình Kiệt... xin lỗi..."

Khi Trình Kiệt tỉnh dậy là buổi trưa ngày thứ hai, bởi vì Trình Kiệt mãi không chịu thức dậy cho nên Tiêu Dật mới gấp gấp đi tìm bác sĩ để hỏi, thế cho nên người đầu tiên mà Trình Kiệt nhìn thấy khi mở mắt ra không phải Tiêu Dật mà chính là nữ y tá chăm sóc hấn kia. Tiêu Dật nhận được thông báo Trình Kiệt đã tỉnh dậy rồi liền chạy như điên trở lại phòng bệnh của hấn, lúc vào phòng liền thấy y tá đang làm một vài kiểm tra cho hấn, Tiêu Dật đứng ở bên cạnh im lặng, ánh mắt gắt gao nhìn về phía hấn, thấy hấn có ý định muốn ngồi dậy liền nghiêm mặt hoảng hốt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt giật mình ngưng lại động tác, nữ y tá kia của bị Tiêu Dật dọa cho hốt hoảng một phen, Tiêu Dật cảm thấy không khí trong phòng bị mình làm cho ngưng trọng gương mặt cũng dịu đi, cậu chậm rãi bước tới bên cạnh giường của Trình Kiệt im lặng quan sát nhất cử nhất động của nữ y tá kia, giống như là sợ nữ y tá đó sẽ thất trách với Trình Kiệt vậy.

“Tiêu Dật...” Trình Kiệt nhẹ giọng gọi, nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ cùng gương mặt hao gầy kia trong lòng hấn lại có một cảm giác đau đớn vô cùng.

Tiêu Dật cảm thấy khóe mắt ấm nóng muốn khóc nhưng cậu vẫn cố muốn hít một hơi thật sâu bình thản đáp lời:

“Anh đừng nói chuyện, nghỉ ngơi nhiều một chút đi”

Nữ y tá sau khi kiểm tra cho Trình Kiệt xong liền nói với Tiêu Dật:

“Vừa mới rồi bác sĩ đã tới kiểm tra một lượt cho anh ấy rồi, tôi cũng thật cẩn thận xem xét lại mấy chỗ băng bó cũng không có vấn đề gì, nếu như anh cần cái gì có thể gọi tôi, như vậy tôi đi trước đây”

Tiêu Dật gật đầu, nữ y tá kia cũng nhanh chân rời đi, căn phòng lúc này chỉ còn cậu và Trình Kiệt, Tiêu Dật lặng lẽ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Trình Kiệt, nhìn bộ dạng thương tích đầy mình kia của hắc trái tim của cậu bỗng chốc truyền đến một cảm giác đau đến tê tâm liệt phế. Trình Kiệt muốn đưa tay lên chạm vào gương mặt của Tiêu Dật nhưng bị cậu nhanh chóng cản lại:

“Trình Kiệt, anh vẫn còn yếu lắm đừng cử động loạn”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Anh không sao”

Tiêu Dật đột nhiên nức nở, nước mắt kìm nén này giờ cũng như thủy triều mãnh liệt ập tới, Trình Kiệt nói hắc không sao nhưng mà cậu thấy bộ dạng kia của hắc làm sao lại không sao được cơ chứ, người đàn ông này khi nào mới chịu nói anh mệt mỏi rồi để cậu còn biết được đây, cậu cũng muốn chống đỡ cùng với hắc có điều hắc hết lần này đến lần khác hắc đều không cho cậu có cơ hội đó, lúc nào cũng che chở cậu dưới cánh tay rộng lớn kia. Trình Kiệt nhú mày kiên quyết muốn đưa tay lên lau nước mắt trên gương mặt của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, em đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nhanh chóng nắm lấy bàn tay đang đưa lên kia của Trình Kiệt, giọng nói nghẹn ngào:

“Trình Kiệt, anh có đau ở chỗ nào không?”

Thật ra Trình Kiệt cảm thấy khắp người trên dưới đều đau nhức, hắn cũng phát hiện ra mình mất hết sức lực, vốn tưởng rằng sau vụ tai nạn đó hắn không thể sống được, nhưng bây giờ nhìn tình trạng của mình quả thật rất ngạc nhiên, mấy thương tích này đúng là vẫn còn rất nhẹ so với vụ tai nạn khốc liệt kia, nhìn tới Tiêu Dật của hắn ngoài việc gầy đi một chút, xanh xao một chút thì không có gì nghiêm trọng, hắn mới đau lòng thở dài một hơi:

“Không sao, em không sao là tốt rồi”

Tiêu Dật nghe thấy câu này vốn dĩ đã ngừng khóc từ vừa mới rồi lúc này lại lệ nóng tràn mi, gương mặt nhỏ nhắn đều bị bao phủ một tầng nước mắt:

“Trình Kiệt... xin lỗi... xin lỗi...”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 193: Thăm Bệnh

Tiêu Dật khóc rất nhiều, cậu khóc vì đau, vì hạnh phúc, vì lo lắng, vì bất an, nhưng mọi cảm xúc lẫn lộn đó đều vì một người mang tên Trình Kiệt, nghĩ lại có lẽ từ đó đến giờ người khiến cho cậu rơi nước mắt nhiều nhất cũng chính là người đàn ông này, có điều cậu từ đó đến giờ lại không hề muốn rời khỏi hắn, cậu hiện tại chẳng cần người nào biết cậu yêu hắn nhiều đến bao nhiêu, cậu chỉ cần hắn cảm nhận được tình yêu này của mình là đủ rồi, cậu cũng yêu hắn nhiều giống như là hắn yêu cậu vậy.

“Trình Kiệt, làm sao mà không sao được chứ, anh nhìn trên người anh có rất nhiều thương tích”

Trình Kiệt chẳng quan tâm mình có bao nhiêu thương tích, chỉ quan tâm đến người trước mặt vừa khóc trái tim hắn liền đau đốn theo:

“Tiêu Dật, em đừng khóc có được không?”

Tiêu Dật liên tục gật đầu, nhưng mà càng gật đầu mạnh đến bao nhiêu thì nước mắt lại càng rơi xuống nhiều bấy nhiêu. Tiêu Dật cầm lấy bàn tay của Trình Kiệt, bàn tay của hắn có vết xước cùng phồng nhìn không còn lành lặn nữa, cậu nắm tay của hắn cẩn thận giống như là nắm một vật gì đó rất trân quý chỉ sợ lỡ tay một cái liền phá hỏng mất:

“Trình Kiệt, anh phải nhanh chóng khỏe lại nhé, đợi anh khỏe lại rồi chúng ta kết hôn có được không?”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười đáp ứng Tiêu Dật:

“Được!”

Những thứ mà Trình Kiệt đáp ứng Tiêu Dật hẳn đều sẽ làm được, Tiêu Dật đưa tay lên lau nước mắt cũng cho hẳn một lời thật kiên quyết:

“Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, không ai có thể nào ngăn cản được nữa”

Trình Kiệt ánh mắt có nét cười:

“Được!”

Tiêu Dật cũng nở một nụ cười, trên gương mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt kia có một nụ cười chẳng khác nào mặt trời lộ ra giữa một đám mây đen cả, vô cùng xinh đẹp đến lóa mắt, có lẽ đây là một nụ cười hạnh phúc cho nên mới khiến cho Trình Kiệt cũng phải ngẩn ngơ mất vài giây. Trình Kiệt ngẩn ngơ xong rồi liền giống như nhớ đến chuyện gì đó, hẳn đưa mắt quan sát Tiêu Dật một hồi lâu cuối cùng vẫn là quyết định nói ra:

“Tiêu Dật, anh có chuyện muốn nói cho em biết, là chuyện của Kỳ Mặc...”

Trình Kiệt còn chưa kịp nói xong thì Tiêu Dật đã cắt ngang lời hẳn rồi, thời gian trước cậu còn có chút không thoải mái khi biết chuyện về quyền giám hộ hợp pháp kia, nhưng mà bây giờ mọi thứ đều không quan trọng với cậu nữa rồi, cậu chỉ cần Trình Kiệt ở bên cạnh cậu, đừng rời xa cậu là cậu đã mãn nguyện:

“Trình Kiệt, em hiểu... khi con vẫn là con trai của chúng ta, có phải không?”

Trình Kiệt cũng đoán Tiêu Dật có khả năng biết rồi, bây giờ nghe thấy được câu hỏi kia hẳn liền chắc chắn hơn rằng cậu đã biết, hẳn có một chút

chột dạ cùng lo lắng nhìn cậu thật lâu, đôi lông mày vẫn nhíu chặt bất an:

“Em sẽ không tức giận chứ?”

Tiêu Dật lắc đầu:

“Không tức giận, chỉ cần anh bình an, khi con bình an, em cái gì cũng sẽ không tức giận”

Trình Kiệt đưa mắt nhìn Tiêu Dật lâu thật lâu, cuối cùng đôi mắt bất an kia mới lóe lên một tia vui mừng khiến cho gương mặt có vết thương cũng thêm sáng bừng còn đẹp hơn ngày thường nữa:

“Anh sẽ yêu Kỷ Mặc, cũng sẽ yêu em thật nhiều”

Tiêu Dật gật đầu, cậu đứng dậy cúi đầu hôn vào vầng trán của hấn, đôi khi chỉ cần một nụ hôn nhẹ nhàng như vậy đặt ở trên trán người yêu cũng khiến cho đối phương không còn cảm thấy đau đớn hay mệt mỏi gì cả, mọi khúc mắc trong lòng đều sẽ được hóa giải, Trình Kiệt cũng cảm thấy thông suốt rất nhiều chuyện, hấn trước đây không hiểu tại sao mình lại cứ phải lo trước lo sau như vậy, Tiêu Dật của hấn chẳng phải đã nói sẽ không rời xa hấn rồi hay sao.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, bà nội Trình từ sau khi Trình Kiệt gặp tai nạn đây mới lần đầu tiên xuất hiện, bởi vì Trình Kiệt không thể đến công ty được cho nên bà phải đứng ra giám sát một số chuyện, Trình thị chính là gia sản mấy đời của nhà họ Trình, đến cuối cùng vẫn không thể nào lơ là không để tâm tới được:

“Hai người làm cái gì vậy?”

Một lời nói lạnh lùng không quá mức bất ngờ, có thể bà nội Trình rất bất ngờ nhưng bà đã che giấu rất tốt, đối với một người nhiều năm ở trong Trình gia, một gia tộc lớn như bà thì việc khắc chế nội tâm bất ổn cũng

không quá khó. Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy cúi đầu chào hỏi bà nội Trình, bà nội Trình một đường bước tới giường bệnh của Trình Kiệt nhìn cháu trai một lượt rồi nhú mào:

“A Kiệt, cháu ở bên ngoài vui chơi như thế nào bà cũng không quản, nhưng mà chơi đến mức tính mạng cũng suýt chút nữa không còn thế này thì bà phải quản, cháu gái của công ty du lịch Uông thị vừa mới tốt nghiệp đại học bên Mỹ cũng rất được”

Bà nội Trình quá mức lạnh lùng, có lẽ trong một gia tộc lớn như Trình thị thì vấn đề tình cảm gia đình không được quá mức xem trọng, thứ được đưa lên vị trí cao nhất chính là lợi ích của gia tộc, thế cho nên khi Trình Kiệt vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật nguy hiểm như vậy, câu nói mà bà nội Trình nói với hần không phải là hỏi thăm sức khỏe mà chính là đưa chuyện lợi ích gia tộc ra để bàn bạc với hần. Trình Kiệt nhú mào không vui, hần đưa mắt qua nhìn bóng lưng cứng ngắc của Tiêu Dật rồi trầm giọng trả lời bà nội Trình:

“Cháu sẽ kết hôn với Tiêu Dật”

Bà nội Trình ngưng trọng:

“Không thể được, cậu ta nhất định phải rời đi, lần này bị cậu ta liên lụy đến suýt chút nữa mất mạng, lần sau thì sẽ còn nghiêm trọng đến thế nào?”

Tiêu Dật không muốn ai nói bởi vì cậu mà Trình Kiệt suýt chút nữa mất mạng, cậu rất là yêu hần, yêu hần rất nhiều, làm sao cậu có thể đẩy Trình Kiệt vào nguy hiểm được. Vừa mới rồi bà nội Trình một đường tiến vào liền đề cập chuyện của cô gái nào đó trước mặt cậu, tâm trạng của cậu đã không mấy thoải mái rồi, cậu và Trình Kiệt nhất định phải được ở bên cạnh nhau, bây giờ cho dù trời có sập xuống luôn ở chỗ này đi chẳng nữa thì cũng sẽ là cậu và hần cùng nhau gánh vác. Tiêu Dật đột nhiên quỳ xuống, cậu trước đây còn nhỏ cũng bị phạt quỳ rất nhiều lần, bởi vì cậu nghịch

ngờ cho nên ba mẹ cùng cô giáo lúc nào cũng sẽ bắt cậu quỳ, Tiêu Dật lúc ấy còn cảm thấy quỳ xuống cũng không phải là cái gì quá mức nghiêm trọng cả, cứ quỳ xuống rồi đứng dậy sẽ tiếp tục nghịch ngợm, nhưng mà hiện tại cậu chân chính cảm nhận được một khi quỳ gối liền sẽ quan trọng đến nhường nào, cũng cảm thấy được sự quyết tâm kiên quyết hơn:

“Cháu không có ý muốn để tâm tới tài sản nhà họ Trình, cũng không có tâm tư sâu kín bất chính gì cả, cho dù Trình Kiệt giàu hay nghèo, anh ấy có bị khiếm khuyết hay không khiếm khuyết thì cháu cũng nhất định sẽ ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc anh ấy, quan tâm anh ấy, mong bà sẽ chấp nhận cháu... nếu như bà không chấp nhận cháu thì cháu cũng sẽ không có ý định từ bỏ, cho dù cháu đến khi chết rồi vẫn không nhận được sự chấp thuận của bà thì cháu cũng sẽ vẫn không từ bỏ, chúng cháu nhất định sẽ phải ở bên nhau”

Trình Kiệt thấy Tiêu Dật quỳ xuống liền kích động găng gượng muốn ngồi thẳng dậy, hắn vừa mới cử động mạnh một chút nòng ngực liền chuyển tới cơn đau nhức, có cảm giác như thứ gì đó bị nứt ra trên da thịt của hắn vậy:

“Tiêu Dật, em đứng dậy đi”

Tiêu Dật im lặng không có ý định đứng dậy, bà nội Trình lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống, bà dĩ nhiên không hề có một chút cảm động nào cả, nếu nói muốn quỳ ai cũng có thể quỳ xuống được, số tài sản của Trình gia chỉ cần một cái quỳ gối liền có thể đánh đổi về không phải rất hời hay sao:

“Tôi cần một người có thể giúp Trình gia tiếp tục lớn mạnh, chứ không cần một người ăn bám như cậu”

Trình Kiệt tức giận lớn tiếng, hắn lớn tiếng quát tháo liền sẽ truyền tới cơn đau đớn tê tâm liệt phế, băng trắng quanh người cũng lại thêm một vài giọt máu thấm đỏ ra:

“Bà nội!”

Tiêu Dật hai tay đặt ở trên đầu gối nắm chặt thành nắm đấm, lời của bà nội Trình nói không sai, cậu đúng là đang ăn bám Trình Kiệt, nhưng mà cậu cho dù không có nhiều tiền cậu cũng sẽ làm cách khác để giúp Trình Kiệt vui vẻ, có thể chăm sóc hẳn thật là tốt, có thể trở thành người đối xử tốt nhất đối với hẳn, vẫn là không cần phải quá nhiều tiền chỉ cần trao cho hẳn cả trái tim này, cả sinh mệnh này là đủ rồi. Một tiếng ho khan nhanh chóng xuất hiện trong phòng bệnh, Trình Kiệt ngã ở trên giường thở hổn hển, Tiêu Dật quay lại phía sau hốt hoảng, cậu vội vã đứng dậy liên tục nhấn vào chuông điện tử trên tường muốn gọi bác sĩ tới:

“Trình Kiệt, Trình Kiệt, đợi một chút bác sĩ liền tới”

Bà nội Trình nhú mày nhìn, mãi cho đến khi bác sĩ tiến vào trong xem xét tình trạng của Trình Kiệt xong xuôi thì bà mới lạnh nhạt bỏ lại một câu rồi rời đi:

“A Kiệt, nghỉ ngơi cho tốt đi, công ty còn rất nhiều việc”

Bà nội Trình đi được một lúc rồi lại đến lượt ba mẹ Tiêu bước vào, ba Tiêu mặc một chiếc áo bông đã cũ, dáng người gầy yếu khắc khổ, gương mặt từ lúc bước vào trong phòng vẫn dăm dăm. Mẹ Tiêu sau khi được cảnh sát báo tin con trai gặp sự cố liền lo lắng lên thành phố, lại biết được Trình Kiệt vì cứu con trai bà mà suýt chút nữa mất mạng, ba Tiêu cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, tuy rằng vô cùng không thích Trình Kiệt nhưng cũng đành phải đến thăm hỏi một chút, dù sao hẳn cũng là người cứu con trai của ông.

Trình Kiệt nằm ở trên giường bệnh chào ba mẹ Tiêu, mẹ Tiêu liếc nhìn ba Tiêu một cái, thấy gương mặt của ông nhăn nhó, hai đôi lông mày nhú chặt thì đành thở dài một hơi lên tiếng nói trước:

“Cậu thấy trong người thế nào rồi?”

Tiêu Dật đứng ở bên cạnh giường bệnh của Trình Kiệt, từ lúc ba Tiêu bước vào phòng bệnh liền không giây phút nào đưa mắt nhìn tới chỗ cậu, trong lòng cậu tuy rằng có điểm đau khổ nhưng thiết nghĩ ba Tiêu nhất định vẫn còn lo lắng cho cậu nên mới đến đây.

“Cháu vẫn ổn” Trình Kiệt khàn giọng, chất giọng này chính xác là chất giọng của một người bị bệnh.

Mẹ Tiêu mang giỏ hoa quả trên tay đưa cho Tiêu Dật ý muốn nói cậu đặt lên bàn, bà nhìn con trai mình đã gầy đi một vòng, gương mặt cũng rất kém lại đau lòng không thôi, nhưng mà con trai bà rất cứng đầu, bà đã khuyên con trai hay là vào trong phòng bệnh truyền một chai nước biển hồi sức đi nhưng con trai vẫn kiên quyết nói muốn ở chỗ này chăm sóc Trình Kiệt khiến cho bà cũng hết cách.

Bốn người trong phòng bệnh VIP liền rơi vào trạng thái trầm mặc không biết nên phải nói cái gì nữa cả, thời gian không biết đã để lãng phí trong bao nhiêu lâu, cuối cùng Trình Kiệt vẫn là người đầu tiên lên tiếng:

“Sức khỏe của bác trai vẫn ổn chứ?”

Mẹ Tiêu cùng Tiêu Dật đồng loạt đưa mắt nhìn về phía ba Tiêu, ba Tiêu từ lúc bước vào vẫn bảo trì im lặng, ngay cả đôi lông mày cũng chưa từng giãn ra, mẹ Tiêu không thấy ba Tiêu trả lời đành lên tiếng nói thay ông:

“Ông ấy vẫn khỏe, thỉnh thoảng liền cảm thấy tức ngực một chút thôi”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười:

“Chuyện lần ấy... thật sự xin lỗi hai bác!”

Mẹ Tiêu cười khổ, trong lòng bà cũng đã xuôi từ tết hôm ấy rồi, bởi vì con trai bà thích người đàn ông này, con trai đã thích thì bà cũng không thể ngăn cản được, còn nhớ lần ấy mẹ Tiêu có nói với Trình Kiệt rằng bà

không thích hẳn, chẳng qua là bởi vì con trai bà thích hẳn cho nên bà mới đành phải đồng ý mà thôi, cũng nhớ Trình Kiệt có nói câu hẳn có thể chăm sóc tốt cho con trai bà, nếu không thì hẳn đã không dám giữ con trai bà ở bên cạnh rồi. Câu nói đó của Trình Kiệt bà còn tưởng chỉ là nói suông mà thôi, không nghĩ tới hẳn thế nhưng lại có thể làm được, còn làm một lần khiến cho sự lo lắng bất an trong lòng bà cũng bị phá vỡ. Bà lúc đầu còn e ngại con trai khác người bình thường thích một người đàn ông, e ngại hàng xóm bàn tán nói ra nói vào, nhưng sau đó bà cũng nghĩ thông suốt rồi, cuộc đời làm mẹ của bà là sống vì con cái chứ không phải sống cho những người hàng xóm kia, nếu như con trai mình tìm được đối tượng tốt, còn có thể vì con trai bà không quản mạng sống của bản thân, người như vậy chẳng phải có thể chăm sóc bảo vệ con trai bà hay sao, hơn nữa con trai cũng đã đợi người ta những năm năm rồi, bà đến cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm tiếp tục ngăn cản nữa.

Lần thăm bệnh đó, ba Tiêu không hề nói một lời nào cả, chỉ ngồi ở trên ghế nhíu mày im lặng, đến khi mẹ Tiêu nói muốn về thì ông liền đứng dậy ra ngoài trước, cả một quá trình cũng không có ý định quay lại nhìn ai.

Hôm nay là một ngày mệt mỏi, Tiêu Dật tiễn ba mẹ Tiêu đến cửa phòng bệnh liền đóng cửa lại quay về chỗ giường bệnh của Trình Kiệt, cậu nhìn đồng hồ treo trên tường phát hiện ra đã gần sáu giờ tối rồi:

“Trình Kiệt, bác sĩ nói anh trước hết chỉ có thể ăn cháo thịt heo”

Tiêu Dật biết Trình Kiệt không thích ăn nhất là cháo, hẳn hôn mê cả một ngày rồi chưa ăn cái gì sẽ rất là đói, cậu muốn mua cho hẳn một bàn đồ ăn thịnh soạn để hẳn ăn nhưng đến cuối cùng đành phải đau lòng mà thông báo cho hẳn như vậy. Tiêu Dật nhờ y tá mua cho mình hai bát cháo thịt, một bát cho hẳn và một bát cho cậu, Tiêu Dật ngồi đút cháo cho Trình Kiệt ăn, Trình Kiệt rất phối hợp mà há miệng, hẳn cảm thấy thật ra cháo ăn cũng rất ngon:

“Tiêu Dật, em lát nữa ăn cơm đi, đừng ăn cháo sẽ không no đâu”

Tiêu Dật cẩn trọng đưa thìa cháo đến trước mặt mình thổi phù phù rồi lại đưa đến trước miệng của Trình Kiệt:

“Không sao, em cũng muốn ăn cháo”

Trình Kiệt ăn một ngụm cháo, hẳn biết mình có nói gì đi nữa cũng không thể thuyết phục được Tiêu Dật, thế cho nên cũng không tiếp tục đề cập đến nữa:

“Tiêu Dật, em có phát hiện ngày hôm nay có tiến triển rồi hay không?”

Tiêu Dật điềm đạm ngồi thổi thìa cháo nhỏ:

“Tiến triển gì?”

Trình Kiệt há miệng ăn thêm một ngụm cháo nữa rồi mới nói:

“Em thật sự nhìn không ra sao? Chính là mẹ của em đã chấp nhận anh rồi”

Tiêu Dật nhìn ra thái độ của mẹ Tiêu rồi, cũng biết là mẹ Tiêu đã không còn có định kiến gì với Trình Kiệt nữa, chuyện này đương nhiên là cậu rất vui, nhưng mà ba Tiêu vẫn cứ như cũ, ông tuy rằng chịu đến phòng bệnh thăm Trình Kiệt nhưng mà lại không hề cho hẳn một sắc mặt tốt, ngay cả nhìn cậu một cái ông cũng không có ý định nhìn. Tiêu Dật ngẩng đầu cho Trình Kiệt một nụ cười ý nói cậu đang vui vẻ, sau đó lại cẩn thận đưa thìa cháo đến trước miệng mình thổi phù phù.

Trình Kiệt há miệng tiếp nhận, đôi mắt của hắn chợt lóe lên ý cười:

“Như vậy liền có thể nhận được sự chấp thuận của mẹ em, nếu như anh bị nặng hơn một chút không biết chừng ba em cũng sẽ dễ dàng chấp nhận”

Tiêu Dật nhú mào đặt bát cháo xuống dưới bàn nghiêm mặt nói:

“Trình Kiệt, đây cũng không phải là chuyện để đùa đâu, anh đã như vậy rồi vẫn còn chưa đủ nặng hay sao chứ!”

Trình Kiệt mỉm cười đưa tay lên điểm nhẹ vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Anh là phải cho ba mẹ em thấy, anh có thể dùng cả tính mạng ra bảo vệ con trai họ”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt hồi lâu, khóe mắt của cậu lại ầm ầm nóng ướt, kết quả liền vội vã muốn che giấu, cậu cúi đầu cầm bát cháo kia lên tiếp tục muốn dứt cho Trình Kiệt ăn:

“Ngày mai em đưa khi con đến gặp anh, đưa nhỏ kia hôm qua nháo loạn một hồi rồi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 194: Đồng Hành

Nói đến chuyện của Thẩm Đào, lần ấy gián tiếp gây ra tai nạn cho Trình Kiệt cũng không có ý định bỏ trốn mà muốn ở lại xác minh xem Trình Kiệt đã chết hay là chưa, đáng tiếc đến cuối cùng sự việc lại không như ý muốn của hắn. Ngày hắn ở trong tù sau khi nghe thấy tin tức Trình Kiệt vẫn còn sống, nụ cười trên môi kia không còn duy trì đáng vẻ bình thản xấu xa như thường ngày nữa mà là đông cứng lại, lông mày nhíu lại thật sâu, cuối cùng hắn liền ha ha cười lớn một tràng dài, người trong phòng giam không ai biết được hắn rốt cuộc bị làm sao, trong đầu vẫn luôn âm thầm tự nghĩ rằng hắn bị một đả kích rất lớn, bởi vì đường đường là một tổng giám đốc lớn của một công ty có tiếng tăm lại lâm vào bước đường cùng này.

Tiêu Dật không biết Thẩm Đào bị phán xét ở tù trong bao nhiêu lâu, ngày đó cậu ở bên cạnh Trình Kiệt mang chuyện này ra hỏi hắn, Trình Kiệt mỉm cười nói với cậu rằng, Thẩm Đào sẽ không có cơ hội xuất hiện trước mặt bọn họ nữa chứ đừng nói là có ý hăm hại. Tiêu Dật sau khi nghe vậy liền thở dài một hơi, không phải là kiểu thở dài nuối tiếc mà chính là kiểu thở dài giống như chút được gánh nặng trên vai vậy.

Thời gian gần đây Tiêu Dật và Trình Kiệt vô cùng hòa hợp, chỉ có một điều Trình Kiệt không thích nhất chính là Tiêu Dật rất dễ xúc động, có lần bác sĩ giúp hắn thay băng trên người, Tiêu Dật đứng bên cạnh lại đỏ mắt thút thít, kể từ đó về sau Trình Kiệt không muốn để cho Tiêu Dật nhìn thấy cảnh mình thay băng nữa, nhưng mà Tiêu Dật rất cứng đầu, cậu nói nếu như mình không có ở bên trong vạn nhất bác sĩ thấy không có người quan

sát sẽ làm qua loa thì không được, có điều người nào đó mỗi lần đứng quan sát nhất cử nhất động của bác sĩ luôn bị nước mắt làm cho mờ mắt mất rồi.

“Trình Kiệt, chúng ta sau này sẽ làm phẫu thuật, sẽ không để lại sẹo nữa”

Tiêu Dật đối với việc này không quá lo lắng, điều kiện kinh tế của Trình Kiệt rất tốt, làm một vài phẫu thuật như vậy nhất định không có vấn đề gì, hơn nữa cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Trình Kiệt nhìn Tiêu Dật mỉm cười trêu chọc:

“Em thấy xấu đến mức không muốn nhìn anh nữa rồi hả, anh đây biết phải làm sao bây giờ?”

Tiêu Dật lắc đầu, lý do cậu muốn là phẳng đi những vết sẹo trên người Trình Kiệt chính là không muốn nhìn thấy những mảnh ký ức kinh hoàng kia, mỗi lần nhìn thấy liền sẽ nhin không được mà xúc động khóc:

“Không đâu, anh cho dù có thế nào thì em vẫn sẽ yêu anh”

Dạo gần đây Tiêu Dật mỗi ngày đều nói câu em yêu anh, Trình Kiệt rất thích nghe câu nói này, ngày ngày càng cảm nhận được mức độ tình cảm càng lớn, hắn hỏi Tiêu Dật rằng:

“Một năm 365 ngày đều nói câu này cho anh nghe được hay không?”

Tiêu Dật chậm rãi gật đầu:

“Chỉ cần anh không chán cả đời em cũng đều nói cho anh nghe”

Uông Gia Na người mà bà nội Trình có nhắc đến lần trước thỉnh thoảng sẽ đến thăm Trình Kiệt, Tiêu Dật không biết cô ấy rốt cuộc có ý với Trình Kiệt hay không nhưng mà thái độ cùng hành động của cô ấy quả thật không có gì để chê trách cả, đúng là một thiên kim đại tiểu thư rất biết quy củ, đối mặt với vẻ mặt lạnh nhạt của Trình Kiệt cô ấy vẫn khẽ mỉm cười như trước.

Cứ ba ngày Ưông Gia Na sẽ đến thăm Trình Kiệt một lần, một tuần đều đặn như thế đến hai buổi, Trình Kiệt sợ Tiêu Dật sẽ suy nghĩ lung tung cho nên mỗi ngày đều làm công tác đả thông tư tưởng cho Tiêu Dật, hẳn biết Tiêu Dật không vui nhưng biết làm sao được, người nào đó mỗi lần đều lắc đầu nói không sao cả.

Trình Kiệt nằm viện đã ba tuần, thời gian này đều là do Tổng Ngộ Phàm cùng bà nội Trình đứng ra điều hành Trình thị giúp cho hẳn, Trình Kiệt ngược lại vô cùng thanh thoi, tuy rằng trên người đau nhức không thể cử động được, một chân cũng bị gãy rồi vẫn không cảm thấy cuộc đời bế tắc mà vô cùng tươi sáng, còn tự coi đây giống như tuần trăng mật của hẳn và Tiêu Dật vậy, rất là thanh thoi hạnh phúc. Bởi vì vết phồng trên người Trình Kiệt hạn chế cử động mạnh nên Trình Kiệt không thể nào tập đi được, phải đợi đến khi vết phồng kết vảy mới có thể, Tiêu Dật mỗi lúc rảnh rỗi đều sẽ giúp Trình Kiệt bóp cái chân bị gãy kia, Trình Kiệt lại sợ Tiêu Dật bị mỏi cứ bóp được năm mười phút liền nói cậu đi làm cái này cái kia cho hẳn, ý nghĩa chính là muốn cậu được nghỉ ngơi.

Về chuyện của Tiêu Kỳ Mặc, bởi vì Tiêu Dật còn phải dành thời gian chăm sóc Trình Kiệt cho nên đành phải nói mẹ Tiêu ở lại Bắc Kinh một thời gian giúp cậu chiếu cố Tiêu Kỳ Mặc. Ngày đó ba Tiêu lên xe trở về Thiên Tân, Tiêu Dật có đi tiễn, mắt thấy ba mình đã già đi rất nhiều rồi, mái tóc hoa râm lại thêm gương mặt khắc khổ, dáng người cao gầy chống chọi với bệnh tật tuổi già, Tiêu Dật lại một hồi chua xót ngậm ngùi trong lòng. Ba Tiêu vẫn không đề cập gì tới chuyện của Trình Kiệt, hay nói đúng hơn là ông không hề nói chuyện lấy một lời nào với Tiêu Dật, Tiêu Dật có hỏi thăm sức khỏe của ông vài câu thì ông cũng coi như điếc không hề lên tiếng, cuối cùng lúc nhìn thấy ba Tiêu lên xe rồi Tiêu Dật liền nhịn không được rơi nước mắt. Ngày ấy Tiêu Dật hai mắt đỏ hoe trở về bệnh viện liền nhìn thấy dáng người lắp ló ở trước cửa phòng bệnh của Trình Kiệt một bộ dạng muốn nhìn trộm mà thôi, Tiêu Dật nheo mắt bước lên phía trước một bước mới phát hiện ra đó là Lâm Chí Huyền.

Tiêu Dật cậu cũng không phải là người ngốc, lần đó Thẩm Đào thuận lợi bắt được cậu như thế cũng là do Lâm Chí Huyền góp phần, nhưng xét nghĩ đến chuyện cậu ta vì yêu sinh hận đến mù quáng Tiêu Dật cũng không màng chấp nhất với cậu ta nữa. Khi Lâm Chí Huyền nhìn thấy Tiêu Dật tiến về phía mình liền làm ra một bộ dạng bất ngờ hốt hoảng, hai mắt tỏ ý trốn tránh xấu hổ không dám nhìn thẳng cậu, Tiêu Dật cảm thấy mình nên là người kết thúc mọi chuyện ở đây, sau này trong cuộc đời của cậu và Trình Kiệt sẽ không còn Lâm Chí Huyền hay là Thẩm Đào nữa.

“Cậu sao lại không vào trong?” Tiêu Dật điềm tĩnh hỏi

Lâm Chí Huyền ngẩng đầu, thời gian này Lâm Chí Huyền đã suy nghĩ rất nhiều những chuyện mà mình đã gây ra, cậu bị tình yêu làm cho mù quáng, bị tiền tài làm cho mờ mắt, lúc trước cậu không phải là một người xấu, là do những cám dỗ trên thành thị biến cậu trở thành như vậy, lúc này muốn rời đi rồi liền nghĩ phải nói một tiếng xin lỗi với Trình Kiệt và Tiêu Dật, nhưng mà cậu lại không có mặt mũi nào đối diện với họ. Lâm Chí Huyền im lặng hồi lâu mới dám mở miệng nói:

“Xin lỗi anh, chuyện ngày đó tôi thành thật xin lỗi”

Đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại, Tiêu Dật cũng là một người nhỏ mọn nhưng bây giờ cậu mệt mỏi rồi, tuy rằng nếu dễ dàng tha thứ cho Lâm Chí Huyền như thế liền sẽ rất thiệt thòi đối với bản thân cậu, nhưng mà Tiêu Dật nghĩ muốn mang thời gian nửa đời còn lại của mình tiêu tốn trên những người cậu yêu thương, chứ không muốn mang những thời gian quý báu đó ở trên người mà mình không thích vì thế cũng dễ dàng gật đầu đồng ý coi như chấp nhận lời xin lỗi đó của Lâm Chí Huyền:

“Sau này cậu định như thế nào?”

Tiêu Dật tùy tiện hỏi một câu, Lâm Chí Huyền nhìn vào trong phòng bệnh, trên giường bệnh có một người đàn ông đang nhắm hai mắt ngủ say

rồi lại quay sang nhìn Tiêu Dật:

“Tôi nghĩ giới giải trí không thích hợp đối với tôi, còn có cuộc sống ở thành thị quá mức không phù hợp, tôi cũng đã đặt vé trở về quê rồi”

Tiêu Dật thở phào, về quê cũng thật tốt sau này sẽ không tình cờ mà chạm mặt nhau nữa:

“Cậu định làm công việc gì?”

Lâm Chí Huyền lúc này đã loại bỏ hết ân oán thù hận ở trong lòng, tuy rằng không thể ngay lập tức gần gũi với Tiêu Dật ngay được nhưng cũng xem như là người bình thường gặp mặt nói chuyện:

“Ba của tôi vẫn luôn muốn tôi trở về quê an ổn làm một công việc gì đó trong hàng ngũ cán bộ xã, lần đó học chuyên ngành phát triển nông thôn cũng là do ba tôi bắt ép, đến cuối cùng lại gặp được Trình Kiệt cảm thấy công việc làm một nghệ sĩ nổi tiếng rất là hoa mỹ thế cho nên mới cùng ba phát sinh ra quan hệ căng thẳng, bây giờ vẫn là trở về nhận lỗi với ông”

Tiêu Dật ngăn người, lại không nghĩ tới Lâm Chí Huyền cũng sẽ có điểm giống cậu như vậy, ngăn ngor một hồi liền mở cửa phòng bệnh nói Lâm Chí Huyền tiến vào đi:

“Nếu đã đến rồi thì vào trong một chút”

Lâm Chí Huyền do dự một hồi cũng chậm rãi tiến vào trong, Trình Kiệt vẫn đang ngủ rất say, cậu ta âm thầm đứng bên cạnh quan sát hẳn, ánh mắt kia vẫn còn tia ái mộ sâu đậm, ngưng một hồi Lâm Chí Huyền mới lên tiếng nói khẽ:

“Anh ấy vẫn luôn yêu anh, nếu không tôi đã không có cơ hội trở thành thể thân của anh rồi”

Tiêu Dật im lặng, cậu hiểu Lâm Chí Huyền cũng không muốn Trình Kiệt thức dậy lúc này thế cho nên không có ý định gọi hẳn tỉnh giấc. Lâm Chí Huyền xoay người nói với Tiêu Dật:

“Tôi có một việc vẫn luôn mong muốn cho đến tận bây giờ vẫn chưa được anh ấy chấp thuận, lần này anh có thể giúp tôi được hay không?”

Tiêu Dật nhìn vào ánh mắt trong veo kia của Lâm Chí Huyền liền xác định cậu ta không còn ý đồ xấu gì nữa, đối với người sắp trở về quê như cậu ta kia Tiêu Dật cũng không muốn nhỏ nhen quá nên gật đầu. Lâm Chí Huyền thấy vậy thì nói:

“Nơi này có giấy bút hay không?”

Tiêu Dật đáp:

“Có, tôi đi lấy cho cậu”

Nhân lúc Tiêu Dật xoay người đi đến phía chiếc bàn kia lấy giấy bút thì Lâm Chí Huyền đã chậm rãi cúi đầu đặt vào môi Trình Kiệt một nụ hôn, đây chính là mong muốn không được Trình Kiệt chấp thuận từ trước đến nay của cậu ta, vẫn là đành phải làm kẻ xấu lần nữa lừa gạt Tiêu Dật, nhân lúc Trình Kiệt ngủ mà hôn hẳn. Tiêu Dật xoay người cầm giấy trở về chuẩn xác nhìn thấy cảnh tượng này, đôi lông mày nhíu chặt, môi mỏng cũng mím lại, Lâm Chí Huyền nở một nụ cười khổ nâng chân bước đi:

“Phiền anh chuyển lời đến anh ấy nói rằng tôi xin lỗi”

Sau khi Lâm Chí Huyền rời đi, Tiêu Dật liền cầm lấy ly nước bên cạnh đưa ngón tay chấm lên mặt nước trong ly rồi chấm vào cánh môi của hắn khẽ chà sát, Trình Kiệt bị chà sát lâu như vậy đành thức dậy khó hiểu đưa tay kéo đầu ngón tay của Tiêu Dật ra:

“Sao thế Tiểu Dật, anh không có khát nước”

Tiêu Dật gương mặt lạnh băng làm cho Trình Kiệt cũng phải khổ sở không biết mình đã làm gì trái ý tiểu tổ tông này, trước khi hăn đi ngủ đối phương vẫn rất là ngọt ngào, lúc hăn tỉnh dậy liền nghênh đón gương mặt oán hận kia, cuối cùng khi hăn còn chưa biết bị làm sao thì người ta đã cúi đầu hôn xuống đôi môi của hăn rồi, nụ hôn vô cùng là cuồng nhiệt, cắn cắn mút mút lại muốn luồn vào trong khoang miệng quăn lấy đầu lưỡi kia của hăn, Trình Kiệt thầm nghĩ hăn là hồ ly nhỏ nhà mình vì suy nghĩ chuyện của Uông Gia Na nên mới như thế, sau khi kết thúc nụ hôn kia Trình Kiệt liền nói một câu thế này:

“Anh yêu em nhất”

Tiêu Dật khi ấy liền thoáng mỉm cười đứng dậy xoay người đi tới chiếc bàn kia chọn ra một trái táo gọt cho Trình Kiệt ăn, lời xin lỗi mà Lâm Chí Huyền nhờ cậu gửi tới cho Trình Kiệt cậu cũng không nói, chẳng phải Trình Kiệt yêu cậu nhất hay sao, cho nên việc xin lỗi kia liền do một mình cậu chấp thuận đã là được rồi, Trình Kiệt nhất định cũng sẽ chiều theo ý cậu, hơn nữa hăn khẳng định sẽ không quan tâm đến mấy vấn đề không quan trọng kia.

Thời gian cứ thế trôi đi, chớp mắt một cái đã nửa năm rồi, về chuyện của Uông Gia Na không rõ Trình Kiệt đã làm cách nào liền có thể khiến cho cô ấy không xuất hiện trước mặt hai người nữa, Tiêu Dật có hỏi qua hăn nhưng hăn đều nói không biết, Tiêu Dật đến cuối cùng cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này nữa. Tối hôm ấy Tiêu Dật ngồi ở trong lòng của Trình Kiệt lên kế hoạch cho hôn lễ của bọn họ, chỉ là muốn mơ mộng một chút mà thôi chưa có thật sự chắc chắn sẽ định ngày cử hành:

“Trình Kiệt, anh nghĩ nên ở trong nhà hay ngoài trời thì tốt”

Trình Kiệt ôm eo nhỏ của Tiêu Dật thỏa mãn cảm nhận sự mềm mại trên da thịt cậu, đã là mùa hè rồi cho nên hiện tại trên người Tiêu Dật cũng chỉ mặc duy nhất một chiếc quần tứ giác mà thôi, hơn nữa đây là trong phủ ngũ mặc như thế cũng là chuyện bình thường:

“Em muốn ở đâu?”

Tiêu Dật dụng tâm suy nghĩ một hồi:

“Đến bãi biển Tam Á nhé”

Tam Á này chính là lần đầu tiên của Tiêu Dật, hơn nữa còn vô cùng thăm liệ, nhưng bây giờ nghĩ lại cũng thật là kích thích:

“Tam Á sao, rất có ý nghĩa”

Trình Kiệt cười xấu xa một tay đưa ra bóp bóp điểm nhỏ trước ngực của Tiêu Dật, tay còn lại thì vuốt ve đùi cậu. Tiêu Dật cũng không có phản kháng hẳn, nhìn cánh tay và vùng lưng của Trình Kiệt đã hoàn hảo lại rồi, cậu lại nhin không được khẽ nở một nụ cười ngọt ngào, còn chậm rãi đưa tay lên vuốt ve nơi mịn màng bằng phẳng kia:

“Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, đợi đến khi rảnh rồi, anh đưa em về nhà nói với ba mẹ em chuyện này nhé, sau đó chúng ta cũng cần phải nói cho bà nội của anh”

Trình Kiệt chẳng để lời nói kia của Tiêu Dật vào trong đầu, hẳn nhanh chóng đẩy mạnh cậu xuống giường, bàn tay xấu xa kia bắt đầu vuốt ve xoa nắn khắp người cậu, hẳn nhin lâu lắm rồi đến hôm nay mới được ăn ăn thật thỏa đáng, người ta không phải nói một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng hay sao, hai người bọn hắn phải tận dụng triệt để đi, chuyện kết hôn hay là đưa về nhà xin phép gì đó cũng đều mặc kệ, dù sao thì bọn họ chấp nhận hay không chấp nhận thì Tiêu Dật cũng là Tiêu Dật của hắn rồi.

Tiêu Dật năm này gần ba mươi tuổi, lựa chọn yêu Trình Kiệt chính là lựa chọn sáng suốt nhất của cậu từ trước đến nay, lựa chọn bên cạnh hãn cũng là lựa chọn mà cậu nhất định sẽ không hối hận. Đời người có mấy ai có thể tìm được đối tượng vì mình mà không cần sinh mệnh của bản thân như thế, vì mình mà đánh đổi hết mọi thứ như vậy, Tiêu Dật nghĩ muốn phải nắm thật chặt bàn tay của người này, nắm chặt không buông bỏ, trong lòng âm thầm nhận định, hãn chính là người sẽ đồng hành cùng cậu suốt cả chặng đường bảy mươi năm còn lại, dĩ nhiên có thể ngắn hơn hoặc có thể dài hơn một chút, nhưng chắc chắn một điều rằng hai người sẽ nắm chặt hai tay của đối phương đến khi sinh mệnh của mình kết thúc, chuyện này dĩ nhiên vẫn là để đến đó rồi nói sau.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 195: Đưa Về 1

Một ngày thứ bảy đẹp trời, Trình Kiệt nắm tay Tiêu Dật cùng Tiêu Kỳ Mặc bước vào Trình gia, thật ra thì Trình Kiệt cũng đã nói với Tiêu Dật rằng không cần phải để ý đến bà nội Trình, nhưng mà Tiêu Dật vẫn muốn kiên quyết phải đến, dù sao thì chuyện hai người kết hôn cũng phải thông báo cho trường bối biết một tiếng.

Trình gia là một tòa biệt thự lớn tọa lạc ở ngoại thành, nơi đây không ồn ào nhưng lại có đầy đủ tiện ích, nhìn xung quanh cũng có rất nhiều những tòa biệt thự lớn đồng dạng như thế, Tiêu Dật biết đây hẳn là khu ở cho những người giàu có. Trình gia có ba thế hệ cùng nhau ở, người lớn tuổi nhất là bà nội Trình, nhỏ tuổi nhất là em gái họ của Trình Kiệt năm nay mới hai mươi hai, vốn Trình gia luôn muốn tất cả mọi người đều ở trong căn biệt thự này nhưng mà Trình Kiệt lại là người làm trái ý, một mình hẫch chuyển ra ngoài ở.

Khi ba người đến Trình gia liền phát hiện một mảnh im ắng lạnh lẽo, Trình Kiệt đã quen với không khí này rồi cho nên không cảm thấy bất cứ cái gì không đúng cả, nhưng mà Tiêu Dật thì lại có một chút căng thẳng, bàn tay không tự động siết chặt lấy bàn tay của Trình Kiệt hơn. Một nhà ba người tiến vào trong nhà, nhìn quanh một hồi không phát hiện có ai cả, Trình Kiệt nhẹ giọng nói cho Tiêu Dật biết lý do:

“Mọi người thứ bảy bình thường sẽ đều đi thư giãn ở bên ngoài, bây giờ trong nhà hẳn chỉ có bà nội mà thôi”

Tiêu Dật nhíu mày một hồi rồi gật gật đầu, Tiêu Kỳ Mặc thích một con chó sứ rất lớn để ở ngoài cửa, hiện tại đang ngồi xổm ở trước mặt nó đưa tay xoa xoa, Tiêu Dật gọi Tiêu Kỳ Mặc:

“Khi con, mau lại đây”

Tiêu Kỳ Mặc nhanh chóng đứng dậy ngoan ngoãn chạy về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật cảm thấy có điểm kỳ quái, căn nhà này lớn như vậy lại không có lấy một quản gia hay thậm chí một người giúp việc nào cả:

“Trình Kiệt, căn nhà lớn như vậy không thuê người giúp việc sao?”

Bà nội Trình lúc nào cũng hướng người trong Trình gia nói cần phải chú trọng tình cảm gia đình cho nên không muốn thuê người giúp việc, mọi việc trong nhà đều muốn chia đều nhau làm việc để gia tăng tình cảm, có điều việc này từ lúc định ra cũng vẫn chưa thể làm được, người giúp việc theo giờ sẽ đến rồi lại trở về:

“Có người giúp việc theo giờ, bây giờ hẳn là sắp tới rồi”

Ba người lại tiếp tục bước ra sân sau, phía sân sau có một khoảng vườn rất rộng trồng một giàn hoa tử đằng vô cùng lớn, bà nội Trình một mình ngồi uống trà ở giữa sân, bóng lưng kia có điểm cô đơn. Trình Kiệt là người đầu tiên lên tiếng:

“Bà nội!”

Tiêu Dật cũng gật đầu với bà nội Trình, Tiêu Kỳ Mặc nhìn thấy bà nội Trình lần đầu tiên cũng có chút ngượng ngùng, lại thấy người bà này có gương mặt rất nghiêm khắc không giống như bà nội của cậu ở dưới quê thế cho nên chỉ biết nép ở sau lưng của Tiêu Dật trốn tránh. Bà nội Tiêu nhận được thông báo của Trình Kiệt ngày hôm nay sẽ đến thăm, hiện tại nhìn thấy ba người xuất hiện ở đây cũng không có tỏ vẻ bất ngờ gì.

Giàn hoa tử đằng mọc rất đẹp, một khoảng trời màu tím mát mẻ vừa vặn có thể tạo ra bóng râm ở phía dưới, Tiêu Kỳ Mặc thích thú ngắm nhìn, ở nhà của cậu cũng có một giàn tử đằng tương tự như vậy, có điều không lớn như ở đây mà thôi. Tiêu Dật đặt một túi quà có chứa đồ bổ dưỡng ở trên bàn, số đồ bổ dưỡng này đảm bảo là những thứ tốt nhất, cũng là do cậu từ bỏ tiền của mình ra mua:

“Bà, cháu có mua một chút đồ”

Bà nội Trình nhìn túi đồ trước mặt cũng không có phản ứng gì cả, Tiêu Dật thất vọng, ở nhà sớm đã nghĩ đến tình huống như vậy sẽ xảy ra rồi, có điều hiện tại quả thật không tránh được buồn bã trong lòng. Trình Kiệt cẩn thận đưa tay qua nắm lấy tay của Tiêu Dật, nếu biết như vậy hẳn đã kiên quyết không để cho cậu đến đây, tránh làm người ta phải suy nghĩ lung tung.

“Bà nội, bác cùng dì và em gái đi ra ngoài rồi sao?” Trình Kiệt kéo ghế cho Tiêu Dật, sau đó bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Bà nội Trình gật đầu ừ một tiếng:

“Đều đã đi nghỉ dưỡng ba ngày”

Không gian tiếp theo rơi vào im lặng, cả bà nội Trình và Trình Kiệt đều không biết phải mở miệng nói với nhau cái gì, dường như không khí này đối với hai người đã là điều hiển nhiên, nhưng đối với Tiêu Dật lại vô cùng kỳ quái, thế cho nên Tiêu Dật sau một hồi im lặng cũng là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí này:

“Sức khỏe của bà gần đây vẫn tốt phải không ạ?”

Bà nội Trình lại im lặng, Tiêu Kỳ Mặc nhón tay cầm tách trà ở trước mặt uống một ngụm, vốn là đang rất khát nước lên liền không suy nghĩ gì uống một hớp thật lớn, ai ngờ trà rất đắng cậu liền vội vã phun ra, Tiêu Dật giật

mình nhanh chóng đưa tay tiếp nhận tách trà kia trên tay Tiêu Kỳ Mặc đặt lại ở trên bàn rồi dùng tay áo của mình lau miệng cho cậu:

“Khỉ con, sao con lại không lễ phép như vậy hả?”

Tiêu Kỳ Mặc oa oa một tiếng:

“Nước này đắng quá ba ơ!”

Tiêu Dật nhíu mày nhìn quanh một hồi, trên bàn này ngoài trà ra cũng không có bất cứ một thứ gì khác cả, nhưng bởi vì bà nội Trình này giờ vẫn lạnh nhạt cho nên cậu không dám đưa Tiêu Kỳ Mặc đi tìm nước suối uống. Loay hoay một hồi, bà nội Trình cũng lên tiếng:

“Trong bếp có ít bánh quế”

Trình Kiệt nhanh chóng đứng dậy rời đi, Tiêu Dật lại bắt đầu căng thẳng, Trình Kiệt này tại vì sao lại đột nhiên rời đi như thế, cậu ở đây biết nói cái gì với bà nội Trình bây giờ. Tiêu Dật loạn một hồi suy nghĩ nên nói cái gì mới được thì bà nội Trình đã ở bên cạnh nói chuyện với cậu trước rồi:

“Quê của cậu ở đâu?”

Tiêu Dật thấy vậy thì cũng có chút giật mình nhưng rất nhanh liền lễ phép đáp lời:

“Nhà cháu ở Thiên Tân”

Thật ra thì bà nội Trình sớm đã biết hết những thông tin cơ bản về Tiêu Dật rồi nhưng bà hiện tại vẫn muốn hỏi:

“Ba mẹ cậu làm gì? Nhà có mấy anh chị em?”

Tiêu Dật bắt đầu căng thẳng, Tiêu Kỳ Mặc không biết tại vì sao lại đột nhiên đứng dậy chạy đi, kết quả hiện tại chỉ còn có mình cậu và bà nội

Trình ở trong này:

“Ba cháu trước làm cho xã nhưng đã về hưu rồi, mẹ cháu mở một tiệm cơm nhỏ, nhà cháu có một người em trai nữa, em ấy là giáo viên”

Bà nội Trình nhấp một ngụm trà đắng:

“Nhà cậu còn có một đứa em trai, nhà tôi cũng chỉ có A Kiệt là độc đinh”

Tiêu Dật hiểu ý bà nội Trình thế cho nên khi bà nói ra câu đó cậu chỉ im lặng mà thôi, bà nội Trình thở nhẹ một hơi giống như là buông xuôi mọi thứ:

“Bình thường ở nhà có thuê người giúp việc hay không?”

Tiêu Dật ngẩn người để xác định từ nhà trong lời nói của bà nội Trình là muốn ám chỉ nhà nào:

“Nếu như hai người bọn cháu bận rộn quá sẽ gọi người giúp việc theo giờ tới, nhưng bình thường đều là tự mình làm việc nhà”

Bà nội Trình gật gật đầu:

“Cậu có biết nấu ăn không, ở nhà là ai phụ trách nấu?”

Tiêu Dật cảm thấy bà nội Trình đang dần dần tiếp nhận mình cho nên có điểm mạnh dạn hơn, lúc nói chuyện sẽ mỉm cười hoạt bát một chút không có căng thẳng như lúc đầu:

“Là cháu nấu, buổi trưa cũng ở tại tiệm nấu một vài món ăn đơn giản mang đến cùng ăn với Trình Kiệt”

Bà nội Trình có điểm bất ngờ:

“Buổi trưa cũng tự mình nấu sao?”

Tiêu Dật gật đầu:

“Dạ, cũng không tốn quá nhiều thời gian”

Bà nội Trình nhìn Tiêu Dật đánh giá một hồi rồi lại nói:

“A Kiệt là người cuồng công việc, có cậu làm cơm đưa tới nó hẳn là sẽ không bỏ bữa thường xuyên”

Tiêu Dật nghĩ có lẽ bà nội Trình cũng không phải vô tình, nếu không tại sao còn biết được Trình Kiệt là người cuồng công việc, giọng điệu kia của bà nội Trình xem ra cũng rất am hiểu tính cách của cháu trai. Bà nội Trình vẫn không mỉm cười, Tiêu Dật chưa bao giờ nhìn thấy bà nội Trình cười cả, có điều gương mặt hiện tại so với gương mặt trước đây khi đối diện cậu cũng là tốt hơn rất nhiều rồi:

“Một lát nữa có bận việc gì hay không? Nếu không thì cậu vào bếp nấu đồ ăn đi, người giúp việc hôm nay có việc bận, người trong nhà lại đi nghỉ dưỡng hết rồi, tôi ăn thức ăn ở ngoài không quen”

Đương nhiên là Tiêu Dật đồng ý, cho dù buổi chiều có việc bận đi chăng nữa cậu cũng đều sẽ hủy hết, có cơ hội lấy lòng bà nội Trình cậu phải tận dụng cho thật triệt để. Tiêu Dật nấu ăn rất được, rất nhanh liền có thể bày ra một bàn đồ ăn đặc sắc ở trên bàn, cậu là người chủ trương tiết kiệm cho nên cũng không nấu quá nhiều món lãng phí, một món canh, ba món xào cùng một món rau, bà nội Trình vào phòng ăn nhìn qua bàn đồ ăn trước mặt một hồi rồi ngồi xuống, ánh mắt tỏ ra khá hài lòng, ăn được một lúc Trình Kiệt liền lên tiếng nói:

“Bọn cháu dự định sẽ kết hôn”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, bà nội Trình cũng không có ý định tiếp tục ăn, Tiêu Dật căng thẳng để đưa xuống bàn liếc nhìn Trình Kiệt, cậu là còn muốn mắng Trình Kiệt tại sao lại vội vàng như thế, cậu vẫn còn muốn lấy lòng bà nội Trình một thời gian nữa.

“Sẽ là tháng 8 tới đây” Trình Kiệt tiếp tục bình thản nói

Tiêu Dật cũng không biết hôn lễ của bọn họ sẽ là tháng 8 tới đây, cậu chưa hề cùng Trình Kiệt thống nhất cái gì cả, bây giờ đã là giữa tháng 7 rồi, nói tháng 8 kết hôn có phải là gấp quá hay không. Bà nội Trình đột nhiên đứng dậy xoay người vào bên trong, Tiêu Dật trong lòng thầm than hồng hết rồi, cậu nhú mày oán trách Trình Kiệt:

“Anh tại sao đột nhiên nói sớm như vậy, bà nội mới chỉ...”

Lời còn chưa nói xong thì Tiêu Dật đã bị Trình Kiệt cắt ngang lời rồi:

“Tiêu Dật, không phải nói chúng ta nhất định sẽ kết hôn sao, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản được chúng ta phải không?”

Tiêu Dật nhú nhú mày:

“Đúng là như vậy, nhưng đột nhiên nói chuyện này cho bà nội biết... vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp”

Đúng lúc này bà nội Trình cũng bước ra, gương mặt của bà vẫn lạnh lùng như trước không có nét cười, trên tay bà cầm một tập văn kiện, Tiêu Dật không biết đó là văn kiện gì, cậu bắt đầu căng thẳng, hai tay đặt ở trên đầu gối cũng nắm chặt thành nắm đấm, trong bất giác liền hít một hơi thật sâu. Bà nội Trình mang văn kiện này đẩy đến trước mặt của Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói:

“Đây là tòa biệt thự nghỉ dưỡng ở Tam Á, tặng cho cậu, sau này hãy chăm sóc A Kiệt cho thật tốt”

Một lời nói này của bà nội Trình khiến cho Tiêu Dật ngẩn người chưa thể tiếp nhận được ngay, phải mất vài giây cậu mới có thể xác nhận được ý muốn trong lời nói của bà nội Trình. Tiêu Dật khóe mắt nóng bừng, đôi mắt lớn xinh đẹp cũng đỏ hoe long lanh ngấn lệ, cậu vội vã đưa tay tới tiếp nhận tập văn kiện kia, không phải cậu khóc vì bà nội Tiêu đột nhiên lại đối xử tốt với cậu như vậy, lại tặng cho cậu một tòa biệt thự giá trị lớn, mà là cậu khóc vì cậu đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi, bà nội Trình cuối cùng cũng đã chấp nhận cậu, tuy rằng trong Trình gia có thật nhiều người nhưng bà nội Trình chính là người lớn tuổi nhất ở đây, lời nói hiển nhiên cũng có giá trị hơn rất nhiều. Tiêu Dật chẳng biết lúc này lên mở miệng nói cái gì cả, mãi cho đến khi Trình Kiệt ở bên cạnh đưa tay lên lau nước mắt cho cậu khẽ lên tiếng nhắc nhở:

“Tiêu Dật, nhận lấy đi”

Tiêu Dật đưa tay tiếp nhận, cậu khẽ gật đầu hướng bà nội Trình bằng một ánh mắt chân thành:

“Cháu nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt, cảm ơn bà”

Buổi tối hôm ấy Tiêu Dật cực kỳ vui vẻ, mang tập văn kiện kia để ngay ngắn ở trên bàn đọc kỹ càng một lượt, tòa biệt thự nghỉ dưỡng kia rộng hơn năm trăm mét vuông ở ngay gần bờ biển Tam Á, nhìn số tiền phải chi trả cho một mét vuông đất kia đã vô cùng đắt đỏ, nếu đem số đó nhân vào với hơn năm trăm mét vuông kia không biết sẽ có giá trị lớn đến bao nhiêu, lớn đến mức Tiêu Dật cũng không dám cầm máy tính ra nhân số. Trình Kiệt ở bên cạnh quan sát sắc mặt của Tiêu Dật, mắt thấy gương mặt kia có vô số biểu cảm liền buồn cười vươn tay ôm lấy người ta vào lòng:

“Bà nội rất cứng em, em họ anh nói muốn tòa biệt thự đó từ lâu rồi bà cũng không cho đâu”

Tiêu Dật lúc đầu nghe đương nhiên là rất vui, sau đó cậu giống như nghĩ đến điều gì đó liền thở dài, bà nội trước khi tặng cái này cho cậu có nói rằng phải chăm sóc Trình Kiệt cho thật tốt, như vậy có phải là mang cái này ra trao đổi với cậu hay không. Trình Kiệt làm sao mà không hiểu trong đầu Tiêu Dật nghĩ cái gì, hắn ở bên hôn vào trán cậu một cái:

“Đừng suy nghĩ nhiều, tâm tư của bà nội vốn không thể nào đoán định”

Tiêu Dật nghe vậy liền mỉm cười gật đầu, dù sao thì bà nội Trình cũng đã chấp nhận cậu rồi, cậu cũng không cần nhọc công suy nghĩ nữa:

“Trình Kiệt, tháng 8 thật sự sẽ kết hôn sao?”

Trình Kiệt sớm đã lên kế hoạch cho hôn lễ rồi, hôn lễ sẽ cử hành vào đúng ngày sinh nhật của Tiêu Dật:

“Ngày mai chúng ta về Thiên Tân một chuyến đi”.

Tiêu Dật ngăn người một hồi rồi cũng gật đầu, sớm hay muộn cũng vẫn phải đối diện với chuyện này, chi bằng sớm một chút dù sao lễ kết hôn của hai người cũng sắp tới rồi.

Ngày đó về Thiên Tân trời nắng rất đẹp, Tiêu Dật và Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở phía sau xe mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, Tiêu Kỷ Mặc thì ngập tràn phấn khích, đã lâu lắm rồi cậu chưa có về nơi này, Tiêu Dật thì lại có một chút lo lắng cùng hồi hộp, ngày hôm qua cậu đã gọi điện báo trước rằng mình sẽ trở về cho mẹ Tiêu biết rồi, bà chính là không có phản đối mà rất nhanh đồng ý, cũng không hề đề cập gì đến chuyện của ba Tiêu, Tiêu Dật vốn là muốn thăm dò ba Tiêu một chút nhưng lại ngại ngại đành thôi.

Xe của Trình Kiệt dừng ở bên ngoài đầu ngõ, tết năm ấy sự kiện kia đã khiến cho hàng xóm xung quanh bàn tán sôi nổi, hiện tại Tiêu Dật cùng với Trình Kiệt trở về nhà có rất nhiều người nhận ra đó là Trình Kiệt, mọi người lại không nhận được nhiều lời âm thầm bàn tán một phen. Tiêu Dật lo sợ Trình Kiệt không được vui nên mới ngẩng đầu quan sát hẳn, mắt thấy người đàn ông kia vẫn tỏ ra một bộ dáng thực bình thường không có vấn đề gì với thờ nhẹ một hơi.

Một nhà ba người nhanh chóng đi vào trong nhà của ba mẹ Tiêu, bây giờ là hơn mười giờ trưa, mẹ Tiêu đang ở trong bếp loay hoay làm cơm trưa, ba Tiêu ngồi ở trước cửa nhà, bên cạnh có một chiếc đài nhỏ đã cũ phát ra tiếng của nữ phát thanh viên đang đọc tin tức. Tiêu Kỷ Mặc vừa thấy ba Tiêu liền nhanh chóng chạy tới phía ông:

“Ông nội”

Ba Tiêu dang tay ôm lấy Tiêu Kỷ Mặc vào lòng cười ha ha, có thể nhận ra được ba Tiêu vô cùng yêu quý Tiêu Kỷ Mặc, Tiêu Dật cũng không có ý định nói ra sự thật cho ba mẹ Tiêu biết, dù sao thì cậu cũng sớm đã coi Tiêu Kỷ Mặc giống như là con trai ruột của mình rồi.

“Ba...”

“Bác trai...”

Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau hướng ba Tiêu chào hỏi, ông ngẩng đầu nhìn về phía trước, vốn tưởng rằng ba Tiêu sẽ không nói gì cả nhưng ông hiện tại lại mở miệng nói thế này:

“Vào nhà đi”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 196: Đưa Về 2

Tiêu Dật bắt đầu có chút căng thẳng, Trình Kiệt ở bên cạnh nắm lấy tay cậu, cho cậu một cái nhìn an tâm. Tiêu Dật hít một hơi thật sâu bước vào bên trong, hôm nay Tiêu Lăng cũng dẫn bạn gái mới lên đại học trở về, hiện tại bạn gái đang ở trong bếp phụ mẹ Tiêu nấu ăn. Căn nhà vốn dĩ chỉ có ba người, lúc này liền có thêm bốn người nữa đông vui hẳn lên.

Bạn gái của Tiêu Lăng là một cô gái khá xinh đẹp, tuy nhiên vẫn còn có một chút trẻ con, không rõ là do Trình Kiệt quá mức đẹp trai hay là do trong lòng cô ấy có suy nghĩ khác mà Tiêu Dật thấy thỉnh thoảng cô ấy sẽ nhìn trộm Trình Kiệt một cái rồi đỏ mặt. Trình Kiệt cầm theo một chai rượu trắng truyền thống, trên chai thủy tinh này không hề có nhãn mác gì cả, hẳn nói phải đến tận nơi ủ rượu để mua, số tuổi của chai rượu này cũng phải lên tới gần chục năm rồi. Tiêu Dật không uống được rượu, tửu lượng rất kém, trên bàn hiện tại cũng chỉ có ba người là hẳn, ba Tiêu và Tiêu Lăng đang nhâm nhi, Trình Kiệt uống rượu không đỏ mặt cũng không thay đổi sắc thái, nhấp một ngụm rượu kính ba Tiêu rồi chậm rãi nói:

“Bác trai, bác gái, lần này cháu đến đây chính là muốn xin phép hai bác, xin phép hai bác để cho cháu có thể chăm sóc Tiểu Dật đến hết phần đời sau này”

Không gian tiếp theo rơi vào trầm mặc, ngay cả Tiêu Dật cũng cảm thấy thấp thỏm theo, mẹ Tiêu liếc nhìn sang ba Tiêu, ba Tiêu im lặng nhấp một ngụm rượu không nói gì cả. Tiêu Dật khẽ thở dài có điểm thất vọng, nhưng

mà thái độ này của ba Tiêu đã được coi là tốt lắm rồi, ông không còn trừng mắt quát mắng cậu và Trình Kiệt nữa. Trình Kiệt lại cầm lấy chai rượu bên cạnh rót vào trong chén của ba Tiêu:

“Chúng cháu sẽ kết hôn vào tháng 8 này, đến lúc đó thật sự rất mong hai bác sẽ tới”

Tiêu Dật đến cả một cái hít thở mạnh cũng không dám, cậu hồi hộp nhìn về phía ba Tiêu, vừa vặn bắt gặp được đúng ánh mắt ba Tiêu đang nhìn về phía mình. Ba Tiêu nhìn Tiêu Dật, trong đôi mắt già nua kia của ông có tia không đành lòng, cho dù ngoài miệng đã từng nói ra câu nói sẽ không cần đứa con như Tiêu Dật nữa, nhưng mà đến cuối cùng nói gì thì nói Tiêu Dật cũng là con trai của ông, ông làm sao có thể không cần cậu được. Đối với chuyện Tiêu Dật thích Trình Kiệt, ông lo lắng nhiều hơn là tức giận, vì lo lắng thái quá mà trở thành giận dữ, ông lo sợ tình yêu này sẽ không được lâu dài, giữa hai người đàn ông với nhau lại không có gì để ràng buộc cả, hơn nữa điều kiện của Trình Kiệt lại tốt như vậy, là một người giàu có, con trai ông lại có một đời vợ, cũng đã có con riêng rồi, ai biết sau này khi hai người ở chung một chỗ sẽ phát sinh ra bao nhiêu vấn đề nữa. Ba Tiêu đặt đĩa xuống bàn đi vào trong phòng ngủ, mẹ Tiêu quay đầu nhìn theo bóng lưng của ông rồi lại cố gắng mỉm cười đưa tay lên nói:

“Được rồi, tiếp tục ăn thôi”

Sau khi kết thúc bữa ăn, Tiêu Lăng tiếp tục đến trường dạy học, ba người Tiêu Dật lên phòng nghỉ, Tiêu Dật vỗ vỗ một chút Tiêu Kỷ Mặc liền lăn ra ngủ say, cậu bước xuống giường đi về phía ban công nói chuyện với Trình Kiệt, giọng nói rất nhỏ không muốn để cho Tiêu Kỷ Mặc thức giấc:

“Trình Kiệt, hay là chúng ta hoãn lại thêm một thời gian được không?”

Trình Kiệt nắm lấy tay của Tiêu Dật, tay còn lại đưa lên khẽ vuốt mái tóc cậu:

“Nếu như em muốn thì sẽ hoãn lại”

Tiêu Dật áy náy nhìn Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, chỉ hoãn lại một thời gian thôi nhưng chúng ta nhất định sẽ kết hôn”

Trình Kiệt gật đầu ừ một tiếng.

Ở bên này mẹ Tiêu cùng ba Tiêu ở trong phòng nói chuyện, mẹ Tiêu đi quanh một hồi vẫn không biết nên phải mở miệng nói sao mới được, cuối cùng liền kéo lấy một cái ghế ngồi xuống:

“Tôi thấy Trình Kiệt cũng không phải là không tốt, nó là vì cứu con trai mình mà suýt chút nữa mất mạng”

Ba Tiêu im lặng, chuyện Trình Kiệt vì cứu con trai ông mà suýt chút nữa mất mạng ông vẫn luôn cảm kích thật nhiều, nhưng cũng không thể nào vì cảm kích mà giao con trai của mình cho Trình Kiệt được. Mẹ Tiêu thấy ba Tiêu không chịu mở miệng nói chuyện thì có chút nóng nảy:

“Ông rốt cuộc là muốn như thế nào? Muốn như thế nào thì cũng phải nói một câu chứ?”

Ba Tiêu quay sang nhìn mẹ Tiêu, ông tuy rằng có hai đứa con trai nhưng ông chưa bao giờ có suy nghĩ đứa này không tốt còn có đứa kia, cũng không bao giờ thiên vị hai đứa con trai cả, Tiêu Dật là đứa con cứng đầu của ông, ngay từ lúc nhỏ đã muốn tự ý cho nên ông mới nghiêm khắc với cậu như thế, bây giờ đến cuối cùng vẫn là tự ý thích một người đàn ông, cả đời này của ông cũng chỉ mong hai đứa con trai bình an hạnh phúc, ông không cần có nhiều tiền tài gì cả, Tiêu Dật nếu như đi theo Trình Kiệt rồi có thể có hạnh phúc hay không.

Ba Tiêu đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, ông đi ra ngoài ngồi yên tĩnh lại một chút, vừa vặn nhìn thấy Trình Kiệt một mình đứng ở trong vườn nói chuyện điện thoại, ba Tiêu đợi Trình Kiệt nói chuyện điện thoại xong liền gọi hắt đến chỗ mình:

“Trình Kiệt”

Trình Kiệt quay lại phía sau nhìn ba Tiêu, hắt không giống như Tiêu Dật bị làm cho căng thẳng, hắt lúc nào cũng thật bình tĩnh, ngay cả lúc này đây khi đứng đối diện với ba Tiêu cũng vẫn giữ thái độ bình tĩnh như thế. Trình Kiệt cùng ba Tiêu ngồi xuống hai chiếc ghế nhỏ được đặt ở trước cửa nhà, ba Tiêu nhìn xa xăm về phía trước trầm giọng nói:

“Chuyện cậu vì cứu Tiêu Dật mà suýt chút nữa mất mạng tôi rất cảm kích, cậu là một chàng trai tốt cho nên tôi nghĩ cậu nên đi tìm một người thật sự thích hợp với cậu”

Trình Kiệt trong lòng một mảnh bình ổn không gợn sóng, dù sao thì khi trải qua một hồi sinh tử kia Trình Kiệt hắt cũng xác định được một điều rằng Tiêu Dật rất yêu hắt, cũng xác định được cậu sẽ không rời khỏi hắt một lần nữa, có được sự khẳng định này mà nói vô cùng khiến cho Trình Kiệt yên tâm cho nên mọi người xung quanh sẽ không ai có thể làm cho hắt hoang mang được:

“Cháu đã tìm được người thích hợp nhất với mình rồi, chính là Tiểu Dật”

Ba Tiêu khẽ thở dài:

“Tiểu Dật đứa con này của tôi vẫn luôn khá cứng đầu, nhưng mà bên trong thật sự rất yếu đuối, đối với một người quyết đoán như cậu sẽ không phải là người thích hợp nhất”

Trình Kiệt nhàn nhạt đáp:

“Em ấy so với bất cứ người nào khác cũng vẫn là thích hợp nhất”

Ba Tiêu quay sang nhìn Trình Kiệt, quan sát đôi mắt của người đàn ông kia giống như là để kiểm định xem hắn có phải là thật lòng với con trai ông hay không. Đôi mắt của Trình Kiệt hẹp dài chứa đựng muôn phần tự tin, muôn phần chân thành, ông biết sự phản đối của mình đối với chuyện này đã không có một phần trọng lượng nào nữa, ông cũng biết nếu như mình kiên quyết phản đối có thể sẽ mất đi người con trai mà ông yêu quý kia, cuối cùng ba Tiêu vẫn phải bị ép buộc chấp thuận, chứ nội tâm sâu trong lòng ông kia vẫn còn rất nhiều bất an, ông sợ rằng Tiêu Dật sau này sẽ bị thiệt thòi:

“Tôi cũng không cần cậu phải cho con trai tôi có cuộc sống sung túc, chỉ mong cậu sẽ coi trọng nó mà thôi”

Lần trước ở bệnh viện Trình Kiệt đã nhìn ra được sự do dự trong lòng của ba Tiêu, hắn lần này vội vã đến đây như vậy chính là muốn thừa thắng xông lên, cho dù làm vậy là ép buộc ba Tiêu đồng ý cũng không sao, hắn chỉ cần Tiêu Dật của hắn sau này sẽ được hạnh phúc, không cần suy nghĩ chuyện này chuyện kia nữa:

“Em ấy vẫn luôn là tâm can trong lòng cháu, còn có Kỷ Mặc cũng sẽ như vậy, nếu như bác chấp thuận cháu sẽ không khiến bác phải thất vọng. Cháu biết trong lòng bác vẫn còn nhiều do dự cùng lo lắng, cháu cũng không có cách nào dùng lời nói của mình để xóa bỏ toàn bộ sự hoài nghi này trong lòng bác, chỉ bằng hãy cứ để thời gian trả lời tất cả, cảm ơn bác đã vì lo nghĩ cho em ấy mà đưa ra quyết định này, cháu nhất định sẽ không làm phụ sự kỳ vọng của bác”

Dĩ nhiên chẳng thể nào dùng một lời nói để thuyết phục được sự việc quan trọng này, Trình Kiệt cũng không phải là người thích nói nhiều hơn làm, hắn muốn dùng hành động để chứng minh tất cả, nếu như quãng thời gian năm năm đợi chờ trước đây của hắn không làm cho ba Tiêu tin tưởng,

nếu như lần đánh đổi mạng sống vừa rồi không làm cho ba Tiêu bớt lo âu, vậy thì cứ để tiếp thêm mười năm nữa, mười năm tiếp tiếp nữa, hẳn luôn rất tự tin vào việc sẽ mang lại hạnh phúc cho Tiêu Dật cho nên hẳn cũng không vội.

“Cậu lúc trưa có nói chuyện kết hôn là vào tháng tám sao?” Ba Tiêu thử một lần buông xuống mọi lo âu trong lòng cùng Trình Kiệt nhắc đến chuyện này

Trình Kiệt gật đầu:

“Là vào ngày sinh nhật của em ấy, em ấy vẫn chưa biết thời gian chính xác”

Ba Tiêu do dự một hồi mới hỏi:

“Vậy về phía bên gia đình của cậu?”

Trình Kiệt đáp:

“Bà nội rất thích em ấy”

Lời này là Trình Kiệt nói dối, bà nội Trình cũng giống như ba Tiêu là bị ép buộc đồng ý, tuy rằng trong lòng không ghét bỏ nhưng lại ngập tràn do dự cùng lo lắng, hai từ rất thích kia hẳn là đã phóng đại lên một chút.

Ba Tiêu nhìn Trình Kiệt một hồi lâu:

“Vậy tôi có một điều kiện, nếu như đã muốn tổ chức hôn lễ, vậy thì đã làm liền phải làm cho đáng, tôi muốn mọi thủ tục đều sẽ như một hôn lễ bình thường”

Trình Kiệt cười nhẹ:

“Việc này là lẽ đương nhiên”

Ba Tiêu sớm đã không còn quan tâm tới lời nói của hàng xóm láng giềng nữa rồi, dù sao thì mấy lời bàn tán kia của bọn họ cũng không sai, ông cũng không muốn cứ như vậy giữ im lặng mặc kệ người ta bàn tán nữa, chi bằng sẽ tổ chức hôn lễ, sẽ phát thiệp cưới, con trai ông dù có thích đàn ông đi chăng nữa cũng vẫn là có cưới hỏi đàn ông, tuy rằng pháp luật trong nước không có công nhận mối quan hệ vợ chồng này nhưng đối với xóm làng cũng là không muốn bọn họ bàn tán thêm cái gì cả, con trai ông có cưới hỏi đàn ông việc này có muốn nói cũng không thể nói gì.

Buổi tối hôm ấy, một nhà sáu người ngồi trên bàn ăn cơm, Trình Kiệt vẫn chưa nói tin ba Tiêu đã đồng ý chuyện hai người họ cho Tiêu Dật biết, vốn là muốn đợi đến khi buổi tối về phòng nói cho cậu biết chuyện này, nhưng mà có lẽ ba Tiêu đã gấp gáp hơn hẳn, nhanh một bước lên tiếng:

“Tiêu Dật, con định bao giờ quay trở lại Bắc Kinh?”

Đây là lần đầu tiên kể từ tết năm ấy ba Tiêu chủ động nói chuyện với Tiêu Dật, Tiêu Dật nghe thấy vậy tránh không được có phần gấp gáp cùng vui vẻ:

“Ngày mai con sẽ đi sớm một chút, Trình Kiệt...” Tiêu Dật vốn định nói ngày mai là thứ hai cho nên Trình Kiệt phải đến công ty làm việc, nhưng nghĩ lại ba Tiêu vẫn chưa có thái độ hòa hoãn với Trình Kiệt cho lắm nên Tiêu Dật liền sửa lời: “Khỉ con còn phải đến lớp”

Ba Tiêu vừa gấp thức ăn bỏ vào bát vừa thản nhiên nói:

“Ngày mai ở lại đi, Kỷ Mặc cũng chỉ đi nhà trẻ không quá quan trọng”

Tiêu Dật đương nhiên là vui vẻ khi ba Tiêu giữ mình ở lại, cậu chậm rãi quay đầu sang bên cạnh liếc mắt nhìn Trình Kiệt một cái, nhưng mà cậu còn chưa kịp vui mừng bao lâu thì ba Tiêu lại nói thêm một câu thế này:

“Còn cậu ta thì trở về trước cũng được”

Tiêu Dật ở dưới bàn ăn đưa tay qua nắm lấy tay của Trình Kiệt, cậu rất sợ Trình Kiệt vì nghe thấy những lời nói này mà không được vui, tuy rằng hẳn sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt nhưng trong lòng cậu biết hẳn khẳng định sẽ suy nghĩ rất nhiều. Tiêu Dật nghĩ rằng ba Tiêu không muốn nhìn thấy Trình Kiệt cho nên mới nói thế, cậu cũng không thể nào để Trình Kiệt một mình trở về được, chính vì thế liền lựa lời mà từ chối ba Tiêu:

“Ba à, thật ra thì tiệm cà phê ở trên cũng đang trong thời gian rất bận rộn...”

Tiêu Dật còn chưa nói xong thì ba Tiêu đột nhiên ngẩng đầu dậy nhìn Tiêu Dật thật nghiêm khắc, Tiêu Dật ngay lập tức chột dạ tự giác cúi đầu xuống không nói nữa. Ba Tiêu đặt đĩa xuống bàn tiếp tục mở miệng nói:

“Từ giờ đến khi đó cứ ở đây đừng quay về Bắc Kinh nữa”

Tiêu Dật ngay lập tức trợn lớn hai mắt có điểm kích động, cậu không có suy nghĩ thật kỹ càng lời nói kia của ba Tiêu đã vội vàng nói thế này:

“Ba à, con không có ý định sẽ rời xa anh ấy”

Ba Tiêu nhú mày nhìn Tiêu Dật, kể đó lại cúi đầu xuống tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào trong bát của mình:

“Tháng này cứ ở nhà đi, sau này làm người của nhà người ta rồi cũng không có thời gian ở lại nhà nhiều đâu”

Tiêu Dật vẫn còn chưa hiểu ra được ý nghĩa trong lời nói của ba Tiêu, tâm trạng của cậu lúc này vẫn căng như dây đàn, chỉ cần ba Tiêu nói không cho phép cậu ở bên cạnh Trình Kiệt nữa là cậu khẳng định sẽ không thể bình tĩnh lại được, nhưng mà Trình Kiệt lúc này ở bên cạnh lại nói:

“Chỉ cần em ấy muốn cháu đều sẽ tự mình đưa em ấy về”

Tiêu Dật đột nhiên quay đầu sang nhìn Trình Kiệt, Trình Kiệt rốt cuộc là đang nói cái gì vậy, ba của cậu rõ ràng nói cậu không về Bắc Kinh nữa tại sao Trình Kiệt vẫn bình tĩnh như vậy được:

“Trình Kiệt?”

Tiêu Dật nhú mày nhìn Trình Kiệt, ánh mắt kia khó hiểu muốn hỏi hẳn rất nhiều câu hỏi, khi Tiêu Dật còn đang hoang mang thì ba Tiêu lại nói thêm một câu nữa khiến cho cả nhà cũng phải bất ngờ mà đứng hình:

“Chuyện kết hôn cứ quyết như vậy đi, chưa khi đến ngày diễn ra hôn lễ thì cậu cứ về Bắc Kinh làm việc bình thường, còn Tiểu Dật và Kỷ Mặc thì cứ ở lại đây”

Không gian im lặng, cơ hồ ngay cả một tiếng hít thở cũng rất khó nhận ra, không biết qua bao lâu khóe mắt của Tiêu Dật liền phấp phồng, cánh môi mỏng cũng run rẩy mấp máy xúc động nói không ra câu. Mẹ Tiêu lệ nóng trào quanh khóe mắt, Tiêu Lăng thì im lặng, Trình Kiệt chậm rãi đưa tay ra lau nước mắt cho Tiêu Dật.

“Được rồi, tiếp tục ăn cơm đi” Ba Tiêu ngoài mặt vẫn bình thản xen lẫn nét nghiêm khắc vốn có thường ngày.

Tiêu Dật cúi đầu hít một hơi thật sâu nhỏ giọng nói, tuy rằng cậu nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để cho những người xung quanh có thể nghe thấy được rõ ràng:

“Cám ơn ba”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 197: Đang Ở Trước Mặt Em

Buổi sáng ngày hôm sau Trình Kiệt lái xe trở về Bắc Kinh từ khi còn rất sớm, cơ hồ khi ấy ba mẹ Tiêu vẫn còn chưa thức dậy, Tiêu Dật mặc một chiếc quần đùi cùng áo thun rộng, đầu tóc vẫn còn bù xù đi ra ngoài tiễn hân. Ba Tiêu ngày hôm qua nói rằng từ giờ đến khi làm lễ kết hôn thì Tiêu Dật sẽ phải ở nhà, Tiêu Dật đương nhiên đã viện cớ tìm đủ lý do, nói rằng Tiêu Kỳ Mặc còn phải đến lớp, nói rằng cậu phải quản lý tiệm cà phê, nhưng cho dù có viện bao nhiêu lý do đi chẳng nữa thì Tiêu Dật vẫn cứ ngại ngùng không dám nói đến lý do chính của mình, đó chính là cậu không muốn rời xa Trình Kiệt lâu đến như vậy. Tiêu Dật cùng Trình Kiệt tay trong tay đi ra ngoài đầu ngõ, bây giờ là hơn năm giờ sáng, bầu trời vào mùa hè cũng đã sáng hơn so với mùa đông rất nhiều, thời gian này ở quê của Tiêu Dật sẽ có vài người đi làm đồng từ sớm, thỉnh thoảng sẽ có một hai người vác cuốc đi ra. Tiêu Dật ở trong thôn sớm đã được bàn tán rất nhiều, lý do của sự việc bàn tán này chính là tết năm ấy xảy ra sự vụ kia cho nên những người đi ngang qua sẽ tự động đưa mắt nhìn về phía Tiêu Dật và Trình Kiệt, Tiêu Dật cũng chẳng quản trong đầu bọn họ đang nghĩ cái gì, cho dù bọn họ có nói ra đi chẳng nữa thì cậu cũng không quan tâm:

“Trình Kiệt...”

Tiêu Dật xụ mặt làm nũng, Trình Kiệt nhin không được kéo người ta vào bên trong xe hôn môi một phen, hân chỉ muốn ngay bây giờ mang theo người này trở về Bắc Kinh cùng với mình mà thôi. Trình Kiệt dễ dàng luôn tay được vào trong áo thun kia của Tiêu Dật, bàn tay to lớn xoa nắn khắp

vùng bụng và ngực cậu, Tiêu Dật khẽ kêu rên vài tiếng, ngày hôm qua bọn họ rất là vui mừng, bởi vì vui mừng nên càng muốn quấn lấy nhau, nhưng ngại lỗi lại có Tiêu Kỳ Mặc nằm ở giữa cho nên hai người vốn chỉ có thể nhìn nhau suông mà thôi. Trình Kiệt nhanh chóng đưa tay xuống, lợi dụng ống quần của Tiêu Dật khá rộng mà luồn hẳn tay vào trong đùi cậu không cần phải cởi quần ra. Tiêu Dật cảm giác Trình Kiệt đang không ở trong trạng thái bình thường, tuy rằng cậu không có để ý đến suy nghĩ của người ngoài nghĩ gì, nhưng mà cậu vẫn không thể nào làm ngơ trước chuyện hai người lại ở ngay giữa ban ngày thế này làm chuyện kia, nếu như để người khác nhìn thấy sẽ không hay:

“Ừm... đừng Trình Kiệt...”

Trình Kiệt quả thật là có dừng lại động tác nhưng gương mặt vẫn hăm sâu vào cần cổ của cậu, tham luyến hít thở mùi hương trên người cậu:

“Tiêu Dật, hay là trở về Bắc Kinh với anh đi, anh không muốn rời xa em đâu”

Tiêu Dật đương nhiên là rất muốn, có điều ba Tiêu cũng rất cứng rắn, hiện tại ông đã chấp nhận Trình Kiệt rồi, còn đồng ý cho bọn cậu tổ chức lễ kết hôn, bây giờ ông chỉ muốn cậu ở lại đây đến khi hôn lễ diễn ra mà thôi, cậu cũng không thể nào mà làm trái ý ông chuyện nhỏ này được:

“Trình Kiệt, khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Tiêu Dật cũng nóng lòng muốn ở chung một chỗ với Trình Kiệt, Trình Kiệt gặm cắn cần cổ của Tiêu Dật khàn giọng đáp:

“27 tháng 8”

Tiêu Dật đến hiện tại mới biết thì ra Trình Kiệt lại quyết định vào ngày sinh nhật của cậu cử hành hôn lễ của hai người, tránh không được xúc động

cũng tránh không được có một chút buồn bực bởi vì phải đến tận cuối tháng tám mới có thể gặp mặt Trình Kiệt:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt đã nâng áo của Tiêu Dật lên cao cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ mẫn cảm trước ngực cậu cắn mút:

“Ừ?”

Tiêu Dật thất thần luồn tay vào trong mái tóc của Trình Kiệt:

“Chúng ta sắp kết hôn rồi, anh sẽ không hối hận chứ?”

Trình Kiệt ngừng lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Dật, ánh mắt của hắn chứa tia kiên định:

“Anh đến ngay cả hai từ hối hận cũng không nghĩ tới, trước đây không nghĩ tới, hiện tại cũng sẽ không nghĩ tới, ngay cả tương lai cũng sẽ như vậy, chỉ cần em và anh ở cùng một chỗ anh cái gì cũng không còn luyến tiếc nữa”

Tiêu Dật nhìn Trình Kiệt khẽ mỉm cười, người đàn ông này chưa bao giờ khiến cho cậu thất vọng cả, tuy rằng hắn rất biết cách ăn nói, cũng rất biết cách dùng những từ ngữ lời lẽ ngọt ngào để lấy lòng cậu, nhưng mà cậu vẫn sẽ tình nguyện mà tin tưởng hắn, tin tưởng những lời nói kia không phải là những lời sáo rỗng:

“Trình Kiệt, em cũng vậy em sẽ không hối hận!”.

...

Quãng thời gian sau đó Trình Kiệt ở lại Thiên Tân trải qua những tháng ngày bình đạm, tuy rằng không có được nhìn thấy gương mặt của Trình Kiệt nhưng mỗi ngày cậu đều có thể nghe thấy giọng nói của hắn thông qua

điện thoại, Trình Kiệt sẽ gọi điện cho cậu kể cho cậu nghe một ngày của hắn, ví như hôm nay hắn ăn những gì, đã gặp mặt ai, nhìn thấy thứ gì, sau đó cũng sẽ không quên nói rất nhớ cậu, đã ăn quen thức ăn của cậu nấu rồi, buổi tối đi ngủ không có cậu liền sẽ ngủ không ngon, Tiêu Dật lúc ấy khoe miệng lại cong cong, ánh mắt hạnh phúc ngọt ngào, bộ dạng của cậu khi nói chuyện với Trình Kiệt rất nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như là cho dù những lời nói kia của Trình Kiệt có lặp đi lặp lại hàng ngày cậu đều có hứng thú nghe hắn, nghe không hề chán, ví như buổi tối hôm nay chẳng hạn.

Người nọ ở bên Bắc Kinh ngồi trong phòng ngủ của mình nói chuyện:

“Tiêu Dật, hôm nay anh ăn món thịt heo xào xả ớt ở bên ngoài, quả thật là không có mùi vị gì cả, vẫn là em nấu ngon nhất”

Người ở Thiên Tân mỉm cười nhỏ giọng thủ thỉ:

“Cũng không nên ăn nhiều ớt sẽ nóng đó, chi bằng ngày mai anh ăn thanh đạm một chút đi, vậy thì tự mua thịt heo về luộc thì thế nào, món đó đều giống nhau cả”

Người ở Bắc Kinh giống như đang hình dung gương mặt của đối phương, khoe môi chốc lát lại cong cong cười đến vui vẻ:

“Không giống, đều là do vợ anh nấu, những người khác nấu sao có thể so được đây”

Người ở Thiên Tân cười khúc khích, gò má cũng ửng hồng đến đáng yêu:

“Vậy hôm nay anh không có tăng ca làm việc đó chứ?”

Người ở Bắc Kinh đáp thế này:

“Anh đã muốn bỏ hết công việc để về với em làm sao có thể có tâm trạng tăng ca đây”

Người ở Thiên Tân biết ai đó đang trêu chọc mình nên cũng trêu chọc lại:

“Không chịu làm việc thì làm sao có tiền, đến lúc đó tổ chức hôn lễ sẽ phải nợ tiền sao, lấy em về rồi còn muốn em phải trả nợ hả?”

Người ở Bắc Kinh nói tiếp:

“Lấy em về rồi thì em chính là chủ nợ của anh, tiền kiếm được đều đưa em hết”

Tiêu Dật đứng ở trước ban công của phòng ngủ nhà mình, đầu ngón tay thon dài không tự giác lướt trên thành lan can:

“Một tuần nữa liền sẽ kết hôn rồi, anh lúc đó nhất định phải tới nhé”

Trình Kiệt khàn giọng nhưng nhớ:

“Đợi anh nhé”

Tiêu Dật ừ nhẹ một tiếng rồi cũng kết thúc cuộc gọi, kể đó câu đợi anh nhé của Trình Kiệt không cần Tiêu Dật phải đợi đến một tuần sau mà chỉ cần đợi đến vài tiếng sau mà thôi. Đêm hôm ấy Tiêu Dật đang ngủ thì nhận được điện thoại của Trình Kiệt, lúc đó cậu trong lòng chẳng hiểu sao còn có một chút hồi hộp mong ngóng, tuy rằng không muốn hăm hiên cuồng lái xe trong đêm giống như tết năm ấy để đến chỗ cậu, nhưng dù sao cũng vẫn rất chờ mong:

“Trình Kiệt...”

Trình Kiệt khàn giọng đáp một câu rất là không hợp ngữ cảnh hiện tại gì cả:

“Tiêu Dật, anh yêu em”

Tiêu Dật cũng ngậy người ra một hồi, cậu đắp lại chăn cho Tiêu Kỳ Mặc rồi rời giường đi ra ngoài ban công đứng ở đó khẽ thở dài:

“Em cũng vậy”

Trình Kiệt tiếp tục nói:

“Tiêu Dật, đừng thở dài”

Tiêu Dật khẽ giọng:

“Trình Kiệt, em nhớ anh”

Trình Kiệt ở bên này lại nói rằng:

“Hay là anh đến gặp em nhé”

Tiêu Dật theo phản xạ đưa mắt nhìn xa xăm, đáng tiếc là đầu ngõ ngoài kia không có đèn nên chỉ nhìn thấy được một mảnh bóng tối mà thôi:

“Trình Kiệt, anh đang ở đâu”

Trình Kiệt trả lời:

“Đang ở trong trái tim em”

Tiêu Dật phì cười:

“Ừ”

Trình Kiệt xuống xe chậm rãi bước vào trong một con ngõ nhỏ:

“Đang ở trong tâm trí em”

Tiêu Dật khoe miệng cong cong đến ngọt ngào:

“Ừ”

Trình Kiệt đêm nay mặc một chiếc áo thun cộc tay có cổ màu đen, cùng một chiếc quần jean màu đen, trên chân hằn mang đôi giày màu trắng cũng chính là vật nổi bật nhất trên người hiện giờ, hằn chậm rãi bước đi nhưng mỗi bước đi của hằn lại rất dài, loáng một cái đã đến gần nhà của ba mẹ Tiêu:

“Đang ở rất gần em”

Tiêu Dật ngón tay khẽ nghịch ngợm trên lan can vui vẻ nghe những lời nói ngọt ngào kia của hằn:

“Ừ”

Trình Kiệt ở bên kia ngưỡng một lúc, cuối cùng hằn nói thế này:

“Đang ở trước mặt em”

Tiêu Dật đang đứng quay lại với lan can tựa người lên đó, lúc này nghe Trình Kiệt nói vậy còn tưởng hằn vẫn còn đang khoác lác nên cũng không để ý nhiều:

“Ừ”

Trình Kiệt đứng ở trong sân nhà Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng quen thuộc đang đứng trên kia, đôi mắt của hằn tự động hiện lên tia cương chiều yêu thương:

“Hôm nay mặc quần ngắn như vậy sao, đứng ở dưới bị nhìn thấy hết rồi”

Tiêu Dật nghe vậy thì cũng hoài nghi quay lại phía sau nhìn, quả nhiên người đàn ông đang đứng ở phía dưới kia lúc nào cũng đem lại cho cậu sự

bất ngờ giống như phép màu luôn hiện hữu vậy, Tiêu Dật ngây ngẩn nhìn Trình Kiệt đứng phía dưới, trong giây lát hai ánh mắt chạm nhau tại một điểm, khóe miệng đôi bên cũng như được định sẵn đồng loạt cùng nhau khẽ nhếch lên cong cong mỉm cười, Tiêu Dật vẫn chưa cúp máy, vẫn để điện thoại đặt bên tai:

“Sao lại đến nữa?”

Trình Kiệt cũng vẫn thông qua điện thoại nói với Tiêu Dật, ánh mắt âu yếm nhìn lên trên phía cậu:

“Không phải nói nhớ anh sao?”

Tiêu Dật đến cuối cùng vẫn không giấu được nụ cười hạnh phúc, nhưng giọng điệu kia vẫn là không quên oán trách hằn:

“Nhưng mà để ngày mai tới cũng được, lái xe trong đêm như vậy nguy hiểm lắm... chúng ta cũng sắp kết hôn rồi”

Trình Kiệt đột nhiên im lặng, ánh mắt có ý cười nhìn thẳng về phía người bên trên, qua một lúc mới dịu dàng nói thế này:

“Xuống đây với chồng em đi”

Tiêu Dật bĩu môi nói:

“Không xuống”

Nhưng mà người nọ rất là không có thể diện đã quay ngoắt lại đi vào trong, nhanh chóng chạy xuống dưới nhà tìm chìa khóa để mở cửa rồi. Ngày trước Tiêu Dật còn phải leo từ tầng hai xuống dưới, có điều hiện tại đã khác Trình Kiệt và cậu đã được đồng ý, đương nhiên không thể nào lén lút lút được, cứ như vậy quang minh chính đại mở cửa lớn cho người ta vào nhà, Tiêu Dật vừa mở cửa ra liền bước về phía Trình Kiệt, lại được đối

phương ngay lập tức kéo lấy ôm vào lồng ngực, hấn cúi đầu xuống hôn lấy đôi môi cậu, đầu lưỡi quấn quít dây dưa không muốn rời, Tiêu Dật nhiệt tình đáp lại nụ hôn đó của Trình Kiệt, còn muốn chủ động ôm chặt lấy hấn hơn. Bầu trời đêm hôm nay rất nhiều sao, biểu tượng cho việc ngày mai hấn là sẽ nắng rất to, trăng hôm nay tuy bị khuyết mất một nửa nhưng vẫn không thể làm suy giảm được cảnh tượng hai người đang hôn môi trước mặt, vô cùng ngọt ngào, vô cùng hạnh phúc, thật sự có thể khiến cho lòng người ghen tị.

“Có cho anh vào nhà không?”

Tiêu Dật ngả người vào lồng ngực của Trình Kiệt, ngón tay thon dài nghịch ngợm gãi gãi trên đầu hấn, giọng nói nũng nịu đến mềm nhũn:

“Không cho”

Trình Kiệt cười ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Dật:

“Thế thì anh về nhé”

Tiêu Dật vẫn không ngẩng đầu lên mà cứ như vậy mềm nhũn ôn nhu:

“Ừ”

Trình Kiệt cúi người xuống bế lấy Tiêu Dật ở trên tay, hấn bước lên bậc thềm rồi đứng trước cửa lớn đang mở hé kia cúi đầu xuống chạm vào chóp mũi của Tiêu Dật:

“Đóng cửa đi, chúng ta về nhà của em”

Tiêu Dật đưa tay kéo lấy cánh cửa kia đóng vào, tuy rằng hành động đó đã biểu hiện cho việc cậu thích lắm rồi nhưng mà ngoài miệng vẫn nói thế này:

“Không muốn mà”

Trình Kiệt cười ha ha, bế Tiêu Dật ra đến tận đầu ngõ:

“Không muốn thật không?”

Cả một quá trình đó người nọ ngay cả đi cũng không muốn chỉ muốn được người ta bế trên tay nhưng vẫn đáp:

“Thật”

Trình Kiệt ánh mắt nhiễm dục vọng trầm khàn nói:

“Tiểu Dật, anh muốn ăn em”

Kế đó liền lên xe cùng nhau chơi trò rung xe, ở hàng ghế phía sau trên chiếc xe range rover quen thuộc đó có hai thân thể trần trụi quần lấy nhau, người đàn ông thân mình to lớn, cơ bắp rắn chắc để người thanh niên có dáng người nhỏ nhắn vòng eo mảnh khảnh ngồi trên đùi mình, đối với cảnh tượng hiện tại trong không gian chật hẹp như vậy dĩ nhiên không thể thiếu đi được tiếng ngâm nga rên rỉ, tiếng da thịt va chạm vào nhau, ngay cả lời nói khiến cho người ngoài nghe được cũng phải xấu hổ đã xuất hiện ở trong chiếc xe này

“A... quá sâu... nhanh... a... chậm chậm... Trình Kiệt... a”

Tiêu Dật toàn thân nóng bừng như lửa đốt, cho dù hiện tại cả người cậu không có mặc quần áo đi chẳng nữa thì vẫn có thể trong vô thức mà chảy mồ hôi, bởi vì người đàn ông phía dưới kia liên tục nắm chặt lấy eo cậu mãnh liệt đung đưa. Tiêu Dật hai tay vung loạn liền nhấn phải nút nhỏ bên cửa kính phía sau, cửa kính đó liền ngay lập tức từ từ hạ xuống, một làn gió nhẹ thổi vào trong khiến cho cậu cũng mát mẻ, nhưng mà cậu sợ sẽ có người đột nhiên đi qua nên muốn vội vã đưa tay muốn kéo cửa kính lại, có điều Trình Kiệt lại xấu xa đến mức nắm chặt lấy cổ tay cậu không cho cậu hoàn thành ý nguyện này:

“Đừng mà... Trình Kiệt, có người thấy... ừm... thì biết làm sao?”

Trình Kiệt nắm lấy hai tay của Tiêu Dật khóa ở phía trước, hấn nghiêng đầu găm cần cần cổ của cậu, trong giọng nói cho đến từng hơi thở cũng có tia dục vọng:

“Chơi một vài trò chơi kích thích một chút nhé”

Tiêu Dật mới chỉ hả một tiếng mà thôi, thì Trình Kiệt đang ở phía dưới cậu liền ngay lập tức muốn ngồi dậy, nhân lúc cậu không kịp phòng bị liền đẩy cậu ra phía ngoài, hiện tại cả đầu cùng cả vai đều vươn ra khỏi cửa xe, người nọ phía sau lại bắt đầu đưa đẩy mãnh liệt ra ra vào vào trong cậu:

“A... không muốn... không muốn đâu... sẽ có người bắt gặp”

Trình Kiệt cảm thấy như vậy cũng thật là kích thích, thông qua gương chiếu hậu phía trước hẳn có thể nhìn thấy được gương mặt với biểu cảm đặc sắc của Tiêu Dật, thật sự là chỉ hận không thể ăn sạch xương người ta, nuốt người ta vào trong bụng mà thôi;

“Kêu lớn tiếng một chút cho người khác tới đây”

Trình Kiệt xấu xa dọa nạt Tiêu Dật, Tiêu Dật vội đưa tay che miệng mình lại, tư thế này rất là không hợp ý cậu, không nói đến chuyện sẽ bị người khác bắt gặp thấy làm chuyện xấu, mà cả ngực cậu bị đè vào cửa xe cũng đau lắm, còn có hai chân cùng eo phía sau cũng thật mỏi:

“Không muốn đâu... a... a... để em vào đi, như vậy thật mỏi mà”

Trình Kiệt hôn vào lưng của Tiêu Dật, phải nói người đàn ông này sinh lý mạnh mẽ hơn người thường, làm từ này tới giờ vẫn còn chưa thể bắn, Tiêu Dật sớm đã mang toàn bộ mấy thứ dịch trắng đục kia bắn đầy ra ghế xe phía sau của Trình Kiệt những hai lần rồi, người nọ thì vẫn giống như bị nút lại không thể bắn ra.

“Không muốn đâu... ô ô... đáng ghét... thật đáng ghét mà... em sẽ không nói chuyện với anh nữa”

Tiêu Dật nước nở, cậu hiện tại chỉ muốn được nghỉ ngơi thôi, cứ để cậu ở tư thế như vậy thật sự cả người đã mỏi nhừ rồi, Trình Kiệt thấy đối phương nước nở đến đáng thương liền kéo người ta vào trong, một tay cũng nhanh chóng nhấn vào nút nhỏ bên cạnh, cửa kính theo đó cũng kéo lên. Tiêu Dật lại trở lại bị đặt xuống ghế mang chân nhấc lên cao, cậu sớm đã mệt mỏi không muốn phản ứng nữa rồi, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh một hồi, quần áo ướt ở dưới sàn xe, dịch trắng còn đang chảy dài ở trên ghế da này, cảnh tượng ướt át như vậy lại khiến cho hai má của cậu đỏ ửng vì xấu hổ, Trình Kiệt vừa vặn nhìn thấy gương mặt đáng yêu kia liền chửi thề trong lòng, hồ ly nhỏ đúng là hồ ly nhỏ, hết lần này đến lần khác cậu dẫn hấn, có phải là muốn hấn làm cậu đến không thể đi được hay không. Trình Kiệt sau một hồi mãnh liệt điên cuồng cũng có thể bắn ra được ở trong nơi ấm nóng kia của Tiêu Dật, Tiêu Dật mệt mỏi được Trình Kiệt ôm vào lòng khẽ hừ hừ ai oán:

“Thật đáng ghét, không muốn kết hôn với anh nữa”

Trình Kiệt khẽ mỉm cười hôn xuống trán của Tiêu Dật, giọng nói của hấn khàn khàn có từ tính:

“Đừng mà, anh là nhớ đến không thể kiềm chế được, sau này sẽ không như vậy nữa”

Tiêu Dật dụi dụi đầu vào lồng ngực Trình Kiệt:

“Còn đẩy em ra xe, người khác thấy thì làm sao chứ?”

Trình Kiệt ôn nhu vuốt ve bả vai nhỏ nhắn mịn màng của Tiêu Dật:

“Đúng vậy, là anh không suy nghĩ thấu đáo, để người khác nhìn thấy vợ xinh đẹp của anh thì biết làm sao đây”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 198: Kết Hôn 1

Đêm hôm ấy Trình Kiệt ôm Tiêu Dật về nhà của cậu, lại ôm người ta vào trong phòng tắm tắm rửa, nhưng mà phòng tắm của Tiêu Dật không có bồn tắm cho nên hiện tại người nào đó liền lười biếng đứng dựa vào Trình Kiệt, cả người mềm nhũn khiến cho hắn cũng phải nóng bừng bừng. Trình Kiệt vuốt ve cánh hông của Tiêu Dật, thỉnh thoảng lại dùng lực một chút bóp mạnh, khi ấy hồ ly nhỏ nào đó sẽ hừ hừ mà thở dốc, Trình Kiệt cúi xuống hôn vào trán của Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, còn một tuần nữa thôi thì em chính thức là người nhà họ Trình rồi”

Tiêu Dật trong lòng cũng không ngừng kích động, tính đến bây giờ thì cậu và Trình Kiệt đã ở bên nhau một thời gian rồi, tuy rằng sống chung cùng với nhau nhưng vẫn chưa thể có một cái danh phận chính thức gì, từ trước đến nay Tiêu Dật cũng không có quan tâm đến vấn đề này cho lắm nhưng mà hiện tại lại chẳng hiểu sao rất dễ tâm, có lẽ nghe thấy ba từ người họ Trình kia thật sự là rất mãn nguyện.

Trình Kiệt lau khô người cho Tiêu Dật, mang áo choàng tắm bọc lại cẩn thận vào người cho cậu, Tiêu Dật tiếp theo liền được đặt lên giường, lại được người ta phục vụ tận tình, cuối cùng được người ta ôm vào trong lòng, Tiêu Dật vẽ loạn trước ngực của Trình Kiệt thủ thủ tâm tình:

“Trình Kiệt, ngày mai lại trở về à?”

Trình Kiệt thật sự là rất muốn ở đây nhưng lại ngại ba Tiêu, lần này hắn tới cũng là không có ý định để cho ba Tiêu biết. Ba Tiêu là một người rất truyền thông nếu như không muốn nói là một người cổ hủ, ba Tiêu nói rằng từ giờ cho đến khi hôn lễ được diễn ra thì hắn không được gặp mặt Tiêu Dật nếu không cuộc sống hôn nhân sau này sẽ không được thuận lợi. Không phải là Trình Kiệt không quan tâm đến cuộc sống hôn nhân sau này mà là hắn tin tưởng hắn có thể cho Tiêu Dật một cuộc sống hạnh phúc.

...

Một tuần sau đó tại Thiên Tân

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, đặc biệt đối với Tiêu Dật, với ba mẹ Tiêu, thậm chí là với toàn bộ cái thôn nhỏ này, từ trước đến nay không phải là không có nhà nào tổ chức tiệc cưới linh đình như thế mà cái đặc biệt ở đây chính con trai nhà họ Tiêu lại đi lấy chồng.

Tiệc cưới được tổ chức tại nhà của Tiêu Dật, khoảng sân của nhà Tiêu Dật rất rộng lớn, hàng xóm láng giềng đến góp vui, bọn họ hôm nay làm trăm mâm tiệc, đồ ăn đều là những món ngon cùng lạ miệng do đầu bếp được Trình Kiệt gọi từ Bắc Kinh xuống Thiên Tân.

Ngày Tiêu Dật kết hôn lần thứ hai, là ngày mà hàng xóm láng giềng phải trầm trồ bởi vì đồ cưới đưa tới đều vô cùng đắt đỏ, nhìn tới trong phòng khách của nhà họ Tiêu đều chất đống những món đồ cao cấp, có mấy mâm lễ được phủ vải đỏ loáng thoáng còn nhìn thấy được vài thỏi vàng bên dưới, người xung quanh trong lòng lại nghĩ có nhiều đồ cưới thế này cho dù có cho con trai mình đi lấy con trai cũng chấp nhận.

Sáu nhân viên trong tiệm cà phê của Tiêu Dật cùng với thư ký Tiểu Khiết đến nhà cậu từ ngày hôm qua, bảy người này lát nữa chính là sẽ phụ trách làm khó Trình Kiệt, phụ trách moi tiền từ túi của hắn, phải biết Trình tổng

giám đốc lớn ngoài việc lúc nào cũng luôn cảm thấy thiếu tình yêu của Tiêu Dật ra thì tiền bạc đối với hắn không là vấn đề gì cả.

Hôm nay Tiêu Dật mặc hỉ phục đỏ thắm thêu hoa văn tinh xảo bằng chỉ vàng, bảy cô gái đứng ở trong lòng đều là hủ nữ, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Dật một bộ dạng đáng yêu như vậy chỉ hận không thể bao bọc cưng chiều càng nhiều hơn. Tiêu Kỷ Mặc ngồi ở trên đùi của Tiêu Dật, hôm nay Tiêu Kỷ Mặc cũng được mặc một bộ vest có đeo nơ trước cổ nhìn vô cùng dễ thương:

“Ba, ba Trình Kiệt mấy giờ sẽ tới?”

Tiêu Dật ôm Tiêu Kỷ Mặc vào trong lòng đáp:

“Sắp tới rồi”

Trình Kiệt thật ra đã tới rồi, chỉ là còn mười phút nữa mới tới giờ lành cho nên lúc này vẫn phải đợi ở đầu ngõ, vừa mới rồi hắn nhận tin nói rằng không thể chờ được nữa, muốn cậu gửi hình của mình khi mặc hỉ phục cho hắn xem. Hỉ phục này là do Trình Kiệt tự mình chọn, là hàng thiết kế chỉ có duy nhất một chiếc, hắn dựa vào dáng người của Tiêu Dật để đưa ra yêu cầu với nhà thiết kế, gần nửa tháng đó hắn đã vô cùng dụng tâm cùng nhà thiết kế trao đổi để hoàn thành mới có thể gửi tới bộ hỉ phục này cho Tiêu Dật.

Tiểu Khiết hôm nay nằm trong đội ngũ đưa “dâu” cho nên hôm nay cũng mặc trên người một bộ áo truyền thống màu hồng, cô ấy đang đứng ở chỗ ban công lấp ló nhìn ra ngoài:

“Tiêu Dật, tôi nhìn thấy Trình tổng, để tôi xem nào, một, hai, ba, bốn, năm... có bảy chiếc xe lamborghini nhìn rất oách”

Mấy cô gái còn lại ở trong phòng cũng nhao nhao tới chạy ra xem, ngay cả Tiêu Kỷ Mặc cũng nhảy xuống khỏi đùi của Tiêu Dật chạy ra ngoài xem

thử:

“Thật sự nha, thật là ngưỡng mộ ông chủ mà”

Tiêu Dật vẫn ngồi ở trên giường không có ra ngoài xem, khoe miệng cong cong tủm tỉm cười, cho dù cậu yêu đàn ông thì có sao chẳng phải vẫn có người nói ngưỡng mộ cậu đấy hay sao. Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Dật lại truyền tới một tin nhắn, vừa đọc được tin nhắn kia nụ cười lại xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ, là Trình Kiệt nhắn cho cậu.

[Anh đến đây]

Tiệc cưới vẫn diễn ra, hàng xóm láng giềng vẫn ở dưới sân ăn uống linh đình, đoàn người nhà Trình Kiệt tiến vào, đi đầu là Trình Kiệt một thân hỷ phục tương tự với hỷ phục của Tiêu Dật, đi bên cạnh hẳn là bà nội Trình, phía sau hẳn là một số bạn bè thân thiết như Tống Ngộ Phàm, Vincent, sau nữa còn có cả một số ít người nhà họ Trình, nói chung già trẻ lớn bé đều có đủ, nhìn vô cùng có khí thế.

Người ở cái thôn nhỏ này có người đã từng nhìn thấy Trình Kiệt cũng có người chưa nhìn thấy hẳn, hiện tại bọn họ cũng phải dừng lại động tác ăn uống để ngược lên nhìn, lại thật là không nghĩ tới người có diện mạo xuất sắc như vậy sẽ thích đàn ông, vẫn là số của con trai nhà họ Tiêu thật tốt, vừa lấy được nhà giàu lại đẹp trai tài giỏi, nếu như con trai họ tìm được người như vậy chỉ sợ bọn họ cũng sẽ gật đầu đồng ý luôn ấy chứ, dù sao thì trong lòng nhóm người đến dự tiệc vẫn ôm tiếc nuối cùng ghen tị.

Ba mẹ Tiêu ra ngoài đón người, sắc mặt của hai bên đều mỉm cười niềm nở, nói gì thì nói hôm nay cũng là ngày vui của đôi bên cho nên cũng muốn vì con trai mà mỉm cười. Trình Kiệt và trưởng bối nhà họ Trình ngồi ở dưới nhà nói chuyện được một lúc, Trình Kiệt cuối cùng vẫn là nhịn không được nhanh chóng đứng dậy xin phép đi lên phòng cùng với mấy người bạn thân được chọn là phù rể, phòng Tiêu Dật ở đâu hẳn đã sớm nắm rõ như trong

lòng bàn tay rồi, vốn tưởng là ngay lập tức có thể nhìn thấy người yêu nhưng cuối cùng lại bị bảy cô gái mặc váy áo truyền thống đủ màu chặn lại.

Tiểu Khiết tinh quái đưa bàn tay về phía trước:

“Trình tổng, lì xì của chúng em đâu?”

Trình Kiệt vô cùng hào phóng nhanh chóng lấy ra bảy phong bao lì xì dày cộp phân phát cho một người một cái, mọi người không cần dùng mắt trực tiếp kiểm tra vẫn có thể thông qua cảm nhận của những ngón tay đoán được phần nào giá trị của nó. Trình tổng nôn nóng muốn được gặp vợ, có điều vợ lại không chịu bước ra, đến cuối cùng loay hoay một hồi hăn vẫn bị mấy cô gái này làm khó chặn ngoài cửa.

Khổng Tinh Tinh là người làm khó Trình Kiệt trước:

“Trình tổng. sau này nếu như ông chủ nhà chúng em gả cho anh rồi lại bị chịu uất ức thì thế nào?”

Trình Kiệt nhanh chóng đáp:

“Tôi sẽ không để em ấy chịu bất cứ uất ức nào”

Tiêu Dật ở trong phòng mỉm cười, cậu nghe thấy hết những lời nói này rồi. Khổng Tinh Tinh vẫn chưa chịu để cho Trình Kiệt dễ dàng:

“Nhưng lỡ như ông chủ nhà chúng em vẫn bị chịu uất ức thì sao, đến khi ấy anh sẽ đánh ông chủ nhà chúng em hay không?”

Trình Kiệt trầm giọng, hăn từ trước đến nay chưa bao giờ đánh hồ ly nhỏ nhà mình cả:

“Làm gì có, ngược lại tôi sẽ đứng để cho em ấy đánh, đánh đến khi nào em ấy không còn uất ức mới thôi”

Khổng Tinh Tinh cười cười, đến lượt Trương Hình Nhi hỏi:

“Trình tổng, nếu như sau này anh đột nhiên thích một người khác, vậy thì ông chủ nhà em anh sẽ tính sao?”

Trình Kiệt nhú mày:

“Đương nhiên tôi sẽ không thích người khác ngoài em ấy”

Trương Hình Nhi lắc đầu:

“Không thể nói trước đâu, nếu như sau này anh đột nhiên lại thích người khác thì sao chứ?”

Trình Kiệt ngưng một lát mới trả lời:

“Trong mắt tôi chỉ toàn là em ấy thôi làm gì còn thời gian mà để ý đến người khác”

Tôn Ân là người thứ ba hỏi:

“Trình tổng, em hỏi anh nếu như sau này ông chủ em đột nhiên nóng giận vô cớ quát mắng anh thì anh sẽ như thế nào, có hay không sẽ quát mắng lại anh ấy?”

Trình Kiệt thản nhiên đáp:

“Không cần biết lý do tại sao em ấy nóng giận, trước tiên vẫn là nhận lỗi với em ấy bởi vì đã làm cho em ấy không vui”

Âu Mỹ Lệ hỏi tiếp:

“Nghe nói Trình tổng là người rất cuồng công việc, nếu như ông chủ nhà chúng em gả cho anh rồi anh có hay không sẽ vì công việc mà đôi lúc lạnh nhạt, không để ý đến anh ấy?”

Trình Kiệt nhanh chóng vượt qua câu hỏi này bằng câu nói:

“Em ấy đứng thứ nhất trong trái tim tôi, thứ hai không có, thứ ba càng không, thứ tư, thứ năm hay là thứ n gì đó vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện”

Lại Tiểu Tiểu nhanh chóng hỏi:

“Trình tổng, này giờ mọi người cũng làm khó anh nhiều rồi, em chỉ hỏi anh một câu đơn giản thôi, chính là anh phải trả lời thật nhanh, nói cho em biết số đo ba vòng của ông chủ, chỗ nhạy cảm, nơi dễ bị kích thích nhất, ông chủ có phải người ham muốn mãnh liệt hay không, khi hai người cùng nhau ở chung thì anh là người chủ động nhiều hơn hay anh ấy là người chủ động muốn nhiều hơn? Còn giọng điệu khi ấy sẽ thế nào, lúc làm sẽ nhắm mắt hay mở mắt? Anh thích chạm vào chỗ nào nhất trên cơ thể ông chủ em?”

Tiêu Dật ở bên trong nghe câu hỏi này cũng đỏ mặt, vẫn biết Lại Tiểu Tiểu chính là cô gái có suy nghĩ đen tối nhất trong số người này nhưng mà không nghĩ tới cô ấy tại sao lại hỏi nhiều đến như thế, bên trên rõ ràng nói là chỉ hỏi Trình Kiệt một câu hỏi thôi mà.

Trình Kiệt mặt không đổi sắc nhanh chóng trả lời:

“96 – 69 – 100, khắp người không có chỗ nào không nhạy cảm, nơi dễ bị kích thích nhất chính là điểm nhỏ trước ngực, là một người có ham muốn cực kỳ mãnh liệt, là người chủ động gián tiếp bởi vì lúc ở chung sẽ là em ấy đi qua đi lại quyến rũ tôi khiến cho tôi phải tự chủ động đè em ấy, giọng điệu khi ấy cực kỳ phê, khi làm mắt không mở to cũng không khép lại chính là kiểu hờ hững lảng lơ, khắp người em ấy không có chỗ nào tôi thích chạm nhất bởi vì không có chỗ nào là tôi không muốn chạm cả”

Tiêu Dật đỏ mặt khẽ mắng chửi, Trình Kiệt này thật là xấu xa mà, hẳn thừa biết có thể không cần trả lời câu hỏi này thế nhưng lại nói ra, ở bên

trong vẫn còn có một đứa nhỏ mới lên năm tuổi thôi đây này.

Sau khi Trình Kiệt trả lời xong câu kia mọi người đứng xung quanh không khỏi cười ồ lên đưa ra một ngón tay cái tán thưởng. Chúc Nhã cười xong lại hỏi Trình Kiệt tiếp:

“Như vậy phiên Trình tổng có thể dùng ba từ để miêu tả ông chủ nhà chúng tôi hay không?”

Tiêu Dật im lặng suy nghĩ một hồi mới đáp:

“Ba từ vốn dĩ là không đủ để miêu tả em ấy, cho dù có dùng cả cuộc đời này của tôi cũng không thể nói hết được những mặt tốt đẹp của em ấy, nhưng tôi vẫn có thể đưa ra được ba từ đặc trưng này cực kỳ tốt”

Tiểu Khiết đứng này giờ sớm đã chuẩn bị câu hỏi cho bản thân mình rồi, đây cũng chính là câu hỏi mà cô muốn hỏi suốt mấy năm nay, bởi vì lần ấy khi Tiêu Dật vừa rời đi, trong nhóm chat của cô lúc nào cũng có [Thỏ Trắng Lớn] nói muốn tìm [Sóc Nhỏ] hơn nữa tính cách của [Thỏ Trắng Lớn] này khiến cho cô cảm nhận được có phần bá đạo lạnh lùng giống như Trình Kiệt:

“Ông chủ anh có phải [Thỏ Trắng Lớn] hay không?”

Câu hỏi này của Tiểu Khiết, Trình Kiệt không mở miệng đáp lời mà chỉ gật đầu sau đó liền đưa một ngón tay lên trước miệng ra hiệu ý nói mọi người đừng lên tiếng. Tiêu Dật ở trong phòng cũng muốn dựng thẳng lỗ tai để nghe xem câu trả lời của Trình Kiệt, nói đến team chat kia đã lâu lắm rồi cậu cũng không còn có liên hệ gì cả, nhưng mà nếu như Trình Kiệt chính là [Thỏ Trắng Lớn] vậy hẳn có biết cậu là [Sóc Nhỏ] hay không, ngầm nghĩ một hồi Tiêu Dật cảm thấy không có khả năng Trình Kiệt lại là [Thỏ Trắng Lớn] bởi vì hẳn đường đường là một tổng giám đốc lớn còn sẽ vào mấy cái team chat đó hay sao. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra, Tiêu Kỳ Mặc là

người phản ứng nhanh nhất từ trên giường nhảy xuống chạy về phía Trình Kiệt:

“Ba Trình Kiệt cuối cùng cũng đến”

Trình Kiệt còn đang ngẩn ngơ nhìn Tiêu Dật thì bị Tiêu Kỳ Mặc ồn ào thức tỉnh, hần cúi đầu xuống nhìn đứa nhỏ cao gần một mét này khẽ mỉm cười:

“Ba rất nhớ Kỳ Mặc đó”

Sau đó Tiêu Kỳ Mặc tự động bị Tiểu Khiết kéo sang một bên, Trình Kiệt bước tới chỗ Tiêu Dật, hồ ly nhỏ nhà hần hôm nay vượt xa cả tưởng tượng của hần lúc trước, lúc này mặc bộ hỷ phục trên người còn muốn đáng yêu hơn rất nhiều. Tiêu Dật ngồi ở mép giường ngẩng đầu lên nhìn Trình Kiệt, ánh mắt ngập tràn yêu thương cùng có chút ám muội kia làm cho cậu trong phút chốc cũng phải đỏ mặt, Trình Kiệt sẽ không ở chỗ này đè cậu xuống giường luôn chứ:

“Anh đến rồi sao?”

Trình Kiệt khàn giọng ừ một tiếng:

“Hôm nay em rất đẹp”

Tiêu Dật có điểm ngượng ngùng, cậu biết nhóm người ở bên ngoài kia đang nghe bọn cậu nói chuyện bởi vì cánh cửa phòng ngủ này căn bản vẫn đang mở lớn:

“Thế bây giờ... đi xuống dưới nhé”

Trình Kiệt cố gắng kiềm chế dục vọng trong lòng gật đầu một cái, sau đó hần liền nắm lấy tay cậu kéo cậu đứng dậy, cả một đường đi đều không có buông tay cậu ra:

“Trình Kiệt, hỷ phục này anh mặc rất đẹp”

Trình Kiệt vừa đi vừa khàn giọng:

“Buổi tối em đừng cởi áo này ra có được không?”

Trình Kiệt vừa nói xong câu kia đám trai gái đi phía sau bọn họ xuống lầu liền tự động cười khúc khích, Tiêu Dật dùng sức bóp mạnh tay của Trình Kiệt một chút, hạ giọng quát:

“Đừng nói nữa mà”

Tiêu Dật cùng Trình Kiệt bước xuống lầu, nhà của Tiêu Dật vốn dĩ không được lớn, hiện tại người đều đứng chật kín vây quanh muốn xem náo nhiệt, Tiêu Dật chẳng hiểu sao mình làm có cảm giác căng thẳng khẩn trương như thế này, lúc bước xuống bậc thang còn không cẩn thận suýt ngã may mà có Trình Kiệt ở bên cạnh đỡ cậu, sau đó Trình Kiệt lại trực tiếp bế cậu ở trên tay chậm rãi bước xuống lầu, Tiêu Dật bắt đầu gấp gáp tình huống này là sao chứ, mọi người xung quanh còn đang cười bọn họ kìa.

“Tiêu Dật của anh hôm nay thật là thơm”.

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 199: Kết Hôn 2

Mẹ Tiêu chẳng hiểu sao khóe mắt cay cay ngấn lệ, Tiêu Dật vừa được đặt xuống dưới liền nhìn thấy mẹ mình khóc cho nên chân tay cũng luống cuống không biết phải làm cái gì tiếp theo, mãi cho đến khi ba Tiêu lớn giọng nhắc nhở:

“Nên lạy tổ tiên”

Tiêu Dật và Trình Kiệt khi ấy mới đồng loạt quay sang ban thờ trước mặt thắp một nén hương cùng nhau cúi đầu thành kính. Kế đó Trình Kiệt và Tiêu Dật mời trà trường bối đôi bên, Tiêu Dật nghe thấy ở bên tai rất ồn ào, đều là những người hàng xóm đến xem náo nhiệt cùng chúc phúc, cậu không nghe rõ được họ đang nói cái gì cả bởi vì cậu hiện tại bắt đầu cảm thấy lo lắng, cúi lạy tổ tiên rồi mời trà bà nội của hắn như vậy có phải hay không sau này trở thành người nhà họ Trình rồi, như vậy hay không sau này sẽ không còn là người nhà họ Tiêu nữa, Tiêu Dật ở trong mớ suy nghĩ lộn xộn này mà xúc động chảy nước mắt, cậu hình như là không muốn kết hôn nữa rồi. Mọi người cũng chẳng hiểu tại sao Tiêu Dật lại khóc, Trình Kiệt ở bên cạnh tiếp nhận chén trà ở trên tay cậu đặt xuống bàn rồi cẩn thận lau nước mắt cho cậu:

“Em sao thế, đừng khóc mà”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Trình Kiệt, cậu lúc trước rất muốn cùng hắn kết hôn, hơn nữa cái phong tục cưới hỏi này cậu cũng đã từng trải qua một lần rồi, khi ấy ngay cả một chút hứng thú cũng không có, nhưng mà cậu hiện

tại giống như là có chứng sợ kết hôn hay sao đó, cứ nghĩ đến chuyện sau này rất ít cơ hội về gặp mặt ba mẹ Tiêu, lại nghĩ đến chuyện trở thành con cháu nhà họ Trình, cậu thà cứ như trước sống cùng Trình Kiệt còn hơn.

Trình Kiệt đưa hai tay qua bao lấy gương mặt của Tiêu Dật nhỏ giọng đau lòng;

“Tiêu Dật đừng khóc, em khóc lòng anh cũng đau theo”

Tiêu Dật nghe thấy câu nói quen thuộc kia cũng gật đầu, cậu đưa tay lau đi nước mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống gương mặt của mình. Bà nội Tiêu ngồi nãy giờ lúc này mới lên tiếng:

“Tiêu Dật, sau này cháu chính là người của nhà họ Trình rồi, chúng ta nhất định là sẽ không bạc đãi cháu”

Một câu người của nhà họ Trình kia lại làm cho Tiêu Dật phải căng thẳng khóc nhiều hơn nữa, cậu đương nhiên là vui vẻ khi được kết hôn với Trình Kiệt, trở thành người nhà của hắn, nhưng cậu lại lo sợ sau này mình không thể thường xuyên về đây gặp ba mẹ mình nữa. Trình Kiệt không hiểu tại sao Tiêu Dật cứ khóc như vậy chỉ còn biết đau lòng ôm cậu vào lòng dỗ dành:

“Tiêu Dật, em đừng khóc mà, anh sẽ yêu thương em hết cả cuộc đời này, sau này lời em nói chính là thánh chỉ”

Câu cuối kia khiến cho mọi người đang xem huyền não cũng phải bật cười ha ha, mẹ Tiêu lúc này lấy khăn chấm nước mắt ghen ngào lên tiếng:

“Tiêu Dật, con đường này là do con cứng đầu lựa chọn, mẹ hy vọng đây sẽ là quyết định đúng đắn của con”

Trình Kiệt buông Tiêu Dật ra, Tiêu Dật quay về phía sau ôm lấy mẹ Tiêu, cậu không rõ mình đã bao nhiêu lâu rồi chưa ôm mẹ Tiêu như vậy, hình

như là rất lâu lắm rồi, có lẽ là từ khi cậu lên trung học đã chưa từng làm như vậy nữa, bây giờ ôm lấy mới cảm giác được thật sự rất an toàn:

“Mẹ...”

Lời nói nghẹn ngào không thể phát ra được ba từ cuối cùng là con xin lỗi, ba Tiêu đứng ở bên cạnh vỗ vỗ vai Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, ba cũng hy vọng con hạnh phúc”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn ba mình:

“Ba...”

Giờ lành rất nhanh đã tới, Tiêu Dật được Trình Kiệt nắm tay bước ra khỏi nhà, ba mẹ Tiêu không được phép đưa tiễn chỉ có thể đi đến cửa rồi thôi, cả một quá trình đó Tiêu Dật luôn quay đầu lại nhìn, hai mắt đỏ hoe ngấn lệ, đến khi ra xe hoa rồi Trình Kiệt mới nói:

“Tại sao lại khóc nhiều như vậy chứ, không phải ngày mai là sẽ gặp lại người nhà em hay sao?”

Trình Kiệt còn tổ chức tiệc cưới của hai người vào buổi tối ngày mai ở Tam Á, còn hào phóng đặt nguyên một máy bay riêng đủ cho người nhà cùng họ hàng của Tiêu Dật bay đến đó, bọn họ lát nữa sẽ ra sân bay gần nhất bay đến Tam Á luôn, còn Trình Kiệt và Tiêu Dật hiện tại còn phải trở về Bắc Kinh tiếp tục hoàn tất nghi thức kết hôn. Không mất quá nhiều thời gian để trở về Bắc Kinh, nhìn thấy tòa biệt thự lớn nhà họ Trình phía trước mặt, bước chân của Tiêu Dật lại có chút do dự chưa dám bước vào. Trình Kiệt đến bây giờ thì có lẽ đã hiểu được tại sao Tiêu Dật lại như thế, có lẽ rằng hồ ly nhỏ nhà hắn đang mắc chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân:

“Tiêu Dật, sau này cuộc sống của chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc như thường ngày, chúng ta ở nhà của chúng ta, khi nào em muốn về quê với ba mẹ anh

sẽ đưa em đi”

Tiêu Dật quay sang nhìn Trình Kiệt, cảm nhận được ánh mắt chân thành của hắn liền nắm chặt hai tay quyết tâm khẽ gặt đầu bước vào trong tòa biệt thự rộng lớn. Trình gia đúng là một gia tộc lớn, người ở chỗ này cũng thật nhiều, mọi người đều dùng ánh mắt không nóng không lạnh nhìn Tiêu Dật khiến cho cậu không được tự nhiên, Tiêu Dật cũng hiểu có lẽ người giàu đa phần đều như thế, chẳng phải lần đầu tiên cậu gặp Trình Kiệt hắn cũng luôn lạnh lùng kiêu ngạo như thế hay sao. Nghi lễ cũng không có gì quá mức rườm rà, kính lạy gia tiên, mời trà trường bối xong thì Tiêu Dật được đưa lên phòng, đáng lý ra là Tiêu Dật còn phải cùng Trình Kiệt ở bên ngoài tiếp rượu mời khách nhưng bởi hắn sợ cậu đi đường mệt mỏi, ngày mai còn phải bay đến Tam Á thật sớm cho nên nhất quyết nói cậu đi lên lầu nghỉ ngơi.

Tiêu Dật vừa đi lên lầu thì bà nội Trình liền gõ cửa phòng, Tiêu Dật luôn luôn có cảm giác sợ hãi kính nể khi đối diện với bà nội Trình cho nên lúc nào cũng sẽ làm ra bộ dạng thật lễ độ:

“Bà nội, có chuyện gì sao?”

Tiêu Dật mời bà nội vào phòng rồi hỏi, bà nội Trình kéo ghế ngồi xuống nhìn Tiêu Dật, trên tay bà cầm một chiếc hộp gỗ đã cũ:

“Tiểu Dật, ngày hôm nay có mệt mỏi không?”

Tiêu Dật không nghĩ tới bà nội Trình sẽ hỏi câu này trước tiên cho nên liền ngây người ra:

“A, không mệt ạ”

Bà nội Trình hiếm hoi nở một nụ cười:

“Không cần căng thẳng, dù sao thì sau này hai cháu cũng sẽ không ở đây, sẽ không cần nhìn thấy mặt của bà nhiều”

Tiêu Dật nhíu mày nhanh chóng lắc đầu:

“Không phải như thế đâu ạ, nếu như bà muốn... chúng cháu có thể chuyển về Trình gia ở”

Bà nội Trình cười khở:

“Bỏ đi, đây là chìa khóa kết sắt của Trình gia, bởi vì cháu là con dâu trưởng nhà chúng ta rồi cho nên chiếc chìa khóa này sau này sẽ do cháu quản lý”

Tiêu Dật mở lớn hai mắt, chìa khóa kết sắt gì chứ chẳng phải sẽ có rất nhiều thứ có giá trị để trong đó hay sao, đưa cho cậu vật quan trọng như vậy lỡ như cậu đánh mất thì biết làm thế nào:

“Không được, cháu không dám nhận”

Bà nội Trình đứng dậy kéo tay của Tiêu Dật qua đặt vào trong tay cậu hộp gỗ đã cũ kỹ đó:

“Đây chính là truyền thống của Trình gia, nếu như trở thành dâu trưởng liền sẽ thay Trình gia quản lý gia sản, cũng không phải là cho cháu cả, cháu chỉ được phép giữ gìn bảo quản thôi có biết chưa?”

Tiêu Dật cảm thấy chiếc hộp này nặng trĩu, không phải là trọng lượng thực sự của chiếc hộp này nặng mà là những thứ vô hình kia mà chiếc hộp này chứa đựng, lại nghĩ trọng trách sau này của mình chẳng phải sẽ càng quan trọng hay sao:

“Bà nội...”

Bà nội Trình vỗ vỗ vào bàn tay của Tiêu Dật:

“Nhớ kỹ phải chăm sóc tốt cho A Kiệt, đừng làm tổn thương nó, đứa nhỏ này thật sự rất yêu cháu”

Bà nội Trình đi rồi Tiêu Dật liền ngồi thất thần nhìn hộp gỗ trên tay, cậu cẩn thận mở ra xem thử, quả nhiên là một chiếc chìa khóa nhìn không được mới, trên đó còn có một mảnh giấy ghi lại mã số mở. Tiêu Dật gấp hộp gỗ đó lại để ở trên bàn, chìa khóa quan trọng thế này đến khi trở về cậu phải tìm chỗ thật cẩn thận để cất giữ.

Khi Tiêu Dật đang định đi tắm thì cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra, Trình Kiệt vừa mới rồi đã thay qua áo sơ mi trắng cùng quần âu để xuống tiếp khách, chỉ có mỗi cậu là cùng bà nội Trình nói chuyện nên chưa kịp thay hỷ phục trên người mà thôi. Trình Kiệt ánh mắt có ý cười mờ ám, hắn chậm rãi bước vào trong phòng rồi đóng cửa lại, trong không khí có một mùi rượu nhàn nhạt, giây tiếp theo không cần phải nói cái gì cả hắn đã ngay lập tức đẩy Tiêu Dật xuống giường rồi đè lên người cậu:

“Vợ của anh, chúng ta phải động phòng”

Tiêu Dật biết đêm nay sẽ xảy ra sự tình này nhưng mà cậu vẫn còn muốn đi tắm rửa một chút, cả ngày ở bên ngoài đường bụi bặm biết bao nhiêu:

“Em muốn tắm rửa”

Trình Kiệt khẽ chạm nhẹ vào má của Tiêu Dật:

“Không”

Hôm nay là ngày vui nên Trình Kiệt uống khá nhiều, hắn cũng có chút bay bổng, Tiêu Dật đưa tay chống đỡ trên ngực hắn:

“Có trà giải rượu ở trên bàn đó, anh say rồi”

Trình Kiệt lại hôn chóp mũi của Tiêu Dật:

“Trà giải rượu có thể giải được không?”

Tiêu Dật gật đầu, Trình Kiệt cười tà tứ:

“Chỉ sợ cả đời này cũng không thể giải đâu”

Trình Kiệt đột nhiên nằm sang một bên, Tiêu Dật không còn cảm thấy sức nặng trên người nữa liền thoải mái nằm im bên cạnh Trình Kiệt:

“Trình Kiệt, em có nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới chúng ta sẽ thật sự kết hôn”

Trình Kiệt cười nhẹ hắc vòng tay qua ôm lấy Tiêu Dật vào trong lòng, Tiêu Dật ngồi dậy đi đến trên bàn lấy tới chén chè duy nhất ở đó:

“Trình Kiệt, chúng ta còn phải ăn chè nữa”

Trình Kiệt ngồi dậy nhìn Tiêu Dật, Tiêu Dật dứt cho hắn một ngụm chè, rồi lại đến lượt hắn dứt cho cậu ăn, chè màu đỏ thật sự là không dễ ăn cho lắm, cậu cũng chẳng biết đây là chè gì, nó vừa có vị chua lại vừa có vị cay, vừa có vị mặn lại vừa có vị ngọt, bà nội Trình vừa nói lát nữa hai người phải cùng nhau ăn chén chè này thì sẽ được như ý muốn, sẽ cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, son sắt thủy chung.

Trình Kiệt cầm lấy bát chè kia đặt sang một bên rồi đưa tay chậm rãi cời đi hỷ phục trên người Tiêu Dật:

“Tiêu Dật, hỷ phục này em mặc thật đẹp, anh thật sự không muốn cời ra chút nào hết đó”

Tiêu Dật ngăn bàn tay của Trình Kiệt lại:

“Em muốn tắm rửa trước”

Trình Kiệt nhìn cậu một lúc rồi gật đầu:

“Như vậy chúng ta cùng nhau đi”

Hỷ phục của Tiêu Dật cùng quần áo của Trình Kiệt đều vớt ở dưới sàn bên ngoài chỗ phòng ngủ, hai người hiện tại đang nằm ở phòng tắm ngâm mình trong làn nước ấm, ngày hôm nay là một ngày khá là mệt mỏi của hai người họ, nhưng mà Tiêu Dật và Trình Kiệt vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc:

“Trình Kiệt, bà nội vừa mới rời cho em một chiếc chìa khóa”

Trình Kiệt ở phía sau để cho Tiêu Dật nằm trên người mình, còn hắn thì đưa đầu ngón tay bắt đầu lướt trên da thịt cậu:

“Ừ”

Tiêu Dật nhắm hai mắt dưỡng thần:

“Bà nội còn nói đó là gia sản của Trình gia muốn em bảo quản cho thật tốt”

Trình Kiệt vẫn nhàn nhã:

“Là thế hả”

Tiêu Dật kéo lấy tay của Trình Kiệt đang đặt trên ngực mình ra:

“Trình Kiệt, ngày mai chúng ta còn phải bay sớm nữa, hôm nay đừng... nha?”

Trình Kiệt chuyển hướng xuống bụng dưới của Tiêu Dật:

“Hôm nay là đêm động phòng của chúng ta mà, em như vậy chẳng phải làm khó anh hay sao?”

Trình Kiệt nhanh chóng cầm lấy Tiêu Dật Dật bắt đầu trêu đùa nó, Tiêu Dật lại bắt đầu ngậm nga, Trình Kiệt cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia của cậu, đầu lưỡi đưa vào bên trong luồn lách khắp khoang miệng đó, Tiêu Dật ngoan ngoãn phối hợp, cảm nhận được nhiệt độ nóng lên dần dần của đối phương, còn có vật nam tính mạnh mẽ đang cứng rắn chọc vào người cậu. Trình Kiệt mò tay xuống dưới bắp đùi của Tiêu Dật, tách hai chân của cậu ra muốn thăm dò nơi tư mật kia:

“Ừm... Trình Kiệt, vào trong phòng ngủ đi...”

Trình Kiệt nhanh chóng bế lấy Tiêu Dật vào trong phòng rồi đặt lên giường, hắn ngay lập tức lao tới đè lên người cậu, động tác có chút cuồng dã không biết tiết chế gì cả, có lẽ là do men rượu đang làm loạn tâm trí của hắn rồi. Mang hai chân của Tiêu Dật rộng mở, Trình Kiệt qua loa dùng ngón tay thăm một chút gel bôi trơn tiến vào trong động nhỏ kia của Tiêu Dật khuấy động, Tiêu Dật đúng như Trình Kiệt nói khi làm hai mắt sẽ mê man vô cùng lảng lơ, vừa nhìn thấy đôi mắt kia của cậu hắn liền ngay lập tức mạnh mẽ dùng Tiểu Kiệt Kiệt của mình tiến vào, bên trong vẫn là chật hẹp nóng ẩm như vậy, khiến cho hắn sung sướng đến mức muốn phá nát nơi yêu nghiệt kia của cậu:

“Tiêu Dật, thân thể em vẫn luôn dụ hoặc, mê người như thế”

Trình Kiệt cử động thân mình, Tiêu Dật ngay lập tức bị khoái cảm đánh úp lại, tiếng giường lớn rung chuyển, tiếng chuông bạc từ lắc chân của Tiêu Dật, tiếng da thịt va chạm vào nhau, còn có tiếng ngậm nga rên rỉ đứt quãng của đôi bên, tất cả tạo nên một hồi ám muội trong căn phòng rộng lớn này.

Ánh điện vẫn mở chiếu vào gương mặt mê man của Tiêu Dật chiếu lên tấm lưng trần to lớn của Trình Kiệt, trên giường đệm có hai thân thể không mặc đồ quần lấy nhau, liên tục cử động thật mạnh mẽ, trong phòng thường xuyên truyền ra tiếng kêu rên tiều hồn của ai đó.

“A... không... Trình Kiệt... chậm chậm... đừng nhanh như vậy...”

“Không được... nha... a không được... em không được...”

Nếu như không phải là hôm nay Tiêu Dật đã mệt mỏi, ngày mai bọn họ còn phải đáp chuyến bay tới Tam Á thì hôm nay khẳng định Trình Kiệt đã làm Tiêu Dật đến tận sáng mới chịu buông tha rồi. Trình Kiệt với lấy khăn ướt bên cạnh lau người cho Tiêu Dật, cẩn thận nâng chân cậu lên lau đi hết toàn bộ những dịch trắng của hân ở bên trong kẽ móng cậu cùng bắp đùi kia, đây chính là việc mà Trình Kiệt rất thích làm, bởi vì mỗi khi hân làm liên có thể lợi dụng ăn đậu hũ của cậu một chút. Phải nói thân thể của Tiêu Dật nhà hân cực kỳ cực phẩm, đôi chân thon dài thẳng tắp nhẵn nhụi, cánh móng đàn hồi cầm vào vô cùng sướng tay, vòng eo nhỏ mảnh khảnh nhưng lại đặc biệt dẻo dai, khi làm khuôn ngực kia sẽ tự động phập phồng lên xuống, đặc biệt là da thịt của cậu nếu chạm vào sẽ có cảm giác giống như chạm vào một tấm lụa thượng hạng vậy, vừa mát lại vừa mềm:

“Tiêu Dật, anh yêu em rất nhiều”

Trình Kiệt thâm tình nói, đáng tiếc người nào đó đã ngủ mê man không biết trời đất gì ở trên giường rồi.

...

Tam Á ngày 27 tháng 8, trên du thuyền xa hoa ba tầng có sức chứa đến một nghìn người là nơi diễn ra tiệc cưới đắt đỏ nhất kể từ trước đến nay, quan khách được mời tới đa phần đều là người có máu mặt, giàu có, những ngôi sao giải trí, còn có một số những người nước ngoài. Tiêu Dật và Trình Kiệt hôm nay đồng dạng mặc một bộ vest màu đen, trên ngực áo còn có khuy cài đá quý.

Bánh cưới cao tầng một màu trắng, nghe nói đã phải huy động đến gần mười thợ làm bánh mới có thể hoàn thành chiếc bánh này. Tháp rượu vang có ở khắp mọi nơi, thảm đỏ được trải rộng hết cả du thuyền, một lễ cưới

như vậy chỉ sợ có giá trị so với một căn nhà tốt rồi. Tiêu Dật nói thích nhất là hoa lavender cho nên du thuyền này chỉ có duy nhất một loài hoa đó là chủ đạo. Du thuyền được lái ra giữa biển thì dừng lại, hôm nay trời có rất nhiều sao, trăng trên cao cũng thật tròn, Tiêu Dật và Trình Kiệt đứng ở trên tầng cao nhất của du thuyền chính thức trao nhẫn cưới, còn có đọc lời tuyên thệ thật lớn trước sức chứng kiến của mọi người nơi đây.

Người chủ hôn ăn mặc trang nghiêm cầm lấy mic nói:

“Trình Kiệt tiên sinh, anh có đồng ý suốt đời suốt kiếp không bao giờ rời xa, kiên định gả cho Tiêu Dật tiên sinh hay không?”

Không gian bên dưới vẫn đang ồn ào hướng mắt nhìn lên phía trên, Tiêu Dật mãi không thấy Trình Kiệt trả lời trong lòng bất chợt chẳng hiểu sao cũng nhảy dựng, hẳn có phải là hồi hận rồi hay không.

“Không bao giờ!”

Một câu không bao giờ này của Trình Kiệt làm cho không khí vốn dĩ ồn ào náo nhiệt ở nơi đây cũng ngưng bật. Tiêu Dật dật mình bước chân không tự chủ được mà lùi lại phía sau một bước. Trình Kiệt chậm rãi nói tiếp:

“Bởi vì gả và lấy là khác nhau. Đối với tôi mà nói gả và lấy là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau đấy”

Người chủ hôn có lẽ là người lấy lại tinh thần nhanh nhất ở chỗ này:

“Như vậy...”

Không đợi người chủ hôn nói hết câu thì Trình Kiệt đã nắm lấy tay của Tiêu Dật rồi nhìn cậu nói, dĩ nhiên thì hẳn hiện tại vẫn đang cầm mic cho nên những lời hắn nói cho một mình Tiêu Dật nghe thì những người khác vẫn có thể nghe thấy được:

“Tiêu Dật, anh biết cuộc sống này không có gì là hoàn hảo và cũng không ai là người hoàn hảo cả. Nhưng quãng thời gian kế tiếp đây của chúng ta, anh hứa sẽ luôn yêu thương, bảo vệ em trong bất cứ mọi hoàn cảnh nào. Nếu như em cười, anh sẽ là người cười cùng em, nếu như em khóc, anh sẽ là chỗ dựa cho em. Và cho dù cuộc sống sau này có thế nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ là người vĩnh viễn luôn đồng hành cùng em, em có nguyện ý tin tưởng anh hay không?”

Tiêu Dật khoé mắt ửng hồng, nước mắt cũng chậm rãi lăn dài trên má, cậu im lặng một hồi nhìn Trình Kiệt rồi nhanh chóng vươn tay ôm lấy cổ của hắn:

“Em nguyện ý”

Trình Kiệt ôm lấy Tiêu Dật khẽ mỉm cười, cúi đầu trao cho cậu một nụ hôn thật sâu trước sự chứng kiến của mọi người. Người chủ hôn lặng lẽ rời đi, mọi người phía dưới vỗ tay rào rào, ở một góc nhỏ trên du thuyền nào đó xảy ra một cuộc cãi vã giữa hai đứa nhỏ.

- Cậu làm cái gì thế, tại sao lại phá hỏng bánh kem này?

- Bánh kem để đây chẳng phải là để ăn hay sao?

- Ba của tôi mới là người cắt bánh, tại sao cậu lại cắt được?

- Tôi chỉ là muốn xem xem bên trong có thật sự là bánh kem hay không thôi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy chiếc bánh kem nào lớn như vậy cả

- Không được, cậu tránh ra, không cho phép cậu phá hủy nó.

Đứa nhỏ mặc bộ vest màu trắng đang chảnh chọe chống tay lên hông chính là Tiêu Kỳ Mặc, cậu nhanh chóng muốn đẩy đứa nhỏ đáng ghét kia ra nhưng không cẩn thận trượt chân, kết quả bản thân mình lại tự mình

ngiên ngả úp mặt vào chiếc bánh kem đó. Đúng lúc này có một giọng nam trầm thấp lên tiếng gọi:

“Thập Niệm, con làm gì thế?”

Bởi vì Tiêu Kỳ Mặc hôm nay mặc một bộ vest tương đối giống với màu của bánh kem, hơn nữa Vương Thập Niệm lại đứng chắn ở trước mặt cậu cho nên người đàn ông phía sau kia căn bản không hề nhận ra được chuyện gì đang phát sinh cả, Vương Thập Niệm nhanh chóng xoay người bỏ chạy hướng về phía Lương Đông nắm lấy tay của hắn:

“Ba à, ba nhỏ ở chỗ nào a?”.

Hoàn chính văn

—

Bộ truyện này tôi viết hơn một năm, bắt đầu từ ngày 7/4/2017 kết thúc vào ngày 21/4/2018, là bộ truyện mà tôi bỏ ra nhiều thời gian nhất từ trước đến giờ để viết, dĩ nhiên thì vẫn không thể tránh được sai sót như là sai lỗi chính tả, sai tên nhân vật, đôi khi tôi đọc lại còn tự nhiên xuất hiện tên Vương Thanh, Phùng Kiến Vũ (trong đầu luôn nghĩ đến hình tượng hai người đó nên khi viết sẽ lại tự động viết ra tên), nhưng mà khi phát hiện ra muốn sửa lại thì không thể sửa được vì web đã đăng lên là không thể sửa.

Chắc hẳn là có khá nhiều người không thích bạn thụ cho lắm, lần sau nếu như có cơ hội ra truyện khác nữa sẽ tiếp thu ý kiến của mọi người, nhưng mà dù sao cũng cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ truyện này của tôi, càng muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc hơn nữa tới những người đã đồng hành cùng tôi từ những chương đầu tiên, cũng được hơn một năm rồi.

Bản thân cũng cảm thấy mình viết thật là lan man, chẳng hiểu sao lúc nào tôi viết truyện cũng nghĩ là chỉ viết 70 80 chương thôi, nhưng đến cuối cùng lại đến cỡ 200 chương thế này. Mọi người nếu như có còn theo dõi

đến những dòng cuối cùng này thì có thể để lại cho tôi vài cảm nhận được hay không, tôi rất thích đọc dòng cảm nhận của mọi người, tốt cũng được, không tốt cũng được, chỉ cần để lại là tôi sẽ đọc hết.

Hẹn gặp lại mọi người vào thời gian gần nhất!

XIN HÃY ĐẶT CẠNH ANH ẤY MỘT TIÊU DẬT

Giai Nhân

dtv-ebook.com

Chương 200: Phiên Ngoại: Nhật Bản

Mãi cho đến một năm sau đó Trình Kiệt mới có thể mang Tiêu Dật đến Nhật Bản nghỉ dưỡng một tuần, đó là vào một ngày mùa đông cuối tháng 11, dĩ nhiên thì Tiêu Kỳ Mặc thân nhiên bị bỏ ở nhà của bà nội Trình, Tiêu Dật lúc đó cũng không yên tâm cho lắm nhưng cuối cùng vẫn bị Trình Kiệt cưỡng chế áp lên xe ô tô đến sân bay.

Nói đến hơn một năm từ sau khi kết hôn tới giờ, Tiêu Dật và Trình Kiệt hòa hợp đến mức không còn cái gì để nói cả, cho dù nhiều lúc Tiêu Dật có đột nhiên nổi nóng tức giận lung tung nhưng Trình Kiệt vẫn như lời nói năm đó đứng ở bên ngoài cửa phòng cậu nói với mấy cô gái kia: Nếu như em ấy tức giận, không cần biết lý do tại vì sao vẫn là nhận lỗi với em ấy, xin lỗi vì đã làm cho em ấy không vui. Người đàn ông cứng chiều bản thân mình như vậy, thử hỏi đi hết một vòng trái đất này có mấy ai có thể tìm được chứ.

Dĩ nhiên thì cũng không tránh khỏi lúc giận đối nhau, nhưng người châm ngòi nổ luôn là Tiêu Dật trước tiên, ví như chuyện Trình Kiệt phải đi dự tiệc, khi trở về nhà Tiêu Dật liền mò được trong túi áo của hắn có rất nhiều danh thiếp, mà đa phần toàn là danh thiếp của nữ giới mà thôi, sau đó thì cậu liền phát ghen lên, sau đó chỉ trong một đêm lại bị đối phương đè xuống dưới giường hôn hôn, liên tục nghe thấy những câu nói ngọt ngào đại loại như kiểu anh yêu em nhất, cứ như thế thử hỏi làm sao Tiêu Dật có thể giận được lâu đây, lúc nào cũng đều bị Trình Kiệt triệt để làm cho đến mức mê man điên loạn trên giường.

Còn có mấy ngày gần đây Tiêu Dật đột nhiên nói muốn tập yoga, tập yoga thì tập yoga đi, Trình Kiệt không có quan tâm nhiều cho lắm, nhưng cho đến một hôm hắn đến lớp yoga của cậu nhìn thấy cậu bị thầy giáo yoga kia cái gì mà giúp giãn cơ chân, giúp thẳng lưng, cứ nhìn thấy cảnh đó là Trình Kiệt sôi máu rồi, hắn một lời không nói liền xông thẳng tới đâm thẳng vào mặt thầy giáo ngoại quốc kia rồi vác Tiêu Dật trở về nhà, từ đó về sau không có yoga gì nữa, có học cũng là do hắn đích thân dạy cậu học, dĩ nhiên thì hắn có phương pháp khác hay hơn nhiều, ngày ngày thi triển ba mươi sáu tư thế yêu yêu với cậu.

Sau vài giờ bay, Tiêu Dật và Trình Kiệt cuối cùng cũng tới được Nhật Bản, hôm nay Tiêu Dật và Trình Kiệt cùng nhau mặc áo đôi, là một chiếc áo phao dài cổ lông, Tiêu Dật mặc màu trắng, Trình Kiệt mặc màu đen, hai người đàn ông nổi bật như vậy dĩ nhiên không thể tránh được ánh mắt tò mò của người đi đường.

Địa điểm mà hai người đến là đảo Enoshima nối liền với tỉnh Kanagawa, đây là địa điểm cho Tiêu Dật lựa chọn, lý do mà cậu chọn nữa địa điểm này là vì lần đó đọc ở trên mạng nhìn thấy ở chỗ này có đôi tình yêu cùng chuông Ryuren, Tiêu Dật rất thích đến những nơi linh thiêng như vậy, lúc nào cũng sẽ cầu mong cho tất cả người thân của cậu bình an, đương nhiên còn có tình yêu của cậu và Trình Kiệt cũng sẽ được hoàn hảo mãi như thế này.

Trình Kiệt có đặt phòng trong một khách sạn cách Enoshima Island Sapa hơn 3km, lúc hai người đến nơi cũng là về chiều rồi, ở bên dưới làm thủ tục nhập phòng một chút rồi cùng lên trên tắm rửa. Đây là một khách sạn chuẩn Nhật Bản không có giường mà nằm dưới đất, nhưng mà bên trong có hệ thống sưởi nên rất ấm. Người Nhật Bản không được cao cho lắm vì thế xây phòng có điểm thấp, Trình Kiệt đứng ở trong phòng tắm vòi hoa sen còn thấp hơn cả hắn nữa, Tiêu Dật nhìn thấy vậy thì cười khúc khích nói:

“Anh cao như vậy để làm gì chứ”

Trình Kiệt nhanh tay kéo Tiêu Dật vào trong rồi cởi quần áo của cậu ném ra ngoài, thực hiện cưỡng bức ép buộc đè người ta vào bức tường bắt đầu giờ trò đồi bại. Tiêu Dật bị Trình Kiệt sờ soạng khắp người thì nhột vô cùng vội vàng né tránh:

“Ừm... đừng như thế mà, mau tắm rồi xuống ăn cơm thôi”

Trình Kiệt không có nhiều lời nhắc nhở Tiêu Dật lên, hai tay đỡ lấy hông cậu, vừa vặn làm cho đầu Tiêu Dật chạm vào vòi sen trên cao khiến cho nó bị rơi xuống sàn, Tiêu Dật chống đỡ hai tay trên vai của Trình Kiệt nhú mày:

“Trình Kiệt... ừm”

Giây tiếp theo Trình Kiệt liền hạ tay xuống, Tiểu Kiệt Kiệt theo đó cũng chuẩn xác tiến vào bên trong động nhỏ của Tiêu Dật:

“Ừm... xấu xa mà”

Kế đó Trình Kiệt liền động tay dùng lực làm cho cả người Tiêu Dật cũng phải nâng lên hạ xuống, Tiêu Dật ôm chặt lấy cổ của Trình Kiệt khẽ ngậm nga:

“Còn phải gọi điện cho khi con nữa a”

Trình Kiệt húc mạnh hơn một chút:

“Vẫn còn có tâm trí để ý tới việc khác sao?”

Tiêu Dật nhướn mày a lên một tiếng:

“Đau a...”

Trình Kiệt đột nhiên chậm rãi buông hai tay ra không thêm chống đỡ Tiêu Dật nữa, Tiêu Dật theo phản xạ quặp chặt hai chân vào eo của hắn:

“Ừm”

Trình Kiệt cười tà đưa tay nhào nặn hai bên mông của Tiêu Dật, vừa thỏa mãn ăn đậu hũ của người ta lại vừa có thể làm chuyện xấu kia:

“Tiêu Dật, em càng ngày càng... anh biết phải làm sao đây?”

Tiêu Dật ừm a:

“Cái gì chứ?”

Trình Kiệt cắn một ngụm vào vai của Tiêu Dật:

“Chính là càng ngày càng yêu nghiệt khó cưỡng thế này”

Tiêu Dật hừ hừ không thèm để ý, Trình Kiệt để cậu đứng xuống sàn, một tay nhắc một chân của cậu lên cao tiếp tục động thân:

“Bên trong lúc nào cũng chặt như thế”

Tiêu Dật hé miệng thở dốc, một bộ dạng vô cùng kiều mị, Trình Kiệt thở mạnh một hơi trực tiếp xoay người người ta lại chọn cách từ phía sau tiến vào, Tiêu Dật hai chân run rẩy, hai tay chống vào bức tường phía trước mặt:

“A, Trình Kiệt a...”

Trình Kiệt nắm chặt eo nhỏ của Tiêu Dật tiếp tục đâm vào thật sâu, Tiêu Dật điên cuồng rên rỉ, phải nói cảm giác này vẫn như vậy sung sướng khiến cho cậu muốn phát điên lên được. Sau một hồi nóng bỏng trong phòng tắm, Trình Kiệt mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, hẩn cúi người nhặt lên vò sen tắm rửa cho cậu, trên người cậu ngập tràn dấu vết hoan ái cùng dịch trắng lóa mắt kia, mấy cái dấu hiệu này chính là biểu hiện cho việc người nào đó vừa làm chuyện xấu với cậu. Trình Kiệt phun vò sen vào trong kẽ mông của Tiêu Dật, không biết là do hẩn cắn thận hay là cố ý ăn đậu hũ của cậu

mà còn muốn luồn ngón tay vào trong đó chọc ngoáy mãi không chịu buông ra, Tiêu Dật khinh bỉ nhỏ giọng nói:

“Hừ, không biết xấu hổ mà”

Tiêu Dật vừa nói xong câu kia thì nghe thấy cách một tiếng, vò sen lại bị đập xuống dưới sàn nhà, giây tiếp theo cậu liền cảm thấy hai kẽ móng của cậu bị tách ra, đầu lưỡi mềm mại nhanh chóng tiến vào bên trong nơi đó của cậu. Thân thể này của Tiêu Dật là do Trình Kiệt mà trở nên mẫn cảm như vậy, vừa cảm nhận được có vật thể mềm mại như vậy tiến vào liền không tự chủ được mà run rẩy kêu rên, Trình Kiệt nhếch môi cười, một tay bóp mạnh móng của Tiêu Dật, một tay xoa xoa bắp đùi non của cậu, đầu lưỡi kia như có ma thuật liếm láp nơi đó. Sau khi Trình Kiệt đứng dậy liền tiếp nhận lấy thân thể mềm mại xụi lơ vào trong lồng ngực mình:

“Em cũng thích mà”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Trình Kiệt, trong lòng thầm mắng hăn ngàn vạn lần vì đã nói đúng suy nghĩ trong lòng cậu mất rồi, cậu đúng là thật thích như vậy, nhiều khi cũng cảm thấy thân thể này của mình tại sao không thể nào tránh được một kích của Trình Kiệt nữa, mỗi lần bị hăn động chạm liền sẽ bủn rủn hết cả tay chân mà quần lầy hăn không thôi.

Trình Kiệt vẫn không bỏ qua cho Tiêu Dật, hăn cúi người ngậm lấy điểm nhỏ mẫn cảm trên ngực cậu, lúc thì cắn lúc lại mơn trớn, kết quả liền cứ như thế làm cho toàn thân trên dưới người cậu nóng ran hết cả lên.

“Nói đi, có thích hay là không?”

Tiêu Dật luồn tay vào trong tóc của Trình Kiệt tận lực cảm nhận sự kích thích này:

“Thích, ừm...”

Trình Kiệt đến lúc này mới chịu buông tha cho Tiêu Dật, mang cả người cậu tắm rửa thật là sạch sẽ rồi ôm lấy cậu ra ngoài phòng ngủ đặt cậu nằm lên chiếu.

“Tại sao không mặc quần áo chứ?” Tiêu Dật ngậy thơ hỏi

Trình Kiệt tiếp theo liền đề lên người của Tiêu Dật:

“Không cần thiết mà...”

Tiêu Dật đẩy đẩy người Trình Kiệt ra:

“Nhưng mà em đói rồi”

Trình Kiệt cười xấu xa:

“Trước em phải lấp đầy bụng của anh đã, sau đó mới thả em đi ăn”

Tiêu Dật nhú mày cầu xin:

“Người ta không muốn đâu”

Trình Kiệt cuối cùng vẫn là mềm lòng tha cho Tiêu Dật một kiếp nạn, ở trên người cậu sờ qua vuốt lại một chút mới chịu thả cho cậu đi. Lúc Tiêu Dật đang lấy áo mặc vào người liền bị Trình Kiệt cúi đầu xuống hôn môi, đầu lưỡi của hắn giảo hoạt luồn vào trong khoang miệng cậu liếm mút hút lấy toàn bộ thứ ngọt ngào kia, Tiêu Dật khổ sở không thể thoát khỏi con sói đói háo sắc này chỉ có thể vừa để cho hắn hôn vừa lấy quần áo mặc vào người:

“Ừm, cứ như vậy hoài là sao chứ... em muốn đi ăn cơm”

Trình Kiệt cười cười giúp Tiêu Dật mặc quần vào, rồi lại mặc quần áo cho bản thân mình, cuối cùng hai người cũng rời khỏi phòng khách sạn đi ra bên ngoài tìm một nhà hàng để ăn. Ăn uống no say rồi hai người liền

nắm tay nhau đi dạo phố, dạo hết phố lớn ngõ nhỏ liền quay trở về suối nước nóng ngâm mình. Bây giờ là hơn mười một giờ rồi, cho nên suối nước nóng căn bản cũng chẳng còn có ai, lúc này địa điểm nơi đây vừa hay chính là thích hợp cho Trình Kiệt giở trò đồi bại với người ta, Tiêu Dật cũng đã nghi hắn có ý đồ xấu rồi, vội vàng viện cớ nói hôm nay rất mệt chỉ muốn quay trở về phòng ngủ thôi, có điều đến cuối cùng cậu vẫn bị người ta đẩy đẩy đến khu suối nước nóng, còn bị người ta ép cởi quần áo, lấy khăn lông quấn quanh hông tiến vào suối nước nóng nữa.

Nước nóng khiến cho cả người Tiêu Dật thư giãn vô cùng, cậu hơi hơi nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra liền thấy được gương mặt của Trình Kiệt phóng đại trước mắt đang nhìn chăm chăm mình:

“Trình Kiệt, đừng làm vậy đó”

Cả ngày hôm nay Tiêu Dật bị Trình Kiệt đè rồi, vừa mới rồi lúc đi ăn vào trong phòng vệ sinh cũng bị hắn ăn một lần, sau đó lúc vào trong ngõ nhỏ vắng người cũng suýt chút nữa bị hắn ăn, bây giờ xem ánh mắt xấu xa kia của hắn liền biết được hắn nhất định muốn làm cái gì. Trình Kiệt kéo khăn ở bên hông của Tiêu Dật vứt ra, Tiêu Dật nhú mày muốn phản kháng thì bị Trình Kiệt kéo vào trong lòng ngồi lên đùi của hắn:

“Anh muốn ăn em”

Tiêu Dật đưa mắt nhìn xung quanh:

“Đừng mà, nếu như có người thấy thì làm sao?”

Trình Kiệt khàn giọng:

“Anh đã thuê chỗ này rồi, đảm bảo từ giờ đến sáng không có người tới đâu”

Tiêu Dật vẫn còn kiêng kỵ lắm, nếu như có người đột nhiên tiến vào thì sẽ không hay đâu:

“Không được, đừng làm ở đây, không tốt đâu”

Trình Kiệt cứng đầu nhắc lấy eo của Tiêu Dật lên rồi hạ xuống, giây tiếp theo đó Tiểu Kiệt Kiệt của hắn đã nằm ở trong thân thể của Tiêu Dật rồi:

“Anh muốn ở đây”

Làn nước nóng bao quanh thân thể của Tiêu Dật khiến cho cậu cũng khó cưỡng lại sự quyến rũ này, Tiêu Dật ánh mắt thâm tình nhìn vào ánh mắt của Trình Kiệt, giây tiếp theo Trình Kiệt liền vuốt ve sống lưng của cậu nói:

“Tiêu Dật động đi”

Tiêu Dật đỏ mặt nhìn sang chỗ khác:

“Không”

Trình Kiệt nắm lấy cằm của Tiêu Dật nhìn về phía mình:

“Bao nhiêu năm rồi vẫn còn ngại ngùng như vậy là sao chứ”

Tiêu Dật đưa tay lên che mắt Trình Kiệt lại, kết quả liền vẫn là tự mình nhắc mong đưa đẩy ham muốn, Trình Kiệt nhếch môi cười, được một lúc hắn liền kéo cánh tay của Tiêu Dật trên mắt mình ra:

“Tiêu Dật, em rất đẹp”

Tiêu Dật cố gắng nhẫn nhịn dừng lại động tác, đỏ mặt hừ hừ làm ra vẻ không quan tâm. Trình Kiệt cũng không làm khó Tiêu Dật nữa đành phải tự mình xuất kích, tiếng nước rào rào chứng minh cho tất cả sự cuồng hoan đêm nay ở nơi này, Tiêu Dật cả người mềm dẻo thuận theo sự va chạm điên

cuồng của Trình Kiệt, Trình Kiệt ngược lại giống như một con mãnh thú đến tuổi sung mãn không có khả năng dịu dàng trở lại, cứ một lòng mạnh mẽ muốn chiếm đoạt lấy Tiêu Dật.

...

Trình Kiệt và Tiêu Dật đến đồi tình yêu, nơi này có một lan can treo đầy những móc khóa hình dáng khác nhau, trên mỗi chiếc khóa đó đều viết tên của hai người cùng với lời nguyện cầu ở trên đó. Tiêu Dật chọn một chiếc móc khóa màu xanh, trên khóa có một tấm gỗ, cậu dùng bút dạ viết vào tấm gỗ đó tên của Trình Kiệt cùng một chữ yêu rồi lại đưa nó cho Trình Kiệt viết, Trình Kiệt mỉm cười viết vào đó chữ Tiêu Dật cùng ba chữ nhất trên đời. Thật ra thì cái trò trẻ con này vốn không phải là trò mà hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi làm, nhưng mà ai biết được hồ ly nhỏ nhà hần vẫn luôn trẻ con như vậy cho nên Trình Kiệt cũng tình nguyện mà cùng người ta chơi thôi. Treo chìa khóa xong Tiêu Dật và Trình Kiệt liền ra đánh chuông nhỏ Ryuren một cái, sau đó Tiêu Dật khẽ mỉm cười nắm lấy tay Trình Kiệt nói:

“Chúng ta nhất định hạnh phúc”

Trên đảo có một ngôi chùa nhỏ rất linh, cũng là ngôi chùa để cầu tình duyên, Tiêu Dật kéo Trình Kiệt đến đó, cậu xin một quả thẻ, đáng tiếc quả thẻ đó lại toàn là chữ viết Nhật Bản cho nên cậu không hiểu, Tiêu Dật đưa qua cho Trình Kiệt hỏi hần:

“Trên đây viết gì thế?”

Trình Kiệt đảo mắt nhìn mấy chữ trên quả thẻ kia, hần đọc hiểu được những chữ này, là một quả bình thường, trên đó đại ý viết tình duyên vẫn chưa tới còn phải chờ thời cơ, nếu chờ được ắt sẽ gặp được người có duyên. Trình Kiệt vừa đọc liền biết là quả này không đúng cho nên hần tự mình

cấp cho Tiêu Dật một quẻ thẻ khác, hăn mặt không đổi sắc giả bộ nghiêm túc nhìn vào giấy đọc:

“Là một quẻ tình duyên vô cùng tốt, trên đây viết ở bên cạnh em lúc nào cũng có người yêu thương em, che chở cho em hết mình, còn có sau này dù có xảy ra biến cố gì đi chăng nữa thì em và người ấy cũng không thể tách rời nhau”

Tiêu Dật lấy lại tấm thẻ kia từ trong tay của Trình Kiệt áp vào trong lòng ngực mình cười tủm tỉm:

“Là vậy sao”

Trình Kiệt gật đầu khoác lấy vai của Tiêu Dật rời khỏi ngôi chùa nhỏ này:

“Đúng thế, lần sau cũng không cần phải đi rút mấy cái quẻ thẻ này làm gì, em còn cần phải dùng đến quẻ thẻ này hay sao chứ, chẳng phải là anh nói lần đó ở trong hôn lễ của chúng ta hứa hẹn rồi hay sao, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì anh cũng vĩnh viễn sẽ là người luôn đồng hành bên cạnh em”

Tiêu Dật ngược mắt lên nhìn Trình Kiệt, dưới ánh nắng vàng yếu ớt này càng làm cho đôi mắt của Tiêu Dật giống như sáng bừng, cậu khẽ nở một nụ cười hạnh phúc rồi chậm rãi gật đầu một cái:

“Ừ, em biết rồi”.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thang Máy Tổng Giám Đốc

Chương 2: Đơn Đặt Hàng Từ Tầng 49

Chương 3+81 Tệ Đối Lấy Ấn Tượng Tốt

Chương 4: Tổng Ngộ Phàm

Chương 5: Tôi Đợi Cậu Mang Tới

Chương 6: Hồ Ly Nhỏ Bên Giàn Hoa Tử Đằng

Chương 7: Ba Người Chúng Ta Đều Quen Biết Nhau

Chương 8: Trình Tổng, Anh Buối Sáng Thấy Tôi Rồi Đúng Không

Chương 9: Có Muốn Tôi Đưa Cậu Về Một Đoạn

Chương 10: Cậu Cũng Không Vừa

Chương 11: Lên Văn Phòng Gặp Tôi

Chương 12: Học Hỏi Một Chút

Chương 13: Hạ Quyết Tâm

Chương 14: Diễn Vai Nữ

Chương 15: Quần Lót Size S

Chương 16: Gấp Gáp Cần Cậu

Chương 17: Xếp Phòng Ký Túc Xá

Chương 18: Tôi Chỉ Bán Nghệ Không Bán Thân

Chương 19: Vòng Vo

Chương 20: Trình Kiệt Quét Thẻ

Chương 21: Tôi Cũng Không Thể Chạy Đi Đâu Được

Chương 22: Tà Ác Trong Điện Thoại

Chương 23: Tâm Trạng Không Tốt

Chương 24: Kế Tội

Chương 25: Khẩu Vị Của Tôi Thay Đổi Rồi

Chương 26: Tiểu Dật Dật Lạnh

Chương 27: Nũng Nịu Một Chút

[Chương 28: Núi Lửa Nhỏ](#)
[Chương 29: Tiểu Thụ Dâm Đăng](#)
[Chương 30: Tôi Là Thương Nhân](#)
[Chương 31: Tôi Muốn Thao Em](#)
[Chương 32: Tôi Đặc Biệt Như Thế Nào](#)
[Chương 33: Làm Thế Nào Để Không Trở Thành Sói Đói](#)
[Chương 34: Con Không Thích Con Gái Đầu](#)
[Chương 35: Mua Tổ Yến Cao Cấp Cho Em](#)
[Chương 36: Một Mình Tôi Cũng Có Thể Phá Cửa Lớn Nhà Em](#)
[Chương 37: Thịt Dê Béo](#)
[Chương 38: Bể Bơi Ướt Ất](#)
[Chương 39: Em Là Người Của Tôi Rồi](#)
[Chương 40: Vì Em Mà Tồn Thất](#)
[Chương 41: Muốn Tìm Em Cũng Không Phải Quá Khó Khăn](#)
[Chương 42: Kiểm Soát](#)
[Chương 43: Có Phải Mẹ Đang Nuôi Một Đứa Con Gái](#)
[Chương 44: Tiêu Dật Đi Hẹn Hò](#)
[Chương 45: Tặng Cà Phê](#)
[Chương 46: Hình Chụp Trên Trang Cá Nhân](#)
[Chương 47: Cầm Thú Mau Thả Tôi Ra](#)
[Chương 48: Em Sửa Điểm Của Người Ta Sao](#)
[Chương 49: Thời Gian Nào Dành Cho Tôi](#)
[Chương 50: Tôi Có Vẻ Thích Phụ Nữ Hờn Đàn Ông](#)
[Chương 51: Sử Cát Cát](#)
[Chương 52: Tôi Hồi Hận Rồi](#)
[Chương 53: Cuộc Hẹn Quan Trọng](#)
[Chương 54: Trong Tâm Kiểm Soát](#)
[Chương 55: Trình Kiệt... Em Đau](#)
[Chương 56: Thật Là Phóng Đãng](#)
[Chương 57: Nghe Lén](#)
[Chương 58: Em Cũng Biết Mình Là Hồ Ly Nhỏ Sao](#)
[Chương 59: Anh Xin Lỗi Tiểu Dật](#)

[Chương 60: Bỏ Qua Cảnh Cáo Chương Trước](#)
[Chương 61: Gặp Lại Bạn Cũ](#)
[Chương 62: Đụng Chạm](#)
[Chương 63: Sóng Yên Biển Lặng](#)
[Chương 64: Tái Hiện](#)
[Chương 65: Mau Tới Thao Em](#)
[Chương 66: Không Lối Thoát](#)
[Chương 67: Chân Không Đi Được](#)
[Chương 68: Không Vui](#)
[Chương 69: Mẹ Tiêu Đến Rồi](#)
[Chương 70: Anh Rất Thích Em](#)
[Chương 71: Vấn Đề Bạn Gái Của Em Ấy Cứ Giao Cho Cháu](#)
[Chương 72: Đo Nhiệt Độ](#)
[Chương 73: Trình Kiệt Thống Khổ](#)
[Chương 74: Hồ Ly Nhỏ Kiều My](#)
[Chương 75: Thư Mục Hình Ảnh](#)
[Chương 76: Em Giống Một Cô Gái Thế Sao](#)
[Chương 77: Kim Ốc Tàng Kiều](#)
[Chương 78: Anh Có Mua Nhà Cho Em Không](#)
[Chương 79: Khí Thế Phải Hơn](#)
[Chương 80: Hay Là Mua Một Cái Nhé](#)
[Chương 81: Bồ Công Anh](#)
[Chương 82: Dỗ Dành](#)
[Chương 83: Cưng Chiều Tuyệt Đối](#)
[Chương 84: Bản Hợp Đồng Kỳ Lạ](#)
[Chương 85: Oan Gia](#)
[Chương 86: Em Sẽ Tin Tưởng Anh](#)
[Chương 87: Tạo Rồ Dâu Tây Nhỏ](#)
[Chương 88: Chỉ Ngủ Thôi](#)
[Chương 89: Trình Tổng Đến](#)
[Chương 90: Chủ Ý Từ Trước](#)
[Chương 91: Gọi Ông Xã](#)

[Chương 92: Thích Em Sáu Phần Là Được Rồi](#)
[Chương 93: Ở Đâu Bán Được Cái Máy Ngủ Này.](#)
[Chương 94: Tiêu Dật Say Rượu](#)
[Chương 95: Kẹo Dâu Nhỏ Ngọt Ngào Nhà Ai Thế Này](#)
[Chương 96: Tôi Là Tiêu Hồn](#)
[Chương 97: Tiểu Dật Anh Yêu Em](#)
[Chương 98: Anh Mua Cho Em Mạ](#)
[Chương 99: Tặng Vợ Của Anh](#)
[Chương 100: Ôm Lấy Em Đi](#)
[Chương 101: Anh Vì Sao Lại Thích Em](#)
[Chương 102: Em Không Sinh Được Khi Con Dâu](#)
[Chương 103: Hay Là Anh Đến Chỗ Em Nhé](#)
[Chương 104: Ý Lại](#)
[Chương 105: Chó Mèo Anh Cũng Đều Sẽ Ghen](#)
[Chương 106: Trình Kiệt Anh Rất Kỳ Lạ](#)
[Chương 107: Anh Mới Là Người Xấu](#)
[Chương 108: Anh Nhớ Em Đến Phát Điên Lên Rồi](#)
[Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Dật](#)
[Chương 110: Nỗi Sợ Của Tiêu Dật](#)
[Chương 111: Đề Nghị](#)
[Chương 112: Anh Đi Đâu Thế](#)
[Chương 113: Đồ Thư Cách](#)
[Chương 114: Trình Kiệt Trở Về](#)
[Chương 115: Em Là Động Lực Của Anh](#)
[Chương 116: Chúng Ta Hẹn Hò Đi](#)
[Chương 117: Độc Chiếm](#)
[Chương 118: Em Là Tất Cả Của Anh](#)
[Chương 119: Hẹn Hò Không Thành](#)
[Chương 120: Em Còn Quan Trọng Hơn Chính Bản Thân Anh](#)
[Chương 121: Đại Nhân](#)
[Chương 122: Anh Ấy Rất Tốt](#)
[Chương 123: Tiêu Dật Gặp Sự Cố](#)

[Chương 124: Em Xin Lỗi Trình Kiệt](#)
[Chương 125: Kịch Bản Của Trình Kiệt](#)
[Chương 126: Uẩn Khúc](#)
[Chương 127: Ba Nhất Định Phải Tới Nhé](#)
[Chương 128: Không Còn Tình Yêu Của Hân](#)
[Chương 129: Tiêu Kỳ Mặc Mất Tích](#)
[Chương 130: Nhà Cháu Ở Số 27 Đường Z Bắc Kinh](#)
[Chương 131: Nuối Tiếc](#)
[Chương 132: Kịch Động](#)
[Chương 133: Em Là Tiểu Dật](#)
[Chương 134: Phát Hiện](#)
[Chương 135: Anh Là Sinh Mệnh Của Em](#)
[Chương 136: Cùng Nhau Quên Đi](#)
[Chương 137: Tiêu Dật Không Yên Tâm](#)
[Chương 138: Từ Từ Tiếp Nhận](#)
[Chương 139: Trong Mắt Anh Chỉ Có Em](#)
[Chương 140: Nhượng Bộ](#)
[Chương 141: Trấn An](#)
[Chương 142: Trộm Ghé Thăm](#)
[Chương 143: Em Đừng Rời Đi Nhé](#)
[Chương 144: Tuân Lệnh Vợ Của Anh](#)
[Chương 145: Cho Em Một Cơ Hội](#)
[Chương 146: Mạch Máu Hơi Thở Cho Đến Suy Nghĩ Và Trái Tim Đầu Vì Anh Chuyển Động](#)
[Chương 147: Trình Phu Nhân](#)
[Chương 148: Bày Tỏ Tình Cảm](#)
[Chương 149: Xô Xát](#)
[Chương 150: Tiền Của Anh Đưa Em Giữ](#)
[Chương 151: Nói Ra Mọi Chuyện](#)
[Chương 152: Tiểu Yếu Điểm](#)
[Chương 153: Con Người Thứ Hai Của Trình Kiệt](#)
[Chương 154: Không Nghe Thấy](#)

[Chương 155: Nói Chậm](#)
[Chương 156: Cố Gắng](#)
[Chương 157: Nỗi Nhớ Có Trọng Lượng](#)
[Chương 158: Trạng Thái Cân Bằng](#)
[Chương 159: Chúng Ta Kết Hôn Đi](#)
[Chương 160: Đang Ở Trong Trái Tim Em](#)
[Chương 161: Bùng Nổ](#)
[Chương 162: Thiệp Cưới](#)
[Chương 163: Giường Bệnh Rung Chuyển](#)
[Chương 164: Cải Thiện Đời Sống 1](#)
[Chương 165: Cải Thiện Đời Sống 2](#)
[Chương 166: Cải Thiện Đời Sống 3](#)
[Chương 167: Cải Thiện Đời Sống 4](#)
[Chương 168: Tiệm Cà Phê Khai Trương](#)
[Chương 169: Trình Kiệt Hãy Bảo Vệ Em Nhé](#)
[Chương 170: Em Ấy Là Tất Cả Của Cháu](#)
[Chương 171: Tha Thứ Cho Ba Được Không](#)
[Chương 172: Hồ Ly Nhỏ Đến Mùa Phát Tình](#)
[Chương 173: Thu Phục Hồ Ly Nhỏ](#)
[Chương 174: Anh Ấy Sẽ Không Rời Bỏ Con](#)
[Chương 175: Có Chút Thất Vọng](#)
[Chương 176: Chỉ Cần Em Vui Là Được](#)
[Chương 177: Dự Định Đêm Giao Thừa Của Hân](#)
[Chương 178: Chảy Nước](#)
[Chương 179: Quà Tết](#)
[Chương 180: Mẹ Tiêu Nhìn Ra](#)
[Chương 181: Anh Đợi Em Cả Đời Nếu Được](#)
[Chương 182: Khi Con Của Chúng Ta](#)
[Chương 183: Anh Cũng Cần Có Em](#)
[Chương 184: Nhập Viện](#)
[Chương 185: Tâm Tư Sâu Kín](#)
[Chương 186: Người Giám Hộ Hợp Pháp](#)

[Chương 187: Hạnh Phúc Cả Đời Của Anh](#)

[Chương 188: Bắt Cóc](#)

[Chương 189: Động Lòng](#)

[Chương 190: Luyện Tiễn](#)

[Chương 191: U Ám](#)

[Chương 192: Tỉnh Lại](#)

[Chương 193: Thăm Bệnh](#)

[Chương 194: Đồng Hành](#)

[Chương 195: Đưa Về 1](#)

[Chương 196: Đưa Về 2](#)

[Chương 197: Đang Ở Trước Mặt Em](#)

[Chương 198: Kết Hôn 1](#)

[Chương 199: Kết Hôn 2](#)

[Chương 200: Phiên Ngoại: Nhật Bản](#)